
ພຣະຄໍາພີ ມໍມອນ

ປະຈັກພະຍານ
ອີກຢາງໜຶ່ງ
ເຖິງພຣະເຢຊູຄຣິດ

ພຣະຄໍາພີ ມໍມອນ

ປະຈັກພະຍານ
ອີກຢ່າງໜຶ່ງ
ເຖິງ
ພຣະເຢຊູຄຣິດ

ພຣະຄຳພິມມອນ

ເລື່ອງລາວທີ່ຂຽນໄວ້

ດ້ວຍມືຂອງມໍມອນ

ໃນແຜ່ນຈາລຶກ

ທີ່ໄດ້ມາຈາກແຜ່ນຈາລຶກຂອງນິໄຟ

ດັ່ງນັ້ນ ພຣະຄຳພິມນີ້ຈຶ່ງເປັນຄວາມຫຍໍ້ມາຈາກບັນທຶກຂອງຜູ້ຄົນຊາວນິໄຟ ແລະ ຂອງ
ຊາວເລມັນນຳອີກ ຂຽນເຖິງຊາວເລມັນຜູ້ເປັນສ່ວນໜຶ່ງທີ່ເຫລືອຢູ່ຂອງເຊື້ອສາຍອິດສະຣາ
ເອນ ແລະ ເຖິງຊາວຍິວ ແລະ ຄົນຕ່າງຊາດນຳອີກ ຂຽນ ໂດຍພຣະບັນຍັດ ແລະ ໂດຍພຣະ
ວິນຍານຂອງການທຳນາຍ ແລະ ຂອງການເປີດເຜີຍ ຊຶ່ງຂຽນ ແລະ ຜະນຶກ ແລະ ເຊື້ອງໄວ້
ກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເພື່ອຈະບໍ່ໄດ້ຖືກທຳລາຍ ເພື່ອຈະໄດ້ນຳອອກມາ ໂດຍຂອງປະທານ
ແລະ ໂດຍອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ເພື່ອການແປພຣະຄຳນີ້ ຜະນຶກໄວ້ໂດຍມືຂອງໂມໂຣໄນ
ແລະ ເຊື້ອງໄວ້ກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເພື່ອຈະນຳອອກມາໃນເວລາອັນເໝາະສົມໂດຍທາງຄົນ
ຕ່າງຊາດ ການແປພຣະຄຳພິມນີ້ສຳເລັດໄດ້ໂດຍຂອງປະທານຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຄວາມຫຍໍ້ທີ່ເອົາມາຈາກໜັງສືອີເທີນຢູພັອມ ເປັນບັນທຶກຂອງຜູ້ຄົນຂອງເຜົ່າຢາ
ເຣັດ ຊຶ່ງກະຈັດກະຈາຍໄປໃນເວລາທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກະທຳໃຫ້ພາສາຂອງມະນຸດ
ສັບສົນເມື່ອເວລາຄົນເຫລົ່ານັ້ນກຳລັງສ້າງຫໍສູງ ເພື່ອຂຶ້ນໄປໃຫ້ເຖິງສະຫວັນ ອັນເປັນ
ໄປເພື່ອສະແດງແກ່ຜູ້ທີ່ເຫລືອຢູ່ຂອງເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້
ກະທຳສິ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ອັນໃດແດ່ເພື່ອບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເພື່ອພວກເຂົາຈະ
ໄດ້ຮູ້ຈັກພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າວ່າ ພວກເຂົາຈະບໍ່ຖືກປະຖິ້ມຕະຫລອດໄປ
ແລະ ເພື່ອໃຫ້ຊາວຍິວ ແລະ ຄົນຕ່າງຊາດຮັບຮູ້ວ່າພຣະເຢຊູຄື ພຣະຄຣິດ ພຣະເຈົ້າຜູ້
ສະຖິດນິລັນດອນ ຜູ້ຊຶ່ງສະແດງພຣະອົງເອງໃຫ້ປະກົດຕໍ່ປະຊາຊາດທັງປວງ ແລະ ບັດ
ນີ້ຖ້າຫາກຈະມີສິ່ງທີ່ຂາດເກີດບົກພ່ອງກໍເປັນຄວາມຜິດຂອງມະນຸດ; ດັ່ງນັ້ນ ຈົ່ງຢ່າໄດ້
ຕຳນິເລື່ອງຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອທ່ານຈະ ໄດ້ພົບວ່າບໍ່ມີມົນທົນທີ່ບັນລັງພິພາກສາຂອງ
ພຣະຄຣິດ.

ສະບັບຕົ້ນຈາກແຜ່ນຈາລຶກຖືກແປເປັນພາສາອັງກິດ

ໂດຍໂຈເຊັບ ສະມິດ ຈູເນຍ

ສະບັບຕົ້ນເປັນພາສາອັງກິດຖືກພິມໃນ

ເມືອງພາໂມຣາ, ລັດນິວຢອກ, ສະຫະລັດອາເມຣິກາ, ໃນປີ 1830

ຈັດພິມໂດຍ

ສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ

ແຫ່ງໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍ

ຊອລທ໌ເລັກຊີທີ ຢູທາ ຢູ.ເອສ.ເອ

ສະຫງວນລິຂະສິດພຽງຜູ້ດຽວ © 2012 ໂດຍ Intellectual Reserve, Inc.

ສະຫງວນລິຂະສິດທຸກປະການ

Printed in the United States of America 6/2012

19932012

Translation of the Book of Mormon

Lao

ISBN: 978-1-59297-662-1 (Softcover 35607 331)

ຄຳນຳ

ພຣະຄຳພີມໍມອນເປັນພຣະຄຳພີອັນສັກສິດຄຽງຄູ່ກັບພຣະຄຣິສຕະທຳຄຳພີ. ມັນເປັນບັນທຶກການພົວພັນຂອງພຣະເຈົ້າກັບຜູ້ຄົນໃນອາເມຣິກາໃນສະໄໝໂບຮານ ແລະປະກອບດ້ວຍຄວາມສົມບູນຂອງພຣະກິດຕິຄຸນອັນເປັນນິດ.

ພຣະຄຳພີເຫລັ້ມນີ້ຖືກຂຽນໄວ້ໂດຍສາດສະດາຫລາຍໆທ່ານໃນສະໄໝໂບຮານໂດຍວິນຍານແຫ່ງການທຳນາຍ ແລະ ການເປີດເຜີຍ. ຖ້ອຍຄຳ ຫລື ອັກຂະລະ ໃນແຜ່ນຈາລຶກທອງຄຳແມ່ນຖືກຂຽນ ແລະ ກ່າວເຖິງ ແລະ ຫຍໍ້ໂດຍສາດສະດາ-ນັກປະຫວັດສາດຊື່ວ່າ ມໍມອນ. ບັນທຶກນີ້ໃຫ້ເລື່ອງລາວຂອງຄົນສອງເຜົ່າ, ເຜົ່າໜຶ່ງມາຈາກເຢຣູຊາເລັມໃນສະໄໝ 600 ປີ ກ່ອນຄິດຕະສັກກະລາດ. ຫລັງຈາກນັ້ນ ຄົນເຫລົ່ານີ້ໄດ້ແຍກອອກເປັນສອງປະຊາຊາດເທົ່າທີ່ຮູ້ກັນວ່າ ຊາວນີໂຟກັບຊາວເລມັນ. ອີກເຜົ່າໜຶ່ງທີ່ມາຮອດກ່ອນເມື່ອພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ພາສາຂອງມະນຸດສັບສົນທີ່ສ້າງທັບຳເປັນ. ເຜົ່ານີ້ໄດ້ຮູ້ກັນວ່າ ຊາວຢາເຣັດ. ຫລັງຈາກຫລາຍພັນປີຜ່ານໄປ, ພວກເຂົາຖືກທຳລາຍພຶດຕະນາຈາກຊາວເລມັນເທົ່ານັ້ນທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່ ຊຶ່ງເປັນບັນພະບຸລຸດຂອງຊາວອິນເດຍແດງ.

ເຫດການທັງໝົດທີ່ບັນທຶກໄວ້ໃນພຣະຄຳພີມໍມອນນັ້ນ ເປັນການປະຕິບັດສາດສະໜາກິດສ່ວນຕົວຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຕໍ່ບັນດາຊາວນີໂຟບໍ່ນານຫລັງຈາກການພົ້ນຄົນຊີວິດຂອງພຣະອົງ. ມັນໄດ້ເວົ້າເຖິງຄຳສອນພຣະກິດຕິຄຸນ ແລະ ແຜນແຫ່ງຄວາມລອດ ແລະ ບອກມະນຸດທຸກຄົນເຖິງສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຄວນເຮັດເພື່ອຈະໄດ້ຮັບສັນຕິສຸກໃນຊີວິດນີ້ ແລະ ຄວາມລອດນິລັນດອນໃນຊີວິດທີ່ຈະມາເຖິງ.

ຫລັງຈາກມໍມອນຈົບບັນທຶກການຂຽນຂອງເພິ່ນແລ້ວ, ເພິ່ນໄດ້ມອບບັນທຶກໃຫ້ແກ່ລູກຊາຍຂອງເພິ່ນຜູ້ມີຊື່ວ່າ ໂມໂຣໂນ. ເພິ່ນໄດ້ເພີ່ມເຕີມຄຳເວົ້າເລັກໜ້ອຍ ແລ້ວໄດ້ເຊື່ອງແຜ່ນຈາລຶກໄວ້ໃນເນີນພູຄູ ໂມຣາ. ຕໍ່ມາໃນວັນທີ 21 ເດືອນກັນຍາ, 1823, ໂມໂຣໂນຜູ້ດຽວກັນນີ້ໄດ້ມາປະກົດຕົວ ໂດຍລັດສະໝີພາບຫລັງຈາກໄດ້ພົ້ນຄົນຊີວິດຕໍ່ສາດສະດາໂຈເຊັບ ສະມິດ ແລະ ແນະນຳເພິ່ນກ່ຽວກັບບັນທຶກຂອງສະໄໝໂບຮານເພື່ອປະສົງໃຫ້ເພິ່ນແປມັນເປັນພາສາອັງກິດ.

ເມື່ອເຖິງເວລາແຜ່ນຈາລຶກໄດ້ຖືກມອບໃຫ້ແກ່ໂຈເຊັບ ສະມິດ ເປັນຜູ້ແປໂດຍຜ່ານຂອງປະທານ ແລະ ອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ປະຈຸບັນນີ້ບັນທຶກດັ່ງກ່າວນີ້ໄດ້ຖືກພິມເປັນຫລາຍພາສາ ຊຶ່ງເປັນພະຍານໃໝ່ ແລະ ເພີ່ມເຕີມວ່າ ພຣະເຢຊູຄຣິດເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ມາຫາພຣະອົງ ແລະ ເຊື່ອຟັງກິດ ແລະ ພິທີການຕ່າງໆຂອງພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະອົງຈະໄດ້ຮັບຄວາມລອດ.

ກ່ຽວກັບບັນທຶກດັ່ງກ່າວນີ້ ສາດສະດາໂຈເຊັບ ສະມິດ ໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າ: ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ບອກພິນັ້ນອັງທຸກຄົນວ່າ ພຣະຄຳພີມໍມອນເປັນພຣະຄຳພີທີ່ຖືກຕ້ອງທີ່ສຸດໃນໂລກເໜືອກວ່າພຣະຄຳພີໃດໆ ແລະ ມັນເປັນທັງຫລັກສິລາສຳຄັນ ຂອງສາດສະໜາຂອງພວກເຮົາ ແລະ ມະນຸດທຸກຄົນຈະໄດ້ເຂົ້າໄປພຣະເຈົ້າໂດຍການປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງສອນຂອງພຣະຄຳພີນີ້ຫລາຍກວ່າປະຕິບັດຕາມໜັງສືເຫລັ້ມອື່ນໆ.

ນອກຈາກໂຈເຊັບ ສະມິດ ໄດ້ເຫັນແຜ່ນຈາລຶກນີ້ແລ້ວ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຍັງໄດ້ໃຫ້ສືບ
ເອັດຄົນເຫັນນຳອີກ ເພື່ອໃຫ້ເປັນພະຍານເຖິງຄວາມຈິງ ແລະ ເຖິງຄວາມສັກສິດຂອງ
ພຣະຄຳພີມໍ່ມອນນີ້. ພວກເພິ່ນໄດ້ຂຽນປະຈັກພະຍານໄວ້ເປັນລາຍລັກອັກສອນ ເຊັ່ນ
“ປະຈັກພະຍານຂອງພະຍານສາມຄົນ” ແລະ “ປະຈັກພະຍານຂອງພະຍານແປດ
ຄົນ.”

ພວກເຮົາຂໍເຊື່ອເຊີນທຸກຄົນທີ່ຢູ່ທຸກແຫ່ງທົນໃຫ້ອ່ານພຣະຄຳພີມໍ່ມອນ ແລະ ໃຫ້
ໂຕຕອງໃນໃຈເຖິງເລື່ອງລາວຕ່າງໆທີ່ມີໃນນັ້ນ ແລ້ວທູນຖາມພຣະເຈົ້າ ພຣະບິດາຜູ້
ສະຖິດນິລັນດອນໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ ຖ້າພຣະຄຳພີນີ້ເປັນຄວາມຈິງຫລື
ບໍ່. ຜູ້ໃດທີ່ປະຕິບັດຕາມພຣະຄຳພີນີ້ ແລະ ທູນຖາມດ້ວຍສັດທາ ຜູ້ນັ້ນຈະໄດ້ຮັບປະຈັກ
ພະຍານເຖິງຄວາມຈິງ ແລະ ຄວາມສັກສິດຂອງມັນ ໂດຍອຳນາດຂອງພຣະວິນຍານ
ບໍລິສຸດ (ເບິ່ງ ໂມໂຣໂນ 10:3-5).

ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບພະຍານອັນສັກສິດຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດນີ້ຈະໄດ້ຮູ້ຈັກດ້ວຍອຳນາດ
ດຽວກັນວ່າ ພຣະເຢຊູຄຣິດຄືພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດຂອງໂລກ, ວ່າໂຈເຊັບ ສະມິດ ເປັນ
ຜູ້ເປີດເຜີຍ ແລະ ເປັນສາດສະດາຂອງພຣະອົງໃນຍຸກສຸດທ້າຍນີ້ ແລະ ວ່າສາດສະໜາ
ຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດແຫ່ງໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍເປັນອານາຈັກຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຊຶ່ງ
ໄດ້ຖືກສະຖາປະນາຂຶ້ນຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນ ໂລກ, ຕຽມພ້ອມໄວ້ເພື່ອການສະເດັດມາຄັ້ງທີ
ສອງຂອງພຣະເມຊີອາ.

ປະຈັກພະຍານຂອງພະຍານສາມຄົນ

ຂໍໃຫ້ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກແກ່ທຸກປະຊາຊາດ, ທຸກຕະກຸນ, ທຸກພາສາ, ແລະ ທຸກຜູ້ຄົນທັງປວງແກ່ຜູ້ທີ່
ວຽກງານນີ້ຈະມາເຖິງວ່າ: ໂດຍທາງພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າພຣະບິດາ ແລະ ອົງພຣະເຢຊູ
ຄຣິດເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ, ພວກເຮົາຈຶ່ງໄດ້ເຫັນແຜ່ນຈາລຶກຊຶ່ງມີບັນທຶກນີ້ຢູ່, ຊຶ່ງເປັນບັນທຶກ
ຂອງຜູ້ຄົນຂອງຊາວນີໂຟ ແລະ ຂອງຊາວເລມັນ, ຊຶ່ງເປັນພັນື່ອງຂອງພວກເຂົາເອງ, ແລະ
ຂອງຜູ້ຄົນຂອງຊາວຢາເຣັດ ຊຶ່ງເປັນຜູ້ມາຈາກທ່ອງທ່ຽວທຸກກ່າວເຖິງ ແລະ ພວກເຮົາຮູ້ອີກວ່າ ມັນ
ຖືກແປອອກມາໂດຍຂອງປະທານ ແລະ ອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ເພາະສຸລະສຽງຂອງພຣະ
ອົງໄດ້ປະກາດມັນໃຫ້ພວກເຮົາຮູ້ ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຮົາຈຶ່ງຮູ້ແນ່ນອນວ່າ ວຽກງານນີ້ເປັນຄວາມ
ຈິງ ແລະ ພວກເຮົາຂໍເປັນພະຍານອີກວ່າ ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນອັກຂະລະ ຊຶ່ງຢູ່ໃນແຜ່ນຈາລຶກ
ນັ້ນ ແລະ ມັນຖືກສະແດງແກ່ພວກເຮົາໂດຍອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ແມ່ນຂອງມະນຸດ.
ພວກເຮົາປະກາດດ້ວຍຖ້ອຍຄຳທີ່ມີສະຕິສຳປະຊັນຍະວ່າ ທູດອົງໜຶ່ງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ລົງ
ມາຈາກສະຫວັນ ແລະ ເພິ່ນໄດ້ນຳມັນມາວາງຢູ່ຕໍ່ໜ້າຂອງພວກເຮົາ, ວ່າພວກເຮົາເຫັນ
ແລະ ເບິ່ງແຜ່ນຈາລຶກ ແລະ ອັກຂະລະທີ່ຢູ່ໃນນັ້ນ, ແລະ ພວກເຮົາຮູ້ວ່າໂດຍພຣະຄຸນຂອງ
ພຣະເຈົ້າພຣະບິດາ ແລະ ອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ, ພວກເຮົາຈຶ່ງເຫັນ ແລະ
ເປັນພະຍານວ່າ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເປັນຄວາມຈິງ ແລະ ເປັນສິ່ງທີ່ອັດສະຈັນຕໍ່ສາຍຕາຂອງພວກ
ເຮົາ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ ສຸລະສຽງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບັນຊາພວກເຮົາໃຫ້ເປັນພະຍານເຖິງ
ສິ່ງເຫລົ່ານີ້; ດັ່ງນັ້ນ ເພື່ອປະຕິບັດຕາມພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຮົາຈຶ່ງສະແດງ
ປະຈັກພະຍານເຖິງສິ່ງເຫລົ່ານີ້ ແລະ ພວກເຮົາຮູ້ວ່າ ຖ້າຫາກພວກເຮົາມີສັດທາໃນພຣະ
ຄຣິດ, ແລ້ວພວກເຮົາຈະກຳຈັດເລືອດຂອງມະນຸດທັງປວງອອກຈາກອາພອນຂອງພວກເຮົາ
ແລະ ຈະຖືກພົບວ່າບໍ່ມີມົນທົນຢູ່ຕໍ່ໜ້າບັນລັງພິພາກສາຂອງພຣະຄຣິດ ແລະ ຈະຢູ່ກັບພຣະ
ອົງໃນສະຫວັນຊົ່ວນິລັນດອນ ແລະ ຂໍເທິດທູນພຣະກຽດຕິຍົດແດ່ພຣະບິດາ ແລະ ແດ່ພຣະ
ບຸດ ແລະ ແດ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ຊຶ່ງເປັນພຣະເຈົ້າອົງດຽວກັນ, ອາແມນ.

ອໍລິເວີ ຄາວເດີຣີ
ເດວິດ ວິດເນີ
ມາຕິນ ແຮຣີສ

ປະຈັກພະຍານຂອງພະຍານແປດຄົນ

ຂໍໃຫ້ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກແກ່ທຸກປະຊາຊາດ, ທຸກຕະກຸນ, ທຸກພາສາ, ແລະ ທຸກຜູ້ຄົນທັງປວງ ແກ່ຜູ້ທີ່ວຽກງານນີ້ຈະມາເຖິງວ່າ: ໂຈເຊັບ ສະມິດ ຈູເນຍ ຜູ້ແປວຽກງານນີ້ໄດ້ສະແດງແຜ່ນຈາລຶກທີ່ກ່າວເຖິງຕໍ່ພວກເຮົາ ຊຶ່ງເບິ່ງແລ້ວເປັນທອງຄຳ ແລະ ຫລາຍຕໍ່ຫລາຍແຜ່ນ ສະມິດຜູ້ນີ້ແປແລ້ວ ພວກເຮົາໄດ້ຈັບບາຍດ້ວຍມືຂອງພວກເຮົາ ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນອັກຂະລະຢູ່ໃນແຜ່ນນັ້ນອີກ ຊຶ່ງທັງໝົດນັ້ນເບິ່ງແລ້ວເປັນວຽກງານຂອງສະໄໝໂບຮານ ແລະ ເປັນຝີມືທີ່ແປກປະຫລາດ ແລະ ການນີ້ພວກເຮົາເປັນພະຍານດ້ວຍຖ້ອຍຄຳທີ່ມີສະຕິສຳປະຊັນຍະວ່າ ສະມິດຜູ້ນີ້ສະແດງຕໍ່ພວກເຮົາ ເພາະພວກເຮົາໄດ້ເຫັນ ແລະ ຈັບຍົກຂຶ້ນ ແລະ ຮູ້ແນ່ນອນວ່າ ສະມິດຜູ້ນີ້ມີແຜ່ນຈາລຶກທີ່ພວກເຮົາກ່າວເຖິງ ແລະ ພວກເຮົາໃຫ້ຊື່ຂອງພວກເຮົາໄວ້ຕໍ່ໂລກ ເພື່ອເປັນພະຍານຕໍ່ໂລກເຖິງສິ່ງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນ ແລະ ພຣະເຈົ້າເປັນພະຍານວ່າ ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ເວົ້າຕົວະ.

ຄຣິດສະຕຽນ ວິດເມີ	ໄຮຣ໌ ເພຈ
ເຈຄອບ ວິດເມີ	ໂຈເຊັບ ສະມິດ ຊິເຍຍ
ປີເຕີ ວິດເມີ ຈູເນຍ	ໄຮຣ໌ ສະມິດ
ຈອນ ວິດເມີ	ຊາມູເອນ ເອັຈ ສະມິດ

ປະຈັກພະຍານຂອງສາດສະດາໂຈເຊັບ ສະມິດ

ຄຳເວົ້າຂອງສາດສະດາໂຈເຊັບ ສະມິດ ກ່ຽວກັບການນຳເອົາພຣະຄຳພີມໍມອນອອກມາ ມີດັ່ງນີ້:

“ໃນຄືນ . . . ວັນທີຂາວເອັດ ເດືອນກັນຍາ [1823] . . . ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ນັ້ມຕົວ ແລະ ອະທິຖານທາພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງລິດອຳນາດຍິ່ງໃຫຍ່. . .

“ໃນຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງເອີ້ນທາພຣະເຈົ້າຢູ່ນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນແສງສະຫວ່າງ ປະກົດຂຶ້ນໃນຫ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ຊຶ່ງແສງນັ້ນສະຫວ່າງຂຶ້ນເລື້ອຍໆ ຈົນວ່າຫ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແຈ້ງສະຫວ່າງຍິ່ງກວ່າຕອນທ່ຽງວັນ. ໃນທັນໃດນັ້ນຄົນຜູ້ໜຶ່ງກໍປະກົດຂຶ້ນຢູ່ຂ້າງຕຽງນອນຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ຍືນຢູ່ໃນອາກາດ ເພາະຕີນຂອງເພິ່ນບໍ່ໄດ້ແຕະຕ້ອງພື້ນຫ້ອງເລີຍ.

“ເພິ່ນໃສ່ເສື້ອຄຸມສີຂາວ. ມັນຂາວຍິ່ງກວ່າສິ່ງໃດໆໃນໂລກທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເຄີຍເຫັນມາ. ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອວ່າຈະບໍ່ມີສິ່ງໃດໆໃນໂລກນີ້ທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ມີຄວາມຂາວ ແລະ ຄວາມສະຫວ່າງໄດ້ຢ່າງ ຍິ່ງເຊັ່ນນັ້ນ. ມີຂອງເພິ່ນເປືອຍເປົ່າ ແລະ ແຂນຂອງເພິ່ນສ່ວນທີ່ເທິງຂໍ້ແຂນເລັກນ້ອຍກໍເປືອຍເປົ່າ ເໝືອນກັນ. ຕີນຂອງເພິ່ນເປືອຍເປົ່າ ແລະ ຂາສ່ວນທີ່ເທິງເລັກນ້ອຍກໍເປືອຍເປົ່າເໝືອນກັນ. ຫົວ ແລະ ຄໍຂອງເພິ່ນກໍເປືອຍເປົ່າເໝືອນກັນ. ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນໄດ້ວ່າ ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ໃສ່ອາພອນໃດໆອີກ ນອກຈາກເສື້ອຄຸມຕົວນັ້ນ ເພາະມັນເປີດຈົນຂ້າພະເຈົ້າຫລຽວເຫັນໜ້າອີກຂອງເພິ່ນໄດ້.

“ບໍ່ພຽງແຕ່ເສື້ອຄຸມຂອງເພິ່ນຂາວຢ່າງຍິ່ງເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ທົ່ວທັງຮ່າງກາຍຂອງເພິ່ນນັ້ນມີ ຄວາມຮຸ່ງເຫລື້ອມເກີນກວ່າທີ່ຈະພັນລະນາໄດ້ ແລະ ໜ້າຂອງເພິ່ນຄືກັນກັບພ້າແມບເຫລື້ອມ ແທ້ໆ. ຫ້ອງນັ້ນສະຫວ່າງຢ່າງຍິ່ງ, ແຕ່ວ່າຍັງບໍ່ເທົ່າກັບຄວາມສະຫວ່າງທີ່ຢູ່ອ້ອມຕົວຂອງເພິ່ນ. ຕອນຂ້າພະເຈົ້າຫລຽວເຫັນເພິ່ນເທື່ອທຳອິດ ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມຢ້ານກົວ, ແຕ່ໃນບໍ່ຊ້າຄວາມ ຢ້ານກົວນັ້ນກໍຫາຍໄປ.

“ເພິ່ນເອີ້ນຊື່ຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ເວົ້າກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ ເພິ່ນເປັນທູດສະຫວັນທີ່ຖືກສົ່ງມາຈາກ ທີ່ປະທັບຂອງພຣະເຈົ້າ ໃຫ້ມາຫາຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ວ່າເພິ່ນຊື່ ໂມ ໂຣ ໄນ ແລະວ່າພຣະເຈົ້າມີ ວຽກງານໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເຮັດ ແລະ ບອກວ່າຊື່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈະມີຢູ່ທັງທາງດິ ແລະ ທາງຊົ່ວໃນ ບັນດາທຸກປະຊາຊາດ, ທຸກຕະກຸນ, ທຸກພາສາ, ຫລືວ່າຊື່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈະຖືກເວົ້າເຖິງໃນທາງດິ ແລະ ທາງຊົ່ວຢູ່ໃນບັນດາຄົນທັງປວງ.

“ເພິ່ນບອກວ່າມີໜັງສືເຫລັ້ມໜຶ່ງຝັງຢູ່ ຊຶ່ງຊຽນໄວ້ໃນແຜ່ນທອງຄຳ ຊຶ່ງໃຫ້ເລື່ອງລາວຂອງຜູ້ ອາໄສຢູ່ໃນທະວີບນີ້ໃນສະໄໝກ່ອນ ແລະ ເລື່ອງຖິ່ນກຳເນີດຂອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນ. ເພິ່ນບອກອີກ ວ່າຄວາມສົມບູນຂອງພຣະກິດຕິຄຸນອັນເປັນນິລັນດອນມີຢູ່ໃນໜັງສືນັ້ນ ຕາມທີ່ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ ລອດໄດ້ມອບໃຫ້ຜູ້ຄົນໃນສະໄໝໂບຮານ;

“ເພິ່ນບອກອີກວ່າມີຫີນສອງກ້ອນຕິດໃນຂອບໂຄ້ງທະນູທີ່ເຮັດດ້ວຍເງິນ ແລະ ຫີນສອງກ້ອນ ນີ້ຕິດຢູ່ກັບແຜ່ນປົກອີກ ຊຶ່ງເປັນສິ່ງທີ່ເອີ້ນວ່າ ຢູລຳ ແລະ ທຳມຳ ຝັງຢູ່ກັບແຜ່ນຈາລຶກ. ການເປັນ ເຈົ້າຂອງ ແລະ ການໃຊ້ຫີນສອງກ້ອນນີ້ ເປັນສ່ວນປະກອບຂອງການເປັນ ຜູ້ພະຍາກອນ ໃນສະ ໄໝໂບຮານ ຫລື ສະໄໝກ່ອນ ແລະວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຕຽມຫີນສອງກ້ອນນີ້ໄວ້ເພື່ອຈຸດປະສົງໃນ ການແປໜັງສືເຫລັ້ມນີ້.

* * * * *

“ເພິ່ນບອກຂ້າພະເຈົ້າອີກວ່າ ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ແຜ່ນ ຈາລຶກເຫລົ່ານີ້ທີ່ພຣະອົງເວົ້າເຖິງ ເພາະເວລາທີ່ຈະໄດ້ຮັບຍັງບໍ່ທັນມາເຖິງ ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ໃຫ້ໃຜເຫັນທັງແຜ່ນບົກອີກກັບຢູ່ຮູ່ ແລະ ທຳມຳ ນັ້ນຄືກັນ ນອກຈາກກັບຄືນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບບັນຊາໃຫ້ເຮັດແນວນັ້ນ. ຖ້າຫາກ ຂ້າພະເຈົ້າຂຶ້ນເຮັດ ຂ້າພະເຈົ້າກໍຈະຖືກທຳລາຍ. ເວລາເພິ່ນເວົ້າກັບຂ້າພະເຈົ້າກ່ຽວກັບແຜ່ນ ຈາລຶກຢູ່ນັ້ນ, ພາບກໍບັງເກີດຂຶ້ນ ໃນຈິດໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈົນຫລຽວເຫັນສະຖານທີ່ ຊຶ່ງແຜ່ນ ຈາລຶກໄດ້ຝັງໄວ້ ແລະ ເຫັນຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງ ແລະ ຊັດເຈນດີຈົນວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ຈັກບ່ອນນັ້ນດີເມື່ອ ເວລາໄປເຖິງ.

“ຫລັງຈາກສົນທະນາກັນແລ້ວ ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນແສງສະຫວ່າງໃນຫ້ອງເລີ່ມຮວມຕົວກັນ ເຂົ້າມາຮອບໆ ໃກ້ຕົວຂອງຜູ້ທີ່ເວົ້າກັບຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ຄົງເປັນຢູ່ຕໍ່ໄປແນວນັ້ນຈົນວ່າຫ້ອງ ມີດລົງອີກ ເວັ້ນແຕ່ທີ່ຢູ່ຮອບຕົວຂອງເພິ່ນ. ໃນທັນໃດນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນເປັນທາງເປີດຂຶ້ນໄປ ສະຫວັນ ແລະ ເພິ່ນກັບຂຶ້ນໄປຈົນສຸດສາຍຕາ ແລະ ຫ້ອງກໍກັບຄືນສູ່ສະພາບເດີມເໝືອນກ່ອນທີ່ ແສງສະຫວ່າງຈາກສະຫວັນມາປະກົດ.

“ຂ້າພະເຈົ້ານອນຄິດເຖິງຄວາມແປກປະຫລາດຂອງເຫດການນີ້ ແລະ ປະຫລາດໃຈຫລາຍ ໃນເລື່ອງທີ່ທູດພິເສດຜູ້ນີ້ບອກກັບຂ້າພະເຈົ້າ; ເວລາທີ່ກຳລັງໃຊ້ຄວາມຄິດຢູ່ ທັນໃດນັ້ນຂ້າພະ ເຈົ້າເຫັນຫ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ເລີ່ມສະຫວ່າງອີກ ແລະ ໃນທັນທີທັນໃດ ທູດສະຫວັນຜູ້ເກົ່ານັ້ນກໍ ມາຍືນຢູ່ຂ້າງຕຽງຂອງຂ້າພະເຈົ້າອີກ.

“ເພິ່ນເລີ່ມຕົ້ນ ແລະ ເລົ່າອີກເຖິງເລື່ອງດຽວກັນນັ້ນ ຊຶ່ງເພິ່ນໄດ້ເຮັດຄືເມື່ອມາຢັ້ງມຢາມ ເທື່ອກ່ອນ ໂດຍບໍ່ຜິດພ້ຽນຈັກນ້ອຍເລີຍ ຊຶ່ງເມື່ອເລົ່າຈົບແລ້ວ ເພິ່ນບອກຂ້າພະເຈົ້າເຖິງການ ພິພາກສາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ທີ່ກຳລັງຈະມາໃນໂລກນີ້ ພ້ອມດ້ວຍການເຮັດໃຫ້ເປົ່າປຽວຢ່າງໃຫຍ່ ຫລວງດ້ວຍຄວາມອຶດຢາກ, ດ້ວຍດາບ, ແລະ ດ້ວຍໂລກລະບາດ; ແລະວ່າການພິພາກສາອັນ ຫ້າເສົ້າສະຫລົດໃຈຈະມາສູ່ໂລກຂອງຄົນຊົ່ວອາຍຸນີ້. ເມື່ອເລົ່າເລື່ອງນີ້ແລ້ວ ເພິ່ນກໍກັບຂຶ້ນໄປ ສະຫວັນອີກຄືກັນກັບເທື່ອກ່ອນ.

“ໃນເວລານັ້ນ ຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນຈິດໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍເລິກຊຶ້ງຫລາຍຈົນບໍ່ອາດຈະ ຫລັບໄດ້ ແລະ ນອນຢູ່ໃນຄວາມປະຫລາດໃຈຢ່າງຖ້ວມທົນເຖິງສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນ ແລະ ໄດ້ຍິນ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າປະຫລາດໃຈຫລາຍເມື່ອເຫັນທູດຜູ້ດຽວກັນນັ້ນມາຍືນຢູ່ຂ້າງຕຽງນອນ ຂອງຂ້າພະເຈົ້າອີກ ແລະ ໄດ້ຍິນເພິ່ນເວົ້າທວນຄືນ ຫລື ກ່າວຊຳກັບຂ້າພະເຈົ້າອີກເຖິງເລື່ອງດຽວ ກັນກັບເທື່ອກ່ອນ ແລະ ຍັງເຕືອນຂ້າພະເຈົ້າວ່າ ຊາຕານຈະພະຍາຍາມຫລອກລວງຂ້າພະເຈົ້າ (ເນື່ອງຈາກສະພາບຄວາມຍາກຈົນຂອງຄອບຄົວຂອງບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ) ໃຫ້ເອົາແຜ່ນຈາລຶກ ໄປເພື່ອຈຸດປະສົງທີ່ຈະສ້າງຄວາມຮັ່ງມີ. ເລື່ອງນີ້ເພິ່ນຫ້າມຂ້າພະເຈົ້າໂດຍກ່າວວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າຈະ ຕ້ອງບໍ່ມີຈຸດປະສົງຢ່າງອື່ນ ໃນການໄດ້ແຜ່ນຈາລຶກນັ້ນມາ ນອກຈາກຈະຖະຫວາຍບາລະມີແດ່ ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ແລະ ບໍ່ຕ້ອງຕຶກຢູ່ໃນອິດທິພົນຂອງຄວາມມຸ້ງໝາຍອື່ນໃດນອກຈາກການສ້າງ ອານາຈັກຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ; ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈະເອົາແຜ່ນຈາລຶກມາບໍ່ໄດ້.

“ຫລັງຈາກການມາຢັ້ງມຢາມເທື່ອທີສາມນີ້ ເພິ່ນກໍກັບຂຶ້ນສູ່ສະຫວັນຄືກັນກັບເທື່ອກ່ອນ ແລະ

ຂ້າພະເຈົ້າຄິດເຖິງຄວາມແປກປະຫລາດນຳສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຫາກໄດ້ປະສົບມາ. ຫລັງຈາກທູດສະຫວັນໄດ້ກັບຂຶ້ນໄປຈາກຂ້າພະເຈົ້າເທື່ອທີສາມ, ໄກ່ກໍຂັນ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າໄກ່ຈະຮອດມືໃໝ່ແລ້ວ. ດັ່ງນັ້ນ ການສົນທະນາຂອງພວກເຮົາແມ່ນໃຊ້ເວລາຕະຫລອດທັງຄົນເລີຍ.

“ຫລັງຈາກນັ້ນບໍ່ດົນ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ລຸກຂຶ້ນຈາກຕຽງນອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ອອກໄປເຮັດວຽກຕາມປົກກະຕິ, ແຕ່ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າພະຍາຍາມເຮັດວຽກຄືກັນກັບມື້ທີ່ຜ່ານມາ, ຂ້າພະເຈົ້າພົບວ່າໝົດກຳລັງຈົນເຮັດຕໍ່ໄປບໍ່ໄຫວ. ບົດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າຊຶ່ງກຳລັງເຮັດວຽກຢູ່ກັບຂ້າພະເຈົ້າເຫັນວ່າມີອັນໃດອັນໜຶ່ງຜິດປົກກະຕິກັບຂ້າພະເຈົ້າ ຈຶ່ງບອກໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າກັບບ້ານ. ຂ້າພະເຈົ້າອອກໄປດ້ວຍຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະກັບບ້ານ, ແຕ່ເວລາທີ່ພະຍາຍາມຂ້າມຮົ່ວອອກຈາກໄຮ່ທີ່ພວກເຮົາຢູ່, ຂ້າພະເຈົ້າກໍໝົດແຮງ ແລະ ລົ້ມລົງແຜ່ຢູ່ກັບພື້ນດິນ ແລະ ໝົດສະຕິໄປຄາວໜຶ່ງ.

“ສິ່ງທຳອິດທີ່ຈື່ໄດ້ຄືສຽງທີ່ເວົ້າກັບຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ເອີ້ນຊື່ຂ້າພະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າມີນິຕາຂຶ້ນ ແລະ ເຫັນທູດຜູ້ເກົ່ານັ້ນຍິນຢູ່ຊື່ຫົວຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ມີແສງສະຫວ່າງຢູ່ຮອບໆຄືກັນກັບເທື່ອກ່ອນ. ແລ້ວເພິ່ນໄດ້ທວນຄືນເລື່ອງ ທັງໝົດທີ່ເວົ້າກັບຂ້າພະເຈົ້າມື້ຄືນຜ່ານມາອີກ ແລະ ສັ່ງໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າກັບຄືນໄປຫາພໍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ບອກເພິ່ນກ່ຽວກັບພາບປະກົດ ແລະ ຄຳສັ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບ.

“ຂ້າພະເຈົ້າເຮັດຕາມ ແລະ ກັບໄປຫາພໍ່ໃນໄຮ່ ແລະ ເລົ່າເລື່ອງທັງໝົດໃຫ້ເພິ່ນຟັງ. ເພິ່ນຕອບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ ມັນເປັນເລື່ອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບອກໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າໄປເຮັດຕາມສິ່ງທີ່ທູດບັນຊາ. ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງອອກຈາກໄຮ່ ແລະ ໄປຫາບ່ອນທີ່ທູດບອກກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າມີແຜ່ນຈາລຶກຝັງຢູ່ ແລະ ເພາະຈາກຄວາມແຈ່ມແຈ້ງຂອງພາບທີ່ມາໃຫ້ເຫັນ ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບກ່ຽວກັບບ່ອນນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຮູ້ຈັກບ່ອນນັ້ນທັນທີເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າໄປເຖິງ.

“ໄກ່ໝູ່ບ້ານແມ່ນເຈດສະເຕີ, ເຂດອອນແທຣີໂອ, ລັດນິວຢອກ, ມີເນີນພູຂະໜາດໃຫຍ່ໜ່ວຍໜຶ່ງ ແລະ ສູງກວ່າເນີນອື່ນໆທີ່ຢູ່ໄກ່ຄຽງ. ທາງຕາເວັນຕົກຂອງເນີນພູໜ່ວຍນີ້ບໍ່ໄກຈາກຈອມພູປານໃດຢູ່ກ້ອງກ້ອນຫີນຂະໜາດໃຫຍ່ກ້ອນໜຶ່ງ ມີແຜ່ນຈາລຶກວາງຢູ່ໃນຫີບທີ່ເປັນຫີນ ເຄິ່ງກາງຂ້າງເທິງຂອງຫີນກ້ອນນີ້ໜ້າ ແລະ ໂຄ້ງລາດລົງໄປຫາຂອບ. ດັ່ງນັ້ນທາງກາງຂອງຂ້າງເທິງຂອງຫີນກ້ອນນີ້ຈຶ່ງເຫັນສູງກວ່າໜ້າດິນແຕ່ວ່າຂອບມັນຖືກດິນຖິມໄວ້ທັງໝົດ.

“ເມື່ອຂຸດດິນອອກແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຊະແລງອັນໜຶ່ງມາ ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າສອດລົງກ້ອງຂອບຫີນ ແລະ ດ້ວຍການອອກແຮງພຽງເລັກໜ້ອຍດຽວກໍຈັດມັນຂຶ້ນ. ຂ້າພະເຈົ້າຫລຽວລົງໄປໃນນັ້ນ, ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າກໍເຫັນແຜ່ນຈາລຶກ, ຢູລຳ ແລະ ທຳມຳ, ແລະ ແຜ່ນປົກອີກຕາມທີ່ທູດບອກໄວ້. ຫີບທີ່ມີຂອງເຫລົ່ານີ້ເຮັດຂຶ້ນ ໂດຍການວາງຫີນລຽນໄວ້ໃນດິນຊືມັງຊະນິດໜຶ່ງ. ຢູ່ກິ້ນຫີບມີຫີນສອງກ້ອນ ວາງຂວາງຢູ່ໃນຫີບ ແລະ ແຜ່ນຈາລຶກກັບສິ່ງຂອງອື່ນໆຊຶ່ງຢູ່ນຳກັນວາງຢູ່ເທິງຫີນສອງກ້ອນນີ້.

“ຂ້າພະເຈົ້າພະຍາຍາມທີ່ຈະເອົາມັນອອກມາແຕ່ທູດຫ້າມໄວ້ ແລະ ບອກອີກວ່າ ມັນຍັງບໍ່ທັນເຖິງເວລາທີ່ຈະນຳມັນອອກມາຈົນກວ່າເຖິງເວລາອີກສີ່ປີນັບຈາກເວລານັ້ນໄປ, ແຕ່ເພິ່ນບອກຂ້າພະເຈົ້າອີກວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າຈະຕ້ອງໄປບ່ອນນັ້ນ ເມື່ອຄົບປີພໍດີ ນັບຕັ້ງແຕ່ເວລານັ້ນ ແລະ ວ່າເພິ່ນຈະມາຫາຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ບ່ອນນັ້ນ ແລະ ວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະຕ້ອງເຮັດແນວນັ້ນໄປຈົນກວ່າຈະເຖິງເວລາທີ່ຈະໄດ້ຮັບແຜ່ນຈາລຶກ.

“ດັ່ງນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄປເມື່ອຄົບກຳນົດແຕ່ລະປີຕາມຄຳສັ່ງ ແລະ ແຕ່ລະເທື່ອຂ້າພະເຈົ້າໄດ້
ພົບທູດອົງເກົ່າ ຢູ່ບ່ອນນັ້ນ ແລະ ໄດ້ຮັບຄຳແນະນຳ ແລະ ຄວາມຮູ້ແຈ້ງຈາກເພິ່ນທຸກໆເທື່ອ ເມື່ອ
ສົນທະນາກັນກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະກະທຳ ແລະ ອານາຈັກຂອງພຣະອົງຈະດຳເນີນ
ໄປຢ່າງໃດ ແລະ ດ້ວຍວິທີໃດໃນຍຸກສຸດທ້າຍນີ້.

* * * * *

“ໃນທີ່ສຸດກໍເຖິງເວລາທີ່ຈະໄດ້ຮັບແຜ່ນຈາລຶກ, ຢູລຳ ແລະ ທຳມຳ, ແລະ ແຜ່ນປົກອີກ. ເມື່ອວັນ
ທີ່ຊາວສອງ ເດືອນກັນຍາ, ໜຶ່ງພັນແປດຮ້ອຍຊາວເຈັດ, ໂດຍໄປຍັງບ່ອນຝັງຂອງເຫລົ່ານັ້ນຕາມ
ປົກກະຕິເມື່ອຄົບກຳນົດອີກໜຶ່ງປີ ທູດສະຫວັນຄົນດຽວກັນນີ້ກໍໄດ້ມອບຂອງເຫລົ່ານັ້ນ ໃຫ້ແກ່
ຂ້າພະເຈົ້າພ້ອມກັບພາລະຜູກພັນດັ່ງນີ້ວ່າ: ຂ້າພະເຈົ້າຈະຕ້ອງຮັບຜິດຊອບຕໍ່ຂອງເຫລົ່ານີ້; ຖ້າ
ຫາກຂ້າພະເຈົ້າປະປ່ອຍມັນໄປໂດຍຄວາມປະໝາດ ຫລື ໂດຍການລະເລີຍປະການໃດ ຂ້າພະ
ເຈົ້າຈະຖືກຕັດອອກ; ແຕ່ຖ້າຫາກຂ້າພະເຈົ້າຈະໃຊ້ຄວາມ ພະຍາຍາມທັງໝົດທີ່ຈະຮັກສາມັນໄວ້
ຈົນກວ່າເພິ່ນຜູ້ເປັນທູດຈະເອີ້ນກັບຄືນ, ແລ້ວຂອງເຫລົ່ານີ້ຈະໄດ້ຮັບຄວາມຄຸ້ມຄອງ.

“ໃນບໍ່ຊ້າຂ້າພະເຈົ້າກໍເຂົ້າໃຈເຫດຜົນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບພາລະອັນເຂັ້ມງວດ ໃຫ້ຮັກສາ
ຂອງເຫລົ່ານີ້ໄວ້ໃຫ້ປອດໄພ ແລະ ສິ່ງທີ່ທູດກ່າວໄວ້ວ່າ ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າເຮັດຕາມທີ່ຕ້ອງການໃຫ້
ຂ້າພະເຈົ້າເຮັດແລ້ວ, ເພິ່ນຈະເອີ້ນຂອງເຫລົ່ານີ້ຄືນ ເພາະທັນທີທີ່ຄືນຮູ້ວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບ
ຂອງເຫລົ່ານີ້ມາ ພວກເຂົາກໍຍ່ອມໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມຢ່າງຮຸນແຮງທີ່ສຸດ ທີ່ຈະເອົາມັນໄປຈາກ
ຂ້າພະເຈົ້າ. ກົນອຸບາຍທຸກຢ່າງທີ່ຈະຄິດຂຶ້ນມາໄດ້ ກໍຈະເຮັດເພື່ອເຈດຕະນານີ້. ການຂົ່ມເຫັງນັບ
ມື້ນັບຮຸນແຮງຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ ແລະ ຜູງຊົນເຜົ່າຄອຍຢູ່ຕະຫລອດເວລາທີ່ຈະເອົາມັນໄປ, ແຕ່ເປັນ
ເພາະຄວາມສະຫລຽວສະຫລາດຂອງພຣະເຈົ້າ ຂອງເຫລົ່ານີ້ຈຶ່ງຢູ່ໃນມືຂອງຂ້າພະເຈົ້າຢ່າງປອດ
ໄພຈົນຂ້າພະເຈົ້າໃຊ້ຂອງເຫລົ່ານີ້ເຮັດໃຫ້ພາລະທີ່ຕ້ອງການໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເຮັດສຳເລັດຕາມທີ່
ຕົກລົງໄວ້. ເມື່ອທູດເອີ້ນເອົາຄືນ ຂ້າພະເຈົ້າກໍມອບຂອງເຫລົ່ານີ້ຄືນໃຫ້ເພິ່ນ ແລະ ເພິ່ນມີຂອງ
ເຫລົ່ານີ້ຢູ່ໃນຄວາມອາລັກຂາຂອງເພິ່ນຈົນເຖິງວັນນີ້ຄື ວັນທີສອງ ເດືອນພຶດສະພາ, ໜຶ່ງພັນແປດ
ຮ້ອຍສາມສິບແປດ.”

ສຳລັບບັນທຶກຢ່າງຄົບຖ້ວນໃຫ້ອ່ານຢູ່ໃນ ໂຈເຊັບ ສະມິດ—ປະຫວັດສາດ, ໃນ ໄຂ່ມຸກ
ອັນລ້ຳຄ່າ, ແລະ History of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints (ປະຫວັດສາດ
ຂອງສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດແຫ່ງໄພພົນຍຸກສຸດທ້າຍ), ເຫລັ້ມ 1, ບົດທີ 1 ເຖິງ 6.

ບັນທຶກທີ່ເກົ່າແກ່ ຊຶ່ງນຳອອກມາຈາກພື້ນດິນດັ່ງສູງຂອງຝູງຊົນເວົ້າອອກມາຈາກພື້ນດິນ
ແລະ ແປອອກມາເປັນພາສາອັງກິດ ໂດຍຂອງປະທານ ແລະ ອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ພິສູດໄດ້
ໂດຍການຢືນຢັນຈາກພຣະເຈົ້າ ຈຶ່ງໄດ້ຈັດພິມອອກມາສູ່ໂລກເປັນຄັ້ງທຳອິດໃນປີ 1830 ຄື THE

ບົດວິເຄາະໂດຍຫຍໍ້ກ່ຽວກັບ

ພຣະຄຳພີມໍ່ມອນ

ພຣະຄຳພີມໍ່ມອນເປັນບັນທຶກທີ່ສັກສິດຂອງຊາວອາເມຣິກາສະໄໝໂບຮານ ແລະ ໄດ້ບັນທຶກໄວ້ໃນແຜ່ນຈາລຶກທີ່ເປັນໂລຫະຕ່າງໆ. ແຜ່ນບັນທຶກສີ່ປະເພດລະບຸໄວ້ໃນໜ້າທຳອິດຂອງພຣະຄຳພີມໍ່ມອນຄື:

1. ແຜ່ນ ຈາລຶກຂອງນິໄຟ ຊຶ່ງມີຢູ່ສອງແບບ. ແຜ່ນ ຈາລຶກນ້ອຍກັບແຜ່ນ ຈາລຶກໃຫຍ່. ແບບທຳອິດແມ່ນເຈາະຈົງໃສ່ສິ່ງສັກສິດ ແລະ ການຮັບໃຊ້ ແລະ ການສິດສອນຂອງສາດສະດາທັງຫລາຍ ຊຶ່ງສ່ວນຖັດກັນໄປນັ້ນແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍປະຫວັດສາດຂອງຜູງຊົນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ (1 ນິໄຟ 9:2–4). ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຫລັງຈາກວັນເວລາຂອງໂມໄຊຢາ, ແຜ່ນຈາລຶກໃຫຍ່ໄດ້ມີຂໍ້ຄວາມອັນສັກສິດຮວມຢູ່ດ້ວຍ.
2. ແຜ່ນ ຈາລຶກຂອງມໍ່ມອນ ຊຶ່ງມີຂໍ້ຄວາມຫຍໍ້ມາຈາກແຜ່ນ ຈາລຶກໃຫຍ່ຂອງນິໄຟ, ຈັດຂຶ້ນໂດຍມໍ່ມອນ ມີຄຳອະທິບາຍຫລາຍຢ່າງ. ແຜ່ນ ຈາລຶກເຫລັ້ມນີ້ໄດ້ບັນຈຸປະຫວັດສາດສະໄໝຕໍ່ມາທີ່ເພິ່ນຂຽນໄວ້ ຮວມທັງຂໍ້ຄວາມເພີ່ມເຕີມໂດຍໂມໂຮໂນຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງມໍ່ມອນ.
3. ແຜ່ນ ຈາລຶກຂອງອີເທີ ຊຶ່ງເປັນປະຫວັດສາດຂອງຊາວຢາເຣັດ. ການບັນທຶກສ່ວນນີ້ຖືກຫຍໍ້ໂດຍໂມໂຮໂນ, ຜູ້ຊຶ່ງໄດ້ເພີ່ມເຕີມເນື້ອຄວາມອະທິບາຍຂອງຕົນເອງໃສ່ໃນນັ້ນ ແລະ ໄດ້ຮວມບັນທຶກໄວ້ໃນຫົວຂໍ້ຂອງໜັງສືອີເທີ.
4. ແຜ່ນ ຈາລຶກທອງເຫລືອງ ທີ່ໄດ້ນຳມາໂດຍຜູ້ຄົນຂອງລີໂຮ ຊຶ່ງອອກຈາກເຢຣູຊາເລັມ 600 ປີ ກ່ອນຄິດຕະສັກກະລາດ. ແຜ່ນ ຈາລຶກນີ້ໄດ້ບັນທຶກ “ໜັງສືທຳເຫລັ້ມຂອງໂມເຊ, . . . ແລະ ພ້ອມດ້ວຍບັນທຶກຂອງຊາວຢິວຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນ, . . . ລົງມາເຖິງຄຳອະທິບາຍຂອງການປົກຄອງຂອງເຊເດກີຢາ ກະສັດຂອງຊາວຢູດາ ແລະ ຄຳທຳນາຍຂອງສາດສະດາຜູ້ສັກສິດ” (1 ນິໄຟ 5:11–13). ໄດ້ມີຄຳກ່າວອ້າງມາຈາກແຜ່ນຈາລຶກເຫລົ່ານີ້, ກ່າວເຖິງເອຊາຢາ ແລະ ສາດສະດາຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນພຣະຄຳພີ ຫລື ບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນພຣະຄຳພີ ໄດ້ປະກົດຢູ່ໃນພຣະຄຳພີມໍ່ມອນ.

ພຣະຄຳພີມໍ່ມອນປະກອບດ້ວຍພາກໃຫຍ່ 15 ພາກ ຫລື ໝວດ ຍົກເວັ້ນພາກດຽວ ຊຶ່ງເອີ້ນກັນວ່າ ໜັງສືຕາມຊື່ຂອງຜູ້ຂຽນເລື່ອງເປັນສ່ວນໃຫຍ່. ພາກສ່ວນທຳອິດ (ໜັງສື 6 ສະບັບທຳອິດສິ້ນສຸດດ້ວຍອອມໄນ) ແມ່ນການແປຈາກແຜ່ນຈາລຶກນ້ອຍຂອງນິໄຟ. ຄຳຂອງມໍ່ມອນໄດ້ຖືກສອດໃສ່ຂັ້ນກາງໜັງສືອອມໄນກັບໜັງສືໂມໄຊຢາເພື່ອຄຳຂອງມໍ່ມອນຈະໄດ້ຕໍ່ບັນທຶກໃນແຜ່ນຈາລຶກນ້ອຍເຂົ້າກັບການຫຍໍ້ຂອງມໍ່ມອນ ທີ່ເອົາມາຈາກແຜ່ນຈາລຶກໃຫຍ່.

ພາກທີ່ຍາວທີ່ສຸດແມ່ນເລີ່ມຕັ້ງແຕ່ໂມໄຊຢາຈົນເຖິງມໍ່ມອນ ບົດທີ 7 ຮວມທັງການແປຄວາມຫຍໍ້ຂອງມໍ່ມອນ ຈາກແຜ່ນຈາລຶກໃຫຍ່ຂອງນິໄຟ. ພາກສະຫລຸບ ຈາກມໍ່ມອນ ບົດ

ທີ 8 ໄປຈົນຈົບເຫລັ້ມແມ່ນໂມໂຣໄນ ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງມໍມອນໄດ້ຈາລຶກໄວ້ຫລັງຈາກສິ້ນສຸດການບັນທຶກຊີວະປະຫວັດຂອງບິດາຂອງເພິ່ນ. ແລ້ວໄດ້ເຮັດຄວາມຫຍໍ້ຂອງບັນທຶກຂອງຊາວຢາເຮັດໄວ້ (ເປັນໜັງສືອີເທີ). ຕໍ່ມາເພິ່ນໄດ້ເພິ່ນເຕີມພາກທີ່ຮູ້ຈັກກັນວ່າໜັງສືໂມໂຣໄນ.

ໃນ ຫລື ປະມານ ຄ.ສ. 421, ໂມໂຣໄນ, ຜູ້ເປັນສາດສະດາ-ນັກປະຫວັດສາດຂອງຊາວນີໄຟຄົນສຸດທ້າຍໄດ້ຜະນຶກບັນທຶກອັນສັກສິດນັ້ນ ແລະ ໄດ້ເຊື່ອມັນໄວ້ກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເພື່ອຈະໄດ້ນໍາອອກມາໃນຍຸກສຸດທ້າຍ, ດັ່ງທີ່ທໍານາຍໄວ້ໂດຍສຸລະສຽງຂອງພຣະເຈົ້າ ຜ່ານສາດສະດາສະໄໝໂບຮານຂອງພຣະອົງ. ໃນ ຄ.ສ. 1823, ໂມໂຣໄນຜູ້ດຽວກັນນີ້ ຜູ້ທີ່ພິ່ນຄົນຊີວິດແລ້ວ, ໄດ້ມາຢ້ຽມຢາມສາດສະດາໂຈເຊັບ ສະມິດ ແລ້ວມອບແຜ່ນຈາລຶກ ຊຶ່ງມີອັກຂະລະໃຫ້ເພິ່ນ.

ກ່ຽວກັບສະບັບນີ້: ຄວາມຜິດພາດເລັກນ້ອຍທີ່ມີຢູ່ໃນປຶ້ມຖືກເກັບໄວ້ສະເໝີມາໃນພຣະຄໍາພິມມໍມອນສະບັບທີ່ໄດ້ພິມຜ່ານມາເປັນພາສາອັງກິດ. ສະບັບນີ້ບັນຈຸການດັດແປງທີ່ເໝາະສົມ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເນື້ອຫາສອດຄ່ອງກັບຕົ້ນສະບັບກ່ອນການຈັດພິມ ແລະ ກັບການພິມຂຸດທໍາອິດ ຊຶ່ງຮຽບຮຽງໂດຍສາດສະດາໂຈເຊັບ ສະມິດ.

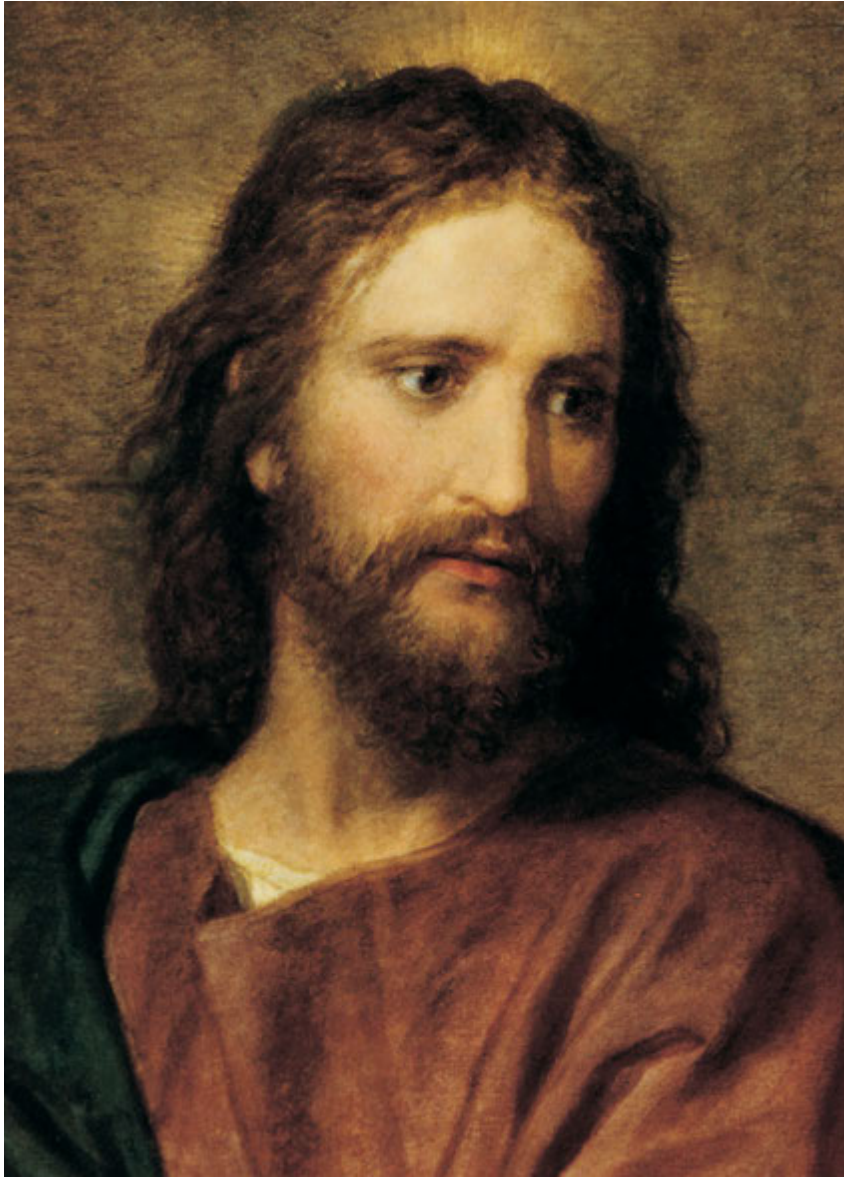
ຊື່ ແລະ ລຳດັບຂອງໜັງສືໃນ

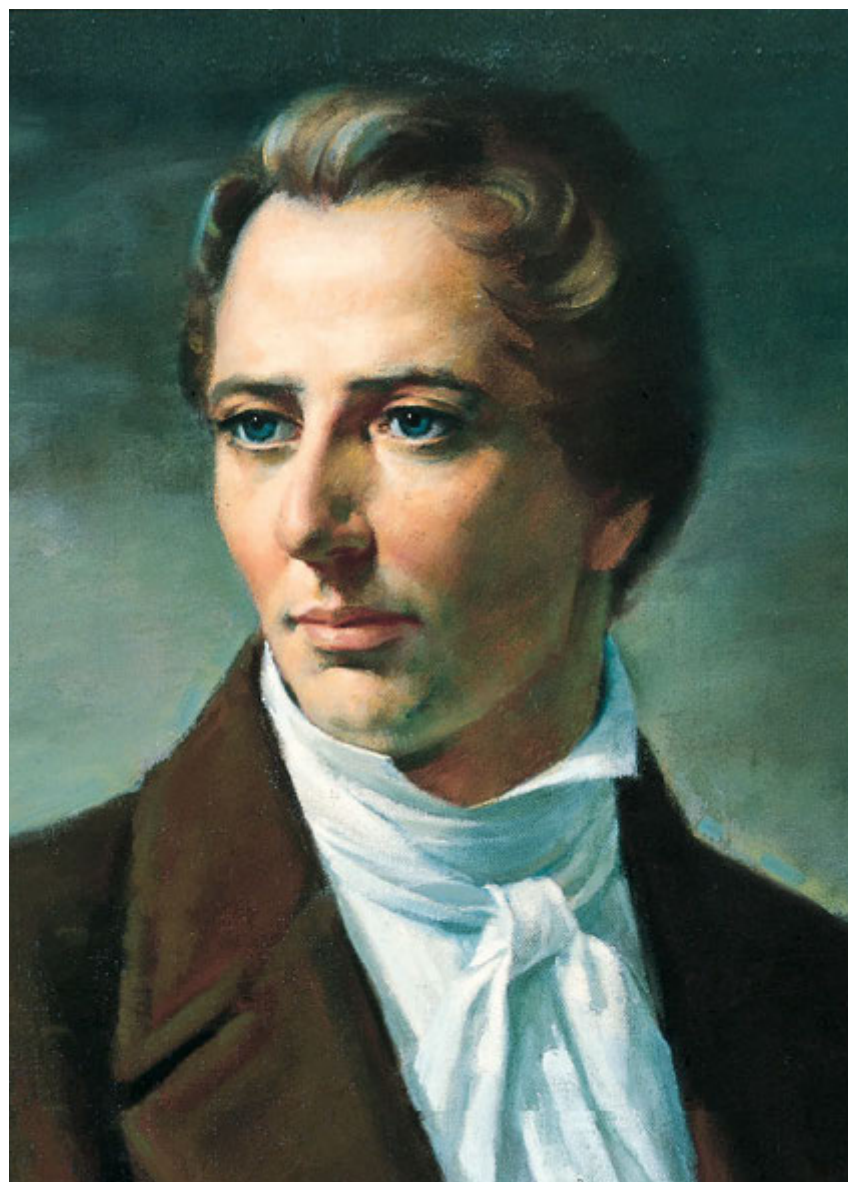
ພຣະຄຳພີມໍ່ມອນ

ຊື່	ໜ້າ
ໜັງສືນິໄຟສະບັບທີ 1	. 1
ໜັງສືນິໄຟສະບັບທີ 2	71
ໜັງສືຢາໂຄບ	154
ໜັງສືເອໂນດ	179
ໜັງສືເຈຣອມ	183
ໜັງສືອອມໄນ	185
ຄຳຂອງມໍ່ມອນ	189
ໜັງສືໂມໄຊຢາ	192
ໜັງສືແອວມາ	280
ໜັງສືຮີລາມັນ	521
ນິໄຟສະບັບທີ 3.	579
ນິໄຟສະບັບທີ 4.	659
ໜັງສືມໍ່ມອນ	664
ໜັງສືອີເທີ	691
ໜັງສືໂມໂຣໄນ	736

1. ພຣະເຢຊູຄຣິດ
ແຕ້ມໂດຍ ເດລ ປາກສັນ
2. ສາດສະດາ ໂຈເຊັບ ສະມິດ
ແຕ້ມໂດຍ ອາລວິນ ກິດຕິນ
ເບິ່ງ “ປະຈັກພະຍານຂອງສາດສະດາໂຈເຊັບ ສະມິດ,” ໜ້າ ix–xii
3. ລີໄຮໄດ້ພົບເລຍໂຮນາ
ແຕ້ມໂດຍ ອາກໂນລດ໌ ຟຣີເບີກ
ເບິ່ງ 1 ນີໄຟ 16, ໜ້າ 44–49
4. ລີໄຮ ແລະ ໄພ່ພົນຂອງເພິ່ນມາເຖິງແຜ່ນດິນແຫ່ງຄຳສັນຍາ
ແຕ້ມໂດຍ ອາກໂນລດ໌ ຟຣີເບີກ
ເບິ່ງ 1 ນີໄຟ 18, ໜ້າ 56–59
5. ແອວມາໃຫ້ບັບຕິສະມາຢູ່ທີ່ແມ່ນ້ຳມໍມອນ
ແຕ້ມໂດຍ ອາກໂນລດ໌ ຟຣີເບີກ
ເບິ່ງ ໂມໄຊຍາ 18, ໜ້າ 241–245
6. ຊາມູເອນຄົນເລມັນພະຍາກອນ
ແຕ້ມໂດຍ ອາກໂນລດ໌ ຟຣີເບີກ
ເບິ່ງ ຮິລາມັນ 16, ໜ້າ 576–578
7. ພຣະເຢຊູຄຣິດຢັ້ງຢືນຢາມທະວີບອະເມຣິກາ
ແຕ້ມໂດຍ ຈອນ ສະຄອດ
ເບິ່ງ 3 ນີໄຟ 11, ໜ້າ 609–613
8. ໂມໂຮໄນຝັງບັນທຶກຂອງຜູ້ຄົນຊາວນີໄຟ
ແຕ້ມໂດຍ ທອມ ລາແວວ໌
ເບິ່ງ ມໍມອນ 8, ໜ້າ 681–686

ໜັງສືນິໄຟສະບັບທຶກໜຶ່ງ

ການປົກຄອງ ແລະ ການປະຕິບັດສາດສະໜາກົດຂອງເພິ່ນ

ເລື່ອງລາວຂອງລີໄຮ ແລະ ຊາໄຮຢາ ພັນລະຍາຂອງເພິ່ນພ້ອມດ້ວຍລູກຊາຍສີ່ຄົນ ທີ່ມີຊື່ວ່າ (ເລີ່ມຕັ້ງແຕ່ລູກກົກ) ເລມັນ, ເລມູເອນ, ແຊມ, ແລະ ນິໄຟ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເຕືອນລີໄຮໃຫ້ອອກຈາກແຜ່ນດິນເຢຣູຊາເລັມເພາະເພິ່ນທຳນາຍແກ່ຜູ້ຄົນກຸ່ວກັບຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ ແລະ ພວກເຂົາພະຍາຍາມທຳລາຍຊີວິດຂອງເພິ່ນ. ເພິ່ນເດີນທາງສາມວັນເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານກັບຄອບຄົວຂອງເພິ່ນ. ນິໄຟພາພວກອ້າຍກັບໄປແຜ່ນດິນເຢຣູຊາເລັມເພື່ອຕາມເອົາບັນທຶກຂອງຊາວຢິວ. ເລື່ອງລາວກ່ຽວກັບຄວາມທຸກເວດທະນາຂອງເຂົາເຈົ້າ. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ລູກສາວຂອງອິດຊະມາເອນມາເປັນເມຍ. ເຂົາເຈົ້າພາຄອບຄົວອອກໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ. ຄວາມຍາກລຳບາກ ແລະ ຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງເຂົາເຈົ້າໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ. ການເດີນທາງຂອງເຂົາເຈົ້າ. ເຂົາເຈົ້າມາເຖິງນ້ຳອັນກວ້າງໃຫຍ່. ພວກອ້າຍຂອງນິໄຟທໍລະຍົດຕໍ່ລາວ. ລາວເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຍອມຈຳນົນ ແລະ ສ້າງເຮືອລຳໜຶ່ງ. ເຂົາເຈົ້າເອີ້ນປ່ອນນັ້ນວ່າ ອຸດົມສົມບູນ. ເຂົາເຈົ້າຂ້າມນ້ຳອັນກວ້າງໃຫຍ່ໄປສູ່ແຜ່ນດິນແຫ່ງຄຳສັນຍາ ແລະ ອື່ນໆ. ທັງນີ້ເປັນໄປຕາມເລື່ອງລາວຂອງນິໄຟ ຫລື ອີກປະການໜຶ່ງ ຂ້າພະເຈົ້ານິໄຟເປັນຜູ້ຂຽນບັນທຶກນີ້.

ບົດທີ 1

ນິໄຟເລີ່ມບັນທຶກກ່ຽວກັບຜູ້ຄົນຂອງລາວ—ລີໄຮເຫັນພາບນິມິດທີ່ເປັນເສົາໄຟ ແລະ ອ່ານຈາກໜັງສືຄຳທຳນາຍ—ເພິ່ນສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າ, ບອກລ່ວງໜ້າເຖິງການສະເດັດມາຂອງພຣະເມຊີອາ ແລະ ທຳນາຍເຖິງຄວາມພິນາດທີ່ຈະມາເຖິງເມືອງເຢຣູຊາເລັມ—ເພິ່ນຖືກຊາວຢິວຂົ່ມເຫັງ. ປະມານ 600 ປີ ກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ຂ້າພະເຈົ້ານິໄຟທີ່ໄດ້ເກີດຈາກບິດາມານດາຜູ້ປະເສີດ, ສະນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຮັບການສິດສອນມາແຕ່ແລ້ວໃນສິ່ງທີ່ຮຽນຮູ້ທັງໝົດຂອງບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ໂດຍທີ່ເຫັນຄວາມ

ທຸກທໍລະມານຫລາຍຢ່າງໃນວັນເວລາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ໂດຍເປັນທີ່ໂປດປານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕະຫລອດວັນເວລາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ໂດຍທີ່ມີຄວາມຮູ້ຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງເຖິງພຣະກະລຸນາທີ່ຄຸນ ແລະ ຄວາມລຶກລັບຂອງພຣະເຈົ້າ, ສະນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດບັນທຶກກ່ຽວກັບການປະຕິບັດງານຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນວັນເວລາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

2 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າເຮັດບັນທຶກເປັນພາສາຂອງບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ຊຶ່ງປະກອບດ້ວຍສິ່ງທີ່ຮຽນຮູ້ຂອງຊາວຢິວ ແລະ ພາສາຂອງຊາວເອຢິບ.

3 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ດີວ່າ ບັນທຶກທີ່

ຂ້າພະເຈົ້າກະທຳນັ້ນເປັນຄວາມຈິງ ເພາະຂ້າພະເຈົ້າເຮັດມັນດ້ວຍມືຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ເຮັດຕາມຄວາມຮູ້ຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າເອງ.

4 ເພາະເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນໃນ ໄລຍະເລີ່ມຕົ້ນປີທຳອິດຂອງການປົກ ຄອງຂອງເຊເດກິຢາ ກະສັດແຫ່ງຢູດາ (ລີ ໄຮບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ໃນເຢຣູຊາເລັມ ຕະຫລອດວັນເວລາຂອງເພິ່ນ) ແລະ ໃນ ປີດຽວກັນນັ້ນ ໄດ້ມີສາດສະດາຫລາຍ ທ່ານມາທຳນາຍຕໍ່ຜູ້ຄົນວ່າ ພວກເຂົາ ຕ້ອງກັບໃຈ ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ມະຫານະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມຈະຕ້ອງຖືກທຳລາຍ.

5 ດັ່ງນັ້ນ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ລີ ໄຮບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ເມື່ອເພິ່ນອອກ ໄປອະທິຖານຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແທ້ຈິງ ແລ້ວ, ແມ່ນອ້ອນວອນດ້ວຍສຸດໃຈ ເພື່ອ ຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນ.

6 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນເມື່ອ ເພິ່ນອະທິຖານຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢູ່ນັ້ນ, ມີເລົ່າໄຟມາສະຖິດຢູ່ເທິງກ້ອນຫີນຊື່ໜ້າ ຂອງເພິ່ນ; ແລະ ເພິ່ນກໍໄດ້ເຫັນ ແລະ ໄດ້ຍິນຫລາຍເທື່ອ; ເພາະສິ່ງທີ່ເພິ່ນເຫັນ ແລະ ໄດ້ຍິນມານັ້ນ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ເພິ່ນມີ ຄວາມສະຫ້ານຫວັ່ນໄຫວ ແລະ ຕົວຂອງ ເພິ່ນກໍສັ່ນຢາງຍິ່ງ.

7 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເພິ່ນ ໄດ້ກັບມາບ້ານຂອງເພິ່ນເອງ ທີ່ເມືອງ ເຢຣູຊາເລັມ; ແລະ ໄດ້ລົ້ມຕົວລົງເທິງຕຽງ ນອນຂອງເພິ່ນຢ່າງໝົດກຳລັງດ້ວຍພຣະ ວິນຍານ ແລະ ສິ່ງທີ່ເພິ່ນໄດ້ເຫັນມາ.

8 ແລະ ໂດຍໝົດກຳລັງດ້ວຍພຣະວິນ ຍານ, ເພິ່ນຈຶ່ງຖືກນຳໄປໃນພາບນິມິດ,

ຈົນວ່າເພິ່ນເຫັນທ້ອງຟ້າເປີດອອກ, ແລະ ເພິ່ນຄິດວ່າເພິ່ນເຫັນພຣະເຈົ້າປະທັບ ຢູ່ທີ່ພຣະທີ່ນັ່ງ, ຫຸ້ມລ້ອມໄປດ້ວຍໝູ່ທູດ ທັງຫລາຍຈົນນັບບໍ່ຖ້ວນ ຢູ່ໃນທ່າທາງ ກຳລັງຮ້ອງເພງ ແລະ ສັນລະເສີນພຣະ ເຈົ້າຂອງພວກເຂົາຢູ່.

9 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເພິ່ນເຫັນຄົນຜູ້ໜຶ່ງລົງມາຈາກທ່າມກາງ ສະຫວັນ, ແລະ ເພິ່ນເຫັນວ່າ ລັດສະໝີ ພາບຂອງຄົນຜູ້ນັ້ນເໜືອກວ່າລັດສະໝີ ພາບຂອງດວງອາທິດໃນຕອນທ່ຽງວັນ.

10 ແລະ ເພິ່ນເຫັນຄົນອີກສິບສອງຄົນ ຕິດຕາມຜູ້ນັ້ນລົງມານຳກັນ, ແລະ ຄວາມ ສະຫວ່າງຂອງພວກເຂົາ ເໜືອກວ່າແສງ ສະຫວ່າງຂອງດວງດາວໃນທ້ອງຟ້າ.

11 ແລະ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນລົງມາ ແລະ ອອກໄປໃນຜືນແຜ່ນດິນໂລກ; ແລະ ຜູ້ ທຳອິດໄດ້ມາຍືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າບິດາຂອງຂ້າ ພະເຈົ້າ, ແລະ ມອບໜັງສືໃຫ້ແກ່ເພິ່ນ ເຫລັ້ມໜຶ່ງ, ແລະ ຂໍໃຫ້ເພິ່ນອ່ານ.

12 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເມື່ອເພິ່ນອ່ານໜັງສືແລ້ວ, ເພິ່ນກໍເຕັມໄປ ດ້ວຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

13 ແລະ ເພິ່ນອ່ານ, ມີຄວາມວ່າ: ວິບັດ, ວິບັດແກ່ເຢຣູຊາເລັມ, ເພາະເຮົາ ເຫັນຄວາມໜ້າກຽດຊັ່ງຂອງເຈົ້າ! ແທ້ ຈິງແລ້ວ, ແລະ ຫລາຍຢ່າງທີ່ບິດາຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອ່ານມາຫລາຍເລື່ອງກ່ຽວ ກັບເຢຣູຊາເລັມ ວ່າມັນຈະຖືກທຳລາຍ ພ້ອມກັບຜູ້ອາໄສຢູ່ໃນນັ້ນ; ຄົນຈຳນວນ ຫລວງຫລາຍກໍຈະຕາຍດ້ວຍດາບ, ແລະ ຈຳນວນໜຶ່ງກໍຈະຖືກເອົາໄປເປັນຊະເລີຍ ໃນບາບີໂລນ.

14 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນ ຄື ເມື່ອບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອ່ານ ແລະ ໄດ້ເຫັນສິ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ໜ້າ ອັດສະຈັນຫລາຍຢ່າງແລ້ວ, ເພິ່ນກໍໄດ້ ທູນຂໍຫລາຍຢ່າງຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເຊັ່ນ: ໄອ້ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຜູ້ຊົງລິດອຳນາດ ຍິ່ງໃຫຍ່ເອີຍ ວຽກງານຂອງພຣະອົງ ຊົງຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ໜ້າອັດສະຈັນແທ້ໆ! ພຣະທັ່ນໆຂອງພຣະອົງຢູ່ສູງໃນສະຫວັນ, ອຳນາດ ແລະ ພຣະກະລຸນາທິຄຸນ ແລະ ຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງມີຢູ່ເໜືອ ຊາວໂລກທັງປວງ; ແລະ ເພາະພຣະອົງ ມີຄວາມເມດຕາ, ພຣະອົງຈະບໍ່ຍອມໃຫ້ ຜູ້ທີ່ມາຫາພຣະອົງຖືກທຳລາຍ!

15 ແລະ ຕາມນິຕິພາສາຂອງບິດາຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າໃນການສັນລະເສີນພຣະ ເຈົ້າຂອງເພິ່ນ; ເພາະຈິດວິນຍານຂອງ ເພິ່ນປິຕິຍິນດີ, ແລະ ສຸດໃຈຂອງເພິ່ນ ອີ່ມເອີບເພາະສິ່ງທີ່ເພິ່ນໄດ້ເຫັນ, ແທ້ຈິງ ແລ້ວ, ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສະແດງຕໍ່ເພິ່ນ.

16 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າ, ມີໄຟ, ບໍ່ໄດ້ ເຮັດເລື່ອງລາວຄົບຖ້ວນເຖິງເລື່ອງທີ່ບິດາ ຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ບັນທຶກໄວ້, ເພາະ ເພິ່ນໄດ້ບັນທຶກໄວ້ຫລາຍເລື່ອງທີ່ເພິ່ນໄດ້ ເຫັນໃນພາບນິມິດ ແລະ ໃນຄວາມຝັນ; ແລະ ເພິ່ນໄດ້ຂຽນໄວ້ຫລາຍເລື່ອງທີ່ເພິ່ນ ໄດ້ທຳນາຍ ແລະ ໄດ້ເວົ້າກັບລູກຫລານ ຂອງເພິ່ນນຳອີກ, ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ ບັນທຶກເລື່ອງລາວໄວ້ຄົບຖ້ວນ.

17 ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະຂຽນເລື່ອງລາວ ກ່ຽວກັບການປະຕິບັດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ໃນວັນເວລາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຫຍໍ້ຂໍ້ຄວາມຈາກບັນທຶກ

ຂອງບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄວ້ໃນແຜ່ນ ຈາລຶກ ຊຶ່ງເຮັດດ້ວຍມືຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ເອງ. ດັ່ງນັ້ນ ຫລັງຈາກຂ້າພະເຈົ້າຫຍໍ້ ບັນທຶກຂອງບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຈະຂຽນເລື່ອງລາວກ່ຽວກັບ ຊີວິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າເອງ.

18 ສະນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງປາຖະໜາຈະ ໃຫ້ທ່ານຮູ້ວ່າ ຫລັງຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໄດ້ສະແດງສິ່ງທີ່ໜ້າອັດສະຈັນຫລາຍ ຢ່າງຕໍ່ລິໄສ, ບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແທ້ ຈິງແລ້ວ, ກ່ຽວກັບຄວາມພິນາດຂອງເຢຣູ ຊາເລັມ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ເພິ່ນໄດ້ອອກໄປໃນ ບັນດາຜູ້ຄົນ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນທຳນາຍ ແລະ ປະກາດກັບພວກເຂົາເຖິງເລື່ອງທີ່ເພິ່ນ ໄດ້ເຫັນ ແລະ ໄດ້ຍິນມາ.

19 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນ ຄື ຊາວຢິວໄດ້ເຍາະເຍີ້ຍເພິ່ນ ເພາະ ເລື່ອງທີ່ເພິ່ນໃຫ້ຖ້ອຍຄຳກ່ຽວກັບພວກ ເຂົາ; ເພາະເພິ່ນໃຫ້ຖ້ອຍຄຳອັນແທ້ຈິງ ເຖິງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຄວາມໜ້າກຽດຊັງຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ເພິ່ນໃຫ້ຖ້ອຍຄຳວ່າເລື່ອງທີ່ເພິ່ນໄດ້ເຫັນ ແລະ ໄດ້ຍິນ, ແລະ ທັງເລື່ອງທີ່ເພິ່ນອ່ານ ຈາກໜັງສືເຫລັ້ມນັ້ນ ຊຶ່ງສະແດງໃຫ້ ປະກົດຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງເຖິງການສະເດັດ ມາຂອງພຣະເມຊີອາອົງໜຶ່ງ, ແລະ ການ ໄຖ່ຂອງໂລກນຳອີກ.

20 ແລະ ເມື່ອຊາວຢິວໄດ້ຍິນເຖິງເລື່ອງ ເຫລົ່ານີ້ ພວກເຂົາກໍຄຽດແຄ້ນໃຫ້ເພິ່ນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເໝືອນກັນກັບຄຽດແຄ້ນໃຫ້ ສາດສະດາໃນສະໄໝກ່ອນ, ຜູ້ທີ່ພວກ ເຂົາໄດ້ຂັບໄລ່, ແລະ ແກວ່ງກ້ອນຫີນ ໃສ່, ແລະ ເຂັ່ນຂ້າ, ແລະ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນກໍ

ພະຍາຍາມຊອກຫາຊີວິດຂອງເພິ່ນ ເໝືອນກັນ, ເພື່ອຈະເອົາມັນໄປເສຍ. ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້ານິໄຟຂໍສະແດງຕໍ່ ທ່ານວ່າ ຄວາມເມດຕາອັນລະອຽດອ່ອນ ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າມີຢູ່ເໜືອທຸກຄົນ ທີ່ພຣະອົງເລືອກໄວ້, ເປັນເພາະສັດທາ ຂອງພວກເຂົາ, ມັນຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາ ເຂັ້ມແຂງຈົນເຖິງອຳນາດການບົດປ່ອຍ.

ບົດທີ 2

ລີໂຮອກເດີນທາງພ້ອມດ້ວຍຄອບຄົວ ເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານທີ່ຢູ່ ຝັ່ງທະເລແດງ—ເຂົາເຈົ້າໄດ້ປະຖິ້ມ ຊັບສົມບັດຂອງເຂົາເຈົ້າ—ລີໂຮໄດ້ຖະ ຫວາຍເຄື່ອງບູຊາແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ສອນລູກຊາຍຂອງເພິ່ນ ໃຫ້ຮັກສາ ພຣະບັນຍັດ—ເລມັນກັບເລມູເອນຈົມ ໃຫ້ບົດຂອງຕົນ. ນິໄຟກັບແຊມເຊື້ອພັງ ແລະ ອະທິຖານໃນສັດທາ—ພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າສິ່ງກັບນິໄຟ, ແລະ ລາວໄດ້ຖືກເລືອກ ໃຫ້ເປັນຜູ້ປົກຄອງພວກອ້າຍຂອງລາວ. ປະມານ 600 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ເຫດການໄດ້ບັງເກີດ ຂຶ້ນຄື ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບັນຊາບົດ ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນຢູ່ໃນ ຄວາມຝັນ ແລະ ກ່າວກັບເພິ່ນວ່າ: ເຈົ້າ ເປັນສຸກແລ້ວລີໂຮເພາະສິ່ງທີ່ເຈົ້າກະທຳ ໄວ້, ແລະ ເພາະເຈົ້າຊື່ສັດ ແລະ ປະກາດ ກັບຜູ້ຄົນພວກນີ້ ເຖິງເລື່ອງທີ່ເຮົາສັ່ງເຈົ້າ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາພະຍາຍາມຈະເອົາ ຊີວິດຂອງເຈົ້າ.

2 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພຣະ

ຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບັນຊາບົດຂອງຂ້າພະ ເຈົ້າຢູ່ໃນຄວາມຝັນວ່າ ເພິ່ນຄວນນຳ ຄອບຄົວຂອງເພິ່ນອອກໄປໃນຖິ່ນແຫ້ງ ແລ້ງກັນດານ.

3 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເພິ່ນ ເປັນຄົນເຊື່ອພັງຄຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ດັ່ງນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງເຮັດຕາມຄຳທີ່ພຣະອົງ ບັນຊາເພິ່ນ.

4 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເພິ່ນ ໄດ້ອອກໄປໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ. ແລະ ເພິ່ນໄດ້ປະຖິ້ມເຮືອນຊານ ແລະ ແຜ່ນດິນຊຶ່ງເປັນມູນມໍລະດົກຂອງເພິ່ນ, ແລະ ຄຳຂອງເພິ່ນ, ແລະ ເງິນຂອງເພິ່ນ, ແລະ ຂອງມີຄ່າຂອງເພິ່ນ, ແລະ ບໍ່ໄດ້ ເອົາສິ່ງໃດໄປກັບເພິ່ນເລີຍ, ນອກຈາກ ຄອບຄົວ, ແລະ ສະບຽງອາຫານ, ແລະ ຜ້າເຕັ້ນ, ແລະ ອອກໄປໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງ ກັນດານ.

5 ແລະ ເພິ່ນລົງມາເຖິງຊາຍແດນໃກ້ ຝັ່ງທະເລແດງ; ແລະ ເພິ່ນເດີນທາງໃນ ຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານໃນຊາຍແດນ ຊຶ່ງຢູ່ ໃກ້ທະເລແດງເຂົ້າໄປອີກ; ແລະ ເພິ່ນໄດ້ ເດີນທາງໄປໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານກັບ ຄອບຄົວຂອງເພິ່ນທີ່ມີຊາໂຮຢາ, ມານ ດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ພວກອ້າຍ ຂອງຂ້າພະເຈົ້າຄື ເລມັນ, ເລມູເອນ, ແລະ ແຊມ.

6 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເມື່ອ ເພິ່ນເດີນທາງໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ ໄດ້ສາມມື້, ເພິ່ນໄດ້ຕັ້ງຜ້າເຕັ້ນຂອງເພິ່ນ ຂຶ້ນໃນຮ່ອມພູທີ່ຢູ່ແຄມຝັ່ງຂອງແມ່ນ້ຳ ສາຍໜຶ່ງ.

7 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເພິ່ນ

ໄດ້ສ້າງແທ່ນບູຊາດ້ວຍຫີນ, ແລະ ທຳການຖະຫວາຍເຄື່ອງບູຊາ ແຕ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ຖະຫວາຍຄວາມຂອບພຣະຄຸນແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ.

8 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເພິ່ນຕັ້ງຊື່ແມ່ນ້ຳນັ້ນວ່າ ເລມັນ, ແລະ ມັນໄຫລລົງສູ່ທະເລແດງ, ແລະ ຮ່ອມພູຢູ່ໃນຊາຍແດນໃກ້ປາກແມ່ນ້ຳສາຍນັ້ນ.

9 ແລະ ເມື່ອບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າເຫັນວ່າ ແມ່ນ້ຳໄຫລລົງໄປສູ່ອ່າງນ້ຳທະເລແດງ, ເພິ່ນຈຶ່ງເວົ້າກັບເລມັນມີຄວາມວ່າ: ໂອ້ ຂໍໃຫ້ລູກຈຶ່ງເປັນຄືກັນກັບແມ່ນ້ຳສາຍນີ້ ຊຶ່ງໄຫລໄປຫ່າງອ່າງນ້ຳແຫ່ງຄວາມຂອບທຳທັງປວງຕະຫລອດເວລາດ້ວຍເທີ້ນ!

10 ແລະ ເພິ່ນເວົ້າກັບເລມູເອນອີກວ່າ: ໂອ້ ຂໍໃຫ້ລູກຈຶ່ງເປັນເໝືອນດັ່ງຮ່ອມພູນີ້, ຊຶ່ງໝັ້ນຄົງ ແລະ ແນ່ວແນ່, ແລະ ບໍ່ຫວັ່ນໄຫວໃນການຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ!

11 ບັດນີ້ເພິ່ນເວົ້າເຊັ່ນນີ້ ເພາະຄວາມແຂງຄໍຂອງເລມັນກັບເລມູເອນ; ເພາະຈຶ່ງເບິ່ງ ພວກເຂົາໄດ້ຈົ່ມໃຫ້ບິດາຂອງພວກເຂົາຫລາຍສິ່ງຫລາຍຢ່າງ, ເພາະເພິ່ນເປັນຄົນເຫັນພາບນິມິດ, ແລະ ພາພວກເຂົາອອກຈາກເຢຣູຊາເລັມ, ແຜ່ນດິນຊຶ່ງເປັນມູນມໍລະດົກຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຈາກຄຳຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ເງິນຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຂອງມີຄ່າຂອງພວກເຂົາໃຫ້ມາຕາຍຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ. ແລະ ການນີ້ຄົນທັງສອງກ່າວວ່າ ເພິ່ນກະທຳໄປດ້ວຍຄວາມຄິດຜັນອັນໂງ່ຈ້າທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນໃຈຂອງເພິ່ນເອງ.

12 ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າເລມັນກັບເລມູເອນເປັນອ້າຍໃຫຍ່ກໍຕາມ, ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ຈົ່ມໃຫ້ບິດາຂອງຕົນ. ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຈົ່ມເພາະບໍ່ຮູ້ການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າອົງນັ້ນຜູ້ສ້າງພວກເຂົາ.

13 ພວກເຂົາທັງບໍ່ເຊື່ອວ່າເຢຣູຊາເລັມ, ມະຫານະຄອນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່, ຈະຖືກທຳລາຍໄດ້ຕາມຄຳເວົ້າຂອງສາດສະດາ. ແລະ ພວກເຂົາເປັນເໝືອນດັ່ງຊາວຍິວຜູ້ຢູ່ໃນເຢຣູຊາເລັມ, ທີ່ພະຍາຍາມຈະເອົາຊີວິດຂອງບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄປ.

14 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາໃນຮ່ອມພູເລມູເອນ, ໂດຍທີ່ເພິ່ນເຕັມໄປດ້ວຍພຣະວິນຍານ, ຈົນຮ່າງກາຍຂອງພວກເຂົາສັ່ນຢູ່ຕໍ່ໜ້າເພິ່ນ. ແລະ ເພິ່ນໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາອັບອາຍຈົນບໍ່ກ້າຕໍ່ວ່າເພິ່ນ; ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຂົາຈຶ່ງເຮັດຕາມທີ່ເພິ່ນບັນຊາ.

15 ແລະ ບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າອາໄສຢູ່ໃນຜ້າເຕັ້ນ.

16 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຂ້າພະເຈົ້າມີໄຟໂດຍທີ່ມີອາຍຸໜ້ອຍຢູ່, ແຕ່ວ່າມີຮ່າງກາຍສູງໃຫຍ່ ແລະ ມີຄວາມປາຖະໜາອັນແຮງກ້າຍາກຮູ້ຈັກຄວາມລຶກລັບຂອງພຣະເຈົ້າ, ດັ່ງນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຮ້ອງທູນຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ແລະ ຈຶ່ງເບິ່ງ ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດມາຫາຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ເຮັດໃຫ້ໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າອ່ອນລົງຈົນວ່າຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອຄຳເວົ້າທີ່ບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າມາທັງໝົດ; ດັ່ງນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ກະບົດຕໍ່ເພິ່ນເໝືອນດັ່ງພວກອ້າຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

17 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບແຊມ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ລາວຮູ້ຈັກເລື່ອງທີ່ພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າສະແດງໃຫ້ປະກົດ ຕໍ່ຂ້າພະ ເຈົ້າດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຂອງພຣະ ອົງ. ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ລາວເຊື່ອໃນຄຳເວົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

18 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ ເລມັນກັບເລມູເອນບໍ່ ເຊື່ອຄຳເວົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າ; ແລະ ດ້ວຍ ຄວາມໂສກເສົ້າເພາະຄວາມແຂງກະດ້າງ ຂອງໃຈຂອງພວກເຂົາ, ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ ຮ້ອງທຸນຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເພື່ອພວກເຂົາ.

19 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຮັບສັ່ງກັບຂ້າພະເຈົ້າ, ມີ ຄວາມວ່າ: ເຈົ້າເປັນສຸກແລ້ວນິໄຟເພາະ ສັດທາຂອງເຈົ້າ, ເພາະເຈົ້າສະແຫວງຫາ ເຮົາຢ່າງພາກພຽນ, ດ້ວຍໃຈອັນຕ່ຳຕ້ອຍ.

20 ແລະ ຕາບໃດທີ່ເຈົ້າຈະຮັກສາ ບັນຍັດຂອງເຮົາ, ເຈົ້າຈະຮຸ່ງເຮືອງ, ແລະ ຈະຖືກພາໄປຫາແຜ່ນດິນແຫ່ງຄຳສັນຍາ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນແຜ່ນດິນທີ່ເຮົາຕຽມ ໄວ້ໃຫ້ເຈົ້າ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນແຜ່ນດິນ ຊຶ່ງປະເສີດເລີດລ້ຳກວ່າແຜ່ນດິນອື່ນໃດ ທັງສິ້ນ.

21 ແລະ ຕາບໃດທີ່ພວກອ້າຍຂອງ ເຈົ້າຍັງກະບົດຕໍ່ເຈົ້າ, ພວກເຂົາຈະຖືກຕັດ ອອກຈາກທີ່ປະທັບຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

22 ແລະ ຕາບໃດທີ່ເຈົ້າຍັງຮັກສາບັນຍັດ ຂອງເຮົາ, ເຈົ້າຈະຖືກກະທຳໃຫ້ເປັນຜູ້ ປົກຄອງ ແລະ ຜູ້ສອນພວກອ້າຍຂອງເຈົ້າ.

23 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ໃນມື້ນັ້ນທີ່ພວກເຂົາ ກະບົດຕໍ່ເຮົາ, ເຮົາຈະສາບແຊ່ງພວກເຂົາ ເຖິງຂະໜາດວ່າເປັນການສາບແຊ່ງຢ່າງ ສາຫັດ, ແລະ ພວກເຂົາຈະບໍ່ມີອຳນາດ

ເໜືອກວ່າລູກຫລານຂອງເຈົ້າເວັ້ນເສຍ ແຕ່ພວກເຂົາຈະກະບົດຕໍ່ເຮົາເໝືອນກັນ.

24 ແລະ ຖ້າຫາກເປັນໄປວ່າ ພວກ ເຂົາກະບົດຕໍ່ເຮົາ, ພວກເຂົາກໍຈະເປັນ ໂພພິບັດແກ່ລູກຫລານຂອງເຈົ້າ, ນີ້ ເພື່ອຊ່ວຍຕັກເຕືອນພວກເຂົາທາງ ຄວາມຊົງຈໍາ.

ບົດທີ 3

ລູກຊາຍຂອງລີໂຮກັບຄືນໄປເຢຣູຊາເລັມ ເພື່ອເອົາແຜ່ນຈາລຶກທອງເຫລືອງ—ລາ ບານບໍ່ຍອມມອບແຜ່ນຈາລຶກໃຫ້—ນີ ໄຟຊັກຊວນ ແລະ ຊຸກຍູ້ພວກອ້າຍຂອງ ລາວ—ລາບານຍຶດເອົາຊັບສົມບັດຂອງ ເຂົາເຈົ້າ ແລະ ພະຍາຍາມຂ້າເຂົາເຈົ້າ— ເລມັນກັບເລມູເອນຕີນິໄຟ ແລະ ແຊມ ແລະ ທູດໄດ້ຕຳນິພວກເຂົາ. ປະມານ 600-592 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຂ້າພະເຈົ້ານິໄຟຫລັງຈາກໄດ້ເວົ້າກັບ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ້ວ, ກໍກັບມາຫາຜ້າ ເຕັ້ນຂອງບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

2 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເພິ່ນ ໄດ້ເວົ້າກັບຂ້າພະເຈົ້າ, ມີຄວາມວ່າ: ຈົ່ງ ເບິ່ງພໍ່ຜົນເຫັນເລື່ອງໜຶ່ງໃນຄວາມຜົນ, ຊຶ່ງໃນຄວາມຜົນນັ້ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ ບັນຊາພໍ່ວ່າ ລູກກັບພວກອ້າຍຂອງລູກ ຕ້ອງກັບຄືນໄປເຢຣູຊາເລັມ.

3 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ລາບານມີບັນທຶກຂອງ ຊາວຢິວ ແລະ ລຳດັບການສືບເຊື້ອສາຍ ຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງພໍ່ຄືກັນ, ແລະ ມັນ ໄດ້ຈາລຶກຢູ່ໃນແຜ່ນຈາລຶກທອງເຫລືອງ.

4 ດັ່ງນັ້ນ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ບັນຊາພໍ່ວ່າ ລູກກັບພວກອ້າຍຂອງລູກຈະຕ້ອງກັບໄປບ້ານຂອງລາບານ, ເພື່ອຊອກຫາບັນທຶກ, ແລະ ນຳເອົາມັນມາໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານບ່ອນນີ້.

5 ແລະ ບັດນີ້, ຈົ່ງເບິ່ງພວກອ້າຍຂອງລູກຈິມ, ໂດຍກ່າວວ່າ ເລື່ອງທີ່ພໍ່ຂໍຮ້ອງໃຫ້ພວກເຂົາເຮັດນັ້ນ ເປັນເລື່ອງຍາກ; ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ພໍ່ບໍ່ໄດ້ຂໍຮ້ອງໃຫ້ພວກເຂົາເຮັດ, ແຕ່ມັນເປັນພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

6 ສະນັ້ນ ຈົ່ງໄປເຖິດ, ລູກຂອງພໍ່, ແລະ ລູກຈະເປັນທີ່ໂປດປານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເພາະລູກບໍ່ໄດ້ຈິມ.

7 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຂ້າພະເຈົ້າມີໄຟໄດ້ເວົ້າກັບບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: ເຮົາຈະໄປ ແລະ ເຮັດສິ່ງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບັນຊາ ເພາະເຮົາຮູ້ວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະບໍ່ໃຫ້ພຣະບັນຍັດກັບລູກຫລານມະນຸດ ນອກຈາກພຣະອົງຕຽມທາງໄວ້ໃຫ້ເຂົາ ເພື່ອຈະໄດ້ສຳເລັດໃນສິ່ງທີ່ພຣະອົງບັນຊາເຂົາ.

8 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເມື່ອບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນຄຳເວົ້າເຫລົ່ານີ້ ເພິ່ນກໍ່ດີໃຈຢາງຍິ່ງ, ເພາະເພິ່ນຮູ້ວ່າຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບພອນຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ້ວ.

9 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າມີໄຟກັບພວກອ້າຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອອກເດີນທາງໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ, ພ້ອມດ້ວຍຜ້າເຕັ້ນ, ເພື່ອຂຶ້ນໄປແຜ່ນດິນເຢຣູຊາເລັມ.

10 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເມື່ອພວກເຮົາຂຶ້ນມາເຖິງແຜ່ນດິນເຢຣູ

ຊາເລັມແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າກັບພວກອ້າຍໄດ້ປຶກສາກັນ.

11 ແລະ ພວກເຮົາຈົກສະຫລາກກັນ ວ່າຜູ້ໃດໃນຈຳນວນພວກເຮົາຈະໄດ້ເຂົ້າໄປໃນບ້ານຂອງລາບານ. ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ສະຫລາກຕົກຢູ່ທີ່ເລມັນ; ແລະ ເລມັນຈຶ່ງໄດ້ເຂົ້າໄປໃນບ້ານລາບານ, ແລະ ເວົ້າກັບລາວລະຫວ່າງທີ່ນັ່ງຢູ່ໃນບ້ານຂອງລາວ.

12 ແລະ ລາວໄດ້ຂໍບັນທຶກຊຶ່ງຈາລຶກຢູ່ໃນແຜ່ນທອງເຫລືອງ, ຊຶ່ງມີລຳດັບການສືບເຊື້ອສາຍຂອງບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈາກລາບານ.

13 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ລາບານໃຈຮ້າຍ, ແລະ ຈັບລາວໂຍນອອກໄປຈາກບ່ອນຢູ່ຂອງຕົນ; ແລະ ບໍ່ຍອມມອບບັນທຶກໃຫ້ແກ່ລາວ. ດັ່ງນັ້ນ, ລາວຈຶ່ງກ່າວກັບລາວວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຈົ້າເປັນຂະໂມຍ ແລະ ເຮົາຈະຂ້າເຈົ້າ.

14 ແຕ່ເລມັນຫນີໄປຈາກທີ່ຢູ່ຂອງລາວ, ແລະ ເລົ່າເລື່ອງທີ່ລາບານກະທຳໄປນັ້ນກັບພວກເຮົາ. ແລະ ພວກເຮົາເລີ່ມເສົ້າສະຫລົດໃຈຢາງຍິ່ງ, ແລະ ພວກອ້າຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າເກືອບຈະກັບໄປຫາບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ.

15 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ: ຕາບໃດທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງພຣະຊົນຢູ່ ແລະ ຕາບໃດທີ່ພວກເຮົາຍັງມີຊີວິດຢູ່, ພວກເຮົາຈະບໍ່ລົງໄປຫາບິດາຂອງພວກເຮົາໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ ຈົນກວ່າຈະສຳເລັດໃນສິ່ງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບັນຊາພວກເຮົາ.

16 ດັ່ງນັ້ນ, ໃຫ້ພວກເຮົາຊື່ສັດໃນການ

ຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ສະນັ້ນໃຫ້ພວກເຮົາລົງໄປຫາແຜ່ນດິນ ຊຶ່ງເປັນມູນມໍລະດົກຂອງບິດາຂອງພວກເຮົາ, ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ ເພິ່ນໄດ້ປະຖົມຄຳ ແລະ ເງິນ, ແລະ ຂອງມີຄ່າຕ່າງປະການ ໄວ້. ແລະ ທັງໝົດນີ້ເພິ່ນກະທຳໄປເພາະ ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

17 ເພາະເພິ່ນຮູ້ວ່າ ເຢຣູຊາເລັມຈະ ຕ້ອງຖືກທຳລາຍເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ຂອງຜູ້ຄົນ.

18 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນບໍ່ຍອມ ຮັບຖ້ອຍຄຳຂອງສາດສະດາ. ດັ່ງນັ້ນ, ຖ້າຫາກບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າຍັງຢູ່ໃນ ແຜ່ນດິນນັ້ນຫລັງຈາກເພິ່ນໄດ້ຮັບບັນຊາ ໃຫ້ໜີຈາກແຜ່ນດິນແລ້ວ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ເພິ່ນ ຈະຕ້ອງຕາຍຄືກັນ. ດັ່ງນັ້ນ, ມັນຈິ່ງຈຳ ເປັນທີ່ເພິ່ນຈະຕ້ອງອອກຈາກແຜ່ນດິນ ນັ້ນ.

19 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ມັນເປັນຄວາມສະ ຫລຽວສະຫລາດຂອງພຣະເຈົ້າວ່າ ພວກ ເຮົາຈະໄດ້ບັນທຶກເຫລົ່ານີ້, ເພື່ອຈະໄດ້ ຮັກສາພາສາຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກ ເຮົາໄວ້ໃຫ້ແກ່ລູກຫລານຂອງພວກເຮົາ;

20 ແລະ ເພື່ອພວກເຮົາຈະຮັກສາຖ້ອຍ ຄຳຊຶ່ງເວົ້າດ້ວຍປາກຂອງສາດສະດາຜູ້ ບໍລິສຸດທັງຫລາຍໄວ້ໃຫ້ພວກເຂົາເໝືອນ ກັນ, ຊຶ່ງພຣະວິນຍານ ແລະ ອຳນາດ ຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບໄວ້ກັບພວກ ເພິ່ນນັບແຕ່ການເລີ່ມຕົ້ນຂອງໂລກລົງມາ ຈົນເຖິງປະຈຸບັນນີ້.

21 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນ ຄື ຕາມພາສາຢ່າງນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຊັກ ຊວນພວກອ້າຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ເພື່ອ

ພວກເຂົາຈະໄດ້ຊື່ສັດໃນການຮັກສາ ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ.

22 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກເຮົາໄດ້ລົງໄປຫາແຜ່ນດິນ ຊຶ່ງເປັນ ມູນມໍລະດົກຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ພວກ ເຮົາໄດ້ເຕົ້າໂຮມຄຳຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ເງິນຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ຂອງມີຄ່າຂອງ ພວກເຮົາເຂົ້າກັນ.

23 ແລະ ຫລັງຈາກພວກເຮົາເຕົ້າໂຮມ ຂອງເຫລົ່ານີ້ເຂົ້າກັນແລ້ວ, ພວກເຮົາຈິ່ງ ກັບຂຶ້ນໄປຫາບ້ານຂອງລາບານອີກ.

24 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກເຮົາເຂົ້າໄປຫາລາບານ, ແລະ ຂໍ ໃຫ້ລາວມອບບັນທຶກ ຊຶ່ງຈາລຶກຢູ່ໃນ ແຜ່ນທອງເຫລືອງໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ, ແລະ ພວກເຮົາຈະມອບຄຳຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ເງິນຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ຂອງ ມີຄ່າທັງໝົດຂອງພວກເຮົາໃຫ້ແກ່ລາວ.

25 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນ ຄື ເມື່ອລາບານເຫັນຊັບສົມບັດຂອງ ພວກເຮົາ, ແລະ ເຫັນວ່າມັນມີຈຳນວນ ຫລວງຫລາຍ ຈຶ່ງມີຄວາມໂລບມາກ ຢາກໄດ້ມັນ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ລາວໄດ້ຈັບ ພວກເຮົາໂຍນອອກໄປ, ແລ້ວສັ່ງໃຫ້ຄົນ ໃຊ້ຂອງລາວໃຫ້ມາຂ້າພວກເຮົາ, ເພື່ອ ລາວຈະໄດ້ຊັບສົມບັດຂອງພວກເຮົາ.

26 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກເຮົາໄດ້ໜີໄປຕໍ່ໜ້າຄົນໃຊ້ຂອງລາ ບານ, ແລະ ພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງປະ ຖົມຊັບສົມບັດຂອງພວກເຮົາໄວ້ທາງ ຫລັງ, ແລະ ມັນຈິ່ງຕົກຢູ່ໃນກຳມີຂອງລາ ບານ.

27 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື

ພວກເຮົາໄດ້ໜີເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ, ແລະ ຄົນໃຊ້ຂອງລາບານຕິດຕາມພວກເຮົາບໍ່ທັນ, ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ລີ້ຊ່ອນຕົວຢູ່ໃນຫວ່າງຫີນ.

28 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເລມັນໄດ້ໃຈຮ້າຍໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ໃຈຮ້າຍໃຫ້ບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້ານຳອີກ; ແລະ ເລມູເອນກໍໃຈຮ້າຍເໝືອນກັນເພາະລາວພັງຄຳເວົ້າຂອງເລມັນ. ດັ່ງນັ້ນເລມັນກັບເລມູເອນໄດ້ເວົ້າຄຳຮຸນແຮງຕໍ່ພວກເຮົາ, ຜູ້ເປັນນ້ອງຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ຕີພວກເຮົາດ້ວຍໄມ້.

29 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຂະນະທີ່ພວກເຮົາກຳລັງຕີພວກເຮົາດ້ວຍໄມ້ຢູ່ນັ້ນ, ຈິ່ງເບິ່ງ, ທູດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມາຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າພວກເຮົາ, ແລະ ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຮົາ, ມີຄວາມວ່າ: ເປັນຫຍັງພວກເຮົາຈິ່ງຕີນ້ອງດ້ວຍໄມ້? ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກບໍ່ວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເລືອກລາວໃຫ້ເປັນຜູ້ປົກຄອງພວກເຮົາ, ແລະ ອັນນີ້ ເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຮົາ? ຈິ່ງເບິ່ງ, ພວກເຮົາຈິ່ງກັບຂຶ້ນໄປເຢຣູຊາເລັມອີກ, ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະມອບລາບານໃຫ້ຢູ່ໃນກຳມີຂອງພວກເຮົາ.

30 ແລະ ຫລັງຈາກທູດໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຮົາແລ້ວ, ເພິ່ນກໍ່ຈາກໄປ.

31 ແລະ ຫລັງຈາກທູດໄດ້ຈາກໄປແລ້ວ, ເລມັນກັບເລມູເອນເລີ່ມຕົ້ນຈົມອີກ, ໂດຍກ່າວວ່າ: ມັນເປັນໄປໄດ້ແນວໃດທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະມອບລາບານໃຫ້ຢູ່ໃນກຳມີຂອງພວກເຮົາ? ຈິ່ງເບິ່ງ, ລາວເປັນຄົນມີອຳນາດ, ແລະ ລາວຍັງບັນຊາ

ຄົນໄດ້ອີກທ້າສິບຄົນ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຖິງແມ່ນລາວຂ້າຄົນໄດ້ເຖິງທ້າສິບຄົນ; ແລ້ວເປັນຫຍັງຈະຂ້າພວກເຮົາບໍ່ໄດ້?

ບົດທີ 4

ນິໄຟຂ້າລາບານ ໂດຍການບັນຊາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ດ້ວຍກົນອຸບາຍຈິ່ງໄດ້ຮັບແຜ່ນຈາລຶກທອງເທລືອງ ໄວ້ໃນຄວາມຄອບຄອງ— ໂຊລຳເລືອກເຂົ້າຮ່ວມກັບຄອບຄົວຂອງລີໄຮໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ. ປະມານ 600-592 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບພວກອ້າຍ, ມີຄວາມວ່າ: ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາຈິ່ງກັບຂຶ້ນໄປເຢຣູຊາເລັມອີກ, ແລະ ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາຈິ່ງຊື່ສັດໃນການຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ເພາະຈິ່ງເບິ່ງ, ພຣະອົງມີອານຸພາບຍິ່ງກວ່າຊາວໂລກທັງໝົດ, ແລ້ວເຫດໃດຈະບໍ່ມີອານຸພາບຍິ່ງກວ່າລາບານກັບຄົນທ້າສິບຄົນຂອງລາວ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຖິງແມ່ນຄົນນັບໝື່ນຂອງລາວ?

2 ສະນັ້ນ ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາຂຶ້ນໄປ; ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາຈິ່ງເຂັ້ມແຂງເໝືອນດັ່ງໂມເຊ; ເພາະເພິ່ນໄດ້ເວົ້າກັບນ້ຳທະເລແດງແຫ່ງ ແລະ ນ້ຳກໍໄດ້ແຍກອອກໄປທາງນັ້ນທາງນີ້, ແລະ ບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາໄດ້ເດີນຜ່ານມາເທິງແຜ່ນດິນແຫ່ງອອກຈາກການເປັນຊະເລີຍ, ແລະ ກອງທັບຂອງຟາຣາໂອໄດ້ຕາມມາ ແລະ ຈົມຢູ່ໃນນ້ຳທະເລແດງນັ້ນ.

3 ບັດນີ້ຈິ່ງເບິ່ງ ພວກເຮົາຮູ້ວ່າເລື່ອງ

ນີ້ມີຈິງ; ແລະ ພວກເຈົ້າຮູ້ອີກວ່າ ທູດໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຈົ້າແລ້ວ; ເຫດໃດພວກເຈົ້າຈຶ່ງສົງໄສອີກ? ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາຂຶ້ນໄປ; ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສາມາດປົດປ່ອຍພວກເຮົາໄດ້, ເຖິງແມ່ນ ເໝືອນດັ່ງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ທຳລາຍລາບານໄດ້, ເຖິງແມ່ນເໝືອນດັ່ງຊາວເອຢິບ.

4 ແລ້ວເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າຄຳເຫລົ່ານີ້, ພວກເຂົາຍັງຄຽດແຄ້ນ, ແລະ ຍັງຈົ່ມຢູ່ຕໍ່ໄປ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພວກເຂົາຍັງໄດ້ຕິດຕາມຂ້າພະເຈົ້າຂຶ້ນມາ ຈົນພວກເຮົາມາເຖິງນອກກຳແພງເມືອງເຢຣູຊາເລັມ.

5 ແລະ ມັນເປັນຕອນກາງຄືນ; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ພວກເຂົາລີ້ຢູ່ນອກກຳແພງ. ແລະ ຫລັງຈາກພວກເຂົາລີ້ແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າມີໄຟກໍຫລົບຫລົກເຂົ້າໄປໃນເມືອງ ແລະ ມັງໜ້າໄປທີ່ບ້ານຂອງລາບານ.

6 ແລະ ພຣະວິນຍານໄດ້ນຳຂ້າພະເຈົ້າໄປ, ໂດຍບໍ່ຮູ້ລ່ວງໜ້າເຖິງສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຄວນຈະເຮັດ.

7 ເຖິງ ຢ່າງ ໃດ ກໍ ຕາມ ຂ້າພະເຈົ້າກໍເຂົ້າໄປ, ແລະ ເມື່ອມາຮອດໃກ້ບ້ານຂອງລາບານ, ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນຊາຍຄົນໜຶ່ງ, ແລະ ລາວລົ້ມລົງຢູ່ກັບພື້ນດິນຕໍ່ໜ້າຂ້າພະເຈົ້າ, ເພາະລາວເມົາເຫລົ້າແວງ.

8 ແລະ ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າໄປໃກ້ກັບພົບວ່າລາວຄືລາບານ.

9 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນດາບຂອງລາວ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າດຶງມັນອອກຈາກ

ຜັກ; ແລະ ດ້າມຂອງມັນເປັນຄຳສົດ, ແລະ ຝີມືອັນປານິດທີ່ສຸດ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນວ່າ ໃບດາບເຮັດດ້ວຍເຫລັກທີ່ມີຄ່າສູງທີ່ສຸດ.

10 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພຣະວິນຍານກະຕຸ້ນຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ຂ້າລາບານສາ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຄິດຢູ່ໃນໃຈວ່າ: ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍເຮັດໃຫ້ຄົນໃດເສຍເລືອດເນື້ອຈັກເທື່ອ. ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຢຸດສະຫງົບຢ່າກຂ້າລາວ.

11 ແລະ ພຣະວິນຍານກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າມອບລາວໃຫ້ຢູ່ໃນກຳມີຂອງເຈົ້າ. ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ລາວພະຍາຍາມເອົາຊີວິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ແລ້ວ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ລາວບໍ່ຍອມເຊື່ອພັງພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ແລະ ລາວຍັງເອົາຊັບສົມບັດຂອງພວກເຮົາໄປນຳອີກ.

12 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພຣະວິນຍານໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າອີກວ່າ: ຈົ່ງຂ້າລາວສາ, ເພາະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າມອບລາວໃຫ້ຢູ່ໃນກຳມີຂອງເຈົ້າແລ້ວ;

13 ຈົ່ງເບິ່ງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂ້າຄົນຊົ່ວເພື່ອນຳເອົາຈຸດປະສົງອັນຊອບທຳຂອງພຣະອົງມາ. ການທີ່ຄົນຜູ້ດຽວຕາຍກໍດີກວ່າປະຊາຊາດຈະເສື່ອມໂຊມ ແລະ ຕາຍຢູ່ໃນຄວາມບໍ່ເຊື່ອຖື.

14 ແລະ ບັດນີ້, ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າມີໄຟໄດ້ຂໍ້ຄວາມນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າມີກເຖິງຄຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຊຶ່ງໄດ້ຮັບສັ່ງກັບຂ້າພະເຈົ້າໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ, ທີ່ມີຄວາມວ່າ: ຕາບໃດທີ່ລູກຫລານຂອງ

ເຈົ້າຈະຮັກສາບັນຍັດຂອງເຮົາ, ພວກເຂົາຈະຮຸ່ງເຮືອງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນແຫ່ງຄຳສັນຍາ.

15 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າຄິດອີກວ່າ ພວກເຂົາຈະຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕາມກົດຂອງໂມເຊບໍ່ໄດ້, ນອກຈາກພວກເຂົາຈະມີກົດບັງຄັບ.

16 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ອີກວ່າ ກົດໄດ້ຈາລຶກຢູ່ໃນແຜ່ນຈາລຶກທອງເຫລືອງນັ້ນ.

17 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ອີກວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າມອບລາບານໃຫ້ຢູ່ໃນກຳມີຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ເພາະເຫດນີ້—ເພື່ອຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບບັນທຶກຕາມພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ.

18 ສະນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຊື່ອພັງສຽງຮຽກຮ້ອງຂອງພຣະວິນຍານ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຈັບລາບານໂດຍລວບຜົມຂອງລາວ, ແລະ ຕັດຫົວຂອງລາວດ້ວຍດາບຂອງລາວເອງ.

19 ແລະ ຫລັງຈາກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຕັດຫົວຂອງລາວດ້ວຍດາບຂອງລາວເອງແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍເອົາເຄື່ອງແຕ່ງກາຍຂອງລາບານມາສວມໃສ່ຕົວຂອງຂ້າພະເຈົ້າເອງ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນທຸກຊິ້ນສ່ວນ; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຄາດເກາະເຄື່ອງປ້ອງກັນຂອງລາວໄວ້ຮອບແອວ.

20 ແລະ ຫລັງຈາກຂ້າພະເຈົ້າປຸງເຄື່ອງແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄປຫາຄັງສົມບັດຂອງລາບານ. ແລະ ໃນຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າມຸ້ງໜ້າໄປຫາຄັງສົມບັດຂອງລາບານຢູ່ນັ້ນ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນຄົນໃຊ້ຂອງລາບານຜູ້ຖືກະແຈຄັງສົມບັດ.

ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ບັນຊາລາວດ້ວຍສຽງຂອງລາບານໃຫ້ລາວເຂົ້າໄປໃນຄັງສົມບັດກັບຂ້າພະເຈົ້າ.

21 ແລະ ລາວຄິດວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າເປັນລາບານນາຍຂອງລາວ, ເພາະເຫັນເຄື່ອງແຕ່ງກາຍກັບດາບທີ່ຄາດຢູ່ແອວຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

22 ແລະ ລາວກໍໄດ້ສົນທະນາກັບຂ້າພະເຈົ້າກ່ຽວກັບຜູ້ປົກຄອງຂອງຊາວຢິວ, ໂດຍຮູ້ວ່າລາບານນາຍຂອງລາວ, ອອກໄປຢູ່ໃນບັນດາຄົນເຫລົ່ານັ້ນຕອນກາງຄືນ.

23 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບລາວເໝືອນກັບວ່າເປັນລາບານແທ້ໆ.

24 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບລາວອີກວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າຈະເອົາອັກຂະລະ, ຊຶ່ງຢູ່ໃນແຜ່ນຈາລຶກທອງເຫລືອງ ໄປໃຫ້ພວກອ້າຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຜູ້ຢູ່ນອກກຳແພງ.

25 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍໃຫ້ລາວຕິດຕາມຂ້າພະເຈົ້າອອກໄປນຳ.

26 ແລະ ລາວໂດຍທີ່ຄິດວ່າຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າເຖິງພີ່ນ້ອງຮ່ວມສາດສະໜາຈັກ, ແລະ ຄິດວ່າຂ້າພະເຈົ້າເປັນລາບານແທ້ໆ ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າຂ້າເສຍແລ້ວ, ດັ່ງນັ້ນລາວຈຶ່ງໄດ້ຕິດຕາມຂ້າພະເຈົ້າໄປ.

27 ແລະ ຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງອອກໄປຫາພວກອ້າຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າຊຶ່ງຢູ່ນອກກຳແພງ, ລາວກໍຍັງເວົ້າກັບຂ້າພະເຈົ້າຫລາຍໆເທື່ອກ່ຽວກັບຜູ້ປົກຄອງຂອງຊາວຢິວ.

28 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືເມື່ອເລມັນເຫັນຂ້າພະເຈົ້າກໍຕົກໃຈຢ່າງຍິ່ງ, ແລະ ເລມູເອນກັບແຊມກໍເໝືອນ

ກັນ. ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ໜີໄປຕໍ່ໜ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າ; ເພາະພວກເຂົາຄິດວ່າຂ້າພະເຈົ້າເປັນລາບານ, ແລະ ຄິດວ່າລາວໄດ້ຂ້າຂ້າພະເຈົ້າເສຍແລ້ວ ແລະ ພະຍາຍາມຈະເອົາຊີວິດຂອງພວກເຂົານຳອີກ.

29 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຂ້າພະເຈົ້າເອີ້ນພວກເຂົາ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຍິນສຽງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ; ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຍຸດໜີຈາກຂ້າພະເຈົ້າ.

30 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືເມື່ອຄົນໃຊ້ຂອງລາບານເຫັນພວກອ້າຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ລາວກໍເລີ່ມຕົວສັ່ນ ແລະ ເກືອບໜີໄປຕໍ່ໜ້າຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ກັບໄປນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ.

31 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າມີໄຟໂດຍທີ່ເປັນຄົນຮ່າງກາຍສູງໃຫຍ່, ແລະ ໂດຍທີ່ໄດ້ຮັບກຳລັງມະຫາສານຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານຳອີກ, ສະນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ເຂົ້າຈັບຄົນໃຊ້ຂອງລາບານ, ແລະ ຍຶດລາວໄວ້, ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ລາວໜີໄປ.

32 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບລາວ, ວ່າຖ້າຫາກລາວຈະເຊື່ອຟັງຄຳເວົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຕາບໃດທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງພຣະຊົນຢູ່, ຕາບໃດທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຍັງມີຊີວິດຢູ່, ຖ້າຫາກລາວຈະເຊື່ອຟັງຄຳເວົ້າຂອງພວກເຮົາ, ພວກເຮົາກໍຈະໄວ້ຊີວິດລາວ.

33 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບລາວດ້ວຍຄຳສາບານ, ວ່າບໍ່ຕ້ອງຢ້ານ; ລາວຈະເປັນອິດສະລະຄືກັນກັບພວກເຮົາຖ້າຫາກລາວຈະລົງໄປໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານກັບພວກເຮົາ.

34 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບລາວອີກ, ມີຄວາມວ່າ: ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບັນຊາໃຫ້ພວກເຮົາເຮັດສິ່ງນີ້ແທ້ໆ; ແລະ ພວກເຮົາຈະບໍ່ພາກພຽນໃນການຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່? ສະນັ້ນ, ຖ້າຫາກ ເຈົ້າຈະລົງໄປຫາບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ, ເຈົ້າກໍຈະມີສ່ວນກັບພວກເຮົາ.

35 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືໂຊລຳໄດ້ມີກຳລັງໃຈຂຶ້ນຈາກຄຳເວົ້າທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າໄປແລ້ວ. ບັດນີ້ໂຊລຳຄືຊື່ຂອງຄົນໃຊ້; ແລະ ລາວສັນຍາວ່າລາວຈະລົງໄປຫາບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ. ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ລາວໄດ້ໃຫ້ຄຳສາບານກັບພວກເຮົາອີກວ່າ ລາວຈະຢູ່ກັບພວກເຮົານັບແຕ່ເວລານັ້ນເປັນຕົ້ນໄປ.

36 ແລ້ວພວກເຮົາປາຖະໜາຢາກໃຫ້ລາວຢູ່ກັບພວກເຮົາເພາະເຫດນີ້, ຄືຊາວຍິວຈະບໍ່ຮູ້ຈັກກ່ຽວກັບການໜີໄປຫາຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານຂອງພວກເຮົາ, ຍ້ານວ່າພວກເຂົາຈະໄລ່ຕາມມາ ແລະ ທຳຮ້າຍພວກເຮົາ.

37 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືເມື່ອໂຊລຳໄດ້ໃຫ້ຄຳສາບານກັບພວກເຮົາແລ້ວ, ຄວາມຍ້ານກົວຂອງພວກເຮົາກ່ຽວກັບລາວກໍໝົດໄປ.

38 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເຮົານຳແຜ່ນຈາລຶກທອງເຫລືອງ ແລະ ຄົນໃຊ້ຂອງລາບານ, ແລະ ອອກໄປໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ, ແລະ ເດີນທາງໄປຫາຜ້າເຕັ້ນຂອງບິດາຂອງພວກເຮົາ.

ບົດທີ 5

ຊາໄຮຢາຈົມໃຫ້ລິໄຮ—ທັງສອງປີຕິຍິນ
ດີໃນການກັບມາຂອງພວກລູກຊາຍ
ຂອງເຂົາເຈົ້າ—ເຂົາເຈົ້າຖະຫວາຍ
ເຄື່ອງບູຊາ—ແຜ່ນຈາລຶກທອງເທລືອງ
ບັນຈຸການບັນທຶກຂອງໂມເຊ ແລະ
ສາດສະດາຄົນອື່ນໆ—ລິໄຮເປັນຜູ້ສືບ
ຕະກຸນຂອງໂຢເຊັບ—ລິໄຮທຳນາຍກຸ່ວ
ກັບລູກຫລານຂອງເພິ່ນ ແລະ ກຸ່ວກັບ
ການຮັກສາແຜ່ນຈາລຶກໄວ້. ປະມານ
600-592 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຫລັງ
ຈາກພວກເຮົາລົງມາຫາບິດາຂອງພວກ
ເຮົາໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ, ຈົ່ງເບິ່ງ,
ເພິ່ນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມປິຕິຍິນດີ, ແລະ
ຊາໄຮຢາແມ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍ່ດີໃຈຢ່າງ
ຍິ່ງ, ເພາະເພິ່ນໄດ້ເປັນທຸກເພາະພວກ
ເຮົາແທ້ໆ.

2 ເພາະເພິ່ນຄິດວ່າພວກເຮົາຕາຍເສຍ
ແລ້ວໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ; ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ຈົມໃຫ້ບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້ານຳ
ອີກ, ບອກເພິ່ນວ່າ ເພິ່ນເປັນຄົນຊ່າງເຫັນ
ພາບ; ມີຄວາມວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ ເຈົ້ານຳພວກ
ເຮົາອອກມາຈາກແຜ່ນດິນ ຊຶ່ງເປັນມູນ
ມໍລະດົກຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ຂ້ອຍໄດ້
ເສຍລູກຊາຍໄປໝົດແລ້ວ, ແລະ ພວກ
ເຮົາກຳລັງຈະຕາຍຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງ
ກັນດານ.

3 ແລະ ດ້ວຍພາສາຢ່າງນີ້ທີ່ມານ
ດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຈົມໃຫ້ບິດາຂອງ
ຂ້າພະເຈົ້າ.

4 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື

ບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບເພິ່ນ, ມີ
ຄວາມວ່າ: ຂ້ອຍຮູ້ວ່າຂ້ອຍເປັນຄົນຊ່າງ
ເຫັນພາບ; ເພາະຖ້າຫາກຂ້ອຍບໍ່ເຫັນ
ເລື່ອງຕ່າງໆຂອງພຣະເຈົ້າໃນພາບແລ້ວ
ຂ້ອຍຈະບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະກະລຸນາທິຄຸນຂອງ
ພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ຈະຍັງຢູ່ທີ່ເຢຣູຊາເລັມ,
ແລະ ຕາຍກັບພີ່ນ້ອງຂອງຂ້ອຍ.

5 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້ອຍໄດ້ຮັບແຜ່ນດິນ
ແຫ່ງຄຳສັນຍາ, ຊຶ່ງໃນສິ່ງນີ້ຂ້ອຍປິຕິຍິນ
ດີ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ຂ້ອຍຮູ້ວ່າ ພຣະຜູ້
ເປັນເຈົ້າຈະບົດປ່ອຍພວກລູກຊາຍຂອງ
ຂ້ອຍໃຫ້ພີ່ນ້ອງຈາກກຳມີຂອງລາບານ,
ແລະ ນຳພວກເຂົາລົງມາຫາພວກເຮົາໃນ
ຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານອີກ.

6 ແລະ ດ້ວຍພາສາຢ່າງນີ້, ລິໄຮບິດາ
ຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ປອບໃຈຊາໄຮຢາ
ມານດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າກຸ່ວກັບ ພວກ
ເຮົາໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາເດີນທາງຢູ່ໃນ
ຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານຂຶ້ນໄປຫາແຜ່ນດິນ
ເຢຣູຊາເລັມ ເພື່ອເອົາບັນທຶກຂອງຊາວ
ຍິວ.

7 ແລະ ເມື່ອພວກເຮົາກັບມາເຖິງຜູ້
ເຕັ້ນຂອງບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວ, ຈົ່ງ
ເບິ່ງ, ພວກເພິ່ນກໍ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມປິຕິ
ຍິນດີ, ແລະ ມານດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍ່
ສະບາຍໃຈຂຶ້ນ.

8 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າ, ມີຄວາມວ່າ: ບັດ
ນີ້ຂ້ອຍຮູ້ແນ່ນອນວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ໄດ້ບັນຊາສາມີຂອງຂ້ອຍໃຫ້ໝີມາໃນ
ຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ; ແທ້ຈິງແລ້ວ,
ແລະ ຂ້ອຍຮູ້ເຖິງຄວາມແນ່ນອນອີກ
ວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າປົກປ້ອງພວກລູກ
ຊາຍຂອງຂ້ອຍ, ແລະ ບົດປ່ອຍພວກ

ເຂົາໃຫ້ພົ້ນຈາກກຳມີຂອງລາບານ, ແລະ ປະທານອຳນາດໃຫ້ພວກເຂົາເພື່ອຈະ ສຳເລັດໃນສິ່ງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບັນຊາ ພວກເຂົາ. ແລະ ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າດ້ວຍພາສາ ຢ່າງນີ້.

9 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເພິ່ນ ທັງສອງມີຄວາມປະຕິຍົມດີຢ່າງຍິ່ງ, ແລະ ໄດ້ຖະຫວາຍເຄື່ອງບູຊາ ແລະ ເຄື່ອງເຜົາ ແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ແລະ ພວກເພິ່ນໄດ້ ຖະຫວາຍຄວາມຂອບພຣະຄຸນແດ່ພຣະ ເຈົ້າຂອງອິດສະຣາເອນ.

10 ແລະ ຫລັງຈາກພວກເພິ່ນຖະຫວາຍ ຄວາມຂອບຄຸນແດ່ພຣະເຈົ້າຂອງອິດ ສະຣາເອນແລ້ວ, ລີໄຮບິດາຂອງຂ້າພະ ເຈົ້າໄດ້ຈັບເອົາບັນທຶກ ຊຶ່ງຈາລຶກໃນ ແຜ່ນທອງເຫລືອງຂຶ້ນມາ, ແລະ ເພິ່ນໄດ້ ຄົນຄວ້າມັນຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນ.

11 ແລະ ເພິ່ນເຫັນວ່າມັນປະກອບດ້ວຍ ຫັງສີທ້າເຫລັ້ມຂອງໂມເຊ, ຊຶ່ງໃຫ້ເລື່ອງ ລາວເຖິງການສ້າງໂລກ, ແລະ ເຖິງອາ ດາມ ແລະ ເອວາຜູ້ເປັນບິດາມານດາຜູ້ ທຳອິດຂອງພວກເຮົານຳອີກ;

12 ແລະ ບັນທຶກຂອງຊາວຢິວຕັ້ງແຕ່ ຕົ້ນ, ຈົນລົງມາເຖິງໄລຍະເລີ່ມຕົ້ນການ ປົກຄອງຂອງເຊເດກີຢາ, ກະສັດແຫ່ງ ຢູດານຳອີກ;

13 ແລະ ຄຳທຳນາຍຂອງສາດສະດາຜູ້ ບໍລິສຸດ, ຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນ, ຈົນລົງມາເຖິງໄລຍະ ເລີ່ມຕົ້ນການປົກຄອງຂອງເຊເດກີຢາ ນຳອີກ; ແລະ ຄຳທຳນາຍຫລາຍຂໍ້ ຊຶ່ງ ເວົ້າດ້ວຍປາກຂອງເຢເຣມີຢາ.

14 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື, ລີ ໄຮບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພົບລຳດັບ

ການສືບເຊື້ອສາຍຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງ ເພິ່ນໃນແຜ່ນຈາລຶກທອງເຫລືອງນຳອີກ. ດັ່ງນັ້ນ, ເພິ່ນຈຶ່ງຮູ້ວ່າ ເພິ່ນເປັນຜູ້ສືບ ຕະກຸນຂອງໂຢເຊັບ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນ ໂຢເຊັບຜູ້ທີ່ເປັນລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບ ຄົນທີ່ຖືກຂາຍໄປຫາເອຢິບ, ແລະ ເປັນຜູ້ ທີ່ໄດ້ຮັບການບຳລຸງຮັກສາໂດຍພຣະທັດ ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເພື່ອລາວຈະໄດ້ ບຳລຸງຮັກສາຢາໂຄບ, ຜູ້ເປັນບິດາຂອງ ລາວ, ແລະ ຄອບຄົວຂອງເພິ່ນທັງໝົດ ໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມຕາຍດ້ວຍຄວາມອິດ ຢາກ.

15 ແລະ ພຣະເຈົ້າອົງດຽວກັນນັ້ນ ຜູ້ ບຳລຸງຮັກສາພວກເຂົາ, ໄດ້ນຳພວກເຂົາ ໃຫ້ພົ້ນຈາກການເປັນຊະເລີຍ ແລະ ໃຫ້ ພົ້ນຈາກແຜ່ນດິນເອຢິບ.

16 ແລະ ລີໄຮບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ ຄົ້ນພົບລຳດັບການສືບເຊື້ອສາຍຂອງ ບັນພະບຸລຸດຂອງເພິ່ນ. ແລະ ລາບານກໍ ເປັນຜູ້ສືບຕະກຸນຂອງໂຢເຊັບເໝືອນກັນ, ດັ່ງນັ້ນ ລາບານ ແລະ ບັນພະບຸລຸດຂອງ ເພິ່ນ ຈຶ່ງໄດ້ຮັກສາບັນທຶກນີ້ໄວ້.

17 ແລະ ບັດນີ້ເມື່ອບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ເຫັນສິ່ງເຫລົ່ານີ້ທັງໝົດ, ເພິ່ນກໍເຕັມໄປ ດ້ວຍພຣະວິນຍານ, ແລະ ເລີ່ມທຳນາຍ ກ່ຽວກັບລູກຫລານຂອງເພິ່ນ—

18 ວ່າແຜ່ນຈາລຶກທອງເຫລືອງເຫລົ່າ ນີ້ຈະເຂົ້າໄປຫາທຸກປະຊາຊາດ, ທຸກ ຕະກຸນ, ທຸກພາສາ, ແລະ ທຸກຜູ້ຄົນທັງ ປວງ ຜູ້ເປັນລູກຫລານຂອງເພິ່ນ.

19 ດັ່ງນັ້ນ, ເພິ່ນກ່າວວ່າ ແຜ່ນຈາລຶກ ທອງເຫລືອງເຫລົ່ານີ້ຈະບໍ່ຖືກທຳລາຍ ເລີຍ; ທັງ ຈະ ບໍ່ມົວ ໝອງ ຕໍ່ໄປ ອີກ

ໂດຍກາລະເວລາ. ແລະ ເພິ່ນໄດ້ທຳນາຍໄວ້ຫລາຍເລື່ອງກ່ຽວກັບລູກຫລານຂອງເພິ່ນ.

20 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຈົນເຖິງເວລານີ້ ຂ້າພະເຈົ້າກັບບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັກສາພຣະບັນຍັດດັ່ງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບັນຊາພວກເຮົາ.

21 ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ຮັບບັນທຶກຊຶ່ງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບັນຊາພວກເຮົາ, ແລະ ຄົ້ນຄວ້າມັນ ແລະ ພົບວ່າເປັນສິ່ງເພິ່ງປາຖະໜາ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນມີຄຸນຄ່າຫລາຍຕໍ່ພວກເຮົາ ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກເຮົາບຳລຸງຮັກສາ ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄວ້ເພື່ອລູກຫລານຂອງພວກເຮົາ.

22 ດັ່ງນັ້ນ ມັນຈຶ່ງເປັນຄວາມສະຫລຽວສະຫລາດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ທີ່ພວກເຮົາຈະເອົາມັນໄປນຳ, ເວລາເດີນທາງໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ ໄປຫາແຜ່ນດິນແຫ່ງຄຳສັນຍາ.

ບົດທີ 6

ນິໄຟບັນທຶກເລື່ອງລາວຂອງພຣະເຈົ້າ—ຈຸດປະສົງຂອງນິໄຟແມ່ນຢາກຊັກຊວນໃຫ້ມະນຸດເຂົ້າມາຫາພຣະເຈົ້າຂອງອັບຣາຮາມ ແລະ ໄດ້ຮັບຄວາມລອດ. ປະມານ 600–592 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້ານິໄຟຈະບໍ່ກ່າວເຖິງລຳດັບການສືບເຊື້ອສາຍຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄວ້ໃນບັນທຶກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ; ທັງຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ກ່າວໃນແຜ່ນຈາລຶກທີ່ຂ້າພະ

ເຈົ້າກຳລັງຂຽນຢູ່ໃນຕອນໃດເລີຍ; ເພາະມັນໄດ້ກ່າວມາແລ້ວໃນບັນທຶກ ຊຶ່ງບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າຮັກສາໄວ້; ດັ່ງນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຂຽນມັນໄວ້ໃນບັນທຶກນີ້.

2 ເພາະເປັນການພຽງພໍສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າທີ່ຈະກ່າວວ່າ ພວກເຮົາເປັນຜູ້ສືບຕະກູນຂອງໂຢເຊັບ.

3 ແລະ ບໍ່ສຳຄັນກັບຂ້າພະເຈົ້າທີ່ຈະເຈາະຈົງໃຫ້ເລື່ອງລາວໂດຍຄົບຖ້ວນກ່ຽວກັບທຸກເລື່ອງຂອງບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເພາະຂຽນໄວ້ບໍ່ໄດ້ໃນແຜ່ນຈາລຶກເຫລົ່ານີ້, ເພາະຂ້າພະເຈົ້າປາຖະໜາຈະໃຫ້ມີບ່ອນໄວ້ສຳລັບຂຽນເລື່ອງຂອງພຣະເຈົ້າ.

4 ເພາະຄວາມຕັ້ງໃຈອັນເຕັມປຽມຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍເພື່ອຈະຊັກຊວນມະນຸດໃຫ້ເຂົ້າມາຫາພຣະເຈົ້າຂອງອັບຣາຮາມ, ແລະ ພຣະເຈົ້າຂອງອີຊາກ, ແລະ ພຣະເຈົ້າຂອງຢາໂຄບ, ແລະ ຮັບຄວາມລອດ.

5 ດັ່ງນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ຂຽນເລື່ອງອັນເປັນທີ່ພິເຈດຂອງໂລກ, ແຕ່ຂຽນເລື່ອງອັນທີ່ພິພຣະໂທຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພິເຈດຄົນຜູ້ບໍ່ໄດ້ເປັນຂອງໂລກ.

6 ດັ່ງນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ໃຫ້ຄຳສັ່ງກັບລູກຫລານຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ວ່າພວກເຂົາຈະຕ້ອງບໍ່ໃຊ້ບ່ອນໃນແຜ່ນຈາລຶກເຫລົ່ານີ້ໄປດ້ວຍເລື່ອງທີ່ບໍ່ມີຄຸນຄ່າສຳລັບລູກຫລານມະນຸດ.

ບົດທີ 7

ພວກລູກຊາຍຂອງລີໂຮກັບຄືນໄປເຢຣູຊາເລັມ ແລະ ອິດຊະມາເອນກັບຄອບຄົວຕົກລົງໃຈມາຮ່ວມກັບພວກລີໂຮ—ເລ

ມັນ ແລະ ການຂັດຂືນຕ່າງໆ—ມີໄຟຊັກ
 ຊວນພວກອ້າຍຂອງລາວໃຫ້ມີສັດທາ
 ໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ—ພວກເຂົາມັດລາວ
 ດ້ວຍເຊືອກ ແລະ ວາງແຜນການທີ່ຈະ
 ທຳລາຍລາວ—ລາວຖືກປ່ອຍເປັນອິດ
 ສະລະໂດຍອຳນາດແຫ່ງສັດທາ—ພວກ
 ອ້າຍຂອງລາວຮ້ອງຂໍເພື່ອການອະ
 ໄພໂທດ—ລີໂຮກັບຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນ
 ຖະຫວາຍເຄື່ອງບູຊາ ແລະ ເຄື່ອງເຜົາ.
 ປະມານ 600-592 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຢາກໃຫ້ທ່ານ
 ຮູ້, ວ່າຫລັງຈາກລີໂຮບິດາຂອງຂ້າພະ
 ເຈົ້າໄດ້ທຳນາຍກ່ຽວກັບລູກຫລານຂອງ
 ເພິ່ນຈົບແລ້ວ, ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
 ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບເພິ່ນອີກ, ມີ
 ຄວາມວ່າ ບໍ່ສົມຄວນທີ່ເຈົ້າລີໂຮຈະພາ
 ຄອບຄົວໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ
 ຕາມລຳພັງ, ແຕ່ລູກຂອງເຈົ້າຄວນນຳ
 ເອົາຜູ້ຍິງມາເປັນເມຍ, ເພື່ອຈະໄດ້ມີລູກ
 ຫລານລ້ຽງໄວ້ໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃນ
 ແຜ່ນດິນແຫ່ງຄຳສັນຍາ.

2 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
 ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບັນຊາເພິ່ນວ່າ ຂ້າພະ
 ເຈົ້າມີໄຟ ແລະ ພວກອ້າຍຂອງຂ້າພະ
 ເຈົ້າຈະຕ້ອງກັບໄປແຜ່ນດິນເຢຣູຊາເລັມ
 ອີກ ແລະ ພາອິດຊະມາເອນກັບຄອບຄົວ
 ຂອງລາວລົງມາ ໃນ ຖິ່ນ ແຫ່ງ ແລ້ງ
 ກັນດານ.

3 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
 ຂ້າພະເຈົ້າມີໄຟກັບພວກອ້າຍຂອງ
 ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງ
 ກັນດານອີກ ເພື່ອຂຶ້ນໄປເຢຣູຊາເລັມ.

4 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
 ພວກເຮົາໄດ້ຂຶ້ນໄປເຖິງບ້ານຂອງອິດ
 ຊະມາເອນ, ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ເປັນທີ່ພໍ
 ໃຈໃນສາຍຕາຂອງອິດຊະມາເອນ, ເຖິງ
 ຂະໜາດທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເວົ້າຄຳເວົ້າຂອງ
 ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກັບລາວ.

5 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
 ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ໃຈຂອງອິດ
 ຊະມາເອນອ່ອນລົງ, ພ້ອມທັງໃຈຂອງ
 ຄອບຄົວຂອງລາວນຳອີກ ເຖິງຂະໜາດ
 ທີ່ພວກເຮົາໄດ້ອອກເດີນທາງລົງມາກັບ
 ພວກເຮົາໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ ມາ
 ຫາຜ້າເຕັ້ນຂອງບິດາຂອງພວກເຮົາ.

6 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໃນ
 ຂະນະທີ່ກຳລັງເດີນທາງຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ່ງ
 ແລ້ງກັນດານຢູ່ນັ້ນ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ເລມັນກັບເລ
 ມູເອນ, ແລະ ລູກສາວສອງຄົນຂອງອິດ
 ຊະມາເອນ, ແລະ ລູກຊາຍສອງຄົນຂອງ
 ອິດຊະມາເອນ ກັບຄອບຄົວຂອງພວກ
 ເຮົາໄດ້ຂັດຂືນພວກເຮົາ; ແທ້ຈິງແລ້ວ,
 ໄດ້ຂັດຂືນຂ້າພະເຈົ້າມີໄຟ ແລະ ແຊມ,
 ແລະ ອິດຊະມາເອນ, ຜູ້ເປັນບິດາຂອງ
 ພວກເຮົາ, ແລະ ຂັດຂືນເມຍຂອງລາວ,
 ແລະ ລູກສາວອີກສາມຄົນຂອງລາວ.

7 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນໃນ
 ການຂັດຂືນຄັ້ງນັ້ນ, ພວກເຮົາປາຖະ
 ໜາຈະກັບໄປແຜ່ນດິນເຢຣູຊາເລັມ.

8 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າມີໄຟໂດຍທີ່
 ໂສກເລົ້າເພາະຄວາມແຂງກະດ້າງຂອງ
 ໃຈຂອງພວກເຮົາ, ສະນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງ
 ໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຮົາ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນ
 ເວົ້າກັບເລມັນກັບເລມູເອນວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ
 ພວກເຮົາ ຜູ້ຊຶ່ງເປັນອ້າຍຂອງເຮົາ, ເປັນ

ຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງມີໃຈແຂງກະດ້າງແທ້, ແລະ ພວກເຈົ້າບໍ່ຍອມເຂົ້າໃຈ, ຈົນຕ້ອງໃຫ້ເຮົາຜູ້ເປັນນ້ອງເວົ້າກັບພວກເຈົ້າ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ເຮັດເປັນຕົວຢ່າງໃຫ້ພວກເຈົ້າອີກ?

9 ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ເຊື່ອຟັງຄໍາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ?

10 ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງລືມວ່າ ພວກເຈົ້າເຄີຍເຫັນທູດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ?

11 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງລືມສິ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກະທໍາເພື່ອພວກເຮົາ, ໃນການປົດປ່ອຍພວກເຮົາໃຫ້ພົ້ນຈາກກໍາມີຂອງລາບານ, ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ຮັບບັນທຶກນັ້ນອີກ?

12 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງລືມວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສາມາດເຮັດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງໄດ້ຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງ, ເພື່ອລູກຫລານມະນຸດ, ຖ້າຫາກເປັນໄປວ່າ ເຂົາຈະສະແດງສັດທາໃນພຣະອົງ? ດັ່ງນັ້ນ, ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາຊື່ສັດຕໍ່ພຣະອົງ.

13 ແລະ ຖ້າຫາກເປັນໄປວ່າ ພວກເຮົາຊື່ສັດຕໍ່ພຣະອົງແລ້ວ, ພວກເຮົາຈະໄດ້ຮັບແຜ່ນດິນແຫ່ງຄໍາສັນຍາ; ແລະ ເວລາໜຶ່ງໃນອະນາຄົດພວກເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າ ຄໍາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່ຽວກັບຄວາມພິນາດຂອງເຢຣູຊາເລັມຈະຕ້ອງສໍາເລັດ; ເພາະທຸກເລື່ອງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຮັບສັ່ງກ່ຽວກັບຄວາມພິນາດຂອງເຢຣູຊາເລັມຕ້ອງເປັນຈິງ.

14 ແລ້ວຈົ່ງເບິ່ງ ໃນບໍ່ຊ້າພຣະວິນຍານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະເຊົາພະຍາຍາມ

ກັບພວກເຂົາ; ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາບໍ່ຍອມຮັບສາດສະດາ ແລະ ເອົາເຢເຣມີຢາເຂົ້າຄຸກ. ແລະ ພວກເຂົາພະຍາຍາມເອົາຊີວິດບິດາຂອງເຮົາ ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກເຂົາໄລ່ເພິ່ນອອກຈາກແຜ່ນດິນ.

15 ແລ້ວຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາກ່າວກັບພວກເຈົ້າວ່າ ຖ້າຫາກພວກເຈົ້າຈະກັບໄປເຢຣູຊາເລັມພວກເຈົ້າຈະຕ້ອງຕາຍໄປກັບພວກນັ້ນ. ແລະ ບັດນີ້, ຖ້າຫາກພວກເຈົ້າຈະເລືອກຂຶ້ນໄປແຜ່ນດິນນັ້ນ, ຈົ່ງຈື່ຄໍາເວົ້າທີ່ເຮົາເວົ້າກັບພວກເຈົ້າ, ວ່າຖ້າຫາກພວກເຈົ້າໄປ ພວກເຈົ້າຈະຕ້ອງຕາຍເໝືອນກັນ; ຊຶ່ງພຣະວິນຍານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບັງຄັບເຮົາໃຫ້ເວົ້າດັ່ງນີ້.

16 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າມີໄຟໄດ້ເວົ້າຂໍຄວາມເຫລົ່ານີ້ກັບພວກເຂົາແລ້ວ, ພວກເຂົາກໍໃຈຮ້າຍໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າ. ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກເຂົາໄດ້ຈັບເອົາຂ້າພະເຈົ້າ, ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາຄຽດແຄ້ນຢ່າງຍິ່ງ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ມັດຂ້າພະເຈົ້າໄວ້ດ້ວຍເຊືອກ ເພາະພວກເຂົາພະຍາຍາມທີ່ຈະເອົາຊີວິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເພື່ອຈະໄດ້ປະຖິ້ມຂ້າພະເຈົ້າໄວ້ໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານໃຫ້ສັດປ່າກິນ.

17 ແຕ່ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອະທິຖານຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໂດຍທູນວ່າ: ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ຕາມສັດທາຂອງຂ້ານ້ອຍທີ່ມີຢູ່ໃນພຣະອົງ, ຂໍພຣະອົງຈົ່ງປົດປ່ອຍຂ້ານ້ອຍໃຫ້ພົ້ນຈາກກໍາມີຂອງພວກອ້າຍຂອງຂ້ານ້ອຍດ້ວຍເທີນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຖິງ

ແມ່ນປະທານກຳລັງໃຫ້ຂ້າມ້ອຍເພື່ອຈະເຮັດໃຫ້ເຊືອກທີ່ຜູກຂ້າມ້ອຍຂາດອອກ.

18 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າກ່າວຂໍ້ຄວາມນີ້ແລ້ວ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຊືອກມັດກໍຫລຸດອອກຈາກມື ແລະ ຕີນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຍືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າພວກອ້າຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາອີກ.

19 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເຂົາໄດ້ໃຈຮ້າຍໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າອີກ ແລະ ພະຍາຍາມຈະຈັບຂ້າພະເຈົ້າ; ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ລູກສາວຄົນໜຶ່ງຂອງອິດຊະມາເອນ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ຂອງນາງນຳອີກ ແລະ ລູກຊາຍຄົນໜຶ່ງຂອງອິດຊະມາເອນໄດ້ວົງວອນພວກອ້າຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ໃຈຂອງພວກເຂົາອ່ອນລົງ; ແລະ ພວກເຂົາກໍຢຸດພະຍາຍາມທີ່ຈະເອົາຊີວິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

20 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເຂົາເລົ້າສະຫລົດໃຈຫລາຍ, ເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກເຂົາໄດ້ກັ້ມຂາບລົງຢູ່ຕໍ່ໜ້າຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ໄດ້ວົງວອນຂ້າພະເຈົ້າເພື່ອຍົກໂທດໃຫ້ພວກເຂົາໃນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ກະທຳໄປກັບຂ້າພະເຈົ້າ.

21 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍົກໂທດໃຫ້ພວກເຂົາຢ່າງເຕັມໃຈຕໍ່ທຸກຢ່າງທີ່ພວກເຂົາກະທຳໄປ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ຊັກຊວນໃຫ້ພວກເຂົາອະທິຖານຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ ເພື່ອຂໍການ

ໃຫ້ອະໄພ. ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກເຂົາໄດ້ກະທຳດັ່ງນັ້ນ. ແລະ ຫລັງຈາກພວກເຂົາໄດ້ອະທິຖານຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ້ວ, ພວກເຮົາໄດ້ອອກເດີນທາງອີກ ເພື່ອໄປຫາຜ້າເຕັ້ນຂອງບິດາຂອງພວກເຮົາ.

22 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເຮົາໄດ້ລົງມາເຖິງຜ້າເຕັ້ນຂອງບິດາຂອງພວກເຮົາ. ແລະ ຫລັງຈາກຂ້າພະເຈົ້າກັບພວກອ້າຍ ແລະ ຄອບຄົວຂອງອິດຊະມາເອນທຸກຄົນລົງມາເຖິງຜ້າເຕັ້ນຂອງບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວ, ເພິ່ນໄດ້ຖະຫວາຍຂອບຄຸນແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເພິ່ນ; ແລະ ພາກັນຖະຫວາຍເຄື່ອງບູຊາ ແລະ ເຄື່ອງເຜົາແດ່ພຣະອົງ.

ບົດທີ 8

ລີໂຮເຫັນພາບນິມິດຂອງຕົນໄມ້ແຫ່ງຊີວິດ—ເພິ່ນຮັບສ່ວນໝາກໄມ້ ແລະ ປາຖະໜາໃຫ້ຄອບຄົວຂອງເພິ່ນໄດ້ຮັບສ່ວນເໝືອນກັນ—ເພິ່ນເຫັນຮາວເຫລັກ, ທາງຊື່ ແລະ ແຄບ, ແລະ ໝອກແຫ່ງຄວາມມືດປົກຄຸມຜູ້ຄົນ—ຊາໂຮຢາ, ມີໄຟ, ແລະ ແຊມໄດ້ຮັບສ່ວນໝາກໄມ້, ແຕ່ວ່າເລມັນກັບເລມູເອນປະຕິເສດບໍ່ຮັບ. ປະມານ 600–592 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເຮົາໄດ້ເຕົ້າໂຮມເມັດພືດຕ່າງໆ, ທັງເຂົ້າເປືອກທຸກຊະນິດ, ແລະ ແກ່ນໝາກໄມ້ທຸກຊະນິດເຂົ້າກັນ.

2 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໃນ

ເວລາທີ່ບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານນັ້ນ ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຮົາວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ, ພໍ່ໄດ້ຜັນເຫັນເລື່ອງໜຶ່ງ; ຫລື ອີກປະການໜຶ່ງ, ພໍ່ໄດ້ເຫັນພາບນິມິດ.

3 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ເພາະສິ່ງທີ່ພໍ່ເຫັນ, ພໍ່ຈົ່ງມີເຫດຜົນທີ່ຈະປິຕິຍິນດີໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຍ້ອນວ່ານິໄຟ ແລະ ແຊມນໍ້າອີກ; ເພາະພໍ່ມີເຫດຜົນທີ່ຈະຄິດວ່າເຂົາ, ແລະ ລູກຫລານຂອງເຂົາຢ່າງຫລວງຫລາຍຈະລອດດ້ວຍກັນ.

4 ແຕ່ ຈົ່ງເບິ່ງ, ຍ້ອນພວກເຈົ້າ, ເລມັນ ແລະ ເລມູເອນ, ພໍ່ຈົ່ງຢ້ານກົວຢ່າງຍິ່ງ; ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ພໍ່ຄິດວ່າພໍ່ເຫັນຄວາມມືດ, ແລະ ຄວາມເສົ້າໝອງຂອງຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານໃນຄວາມຜັນຂອງພໍ່.

5 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພໍ່ໄດ້ເຫັນຊາຍຜູ້ໜຶ່ງໃສ່ເສື້ອຄຸມສີຂາວ, ແລະ ເພິ່ນໄດ້ມາຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າພໍ່.

6 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າກັບພໍ່, ແລະ ສັ່ງໃຫ້ພໍ່ຕິດຕາມເພິ່ນໄປ.

7 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໃນຂະນະທີ່ພໍ່ຕິດຕາມເພິ່ນໄປ ພໍ່ໄດ້ເຫັນຕົວເອງຢູ່ໃນຄວາມມືດ ແລະ ຄວາມເສົ້າໝອງ.

8 ແລະ ຫລັງຈາກພໍ່ເດີນທາງເຂົ້າໄປໃນຄວາມມືດເປັນເວລາຫລາຍຊົ່ວໂມງ, ພໍ່ເລີ່ມອະທິຖານທາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໃຫ້ມີຄວາມເມດຕາຕໍ່ພໍ່, ຕາມພຣະກະລຸນາ ແລະ ຄວາມເມດຕາອັນລົ້ນເຫລືອຂອງພຣະອົງ.

9 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຫລັງ

ຈາກພໍ່ໄດ້ອະທິຖານທາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ້ວພໍ່ໄດ້ເຫັນທັງອັນກວ້າງໃຫຍ່.

10 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພໍ່ເຫັນຕົ້ນໄມ້ທີ່ມີພາກອັນເພິ່ງປາຖະໜາຈະເຮັດໃຫ້ຄົນເປັນສຸກ.

11 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປ ແລະ ຮັບສ່ວນໝາກໄມ້ຈາກຕົ້ນນັ້ນ; ແລະ ເຫັນວ່າໝາກໄມ້ນັ້ນຫວານທີ່ສຸດເໜືອກວ່າທຸກຢ່າງທີ່ພໍ່ເຄີຍກິນມາ. ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພໍ່ເຫັນໝາກໄມ້ນັ້ນຂາວເກີນກວ່າຄວາມຂາວທັງໝົດທີ່ພໍ່ເຄີຍເຫັນມາ.

12 ແລະ ເມື່ອພໍ່ໄດ້ຮັບສ່ວນໝາກໄມ້ຈາກຕົ້ນນັ້ນແລ້ວ ຈິດວິນຍານຂອງພໍ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຊື່ນຊົມຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງ; ດັ່ງນັ້ນ, ພໍ່ຈົ່ງເລີ່ມປາຖະໜາໃຫ້ຄອບຄົວຂອງພໍ່ຮັບສ່ວນໝາກໄມ້ນັ້ນນໍາກັນ; ເພາະພໍ່ຮູ້ວ່າ ມັນເປັນໝາກໄມ້ທີ່ເພິ່ງປາຖະໜາເໜືອກວ່າໝາກໄມ້ອື່ນໃດທັງສິ້ນ.

13 ແລະ ເມື່ອພໍ່ກວາດສາຍຕາໄປອ້ອມຮອບ, ບາງທີ່ພໍ່ອາດຈະເຫັນຄອບຄົວຂອງພໍ່ເໝືອນກັນ, ພໍ່ໄດ້ເຫັນແມ່ນໍ້າສາຍໜຶ່ງ ຊຶ່ງໄຫລໄປໃກ້ໆກັບຕົ້ນໄມ້ທີ່ພໍ່ກໍາລັງກິນໝາກມັນຢູ່.

14 ແລະ ພໍ່ໄດ້ຫລຽວໄປເພື່ອຢາກຮູ້ວ່າ ແມ່ນໍ້ານັ້ນໄຫລມາຈາກໃສ; ແລະ ພໍ່ເຫັນຕົ້ນແມ່ນໍ້າຢູ່ບໍ່ໄກເທົ່າໃດ ແລະ ບ່ອນຕົ້ນແມ່ນໍ້ານັ້ນພໍ່ໄດ້ເຫັນຊາໂຮຢາແມ່ຂອງເຈົ້າ, ແລະ ແຊມ, ແລະ ນິໄຟ; ແລະ ເຂົາເຈົ້າຢືນງົງຢູ່ບໍ່ຮູ້ວ່າ ເຂົາເຈົ້າຈະໄປທາງໃດ.

15 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພໍ່

ໄດ້ຮ້ອງຫາພວກເຂົາ; ແລະ ເອິ້ນພວກເຂົາດ້ວຍສຽງດັງເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາມາຫາພໍ່, ແລະ ຮັບສ່ວນໝາກໄມ້ ຊຶ່ງເປັນໝາກໄມ້ທີ່ເພິ່ງປາຖະໜາເໝືອກວ່າໝາກໄມ້ອື່ນໃດທັງສິ້ນ.

16 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເຂົາໄດ້ມາຫາພໍ່ ແລະ ຮັບສ່ວນໝາກໄມ້ເໝືອນກັນ.

17 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພໍ່ປາຖະໜາຢາກໃຫ້ເລມັນກັບເລມູເອນໃຫ້ໄດ້ຮັບສ່ວນໝາກໄມ້ເໝືອນກັນ; ດັ່ງນັ້ນ, ພໍ່ຈຶ່ງກວາດສາຍຕາມາທາງຕົ້ນແມ່ນ້ຳ, ບາງທີອາດຈະເຫັນພວກເຂົາ.

18 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພໍ່ໄດ້ເຫັນພວກເຂົາ, ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ມາຫາພໍ່ເພື່ອຮັບສ່ວນໝາກໄມ້ນັ້ນ.

19 ແລະ ພໍ່ເຫັນຮາວເຫລັກຍາວຢຽດຕາມແຄມແມ່ນ້ຳ, ແລະ ພາໄປເຖິງຕົ້ນໄມ້ບ່ອນພໍ່ຢືນຢູ່.

20 ແລະ ພໍ່ໄດ້ເຫັນທາງຄັບ ແລະ ແຄບເປັນສາຍມາຕາມຮາວເຫລັກຈົນເຖິງຕົ້ນໄມ້ທີ່ພໍ່ຢືນຢູ່ນັ້ນ; ແລະ ມັນພາມາໃກ້ກັບຕົ້ນອ່າງນ້ຳໄປຫາທັງໃຫຍ່ ແລະ ກວ້າງຂວາງຄືກັນກັບວ່າເປັນໜ່ວຍໂລກອີກໜ່ວຍໜຶ່ງ.

21 ແລະ ພໍ່ເຫັນຝູງຊົນຢ່າງຫລວງຫລາຍຈົນນັບບໍ່ຖ້ວນ, ຊຶ່ງຈຳນວນຫລວງຫລາຍຂອງພວກເຂົາກຳລັງມັງໜ້າ ເພື່ອຈະໄດ້ເຂົ້າໄປຫາທາງທີ່ນຳມາຫາຕົ້ນໄມ້ທີ່ພໍ່ຢືນຢູ່.

22 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເຂົາອອກມາ, ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນເດີນຕາມທາງທີ່ພາມາຫາຕົ້ນໄມ້ນັ້ນ.

23 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືໝອກແຫ່ງຄວາມມືດບັງເກີດຂຶ້ນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຖິງກັບວ່າເປັນໝອກແຫ່ງຄວາມມືດຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກເຂົາເລີ່ມຕົ້ນໄປຕາມທາງຈົນບໍ່ຮູ້ຈະໄປທາງໃດ ແລະ ສູນຫາຍໄປ.

24 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພໍ່ໄດ້ເຫັນຄົນອື່ນໆມັງໜ້າມາຫາ, ແລະ ມາຈັບປາຍຮາວເຫລັກ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ມັງໜ້າຜ່ານໝອກແຫ່ງຄວາມມືດໄປ, ກອດຮາວເຫລັກ, ຈົນວ່າໄດ້ມາຮັບສ່ວນໝາກໄມ້ຈາກຕົ້ນໄມ້ນັ້ນ.

25 ຫລັງຈາກພວກເຂົາຮັບສ່ວນໝາກໄມ້ແລ້ວ ພວກເຂົາໄດ້ກວາດສາຍຕາໄປມາ ແລະ ຄືກັນກັບວ່າພວກເຂົາມີຄວາມອັບອາຍ.

26 ແລະ ພໍ່ກວາດສາຍຕາໄປອ້ອມຮອບ, ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ຢູ່ຟາກແມ່ນ້ຳ, ມີອາຄານໃຫຍ່ ແລະ ກວ້າງຂວາງຫລັງໜຶ່ງ; ແລະ ມັນຕັ້ງຢູ່ເໝືອນກັບວ່າ ມັນຢູ່ໃນອາກາດ, ສູງກວ່າແຜ່ນດິນໂລກ.

27 ແລະ ມັນເຕັມໄປດ້ວຍຄົນແກ່ ແລະ ຄົນໜຸ່ມ, ທັງຊາຍ ແລະ ຍິງ; ແລະ ການນຸ່ງຖືຂອງພວກເຂົາກໍຈົບງາມທີ່ສຸດ; ແລະ ພວກເຂົາຢູ່ໃນທ່າທາງເຍາະເຍີ້ຍ ແລະ ຊີ້ມີມາຫາຄົນຜູ້ທີ່ມາຮອດ ແລະ ກຳລັງຮັບສ່ວນໝາກໄມ້ນັ້ນຢູ່.

28 ແລະ ຫລັງຈາກພວກເຂົາຊົມໝາກໄມ້ນັ້ນແລ້ວ ພວກເຂົາກໍມີຄວາມອັບອາຍ, ເພາະວ່າມີຜູ້ທີ່ກຳລັງເຍາະເຍີ້ຍພວກເຂົາຢູ່; ແລະ ພວກເຂົາກໍຕົກລົງໄປໃນເສັ້ນທາງຕ້ອງຫ້າມ ແລະ ສູນຫາຍໄປ.

29 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້ານິໄຟບໍ່ໄດ້ເວົ້າເຖິງຄຳເວົ້າຂອງບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າທັງໝົດ.

30 ແຕ່ເພື່ອໃຫ້ການຂຽນສັ້ນລົງ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ເພິ່ນເຫັນຜູ້ຊົນອື່ນໆມັ່ງໜ້າມາຫາ; ແລະ ຈັບປາຍຮາວເຫລັກນັ້ນ; ແລະ ພວກເຂົາມັ່ງໜ້າໄປຕາມທິດທາງຂອງພວກເຂົາໂດຍການຈັບຮາວເຫລັກໄວ້ໃຫ້ແໜ້ນຢູ່ຕະຫລອດເວລາ, ຈົນມາເຖິງແລ້ວລົ້ມລົງ ແລະ ຮັບສ່ວນໝາກໄມ້ຈາກຕົ້ນນັ້ນ.

31 ແລະ ເພິ່ນເຫັນຜູ້ຊົນອື່ນໆກຳລັງລູບຄຳຫາເສັ້ນທາງໄປຫາອາຄານໃຫຍ່ ແລະ ກວ້າງຂວາງນັ້ນຢູ່.

32 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຄົນຈຳນວນຫລວງຫລາຍຈົມຢູ່ໃນອ່າງນ້ຳເລິກນັ້ນ; ແລະ ຈຳນວນຫລວງຫລາຍສູນຫາຍໄປຈາກສາຍຕາຂອງເພິ່ນ, ແລະ ເດີນແຊະໆຊຳໆໄປຕາມທາງແປກປະຫລາດ.

33 ແລະ ຜູ້ຊົນຈຳນວນຫລວງຫລາຍໄດ້ເຂົ້າໄປໃນອາຄານແປກປະຫລາດຫລັງນັ້ນ. ແລ້ວພວກເຂົາຊີ້ມີເຍາະເຍີ້ຍຂ້າພະເຈົ້າກັບຜູ້ທີ່ກຳລັງຮັບສ່ວນໝາກໄມ້ນັ້ນຢູ່; ແຕ່ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຫົວຊາພວກເຂົາເລີຍ.

34 ນີ້ເປັນຄຳເວົ້າຂອງບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ: ເພາະຫລາຍຕໍ່ຫລາຍຄົນທີ່ຫົວຊາພວກນັ້ນກໍໄດ້ຕົກໄປແລ້ວ.

35 ບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າວ່າ ເລມັນກັບເລມູເອນບໍ່ໄດ້ຮັບສ່ວນໝາກໄມ້ນັ້ນ.

36 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຫລັງຈາກບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້

ເລົ່າຂໍ້ຄວາມທັງໝົດ ຊຶ່ງມີຢູ່ຢ່າງຫລວງຫລາຍກ່ຽວກັບຄວາມຜັນ ແລະ ພາບນິມິດຂອງເພິ່ນແລ້ວ, ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຮົາວ່າ ເພາະສິ່ງທີ່ເພິ່ນໄດ້ເຫັນໃນພາບນີ້, ເພິ່ນຈຶ່ງມີຄວາມຍ້ານກົວຢ່າງຍິ່ງແທນເລມັນກັບເລມູເອນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເພິ່ນຍ້ານກົວວ່າພວກເຂົາຈະຖືກປະຖິ້ມຈາກທີ່ປະທັບຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

37 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ແນະນຳພວກເຂົາດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກທັງໝົດຂອງບິດາມານດາທີ່ປານີຕໍ່ລູກເພື່ອພວກເຂົາຈະເຊື່ອຟັງຄຳຂອງເພິ່ນ, ເພື່ອພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອາດຈະເມດຕາ ແລະ ບໍ່ປະຖິ້ມພວກເຂົາ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສັ່ງສອນພວກເຂົາ.

38 ແລະ ຫລັງຈາກເພິ່ນສັ່ງສອນພວກເຂົາແລ້ວ, ເພິ່ນຍັງໄດ້ທຳນາຍຫລາຍເລື່ອງກ່ຽວກັບພວກເຂົາອີກ, ເພິ່ນຂໍຮ້ອງໃຫ້ພວກເຂົາຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ແລະ ເພິ່ນໄດ້ຢຸດເວົ້າກັບພວກເຂົາ.

ບົດທີ 9

ນິໄຟເຮັດບັນທຶກສອງຊຸດ—ແຕ່ລະຊຸດເອີ້ນວ່າແຜ່ນຈາລຶກຂອງນິໄຟ—ແຜ່ນຈາລຶກໃຫຍ່ປະກອບດ້ວຍປະຫວັດສາດຂອງການບົກຄອງແຜ່ນດິນ; ແຜ່ນຈາລຶກນ້ອຍສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນກ່ຽວກັບສິ່ງສັກສິດ. ປະມານ 600–592 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ເລື່ອງທັງໝົດນີ້ບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນ ແລະ ໄດ້ຍິນ ແລະ

ໄດ້ເວົ້າເວລາທີ່ເພິ່ນຢູ່ໃນຜ້າເຕັ້ນໃນຮ່ອມພູເລມູເອນ, ແລະ ມີອີກຫລາຍເລື່ອງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຂຽນໄວ້ໃນແຜ່ນຈາລຶກນີ້.

2 ແລະ ບັດນີ້, ດັ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກ່ຽວກັບແຜ່ນຈາລຶກເຫລົ່ານີ້, ຈົ່ງເບິ່ງບໍ່ແມ່ນຢູ່ໃນແຜ່ນຈາລຶກນີ້ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເຮັດເລື່ອງລາວຂອງຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າໂດຍຄົບຖ້ວນ; ເພາະແຜ່ນຈາລຶກທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເຮັດເລື່ອງລາວຂອງຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າໂດຍຄົບຖ້ວນນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຕັ້ງຊື່ໃຫ້ວ່າ ມີໄຟ; ດັ່ງນັ້ນ, ມັນຈຶ່ງມີຊື່ວ່າແຜ່ນຈາລຶກຂອງມີໄຟຕາມຊື່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າເອງ, ແລະ ແຜ່ນຈາລຶກເຫລົ່ານີ້ຈຶ່ງໄດ້ຖືກເອີ້ນວ່າ ແຜ່ນຈາລຶກຂອງມີໄຟເໝືອນກັນ.

3 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບພຣະບັນຍັດຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າວ່າຂ້າພະເຈົ້າຄວນຈະເຮັດແຜ່ນຈາລຶກເຫລົ່ານີ້, ດ້ວຍຈຸດປະສົງພິເສດທີ່ຄວນບັນທຶກເລື່ອງລາວຕ່າງໆກ່ຽວກັບການປະຕິບັດສາດສະໜາກິດຂອງຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

4 ໃນແຜ່ນຈາລຶກອີກຊຸດໜຶ່ງຈະບັນທຶກເລື່ອງລາວຕ່າງໆກ່ຽວກັບການບົກຄອງຂອງກະສັດ, ແລະ ສົງຄາມ ແລະ ການຂັດແຍ້ງຂອງຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ; ດັ່ງນັ້ນ ແຜ່ນຈາລຶກເຫລົ່ານີ້ຈຶ່ງບັນທຶກກ່ຽວກັບການປະຕິບັດສາດສະໜາກິດເປັນສ່ວນໃຫຍ່ ຊຶ່ງແຜ່ນຈາລຶກອີກຊຸດໜຶ່ງບັນທຶກກ່ຽວກັບການບົກຄອງຂອງກະສັດ ແລະ ສົງຄາມ ແລະ ການຂັດແຍ້ງຂອງຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າເປັນສ່ວນໃຫຍ່.

5 ດັ່ງນັ້ນ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບັນຊາຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ເຮັດແຜ່ນຈາລຶກເຫລົ່ານີ້ໄວ້ດ້ວຍຈຸດປະສົງອັນສະຫລາດໃນພຣະອົງ, ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຫຍັງເລີຍກ່ຽວກັບຈຸດປະສົງເຫລົ່ານີ້.

6 ແຕ່ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຮູ້ເລື່ອງທັງໝົດຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນມາ; ດັ່ງນັ້ນ, ພຣະອົງຈຶ່ງຕຽມທາງໄວ້ເພື່ອງກາງານຂອງພຣະອົງຈະສຳເລັດໃນບັນດາລູກຫລານມະນຸດ; ເພາະຈຶ່ງເບິ່ງ, ພຣະອົງມີອຳນາດທຸກຢ່າງເພື່ອໃຫ້ຄຳຂອງພຣະອົງທັງໝົດສຳເລັດ. ແລະ ເປັນໄປດັ່ງນັ້ນ. ອາແມນ.

ບົດທີ 10

ລີໂຮທຳນາຍວ່າຊາວຢິວຈະຖືກພາໄປເປັນຊະເລີຍຂອງຊາວບາບີໂລນ—ເພິ່ນບອກເຖິງການສະເດັດມາຂອງພຣະເມຊີອາຂອງຊາວຢິວ, ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ, ພຣະຜູ້ໄຖ່—ລີໂຮບອກເຖິງການມາຂອງຄົນຜູ້ໜຶ່ງທີ່ຈະໃຫ້ບັບຕິສະມາລູກແກະຂອງພຣະເຈົ້າ—ລີໂຮບອກເຖິງການສິ້ນພຣະຊົນ ແລະ ການພົ້ນຄົນຊີວິດຂອງພຣະເມຊີອາ—ເພິ່ນປຽບທຽບການກະຈັດກະຈາຍ ແລະ ການເຕົ້າໂຮມຂອງຊາວອິດສະຣາເອນກັບຕົ້ນໝາກກອກເທດ—ມີໄຟເວົ້າເຖິງພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ຂອງປະທານແຫ່ງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ແລະ ຄວາມຕ້ອງການສຳລັບຄວາມຊອບທຳ. ປະມານ 600-592 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າມີໄຟຈະໃຫ້ເລື່ອງລາວໄວ້ໃນແຜ່ນຈາລຶກເຫລົ່ານີ້

ກ່ຽວກັບການປະຕິບັດສາດສະໜາກິດ ແລະ ການປົກຄອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ; ດັ່ງນັ້ນ, ເພື່ອຈະໃຫ້ເປັນໄປຕາມເລື່ອງ ລາວຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຈະ ເວົ້າເຖິງເລື່ອງບິດາ, ແລະ ພວກອ້າຍ ຂອງຂ້າພະເຈົ້ານຳອີກ.

2 ເພາະຈຶ່ງເບິ່ງ, ເຫດການໄດ້ບັງເກີດ ຂຶ້ນຄື ຫລັງຈາກບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ ເລົ່າເລື່ອງກ່ຽວກັບຄວາມຜົນ ຂອງເພິ່ນ ຈົບລົງແລ້ວ, ແລະ ໄດ້ຊັກຊວນພວກເຂົາ ທັງໝົດໃຫ້ມີຄວາມພາກພຽນ, ແລະ ເພິ່ນ ກໍໄດ້ເວົ້າກ່ຽວກັບຊາວຍີວນຳອີກ—

3 ວ່າຫລັງຈາກພວກເຂົາຖືກທຳລາຍ ພ້ອມທັງມະຫານະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ແລ້ວ, ຄົນຈຳນວນຫລວງຫລາຍຈະ ຖືກຈັບໄປເປັນຊະເລີຍໃນບາບີໂລນ ຕາມເວລາອັນເໝາະສົມຂອງພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າ, ພວກເຂົາຈະໄດ້ກັບຕ່າງຄືນ ອີກ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນພວກເຂົາຈະ ຖືກນຳກັບມາຈາກການເປັນຊະເລີຍ; ແລະ ຫລັງຈາກໄດ້ຖືກນຳກັບມາຈາກ ການເປັນຊະເລີຍແລ້ວ ພວກເຂົາຈຶ່ງຈະ ໄດ້ເປັນເຈົ້າຂອງແຜ່ນດິນ ຊຶ່ງເປັນມູນ ມໍລະດົກຂອງພວກເຂົາ.

4 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນເປັນໜີກຮ້ອຍປີນັບ ຕັ້ງແຕ່ເວລາບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າອອກ ຈາກເຢຣູຊາເລັມມາ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຈະລ້ຽງຄົນຜູ້ໜຶ່ງໃຫ້ເປັນສາດສະດາໃນ ບັນດາຊາວຍີວ—ຄື ພຣະເມຊີອາ ຫລື ອີກຄຳໜຶ່ງເອີ້ນວ່າ ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ຂອງໂລກ.

5 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ໃຫ້ຖ້ອຍຄຳກ່ຽວກັບ ສາດສະດາທັງຫລາຍນຳອີກວ່າ ມີຄົນ

ຈຳນວນຫລວງຫລາຍທີ່ໄດ້ສະແດງໃຫ້ ເຫັນຫລາຍເລື່ອງກ່ຽວກັບພຣະເມຊີອາ ອົງນີ້, ຫລື ພຣະຜູ້ໂຖຂອງໂລກອົງນີ້.

6 ດັ່ງນັ້ນ, ມະນຸດຊາດທັງປວງ ຊຶ່ງຢູ່ໃນ ສະພາບຫາຍຍະນະຢູ່ໃນສະພາບຕົກຕ່ຳ ແລະ ຈະບໍ່ພົ້ນເລີຍ ນອກຈາກພວກເຂົາ ຈະວາງໃຈໃນພຣະຜູ້ໂຖອົງນີ້.

7 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າກ່ຽວກັບສາດສະ ດາຜູ້ໜຶ່ງອີກ ຜູ້ທີ່ຈະມາກ່ອນພຣະເມ ຊີອາ, ເພື່ອຕຽມທາງຂອງພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າ—

8 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນເພິ່ນຈະອອກ ໄປ ແລະ ຮ້ອງປະກາດຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ່ງ ແລ້ງກັນດານວ່າ: ຈຶ່ງຕຽມທາງຂອງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເຖິດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ທາງ ຂອງພຣະອົງຊື່ຕົງ; ເພາະຈະມີຜູ້ໜຶ່ງ ທີ່ທ່ານບໍ່ຮູ້ຈັກ ຈະມາຢືນຢູ່ໃນບັນດາ ພວກທ່ານ ແລະ ເພິ່ນຜູ້ນີ້ຢັ້ງໃຫຍ່ ກວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າ, ຜູ້ທີ່ເຖິງແມ່ນແຕ່ສາຍເກີບ ຂອງເພິ່ນ ຂ້າພະເຈົ້າກໍບໍ່ສົມຄວນຈະແກ້ ໃຫ້. ແລະ ບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າຢ່າງ ຍືດຍາວກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້.

9 ແລະ ບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າກ່າວອີກ ວ່າ ເພິ່ນຈະໃຫ້ບັບຕິສະມາໃນເບັດທາ ບາຣາ ເລີຍຈາກແມ່ນ້ຳຍໍແດນໄປ; ແລະ ເພິ່ນຍັງກ່າວອີກວ່າ ເພິ່ນຈະໃຫ້ບັບຕິ ສະມາດ້ວຍນ້ຳ; ແລະ ເພິ່ນຈະໃຫ້ບັບຕິ ສະມາພຣະເມຊີອາດ້ວຍນ້ຳຄືກັນ.

10 ແລະ ຫລັງຈາກເພິ່ນໃຫ້ບັບຕິສະມາ ແກ່ພຣະເມຊີອາດ້ວຍນ້ຳແລ້ວ, ເພິ່ນຈະ ເຫັນ ແລະ ເປັນພະຍານວ່າ, ເພິ່ນໄດ້ໃຫ້ ບັບຕິສະມາແກ່ລູກແກະຂອງພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ທີ່ຈະຍົກເອົາບາບຂອງໂລກໄປ.

11 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຫລັງຈາກບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າ ຂໍຄວາມຈົບແລ້ວ, ທ່ານໄດ້ເວົ້າກັບພວກ ອ້າຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າກ່ຽວກັບພຣະກິດ ຕິຄຸນ ຊຶ່ງຈະໃຊ້ສັງສອນໃນບັນດາຊາວ ຍິວ, ແລະ ກ່ຽວກັບການເສື່ອມໂຊມດ້ວຍ ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຖືຂອງຊາວຍິວນຳອີກ. ແລະ ຫລັງຈາກພວກເຂົາປະທານພຣະເມຊີອາ ຜູ້ທີ່ຈະສະເດັດມາ, ຫລັງຈາກທີ່ພຣະອົງ ຖືກປະທານຊີວິດແລ້ວ, ພຣະອົງຈະຟື້ນ ຂຶ້ນຈາກຄວາມຕາຍ ແລະ ຈະມາປະກົດ ຕົວຕໍ່ຄົນຕ່າງຊາດ ໂດຍພຣະວິນຍານ ບໍລິສຸດ.

12 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ໄດ້ເວົ້າຢ່າງຍືດຍາວກ່ຽວກັບຄົນຕ່າງ ຊາດ, ແລະ ກ່ຽວກັບເຊື້ອສາຍອິດສະ ຣາເອນອີກວ່າພວກເຂົາປຽບເໝືອນຕົ້ນ ໝາກກອກເທດທີ່ກິ່ງງ່າຈະຫັກ ແລະ ກະຈັດກະຈາຍໄປທົ່ວຜືນແຜ່ນດິນໂລກ.

13 ດັ່ງນັ້ນ, ທ່ານກ່າວວ່າມັນຈຳເປັນ ຈະຕ້ອງເປັນໄປວ່າ ພວກເຮົາຈະຖືກ ນຳໄປຫາແຜ່ນດິນແຫ່ງຄຳສັນຍາພ້ອມ ກັນ, ເພື່ອຈະເຮັດໃຫ້ຄຳຂອງພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າສຳເລັດ, ຄືພວກເຮົາຈະກະຈັດ ກະຈາຍໄປທົ່ວຜືນແຜ່ນດິນໂລກ.

14 ແລະ ຫລັງຈາກທີ່ເຊື້ອສາຍອິດສະ ຣາເອນກະຈັດກະຈາຍໄປ, ພວກເຂົາຈະ ມາເຕົ້າໂຮມກັນອີກ; ຫລື ຫລັງຈາກທີ່ຄົນ ຕ່າງຊາດໄດ້ຮັບຄວາມສົມບູນຂອງພຣະ ກິດຕິຄຸນແລ້ວ, ກິ່ງງ່າເດີມຂອງຕົ້ນໝາກ ກອກເທດ, ຫລື ເຊື້ອສາຍອິດສະຣາ ເອນທີ່ເຫລືອຢູ່ນັ້ນຈະຖືກຕໍ່ເຂົ້າກັນຄືນ, ຫລື ມີຄວາມຮູ້ເຖິງພຣະເມຊີອາທີ່ແທ້

ຈິງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ ແລະ ພຣະຜູ້ຖືກຂອງພວກເຂົາ.

15 ແລະ ຕາມພາສານີ້ ບິດາຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ທຳນາຍ ແລະ ເວົ້າຕໍ່ພວກ ອ້າຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ອີກຫລາຍ ເລື່ອງ ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຂຽນໄວ້ໃນ ໜັງສືເຫລັ້ມນີ້; ເພາະຂ້າພະເຈົ້າຂຽນ ຫລາຍເລື່ອງທີ່ສົມຄວນສຳລັບຂ້າພະ ເຈົ້າໄວ້ໃນໜັງສືອີກເຫລັ້ມໜຶ່ງຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າເອງ.

16 ແລະ ເລື່ອງທັງໝົດທີ່ຂ້າພະເຈົ້າ ເວົ້າເຖິງເປັນໄປໃນເວລາທີ່ບິດາຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າອາໄສຢູ່ໃນຜ້າເຕັ້ນໃນຮ່ອມພູ ເລມູເອນ.

17 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຫລັງຈາກຂ້າພະເຈົ້າມີໄຟໄດ້ຍິນຄຳ ເວົ້າທັງໝົດຂອງບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ກ່ຽວກັບເລື່ອງທີ່ເພິ່ນເຫັນໃນພາບນິມິດ, ແລະ ເລື່ອງທີ່ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າໂດຍອຳນາດ ຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ຊຶ່ງເປັນ ອຳນາດທີ່ເພິ່ນໄດ້ຮັບມາໂດຍມີສັດທາ ໃນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ—ແລະ ພຣະ ບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຄືພຣະເມຊີອາຜູ້ທີ່ຈະ ສະເດັດມາ—ຂ້າພະເຈົ້າມີໄຟມີຄວາມ ປາຖະໜາຄືກັນວ່າຈະໄດ້ເຫັນ, ແລະ ຈະ ໄດ້ຍິນ, ແລະ ຈະໄດ້ຮູ້ເຖິງເລື່ອງເຫລົ່ານີ້, ໂດຍອຳນາດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ຊຶ່ງເປັນຂອງປະທານຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ໃຫ້ ຄົນທັງຫລາຍຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາພຣະອົງ ຢ່າງພາກພຽນ ໃນສະໄໝກ່ອນຄືກັນກັບ ສະໄໝທີ່ພຣະອົງປະກົດຕົວຕໍ່ລູກຫລານ ມະນຸດ.

18 ເພາະພຣະອົງເປັນເໝືອນກັບເຊັ່ນນີ້

ວານນີ້, ມື້ນີ້, ແລະ ຕະຫລອດການ; ແລະ ທາງມີຕຽມໄວ້ສຳລັບມະນຸດທັງປວງຕັ້ງ ແຕ່ການວາງຮາກຖານຂອງໂລກ, ຖ້າ ຫາກເປັນໄປວ່າ ພວກເຂົາຈະກັບໃຈ ແລະ ມາຫາພຣະອົງ.

19 ເພາະຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາຢ່າງພາກ ພຽນຈະໄດ້ພົບ; ແລະ ຄວາມລຶກລັບຂອງ ພຣະເຈົ້າຈະຖືກເປີດອອກໃຫ້ແກ່ພວກ ເຂົາ, ໂດຍອຳນາດຂອງພຣະວິນຍານ ບໍລິສຸດ, ໃນສະໄໝນີ້ກໍຄືກັນກັບສະໄໝ ກ່ອນ, ແລະ ສະໄໝກ່ອນກໍຄືກັນກັບສະ ໄໝທີ່ຈະມາເຖິງ; ດັ່ງນັ້ນ, ເສັ້ນທາງເດີນ ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງເປັນຮອບໜຶ່ງທີ່ ເປັນຊົ່ວນິລັນດອນ.

20 ສະນັ້ນ, ໂອ້ ມະນຸດ, ຈົ່ງຈຳໄວ້ວ່າ, ທ່ານຈະຖືກນຳມາຫາການພິພາກສາ ເພາະການກະທຳທຸກຢ່າງຂອງທ່ານ.

21 ດັ່ງນັ້ນ, ຖ້າຫາກທ່ານພະຍາຍາມ ເຮັດຄວາມຊົ່ວໃນວັນແຫ່ງການທົດລອງ ຂອງທ່ານ, ເວລານັ້ນທ່ານຈະເຫັນວ່າທ່ານ ເປັນຜູ້ທີ່ເປີຂເປື້ອນຕໍ່ໜ້າບັນລັງພິພາກສາ ຂອງພຣະເຈົ້າ; ແລະ ສິ່ງທີ່ເປີຂເປື້ອນຈະບໍ່ ສາມາດຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້; ດັ່ງນັ້ນ, ທ່ານກໍ ຈະຖືກປະຖິ້ມຕະຫລອດການ.

22 ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ ປະທານສິດອຳນາດເພື່ອໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າ ເວົ້າເລື່ອງເຫລົ່ານີ້, ແລະ ບໍ່ປະຕິເສດ ເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ອີກ.

ບົດທີ 11

ນິໄຟເຫັນພຣະວິນຍານຂອງພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າ ແລະ ເຫັນພາບນິມິດຂອງຕົນ

ໄມ້ແຫ່ງຊີວິດ—ເພິ່ນເຫັນມານດາຂອງ ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຮຽນຮູ້ ເຖິງຄວາມເມດຕາກະລຸນາຂອງພຣະ ເຈົ້າ—ເພິ່ນເຫັນການບັບຕິສະມາ, ການ ປະຕິບັດສາດສະໜາກິດ, ແລະ ການ ຄົງໄວ້ເທິງໄມ້ກາງແຂນຂອງລູກແກະ ຂອງພຣະເຈົ້າ—ເພິ່ນເຫັນການເອິ້ນ ແລະ ການປະຕິບັດສາດສະໜາກິດຂອງ ອັກຄະສາວົກສົບສອງຂອງລູກແກະ. ປະມານ 600–592 ປີ ກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຫລັງ ຈາກຂ້າພະເຈົ້າປາຖະໜາຢາກຮູ້ເລື່ອງ ທີ່ບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນມາ, ແລະ ເຊື່ອວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສາມາດເຮັດໃຫ້ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ເຖິງເລື່ອງນີ້ໄດ້, ໃນຂະນະ ທີ່ຂ້າພະເຈົ້ານັ່ງໂຕຕອງຢູ່ໃນໃຈຢູ່ນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍຖືກພາໄປໃນພຣະວິນຍານ ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນ ຖືກພາຂຶ້ນໄປເທິງພູໜ່ວຍໜຶ່ງທີ່ສູງທີ່ສຸດ, ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍເຫັນ ແລະ ບໍ່ເຄີຍ ຢຽບມັນມາກ່ອນເລີຍ.

2 ແລະ ພຣະວິນຍານໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະ ເຈົ້າວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຈົ້າປາຖະໜາສິ່ງໃດ?

3 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ທູນວ່າ: ຂ້ານ້ອຍ ປາຖະໜາເຫັນສິ່ງທີ່ບິດາຂອງຂ້ານ້ອຍ ເຫັນມາ.

4 ແລະ ພຣະວິນຍານໄດ້ກ່າວກັບຂ້າ ພະເຈົ້າວ່າ: ເຈົ້າເຊື່ອບໍ່ວ່າບິດາຂອງເຈົ້າ ເຫັນຕົ້ນໄມ້ທີ່ເພິ່ນເວົ້າເຖິງນັ້ນ?

5 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ທູນວ່າ: ແທ້ຈິງ ແລ້ວ, ພຣະອົງຮູ້ວ່າຂ້ານ້ອຍເຊື່ອຄຳ ເວົ້າທັງໝົດຂອງບິດາຂອງຂ້ານ້ອຍ.

6 ແລະ ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າຂໍຄວາມນີ້ ແລ້ວ, ພຣະວິນຍານກໍຮ້ອງຂຶ້ນດ້ວຍສຽງ ອັນດັງ, ມີຄຳວ່າ: ໂຮຊັນນາ ແຕ່ພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າສູງສຸດ; ເພາະພຣະ ອົງເປັນພຣະເຈົ້າເໜືອແຜ່ນດິນໂລກທັງ ສິ້ນ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນ ເໜືອທຸກສິ່ງທຸກ ຢ່າງ. ແລະ ເຈົ້າເປັນສຸກແລ້ວນີ້ໄຟເພາະ ວ່າເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າສູງ ສຸດ; ດັ່ງນັ້ນ, ເຈົ້າຈະໄດ້ເຫັນສິ່ງທີ່ເຈົ້າປາ ຖະໜາ.

7 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຈະໄດ້ ມອບໃຫ້ເຈົ້າເປັນເຄື່ອງໝາຍ, ຄືຫລັງ ຈາກເຈົ້າເຫັນຕົ້ນໄມ້ທີ່ມີໝາກ ຊຶ່ງບົດາ ຂອງເຈົ້າໄດ້ຊົມມາແລ້ວ, ເຈົ້າຈະເຫັນ ຊາຍຄົນໜຶ່ງລົງມາຈາກສະຫວັນນຳອີກ, ແລະ ເຈົ້າຈະເປັນພະຍານເຖິງພຣະ ອົງ; ແລະ ຫລັງຈາກເຈົ້າເປັນພະຍານ ເຖິງພຣະອົງແລ້ວ ເຈົ້າຈະບັນທຶກ ແລະ ເປັນພະຍານວ່າ ພຣະອົງຄືພຣະບຸດ ຂອງພຣະເຈົ້າ.

8 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພຣະວິນຍານໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: ເບິ່ງເຖິດ! ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າເບິ່ງ ແລະ ເຫັນຕົ້ນໄມ້ຕົ້ນໜຶ່ງ; ແລະ ມັນຄືກັນ ກັບຕົ້ນໄມ້ທີ່ບົດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າເຫັນ ມາ; ແລະ ຄວາມງາມຂອງມັນ ເໜືອກວ່າ ຄວາມງາມໃດໆທັງສິ້ນ; ແລະ ຄວາມ ຂາວຂອງຕົ້ນໄມ້ນັ້ນຂາວກວ່າຄວາມ ຂາວຂອງຫິມະ.

9 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຫລັງ ຈາກທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນຕົ້ນໄມ້ແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າຕໍ່ພຣະວິນຍານວ່າ: ພຣະອົງໄດ້ສະແດງຕົ້ນໄມ້ທີ່ມີຄຸນຄ່າ

ເໜືອກວ່າທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງໃຫ້ຂ້ານ້ອຍ ເຫັນ.

10 ແລະ ພຣະອົງໄດ້ຖາມຂ້າພະ ເຈົ້າວ່າ: ເຈົ້າປາຖະໜາອັນໃດ?

11 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ທູນພຣະອົງວ່າ: ຢາກຈະຮູ້ເຖິງຄວາມໝາຍຂອງມັນ— ເພາະຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າກັບພຣະອົງຄືກັນ ກັບຄົນລົມກັນ; ເພາະຂ້າພະເຈົ້າເຫັນວ່າ ພຣະອົງຢູ່ໃນຮູບຂອງມະນຸດ; ເຖິງຢ່າງ ໃດກໍຕາມ, ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າເປັນພຣະວິນ ຍານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ແລະ ພຣະອົງ ຮັບສັ່ງກັບຂ້າພະເຈົ້າຄືກັນກັບຄົນລົມກັນ.

12 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: ເບິ່ງ ເຖິດ! ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າເບິ່ງຄາວໜຶ່ງວ່າ ຈະເຫັນພຣະອົງ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ ເຫັນພຣະອົງອີກເລີຍ; ເພາະພຣະອົງສະ ເດັດໄປແລ້ວຕໍ່ໜ້າຂ້າພະເຈົ້າ.

13 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເບິ່ງມະຫານະຄອນເຢຣູ ຊາເລັມ, ແລະ ເມືອງອື່ນໆ. ພ້ອມທັງ ເມືອງນາຊາເຣັດນຳອີກ; ແລະ ໃນເມືອງ ນາຊາເຣັດນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນຍິງຜູ້ ບໍລິສຸດຄົນໜຶ່ງ, ແລະ ນາງທັງຂາວ ແລະ ງາມທີ່ສຸດ.

14 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນທ້ອງຟ້າເປີດ; ແລະ ທູດອົງໜຶ່ງລົງມາຍືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າຂ້າພະເຈົ້າ; ແລະ ພຣະອົງໄດ້ຖາມຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: ມີ ໄຟ, ເຈົ້າເຫັນອັນໃດແດ່?

15 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຕອບເພິ່ນວ່າ: ຜູ້ຍິງບໍລິສຸດຄົນໜຶ່ງທີ່ຈົບງາມທີ່ສຸດເກີນ ກວ່າຜູ້ຍິງບໍລິສຸດຄົນອື່ນໆ.

16 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ຖາມຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: ເຈົ້າຮູ້ຈັກຄວາມເມດຕາກະລຸນາຂອງ ພຣະເຈົ້າບໍ່?

17 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຕອບເພິ່ນວ່າ: ຂ້ານ້ອຍຮູ້ວ່າພຣະອົງຮັກລູກູງຂອງພຣະອົງ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຂ້ານ້ອຍກໍບໍ່ຮູ້ ເຖິງຄວາມໝາຍໝົດທຸກຢ່າງ.

18 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ, ຜູ້ຍິງບໍລິສຸດທີ່ເຈົ້າເຫັນ ຄືມານດາຂອງພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ທາງເນື້ອໜັງ.

19 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນວ່ານາງຖືກນຳໄປທາງ ພຣະວິນຍານຊົ່ວໄລຍະໜຶ່ງ; ແລະ ຫລັງ ຈາກນາງໄດ້ຖືກນຳໄປທາງພຣະວິນ ຍານຊົ່ວໄລຍະໜຶ່ງແລ້ວ ທູດໄດ້ກ່າວກັບ ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມວ່າ: ເບິ່ງເຖິດ!

20 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າເບິ່ງ ແລະ ເຫັນຍິງ ບໍລິສຸດຜູ້ນັ້ນອີກກຳລັງອູ້ມແອນ້ອຍຜູ້ໜຶ່ງ ໄວ້ໃນອ້ອມແຂນ.

21 ແລະ ທູດໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງລູກແກະຂອງພຣະເຈົ້າ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນພຣະບຸດຂອງພຣະ ບິດາຜູ້ສະຖິດນິລັນດອນ! ເຈົ້າຮູ້ຈັກ ຄວາມໝາຍຂອງຕົ້ນໄມ້ທີ່ບິດາຂອງເຈົ້າ ເຫັນບໍ່?

22 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຕອບພຣະອົງ, ມີຄວາມວ່າ: ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຄືຄວາມຮັກ ຂອງພຣະເຈົ້າ, ຊຶ່ງແຜ່ຜາຍອອກມາຫາ ໃຈຂອງລູກຫລານມະນຸດ; ດັ່ງນັ້ນ, ມັນ ຈົ່ງເປັນທີ່ເພິ່ງປາຖະໜາທີ່ສຸດເໜືອກວ່າ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທັງສິ້ນ.

23 ແລະ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະ

ເຈົ້າມີຄວາມວ່າ: ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ເປັນ ທີ່ປິຕິຍິນດີທີ່ສຸດແກ່ຈິດວິນຍານ.

24 ແລະ ຫລັງຈາກທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວ ຂໍ້ຄວາມນີ້ແລ້ວ, ພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບ ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: ເບິ່ງເຖິດ! ແລະ ຂ້າພະ ເຈົ້າເບິ່ງ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນພຣະບຸດ ຂອງພຣະເຈົ້າສະເດັດອອກໄປໃນບັນດາ ລູກຫລານມະນຸດ; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ ເຫັນຄົນຈຳນວນຫລວງຫລາຍລົ້ມລົງ ແທບພຣະບາດຂອງພຣະອົງ ແລະ ນະມັດສະການພຣະອົງ.

25 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນຮາວເທລັກ, ຊຶ່ງບິດາຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນ, ຄືຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ຊຶ່ງນຳພາໄປຫາອ່າງນ້ຳແຫ່ງຊີວິດ, ຫລື ນຳພາໄປຫາຕົ້ນໄມ້ແຫ່ງຊີວິດ; ຊຶ່ງນ້ຳ ເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ຄວາມຮັກຂອງພຣະ ເຈົ້າ; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນອີກວ່າ ຕົ້ນໄມ້ ແຫ່ງຊີວິດເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ຄວາມຮັກ ຂອງພຣະເຈົ້າຄືກັນ.

26 ແລະ ທູດໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າອີກ ວ່າ: ເບິ່ງເຖິດ ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງຄວາມເມດຕາ ກະລຸນາຂອງພຣະເຈົ້າ!

27 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເບິ່ງ ແລະ ໄດ້ ເຫັນພຣະຜູ້ໂຖ່ຂອງໂລກ, ຊຶ່ງບິດາຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າເຖິງ; ແລະ ຂ້າພະ ເຈົ້າຍັງໄດ້ເຫັນສາດສະດາຜູ້ທີ່ຈະຕຽມ ທາງໄວ້ກ່ອນພຣະອົງ. ແລະ ລູກແກະ ຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ສະເດັດອອກໄປ ແລະ ຮັບບັບຕິສະມາຈາກເພິ່ນ; ແລະ ຫລັງ ຈາກພຣະອົງຮັບບັບຕິສະມາແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນທ້ອງຟ້າເປີດ, ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເປັນຕົວນຶກເຂົາ

ສະເດັດລົງຈາກສະຫວັນມາສະຖິດຢູ່ເທິງພຣະອົງ.

28 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນພຣະອົງສະເດັດອອກໄປປະຕິບັດສາດສະໜາກິດແກ່ຜູ້ຄົນ, ດ້ວຍອຳນາດ ແລະ ລັດສະໝີພາບອັນຍິ່ງໃຫຍ່; ແລະ ຜູງຊົນເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍໄດ້ມາເຕົ້າໂຮມກັນ ເພື່ອຟັງພຣະອົງ; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນວ່າ ພຣະອົງຖືກຂັບໄລ່ອອກຈາກບັນດາພວກເຂົາ.

29 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນຄົນອີກສິບສອງຄົນ ຊຶ່ງຕິດຕາມພຣະອົງໄປ. ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຄົນເຫລົ່ານັ້ນຖືກນຳໄປໃນພຣະວິນຍານຈາກໜ້າຂ້າພະເຈົ້າ, ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າກໍບໍ່ເຫັນພວກເພິ່ນເຫລົ່ານັ້ນອີກ.

30 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ທູດໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າ, ມີຄວາມວ່າ: ເບິ່ງເຖິດ! ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເບິ່ງ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນທ້ອງຟ້າເປີດອີກ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນເຫລົ່າທູດລົງມາຫາລູກຫລານມະນຸດ; ແລະ ພວກເພິ່ນໄດ້ປະຕິບັດແກ່ພວກເຂົາ.

31 ແລະ ທູດ ໄດ້ກ່າວກັບ ຂ້າພະເຈົ້າອີກ, ມີຄວາມວ່າ: ເບິ່ງເຖິດ! ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເບິ່ງ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນລູກແກະຂອງພຣະເຈົ້າສະເດັດອອກໄປໃນບັນດາລູກຫລານມະນຸດ. ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນຜູງຊົນຢ່າງຫລວງຫລາຍຜູ້ເຈັບໄຂ້, ແລະ ຜູ້ເປັນທຸກດ້ວຍພະຍາດນາໆຊະນິດ, ແລະ ດ້ວຍຜິສາງ ແລະ ດ້ວຍວິນຍານອັນບໍ່ສະອາດ; ແລະ ທູດໄດ້ກ່າວ ແລະ ສະແດງສິ່ງທັງໝົດນີ້ແກ່

ຂ້າພະເຈົ້າ. ແລະ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ຮັບການປິ່ນປົວໂດຍອຳນາດຂອງລູກແກະຂອງພຣະເຈົ້າ; ແລະ ຜິສາງ ແລະ ວິນຍານອັນບໍ່ສະອາດຖືກຂັບໄລ່ອອກໄປ.

32 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ທູດໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າອີກ, ມີຄວາມວ່າ: ເບິ່ງເຖິດ! ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເບິ່ງ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນລູກແກະຂອງພຣະເຈົ້າ, ວ່າພຣະອົງໄດ້ຖືກຜູ້ຄົນຈັບໄປ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າອົງຜູ້ຢູ່ຕະຫລອດໄປເປັນນິດໄດ້ຖືກຕັດສິນ ໂດຍທາງໂລກ; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນ ແລະ ບັນທຶກການເປັນພະຍານໄວ້.

33 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າມີໄພໄດ້ເຫັນວ່າ ພຣະອົງຖືກຍົກຂຶ້ນເທິງໄມ້ກາງແຂນ ແລະ ຖືກປະທານເພື່ອບາບຂອງໂລກ.

34 ແລະ ຫລັງຈາກພຣະອົງຖືກປະທານແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນຜູງຊົນຂອງແຜ່ນດິນ ໂລກມາເຕົ້າໂຮມກັນເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບອັກຄະສາວົກຂອງລູກແກະ; ເພາະສິບສອງທ່ານນີ້ໄດ້ຖືກເອີ້ນແນວນັ້ນໂດຍທູດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

35 ແລະ ຜູງຊົນຂອງແຜ່ນດິນໂລກໄດ້ມາເຕົ້າໂຮມກັນຢູ່ໃນອາຄານກວ້າງໃຫຍ່ຫລັງໜຶ່ງ ຊຶ່ງຄືກັນກັບອາຄານທີ່ບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນນັ້ນ. ແລະ ທູດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າ, ມີຄວາມວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງໂລກ ແລະ ບັນຍາຂອງມັນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈົ່ງເບິ່ງເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນໄດ້ມາເຕົ້າໂຮມກັນເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບອັກຄະສາວົກສິບສອງຂອງລູກແກະນັ້ນ.

36 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນ ແລະ ໄດ້ບັນທຶກການ ເປັນພະຍານວ່າ ອາຄານໃຫຍ່ ແລະ ກວ້າງຂວາງຫລັງນີ້ຄືຄວາມຈອງຫອງ ຂອງໂລກ; ແລະ ມັນຈະຕົກ, ແລະ ການ ຕົກຂອງມັນຈະໃຫຍ່ຫລວງຢ່າງໜັກ. ແລະ ທູດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວ ກັບຂ້າພະເຈົ້າ, ມີຄວາມວ່າ: ຄວາມ ພິນາດຂອງທຸກປະຊາຊາດ, ທຸກຕະກຸນ, ທຸກພາສາ, ແລະ ທຸກຜູ້ຄົນທັງປວງ, ຜູ້ຕໍ່ ສູ້ກັບອັກຄະສາວິກສິບສອງຂອງລູກແກະ ຈະເປັນດັ່ງນັ້ນ.

ບົດທີ 12

ນິໄຟເຫັນພາບນິມິດກ່ຽວກັບແຜ່ນດິນ ແຫ່ງຄຳສັນຍາ; ຄວາມຊອບທຳ, ຄວາມ ຊົ່ວຮ້າຍ, ແລະ ການຕົກຂອງຄົນເຫລົ່າ ນັ້ນ; ການສະເດັດມາຂອງລູກແກະຂອງ ພຣະເຈົ້າໃນບັນດາພວກເຂົາ; ວິທີທີ່ ສານຸສິດສິບສອງຄົນກັບອັກຄະສາວິກ ສິບສອງຈະຕັດສິນອິດສະຣາເອນ; ຄວາມໜ້າລັງກຽດ ແລະ ສົກກະປົກຂອງ ຜູ້ທີ່ເສື່ອມໂຊມຢູ່ໃນຄວາມບໍ່ເຊື່ອຖື. ປະມານ 600–592 ປີ ກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ທູດ ໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: ເບິ່ງເຖິດ, ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງລູກຫລານຂອງເຈົ້າ ແລະ ລູກຫລານຂອງພວກອ້າຍຂອງເຈົ້ານຳ ອີກ. ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຫລຽວເບິ່ງ ແລະ ໄດ້ເຫັນແຜ່ນດິນແຫ່ງຄຳສັນຍາ; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນຝູງຊົນ, ແທ້ຈິງແລ້ວ,

ແມ່ນເປັນຄົນຈຳນວນຫລວງຫລາຍຄືກັນ ກັບເມັດຊາຍໃນທະເລ.

2 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນຝູງຊົນມາເຕົ້າໂຮມ ເພື່ອສູ້ຮົບກັນ; ແລະ ຕໍ່ສູ້ຊຶ່ງກັນແລະກັນ; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນສົງຄາມ, ແລະ ຂ່າວລືເລື່ອງສົງຄາມ, ແລະ ການຂ້າຟັນ ກັນຢ່າງໜັກດ້ວຍດາບໃນບັນດາຜູ້ຄົນ ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

3 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນຫລາຍຊົ່ວອາຍຸຄົນ ຜ່ານໄປ, ຫລັງຈາກສົງຄາມ ແລະ ການ ຂັດແຍ້ງກັນໃນແຜ່ນດິນຜ່ານໄປ; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນຫລາຍຫົວເມືອງ, ແທ້ ຈິງແລ້ວ, ຈົນວ່າຂ້າພະເຈົ້ານັບບໍ່ຖ້ວນ.

4 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນໝອກແຫ່ງຄວາມ ມືດຢູ່ໃນແຜ່ນດິນແຫ່ງຄຳສັນຍາ; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນແສງຟ້າແມບ, ແລະ ໄດ້ຍິນສຽງຟ້າຮ້ອງ, ແລະ ແຜ່ນດິນ ໄຫວ, ແລະ ສຽງກົກກ້ອງນາງປະການ; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນແຜ່ນດິນ ແລະ ກ້ອນຫີນແຍກອອກ; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າ ໄດ້ເຫັນພູເຂົາທັງທະລາຍແຕກເປັນ ຫລາຍຊັ້ນສ່ວນ; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ ເຫັນທັງຮາບຂອງແຜ່ນດິນໂລກແຍກ ອອກ; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນຫລາຍ ຫົວເມືອງຖືກໄຟເຜົາຜານ; ແລະ ຂ້າພະ ເຈົ້າໄດ້ເຫັນຫລາຍຫົວເມືອງເພພັງລົງສູ່ ພື້ນດິນເພາະຄວາມສົ່ນສະເຫືອນຂອງ ແຜ່ນດິນໂລກ.

5 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຫລັງຈາກທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນສິ່ງເຫລົ່າ

ນີ້ແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນອາຍແຫ່ງຄວາມມືດຜ່ານພື້ນໄປຈາກໜ້າດິນ; ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນຝູງຊົນຢ່າງຫລວງຫລາຍຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຕົກລົງໄປຍ້ອນການພິພາກສາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ໜ້າຢ້ານກົວຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

6 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນທ້ອງຟ້າເປີດ, ແລະ ລູກແກະຂອງພຣະເຈົ້າສະເດັດລົງມາຈາກສະຫວັນ; ແລະ ພຣະອົງສະເດັດລົງມາປະກົດຕົວຕໍ່ພວກເຂົາ.

7 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນ ແລະ ໄດ້ບັນທຶກການເປັນພະຍານອີກວ່າ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ສະເດັດລົງມາຫາຄົນສືບສອງຄົນນັ້ນອີກ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຮັບການແຕ່ງຕັ້ງ ແລະ ຖືກຄັດເລືອກໂດຍພຣະເຈົ້າ.

8 ແລະ ທູດໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າ, ມີຄວາມວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງອັກຄະສາວົກສືບສອງຄົນຂອງລູກແກະ, ຜູ້ທີ່ໄດ້ຖືກເລືອກໃຫ້ມາປະຕິບັດຕໍ່ລູກຫລານຂອງເຈົ້າ.

9 ແລະ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: ເຈົ້າຈື່ອັກຄະສາວົກສືບສອງຄົນຂອງລູກແກະໄດ້ບໍ່? ຈົ່ງເບິ່ງ ພວກເພິ່ນຄືຜູ້ທີ່ຈະມາຕັດສິນຝູງຊົນສືບສອງເຜົ່າຂອງອິດສະຣາເອນ; ດັ່ງນັ້ນ, ຜູ້ປະຕິບັດສາດສະໜາກິດ ສືບສອງຄົນຊຶ່ງເປັນລູກຫລານຂອງເຈົ້າ ຈະຖືກຕັດສິນໂດຍພວກເພິ່ນເຫລົ່ານັ້ນ; ເພາະພວກເພິ່ນເປັນເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ.

10 ແລະ ຜູ້ປະຕິບັດສາດສະໜາກິດສືບສອງຄົນ ຊຶ່ງເຈົ້າເຫັນຢູ່ນີ້ຈະມາຕັດສິນລູກຫລານຂອງເຈົ້າ. ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນຄົນຊອບທຳຕະຫລອດໄປ;

ເພາະເນື່ອງຈາກສັດທາຂອງພວກເພິ່ນທີ່ມີຕໍ່ລູກແກະຂອງພຣະເຈົ້າ ອາພອນຂອງພວກເພິ່ນຈຶ່ງຖືກເຮັດໃຫ້ຂາວສະອາດໃນໂລຫິດຂອງພຣະອົງ.

11 ແລະ ທູດໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: ເບິ່ງເຖິດ! ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເບິ່ງ, ແລະ ໄດ້ເຫັນຜູ້ຄົນສາມລ້ຽນຄົນຜ່ານໄປດ້ວຍຄວາມຊອບທຳ; ແລະ ອາພອນຂອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນຂາວຄືກັບຂອງລູກແກະຂອງພຣະເຈົ້າ. ແລະ ທູດໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: ອາພອນເຫລົ່ານີ້ຖືກເຮັດໃຫ້ຂາວສະອາດໃນໂລຫິດຂອງລູກແກະຍ້ອນວ່າພວກເຂົາມີສັດທາໃນພຣະອົງ.

12 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້ານີ້ໄຟເຫັນຄົນຈຳນວນຫລວງຫລາຍໃນສີ່ລ້ຽນຄົນຜ່ານໄປດ້ວຍຄວາມຊອບທຳ.

13 ແລະ ເຫດການ ໄດ້ ບັງ ເກີດຂຶ້ນຄື ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນຝູງຊົນຢ່າງຫລວງຫລາຍຢູ່ໃນໂລກເຕົ້າໂຮມກັນ.

14 ແລະ ທູດໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງລູກຫລານຂອງເຈົ້າ, ແລະ ລູກຫລານຂອງພວກອ້າຍຂອງເຈົ້ານຳອີກ.

15 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຫລຽວເບິ່ງ ແລະ ເຫັນຜູ້ຄົນທີ່ເປັນລູກຫລານຂອງຂ້າພະເຈົ້າເຕົ້າໂຮມກັນເປັນກຸ່ມກ້ອນເພື່ອຕໍ່ຕ້ານລູກຫລານຂອງພວກອ້າຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ; ແລະ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນມາເຕົ້າໂຮມເພື່ອສູ້ຮົບກັນ.

16 ແລະ ທູດໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າ, ມີຄວາມວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງອ່າງນ້ຳສຶກກະປົກຊຶ່ງບິດາຂອງເຈົ້າໄດ້ເຫັນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນແມ່ນ້ຳຊຶ່ງເຈົ້າເວົ້າເຖິງ; ແລະ ຄວາມ

ເລິກຂອງມັນນັ້ນຄືຄວາມເລິກຂອງນະລົກ.

17 ແລະ ໝອກແຫ່ງຄວາມມິດຕິການລໍ້ລວງຂອງມານທີ່ເຮັດໃຫ້ຕາບອດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ໃຈຂອງລູກຫລານມະນຸດແຂງກະດ້າງ ແລະ ນຳພາພວກເຂົາໄປໃນເສັ້ນທາງອັນກວ້າງຂວາງເພື່ອພວກເຂົາຈະຕາຍ ແລະ ຫາຍສາບສູນໄປ.

18 ແລະ ອາຄານຫລັງກວ້າງໃຫຍ່ ຊຶ່ງບິດາຂອງເຈົ້າໄດ້ເຫັນນັ້ນຄືຄວາມຄິດຜັນອັນບໍ່ມີປະໂຫຍດ ແລະ ຄວາມທະນົງໃຈຂອງລູກຫລານມະນຸດ. ແລະ ເຫວເລິກອັນກວ້າງໃຫຍ່ ແລະ ໜ້າຍ້ານກົວແຍກພວກເຂົາອອກຈາກກັນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນພຣະຄຳແຫ່ງຄວາມຍຸດຕິທຳຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ສະຖິດນິລັນດອນ ແລະ ພຣະເມຊີອາຜູ້ເປັນລູກແກະຂອງພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສູດເປັນພະຍານນັບຕັ້ງແຕ່ການເລີ່ມຕົ້ນຂອງໂລກຈົນເຖິງເວລານີ້, ແລະ ຈາກເວລານີ້ໄປຈົນຕະຫລອດການ.

19 ແລະ ໃນຂະນະທີ່ທູດກຳລັງກ່າວຂໍ້ຄວາມນີ້ຢູ່, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຫລຽວເບິ່ງ ແລະ ໄດ້ເຫັນລູກຫລານຂອງພວກອ້າຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າຕໍ່ສູ້ກັບລູກຫລານຂອງຂ້າພະເຈົ້າຕາມຄຳເວົ້າຂອງທູດອົງນັ້ນ; ເພາະວ່າຄວາມທະນົງໃຈຂອງລູກຫລານຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ການລໍ້ລວງຂອງມານ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນລູກຫລານຂອງພວກອ້າຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າຊະນະຜູ້ຄົນທີ່ເປັນລູກຫລານຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

20 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນ ແລະ ໄດ້ເບິ່ງລູກ

ຫລານຂອງພວກອ້າຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າວ່າ ພວກເຂົາຊະນະລູກຫລານຂອງຂ້າພະເຈົ້າ; ແລະ ພວກເຂົາເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍໄດ້ອອກໄປທົ່ວຜົນແຜ່ນດິນ.

21 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນພວກເຂົາເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍມາເຕົ້າໂຮມກັນ; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນສົງຄາມ ແລະ ຂ່າວລືເລື່ອງສົງຄາມໃນບັນດາພວກເຂົາ; ແລະ ໃນສົງຄາມ ແລະ ຂ່າວລືເລື່ອງສົງຄາມນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນຫລາຍລຸ້ນຄົນຜ່ານໄປ.

22 ແລະ ທູດໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງຄົນເຫລົ່ານີ້ຈະເສື່ອມໂຊມຢູ່ໃນຄວາມບໍ່ເຊື່ອຖື.

23 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນວ່າ, ຫລັງຈາກທີ່ພວກເຂົາເສື່ອມໂຊມຢູ່ໃນຄວາມບໍ່ເຊື່ອຖືແລ້ວ, ແລະ ພວກເຂົາກໍໄດ້ກາຍເປັນຄົນຜິວຄໍ້າ ແລະ ໜ້າລັງກຽດ ແລະ ສົກກະປົກເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມກຽດຄ້ານ ແລະ ຄວາມໜ້າກຽດຊັງທຸກຢ່າງ.

ບົດທີ 13

ມີໄຟເຫັນພາບມິດກ່ຽວກັບສາດສະໜາຈັກຂອງມານຖືກສ້າງຂຶ້ນຢູ່ໃນບັນດາຄົນຕ່າງຊາດ, ການຄົ້ນພົບ ແລະ ການສ້າງຕັ້ງອາເມຣິກາ, ການສູນເສຍຂໍ້ຄວາມຫລາຍຕອນ ຊຶ່ງແຈ່ມແຈ້ງ ແລະ ມີຄ່າໃນພຣະຄຣິສຕະທຳຄຳພີ, ຜົນຂອງການປະຖິ້ມຄວາມເຊື່ອຂອງຄົນຕ່າງຊາດ, ການພື້ນຟູພຣະກິດຕິຄຸນ, ການ

ກັບມາຂອງພຣະຄຳພີໃນຍຸກສຸດທ້າຍ, ແລະ ການສ້າງຕັ້ງຂອງສີໂອນ. ປະມານ 600-592 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ທູດໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າ ມີຄວາມວ່າ: ເບິ່ງເຖິດ! ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຫລຽວເບິ່ງ ແລະ ເຫັນຫລາຍປະຊາຊາດ ແລະ ຫລາຍອານາຈັກ.

2 ແລະ ທູດໄດ້ຖາມຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: ເຈົ້າເຫັນຫຍັງແດ່? ຂ້າພະເຈົ້າຕອບວ່າ: ຂ້າມ້ອຍເຫັນຫລາຍປະຊາຊາດ ແລະ ຫລາຍອານາຈັກ.

3 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: ມີຄືປະຊາຊາດ ແລະ ອານາຈັກຂອງຄົນຕ່າງຊາດ.

4 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນຮາກຖານຂອງສາດສະໜາຈັກໃຫຍ່ຢູ່ໃນບັນດາປະຊາຊາດຕ່າງໆ ແລະ ຄົນຕ່າງຊາດ.

5 ແລະ ທູດໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງຮາກຖານຂອງສາດສະໜາຈັກທີ່ໜ້າກຽດຊັງທີ່ສຸດເໜືອກວ່າສາດສະໜາຈັກໃດໆທັງສິ້ນ ຊຶ່ງເຂັ້ມຂ້າໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນທໍລະມານພວກເຂົາ ແລະ ເຜີ້ມັດພວກເຂົາ, ແລະ ໃສ່ແອກພວກເຂົາໄວ້ດ້ວຍແອກເຫລັກ, ແລະ ເອົາພວກເຂົາລົງມາທາການເປັນຊະເລີຍ.

6 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນສາດສະໜາຈັກໃຫຍ່ ແລະ ໜ້າກຽດຊັງອັນນີ້; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນມານທີ່ປະກາດຕົນເອງວ່າເປັນຮາກຖານຂອງມັນ.

7 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນຄຳ, ແລະ ເງິນ, ແລະ ຜ້າໄໝ, ແລະ ຜ້າສີແດງສົດ, ແລະ ຜ້າລິນິນຕ່ຳຢາງດີ, ແລະ ເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມທີ່ມີຄ່າທຸກຊະນິດ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນຍິງໂສເພນີຈຳນວນຫລວງຫລາຍ.

8 ແລະ ທູດໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າ, ມີຄວາມວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງຄຳ, ແລະ ເງິນ, ແລະ ຜ້າໄໝ, ແລະ ຜ້າສີແດງສົດ, ແລະ ຜ້າລິນິນຕ່ຳຢາງດີ, ແລະ ເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມທີ່ມີຄ່າ, ແລະ ຍິງໂສເພນີ, ຄືຄວາມປາຖະໜາຂອງສາດສະໜາຈັກໃຫຍ່ ແລະ ໜ້າກຽດຊັງແຫ່ງນີ້.

9 ແລະ ເປັນການສັ່ນລະເສີນຂອງໂລກທີ່ພວກເຂົາໄດ້ທຳລາຍໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເອົາພວກເຂົາລົງໄປທາການເປັນຊະເລີຍ.

10 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຫລຽວເບິ່ງ ແລະ ເຫັນນ້ຳອັນກວ້າງໃຫຍ່; ແລະ ມັນໄດ້ແບ່ງແຍກຄົນຕ່າງຊາດອອກຈາກລູກຫລານຂອງພວກອ້າຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

11 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ທູດໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງພຣະພິໂລດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ລູກຫລານຂອງພວກອ້າຍຂອງເຈົ້າ.

12 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຫລຽວເບິ່ງ ແລະ ໄດ້ເຫັນຊາຍຜູ້ໜຶ່ງໃນບັນດາຄົນຕ່າງຊາດ ຊຶ່ງຖືກແຍກອອກໄປຈາກລູກຫລານຂອງພວກອ້າຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍນ້ຳອັນກວ້າງໃຫຍ່; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ ສະເດັດລົງມາ ແລະ ກະທຳ

ຕໍ່ຊາຍຜູ້ນັ້ນ, ແລ້ວເພິ່ນໄດ້ອອກໄປໃນ
ນ້ຳອັນກວ້າງໃຫຍ່ຈົນມາເຖິງລູກຫລານ
ຂອງພວກອ້າຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ຜູ້ຊຶ່ງຢູ່
ໃນແຜ່ນດິນແຫ່ງຄຳສັນຍາ.

13 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນພຣະວິນຍານຂອງ
ພຣະເຈົ້າກະທຳຕໍ່ຄົນຕ່າງຊາດອື່ນໆ;
ແລະ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນອອກໄປພົ້ນຈາກການ
ເປັນຊະເລີຍໃນນ້ຳອັນກວ້າງໃຫຍ່ນັ້ນ.

14 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນຄົນຕ່າງຊາດເປັນ
ຈຳນວນຫລວງຫລາຍຢູ່ໃນແຜ່ນດິນແຫ່ງ
ຄຳສັນຍາ; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນພຣະ
ພິໂລດຂອງພຣະເຈົ້າມີຕໍ່ລູກຫລານຂອງ
ພວກອ້າຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ; ແລະ ພວກ
ເຂົາໄດ້ກະຈັດກະຈາຍໄປຕໍ່ໜ້າຄົນຕ່າງ
ຊາດ ແລະ ຖືກລົງທັນ.

15 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນພຣະວິນ
ຍານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສະຖິດຢູ່ກັບ
ຄົນຕ່າງຊາດ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຮຸ່ງ
ເຮືອງຂຶ້ນ ແລະ ໄດ້ຮັບແຜ່ນດິນເປັນມູນ
ມໍລະດົກຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າ
ໄດ້ເຫັນວ່າ ພວກເຂົາຂາວ ແລະ ຈົບງາມ
ທີ່ສຸດຄືກັນກັບຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າກ່ອນ
ພວກເຂົາຖືກລົງທັນ.

16 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ຂ້າພະເຈົ້ານີໄຟໄດ້ເຫັນຄົນຕ່າງຊາດ
ຊຶ່ງອອກໄປຈາກການເປັນຊະເລີຍ
ແລະ ຖ່ອມຕົວຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ແລະ
ອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຢູ່ກັບ
ພວກເຂົາ.

17 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນວ່າ ຄົນ
ຕ່າງຊາດຈາກປະເທດຂອງພວກເຂົາໄດ້

ເດີນທາງມາເຕົ້າໂຮມກັນໃນນ້ຳ ແລະ ໃນ
ແຜ່ນດິນເພື່ອສູ້ຮົບກັບພວກເຂົາ.

18 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນວ່າ
ອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຢູ່ກັບພວກເຂົາ
ແລະ ພຣະພິໂລດຂອງພຣະເຈົ້າມີຕໍ່ທຸກ
ຄົນທີ່ມາເຕົ້າໂຮມກັນເພື່ອສູ້ຮົບກັບພວກ
ເຂົາ.

19 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້ານີໄຟເຫັນວ່າຄົນ
ຕ່າງຊາດທີ່ອອກຈາກການເປັນຊະເລີຍ
ໄດ້ຮັບການປົດປ່ອຍໂດຍອຳນາດຂອງ
ພຣະເຈົ້າໃຫ້ພົ້ນຈາກກຳມີຂອງປະເທດ
ອື່ນໆທັງສິ້ນ.

20 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ຂ້າພະເຈົ້ານີໄຟໄດ້ເຫັນວ່າພວກເຂົາຮຸ່ງ
ເຮືອງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ, ແລະ ຂ້າພະ
ເຈົ້າໄດ້ເຫັນໜັງສືເຫລັ້ມໜຶ່ງ ແລະ ມັນ
ຖືກນຳອອກໄປໃນບັນດາພວກເຂົາ.

21 ແລະ ທູດໄດ້ຖາມຂ້າພະເຈົ້າວ່າ:
ເຈົ້າຮູ້ຈັກ ຄວາມ ໝາຍ ຂອງ ໜັງສື
ເຫລັ້ມນັ້ນບໍ່?

22 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຕອບພຣະອົງວ່າ:
ຂ້ານ້ອຍບໍ່ຮູ້ຈັກເລີຍ.

23 ແລະ ພຣະອົງກ່າວວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ ມັນ
ອອກມາຈາກປາກຂອງຊາວຢິວ. ແລະ
ຂ້າພະເຈົ້ານີໄຟໄດ້ເຫັນມັນ; ແລະ ພຣະ
ອົງໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າອີກວ່າ: ໜັງສື
ເຫລັ້ມທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຫັນຄືບັນທຶກຂອງຊາວ
ຢິວ ຊຶ່ງປະກອບດ້ວຍພັນທະສັນຍາຂອງ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ກະທຳໄວ້ກັບເຊື້ອສາຍ
ອິດສະຣາເອນ; ແລະ ມັນຍັງໄດ້ບັນຈຸຄຳ
ທຳນາຍຫລາຍຢ່າງຂອງສາດສະດາຜູ້
ບໍລິສຸດນຳອີກ; ແລະ ເປັນບັນທຶກຄືກັນ
ກັບອັກຂະລະທີ່ຄວັດໄວ້ໃນແຜ່ນຈາລຶກ

ທອງເຫລືອງ ຊຶ່ງມີຂຽນໄວ້ບໍ່ຫລາຍເທົ່າ
ໃດ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ມັນຍັງປະກອບ
ດ້ວຍພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຜູ້ເປັນ
ເຈົ້າທີ່ພຣະອົງໄດ້ກະທຳໄວ້ກັບເຊື້ອສາຍ
ອິດສະຣາເອນ; ດັ່ງນັ້ນ, ມັນຈຶ່ງມີຄຸນຄ່າ
ຢ່າງຫລວງຫລາຍສຳລັບຄົນຕ່າງຊາດ.

24 ແລະ ທູດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້
ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: ເຈົ້າເຫັນແລ້ວ
ວ່າ ໜັງສືເຫລັ້ມນັ້ນໄດ້ອອກມາຈາກປາກ
ຂອງຊາວຢິວ; ແລະ ເມື່ອມັນອອກມາ
ຈາກປາກຂອງຊາວຢິວ, ມັນຈຶ່ງປະກອບ
ດ້ວຍຄວາມສົມບູນຂອງພຣະກິດຕິຄຸນ
ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຊຶ່ງອັກຄະສາວິກ
ສົບສອງໄດ້ເປັນພະຍານໄວ້; ແລະ ພວກ
ເພິ່ນໄດ້ເປັນພະຍານໄວ້ຕາມຄວາມຈິງ
ຊຶ່ງມີຢູ່ໃນລູກແກະຂອງພຣະເຈົ້າ.

25 ດັ່ງນັ້ນ, ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຈຶ່ງອອກໄປດ້ວຍ
ຄວາມບໍລິສຸດຈາກຊາວຢິວໄປຫາຄົນ
ຕ່າງຊາດຕາມຄວາມຈິງ ຊຶ່ງພຣະເຈົ້າມີຢູ່.

26 ແລະ ຫລັງຈາກສິ່ງເຫລົ່ານີ້ອອກໄປ
ຈາກມືຂອງອັກຄະສາວິກສົບສອງຂອງ
ລູກແກະ ແລະ ຈາກຊາວຢິວໄປຫາຄົນ
ຕ່າງຊາດແລ້ວ, ເຈົ້າຈະເຫັນຮາກຖານ
ຂອງສາດສະໜາຈັກໃຫຍ່ ແລະ ໜ້າ
ກຽດຊັງກວ່າສາດສະໜາຈັກອື່ນໃດທັງ
ສິ້ນ; ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ເພາະພວກເຂົາເອົາ
ຂໍ້ຄວາມຫລາຍຕອນຊຶ່ງແຈ່ມແຈ້ງ ແລະ
ມີຄ່າທີ່ສຸດໄປຈາກພຣະກິດຕິຄຸນຂອງ
ລູກແກະ ແລະ ເອົາພັນທະສັນຍາຂອງ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄປນຳອີກ.

27 ແລະ ສິ່ງທັງໝົດທີ່ພວກນີ້ກະທຳໄປ
ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ບົດເບືອນເສັ້ນທາງ
ອັນຖືກຕ້ອງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເພື່ອ

ວ່າພວກເຂົາຈະໄດ້ເຮັດໃຫ້ລູກຫລານ
ມະນຸດຕາບອດ ແລະ ມີໃຈແຂງກະດ້າງ.

28 ດັ່ງນັ້ນ, ເຈົ້າຈະເຫັນວ່າຫລັງຈາກ
ໜັງສືເຫລັ້ມນັ້ນອອກໄປໂດຍຜ່ານມືຂອງ
ສາດສະໜາຈັກໃຫຍ່ ແລະ ໜ້າກຽດຊັງ
ແລ້ວ, ມີຫລາຍຢ່າງທີ່ແຈ່ມແຈ້ງ ແລະ
ມີຄ່າຖືກເອົາໄປຈາກໜັງສື ຊຶ່ງເປັນໜັງສື
ຂອງລູກແກະຂອງພຣະເຈົ້າ.

29 ແລະ ຫລັງຈາກສິ່ງທີ່ແຈ່ມແຈ້ງ
ແລະ ມີຄ່າຖືກເອົາອອກແລ້ວ, ມັນຈະ
ອອກໄປຫາທຸກປະຊາຊາດຂອງຄົນຕ່າງ
ຊາດ; ແລະ ຫລັງຈາກມັນອອກໄປຫາທຸກ
ປະຊາຊາດຂອງຄົນຕ່າງຊາດແລ້ວ, ແທ້
ຈິງແລ້ວ, ມັນໄດ້ຂ້າມນ້ຳອັນກວ້າງໃຫຍ່
ທີ່ເຈົ້າເຫັນໄປກັບຄືນຕ່າງຊາດ ຊຶ່ງອອກ
ໄປຈາກການເປັນຊະເລີຍແລ້ວ—ເພາະ
ຫລາຍຢ່າງທີ່ແຈ່ມແຈ້ງ ແລະ ມີຄ່າຖືກ
ເອົາອອກຈາກໜັງສື ຊຶ່ງເປັນທີ່ແຈ່ມແຈ້ງ
ແກ່ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງລູກຫລານມະນຸດ
ຕາມຄວາມແຈ່ມແຈ້ງຊຶ່ງມີຢູ່ໃນລູກແກະ
ຂອງພຣະເຈົ້າ—ເພາະສິ່ງເຫລົ່ານີ້ທີ່ຖືກ
ເອົາອອກໄປຈາກພຣະກິດຕິຄຸນຂອງລູກ
ແກະ, ຜູ້ຄົນຈຳນວນຫລວງຫລາຍຈຶ່ງມີ
ການຜິດພາດ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຖິງຂະໜາດ
ທີ່ຊາຕານມີອຳນາດເໜືອພວກເຂົາ.

30 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເຈົ້າຍັງເຫັນ
ວ່າ ຄົນຕ່າງຊາດຜູ້ທີ່ອອກໄປຈາກການ
ເປັນຊະເລີຍນັ້ນຖືກຍົກຂຶ້ນໂດຍອຳນາດ
ຂອງພຣະເຈົ້າເໜືອປະເທດອື່ນໃດທັງ
ສິ້ນໃນຜືນແຜ່ນດິນອັນປະເສີດເລີດ
ລ້ຳເໜືອແຜ່ນດິນອື່ນໃດທັງສິ້ນ, ອັນ
ເປັນແຜ່ນດິນຊຶ່ງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃຫ້
ພັນທະສັນຍາກັບບົດາຂອງເຈົ້າວ່າ ລູກ

ຫລານຂອງເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບແຜ່ນດິນມູນມໍລະດົກຂອງພວກເຂົາ; ດັ່ງນັ້ນ, ເຈົ້າຈຶ່ງເຫັນວ່າ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະບໍ່ຍອມໃຫ້ຄົນຕ່າງຊາດທໍາລາຍລູກຫລານຂອງເຈົ້າ ຊຶ່ງເປັນຊາດປະສົມໃນບັນດາລູກຫລານຂອງພວກອ້າຍຂອງເຈົ້າ.

31 ກັບທັງພຣະອົງຈະບໍ່ຍອມໃຫ້ຄົນຕ່າງຊາດທໍາລາຍລູກຫລານຂອງພວກອ້າຍຂອງເຈົ້າ.

32 ທັງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະບໍ່ຍອມໃຫ້ຄົນຕ່າງຊາດຄົງຢູ່ໃນສະພາບຕາບອດອັນເປັນຕາຍ້ານຕະຫລອດໄປ ຊຶ່ງເຈົ້າໄດ້ເຫັນຄວາມເປັນຢູ່ຂອງພວກເຂົາ ເພາະຂໍ້ຄວາມທີ່ແຈ່ມແຈ້ງ ແລະ ມີຄ່າທີ່ສຸດຂອງພຣະກິດຕິຄຸນຂອງລູກແກະຖືກກັກໄວ້ໂດຍສາດສະໜາຈັກທີ່ໜ້າກຽດຊັງ ຊຶ່ງວິທີການຂອງມັນເຈົ້າກໍເຫັນຢູ່ແລ້ວ.

33 ດັ່ງນັ້ນລູກແກະຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ກ່າວວ່າ: ເຮົາຈະມີຄວາມເມດຕາຕໍ່ຄົນຕ່າງຊາດຈົນເຖິງວ່າໄປຢັ້ງມຢາມຜູ້ທີ່ເຫລືອຢູ່ຂອງເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນໃນການພິພາກສາອັນຍິ່ງໃຫຍ່.

34 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ທູດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າ, ມີຄວາມວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງລູກແກະຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າ, ຫລັງຈາກເຮົາໄປຢັ້ງມຢາມຜູ້ທີ່ເຫລືອຢູ່ຂອງເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນແລ້ວ—ແລະຜູ້ທີ່ເຫລືອຢູ່ທີ່ເຮົາເວົ້າເຖິງນີ້ຄືລູກຫລານຂອງບິດາຂອງເຈົ້າ—ດັ່ງນັ້ນ, ຫລັງຈາກທີ່ເຮົາໄປຢັ້ງມຢາມພວກເຂົາໃນການພິພາກສາ ແລະ ລົງທັນພວກເຂົາດ້ວຍມືຂອງຄົນຕ່າງຊາດແລ້ວ, ແລະ ຫລັງຈາກຄົນຕ່າງ

ຊາດເຮັດການຜິດພາດໄປຢ່າງຫລວງຫລາຍແລ້ວ, ເພາະຂໍ້ຄວາມທີ່ແຈ່ມແຈ້ງ ແລະ ມີຄ່າທີ່ສຸດຂອງພຣະກິດຕິຄຸນຂອງລູກແກະຖືກກັກໄວ້ໂດຍສາດສະໜາຈັກອັນໜ້າກຽດຊັງນັ້ນ ຊຶ່ງເປັນຜູ້ໃຫ້ກຳເນີດຍິງໂສເພນີ, ລູກແກະໄດ້ກ່າວວ່າ—ເຮົາຈະມີຄວາມເມດຕາຕໍ່ຄົນຕ່າງຊາດໃນມື້ນັ້ນດ້ວຍອຳນາດຂອງເຮົາເຖິງຂະໜາດທີ່ເຮົາຈະນຳເອົາສ່ວນຫລາຍຂອງພຣະກິດຕິຄຸນຂອງເຮົາທີ່ແຈ່ມແຈ້ງ ແລະ ມີຄ່າມາໃຫ້ພວກເຂົາ, ລູກແກະກ່າວ.

35 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ລູກແກະກ່າວວ່າ: ເຮົາຈະປະກົດຕົວຕໍ່ລູກຫລານຂອງເຈົ້າ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ຂຽນຂໍ້ຄວາມຫລາຍຢ່າງ ຊຶ່ງເຮົາຈະສິດສອນໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ ຊຶ່ງຈະແຈ່ມແຈ້ງ ແລະ ມີຄ່າ; ແລະ ຫລັງຈາກນັ້ນລູກຫລານຂອງເຈົ້າຈະຖືກທຳລາຍ ແລະ ເສື້ອມໂຊມຢູ່ໃນຄວາມບໍ່ເຊື່ອຖື, ແລະ ລູກຫລານຂອງພວກອ້າຍຂອງເຈົ້າກໍເໝືອນກັນ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂໍ້ຄວາມເຫລົ່ານີ້ຈະຖືກເຊື່ອງໄວ້ເພື່ອຈະໄດ້ເອົາອອກມາຫາຄົນຕ່າງຊາດໂດຍຂອງປະທານ ແລະ ອຳນາດຂອງລູກແກະ.

36 ແລະ ໃນນັ້ນຈະບັນທຶກພຣະກິດຕິຄຸນຂອງເຮົາ, ແລະ ຫີນຂອງເຮົາ, ແລະ ຄວາມລອດຂອງເຮົາ, ລູກແກະກ່າວ.

37 ແລະ ພວກທີ່ພະຍາຍາມໄປຫາສີໂອນຂອງເຮົາໃນມື້ນັ້ນຈະມີຄວາມສຸກ, ເພາະພວກເຂົາຈະມີຂອງປະທານ ແລະ ອຳນາດແຫ່ງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ; ແລະ ຖ້າຫາກພວກເຂົາອິດທິນຈົນເຖິງທີ່ສຸດ ພວກເຂົາຈະຖືກຍົກຂຶ້ນໃນວັນສຸດທ້າຍ, ແລະ ຈະລອດໃນອານາຈັກອັນ

ເປັນນິດຂອງລູກແກະ; ແລະ ຜູ້ໃດກໍຕາມ ປະກາດຄວາມສະຫງົບສຸກ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຂ່າວແຫ່ງຄວາມປິຕິຍິນດີອັນຍິ່ງໃຫຍ່ວ່າ ພວກເຂົາຈະມີຄວາມສວຍງາມພຽງໃດຢູ່ ເທິງພູເຂົາ.

38 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນຜູ້ທີ່ເຫລືອຢູ່ຂອງລູກ ຫລານຂອງພວກອ້າຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ເຫັນໜັງສືຂອງລູກແກະຂອງພຣະ ເຈົ້ານໍາອີກ ຊຶ່ງອອກມາຈາກປາກຂອງ ຊາວຍິວ ອອກມາຈາກຄົນຕ່າງຊາດໄປ ຫາຜູ້ທີ່ເຫລືອຢູ່ຂອງລູກຫລານຂອງພວກ ອ້າຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

39 ຫລັງຈາກນັ້ນມາຫາພວກເຂົາ ແລ້ວ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນໜັງສືເຫລັ້ມອັນ ຊຶ່ງອອກມາໂດຍອໍານາດຂອງລູກແກະ ຈາກຄົນຕ່າງຊາດໄປຫາພວກເຂົາ ເພື່ອໃຫ້ຄົນຕ່າງຊາດ ແລະ ຜູ້ທີ່ເຫລືອ ຢູ່ຂອງລູກຫລານຂອງພວກອ້າຍຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ພ້ອມທັງຊາວຍິວທີ່ ກະຈັດກະຈາຍໄປທົ່ວຜືນແຜ່ນດິນໂລກ ຍອມຮັບວ່າ ບັນທຶກຂອງສາດສະດາ ແລະ ຂອງອັກຄະສາວົກສິບສອງຂອງລູກ ແກະເປັນຄວາມຈິງ.

40 ແລະ ທູດໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະ ເຈົ້າ, ມີຄວາມວ່າ: ບັນທຶກສະບັບຫລັງ ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າເຫັນຢູ່ໃນບັນດາຄົນຕ່າງ ຊາດນັ້ນ ຈະສະຖາປະນາຄວາມຈິງ ຂອງສະບັບທໍາອິດ ຊຶ່ງເປັນຂອງອັກຄະ ສາວົກສິບສອງຂອງລູກແກະ ແລະ ຈະ ເຮັດໃຫ້ຮູ້ຄວາມແຈ່ມແຈ້ງ ແລະ ສິ່ງທີ່ ມີຄ່າ ຊຶ່ງຖືກເອົາໄປຈາກໜັງສືເຫລົ່ານີ້, ແລະ ຈະເຮັດໃຫ້ຮູ້ກັນໃນທຸກຕະກຸນ, ທຸກ

ພາສາ, ແລະ ທຸກຜູ້ຄົນທັງປວງ, ວ່າລູກ ແກະຂອງພຣະເຈົ້າຄືພຣະບຸດຂອງພຣະ ປິດາຜູ້ສະຖິດນິລັນດອນ, ແລະ ພຣະຜູ້ ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຂອງໂລກ, ແລະວ່າຄົນທັງ ປວງຕ້ອງມາຫາພຣະອົງຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນເຂົາ ຈະລອດບໍ່ໄດ້.

41 ແລະ ເຂົາຕ້ອງມາຕາມຄໍາຊົ່ງຈະ ສະຖາປະນາຂຶ້ນໂດຍປາກຂອງລູກແກະ ແລະ ຄໍາຂອງລູກແກະຈະເປັນທີ່ຮູ້ຈັກກັນ ໃນບັນທຶກຂອງລູກຫລານຂອງເຈົ້າເຊັ່ນ ດຽວກັບໃນບັນທຶກຂອງອັກຄະສາວົກ ສິບສອງຂອງລູກແກະ; ດັ່ງນັ້ນບັນທຶກທັງ ສອງເຫລັ້ມນີ້ຈະຖືກສະຖາປະນາໄວ້ເປັນ ເຫລັ້ມດຽວ; ເພາະມີພຣະເຈົ້າອົງດຽວ ແລະ ມີຜູ້ລ້ຽງຜູ້ດຽວທົ່ວຜືນແຜ່ນດິນ ໂລກ.

42 ແລະ ເມື່ອເວລາມາເຖິງ ພຣະອົງ ຈະປະກົດຕົວຕໍ່ທຸກປະຊາຊາດ, ທັງຊາວ ຍິວ ແລະ ຄົນຕ່າງຊາດນໍາອີກ; ແລະ ຫລັງຈາກທີ່ພຣະອົງປະກົດຕົວຕໍ່ຊາວຍິວ ແລະ ຕໍ່ຄົນຕ່າງຊາດແລ້ວ, ເມື່ອນັ້ນພຣະ ອົງຈະປະກົດຕົວຕໍ່ຄົນຕ່າງຊາດ ແລະ ຕໍ່ຊາວຍິວນໍາອີກ, ແລະ ຜູ້ສຸດທ້າຍຈະ ເປັນຜູ້ທໍາອິດ ແລະ ຜູ້ທໍາອິດຈະເປັນຜູ້ ສຸດທ້າຍ.

ບົດທີ 14

ທູດບອກມີໄຟເຖິງພອນ ແລະ ການສາບ ແຂ່ງຊຶ່ງຕົກມາຫາຄົນຕ່າງຊາດ—ມີ ສາດສະໜາຈັກສອງແຫ່ງເທົ່ານັ້ນຄື: ສາດສະໜາຈັກຂອງລູກແກະຂອງພຣະ ເຈົ້າ ແລະ ສາດສະໜາຈັກຂອງມານ—

ໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າໃນທຸກປະຊາຊາດ
ຖືກຂົ່ມເຫັງ ໂດຍສາດສະໜາຈັກໃຫຍ່
ແລະ ໜ້າກຽດຊັງ—ອັກຄະສາວົກໂຍຣັນ
ຈະຂຽນກ່ຽວກັບການຈົບຂອງໂລກ.
ປະມານ 600-592 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ເຫດການຈະບັງເກີດຂຶ້ນຄື, ຖ້າ
ຫາກຄົນຕ່າງຊາດຈະເຊື່ອຟັງລູກແກະ
ຂອງພຣະເຈົ້າໃນມື້ນັ້ນ ເວລາທີ່ພຣະ
ອົງປະກົດຕົວຕໍ່ພວກເຂົາດ້ວຍຄຳ ແລະ
ດ້ວຍອຳນາດ ໂດຍການກະທຳແທ້ຈິງ
ອັນເປັນການເອົາສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາ
ສະດຸດໄປ—

2 ແລະ ບໍ່ເຮັດໃຈແຂງກະດ້າງຕໍ່ລູກ
ແກະຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ພວກເຂົາຈະ
ຖືກນັບເຂົ້າຢູ່ໃນບັນດາລູກຫລານຂອງ
ບິດາຂອງເຈົ້າ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາ
ຈະຖືກນັບເຂົ້າຢູ່ໃນບັນດາເຊື້ອສາຍອິດ
ສະຣາເອນ; ແລະ ພວກເຂົາຈະເປັນຜູ້
ໄດ້ຮັບພອນໃນແຜ່ນດິນແຫ່ງຄຳສັນຍາ
ຕະຫລອດໄປ; ພວກເຂົາຈະບໍ່ຖືກນຳ
ໄປຫາການເປັນຊະເລີຍອີກຕໍ່ໄປ; ແລະ
ເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນກໍຈະບໍ່ສັບສົນ
ອີກຕໍ່ໄປ.

3 ແລະ ຫລຸມໃຫຍ່ນັ້ນຖືກຂຸດໄວ້ໃຫ້
ພວກເຂົາໂດຍສາດສະໜາຈັກໃຫຍ່
ແລະ ໜ້າກຽດຊັງ ຊຶ່ງຕັ້ງຂຶ້ນໂດຍມານ
ແລະ ລູກຫລານຂອງມັນ, ເພື່ອຈະໄດ້ພາ
ຈິດວິນຍານມະນຸດລົງໄປສູ່ນະລົກ—ແທ້
ຈິງແລ້ວ, ຫລຸມໃຫຍ່ນັ້ນຖືກຂຸດໄວ້ເພື່ອ
ຄວາມພິນາດຂອງມະນຸດຈະເຕັມໄປ
ດ້ວຍຜູ້ທີ່ຄຸດມັນໄວ້ຈົນເຖິງຄວາມພິນາດ
ສິ້ນຂອງພວກເຂົາ, ລູກແກະຂອງພຣະ

ເຈົ້າກ່າວ; ບໍ່ແມ່ນຄວາມພິນາດຂອງຈິດ
ວິນຍານນອກຈາກເປັນການໂຍນມັນລົງ
ໄປໃນນະລົກອັນບໍ່ມີທີ່ສິ້ນສຸດ.

4 ເພາະຈິ່ງເບິ່ງ, ນີ້ເປັນໄປຕາມການ
ທີ່ຕົກເປັນຊະເລີຍຂອງມານ ແລະ ຕາມ
ຄວາມຍຸດຕິທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ຊຶ່ງມີຕໍ່ທຸກ
ຄົນທີ່ສ້າງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມ
ໜ້າກຽດຊັງຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະອົງ.

5 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ທູດ
ໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າມີໄຟມີຄວາມວ່າ:
ເຈົ້າເຫັນແລ້ວວ່າ ຖ້າຫາກຄົນຕ່າງຊາດ
ກັບໃຈມັນຈະດຶກບໍ່ເຂົາ; ແລ້ວເຈົ້າຮູ້ກ່ຽວ
ກັບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່
ມີກັບເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນນຳອີກ;
ແລະ ເຈົ້າໄດ້ຍິນມາອີກວ່າ ຖ້າຫາກຜູ້ໃດ
ບໍ່ກັບໃຈຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງຕາຍ.

6 ສະນັ້ນ, ວິບັດແກ່ຄົນຕ່າງຊາດຖ້າ
ຫາກພວກເຂົາເຮັດໃຈແຂງກະດ້າງຕໍ່ລູກ
ແກະຂອງພຣະເຈົ້າ.

7 ລູກແກະຂອງພຣະເຈົ້າກ່າວວ່າ ເມື່ອ
ເວລາມາເຖິງເຮົາຈະກະທຳການຍິ່ງໃຫຍ່
ແລະ ໜ້າອັດສະຈັນໃນບັນດາລູກຫລານ
ມະນຸດ ຊຶ່ງເປັນສິ່ງຈະມີຢູ່ຕະຫລອດໄປ
ເປັນນິດບໍ່ແມ່ນທາງໃດກໍທາງໜຶ່ງ—ເພື່ອ
ໃຫ້ເຂົາຍອມຮັບໄປຫາຄວາມສະຫງົບ
ສຸກ ແລະ ຊີວິດນິລັນດອນ ຫລື ປ່ອຍ
ໃຫ້ເຂົາໄປສູ່ຄວາມແຂງກະດ້າງຂອງໃຈ
ຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ຄວາມມືດດັບແຫ່ງ
ຈິດໃຈອັນນຳພວກເຂົາລົງໄປສູ່ການເປັນ
ຊະເລີຍ ແລະ ໄປສູ່ຄວາມພິນາດນຳອີກ,
ທັງທາງໂລກ ແລະ ທາງວິນຍານຕາມ
ການເປັນຊະເລີຍຂອງມານ ຊຶ່ງເຮົາໄດ້
ກ່າວມານັ້ນ.

8 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເມື່ອ ທູດເວົ້າຂໍຄວາມນີ້ແລ້ວ, ພຣະອົງໄດ້ຖາມ ຂ້າພະເຈົ້າອີກວ່າ: ເຈົ້າຈື່ພັນທະສັນຍາ ຂອງພຣະບິດາທີ່ມີໄວ້ກັບເຊື້ອສາຍອິດ ສະຣາເອນໄດ້ບໍ່? ຂ້າພະເຈົ້າຕອບພຣະ ອົງວ່າ, ຂ້ານ້ອຍຈື່ໄດ້.

9 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: ເບິ່ງ ເຖິດ, ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງສາດສະໜາຈັກ ໃຫຍ່ ແລະ ໜ້າກຽດຊັງນັ້ນ ຊຶ່ງເປັນຜູ້ໃຫ້ ກຳເນີດຂອງຄວາມໜ້າກຽດຊັງ ເພາະ ມານເປັນພື້ນຖານຂອງມັນ.

10 ແລະ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະ ເຈົ້າວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ ມີພຽງສາດສະໜາຈັກສອງ ແຫ່ງເທົ່ານັ້ນ; ແຫ່ງໜຶ່ງເປັນສາດສະໜາ ຈັກຂອງລູກແກະຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ອີກ ແຫ່ງໜຶ່ງເປັນສາດສະໜາຈັກຂອງມານ; ດັ່ງນັ້ນ, ຜູ້ໃດທີ່ບໍ່ເປັນຂອງສາດສະໜາຈັກ ຂອງລູກແກະຂອງພຣະເຈົ້າກໍຕ້ອງເປັນ ຂອງສາດສະໜາຈັກໃຫຍ່ ຊຶ່ງເປັນຜູ້ໃຫ້ ກຳເນີດຄວາມໜ້າກຽດຊັງ, ແລະ ມັນຄືໂສ ເພນີຂອງແຜ່ນດິນໂລກທັງໝົດ.

11 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຫລຽວເບິ່ງ ແລະ ໄດ້ເຫັນ ໂສເພນີຂອງແຜ່ນດິນໂລກທັງໝົດ, ແລະ ນາງນັ່ງຢູ່ເທິງຜືນນ້ຳອັນກວ້າງໃຫຍ່, ແລະ ນາງຄອບຄອງທົ່ວຜືນແຜ່ນດິນ ໂລກທັງໝົດໃນບັນດາທຸກປະຊາຊາດ, ທຸກຕະກຸນ, ທຸກພາສາ, ແລະ ທຸກຜູ້ຄົນ ທັງປວງ.

12 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນສາດສະໜາຈັກ ຂອງລູກແກະຂອງພຣະເຈົ້າ; ແລະ ມີ

ສະມາຊິກພຽງເລັກໜ້ອຍເທົ່ານັ້ນ ເພາະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມໜ້າກຽດຊັງ ຂອງໂສເພນີ ຜູ້ທີ່ນັ່ງຢູ່ເທິງຜືນນ້ຳອັນ ກວ້າງໃຫຍ່ນັ້ນ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຂ້າພະເຈົ້າຍັງເຫັນວ່າ ສາດສະໜາຈັກ ຂອງລູກແກະຜູ້ເປັນໄພ່ພົນຂອງພຣະ ເຈົ້າມີຢູ່ທົ່ວໄປຕາມຜືນແຜ່ນດິນໂລກ ເໝືອນກັນ; ແລະ ການຄອບຄອງຂອງ ພວກເຂົາໃນຜືນແຜ່ນດິນໂລກມີພຽງເລັກ ໜ້ອຍເທົ່ານັ້ນ ເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງ ໂສເພນີໃຫຍ່ ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນນັ້ນ.

13 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນວ່າຜູ້ໃຫ້ກຳເນີດຄວາມ ໜ້າກຽດຊັງໄດ້ເຕົ້າໂຮມຝູງຊົນໃນຜືນ ແຜ່ນດິນໂລກທັງໝົດໃນບັນດາທຸກ ປະຊາຊາດຂອງຄົນຕ່າງຊາດ ເພື່ອຕໍ່ສູ້ ກັບລູກແກະຂອງພຣະເຈົ້າ.

14 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຂ້າພະເຈົ້າມີໄຟໄດ້ເຫັນອຳນາດຂອງ ລູກແກະຂອງພຣະເຈົ້າລົງມາເທິງໄພ່ພົນ ຂອງສາດສະໜາຈັກຂອງລູກແກະ ແລະ ຜູ້ຄົນແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າ ຊຶ່ງກະຈັດກະຈາຍໄປຕາມຜືນ ແຜ່ນດິນໂລກ; ແລະ ພວກເຂົາມີອາວຸດ ຄືຄວາມຊອບທຳ ພ້ອມກັບອຳນາດຂອງ ພຣະເຈົ້າໃນລັດສະໝີພາບອັນຍິ່ງໃຫຍ່.

15 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນພຣະພິໂລດຂອງພຣະ ເຈົ້າເທລົງໃສ່ສາດສະໜາຈັກໃຫຍ່ ແລະ ໜ້າກຽດຊັງ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ມີສົງຄາມ ແລະ ຂ່າວລືເລື່ອງສົງຄາມໃນບັນດາທຸກ ປະຊາຊາດ ແລະ ທຸກຕະກຸນຂອງແຜ່ນ ດິນໂລກ.

16 ແລະ ຂະນະທີ່ເລີ່ມມີສົງຄາມ ແລະ ຂ່າວລືເລື່ອງສົງຄາມຢູ່ໃນບັນດາປະຊາຊາດທັງປວງທີ່ເປັນຂອງຜູ້ໃຫ້ກຳເນີດຄວາມໜ້າກຽດຊັງນັ້ນ, ທູດໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າ, ມີຄວາມວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະພິໂລດຂອງພຣະເຈົ້າມີຕໍ່ຜູ້ໃຫ້ກຳເນີດຍິງໂສເພນີ; ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຈົ້າໄດ້ເຫັນສິ່ງເຫລົ່ານີ້ທັງໝົດ—

17 ແລະ ເມື່ອເວລານັ້ນມາເຖິງ ພຣະພິໂລດຂອງພຣະເຈົ້າຈະຖອກເຫລົງໃສ່ຜູ້ໃຫ້ກຳເນີດຍິງໂສເພນີ ຊຶ່ງເປັນສາດສະໜາຈັກໃຫຍ່ ແລະ ໜ້າກຽດຊັງຂອງແຜ່ນດິນໂລກທັງໝົດ ຊຶ່ງພື້ນຖານຂອງມັນຄືມານ, ແລ້ວໃນມື້ນັ້ນວຽກງານຂອງພຣະບິດາຈະເລີ່ມຕົ້ນໃນການຕຽມທາງເພື່ອໃຫ້ພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງຊຶ່ງກະທຳໄວ້ກັບຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງທີ່ເປັນເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນສຳເລັດຄົບຖ້ວນ.

18 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືທູດໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າ, ມີຄວາມວ່າ: ເບິ່ງເຖິດ!

19 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຫລຽວເບິ່ງ ແລະ ໄດ້ເຫັນຊາຍຜູ້ໜຶ່ງ, ແລະ ເພິ່ນສວມເສື້ອຄຸມສີຂາວ.

20 ແລະ ທູດໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ ຜູ້ໜຶ່ງໃນຈຳນວນອັກຄະສາວົກສິບສອງຂອງລູກແກະ.

21 ຈົ່ງເບິ່ງ, ເພິ່ນຈະເຫັນ ແລະ ບັນທຶກເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ທີ່ເຫລືອຢູ່; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຂຽນຫລາຍເລື່ອງທີ່ມີມາແລ້ວ.

22 ແລະ ເພິ່ນຈະບັນທຶກເລື່ອງກ່ຽວກັບຈຸດຈົບຂອງໂລກອີກ.

23 ດັ່ງນັ້ນສິ່ງທີ່ເພິ່ນບັນທຶກນັ້ນຖືກຕ້ອງ

ແລະ ຈິງ; ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ ເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ທີ່ບັນທຶກໄວ້ມີຢູ່ໃນໜັງສືທີ່ເຈົ້າເຫັນແມ່ນໄດ້ອອກມາຈາກປາກຂອງຊາວຢິວ; ແລະ ເວລາທີ່ມັນອອກມາຈາກປາກຂອງຊາວຢິວ ຫລື ເວລາໜັງສືອອກມາຈາກປາກຂອງຊາວຢິວນັ້ນ, ເລື່ອງທີ່ຂຽນໄວ້ແມ່ນແຈ່ມແຈ້ງ ແລະ ບໍລິສຸດ ແລະ ມີຄ່າທີ່ສຸດ ແລະ ງ່າຍແກ່ການເຂົ້າໃຈຂອງຄົນທັງປວງ.

24 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ເລື່ອງທີ່ອັກຄະສາວົກຂອງລູກແກະຜູ້ນີ້ຈະຂຽນນັ້ນມີຫລາຍເລື່ອງ ແລະ ມີຫລາຍເລື່ອງ ຊຶ່ງເຈົ້າໄດ້ເຫັນແລ້ວ; ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ເລື່ອງທີ່ເຫລືອຢູ່ເຈົ້າກໍຈະໄດ້ເຫັນ.

25 ແຕ່ວ່າສິ່ງທີ່ເຈົ້າຈະເຫັນຕໍ່ຈາກນີ້ ເຈົ້າຢາໄດ້ຂຽນໄວ້; ເພາະອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງອັກຄະສາວົກຂອງລູກແກະຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ຂຽນເລື່ອງເຫລົ່ານັ້ນ.

26 ແລະ ຜູ້ອື່ນໆທີ່ເຄີຍເປັນຢູ່ໃນເວລານັ້ນ ພຣະອົງກໍຈະສະແດງເລື່ອງລາວທັງໝົດຕໍ່ພວກເຂົາເໝືອນກັນ, ແລະ ພວກເຂົາຈະຂຽນ ແລະ ຜະນຶກມັນໄວ້ເພື່ອຈະນຳເອົາອອກມາໃນເວລາອັນເໝາະສົມຂອງພຣະອົງ ແລ້ວພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະເອົາມັນອອກມາຫາເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນໃນຄວາມບໍລິສຸດຂອງມັນ ແລະ ຕາມຄວາມຈິງທີ່ມີຢູ່ໃນລູກແກະ.

27 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້ານິໄສໄດ້ຍິນ ແລະ ເປັນພະຍານວ່າ ຊື່ຂອງອັກຄະສາວົກຂອງລູກແກະຄື ໂຢຮັນ ຕາມຄຳເວົ້າຂອງທູດ.

28 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້ານິໄສຖືກ

ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ຂຽນເລື່ອງທີ່ເຫລືອຢູ່ກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນ ແລະ ໄດ້ຍິນມາ; ດັ່ງນັ້ນເລື່ອງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຂຽນໄວ້ຈິ່ງພຽງພໍເທົ່ານີ້; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂຽນມັນໄວ້ພຽງສ່ວນໜ້ອຍໜຶ່ງຂອງສິ່ງທັງໝົດທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນມາ.

29 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານວ່າຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນສິ່ງທີ່ບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນ ແລະ ທູດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້.

30 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຈົບການເວົ້າກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນເວລາທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຖືກພາໄປໃນພຣະວິນຍານ; ແລະ ຖ້າຫາກເລື່ອງອື່ນໆທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນແຕ່ບໍ່ໄດ້ຂຽນໄວ້, ເລື່ອງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຂຽນໄວ້ນີ້ກໍເປັນຄວາມຈິງ. ແລະ ເປັນໄປດັ່ງນັ້ນ. ອາແມນ.

ບົດທີ 15

ລູກຫລານຂອງລີໂຮຈະໄດ້ຮັບພຣະກິດຕິຄຸນຈາກຄົນຕ່າງຊາດໃນຍຸກສຸດທ້າຍ—ການເຕົ້າໂຮມຂອງຊາວອິດສະຣາເອນຄືກັນກັບຕົ້ນໝາກກອກເທດຊຶ່ງກົງກວ່າເດີມຂອງມັນຈະຖືກຕໍ່ເຂົ້າກັນອີກ—ມີໄຟແປພາບນິມິດກ່ຽວກັບຕົ້ນໄມ້ແຫ່ງຊີວິດ ແລະ ເວົ້າເຖິງຄວາມຍຸດຕິທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນການແຍກຄົນຊົ່ວອອກຈາກຄົນຊອບທຳ. ປະມານ 600-592 ບີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຫລັງຈາກຂ້າພະເຈົ້າມີໄຟຖືກພາໄປໃນພຣະ

ວິນຍານ ແລະ ເຫັນສິ່ງທັງໝົດເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍກັບໄປຫາຜ້າເຕັ້ນຂອງບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

2 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນພວກອ້າຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຂົາກຳລັງໂຕ້ຖຽງກັນກ່ຽວກັບເລື່ອງບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາ.

3 ເພາະຕາມຈິງແລ້ວ ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າຄວາມຈິງເຖິງເລື່ອງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຫລາຍເລື່ອງກັບພວກເຂົາ ຊຶ່ງຍາກທີ່ຈະເຂົ້າໃຈນອກຈາກພວກເຂົາຈະທູນຖາມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ແລະ ໂດຍທີ່ມີໃຈແຂງກະດ້າງ, ສະນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຫລຽວຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເທົ່າທີ່ຄວນ.

4 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າມີໄຟມີຄວາມໂສກເສົ້າເພາະຄວາມແຂງກະດ້າງຂອງໃຈຂອງພວກເຂົາ, ເພາະສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນມາ ແລະ ຮູ້ຈັກວ່າມັນຈະຕ້ອງເກີດຂຶ້ນຢ່າງຫລີກລ້ຽງບໍ່ໄດ້ ເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍອັນໃຫຍ່ຫລວງຂອງລູກຫລານມະນຸດ.

5 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຂ້າພະເຈົ້າກໍໝົດກຳລັງເພາະຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າເຫັນຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃຫຍ່ຫລວງເໝືອທຸກສິ່ງ ເພາະຄວາມພິນາດຂອງຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເພາະຂ້າພະເຈົ້າເຫັນການຕົກຂອງພວກເຂົາແລ້ວ.

6 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຫລັງຈາກທີ່ຂ້າພະເຈົ້າມີແຮງຂຶ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ເວົ້າກັບພວກອ້າຍຂອງຂ້າພະ

ເຈົ້າໂດຍປາຖະໜາຢາກຮູ້ສາເຫດເລື່ອງທີ່ພວກເຂົາກຳລັງໂຕ້ຖຽງກັນຢູ່.

7 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈຄຳເວົ້າທີ່ບິດາຂອງພວກເຮົາເວົ້າກ່ຽວກັບກິ່ງງ່າເດີມຂອງຕົ້ນໝາກກອກເທດ ແລະ ກ່ຽວກັບຄົນຕ່າງຊາດນັ້ນ.

8 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖາມພວກເຂົາວ່າ: ພວກເຈົ້າໄດ້ທູນຖາມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ້ວບໍ່?

9 ແລະ ພວກເຂົາຕອບວ່າ: ພວກເຮົາຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຖາມເທື່ອ; ເພາະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດເລື່ອງແນວນີ້ໃຫ້ພວກເຮົາຮູ້.

10 ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖາມພວກເຂົາວ່າ: ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ? ແລະ ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງຍອມຕາຍເພາະຄວາມແຂງກະດ້າງຂອງໃຈຂອງພວກເຈົ້າ?

11 ພວກເຈົ້າຈື່ສິ່ງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວຫລືບໍ່?—ວ່າຖ້າຫາກເຈົ້າບໍ່ເຮັດໃຈແຂງກະດ້າງ ແລະ ທູນຖາມເຮົາດ້ວຍສັດທາໂດຍເຊື່ອວ່າເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບດ້ວຍຄວາມພາກພຽນໃນການຮັກສາບັນຍັດຂອງເຮົາ ແນ່ນອນສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຈະເປັນທີ່ຮູ້ຈັກແກ່ເຈົ້າ.

12 ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາໄດ້ບອກພວກເຈົ້າວ່າເຊື່ອສາຍອິດສະຣາເອນຖືກປຽບທຽບໃສ່ກັບຕົ້ນໝາກກອກເທດ ໂດຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນບິດາຂອງພວກເຮົາ; ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ແຕກອອກມາຈາກເຊື່ອສາຍອິດສະ

ຣາເອນບໍ່, ແລະ ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ເປັນກິ່ງງ່າຂອງເຊື່ອສາຍອິດສະຣາເອນບໍ່?

13 ແລະ ບັດນີ້, ເລື່ອງທີ່ບິດາຂອງພວກເຮົາໝາຍເຖິງການຕໍ່ກິ່ງງ່າເດີມເຂົ້າກັບຕົ້ນໂດຍຄວາມສົມບູນຂອງຄົນຕ່າງຊາດຄືໃນຍຸກສຸດທ້າຍເວລາລູກຫລານຂອງພວກເຮົາຍັງເສື່ອມໂຊມຢູ່ໃນຄວາມບໍ່ເຊື່ອຖື, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເປັນເວລາຫລາຍປີ ແລະ ຫລາຍລຸ້ນຄົນຫລັງຈາກພຣະເມຊີອາສະເດັດມາປະກົດຕົວຕໍ່ລູກຫລານມະນຸດແລ້ວ, ຈາກນັ້ນຄວາມສົມບູນຂອງພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະເມຊີອາຍ່ອມມາສູ່ຄົນຕ່າງຊາດ ແລະ ຈາກຄົນຕ່າງຊາດມາສູ່ລູກຫລານຂອງພວກເຮົາຜູ້ທີ່ເຫລືອຢູ່—

14 ແລະ ໃນມື້ນັ້ນລູກຫລານຂອງພວກເຮົາຜູ້ທີ່ເຫລືອຢູ່ຈຶ່ງຈະຮູ້ຈັກວ່າ ພວກເຂົາເປັນເຊື່ອສາຍອິດສະຣາເອນ, ແລະ ຮູ້ຈັກວ່າພວກເຂົາເປັນຄົນແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ແລ້ວພວກເຂົາຈະຮູ້ແລະ ມາຮູ້ຈັກບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ມາຮູ້ຈັກພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະຜູ້ໂຖ່ຂອງພວກເຂົານຳອີກ ຊຶ່ງປະຕິບັດຕໍ່ບັນພະບຸລຸດໂດຍພຣະອົງ; ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຂົາຈະມີຄວາມຮູ້ເຖິງພຣະຜູ້ໂຖ່ຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຈຸດມັງໝາຍຂອງຄຳສອນຂອງພຣະອົງ, ເພື່ອຈະໄດ້ຮູ້ວ່າຈະມາສູ່ພຣະອົງ ແລະ ລອດໄດ້ແນວໃດ.

15 ແລ້ວໃນມື້ນັ້ນພວກເຂົາຈະບໍ່ປິຕິຍິນດີຖະຫວາຍຄວາມສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າຜູ້ເປັນນິດຂອງພວກເຂົາ, ຜູ້ເປັນຫິນຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເປັນຄວາມລອດຂອງພວກເຂົາບໍ່? ແທ້ຈິງແລ້ວ ໃນ

ມື້ນັ້ນພວກເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ຮັບກຳລັງ ແລະ ການບຳລຸງລ້ຽງຈາກຕົ້ນອະນຸ່ນທີ່ແທ້ຈິງບໍ່? ແທ້ຈິງແລ້ວ ພວກເຂົາຈະບໍ່ມາຫາ ຄອກອັນແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່?

16 ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາກ່າວກັບພວກເຈົ້າວ່າ, ແທ້ຈິງແລ້ວພວກເຂົາຈະຖືກຈົດຈຳອີກ ໃນບັນດາເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ, ໂດຍ ທີ່ກ່ຽວເດີມຂອງຕົ້ນໝາກກອກເທດຂອງ ພວກເຂົາຈະຖືກຕໍ່ເຂົ້າກັບຕົ້ນໝາກກອກ ເທດອັນແທ້ຈິງ.

17 ແລະ ນີ້ຄືເລື່ອງທີ່ບິດາຂອງພວກ ເຮົາໝາຍເຖິງ ແລະ ໝາຍຄວາມວ່າມັນ ຈະບໍ່ບັງເກີດຂຶ້ນເທື່ອຈົນກວ່າພວກເຂົາ ຈະກະຈັດກະຈາຍໄປໂດຍຄົນຕ່າງຊາດ; ແລະ ເພິ່ນໝາຍຄວາມວ່າມັນຈະມາ ໂດຍທາງຄົນຕ່າງຊາດເພື່ອພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າຈະໄດ້ສະແດງອຳນາດຕໍ່ຄົນຕ່າງ ຊາດ, ຍ້ອນວ່າແນວນີ້ພຣະອົງຈຶ່ງຖືກ ຊາວຢິວ ຫລື ເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ ປະຕິເສດ.

18 ດັ່ງນັ້ນ, ບິດາຂອງພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ ເວົ້າເຖິງລູກຫລານຂອງພວກເຮົາເທົ່າ ນັ້ນ, ແຕ່ໄດ້ເວົ້າເຖິງເຊື້ອສາຍອິດສະຣາ ເອນທັງໝົດນຳອີກ ໂດຍຊື່ເຖິງພັນທະ ສັນຍາ ຊຶ່ງຈະສຳເລັດໃນຍຸກສຸດທ້າຍ ນີ້ ຊຶ່ງພັນທະສັນຍານັ້ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໃຫ້ໄວ້ກັບອັບຣາຮາມ ບັນພະບຸລຸດຂອງ ພວກເຂົາ, ມີຄວາມວ່າ: ໃນລູກຫລານ ຂອງເຈົ້າທຸກຕະກຸນຂອງແຜ່ນດິນໂລກ ຈະໄດ້ຮັບພອນ.

19 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຂ້າພະເຈົ້ານີໄຟໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາຢ່າງ ຍືດຍາວກ່ຽວກັບເລື່ອງເຫລົ່ານີ້; ແທ້ຈິງ

ແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາ ກ່ຽວກັບການຟື້ນຟູຂອງຊາວຢິວໃນຍຸກ ສຸດທ້າຍ.

20 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເລົ່າຄຳເວົ້າ ຂອງເອຂາຢາໃຫ້ພວກເຂົາຟັງ ຊຶ່ງເພິ່ນ ໄດ້ເວົ້າເຖິງການນຳກັບມາຂອງຊາວ ຢິວ ຫລື ເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ; ແລະ ຫລັງຈາກທີ່ພວກເຂົາຖືກນຳກັບມາແລ້ວ, ພວກເຂົາຈະບໍ່ສັບສົນອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ຈະບໍ່ແຕກກະຈັດກະຈາຍໄປອີກ. ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ ເວົ້າຫລາຍຢ່າງກັບພວກອ້າຍຂອງຂ້າພະ ເຈົ້າຈົນວ່າພວກເຂົາສະຫງົບລົງ ແລະ ໄດ້ຖ່ອມຕົວຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

21 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກເຂົາໄດ້ຖາມຂ້າພະເຈົ້າອີກ, ມີ ຄວາມວ່າ: ເລື່ອງທີ່ບິດາຂອງພວກເຮົາ ເຫັນໃນຄວາມຝັນນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ແນວໃດ? ຕົ້ນໄມ້ທີ່ເພິ່ນເຫັນນັ້ນໝາຍ ຄວາມວ່າແນວໃດ?

22 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຕອບພວກເຂົາວ່າ ມັນແມ່ນເຄື່ອງໝາຍແທນຕົ້ນໄມ້ແຫ່ງ ຊີວິດ.

23 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຖາມຂ້າພະ ເຈົ້າວ່າ: ຮາວເຫລັກທີ່ບິດາຂອງພວກ ເຮົາເຫັນຊຶ່ງພາໄປຫາຕົ້ນໄມ້ນັ້ນ ໝາຍ ຄວາມວ່າແນວໃດ?

24 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຕອບພວກເຂົາ, ນັ້ນຄືຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ; ແລະ ຜູ້ໃດທີ່ ຈະເຊື່ອຟັງຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຈະ ຍືດພັນແລ້ວ, ພວກເຂົາຈະບໍ່ຕາຍເລີຍ; ທັງສິ່ງລ້ຽວ ແລະ ລູກສອນໄຟຂອງຄູ່ຕໍ່ ສູ້ກໍຈະບໍ່ອາດເອົາຊະນະໂດຍຈະເຮັດໃຫ້

ພວກເຂົາຕາບອດ ເພື່ອຈະນຳພວກເຂົາ
ໄປສູ່ຄວາມພົ້ນາດໄດ້.

25 ດັ່ງນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້ານີໄຟໄດ້ຊັກຊວນ
ໃຫ້ພວກເຂົາເອົາໃຈໃສ່ຄຳຂອງພຣະຜູ້
ເປັນເຈົ້າ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຊັກ
ຊວນພວກເຂົາດ້ວຍສູດພະລັງແຫ່ງຈິດ
ວິນຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ດ້ວຍສູດ
ຄວາມສາມາດທີ່ຂ້າພະເຈົ້າມີຢູ່ ເພື່ອໃຫ້
ພວກເຂົາເອົາໃຈໃສ່ໃນຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ
ແລະ ຈີ່ຈຳທີ່ຈະຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງ
ພຣະອົງສະເໝີໄປໃນທຸກຢ່າງ.

26 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຖາມຂ້າພະ
ເຈົ້າວ່າ: ແມ່ນ້ຳທີ່ບິດາຂອງພວກເຮົາ
ເຫັນນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ?

27 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຕອບພວກເຂົາ
ວ່າ ນ້ຳທີ່ບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າເຫັນນັ້ນຄື
ຄວາມສົກກະບົກ ແລະ ຈິດໃຈຂອງເພິ່ນ
ມົກໝຸນຢູ່ກັບສິ່ງອື່ນຫລາຍຈົນບໍ່ເຫັນ
ຄວາມສົກກະບົກຂອງນ້ຳນັ້ນ.

28 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບພວກ
ເຂົາວ່າ ນັ້ນຄືເຫວເລິກອັນເປັນຕາຍ້ານ
ຊຶ່ງແຍກຄົນຊົ່ວອອກຈາກຕົ້ນໄມ້ແຫ່ງ
ຊີວິດ ແລະ ຈາກໄພພິນຂອງພຣະເຈົ້າ
ນຳອີກ.

29 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບພວກ
ເຂົາວ່າ ນັ້ນຄືເຄື່ອງໝາຍແທນນະລົກອັນ
ເປັນຕາຍ້ານຊຶ່ງທູດໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະ
ເຈົ້າທີ່ຕຽມໄວ້ສຳລັບຄົນຊົ່ວ.

30 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບພວກ
ເຂົາວ່າ ບິດາຂອງພວກເຮົາໄດ້ເຫັນອີກ
ວ່າ ຄວາມຍຸດຕິທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້
ແຍກຄົນຊົ່ວອອກຈາກຄົນຊອບທຳ;
ແລະ ຄວາມສະຫວ່າງຂອງທີ່ນັ້ນເໝືອນ

ດັ່ງຄວາມສະຫວ່າງຂອງໄຟທີ່ກຳລັງ
ລຸກ, ຊຶ່ງຂຶ້ນໄປເຖິງພຣະເຈົ້າຕະຫລອດ
ໄປ ແລະ ຕະຫລອດການ ແລະ ບໍ່ມີວັນ
ສິ້ນສຸດ.

31 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຖາມຂ້າພະ
ເຈົ້າວ່າ: ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໝາຍເຖິງຄວາມ
ທໍລະມານຂອງຮ່າງກາຍ ໃນວັນເວລາ
ແຫ່ງການທົດລອງ, ຫລື ໝາຍເຖິງພາວະ
ສຸດທ້າຍຂອງຈິດວິນຍານຫລັງຈາກ
ຄວາມຕາຍຂອງຮ່າງກາຍຝ່າຍໂລກ, ຫລື
ມັນເວົ້າເຖິງເລື່ອງຊຶ່ງເປັນຝ່າຍໂລກ?

32 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຕອບພວກເຂົາວ່າ ມັນ
ເປັນເຄື່ອງໝາຍແທນທັງຝ່າຍໂລກ ແລະ
ຝ່າຍວິນຍານ; ເພາະມື້ນັ້ນຈະມາເຖິງທີ່
ພວກເຂົາຈະຖືກພິພາກສາຕາມການ
ກະທຳຂອງພວກເຂົາ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນ
ການກະທຳທີ່ຮ່າງກາຍຝ່າຍໂລກກະທຳ
ໄປໃນວັນເວລາແຫ່ງການທົດລອງ.

33 ດັ່ງນັ້ນ, ຖ້າຫາກພວກເຂົາຈະຕາຍ
ໃນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ, ພວກ
ເຂົາຈະຖືກປະຖິ້ມຕາມເລື່ອງທີ່ເປັນຝ່າຍ
ວິນຍານເໝືອນກັນ ຊຶ່ງກ່ຽວກັບຄວາມ
ຊອບທຳ; ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຂົາຈະຕ້ອງຖືກ
ນຳມາຢືນຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ
ເພື່ອຮັບການພິພາກສາຈາກການກະທຳ
ຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ຖ້າຫາກການ
ກະທຳຂອງພວກເຂົາສົກກະບົກ, ພວກ
ເຂົາຍ່ອມຕ້ອງເປັນຄົນສົກກະບົກ; ແລະ
ຖ້າຫາກພວກເຂົາສົກກະບົກກໍຕ້ອງຈຳ
ເປັນວ່າຈະຢູ່ໃນອານາຈັກຂອງພຣະ
ເຈົ້າບໍ່ໄດ້; ຫາກເປັນດັ່ງນັ້ນ, ອານາຈັກ
ຂອງພຣະເຈົ້າກໍຕ້ອງສົກກະບົກໄປນຳ.

34 ແຕ່ຈິ່ງເບິ່ງ, ເຮົາເວົ້າກັບພວກເຈົ້າວ່າ, ອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ສົກກະປົກ ແລະ ສິ່ງທີ່ເປີຂເປື້ອນຈະເຂົ້າໄປໃນອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້; ດັ່ງນັ້ນ ຈຳຕ້ອງມີບ່ອນສົກກະປົກບ່ອນໜຶ່ງຕຽມໄວ້ສຳລັບສິ່ງທີ່ສົກກະປົກນັ້ນ.

35 ແລະ ມີບ່ອນໜຶ່ງຕຽມໄວ້ແລ້ວ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນນະລົກອັນເປັນຕາຍ້ານຊຶ່ງເຮົາໄດ້ເວົ້າມາ ແລະ ມານເປັນຜູ້ຕຽມມັນໄວ້; ດັ່ງນັ້ນ ພາວະສຸດທ້າຍຂອງຈິດວິນຍານຂອງມະນຸດຄື ຈະຢູ່ໃນອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ ຫລື ຖືກຂັບໄລ່ອອກໄປເພາະຄວາມຍຸດຕິທຳ ຊຶ່ງເຮົາໄດ້ເວົ້າມັນມາແລ້ວ.

36 ດັ່ງນັ້ນ, ຄົນຊົ່ວຈິ່ງຖືກປະຕິເສດໄປຈາກຄົນຊອບທຳ ແລະ ຈາກຕົ້ນໄມ້ແຫ່ງຊີວິດນຳອີກ ຊຶ່ງໝາກຂອງມັນມີຄ່າ ແລະ ໜ້າເພິ່ງປາຖະໜາທີ່ສຸດເໜືອກວ່າໝາກໄມ້ໃດໆທັງສິ້ນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມັນເປັນສິ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດໃນຂອງປະທານຈາກພຣະເຈົ້າ. ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບພວກອ້າຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າດັ່ງນັ້ນ. ອາແມນ.

ບົດທີ 16

ຄົນຊົ່ວຖືເອົາຄວາມຈິງເປັນເລື່ອງຮຸນແຮງ—ລູກຊາຍຂອງລີໂຮແຕ່ງງານກັບລູກສາວຂອງອິດຊະມາເອນ—ເລຍໂຮນາພາພວກເຂົາເດີນທາງໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ—ຂ່າວສານຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຖືກຂຽນໄວ້ເທິງເລຍໂຮນາເປັນບາງຄັ້ງ—ການຕາຍຂອງອິດຊະ

ມາເອນ; ຄອບຄົວຂອງລາວຈົ່ມຍ້ອນຄວາມທຸກທໍລະມານ. ປະມານ 600–592 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື, ຂ້າພະເຈົ້າມີໄຟໄດ້ເວົ້າກັບພວກອ້າຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈົບແລ້ວ, ຈິ່ງເບິ່ງພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: ເຈົ້າໄດ້ກ່າວເລື່ອງຮຸນແຮງກັບພວກເຮົາເກີນກວ່າພວກເຮົາຈະທົນໄດ້.

2 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ ເຮົາຮູ້ວ່າເຮົາໄດ້ເວົ້າເລື່ອງຮຸນແຮງຕໍ່ຄົນຊົ່ວຕາມຄວາມຈິງ; ແລ້ວຄົນຊອບທຳນັ້ນເຮົາຮັບຮອງ ແລະ ໃຫ້ຖ້ອຍຄຳວ່າ ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບການຍົກຂຶ້ນໃນວັນສຸດທ້າຍ; ດັ່ງນັ້ນ, ຄົນຜິດຢ່ອມຖືເອົາຄວາມຈິງເປັນເລື່ອງຮຸນແຮງເພາະມັນບາດໃຈເຂົາເຖິງສ່ວນເລິກທີ່ສຸດ.

3 ແລະ ບັດນີ້ພວກອ້າຍຂອງເຮົາເອີຍ, ຖ້າຫາກພວກເຈົ້າຊອບທຳ ແລະ ເຕັມໃຈຈະຟັງຄວາມຈິງ ແລະ ເອົາໃຈໃສ່ຄວາມຈິງເພື່ອພວກເຈົ້າຈະໄດ້ເດີນໄປຢ່າງພາກພູມໃຈຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະບໍ່ຈົ່ມເພາະຄວາມຈິງ ແລະ ເວົ້າວ່າ: ເຈົ້າເວົ້າເລື່ອງຮຸນແຮງຕໍ່ຕ້ານພວກເຮົາ.

4 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຂ້າພະເຈົ້າມີໄຟໄດ້ຊັກຊວນພວກອ້າຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍສຸດຄວາມພາກພູນເພື່ອໃຫ້ຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

5 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື

ພວກເຂົາໄດ້ຖ່ວມຕົວລົງຕໍ່ພຣະພັກຂອງ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ເຖິງຂະໜາດທີ່ຂ້າພະ
ເຈົ້າເກີດຄວາມບໍ່ຕີຍິນດີ ແລະ ມີຄວາມ
ຫວັງໃນຕົວຂອງພວກເຂົາ, ວ່າພວກເຂົາ
ຈະເດີນໃນທາງຂອງຄວາມຊອບທຳ.

6 ບັດນີ້, ເລື່ອງທັງໝົດນີ້ໄດ້ເວົ້າ ແລະ
ໄດ້ເຮັດໄປຂະນະທີ່ບິດາຂອງຂ້າພະ
ເຈົ້າອາໄສຢູ່ທີ່ຜ້າເຕັ້ນໃນຮ່ອມພູທີ່ເພິ່ນ
ເອີ້ນວ່າ ເລມູເອນ.

7 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ຂ້າພະເຈົ້າມີໄຟໄດ້ຮັບເອົາລູກສາວຄົນ
ໜຶ່ງຂອງອິດຊະມາເອນມາເປັນເມຍ;
ແລະ ພວກອ້າຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ຮັບ
ເອົາລູກສາວຄົນອື່ນໆຂອງອິດຊະມາ
ເອນມາເປັນເມຍ; ແລະ ໂຂລຳກໍໄດ້ຮັບ
ເອົາລູກສາວກົກຂອງອິດຊະມາເອນມາ
ເປັນເມຍເໝືອນກັນ.

8 ແລະ ດັ່ງນັ້ນບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ
ໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຜູ້
ເປັນເຈົ້າທີ່ປະທານໃຫ້ເພິ່ນສຳເລັດ
ໂດຍຄົບຖ້ວນ. ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າມີໄຟ
ໄດ້ຮັບພອນຢ່າງຍິ່ງຈາກພຣະຜູ້ເປັນ
ເຈົ້າເໝືອນກັນ.

9 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ສຸລະສຽງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຮັບສັ່ງ
ກັບບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນຕອນກາງຄືນ
ແລະ ບັນຊາເພິ່ນໃຫ້ອອກເດີນທາງໄປ
ໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານໃນວັນຮຸ່ງຂຶ້ນ.

10 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ເມື່ອບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຕື່ນຂຶ້ນໃນ
ຕອນເຊົ້າ ແລະ ອອກໄປທີ່ປາກປະຕູ
ຜ້າເຕັ້ນນັ້ນ, ເພິ່ນແປກໃຈຫລາຍທີ່ເຫັນ
ລູກກົມອັນມີຜີມີແປກປະຫລາດລູກໜຶ່ງ

ວາງຢູ່ເທິງພື້ນດິນ; ແລະ ມັນເປັນທອງ
ເຫລືອງຢ່າງດີ. ແລະ ພາຍໃນລູກກົມມີ
ເຂັມສອງອັນ; ແລະ ເຂັມໜຶ່ງຊີ້ໄປທາງ
ທີ່ພວກເຮົາຄວນໄປ ໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງ
ກັນດານ.

11 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ພວກເຮົາໄດ້ເຕົ້າໂຮມສິ່ງຂອງຕ່າງໆທີ່
ຈະນຳໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ ແລະ
ສະບຽງອາຫານທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່ທັງໝົດ
ຊຶ່ງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າປະທານໃຫ້ພວກ
ເຮົາ; ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ເອົາເມັດພິດທຸກ
ຊະນິດເພື່ອຈະໄດ້ເອົາໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງ
ແລ້ງກັນດານ.

12 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ພວກເຮົາໄດ້ເອົາຜ້າເຕັ້ນຂອງພວກເຮົາ
ແລະ ອອກເດີນທາງໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງ
ກັນດານຂ້າມແມ່ນ້ຳເລມັນໄປ.

13 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ພວກເຮົາໄດ້ເດີນທາງໄປເປັນເວລາສີ່ມື້
ໃນທິດທາງຂ້ອນໄປທາງໃຕ້ຂອງທາງຕາ
ເວັນອອກສ່ຽງໃຕ້, ແລະ ພວກເຮົາໄດ້
ຕັ້ງຜ້າເຕັ້ນຂຶ້ນອີກ; ແລະ ພວກເຮົາໄດ້
ຕັ້ງຊື່ຊ່ວນນັ້ນວ່າ ເຊເຊີ.

14 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ພວກເຮົາໄດ້ເອົາຄັນທະນູ ແລະ ລູກ
ທະນູຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ອອກໄປໃນ
ຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ ເພື່ອລ່າສັດມາ
ເປັນອາຫານໃຫ້ຄອບຄົວຂອງພວກເຮົາ;
ແລະ ຫລັງຈາກໄດ້ສັດມາເປັນອາຫານ
ໃຫ້ຄອບຄົວແລ້ວ ພວກເຮົາກໍໄດ້ກັບມາ
ຫາຄອບຄົວຂອງພວກເຮົາອີກໃນຖິ່ນ
ແຫ່ງແລ້ງກັນດານທີ່ເຊເຊີ. ແລະ ພວກ
ເຮົາໄດ້ເດີນທາງໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງ

ກັນດານອີກຕາມທິດທາງເດີມໂດຍຢູ່ໃນທາງທີ່ອຸດົມສົມບູນທີ່ສຸດຂອງຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານອັນເປັນຊາຍແດນໃກ້ທະເລແດງ.

15 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເຮົາໄດ້ເດີນທາງໄປເປັນເວລາຫລາຍວັນໂດຍການລ່າເນື້ອມາເປັນອາຫານຕາມທາງທີ່ໄປນັ້ນດ້ວຍຄັນທະນູ ແລະ ລູກທະນູ ແລະ ກ້ອນຫີນ ແລະ ກະຖຸນຂອງພວກເຮົາ.

16 ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ໄປຕາມທິດທາງຂອງລູກກົມ ຊຶ່ງນຳພວກເຮົາໄປໃນບ່ອນທີ່ອຸດົມສົມບູນຫລາຍໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ.

17 ແລະ ຫລັງຈາກພວກເຮົາເດີນທາງເປັນເວລາຫລາຍວັນແລ້ວ, ພວກເຮົາໄດ້ຕັ້ງຜ້າເຕັ້ນຂອງພວກເຮົາຂຶ້ນຢູ່ຊົ່ວໄລຍະໜຶ່ງເພື່ອຈະໄດ້ພັກຜ່ອນ ແລະ ຫາອາຫານໃຫ້ຄອບຄົວຂອງພວກເຮົາອີກ.

18 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືເວລາທີ່ຂ້າພະເຈົ້າມີໄຟອອກໄປລ່າສັດມາເປັນອາຫານນັ້ນ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຮັດຄັນທະນູຂອງຂ້າພະເຈົ້າຫັກ ຊຶ່ງເຮັດດ້ວຍເຫລັກຢ່າງດີ; ແລະ ຫລັງຈາກທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຮັດຄັນທະນູຫັກແລ້ວ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກອ້າຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍໃຈຮ້າຍໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເພາະການສູນເສຍຄັນທະນູຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ສະນັ້ນພວກເຮົາຈຶ່ງຫາອາຫານບໍ່ໄດ້.

19 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເຮົາໄດ້ກັບມາຫາຄອບຄົວຂອງພວກເຮົາໂດຍບໍ່ມີອາຫານ, ແລະ ອິດເມື່ອຍຫລາຍ, ເນື່ອງຈາກການເດີນທາງ

ຂອງພວກເຮົາ, ພວກເຮົາຈຶ່ງໄດ້ປະສົບຄວາມທຸກເວດທະນາຫລາຍ ເພາະຕ້ອງການອາຫານທີ່ຈະກິນ.

20 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືເລມັນກັບເລມູເອນ ແລະ ລູກຊາຍຂອງອິດຊະມາເອນໄດ້ເລີ່ມຈົ່ມຫລາຍຂຶ້ນເພາະວ່າຄວາມທຸກເວດທະນາ ແລະ ຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງພວກເຮົາໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ; ແລະ ບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍເລີ່ມຈົ່ມໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພົນຄືກັນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ເສົ້າສະຫລົດໃຈຢ່າງຍິ່ງ, ແລະ ທຸກຄົນກໍໄດ້ຈົ່ມໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

21 ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຂ້າພະເຈົ້າມີໄຟໂດຍທີ່ເປັນທຸກກັບພວກອ້າຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ເພາະການສູນເສຍຄັນທະນູຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ໂດຍທີ່ຄັນທະນູຂອງພວກເຮົາບໍ່ມີສາຍ, ມັນຈຶ່ງເລີ່ມລຳບາກຫລາຍຂຶ້ນ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກເຮົາຫາອາຫານບໍ່ໄດ້ເລີຍ.

22 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຂ້າພະເຈົ້າມີໄຟໄດ້ເວົ້າກັບພວກອ້າຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າຫລາຍຢ່າງ, ເພາະພວກເຮົາເຮັດໃຈແຂງກະດ້າງອີກ, ຈົນເຖິງຂຶ້ນຈົ່ມໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ.

23 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຂ້າພະເຈົ້າມີໄຟໄດ້ເຮັດຄັນທະນູອັນໜຶ່ງຂຶ້ນດ້ວຍໄມ້, ແລະ ລູກທະນູລູກໜຶ່ງຈາກໄມ້ຊື່ອັນໜຶ່ງ; ດັ່ງນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖືຄັນທະນູກັບລູກທະນູ, ທັງກະຖຸນກັບ

ກ້ອນຫີນ. ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖາມບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: ລູກຄວນຈະອອກໄປຫາອາຫານໃນທາງໃດ?

24 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືເພິ່ນໄດ້ທູນຖາມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເພາະທຸກຄົນຖອມຕົວແລ້ວ ເພາະຄຳເວົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າ; ເພາະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາຫລາຍເລື່ອງດ້ວຍພະລັງແຫ່ງຈິດວິນຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

25 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືສຸລະສຽງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມາເຖິງບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ; ແລະ ເພິ່ນໄດ້ຖືກຕິຕຽນຢ່າງໜັກເພາະເພິ່ນໄດ້ຈົມໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ເພິ່ນຖືກນຳລົງໄປສູ່ຄວາມເລິກແຫ່ງຄວາມເລົ່າສະຫລົດໃຈ.

26 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືສຸລະສຽງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບເພິ່ນວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງລູກກົມ, ແລະ ເບິ່ງສິ່ງທີ່ຂຽນໄວ້ໃນນັ້ນ.

27 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືເມື່ອບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າເຫັນສິ່ງທີ່ຂຽນໄວ້ໃນລູກກົມ, ເພິ່ນກໍມີຄວາມຍ້ານກົວແລະ ຕົວສັ່ນສາຍຢ່າງຍິ່ງ, ແລະ ພວກອ້າຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າກັບລູກຂອງອິດຊະມາເອນກັບພວກເມຍຂອງພວກເຮົາກໍເໝືອນກັນ.

28 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຂ້າພະເຈົ້ານິໄສໄດ້ເຫັນເຂັມຊຶ່ງຢູ່ໃນລູກກົມວ່າ ມັນທ່າງານຕາມສັດທາ ແລະ ຄວາມພາກພຽນ ແລະ ຄວາມເອົາໃຈໃສ່ຊຶ່ງພວກເຮົາໃຫ້ແກ່ມັນ.

29 ແລະ ມີຂໍ້ຄວາມຂຽນໄວ້ໃໝ່ໆ

ອີກ ຊຶ່ງອ່ານງ່າຍໆ, ຊຶ່ງໄດ້ໃຫ້ຄວາມເຂົ້າໃຈແກ່ພວກເຮົາກ່ຽວກັບທາງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ແລະ ມັນມີຂຽນ ແລະ ປ່ຽນໄປເປັນບາງຄັ້ງຕາມສັດທາ ແລະ ຄວາມພາກພຽນ ຊຶ່ງພວກເຮົາໃຫ້ແກ່ມັນ. ແລະ ພວກເຮົາຈຶ່ງເຫັນວ່າ ດ້ວຍວິທີນ້ອຍໆ ແລະ ງ່າຍໆນີ້ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານຳເລື່ອງອັນໃຫຍ່ຍິ່ງມາໃຫ້.

30 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຂ້າພະເຈົ້ານິໄສໄດ້ຂຶ້ນໄປເທິງຈອມພູຕາມທິດທາງ, ຊຶ່ງໃຫ້ໄວ້ໃນລູກກົມນັ້ນ.

31 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂ້າສັດປ່າ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ໄດ້ອາຫານມາໃຫ້ຄອບຄົວຂອງພວກເຮົາ.

32 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກັບມາທີ່ຜ້າເຕັ້ນຂອງພວກເຮົາ, ເອົາສັດທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຂ້າມາພ້ອມ; ແລະ ບັດນີ້ເມື່ອພວກເຮົາເຫັນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອາຫານມາ, ຄວາມສຸກຂອງພວກເຮົານັ້ນລົ້ນເຫລືອ! ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກເຮົາໄດ້ຖ່ອມຕົວຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ໄດ້ຖະຫວາຍຄວາມຂອບຄຸນແດ່ພຣະອົງ.

33 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເຮົາໄດ້ອອກເດີນທາງອີກ, ໂດຍໄປເກືອບຈະຊ້ຳທາງດຽວກັນກັບເມື່ອເລີ່ມຕົ້ນ; ແລະ ຫລັງຈາກພວກເຮົາໄດ້ເດີນທາງໄປເປັນເວລາຫລາຍວັນ ພວກເຮົາຈຶ່ງໄດ້ຕັ້ງຜ້າເຕັ້ນຂອງພວກເຮົາຂຶ້ນອີກ, ເພື່ອຈະໄດ້ພັກເຊົາຢູ່ຊົ່ວໄລຍະໜຶ່ງ.

34 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ອິດ

ຊະມາເອນໄດ້ສິ້ນຊີວິດ ແລະ ຖືກຝັງໄວ້ ໃນບ່ອນທີ່ເອີ້ນວ່າ ເນຮອມ.

35 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກລູກສາວຂອງອິດຊະມາເອນກໍ່ເປັນ ທຸກຢ່າງຍິ່ງເພາະການສູນເສຍບິດາ ແລະ ເພາະຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງ ພວກເຂົາໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ; ແລະ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຈົມໃຫ້ບິດາຂອງຂ້າພະ ເຈົ້າເພາະເພິ່ນໄດ້ພາພວກເຂົາອອກມາ ຈາກແຜ່ນດິນເຢຣູຊາເລັມໂດຍກ່າວວ່າ ບິດາຂອງພວກເຮົາໄດ້ສິ້ນຊີວິດໄປແລ້ວ; ແທ້ຈິງແລ້ວ ພວກເຮົາຊັດເຊພະເນຈອນ ມາຫລາຍແລ້ວໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ, ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ທົນທຸກທໍລະມານ, ຫິວ, ກະຫາຍ, ແລະ ອິດເມື່ອຍຫລາຍ; ແລະ ຫລັງຈາກຄວາມທຸກທັງໝົດນີ້ແລ້ວ ພວກເຮົາຕ້ອງມາຕາຍໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງ ກັນດານດ້ວຍຄວາມອິດຫິວອີກ.

36 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຈົມໃຫ້ບິດາຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າດັ່ງນັ້ນ ແລະ ໄດ້ຈົມໃຫ້ຂ້າພະ ເຈົ້ານຳອີກ ແລະ ພວກເຂົາປາຖະໜາທີ່ ຈະກັບຄືນໄປເຢຣູຊາເລັມ.

37 ແລະ ເລມັນໄດ້ເວົ້າກັບເລມູເອນ ແລະ ພວກລູກຊາຍຂອງອິດຊະມາເອນ ອີກວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ, ໃຫ້ພວກເຮົາຂ້າບິດາ ຂອງພວກເຮົາກັບນິໄຟນ້ອງຊາຍຂອງ ພວກເຮົາເສຍ ຜູ້ທີ່ຖືຕົນເປັນຜູ້ປົກຄອງ ແລະ ເປັນຜູ້ສອນຂອງ ພວກເຮົາຜູ້ເປັນ ອ້າຍຂອງມັນ.

38 ບັດນີ້ມັນເວົ້າວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໄດ້ເວົ້າກັບມັນ ແລະ ວ່າເຫລົ່າທູດໄດ້ ສິດສອນມັນນຳອີກ. ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກ ເຮົາຮູ້ວ່າມັນຕົວະພວກເຮົາ; ແລະ ມັນ

ເລົ່າເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ກັບພວກເຮົາ ແລະ ມັນ ເຮັດມາຫລາຍຢ່າງດ້ວຍວິທີສະຫລາດ ແກມໂກງຂອງມັນ ເພື່ອຈະຫລອກລວງ ຕາຂອງພວກເຮົາໂດຍຄິດວ່າ ມັນອາດ ຈະນຳພວກເຮົາໄປຫາຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງ ກັນດານທີ່ແປກປະຫລາດ; ແລະ ຫລັງ ຈາກມັນນຳພວກເຮົາໄປແລ້ວ ມັນກໍ່ຈະ ຄິດຕັ້ງຕົນເປັນກະສັດ ແລະ ປົກຄອງ ພວກເຮົາ ເພື່ອມັນຈະໄດ້ເຮັດກັບພວກ ເຮົາຕາມຄວາມປາຖະໜາ ແລະ ຕາມ ຄວາມພໍໃຈຂອງມັນ. ແລະ ຕາມວິທີນີ້ເລ ມັນອ້າຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍຸຍົງໃຈຂອງ ພວກເຮົາໃຫ້ໂມໂຫຂຶ້ນ.

39 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຍຸຍົກພວກເຮົາ, ແທ້ ຈິງແລ້ວ, ເຖິງແມ່ນສຸລະສຽງຂອງພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າໄດ້ມາເຖິງ ແລະ ຮັບສິ່ງກັບພວກ ເຂົາຫລາຍຢ່າງ ແລະ ຕິຕຽນພວກເຂົາ ຢ່າງໜັກ; ແລະ ຫລັງຈາກພວກເຂົາຖືກ ຕິຕຽນໂດຍສຸລະສຽງຂອງພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າແລ້ວ ພວກເຂົາກໍ່ເຂົາໃຈຮ້າຍ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ກັບໃຈຈາກບາບຂອງພວກ ເຂົາ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໄດ້ປະທານພອນໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາດ້ວຍ ອາຫານອີກຈົນພວກເຮົາບໍ່ຕາຍຍ້ອນ.

ບົດທີ 17

ນິໄຟໄດ້ຖືກບັນຊາໃຫ້ສ້າງເຮືອໃຫຍ່ລ່າ ໜຶ່ງ—ພວກອ້າຍຂອງເພິ່ນຂັດຂວາງ ເພິ່ນ—ເພິ່ນຊັກຊວນພວກເຂົາໂດຍການ ເລົ່າປະຫວັດສາດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທຳ ກັບອິດສະຣາເອນ—ນິໄຟເຕັມໄປດ້ວຍ

ອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ—ພວກອ້າຍຂອງ
ເພິ່ນຖືກຫ້າມບໍ່ໃຫ້ແຕະຕ້ອງຮ່າງກາຍ
ຂອງເພິ່ນ, ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈະ
ທ່ຽວແຫ້ງເໝືອນດັ່ງຕົ້ນອໍແຫ້ງ. ປະມານ
592-591 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ພວກເຮົາໄດ້ອອກເດີນທາງອີກໃນຖິ່ນ
ແຫ້ງແລ້ງກັນດານ; ແລະ ນັບແຕ່ເວລາ
ນັ້ນພວກເຮົາໄດ້ເດີນທາງເກືອບຈະໄປ
ທາງຕາເວັນອອກ. ແລະ ພວກເຮົາໄດ້
ເດີນທາງ ແລະ ລຸຍໄປກັບຄວາມທຸກ
ທໍລະມານ ທີ່ ສຸດ ໃນ ຖິ່ນ ແຫ້ງ ແລ້ງ
ກັນດານ; ແລະ ພວກຜູ້ຍິງຂອງພວກເຮົາ
ໄດ້ເກີດລູກໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ.

2 ແລະ ພອນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່
ປະທານໃຫ້ແກ່ພວກເຮົານັ້ນຍິ່ງໃຫຍ່
ເຫລືອທີ່ສຸດ, ຄືເວລານັ້ນພວກເຮົາໄດ້
ດຳລົງຊີວິດຢູ່ດ້ວຍຊີ້ນດິບໃນຖິ່ນແຫ້ງ
ແລ້ງກັນດານ, ພວກຜູ້ຍິງຂອງພວກເຮົາ
ກໍມີນ້ຳນົມຢ່າງຫລວງຫລາຍໃຫ້ລູກຂອງ
ພວກເຮົາ, ແລະ ແຂງແຮງດີ, ແທ້ຈິງ
ແລ້ວ, ແມ່ນເທົ່າທຽມກັບພວກຜູ້ຊາຍ;
ແລະ ພວກເຂົາອົດທົນຕໍ່ການເດີນທາງ
ໂດຍບໍ່ໄດ້ຈົ່ມວ່າ.

3 ແລະ ດັ່ງນັ້ນພວກເຮົາຈຶ່ງເຫັນ
ວ່າ ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າຕ້ອງ
ສຳເລັດ. ແລະ ຖ້າຫາກເປັນໄປວ່າລູກ
ຫລານມະນຸດຈະຮັກສາພຣະບັນຍັດ
ຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວພຣະອົງຍ່ອມບຳລຸງ
ລ້ຽງດູພວກເຂົາ, ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາ
ເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ, ແລະ ຈັດຫາທາງຊຶ່ງໂດຍ
ທາງນັ້ນພວກເຂົາຈະສຳເລັດໄດ້ໃນສິ່ງທີ່

ພຣະອົງບັນຊາພວກເຂົາ; ດັ່ງນັ້ນ, ພຣະ
ອົງໄດ້ຈັດຫາທາງໃຫ້ພວກເຮົາໃນເວລາ
ທີ່ພວກເຮົາຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ.

4 ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ຢູ່ມາເປັນເວລາ
ຫລາຍປີ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນເຖິງແປດປີ
ໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ.

5 ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ມາເຖິງແຜ່ນດິນ
ຊຶ່ງພວກເຮົາເອີ້ນວ່າ ອຸດົມສົມບູນ, ເພາະ
ມັນມີໝາກໄມ້ນາໆງຊະນິດ ແລະ ມີນ້ຳ
ເຜິ້ງປານຳອີກ; ແລະ ທັງໝົດມີພຣະຜູ້
ເປັນເຈົ້າຕຽມໄວ້ເພື່ອພວກເຮົາຈະບໍ່ຕາຍ.
ແລະ ພວກເຮົາເຫັນທະເລ ຊຶ່ງພວກເຮົາ
ເອີ້ນວ່າ ອິຣີອານທຳ, ຊຶ່ງພວກເຮົາແປວ່າ
ຜືນນ້ຳອັນກວ້າງໃຫຍ່.

6 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ພວກເຮົາໄດ້ຕັ້ງຜ້າເຕັ້ນຂຶ້ນໃນແຄມ
ຝັ່ງທະເລ; ແລະ ເຖິງແມ່ນພວກເຮົາໄດ້
ອົດທົນຮັບຄວາມທຸກທໍລະມານ ແລະ
ຄວາມລຳບາກມາຫລາຍແລ້ວ, ແທ້ຈິງ
ແລ້ວ, ເຖິງຂະໜາດຂ້າພະເຈົ້າຂຽນໄວ້
ໝົດບໍ່ໄດ້, ພວກເຮົາກໍປິຕິຍິນດີຢ່າງຍິ່ງ
ເມື່ອພວກເຮົາມາເຖິງຝັ່ງທະເລ ແລະ
ພວກເຮົາເອີ້ນບ່ອນນັ້ນວ່າ ອຸດົມສົມບູນ
ເພາະມັນມີໝາກໄມ້ຫລາຍໆຊະນິດ.

7 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ຫລັງຈາກຂ້າພະເຈົ້າມີໄຟໄດ້ພັກຜ່ອນຢູ່
ໃນແຜ່ນດິນອຸດົມສົມບູນເປັນເວລາ
ຫລາຍມື້, ສຸລະສຽງຂອງພຣະຜູ້ເປັນ
ເຈົ້າໄດ້ມາເຖິງຂ້າພະເຈົ້າ, ມີຄວາມວ່າ:
ລູກຂຶ້ນ ແລະ ຈົ່ງຂຶ້ນໄປເທິງພູ. ແລະ
ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້
ລຸກຂຶ້ນ ແລະ ໄດ້ຂຶ້ນໄປເທິງພູ ແລະ ໄດ້
ຮ້ອງທຸນຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

8 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຮັບສິ່ງກັບຂ້າພະເຈົ້າ, ມີຄວາມວ່າ: ຈົ່ງສ້າງເຮືອລຳໜຶ່ງ ຕາມວິທີ ທີ່ເຮົາຈະສະແດງແກ່ເຈົ້າ, ເພື່ອເຮົາຈະ ນຳຜູ້ຄົນຂອງເຈົ້າຂ້າມນ້ຳມື້ໄປ.

9 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ທູນຖາມວ່າ: ຂ້າ ແດ່ພຣະອົງເຈົ້າ, ຂ້ານ້ອຍຈະໄປທາງໃດ ເພື່ອຈະໄດ້ຫາແຮ່ມາຫລໍ່ຫລອມ ເພື່ອຈະ ເຮັດເຄື່ອງມືສ້າງເຮືອຕາມວິທີພຣະອົງໄດ້ ສະແດງແກ່ຂ້ານ້ອຍ?

10 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ຈະໄປຫາແຮ່ຢູ່ບ່ອນໃດ ເພື່ອຈະໄດ້ມັນ ມາເຮັດເປັນເຄື່ອງມື.

11 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຂ້າພະເຈົ້າມີໄຟໄດ້ເຮັດເຄື່ອງເປົ່າລົມ ດ້ວຍໜັງສັດເພື່ອໃຊ້ເປົ່າໄຟ ແລະ ຫລັງ ຈາກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຮັດເຄື່ອງເປົ່າລົມ ເພື່ອຈະໄດ້ໃຊ້ເປົ່າໄຟແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າ ໄດ້ເອົາຫີນສອງກ້ອນມາຕ່ອຍກັນເພື່ອ ຈະໄດ້ກໍ່ໄຟ.

12 ເພາະຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນມາພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າບໍ່ຍອມໃຫ້ພວກເຮົາກໍ່ໄຟຫລາຍໃນ ເວລາທີ່ພວກເຮົາເດີນທາງຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ່ງ ແລ້ງກັນດານ; ເພາະພຣະອົງບອກວ່າ: ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ອາຫານຂອງເຈົ້າກັບເປັນ ຫວານເພື່ອເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ທຸງຕົ້ມ;

13 ແລະ ເຮົາຈະເປັນແສງສະຫວ່າງ ໃຫ້ເຈົ້າໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານນຳອີກ; ແລະ ເຮົາຈະຕຽມທາງໄວ້ກ່ອນເຈົ້າຖ້າ ຫາກເຈົ້າຈະຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງ ເຮົາ; ດັ່ງນັ້ນ, ຕາບໃດທີ່ເຈົ້າຈະຮັກສາ ພຣະບັນຍັດຂອງເຮົາ ເຈົ້າຈະຖືກພາ

ໄປຫາແຜ່ນດິນແຫ່ງຄຳສັນຍາ; ແລະ ເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າເຮົາເປັນຜູ້ນຳເຈົ້າໄປ.

14 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ ບອກໄວ້ອີກວ່າ: ຫລັງຈາກເຈົ້າໄປເຖິງ ແຜ່ນດິນແຫ່ງຄຳສັນຍາແລ້ວ, ເຈົ້າຈະຮູ້ ວ່າ ເຮົາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າ; ແລະວ່າເຮົາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບົດປ່ອຍ ເຈົ້າໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມພິນາດ; ແທ້ຈິງ ແລ້ວ, ເຮົາພຣະເຈົ້າໄດ້ພາເຈົ້າອອກມາ ຈາກແຜ່ນດິນເຢຣູຊາເລັມ.

15 ດັ່ງນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າມີໄຟໄດ້ພະຍາ ຍາມຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຊັກຊວນພວກ ອ້າຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ມີຄວາມຊື່ສັດ ແລະ ພາກພຽນ.

16 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຮັດເຄື່ອງມືຈາກແຮ່ທີ່ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຫລອມອອກຈາກຫີນ.

17 ແລະ ເມື່ອພວກອ້າຍຂອງຂ້າພະ ເຈົ້າເຫັນວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງຈະສ້າງ ເຮືອຢູ່, ພວກເຂົາເລີ່ມຈົ່ມໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າ, ໂດຍກ່າວວ່າ: ມ້ອງຂອງພວກເຮົາເປັນ ຄົນໂງ່, ມັນຄິດວ່າມັນຈະສ້າງເຮືອໄດ້; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ມັນຄິດອີກວ່າ ມັນ ສາມາດຂ້າມນ້ຳກວ້າງໃຫຍ່ນີ້ໄປໄດ້.

18 ແລະ ພວກອ້າຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ໄດ້ຈົ່ມໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າດັ່ງນັ້ນ, ແລະ ປາ ຖະໜາທີ່ຈະບໍ່ເຮັດວຽກເພາະພວກເຂົາ ບໍ່ເຊື່ອວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະສ້າງເຮືອໄດ້; ທັງ ບໍ່ເຊື່ອອີກວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສອນ ຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວ.

19 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດ ຂຶ້ນຄື ຂ້າພະເຈົ້າມີໄຟເລີ່ມເສົ້າສະຫລົດ

ໃຈຢ່າງຍິ່ງເພາະຄວາມແຂງກະດ້າງໃຈຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ບັດນີ້ເມື່ອພວກເຂົາເຫັນວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າເລີ່ມເສົ້າສະຫລົດໃຈຫລາຍ ພວກເຂົາກໍຍິນດີໃນໃຈຢ່າງຍິ່ງ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກເຂົາໄດ້ສະແດງຄວາມປີຕິຍິນດີໃສ່ຂ້າພະເຈົ້າໂດຍກ່າວວ່າ: ພວກເຮົາຮູ້ວ່າເຈົ້າເຮັດເຮືອບໍ່ໄດ້, ເພາະພວກເຮົາຮູ້ວ່າເຈົ້າຕັດສິນໃຈບໍ່ເປັນ; ດັ່ງນັ້ນ, ເຈົ້າຈະເຮັດວຽກງານໃຫຍ່ເຊັ່ນນີ້ໃຫ້ສໍາເລັດບໍ່ໄດ້.

20 ແລະ ເຈົ້າເປັນຄືກັນກັບບິດາຂອງພວກເຮົາ, ຊຶ່ງຖືກພາໄປໂດຍຄວາມຄິດຜັນອັນໂງ່ຈັກທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນໃຈຂອງເພິ່ນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເພິ່ນນໍາພວກເຮົາອອກມາຈາກແຜ່ນດິນເຢຣູຊາເລັມ ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ເລື່ອນລອຍຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານມາຫລາຍປີແລ້ວ; ແລະ ພວກເຮົາຜູ້ຍິງຂອງພວກເຮົາກໍໄດ້ເຮັດວຽກໜັກໃນຂະນະທີ່ຖືພາ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເກີດລູກໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ ແລະ ໄດ້ອົດທົນທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງນອກຈາກຄວາມຕາຍເທົ່ານັ້ນ; ແລ້ວຖ້າພວກເຂົາຕາຍເສຍກ່ອນອອກຈາກເຢຣູຊາເລັມກໍຄົງເປັນການດີກວ່າທີ່ຈະຕ້ອງມາທົນທຸກທໍລະມານເຊັ່ນນີ້.

21 ຈົ່ງເບິ່ງ, ຫລາຍປີຜ່ານມາທີ່ພວກເຮົາໄດ້ອົດທົນຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ ຊຶ່ງເປັນເວລາທີ່ພວກເຮົາຄວນຈະຊຶ້ນຊົມຢູ່ກັບຊັບສົມບັດຂອງພວກເຮົາ ແລະ ແຜ່ນດິນຊຶ່ງເປັນມູນມໍລະດົກຂອງພວກເຮົາ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ພວກເຮົາຄວນຈະມີຄວາມສຸກ.

22 ແລະ ພວກເຮົາຮູ້ວ່າ ຜູ້ຄົນທີ່ຢູ່ໃນ

ແຜ່ນດິນເຢຣູຊາເລັມເປັນຄົນຊອບທຳ; ເພາະພວກເຂົາໄດ້ຮັກສາຂໍ້ກຳນົດ ແລະ ຄຳພິພາກສາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ພຣະບັນຍັດທຸກປະການຂອງພຣະອົງຕາມກົດຂອງໂມເຊ; ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຮົາຈຶ່ງຮູ້ວ່າ ພວກເຂົາເປັນຄົນຊອບທຳ; ແລະ ພວກເຂົາຖືກຕັດສິນໂດຍບິດາຂອງພວກເຮົາ ແລະ ພວກເຮົາອອກມາເພາະພວກເຮົາເຊື່ອຟັງຄຳຂອງເພິ່ນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ນ້ອງຊາຍຂອງພວກເຮົາກໍເປັນຄືກັນກັບເພິ່ນ. ແລະ ພວກອ້າຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຈົມ ແລະ ຕໍ່ວ່າຕໍ່ຂານພວກເຮົາໂດຍໃຊ້ພາສາຢ່າງນີ້.

23 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຂ້າພະເຈົ້າມີໄຟໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາ, ມີຄວາມວ່າ: ພວກເຈົ້າເຊື່ອບໍ່ວ່າ ບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາຜູ້ເປັນລູກຫລານຂອງອິດສະຣາເອນ ຈະຖືກນຳພາໄປໃຫ້ພົ້ນຈາກກຳມີຂອງຊາວເອຢິບບໍ່ໄດ້ຖ້າຫາກພວກເຂົາບໍ່ເຊື່ອຟັງຄຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ?

24 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຈົ້າຄິດບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະຖືກນຳໄປໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມເປັນທາດບໍ່ໄດ້ ຖ້າຫາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ບັນຊາໂມເຊໃຫ້ນຳພວກເຂົາໄປໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມເປັນທາດ?

25 ບັດນີ້ພວກເຈົ້າຮູ້ວ່າ ລູກຫລານຂອງອິດສະຣາເອນເຄີຍເປັນທາດມາແລ້ວ; ແລະ ພວກເຈົ້າຮູ້ວ່າ ພວກເຂົາຕ້ອງເຮັດວຽກໜັກ ຊຶ່ງເປັນພາລະເຫລືອທີ່ຈະທົນໄດ້; ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຈົ້າຮູ້ວ່າພວກເຂົາຖືກນຳໄປໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມເປັນທາດຍ່ອມຕ້ອງເປັນການດີສໍາລັບພວກເຂົາ.

26 ບັດນີ້ພວກເຈົ້າຮູ້ວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບັນຊາໃຫ້ໂມເຊເຮັດວຽກທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ນັ້ນ; ແລະ ພວກເຈົ້າຮູ້ວ່າ ດ້ວຍຄຳເວົ້າຂອງເພິ່ນນ້ຳໃນທະເລແດງຈຶ່ງແຍກອອກໄປທາງນັ້ນທາງນີ້, ແລະ ພວກເຂົາຈຶ່ງເດີນຜ່ານໄປໄດ້ເທິງແຜ່ນດິນແຫ້ງ.

27 ແລະ ພວກເຈົ້າຮູ້ວ່າຊາວເອຢິບຊຶ່ງເປັນກອງທັບຂອງຟາຣາໂອໄດ້ຈົມຢູ່ໃນນ້ຳທະເລແດງນັ້ນ.

28 ແລະ ພວກເຈົ້າຮູ້ອີກວ່າພວກເຂົາຖືກລ້ຽງດູດ້ວຍມານາຢູ່ໃນຕີນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ.

29 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ພວກເຈົ້າຮູ້ອີກວ່າດ້ວຍຄຳເວົ້າຂອງໂມເຊຕາມອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າຊຶ່ງຢູ່ກັບເພິ່ນ, ເພິ່ນຕີຫີນແລະ ນ້ຳໄດ້ໄຫລອອກມາເພື່ອລູກຫລານອິດສະຣາເອນຈະໄດ້ດື່ມແກ້ຄວາມຫິວກະຫາຍ.

30 ແລະ ທັງທີ່ພວກເຂົາຖືກນຳໄປພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ, ພຣະຜູ້ໄຖ່ຂອງພວກເຂົາຍັງສະເດັດໄປທາງໜ້າພວກເຂົາ ໂດຍນຳພວກເຂົາໄປໃນຕອນກາງເວັນ ແລະ ປະທານແສງສະຫວ່າງໃຫ້ພວກເຂົາໃນຕອນກາງຄືນ, ແລະ ເຮັດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ ຊຶ່ງຕາມແບບມະນຸດຈະໄດ້ຮັບ, ພວກເຂົາຍັງເຮັດໃຈແຂງກະດ້າງ ແລະ ເຮັດຈິດໃຈມືດມົນ ແລະ ໝິ່ນປະໝາດໂມເຊ ແລະ ພຣະເຈົ້າອົງທ່ຽງແທ້ ແລະ ຊົງພຣະຊົນຢູ່.

31 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພຣະອົງໄດ້ທຳລາຍພວກເຂົາຕາມຄຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ຕາມຄຳຂອງພຣະອົງ

ໄດ້ນຳພາພວກເຂົາ ແລະ ຕາມຄຳຂອງພຣະອົງໄດ້ກະທຳທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງເພື່ອພວກເຂົາ; ແລະ ບໍ່ມີຫຍັງເປັນໄປນອກຈາກຕາມຄຳຂອງພຣະອົງ.

32 ແລະ ຫລັງຈາກພວກເຂົາຂ້າມແມ່ນ້ຳຍີແດນແລ້ວ ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຍິ່ງໃຫຍ່ຈົນໄດ້ຂັບໄລ່ລູກຫລານຂອງແຜ່ນດິນໄປ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈົນພວກນັ້ນກະຈັດກະຈາຍໄປສູ່ຄວາມພິນາດ.

33 ແລະ ບັດນີ້, ພວກເຈົ້າຄິດບໍ່ວ່າລູກຫລານຂອງແຜ່ນດິນນີ້ ຊຶ່ງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນແຫ່ງຄຳສັນຍາ ຊຶ່ງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາຂັບໄລ່ໄປ, ພວກເຈົ້າຄິດບໍ່ວ່າພວກເຂົາເປັນຄົນຊອບທຳ? ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາເວົ້າກັບພວກເຈົ້າວ່າ, ບໍ່ເລີຍ.

34 ພວກເຈົ້າຄິດບໍ່ວ່າບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາຈະເປັນທີ່ໂປດປານຫລາຍກວ່າພວກເຂົາ ຖ້າຫາກພວກເຂົາເປັນຄົນຊອບທຳ? ເຮົາກ່າວກັບພວກເຈົ້າວ່າ, ບໍ່ເລີຍ.

35 ຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຖືວ່າ ເນື້ອໜັງທັງຫລາຍເປັນອັນດຽວ; ຄົນທີ່ຊອບທຳຍ່ອມເປັນທີ່ໂປດປານຂອງພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ຜູ້ຄົນພວກນີ້ປະຕິເສດຄຳຂອງພຣະເຈົ້າທຸກຂໍ້ຄວາມ; ແລະ ພວກເຂົາສຸກໃນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມບໍລິບູນແຫ່ງພຣະພິໂລດຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ເໜືອພວກເຂົາແລ້ວ, ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສາບແຊ່ງແຜ່ນດິນສຳລັບພວກເຂົາ ແລະ ປະທານມັນໃຫ້ແກ່ບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພຣະອົງໄດ້ສາບແຊ່ງມັນສຳລັບພວກ

ເຂົາຈົນເຖິງຄວາມພິນາດຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ພຣະອົງໄດ້ປະທານມັນໃຫ້ແກ່ ບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາຈົນເຖິງການ ມີອຳນາດເໝືອກວ່າມັນ.

36 ຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສ້າງ ໂລກເພື່ອໃຫ້ເປັນທີ່ຢູ່ອາໄສ; ແລະ ພຣະ ອົງໄດ້ສ້າງລູກຂອງພຣະອົງເພື່ອພວກ ເຂົາຈະໄດ້ເປັນເຈົ້າຂອງມັນ.

37 ແລະ ພຣະອົງໄດ້ຍົກປະຊາຊາດທີ່ ຊອບທຳຂຶ້ນ ແລະ ທຳລາຍປະຊາຊາດ ຂອງຄົນຊົ່ວ.

38 ແລະ ພຣະອົງໄດ້ນຳຄົນຊອບທຳ ໄປຫາແຜ່ນດິນທີ່ມີຄ່າ, ແລະ ພຣະອົງໄດ້ ທຳລາຍຄົນຊົ່ວ, ແລະ ສາບແຊ່ງແຜ່ນດິນ ສຳລັບຄົນຊົ່ວເພື່ອເຫັນແກ່ພວກເຂົາ.

39 ພຣະອົງໄດ້ບົກຄອງຢູ່ສູງໃນສະ ຫວັນ, ເພາະບ່ອນນັ້ນຄືພຣະທີ່ນັ່ງຂອງ ພຣະອົງ, ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກນີ້ຄືທີ່ຮອງ ພຣະບາດຂອງພຣະອົງ.

40 ແລະ ພຣະອົງຮັກຜູ້ທີ່ຮັບຮູ້ພຣະອົງ ເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ. ຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະອົງຮັກບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ພຣະອົງເຮັດພັນທະສັນຍາໄວ້ກັບ ພວກເຂົາ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຖິງແມ່ນກັບອັບ ຣາຮາມ, ອີຊາກ, ແລະ ຍາໂຄບ; ແລະ ພຣະອົງຈື່ຈຳພັນທະສັນຍາທີ່ໄດ້ກະທຳ ໄວ້; ດັ່ງນັ້ນ, ພຣະອົງຈື່ໄດ້ນຳພວກເຂົາ ອອກຈາກແຜ່ນດິນເອຢິບ.

41 ແລະ ພຣະອົງໄດ້ຕີສອນພວກເຂົາ ດ້ວຍໄມ້ແສ້ຂອງພຣະອົງໃນຖິ່ນແຫ່ງ ແລ້ງກັນດານ ເພາະພວກເຂົາເຮັດໃຈ ແຂງກະດ້າງເຖິງແມ່ນດັ່ງທີ່ພວກເຈົ້າ ເຮັດຢູ່; ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຕີສອນ

ພວກເຂົາເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງ ພວກເຂົາ. ພຣະອົງໄດ້ສົ່ງງູພິດບິນພົ່ນ ໄຟລົງມາເທິງບັນດາພວກເຂົາ; ແລະ ຫລັງຈາກຖືກງູຕອດແລ້ວ ພຣະອົງໄດ້ ຕຽມທາງໄວ້ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບ ການປິ່ນປົວ; ແລະ ວຽກທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງ ເຮັດຄືຫລຽວເບິ່ງ; ແລະ ເພາະຄວາມ ລຽບຂອງທາງ, ຫລື ຄວາມງ່າຍດາຍ ຂອງມັນ, ຈື່ງມີຄົນຕາຍເປັນຈຳນວນ ຫລວງຫລາຍ.

42 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃຈແຂງ ກະດ້າງເປັນບາງຄັ້ງ, ແລະ ພວກເຂົາ ໄດ້ໝິ່ນປະໝາດໂມເຊກັບພຣະເຈົ້ານຳ ອີກ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພວກເຈົ້າຍັງຮູ້ ວ່າພວກເຂົາຖືກນຳອອກມາຫາແຜ່ນດິນ ແຫ່ງຄຳສັນຍາ ໂດຍອຳນາດອັນຫາທີ່ ປຽບບໍ່ໄດ້ຂອງພຣະອົງ.

43 ແລະ ບັດນີ້, ຫລັງຈາກເຫດການ ທັງໝົດນີ້ແລ້ວ, ເວລາຈະມາເຖິງເມື່ອ ພວກເຂົາກັບເປັນຄົນຊົ່ວ, ແທ້ຈິງ ແລ້ວ, ເກືອບສຸກ; ແລະ ເຮົາກໍບໍ່ຮູ້ແຕ່ ທຸກວັນນີ້ພວກເຂົາໃກ້ຈະຖືກທຳລາຍ ແລ້ວ; ເພາະເຮົາຮູ້ວ່າ ວັນນັ້ນຕ້ອງມາ ເຖິງແມ່ນອນທີ່ພວກເຂົາຈະຕ້ອງຖືກ ທຳລາຍ, ນອກຈາກບໍ່ເທົ່າໃດຄົນຊື່ງຈະ ຖືກນຳໄປສູ່ການເປັນຊະເລີຍ.

44 ດັ່ງນັ້ນ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈື່ງບັນຊາ ບິດາຂອງເຮົາວ່າເພິ່ນຄວນອອກມາໃນ ຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ ແລະ ຊາວຍິວກໍ ພະຍາຍາມທີ່ຈະເອົາຊີວິດຂອງເພິ່ນ ນຳອີກ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ພວກເຈົ້າກໍ ພະຍາຍາມທີ່ຈະເອົາຊີວິດຂອງເພິ່ນ ເໝືອນກັນ; ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຈົ້າຈື່ງມີໃຈ

ເປັນຄາດຕະກອນ ແລະ ພວກເຈົ້າກໍປຽບ
ເໝືອນດັ່ງຄົນພວກນັ້ນ.

45 ພວກເຈົ້າວ່ອງໄວທີ່ສຸດໃນການເຮັດ
ຄວາມຊົ່ວ ແຕ່ຊັກຊ້າທີ່ຈະລະນຶກເຖິງ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງ
ພວກເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນທູດແລ້ວ,
ແລະ ເພິ່ນໄດ້ກ່າວກັບພວກເຈົ້າ; ແທ້ຈິງ
ແລ້ວ, ພວກເຈົ້າໄດ້ຍິນສຽງຂອງພຣະ
ອົງເປັນບາງຄັ້ງ; ແລະ ພຣະອົງໄດ້ຮັບ
ສັ່ງກັບພວກເຈົ້າດ້ວຍສຽງອັນເບົາໆ, ແຕ່
ພວກເຈົ້າມີໃຈແຂງເກີນກວ່າທີ່ຈະຮູ້ສຶກ,
ພວກເຈົ້າຈຶ່ງຮູ້ສຶກໃນຄໍາຂອງພຣະອົງບໍ່
ໄດ້; ດັ່ງນັ້ນ, ພຣະອົງຈຶ່ງຮັບສັ່ງກັບພວກ
ເຈົ້າດ້ວຍສຽງເໝືອນຟ້າຮ້ອງ ຊຶ່ງໄດ້ເຮັດ
ໃຫ້ແຜ່ນດິນສັ່ນສະເທືອນເໝືອນກັບວ່າ
ຈະແຍກອອກຈາກກັນ.

46 ແລະ ພວກເຈົ້າຮູ້ອີກວ່າ ໂດຍ
ອໍານາດແຫ່ງຄໍາອັນມີລິດເດດຂອງພຣະ
ອົງ, ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ໂລກສູນສິ້ນ
ໄປໄດ້; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ພວກເຈົ້າຮູ້
ວ່າ ໂດຍຄໍາຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງໄດ້
ເຮັດໃຫ້ບ່ອນຫລຸບໂນນກາຍເປັນບ່ອນ
ຮາບພຽງໄດ້, ແລະ ເຮັດໃຫ້ບ່ອນຮາບ
ພຽງແຕກຄູ່ຄະໄດ້. ໂອ້, ແລ້ວດ້ວຍເຫດ
ໃດ ພວກເຈົ້າຈຶ່ງມີໃຈແຂງກະດ້າງເຊັ່ນ
ນັ້ນໄດ້?

47 ຈົ່ງເບິ່ງ, ຈິດວິນຍານຂອງເຮົາສຶກ
ຂາດດ້ວຍຄວາມເຈັບປວດເພາະພວກ
ເຈົ້າ, ແລະ ໃຈຂອງເຮົາເຈັບປວດເພາະ
ເຮົາຍ້ານວ່າ ພວກເຈົ້າຈະຖືກປະຖິ້ມ
ຕະຫລອດໄປ; ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາເຕັມໄປ
ດ້ວຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຖິງ
ຂະໜາດທີ່ຮ່າງກາຍຂອງເຮົາໝົດກໍາລັງ.

48 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດ
ຂຶ້ນຄື ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າຂໍຄວາມ
ນີ້ແລ້ວ ພວກເຂົາກໍໃຈຮ້າຍໃຫ້ຂ້າພະ
ເຈົ້າ ແລະ ປາຖະໜາທີ່ຈະໂຍນຂ້າພະ
ເຈົ້າລົງໄປໃນຄວາມເລິກຂອງທະເລ;
ແລະ ເມື່ອພວກເຂົາເຂົ້າມາຫວັງທີ່ຈະ
ຈັບຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບ
ພວກເຂົາ, ມີຄວາມວ່າ: ໃນພຣະນາມ
ຂອງພຣະເຈົ້າ ຜູ້ຊົງລິດອໍານາດຍິ່ງໃຫຍ່,
ເຮົາບັນຊາພວກເຈົ້າວ່າ ຢາໄດ້ແຕະຕ້ອງ
ເຮົາເປັນເດັດຂາດ ເພາະເຮົາເຕັມໄປ
ດ້ວຍອໍານາດຂອງພຣະເຈົ້າເຖິງຂະໜາດ
ເກືອບຈະໄໝ້ເນື້ອໜັງຂອງເຮົາ ແລະ ຜູ້
ໃດທີ່ເອົາມືມາແຕະຕ້ອງເຮົາ ຜູ້ນັ້ນຈະ
ຫ່ຽວແຫ້ງໄປຄືກັນກັບຕົນອໍ່ແຫ້ງ; ແລະ
ຜູ້ນັ້ນຈະສູນສິ້ນໄປຕໍ່ອໍານາດຂອງພຣະ
ເຈົ້າ ເພາະພຣະເຈົ້າຈະລົງທັນຜູ້ນັ້ນ.

49 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ຂ້າພະເຈົ້າມີໄຟໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ
ບໍ່ໃຫ້ຈົມໃຫ້ບິດາຂອງພວກເຂົາອີກຕໍ່ໄປ;
ທັງຈະບໍ່ປະຕິເສດວຽກງານທີ່ຂ້າພະເຈົ້າ
ໃຫ້ເຮັດ, ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ບັນຊາ
ຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ສ້າງເຮືອລໍາໜຶ່ງ.

50 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບພວກ
ເຂົາວ່າ: ຖ້າຫາກພຣະເຈົ້າບັນຊາຂ້າ
ພະເຈົ້າໃຫ້ເຮັດສິ່ງໃດກໍຕາມ ຂ້າພະ
ເຈົ້າຍ່ອມເຮັດໄດ້ ຖ້າຫາກພຣະອົງໄດ້
ບັນຊາຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ເວົ້າກັບນ້ຳນີ້ວ່າ ຈົ່ງ
ເປັນແຜ່ນດິນ ມັນກໍຈະເປັນແຜ່ນດິນ,
ແລະ ຖ້າຫາກ ຂ້າພະເຈົ້າຈະກ່າວແນວ
ໃດ ມັນຈະເປັນໄປຕາມນັ້ນ.

51 ແລະ ບັດນີ້, ຖ້າຫາກພຣະຜູ້ເປັນ
ເຈົ້າມີອໍານາດຍິ່ງໃຫຍ່ເຊັ່ນນັ້ນ, ແລະ

ກະທຳສິ່ງມະຫັດສະຈັນຫລາຍຕໍ່ຫລາຍ ຢ່າງໃນບັນດາລູກຫລານມະນຸດ, ແລ້ວ ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈະສອນຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ ສ້າງເຮືອລຳໜຶ່ງບໍ່ໄດ້?

52 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຂ້າພະເຈົ້ານີໄຟໄດ້ເວົ້າຫລາຍເລື່ອງ ກັບພວກອ້າຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເຖິງຂະ ໜາດທີ່ພວກເຂົາອັບອາຍ ແລະ ໂຕ້ ຕອບຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ ທັງບໍ່ກ້າຈັບຂ້າພະ ເຈົ້າ ຫລື ແຕະຕ້ອງຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍນິ້ວມື ເລີຍ, ເຖິງແມ່ນເປັນເວລາຫລາຍມື້ແລ້ວ ພວກເຂົາກໍຍັງບໍ່ກ້າເຮັດຢ່າງນັ້ນ ເພາະ ຍ້ານວ່າຕົນຈະຫ່ຽວແຫ້ງໄປຕໍ່ໜ້າຂ້າພະ ເຈົ້າ. ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າມີ ອຳນາດເຊັ່ນນັ້ນ ແລະ ກະທຳກັບພວກ ເຂົາດັ່ງນັ້ນ.

53 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: ຢຽດມືຊື່ອອກໄປຫາພວກອ້າຍຂອງ ເຈົ້າອີກ, ແລະ ພວກເຂົາຈະບໍ່ຫ່ຽວແຫ້ງ ໄປຕໍ່ໜ້າເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າກ່າວດັ່ງນີ້, ແລະ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາສະດຸ້ງຕື່ນ, ແລະ ເຮົາຈະກະທຳການນີ້ເພື່ອພວກເຂົາ ຈະໄດ້ຮູ້ວ່າເຮົາຄືພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນ ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ.

54 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຢຽດມືອອກໄປຫາພວກ ອ້າຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ພວກເຂົາ ບໍ່ໄດ້ຫ່ຽວແຫ້ງໄປຕໍ່ໜ້າຂ້າພະເຈົ້າ, ແຕ່ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຕົວ ສັ່ນເຖິງແມ່ນເປັນດັ່ງຄຳທີ່ພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າຮັບສັ່ງໄວ້.

55 ແລະ ບັດນີ້, ພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າວ່າ:

ພວກເຮົາຮູ້ເຖິງຄວາມແນ່ນອນວ່າ ພຣະ ຜູ້ເປັນເຈົ້າສະຖິດຢູ່ກັບເຈົ້າ, ເພາະວ່າ ພວກເຮົາຮູ້ວ່າ ມັນເປັນອຳນາດຂອງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ເຮັດໃຫ້ຕົວພວກ ເຮົາສັ່ນ. ແລະ ພວກເຂົາຊຸດຕົວລົງ ຕໍ່ໜ້າຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ກຳລັງຈະກາບ ໄຫວ້ຂ້າພະເຈົ້າ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຍອມ ໃຫ້ພວກເຂົາເຮັດ, ໂດຍກ່າວວ່າ: ເຮົາ ເປັນນ້ອງຂອງພວກເຈົ້າ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນເປັນນ້ອງຊາຍຂອງພວກເຈົ້າ; ດັ່ງນັ້ນ, ຈົ່ງນະມັດສະການພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າພຸ້ນ, ແລະ ຈົ່ງນັບຖືບິດາມານດາຂອງພວກ ເຈົ້າເພື່ອວັນເວລາຂອງພວກເຈົ້າຈະ ຍືນຍົງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນ ຊຶ່ງພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າຈະ ປະທານໃຫ້.

ບົດທີ 18

ເຮືອໄດ້ສຳເລັດ—ການເກີດຂອງຢາໂຄບ ແລະ ໂຢເຊັບໄດ້ເວົ້າເຖິງ—ຄອບຄົວ ເລີ່ມອອກເດີນທາງໄປຫາແຜ່ນດິນແຫ່ງ ຄຳສັນຍາ—ລູກຊາຍຂອງອິດຊະມາ ເອນ ແລະ ພວກເມຍຂອງພວກເຂົາ ເຂົ້າຮ່ວມການສະນຸກສະໜານ ແລະ ກໍ່ ການກະບົດ—ນີໄຟຖືກມັດ ແລະ ເຮືອໄດ້ ຖືກພັດກັບຄືນດ້ວຍລົມພາຍຸທີ່ຮ້າຍແຮງ ແລະ ໜ້າຍ້ານກົວ—ນີໄຟໄດ້ຮັບການ ບົດປ່ອຍ ແລະ ໂດຍການອະທິຖານ ຂອງເພິ່ນລົມພາຍຸໄດ້ຢຸດລົງ—ຜູ້ຄົນມາ ເຖິງແຜ່ນດິນແຫ່ງຄຳສັນຍາ. ປະມານ 591-589 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກເຂົາໄດ້ນະມັດສະການພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ອອກໄປກັບຂ້າພະເຈົ້າ; ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ເຮັດວຽກດ້ວຍຜິມີອັນ ແປກປະຫລາດ. ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໄດ້ສະແດງໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນບາງຄັ້ງວ່າ ຄວນສູນໄມ້ວິທີໃດເພື່ອຈະສ້າງເຮືອໄດ້.

2 ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າມີໄຟບໍ່ໄດ້ເຮັດວຽກ ໄມ້ຕາມວິທີທີ່ມະນຸດຮຽນຮູ້ກັນ, ທັງບໍ່ໄດ້ ສ້າງເຮືອຕາມວິທີຂອງມະນຸດ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສ້າງເຮືອຕາມວິທີທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສະແດງແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ; ດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງບໍ່ເປັນໄປຕາມວິທີຂອງມະນຸດ.

3 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າມີໄຟໄດ້ຂຶ້ນໄປເທິງ ພູເລື້ອຍໆເພື່ອອະທິຖານທາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ດັ່ງນັ້ນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງສະແດງ ສິ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ.

4 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຫລັງ ຈາກທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສ້າງເຮືອສຳເລັດ ຕາມພຣະຄຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ້ວ, ພວກອ້າຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງເຫັນວ່າມັນ ດີຫລາຍ ແລະ ຜິມີຂອງການສ້າງນັ້ນດີ ເລີດ; ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຂົາຈຶ່ງຖ່ອມຕົວລົງຕໍ່ ພຣະພັກຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອີກ.

5 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ສຸລະສຽງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມາເຖິງ ບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ວ່າພວກເຮົາຄວນ ລຸກຂຶ້ນ ແລະ ລົງໄປໃນເຮືອ.

6 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໃນ ວັນຮຸ່ງຂຶ້ນ, ຫລັງຈາກພວກເຮົາຕຽມ ເຄື່ອງຂອງທັງໝົດ, ມີໝາກໄມ້ ແລະ ຂຶ້ນຈາກຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ, ແລະ ນຳເຜິ້ງເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍກັບ

ສະບຽງອາຫານຕາມທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ບັນຊາພວກເຮົາໄວ້, ພວກເຮົາໄດ້ລົງໄປ ໃນເຮືອພ້ອມດ້ວຍເຄື່ອງບັນທຸກຂອງ ພວກເຮົາທຸກຢ່າງ, ແລະ ເມັດພືດຂອງ ພວກເຮົາ, ແລະ ເຄື່ອງຂອງຕ່າງໆທີ່ພວກ ເຮົານຳມາ, ແຕ່ລະຄົນຕາມອາຍຸຂອງ ຕົນ; ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຮົາທຸກຄົນຈຶ່ງໄດ້ລົງ ໄປໃນເຮືອພ້ອມທັງເມຍຂອງພວກເຮົາ ແລະ ລູກຂອງພວກເຮົາ.

7 ແລະ ບັດນີ້, ບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ ມີລູກຕື່ມອີກສອງຄົນໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງ ກັນດານ; ຜູ້ເປັນອ້າຍມີຊື່ວ່າ ຢາໂຄບ ແລະ ຜູ້ເປັນນ້ອງມີຊື່ວ່າ ໂຢເຊັບ.

8 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຫລັງ ຈາກພວກເຮົາທຸກຄົນລົງໄປໃນເຮືອ, ແລະ ໄດ້ເອົາສະບຽງອາຫານ ແລະ ສິ່ງ ຂອງຊຶ່ງພວກເຮົາຖືກບັນຊາໃຫ້ເອົາໄປ ນຳແລ້ວ, ພວກເຮົາໄດ້ອອກທະເລ ແລະ ຖືກພັດໄປດ້ວຍ ລົມໄປຫາແຜ່ນດິນແຫ່ງ ຄຳສັນຍາ.

9 ແລະ ຫລັງຈາກພວກເຮົາຖືກພັດ ໄປດ້ວຍລົມເປັນເວລາຫລາຍມື້, ຈຶ່ງ ເບິ່ງ, ພວກອ້າຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ພວກລູກຊາຍຂອງອິດຊະມາເອນກັບ ເມຍຂອງພວກເຮົາເລີ່ມຫາຄວາມມ່ວນ ຂຶ້ນໃຫ້ແກ່ຕົນເອງ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກ ເຮົາເລີ່ມເຕັ້ນລຳ, ແລະ ຮ້ອງເພງ, ແລະ ເວົ້າຄຳຫຍາບຄາຍ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈົນ ເຖິງຂັ້ນລືມໄປວ່າ ໂດຍອຳນາດອັນໃດທີ່ ນຳພວກເຮົາມາເຖິງບ່ອນນີ້; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຮົາລື້ນເລິງຈົນສະແດງຄວາມ ຫຍາບຄາຍຫລາຍຂຶ້ນ.

10 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າມີໄຟເລີ່ມຍ້ານ

ກົວຢ່າງໜັກເພາະຢ້ານວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະພຣະພິໂລດໃຫ້ພວກເຮົາ, ແລະ ລົງທັນພວກເຮົາເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຮົາຈົນວ່າພວກເຮົາຖືກກົນລົງໄປໃນຄວາມເລິກຂອງທະເລ; ດັ່ງນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້ານີໄຟຈຶ່ງເລີ່ມເວົ້າກັບພວກເຂົາດ້ວຍສະຕິສຳປະສັນຍະຫລາຍຢ່າງ; ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາໃຈຮ້າຍໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າ ໂດຍກ່າວວ່າ: ພວກເຮົາບໍ່ຍອມໃຫ້ນັ້ນອາດຊາຍຂອງພວກເຮົາມາເປັນຜູ້ປົກຄອງພວກເຮົາຢ່າງເດັດຂາດ.

11 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເລມັນກັບເລມູເອນໄດ້ຈັບຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ມັດຂ້າພະເຈົ້າໄວ້ດ້ວຍເຊືອກ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດຮຸນແຮງຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າຫລາຍຢ່າງ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຍອມໃຫ້ພວກເຂົາເຮັດໄປເພື່ອພຣະອົງຈະໄດ້ສະແດງອຳນາດ ແລະ ລິດເດດຂອງພຣະອົງໃຫ້ປະກົດຕາມພຣະຄຳຊົ່ງພຣະອົງໄດ້ຮັບສັ່ງໄວ້ກ່ຽວກັບຄົນຊົ່ວ.

12 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຫລັງຈາກພວກເຂົາໄດ້ມັດຂ້າພະເຈົ້າເຖິງຂະໜາດທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໜັງຕີງບໍ່ໄດ້ແລ້ວ ເຂັມທິດທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕຽມໄວ້ໃຫ້ກຳຢຸດເຮັດວຽກ.

13 ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່າຈະແລ່ນເຮືອໄປທາງໃດ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ເມື່ອເກີດລົມພາຍຸໃຫຍ່, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເປັນລົມພາຍຸຮ້າຍແຮງ ແລະ ໜ້າຢ້ານກົວ ແລ້ວພວກເຮົາກໍຖືກພັດກັບຄືນໄປເທິງແຜ່ນນ້ຳເປັນເວລາສາມມື້; ແລະ ພວກເຂົາເລີ່ມຕົກໃຈຢ່າງໜັກຢ້ານວ່າພວກເຂົາ

ຈະຈົມນ້ຳໃນທະເລ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພວກເຂົາກໍຍັງບໍ່ປ່ອຍຂ້າພະເຈົ້າໄປ.

14 ແລະ ໃນມື້ທີສີ່ ຊຶ່ງພວກເຮົາໄດ້ຖືກພັດກັບຄືນໄປນັ້ນ, ລົມພາຍຸເລີ່ມຮຸນແຮງຫລາຍຂຶ້ນ.

15 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກເຮົາເກືອບຖືກກົນລົງໄປໃນຄວາມເລິກຂອງທະເລ ແລະ ຫລັງຈາກພວກເຮົາຖືກພັດກັບຄືນໄປເທິງແຜ່ນນ້ຳເປັນເວລາສີ່ມື້, ພວກອ້າຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າເລີ່ມເຫັນວ່າການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າເກີດກັບພວກເຂົາແລ້ວ, ແລະ ພວກເຂົາຈະຕ້ອງຕາຍເວັ້ນເສຍແຕ່ຈະກັບໃຈຈາກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ; ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຂົາຈຶ່ງມາຫາຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ແກ້ເຊືອກທີ່ມັດມືຂອງຂ້າພະເຈົ້າອອກ ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ ມັນບວບຊ້ຳຢ່າງໜັກ ແລະ ຂໍ້ຂາຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍບວບຊ້ຳຫລາຍຄືກັນ ແລະ ຄວາມເຈັບປວດກໍທະວີຂຶ້ນ.

16 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຫລຽວຫາພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສັນລະເສີນພຣະອົງຕະຫລອດວັນ; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຈົ່ມໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເພາະຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງຂ້າພະເຈົ້າເລີຍ.

17 ບັດນີ້ບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າລີໂຮໄດ້ເວົ້າຫລາຍເລື່ອງກັບພວກເຂົາ ແລະ ກັບລູກຊາຍຂອງອິດຊະມາເອນນຳອີກ; ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າຊູ່ເຂັ້ນຫລາຍຢ່າງກັບຄົນທີ່ເຂົ້າຂ້າງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ບິດາມານດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າມີອາຍຸແກ່ແລ້ວ ແລະ ໂດຍທີ່ທົນຕໍ່ຄວາມໂສກ

ເລົ່າຫລາຍບໍ່ໄດ້ເພາະລູກໆຂອງພວກ
ເພິ່ນ, ພວກເພິ່ນຈຶ່ງລົ້ມປ່ວຍລົງ, ແທ້
ຈິງແລ້ວ, ຈົນເຖິງແມ່ນແຕ່ຕ້ອງນອນຢູ່
ເທິງຕຽງ.

18 ເພາະຄວາມໂສກເສົ້າ ແລະ ຄວາມ
ເສົ້າສະຫລົດໃຈຂອງພວກເພິ່ນນັ້ນໃຫຍ່
ຫລວງ ແລະ ເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງ
ພວກອ້າຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ພວກເພິ່ນ
ເກືອບຈະຖືກພາໄປເຖິງແມ່ນຖືກພາໄປ
ເພື່ອເຝົ້າພຣະເຈົ້າຂອງພວກເພິ່ນ; ແທ້ຈິງ
ແລ້ວ, ຜົນສີເທົາຂອງພວກເພິ່ນແທບຈະ
ຖືກນຳລົງມາວາງໄວ້ຢູ່ໃຕ້ພື້ນດິນ; ແທ້ຈິງ
ແລ້ວ, ເຖິງແມ່ນຈະຖືກໂຍນລົງຫລຸມສົບ
ໃນນ້ຳ ເພາະຄວາມເສົ້າສະຫລົດໃຈນັ້ນ.

19 ແລະ ຢາໂຄບກັບໂຍເຊັບອີກ, ໂດຍ
ທີ່ຍັງເປັນເດັກນ້ອຍຢູ່ຍ່ອມຕ້ອງການ
ບຳລຸງລ້ຽງດູຢ່າງດີ ຈຶ່ງໂສກເສົ້າເພາະ
ຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງແມ່ຂອງພວກ
ເຂົາ; ແລະ ທັງເມຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າພ້ອມ
ທັງນ້ຳຕາ ແລະ ການອະທິຖານ ແລະ
ທັງລູກໆຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້
ໃຈຂອງພວກອ້າຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າອ່ອນ
ລົງ ແລະ ປ່ອຍຂ້າພະເຈົ້າເລີຍ.

20 ແລະ ບໍ່ມີສິ່ງໃດອີກແລ້ວນອກຈາກ
ອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ຊຶ່ງຊູ່ເຂັນພວກ
ເຂົາດ້ວຍຄວາມພິນາດທີ່ເຮັດໃຫ້ໃຈຂອງ
ພວກເຂົາອ່ອນລົງ; ດັ່ງນັ້ນ, ເມື່ອພວກ
ເຂົາເຫັນວ່າ ພວກເຂົາເກືອບຈະຖືກກີນ
ລົງໄປໃນຄວາມເລິກຂອງທະເລ, ພວກ
ເຂົາຈຶ່ງກັບໃຈຈາກສິ່ງທີ່ໄດ້ເຮັດລົງໄປ,
ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກເຂົາໄດ້ປ່ອຍຕົວ
ຂ້າພະເຈົ້າ.

21 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື

ຫລັງຈາກພວກເຂົາໄດ້ປ່ອຍຕົວຂ້າພະ
ເຈົ້າແລ້ວ, ຈຶ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເອົາ
ເຂັມທິດມາ ແລະ ມັນກໍໄດ້ເຮັດວຽກຕາມ
ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າປາຖະໜາໃຫ້ເຮັດ; ແລະ
ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້
ອະທິຖານຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ຫລັງຈາກ
ຂ້າພະເຈົ້າອະທິຖານແລ້ວ, ລົມພາຍຸກໍ
ຢຸດລົງ ແລະ ມີຄວາມສະຫງົບຄືນອີກ.

22 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ຂ້າພະເຈົ້າມີໄຟໄດ້ນຳເຮືອໄປເພື່ອ
ພວກເຮົາຈະແລ່ນໄປຫາແຜ່ນດິນແຫ່ງ
ຄຳສັນຍາ.

23 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ຫລັງຈາກພວກເຮົາໄດ້ແລ່ນເຮືອໄປ
ເປັນເວລາຫລາຍມື້ ພວກເຮົາໄດ້ມາເຖິງ
ແຜ່ນດິນແຫ່ງຄຳສັນຍາ; ແລະ ພວກ
ເຮົາໄດ້ຂຶ້ນໄປໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ ແລະ ໄດ້
ຕັ້ງຜ້າເຕັ້ນຂອງພວກເຮົາຂຶ້ນ, ແລະ
ພວກເຮົາໄດ້ໃສ່ຊື່ໃຫ້ມັນວ່າ ແຜ່ນດິນ
ແຫ່ງຄຳສັນຍາ.

24 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ພວກເຮົາໄດ້ເລີ່ມໂຖດິນ, ແລະ ພວກເຮົາ
ໄດ້ເລີ່ມປູກເມັດພືດ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກ
ເຮົາໄດ້ປູກເມັດພືດທັງໝົດ, ຊຶ່ງພວກ
ເຮົານຳມາຈາກແຜ່ນດິນເຢຣູຊາເລັມລົງ
ໃນດິນ. ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ມັນໄດ້ງອກງາມຢ່າງຍິ່ງ; ດັ່ງນັ້ນ ພວກ
ເຮົາຈຶ່ງໄດ້ຮັບພອນຢ່າງຫລວງຫລາຍ.

25 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ເມື່ອພວກເຮົາເດີນທາງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນ
ແຫ່ງຄຳສັນຍາ, ພວກເຮົາໄດ້ພົບວ່າມີ
ສັດທຸກຊະນິດຢູ່ໃນປ່າໃນແຜ່ນດິນແຫ່ງ
ຄຳສັນຍາ, ທັງງົວແມ່ ແລະ ງົວເຖິກ, ລາ

ແລະ ມ້າ, ແພະບ້ານ ແລະ ແພະປ່າ, ແລະ ສັດປ່າທຸກຊະນິດທີ່ມະນຸດຈະໃຊ້ໄດ້. ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ພົບແຮ່ທາດທຸກຊະນິດ, ທັງຄຳ, ແລະ ເງິນ, ແລະ ທອງແດງ.

ບົດທີ 19

ນິໄຟເຮັດແຜ່ນຈາລຶກດ້ວຍໂລຫະ ແລະ ຂຽນປະຫວັດສາດຂອງຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນ—ພຣະເຈົ້າຂອງອິດສະຣາເອນ ຈະສະເດັດມາໃນທຶກຮ້ອຍປີນັບແຕ່ລີໄຮໜີຈາກເຢຣູຊາເລັມ—ນິໄຟບອກເຖິງຄວາມທຸກເວດທະນາ ແລະ ການຄົງເທິງໄມ້ກາງແຂນ—ຊາວຍິວຈະຖືກກຽດຊັງ ແລະ ຈະກະຈັດກະຈາຍໄປຈົນເຖິງຍຸກສຸດທ້າຍ, ເມື່ອເວລາທີ່ພວກເຂົາຈະກັບຄືນມາຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ປະມານ 588-570 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບັນຊາຂ້າພະເຈົ້າ, ດັ່ງນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ເຮັດແຜ່ນຈາລຶກດ້ວຍໂລຫະເພື່ອຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ຈາລຶກເລື່ອງລາວຕ່າງໆຂອງຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄວ້ໃນນັ້ນ. ແລະ ໃນແຜ່ນຈາລຶກທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຮັດຂຶ້ນນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງຈາລຶກເລື່ອງລາວຕ່າງໆຂອງບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ການເດີນທາງຂອງພວກເຮົາໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ ແລະ ຄຳທຳນາຍຂອງບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້ານຳອີກ; ແລະ ຄຳທຳນາຍຫລາຍຢ່າງຂອງຂ້າພະເຈົ້າເອງ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂຽນໄວ້ໃນນັ້ນນຳອີກ.

2 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກໃນເວລາທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເຮັດມັນຂຶ້ນວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບບັນຊາຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃຫ້ເຮັດແຜ່ນຈາລຶກເຫລົ່ານີ້; ດັ່ງນັ້ນ, ບັນທຶກຂອງບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ລຳດັບການສືບເຊື້ອສາຍຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງເພິ່ນ ແລະ ສ່ວນໃຫຍ່ຂອງການກະທຳຂອງພວກເຮົາໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ ຈຶ່ງມີຈາລຶກໄວ້ໃນແຜ່ນຈາລຶກເຫລັ້ມທຳອິດທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າເຖິງນັ້ນ; ດັ່ງນັ້ນ, ສິ່ງທີ່ເປັນຄວາມຈິງທີ່ເກີດຂຶ້ນກ່ອນຂ້າພະເຈົ້າເຮັດແຜ່ນຈາລຶກເຫລົ່ານີ້ ຈຶ່ງມີກ່າວໄວ້ສະເພາະໃນແຜ່ນຈາລຶກເຫລັ້ມທຳອິດ.

3 ແລະ ຫລັງຈາກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຮັດແຜ່ນຈາລຶກເຫລົ່ານີ້ຕາມພຣະບັນຍັດແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້ານິໄຟໄດ້ຮັບພຣະບັນຍັດວ່າການປະຕິບັດສາດສະໜາກິດ ແລະ ຄຳທຳນາຍຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງ ແລະ ມີຄຳຢ່າງຫລວງຫລາຍຈະຖືກຂຽນໄວ້ໃນແຜ່ນຈາລຶກນີ້; ແລະ ສິ່ງທີ່ຖືກຂຽນໄວ້ຈະໄດ້ຮັບການຮັກສາໄວ້ ເພື່ອເປັນຄຳສອນໃຫ້ຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າຜູ້ທີ່ຈະໄດ້ເປັນເຈົ້າຂອງແຜ່ນດິນນີ້, ແລະ ເພື່ອຈຸດປະສົງອັນສະຫລາດອື່ນໆອີກທີ່ຈຸດປະສົງນັ້ນເປັນທີ່ຮູ້ຈັກແກ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

4 ດັ່ງນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້ານິໄຟໄດ້ເຮັດບັນທຶກອັນໜຶ່ງໄວ້ໃນແຜ່ນຈາລຶກອື່ນໆ ຊຶ່ງໃຫ້ເລື່ອງລາວ ຫລື ຊຶ່ງໃຫ້ເລື່ອງລາວສ່ວນຫລາຍກ່ຽວກັບສົງຄາມ ແລະ ການຂັດແຍ້ງ ແລະ ຄວາມພິນາດຂອງຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າເຮັດການນີ້ ແລະ ສັ່ງຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າວ່າ ພວກເຂົາຄວນເຮັດແນວໃດຫລັງ

ຈາກທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈາກໄປແລ້ວ ແລະວ່າ ແຜ່ນຈາລຶກເຫລົ່ານີ້ຈະຖືກມອບໃຫ້ຄົນ ລຸ້ນໜຶ່ງຕໍ່ໃຫ້ຄົນອີກລຸ້ນໜຶ່ງ ຫລື ຈາກ ສາດສະດາຜູ້ໜຶ່ງຕໍ່ໃຫ້ສາດສະດາອີກຜູ້ ໜຶ່ງ ຈົນກວ່າຈະໄດ້ຮັບພຣະບັນຍັດເພີ່ມ ເຕີມຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

5 ແລະ ເລື່ອງລາວຂອງຂ້າພະເຈົ້າກ່ຽວ ກັບການເຮັດແຜ່ນຈາລຶກເຫລົ່ານີ້ຈະມີ ກ່າວຕໍ່ຈາກນີ້ໄປ; ແລະ ແລ້ວຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າດຳເນີນການຕາມທີ່ຂ້າພະ ເຈົ້າເວົ້າມາ; ແລະ ການນີ້ຂ້າພະເຈົ້າເຮັດ ເພື່ອສິ່ງທີ່ສັກສິດຈະໄດ້ຮັບການຮັກສາ ໄວ້ເພື່ອໃຫ້ເປັນຄວາມຮູ້ແກ່ຜູ້ຄົນຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າ.

6 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍບໍ່ ໄດ້ຂຽນອັນໃດໃນແຜ່ນຈາລຶກນີ້ ນອກ ຈາກເລື່ອງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າມັນ ສັກສິດ. ແລະ ບັດນີ້, ຖ້າຫາກຂ້າພະເຈົ້າ ເຮັດຜິດໄປແມ່ນແຕ່ຄົນແຕ່ກ່ອນກໍຍັງ ໄດ້ເຮັດຜິດໄປ; ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ແກ້ຕົວ ໃຫ້ຕົນເອງວ່າເປັນຄວາມຜິດຂອງຜູ້ອື່ນ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຂໍແກ້ຕົວວ່າມັນເປັນເພາະ ຄວາມອ່ອນແອທີ່ມີຢູ່ກັບຂ້າພະເຈົ້າອັນ ເປັນເລື່ອງຂອງເນື້ອໜັງ.

7 ເພາະສິ່ງທີ່ບາງຄົນຖືວ່າມີຄຸນຄ່າ ທີ່ສຸດຕໍ່ຮ່າງກາຍ ແລະ ຈິດວິນຍານ, ບາງຄົນຈະຖືວ່າບໍ່ມີຄຸນຄ່າ ແລະ ຢຽບ ຍໍ່າໄວ້ໃຕ້ຕີນຂອງຕົນ. ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຖິງ ແມ່ນພຣະເຈົ້າຂອງອິດສະຣາເອນອີງ ນີ້ຍັງຖືກມະນຸດຢຽບຍໍ່າໄວ້ໃຕ້ຕີນຂອງ ເຂົາ; ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າວ່າຢຽບຍໍ່າໄວ້ໃຕ້ ຕີນຂອງເຂົາ ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະເວົ້າດ້ວຍ ຄຳເວົ້າອື່ນຄື—ເຂົາຖືວ່າພຣະອົງບໍ່ມີ

ຄຸນຄ່າ ແລະ ບໍ່ຟັງສຽງແນະນຳຂອງພຣະ ອົງ ແຕ່ຢ່າງໃດ.

8 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງພຣະອົງຈະສະເດັດມາ ຕາມຄຳເວົ້າຂອງທູດໃນທົກຮ້ອຍປີນັບ ແຕ່ບົດຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໜີຈາກເຢຣູ ຊາເລັມ.

9 ແລະ ເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງ ມະນຸດໂລກ, ເຂົາຈະຕັດສິນພຣະອົງ ວ່າບໍ່ມີຄ່າ; ດັ່ງນັ້ນ ເຂົາຈຶ່ງຂຽນພຣະອົງ ແລະ ພຣະອົງໄດ້ທົນ ແລະ ເຂົາຕີພຣະ ອົງ ແລະ ພຣະອົງໄດ້ທົນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຂົາຖິ້ມນ້ຳລາຍໃສ່ພຣະອົງ ແລະ ພຣະ ອົງໄດ້ທົນ, ເພາະຄວາມກະລຸນາຮັກ ຫອມຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄວາມອົດກັ້ນທີ່ ພຣະອົງມີຕໍ່ລູກຫລານມະນຸດ.

10 ແລະ ພຣະເຈົ້າຂອງບັນພະບຸລຸດ ຂອງພວກເຮົາຜູ້ຖືກນຳພາອອກຈາກ ເອຢິບຈາກການເປັນທາດ ແລະ ໄດ້ຮັບ ການປົກປັກຮັກສາຈາກພຣະອົງໃນຖິ່ນ ແຫ່ງແລງກັນດານ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພຣະ ເຈົ້າຂອງອັບຣາຮາມ, ແລະ ຂອງອີຊາກ, ແລະ ພຣະເຈົ້າຂອງຢາໂຄບໄດ້ຍອມຕົວ ຂອງພຣະອົງເອງຢ່າງມະນຸດໃຫ້ຕົກຢູ່ໃນ ກຳມີຂອງຄົນຊົ່ວຕາມຄຳເວົ້າຂອງທູດ, ແລະ ຖືກຍົກຂຶ້ນຕາມຄຳເວົ້າຂອງຊີໂນກ, ແລະ ຖືກຄຶງໄວ້ເທິງໄມ້ກາງແຂນຕາມຄຳ ເວົ້າຂອງນີອຳ, ແລະ ຖືກຝັງໄວ້ໃນອຸບໂມງ ຕາມຄຳເວົ້າຂອງຊີນັດ, ຊຶ່ງເພິ່ນເວົ້າກ່ຽວ ກັບສາມມື້ແຫ່ງຄວາມມືດ ຊຶ່ງຈະເປັນ ເຄື່ອງໝາຍຂອງການສິ້ນພຣະຊົນໃຫ້ຄົນ ທີ່ຢູ່ຕາມເກາະໃນທະເລຮູ້ຈັກ, ໂດຍສະ ເພາະໃຫ້ຄົນທີ່ເປັນເຊື້ອສາຍອິດສະຣາ ເອນຫລາຍກວ່າຄົນອື່ນໆ.

11 ເພາະສາດສະດາໄດ້ເວົ້າໄວ້ດັ່ງນີ້: ຄືອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະສະເດັດມາຍັງມຸຍາມເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນທັງໝົດຢ່າງແນ່ນອນໃນມື້ນັ້ນ, ອາດຈະເປັນໂດຍສຸລະສຽງຂອງພຣະອົງ ເພາະຄວາມຊອບທຳຂອງພວກເຂົາອັນນຳມາຂົ່ງຄວາມປິຕິຍິນດີ ແລະ ຄວາມລອດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຄົນອື່ນໆດ້ວຍພ້າຮ້ອງ ແລະ ພ້າຜ່າແຫ່ງອຳນາດຂອງພຣະອົງ, ດ້ວຍພາຍຸຮ້າຍ, ດ້ວຍໄຟ, ແລະ ດ້ວຍຄວັນ, ແລະ ດ້ວຍອາຍແຫ່ງຄວາມມືດ ແລະ ດ້ວຍແຜ່ນດິນແຍກອອກຈາກກັນພ້ອມທັງພູເຂົາ ຊຶ່ງຈະຖືກຍົກອອກໄປ.

12 ແລະ ສາດສະດາຊິນັດໄດ້ເວົ້າໄວ້ວ່າ ເລື່ອງທັງໝົດນີ້ຈະຕ້ອງເກີດຂຶ້ນຢ່າງແນ່ນອນ. ແລະ ຫີນຂອງແຜ່ນດິນໂລກຈະຕ້ອງແຍກອອກ; ແລະ ຍ້ອນສຽງຄວນຄາງຂອງແຜ່ນດິນໂລກ, ກະສັດຈຳນວນຫລວງຫລາຍຂອງເກາະໃນທະເລຈະຖືກພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ຮ້ອງອອກມາວ່າ: ພຣະເຈົ້າແຫ່ງທຳມະຊາດຮັບທຸກເວດທະນາ.

13 ແລະ ສຳລັບຄົນທີ່ຢູ່ໃນເຢຣູຊາເລັມ, ສາດສະດາໄດ້ເວົ້າໄວ້ວ່າ, ພວກເຂົາຈະຖືກຄົນທັງປວງຂັງນຕີ ເພາະພວກເຂົາຄົງພຣະເຈົ້າຂອງອິດສະຣາເອນໄວ້ເທິງໄມ້ກາງແຂນ ແລະ ຫັນໃຈຂອງພວກເຂົາໄປປະຕິເສດເຄື່ອງໝາຍ ແລະ ການແປກປະຫລາດ ແລະ ອຳນາດ ແລະ ລັດສະໝີພາບຂອງພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນ.

14 ສາດສະດາໄດ້ເວົ້າໄວ້ວ່າ ແລະ ເປັນ

ຍ້ອນພວກເຂົາຫັນໃຈໄປ ແລະ ດູໝິ່ນພຣະຜູ້ບໍລິສຸດຂອງອິດສະຣາເອນ, ພວກເຂົາຈະແຊະງຊຳໆໄປໃນເນື້ອໜັງ, ແລະ ຕາຍ, ແລະ ກັບເປັນຜູ້ຖືກຕີສິນນິນທາ, ແລະ ຖືກກຽດຊັງຢູ່ໃນບັນດາປະຊາຊາດທັງປວງ.

15 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ສາດສະດາຍັງໄດ້ເວົ້າອີກວ່າ, ເມື່ອມື້ນັ້ນມາເຖິງ ເມື່ອພວກເຂົາຈະບໍ່ຫັນໃຈຂອງພວກເຂົາມາຕໍ່ຕ້ານພຣະຜູ້ບໍລິສຸດຂອງອິດສະຣາເອນອີກຕໍ່ໄປ, ເມື່ອນັ້ນພຣະອົງຈະລະນຶກເຖິງພັນທະສັນຍາ ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ເຮັດໄວ້ກັບບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາ.

16 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເມື່ອນັ້ນພຣະອົງຈະລະນຶກເຖິງເກາະໃນທະເລ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ, ເຮົາຈະເຕົ້າໂຮມ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ເປັນເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນຈະມາເຕົ້າໂຮມກັນຈາກສີ່ສ່ວນຂອງແຜ່ນດິນໂລກ ຕາມຄຳເວົ້າຂອງສາດສະດາຊິນັດ.

17 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ທົ່ວຜືນແຜ່ນດິນໂລກຈະເຫັນຄວາມລອດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ສາດສະດາໄດ້ເວົ້າໄວ້ວ່າທຸກປະຊາຊາດ, ທຸກຕະກຸນ, ທຸກພາສາ, ແລະ ທຸກຜູ້ຄົນທັງປວງຈະໄດ້ຮັບພອນ.

18 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້ານີໄຟໄດ້ຂຽນເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ເຖິງຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າເພື່ອບາງທີຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ຊັກຊວນພວກເຂົາໃຫ້ລະນຶກເຖິງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະຜູ້ໃຖ່ຂອງພວກເຂົາ.

19 ດັ່ງນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ເວົ້າກ່ຽວກັບເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນທຸກຄົນ, ຖ້າ

ເປັນໄປວ່າພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບເລື່ອງເຫລົ່ານີ້.

20 ເພາະຈິ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຮັດວຽກທາງວິນຍານເພື່ອຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນເຢຣູຊາເລັມຂຶ້ນເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າອິດເມື່ອຍຈົນວ່າຂ້າພະເຈົ້າອ່ອນເພຍໄປໝົດ, ເພາະຖ້າທາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ເມດຕາທີ່ຈະສະແດງແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ ກ່ຽວກັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນເໝືອນດັ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ສະແດງແກ່ສາດສະດາໃນສະໄໝກ່ອນແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍຈະຕາຍເໝືອນກັນ.

21 ແລະ ພຣະອົງໄດ້ສະແດງເລື່ອງທັງໝົດທີ່ກ່ຽວກັບພວກເຂົາແກ່ສາດສະດາໃນສະໄໝກ່ອນໂດຍແນ່ແທ້; ແລະ ພຣະອົງໄດ້ສະແດງແກ່ສາດສະດາຫລາຍທ່ານກ່ຽວກັບພວກເຮົານຳອີກ; ດັ່ງນັ້ນ, ຈິ່ງເປັນການຈຳເປັນທີ່ພວກເຮົາຕ້ອງຮູ້ກ່ຽວກັບພວກເຂົາ ເພາະມັນມີຂຽນໄວ້ໃນແຜ່ນຈາລຶກທອງເຫລືອງ.

22 ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຂ້າພະເຈົ້າມີໄຟໄດ້ສອນເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ແກ່ພວກອ້າຍນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ; ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອ່ານຫລາຍເລື່ອງທີ່ມີຈາລຶກໄວ້ຢູ່ໃນແຜ່ນຈາລຶກທອງເຫລືອງ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ຮູ້ກ່ຽວກັບການກະທຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກັບຜູ້ຄົນສະໄໝກ່ອນໃນແຜ່ນດິນອື່ນໆ.

23 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອ່ານຫລາຍເລື່ອງຊຶ່ງມີຂຽນໄວ້ໃນໜັງສືໂມເຊໃຫ້ພວກເຂົາພັງ ເພື່ອຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ຊັກຊວນໃຫ້ພວກເຂົາເຊື່ອຢ່າງເຕັມທີ່ໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະຜູ້ໄຖ່ຂອງພວກເຂົາ,

ຂ້າພະເຈົ້າຈິ່ງໄດ້ອ່ານເລື່ອງທີ່ມີຂຽນໄວ້ໂດຍສາດສະດາເອຊາຢາໃຫ້ພວກເຂົາພັງ; ເພາະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ປຽບທຽບພຣະຄຳພິທັງໝົດກັບຕົວພວກເຮົາ, ເພື່ອມັນຈະໄດ້ເປັນຜົນປະໂຫຍດ ແລະ ເປັນການຮຽນຮູ້ຂອງພວກເຮົາ.

24 ດັ່ງນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາ ມີຄວາມວ່າ: ພວກເຈົ້າຈິ່ງພັງຄຳເວົ້າຂອງສາດສະດາ ເພາະ ພວກເຈົ້າເປັນສ່ວນໜຶ່ງທີ່ເຫລືອຢູ່ຂອງເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ, ຜູ້ເປັນກິ່ງກິ່ງທີ່ແຕກຫັກອອກມາ; ພວກເຈົ້າຈິ່ງພັງຄຳເວົ້າຂອງສາດສະດາທີ່ໄດ້ຂຽນໄວ້ກ່ຽວກັບເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນທຸກຄົນ, ແລະ ຈິ່ງປຽບທຽບຂໍ້ຄວາມນັ້ນກັບຕົວຂອງພວກເຈົ້າເອງ, ເພື່ອພວກເຈົ້າຈະມີຄວາມຫວັງເຊັ່ນດຽວກັນກັບພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຈົ້າຊຶ່ງພວກເຈົ້າໄດ້ແຕກອອກມາຈາກພວກເຂົາ; ເພາະສາດສະດາໄດ້ຂຽນໄວ້ແນວນັ້ນ.

ບົດທີ 20

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເບີດເຜີຍພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງແກ່ອິດສະຣາເອນ—ອິດສະຣາເອນຈະອອກໄປຈາກບາບີໂລນ ແລະ ຖືກເລືອກໃນເຕົາໄຟແຫ່ງຄວາມທຸກທໍລະມານ—ປຽບທຽບກັບເອຊາຢາ 48. ປະມານ 588-570 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ຈິ່ງພັງຂໍ້ຄວາມນີ້ເຖິດ, ໂອ້ ເຊື້ອສາຍຂອງຢາໂຄບ, ຜູ້ທີ່ຖືກເອີ້ນໃນນາມຂອງເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ, ແລະ ຜູ້ທີ່ອອກມາຈາກນ້ຳແຫ່ງຢູດາ ຫລື ອອກມາ

ຈາກນ້ຳແຫ່ງການບັບຕິສະມາ, ຜູ້ທີ່ໄດ້ສາບານໃນພຣະນາມຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ເວົ້າເຖິງພຣະເຈົ້າຂອງອິດສະຣາເອນ, ແຕ່ເຂົາຍັງບໍ່ສາມາດສາບານດ້ວຍຄວາມຈິງ ຫລື ຄວາມຊອບທຳເທື່ອ.

2 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເຂົາຂະໜານນາມຕົນເອງຕາມເມືອງສັກສິດ, ແຕ່ເຂົາບໍ່ໄດ້ມີຄວາມໝັ້ນຄົງຢູ່ໃນພຣະເຈົ້າຂອງອິດສະຣາເອນ, ຜູ້ເປັນຈອມໂຍທາ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພຣະນາມຂອງພຣະອົງຄືຈອມໂຍທາ.

3 ຈົ່ງເບິ່ງ, ເລື່ອງລາວແຕ່ກ່ອນນັ້ນ ເຮົາປະກາດແລ້ວຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນ ແລະ ມັນອອກມາຈາກປາກຂອງເຮົາແລ້ວ, ແລະ ເຮົາໄດ້ສະແດງແລ້ວແກ່ເຂົາ. ເຮົາໄດ້ສະແດງແກ່ເຂົາໂດຍທັນທີ.

4 ແລະ ເຮົາໄດ້ເຮັດເພາະເຮົາຮູ້ຈັກວ່າເຈົ້າເປັນຄົນດີດ້ານ ແລະ ຄໍຂອງເຈົ້າແຂງເໝືອນເຫລັກ, ແລະ ໜ້າຂອງເຈົ້າເປັນທອງເຫລືອງ;

5 ແລະ ເຮົາປະກາດແກ່ເຈົ້າແລ້ວຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນວ່າ ເຮົາໄດ້ສະແດງມັນກ່ອນເຫດການຈະເກີດຂຶ້ນ ແລະ ເຮົາໄດ້ສະແດງມັນແກ່ເຈົ້າ ເພາະຢ້ານເຈົ້າເວົ້າວ່າ—ຮູບບູຊາຂອງເຮົາໄດ້ເຮັດຂຶ້ນມາ ແລະ ຮູບຄວັດສະຫລັກຂອງເຮົາ ແລະ ຮູບລໍ່ຂອງເຮົາໄດ້ບັນຊາມັນຂຶ້ນມາ.

6 ເຈົ້າໄດ້ເຫັນ ແລະ ໄດ້ຍິນເລື່ອງທັງໝົດນີ້ແລ້ວ ເຈົ້າຈະບໍ່ປະກາດມັນບໍ່? ແລະ ຕັ້ງແຕ່ເວລານີ້ໄປ ເຮົາຈະເລົ່າສິ່ງໃໝ່ໆໃຫ້ເຈົ້າຟັງ, ເປັນສິ່ງທີ່ປິດຊັອນໄວ້ ຊຶ່ງເຈົ້າບໍ່ເຄີຍໄດ້ຍິນມາກ່ອນ.

7 ເປັນສິ່ງທີ່ສ້າງຂຶ້ນໃໝ່, ບໍ່ແມ່ນດົນມາແລ້ວ, ກ່ອນນີ້ເຈົ້າບໍ່ເຄີຍໄດ້ຍິນກ່ຽວກັບມັນ ຢ້ານວ່າເຈົ້າຈະເວົ້າວ່າ—ຈົ່ງເບິ່ງຂ້ານ້ອຍຮູ້ແລ້ວ.

8 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຍິນມັນດອກ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກມັນດອກ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ນັບແຕ່ເວລານັ້ນທູຂອງເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເປີດ; ເພາະເຮົາຮູ້ວ່າເຈົ້າຈະກະທຳການທໍລະຍົດຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງ ແລະ ຖືກເອີ້ນວ່າຜູ້ລະເມີດຕັ້ງແຕ່ໃນທ້ອງແມ່.

9 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ເພາະເຫັນແກ່ຊື່ຂອງເຮົາ ເຮົາຈຶ່ງອິດກັນພຣະພິໂລດໄວ້, ແລະ ເພາະເຫັນແກ່ຄວາມສັນລະເສີນຂອງເຮົາ, ເຮົາຈຶ່ງຫ້າມບໍ່ໃຫ້ຕັດເຈົ້າອອກໄປ.

10 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາຫລໍ່ຫລອມເຈົ້າ, ເຮົາເລືອກເຈົ້າໃນເຕົາໄຟແຫ່ງຄວາມທຸກທໍລະມານ.

11 ເພື່ອເຫັນແກ່ເຮົາ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເພື່ອເຫັນແກ່ເຮົາ, ເຮົາຈະທຳການນີ້, ເພາະວ່າເຮົາຈະບໍ່ຍອມໃຫ້ຊື່ຂອງເຮົາມີມົນທົນ, ແລະ ເຮົາຈະບໍ່ສະລະລັດສະໝີພາບຂອງເຮົາໃຫ້ແກ່ຜູ້ອື່ນ.

12 ຈົ່ງເຊື່ອຟັງເຮົາ, ໄອ້ ຢາໂຄບ, ແລະ ອິດສະຣາເອນ, ຜູ້ທີ່ເຮົາເອີ້ນແລ້ວ ເຮົາກໍຄືເຂົາ; ເຮົາເປັນຜູ້ທຳອິດ ແລະ ເປັນຜູ້ສຸດທ້າຍນັ້ນ.

13 ມືຂອງເຮົາວາງພື້ນຖານຂອງແຜ່ນດິນໂລກ, ແລະ ມືຂວາຂອງເຮົາຄືບເຖິງສະຫວັນ. ເຮົາເອີ້ນມັນ ແລະ ມັນພາກັນລຸກຂຶ້ນ.

14 ທ່ານທັງຫລາຍຈົ່ງຊຸມນູມກັນ, ແລະ ຟັງ; ຜູ້ໃດໃນບັນດາພວກນັ້ນທີ່ປະກາດ

ເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ແກ່ພວກເຂົາ? ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຮັກຜູ້ນັ້ນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ ແລະ ຜູ້ນັ້ນຈະເຮັດໃຫ້ພຣະຄຳຂອງພຣະອົງທີ່ພວກເຂົາປະກາດສຳເລັດ; ແລະ ພຣະອົງຈະເຮັດກັບບາບີໂລນຕາມພຣະໂທຂອງພຣະອົງ ແລະ ແຂນຂອງພຣະອົງຈະມາຢູ່ເທິງຊາວຄົນເດອາ.

15 ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວອີກວ່າ; ເຮົາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຮົາໄດ້ກ່າວໄວ້; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຮົາໄດ້ເອີ້ນເຂົາໃຫ້ມາປະກາດ, ເຮົາພາເຂົາມາ, ແລະ ເຂົາຈະເຮັດທາງຂອງເຂົາໃຫ້ຈະເລີນ.

16 ຈົ່ງເຂົ້າມາໃກ້ເຮົາ; ເຮົາບໍ່ໄດ້ເວົ້າໃນທີ່ລືລັບ; ນັບແຕ່ຕົ້ນມາ ນັບແຕ່ເວລາທີ່ມີປະກາດເຮົາກໍເວົ້າແລ້ວ ແລະ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງໄດ້ສົ່ງເຮົາມາ.

17 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ພຣະຜູ້ໄຖ່ຂອງເຈົ້າ ແລະ ພຣະຜູ້ບໍລິສຸດຂອງອິດສະຣາເອນກ່າວໄວ້; ດັ່ງນັ້ນ, ເຮົາສົ່ງເຂົາໄປ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ, ຜູ້ສອນເຈົ້າເພື່ອໃຫ້ເປັນປະໂຫຍດຜູ້ນຳພາເຈົ້າໄປຕາມທາງທີ່ຄວນເຮັດດັ່ງນັ້ນ.

18 ໂອ້ ຖ້າເຈົ້າຟັງບັນຍັດຂອງເຮົາເມື່ອນັ້ນຄວາມສັນຕິຂອງເຈົ້າຈະເປັນດັ່ງແມ່ນ້ຳ—ແລະ ຄວາມຊອບທຳຂອງເຈົ້າຈະເປັນດັ່ງຄືນໃນທະເລ.

19 ແລະ ລູກຫລານຂອງເຈົ້າຈະເປັນດັ່ງດິນຊາຍ; ແລະ ລູກຜູ້ອອກຈາກອຸທອນຂອງເຈົ້າກໍຈະເປັນເໝືອນດັ່ງເມັດຊາຍ; ຂີ່ຂອງເຂົາຈະບໍ່ຖືກຕັດອອກ ຫລື ຖືກທຳລາຍຕໍ່ໜ້າເຮົາ.

20 ຈົ່ງອອກໄປຈາກບາບີໂລນ, ຈົ່ງໜີ

ໄປຈາກຊາວຄົນເດອາ, ຈົ່ງປະກາດດ້ວຍສຽງເພງ, ຈົ່ງບອກເລື່ອງນີ້, ຈົ່ງອອກໄປສູດແຜ່ນດິນໂລກ; ເຈົ້າຈົ່ງກ່າວວ່າ: ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ໂຖ່ຢາໂຄບຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງແລ້ວ.

21 ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຫົວນ້ຳເວລາພຣະອົງພາເຂົາໄປທາງທະເລຊາຍ; ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ນ້ຳໄຫລອອກຈາກຫີນເພື່ອເຂົາ; ພຣະອົງໄດ້ຕີຫີນ ແລະ ນ້ຳໄດ້ຟຸ່ງອອກມາ.

22 ທັງໆທີ່ພຣະອົງເຮັດໄປທັງໝົດນີ້ແລ້ວ, ແລະ ຫລວງຫລາຍກວ່ານີ້ອີກ, ກໍຍັງບໍ່ມີສັນຕິສຸກສຳລັບຄົນຊົ່ວ, ພຣະເຈົ້າກ່າວດັ່ງນີ້.

ບົດທີ 21

ພຣະເມຊີອາຈະເປັນແສງສະຫວ່າງໃຫ້ແກ່ຄົນຕ່າງຊາດ ແລະ ຈະປ່ອຍນັກໂທດເປັນອິດສະລະ—ອິດສະຣາເອນຈະເຕົ້າໂຮມກັນ ໂດຍອຳນາດໃນຍຸກສຸດທ້າຍ—ກະສັດຈະເປັນພໍ່ລ້ຽງຂອງພວກເຂົາ—ປຽບທຽບກັບເອຊາຍາ 49. ປະມານ 588–570 ປີ ກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ອີກເທື່ອໜຶ່ງ: ຈົ່ງຟັງ, ໂອ້ ທ່ານຜູ້ເປັນເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ, ທ່ານທຸກຄົນທີ່ແຕກອອກມາ ແລະ ຖືກຂັບໄລ່ໄປເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກນັກທຳຂອງຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ທ່ານທຸກຄົນທີ່ແຕກອອກມາ ແລະ ກະຈັດກະຈາຍໄປຕ່າງຖິ່ນຖານ ຜູ້ທີ່ເປັນຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ໂອ້ ເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນເອີຍ. ຈົ່ງຟັງ, ໂອ້ ເກາະເອີຍ, ຈົ່ງ

ພັງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ຈົ່ງພັງຄົນຂອງທ່ານ ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃກ; ພຣະເຈົ້າໄດ້ເອີ້ນຂ້າພະເຈົ້າຕັ້ງ ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ໃນທ້ອງ; ພຣະອົງໄດ້ບັງ ຊີຂອງຂ້າພະເຈົ້າຕັ້ງແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ໃນ ອຸທອນແມ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

2 ແລະ ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ປາກຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຄືກັນກັບດາບທີ່ແຫລມ ຄົມ; ພຣະອົງໄດ້ເຊື່ອງຂ້າພະເຈົ້າໃນຮົ່ມ ພຣະຫັດຂອງພຣະອົງ, ແລະ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ ຂ້າພະເຈົ້າເປັນລູກສອນທີ່ເຫລື້ອມເປັນ ເງົາ;

3 ແລະ ໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: ເຈົ້າຄືຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາ, ໂອ້ ອິດສະຣາ ເອນເອີຍ, ໃນເຈົ້າເຮົາຈະໄດ້ຮັບກຽດຕິ ຍົດ.

4 ຫລັງຈາກນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອອກແຮງງານໂດຍບໍ່ມີປະ ໂຫຍດ; ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເປືອງແຮງຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າລ້າງ ແລະ ບໍ່ມີປະໂຫຍດ; ແຕ່ ແນ່ນອນ ຄວາມຍຸດຕິທຳອັນຄວນຕົກແກ່ ຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ຄ່າຕອບແທນຂອງຂ້າພະເຈົ້ານັ້ນຢູ່ກັບ ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

5 ແລະ ບັດນີ້, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ—ຜູ້ ບັນຂ້າພະເຈົ້າຕັ້ງແຕ່ຢູ່ໃນທ້ອງເພື່ອ ຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະ ອົງ ເພື່ອຈະນຳຢາໂຄບມາຫາພຣະອົງ— ເຖິງແມ່ນອິດສະຣາເອນບໍ່ໄດ້ມາຮ່ວມ ກັນ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍຍັງຈະມີກຽດໃນສາຍ ພຣະເນດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈະເປັນກຳລັງ ໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າ.

6 ແລະ ພຣະອົງກ່າວວ່າ: ມັນເປັນການ

ເລັກໜ້ອຍທີ່ເຈົ້າຈະເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງ ເຮົາ ເພື່ອສະຖາປະນາເຜົ່າຕ່າງໆຂອງ ຢາໂຄບ ແລະ ເພື່ອນຳຊາວອິດສະຣາ ເອນທີ່ເກັບຮັກສາໄວ້ກັບຄືນມາ ແລະ ເຮົາຈະໃຫ້ເຈົ້າເປັນຄວາມສະຫວ່າງແກ່ ຄົນຕ່າງຊາດນຳອີກ, ເພື່ອເຈົ້າຈະໄດ້ເປັນ ຄວາມລອດຂອງເຮົາທີ່ໃຫ້ແກ່ທີ່ສຸດຂອງ ແຜ່ນດິນໂລກ.

7 ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະຜູ້ໃຖ່ຂອງອິດ ສະຣາເອນ, ພຣະຜູ້ບໍລິສຸດຂອງພຣະ ອົງໄດ້ກ່າວດັ່ງນີ້, ພຣະອົງຜູ້ທີ່ມະນຸດ ພົມປະໝາດຕໍ່ພຣະອົງຜູ້ທີ່ປະເທດລັງ ກຽດ ຕໍ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງຜູ້ປົກຄອງ: ກະສັດ ຈະເຫັນ ແລະ ລຸກຂຶ້ນ, ເຈົ້າຊາຍຈະນະ ມັດສະການເຊັ່ນກັນ, ເພາະພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າຜູ້ທຸ່ງທຳ.

8 ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ: ໃນເວລາ ໂປດປານ ເຮົາໄດ້ຍືນເຈົ້າ, ໂອ້ ເກາະ ໃນທະເລ ແລະ ໃນວັນແຫ່ງຄວາມລອດ ເຮົາໄດ້ຊ່ອຍເຈົ້າ ແລະ ເຮົາຈະຮັກສາ ເຈົ້າ; ແລະ ມອບຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາໃຫ້ແກ່ ເຈົ້າ ເພື່ອເປັນພັນທະສັນຍາຂອງຜູ້ຄົນ ເພື່ອສະຖາປະນາແຜ່ນດິນໂລກ ເພື່ອໃຫ້ ໄດ້ຮັບມູນມໍລະດົກທີ່ຮ້າງຫວ່າງເປົ່າ;

9 ເພື່ອເຈົ້າຈະກ່າວກັບນັກໂທດວ່າ: ຈົ່ງອອກໄປ; ກັບຜູ້ທີ່ນ່າງຢູ່ໃນຄວາມມືດ ວ່າ: ຈົ່ງສະແດງຕົວຂອງເຈົ້າ ເຂົາຈະມີ ອາຫານການກິນຕາມທາງ ແລະ ບ່ອນ ສູງທຸກແຫ່ງຈະເປັນບ່ອນຫາກິນຂອງ ເຂົາ.

10 ເຂົາຈະບໍ່ຫົວເຂົ້າ ແລະ ບໍ່ຫົວນ້ຳ, ຄວາມຮ້ອນ ແລະ ແສງແດດຈະບໍ່ເຜົາ ໄຫມ້ເຂົາ ເພາະພຣະອົງໄດ້ເມດຕາ

ເຂົາ, ແລະ ຈະນຳເຂົາໄປເຖິງແມ່ນຕາມ ແຫລ່ງນ້ຳພຣະອົງກໍຈະນຳເຂົາໄປ.

11 ແລະ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພູເຂົາທັງໝົດ ຂອງເຮົາເປັນທາງ ແລະ ທາງຫລວງຂອງ ເຮົາສູງຂຶ້ນ.

12 ແລະ ເມື່ອນັ້ນ ໂອ້ ເຊື້ອສາຍອິດສະ ຣາເອນເອີຍ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ຄົນເຫລົ່ານີ້ ຈະ ມາຈາກທາງໄກ ແລະ ບາງຈຳພວກຈະ ມາຈາກທາງເໜືອ ແລະ ຈາກທາງຕາ ເວັນຕົກ ແລະ ບາງຈຳພວກຈະມາຈາກ ແຜ່ນດິນຊີນິມ.

13 ໂອ້ ທ້ອງຟ້າ, ຈົ່ງຮ້ອງເພງເຖິດ; ໂອ້ ແຜ່ນດິນ, ຈົ່ງປີຕີຍົນດີເຖິດ; ເພາະດິນ ຂອງຄົນທີ່ຢູ່ທາງຕາເວັນອອກຈະມີປ່ອນ ຮັບຮອງ; ແລະ ໂອ້ ພູເຂົາຈົ່ງເປັ່ງສຽງ ຮ້ອງເພງເຖິດ ເພາະເຂົາຈະບໍ່ຖືກລົງທັນ ອີກຕໍ່ໄປ; ເພາະພຣະເຈົ້າປອບໂຍນຜູ້ຄົນ ຂອງພຣະອົງແລ້ວ ແລະ ຈະເມດຕາຄົນ ຂອງພຣະອົງຜູ້ທີ່ເປັນທຸກ.

14 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ສີໂອນກ່າວວ່າ: ພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າຄົງປະປ່ອຍຂ້ານ້ອຍແລ້ວ, ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ ຄົງລືມ ຂ້ານ້ອຍແລ້ວ—ແຕ່ພຣະອົງຈະສະແດງ ວ່າ ພຣະອົງຈະບໍ່ກະທຳເຊັ່ນນັ້ນ.

15 ຜູ້ຍິງຈະລືມລູກທີ່ຍັງກິນນົມຂອງ ນາງ ແລະ ຈະບໍ່ມີເມດຕາສົງສານລູກ ທີ່ເກີດຈາກອຸທອນຂອງນາງບໍ່? ແທ້ຈິງ ແລ້ວ, ນາງອາດລືມໄດ້, ແຕ່ເຮົາຈະບໍ່ລືມ ເຈົ້າ, ໂອ້ ເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ.

16 ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາຈາລຶກເຈົ້າໄວ້ໃນຝາມີ ຂອງເຮົາ; ກຳແພງເມືອງຂອງເຈົ້າຢູ່ຕໍ່ໜ້າ ເຮົາຕະຫລອດເວລາ.

17 ລູກຫລານຂອງເຈົ້າຈະຟ້າວຕໍ່ຕ້ານ

ຜູ້ທຳລາຍເຈົ້າ; ແລະ ຜູ້ທີ່ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າ ເສຍຫາຍຈະໄປຈາກເຈົ້າ.

18 ຈົ່ງຫລຽວເບິ່ງອ້ອມຮອບຄົນທັງ ໝົດນີ້ມາລວມກັນ ແລະ ເຂົາຈະມາຫາ ເຈົ້າ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ ເຮົາມີ ຊີວິດຢູ່ສັນໃດ ເຈົ້າຈະໄດ້ເຂົ້າທຸກຄົນມາ ເປັນເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມຂອງເຈົ້າເໝືອນກັບ ເຄື່ອງປະດັບ ແລະ ຜູກມັດໄວ້ເໝືອນດັ່ງ ເຈົ້າສາວສັນນັ້ນ.

19 ເພາະປ່ອນທີ່ບໍ່ມີປະໂຫຍດ ແລະ ປ່ອນທີ່ແຫ້ງແລ້ງ, ແລະ ແຜ່ນດິນແຫ່ງ ຄວາມພິນາດຂອງເຈົ້າຈົນກະທັ້ງບັດ ນີ້ຈະແຄບເກີນໄປ ເພາະດ້ວຍຜູ້ອາໄສ; ແລະ ພວກທີ່ກິນກິນເຈົ້າຈະທ່າງໄກໄປ ຈາກເຈົ້າ.

20 ລູກຫລານທີ່ເຈົ້າຈະມີຫລັງຈາກ ເຈົ້າສູນເສຍພວກທຳອິດໄປຈະເວົ້າເຂົ້າຫູ ຂອງເຈົ້າວ່າ: ປ່ອນນີ້ແຄບເກີນໄປສຳລັບ ລູກ; ຈົ່ງຫາປ່ອນໃໝ່ໃຫ້ລູກຢູ່ເຖິດ.

21 ເມື່ອນັ້ນ ເຈົ້າຈະກ່າວຢູ່ໃນໃຈວ່າ: ແມ່ນໃຜໜໍເກີດຄົນເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ເຮົາ, ເມື່ອ ເຫັນເຮົາສູນເສຍລູກຫລານຂອງເຮົາໄປ, ແລະ ເຮົາເປັນຜູ້ສູນເສຍທຸກສິ່ງ, ເປັນຊະ ເລີຍ ແລະ ຍົກຍ້າຍໄປມາ? ແມ່ນຜູ້ໃດ ໜໍລ້ຽງດູຄົນເຫລົ່ານີ້? ຈົ່ງເບິ່ງ ເຮົາຖືກປະ ຖິ້ມໄວ້ຕາມລຳພັງ ຄົນເຫລົ່ານີ້ໄປຢູ່ປ່ອນ ໃດມາ?

22 ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວດັ່ງນີ້: ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາຈະຍົກມືກວັກຄົນຕ່າງຊາດ ແລະ ຍົກສັນຍານຂອງເຮົາຕໍ່ຜູ້ຄົນ; ແລະ ເຂົາຈະອຸ້ມລູກຊາຍຂອງເຈົ້າມາໃນອ້ອມ ແຂນຂອງເຂົາ, ແລະ ສ່ວນລູກສາວຂອງ ເຈົ້ານັ້ນ ເຂົາຈະໃສ່ບ່າແບກມາ.

23 ແລະ ກະສັດຈະເປັນພໍ່ລ້ຽງຂອງເຈົ້າ ແລະ ລາຊິນີທັງຫລາຍຈະເປັນແມ່ລ້ຽງຂອງເຈົ້າ; ເຂົາເຫລົ່ານັ້ນຈະກັມໜ້າລົງເຖິງດິນກາບເຈົ້າ, ເຂົາຈະເລຍຂີ້ຝຸ່ນທີ່ຕົນຂອງເຈົ້າ; ແລ້ວເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາຄືພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ຜູ້ທີ່ລໍຄອຍເຮົາຈະບໍ່ປະສົບຄວາມອາຍ.

24 ຈະເອົາເຫຍື່ອໄປຈາກຜູ້ທີ່ມີກຳລັງຫລື ຈະຊ່ອຍຊະເລີຍຂອງຜູ້ຊະນະໃຫ້ພົ້ນໄດ້ບໍ່?

25 ແຕ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວດັ່ງນີ້, ເຖິງແມ່ນຊະເລີຍຂອງຄົນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກໍຈະຖືກເອົາໄປ, ແລະ ເຫຍື່ອຂອງຄົນທີ່ຫຼົງໂຫດກໍຈະຖືກຊ່ອຍໃຫ້ພົ້ນ; ເພາະເຮົາຈະຕໍ່ສູ້ກັບຜູ້ທີ່ຕໍ່ສູ້ເຈົ້າ, ແລະ ເຮົາຈະຊ່ອຍລູກຫລານຂອງເຈົ້າໃຫ້ລອດ.

26 ແລະ ເຮົາຈະໃຫ້ຜູ້ບົບບັງຄັບເຈົ້າກິນເນື້ອຂອງຕົນເອງ; ແລະ ເຂົາຈະເມົາເລືອດຂອງເຂົາເອງເໝືອນເມົາເຫລົ້າແວງ; ແລະ ມະນຸດທັງປວງຈະຮູ້ວ່າເຮົາ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຄືພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ແລະ ພຣະຜູ້ໄຖ່ຂອງເຈົ້າ, ແລະ ພຣະຜູ້ມີລິດທານຸພາບຂອງຢາໂຄບ.

ບົດທີ 22

ອິດສະຣາເອນຈະກະຈັດກະຈາຍໄປທົ່ວທຸກແຫ່ງຂອງແຜ່ນດິນໂລກ—ຄົນຕ່າງຊາດຈະບຳລຸງ ແລະ ລ້ຽງດູອິດສະຣາເອນດ້ວຍພຣະກິດຕິຄຸນໃນຍຸກສຸດທ້າຍ—ອິດສະຣາເອນຈະເຕົ້າໂຮມກັນ ແລະ ຈະລອດ, ແລະ ຄົນຊົ່ວຈະຖືກໄຟເຜົາຄືກັນກັບມັດເພືອງເຂົ້າ—ອານາຈັກ

ຂອງຊາຕານຈະຖືກທຳລາຍ ແລະ ຊາຕານຈະຖືກມັດໄວ້. ປະມານ 588-570 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຫລັງຈາກຂ້າພະເຈົ້ານິໄຟໄດ້ອ່ານເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ທີ່ມີຈາລຶກໄວ້ໃນແຜ່ນຈາລຶກທອງເຫລືອງແລ້ວ, ພວກອ້າຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມາຫາຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ຖາມວ່າ: ເລື່ອງທີ່ເຈົ້າອ່ານມານັ້ນໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ? ຈົ່ງເບິ່ງ, ຈະໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າໃຈເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ວ່າມັນເປັນຕາມເລື່ອງທາງວິນຍານທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນຝ່າຍວິນຍານ ແລະ ບໍ່ແມ່ນຝ່າຍເນື້ອໜັງບໍ່?

2 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້ານິໄຟກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ ເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ໄດ້ປະກົດຕໍ່ສາດສະດາໂດຍສຸລະສຽງຂອງພຣະວິນຍານ; ເພາະໂດຍພຣະວິນຍານທຸກຢ່າງທີ່ຈະເກີດກັບລູກຫລານມະນຸດຕາມທາງເນື້ອໜັງຍ່ອມເປັນທີ່ຮູ້ແກ່ສາດສະດາ.

3 ດັ່ງນັ້ນ, ເລື່ອງທີ່ເຮົາອ່ານມານັ້ນ ຈົ່ງເປັນເລື່ອງກ່ຽວກັບທັງຝ່າຍໂລກ ແລະ ຝ່າຍວິນຍານເພາະເບິ່ງວ່າບໍ່ຊ້າກໍໄວທີ່ເຂື່ອສາຍອິດສະຣາເອນຈະກະຈັດກະຈາຍໄປທົ່ວຜືນແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ໃນບັນດາປະຊາຊາດທັງປວງນຳອີກ.

4 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ມີຄົນຈຳນວນຫລວງຫລາຍທີ່ຫາຍສາບສູນໄປແລ້ວຈາກຄວາມຮູ້ຂອງຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນເຣຣູຊາເລັມ. ແທ້ຈິງແລ້ວ, ສ່ວນໃຫຍ່ຂອງຄົນທຸກເຜົ່າໄດ້ຖືກພາໄປ; ແລະ ເຂົາໄດ້ກະຈັດກະຈາຍ

ໄປຕາມເກາະໃນທະເລ; ແລະ ເຂົາຢູ່ໃສ ບໍ່ມີໃຜໃນພວກເຮົາຮູ້ເລີຍ, ນອກຈາກ ພວກເຮົາຮູ້ມາວ່າເຂົາໄດ້ຖືກພາໄປເທົ່າ ນັ້ນ.

5 ແລະ ເນື່ອງຈາກເຂົາຖືກພາໄປ ຈຶ່ງ ມີສາດສະດາທຳນາຍເຖິງເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ ຊຶ່ງກ່ຽວກັບເຂົາ ແລະ ກ່ຽວກັບທຸກ ຄົນຊຶ່ງຕໍ່ຈາກນີ້ຈະກະຈັດກະຈາຍໄປ ແລະ ສັບສົນເພາະພຣະຜູ້ບໍລິສຸດຂອງ ອິດສະຣາເອນ; ເພາະເຂົາເຮັດໃຈແຂງ ກະດ້າງຕໍ່ພຣະອົງ; ດັ່ງນັ້ນ, ເຂົາຈຶ່ງຈະ ກະຈັດກະຈາຍໄປໃນບັນດາປະຊາຊາດ ທັງປວງ ແລະ ຈະເປັນທີ່ກຽດຊັງຂອງ ທຸກຄົນ.

6 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຫລັງຈາກເຂົາ ໄດ້ຮັບການບຳລຸງລ້ຽງດູຈາກຄົນຕ່າງ ຊາດແລ້ວ, ພຣະເຈົ້າຍົກພຣະທັດໃຫ້ຄົນ ຕ່າງຊາດ, ແລະ ຕັ້ງເຂົາໄວ້ເປັນຫລັກ ສັນຍານ, ແລະ ລູກຫລານຂອງເຂົາຈະ ຖືກອູ້ມມາໃນອ້ອມແຂນ ແລະ ລູກສາວ ຂອງເຂົາຈະຖືກແບກມາເທິງບ່າ, ຈຶ່ງ ເບິ່ງ ເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ ຊຶ່ງມີເວົ້າໄວ້ເປັນ ເລື່ອງຝ່າຍໂລກ; ເພາະພັນທະສັນຍາ ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກັບບັນພະບຸລຸດ ຂອງພວກເຮົາເປັນດັ່ງນັ້ນ; ແລະ ໝາຍ ເຖິງພວກເຮົາໃນວັນທີ່ຈະມາເຖິງ, ແລະ ພິມ້ອງທຸກຄົນຂອງພວກເຮົາທີ່ເປັນ ເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນນຳອີກ.

7 ແລະ ໝາຍຄວາມວ່າ ເວລາຈະມາ ເຖິງຄື ຫລັງຈາກເຊື້ອສາຍອິດສະຣາ ເອນທັງໝົດໄດ້ກະຈັດກະຈາຍໄປ ແລະ ສັບສົນແລ້ວ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຍົກ ປະເທດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ປະເທດໜຶ່ງຂຶ້ນໃນ

ບັນດາຄົນຕ່າງຊາດ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມັນ ແມ່ນຜືນແຜ່ນດິນນີ້ ແລະ ໂດຍພວກ ເຂົາລູກຫລານຂອງພວກເຮົາຈຶ່ງຈະ ກະຈັດກະຈາຍໄປ.

8 ແລະ ຫລັງຈາກທີ່ລູກຫລານຂອງ ພວກເຮົາໄດ້ກະຈັດກະຈາຍໄປແລ້ວ ອົງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະເຮັດສິ່ງອັດສະຈັນ ຢ່າງໜຶ່ງໃນບັນດາຄົນຕ່າງຊາດ ຊຶ່ງຈະມີ ຄຸນຄ່າທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກັບລູກຫລານຂອງພວກ ເຮົາ; ດັ່ງນັ້ນ, ມັນຈຶ່ງເປັນເໝືອນກັບພວກ ເຂົາຖືກບຳລຸງລ້ຽງຈາກຄົນຕ່າງຊາດ ແລະ ຖືກອູ້ມມາໃນອ້ອມແຂນຂອງພວກ ເຂົາ ແລະ ແບກໃສ່ບ່າຂອງພວກເຂົາມາ.

9 ແລະ ມັນຈະມີຄຸນຄ່າກັບຄົນຕ່າງ ຊາດ, ແລະ ບໍ່ພຽງແຕ່ກັບຄົນຕ່າງຊາດ ເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງມີຄຸນຄ່າກັບເຊື້ອສາຍ ອິດສະຣາເອນທັງໝົດນຳອີກ, ໃນວັນທີ່ ຈະໃຫ້ຮູ້ຈັກເຖິງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະ ບິດາເທິງສະຫວັນທີ່ຊົງກະທຳໄວ້ກັບອັບ ຣາຮາມ, ໂດຍກ່າວວ່າ: ໃນລູກຫລານ ຂອງເຈົ້າທຸກຕະກຸນຂອງແຜ່ນດິນໂລກ ຈະໄດ້ຮັບພອນ.

10 ແລະ ພວກອ້າຍຂອງເຮົາເອີຍ, ເຮົາ ຢາກໃຫ້ພວກເຈົ້າຮູ້ວ່າ ທຸກຕະກຸນຂອງ ແຜ່ນດິນໂລກຈະຮັບພອນບໍ່ໄດ້ ເວັ້ນເສຍ ແຕ່ພຣະອົງຈະກາງແຂນຂອງພຣະອົງຕໍ່ ສາຍຕາຂອງປະຊາຊາດເສຍກ່ອນ.

11 ດັ່ງນັ້ນ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະ ດຳເນີນການກາງແຂນຂອງພຣະອົງຕໍ່ ສາຍຕາຂອງປະຊາຊາດ, ໂດຍນຳເອົາ ພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງ ແລະ ພຣະ ກິດຕິຄຸນຂອງພຣະອົງມາໃຫ້ຜູ້ທີ່ເປັນ ເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ.

12 ດັ່ງນັ້ນ, ພຣະອົງຈະນຳພວກເຂົາອອກມາຈາກການເປັນຊະເລີຍນຳອີກ, ແລະ ພວກເຂົາຈະຖືກເຕົ້າໂຮມເຂົ້າມາຫາແຜ່ນດິນອັນເປັນມູນມໍລະດົກຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ພວກເຂົາຈະຖືກນຳອອກຈາກການປົດບັງ ແລະ ຄວາມມືດ; ແລະ ພວກເຂົາຈະຮູ້ຈັກວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຄືພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ແລະ ພຣະຜູ້ໄຖ່ຂອງພວກເຂົາ, ພຣະຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງອິດສະຣາເອນ.

13 ແລະ ເລືອດຂອງສາດສະໜາຈັກໃຫຍ່ ແລະ ໜ້າກຽດຊັງນັ້ນ ຊຶ່ງເປັນໂສເພນີຂອງແຜ່ນດິນໂລກ ຈະໄຫລລົງໃສ່ຫົວຂອງພວກເຂົາເອງ, ເພາະພວກເຂົາຈະເຮັດສົງຄາມລະຫວ່າງພວກເຂົາເອງ, ແລະ ດາບໃນມືຂອງພວກເຂົາຈະຕົກໃສ່ຫົວຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ ພວກເຂົາຈະມືນເມົາດ້ວຍເລືອດຂອງພວກເຂົາເອງ.

14 ໄອ້ ເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນເອີຍ ແລະ ທຸກປະຊາຊາດທີ່ຈະເຮັດສົງຄາມຕໍ່ຕ້ານເຈົ້າຈະຫັນມາຕໍ່ສູ້ກັນເອງ ແລະ ພວກເຂົາຈະຕົກຫລຸມຊຶ່ງຊຸດໄວ້ດັກຜູ້ຄົນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ແລະ ທຸກຄົນທີ່ຕໍ່ສູ້ກັບສີໂອນຈະຖືກທຳລາຍ; ແລະ ໂສເພນີໃຫຍ່ຜູ້ນັ້ນ, ຜູ້ເຮັດໃຫ້ທາງອັນຖືກຕ້ອງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າປົດເບືອນໄປ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ສາດສະໜາຈັກໃຫຍ່ ແລະ ໜ້າກຽດຊັງຈະເພພັງລົງຢູ່ພື້ນດິນ ແລະ ການຕົກຂອງມັນຈະໃຫຍ່ຫລວງທີ່ສຸດ.

15 ເພາະຈິ່ງເບິ່ງ, ສາດສະດາກ່າວວ່າ, ເວລາຈະມາເຖິງຢ່າງວ່ອງໄວຄື ຊາຕານຈະບໍ່ມີອຳນາດເໜືອໃຈຂອງລູກຫລານ

ມະນຸດອີກ; ເພາະວັນເວລາຈະມາເຖິງໃນບໍ່ຊ້ານີ້ ເມື່ອຄົນທີ່ຈອງຫອງ ແລະ ຄົນທີ່ເຮັດຄວາມຊົ່ວຈະເປັນຄືມັດເພືອງເຂົ້າ; ແລະ ວັນເວລາຈະມາເຖິງເມື່ອພວກເຂົາຈະຕ້ອງຖືກໄຟເຜົາ.

16 ເພາະວັນເວລາຈະມາເຖິງໃນບໍ່ຊ້ານີ້ຄື ຄວາມສົມບູນຂອງພຣະພິໂລດຂອງພຣະເຈົ້າຈະເຫລົງມາເທິງລູກຫລານມະນຸດທຸກຄົນ; ເພາະພຣະອົງຈະບໍ່ຍອມໃຫ້ຄົນຊົ່ວມາທຳລາຍຄົນຊອບທຳ.

17 ດັ່ງນັ້ນ, ພຣະອົງຈະຮັກສາຄົນຊອບທຳໄວ້ໃນອຳນາດຂອງພຣະອົງເຖິງແມ່ນຈະເປັນໄປວ່າ ຄວາມສົມບູນຂອງພຣະພິໂລດຂອງພຣະອົງຕ້ອງມາເຖິງ ແລະ ຄົນຊອບທຳຈະໄດ້ຮັບການຮັກສາ ເຖິງແມ່ນຈະເປັນການທຳລາຍສັດຕູຂອງພວກເຂົາດ້ວຍໄຟ. ດັ່ງນັ້ນຄົນຊອບທຳບໍ່ຕ້ອງຍ້ານກົວ ເພາະສາດສະດາໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າ, ພວກເຂົາຈະລອດເຖິງແມ່ນວ່າມັນຈະເປັນຄືກັນກັບໄຟກໍຕາມ.

18 ຈິ່ງເບິ່ງ, ພວກອ້າຍຂອງເຮົາເອີຍ, ເຮົາເວົ້າກັບພວກເຈົ້າວ່າ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຈະຕ້ອງມາເຖິງໃນບໍ່ຊ້ານີ້; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນເລືອດກັບໄຟ, ແລະ ອາຍຄວັນຈະຕ້ອງມາເຖິງ; ແລະ ມັນຈະຕ້ອງມີຂຶ້ນໃນຜືນແຜ່ນດິນໂລກນີ້; ແລະ ມັນຈະມາເຖິງມະນຸດຕາມທາງເນື້ອໜັງຖ້າຫາກພວກເຂົາເຮັດໃຈແຂງກະດ້າງຕໍ່ພຣະຜູ້ບໍລິສຸດຂອງອິດສະຣາເອນ.

19 ຈິ່ງເບິ່ງ, ຄົນຊອບທຳຈະບໍ່ຕາຍ; ເພາະເວລາຈະຕ້ອງມາເຖິງຢ່າງແນ່ນອນຄື ທຸກຄົນທີ່ຕໍ່ຕ້ານສີໂອນຈະຖືກຕັດອອກ.

20 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຕຽມທາງໄວ້ໃຫ້ຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງຢ່າງແນ່ນອນ ເພື່ອໃຫ້ຄຳເວົ້າຂອງໂມເຊສຳເລັດ, ຊຶ່ງເພິ່ນໄດ້ກ່າວໄວ້ ມີຄວາມວ່າ: ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າຈະຍົກ ສາດສະດາ ທ່ານ ໜຶ່ງ ຂຶ້ນຄືກັນກັບຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ເຈົ້າ; ເຈົ້າຈະໄດ້ຍິນຈາກເພິ່ນຜູ້ນັ້ນທຸກຢ່າງ ບໍ່ວ່າເລື່ອງອັນໃດກໍຕາມທີ່ເພິ່ນຜູ້ນັ້ນເວົ້າກັບເຈົ້າ. ແລະເຫດການຈະບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຜູ້ໃດທີ່ບໍ່ພັງສາດສະດາຜູ້ນັ້ນຈະຖືກຕັດອອກຈາກບັນດາຜູ້ຄົນ.

21 ແລະບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າມີໄຟປະກາດກັບພວກເຈົ້າວ່າ ສາດສະດາຜູ້ທີ່ໂມເຊເວົ້າເຖິງຄື ພຣະຜູ້ບໍລິສຸດຂອງອິດສະຣາເອນ; ດັ່ງນັ້ນ, ພຣະອົງຈະກະທຳການພິພາກສາດ້ວຍຄວາມຊອບທຳ.

22 ແລະ ຄົນຊອບທຳບໍ່ຕ້ອງຢ້ານກົວເພາະພວກເຂົາຄືຜູ້ທີ່ຈະບໍ່ຖືກທຳລາຍ, ແຕ່ຈະເປັນອານາຈັກຂອງມານ ຊຶ່ງມັນຈະຖືກສ້າງຂຶ້ນໃນບັນດາລູກຫລານມະນຸດ, ຊຶ່ງອານາຈັກນັ້ນຖືກສະຖາປະນາຂຶ້ນໃນບັນດາຜູ້ຄົນທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ—

23 ເພາະວັນເວລາຈະມາເຖິງຢ່າງວ່ອງໄວຄື ເມື່ອສາດສະໜາຈັກທຸກແຫ່ງທີ່ສ້າງຂຶ້ນເພື່ອຫາຜົນປະໂຫຍດ, ແລະສາດສະໜາຈັກທີ່ສ້າງຂຶ້ນເພື່ອມີອຳນາດທາງເນື້ອໜັງ, ແລະ ສາດສະໜາຈັກທີ່ສ້າງຂຶ້ນເພື່ອເປັນທີ່ນິຍົມໃນສາຍຕາຂອງໂລກ, ແລະ ສາດສະໜາຈັກທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມໂລບມາກທາງເນື້ອໜັງ ແລະ ສິ່ງຂອງທາງໂລກ ແລະ ເພື່ອການຊົ່ວ

ຮ້າຍຕ່າງໆ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ສະຫລຸບໄດ້ວ່າ, ພວກທີ່ເປັນອານາຈັກຂອງມານຄື ຜູ້ທີ່ຕ້ອງຢ້ານກົວຕົວສິ້ນ ແລະ ຫວັ່ນໄຫວ, ພວກເຂົາຈະຕ້ອງຖືກນຳລົງຕຳຢູ່ພື້ນດິນ; ພວກເຂົາຈະຕ້ອງຖືກໄຟເຜົາຄືກັນກັບມັດເຟືອງເຂົ້າ ແລະ ນີ້ຈະເປັນຕາມຄຳເວົ້າຂອງສາດສະດາ.

24 ແລະ ວັນເວລາຈະມາເຖິງຢ່າງວ່ອງໄວຄື ຄົນຊອບທຳຈະຕ້ອງຖືກພາຂຶ້ນໄປຄືກັນກັບລູກງົວໃນຄອກ ແລະ ພຣະຜູ້ບໍລິສຸດຂອງອິດສະຣາເອນຈະປົກຄອງດ້ວຍລິດເດດ, ດ້ວຍອຳນາດ ແລະ ລັດສະໝີພາບອັນຍິ່ງໃຫຍ່.

25 ແລະ ພຣະອົງຈະເຕົ້າໂຮມລູກຫລານຂອງພຣະອົງຈາກສີ່ສ່ວນຂອງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ພຣະອົງຈະນັບຈຳນວນແກະຂອງພຣະອົງ, ແລະ ພວກເຂົາກໍຈະຮູ້ຈັກພຣະອົງ ແລະ ຈະມີແກະຄອກດຽວ ແລະ ມີຜູ້ລ້ຽງຜູ້ດຽວ, ແລະ ພຣະອົງຈະລ້ຽງແກະຂອງພຣະອົງ, ແລະ ໃນຕົວຂອງພຣະອົງ ພວກເຂົາຈະພົບທັງຫຍ້າ.

26 ແລະ ເພາະຄວາມຊອບທຳຂອງຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງ, ຊາຕານຈຶ່ງບໍ່ມີອຳນາດ; ດັ່ງນັ້ນ, ມັນຈຶ່ງຫລຸດອອກມາບໍ່ໄດ້ເປັນເວລາຫລາຍປີ ເພາະມັນບໍ່ມີອຳນາດເໜືອໃຈຂອງຜູ້ຄົນ; ເພາະພວກເຂົາຢູ່ໃນຄວາມຊອບທຳ ແລະ ພຣະຜູ້ບໍລິສຸດຂອງອິດສະຣາເອນປົກຄອງ.

27 ແລະ ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າມີໄຟກ່າວກັບພວກເຈົ້າວ່າ ເລື່ອງທັງໝົດນີ້ຕ້ອງມາເຖິງຕາມທາງຝ່າຍເນື້ອໜັງ.

28 ແຕ່, ຈົ່ງເບິ່ງ, ທຸກປະຊາຊາດ, ທຸກ

ຕະກຸນ, ທຸກພາສາ, ແລະ ທຸກຜູ້ຄົນທັງ
ປວງຈະຢູ່ຢ່າງປອດໄພໃນ ພຣະຜູ້ບໍລິສຸດ
ຂອງອິດສະຣາເອນ ຖ້າຫາກເປັນໄປວ່າ
ພວກເຂົາຈະກັບໃຈ.

29 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າມິໄຟຂໍຈົບ
ພຽງເທົ່ານີ້; ເພາະວ່າເຮົາບໍ່ກ້າເວົ້າກ່ຽວ
ກັບເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ອີກຕໍ່ໄປ.

30 ດັ່ງນັ້ນ, ພວກອ້າຍຂອງເຮົາເອີຍ,
ເຮົາຢາກໃຫ້ພວກເຈົ້າພິຈາລະນາວ່າ
ເລື່ອງຊຶ່ງມີຂຽນໄວ້ໃນແຜ່ນຈາລຶກທອງ

ເຫລືອງນີ້ເປັນຄວາມຈິງ; ແລະ ມັນໃຫ້
ຖ້ອຍຄຳວ່າມະນຸດຕ້ອງເຊື່ອຟັງພຣະ
ບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ.

31 ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງຄິດວ່າເຮົາ
ກັບບົດາຂອງເຮົາເທົ່ານັ້ນທີ່ເປັນຜູ້ໃຫ້
ຖ້ອຍຄຳ ແລະ ສິດສອນສິ່ງເຫລົ່ານີ້.
ດັ່ງນັ້ນ, ຖ້າພວກເຈົ້າຈະເຊື່ອຟັງພຣະ
ບັນຍັດ ແລະ ອົດທົນຈົນເຖິງທີ່ສຸດ, ພວກ
ເຈົ້າຈະລອດໃນວັນສຸດທ້າຍ. ແລະ ເປັນ
ໄປດັ່ງນັ້ນ. ອາແມນ.

ຫນັງສືນິໄຟສະບັບທີສອງ

ເລື່ອງລາວກ່ຽວກັບການມໍລະນະກຳຂອງລີໄຮ. ພວກອ້າຍຂອງນິໄຟກະບົດຕໍ່ເພິ່ນ.
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເຕືອນນິໄຟໃຫ້ອອກໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ. ການເດີນທາງ
ຂອງນິໄຟໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ, ແລະ ອື່ນໆ.

ບົດທີ 1

ລີໄຮທຳນາຍກ່ຽວກັບແຜ່ນດິນແຫ່ງ
ເສລີພາບ—ລູກຫລານຂອງເພິ່ນຈະ
ກະຈັດກະຈາຍໄປ ແລະ ຈະຖືກລົງທັນ
ຖ້າຫາກວ່າພວກເຂົາປະຕິເສດພຣະຜູ້
ບໍລິສຸດຂອງອິດສະຣາເອນ—ເພິ່ນຊຶ່ງ
ຊວນພວກລູກຊາຍຂອງເພິ່ນ ໃຫ້ຖືອາວຸດ
ແຫ່ງຄວາມຊອບທຳ. ປະມານ 588–570
ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດ
ຂຶ້ນຄື ຫລັງຈາກຂ້າພະເຈົ້າມິໄຟໄດ້ສອນ
ພວກອ້າຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວ, ລີໄຮ
ບົດາຂອງພວກເຮົາໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາ
ຫລາຍເລື່ອງອີກ ແລະ ໄດ້ທວນຄືນກັບ

ພວກເຂົາວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກະທຳ
ສິ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ພຽງໃດສຳລັບພວກເຂົາ
ໃນການນຳພວກເຂົາອອກຈາກແຜ່ນດິນ
ເຢຣູຊາເລັມ.

2 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາເຖິງ
ການຕໍ່ຕ້ານຂອງພວກເຂົາເວລາຢູ່ໃນ
ແມ່ນ້ຳນັ້ນ ແລະ ພຣະເມດຕາຂອງພຣະ
ເຈົ້າທີ່ໄວ້ຊີວິດຂອງພວກເຂົາ, ເພື່ອພວກ
ເຂົາຈະບໍ່ຖືກກີນລົງໄປໃນທະເລ.

3 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາອີກ
ເຖິງແຜ່ນດິນແຫ່ງຄຳສັນຍາ ຊຶ່ງພວກ
ເຂົາໄດ້ຮັບ—ວ່າພຣະເຈົ້າມີຄວາມເມດ
ຕາພຽງໃດທີ່ໄດ້ເຕືອນພວກເຮົາໃຫ້
ພວກເຮົາໜີອອກຈາກແຜ່ນດິນເຢຣູ
ຊາເລັມ.

4 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າວ່າ ພໍ່ໄດ້ ເຫັນພາບນິມິດພາບໜຶ່ງ, ໃນພາບ ນັ້ນພໍ່ຮູ້ວ່າເຢຣູຊາເລັມໄດ້ຖືກທຳລາຍ ແລ້ວ ແລະ ຖ້າພວກເຮົາຍັງຢູ່ໃນເມືອງ ເຢຣູຊາເລັມພວກເຮົາກໍຈະຕາຍຄືກັນ.

5 ແຕ່ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າວ່າ ທັງທີ່ມີຄວາມທຸກ ທໍລະມານ, ພວກເຮົາຍັງໄດ້ຮັບແຜ່ນດິນ ແຫ່ງຄຳສັນຍາ ຊຶ່ງເປັນແຜ່ນດິນແຫ່ງ ໜຶ່ງທີ່ປະເສີດເລີດລ້ຳເໜືອແຜ່ນດິນອື່ນ ໃດທັງສິ້ນ; ເປັນແຜ່ນດິນທີ່ອົງພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າໄດ້ເຮັດພັນທະສັນຍາກັບພໍ່ວ່າ ຈະເປັນແຜ່ນດິນມູນມໍລະດົກຂອງລູກ ຫລານຂອງພໍ່. ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າໃຫ້ແຜ່ນດິນນີ້ເປັນພັນທະສັນຍາກັບ ພໍ່ ແລະ ກັບລູກຫລານຂອງພໍ່ຕະຫລອດ ໄປ, ແລະ ກັບຄົນທັງໝົດທີ່ພຣະທັດຂອງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະນຳອອກຈາກປະເທດ ອື່ນໆອີກ.

6 ດັ່ງນັ້ນພໍ່, ລີໄຮ, ຈົ່ງທຳນາຍຕາມການ ກະທຳຂອງພຣະວິນຍານ ຊຶ່ງຢູ່ໃນພໍ່ວ່າ ຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດເຂົ້າມາຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນີ້ໄດ້ ນອກຈາກຈະເປັນພຣະທັດຂອງພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າຊຶ່ງນຳເຂົາມາເທົ່ານັ້ນ.

7 ດັ່ງນັ້ນ ແຜ່ນດິນນີ້ຈົ່ງຖືກຕັ້ງໄວ້ເພື່ອ ຄົນທີ່ພຣະອົງຈະນຳມາ. ແລະ ຖ້າຫາກ ເປັນໄປວ່າພວກເຂົາຈະຮັບໃຊ້ພຣະອົງ ຕາມພຣະບັນຍັດທີ່ປະທານໄວ້, ມັນຈະ ເປັນແຜ່ນດິນແຫ່ງເສລີພາບສຳລັບພວກ ເຂົາ; ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຂົາຈະບໍ່ຖືກນຳລົງ ໄປເປັນຊະເລີຍ; ຖ້າຫາກເປັນເຊັ່ນນັ້ນ, ກໍເປັນເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ເພາະຖ້າ ຫາກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍມີຢູ່ທົ່ວໄປ ແຜ່ນດິນ ນີ້ຈະຖືກສາບແຂ່ງໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ, ແຕ່

ສຳລັບຄົນຊອບທຳ ມັນຈະເປັນພອນ ຕະຫລອດການ.

8 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ມັນເປັນຄວາມສະ ຫລຽວສະຫລາດທີ່ແຜ່ນດິນນີ້ໄດ້ຖືກ ຮັກສາໄວ້ ທີ່ບໍ່ໃຫ້ປະຊາຊາດອື່ນຮູ້ ເພາະ ຈົ່ງເບິ່ງຫລາຍປະຊາຊາດຈະເຂົ້າມາຢູ່ບ ຍ່າແຜ່ນດິນນີ້ ຈົນວ່າມັນບໍ່ມີບ່ອນເປັນ ມູນມໍລະດົກເລີຍ.

9 ດັ່ງນັ້ນພໍ່, ລີໄຮ, ໃຫ້ສັນຍາວ່າ ຕາບ ໃດຜູ້ທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊຶ່ງນຳອອກ ຈາກແຜ່ນດິນເຢຣູຊາເລັມ ຈະຮັກສາ ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ, ພວກເຂົາຈະ ຮຸ່ງເຮືອງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນີ້; ແລະ ພວກ ເຂົາຈະໄດ້ຮັບການປົກປັກຮັກສາໃຫ້ ພົ້ນຈາກປະຊາຊາດອື່ນໆທັງສິ້ນ, ເພື່ອ ພວກເຂົາຈະໄດ້ແຜ່ນດິນນີ້ເປັນຂອງຕົນ ແລະ ຖ້າຫາກເປັນໄປວ່າ ພວກເຂົາຈະ ຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ, ພວກ ເຂົາຈະໄດ້ຮັບພອນຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນີ້, ແລະ ຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດບຽດບຽນພວກເຂົາ ຫລື ຈະເອົາແຜ່ນດິນ ຊຶ່ງເປັນມູນມໍລະດົກ ຂອງພວກເຂົາໄປ ແລະ ພວກເຂົາຈະຢູ່ ຢ່າງປອດໄພຕະຫລອດໄປ.

10 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ເມື່ອເວລານັ້ນມາເຖິງ ພວກເຂົາຈະເສື່ອມໂຊມຢູ່ໃນຄວາມບໍ່ ເຊື່ອຖື, ຫລັງຈາກພວກເຂົາໄດ້ຮັບພອນ ອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຈາກພຣະທັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າ—ໂດຍມີຄວາມຮູ້ເຖິງການສ້າງໂລກ ແລະ ມະນຸດທັງປວງຮູ້ເຖິງວຽກງານອັນ ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ໜ້າອັດສະຈັນຂອງພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າຕັ້ງແຕ່ການສ້າງໂລກ, ມີອຳນາດ ທີ່ປະທານໃຫ້ພວກເຂົາເພື່ອເຮັດທຸກສິ່ງ ທຸກຢ່າງດ້ວຍສັດທາ; ມີພຣະບັນຍັດທຸກ

ປະການຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນ, ແລະ ໄດ້ຮັບການນຳມາໂດຍພຣະກະລຸນາທິຄຸນອັນຫາທີ່ປຽບບໍ່ໄດ້ ເຂົ້າມາສູ່ແຜ່ນດິນແຫ່ງຄຳສັນຍາອັນມີຄຸນຄ່ານີ້—ຈົ່ງເບິ່ງ, ພໍ່ຂໍເວົ້າວ່າ ຖ້າຫາກວັນນັ້ນມາເຖິງທີ່ພວກເຂົາຈະປະຕິເສດພຣະຜູ້ບໍລິສຸດຂອງອິດສະຣາເອນ, ພຣະເມຊີອາອົງແທ້ຈິງ, ຊຶ່ງເປັນພຣະຜູ້ໂຖ່ຂອງພວກເຂົາ ແລະ ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ການພິພາກສາອັນທ່ຽງທຳຂອງພຣະອົງຈະຢູ່ເທິງພວກເຂົາ.

11 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພຣະອົງຈະຊົງນຳປະຊາຊາດອື່ນໆມາຫາພວກເຂົາ, ແລະ ພຣະອົງຈະປະທານອຳນາດໃຫ້ແກ່ພວກນັ້ນ, ແລະ ພຣະອົງຈະເອົາແຜ່ນດິນທີ່ເປັນຂອງພວກເຂົາໄປຈາກພວກເຂົາ, ແລະ ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາກະຈັດກະຈາຍໄປ ແລະ ຖືກລົງທັນ.

12 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເມື່ອຄົນລຸ້ນໜຶ່ງຜ່ານໄປເຖິງຄົນອີກລຸ້ນໜຶ່ງ, ມັນຈະເກີດມີການນອງເລືອດ ແລະ ຈະມີການມາຍ້ຽມຢາມຄັ້ງຍິ່ງໃຫຍ່ໃນບັນດາພວກເຂົາ; ດັ່ງນັ້ນ, ລູກຂອງພໍ່, ພໍ່ຢາກໃຫ້ລູກຈິຈຳໄວ້; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພໍ່ຢາກໃຫ້ລູກເຊື່ອຟັງຄຳເວົ້າຂອງພໍ່.

13 ໂອ້, ໃຫ້ລູກຕື່ນ; ຕື່ນຈາກການນອນຫລັບຢ່າງແຈບຈົມນັ້ນເຖິດ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຖິງແມ່ນຈາກການນອນຫລັບຂອງນະລົກ ແລະ ສັນສາຍໂສ້ອັນເປັນຕາຍ້ານຊຶ່ງຜູກມັດລູກໃຫ້ຫລຸດອອກ ຊຶ່ງເປັນສາຍໂສ້ທີ່ຜູກມັດລູກຫລາມມະນຸດ, ຊຶ່ງນຳພວກເຂົາລົງໄປເປັນຊະເລີຍໃນເຫວເລິກແຫ່ງຄວາມທຸກທໍລະມານ ແລະ ວິບັດຊົ່ວນິລັນດອນ.

14 ຈົ່ງຕື່ນເຖິດ ແລະ ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນຈາກພື້ນດິນ, ແລະ ຟັງຄຳເວົ້າຂອງພໍ່ທີ່ກຳລັງສັ່ນຢູ່ ຊຶ່ງໃນບໍ່ຊ້າລູກຈະຕ້ອງເອົາແຂນຂາໄປວາງໄວ້ໃນຫລຸມສົບອັນເຢັນ ແລະ ງຽບສະຫງັດ ຊຶ່ງຈາກບ່ອນນັ້ນບໍ່ມີຜູ້ເດີນທາງຄົນໃດກັບມາໄດ້; ແລະ ອີກບໍ່ພໍ່ເທົ່າໃດມີພໍ່ກໍຈະໄປຕາມທາງຂອງມວນໂລກທັງປວງແລ້ວ.

15 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ໂຖ່ຈິດວິນຍານຂອງພໍ່ຈາກນະລົກ; ພໍ່ໄດ້ເຫັນລັດສະໝີພາບຂອງພຣະອົງ ແລະ ພໍ່ໄດ້ຖືກລ້ອມໄວ້ໃນອ້ອມແຂນແຫ່ງຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງຊົ່ວນິລັນດອນ.

16 ແລະ ພໍ່ປາຖະໜາຢາກໃຫ້ລູກຈິຈຳທີ່ຈະປະຕິບັດຕາມຂໍ້ກຳນົດ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ຈົ່ງເບິ່ງ, ນີ້ແມ່ນຄວາມຫ່ວງໄຍຂອງຈິດວິນຍານຂອງພໍ່ມາຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນ.

17 ໃຈຂອງພໍ່ຖືກຖ່ວງລົງເພາະຄວາມເລົ່າສະຫລົດໃຈເປັນບາງຄັ້ງ, ເພາະພໍ່ຍ້ານກົວຄວາມແຂງກະດ້າງເພາະໃຈຂອງລູກ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງລູກຈະສະເດັດມາດ້ວຍຄວາມສົມບູນແຫ່ງພຣະພິໂລດໃຫ້ລູກ ຈົນວ່າລູກຖືກຕັດອອກ ແລະ ຖືກທຳລາຍຕະຫລອດການ;

18 ຫລືວ່າ, ຄຳສາບແຊ່ງຈະມາເຖິງລູກເປັນເວລາຫລາຍລຸ້ນຄົນ; ແລະ ລູກຈະຖືກຍ້ຽມຢາມດ້ວຍດາບ ແລະ ດ້ວຍຄວາມອິດຢາກ, ແລະ ຖືກກງູດຊັ່ງ, ແລະ ນຳໄປຕາມຄວາມປະສົງ ແລະ ເປັນຊະເລີຍຂອງມານ.

19 ໂອ້ ລູກຂອງພໍ່, ເພື່ອວ່າສິ່ງເຫລົ່ານີ້

ຈະບໍ່ໄດ້ມາເຖິງລູກ, ແຕ່ເພື່ອໃຫ້ລູກໄດ້
ເປັນຜູ້ຖືກຄັດເລືອກ ແລະ ເປັນທີ່ຊົງໂປດ
ປານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ,
ພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງຈະສຳເລັດ;
ເພາະທາງຂອງພຣະອົງເປັນທາງທີ່ຊອບ
ທຳຕະຫລອດໄປ.

20 ແລະ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ: ຕາບໃດ
ທີ່ເຈົ້າຈະຮັກສາບັນຍັດຂອງເຮົາ ເຈົ້າຈະ
ຮຸ່ງເຮືອງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ; ແຕ່ຕາບໃດທີ່
ເຈົ້າຈະບໍ່ຮັກສາບັນຍັດຂອງເຮົາ ເຈົ້າຈະ
ຖືກຕັດອອກຈາກທີ່ປະທັບຂອງເຮົາ.

21 ແລະບັດນີ້, ເພື່ອຈິດວິນຍານຂອງພໍ່
ຈະມີຄວາມປິຕິຍິນດີໃນລູກ, ແລະ ເພື່ອ
ໃຈຂອງພໍ່ຈະຈາກໂລກນີ້ໄປດ້ວຍຄວາມ
ຍິນດີ, ເພື່ອພໍ່ຈະບໍ່ຖືກນຳລົງສູ່ຫລຸມ
ສົບດ້ວຍຄວາມໂສກເສົ້າ ແລະ ຄວາມ
ເສົ້າສະຫລົດໃຈ, ສະນັ້ນຈົ່ງລຸກຂຶ້ນຈາກ
ພື້ນດິນ, ລູກຂອງພໍ່, ແລະ ເປັນບຸລຸດ,
ແລະ ຈົ່ງຕັ້ງໃຈເດັດດ່ຽວ ແລະ ໃຈດຽວ,
ສາມັກຄີກັນໃນທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງເພື່ອລູກ
ຈະບໍ່ໄດ້ລົງໄປສູ່ຄວາມເປັນຊະເລີຍ;

22 ເພື່ອລູກຈະບໍ່ຖືກສາບແຊ່ງດ້ວຍຄຳ
ສາບແຊ່ງຢ່າງສາຫັດ; ແລະ ເພື່ອລູກຈະ
ບໍ່ກໍ່ຄວາມບໍ່ພໍພຣະໄທຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້
ທ່ຽງທຳໃຫ້ເກີດກັບລູກຈົນໄປສູ່ຄວາມ
ພິນາດອີກ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຄວາມພິນາດ
ນີ້ລັ້ນດອນຂອງທັງ ຈິດວິນຍານ ແລະ
ຮ່າງກາຍ.

23 ຕື່ນເຖີດ, ລູກຂອງພໍ່; ຈົ່ງຖືອາວຸດ
ແຫ່ງຄວາມຊອບທຳ. ສັ່ນສາຍໂສ້ທີ່ຜູກ
ມັດລູກໃຫ້ຫລຸດອອກ, ແລະ ອອກມາ
ຈາກການປິດບັງ, ແລະ ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນຈາກ
ພື້ນດິນ.

24 ຈົ່ງຢາຕໍ່ຕ້ານນ້ອງຊາຍຂອງລູກ
ອີກຕໍ່ໄປ, ຊຶ່ງຄວາມຄິດເຫັນຂອງລາວ
ປະເສີດ, ແລະ ເປັນຜູ້ຮັກສາພຣະບັນ
ຍັດມາຕັ້ງແຕ່ເວລາທີ່ພວກເຮົາໄດ້ອອກ
ຈາກເມືອງເຢຣູຊາເລັມ; ແລະ ເປັນ
ເຄື່ອງມືໃນພຣະຫັດຂອງພຣະເຈົ້າໃນ
ການນຳພວກເຮົາມາຫາແຜ່ນດິນແຫ່ງ
ຄຳສັນຍາ, ເພາະຖ້າບໍ່ແມ່ນຍ້ອນລາວ
ແລ້ວ, ພວກເຮົາກໍຕ້ອງຕາຍເພາະ
ຄວາມຫົວຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ;
ເຖິງປານນັ້ນ, ລູກຍັງພະຍາຍາມຈະ
ເອົາຊີວິດຂອງລາວ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ລາວ
ໄດ້ທົນຮັບເອົາຄວາມເສົ້າສະຫລົດໃຈ
ຫລາຍເພາະລູກ.

25 ແລະ ພໍ່ຍ້ານກົວ ແລະ ຕົວສັ່ນ
ຫລາຍເພາະລູກ, ຍ້ອນຍ້ານວ່າລູກຈະ
ລຳບາກອີກ; ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ລູກຫາວ່າ
ລາວພະຍາຍາມຊອກຫາອຳນາດ ແລະ
ສິດເໜືອກວ່າລູກ; ແຕ່ພໍ່ຮູ້ວ່າລາວບໍ່ໄດ້
ພະຍາຍາມຊອກຫາອຳນາດ ແລະ ໜ້າທີ່
ເໜືອກວ່າລູກເລີຍ, ແຕ່ລາວພະຍາຍາມ
ຊອກຫາລັດສະໝີພາບຂອງພຣະເຈົ້າ
ແລະ ຄວາມຜາສຸກນິລັນດອນຂອງລູກ
ເອງ.

26 ແລະ ລູກໄດ້ຈົ່ມເພາະລາວກົງໄປ
ກົງມາກັບລູກ. ລູກເວົ້າວ່າລາວໄດ້ໃຊ້
ຄວາມຮຸນແຮງ; ລູກເວົ້າວ່າລາວໄດ້ຮ້າຍ
ໃຫ້ລູກ; ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ຄວາມຮຸນແຮງຂອງ
ລາວເປັນຄວາມຮຸນແຮງຂອງອຳນາດ
ແຫ່ງພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າຊຶ່ງຢູ່ກັບ
ລາວ; ແລະ ສິ່ງທີ່ລູກເອີ້ນວ່າຮ້າຍນັ້ນຄື
ຄວາມຈິງຕາມທີ່ຢູ່ໃນພຣະເຈົ້າ ຊຶ່ງລາວ
ບັງຄັບບໍ່ໄດ້, ຊຶ່ງລາວໄດ້ສະແດງໃຫ້

ປະກົດຢ່າງອາດຫານກ່ຽວກັບຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງລູກ.

27 ແລະ ມັນຈຶ່ງຈຳເປັນທີ່ອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າຕ້ອງຢູ່ກັບລາວ, ເຖິງແມ່ນກັບຄຳສັ່ງຂອງລາວທີ່ລູກຈະຕ້ອງເຊື່ອຟັງ. ແຕ່ຈຶ່ງເບິ່ງ, ບໍ່ແມ່ນລາວ, ແຕ່ແມ່ນພຣະວິນຍານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຊຶ່ງຢູ່ກັບລາວທີ່ເປີດປາກຂອງລາວໃຫ້ເວົ້າຊຶ່ງລາວບົດບໍ່ໄດ້.

28 ແລະ ບັດນີ້ລູກຂອງພໍ່, ເລມັນ, ແລະ ເລມູເອນ ແລະ ແຊມກໍຄືກັນ, ແລະ ລູກຂອງພໍ່ຜູ້ເປັນລູກຂອງອິດຊະມາເອນກໍເໝືອນກັນ, ຈຶ່ງເບິ່ງ, ຖ້າຫາກລູກຈະເຊື່ອຟັງສຽງຂອງນິໄສ ລູກຈະບໍ່ຕາຍ. ແລະ ຖ້າຫາກລູກເຊື່ອຟັງຄວາມລາວ ພໍ່ຈະໃຫ້ພອນແກ່ລູກ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນພອນປະການທຳອິດຂອງພໍ່.

29 ແຕ່ຖ້າຫາກລູກບໍ່ເຊື່ອຟັງຄວາມຂອງລາວ ພໍ່ຈະເອົາພອນປະການທຳອິດຂອງພໍ່ໄປ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນພອນປະການທຳອິດຂອງພໍ່, ແລະ ມັນຈະຢູ່ກັບລາວ.

30 ແລະ ບັດນີ້, ໂຊລຳ, ຂ້າພະເຈົ້າຢາກເວົ້າກັບເຈົ້າວ່າ: ຈຶ່ງເບິ່ງ, ເຈົ້າເປັນຄົນໃຊ້ຂອງລາບານ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເຈົ້າຍັງຖືກພາອອກມາຈາກແຜ່ນດິນເຢຣູຊາເລັມ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າເຈົ້າເປັນເພື່ອນທີ່ແທ້ຈິງຂອງນິໄສ, ລູກຂອງຂ້າພະເຈົ້າຕະຫລອດໄປ.

31 ດັ່ງນັ້ນ, ເພາະວ່າເຈົ້າເປັນຄົນຊື່ສັດຕະຫລອດມາ ລູກຫລານຂອງເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບພອນພ້ອມກັບລູກຫລານຂອງລາວ ພວກເຂົາຈະຢູ່ດ້ວຍຄວາມຮຸ່ງ

ເຮືອງຍາວນານໃນແຜ່ນດິນນີ້ ແລະ ບໍ່ມີສິ່ງໃດນອກຈາກຈະເປັນຄວາມຊົ່ວໃນບັນດາພວກເຂົາທີ່ຈະເປັນອັນຕະລາຍຫລື ລົບກວນຄວາມຮຸ່ງເຮືອງຂອງພວກເຂົາໃນແຜ່ນດິນນີ້ຕະຫລອດໄປ.

32 ດັ່ງນັ້ນ, ຖ້າຫາກເຈົ້າຈະຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຕັ້ງແຜ່ນດິນນີ້ໄວ້ ເພື່ອຄວາມໝັ້ນຄົງຂອງລູກຫລານຂອງເຈົ້າກັບລູກຫລານຂອງລູກຂ້າພະເຈົ້າ.

ບົດທີ 2

ການໄຕ່ມາເຖິງ ໂດຍຜ່ານທາງພຣະເມຊີອາຜູ້ບໍລິສຸດ—ອິດສະລະພາບໃນການເລືອກ (ອຳເພີໃຈ) ເປັນສິ່ງສຳຄັນຫລາຍທີ່ມີຢູ່ ແລະ ດຳເນີນຕໍ່ໄປ—ອາດາມຕົກເພື່ອມະນຸດຈະໄດ້ເປັນຢູ່—ມະນຸດມີສິດທີ່ຈະເລືອກເສລີພາບ ແລະ ຊີວິດນິລັນດອນ. ປະມານ 588-570 ປີກ່ອນຄ.ສ.

1 ແລະ ບັດນີ້ຢາໂຄບພໍ່ຂໍເວົ້າກັບລູກວ່າ: ລູກເປັນລູກຄົນທຳອິດຂອງພໍ່ໃນວັນແຫ່ງຄວາມທຸກຍາກລຳບາກຂອງພໍ່ຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ. ແລະ ຈຶ່ງເບິ່ງ, ໃນໄວເດັກຂອງລູກ, ລູກໄດ້ຮັບຄວາມທຸກທໍລະມານ ແລະ ຄວາມເສົ້າສະຫລົດໃຈມາຫລາຍ ເພາະຄວາມຫຍາບຄາຍຂອງພວກອ້າຍຂອງລູກ.

2 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມຢາໂຄບລູກຄົນທຳອິດຂອງພໍ່ໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ, ລູກຍັງຮູ້ເຖິງຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າ;

ແລະ ພຣະອົງໄດ້ຕັ້ງຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງລູກໄວ້ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງລູກ.

3 ດັ່ງນັ້ນ, ຈິດວິນຍານຂອງລູກຈະໄດ້ຮັບພອນ, ແລະ ລູກຈະຢູ່ຢ່າງປອດໄພກັບນິໄຟອ້າຍຂອງລູກ, ແລະ ລູກຈະໃຊ້ວັນເວລາຂອງລູກໄປໃນການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຂອງລູກ. ດັ່ງນັ້ນ, ພໍຮູ້ວ່າ ລູກຖືກໂຖ່ແລ້ວ ເພາະຄວາມຊອບທຳຂອງພຣະຜູ້ໂຖ່ຂອງໂລກ, ເພາະລູກເຫັນແລ້ວວ່າ ໃນຄວາມສົມບູນແຫ່ງເວລາ ພຣະອົງຈະສະເດັດມາ ເພື່ອນຳຄວາມລອດມາໃຫ້ມະນຸດ.

4 ແລະ ລູກໄດ້ເຫັນລັດສະໝີພາບຂອງພຣະອົງແລ້ວໃນໄວເດັກຂອງລູກ; ດັ່ງນັ້ນ, ລູກໄດ້ຮັບພອນຄືກັນກັບຄົນທີ່ພຣະອົງຈະປະຕິບັດໃນເນື້ອໜັງ; ເພາະພຣະວິນຍານເປັນເໝືອນກັບເຊັ່ນ ມີ້ວານນີ້, ມີ້ນີ້ ແລະ ຕະຫລອດການ. ແລະ ເສັ້ນທາງຖືກຕຽມໄວ້ຕັ້ງແຕ່ການຕົກຂອງມະນຸດ, ແລະ ຄວາມລອດເປັນຂອງໃຫ້ລ້າງ.

5 ແລະ ມະນຸດໄດ້ຮັບການແນະນຳຢ່າງພຽງພໍຈົນຮູ້ຈັກຄວາມດີຈາກຄວາມຊົ່ວ. ແລະ ມີກົດໃຫ້ມະນຸດ ແລະ ໂດຍທາງກົດບໍ່ມີເນື້ອໜັງອັນໃດທີ່ຖືກຕ້ອງ; ຫລື ໂດຍທາງກົດມະນຸດຍ່ອມຖືກຕັດອອກ. ແທ້ຈິງແລ້ວ, ໂດຍກົດທາງຝ່າຍໂລກ ພວກເຂົາໄດ້ຖືກຕັດອອກ ແລະ ໂດຍກົດທາງຝ່າຍວິນຍານ ພວກເຂົາຈຶ່ງຕາຍຈາກສິ່ງທີ່ດີ ແລະ ກາຍມາເປັນຄົນເສົ້າສະຫລົດໃຈຕະຫລອດໄປ.

6 ດັ່ງນັ້ນ, ການໂຖ່ຈຶ່ງມາເຖິງໂດຍຜ່ານທາງພຣະເມຊີອາຜູ້ບໍລິສຸດ; ເພາະພຣະ

ອົງເຕັມປຽມໄປດ້ວຍ ພຣະຄຸນ ແລະ ຄວາມຈິງ.

7 ຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະອົງໄດ້ຖະຫວາຍພຣະອົງເອງໃຫ້ເປັນເຄື່ອງບູຊາເພື່ອບາບ, ເພື່ອຕອບທີ່ສຸດຂອງກົດໃຫ້ຄົນທັງປວງຜູ້ມີໃຈທີ່ຊອກຊ້ຳ ແລະ ມີວິນຍານທີ່ສຳນຶກຜິດ; ແລະ ຈະຕອບທີ່ສຸດຂອງກົດໃຫ້ໃຜອີກບໍ່ໄດ້.

8 ດັ່ງນັ້ນ, ມັນສຳຄັນພຽງໃດທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກແກ່ຊາວໂລກເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ຮູ້ວ່າ ບໍ່ມີເນື້ອໜັງໃດຈະຢູ່ໃນທີ່ປະທັບຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ນອກຈາກເປັນຄຸນຄວາມດີ, ແລະ ພຣະເມດຕາ, ແລະ ພຣະຄຸນຂອງພຣະເມຊີອາຜູ້ບໍລິສຸດ ຜູ້ໄດ້ມອບຊີວິດຂອງພຣະອົງຕາມທາງແຫ່ງເນື້ອໜັງ ແລະ ຮັບເອົາອຳນາດຂອງພຣະວິນຍານ, ເພື່ອພຣະອົງຈະໄດ້ເຮັດໃຫ້ເກີດການພົ້ນຄົນຊີວິດຂອງຄົນຕາຍ ໂດຍເປັນຜູ້ທຳອິດທີ່ຈະຂຶ້ນມາ.

9 ດັ່ງນັ້ນ, ພຣະອົງຈຶ່ງເປັນຜົນທຳອິດໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ ເພາະພຣະອົງຈະວົງວອນແທນລູກຫລານມະນຸດທັງປວງ; ແລະ ຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງເທົ່ານັ້ນຈະລອດ.

10 ແລະ ເປັນເພາະການວົງວອນແທນທຸກໆຄົນ, ມະນຸດທັງປວງຍ່ອມມາຫາພຣະເຈົ້າ; ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຂົາຢືນຢູ່ໃນທີ່ປະທັບຂອງພຣະອົງ ເພື່ອຮັບການພິພາກສາຂອງພຣະອົງຕາມຄວາມຈິງ ແລະ ຄວາມບໍລິສຸດ ຊຶ່ງມີຢູ່ໃນພຣະອົງ. ດັ່ງນັ້ນ, ທີ່ສຸດຂອງກົດ ຊຶ່ງພຣະຜູ້ບໍລິສຸດປະທານໄວ້ໃຫ້ເພື່ອການລົງໂທດ ຊຶ່ງມີ

ຕິດຢູ່ນັ້ນ, ຊຶ່ງໂທດທີ່ມີຕິດຢູ່ນັ້ນ ເປັນສິ່ງກົງກັນຂ້າມກັບສິ່ງທີ່ເປັນຄວາມສຸກ ຊຶ່ງມີຕິດຢູ່ເພື່ອຕອບທີ່ສຸດຂອງການຊົດໃຊ້—

11 ເພາະມັນຈຳເປັນວ່າ ຕ້ອງມີການກົງກັນຂ້າມໃນທຸກຢ່າງ. ລູກຄົນທຳອິດຂອງພໍ່ທີ່ໄດ້ເກີດໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານເອີຍ, ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນຈະເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມຊອບທຳບໍ່ໄດ້, ບໍ່ມີທັງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ, ບໍ່ມີທັງຄວາມບໍລິສຸດ ຫລື ຄວາມທຸກທໍລະມານ, ບໍ່ມີທັງຄວາມດີ ຫລື ຄວາມຊົ່ວ. ດັ່ງນັ້ນ, ທຸກຢ່າງຈຶ່ງຈຳເປັນຈະຕ້ອງສາມປະກອບເຂົ້າກັນເປັນອັນດຽວ; ດັ່ງນັ້ນ ຖ້າຫາກມັນເປັນອັນດຽວກັນ ມັນກໍຈະຕ້ອງຢູ່ຄືກັນກັບຕາຍໂດຍບໍ່ມີຊີວິດ, ທັງບໍ່ມີຄວາມຕາຍ ຫລື ຄວາມເນົາເປື້ອຍ ຫລື ຄວາມບໍ່ເນົາເປື້ອຍ, ຄວາມສຸກ ຫລື ຄວາມທຸກທໍລະມານ, ທັງຄວາມຮູ້ສຶກ ຫລື ຄວາມບໍ່ຮູ້ສຶກ.

12 ດັ່ງນັ້ນ, ມັນຈະຕ້ອງຖືກສ້າງຂຶ້ນສຳລັບສິ່ງທີ່ບໍ່ມີຄຸນຄ່າ; ດັ່ງນັ້ນ ຈະບໍ່ມີຈຸດມຸ້ງໝາຍໃນທີ່ສຸດຂອງການສ້າງມັນ. ດັ່ງນັ້ນ, ສິ່ງນີ້ຈຳຕ້ອງທຳລາຍຄວາມສະຫລຽວສະຫລາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຈຸດມຸ້ງໝາຍອັນເປັນນິລັນດອນຂອງພຣະອົງ, ແລະ ອຳນາດ, ແລະ ຄວາມເມດຕາ, ແລະ ຄວາມຍຸດຕິທຳຂອງພຣະເຈົ້ານຳອີກ.

13 ແລະ ຖ້າຫາກຈະເວົ້າວ່າບໍ່ມີກົດ, ລູກຈະເວົ້າອີກວ່າບໍ່ມີບາບ. ຖ້າຫາກລູກຈະເວົ້າວ່າບໍ່ມີບາບ ລູກຈະເວົ້າອີກວ່າບໍ່ມີຄວາມຊອບທຳ. ແລະ ຖ້າຫາກບໍ່ມີຄວາມ

ຊອບທຳກໍບໍ່ມີຄວາມສຸກ. ແລະ ຖ້າຫາກບໍ່ມີຄວາມຊອບທຳ ຫລື ຄວາມສຸກກໍບໍ່ມີໂທດ ຫລື ຄວາມທຸກທໍລະມານ. ແລະ ຖ້າຫາກບໍ່ມີສິ່ງເຫລົ່ານີ້ ກໍບໍ່ມີພຣະເຈົ້າ. ແລະ ຖ້າຫາກບໍ່ມີພຣະເຈົ້າ, ພວກເຮົາກໍບໍ່ໄດ້ເປັນຢູ່, ທັງໂລກກໍບໍ່ມີຢູ່; ເພາະຈະມີການສ້າງສິ່ງຕ່າງໆບໍ່ໄດ້, ທັງຈະກະທຳຫລື ຈະຖືກກະທຳບໍ່ໄດ້; ດັ່ງນັ້ນ, ທຸກຢ່າງຕ້ອງຫາຍໄປ.

14 ແລະ ບັດນີ້, ລູກຂອງພໍ່, ພໍ່ເວົ້າເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ກັບລູກເພື່ອຜົນປະໂຫຍດໃນການຮຽນຮູ້ຂອງລູກ ເພາະວ່າມີພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະອົງໄດ້ສ້າງທຸກຢ່າງ, ທັງທ້ອງຟ້າ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ, ແລະ ທຸກຢ່າງທີ່ຢູ່ໃນນັ້ນ, ທັງສິ່ງທີ່ໄດ້ກະທຳ ແລະ ສິ່ງທີ່ຈະຖືກກະທຳ.

15 ແລະ ເພື່ອນຳມາຊຶ່ງຈຸດມຸ້ງໝາຍອັນເປັນນິລັນດອນຂອງພຣະອົງໃນທີ່ສຸດຂອງມະນຸດ ຫລັງຈາກພຣະອົງໄດ້ສ້າງບິດາມານດາຜູ້ທຳອິດຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ສັດໃນທົ່ງ ແລະ ນົກໃນອາກາດແລ້ວ, ແລະ ໂດຍສະຫລຸບທຸກຢ່າງທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນ, ຈຳເປັນຕ້ອງມີການກົງກັນຂ້າມ ເຖິງວ່າໝາກໄມ້ທີ່ຕ້ອງຫ້າມຍັງກົງກັນຂ້າມກັບຕົ້ນໄມ້ແຫ່ງຊີວິດ; ຢ່າງໜຶ່ງຫວານ ແລະ ອີກຢ່າງໜຶ່ງຂົມ.

16 ດັ່ງນັ້ນ, ອົງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງປະທານໃຫ້ມະນຸດ ເພື່ອພວກເຂົາຈະກະທຳດ້ວຍຕົວເອງ. ດັ່ງນັ້ນ, ມະນຸດກະທຳດ້ວຍຕົວເອງບໍ່ໄດ້ ນອກຈາກຈະເປັນໄປເພື່ອພວກເຂົາຖືກຊັກຈູງໂດຍຢ່າງໜຶ່ງ ຫລື ອີກຢ່າງໜຶ່ງ.

17 ແລະ ພໍ່, ລີໂຮຕາມເລື່ອງທີ່ອ່ານມາ

ແລ້ວ ພໍ່ຈຳຕ້ອງຄິດວ່າ ທູດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຕົກຈາກສະຫວັນຕາມເລື່ອງທີ່ໄດ້ບັນທຶກໄວ້; ດັ່ງນັ້ນ, ລາວຈຶ່ງກາຍເປັນມານ ໂດຍສະແຫວງຫາແຕ່ສິ່ງທີ່ຊົ່ວຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ.

18 ແລະ ເນື່ອງຈາກລາວຕົກຈາກສະຫວັນ ແລະ ເສົ້າສະຫລົດໃຈຕະຫລອດໄປ, ລາວຈຶ່ງສະແຫວງຫາຄວາມທຸກຍາກໃຫ້ມະນຸດຊາດທັງປວງອີກ. ດັ່ງນັ້ນ, ລາວໄດ້ກ່າວກັບເອວາ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນູ້ເທົ່າຕົວນັ້ນ, ຜູ້ເປັນມານ, ຊຶ່ງເປັນບິດາຂອງຄວາມຂີ້ຕົວະທັງປວງ. ດັ່ງນັ້ນ, ມັນໄດ້ກ່າວວ່າ: ຈົ່ງກິນໝາກໄມ້ທີ່ຕ້ອງຫ້າມເສຍ, ແລ້ວເຈົ້າຈະບໍ່ຕາຍ, ແຕ່ເຈົ້າຈະເປັນເໝືອນດັ່ງພຣະເຈົ້າ ຊຶ່ງຮູ້ຄວາມດີ ແລະ ຄວາມຊົ່ວ.

19 ແລະ ຫລັງຈາກອາດາມ ແລະ ເອວາຮັບສ່ວນໝາກໄມ້ທີ່ຕ້ອງຫ້າມແລ້ວ ເຂົາທັງສອງຖືກໄລ່ອອກຈາກສວນເອເດນໃຫ້ໄປໂຖດິນ.

20 ແລະ ເຂົາທັງສອງໄດ້ມີລູກຫລານ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນຄອບຄົວຂອງແຜ່ນດິນໂລກທັງໝົດ.

21 ແລະ ວັນເວລາຂອງລູກຫລານມະນຸດໄດ້ຖືກຍືດຍາວອອກໄປ, ຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ກັບໃຈໃນເວລາທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ; ດັ່ງນັ້ນ, ສະພາບຂອງພວກເຂົາເປັນສະພາບຂອງການທົດລອງ, ແລະ ເວລາຂອງພວກເຂົາຖືກເຮັດໃຫ້ດົນນານອອກໄປຕາມພຣະບັດຍັດ, ຊຶ່ງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າປະທານໃຫ້ລູກຫລານມະນຸດ. ເພາະພຣະອົງປະທານ

ພຣະບັນຍັດວ່າ ມະນຸດທັງປວງຕ້ອງກັບໃຈ; ເພາະພຣະອົງໄດ້ສະແດງຕໍ່ມະນຸດທັງປວງວ່າ ພວກເຂົາຫລົງລີ້ມໄປ ເພາະການລ່ວງລະເມີດຂອງບິດາມານດາຂອງພວກເຂົາ.

22 ແລະ ບັດນີ້, ຈົ່ງເບິ່ງຖ້າຫາກອາດາມບໍ່ລ່ວງລະເມີດລາວກໍຈະບໍ່ຕົກ, ແຕ່ລາວຄົງຈະຢູ່ໃນສວນເອເດນ. ແລະ ທຸກຢ່າງທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນກໍຕ້ອງຄົງຍັງຢູ່ໃນສະພາບດຽວກັບທີ່ມັນເປັນຢູ່ຫລັງຈາກຖືກສ້າງຂຶ້ນ ແລະ ມັນຕ້ອງຢູ່ຕະຫລອດໄປ ແລະ ບໍ່ມີທີ່ສຸດ.

23 ແລະ ເຂົາທັງສອງຈະບໍ່ມີລູກ; ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຂົາຈະຄົງຢູ່ໃນສະພາບຂອງຄວາມບໍ່ມີດຽງສາ, ບໍ່ມີຄວາມສຸກ, ເພາະ ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກຄວາມທຸກທໍລະມານ; ບໍ່ເຮັດຄວາມດີ ເພາະພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກບາບ.

24 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ທຸກຢ່າງເປັນໄປໂດຍຄວາມສະຫລຽວສະຫລາດຂອງພຣະອົງຜູ້ຮູ້ຈັກທຸກເລື່ອງ.

25 ອາດາມຕົກເພື່ອມະນຸດຈະໄດ້ເປັນຢູ່; ແລະ ມະນຸດເປັນຢູ່ກໍເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ມີຄວາມສຸກ.

26 ແລະ ພຣະເມຊີອາຈະສະເດັດມາໃນຄວາມສົມບູນແຫ່ງເວລາ, ເພື່ອພຣະອົງຈະໄດ້ໂຖ່ລູກຫລານມະນຸດໃຫ້ລອດຈາກການຕົກ. ແລະ ເພາະວ່າພວກເຂົາຖືກໂຖ່ຈາກການຕົກ ພວກເຂົາຍ່ອມເປັນອິດສະລະຕະຫລອດການຮູ້ຈັກຄວາມດີຈາກຄວາມຊົ່ວທີ່ຈະກະທຳດ້ວຍຕົນເອງ ແລະ ທີ່ຈະບໍ່ຖືກກະທຳນອກຈາກເປັນໄປໂດຍໂທດຂອງກົດໃນວັນສຸດທ້າຍ

ແລະ ຍິ່ງໃຫຍ່ຕາມພຣະບັນຍັດ ຊຶ່ງພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້.

27 ດັ່ງນັ້ນ, ມະນຸດເປັນອິດສະລະຕາມທາງຂອງເນື້ອໜັງ; ແລະ ໄດ້ຮັບທຸກຢ່າງຊຶ່ງສົມຄວນກັບມະນຸດທີ່ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບ. ແລະ ພວກເຂົາເປັນອິດສະລະທີ່ຈະເລືອກເສລີພາບ ແລະ ຊີວິດນິລັນດອນ, ໂດຍທາງພຣະຜູ້ເປັນກາງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງມະນຸດທັງປວງ, ຫລື ຈະເລືອກການເປັນຊະເລີຍ ແລະ ຄວາມຕາຍຕາມການເປັນຊະເລີຍ ແລະ ອຳນາດຂອງມານ; ເພາະມັນສະແຫວງຫາເພື່ອມະນຸດທັງປວງຈະໄດ້ເສົ້າສະຫລົດໃຈຄືກັນກັບມັນ.

28 ແລະ ບັດນີ້, ລູກຂອງພໍ່, ພໍ່ຢາກໃຫ້ລູກຫລຽວຫາພຣະຜູ້ເປັນກາງຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ອົງນີ້, ແລະ ໃຫ້ເຊື່ອຟັງພຣະບັນຍັດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ; ແລະ ຊື່ສັດຕໍ່ຄຳຂອງພຣະອົງ, ແລະ ເລືອກຊີວິດນິລັນດອນຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະວິນຍານອັນສັກສິດຂອງພຣະອົງ;

29 ແລະ ບໍ່ເລືອກຄວາມຕາຍນິລັນດອນຕາມຄວາມປະສົງຂອງເນື້ອໜັງ ແລະ ຄວາມຊົ່ວ ຊຶ່ງຢູ່ໃນນັ້ນ ຊຶ່ງໃຫ້ອຳນາດແກ່ວິນຍານຂອງມານທີ່ຈະຈັບກຸມ, ທີ່ຈະນຳລູກລົງນະລົກ ເພື່ອມັນຈະໄດ້ປົກຄອງລູກໃນອານາຈັກຂອງມັນ.

30 ພໍ່ເວົ້າສອງສາມຄຳນີ້ໄວ້ກັບລູກທຸກຄົນ, ລູກຂອງພໍ່, ໃນວັນສຸດທ້າຍແຫ່ງການທົດລອງຂອງພໍ່ ແລະ ພໍ່ເລືອກສ່ວນໃຫຍ່ຕາມເວົ້າຂອງສາດສະດາ. ແລະ ພໍ່ບໍ່ມີຈຸດປະສົງອື່ນໃດນອກຈາກວ່າ ຈະເປັນຄວາມຜາສຸກອັນເປັນນິດຂອງຈິດວິນຍານຂອງລູກ. ອາແມນ.

ບົດທີ 3

ໂຢເຊັບໃນເອຍົບເຫັນຊາວນິໄຟໃນພາບນິມິດ—ເພິ່ນໄດ້ທຳນາຍເຖິງໂຈເຊັບ ສະມິດ, ຜູ້ພະຍາກອນຍຸກສຸດທ້າຍ; ແລະ ເຖິງໂມເຊຜູ້ທີ່ໄດ້ນຳພາຊາວອິດສະຣາເອນອອກໄປ; ແລະ ເຖິງການອອກມາຂອງພຣະຄຳພີມໍມອນ. ປະມານ 588-570 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ບັດນີ້ພໍ່ຂໍເວົ້າກັບລູກ, ໂຢເຊັບລູກຫລ້າຂອງພໍ່. ລູກໄດ້ເກີດໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານແຫ່ງຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງພໍ່; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ໃນວັນແຫ່ງຄວາມເສົ້າສະຫລົດໃຈອັນໃຫຍ່ຫລວງທີ່ສຸດຂອງພໍ່ທີ່ແມ່ຂອງລູກໄດ້ກຳເນີດລູກມາ.

2 ແລະ ຂໍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈົ່ງຕັ້ງແຜ່ນດິນນີ້ ຊຶ່ງເປັນແຜ່ນດິນທີ່ມີຄຸນຄ່າທີ່ສຸດໄວ້ໃຫ້ລູກ ເພື່ອເປັນມູນມໍລະດົກຂອງລູກ ແລະ ເປັນມູນມໍລະດົກຂອງລູກຫລານຂອງລູກກັບພວກອ້າຍຂອງລູກ, ເພື່ອຄວາມໝັ້ນຄົງຂອງລູກຕະຫລອດໄປ ຖ້າຫາກເປັນໄປວ່າລູກຈະຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຜູ້ບໍລິສຸດຂອງອິດສະຣາເອນ.

3 ແລະ ບັດນີ້, ໂຢເຊັບລູກຜູ້ຫລ້າຂອງພໍ່, ຜູ້ທີ່ພໍ່ໄດ້ພາອອກມາຈາກຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານແຫ່ງຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງພໍ່, ຂໍໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈົ່ງປະທານພອນໃຫ້ແກ່ລູກຕະຫລອດໄປເພື່ອລູກຫລານຂອງລູກຈະບໍ່ຖືກທຳລາຍໃຫ້ໝົດສິ້ນໄປ.

4 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ລູກເປັນຜົນແອວ

ຂອງພໍ່; ແລະ ພໍ່ເປັນຜູ້ສືບຕະກຸນຂອງ ໂຢເຊັບ ຜູ້ຊຶ່ງຖືກພາໄປເປັນຊະເລີຍໃນ ເອຢິບ. ແລະ ພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າຊຶ່ງກະທຳໄວ້ກັບ ໂຢເຊັບນັ້ນຍິ່ງ ໃຫຍ່.

5 ດັ່ງນັ້ນ, ໂຢເຊັບໄດ້ເຫັນວັນເວລາ ຂອງພວກເຮົາ. ແລະ ໂຢເຊັບໄດ້ຮັບ ສັນຍາກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າວ່າ ຈາກຜົນ ແອວຂອງລາວ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະ ຍົກກິ່ງງ່າອັນຊອບທຳຂຶ້ນເພື່ອເຊື້ອສາຍ ຂອງອິດສະຣາເອນ; ບໍ່ແມ່ນພຣະເມຊີ ອາ, ແຕ່ເປັນກິ່ງງ່າຊຶ່ງຈະຖືກຫັກອອກ ມາ, ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ມັນກໍຈະຖືກຈົດ ຈຳໄວ້ໃນພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າ ເພື່ອພຣະເມຊີອາຈະຖືກສະແດງ ໃຫ້ປະກົດຕົວແກ່ພວກເຂົາໃນຍຸກສຸດ ທ້າຍດ້ວຍພຣະວິນຍານແຫ່ງອຳນາດ ຂອງການນຳພວກເຂົາອອກຈາກຄວາມ ມືດໄປຫາແສງສະຫວ່າງ—ແທ້ຈິງ ແລ້ວ, ອອກຈາກຄວາມມືດທີ່ປົດບັງ ແລະ ອອກ ຈາກຄວາມເປັນຊະເລີຍໄປຫາອິດສະ ລະ.

6 ເພາະໂຢເຊັບໃຫ້ຖ້ອຍຄຳໄວ້ແທ້ໆ ຊຶ່ງມີຄວາມວ່າ: ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງ ເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ຈະຍົກ ຜູ້ພະຍາກອນຜູ້ໜຶ່ງຂຶ້ນມາໃຫ້ແກ່ຜົນ ແອວຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຊຶ່ງຈະເປັນຜູ້ ພະຍາກອນທີ່ປະເສີດ.

7 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ໂຢເຊັບໄດ້ກ່າວໄວ້ ວ່າ: ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະ ເຈົ້າໄວ້ດັ່ງນີ້: ເຮົາຈະຍົກຜູ້ພະຍາກອນ ທີ່ປະເສີດຜູ້ໜຶ່ງຂຶ້ນຈາກຜົນແອວຂອງ ເຈົ້າ. ແລະ ລາວຈະເປັນຜູ້ທີ່ນັບຖືຢ່າງ

ສູງໃນບັນດາຜົນແອວຂອງເຈົ້າ ແລະ ເຮົາຈະໃຫ້ບັນຍັດແກ່ລາວເພື່ອລາວຈະ ໄດ້ກະທຳວຽກງານສິ່ງໜຶ່ງເພື່ອຜົນແອວ ຂອງເຈົ້າ, ຜູ້ເປັນພິມ້ອງຂອງລາວ ຊຶ່ງຈະ ມີຄ່າອັນຍິ່ງໃຫຍ່ກັບພວກເຂົາ, ເຖິງແມ່ນ ຕໍ່ການນຳພວກເຂົາມາຫາຄວາມຮູ້ຂອງ ພັນທະສັນຍາ ຊຶ່ງເຮົາໄດ້ເຮັດໄວ້ກັບ ບັນພະບຸລຸດຂອງເຈົ້າ.

8 ແລະ ເຮົາຈະໃຫ້ບັນຍັດແກ່ລາວ ຂໍ້ໜຶ່ງວ່າ ລາວຈະບໍ່ເຮັດງານອື່ນ ນອກ ຈາກງານທີ່ເຮົາຈະສັ່ງລາວ. ແລະ ເຮົາ ຈະເຮັດໃຫ້ລາວຍິ່ງໃຫຍ່ໃນສາຍຕາ ຂອງເຮົາ; ເພາະລາວຈະເຮັດວຽກງານ ຂອງເຮົາ.

9 ແລະ ລາວຈະຍິ່ງໃຫຍ່ເໝືອນກັນກັບ ໂມເຊຜູ້ຊຶ່ງເຮົາກ່າວໄວ້ວ່າຈະຍົກຂຶ້ນໃຫ້ ເຈົ້າເພື່ອປົດປ່ອຍຜູ້ຄົນຂອງເຮົາ, ໂອ້ ເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ.

10 ແລະ ເຮົາຈະຍົກໂມເຊຂຶ້ນເພື່ອປົດ ປ່ອຍຜູ້ຄົນຂອງເຈົ້າອອກຈາກແຜ່ນດິນ ເອຢິບ.

11 ແຕ່ເຮົາຈະຍົກຜູ້ພະຍາກອນຜູ້ໜຶ່ງ ຂຶ້ນຈາກຜົນແອວຂອງເຈົ້າ; ແລະ ເຮົາ ຈະໃຫ້ອຳນາດແກ່ລາວ ເພື່ອຈະນຳຄຳ ເວົ້າຂອງເຮົາອອກມາຫາລູກຫລານຂອງ ຜົນແອວຂອງເຈົ້າ—ແລະບໍ່ພຽງແຕ່ເພື່ອ ການນຳຄຳເວົ້າຂອງເຮົາອອກມາເທົ່າ ນັ້ນ, ແຕ່ຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເນັ້ນໜັກ ໃນຄຳເວົ້າຂອງເຮົາ, ຊຶ່ງຈະອອກໄປໃນ ບັນດາພວກເຂົາແລ້ວ ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວ ໄວ້.

12 ດັ່ງນັ້ນ, ຜົນແອວຂອງເຈົ້າຈະ ບັນທຶກ; ແລະ ຜົນແອວຂອງຢູດາຈະ

ບັນທຶກ; ແລະ ເລື່ອງທີ່ຈະບັນທຶກໄວ້ ໂດຍຜົນແອວຂອງເຈົ້າ, ແລະ ເລື່ອງທີ່ ຈະບັນທຶກໄວ້ຈາກຜົນແອວຂອງຢູດາຈະ ເຕີບໂຕພ້ອມກັນ, ຊຶ່ງນຳໄປຫາການເຮັດ ໃຫ້ຄຳສອນທີ່ຜິດນັ້ນຍອມຈຳນົນ ແລະ ກຳຈັດການຂັດແຍ້ງ, ແລະ ສະຖາປະນາ ຄວາມສັນຕິສຸກໃນບັນດາຜົນແອວຂອງ ເຈົ້າ, ແລະ ນຳພວກເຂົາມາຫາຄວາມຮູ້ ເຖິງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາໃນຍຸກ ສຸດທ້າຍ, ແລະ ນຳມາຫາຄວາມຮູ້ຂອງ ພົນທະສັນຍາຂອງເຮົາ, ພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າກ່າວ.

13 ແລະ ໃນມື້ນັ້ນຄວາມອ່ອນແອຂອງ ພວກເຂົາຈະຖືກເຮັດໃຫ້ເຂັ້ມແຂງ ເພາະ ວຽກງານຂອງເຮົາຈະເລີ່ມຕົ້ນໃນບັນດາ ຜູ້ຄົນທັງໝົດຂອງເຮົາ, ເພື່ອການນຳເຈົ້າ ກັບຄືນ, ໄອ້ ເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວ.

14 ແລະ ໂຢເຊັບໄດ້ທຳນາຍໄວ້ ມີຄວາ ມວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະປະ ທານພອນໃຫ້ຜູ້ພະຍາກອນຜູ້ນັ້ນ; ແລະ ຜູ້ທີ່ພະຍາຍາມທຳລາຍເພິ່ນຈະຍອມ ຈຳນົນ; ເພາະຄຳສັນຍານີ້, ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າ ໄດ້ຮັບມາຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່ຽວກັບ ຜົນແອວຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈະສຳເລັດ. ຈົ່ງ ເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າແນ່ໃຈໃນຄວາມສຳເລັດ ແຫ່ງຄຳສັນຍານີ້;

15 ແລະ ຊື່ຂອງເພິ່ນຈະຖືກເອີ້ນຕາມຊື່ ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ; ແລະ ເອີ້ນຕາມຊື່ຂອງ ພໍ່ຂອງເພິ່ນ ແລະ ເພິ່ນຈະເປັນເໝືອນດັ່ງ ຂ້າພະເຈົ້າ; ເພາະເລື່ອງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າຈະນຳອອກມາໂດຍພຣະຫັດຂອງ ພຣະອົງ, ແລະ ອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ເປັນ

ເຈົ້າຈະນຳຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າມາຫາ ຄວາມລອດ.

16 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ໂຢເຊັບໄດ້ທຳນາຍ ໄວ້ວ່າ: ຂ້າພະເຈົ້າແນ່ໃຈເຖິງເລື່ອງນີ້, ມັນເໝືອນດັ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າແນ່ໃຈໃນຄຳ ສັນຍາຂອງໂມເຊ; ເພາະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, ເຮົາຈະຮັກສາ ລູກຫລານຂອງເຈົ້າຕະຫລອດໄປ.

17 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ: ເຮົາຈະຍົກໂມເຊຂຶ້ນ; ແລະ ເຮົາຈະໃຫ້ ອຳນາດແກ່ລາວໃນໄມ້ຄ້ອນເທົ້າ, ແລະ ເຮົາຈະມອບການພິພາກສາໃຫ້ແກ່ລາວ ໃນການບັນທຶກ. ແຕ່ເຮົາຈະບໍ່ປ່ອຍລິ້ນ ຂອງລາວໃຫ້ເວົ້າຫລາຍ, ເພາະເຮົາຈະ ບໍ່ເຮັດໃຫ້ລາວຍິ່ງໃຫຍ່ໃນການເວົ້າ, ແຕ່ ເຮົາຈະຂຽນກົດຂອງເຮົາໃຫ້ລາວດ້ວຍ ນິ້ວມືຂອງເຮົາເອງ ແລະ ເຮົາຈະໃຫ້ມີຜູ້ ເວົ້າແທນລາວ.

18 ແລະ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະ ເຈົ້າອີກວ່າ: ເຮົາຈະຍົກຂຶ້ນໄວ້ເພື່ອຜົນ ແອວຂອງເຈົ້າ, ແລະ ເຮົາຈະໃຫ້ມີຜູ້ເວົ້າ ແທນລາວ. ແລະ ເຮົາ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາຈະ ໃຫ້ແກ່ລາວເພື່ອລາວຈະໄດ້ຂຽນເລື່ອງ ທີ່ຜົນແອວຂອງເຈົ້າຂຽນເຖິງຜົນແອວ ຂອງເຈົ້າ; ແລະ ຜູ້ເວົ້າຂອງຜົນແອວຂອງ ເຈົ້າຈະປະກາດມັນ.

19 ແລະ ຄຳເວົ້າທີ່ລາວຈະຂຽນນັ້ນຈະ ເປັນຄຳເວົ້າທີ່ສະຫລຽວສະຫລາດຂອງ ເຮົາ ຊຶ່ງສົມຄວນທີ່ຈະອອກໄປສູ່ຜົນແອວ ຂອງເຈົ້າ. ແລະ ມັນຈະເປັນຄືກັນກັບວ່າ ຜົນແອວຂອງເຈົ້າຮ້ອງບອກພວກເຂົາ ຈາກພື້ນດິນ ເພາະເຮົາຮູ້ຈັກສັດທາຂອງ ພວກເຂົາ.

20 ແລະ ພວກເຂົາຈະຮ້ອງຈາກພື້ນດິນ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຖິງແມ່ນຈະຮ້ອງການກັບໃຈໃຫ້ພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາ, ເຖິງແມ່ນຫລັງຈາກຄົນຫລາຍລຸ້ນຜ່ານພວກເຂົາໄປ. ແລະ ເຫດການຈະບັງເກີດຂຶ້ນຄື ສຽງຮ້ອງຂອງພວກເຂົາຈະໄປເຖິງຕາມຄວາມງ່າຍດາຍຂອງຄຳເວົ້າຂອງພວກເຂົາ.

21 ເພາະສັດທາຂອງພວກເຂົາ ຄຳເວົ້າຂອງພວກເຂົາຈະອອກຈາກປາກຂອງເຮົາໄປຫາພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາຜູ້ເປັນຜົນແອວຂອງເຈົ້າ, ແລະ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ຄວາມອ່ອນແອຂອງຄຳເວົ້າຂອງພວກເຂົາເຂັ້ມແຂງດ້ວຍສັດທາຂອງພວກເຂົາ, ເພື່ອຈື່ຈຳພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາ ຊຶ່ງເຮົາໄດ້ເຮັດໄວ້ກັບບັນພະບຸລຸດຂອງເຈົ້າ.

22 ແລະ ບັດນີ້, ຈົ່ງເບິ່ງໂຢເຊັບລູກຂອງພໍ່, ບັນພະບຸລຸດຂອງພໍ່ໃນອາດີດໄດ້ທຳນາຍໄວ້ຕາມນີ້.

23 ດັ່ງນັ້ນ, ເປັນຍ້ອນພັນທະສັນຍານີ້ລູກຈຶ່ງໄດ້ຮັບພອນ; ເພາະລູກຫລານຂອງລູກຈະບໍ່ຖືກທຳລາຍ ເພາະພວກເຂົາຈະເຊື່ອຟັງຖ້ອຍຄຳຈາກໜັງສືນັ້ນ.

24 ແລະ ຈະມີຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ຜູ້ໜຶ່ງໃນບັນດາພວກເຂົາ, ຜູ້ຈະສ້າງຄວາມດີຫລາຍຢ່າງທັງທາງຄຳເວົ້າ ແລະ ພາກປະຕິບັດ, ໂດຍເປັນເຄື່ອງມືໃນພຣະທັດຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍສັດທາຢ່າງຫລວງຫລາຍໃນອັນທີ່ຈະເຮັດການແປກປະຫລາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ເຮັດສິ່ງນັ້ນຊຶ່ງໃຫຍ່ຫລວງໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະເຈົ້າ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເກີດການພື້ນຟູ

ຢ່າງຫລວງຫລາຍກັບເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ ແລະ ກັບລູກຫລານຂອງພີ່ນ້ອງຂອງລູກ.

25 ແລະ ບັດນີ້, ລູກເປັນສຸກແລ້ວໂຢເຊັບ. ຈົ່ງເບິ່ງ, ລູກຍັງນ້ອຍຢູ່; ດັ່ງນັ້ນ ຈົ່ງເຊື່ອຟັງຄຳເວົ້າຂອງນີໄຟອ້າຍຂອງລູກ ແລະ ມັນຈະເປັນໄປກັບລູກເຖິງແມ່ນຕາມຖ້ອຍຄຳທີ່ພໍ່ເວົ້າໄວ້. ຈົ່ງຈື່ຈຳຄຳເວົ້າຂອງພໍ່ຜູ້ກຳລັງຈະຕາຍ. ອາແມນ.

ບົດທີ 4

ລີໄຮແນະນຳ ແລະ ໃຫ້ພອນແກ່ຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນ—ເພິ່ນໄດ້ເສຍຊີວິດໄປ ແລະ ໄດ້ຖືກຝັງໄວ້—ນີໄຟພາກພູມໃຈໃນພຣະກະລຸນາທີ່ຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ—ນີໄຟມອບຄວາມໄວ້ວາງໃຈຂອງເພິ່ນໄວ້ກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕະຫລອດໄປ. ປະມານ 588-570 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ບັດນີ້, ຂ້າພະເຈົ້ານີໄຟຂໍເວົ້າກ່ຽວກັບຄຳທຳນາຍ ຊຶ່ງບົດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າໄວ້ກ່ຽວກັບໂຢເຊັບ ຜູ້ທີ່ຖືກພາໄປຫາເອຢິບ.

2 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ເພິ່ນໄດ້ທຳນາຍໄວ້ກ່ຽວກັບລູກຫລານທັງໝົດຂອງເພິ່ນແທ້ໆ. ແລະ ມີຄຳທຳນາຍຢູ່ບໍ່ຫລາຍທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າຄຳທຳນາຍທີ່ເພິ່ນໄດ້ບັນທຶກໄວ້. ແລະ ເພິ່ນໄດ້ທຳນາຍກ່ຽວກັບພວກເຮົາ, ແລະ ຄົນລຸ້ນຕໍ່ໆໄປຂອງພວກເຮົາ; ແລະ ຄຳທຳນາຍມີບັນທຶກໄວ້ໃນແຜ່ນຈາລຶກທອງເຫລືອງ.

3 ດັ່ງນັ້ນ, ຫລັງຈາກບົດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າເຖິງຄຳທຳນາຍຂອງໂຢເຊັບ

ແລ້ວ, ເພິ່ນໄດ້ເອີ້ນລູກຂອງເລມັນ, ລູກ
 ຊາຍຂອງລາວ ແລະ ລູກສາວຂອງລາວ,
 ແລະ ໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ,
 ລູກຊາຍ ແລະ ລູກສາວຂອງພໍ່, ຜູ້ເປັນ
 ລູກຊາຍ ແລະ ລູກສາວຂອງລູກຄົນທຳ
 ອິດຂອງພໍ່, ພໍ່ຢາກຈະໃຫ້ພວກເຈົ້າຕັ້ງໃຈ
 ຟັງຄຳເວົ້າຂອງພໍ່.

4 ເພາະອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວໄວ້
 ວ່າ: ຕາບໃດທີ່ເຈົ້າຈະຮັກສາບັນຍັດຂອງ
 ເຮົາ ເຈົ້າຈະຮຸ່ງເຮືອງໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ;
 ແລະ ຕາບໃດທີ່ເຈົ້າຈະບໍ່ຮັກສາບັນຍັດ
 ຂອງເຮົາ ເຈົ້າຈະຖືກຕັດອອກຈາກທີ່ປະ
 ທັບຂອງເຮົາ.

5 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ລູກຊາຍ ແລະ ລູກສາວ
 ຂອງພໍ່, ພໍ່ລົງໄປຫາຫລຸມສົບຂອງພໍ່ບໍ່ໄດ້
 ນອກຈາກພໍ່ຈະໃຫ້ພອນໄວ້ກັບລູກເສຍ
 ກ່ອນ; ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ພໍ່ຮູ້ວ່າຖ້າຫາກລູກ
 ຖືກລ້ຽງດູໃນທາງທີ່ລູກຄວນດຳເນີນໄປ
 ລູກຈະບໍ່ອອກຈາກທາງນັ້ນ.

6 ດັ່ງນັ້ນ, ຖ້າຫາກລູກຖືກສາບແຊ່ງ,
 ຈົ່ງເບິ່ງ, ພໍ່ໃຫ້ພອນໄວ້ກັບລູກວ່າ ຄຳ
 ສາບແຊ່ງຈະໄດ້ຖືກເອົາໄປຈາກລູກ
 ແລະ ຕົກລົງເທິງຫົວຂອງບິດາມານດາ
 ຂອງລູກ.

7 ດັ່ງນັ້ນ, ເພາະພອນຂອງພໍ່ ອົງພຣະຜູ້
 ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງຈະບໍ່ຍອມໃຫ້ລູກຕາຍ;
 ດັ່ງນັ້ນ, ພຣະອົງຈະເມດຕາລູກ ແລະ ລູກ
 ຫລານຂອງລູກຕະຫລອດໄປ.

8 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຫລັງ
 ຈາກບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບລູກ
 ຊາຍກັບລູກສາວຂອງເລມັນແລ້ວ, ເພິ່ນ
 ໃຫ້ນຳລູກຊາຍ ແລະ ລູກສາວຂອງເລມູ
 ເອນມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າເພິ່ນ.

9 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາ ຊຶ່ງມີ
 ຄວາມວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ, ລູກຊາຍ ແລະ ລູກ
 ສາວຂອງພໍ່ ຜູ້ເປັນລູກຊາຍ ແລະ ລູກ
 ສາວຂອງລູກຄົນທີສອງຂອງພໍ່; ຈົ່ງເບິ່ງ,
 ພໍ່ໃຫ້ພອນແກ່ລູກທີ່ເປັນພອນດຽວກັນ
 ກັບພອນ ທີ່ພໍ່ໃຫ້ໄວ້ກັບລູກຊາຍ ແລະ
 ລູກສາວຂອງເລມັນ; ດັ່ງນັ້ນ, ລູກຈະບໍ່
 ຖືກທຳລາຍໃຫ້ສູນສິ້ນ; ແຕ່ໃນທີ່ສຸດລູກ
 ຫລານຂອງລູກຈະໄດ້ຮັບພອນ.

10 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
 ເມື່ອບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຈົບການ
 ເວົ້າກັບພວກເຂົາແລ້ວ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ເພິ່ນ
 ໄດ້ເວົ້າກັບລູກຊາຍຂອງອິດຊະມາເອນ,
 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ແມ່ນເວົ້າກັບຄອບຄົວ
 ຂອງລາວທຸກຄົນ.

11 ແລະ ຫລັງຈາກເພິ່ນໄດ້ເວົ້າກັບ
 ພວກເຂົາຈົບແລ້ວ, ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າກັບ
 ແຊມ, ມີຄວາມວ່າ: ລູກກັບລູກຫລານ
 ຂອງລູກເປັນສຸກແລ້ວ; ເພາະລູກຈະໄດ້
 ຮັບແຜ່ນດິນທີ່ເປັນມູນມໍລະດົກເຊັ່ນດຽວ
 ກັບນິໄສ ນ້ອງຊາຍຂອງລູກ. ແລະ ລູກ
 ຫລານຂອງລູກຈະຖືກນັບເຂົ້າກັບລູກ
 ຫລານຂອງລາວ ແລະ ລູກຈະເປັນຄືກັນ
 ກັບນ້ອງຊາຍຂອງລູກ; ແລະ ລູກຫລານ
 ຂອງລູກຈະເປັນຄືກັນກັບລູກຫລານ
 ຂອງລາວ; ແລະ ລູກຈະໄດ້ຮັບພອນ
 ຕະຫລອດວັນເວລາຂອງລູກ.

12 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນ
 ຫລັງຈາກລີໂຮ, ບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້
 ເວົ້າກັບຄອບຄົວຂອງເພິ່ນໝົດແລ້ວທຸກ
 ຄົນ, ຕາມຄວາມຮູ້ສຶກໃນໃຈຂອງເພິ່ນ,
 ແລະ ຕາມພຣະວິນຍານຂອງພຣະຜູ້ເປັນ
 ເຈົ້າ ຊຶ່ງຢູ່ກັບເພິ່ນແລ້ວ ເພິ່ນເລີ່ມເຖົ້າ

ແກ່ລົງ. ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເພິ່ນໄດ້ສິ້ນຊີວິດ ແລະ ໄດ້ຖືກຜັງໄວ້.

13 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຫລັງຈາກການຕາຍຂອງເພິ່ນບໍ່ພໍເທົ່າໃດ ມີ, ເລມັນກັບເລມູເອນ ແລະ ພວກລູກ ຊາຍຂອງອິດຊະມາເອນໄດ້ໃຈຮ້າຍໃຫ້ ຂ້າພະເຈົ້າ ເພາະການຕັກເຕືອນຂອງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

14 ເພາະຂ້າພະເຈົ້າມີໄຟຖືກບັງຄັບ ໃຫ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາຕາມພຣະຄຳຂອງ ພຣະອົງ; ເພາະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າຫລາຍ ເລື້ອງກັບພວກເຂົາ, ແລະ ບິດາຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ເວົ້າຄືກັນກ່ອນການຕາຍ ຂອງເພິ່ນຕັ້ງຫລາຍຂໍ້ ຊຶ່ງໄດ້ບັນທຶກໄວ້ ໃນແຜ່ນຈາລຶກອີກຊຸດໜຶ່ງຂອງຂ້າພະ ເຈົ້າ; ເພາະປະຫວັດສ່ວນໃຫຍ່ມີຂຽນໄວ້ ຢູ່ໃນ ແຜ່ນຈາລຶກອີກຊຸດໜຶ່ງຂອງຂ້າພະ ເຈົ້າ.

15 ແລະ ໃນແຜ່ນຈາລຶກເຫລົ່ານີ້ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ບັນທຶກເລື່ອງຂອງຈິດວິນ ຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ຂໍ້ຄວາມພຣະ ຄຳພີຫລາຍຂໍ້ ຊຶ່ງໄດ້ຈາລຶກຢູ່ໃນແຜ່ນ ຈາລຶກທອງເຫລືອງ ເພາະຈິດວິນຍານ ຂອງຂ້າພະເຈົ້າເບີກບານໃນພຣະຄຳ ພີ ແລະ ໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າຄຳນຶງເຖິງ ຂໍ້ຄວາມເຫລົ່ານັ້ນ ແລະ ໄດ້ບັນທຶກມັນ ໄວ້ເພື່ອການຮຽນຮູ້ ແລະ ເພື່ອຜົນປະ ໂຫຍດຂອງລູກຫລານຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

16 ຈົ່ງເບິ່ງ, ຈິດວິນຍານຂອງຂ້າພະ ເຈົ້າເບີກບານໃນເລື່ອງຂອງພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າ; ແລະ ໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າຄິດຄຳນຶງ ຢູ່ຕະຫລອດເວລາເຖິງເລື່ອງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າ ໄດ້ເຫັນ ແລະ ໄດ້ຍິນມາ.

17 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ທັງທີ່ມີພຣະມະ ຫາກະລຸນາທິຄຸນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃນ ການສະແດງວຽກງານອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ໜ້າອັດສະຈັນຂອງພຣະອົງກັບຂ້າພະ ເຈົ້າ, ໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າຍັງຮ້ອງວ່າ: ໂອ້ ຄົນຕ່ຳຕ້ອຍຢ່າງຂ້າພະເຈົ້າ! ແທ້ຈິງ ແລ້ວ, ໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າເສົ້າສະຫລົດ ເພາະເນື້ອໜັງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ; ຈິດວິນ ຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າໂສກເສົ້າເພາະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

18 ຂ້າພະເຈົ້າຖືກຫຸ້ມລ້ອມໄປດ້ວຍສິ່ງ ລໍ້ລວງ ແລະ ບາບຊຶ່ງໄດ້ກີດກັນຂ້າພະ ເຈົ້າໄວ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ.

19 ແລະ ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າປາຖະໜາຈະ ປິຕິຍິນດີ, ໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າຮ້ອງຄວນ ຄາງເພາະບາບຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເຖິງຢ່າງ ໃດກໍຕາມ, ຂ້າພະເຈົ້າຍັງຮູ້ວ່າ, ຂ້າພະ ເຈົ້າໄວ້ວາງໃຈຜູ້ໃດມາ.

20 ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າເປັນຜູ້ ສະໜັບສະໜູນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ; ພຣະ ອົງ ນຳ ຂ້າພະ ເຈົ້າ ຜ່ານ ຄວາມທຸກ ທໍລະມານຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນຖິ່ນແຫ່ງ ແລ້ງກັນດານ; ແລະ ພຣະອົງໄດ້ປົກ ບ້ອງຂ້າພະເຈົ້າເທິງນ້ຳທີ່ມີຄວາມເລິກ ທີ່ສຸດ.

21 ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເຕັມ ໄປດ້ວຍຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ, ຈົນວ່າ ເນື້ອໜັງຂອງຂ້າພະເຈົ້າຮ້ອນຮົນ.

22 ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ສັດຕູຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າຍອມຈຳນົນ, ຊຶ່ງເປັນເຫດໃຫ້ ພວກເຂົາສັ່ນສາຍຕໍ່ຫນ້າຂອງຂ້າພະ ເຈົ້າ.

23 ຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະອົງໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງ

ຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນຕອນກາງເວັນ, ແລະ ພຣະອົງໄດ້ປະທານຄວາມຮູ້ໃຫ້ແກ່ຂ້າພະເຈົ້າໂດຍພາບນິມິດໃນຕອນກາງຄືນ.

24 ແລະ ໃນຕອນກາງເວັນ ຂ້າພະເຈົ້າເພີ່ມທະວີຄວາມແນ່ວແນ່ໃນການອະທິຖານທີ່ມີພະລັງຕໍ່ພຣະອົງ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງສຽງຂອງຂ້າພະເຈົ້າຂຶ້ນທາງເບື້ອງເທິງ ແລະ ເຫລົ່າທູດໄດ້ລົງມາສິດສອນຂ້າພະເຈົ້າ.

25 ແລະ ຮ່າງກາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖືກນຳໄປດ້ວຍປົກແຫ່ງພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງ ໄປເທິງພູເຂົາອັນສູງທີ່ສຸດ. ແລະ ດວງຕາຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນສິ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນສິ່ງຍິ່ງໃຫຍ່ເກີນໄປສຳລັບມະນຸດ; ສະນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖືກຫ້າມບໍ່ໃຫ້ບັນທຶກເລື່ອງເຫລົ່ານັ້ນ.

26 ໂອ້ ແລ້ວຖ້າຫາກຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ເຫັນສິ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ເຊັ່ນນັ້ນ, ຖ້າຫາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຖ່ອມຕົວຂອງພຣະອົງລົງໃຫ້ລູກຫລານມະນຸດຈົນສະເດັດມາຢັງມຸຢາມມະນຸດດ້ວຍພຣະເມດຕາຢາງລົມເຫລືອ, ເປັນຫຍັງໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຮ້ອງໄຫ້ ແລະ ຈິດວິນຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າຍັງຄ້າງຄາຢູ່ໃນຮ່ອມພູແຫ່ງຄວາມເສົ້າສະຫລົດໃຈ, ແລະ ເນື້ອໜັງຂອງຂ້າພະເຈົ້າສູນເສຍໄປ, ແລະ ກຳລັງຂອງຂ້າພະເຈົ້າລົດລົງ, ເປັນຍ້ອນຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງຂ້າພະເຈົ້າບໍ່?

27 ແລະ ເປັນຫຍັງຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຜ່າຍແພ້ຕໍ່ບາບ, ເປັນຍ້ອນເນື້ອໜັງຂອງຂ້າພະເຈົ້າບໍ່? ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເປັນຫຍັງ

ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງເປີດທາງໃຫ້ສິ່ງລ້ຽວຈົນວ່າມານຮ້າຍມາຢູ່ໃນໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ເພື່ອທຳລາຍຄວາມສັນຕິສຸກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຈິດວິນຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າເປັນທຸກ? ເປັນຫຍັງຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໃຈຮ້າຍ? ເປັນຍ້ອນສັດຕູຂອງຂ້າພະເຈົ້າບໍ່?

28 ຕື່ນເຖິດ, ຈິດວິນຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າເອີຍ! ຢ່າຈົ່ມຢູ່ໃນບາບອີກຕໍ່ໄປເລີຍ. ຈົ່ງປິຕິຍິນດີເຖິດ, ໂອ້ ໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າເອີຍ, ແລະ ຢ່າໃຫ້ມີບ່ອນວ່າງເປົ່າແກ່ສັດຕູຂອງຈິດວິນຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າຕໍ່ໄປເລີຍ.

29 ຢ່າໃຈຮ້າຍເພາະສັດຕູຂອງຂ້າພະເຈົ້າອີກເລີຍ ຢ່າຖອຍກຳລັງຂອງຂ້າພະເຈົ້າລົງໄປເພາະຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງຂ້າພະເຈົ້າເລີຍ.

30 ຈົ່ງປິຕິຍິນດີເຖິດ, ໂອ້ ໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າເອີຍ, ຈົ່ງຮ້ອງທູນຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ທູນວ່າ: ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ຂ້ານ້ອຍຈະສັນລະເສີນພຣະອົງຕະຫລອດໄປ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈິດວິນຍານຂອງຂ້ານ້ອຍຈະປິຕິຍິນດີໃນພຣະອົງ, ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ, ແລະ ສິລາແຫ່ງຄວາມລອດຂອງຂ້ານ້ອຍ.

31 ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ພຣະອົງຈະໄຖ່ຈິດວິນຍານຂອງຂ້ານ້ອຍບໍ່? ພຣະອົງຈະປົດປ່ອຍຂ້ານ້ອຍໃຫ້ອອກຈາກກຳມີພວກສັດຕູຂອງຂ້ານ້ອຍບໍ່? ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ຕົວຂ້ານ້ອຍສັ່ນຕໍ່ສິ່ງທີ່ຫລຽວເຫັນເປັນບາບບໍ່?

32 ຂໍໃຫ້ປະຕູນະລົກຈຶ່ງປົດສະເໝີຕໍ່ໜ້າຂ້ານ້ອຍເຖິດ, ເພາະໃຈຂອງ

ຂ້ານ້ອຍຊອກຊ້າ ແລະ ວິນຍານຂອງ
ຂ້ານ້ອຍສໍານຶກຜິດແລ້ວ! ໂອ້ ພຣະອົງ
ເຈົ້າເອີຍ, ພຣະອົງຢາປິດປະຕູຄວາມ
ຊອບທໍາຂອງພຣະອົງຕໍ່ໜ້າຂ້ານ້ອຍ
ເລີຍ, ເພື່ອຂ້ານ້ອຍຈະໄດ້ໂຕ້ໃນຫົນທາງ
ຂອງຮ່ອມພູທີ່ຕໍ່າ, ເພື່ອຂ້ານ້ອຍຈະໄດ້
ເຄັ່ງຄັດຢູ່ໃນຖະໜົນທີ່ຮາບພຽງ!

33 ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ຂໍພຣະ
ອົງຈົ່ງໂອບອ້ອມຂ້ານ້ອຍໃຫ້ຮອບໃນ
ເສື້ອຄຸມແຫ່ງຄວາມຊອບທໍາຂອງພຣະ
ອົງ! ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ຂໍພຣະອົງ
ຈົ່ງເຮັດຫົນທາງເພື່ອການຫລົບໜີຂອງ
ຂ້ານ້ອຍຕໍ່ໜ້າສັດຕູຂອງຂ້ານ້ອຍດ້ວຍ
ເທີນ! ຂໍພຣະອົງຈົ່ງເຮັດຫົນທາງໃຫ້ຊີ້
ໄປຕໍ່ໜ້າຂ້ານ້ອຍ! ຂໍພຣະອົງຢາວາງ
ສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ມີສະດຸດໃນຫົນທາງຂອງ
ຂ້ານ້ອຍ—ແຕ່ຂໍໃຫ້ພຣະອົງຈົ່ງຖາງທາງ
ຂອງຂ້ານ້ອຍຕໍ່ໜ້າຂ້ານ້ອຍ, ແລະ ຂໍຢາ
ລ້ອມຮົ້ວຕົ້ນທາງຂ້ານ້ອຍ, ແຕ່ໃຫ້ຕົ້ນ
ທາງສັດຕູຂອງຂ້ານ້ອຍດ້ວຍເທີນ.

34 ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ຂ້ານ້ອຍໄວ້
ວາງໃຈໃນພຣະອົງ, ແລະ ຂ້ານ້ອຍຈະ
ໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະອົງຕະຫລອດໄປ.
ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ວາງຄວາມໄວ້ວາງໃຈໃນ
ແຂນແຫ່ງເນື້ອໜັງ; ເພາະຂ້ານ້ອຍຮູ້ວ່າ
ຄົນທີ່ວາງຄວາມໄວ້ວາງໃຈຂອງເຂົາໃນ
ແຂນແຫ່ງເນື້ອໜັງຈະຖືກສາບແຊ່ງ. ແທ້
ຈິງແລ້ວ, ຄົນທີ່ວາງຄວາມໄວ້ວາງໃຈ
ຂອງເຂົາໃນມະນຸດ ຫລື ເຮັດໃຫ້ເນື້ອໜັງ
ເປັນແຂນຂອງເຂົາ ຈະຖືກສາບແຊ່ງ.

35 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຂ້ານ້ອຍຮູ້ວ່າ ພຣະ
ເຈົ້າຈະປະທານໃຫ້ແກ່ຄົນທີ່ຂໍ. ແທ້ຈິງ
ແລ້ວ, ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍຈະປະທານ

ໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຖ້າທາກຂ້ານ້ອຍຂໍບໍ່ຜິດ
ທາງ; ສະນັ້ນ ຂ້ານ້ອຍຈະກາບທູນໃຫ້
ສຽງຂອງຂ້ານ້ອຍເຖິງພຣະອົງ; ແທ້ຈິງ
ແລ້ວ, ຂ້ານ້ອຍຈະຮ້ອງທູນຕໍ່ພຣະອົງ,
ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ, ສິລາແຫ່ງຄວາມ
ຊອບທໍາຂອງຂ້ານ້ອຍ. ຈົ່ງເບິ່ງ, ສຽງຂອງ
ຂ້ານ້ອຍຈະຂຶ້ນໄປເຖິງພຣະອົງ, ພຣະຜູ້
ເປັນສິລາຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະ ພຣະເຈົ້າຜູ້
ຊົງເປັນນິດຂອງຂ້ານ້ອຍຕະຫລອດ. ອາ
ແມນ.

ບົດທີ 5

*ຊາວນີໄຟແຍກຕົວຂອງພວກເຂົາອອກ
ຈາກຊາວເລມັນ, ພວກເຂົາຮັກສາກົດ
ຂອງໂມເຊ ແລະ ສ້າງພຣະວິທານ—
ຍ້ອນຄວາມບໍ່ເຊື່ອຖືຂອງພວກເຂົາ, ຊາວ
ເລມັນຈຶ່ງຖືກຕັດອອກ ຖືກສາບແຊ່ງ
ແລະ ກາຍເປັນໄພພິບັດຕໍ່ຊາວນີໄຟ.
ປະມານ 588-559 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.*

1 ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ຂ້າພະເຈົ້ານີໄຟໄດ້ຮ້ອງທູນພຣະຜູ້
ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພະ
ເຈົ້າຫລາຍຢ່າງ ເພາະຄວາມຮ້າຍກາດ
ຂອງພວກອ້າຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

2 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ຄວາມຮ້າຍກາດຂອງ
ພວກເຂົາທີ່ມີຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເພີ່ມທະວີ
ຂຶ້ນ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກເຂົາໄດ້ພະ
ຍາຍາມຈະເອົາຊີວິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

3 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາໄດ້ຈົ່ມໃຫ້
ຂ້າພະເຈົ້າ ມີຄວາມວ່າ: ນ້ອງຊາຍ
ຂອງພວກເຮົາຄິດຢາກບີກຄອງພວກ
ເຮົາ; ແລະ ພວກເຮົາມີຄວາມລໍາບາກ

ມາຫລາຍເພາະລາວ; ດັ່ງນັ້ນ, ບັດນີ້ໃຫ້ພວກເຮົາຂ້າລາວຖິ້ມເສຍ, ເພື່ອວ່າພວກເຮົາຈະບໍ່ໄດ້ທຸກທໍລະມານເພາະຄຳເວົ້າຂອງລາວອີກ. ເພາະຈິ່ງເບິ່ງ, ພວກເຮົາຈະບໍ່ຍອມໃຫ້ລາວມາເປັນຜູ້ປົກຄອງພວກເຮົາ, ເພາະເປັນເລື່ອງຂອງພວກເຮົາຜູ້ເປັນອ້າຍທີ່ຈະປົກຄອງດູແລຜູ້ຄົນພວກນີ້.

4 ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ບັນທຶກຄຳເວົ້າທັງໝົດທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຈົມໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າໃນແຜ່ນຈາລຶກເຫລົ່ານີ້. ແຕ່ມັນພຽງພໍສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າທີ່ຈະເວົ້າວ່າ, ພວກເຂົາໄດ້ພະຍາຍາມຈະເອົາຊີວິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

5 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເຕືອນຂ້າພະເຈົ້າວ່າຂ້າພະເຈົ້ານິໄຟຄວນໜີຈາກພວກເຂົາແລະ ໜີໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານກັບຄົນທັງໝົດທີ່ຈະໄປກັບຂ້າພະເຈົ້າ.

6 ດັ່ງນັ້ນ, ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຂ້າພະເຈົ້ານິໄຟໄດ້ພາຄອບຄົວຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄປ ແລະ ໂຊລຳກັບຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາອີກ, ແລະ ແຊມ, ອ້າຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າກັບຄອບຄົວຂອງລາວ, ແລະ ຢາໂຄບກັບໂຍເຊັບ, ນ້ອງຊາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ນ້ອງສາວຂອງຂ້າພະເຈົ້າອີກ. ແລະ ທຸກຄົນທີ່ຈະໄປກັບຂ້າພະເຈົ້າ. ແລະ ທຸກຄົນທີ່ຈະໄປກັບຂ້າພະເຈົ້າຄືຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນການເຕືອນ ແລະ ການເປີດເຜີຍຂອງພຣະເຈົ້າ; ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຂົາໄດ້ເຊື່ອຟັງຄຳເວົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

7 ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ເອົາຜ້າເຕັ້ນຂອງພວກເຮົາ ແລະ ເຄື່ອງຂອງຕ່າງໆທີ່

ຈະເອົາໄປກັບພວກເຮົາໄດ້ ແລະ ໄດ້ເດີນທາງໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານຫລາຍມື້. ແລະ ຫລັງຈາກພວກເຮົາໄດ້ເດີນທາງໄປເປັນເວລາຫລາຍມື້ ພວກເຮົາໄດ້ຕັ້ງຜ້າເຕັ້ນຂອງພວກເຮົາຂຶ້ນ.

8 ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າຢາກໃຫ້ພວກເຮົາເອີ້ນຊື່ບ່ອນນັ້ນວ່າ ນິໄຟ; ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຮົາຈິ່ງໄດ້ເອີ້ນບ່ອນນັ້ນວ່າ ນິໄຟ.

9 ແລະ ຄົນທັງໝົດທີ່ຢູ່ກັບຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍອມເອີ້ນຕົນເອງວ່າເປັນຄົນຂອງນິໄຟ.

10 ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ຍຶດຖືທີ່ຈະຮັກສາຄຳພິພາກສາ, ແລະ ຂໍ້ກຳນົດ, ແລະ ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃນທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ, ຕາມກົດຂອງໂມເຊ.

11 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຢູ່ກັບພວກເຮົາ, ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ຮຸ່ງເຮືອງຢ່າງຍິ່ງ; ເພາະພວກເຮົາໄດ້ຫວ່ານເມັດພືດ, ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ເກັບກ່ຽວອີກເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍ. ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ເລີ່ມລ້ຽງສັດ ແລະ ຝູງສັດໃຊ້ງານ, ແລະ ສັດທຸກຊະນິດ.

12 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້ານິໄຟໄດ້ນຳແຜ່ນຈາລຶກທີ່ໄດ້ບັນທຶກໄວ້ໃນແຜ່ນຈາລຶກທອງເຫລືອງມານຳ ແລະ ລູກກົມ ຫລື ເຂັມຊື່ທິດ ຊຶ່ງໄດ້ຕຽມໄວ້ໃຫ້ບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າໂດຍພຣະທັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຕາມທີ່ມີບັນທຶກໄວ້ນັ້ນ.

13 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເຮົາໄດ້ເລີ່ມຮຸ່ງເຮືອງຂຶ້ນຢ່າງຍິ່ງ ແລະ ມີຄົນທະວີຂຶ້ນໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ.

14 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້ານິໄຟໄດ້ເອົາດາບຂອງລາບານມາ, ແລະ ໄດ້ເຮັດດາບແບບ

ນັ້ນຫລາຍດວງ, ຍ້ານວ່າດ້ວຍວິທີໃດວິທີໜຶ່ງ ຜູ້ຄົນຊຶ່ງບັດນີ້ມີຊື່ວ່າ ຊາວເລມັນຈະມາຮຸກຮານພວກເຮົາ ແລະ ຈະທຳລາຍພວກເຮົາ; ເພາະຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ເຖິງຄວາມກຽດຊັງຂອງພວກເຂົາທີ່ມີຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ລູກຫລານຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ຄົນທີ່ມີຊື່ວ່າ ຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

15 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສອນຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ສ້າງເຮືອນຊານ ແລະ ໃຫ້ເຮັດວຽກດ້ວຍໄມ້ ແລະ ດ້ວຍເຫລັກ ແລະ ດ້ວຍທອງແດງ ແລະ ດ້ວຍທອງເຫລືອງ ແລະ ດ້ວຍເຫລັກ, ແລະ ດ້ວຍຄຳ ແລະ ດ້ວຍເງິນ ແລະ ດ້ວຍແຮ່ທາດທີ່ມີຄ່າ ຊຶ່ງມີຢູ່ຢາງຫລວງຫລາຍ.

16 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້ານີໄຟໄດ້ສ້າງພຣະວິຫານໄວ້ແຫ່ງໜຶ່ງ; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສ້າງຕາມແບບພຣະວິຫານຂອງໂຊໂລໂມນ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ສ້າງດ້ວຍສິ່ງທີ່ມີຄ່າຫລາຍຢ່າງເຊັ່ນນັ້ນ; ເພາະຫາມັນບໍ່ໄດ້ໃນແຜ່ນດິນນີ້, ດັ່ງນັ້ນ, ຈຶ່ງສ້າງໃຫ້ຄືກັນກັບພຣະວິຫານຂອງໂຊໂລໂມນບໍ່ໄດ້. ແຕ່ແບບຂອງການສ້າງນັ້ນຄືກັນກັບພຣະວິຫານຂອງໂຊໂລໂມນ ແລະ ຝີມີໃນການສ້າງນັ້ນດີເລີດ.

17 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຂ້າພະເຈົ້ານີໄຟໄດ້ໃຫ້ຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມດຸໝັ່ນ ແລະ ທຳການດ້ວຍຝີມີຂອງພວກເຂົາ.

18 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເຂົາຢາກໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເປັນກະສັດຂອງພວກເຂົາ. ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້ານີໄຟປາຖະໜາບໍ່ໃຫ້ພວກເຂົາມີກະສັດ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້

ເຮັດເພື່ອພວກເຂົາຕາມອຳນາດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

19 ແລະ ຈຶ່ງເບິ່ງ, ພຣະຄຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສຳເລັດແລ້ວຕໍ່ພວກອ້າຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ຮັບສັ່ງກ່ຽວກັບພວກເຂົາວ່າ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະເປັນຜູ້ປົກຄອງ ແລະ ຜູ້ສອນຂອງພວກເຂົາ. ດັ່ງນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ເປັນຜູ້ປົກຄອງ ແລະ ຜູ້ສອນຂອງພວກເຂົາຕາມພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຈົນເຖິງເວລາທີ່ພວກເຂົາພະຍາຍາມຈະເອົາຊີວິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

20 ດັ່ງນັ້ນ, ພຣະຄຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງສຳເລັດ ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ຮັບສັ່ງກັບຂ້າພະເຈົ້າ, ມີຄວາມວ່າ: ຕາບໃດທີ່ພວກເຂົາບໍ່ເຊື່ອຟັງຖ້ອຍຄຳຂອງເຈົ້າ ພວກເຂົາຈະຖືກຕັດອອກຈາກທີ່ປະທັບຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ແລະ ຈຶ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາໄດ້ຖືກຕັດອອກຈາກທີ່ປະທັບຂອງພຣະອົງແລ້ວ.

21 ແລະ ພຣະອົງໄດ້ກະທຳໃຫ້ການສາບແຂ່ງມາເຖິງພວກເຂົາ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນການສາບແຂ່ງຢ່າງສາຫັດ ເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ. ເພາະຈຶ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃຈແຂງກະດ້າງຕໍ່ພຣະອົງຈົນວ່າ ພວກເຂົາກາຍເປັນຫິນເຫລັກໄປ; ສະນັ້ນ, ເນື່ອງຈາກວ່າພວກເຂົາຂາວ ແລະ ຈິບງາມ ແລະ ໜ້າຊົມຢ່າງຍິ່ງ ເພື່ອພວກເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ເປັນຜູ້ຊັກຈູງຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄປທາງຜິດອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເກີດມີຜິວດຳ.

22 ແລະ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວດັ່ງ

ນີ້: ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເປັນທີ່ໜ້າ
ກຽດຊົງຕໍ່ຜູ້ຄົນຂອງເຈົ້າ ນອກຈາກວ່າ
ພວກເຂົາຈະກັບໃຈຈາກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ
ຂອງພວກເຂົາເທົ່ານັ້ນ.

23 ແລະ ລູກຫລານຂອງຜູ້ທີ່ຮ່ວມກັບ
ລູກຫລານຂອງພວກເຂົາຈະຖືກສາບ
ແຊ່ງ; ເພາະພວກເຂົາຈະຖືກສາບແຊ່ງ
ແມ່ນດ້ວຍການສາບແຊ່ງເຊັ່ນດຽວກັນ.
ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຮັບສັ່ງໄວ້ ແລະ
ມັນໄດ້ເປັນໄປ.

24 ແລະ ເປັນຍ້ອນການສາບແຊ່ງ ຊຶ່ງຢູ່
ກັບພວກເຂົາ, ພວກເຂົາຈຶ່ງກາຍເປັນຄົນ
ກຽດຄ້ານ, ເຕັມໄປດ້ວຍກົນອຸບາຍ ແລະ
ເລັ່ຫລຽມ ແລະ ຊອກຫາສັດທີ່ເປັນເຫຍື່ອ
ຂອງສັດໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ.

25 ແລະ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໄດ້ກ່າວ
ກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: ພວກເຂົາຈະເປັນໄພ
ພິບັດຕໍ່ລູກຫລານຂອງເຈົ້າເພື່ອກະຕຸ້ນ
ພວກເຂົາໃຫ້ນຶກເຖິງເຮົາ; ແລະ ຕາບໃດ
ທີ່ພວກເຂົາຍັງບໍ່ຄິດເຖິງເຮົາ ແລະ ບໍ່ເຊື່ອ
ຟັງຄຳເວົ້າຂອງເຮົາ, ພວກເຂົາຈະຂັງນຕີ
ພວກນີ້ຈົນເຖິງຄວາມພິນາດ.

26 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ຂ້າພະເຈົ້າມີໄຟໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງຢາໂຄບກັບ
ໂຢເຊັບເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ເປັນປະ
ໂລທິດ ແລະ ຜູ້ສອນໃນແຜ່ນດິນຂອງຜູ້
ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

27 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ພວກເຮົາມີຊີວິດຢູ່ຕາມທາງແຫ່ງ
ຄວາມສຸກ.

28 ແລະ ສາມສິບປີຜ່ານໄປນັບແຕ່
ພວກເຮົາໄດ້ອອກຈາກເຢຣູຊາເລັມ.

29 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າມີໄຟໄດ້ຮັກສາ

ບັນທຶກກ່ຽວກັບຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄວ້
ຈົນເຖິງບັດນີ້ໃນແຜ່ນຈາລຶກຂອງຂ້າພະ
ເຈົ້າ ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າເປັນຜູ້ເຮັດຂຶ້ນ.

30 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະ
ເຈົ້າວ່າ: ຈົ່ງເຮັດແຜ່ນຈາລຶກອີກຊຸດໜຶ່ງ;
ແລະ ເຈົ້າຈຶ່ງບັນທຶກຫລາຍເລື່ອງທີ່ດີໃນ
ສາຍຕາຂອງເຮົາເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງ
ຜູ້ຄົນຂອງເຈົ້າ.

31 ສະນັ້ນ ເພື່ອເປັນການເຊື່ອຟັງພຣະ
ບັນຍັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຂ້າພະ
ເຈົ້າມີໄຟຈຶ່ງໄດ້ເຮັດແຜ່ນຈາລຶກເຫລົ່າ
ນີ້ ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຈາລຶກເລື່ອງເຫລົ່ານີ້
ໄວ້ໃນນັ້ນ.

32 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຈາລຶກເລື່ອງທີ່
ພໍພຣະໄທຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ແລະ ຖ້າຫາກຜູ້
ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າພໍໃຈ ເລື່ອງຂອງພຣະ
ເຈົ້າ ພວກເຂົາຈະພໍໃຈກັບການບັນທຶກ
ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ຊຶ່ງມີຢູ່ໃນແຜ່ນຈາລຶກ
ເຫລົ່ານີ້.

33 ແລະ ຖ້າຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າປາ
ຖະໜາຢາກຮູ້ປະຫວັດສາດຂອງຂ້າພະ
ເຈົ້າໂດຍລະອຽດນັ້ນ ພວກເຂົາຕ້ອງ
ຄົ້ນຫາໃນແຜ່ນຈາລຶກອີກຊຸດໜຶ່ງຂອງ
ຂ້າພະເຈົ້າ.

34 ແລະ ມັນພຽງພໍສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າທີ່
ຈະເວົ້າວ່າ ສິ່ສິບປີຜ່ານໄປ, ແລະ ພວກ
ເຮົາມີສົງຄາມ ແລະ ການຂັດແຍ້ງກັບ
ພວກອ້າຍຂອງພວກເຮົາ.

ການເປັນຊະເລີຍໃນບາບີໂລນ ແລະ ການກັບຄືນ; ການປະຕິບັດສາດສະໜາກິດ ແລະ ການຄົງໄວ້ເທິງໄມ້ກາງແຂນຂອງພຣະຜູ້ບໍລິສຸດແຫ່ງອິດສະຣາເອນ; ຄວາມຊ່ອຍເຫລືອທີ່ໄດ້ຮັບຈາກຄົນຕ່າງຊາດ; ການພົ້ນພູ່ໃນຍຸກສຸດທ້າຍຂອງຊາວຢິວເມື່ອພວກເຂົາເຊື່ອຖືໃນພຣະເມຊີອາ. ປະມານ 559-545 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ຄຳເວົ້າຂອງຢາໂຄບ, ນ້ອງຊາຍຂອງມີໄຟ, ຊຶ່ງໄດ້ເວົ້າກັບຜູ້ຄົນຂອງມີໄຟວ່າ:

2 ຈົ່ງເບິ່ງ, ພີ່ນ້ອງທີ່ຮັກແພງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຢາໂຄບໂດຍທີ່ໄດ້ຖືກເອີ້ນຈາກພຣະເຈົ້າ, ແລະ ໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງຕາມວິທີແຫ່ງຖານະອັນສັກສິດຂອງພຣະອົງ, ແລະ ຖືກແຕ່ງຕັ້ງໂດຍມີໄຟອ້າຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຜູ້ທີ່ທ່ານນັບຖືເປັນກະສັດ ຫລື ຜູ້ຄຸ້ມຄອງ ແລະ ຜູ້ທີ່ທ່ານເພິ່ງພາເພື່ອຄວາມປອດໄພ, ຈົ່ງເບິ່ງທ່ານຮູ້ວ່າຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບທ່ານມາຫລາຍຕໍ່ຫລາຍເລື່ອງແລ້ວ.

3 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເວົ້າກັບທ່ານອີກ; ເພາະຂ້າພະເຈົ້າປາຖະໜາເພື່ອຄວາມຜາສຸກຂອງຈິດວິນຍານຂອງທ່ານ. ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນຄວາມຫ່ວງໄຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ທ່ານນັ້ນໃຫຍ່ຫລວງ; ແລະ ທ່ານເອງກໍຮູ້ຈັກແລ້ວວ່າມັນເປັນຢູ່ຕະຫລອດມາ. ເພາະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ແນະນຳທ່ານດ້ວຍສຸດຄວາມພາກພຽນ; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າສອນຕາມຄຳເວົ້າຂອງບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເວົ້າກັບທ່ານກ່ຽວກັບ

ທຸກຢ່າງທີ່ໄດ້ບັນທຶກໄວ້ນັບຕັ້ງແຕ່ການສ້າງໂລກມາ.

4 ແລະ ບັດນີ້, ຈົ່ງເບິ່ງຂ້າພະເຈົ້າຈະເວົ້າກັບທ່ານກ່ຽວກັບເລື່ອງທີ່ເປັນຢູ່ ແລະ ເລື່ອງທີ່ຈະມາເຖິງ; ສະນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະອ່ານຄຳເວົ້າຂອງເອຊາຢາຕໍ່ທ່ານ. ແລະ ເປັນຄຳເວົ້າທີ່ອ້າຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າປາຖະໜາຢາກໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າກັບທ່ານ. ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເວົ້າກັບທ່ານເພາະເຫັນແກ່ຜົນປະໂຫຍດຂອງທ່ານ, ເພື່ອທ່ານຈະໄດ້ຮຽນຮູ້ ແລະ ຖະຫວາຍບາລະມີໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານ.

5 ແລະ ບັດນີ້, ຄຳເວົ້າທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະອ່ານເປັນຄຳເວົ້າຂອງເອຊາຢາກ່ຽວກັບເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນທັງໝົດ; ສະນັ້ນ, ມັນຈະປຽບທຽບໄດ້ກັບທ່ານ, ເພາະທ່ານເປັນເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ. ແລະ ມີຫລາຍຢ່າງທີ່ເອຊາຢາໄດ້ເວົ້າໄວ້ ຊຶ່ງຈະປຽບທຽບໄດ້ກັບທ່ານ ເພາະທ່ານເປັນເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ.

6 ແລະ ບັດນີ້, ນີ້ຄືຂໍ້ຄວາມ: ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວດັ່ງນີ້: ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາຈະຍົກມືກວັກຄົນຕ່າງຊາດ ແລະ ຍົກສັນຍານຂອງເຮົາຕໍ່ຜູ້ຄົນ; ແລະ ເຂົາຈະອູ້ມລູກຊາຍຂອງເຈົ້າມາໃນອ້ອມແຂນຂອງເຂົາ, ແລະ ສ່ວນລູກສາວຂອງເຈົ້ານັ້ນ ເຂົາຈະໃສ່ປຳແບກມາ.

7 ແລະ ກະສັດຈະເປັນພໍ່ລ້ຽງຂອງເຈົ້າ, ແລະ ລາຊິນີທັງຫລາຍຈະເປັນແມ່ລ້ຽງຂອງເຈົ້າ; ເຂົາເຫລົ່ານັ້ນຈະກັມໜ້າລົງເຖິງດິນກາບເຈົ້າ, ແລະ ເຂົາຈະເລຍຂີ້ຝຸ່ນທີ່ຕີນຂອງເຈົ້າ; ແລ້ວເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າ

ເຮົາຄືພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ລໍຄອຍເຮົາຈະ
ບໍ່ປະສົບຄວາມອັບອາຍ.

8 ແລະ ບັດນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າຢາໂຄບຈະ
ເວົ້າບາງຢ່າງກ່ຽວກັບຂໍ້ຄວາມນີ້. ເພາະ
ຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສະແດງກັບ
ຂ້າພະເຈົ້າວ່າຄົນທີ່ຢູ່ໃນເຢຣູຊາເລັມຊິ່ງ
ພວກເຮົາໜີຈາກມານັ້ນໄດ້ຖືກຂ້າຕາຍ
ແລະ ຖືກຈັບໄປເປັນຊະເລີຍແລ້ວ.

9 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ໄດ້ສະແດງຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ ພວກເຂົາ
ຈະກັບຄືນມາອີກ. ແລະ ພຣະອົງຈະສະ
ແດງຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າອີກວ່າ ອົງພຣະຜູ້ເປັນ
ເຈົ້າພຣະຜູ້ບໍລິສຸດຂອງອິດສະຣາເອນ
ຈະປະກົດຕົວໃນເນື້ອໜັງຕໍ່ພວກເຂົາ;
ແລະ ຫລັງຈາກພຣະອົງໄດ້ປະກົດຕົວ
ແລ້ວ ພວກເຂົາຈະຂຽນຕົພຣະອົງແລ້ວ
ຄຶງພຣະອົງໄວ້ເທິງໂມ້ກາງແຂນຕາມ
ຄຳເວົ້າຂອງທູດ ຊຶ່ງໄດ້ກ່າວເລື່ອງນີ້ກັບ
ຂ້າພະເຈົ້າ.

10 ແລະ ຫລັງຈາກພວກເຂົາເຮັດ
ໃຈແຂງກະດ້າງ ແລະ ແຂງຄໍຕໍ່ພຣະຜູ້
ບໍລິສຸດຂອງອິດສະຣາເອນແລ້ວ, ຈົ່ງ
ເບິ່ງ, ການພິພາກສາຂອງພຣະຜູ້ບໍລິສຸດ
ຂອງອິດສະຣາເອນຈະເກີດກັບພວກ
ເຂົາ. ແລະ ວັນນັ້ນຈະມາເຖິງ ຊຶ່ງພວກ
ເຂົາຈະຖືກລົງທັນ ແລະ ຮັບຄວາມທຸກ
ທໍລະມານ.

11 ສະນັ້ນ, ຫລັງຈາກພວກເຂົາຖືກ
ຂັບໄລ່ໄປມາເພາະທູດໄດ້ກ່າວໄວ້
ດັ່ງນັ້ນ, ຄົນຈຳນວນຫລວງຫລາຍຈະ
ໄດ້ຮັບຄວາມທຸກທໍລະມານໃນເນື້ອໜັງ
ແລະ ຈະບໍ່ໃຫ້ເຖິງຕາຍເພາະຄຳອະ
ທິຖານຂອງຜູ້ມີສັດທາ; ພວກເຂົາຈະ

ກະຈັດກະຈາຍໄປ ແລະ ຖືກລົງທັນ; ເຖິງ
ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຍັງຈະ
ເມດຕາພວກເຂົາ, ເພາະເວລາທີ່ພວກ
ເຂົາຈະມາຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະຜູ້ໂຖ່ຂອງພວກ
ເຂົາ, ພວກເຂົາຈະມາເຕົ້າໂຮມກັນອີກ
ໃນແຜ່ນດິນຊຶ່ງເປັນມູນມໍລະດົກຂອງ
ພວກເຂົາ.

12 ແລະ ຄົນຕ່າງຊາດຜູ້ທີ່ສາດສະດາ
ໄດ້ບັນທຶກເລື່ອງຂອງພວກເຂົາຍ່ອມເປັນ
ສຸກ; ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ຖ້າຫາກເປັນໄປວ່າ
ພວກເຂົາຈະກັບໃຈ ແລະ ບໍ່ຕໍ່ສູ້ກັບສີ
ໂອນ ແລະ ບໍ່ເຂົ້າຮ່ວມກັບສາດສະໜາ
ຈັກໃຫຍ່ ແລະ ໜ້າກຽດຂັງນັ້ນພວກເຂົາ
ຈະລອດ; ເພາະອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະ
ເຮັດໃຫ້ພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງທີ່
ກະທຳໄວ້ກັບລູກຫລານຂອງພຣະອົງສຳ
ເລັດ ແລະ ເພື່ອເຫດນີ້ສາດສະດາຈຶ່ງໄດ້
ບັນທຶກເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ໄວ້.

13 ສະນັ້ນ, ພວກທີ່ຕໍ່ສູ້ກັບສີໂອນ ແລະ
ຜູ້ຄົນແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຜູ້ເປັນ
ເຈົ້າ ຈະເລຍຂີ້ຝຸນຈາກຕີນຂອງພວກ
ເຂົາ ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະ
ບໍ່ໜ້າອາຍ. ເພາະຜູ້ຄົນຂອງພຣະຜູ້ເປັນ
ເຈົ້າຄື ຜູ້ທີ່ຄອຍຖ້າພຣະອົງ ເພາະພວກ
ເຂົາຍັງຄອຍຖ້າການສະເດັດມາຂອງ
ພຣະເມຊີອາ.

14 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ຕາມຄຳເວົ້າຂອງສາດ
ສະດາ, ພຣະເມຊີອາຈະແຕ່ງຕັ້ງພຣະອົງ
ເອງເປັນຄັ້ງທີສອງ ເພື່ອນຳພາພວກເຂົາ
ກັບຄືນ; ສະນັ້ນ, ພຣະອົງຈະປະກົດຕົວ
ພຣະອົງເອງຕໍ່ພວກເຂົາດ້ວຍອຳນາດ
ແລະ ລັດສະໝີພາບອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຈົນເຖິງ
ຄວາມພິນາດຂອງສັດຕູຂອງພວກເຂົາ;

ເມື່ອມັນມາເຖິງເວລາທີ່ພວກເຂົາຈະ ເຊື່ອຖືໃນພຣະອົງ; ແລະ ພຣະອົງຈະບໍ່ ທຳລາຍຜູ້ໃດທີ່ເຊື່ອຖືໃນພຣະອົງ.

15 ແລະ ພວກທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງ ຈະຖືກທຳລາຍດ້ວຍໄຟ, ແລະ ດ້ວຍ ລົມພາຍຮ້າຍ, ແລະ ດ້ວຍແຜ່ນດິນໄຫວ, ແລະ ດ້ວຍການນອງເລືອດ ແລະ ດ້ວຍ ໂລກລະບາດ, ແລະ ດ້ວຍຄວາມອິດຢາກ. ແລະ ພວກເຂົາຈະຮູ້ວ່າ ພຣະອົງຄືພຣະ ເຈົ້າ, ພຣະຜູ້ບໍລິສຸດຂອງອິດສະຣາເອນ.

16 ຈະເອົາເຫຍື່ອໄປຈາກຜູ້ທີ່ມີກຳລັງ ຫລື ຈະຊ່ອຍຊະເລີຍຂອງຜູ້ຊະນະໃຫ້ ພົ້ນໄດ້ບໍ່?

17 ແຕ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວດັ່ງນີ້: ເຖິງແມ່ນຊະເລີຍຂອງຄົນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກໍຈະ ຖືກເອົາໄປ, ແລະ ເຫຍື່ອຂອງຄົນທີ່ທັງມ ໂຫດກໍຈະຖືກຊ່ອຍໃຫ້ພົ້ນ; ເພາະພຣະ ເຈົ້າຜູ້ມີລິດເດດຈະບົດປ່ອຍຜູ້ຄົນແຫ່ງ ພັນທະສັນຍາຜູ້ເປັນຂອງພຣະອົງ. ເພາະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວດັ່ງນີ້: ເຮົາຈະຕໍ່ສູ້ ກັບຜູ້ທີ່ຕໍ່ສູ້ເຈົ້າ—

18 ແລະ ເຮົາຈະໃຫ້ຜູ້ບົບບັງຄັບເຈົ້າ ກິນເນື້ອຂອງຕົນເອງ; ແລະ ເຂົາຈະເມົາ ເລືອດຂອງເຂົາເອງເໝືອນເມົາເຫລົ້າ ແວງ; ແລະ ມະນຸດທັງປວງຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາ ພຣະເຈົ້າຄືພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຂອງ ເຈົ້າ ແລະ ພຣະຜູ້ໂຖ່ຂອງເຈົ້າ, ແລະ ພຣະຜູ້ມີລິດທານຸພາບຂອງຢາໂຄບ.

ບົດທີ 7

ເອຊາຢາເວົ້າໃນພຣະນາມຂອງພຣະ ເມຊີອາ—ພຣະເມຊີອາຈະມີລິດຂອງ

ນັກປາດ—ພຣະອົງຈະທັນຫລັງໃຫ້ຜູ້ ຊົງນຕີ—ພຣະອົງຈະບໍ່ຍອມຈຳນົນ— ປຽບທຽບກັບເອຊາຢາ 50. ປະມານ 559-545 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເພາະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໄດ້ກ່າວດັ່ງນີ້: ເຮົາໄດ້ແຍກເຈົ້າອອກ ໄປ ຫລືວ່າເຮົາໄດ້ປະຖິ້ມເຈົ້າຕະຫລອດ ໄປບໍ່? ເພາະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວດັ່ງ ນີ້: ໜັງສືຢາຮ້າງຂອງແມ່ເຈົ້າຢູ່ໃສ? ເຮົາ ໄດ້ແຍກເຈົ້າໃຫ້ອອກໄປກັບໃຜ? ຫລືວ່າ ເຮົາໄດ້ຂາຍເຈົ້າໃຫ້ເຈົ້າໜີ້ຄົນໃດຂອງ ເຮົາ? ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຮົາໄດ້ຂາຍເຈົ້າໃຫ້ຜູ້ ໃດ? ຈົ່ງເບິ່ງ, ເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງ ເຈົ້າ, ເຈົ້າຈິ່ງຂາຍຕົວຂອງເຈົ້າເອງ, ແລະ ເພາະການລ່ວງລະເມີດຂອງເຈົ້າ ແມ່ ຂອງເຈົ້າຈິ່ງຖືກໄລ່ອອກໄປ.

2 ສະນັ້ນ, ເວລາເຮົາມາບໍ່ມີຜູ້ໃດຢູ່; ເວລາເຮົາເອີ້ນ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ບໍ່ມີຜູ້ໃດ ຂານຕອບ. ໂອ້ ເຊື່ອສາຍອິດສະຣາເອນ ເອີຍ ມີຂອງເຮົາສັ້ນໄປຈົນວ່າບໍ່ສາມາດ ຈະໄຖ່ບໍ່? ຫລືວ່າເຮົາບໍ່ມີອຳນາດທີ່ຈະ ບົດປ່ອຍພວກເຈົ້າບໍ່? ຈົ່ງເບິ່ງ, ໂດຍ ການຕິຕຽນຂອງເຮົາ, ເຮົາຈິ່ງເຮັດໃຫ້ ນ້ຳທະເລແຫ້ງລົງ, ແລະ ເຮົາເຮັດໃຫ້ ແມ່ນ້ຳເປັນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ ແລະ ປາຂອງພວກເຂົາສົ່ງກິ່ນເໝັນເພາະວ່າ ນ້ຳແຫ້ງ ແລະ ມັນໄດ້ຕາຍເພາະຄວາມ ຂາດນ້ຳ.

3 ເຮົາຫົ່ມສະຫວັນໄວ້ດ້ວຍຄວາມມືດ ແລະ ເອົາຜ້າກະສອບມາຄຸມ.

4 ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະທານລິ້ນ ຂອງນັກປາດໃຫ້ເຮົາ, ເພື່ອເຮົາຈະຮູ້

ຈັກວ່າຈະເວົ້າແນວໃດໃຫ້ເໝາະສົມກັບພວກທ່ານ, ໂອ້ ເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນເອີຍ. ເວລາພວກທ່ານອິດເມື່ອຍ ພຣະອົງໄດ້ປຸກພວກທ່ານລູກທຸກໆເຊົ້າ. ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ທູຂອງເຮົາໄວເພື່ອຈະໄດ້ຍົນດີຄືນກັບປາດ.

5 ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເປີດທູຂອງເຮົາ, ແລະ ເຮົາບໍ່ໄດ້ຂັດຂືນ, ທັງບໍ່ໄດ້ຫັນໜ້າໜີ.

6 ເຮົາຫັນຫລັງໃຫ້ຜູ້ຂັງນຕີ ແລະ ຫັນແກ້ມຂອງເຮົາໃຫ້ຜູ້ທີ່ດົງຜົມ. ແລະ ເຮົາບໍ່ໄດ້ເຊື່ອງໜ້າຈາກຄວາມອັບອາຍ ແລະ ການຖິ້ມນໍ້າລາຍໃສ່.

7 ເພາະອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຊ່ອຍເຮົາ, ສະນັ້ນເຮົາຈະບໍ່ຍອມຈຳນົນ. ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາໄດ້ເຮັດໜ້າຂອງເຮົາຄືຫີນເຫລັກໄຟ, ແລະ ເຮົາຮູ້ວ່າເຮົາຈະບໍ່ອາຍ.

8 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢູ່ໃກ້, ແລະ ພຣະອົງຮັບຮອງເຮົາ. ແມ່ນໃຜຈະຕໍ່ສູ້ກັບເຮົາ? ກໍໃຫ້ພວກເຮົາຍືນຢູ່ດ້ວຍກັນ. ແມ່ນໃຜຈະເປັນຜູ້ປໍລະປັກຂອງເຮົາ? ກໍໃຫ້ເຂົາເຂົ້າມາໃກ້ເຮົາ ແລະ ເຮົາຈະຂັງນຕີເຂົາດ້ວຍພະລັງປາກຂອງເຮົາ.

9 ແລະ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຊ່ອຍເຮົາ. ແລະ ຜູ້ໃດທີ່ຈະກ່າວໂທດເຮົານັ້ນ, ຈົ່ງເບິ່ງເຂົາຈະເກົາຄືກັນກັບເສື້ອຜ້າ, ແລະ ຕົວແມງຈະກັດກິນມັນຈົນໝົດ.

10 ມີຜູ້ໃດໃນບັນດາພວກເຈົ້າທີ່ຍ້ານກົວພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ເຊື້ອພັງສຽງຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ, ທີ່ດຳເນີນໃນຄວາມມືດ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມສະຫວ່າງ?

11 ຈົ່ງເບິ່ງ ເຈົ້າທັງຫລາຍຜູ້ກໍ່ໄຟ, ທີ່ອ້ອມຮອບຕົວເຈົ້າດ້ວຍແສງໄຟ, ໄດ້ເດີນ

ຢູ່ໃນຄວາມສະຫວ່າງຂອງໄຟ ຊຶ່ງເຈົ້າໄດ້ກໍ່. ເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບຢ່າງນີ້ຈາກມືຂອງເຮົາຄື—ເຈົ້າຈະຕ້ອງນອນລົງໃນຄວາມທໍລະມານ.

ບົດທີ 8

ໃນຍຸກສຸດທ້າຍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະປອບໃຈສີໂອນ ແລະ ເຕົ້າໂຮມອິດສະຣາເອນ—ຜູ້ທີ່ຖືກໂຖ່ຈະມາຫາສີໂອນໃນທ່າມກາງຄວາມປິຕິຍົນດີຢ່າງຍິ່ງ—ປຽບທຽບກັບເອຊາຍາ 51 ແລະ 52:1-2. ປະມານ 559-545 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ຈົ່ງເຊື່ອພັງເຮົາ, ເຈົ້າທັງຫລາຍຜູ້ເດີນທາງຕາມຄວາມຊອບທຳ. ຈົ່ງຫລົງເບິ່ງຫີນທີ່ເຈົ້າຖືກສະກັດອອກມາ, ແລະ ຮູຂອງຫລຸມບ່ອນເຈົ້າຖືກຊຸດອອກມາ.

2 ຈົ່ງເບິ່ງອັບຣາຮາມ, ບັນພະບຸລຸດຂອງເຈົ້າ, ແລະ ນາງຊາຣາຜູ້ໃຫ້ກຳເນີດເຈົ້າ; ເພາະເຮົາເອີ້ນລາວຜູ້ດຽວ ແລະ ໃຫ້ພອນແກ່ລາວ.

3 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະປອບໃຈສີໂອນ, ພຣະອົງຈະປອບໃຈບ່ອນວ່າງເປົ່າທັງໝົດຂອງມັນ ແລະ ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ຕົ້ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານຂອງມັນຄືສວນເອເດນ, ແລະ ທະເລຊາຍຂອງມັນຄືກັນກັບອຸດທະຍານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ໃນບ່ອນນັ້ນຈະພົບຄວາມສຸກ ແລະ ຄວາມດີໃຈຈາກການຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າ.

4 ຈົ່ງພັງເຮົາ, ຜູ້ຄົນຂອງເຮົາເອີຍ; ແລະ ງ່ຽງທູພັງເຮົາ, ໂອ້ ປະຊາຊາດຂອງເຮົາ

ເອີຍ; ເພາະກົດຂໍ້ໜຶ່ງຈະອອກໄປຈາກ ເຮົາ, ແລະ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ຄຳພິພາກສາ ຂອງເຮົາເປັນຄວາມສະຫວ່າງຂອງຊົນ ຊາດທັງຫລາຍ.

5 ຄວາມຊອບທຳຂອງເຮົາຢູ່ໃກ້; ຄວາມ ລອດຂອງເຮົາໄດ້ອອກໄປແລ້ວ, ແລະ ແຂນຂອງເຮົາຈະພິພາກສາຜູ້ຄົນທັງ ປວງ. ຜູ້ຄົນຊາວເກາະຈະຄອຍຖ້າເຮົາ, ແລະ ພວກເຂົາຈະໄວ້ໃຈໃນອ້ອມແຂນ ຂອງເຮົາ.

6 ຈົ່ງຫລຽວເບິ່ງທ້ອງຟ້າ ແລະ ຫລຽວ ເບິ່ງໂລກທາງລຸ່ມ; ເພາະທ້ອງຟ້າຈະ ຫາຍໄປຄືກັນກັບຄວັນ ແລະ ໂລກຈະ ເກົາລົງຄືກັນກັບເສື້ອຜ້າ; ແລະ ຄົນທັງ ຫລາຍທີ່ຢູ່ໃນນັ້ນຈະຕາຍດ້ວຍວິທີດຽວ ກັນ. ແຕ່ວ່າຄວາມລອດຂອງເຮົາຈະເປັນ ຢູ່ຕະຫລອດໄປ, ແລະ ຄວາມຊອບທຳ ຂອງເຮົາຈະບໍ່ລົ້ມເລີກໄປ.

7 ຈົ່ງເຊື່ອຟັງເຮົາ, ເຈົ້າທັງຫລາຍຜູ້ຮູ້ ເຖິງຄວາມຊອບທຳ, ຜູ້ຊຶ່ງເຮົາໄດ້ຂຽນ ກົດຂອງເຮົາໄວ້ໃນໃຈຂອງເຂົາ, ເຈົ້າຢາ ຢ້ານກົວຄຳຕຳນິຂອງມະນຸດ ແລະ ຢາ ຢ້ານຄຳປ້ອຍດ່າຂອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນ.

8 ເພາະຕົວແມງຈະກິນພວກເຂົາໝົດ ຄືກັນກັບເສື້ອຜ້າ, ແລະ ໜອນຈະເຈາະ ກິນພວກເຂົາຄືກັນກັບຂົນແກະ. ແຕ່ ວ່າຄວາມຊອບທຳຂອງເຮົາຈະເປັນຢູ່ ຕະຫລອດໄປ, ແລະ ຄວາມລອດຂອງ ເຮົາຈະຢູ່ຈາກຄົນລຸ້ນໜຶ່ງຫາຄົນອີກ ລຸ້ນໜຶ່ງ.

9 ຕື່ນເຖີດ! ຕື່ນເຖີດ! ຈົ່ງຮວບຮວມ ພະລັງຂອງເຈົ້າ, ໂອ້ ແຂນຂອງພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າ; ຈົ່ງຕື່ນຄືກັນກັບໃນສະໄໝ

ໂບຮານ. ບໍ່ແມ່ນພຣະອົງບໍ່ທີ່ຕັດຣາຮາບ ເປັນຕ່ອນງ ແລະ ແທງມັງກອນທະລູ?

10 ບໍ່ແມ່ນພຣະອົງບໍ່ທີ່ເຮັດໃຫ້ນ້ຳທະ ເລແຫ້ງ ແລະ ຄວາມເລິກທີ່ສຸດຂອງ ນ້ຳອັນກວ້າງໃຫຍ່ແຫ້ງລົງ ທີ່ເຮັດໃຫ້ ຄວາມເລິກຂອງທະເລເປັນຫົນທາງໃຫ້ ຄົນຜູ້ທີ່ຖືກໂຖ່ຜ່ານໄປ?

11 ດັ່ງນັ້ນ, ຄົນທີ່ຖືກໂຖ່ໂດຍພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າ ຈະກັບມາ ແລະ ມາພ້ອມກັບ ການຮ້ອງເພງສູ່ສີໂອນ ແລະ ຄວາມສຸກ ແລະ ຄວາມບໍລິສຸດອັນເປັນນິດຈະຢູ່ເທິງ ຫົວຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ພວກເຂົາຈະ ໄດ້ຮັບຄວາມປິຕິຍິນດີ ແລະ ຄວາມສຸກ; ຄວາມເລົ້າສະຫລົດໃຈ ແລະ ຄວາມທຸກ ຈະໜີໄປ.

12 ເຮົາຄືຜູ້ນັ້ນ, ແທ້ຈິງແລ້ວເຮົາຄືຜູ້ທີ່ ປອບໂຍນເຈົ້າ. ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຈົ້າແມ່ນໃຜຈິ່ງ ຈະຍ້ານມະນຸດຜູ້ຊຶ່ງຈະຕ້ອງຕາຍ, ແລະ ຍ້ານລູກຂອງມະນຸດຜູ້ຊຶ່ງຈະຖືກເຮັດໃຫ້ ຄືກັນກັບຕົ້ນຫຍ້າ?

13 ແລະ ຫລົງລືມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະຜູ້ສ້າງຂອງເຈົ້າທີ່ໄດ້ຍືດທ້ອງຟ້າ ອອກ ແລະ ວາງຮາກຖານຂອງແຜ່ນດິນ ໂລກ, ແລະ ຍ້ານກົວຢູ່ເລື້ອຍໄປຕະ ຫລອດວັນ, ເພາະຄວາມໂມໂຫຂອງຜູ້ ກົດຂໍ້ຄືກັບວ່າເຂົາຈະມາທຳຮ້າຍຊັ້ນບໍ່? ແລະ ຄວາມໂມໂຫຂອງຜູ້ກົດຂໍ້ນັ້ນຢູ່ໃສ?

14 ຊະເລີຍຜູ້ທີ່ຖືກກັກຂັງຈະໄດ້ຮັບ ການປົດປ່ອຍໂດຍໄວ, ແລະ ເຂົາຈະບໍ່ ຕາຍຢູ່ໃນຫລຸມ ທັງອາຫານຂອງເຂົາຈະ ບໍ່ຂາດ.

15 ເພາະເຮົາຄືພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງ ເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ, ຜູ້ກວນທະເລ

ແລະ ຄື້ນໃຫ້ຫວັ່ນໄຫວ; ຈອມໂຍທາຄີຊີ້ຂອງເຮົາ.

16 ແລະ ເຮົາໄດ້ໃສ່ຖ້ອຍຄຳຂອງເຮົາໄວ້ໃນປາກຂອງເຈົ້າ ແລະ ປົດບັງເຈົ້າໄວ້ໃນຮົ່ມມີຂອງເຮົາ ເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ຕັ້ງທ້ອງຟ້າສະຫວັນ ແລະ ວາງຮາກຖານຂອງໂລກ ແລະ ກ່າວກັບສີໂອນວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຈົ້າເປັນຜູ້ຄົນຂອງເຮົາ.

17 ຕື່ນເຖີດ! ຕື່ນເຖີດ! ຈົ່ງຍືນຂຶ້ນ, ໂອ້ ເຢຣູຊາເລັມ, ຊຶ່ງໄດ້ຕື່ມຈອກແຫ່ງພຣະພິໂລດຈາກພຣະຫັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ—ເຈົ້າໄດ້ຕື່ມເງື່ອນທີ່ເຫລືອຈາກຈອກແຫ່ງຄວາມສັ່ນສະເທືອນ—

18 ແລະ ໃນບັນດາລູກທັງໝົດທີ່ນາງຄອດອອກມາ ບໍ່ມີໃຜຊື່ນຳນາງເລີຍ ແລະ ທັງໃນບັນດາລູກທັງໝົດທີ່ນາງໄດ້ລ້ຽງມາບໍ່ມີໃຜຊ່ອຍນາງເລີຍ.

19 ລູກສອງຄົນນີ້ຈະມາຫາເຈົ້າ ແມ່ນໃຜຈະເສຍໃຈແທນເຈົ້າ—ຍ້ອນຄວາມເປົ່າປ່ຽວ ແລະ ຄວາມພິນາດ, ແລະ ຄວາມອິດຢາກ ແລະ ລົງຄາມ—ແລະ ແມ່ນໃຜຈະເປັນຜູ້ປອບໂຍນເຈົ້າ?

20 ລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າໄດ້ເປັນລົມໄປ, ນອກຈາກສອງຄົນນີ້; ພວກເຂົານອນຢູ່ທີ່ຕົ້ນທາງທຸກສາຍ; ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາຄືກັນກັບງົວປ່າທີ່ຖືກຕາໜ່າງຢູ່, ພວກເຂົາເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມໂມໂຫໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ຕິຕຽນພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ.

21 ສະນັ້ນ, ບັດນີ້, ຈົ່ງຟັງເລື່ອງນີ້, ເຈົ້າໄດ້ທຸກທໍລະມານ ແລະ ໄດ້ມື່ນເມົາ, ແລະ ບໍ່ແມ່ນການມື່ນເມົາຂອງເຫລົ່າແວງ:

22 ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວໄວ້ວ່າ ພຣະຜູ້

ເປັນເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າໄດ້ວົງວອນແທນຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງ; ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາເອົາຈອກແຫ່ງຄວາມສັ່ນສະເທືອນ, ແລະ ເງື່ອນໃນຖ້ວຍແຫ່ງພຣະພິໂລດຂອງເຮົາອອກຈາກມືຂອງເຈົ້າແລ້ວ; ເພື່ອເຈົ້າຈະບໍ່ຕື່ມມັນອີກຕໍ່ໄປ.

23 ແຕ່ເຮົາຈະເອົາມັນໄວ້ໃນມືຂອງຄົນທີ່ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເປັນທຸກ; ຄົນທີ່ເວົ້າກັບຈິດວິນຍານຂອງເຈົ້າວ່າ: ກົມຫົວລົງກາບໄຫວ້ເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ຢ່າງຜ່ານໄປ—ແລະ ເຈົ້າໄດ້ວາງຕົວຂອງເຈົ້າຄືກັນກັບພື້ນດິນ ແລະ ຄືກັນກັບຫົນທາງເພື່ອໃຫ້ເຂົາຜ່ານໄປ.

24 ຕື່ນເຖີດ! ຕື່ນເຖີດ! ໂອ້ ສີໂອນ, ຈົ່ງສວມພະລັງຂອງເຈົ້າ; ໂອ້ ເຢຣູຊາເລັມ, ນະຄອນທີ່ສັກສິດ; ຈົ່ງສວມອາພອນທີ່ສວຍງາມຂອງເຈົ້າ; ເພາະນັບແຕ່ນີ້ໄປຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດທີ່ສຶກກະບົກ ແລະ ບໍ່ສະອາດເຂົ້າມາຫາເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ.

25 ຈົ່ງສັ່ນຂີ້ຜຸ່ນອອກຈາກຕົວຂອງເຈົ້າ; ໂອ້ ເຢຣູຊາເລັມ; ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນ ແລະ ນັ່ງເທິງບັນລັງເທັນ, ໂອ້ ຍິງຊະເລີຍຊາວສີໂອນເອີຍ, ຈົ່ງບົດປອກຄໍຂອງເຈົ້າອອກ.

ບົດທີ 9

ຊາວຍິວຈະໄດ້ເຕົ້າໂຮມທົ່ວແຜ່ນດິນແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພວກເຂົາ—ການຊົດໃຊ້ໄຖ່ມະນຸດຈາກການຕົກ—ຮ່າງກາຍຂອງຄົນຕາຍຈະອອກມາຈາກຫລຸມສົບ, ແລະ ວິນຍານຂອງພວກເຂົາຈະອອກມາຈາກນະລົກ ແລະ ຈາກທີ່ສຸຂະເສີມ—ພວກເຂົາຈະຖືກພິພາກສາ—ການຊົດ

ໃຊ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຈາກຄວາມຕາຍ, ຈາກ
ນະລົກ, ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ, ແລະ ຄວາມ
ທໍລະມານຢ່າງບໍ່ມີວັນສິ້ນສຸດ—ຄົນທີ່
ຊອບທຳຈະລອດຢູ່ໃນອານາຈັກຂອງ
ພຣະເຈົ້າ—ການທຳໂຫດສຳລັບບາບ
ໄດ້ຕັ້ງຂຶ້ນ—ພຣະຜູ້ບໍລິສຸດຂອງອິດສະ
ຣາເອນເປັນຜູ້ຮັກສາປະຕູ. ປະມານ
559-545 ປີ ກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ບັດນີ້, ພີ່ນ້ອງທີ່ຮັກແພງຂອງ
ຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອ່ານເລື່ອງ
ເຫລົ່ານີ້ ເພື່ອທ່ານຈະຮູ້ກ່ຽວກັບພັນທະ
ສັນຍາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ໃຫ້ໄວ້ກັບ
ເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນທັງໝົດ—

2 ຊຶ່ງພຣະອົງຮັບສັ່ງໄວ້ກັບ ຊາວ
ຢິວດ້ວຍປາກຂອງສາດສະດາຜູ້ບໍລິສຸດ
ຂອງພຣະອົງ, ແມ່ນຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນລົງມາ
ຈາກຄົນລຸ້ນໜຶ່ງຫາຄົນອີກລຸ້ນໜຶ່ງ, ຈົນ
ເວລານັ້ນມາເຖິງ ເມື່ອພວກເຂົາຈະຖືກ
ນຳກັບຄືນສູ່ສາດສະໜາຈັກ ແລະ ຄອກ
ອັນແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ; ເມື່ອພວກເຂົາ
ຈະຖືກເຕົ້າໂຮມກັບບ້ານໄປຫາແຜ່ນດິນ
ມູນມໍລະດົກຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຈະ
ຖືກສະຖາປະນາຂຶ້ນໃນແຜ່ນດິນແຫ່ງຄຳ
ສັນຍາທັງໝົດຂອງພວກເຂົາ.

3 ຈົ່ງເບິ່ງ, ພີ່ນ້ອງທີ່ຮັກແພງຂອງ
ຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າເລື່ອງເຫລົ່າ
ນີ້ກັບທ່ານ ເພື່ອທ່ານຈະໄດ້ປິຕິຍິນດີ,
ແລະ ເງິຍຫົວຂອງທ່ານຂຶ້ນຕະຫລອດ
ການ, ເພາະພອນຊຶ່ງອົງພຣະຜູ້ເປັນ
ເຈົ້າປະທານໃຫ້ລູກຫລານຂອງທ່ານ.

4 ເພາະຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ທ່ານຫລາຍ
ຄົນສະແຫວງຫາມາຫລາຍແລ້ວທີ່ຈະ

ໄດ້ຮູ້ເຖິງສິ່ງທີ່ຈະມາເຖິງ; ດັ່ງນັ້ນ, ຂ້າພະ
ເຈົ້າຈຶ່ງຮູ້ວ່າ ທ່ານຮູ້ກ່ຽວກັບເນື້ອໜັງຂອງ
ພວກເຂົາຕ້ອງສູນເສຍໄປ ແລະ ຕາຍ;
ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ໃນຮ່າງກາຍຂອງ
ພວກເຮົາ, ພວກເຮົາຈະເຫັນພຣະເຈົ້າ.

5 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າທ່ານ
ຮູ້ວ່າ ພຣະອົງຈະປະກົດຕົວກັບຄົນ
ເຫລົ່ານັ້ນທີ່ເຢຣູຊາເລັມ ຊຶ່ງພວກເຮົາ
ໄດ້ຈາກມາ; ເພາະສົມຄວນທີ່ເລື່ອງນີ້
ຈະເປັນໄປໃນບັນດາພວກເຂົາ; ເພາະ
ພຣະຜູ້ສ້າງຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ ເຫັນຄວາມຈຳ
ເປັນທີ່ຈະຍອມພຣະອົງມາຂຶ້ນຢູ່ກັບ
ມະນຸດໃນເນື້ອໜັງ ແລະ ສິ້ນພຣະຊົນ
ເພື່ອມະນຸດທຸກຄົນ ເພື່ອມະນຸດທັງປວງ
ຈະໄດ້ມາຂຶ້ນຢູ່ກັບພຣະອົງ.

6 ເພາະເນື່ອງຈາກວ່າ ຄວາມຕາຍຜ່ານ
ມາຫາມະນຸດທັງປວງ ເພື່ອໃຫ້ແຜ່ນທີ່
ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເມດຕາຂອງພຣະຜູ້
ສ້າງ ຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ສຳເລັດ ຈຶ່ງຈຳຕ້ອງມີ
ອຳນາດແຫ່ງການຟື້ນຄືນຊີວິດ; ແລະ
ການຟື້ນຄືນຊີວິດຈະຕ້ອງມາຫາມະນຸດ
ໂດຍເຫດຂອງການຕົກ; ແລະ ການຕົກ
ມາເຖິງໂດຍເຫດຂອງການລ່ວງລະເມີດ
ແລະ ເພາະມະນຸດກັບເປັນຄົນຕົກ ຈຶ່ງ
ຖືກຕັດອອກຈາກທີ່ປະທັບຂອງພຣະຜູ້
ເປັນເຈົ້າ.

7 ດັ່ງນັ້ນ, ຈຶ່ງຈຳຕ້ອງມີການຊົດໃຊ້ອັນ
ບໍ່ມີຂອບເຂດ—ນອກຈາກຈະເປັນການ
ຊົດໃຊ້ອັນບໍ່ມີຂອບເຂດແລ້ວ, ຄວາມ
ເນົ່າເປື້ອຍນີ້ ຈະສວມໃສ່ຄວາມບໍ່ເນົ່າ
ເປື້ອຍບໍ່ໄດ້. ດັ່ງນັ້ນ, ການພິພາກສາ
ຄັ້ງທຳອິດ ຊຶ່ງມາຫາມະນຸດແລ້ວ ຈຶ່ງຈຳ
ເປັນຕ້ອງຢູ່ຕໍ່ໄປເປັນເວລາບໍ່ມີຂອບເຂດ.

ແລະ ຖ້າຫາກເປັນດັ່ງນັ້ນ, ເນື້ອໜັງນີ້ ຕ້ອງນອນລົງເພື່ອຄວາມເນົາເປື້ອຍ ແລະ ເພື່ອສະຫລາຍຕົວຢູ່ກັບດິນທີ່ໃຫ້ກຳເນີດ ມັນ ຈະບໍ່ລຸກຂຶ້ນອີກຕໍ່ໄປ.

8 ໂອ້ ຄວາມສະຫລຽວສະຫລາດຂອງ ພຣະເຈົ້າ, ພຣະເມດຕາ ແລະ ພຣະຄຸນ ຂອງພຣະອົງ! ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ຖ້າຫາກ ເນື້ອໜັງຈະບໍ່ລຸກຂຶ້ນອີກຕໍ່ໄປ ວິນຍານ ຂອງພວກເຮົາຍ່ອມຕ້ອງມາຂຶ້ນຢູ່ກັບ ທູດຜູ້ນັ້ນ ຊຶ່ງຕົກຈາກທີ່ປະທັບຂອງພຣະ ເຈົ້າຜູ້ສະຖິດນິລັນດອນ, ແລະ ກັບເປັນ ມານບໍ່ລຸກຂຶ້ນອີກຕໍ່ໄປ.

9 ແລະ ວິນຍານຂອງພວກເຮົາຕ້ອງກັບ ເປັນຄືກັນກັບມານ, ແລະ ພວກເຮົາຕ້ອງ ກັບເປັນບໍລິວານຂອງມັນ, ທີ່ຈະຖືກກີດ ກັນໄວ້ຈາກທີ່ປະທັບຂອງພຣະເຈົ້າຂອງ ພວກເຮົາ ແລະ ຈະຄົງຢູ່ກັບບິດາແຫ່ງ ຄວາມຂີ້ຕົວະໃນຄວາມທໍລະມານຄືກັນ ກັບຕົວຂອງມັນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ສຳລັບຄົນ ນັ້ນ ຜູ້ຫລອກລວງບິດາມານດາຜູ້ທຳອິດ ຂອງພວກເຂົາ, ຜູ້ແປງຕົວເກືອບຄືກັນ ກັບທູດແຫ່ງຄວາມສະຫວ່າງ ແລະ ຍຸຍົງ ໃຫ້ລູກຫລານມະນຸດເຮັດການມົວສຸມລັບ ແຫ່ງການຄາດຕະກອນ ແລະ ວຽກງານ ລັບແຫ່ງຄວາມມືດທຸກຢ່າງ.

10 ໂອ້ ພຣະກະລຸນາທີ່ຄຸນຂອງພຣະ ເຈົ້າຂອງພວກເຮົາຍິ່ງໃຫຍ່ພຽງໃດ ຜູ້ໄດ້ ຕຽມທາງເພື່ອການໜີຂອງພວກເຮົາ ໃຫ້ ໜີນຈາກເງື້ອມມືຂອງມານຮ້າຍທີ່ເປັນຕາ ຢ້ານຜູ້ນັ້ນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມານຮ້າຍຜູ້ນັ້ນ ແມ່ນຄວາມຕາຍ ແລະ ນະລົກ ຊຶ່ງຂ້າພະ ເຈົ້າເອີ້ນວ່າ ຄວາມຕາຍທາງຮ່າງກາຍ ແລະ ຄວາມຕາຍທາງວິນຍານນຳອີກ.

11 ແລະ ເພາະທາງແຫ່ງການບົດ ປ່ອຍຂອງພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ, ພຣະຜູ້ບໍລິສຸດຂອງອິດສະຣາເອນ, ຄວາມຕາຍນີ້, ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າໄວ້ທີ່ ເປັນຄວາມຕາຍທາງໂລກ ຈະປ່ອຍຄົນ ຕາຍຂອງມັນຂຶ້ນມາ ຊຶ່ງຄວາມຕາຍນັ້ນຄື ຫລຸມສົບ.

12 ແລະ ຄວາມຕາຍນີ້ ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າ ເວົ້າໄວ້ ຊຶ່ງເປັນຄວາມຕາຍທາງວິນ ຍານຈະປ່ອຍຄົນຕາຍຂອງມັນຂຶ້ນມາ; ຊຶ່ງຄວາມຕາຍທາງວິນຍານຄືນະລົກ; ດັ່ງນັ້ນ, ຄວາມຕາຍ ແລະ ນະລົກຕ້ອງ ປ່ອຍຄົນຕາຍຂອງມັນຂຶ້ນມາ, ແລະ ນະລົກຕ້ອງປ່ອຍວິນຍານທີ່ຖືກຈ່ອງຈຳ ຂອງມັນຂຶ້ນມາ, ແລະ ຫລຸມສົບຕ້ອງປ່ອຍ ຮ່າງກາຍທີ່ຖືກຈ່ອງຈຳຂອງມັນຂຶ້ນມາ, ແລະ ຮ່າງກາຍກັບວິນຍານຂອງມະນຸດ ຈະຖືກນຳກັບຄືນຫາກັນ ແລະ ຈະເປັນໄປ ໂດຍອຳນາດແຫ່ງການຟື້ນຄືນຊີວິດຂອງ ພຣະຜູ້ບໍລິສຸດຂອງອິດສະຣາເອນ.

13 ໂອ້ ແຜນຂອງພຣະເຈົ້າຂອງພວກ ເຮົາຍິ່ງໃຫຍ່ພຽງໃດ! ເພາະອີກທາງໜຶ່ງ, ທີ່ສຸຂະເສີມຂອງພຣະເຈົ້າຕ້ອງປ່ອຍ ວິນຍານຂອງຄົນຊອບທຳຂຶ້ນມາ, ແລະ ຫລຸມສົບປ່ອຍຮ່າງກາຍຂອງຄົນຊອບ ທຳຂຶ້ນມາ, ແລະ ວິນຍານກັບຮ່າງກາຍ ຖືກນຳກັບຄືນມາຫາຕົວຂອງມັນເອງ ອີກ, ແລະ ມະນຸດທັງປວງກັບກາຍບໍ່ເນົາ ເປື້ອຍ ແລະ ເປັນອະມະຕະ, ແລະ ພວກ ເຂົາເປັນຈິດວິນຍານທີ່ມີຊີວິດ ໂດຍມີ ຄວາມຮູ້ອັນສົມບູນຄືກັນກັບພວກເຮົາໃນ ເນື້ອໜັງ, ນອກຈາກຄວາມຮູ້ຂອງພວກ ເຮົາຈະສົມບູນ.

14 ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຮົາຈະມີຄວາມຮູ້ອັນສົມບູນກ່ຽວກັບຄວາມຜິດທັງໝົດຂອງພວກເຮົາ ແລະ ຄວາມເປົ້ອນຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ຄວາມເປື້ອນເປົ່າຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ຄົນຊອບທຳຈະມີຄວາມຮູ້ອັນສົມບູນກ່ຽວກັບຄວາມສຸກຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຄວາມຊອບທຳຂອງພວກເຂົາ ໂດຍທີ່ຖືກທຸ້ມທໍ່ໄວ້ດ້ວຍຄວາມບໍລິສຸດ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນດ້ວຍເສື້ອຄຸມແຫ່ງຄວາມຊອບທຳ.

15 ແລະ ເຫດການຈະບັງເກີດຂຶ້ນຄືເມື່ອຄົນທັງປວງຈະຜ່ານຈາກຄວາມຕາຍຄັ້ງທຳອິດມາສູ່ຊີວິດ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກເຮົາກັບເປັນອະມະຕະ, ພວກເຮົາຕ້ອງປະກົດຢູ່ຕໍ່ໜ້າບັນລັງພິພາກສາຂອງພຣະຜູ້ບໍລິສຸດຂອງອິດສະຣາເອນ; ແລະ ເມື່ອນັ້ນການພິພາກສາຍ່ອມມາເຖິງ, ແລະ ເມື່ອນັ້ນພວກເຮົາຕ້ອງຖືກພິພາກສາຕາມການພິພາກສາອັນສັກສິດຂອງພຣະເຈົ້າ.

16 ແລະ ຢ່າງແນ່ນອນທີ່ສຸດ, ຕາບໃດທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງພຣະຊົນຢູ່, ເພາະອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຮັບສັ່ງເລື່ອງນີ້ໄວ້, ແລະ ເປັນພຣະຄຳອັນນິລັນດອນຂອງພຣະອົງ ຊຶ່ງຈະຜ່ານໄປບໍ່ໄດ້ ຄືຜູ້ທີ່ຊອບທຳຈະຍັງຊອບທຳຢູ່ ແລະ ຜູ້ທີ່ສຶກກະປົກຈະຍັງສຶກກະປົກຢູ່; ດັ່ງນັ້ນ, ຜູ້ທີ່ສຶກກະປົກຄືມານ ແລະ ບໍລິວານຂອງມັນ; ແລະ ມັນຈະອອກໄປຫາໄຟອັນເປັນນິດ ຊຶ່ງຕຽມໄວ້ສຳລັບມັນ ແລະ ຄວາມທໍລະມານຂອງມັນເປັນຄືທະເລໄຟ ແລະ ມາດ, ຊຶ່ງແປວໄຟນັ້ນລຸກຢູ່ຕະຫລອດໄປບໍ່ມີວັນສິ້ນສຸດ.

17 ໂອ້ ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ຄວາມຍຸດຕິທຳຂອງພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ! ເພາະພຣະອົງໄດ້ປະຕິບັດຕາມພຣະຄຳຂອງພຣະອົງທັງໝົດ ແລະ ພຣະຄຳທີ່ອອກຈາກພຣະໂອດແລ້ວ, ແລະ ກົດຂອງພຣະອົງຕ້ອງສຳເລັດ.

18 ແຕ່, ຈົ່ງເບິ່ງ, ຄົນຊອບທຳ, ໄພ່ພົນຂອງພຣະຜູ້ບໍລິສຸດຂອງອິດສະຣາເອນ, ຄົນທີ່ເຊື່ອແລ້ວໃນ ພຣະຜູ້ບໍລິສຸດຂອງອິດສະຣາເອນ, ຄົນທີ່ອິດທິນຕໍ່ກາງແຂນຂອງໂລກມາແລ້ວ, ແລະ ກຽດຊັງຄວາມອັບອາຍຂອງມັນ, ພວກເຮົາຈະໄດ້ຮັບອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າມາເປັນມູນມໍລະດົກ ຊຶ່ງມີຕຽມໄວ້ສຳລັບພວກເຮົາຕັ້ງແຕ່ການວາງຮາກຖານຂອງໂລກ, ແລະ ຄວາມສຸກຂອງພວກເຮົາຈະບໍລິບູນຕະຫລອດໄປ.

19 ໂອ້ ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ແຫ່ງພຣະເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ, ພຣະຜູ້ບໍລິສຸດຂອງອິດສະຣາເອນ! ເພາະພຣະອົງໄດ້ບົດປ່ອຍໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງໃຫ້ພົ້ນຈາກມານຮ້າຍທີ່ເປັນຕາຍ້ານຜູ້ນັ້ນ ແລະ ຄວາມຕາຍ ແລະ ນະລົກ, ແລະ ທະເລໄຟ ແລະ ມາດແຫ່ງນັ້ນ, ຊຶ່ງເປັນຄວາມທໍລະມານອັນບໍ່ມີຂອບເຂດ.

20 ໂອ້ ຄວາມສັກສິດຂອງພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາຍິ່ງໃຫຍ່ພຽງໃດ! ເພາະພຣະອົງຮູ້ທຸກໆເລື່ອງ, ແລະ ບໍ່ມີເລື່ອງໃດທີ່ພຣະອົງບໍ່ຮູ້.

21 ແລະ ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດມາຍັງໂລກເພື່ອຈະໄດ້ຊ່ອຍມະນຸດທັງປວງໃຫ້ລອດພົ້ນ ຖ້າຫາກເຮົາຈະເຊື່ອພັງສຽງຂອງພຣະອົງ; ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະ

ອົງໄດ້ທົນຮັບຄວາມເຈັບປວດຂອງມະນຸດທັງປວງ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຄວາມເຈັບປວດຂອງສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນທຸກຢ່າງທັງຊາຍຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍທີ່ເປັນຄອບຄົວຂອງອາດາມ.

22 ແລະ ພຣະອົງໄດ້ທົນຮັບສິ່ງນີ້ ເພາະການພື້ນຄືນຊີວິດຈະໄດ້ເກີດກັບມະນຸດທຸກຄົນ ເພື່ອຄົນທັງປວງຈະໄດ້ຍືນຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະອົງໃນວັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ວັນພິພາກສາ.

23 ແລະ ພຣະອົງໄດ້ບັນຊາຄົນທັງປວງວ່າ ພວກເຂົາຕ້ອງກັບໃຈ ແລະ ຮັບບັບຕິສະມາໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງ, ໂດຍມີສັດທາທີ່ສົມບູນໃນພຣະຜູ້ບໍລິສຸດຂອງອິດສະຣາເອນ, ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈະລອດບໍ່ໄດ້ໃນອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ.

24 ແລະ ຖ້າຫາກພວກເຂົາບໍ່ກັບໃຈ ແລະ ເຊື່ອໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງ ແລະ ຮັບບັບຕິສະມາໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງ ແລະ ອົດທົນຈົນເຖິງທີ່ສຸດແລ້ວ ພວກເຂົາຕ້ອງອັບປະໂຫຍດເພາະອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະຜູ້ບໍລິສຸດຂອງອິດສະຣາເອນໄດ້ຮັບສິ່ງໄວ້.

25 ດັ່ງນັ້ນ, ພຣະອົງຈຶ່ງປະທານກົດໃຫ້ ແລະ ບ່ອນໃດບໍ່ມີກົດໄວ້ໃຫ້ຍ່ອມບໍ່ມີໂທດ ແລະ ບ່ອນໃດບໍ່ມີໂທດຍ່ອມບໍ່ມີການກ່າວໂທດ, ແລະ ບ່ອນໃດບໍ່ມີການກ່າວໂທດ ພຣະເມດຕາຂອງພຣະຜູ້ບໍລິສຸດຂອງອິດສະຣາເອນຍ່ອມມີສິດກັບພວກເຂົາ, ເພາະການຊົດໃຊ້, ເພາະພວກເຂົາຖືກປົດປ່ອຍດ້ວຍອຳນາດຂອງພຣະອົງ.

26 ເພາະການຊົດໃຊ້ເປັນການພຽງພໍກັບຂໍ້ຮຽກຮ້ອງຂອງຄວາມຍຸດຕິທຳຂອງພຣະອົງທີ່ມີກັບຄົນທັງປວງຜູ້ບໍ່ມີກົດໃຫ້ໄວ້ ຈົນວ່າພວກເຂົາຖືກປົດປ່ອຍໃຫ້ພົ້ນຈາກມານຮ້າຍທີ່ເປັນຕາຍຳນຜູ້ນັ້ນ, ຄວາມຕາຍ ແລະ ນະລົກ ແລະ ມານ, ແລະ ທະເລໄພ ແລະ ມາດ, ຊຶ່ງເປັນຄວາມທໍລະມານອັນບໍ່ສິ້ນສຸດ ແລະ ພວກເຂົາຈະຖືກນຳກັບຄືນມາຫາພຣະເຈົ້າພຣະອົງຜູ້ນັ້ນ ຜູ້ປະທານລົມຫາຍໃຈໃຫ້ພວກເຂົາ ຊຶ່ງເປັນພຣະຜູ້ບໍລິສຸດຂອງອິດສະຣາເອນ.

27 ແຕ່ວິບັດແກ່ຜູ້ທີ່ມີກົດໃຫ້ໄວ້, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ທີ່ມີພຣະບັນຍັດທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າ ຄືກັນກັບພວກເຮົາ ແລະ ທີ່ໄດ້ລ່ວງລະເມີດນັ້ນ, ແລະ ທີ່ໄດ້ໃຊ້ວັນແຫ່ງການທົດລອງຂອງເຂົາໄປລ້າງ, ເພາະສະພາບຂອງເຂົາອັນເປັນຕາຍຳນ!

28 ໂອ້ ແຜນອັນສະຫລາດແກມໂກງຂອງມານຮ້າຍຜູ້ນັ້ນ! ໂອ້ ຄວາມຖືຕົວ ແລະ ຄວາມອ່ອນແອ ແລະ ຄວາມໂງ່ຂອງມະນຸດ! ເມື່ອເຂົາມີການສຶກສາ ແລະ ຄິດວ່າຕົນສະຫລຽວສະຫລາດ, ແລະ ເຂົາບໍ່ເຊື່ອຟັງຄຳແນະນຳຂອງພຣະເຈົ້າ ເພາະເຂົາບໍ່ຮັບໂດຍຄິດວ່າເຂົາຮູ້ດ້ວຍຕົນເອງ, ດັ່ງນັ້ນບັນຍາຂອງເຂົາຄືຄວາມໂງ່ ແລະ ບໍ່ມີປະໂຫຍດສຳລັບເຂົາ. ແລະ ເຂົາຈະຕ້ອງຕາຍ.

29 ແຕ່ມີການສຶກສາເປັນສິ່ງດີ ຖ້າຫາກເຂົາຍອມເຊື່ອຟັງຄຳແນະນຳຂອງພຣະເຈົ້າ.

30 ແຕ່ວິບັດແກ່ຄົນຮັ່ງມີ, ທີ່ຮັ່ງມີດ້ວຍສິ່ງຂອງຂອງໂລກ. ເພາະວ່າເຂົາຮັ່ງມີ

ເຂົາຈຶ່ງດູດູກຄົນທຸກຍາກ, ແລະ ເຂົາຂົ່ມ ເຫັງຄົນອ່ອນໂຍນ, ແລະ ໃຈຂອງເຂົາ ຢູ່ກັບຊັບສົມບັດຂອງເຂົາ; ດັ່ງນັ້ນ, ຊັບ ສົມບັດຂອງເຂົາຈຶ່ງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງ ເຂົາ. ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ຊັບສົມບັດຂອງເຂົາ ຈະຖືກທຳລາຍພ້ອມກັບເຂົາຕົກັນ.

31 ແລະ ວິບັດແກ່ຄົນທຸໜວກທີ່ຈະບໍ່ ພັງ; ເພາະເຂົາຈະຕ້ອງຕາຍ.

32 ວິບັດແກ່ຄົນຕາບອດທີ່ຈະບໍ່ເບິ່ງ; ເພາະເຂົາຈະຕ້ອງຕາຍຕົກັນ.

33 ວິບັດແກ່ໃຈທີ່ສຶກກະບົກ, ເພາະ ຄວາມຮູ້ເລື່ອງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງເຂົາ ຈະລົງໂທດເຂົາໃນວັນສຸດທ້າຍ.

34 ວິບັດແກ່ຄົນຂີ້ຕົວະ, ເພາະເຂົາຈະ ຖືກໂຍນລົງນະລົກ.

35 ວິບັດແກ່ຄາດຕະກອນທີ່ຂ້າຄົນ ໂດຍເຈດຕະນາ, ເພາະເຂົາຈະຕ້ອງ ຕາຍ.

36 ວິບັດແກ່ຄົນທີ່ທຳການໂສເພນີ, ເພາະຈະຖືກໂຍນລົງນະລົກ.

37 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ວິບັດແກ່ຄົນເຫລົ່າ ນັ້ນທີ່ນະມັດສະການຮູບບູຊາ, ເພາະ ມານຂອງມານທັງປວງເບີກບານໃນການ ກະທຳຂອງເຂົາ.

38 ແລະ ສະຫລຸບແລ້ວ, ວິບັດແກ່ ຄົນທັງປວງທີ່ຕາຍໃນບາບຂອງຕົນ, ເພາະເຂົາຈະກັບໄປຫາພຣະເຈົ້າ, ແລະ ເຫັນພຣະພັກຂອງພຣະອົງ, ແລະ ຈະຄົງ ຢູ່ໃນບາບຂອງເຂົາ.

39 ໂອ້, ພິນ້ອງທີ່ຮັກແພງຂອງຂ້າພະ ເຈົ້າ, ຈົ່ງຈື່ຈຳ, ຄວາມເປັນຕາຍ້ານໃນ ການລ່ວງລະເມີດຕໍ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ບໍລິສຸດ ອົງນັ້ນ, ແລະ ຄວາມເປັນຕາຍ້ານຂອງ

ການຜ່າຍແພ້ຕໍ່ການຊັກຈູງຂອງຄົນ ສະຫລາດແກມໂກງຄົນນັ້ນ, ຈົ່ງຈຳໄວ້ ວ່າ ການມີຈິດໃຈທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຕັນຫາ ຄືຄວາມຕາຍ, ແລະ ການມີຈິດໃຈທີ່ສະ ແຫວງຫາສິນທຳຄືຊີວິດນິລັນດອນ.

40 ໂອ້ ພິນ້ອງທີ່ຮັກແພງຂອງຂ້າພະ ເຈົ້າ, ຈົ່ງງຽງຫູພັງຖ້ອຍຄຳຂອງຂ້າພະ ເຈົ້າເຖິດ. ຈົ່ງຈື່ຈຳຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງ ພຣະຜູ້ບໍລິສຸດຂອງອິດສະຣາເອນ. ຢ່າ ໄດ້ເວົ້າວ່າຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າເລື່ອງຮຸນແຮງ ຕໍ່ຕ້ານທ່ານ ເພາະຖ້າຫາກທ່ານເວົ້າ, ທ່ານຈະໝິ່ນປະໝາດຄວາມຈິງ; ເພາະ ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຜູ້ ສ້າງຂອງທ່ານ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າຖ້ອຍ ຄຳແຫ່ງຄວາມຈິງເປັນເລື່ອງຮຸນແຮງ ສຳລັບຄວາມເປີະເບື້ອນທັງສິ້ນ; ແຕ່ວ່າ ຄົນຊອບທຳບໍ່ຍ້ານກົວຄຳເວົ້າເຫລົ່ານັ້ນ ເພາະພວກເຂົາຮັກຄວາມຈິງ ແລະ ບໍ່ ຫວັ່ນໄຫວ.

41 ໂອ້ ສະນັ້ນ, ພິນ້ອງທີ່ຮັກແພງຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າ, ຈົ່ງມາຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ພຣະຜູ້ບໍລິສຸດ. ຈົ່ງຈື່ຈຳວ່າ ທາງຂອງ ພຣະອົງນັ້ນຊອບທຳ. ຈົ່ງເບິ່ງ, ທາງຂອງ ມະນຸດແຄບແຕ່ວາງຢູ່ໃນເສັ້ນທາງຊີ້ຕົງ ຕໍ່ໜ້າເຂົາ, ແລະ ຜູ້ຮັກສາປະຕູຄືພຣະຜູ້ ບໍລິສຸດຂອງອິດສະຣາເອນ, ແລະ ພຣະ ອົງບໍ່ຈ້າງຜູ້ຮັບໃຊ້ໃຫ້ຢູ່ບ່ອນນັ້ນ, ແລະ ບໍ່ ມີຊ່ອງທາງໃດນອກຈາກປະຕູນັ້ນ, ເພາະ ຈະຫລອກລວງພຣະອົງບໍ່ໄດ້, ເພາະອົງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຄືພຣະນາມຂອງພຣະອົງ.

42 ແລະ ຜູ້ໃດເຄາະປະຕູ, ພຣະອົງຈະ ເປີດໃຫ້ເຂົາ, ແລະ ຄົນມີບັນຍາ ແລະ ຄົນມີການສຶກສາຄືຄົນທີ່ຮັ່ງມີ ຊຶ່ງທະ

ເຍີທະຍານເພາະການສຶກສາຂອງເຂົາ, ແລະ ບັນຍາຂອງເຂົາ, ແລະ ຄວາມຮັ່ງມີຂອງເຂົາ—ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຂົາຄືຜູ້ທີ່ພຣະອົງກຽດຊັງ, ພຣະອົງຈະບໍ່ເປີດປະຕູໃຫ້ເຂົາເວັ້ນເສຍແຕ່ເຂົາຈະປະຖົມສິ່ງເຫລົ່ານີ້, ແລະ ພິຈາລະນາຕົນເອງເປັນຄົນໂງ່ຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ລົງມາສູ່ສ່ວນເລິກແຫ່ງຄວາມຖ່ອມຕົວທີ່ສຸດ.

43 ແຕ່ເລື່ອງຂອງຄົນທີ່ມີບັນຍາ ແລະ ຄົນຮອບຄອບຈະຖືກປິດບັງຈາກເຂົາຕະຫລອດການ—ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຄວາມສຸກນັ້ນ ຊຶ່ງຕຽມໄວ້ໃຫ້ໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າ.

44 ໂອ້, ພິນ້ອງທີ່ຮັກແພງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຈົ່ງຈື່ຈຳຄຳເວົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄວ້. ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າຖອດອາພອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າອອກ ແລະ ສັ່ນມັນຕໍ່ໜ້າທ່ານ, ຂ້າພະເຈົ້າອະທິຖານຕໍ່ພຣະເຈົ້າແຫ່ງຄວາມລອດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ໃຫ້ພຣະອົງທອດພຣະເນດເບິ່ງຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍສາຍພຣະເນດອັນຖີ່ຖວນ; ດັ່ງນັ້ນ, ທ່ານຈຶ່ງຈະຮູ້ໃນວັນສຸດທ້າຍເມື່ອຄົນທັງປວງຈະຖືກພິພາກສາຕາມການກະທຳຂອງເຂົາ, ວ່າພຣະເຈົ້າຂອງອິດສະຣາເອນເຫັນວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າສິ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງທ່ານຈາກຈິດວິນຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວ, ແລະວ່າຂ້າພະເຈົ້າຍືນຢູ່ດ້ວຍຄວາມສົດໃສຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະອົງ ແລະ ປາດສະຈາກເລືອດຂອງທ່ານ.

45 ໂອ້, ພິນ້ອງທີ່ຮັກແພງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຈົ່ງຫັນໜ້າໜີຈາກບາບຂອງທ່ານ, ຈົ່ງສິ້ນສາຍໂສ້ຂອງມັນທີ່ຢາກມັດທ່ານ

ໃຫ້ແທ້ໝ້ນ; ຈົ່ງມາເຝົ້າພຣະເຈົ້າ ພຣະອົງນັ້ນຜູ້ເປັນຫິນແຫ່ງຄວາມລອດຂອງທ່ານ.

46 ຈົ່ງຕຽມຈິດວິນຍານຂອງທ່ານໄວ້ສຳລັບວັນອັນຮຸ່ງເຮືອງເຫລືອງເຫລື້ອມນັ້ນ ເມື່ອຈະຈັດຄວາມຍຸດຕິທຳໃຫ້ແກ່ຄົນຊອບທຳ, ແມ່ນວັນແຫ່ງພິພາກສາເພື່ອທ່ານຈະບໍ່ໄດ້ທົດຢູ່ໃນຄວາມຍ້ານກົວອັນເປັນຕາຍ້ານ ເພື່ອທ່ານຈະບໍ່ໄດ້ຈົດຈຳຄວາມຜິດອັນເປັນຕາຍ້ານຂອງທ່ານໃນຄວາມສົມບູນ ແລະ ຖືກບັງຄັບໃຫ້ຮ້ອງວ່າ: ສັກສິດ, ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງສັກສິດ, ໂອ້ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຜູ້ຊົງລິດອຳນາດຍິ່ງໃຫຍ່—ແຕ່ຂ້າມ້ອຍຮູ້ຄວາມຜິດຂອງຂ້າມ້ອຍ; ຂ້າມ້ອຍລ່ວງລະເມີດກົດຂອງພຣະອົງ, ແລະ ການລ່ວງລະເມີດຂອງຂ້າມ້ອຍເປັນຂອງຂ້າມ້ອຍ; ແລະ ມານໄດ້ຮັບຂ້າມ້ອຍແລ້ວ, ຈົນຂ້າມ້ອຍເປັນເຫຍື່ອຂອງຄວາມທຸກທໍລະມານອັນເປັນຕາຍ້ານຂອງມັນ.

47 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ພິນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ສົມຄວນບໍ່ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະປຸກໃຫ້ທ່ານຕື່ນຂຶ້ນຫາຄວາມເປັນຈິງອັນເປັນຕາຍ້ານຂອງເລື່ອງເຫລົ່ານີ້? ຂ້າພະເຈົ້າຈະທໍລະມານຈິດວິນຍານຂອງທ່ານ ຫລື ຖ້າຫາກຈິດໃຈຂອງທ່ານບໍລິສຸດ? ຂ້າພະເຈົ້າຈະໃຫ້ຄວາມແຈ່ມແຈ້ງກັບທ່ານຕາມຄວາມແຈ່ມແຈ້ງຂອງຄວາມຈິງບໍ່ ຖ້າຫາກທ່ານພົ້ນຈາກບາບ?

48 ຈົ່ງເບິ່ງ, ຖ້າຫາກທ່ານບໍລິສຸດ ຂ້າພະເຈົ້າຈະເວົ້າກັບທ່ານເຖິງຄວາມບໍລິສຸດ, ແຕ່ເນື່ອງຈາກທ່ານບໍ່ບໍລິສຸດ,

ແລະ ທ່ານນັບຖືຂ້າພະເຈົ້າເປັນຜູ້ສອນ
ຈົ່ງສົມຄວນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈຳເປັນຕ້ອງ
ສອນທ່ານເລື່ອງຜົນຈາກບາບ.

49 ຈົ່ງເບິ່ງ, ຈິດວິນຍານຂອງຂ້າພະ
ເຈົ້າກຽດຊັງບາບ, ແລະ ໃຈຂອງຂ້າພະ
ເຈົ້າເບີກບານໃນຄວາມຊອບທຳ, ແລະ
ຂ້າພະເຈົ້າຈະສັນລະເສີນພຣະນາມອັນ
ສັກສິດຂອງພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

50 ມາເຖິດ, ພີ່ນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າທຸກ
ຄົນທີ່ຫົວນ້ຳ, ຈົ່ງມາຫານ້ຳ, ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່
ມີເງິນຈົ່ງມາຊື້ກິນເຖິດ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈົ່ງ
ມາຊື້ເຫລົ້າແວງ ແລະ ນ້ຳນົມໂດຍບໍ່ຕ້ອງ
ເສຍເງິນ ແລະ ບໍ່ຄິດລາຄາ.

51 ດັ່ງນັ້ນ, ຢ່າໄດ້ໃຊ້ເງິນເພື່ອສິ່ງທີ່ບໍ່ມີ
ຄຸນຄ່າ ຫລື ໃຊ້ແຮງງານຂອງທ່ານ ເພື່ອ
ສິ່ງທີ່ໃຫ້ຄວາມພໍໃຈບໍ່ໄດ້. ຈົ່ງຟັງຂ້າພະ
ເຈົ້າຢ່າງພາກພຽນ ແລະ ຈີ່ຈຳຖ້ອຍຄຳທີ່
ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າໄວ້ ແລະ ຈົ່ງມາເຝົ້າພຣະ
ຜູ້ບໍລິສຸດຂອງອິດສະຣາເອນ ແລະ ຢູ່ກັບ
ສິ່ງທີ່ບໍ່ຕາຍ ແລະ ເນົ່າເປື້ອຍບໍ່ໄດ້ ແລະ
ຈົ່ງໃຫ້ຈິດວິນຍານຂອງທ່ານເບີກບານໃນ
ຄວາມສົມບູນ.

52 ຈົ່ງເບິ່ງ, ພີ່ນ້ອງທີ່ຮັກແພງຂອງ
ຂ້າພະເຈົ້າ, ຈົ່ງຈີ່ຈຳພຣະຄຳຂອງພຣະ
ເຈົ້າຂອງທ່ານ; ຈົ່ງອະທິຖານຫາພຣະ
ອົງໃນຕອນກາງເວັນ, ແລະ ຖະຫວາຍ
ຄວາມຂອບພຣະຄຸນແດ່ພຣະນາມອັນ
ສັກສິດຂອງພຣະອົງໃນຕອນກາງຄືນ
ຢູ່ສະເໝີ. ຈົ່ງໃຫ້ໃຈຂອງທ່ານປິຕິຍິນ
ດີເຖິດ.

53 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ພັນທະສັນຍາຂອງ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຍິ່ງໃຫຍ່ພຽງໃດ, ແລະ
ການຖ່ອມຕົວຂອງພຣະອົງໃຫ້ລູກຫລານ

ມະນຸດຍິ່ງໃຫຍ່ພຽງໃດ; ແລະ ເພາະ
ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ ແລະ ພຣະ
ຄຸນ ແລະ ພຣະເມດຕາຂອງພຣະອົງ,
ພຣະອົງຈຶ່ງສັນຍາກັບພວກເຮົາວ່າ ລູກ
ຫລານຂອງພວກເຮົາຈະບໍ່ຖືກທຳລາຍ
ຈົນໝົດສິ້ນຕາມທາງຂອງເນື້ອໜັງ, ແຕ່
ວ່າພຣະອົງຈະຮັກສາພວກເຂົາ; ແລະ
ໃນຄົນລຸ້ນຕ່າງໄປ, ພວກເຂົາຈະກັບເປັນ
ກິ່ງກ້ານອັນຊອບທຳຂອງເຊື້ອສາຍອິດ
ສະຣາເອນ.

54 ແລະ ບັດນີ້, ພີ່ນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ,
ຂ້າພະເຈົ້າຢາກເວົ້າກັບທ່ານອີກ, ແຕ່ໃນ
ມື້ອື່ນຂ້າພະເຈົ້າຈະປະກາດກັບທ່ານເຖິງ
ຂໍ້ຄວາມທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.
ອາແມນ.

ບົດທີ 10

---

*ຊາວຢິວຈະຄົງພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ
ໄວ້ເທິງໄມ້ກາງແຂນ—ພວກເຂົາຈະ
ກະຈັດກະຈາຍໄປຈົນກວ່າວ່າ ພວກເຂົາ
ເລີ່ມເຊື່ອຖືໃນພຣະອົງ—ອາເມຣິກາຈະ
ເປັນແຜ່ນດິນແຫ່ງເສລີພາບທີ່ຈະບໍ່ມີ
ກະສັດບົກຄອງ—ທຳຕົນເຂົ້າກັບພຣະ
ເຈົ້າ ແລະ ຮັບຄວາມລອດທາງພຣະ
ຄຸນຂອງພຣະອົງ. ປະມານ 559-545 ປີ
ກ່ອນ ຄ.ສ.*

1 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຢາໂຄບຂໍ
ເວົ້າກັບທ່ານອີກ ພີ່ນ້ອງທີ່ຮັກແພງຂອງ
ຂ້າພະເຈົ້າກ່ຽວກັບກິ່ງກ້ານອັນຊອບທຳນີ້
ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າມາແລ້ວ.

2 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ຄຳສັນຍາທີ່ພວກ
ເຮົາໄດ້ຮັບມາເປັນຄຳສັນຍາທີ່ໄດ້ເຮັດ

ໄວ້ກັບພວກເຮົາຕາມທາງຂອງເນື້ອໜັງ. ສະນັ້ນເໝືອນດັ່ງສິ່ງທີ່ສະແດງກັບຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວວ່າ ລູກຫລານຂອງພວກເຮົາຢ່າງຫລວງຫລາຍຈະຕາຍໃນເນື້ອໜັງເພາະຄວາມບໍ່ເຊື່ອຖື, ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພຣະເຈົ້າຈະເມດຕາຄົນຢ່າງຫລວງຫລາຍ; ແລະ ລູກຫລານຂອງພວກເຮົາຈະຖືກນຳກັບຄືນມາເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ມາຫາສິ່ງທີ່ຈະໃຫ້ຄວາມຮູ້ອັນແທ້ຈິງແກ່ເຂົາກ່ຽວກັບພຣະຜູ້ໃຖ່ຂອງເຂົາ.

3 ສະນັ້ນ, ດັ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບທ່ານມາແລ້ວ, ຈິ່ງຈຳຕ້ອງເໝາະສົມທີ່ພຣະຄຣິດ—ເພາະມີຄືນນີ້ທູດໄດ້ເວົ້າກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ ນີ້ຈະເປັນພຣະນາມຂອງພຣະອົງ—ຈະສະເດັດມາໃນບັນດາຊາວຢິວ, ໃນບັນດາຜູ້ທີ່ຊົ່ວຫລາຍກວ່າພວກອື່ນໃນໂລກ; ແລະ ເຂົາຈະຄົງພຣະອົງໄວ້ເທິງໄມ້ກາງແຂນ—ເພາະມັນຈຳຕ້ອງເປັນໄປແນວນັ້ນ ກັບພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ຈະບໍ່ມີປະຊາຊາດອື່ນໃດໃນແຜ່ນດິນໂລກນີ້ຈະຄົງພຣະເຈົ້າຂອງເຂົາໄວ້ເທິງໄມ້ກາງແຂນ.

4 ເພາະຖ້າຫາກສິ່ງມະຫັດສະຈັນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຖືກເຮັດຂຶ້ນໃນບັນດາປະຊາຊາດອື່ນໆແລ້ວ ເຂົາຈະກັບໃຈ, ແລະ ຮູ້ຈັກວ່າພຣະອົງຄືພຣະເຈົ້າຂອງເຂົາ.

5 ແຕ່ເພາະການປະຕິບັດໂດຍອຳນາດຈອມປອມ ແລະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຄົນທີ່ເຢຣູຊາເລັມຈະເຮັດຄໍແຂງ ກັບພຣະອົງ, ໃຫ້ພຣະອົງຖືກຄົງໄວ້ເທິງໄມ້ກາງແຂນ.

6 ສະນັ້ນ, ຍ້ອນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງເຂົາ, ຄວາມພິນາດ, ຄວາມອິດຢາກ,

ໂລກລະບາດ, ແລະ ການນອງເລືອດຈະເກີດຂຶ້ນກັບເຂົາ; ແລະ ຜູ້ໃດທີ່ບໍ່ຖືກທຳລາຍກໍຈະກະຈັດກະຈາຍໄປໃນບັນດາທຸກປະຊາຊາດ.

7 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວດັ່ງນີ້: ເວລານັ້ນຈະມາເຖິງທີ່ເຂົາຈະເຊື່ອຖືໃນເຮົາວ່າ ເຮົາຄືພຣະຄຣິດ, ເມື່ອນັ້ນເຮົາໃຫ້ພັນທະສັນຍາກັບບັນພະບຸລຸດຂອງເຂົາວ່າ ເຂົາຈະຖືກນຳກັບຄືນມາໃນແຜ່ນດິນໂລກ ໃນເນື້ອໜັງເພື່ອໄປຫາແຜ່ນດິນອັນເປັນມູນມໍລະດົກຂອງເຂົາ.

8 ແລະ ເຫດການຈະບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເຂົາຈະຖືກເຕົ້າໂຮມເຂົ້າມາຈາກການແຕກກະຈັດກະຈາຍໄປເປັນ ເວລາດົນນານຂອງເຂົາ, ຈາກເກາະໃນທະເລ, ແລະ ຈາກສີ່ທິດຂອງແຜ່ນດິນໂລກ; ແລະ ປະເທດຂອງຄົນຕ່າງຊາດຈະຍິ່ງໃຫຍ່ໃນສາຍພຣະເນດຂອງເຮົາໃນການນຳເຂົາໄປຫາແຜ່ນດິນອັນເປັນມູນມໍລະດົກຂອງເຂົາ, ພຣະເຈົ້າກ່າວ.

9 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ກະສັດຂອງຄົນຕ່າງຊາດຈະເປັນພໍ່ລ້ຽງຂອງເຂົາ ແລະ ລາຊິນີທັງຫລາຍຈະເປັນແມ່ລ້ຽງຂອງເຂົາ; ສະນັ້ນ, ຄຳສັນຍາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈິ່ງຍິ່ງໃຫຍ່ຕໍ່ຄົນຕ່າງຊາດ, ເພາະພຣະອົງໄດ້ຮັບສິ່ງໄວ້, ແລະ ແມ່ນໃຜຈະໂຕ້ຖຽງໄດ້?

10 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ, ແຜ່ນດິນຈະເປັນແຜ່ນດິນມູນມໍລະດົກຂອງເຈົ້າ, ແລະ ຄົນຕ່າງຊາດຈະໄດ້ຮັບພອນຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນີ້.

11 ແລະ ແຜ່ນດິນນີ້ຈະເປັນແຜ່ນດິນ

ແຫ່ງເສລີພາບສຳລັບຄົນຕ່າງຊາດ, ແລະ ບໍ່ມີກະສັດໃນແຜ່ນດິນນີ້ ທີ່ຈະຍົກໄວ້ໃຫ້ຄົນຕ່າງຊາດ.

12 ແລະ ເຮົາຈະເສີມກຳລັງແຜ່ນດິນນີ້ໃຫ້ສາມາດຕ້ານທານກັບປະເທດອື່ນໆ ທັງໝົດ.

13 ແລະ ຜູ້ທີ່ຕໍ່ສູ້ກັບສີໂອນຈະຕ້ອງຕາຍ, ພຣະເຈົ້າກ່າວ.

14 ແລະ ຜູ້ທີ່ແຕ່ງຕັ້ງກະສັດໃຫ້ຂັດແຍ້ງເຮົາຈະຕ້ອງຕາຍ, ເພາະເຮົາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກະສັດແຫ່ງສະຫວັນຈະເປັນກະສັດຂອງເຂົາ, ແລະ ຜູ້ໄດ້ຍິນຄຳເວົ້າຂອງເຮົາ, ເຮົາຈະເປັນຄວາມສະຫວ່າງໃຫ້ແກ່ເຂົາຕະຫລອດໄປ.

15 ສະນັ້ນ, ເພາະເຫດນີ້ ເພື່ອພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາຊຶ່ງເຮົາກະທຳໄວ້ກັບລູກຫລານມະນຸດຈະສຳເລັດ ເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ເຮັດກັບເຂົາເວລາທີ່ເຂົາຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ, ເຮົາຈະຕ້ອງທຳລາຍວຽກງານລັບແຫ່ງຄວາມມືດ ແລະ ແຫ່ງຄາດຕະກອນ ແລະ ແຫ່ງຄວາມໜ້າກຽດຊັງ.

16 ສະນັ້ນ, ຜູ້ທີ່ຕໍ່ສູ້ກັບສີໂອນ, ທັງຊາວຢິວ ແລະ ຄົນຕ່າງຊາດ, ທັງຂ້າທາດ ແລະ ຜູ້ເປັນອິດສະລະ, ທັງຊາຍ ແລະ ຍິງຈະຕ້ອງຕາຍເພາະເຂົາເປັນໂສເພນີຂອງແຜ່ນດິນໂລກທັງໝົດ; ເພາະຜູ້ໃດບໍ່ໄດ້ເປັນຝ່າຍເຮົາ ຈະຕໍ່ຕ້ານເຮົາ, ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາກ່າວ.

17 ເພາະເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ສັນຍາຂອງເຮົາ ຊຶ່ງເຮົາກະທຳໄວ້ກັບລູກຫລານມະນຸດສຳເລັດຄື, ເຮົາຈະເຮັດກັບເຂົາເວລາທີ່ເຂົາຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ—

18 ສະນັ້ນ, ພີ່ນ້ອງທີ່ຮັກແພງຂອງ

ຂ້າພະເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າກ່າວໄວ້ດັ່ງນີ້: ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ລູກຫລານຂອງເຈົ້າເປັນທຸກດ້ວຍມືຂອງຄົນຕ່າງຊາດ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ໃຈຂອງຄົນຕ່າງຊາດອ່ອນໂຍນເພື່ອເຂົາຈະເປັນຄືບົດາຂອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນ; ສະນັ້ນ, ຄົນຕ່າງຊາດຈະໄດ້ຮັບພອນ ແລະ ຖືກນັບເຂົ້າຢູ່ກັບບັນດາເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ.

19 ສະນັ້ນ, ເຮົາຈະຕັ້ງແຜ່ນດິນນີ້ໄວ້ເພື່ອລູກຫລານຂອງເຈົ້າ, ແລະ ຜູ້ທີ່ຈະຖືກນັບເຂົ້າຢູ່ໃນບັນດາລູກຫລານຂອງເຈົ້າຕະຫລອດໄປ, ເພື່ອໃຫ້ເປັນແຜ່ນດິນມູນມໍລະດົກຂອງເຂົາ; ເພາະມັນເປັນແຜ່ນດິນທີ່ປະເສີດ ເໜືອກວ່າແຜ່ນດິນອື່ນໃດທັງສິ້ນ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, ສະນັ້ນ, ເຮົາຈະໃຫ້ຄົນທັງປວງທີ່ອາໄສຢູ່ໃນນັ້ນເປັນຜູ້ທີ່ນະມັດສະການເຮົາ, ພຣະເຈົ້າກ່າວ.

20 ແລະ ບັດນີ້, ພີ່ນ້ອງທີ່ຮັກແພງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ໂດຍທີ່ເຫັນວ່າ ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາຜູ້ເມດຕາ ປະທານຄວາມຮູ້ອັນຍິ່ງໃຫຍ່ໃຫ້ພວກເຮົາກຽວກັບສິ່ງເຫລົ່ານີ້, ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາລະນຶກເຖິງພຣະອົງ ແລະ ປະຖົມບາບຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ຢາໄດ້ເຮັດຄໍຕົກ ເພາະວ່າພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຖືກປະຖົມ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພວກເຮົາຍັງຖືກຂັບໄລ່ອອກຈາກແຜ່ນດິນ ຊຶ່ງເປັນມູນມໍລະດົກຂອງພວກເຮົາ; ແຕ່ພວກເຮົາຖືກນຳມາຫາແຜ່ນດິນທີ່ດີກວ່າ, ເພາະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ທະເລເປັນທາງເດີນຂອງພວກເຮົາ ແລະ ພວກເຮົາຢູ່ໃນເກາະແຫ່ງໜຶ່ງໃນທະເລ.

21 ແຕ່ຄຳສັ່ນຍາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກັບຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນເກາະໃນທະເລນັ້ນຍິ່ງໃຫຍ່; ສະນັ້ນ, ເມື່ອກ່າວຄຳວ່າ ເກາະຈິ່ງຈຳຕ້ອງມີຫລາຍກວ່ານີ້, ເພາະມັນເປັນບ່ອນຢູ່ອາໄສຂອງພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຮົາຄືກັນ.

22 ເພາະຈິ່ງເບິ່ງ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ພາຜູ້ຄົນໄປຈາກເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນເປັນບາງຄັ້ງ ຕາມພຣະປະສົງ ແລະ ຄວາມພໍພຣະໄທຂອງພຣະອົງ. ແລະ ບັດນີ້ຈິ່ງເບິ່ງ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຈື່ຈຳເຂົາທຸກຄົນທີ່ແຕກແຍກອອກມາ, ສະນັ້ນ, ພຣະອົງຈິ່ງຈື່ຈຳພວກເຮົາເໝືອນກັນ.

23 ດັ່ງນັ້ນ, ຈິ່ງເຮັດໃຫ້ໃຈຂອງທ່ານຊື່ນບານ, ແລະ ຈິ່ງຈື່ຈຳໄວ້ວ່າ ທ່ານມີສິດທີ່ຈະເຮັດເພື່ອຕົນເອງ ຈະເລືອກທາງແຫ່ງຄວາມຕາຍອັນຕະຫລອດໄປ—ຫລື ທາງແຫ່ງຊີວິດນິລັນດອນ.

24 ສະນັ້ນ, ພີ່ນ້ອງທີ່ຮັກແພງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຈິ່ງທຳຕົນເອງໃຫ້ເຂົ້າກັບພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ບໍ່ແມ່ນເຂົ້າກັບຄວາມປະສົງຂອງມານ ແລະ ເນື້ອໜັງ ແລະ ຈິ່ງຈື່ຈຳໄວ້ຫລັງຈາກທ່ານທຳຕົນເອງເຂົ້າກັບພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ວ່າຈະເປັນໂດຍພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ທ່ານຈະລອດ.

25 ສະນັ້ນ, ຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າຈິ່ງຍົກທ່ານຂຶ້ນຈາກຄວາມຕາຍໂດຍອຳນາດແຫ່ງການຟື້ນຄືນຊີວິດເຖິດ, ແລະ ຈາກຄວາມຕາຍອັນຕະຫລອດໄປໂດຍອຳນາດແຫ່ງການຂົດໃຊ້ ເພື່ອທ່ານຈະຖືກຮັບເຂົ້າໃນອານາຈັກນິລັນດອນຂອງພຣະເຈົ້າ ເພື່ອ

ທ່ານຈະໄດ້ສັ່ນລະເສີນພຣະອົງໂດຍພຣະຄຸນແຫ່ງສະຫວັນ. ອາແມນ.

ບົດທີ 11

ຢາໂຄບໄດ້ເຫັນພຣະຜູ້ໃຖ່ຂອງລາວ—ກົດຂອງໂມເຊສະແດງເຖິງພຣະຄຣິດ ແລະ ພິສູດວ່າ ພຣະອົງຈະສະເດັດມາ. ປະມານ 559–545 ປີ ກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ບັດນີ້, ຢາໂຄບໄດ້ເວົ້າອີກຫລາຍເລື່ອງກັບຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນເວລານັ້ນ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ບັນທຶກໄວ້ພຽງແຕ່ເລື່ອງເຫລົ່ານີ້, ເພາະເລື່ອງທີ່ບັນທຶກໄວ້ພຽງພໍສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າ.

2 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າມີໄຟໄດ້ບັນທຶກຄຳເວົ້າຂອງເອຊາຢາອີກ, ເພາະຈິດວິນຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າພໍໃຈໃນຄຳເວົ້າຂອງເພິ່ນ. ເພາະຂ້າພະເຈົ້າຈະປຽບທຽບຄຳເວົ້າຂອງເພິ່ນກັບຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຈະສົ່ງອອກໄປເຖິງລູກຫລານຂອງຂ້າພະເຈົ້າທັງໝົດ, ເພາະເພິ່ນໄດ້ເຫັນພຣະຜູ້ໃຖ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າແທ້ໆ ເໝືອນດັ່ງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນພຣະອົງ.

3 ແລະ ນ້ອງຊາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າຢາໂຄບກໍໄດ້ເຫັນພຣະອົງຄືກັນກັບຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນພຣະອົງ; ສະນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະສົ່ງຄຳເວົ້າຂອງຄົນທັງສອງອອກໄປເຖິງລູກຫລານຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ເພື່ອພິສູດກັບພວກເຂົາວ່າ ຄຳເວົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າເປັນຄວາມຈິງ. ສະນັ້ນ, ໂດຍຄຳເວົ້າຂອງຄົນສາມຄົນ, ພຣະເຈົ້າ

ໄດ້ກ່າວວ່າ ເຮົາຈະສະຖາປະນາຄຳ
ເວົ້າຂອງເຮົາ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພຣະ
ເຈົ້າຍັງໄດ້ສົ່ງພະຍານມາອີກ, ແລະ ພຣະ
ອົງພິສູດພຣະຄຳຂອງພຣະອົງທັງໝົດ.

4 ຈົ່ງເບິ່ງ, ຈິດວິນຍານຂອງຂ້າພະ
ເຈົ້າພໍໃຈໃນການພິສູດຄວາມຈິງຂອງ
ການສະເດັດມາຂອງພຣະຄຣິດຕໍ່ຄົນ
ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ເພື່ອຈຸດມັງໝາຍນີ້ຈຶ່ງມີ
ກົດຂອງໂມເຊໃຫ້ໄວ້; ແລະ ທຸກຢ່າງທີ່
ພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້ມະນຸດນັບຕັ້ງແຕ່
ການເລີ່ມຕົ້ນຂອງໂລກມາເປັນການສະ
ແດງເຖິງພຣະອົງ.

5 ແລະ ຈິດວິນຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າພໍ
ໃຈໃນພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຜູ້ເປັນ
ເຈົ້າອີກ ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ເຮັດໄວ້ກັບ
ບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາ; ແທ້ຈິງແລ້ວ,
ຈິດວິນຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າພໍໃຈໃນພຣະ
ຄຸນຂອງພຣະອົງ, ແລະ ໃນຄວາມຍຸດ
ຕິທຳຂອງພຣະອົງ, ແລະ ພຣະອຳນາດ
ແລະ ພຣະເມດຕາໃນແຜນອັນຍິ່ງໃຫຍ່
ແລະ ນິລັນດອນແຫ່ງການບົດປ່ອຍຈາກ
ຄວາມຕາຍ.

6 ແລະ ຈິດວິນຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າພໍ
ໃຈໃນການພິສູດຕໍ່ຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະ
ເຈົ້າວ່າ ຖ້າຫາກພຣະຄຣິດບໍ່ສະເດັດມາ
ມະນຸດທຸກຄົນຈະຕ້ອງຕາຍ.

7 ເພາະຖ້າຫາກບໍ່ມີພຣະຄຣິດແລ້ວ ກໍບໍ່
ມີພຣະເຈົ້າ; ແລະ ຖ້າຫາກບໍ່ມີພຣະເຈົ້າ,
ພວກເຮົາກໍບໍ່ເປັນຢູ່ເພາະການສ້າງຈະມີບໍ່
ໄດ້. ແຕ່ມີພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະອົງຄືພຣະ
ຄຣິດ ແລະ ພຣະອົງຈະສະເດັດມາໃນ
ຄວາມສົມບູນແຫ່ງວັນເວລາຂອງພຣະອົງ.

8 ແລະ ບັດ ນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຂຽນ ຄຳ

ເວົ້າຂອງເອຊາຢາໄວ້ບາງຄຳສຳລັບຜູ້ໃດ
ຜູ້ໜຶ່ງໃນຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ຈະເຫັນ
ຄຳເວົ້າເຫລົ່ານີ້ ຈະໄດ້ມີກຳລັງໃຈ ແລະ
ປິຕິຍິນດີເພື່ອມະນຸດທຸກຄົນ. ແລ້ວນີ້ຄື
ຂໍ້ຄວາມ ແລະ ທ່ານຈະໄດ້ປຽບທຽບມັນ
ກັບຕົວທ່ານເອງ ແລະ ກັບມະນຸດທັງປວງ.

ບົດທີ 12

*ເອຊາຢາເຫັນພຣະວິຫານໃນຍຸກສຸດ
ທ້າຍ, ການເຕົ້າໂຮມຂອງອິດສະຣາ
ເອນ, ການຕັດສິນໃນພັນປີ ແລະ ຄວາມ
ສະຫງົບສຸກ—ຄົນອວດດີກັບຄົນຊົ່ວ
ຈະຖືກນຳລົງຕຳໃນການສະເດັດມາຄັ້ງ
ທີສອງ—ປຽບທຽບກັບເອຊາຢາ 2. ປະ
ມານ 559–545 ປີ ກ່ອນ ຄ.ສ.*

1 ຄຳເວົ້າທີ່ເອຊາຢາຊຶ່ງເປັນລູກຊາຍ
ຂອງອາໂມດໄດ້ເຫັນກ່ຽວກັບຢູດາ ແລະ
ເຢຣູຊາເລັມ.

2 ແລະ ເຫດການຈະບັງເກີດຂຶ້ນໃນຍຸກ
ສຸດທ້າຍ, ເມື່ອຈະມີພູທີ່ເປັນບ່ອນຕັ້ງ
ພຣະວິຫານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຖືກ
ສະຖາປະນາຂຶ້ນເທິງຈອມພູທັງຫລາຍ
ຊຶ່ງມັນຈະສູງກວ່າເນີນພູທຸກໆໜ່ວຍ
ແລະ ປະຊາຊາດທັງປວງຈະຫລັ່ງໄຫລ
ໄປບ່ອນນັ້ນ.

3 ແລະ ຜູ້ຄົນຈຳນວນຫລວງຫລາຍຈະ
ໄປ ແລະ ເວົ້າວ່າ ມາເຖີດພວກທ່ານ, ໃຫ້
ພວກເຮົາຂຶ້ນໄປຍັງພູເຂົາຂອງພຣະຜູ້
ເປັນເຈົ້າເທາະ ໄປຫາພຣະວິຫານຂອງ
ພຣະເຈົ້າຂອງຢາໂຄບ ແລະ ພຣະອົງຈະ
ສອນພວກເຮົາເຖິງທິດທາງຂອງພຣະອົງ
ແລະ ພວກເຮົາຈະເດີນຕາມເສັ້ນທາງ

ຂອງພຣະອົງ; ເພາະກົດຈະອອກມາຈາກສີໂອນ, ແລະ ພຣະຄຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະອອກມາຈາກເຢຣູຊາເລັມ.

4 ແລະ ພຣະອົງຈະພິພາກສາໃນບັນດາປະຊາຊາດ ແລະ ຈະຕິຕຽນຜູ້ຄົນຢ່າງຫລວງຫລາຍ ແລະ ພວກເຂົາຈະຕິດາບຂອງພວກເຂົາໃຫ້ເປັນໝາກສົບໄຖ, ແລະ ຕິຫອກຂອງພວກເຂົາໃຫ້ເປັນກ່ຽວ—ປະເທດຕໍ່ປະເທດ ຈະບໍ່ຍົກດາບຕໍ່ສູ້ກັນ, ທັງພວກເຂົາຈະບໍ່ຮຽນເລື່ອງສົງຄາມອີກຕໍ່ໄປ.

5 ໂອ້ ເຊື້ອສາຍຂອງຢາໂຄບ, ຈົ່ງມາເຖິດພວກທ່ານເອີຍ ແລະ ໃຫ້ພວກເຮົາເດີນໄປໃນຄວາມສະຫວ່າງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈົ່ງມາເຖິດ, ເພາະທ່ານທັງຫລາຍຫລົງທາງໄປ, ທຸກຄົນໄປຕາມທາງຊົ່ວຮ້າຍຂອງຕົນ.

6 ດັ່ງນັ້ນ, ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ພຣະອົງໄດ້ປະຖິ້ມຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງ, ຜູ້ເປັນເຊື້ອສາຍຂອງຢາໂຄບເສຍແລ້ວ, ເພາະພວກເຂົາໄດ້ພາມາທາງຕາເວັນອອກ, ແລະ ເຊື້ອພັງຄຳໝໍ້ດູຄືກັນກັບຊາວພິລິດສະຕິນ, ແລະ ພວກເຂົາສ້າງຄວາມພໍໃຈກັບຄົນແປກໜ້າ.

7 ແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາເຕັມໄປດ້ວຍເງິນ ແລະ ຄຳ, ທັງຊັບສົມບັດຂອງພວກເຂົາຢ່າງລົ້ນເຫລືອ; ແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາເຕັມໄປດ້ວຍມ້າ, ທັງລົດມ້າຂອງພວກເຂົາຢ່າງລົ້ນເຫລືອ.

8 ແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາເຕັມໄປດ້ວຍຮູບບູຊາ; ພວກເຂົາກາບໄຫວ້ສິ່ງທີ່ເຮັດຂຶ້ນດ້ວຍມືຂອງຕົນເອງ ຊຶ່ງແມ່ນນິ້ວມືຂອງພວກເຂົາເຮັດຂຶ້ນ.

9 ແລະ ຄົນຕ່ຳຂ້າບໍ່ກົມຫົວລົງ ແລະ ຄົນສູງສົ່ງບໍ່ຖ່ອມຕົວ, ດັ່ງນັ້ນ ຢາໃຫ້ອະໄພພວກເຂົາເລີຍ.

10 ໂອ້ ເຈົ້າຜູ້ຊົ່ວຮ້າຍ, ຈົ່ງເຂົ້າໄປໃນຫລັບຫິນ ແລະ ລັ້ຊ້ອນຕົວຢູ່ໃນຂີ້ຜຸ່ນ, ເພາະຄວາມຢ້ານກົວພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ລັດສະໝີພາບແຫ່ງເດຊານຸພາບຂອງພຣະອົງຈະລົງທັນເຈົ້າ.

11 ແລະ ເຫດການຈະບັງເກີດຂຶ້ນຄືຄວາມທະນົງຕົວຂອງມະນຸດຈະຖືກເຮັດໃຫ້ອ່ອນນ້ອມລົງ, ແລະ ຄວາມຈອງຫອງຈະຖືກປາບ, ໃນມື້ນັ້ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງດຽວຈະສູງສົ່ງ.

12 ເພາະວັນຂອງຈອມໂຍທາຈະມາເທິງປະຊາຊາດທັງປວງໃນບໍ່ຊ້າ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເທິງຄົນທຸກຄົນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເທິງຄົນອວດດີ ແລະ ເທິງຄົນທີ່ຍົກຕົວຂຶ້ນ, ແລະ ພວກເຂົາຈະຖືກນຳລົງຕ່ຳ.

13 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ວັນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະມາເທິງຕົ້ນສົນສີດາທັງໝົດຂອງເລບານອນ, ເພາະມັນສູງ ແລະ ຍົກຕົວ; ແລະ ເທິງຕົ້ນໂອກທັງໝົດຂອງບາຊານ;

14 ແລະ ເທິງພູເຂົາສູງທັງໝົດ, ແລະ ເທິງເນີນພູທັງໝົດ, ແລະ ເທິງປະຊາຊາດທັງປວງທີ່ຍົກຕົວ ແລະ ເທິງມະນຸດທຸກຄົນ.

15 ແລະ ເທິງຫໍສູງທຸກຫໍ, ແລະ ເທິງກຳແພງທີ່ມີສິ່ງກົດຂວາງທຸກແຫ່ງ;

16 ແລະ ເທິງເຮືອທັງໝົດໃນທະເລ ແລະ ເທິງເຮືອທັງໝົດຂອງທາຊິດ, ແລະ ເທິງຮູບທີ່ໜ້າຊົມທັງໝົດ.

17 ແລະ ຄວາມທະນົງຕົວຂອງມະນຸດ

ຈະຖືກປາບລົງ, ແລະ ຄວາມຈອງຫອງຂອງມະນຸດຈະຖືກເຮັດໃຫ້ຕໍ່າລົງ; ແລະ ໃນມື້ນັ້ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງດຽວຈະສູງສົ່ງ.

18 ແລະ ພຣະອົງຈະລົບລ້າງຮູບບູຊາທັງໝົດ.

19 ແລະ ພວກເຂົາຈະເຂົ້າໄປໃນຫລັບຫີນ ແລະ ໃນຖໍ້າຂອງແຜ່ນດິນໂລກ ເພາະຄວາມຍ້ານກົວພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຈະເກີດກັບພວກເຂົາ ແລະ ລັດສະໝີພາບແຫ່ງເດຊານຸພາບຂອງພຣະອົງຈະລົງທັນພວກເຂົາ ເມື່ອພຣະອົງໄດ້ລຸກຂຶ້ນສັນແຜ່ນດິນໂລກຢ່າງຮ້າຍແຮງ.

20 ແລະ ໃນມື້ນັ້ນ ມະນຸດຜູ້ໜຶ່ງຈະໂຍນຮູບບູຊາຂອງພວກເຂົາທີ່ເຮັດດ້ວຍເງິນ ແລະ ຮູບບູຊາຂອງພວກເຂົາທີ່ເຮັດດ້ວຍຄຳ, ຊຶ່ງພວກເຂົາເຮັດຂຶ້ນ ເພື່ອຕົນຈະໄດ້ກາບໄຫວ້ລົງໄປຢູ່ກັບຕົວຕຸ້ນກັບຕົວເຈຍ.

21 ເພື່ອເຂົ້າໄປໃນຫລັບຫີນແຕກ ແລະ ບ່ອນຫີນກະບຸກະບໍ່າ ເພາະຄວາມຍ້ານກົວພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຈະເກີດກັບພວກເຂົາ ແລະ ເດຊານຸພາບແຫ່ງລັດສະໝີພາບຂອງພຣະອົງຈະລົງທັນພວກເຂົາເວລາພຣະອົງລຸກຂຶ້ນ ແລະ ສັນແຜ່ນດິນໂລກຢ່າງຮ້າຍແຮງ.

22 ທ່ານຈົ່ງຕັດຂາດຈາກມະນຸດ, ຊຶ່ງລົມຫາຍໃຈຂອງເຂົາຢູ່ໃນຮູດັງ; ເພາະຢູ່ໃນມື້ນັ້ນບໍ່ທີ່ເຂົາຈະໄດ້ຮັບການຍົກຍ້ອງ?

ບົດທີ 13

ຢູດາ ແລະ ເຢຣູຊາເລັມຈະຖືກທຳລາຍ ເພາະການບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງພວກເຂົາ—

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອ້ອນວອນເພື່ອ ແລະ ພິພາກສາຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງ—ທິດາຂອງ ສີ ໂອນ ຖືກ ສາບ ແຂ່ງ ແລະ ທໍລະມານເພາະຄວາມເປັນຢູ່ທາງໂລກຂອງພວກເຂົາ—ປຽບທຽບກັບເອຊາຢາ 3. ປະມານ 559–545 ປີ ກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຈອມໂຍທາຈະເອົາສິ່ງທີ່ຄໍ້າຈູນຊີວິດເຊັ່ນ, ອາຫານທັງໝົດ ແລະ ນໍ້າທີ່ມີທັງໝົດອອກຈາກເຢຣູຊາເລັມ ແລະ ຈາກຢູດາ—

2 ຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ນັກຮົບ, ຜູ້ຕັດສິນ, ແລະ ສາດສະດາ, ຜູ້ທຳນາຍ, ແລະ ຜູ້ອາວຸໂສ;

3 ນາຍຮ້ອຍ, ແລະ ຜູ້ທີ່ມີກຽດ, ຜູ້ປົກສາ, ແລະ ຜູ້ຫລິ້ນກົນທີ່ມີຜົນດີ, ແລະ ນັກເວົ້າທີ່ມີໄວທານ.

4 ແລະ ເຮົາຈະກະທຳໃຫ້ເດັກນ້ອຍເປັນເຈົ້າຊາຍຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ເດັກເກີດໃໝ່ຈະປົກຄອງພວກເຂົາ.

5 ແລະ ທຸກຄົນຈະຖືກຂົ່ມເຫັງໂດຍພວກກັນເອງ, ແລະ ໂດຍເພື່ອນບ້ານໃກ້ຄຽງຂອງຕົນ; ເດັກນ້ອຍຈະປະພຶດອວດດີຕໍ່ຜູ້ອາວຸໂສ, ແລະ ຄົນຊົ່ວຈະຕໍ່ຕ້ານຄົນມີກຽດ.

6 ເມື່ອຄົນຜູ້ໜຶ່ງຈະຍຶດຕົວພິນ້ອງຂອງເຂົາໄວ້ໃນເຮືອນຂອງບິດາຂອງເຂົາ, ແລະ ຈະເວົ້າວ່າ: ເຈົ້າມີເສື້ອຜ້າແລ້ວ, ຂໍໃຫ້ເຈົ້າເປັນຜູ້ນຳຂອງເຮົາເຖິດ, ແລະ ຢ່າໃຫ້ຄວາມຫາຍຍະນະເກີດຈາກມືຂອງເຈົ້າ—

7 ໃນມື້ນັ້ນເຂົາຈະຄັດຄ້ານໂດຍກ່າວ

ວ່າ: ເຮົາຈະບໍ່ເປັນຜູ້ປິ່ນປົວເພາະວ່າໃນເຮືອນຂອງເຮົາບໍ່ມີອາຫານ ຫລື ເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມ; ຢ່າເຮັດໃຫ້ເຮົາເປັນຜູ້ປົກຄອງຜູ້ຄົນເລີຍ.

8 ເພາະເຢຣູຊາເລັມພິນາດແລ້ວ, ແລະ ຢູດາກໍຕົກແລ້ວ, ເພາະວ່າຈາຂອງພວກເຂົາ ແລະ ການກະທຳຂອງພວກເຂົາ ທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເຮັດໃຫ້ຊຸ່ນເຄືອງພຣະເນດແຫ່ງລັດສະໝີພາບຂອງພຣະອົງ.

9 ການສະແດງສີໜ້າຂອງພວກເຂົາເປັນພະຍານກ່າວໂທດພວກເຂົາ, ແລະ ປະກາດບາບຂອງພວກເຂົາເປັນຄືກັນກັບໂຊໂດມ, ແລະ ພວກເຂົາຈະລີ້ຊ່ອນບໍ່ໄດ້. ວິບັດແກ່ຈິດວິນຍານຂອງພວກເຂົາ, ເພາະພວກເຂົາໃຫ້ລາງວັນຄວາມຊົ່ວແກ່ຕົວ!

10 ຈົ່ງເວົ້າກັບຄົນຊອບທຳວ່າ ເຂົາທັງຫລາຍຈະເປັນສຸກ; ເພາະພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບຜົນຂອງການກະທຳຂອງພວກເຂົາເອງ.

11 ວິບັດແກ່ຄົນຊົ່ວ ເພາະເຂົາຈະຕາຍ; ເພາະລາງວັນຈາກມືຂອງເຂົາຈະມາສູ່ເຂົາ!

12 ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງເຮົາ, ເດັກນ້ອຍເປັນຜູ້ຂົ່ມເຫັງພວກເຂົາ, ແລະ ຜູ້ຍິງປົກຄອງພວກເຂົາ. ໂອ້ ຜູ້ຄົນຂອງເຮົາ, ເຂົາທີ່ຈະນຳພາເຈົ້າເປັນເຫດໃຫ້ເຈົ້າຫລົງຜິດ ແລະ ທຳລາຍທາງເດີນຂອງເຈົ້າ.

13 ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຍືນຂຶ້ນເພື່ອສາບານ ແລະ ຍືນຂຶ້ນເພື່ອພິພາກສາຜູ້ຄົນ.

14 ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະເຂົ້າມາໃນການ

ພິພາກສາພ້ອມດ້ວຍຜູ້ອາວຸໂສຂອງຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງ ແລະ ເຈົ້າຊາຍຂອງພວກນັ້ນ; ເພາະເຈົ້າໄດ້ກິນສວນອະງຸ່ນເຂົ້າໄປ ແລະ ຂອງທີ່ປຸ້ນມາຈາກຄົນຍາກຈົນກໍຢູ່ໃນບ້ານຂອງເຈົ້າ.

15 ເຈົ້າໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ? ເຈົ້າຟາດພັນຜູ້ຄົນຂອງເຮົາເປັນຕ່ອນໆ, ແລະ ບົດໜ້າຂອງຄົນຍາກຈົນ, ພຣະເຈົ້າຈອມໂຍທາກ່າວ.

16 ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ: ຍ້ອນວ່າລູກສາວຂອງສີໂອນຊຶ່ງເປັນຄົນຈອງຫອງ, ແລະ ຍ່າງຍື່ນຄໍໄປທາງໜ້າ ແລະ ເຮັດຕາຍື້ວຢວນ, ຍ່າງເສເພໄປ, ແລະ ເຮັດບາດຕົນດັງຕັ້ງຕັ້ງ—

17 ດັ່ງນັ້ນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຈະລົງທັນໃຫ້ກະໂຈມໃນຫົວຂອງລູກສາວຂອງສີໂອນເປັນເກັດ, ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະພົບເຫັນສ່ວນລຶກລັບຂອງພວກເຂົາ.

18 ໃນມື້ນັ້ນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະເອົາຄວາມກ້າຫານຂອງເຄື່ອງປະດັບທີ່ມີສູງຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ໝວກ, ແລະ ສາຍຄໍຄືກັນກັບດວງເດືອນໄປ;

19 ສ້ອຍຄໍ ແລະ ສ້ອຍແຂນ, ແລະ ຜ້າຄຸມ;

20 ໝວກ, ແລະ ເຄື່ອງປະດັບຂາ, ແລະ ຜ້າມັດຜົມ, ແລະ ແຜ່ນປະດັບ, ແລະ ຕຸ້ມຫູ;

21 ແຫວນ, ແລະ ເຄື່ອງເອ້ປະດັບດັງ;

22 ເສື້ອຜ້າເປັນຊຸດທີ່ປຽນຖ່າຍໄດ້, ແລະ ເສື້ອຄຸມ, ແລະ ຜ້າປົກຫົວ, ແລະ ກົບຫົບຜົມ;

23 ແວ່ນ, ແລະ ຜ້າລີມິນເນື້ອດີ, ແລະ ຜ້າຄຸມ, ແລະ ຜ້າປົກໜ້າ.

24 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນ, ແທນກິນຫອມຫວນຈະເປັນກິນເໝັນ; ແທນຜ້າຄຽນແອວຈະເປັນຜ້າຂາດສ້ອຍ; ແລະ ແທນຜົມຕົກແຕ່ງຢ່າງດີຈະເປັນຫົວລ້ານ; ແທນຜ້າຄຸມທ້ອງຈະເປັນກະສອບຜ້າ; ການເຜົາໃໝ່ແທນຄວາມສວຍງາມ.

25 ພວກຜູ້ຊາຍຂອງເຈົ້າຈະລົ້ມຕາຍດ້ວຍດາບກັບຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງເຈົ້າໃນສົງຄາມ.

26 ແລະ ປະຕູຂອງນາງຈະຮ້ອງໄທ້ແລະ ເປັນທຸກ; ແລະ ນາງຈະຢູ່ໂດດດ່ຽວ, ແລະ ນັ່ງຢູ່ພື້ນດິນ.

ບົດທີ 14

ສີໂອນ ແລະ ທິດາຂອງມັນຈະຖືກໄຖ່ ແລະ ເຮັດໃຫ້ສະອາດພາຍໃນພັນປີ—ປຽບທຽບກັບເອຊາຍາ 4. ປະມານ 559-545 ປີ ກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ໃນມື້ນັ້ນ, ຜູ້ຍິງເຈັດຄົນຈະຍຶດຜູ້ຊາຍຄົນດຽວໄວ້, ໂດຍກ່າວວ່າ: ພວກເຮົາຈະກິນເຂົ້າຈີ່ຂອງພວກເຮົາເອງ, ແລະ ນຸ່ງເສື້ອຜ້າຂອງພວກເຮົາເອງ; ຂໍພຽງແຕ່ໃຫ້ພວກເຮົາໃຊ້ຊີ່ຂອງທ່ານ ໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມຕິຕຽນເຖິດ.

2 ໃນມື້ນັ້ນ ກິ່ງງ່າຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະສວຍງາມ ແລະ ຮຸ່ງເຮືອງເຫລືອງເຫລື້ອມ; ໝາກຜົນຂອງແຜ່ນດິນໂລກຈະດີເລີດ ແລະ ໜ້າຊື່ນຊົມແກ່ຊາວອິດສະຣາເອນຜູ້ໜີລອດມາໄດ້.

3 ແລະ ເຫດການຈະບັງເກີດຂຶ້ນຄື, ຜູ້

ທີ່ເຫລືອຢູ່ໃນສີໂອນ ແລະ ຄ້າງຢູ່ເຢຣູຊາເລັມ ຈະຖືກເອີ້ນວ່າຜູ້ບໍລິສຸດ, ທຸກຄົນຈະຖືກບັນທຶກໄວ້ໃນປັນດາຜູ້ມີຊີວິດໃນເຢຣູຊາເລັມ—

4 ເມື່ອນັ້ນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະລ້າງຄວາມສົກກະປົກອອກຈາກທິດາຂອງສີໂອນ, ແລະ ຈະຊໍາລະເລືອດຂອງເຢຣູຊາເລັມຈາກທ່າມກາງພວກມັນໂດຍວິນຍານແຫ່ງການພິພາກສາ ແລະ ໂດຍວິນຍານແຫ່ງການເຜົາໃໝ່.

5 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະສ້າງເມກ ແລະ ຄວັນເພື່ອຕອນກາງເວັນ ແລະ ແສງຂອງແປວໄຟ ເພື່ອຕອນກາງຄືນຢູ່ເໜືອທີ່ອາໄສທຸກແຫ່ງຂອງພູສີໂອນ, ແລະ ຢູ່ເໜືອບ່ອນຊຸມນຸມເມືອງນັ້ນ; ເພາະຈະມີການປ້ອງກັນ ເໜືອລັດສະໝີພາບທັງມວນຂອງສີໂອນ.

6 ແລະ ຈະມີສະຖານທີ່ນະມັດສະການເປັນຮົ່ມບັງແດດໃນຕອນກາງເວັນ, ແລະ ເປັນບ່ອນລີ້ໄພ, ແລະ ເປັນບ່ອນກຳບັງພາຍຸ ແລະ ຝົນ.

ບົດທີ 15

ສວນອະຈຸ່ນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ (ອິດສະຣາເອນ) ຈະເບົາແປນ, ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງຈະກະຈັດກະຈາຍໄປ—ວິບັດຈະມາເຖິງພວກເຂົາໃນສະພາບທີ່ຫລົງຜິດ ແລະ ການກະຈັດກະຈາຍໄປຂອງພວກເຂົາ—ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຍົກເຄື່ອງສັນຍານຂຶ້ນ ແລະ ເຕົ້າໂຮມອິດສະຣາເອນ—ປຽບທຽບກັບເອຊາຍາ 5. ປະມານ 559-545 ປີ ກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ຈາກນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຈະຮ້ອງເພງ ເຖິງເພື່ອນທີ່ຮັກແພງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຊຶ່ງ ເປັນເພງຂອງທີ່ຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າກ່ຽວ ກັບສວນອະຈຸນຂອງພຣະອົງ. ທີ່ຮັກຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າມີສວນອະຈຸນຢູ່ແປງໜຶ່ງໃນ ເນີນພູທີ່ອຸດົມສົມບູນດ້ວຍໝາກຜົນ.

2 ແລະ ພຣະອົງໄດ້ລ້ອມຮົ້ວໃຫ້ມັນ, ແລະ ເກັບຫີນໃນນັ້ນອອກ, ແລະ ປູກ ແນວອະຈຸນພັນດີທີ່ສຸດ, ແລະ ສ້າງຫໍສູງ ໄວ້ກາງສວນ, ແລະ ເຮັດເຄື່ອງປັ່ນໝາກ ອະຈຸນໃນນັ້ນອີກ; ແລະ ພຣະອົງຫວັງ ວ່າມັນຈະໄດ້ໝາກອະຈຸນດີ, ແຕ່ໄດ້ຮັບ ໝາກອະຈຸນປ່າ.

3 ແລະ ບັດນີ້, ໄອ້ ຜູ້ອາໄສຂອງເຢຣູ ຊາເລັມ, ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງຢູດາ, ເຮົາຂໍ ໃຫ້ເຈົ້າຕັດສິນລະຫວ່າງເຮົາກັບສວນອະ ຈຸນຂອງເຮົາ.

4 ແລະ ຍັງມີອັນໃດອີກແດ່ ທີ່ເຮົາຍັງ ບໍ່ໄດ້ເຮັດໃນສວນນີ້? ດັ່ງນັ້ນ, ເມື່ອເຮົາ ຫວັງວ່າຈະໄດ້ໝາກອະຈຸນ, ແຕ່ໄດ້ຮັບ ໝາກອະຈຸນສົ້ມໝົດ.

5 ແລະ ບັດນີ້ໄປເຖິດ; ເຮົາຈະບອກ ເຈົ້າວ່າ ເຮົາຈະເຮັດແນວໃດກັບສວນອະ ຈຸນຂອງເຮົາ—ເຮົາຈະມ້າງຮົ້ວຂອງມັນ ອອກ, ແລະ ມັນກໍຈະຖືກກິນໝົດ; ແລະ ເຮົາຈະມ້າງກຳແພງຂອງມັນອອກ, ແລະ ມັນກໍຈະຖືກຢຽບຢຳລົງ;

6 ແລະ ເຮົາຈະປ່ອຍໃຫ້ຫຍ້າເກີດເຕັມ ໄປທົ່ວ, ແລະ ກິ່ງງ່າຂອງມັນຈະບໍ່ຖືກລິ ອອກ ແລະ ດິນຈະບໍ່ຖືກພວນ; ແຕ່ຈະມີ ເຄືອ ແລະ ກົກໜາມຂຶ້ນມາ; ເຮົາຈະສັ່ງ ເມກບໍ່ໃຫ້ຝົນຕົກລົງມາຮຳສວນນີ້.

7 ເພາະສວນອະຈຸນຂອງຈອມໂຍທາ

ນັ້ນຄືເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ, ແລະ ຄົນ ຂອງຢູດາຄືໄມ້ພັນດີຂອງພຣະອົງ; ແລະ ພຣະອົງຈະລໍຄອຍການພິພາກສາ, ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ການຂົ່ມເຫັງຄວາມຊອບທຳ; ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ສຽງຮ້ອງໄຫ້.

8 ວິບັດແກ່ຜູ້ທີ່ເສີມເຮືອນຫລັງໜຶ່ງ ເຂົ້າກັບເຮືອນອີກຫລັງໜຶ່ງ, ຈົນວ່າບໍ່ມີ ບ່ອນວ່າງເປົ່າ, ຊຶ່ງພວກເຂົາຈະໄດ້ຢູ່ ໂດຍລຳພັງໃນທ່າມກາງຂອງແຜ່ນດິນ ນັ້ນ!

9 ຈອມໂຍທາໄດ້ກ່າວໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າ ໄດ້ຍິນວ່າ, ເປັນຄວາມຈິງທີ່ບ້ານເຮືອນ ຫລາຍຫລັງຈະຕ້ອງຮ້າງເປົ່າ, ແລະ ບ້ານ ໃຫຍ່ເມືອງງາມຈະປາດສະຈາກຜູ້ອາ ໄສຢູ່.

10 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ສວນອະຈຸນສິບເອເຄີ ຈະໃຫ້ຜົນເທົ່າກັບບັດໜຶ່ງ, ແລະ ເມັດພິດ ໜຶ່ງໂຮເມີ ຈະມີຄ່າແຕ່ໜຶ່ງເອຟາ.

11 ວິບັດແກ່ຜູ້ຄົນທີ່ຕື່ນເຂົ້າ ເພື່ອເລີ່ມ ຕົ້ນດື່ມຂອງມືນເມົາ, ແລະ ຕື່ມຕໍ່ໄປຈົນ ເຖິງຕອນກາງຄືນ, ເພາະເຫລົ້າແວງຈະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາມືນເມົາ!

12 ແລະ ພິນ, ແລະ ຂໍ, ກອງ, ແລະ ປີ້, ແລະ ເຫລົ້າແວງໃນງານລ້ຽງພວກ ເຂົາ; ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ວຽກ ງານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເລີຍ, ທັງບໍ່ ພິຈາລະນາການກະທຳຈາກພຣະທັດ ຂອງພຣະອົງອີກ.

13 ດັ່ງນັ້ນ, ຜູ້ຄົນຂອງເຮົາຈຶ່ງໄປຫາ ການເປັນຊະເລີຍເພາະພວກເຂົາບໍ່ມີ ຄວາມຮູ້; ແລະ ຜູ້ມີກຽດຂອງພວກເຂົາ ກໍຫົວໂຫຍ, ແລະ ຜູ້ຊົນຂອງພວກເຂົາ ຫ່ຽວແຫ້ງໄປດ້ວຍຄວາມຫົວກະຫາຍ.

14 ດັ່ງນັ້ນ, ນະລົກຈຶ່ງຂະຫຍາຍຕົວຂອງມັນອອກ, ແລະ ເປີດປາກຂອງມັນອອກກວ້າງຈົນແທກບໍ່ໄດ້; ແລະ ລັດສະໝີພາບຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຜູງຊົນຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຄວາມວາງທ່າຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຜູ້ທີ່ປິຕິຍິນດີຈະລົງໄປຫານະລົກນັ້ນ.

15 ແລະ ຄົນຕໍ່າຊ້າຈະຖືກນຳລົງໄປ, ແລະ ຄົນໃຫຍ່ໂຕຈະອ່ອນນ້ອມ, ແລະ ສາຍຕາຂອງຄົນທະນົງຕົວ ຈະອ່ອນໂຍນ.

16 ແລະ ຈອມໂຍທາຈະສູງສົ່ງໃນການພິພາກສາ, ແລະ ພຣະເຈົ້າທີ່ບໍລິສຸດຈະສັກສິດໃນຄວາມຊອບທຳ.

17 ຈາກນັ້ນຜູ້ແກະຈະຫາກິນຕາມພາສາຂອງມັນ, ແລະ ບ່ອນຮົກຮ້າງຂອງພວກທີ່ອ່ອນພິຈະມີພວກທີ່ແປກໜ້າມາກິນນຳ.

18 ວິບັດແກ່ຜູ້ທີ່ດຶງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍດ້ວຍເຊືອກແຫ່ງຄວາມຖືຕົວ, ແລະ ດຶງບາບຄືກັບວ່າ ດຶງເຊືອກແກ່ກວຽນ;

19 ຜູ້ກ່າວວ່າ: ໃຫ້ພຣະອົງຮີບຮ້ອນ, ໃຫ້ພຣະອົງເລັ່ງງານຂອງພຣະອົງ; ເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ເຫັນ; ແລະ ຂໍໃຫ້ຄຳແນະນຳຂອງພຣະຜູ້ບໍລິສຸດຂອງອິດສະຣາເອນເຂົ້າມາໃກ້, ເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ຮູ້.

20 ວິບັດແກ່ຜູ້ທີ່ເອີ້ນຄວາມຊົ່ວວ່າດີ, ແລະ ຄວາມດີວ່າຊົ່ວ, ແລະ ເອີ້ນຄວາມມືດວ່າແຈ້ງ, ແລະ ຄວາມແຈ້ງວ່າມືດ, ແລະ ເອີ້ນຄວາມຂົມວ່າຫວານ, ແລະ ຄວາມຫວານວ່າຂົມ!

21 ວິບັດແກ່ຄົນສະຫລາດໃນສາຍຕາຂອງຕົນເອງ ແລະ ຄວາມສັ່ງແຫລມໃນສາຍຕາຂອງຕົນເອງ!

22 ວິບັດແກ່ຄົນໃຫຍ່ໂຕທີ່ດີ່ມເຫລົ້າແວງ, ແລະ ແກ່ຄົນແຂງແຮງທີ່ປະສົມເຄື່ອງດີ່ມແຮງ;

23 ຜູ້ທີ່ຮັບຮອງຄົນຊົ່ວເພື່ອລາງວັນ, ແລະ ເອົາຄວາມຊອບທຳຂອງຄົນຊອບທຳໄປຈາກເຂົາ!

24 ດັ່ງນັ້ນ, ຄືກັນກັບໄຟໃໝ່ຕົ້ນເຂົ້າ, ແລະ ແປວໄຟລາມເລຍແກບ, ຮາກຂອງມັນຈະຜຸອອກ, ແລະ ດອກຂອງມັນຈະຊຸຫລົ່ນຄືກັນກັບຂີ້ຝຸ່ນ; ເພາະວ່າພວກເຂົາໂຍນກົດຂອງຈອມໂຍທາຖິ້ມ, ແລະ ປະໝາດພຣະຄຳຂອງພຣະຜູ້ບໍລິສຸດຂອງອິດສະຣາເອນ.

25 ສະນັ້ນ, ພຣະພິໂລດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງເກີດກັບຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງ, ແລະ ພຣະອົງຈະຍື່ນພຣະຫັດອອກຕໍ່ຕ້ານພວກເຂົາ, ແລະ ລົງທັນພວກເຂົາ; ແລະ ເນີນພູໄດ້ສິ້ນສະເທືອນ, ແລະ ຊາກສົບຂອງພວກເຂົາສຶກຂາດຢູ່ກາງຖະໜົນ. ເພາະທັງໝົດນີ້ພຣະພິໂລດຂອງພຣະອົງຍັງບໍ່ເຊົາເທື່ອ, ແຕ່ພຣະຫັດຂອງພຣະອົງຍັງຍື່ນອອກມາ.

26 ແລະ ພຣະອົງຈະຍົກເຄື່ອງສັນຍານໃຫ້ແກ່ປະເທດທີ່ຢູ່ຫ່າງໄກ, ແລະ ຈະເບິ່ງສູງເອີ້ນພວກເຂົາຈາກທີ່ສຸດຂອງແຜ່ນດິນໂລກ; ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຮົາຈະມາດ້ວຍຄວາມຟ້າວພັ່ງ; ບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນບັນດາພວກເຂົາຈະອິດເມື່ອຍ ແລະ ເຕະສະດຸດ.

27 ບໍ່ມີຜູ້ໃດຈະເທງົງານອນ ຫລື ນອນຫລັບ; ທັງຜ້າຄຽນແອວກໍບໍ່ຫລຸດ, ຫລື ສາຍຮັດເກີບກໍບໍ່ຂາດ;

28 ລູກທະນູຂອງພວກເຂົາຈະແຫລມ,

ແລະ ຄັນທະນູທັງໝົດຈະກົງ, ແລະ ເລັບມ້າຂອງພວກເຂົາຈະຄືກັນກັບຫີນເຫລັກໄຟ, ແລະ ລີ້ລົດຂອງພວກເຂົາຈະຄືກັນກັບລົມໝູນ, ແລະ ສຽງຂອງມັນຈະດັງກ້ອງຄືກັນກັບສຽງສິ່ງ.

29 ມັນຈະດັງກ້ອງຄືກັນກັບສິ່ງໝູ່ມ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມັນຈະດັງກ້ອງ, ແລະ ຄາບເທຍີ່ອ, ແລະ ມັນຈະຂົນໄປເສຍດ້ວຍຄວາມປອດໄພ, ແລະ ບໍ່ມີໃຜຍາດເອົາໄດ້.

30 ແລະ ໃນມື້ນັ້ນ, ມັນຈະສົ່ງສຽງດັງຕໍ່ຕ້ານສັດຕູຄືກັນກັບສຽງດັງຂອງນ້ຳທະເລ; ແລະ ຖ້າຫາກຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງຫລຽວເບິ່ງແຜ່ນດິນ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ຄວາມມືດ ແລະ ຄວາມເສົ້າສະຫລົດໃຈ, ແລະ ຄວາມສະຫວ່າງກໍຖືກເມກຂອງແຜ່ນດິນປົດບັງເສຍ.

ບົດທີ 16

ເອຊາຢາເຫັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ—ບາບຂອງເອຊາຢາໄດ້ຮັບການອະໄພໂທດ—ເພິ່ນຖືກເອົັນໃຫ້ທຳນາຍ—ເພິ່ນທຳນາຍເຖິງການປະຕິເສດຄຳສອນຂອງພຣະຄຣິດຂອງຊາວຍິວ—ຜູ້ທີ່ເຫລືອຢູ່ຈະກັບຄືນມາ—ປຽບທຽບກັບເອຊາຢາ 6. ປະມານ 559-545 ປີ ກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ໃນປີທີ່ກະສັດອຸດສີຢາສິ້ນຊີວິດນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າປະທັບຢູ່ເທິງບັນລັງສູງເດັ່ນ, ຊາຍລະໄບຜ້າເຄື່ອງທົງຂອງພຣະອົງແຜ່ເຕັມພຣະວິຫານ.

2 ຢູ່ເໜືອພຣະອົງມີເຊຣາຟິມຫລາຍອົງຍືນຢູ່; ແຕ່ລະອົງມີປົກຫົກປົກ, ແຕ່ລະອົງ

ເອົາສອງປົກປົກໜ້າ, ສອງປົກປົກຕີນ, ແລະ ອີກສອງປົກໃຂ້ບິນໄປ.

3 ແຕ່ລະອົງຮ້ອງໃສ່ກັນ ແລະ ກ່າວວ່າ: ບໍລິສຸດ, ບໍລິສຸດ, ບໍລິສຸດ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງຈັກກະວານ; ລັດສະໝີພາບຂອງພຣະອົງແຜ່ກະຈາຍໄປທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກ.

4 ສຽງຮ້ອງຂອງແຕ່ລະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ຮາກຖານພຣະວິຫານສັ່ນສະເທືອນ, ແລະ ມີຄວັນເຕັມພຣະວິຫານນັ້ນ.

5 ຈາກນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າວ່າ: ວິບັດເກີດກັບຂ້າພະເຈົ້າ! ເພາະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບເຄາະ ແລະ ໝົດຫວັງແລ້ວ, ຄຳເວົ້າທຸກໆຄຳທີ່ອອກຈາກປາກຂອງຂ້າພະເຈົ້າລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນບາບ, ຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ນຳຊົນຊາດທີ່ເວົ້າແຕ່ບາບຫຍາບຊ້າ, ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນກະສັດຄື ຈອມໂຍທາກັບຕາຕິນເອງແລ້ວ.

6 ຕໍ່ມາ ມີເຊຣາຟິມອົງໜຶ່ງໄດ້ບິນມາຫາຂ້າພະເຈົ້າ, ມີຖ່ານໄຟສີແດງໃນມືຂອງພຣະອົງ, ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ຈັບເອົາມາຈາກແທ່ນບູຊາດ້ວຍຄືມໜົບ;

7 ແລະ ພຣະອົງໄດ້ເອົາຖ່ານໄຟນັ້ນແປະໃສ່ປາກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລ້ວກ່າວວ່າ: ສິ່ງນີ້ໄດ້ຖືກປາກຂອງເຈົ້າແລ້ວ; ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງເຈົ້າກໍຖືກຍົກເລີກ, ແລະ ບາບຂອງເຈົ້າກໍໄດ້ຮັບອະໄພ.

8 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນສຸລະສຽງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອີກ, ມີຄວາມວ່າ: ເຮົາຈະສົ່ງຜູ້ໃດໄປ, ແລະ ແມ່ນໃຜຈະໄປເພື່ອພວກເຮົາ? ຈາກນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ທູນວ່າ: ຂ້ານ້ອຍຈະໄປດອກ; ຈົ່ງສົ່ງຂ້ານ້ອຍໄປຖ້ອນ.

9 ແລະ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ: ຈົ່ງໄປ
ບອກຜູ້ຄົນພວກນີ້ວ່າ—ພວກເຈົ້າຈະຟັງ
ຫລາຍປານໃດ, ພວກເຈົ້າກໍຈະບໍ່ເຂົ້າ
ໃຈ; ພວກເຈົ້າຈະເບິ່ງຄັກປານໃດ, ພວກ
ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ຮູ້ວ່າແມ່ນຫຍັງຈະເກີດຂຶ້ນ.

10 ຈົ່ງເຮັດໃຫ້ໃຈຜູ້ຄົນພວກນີ້ມີດມົນ,
ແລະ ເຮັດໃຫ້ທູຂອງພວກເຂົາໜວກ,
ແລະ ປິດຕາຂອງພວກເຂົາເສຍ—ຍ້ານ
ວ່າພວກເຂົາຈະເຫັນດ້ວຍຕາຂອງພວກ
ເຂົາ, ແລະ ໄດ້ຍິນດ້ວຍທູຂອງພວກເຂົາ,
ແລະ ເຂົ້າໃຈດ້ວຍໃຈຂອງພວກເຂົາ,
ແລ້ວປຸງໃຈເຫລື້ອມໃສ ແລະ ໄດ້ຮັບ
ການປົນປົງ.

11 ຈາກນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ທູນຖາມວ່າ:
ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ຈະໃຫ້ເປັນຢ່າງນັ້ນານ
ປານໃດ? ແລະ ພຣະອົງໄດ້ຕອບວ່າ: ຈົນ
ກວ່າຫົວເມືອງທັງຫລາຍຮ້າງເປົ່າປາດສະ
ຈາກຜູ້ອາໄສຢູ່, ແລະ ເຮືອນບໍ່ມີຄົນ;

12 ແລະ ພຣະອົງຈະກວາດຕ້ອນຜູງຄົນ
ອອກໜີໄປໄກໆ, ເພາະຈະມີການປະຖິ້ມ
ອັນໃຫຍ່ຫລວງໃນທ່າມກາງແຜ່ນດິນ.

13 ເຖິງແມ່ນວ່າຍັງເຫລືອຄົນຢູ່ພຽງໜຶ່ງ
ໃນສິບ, ແລະ ພວກເຂົາຈະກັບມາ, ແລະ
ຖືກກິນຄືກັນກັບຕົ້ນຖິນ ແລະ ຕົ້ນໂອກ,
ຊຶ່ງເນື້ອແທ້ຂອງມັນຢູ່ໃນຕົ້ນເວລາໃບ
ຂອງມັນຫລົ່ນອອກໄປ; ເພື່ອແກ່ນບໍລິສຸດ
ຈະເປັນເນື້ອແທ້ຂອງມັນ.

ບົດທີ 17

ເອຟະຣາອິມ ແລະ ຊີເຣຍປະກາດສົງ
ຄາມຕໍ່ຕ້ານຢູດາ—ພຣະຄຣິດຈະມາ
ກຳເນີດກັບຍິງທີ່ບໍລິສຸດ—ປຽບທຽບກັບ

ເອຊາຍາ 7. ປະມານ 559-545 ປີກ່ອນ
ຄ.ສ.

1 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນໃນ
ສະໄໝຂອງອາຮາດຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງ
ໂຍທາມ, ແລະ ໂຍທາມ ເປັນລູກຊາຍ
ຂອງອຸດສີຢາ, ກະສັດຂອງຢູດາ, ຄືເຮ
ສິນກະສັດຂອງຊີເຣຍ, ແລະ ເປກາເປັນ
ລູກຊາຍຂອງເຣມາລີຢາ ກະສັດຂອງອິດ
ສະຣາເອນໄດ້ເຂົ້າໂຈມຕີນະຄອນເຢຣູ
ຊາເລັມ, ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຍຶດເອົາ
ເມືອງນີ້ໄດ້.

2 ແລະ ເຊື້ອສາຍຂອງດາວິດໄດ້ຂ້າວ,
ມີຄວາມວ່າ: ຊີເຣຍຜູກສຳພັນກັບເອຟະ
ຣາອິມແລ້ວ. ແລະ ໃຈຂອງກະສັດ ແລະ
ໃຈຂອງຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນຫວັ່ນໄຫວຄືກັນ
ກັບຕົ້ນໄມ້ໃນປ່າເໜັງຕິງດ້ວຍລົມພັດ
ແຮງ.

3 ຈາກນັ້ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວ
ກັບເອຊາຍາວ່າ: ບັດນີ້ເຈົ້າກັບເອຊາຍາ
ຊຸບ, ລູກຊາຍຂອງເຈົ້າຈົ່ງໄປເຝົ້າກະສັດ
ອາຮາດຢູ່ບ່ອນຮ່ອງນ້ຳໄຫລມາສຸດ ເທິງ
ຖະໜົນບ່ອນທີ່ເຮັດແຜ່ນຜ້າ;

4 ແລະ ບອກເພິ່ນວ່າ: ຈົ່ງສະຫງົບຈິດ
ສະຫງົບໃຈ; ຢ່າຢ້ານກົວ ຫລື ທຸກໃຈ
ເລີຍ, ເພາະຄວາມຄຽດແຄ້ນຂອງລູກ
ຊາຍຂອງເຣມາລີຢາ, ກະສັດເຮສິນ ແລະ
ຜູ້ຄົນຊີເຣຍນັ້ນ ບໍ່ມີອັນຕະລາຍຮ້າຍແຮງ
ຫຍັງດອກ, ພວກເຂົາທັງສອງເປັນດັງ
ໄດ້ນໄຟມອດ ຊຶ່ງຍັງເຫລືອແຕ່ຄວັນ.

5 ເພາະວ່າຊີເຣຍ, ເອຟະຣາອິມ, ແລະ
ລູກຊາຍຂອງເຣມາລີຢາໄດ້ແນະນຳຊົ່ວຕໍ່
ຕ້ານເຈົ້າ, ໂດຍກ່າວວ່າ:

6 ໃຫ້ພວກເຮົາໄປຕໍ່ສູ້ກັບຢູດາ ແລະ ລົບກວນມັນ ແລະ ຍຶດເອົາເປັນຫົວເມືອງຂຶ້ນ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນຕັ້ງລູກຊາຍຂອງ ຕາເບເອນເປັນກະສັດບົກຄອງປະເທດນີ້.

7 ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວດັ່ງນີ້: ມັນຈະຕັ້ງຢູ່ບໍ່ໄດ້, ແລະ ທັງຈະເກີດຂຶ້ນບໍ່ໄດ້ ດອກ.

8 ເພາະເມືອງຫລວງຂອງຊີເຣຍຄີດາ ມາກັດ, ແລະ ຫົວໜ້າຂອງດາມາກັດຄືເຣສິນ; ພາຍໃນຫົກສິບຫ້າປີ ເອຟະຣາອິມ ຈະແຕກຫັກຈົນວ່າບໍ່ມີຜູ້ຄົນ.

9 ແລະ ເມືອງຫລວງຂອງເອຟະຣາອິມ ຄືຊາມາເຣຍ, ແລະ ຫົວໜ້າຂອງຊາມາເຣຍຄືລູກຊາຍຂອງເຣມາລີຢາ. ແນ່ນອນ ຖ້າຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າບໍ່ຫລາຍ ເຈົ້າກໍຈະຕັ້ງຢູ່ບໍ່ໄດ້.

10 ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຮັບສັ່ງກັບອາຮາດອີກ, ມີຄວາມວ່າ:

11 ເຈົ້າຈົ່ງຂໍເຄື່ອງໝາຍອັນສໍາຄັນຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ; ຈົ່ງຂໍທັງໃນຄວາມເລິກ, ຫລື ໃນຄວາມສູງເບື້ອງບົນ.

12 ແຕ່ອາຮາດທູນວ່າ: ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ຂໍເຄື່ອງໝາຍສໍາຄັນ, ທັງຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ທົດລອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

13 ແລະ ເອຊາຢາຈຶ່ງໄດ້ເວົ້າວ່າ: ບັດນີ້, ທ່ານຈົ່ງຟັງ, ໂອ້ ເຊື້ອສາຍຂອງດາວິດ; ມັນເປັນເລື່ອງເລັກນ້ອຍສໍາລັບພວກເຈົ້າທີ່ຈະລົບກວນມະນຸດ, ແຕ່ພວກເຈົ້າຈະລົບກວນພຣະເຈົ້າອີກບໍ່?

14 ດັ່ງນັ້ນ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເອງຈະປະທານເຄື່ອງໝາຍແບບໜຶ່ງໃຫ້ພວກເຈົ້າ—ຈົ່ງເບິ່ງ, ຜູ້ຍິງບໍລິສຸດຜູ້ໜຶ່ງ

ຈະຕັ້ງທ້ອງ, ແລະ ຈະກຳເນີດລູກຊາຍຜູ້ໜຶ່ງ, ແລະ ຈະເອີ້ນຊື່ຂອງເດັກນັ້ນວ່າ ເອມານູເອນ.

15 ເພິ່ນຈະກິນເນີຍ ແລະ ນໍ້າເຜິ້ງເພື່ອຈະໄດ້ຮູ້ຈັກປະຕິເສດຄວາມຊົ່ວ ແລະ ເລືອກເອົາຄວາມດີ.

16 ກ່ອນເວລາເພິ່ນຈະຮູ້ຈັກປະຕິເສດຄວາມຊົ່ວ ແລະ ເລືອກເອົາຄວາມດີນັ້ນ, ແຜ່ນດິນຂອງກະສັດທັງສອງອົງທີ່ພວກເຈົ້າຢ້ານກົວຈະເພພັງຮ້າງເປົ່າ.

17 ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະບັນດານໃຫ້ວັນໂຫດຮ້າຍມາເຖິງເຈົ້າ, ແລະ ເຖິງຜູ້ຄົນຂອງເຈົ້າ ແລະ ລາຊາວັງຂອງບິດາເຈົ້າ, ວັນນັ້ນຈະໂຫດຮ້າຍກວ່າທຸກໆວັນທີ່ເຄີຍມີມາຕັ້ງແຕ່ລາຊາອານາຈັກຂອງເອຟະຣາອິມແຍກອອກຈາກຢູດາ, ຄືວັນນັ້ນກະສັດອັດຊີເຣຍຈະມາທໍາລາຍ.

18 ແລະ ເຫດການຈະບັງເກີດຂຶ້ນໃນມື້ນັ້ນຄື ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຜິວເອົາແມງໄມ້ທີ່ຢູ່ທາງໄກສຸດຂອງເອຍິບ ແລະ ຈະຜິວເອົາແມ່ເຜິ້ງທີ່ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນຂອງອັດຊີເຣຍ.

19 ແລະ ມັນຈະມາ, ແລະ ມັນທັງໝົດຈະມາຢູ່ໃນຮ່ອມພູ, ແລະ ຢູ່ໃນຖ້ໍາໃນໂງ່ນຫີນ, ແລະ ຢູ່ໃນຟຸ່ມໄມ້, ແລະ ຢູ່ເດີ່ນຫຍ້າທັງໝົດ.

20 ໃນວັນດຽວກັນນັ້ນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຈ້າງເອົາຊ່າງຕັດຜົມຈາກຟາກແມ່ນໍ້າເບື້ອງນັ້ນ, ຄືກະສັດອັດຊີເຣຍ, ເພິ່ນຈະແຖໜວດ, ແຖຜົມ; ແລະ ແຖຂົນໃນຕົນຕົວຂອງເຈົ້າຖິ້ມ.

21 ແລະ ເຫດການຈະບັງເກີດຂຶ້ນໃນ

ມື້ນັ້ນ, ຊາຍຜູ້ໜຶ່ງຈະລ້ຽງງົວໂຕໜຶ່ງກັບ ແກະສອງໂຕ;

22 ແລະ ເຫດການຈະບັງເກີດຂຶ້ນ, ເພາະຄວາມອຸດົມສົມບູນຂອງນົມ ເຂົາ ຈະໄດ້ກິນເນີຍ; ເພາະທຸກຄົນທີ່ເຫລືອຢູ່ ໃນແຜ່ນດິນຈະກິນເນີຍ ແລະ ນ້ຳເຜີ້ງ.

23 ແລະ ເຫດການຈະບັງເກີດຂຶ້ນໃນ ມື້ນັ້ນ, ທຸກແຫ່ງ, ບ່ອນທີ່ມີຕົ້ນອະກຸ່ນພັນ ກົກ, ຊຶ່ງມີລາຄາໜຶ່ງພັນຫລຽນ ຈະເຕັມ ໄປດ້ວຍເຄືອ ແລະ ກົກໜາມ.

24 ຄົນຈະມາທີ່ນັ້ນດ້ວຍລູກທະນູ ແລະ ຄັນທະນູ, ເພາະທົ່ວແຜ່ນດິນຈະເຕັມໄປ ດ້ວຍເຄືອ ແລະ ກົກໜາມ.

25 ແລະ ເນີນພູທຸກໜ່ວຍຈະຖືກຂຸດ ດ້ວຍຈົກ, ຄວາມຢ້ານກົວເຄືອ ແລະ ກົກ ໜາມຈະບໍ່ເກີດຈາກທີ່ນັ້ນ; ແຕ່ມັນຈະເປັນ ບ່ອນທີ່ສິ່ງຜູ້ງົວຖືກອອກໄປ, ແລະ ເປັນ ບ່ອນຢູບຍ່າຂອງຜູ້ສັດທີ່ມີຄ່ານ້ອຍ.

ບົດທີ 18

ພຣະຄຣິດຈະເປັນເໝືອນຫີນທີ່ຕຳຕິນ ແລະ ເປັນເໝືອນແຮ້ວທີ່ທ້າງໄວ້—ຈົ່ງ ສະແຫວງຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ແມ່ນ ໝໍດູທີ່ເວົ້າພໍ່—ຈົ່ງກັບມາຫາກົດ ແລະ ປະຈັກພະຍານເພື່ອເປັນການຊີ້ ນຳ—ປຽບທຽບກັບເອຊາຍາ 8. ປະມານ 559-545 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ພຣະຄຳຂອງພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: ເຈົ້າຈົ່ງເອົາແຜ່ນໜັງກີ້ໃຫຍ່ມາ, ແລະ ຂຽນດ້ວຍປາກກາຂອງມະນຸດໃສ່ໃນ ນັ້ນວ່າ, ມາເຮີຊາລານຫັດສະບັດ.

2 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ນຳເອົາພະຍານ ທີ່ຊື່ສັດມາເຮັດບັນທຶກກັບຂ້າພະເຈົ້າຄື, ອຸລິອາ ຜູ້ເປັນປະໂລຫິດ, ແລະ ຊາກາລິ ຢາ, ລູກຊາຍຂອງເຢເບເຣກີຢາ.

3 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສົມສູ່ຢູ່ຮ່ວມ ກັບເມຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ; ແລະ ນາງໄດ້ ຕັ້ງທ້ອງ; ແລະ ໄດ້ຄອດລູກມາເປັນຊາຍ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບອກຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: ຈົ່ງ ເອີ້ນຊື່ຂອງລາວວ່າ ມາເຮີຊາລານຫັດ ສະບັດ.

4 ຈົ່ງເບິ່ງ, ກ່ອນເດັກນ້ອຍຜູ້ນີ້ໃຫຍ່ ຂຶ້ນມາພໍຮູ້ຈັກເອີ້ນບິດາມານດາໄດ້, ຊັບ ສົມບັດທັງໝົດໃນເມືອງດາມາກັດ ແລະ ຂອງທີ່ຍາດຊື່ງມາໄດ້ຈາກຊາມາເຣຍຈະ ຖືກກະສັດອັດຊີເຣຍຍຶດເອົາໄປໝົດ.

5 ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະ ເຈົ້າອີກວ່າ:

6 ຍ້ອນວ່າຜູ້ຄົນພວກນີ້ໄດ້ປະຕິເສດ ສາຍນ້ຳຊີໂລອາທີ່ງຽບສະຫງັດ, ແລະ ສັ່ນເຊັນຕໍ່ໜ້າກະສັດເຣສິນ ແລະ ລູກ ຊາຍຂອງເຣມາລີຢາ;

7 ແລ້ວດັ່ງນັ້ນ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າຈະນຳເອົານ້ຳຈາກແມ່ນ້ຳທີ່ໄຫລ ແຮງ, ແລະ ຫລາຍສາຍມາຫາພວກເຂົາ ຈົນກະທັ້ງກະສັດຂອງອັດຊີເຣຍ ແລະ ລັດສະໝີພາບທັງໝົດຂອງເພິ່ນ; ແລະ ເພິ່ນຈະຂ້າມຫ້ວຍ ແລະ ຝັ່ງທັງໝົດຂອງ ເພິ່ນ.

8 ແລະ ເພິ່ນຈະໄຫລຜ່ານຢູດາໄປ; ເພິ່ນຈະໄຫລ ແລະ ຖ້ວມຈົນເຖິງພຽງ ຄໍ, ແລະ ການກາງປົກຂອງເພິ່ນຈະເຕັມ ຄວາມກວ້າງຂອງແຜ່ນດິນຂອງພຣະອົງ, ໂອ້ ເອມານູເອນ.

9 ຈົ່ງພາກັນຢ້ານກົວເຖິດ, ໂອ້ ຊົນຊາດ ທັງຫລາຍເອີຍ, ເຈົ້າຈະຖືກຫັກເປັນຊັ້ນ ສ່ວນ; ແລະ ບັນດາປະເທດໂກທັງໝົດ ຈົ່ງຟັງເດີ້; ແລະ ຕຽມຕົວໄວ້ເຖິດ ແລະ ເຈົ້າຈະຖືກຫັກເປັນຊັ້ນສ່ວນ; ຈົ່ງຕຽມຕົວ ໄວ້ເຖິດ, ແລະ ເຈົ້າຈະຖືກຫັກເປັນຊັ້ນ ສ່ວນ.

10 ຈົ່ງວາງແຜນກັນ ແຕ່ມັນຈະບໍ່ສຳ ເລັດ, ເວົ້າແຕ່ຈະບໍ່ມີປະໂຫຍດ; ເພາະ ພຣະເຈົ້າຢູ່ກັບພວກເຮົາແລ້ວ.

11 ເພາະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເຕືອນ ຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍລິດທານຸພາບອັນຍິ່ງ ໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ, ແລະ ສອນຂ້າພະ ເຈົ້າວ່າ ບໍ່ຄວນຕາມທາງທີ່ຜູ້ຄົນພວກນີ້ ເຮັດ, ໂດຍກ່າວວ່າ:

12 ເຈົ້າຢ່າຮ່ວມແຜນການກະບົດກັບ ຜູ້ຄົນພວກນີ້ເລີຍ, ແລະຢ່າຢ້ານກົວສິ່ງ ທີ່ພວກເຂົາຢ້ານກົວ ຫລື ຢ່າໄດ້ຕົກໃຈ ເລີຍ.

13 ຖະຫວາຍຄວາມສັກສິດແດ່ອົງຈອມ ໂຍທາເຖິດ, ແລະ ໃຫ້ພຣະອົງເປັນທີ່ ຢ້ານກົວຂອງເຈົ້າ, ແລະ ໃຫ້ພຣະອົງເປັນ ທີ່ໜ້າເກງຂາມຂອງເຈົ້າ.

14 ແລະ ພຣະອົງເປັນຮົ່ມໂພລີ້ໄພ; ແຕ່ເປັນເໝືອນຫີນທີ່ຕຳຕືນ, ແລະ ເປັນ ເໝືອນແຮ່ວທີ່ທັງໃສ່ອິດສະຣາເອນ ແລະ ເຢຣູຊາເລັມ.

15 ແລະ ຄົນເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍ ໃນບັນດາພວກເຂົາຈະເຕະສະດູດ ແລະ ລົ້ມລົງ, ແລະ ຖືກບັງຄັບແຮ່ວ ແລະ ລົ້ມລົງ ເປັນບາດແຜ ແລະ ຖືກພາຕົວໄປ.

16 ຈົ່ງຜູກມັດປະຈັກພະຍານໄວ້, ຈົ່ງຜະ ນົກກົດໄວ້ໃນບັນດາສານຸສິດຂອງເຮົາ.

17 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຈະລໍຖ້າພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າທີ່ເຊື່ອງພຣະພັກຈາກເຊື່ອສາຍ ຂອງຢາໂຄບ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຈະຊອກ ຫາພຣະອົງ.

18 ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ລູກ ຫລານທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າປະທານໃຫ້ ຂ້າພະເຈົ້າເພື່ອເປັນເຄື່ອງໝາຍ ແລະ ເພື່ອເປັນການແປກປະຫລາດໃນອິດສະ ຣາເອນ ອັນມາຈາກຈອມໂຍທາ, ຜູ້ປະ ທັບຢູ່ເທິງພູສີໂອນ.

19 ແລະ ເມື່ອພວກເຂົາຈະບອກກັບ ພວກທ່ານວ່າ: ຈົ່ງຊອກຫາຄົນທີ່ລ້ຽງ ວິນຍານ, ແລະ ໝໍດູທີ່ເວົ້າຟ່າ ແລະ ຈົມ ພິມພໍາຢູ່ໃນລຳຄໍ—ເປັນການສົມຄວນ ແລ້ວບໍ່ທີ່ຜູ້ຄົນບໍ່ຊອກຫາພຣະເຈົ້າຂອງ ພວກເຂົາ ເພື່ອຜູ້ທີ່ມີຊີວິດຈະໄດ້ຍິນຈາກ ຜູ້ຕາຍ?

20 ຊອກຫາກົດ ແລະ ປະຈັກພະຍານ; ແລະ ຖ້າຫາກພວກເຂົາບໍ່ເວົ້າຕາມພຣະ ຄຳນີ້, ກໍຍ້ອນວ່າມັນບໍ່ມີຄວາມສະຫວ່າງ ຢູ່ໃນຕົວຂອງພວກເຂົາ.

21 ແລະ ພວກເຂົາຈະຊັດເຊພະເນ ຈອນໄປທົ່ວທັງປະເທດດ້ວຍຄວາມໝົດ ຫວັງ ແລະ ອິດຢາກເມື່ອພວກເຂົາຫົວ ຢາກກິນ, ພວກເຂົາຈະຄຽດແຄ້ນ ແລະ ສາບແຊ່ງກະສັດກັບພຣະເຈົ້າຂອງພວກ ເຂົາ ແລະ ແຫງນໜ້າຂຶ້ນຟ້າ.

22 ແລະ ພວກເຂົາຈະຫລຽວເບິ່ງໂລກ ແລະ ເຫັນຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ, ແລະ ຄວາມ ມືດ, ພວກເຂົາຈະຖືກຂັບໄລ່ເຂົ້າໄປໃນ ຄວາມມືດອັນໜ້າຢ້ານກົວນັ້ນ, ແຕ່ຈະ ຫນີໄປໃຫ້ພົ້ນຈາກເວລາຍາກລຳບາກນີ້ ບໍ່ໄດ້.

ບົດທີ 19

ເອຊາຢາເວົ້າໃນພຣະນາມຂອງພຣະເມຊີອາ—ຜູ້ຄົນໃນຄວາມມືດຈະເຫັນແສງສະຫວ່າງອັນຍິ່ງໃຫຍ່—ເດັກນ້ອຍຜູ້ໜຶ່ງໄດ້ເກີດມາໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາແລ້ວ—ເພິ່ນຈະເປັນເຈົ້າຊາຍແຫ່ງສັນຕິສຸກ ແລະຈະປົກຄອງລາຊາບັນລັງຂອງດາວິດ—ປຽບທຽບກັບເອຊາຢາ 9. ປະມານ 559-545 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຄວາມໝັ້ນໝອງຈະຍັງບໍ່ເທົ່າກັບທີ່ເຄີຍເປັນມາໃນຄວາມເດືອດຮ້ອນຂອງມັນ, ເມື່ອຄັ້ງທຳອິດພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນເສບູໂລນ ແລະ ແຜ່ນດິນເນັບທະລີທຸກທໍລະມານ ພໍສົມຄວນ, ແລະ ຕໍ່ມາໄດ້ເຮັດໃຫ້ທຸກໜັກຫລາຍຂຶ້ນໂດຍທາງທະເລແດງເລີຍ ຈາກແມ່ນ້ຳຍໍແດນ ໃນຄາລີເລຂອງປະຊາຊາດ.

2 ຜູ້ທີ່ດຳເນີນໄປໃນຄວາມມືດໄດ້ເຫັນແສງສະຫວ່າງຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງມາແລ້ວ; ຄວາມສະຫວ່າງຍ່ອມສ່ອງເຖິງຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນຂອງເງົາແຫ່ງຄວາມຕາຍ.

3 ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ປະຊາຊາດເພີ່ມທະວີຂຶ້ນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຄວາມສຸກເພີ່ມຂຶ້ນ—ພວກເຂົາປິຕິຍິນດີໃນສິ່ງທີ່ພຣະອົງເຮັດເໝືອນດັ່ງຄົນປິຕິຍິນດີເມື່ອຍາມເກັບກຸ່ວ ຫລື ເໝືອນດັ່ງຄາວທີ່ພວກເຂົາແບ່ງບັນຂອງທີ່ຍຶດມາໄດ້.

4 ເພາະພຣະອົງໄດ້ຫັກແອກທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາໜັກໜ່ວງ, ແລະ ໄມ້ຄານທີ່ພາດບ່າຂອງພວກເຂົາຫັກແລ້ວ.

5 ເພາະທຸກສະໜາມຮົບຂອງນັກຮົບ

ຍ່ອມມີສຽງອີກກະທົກຢ່າງສັບສົນ, ແລະອາພອນໂຊກໄປດ້ວຍເລືອດ; ແຕ່ນີ້ຈະເປັນໄປດ້ວຍການເຜົາໄໝ້.

6 ເພາະວ່າເດັກນ້ອຍຜູ້ໜຶ່ງຈະເກີດມາເພື່ອພວກເຮົາ, ຈະປະທານບຸດຊາຍຜູ້ໜຶ່ງໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ, ແລະ ພຣະອົງຈະເປັນຜູ້ປົກຄອງພວກເຮົາ, ພຣະນາມຂອງພຣະອົງຈະຖືກເອີ້ນວ່າ ຜູ້ປະເສີດ, ຜູ້ປົກສາ, ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງລິດທານຸພາບ, ພຣະບິດາຜູ້ເປັນນິດ, ເຈົ້າຊາຍແຫ່ງສັນຕິສຸກ.

7 ອຳນາດຂອງພຣະອົງຈະເພີ່ມພູນຂຶ້ນເລື້ອຍໆ, ລາຊາອານາຈັກຂອງພຣະອົງຈະມີຄວາມສະຫງົບສຸກຕະຫລອດໄປ. ພຣະອົງຈະປົກຄອງສືບຕໍ່ກະສັດດາວິດ, ແລະ ຈະຕັ້ງຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມສະຫລາດສ່ອງໃສ ແລະ ຍຸດຕິທຳ, ເລີ່ມແຕ່ບັດນີ້ຈົນເຖິງຕະຫລອດການ, ຄວາມມີພຣະໄທອັນຈິດຈໍ່ຂອງຈອມໂຍທາຈະທຳການນີ້.

8 ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສົ່ງພຣະຄຳຂອງພຣະອົງເຖິງຢາໂຄບ ແລະ ມັນສ່ອງແສງມາເຖິງອິດສະຣາເອນ.

9 ແລະ ຜູ້ຄົນທັງປວງຈະຮູ້ຈັກ ເຖິງແມ່ນເອຟະຣາອິມ ແລະ ຜູ້ທີ່ອາໄສຂອງຊາມາເຣຍທີ່ກ່າວດ້ວຍຄວາມຈອງຫອງ ແລະ ດ້ວຍຄວາມເຍີ້ຍ່ອງຂອງໃຈວ່າ:

10 ຕຶກທີ່ສ້າງຂຶ້ນດ້ວຍດິນຈີ່ໄດ້ເພພັງລົງແລ້ວ, ແຕ່ພວກເຮົາຈະສ້າງຂຶ້ນໃໝ່ດ້ວຍຫີນ; ກົກເຕື້ອຖືກໂຄ່ນລົງແລ້ວ, ແຕ່ພວກເຮົາຈະປູກຕົ້ນສີດາແທນ.

11 ດັ່ງນັ້ນ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ປໍລະປັກຂອງເຣສິນຕໍ່ສູ້ກັບເພິ່ນ, ແລະ ຮວບຮວມສັດຕູຂອງເພິ່ນເຂົ້າກັນ;

12 ຊາວຊີເຣຍຢູ່ທາງໜ້າ ແລະ ຊາວພິລິດສະຕິນຢູ່ທາງຫລັງ; ແລະ ດ້ວຍປາກທີ່ອ້າໄວ້ ພວກເຂົາຈະກິນກິນອິດສະຣາເອນ. ເພາະທັງໝົດນີ້ ພຣະພິໂລດຂອງພຣະອົງຍັງບໍ່ທັນເຊົາເທື່ອ, ແຕ່ພຣະຫັດຂອງພຣະອົງຍັງຍື່ນອອກມາ.

13 ເພາະຜູ້ຄົນບໍ່ໄດ້ທັນໄປທາພຣະອົງ ຜູ້ລົງທັນພວກເຂົາ, ທັງພວກເຂົາບໍ່ສະແຫວງຫາຈອມໂຍທາ.

14 ສະນັ້ນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຕັດຫົວ ແລະ ຫາງກິ່ງກ້ານ ແລະ ຕົ້ນອອກຈາກອິດສະຣາເອນໃນມື້ດຽວ.

15 ຜູ້ອະວຸໂສ ຈະເປັນຫົວ ແລະ ສາດສະດາທີ່ສິດສອນຄວາມຕົວະຈະເປັນທາງ.

16 ເພາະຜູ້ນຳຂອງຜູ້ຄົນພວກນີ້ເປັນເຫດໃຫ້ເຂົາທຳຜິດ; ແລະ ຄົນທີ່ຖືກພວກເຂົານຳໄປຍ່ອມຖືກທຳລາຍ.

17 ສະນັ້ນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງຈະບໍ່ມີຄວາມສຸກໃນຊາຍທຸ່ມຂອງເຂົາ, ແລະ ທັງບໍ່ມີເມດຕາສົງສານຕໍ່ລູກກຳພ້າພໍ່ ແລະ ແມ່ໝ້າຍຄົນໃດເລີຍ; ເພາະວ່າທຸກໆຄົນໃນພວກເຂົາເປັນຄົນໜ້າຊື່ໃຈຄົດ, ແລະ ເປັນຄົນເຮັດຊົ່ວ ແລະ ທຸກໆປາກເວົ້າແຕ່ແນວໂງ່. ເພາະທັງໝົດນີ້ ພຣະພິໂລດຂອງພຣະອົງຍັງບໍ່ທັນເຊົາເທື່ອ, ແຕ່ພຣະຫັດຂອງພຣະອົງຍັງຍື່ນອອກມາ.

18 ເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍເຜົາໄໝ້ດັ່ງໄຟ ມັນຈະກິນກິນເຄືອ ແລະ ກົກໜາມ, ແລະ ຈະເກີດໄຟຕາມກຳໄມ້ໃນປ່າ, ແລະ ມັນຈະລຸກລາມຂຶ້ນຄືກັນກັບການຜຸ່ງຂຶ້ນຂອງຄວັນ.

19 ດ້ວຍພຣະພິໂລດຂອງຈອມໂຍທາ, ແຜ່ນດິນຈຶ່ງມືດ ແລະ ຜູ້ຄົນຈະເປັນຄືນ້ຳມັນເຊື້ອໄຟ; ບໍ່ມີຜູ້ໃດຈະໄວ້ຊີວິດອ້າຍນ້ອງຂອງຕົນເລີຍ.

20 ແລະ ເຂົາຈະຍາດຊົງເອົາແຂນເບື້ອງຂວາ ແລະ ຍັງຫົວໂຫຍຢູ່; ແລະ ເຂົາຈະກິນແຂນເບື້ອງຊ້າຍແຕ່ເຂົາຍັງບໍ່ພໍໃຈ; ເຂົາຈະກິນເນື້ອໜັງທີ່ແຂນຂອງຕົນເອງນຳອີກ—

21 ມານາເຊ, ເອຟະຣາອິມ; ແລະ ເອຟະຣາອິມ, ມານາເຊ; ທັງສອງຈະຮ່ວມກັນຕໍ່ສູ້ຢູດາ. ເພາະທັງໝົດນີ້ ພຣະພິໂລດຂອງພຣະອົງຍັງບໍ່ທັນເຊົາເທື່ອ, ແຕ່ພຣະຫັດຂອງພຣະອົງຍັງຍື່ນອອກມາ.

ບົດທີ 20

ຄວາມພິນາດຂອງອັດຊີເຣຍເປັນລັກສະນະຂອງຄວາມພິນາດຂອງຄົນຊົ່ວໃນການສະເດັດມາຕັ້ງທິສອງ—ຫລັງຈາກພຣະອົງໄດ້ສະເດັດກັບຄືນມາ ມັນຈະມີຄົນພຽງເລັກໜ້ອຍເຫລືອຢູ່—ຜູ້ທີ່ເຫລືອຢູ່ຂອງຢາໂຄບຈະກັບມາໃນມື້ນັ້ນ—ປຽບທຽບກັບເອຊາຍາ 10. ປະມານ 559-545 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ວິບັດແກ່ຜູ້ທີ່ອອກຄຳສັ່ງອັນບໍ່ຊອບທຳ ແລະ ຂຽນເລື່ອງທຸກໜັກຊຶ່ງເຂົາກຳນົດຂຶ້ນ;

2 ເພື່ອທັນຄົນຂັດສົນອອກໄປຈາກຄວາມຍຸດຕິທຳ, ແລະ ເພື່ອເອົາສິດທິຈາກຄົນທຸກຍາກຂອງຜູ້ຄົນຂອງເຮົາໄປ, ເພື່ອແມ່ໝ້າຍຈະໄດ້ເປັນເຄື່ອງຮັບຮອງ

ຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ກະທຳໃຫ້ເດັກກຳພ້າພໍເປັນເຫຍື່ອຂອງພວກເຂົາ!

3 ແລະ ພວກເຈົ້າຈະເຮັດແນວໃດໃນວັນແຫ່ງການມາຢັ້ງມຢາມ ແລະ ໃນຄວາມເປົ່າປ່ຽວທີ່ຈະມາຈາກທາງໄກ? ພວກເຈົ້າຈະໜີໄປເພິ່ງຜູ້ໃດ? ແລະ ຈະຖິ້ມລັດສະໝີພາບຂອງພວກເຈົ້າໄວ້ບ່ອນໃດ?

4 ປາດສະຈາກເຮົາແລ້ວ ພວກເຂົາຈະກັມຫົວລົງໃຫ້ນັກໂທດ, ແລະ ພວກເຂົາຈະລົ້ມຕາຍຢູ່ກັບພວກທີ່ຖືກປະຫານ. ເພາະທັງໝົດນີ້ພຣະພິໂລດຂອງພຣະອົງຍັງບໍ່ທັນເຊົາເຫື່ອ, ແຕ່ພຣະຫັດຂອງພຣະອົງຍັງຍື່ນອອກມາ.

5 ໄອ້ ຊາວອັດຊີເຣຍເອີຍ, ຜູ້ເປັນໄມ້ຄ້ອນແຫ່ງຄວາມໂມໂຫຂອງເຮົາ ແລະ ເປັນໄມ້ແສ້ແຫ່ງຄວາມເຄືອງແຄ້ນຂອງເຂົາ.

6 ເຮົາຈະສົ່ງເຂົາໄປຕໍ່ສູ້ກັບປະຊາຊາດທີ່ປະຕິເສດພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ເຮົາຈະບັນຊາເຂົາໃຫ້ໄປຕໍ່ສູ້ກັບຜູ້ທີ່ເຮົາພິໂລດເພື່ອຍາດເອົາຂອງທີ່ປຸ້ນມາ ແລະ ເພື່ອຍາດເອົາເຫຍື່ອ ແລະ ເພື່ອຢຽບຍ້າພວກເຂົາລົງຄືກັນກັບຂີ້ຕົມໃນຖະໜົນ.

7 ແຕ່ເຂົາບໍ່ໄດ້ຕັ້ງໃຈແນວນັ້ນ, ແລະ ໃຈຂອງເຂົາກໍບໍ່ຄິດແນວນັ້ນ; ແຕ່ໃນໃຈຂອງເຂົາ ຄືຈະທຳລາຍ ແລະ ຕັດປະຊາຊາດອອກເສຍບໍ່ແມ່ນພຽງເລັກໜ້ອຍ.

8 ເພາະເຂົາໄດ້ເວົ້າວ່າ: ຜູ້ບັງຄັບບັນຊາຂອງເຮົາເປັນກະສັດໝົດແລ້ວແມ່ນບໍ່?

9 ເມືອງການໂນກໍເປັນເມືອງກັກເກມິດແລ້ວແມ່ນບໍ່? ເມືອງຮາມັດກໍເປັນເມືອງ

ອາກບັດແລ້ວແມ່ນບໍ່? ເມືອງຊາມາເຣຍກໍເປັນເມືອງດາມາກັດແລ້ວແມ່ນບໍ່?

10 ເໝືອນດັ່ງມືຂອງເຮົາໄປເຖິງບັນດາລາຊາອານາຈັກຂອງຮູບບູຊາ, ຊຶ່ງຮູບສະຫລັກຂອງພວກເຂົານັ້ນດີລື່ນຂອງເຢຣູຊາເລັມ ແລະ ຂອງຊາມາເຣຍ;

11 ຈະເປັນໄປບໍ່ໄດ້ບໍ່ວ່າ ເຮົາຈະບໍ່ເຮັດຫຍັງກັບເຢຣູຊາເລັມ ແລະ ຮູບບູຊາຂອງມັນຄືກັນກັບເຮົາໄດ້ເຮັດມາແລ້ວກັບຊາມາເຣຍ ແລະ ຮູບບູຊາຂອງມັນ?

12 ດັ່ງນັ້ນ ເຫດການຈະບັງເກີດຂຶ້ນຄືເມື່ອອົງພຣະເຈົ້າໄດ້ສຳເລັດພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະອົງທີ່ພູສີໂອນ ແລະ ທີ່ເຢຣູຊາເລັມແລ້ວ, ພຣະອົງຈະລົງໂທດແກ່ຄວາມໄອ້ອວດອັນຈອງຫອງຂອງກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍ ແລະ ລັດສະໝີພາບແຫ່ງຄວາມໄຝ່ສູງຂອງເຂົາ.

13 ເພາະເຂົາໄດ້ກ່າວວ່າ: ດ້ວຍກຳລັງມືຂອງເຮົາ ແລະ ດ້ວຍປັນຍາຂອງເຮົາ, ເຮົາຈຶ່ງໄດ້ເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຂຶ້ນມາ; ເພາະເຮົາມີຄວາມເຂົ້າໃຈ; ເຮົາຈຶ່ງໄດ້ຍ້າຍເຂດແດນຂອງຊົນຊາດທັງຫລາຍ ແລະ ປຸ້ນເອົາຊັບສົມບັດຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ເຮົາໄດ້ກົດຂີ່ຜູ້ທີ່ນັ່ງຢູ່ເທິງບັນລັງລົງມາເໝືອນດັ່ງງົວເຖິກ;

14 ແລະ ມືຂອງເຮົາພົບຂອງມີຄ່າຂອງຜູ້ຄົນຄືກັນກັບຮັງນົກ; ແລະ ເຮົາເຕົ້າໂຮມແຜ່ນດິນໂລກໄວ້ ທັງໝົດຄືກັນກັບຄົນເກັບໄຂທີ່ເຫລືອ; ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດເໜັງປົກ ຫລື ເປີດປາກ ຫລື ສົ່ງສຽງ.

15 ຂວານຈະອວດອ້າງຕົວມັນເອງກັບຜູ້ທີ່ໃຊ້ມັນບໍ່? ເລື້ອຍຈະຫັນຄົນໃສ່ຄົນທີ່ໃຊ້ມັນບໍ່? ໄມ້ສ້າວຈະແກວ່ງຕົວມັນເອງ

ໃສ່ຄົນທີ່ຍົກມັນຂຶ້ນບໍ່? ຫລືວ່າໄມ້ຄ້ອນ ເທົ່າຈະຍົກຕົວມັນຂຶ້ນເອງຄືກັບວ່າບໍ່ ແມ່ນໄມ້ບໍ່?

16 ສະນັ້ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຈອມ ໂຍທາ, ຈະສົ່ງຄວາມຜອມແຫ້ງມາໃນ ບັນດາຄົນອ້ວນພິຂອງພຣະອົງ; ແລະ ພາຍໃຕ້ລັດສະໝີພາບຂອງເຂົາ ພຣະ ອົງຈະກໍ່ການເຜົາໄໝ້ຂຶ້ນຄືກັນກັບການ ເຜົາໄໝ້ຂອງໄຟ.

17 ແລະ ຄວາມສະຫວ່າງຂອງອິດສະ ຣາເອນຈະເປັນແສງໄຟ ແລະ ພຣະຜູ້ ບໍລິສຸດຂອງເຂົາຈະກາຍເປັນແປວໄຟ ແລະ ຈະເຜົາໄໝ້ ແລະ ກິນກິນເຄືອ ແລະ ກົກໜາມໃນມື້ດຽວ;

18 ແລະ ຈະກິນລັດສະໝີພາບຂອງປ່າ ໄມ້ຂອງເຂົາ, ແລະ ສວນໝາກໄມ້ຂອງ ເຂົາ, ທັງຈິດວິນຍານ ແລະ ຮ່າງກາຍ; ແລະ ເຂົາຈະເປັນເໝືອນເວລາຄົນເຈັບ ຊູດຊິດລົງໄປ.

19 ແລະ ຕົ້ນໄມ້ທີ່ເຫລືອໃນປ່າຂອງ ເຂົາຈະເຫລືອຢູ່ພຽງເລັກໜ້ອຍ, ຈົນວ່າ ເດັກນ້ອຍຈະຊຽນລົງໄດ້.

20 ແລະ ເຫດການຈະບັງເກີດຂຶ້ນໃນ ມື້ນັ້ນຄື, ຜູ້ທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່ຂອງອິດສະ ຣາເອນ ແລະ ຄົນທີ່ໂຕນໜີໄປຂອງ ເຊື້ອສາຍຂອງຢາໂຄບຈະບໍ່ເພິ່ງພາອາ ໄສຜູ້ທີ່ຂຽນຕີເຂົາອີກຕໍ່ໄປ, ແຕ່ຈະເພິ່ງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະຜູ້ບໍລິສຸດຂອງອິດ ສະຣາເອນດ້ວຍຄວາມຈິງ.

21 ຜູ້ທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນ ຜູ້ທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່ຂອງຢາໂຄບ, ຈະກັບມາ ຫາພຣະເຈົ້າຜູ້ຂົງມີລິດເດດ.

22 ອິດສະຣາເອນເອີຍ ເຖິງແມ່ນວ່າ

ຜູ້ຄົນຂອງເຈົ້າຈະເປັນຄືດັ່ງດິນຊາຍໃນ ທະເລ, ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ມີແຕ່ສ່ວນ ໜຶ່ງທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່ຂອງເຂົາເທົ່ານັ້ນທີ່ ຈະກັບມາ; ການທຳລາຍນັ້ນໄດ້ກຳນົດ ໄວ້ແລ້ວ ຈະທ່ວມທົນໄປດ້ວຍຄວາມ ຊອບທຳ.

23 ເພາະອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈອມ ໂຍທາຈະທຳລາຍ, ເຖິງແມ່ນກຳນົດໄວ້ ທົ່ວແຜ່ນດິນ.

24 ດັ່ງນັ້ນ, ພຣະເຈົ້າຈອມໂຍທາໄດ້ ກ່າວດັ່ງນີ້: ໂອ້ ຜູ້ຄົນຂອງເຮົາເອີຍ ຜູ້ທີ່ຢູ່ ໃນສີໂອນ, ຢາໄດ້ຍ້ານກົວຊາວອັດຊີເຣຍ ເລີຍ; ເມື່ອເຂົາຕີເຈົ້າດ້ວຍໄມ້ຄ້ອນ ແລະ ຍົກໄມ້ແສ້ຂອງເຂົາຂຶ້ນໃສ່ເໝືອນທີ່ໃນ ເອຍິບ.

25 ເພາະຍັງອີກບ່ອນຄວາມເຄືອງ ແຄ້ນຈະຢຸດລົງ, ແລະ ຄວາມພິໂລດຂອງ ເຮົາຈະມຸ້ງເຖິງການທຳລາຍເຂົາ.

26 ແລະ ຈອມໂຍທາຈະໃຫ້ເກີດໄພ ພິບັດກັບເຂົາດັ່ງທີ່ພຣະອົງໂຈມຕີຄົນ ຂອງມິດີອານທີ່ໜ້າຜາໂອເຣັບ; ແລະ ໄມ້ແສ້ຂອງພຣະອົງຈະເຄ່ຍຢູ່ໃນທະເລ ດັ່ງນັ້ນ ພຣະອົງຈະຍົກມັນຂຶ້ນຢ່າງທີ່ໃນ ເອຍິບ.

27 ແລະ ເຫດການຈະບັງເກີດຂຶ້ນ ໃນມື້ນັ້ນຄື ພາລະຂອງເຂົາຈະຖືກຍົກ ອອກຈາກບ່າຂອງເຈົ້າ ແລະ ແອກຂອງ ເຂົາຈະອອກຈາກຄໍຂອງເຈົ້າ, ແລະ ແອກ ຈະຖືກທຳລາຍເພາະການຊະໂລມ.

28 ເຂົາໄດ້ມາຮອດອາອີແລ້ວ, ເຂົາໄດ້ ຂ້າມມິກໂຣນໄປ; ເຂົາໄດ້ເກັບສະບຽງ ອາຫານໄວ້ທີ່ມິກມາດ.

29 ເຂົາເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ຜ່ານທາງນັ້ນໄປ

ແລ້ວ; ເຂົາຢຸດພັກທີ່ເກບາ; ຮາມັດຍ້ານກົວຫລາຍ; ກິເບອາຂອງໂຊນໄດ້ໜີໄປແລ້ວ.

30 ໄອ້ ທິດາຂອງການລົມເອີຍ, ຈົ່ງສົ່ງສຽງຂຶ້ນໃຫ້ໄດ້ຍິນໄປຮອດລາອິດເຖີດ, ໄອ້ ອານາທິດທີ່ໜ້າສົງສານເອີຍ.

31 ມັດເມນາໄດ້ຍ້າຍອອກໄປແລ້ວ; ຊາວເມືອງຂອງເກບົມໄດ້ເຕົ້າໂຮມກັນເພື່ອຈະໜີໄປ.

32 ໃນມື້ນັ້ນເອງເຂົາຈະຢຸດຢູ່ທີ່ເມືອງໂນບ, ເຂົາຈະຍົກກຳປັ້ນໃສ່ພູເຂົາຂອງທິດາຂອງສີໂອນ, ເນີນພູຂອງເຢຣູຊາເລັມ.

33 ຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຈອມໂຍທາຈະຕັດກິ່ງງ່າດ້ວຍກຳລັງອັນໜ້າຍ້ານກົວ; ແລະ ພວກທີ່ສູງຍິ່ງຈະຖືກໂຄ່ນລົງມາ; ແລະ ພວກທີ່ຈອງຫອງຈະຕ້ອງຖືກເຮັດໃຫ້ອ່ອນນ້ອມລົງ.

34 ແລະ ພຣະອົງຈະຖາງສຸມໄມ້ໃນປ່າດ້ວຍຂວານ, ແລະ ເລບານອນຈະຕົກໂດຍພຣະຜູ້ຊົງມີລິດທານຸພາບ.

ບົດທີ 21

ຍາດວົງຂອງເຢຊີ (ພຣະຄຣິດ) ຈະຕັດສິນດ້ວຍຄວາມຊອບທຳ—ຄວາມຮູ້ຂອງພຣະເຈົ້າຈະປົກຄຸມແຜ່ນດິນໂລກພາຍໃນພັນປີ—ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຍົກເຄື່ອງສັນຍານຂຶ້ນ ແລະ ເຕົ້າໂຮມອິດສະຣາເອນ—ປຽບທຽບກັບເອຊາຍາ 11. ປະມານ 559–545 ປີ ກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ຈະມີກິ່ງໄມ້ອອກມາຈາກຍາດວົງຂອງເຢຊີ, ແລະ ຮຸ່ນໄມ້ຈະເກີດອອກມາຈາກຮາກຂອງເພິ່ນ.

2 ແລະ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະສະຖິດຢູ່ເທິງເພິ່ນ, ວິນຍານແຫ່ງປັນຍາ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈ, ວິນຍານແຫ່ງການແນະນຳ ແລະ ພະລັງ, ວິນຍານແຫ່ງຄວາມຮູ້ ແລະ ແຫ່ງຄວາມຢາກເກງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ;

3 ແລະ ຈະເຮັດໃຫ້ເພິ່ນມີຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງວ່ອງໄວໃນຄວາມຍ້ານກົວພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ແລະ ເພິ່ນຈະບໍ່ຕຳນິຕາມທີ່ເຫັນ ຫລື ໄດ້ຍິນ.

4 ແຕ່ເພິ່ນຈະຕັດສິນຄົນທຸກຍາກດ້ວຍຄວາມຊອບທຳ, ແລະ ຕຳນິດ້ວຍຄວາມທ່ຽງທຳ ເພື່ອຄົນໃຈອ່ອນໂຍນຂອງແຜ່ນດິນໂລກ; ແລະ ປ້ອງກັນສິດທິຂອງຜູ້ທີ່ຕຳຕ້ອຍ, ແຜ່ນດິນໂລກຈະຖືກຕີດ້ວຍຄຳສັ່ງຂອງເພິ່ນ, ແລະ ຄົນຊົ່ວກໍຈະຕາຍດ້ວຍຄຳຕັດສິນຂອງເພິ່ນ.

5 ແລະ ພຣະອົງຈະປົກຄອງພົນລະເມືອງດ້ວຍຄວາມຊອບທຳ ແລະ ຄວາມຊື່ສັດ.

6 ໝາປ່າຈະຢູ່ກັບລູກແກະ, ເສືອດາວຈະນອນຢູ່ກັບແກະ, ແລະ ລູກງົວກັບລູກສິງຈະຫາກິນຢູ່ນຳກັນ, ແລະ ເດັກນ້ອຍຈະເປັນຜູ້ລ້ຽງມັນ.

7 ແລະ ງົວແມ່ກັບໝີຈະກິນນຳກັນ; ລູກຂອງພວກມັນກໍຈະນອນຢູ່ນຳກັນ; ແລະ ສິງຈະກິນເພື່ອງເຂົ້າຄືກັນກັບງົວເຖິກ.

8 ແລະ ເດັກນ້ອຍກິນນົມຈະຫລິ້ນໃນຮູຂອງພູພິດ, ແລະ ເດັກນ້ອຍທີ່ເຊົານົມ ຈະວາງມືຂອງເຂົາໃນກິງຮູ້ຮ້າຍ.

9 ມັນຈະບໍ່ມີອັນຕະລາຍ ຫລື ສິ່ງຮ້າຍໃດໆຢູ່ເທິງພູສັກສິດຂອງເຮົາ ເພາະແຜ່ນດິນໂລກຈະເຕັມໄປດ້ວຍຄົນທີ່ຮູ້ຈັກ

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເໝືອນດັ່ງທະເລທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍນ້ຳ.

10 ແລະ ໃນມື້ນັ້ນກະສັດອົງໃໝ່ຈາກຍາດວົງຂອງເຢຊີຈະເປັນສັນຍາລັກຂອງຊົນຊາດທັງຫລາຍ; ຄົນຕ່າງຊາດຈະສະແຫວງຫາ; ແລະ ການພັກຜ່ອນຂອງພຣະອົງຈະມີລັດສະໝີພາບ.

11 ແລະ ເຫດການຈະບັງເກີດຂຶ້ນໃນມື້ນັ້ນຄື ພຣະເຈົ້າຈະວາງພຣະທັດລົງອີກເປັນເທື່ອທີສອງ ເພື່ອນຳເອົາຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່ກັບມາຈາກອັດຊີເຣຍ, ແລະ ຈາກເອຢິບ, ແລະ ຈາກບັດໂຣ, ແລະ ຈາກກູເຊ, ແລະ ຈາກເອລາມ, ແລະ ຈາກຊີນາ, ແລະ ຈາກຮາມັດ, ແລະ ຈາກເກາະຕ່າງໆໃນທະເລ.

12 ແລະ ພຣະອົງຈະຕັ້ງຫລັກສັນຍານຂຶ້ນໃຫ້ແກ່ປະຊາຊາດ ແລະ ຈະຊຸມນຸມອິດສະຣາເອນທີ່ຖືກຂັບໄລ່ອອກໄປ ແລະ ເຕົ້າໂຮມຄົນຂອງຢູດາທີ່ກະຈັດກະຈາຍໄປເພື່ອເຂົ້າມາຈາກສີ່ທິດຂອງແຜ່ນດິນໂລກ.

13 ແລະ ຄວາມອິດສາຂອງເອຟະຣາອິມຈະໝົດໄປ, ແລະ ຄູ່ຕໍ່ສູ້ຂອງຢູດາຈະຖືກຕັດອອກ; ເອຟະຣາອິມຈະບໍ່ອິດສາຢູດາ, ແລະ ຢູດາຈະບໍ່ລົບກວນເອຟະຣາອິມ.

14 ແຕ່ພວກເຂົາຈະບິນລົງທີ່ບ່າຂອງພິລິດສະຕິນທາງຕາເວັນຕົກ; ພວກເຂົາຈະຮ່ວມກັນປຸ້ນທາງຕາເວັນອອກ; ພວກເຂົາຈະຍຶດເອົາເອໂດມ ແລະ ໂມອາບ; ແລະ ລູກຫລານຂອງອຳໂມນຈະເຊື່ອພັງພວກເຂົາ.

15 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະທຳລາຍ

ລີ້ນຂອງທະເລເອຢິບໃຫ້ໝົດສິ້ນ; ແລະ ດ້ວຍລົມອັນມີລິດເດດຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງຈະຍົກພຣະທັດເທິງແມ່ນ້ຳ ແລະ ຈະຕີມັນໃຫ້ເປັນຮ່ອງນ້ຳເຈັດສາຍ ແລະ ໃຫ້ຄົນຂ້າມໄປໄດ້ໂດຍຕົນບໍ່ປຸງກ.

16 ແລະ ຈະມີທາງຫລວງຈາກອັດຊີເຣຍສຳລັບຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່ດັ່ງທີ່ມີຢູ່ສຳລັບອິດສະຣາເອນໃນວັນທີ່ພວກເຂົາຂຶ້ນມາຈາກແຜ່ນດິນເອຢິບ.

ບົດທີ 22

ພາຍໃນພັນປີມະນຸດທຸກຄົນຈະສັນລະເສີນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ—ພຣະອົງຈະຢູ່ໃນບັນດາພວກເຂົາ—ປຸງບທຸງບກັບເອຊາຍ/າ 12. ປະມານ 559–545 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ໃນມື້ນັ້ນທ່ານຈະກ່າວວ່າ: ໂອ້ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ຂ້ານ້ອຍຈະສັນລະເສີນພຣະອົງ; ເຖິງແມ່ນວ່າ ພຣະອົງຈະພິໂລດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍກໍຕາມ ພຣະພິໂລດຂອງພຣະອົງຍັງຫັນກັບໄປ, ແລະ ພຣະອົງປອບໃຈຂ້ານ້ອຍ.

2 ຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະເຈົ້າເປັນຄວາມລອດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ; ຂ້ານ້ອຍຈະວາງໃຈ ແລະ ຈະບໍ່ຢ້ານກົວເພາະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຢໂຮວາ ເປັນກຳລັງຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະ ບົດເພງຂອງຂ້ານ້ອຍ; ແລະ ພຣະອົງເປັນຄວາມລອດຂອງຂ້ານ້ອຍອີກ.

3 ດັ່ງນັ້ນ, ດ້ວຍຄວາມສຸກ ທ່ານຈະຕັກນ້ຳຈາກບໍ່ແຫ່ງຄວາມລອດ.

4 ແລະ ໃນມື້ນັ້ນທ່ານຈະກ່າວວ່າ: ຈົ່ງສັນລະເສີນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຈົ່ງຮ້ອງທຸນ

ໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງ, ຈົ່ງປະກາດ
ການກະທຳຂອງພຣະອົງໃຫ້ບັນດາຜູ້ຄົນ
ທັງຫລາຍ, ຈົ່ງກ່າວວ່າພຣະນາມຂອງ
ພຣະອົງສູງສົ່ງ.

5 ຈົ່ງຮ້ອງເພງສັນລະເສີນພຣະຜູ້ເປັນ
ເຈົ້າ; ພຣະອົງຈະເຮັດສິ່ງທີ່ດີເລີດໃຫ້
ເລື່ອງນີ້ຮູ້ກັນທົ່ວໄປໃນແຜ່ນດິນໂລກ.

6 ຊາວສີໂອນເອີຍ, ຈົ່ງຮ້ອງໂຮ ແລະ
ຮ້ອງເພງດ້ວຍຄວາມຊື່ນບານ; ເພາະ
ພຣະຜູ້ບໍລິສຸດຂອງອິດສະຣາເອນນັ້ນຍິ່ງ
ໃຫຍ່ໃນທ່າມກາງຂອງພວກເຂົາ.

ບົດທີ 23

*ຄວາມພິນາດຂອງບາບີໂລນເປັນລັກສະ
ນະຂອງຄວາມພິນາດໃນການສະເດັດ
ມາຄັ້ງທີສອງ—ມັນຈະເປັນວັນແຫ່ງ
ພຣະພິໂລດ ແລະ ການແກ້ແຄ້ນ—ບາ
ບີໂລນ (ໂລກມະນຸດ) ຈະຕົກຕະຫລອດ
ໄປ—ປຸງບາບີກັບເອຊາຢາ 13. ປະມານ
559-545 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.*

1 ພາລະຂອງບາບີໂລນ ຊຶ່ງເອຊາຢາ
ລູກຊາຍຂອງອາໂມດໄດ້ເຫັນ.

2 ເຈົ້າຈົ່ງຍົກທຸງຂຶ້ນເທິງພູເຂົາອັນ
ສູງເຖິດ, ຈົ່ງເບິ່ງສຽງໃຫ້ເຖິງພວກເຂົາ,
ແລະ ຄວາມໂມໂຫຂອງເຮົາບໍ່ໄດ້ຢູ່ກັບ
ພວກເຂົາຜູ້ທີ່ຊື່ນຊົມໃນຄວາມສູງສົ່ງ
ຂອງເຮົາ.

3 ເຮົາບັນຊາຜູ້ທີ່ສັກສິດຂອງເຮົາ,
ເຮົາໄດ້ເອີ້ນຜູ້ທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງເຮົາ, ແລະ
ຄວາມໂມໂຫຂອງເຮົາບໍ່ໄດ້ຢູ່ກັບພວກ
ເຂົາຜູ້ທີ່ປິຕິຍິນດີໃນຄວາມສູງສົ່ງຂອງ
ເຮົາ.

4 ສຽງອີກກະທົກຂອງຝູງຊົນໃນພູເຂົາ
ເໝືອນດັ່ງສຽງຂອງຜູ້ຄົນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່, ເປັນ
ສຽງກົກກ້ອງຂອງອານາຈັກຂອງປະຊາ
ຊາດທີ່ມາຮ່ວມຕົວ, ຈອມໂຍທາໄດ້
ລະດົມກອງທັບເພື່ອສົງຄາມ.

5 ພວກເຂົາທັງຫລາຍມາຈາກປະເທດ
ທີ່ຢູ່ຫ່າງໄກຈາກບ່ອນສຸດແຫ່ງສະຫວັນ,
ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ອາ
ວຸດແຫ່ງຄວາມເຄືອງແຄ້ນຂອງພຣະອົງ
ຈະທຳລາຍແຜ່ນດິນທັງໝົດ.

6 ເຈົ້າຈົ່ງຄວນຄາງເພາະວັນຂອງ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າມາເຖິງແລ້ວ; ມັນຈະມາ
ຄືກັນກັບຄວາມພິນາດຈາກອົງຊົງລິດ
ອຳນາດຍິ່ງໃຫຍ່.

7 ດັ່ງນັ້ນ ທຸກໆມືຈະອ່ອນເພຍລົງ ແລະ
ໃຈຂອງຄົນກໍອ່ອນລົງ;

8 ແລະ ພວກເຂົາຈະຢ້ານກົວ; ຄວາມ
ປວດ ແລະ ຄວາມເສົ້າສະຫລົດໃຈຈະ
ຄອບງຳພວກເຂົາ; ພວກເຂົາຈະເບິ່ງໜ້າ
ກັນຢ່າງຕົກຕະລືງ; ໜ້າຂອງພວກເຂົາ
ຈະເປັນຄືແປວໄຟ.

9 ຈົ່ງເບິ່ງ, ວັນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະ
ມາເຖິງ, ຄວາມໂຫດຮ້າຍພ້ອມທັງພຣະ
ພິໂລດ ແລະ ຄວາມແຄ້ນເຄືອງ ຢ່າງຮຸນ
ແຮງທີ່ຈະປ່ອຍໃຫ້ແຜ່ນດິນໂລກຮ້າງ
ເປົ່າ; ແລະ ພຣະອົງຈະທຳລາຍຄົນບາບ
ທີ່ຢູ່ໃນນັ້ນໃຫ້ໝົດສິ້ນ.

10 ເພາະດາວແຫ່ງສະຫວັນ ແລະ ໝູ່
ດາວທີ່ຢູ່ໃນນັ້ນຈະບໍ່ໃຫ້ແສງສະຫວ່າງ;
ພຣະອາທິດຈະຖືກເຮັດໃຫ້ມືດໃນການ
ສ່ອງແສງຂອງມັນ, ແລະ ເດືອນຈະບໍ່ໃຫ້
ແສງສະຫວ່າງຂອງມັນສ່ອງລົງມາ.

11 ແລະ ເຮົາຈະລົງໂຫດໂລກເພາະ

ຄວາມຊົ່ວ, ແລະ ຄົນຊົ່ວເພາະຄວາມ
ຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ; ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້
ຄວາມອວດດີຂອງຄົນຈອງທອງຢຸດລົງ
ແລະ ຍັບຍັ້ງຄວາມຖືຕົວຂອງຄົນຊົ່ວ.

12 ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ຊອກຫາຄົນຜູ້ໜຶ່ງ
ຍາກກວ່າຫາຄຳແນວດີ; ແລະ ຫາມະນຸດ
ຍາກກວ່າຫາທອງຄຳຂອງໂອເຟຍ.

13 ດັ່ງນັ້ນ, ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ທ້ອງຟ້າ
ສົ່ນສະເທືອນ, ແລະ ແຜ່ນດິນ ໂລກຈະ
ເຄື່ອນຍ້າຍຈາກບ່ອນຂອງມັນ ໃນພຣະພິ
ໂລດຂອງຈອມໂຍທາ ແລະ ໃນວັນແຫ່ງ
ຄວາມຄຽດແຄ້ນຂອງພຣະອົງ.

14 ແລະ ມັນຈະເປັນຄືກວາງທີ່ຖືກຕາມ
ລ້າ, ແລະ ຄືກັນກັບແກະທີ່ບໍ່ມີຜູ້ລ້ຽງ;
ແລະ ພວກເຂົາທຸກຄົນຈະຫັນໄປຫາຜູ້
ຄົນຂອງຕົນເອງ, ແລະ ທຸກຄົນຈະໜີໄປ
ໃນແຜ່ນດິນຂອງຕົນເອງ.

15 ທຸກຄົນທີ່ອວດດີຈະຖືກແທງໃຫ້
ຊອດ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ທຸກຄົນທີ່
ເຂົ້າຮ່ວມກັບຄົນຊົ່ວຈະລົ້ມຕາຍ ດ້ວຍ
ຄົມດາບ.

16 ລູກຂອງພວກເຂົາຈະຖືກຫັນເປັນ
ຕ່ອນໄປຕໍ່ໜ້າຂອງພວກເຂົາ; ເຮືອນ
ຂານຂອງພວກເຂົາຈະຖືກບຸ້ນ ແລະ ເມຍ
ຂອງພວກເຂົາຈະຖືກຂົ່ມຂືນ.

17 ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາຈະຍຸຍົງໃຫ້ຊາວເມ
ເດຍມາສັກກັບພວກເຂົາ ຊຶ່ງຈະບໍ່ເຫັນແກ່
ເງິນ ແລະ ຄຳ, ທັງບໍ່ຫ່ວງໂຍໃນມັນ.

18 ຄັນທະນູຂອງພວກເຂົາຈະສັງຫານ
ຊາຍໜຸ່ມ; ແລະ ພວກເຂົາຈະບໍ່ມີຄວາມ
ສົງສານຕໍ່ລູກຈາກອຸທອນກ້ອນເລືອດ;
ຕາຂອງພວກເຂົາຈະບໍ່ໄວ້ຊີວິດຂອງ
ເດັກນ້ອຍເລີຍ.

19 ແລະ ບາບີໂລນຊຶ່ງຮຸ່ງເຮືອງໃນ
ອານາຈັກ, ເມືອງທີ່ສະຫງ່າງາມ ແລະ
ເປັນທີ່ພູມໃຈຂອງຊາວຄັນເດຈະເປັນ
ດັ່ງເມືອງໂຊໂດມກັບເມືອງໂກໂມຣາທີ່
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ໂຄ່ນລົ້ມມາແລ້ວ.

20 ແລະ ມັນຈະບໍ່ເປັນບ່ອນຢູ່ອາໄສ,
ທັງຈະບໍ່ເປັນບ່ອນຢູ່ຈາກຄົນລຸ້ນໜຶ່ງຫາ
ຄົນອີກລຸ້ນໜຶ່ງ: ທັງຊາວອາຣາເບຍຈະບໍ່
ຕັ້ງທັບອາໄສໃນບ່ອນນັ້ນ; ທັງບໍ່ມີຜູ້ລ້ຽງ
ແກະຄົນໃດທີ່ຈະໃຫ້ແກະຂອງຕົນນອນ
ລົງຢູ່ທີ່ນັ້ນ.

21 ແຕ່ສັດປ່າຂອງທະເລຊາຍຈະນອນ
ຢູ່ທີ່ນັ້ນ; ແລະ ເຮືອນຂານຂອງພວກເຂົາ
ຈະເຕັມໄປດ້ວຍສັດທີ່ຫອນ; ແລະ ນົກ
ເຄົ້າຈະອາໄສຢູ່ບ່ອນນັ້ນ, ແລະ ຜິສາດ
ຈະກະໂດດເຕັ້ນຢູ່ບ່ອນນັ້ນ.

22 ແລະ ສັດປ່າຂອງເກາະຈະຫອນຢູ່
ໃນເຮືອນຂານເປົ່າປຽວຂອງເມືອງນັ້ນ,
ແລະ ມັງກອນຈະຢູ່ໃນວັງອັນໜ້າແສນ
ສຸກຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ວັນເວລາຂອງ
ມັນກໍໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ; ແລະ ວັນເວລາ
ຂອງມັນຈະບໍ່ໃຫ້ຍຶດຍາວໄປ. ເພາະ
ເຮົາຈະທຳລາຍມັນຢ່າງວ່ອງໄວ; ແທ້ຈິງ
ແລ້ວ, ເຮົາຈະເມດຕາຜູ້ຄົນຂອງເຮົາ, ແຕ່
ວ່າຄົນຊົ່ວຈະຕ້ອງຕາຍ.

ບົດທີ 24

---

*ອິດສະຣາເອນຈະເຕົ້າໂຮມກັນ ແລະ ຈະ
ຊຶ່ນຊົມກັບການພັກຜ່ອນໃນພັນປີ—ລູຊີ
ເຟີໄດ້ຖືກຂັບໄລ່ອອກຈາກສະຫວັນ
ຍ້ອນການກະບົດ—ອິດສະຣາເອນຈະ
ເອົາຊະນະບາບີໂລນ (ແຜ່ນດິນໂລກ)—*

ປຽບທຽບກັບເອຊາຍາ 14. ປະມານ 559-545 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ເພາະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະເມດຕາຕໍ່ຢາ ໂຄບ ແລະ ຈະຍັງເລືອກອິດສະຣາເອນ ໄວ້ອີກ, ແລະ ຈະຕັ້ງເຂົາທັງຫລາຍໄວ້ ໃນແຜ່ນດິນຂອງເຂົາເອງ, ແລະ ຄົນຕ່າງ ຊາດຈະສົມທົບເຂົ້າກັບເຂົາ ແລະ ເຂົາຈະ ຕິດພັນຢູ່ກັບເຊື້ອສາຍຂອງຢາໂຄບ.

2 ແລະ ຂົນຊາດທັງຫລາຍຈະຮັບເຂົາ ແລະ ນຳເຂົາທັງຫລາຍໄປຫາບ່ອນຂອງ ເຂົາ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈາກບ່ອນໂກໄປຫາ ທີ່ສຸດຂອງແຜ່ນດິນໂລກ; ແລະ ເຂົາຈະ ກັບມາຫາແຜ່ນດິນແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງ ເຂົາ. ແລະ ເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນຈະມີ ກຳມະສິດໃນເຂົາ, ເປັນທາດຊາຍຍິງໃນ ແຜ່ນດິນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ຜູ້ທີ່ຈັບ ເຂົາເປັນຊະເລີຍຈະຖືກເຂົາຈັບໄປເປັນ ຊະເລີຍ; ແລະ ເຂົາຈະປົກຄອງຜູ້ທີ່ເຄີຍ ບິບບັງຄັບເຂົາ.

3 ແລະ ເຫດການຈະບັງເກີດຂຶ້ນ ໃນມື້ນັ້ນຄື ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະໃຫ້ ເຈົ້າພັກຜ່ອນຈາກຄວາມເສົ້າສະຫລົດໃຈ ຂອງເຈົ້າ, ແລະ ຈາກຄວາມຍ້ານກົວຂອງ ເຈົ້າ, ແລະ ຈາກການເປັນທາດທີ່ລຳບາກ ໃນບ່ອນຊຶ່ງເຈົ້າຖືກບັງຄັບໃຫ້ຮັບໃຊ້.

4 ແລະ ເຫດການຈະບັງເກີດຂຶ້ນໃນມື້ ນັ້ນຄື, ເຈົ້າຈະຍົກຄຳຫຍໍ້ຫຍັນນີ້ກ່າວຕໍ່ ກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນວ່າ: ກະສັດຜູ້ຮ້າຍ ກາດໄດ້ລົ້ມລົງແລ້ວ! ເພິ່ນຈະບໍ່ໄດ້ກົດຂີ່ ຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງອີກຕໍ່ໄປ!

5 ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຫັກໄມ້ແສ້ຂອງ ຄົນຊົ່ວ ແລະ ຄາຖາຂອງຜູ້ປົກຄອງແລ້ວ.

6 ຄົນທີ່ຂ້າພັນຜູ້ຄົນໂດຍການຂັງນ ຕິດ້ວຍຄວາມໂມໂຫຂອງຕົນ, ຄົນທີ່ ປົກຄອງປະຊາຊາດດ້ວຍຄວາມຄຽດ ແຄ້ນຈຶ່ງຖືກຂົ່ມເຫັງ ແລະ ບໍ່ມີໃຜ ຂັດຂວາງ.

7 ທັງແຜ່ນດິນໂລກກຳລັງພັກຜ່ອນ ແລະ ມີດຽບ; ເຂົາເປັ່ງສຽງຮ້ອງເພງ.

8 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຕົ້ນສົນຊື່ນຊົມເຈົ້າ, ແລະ ຕົ້ນສີດາແຫ່ງເລບານອນນຳອີກ, ກ່າວວ່າ: ນັບຕັ້ງແຕ່ເຈົ້າໂຄ່ນລົ້ມແລ້ວກໍບໍ່ ມີຄົນຕັດໄມ້ຂຶ້ນມາໂຄ່ນພວກເຮົາ.

9 ນະລົກທາງລຸ່ມກໍຕື່ນເຕັ້ນເພື່ອ ຕ້ອນຮັບເຈົ້າ ເມື່ອເຈົ້າມາ ມັນປຸກໃຫ້ ຜີທຸກໂຕມາຕ້ອນຮັບເຈົ້າ; ຄືຜູ້ຊຶ່ງເຄີຍ ເປັນຜູ້ນຳຂອງໂລກ, ມັນເຮັດໃຫ້ບັນດາ ຜູ້ເຄີຍເປັນກະສັດແຫ່ງປະຊາຊາດ ທັງຫລາຍລຸກຂຶ້ນມາຈາກພຣະທີ່ນັ່ງຂອງ ເຂົາ.

10 ເຂົາທັງໝົດຈະເວົ້າ ແລະ ກ່າວ ກັບເຈົ້າວ່າ: ເຈົ້າກໍອ່ອນແອຄືພວກເຮົາ ບໍ່? ເຈົ້າກາຍມາເປັນຄືກັນກັບພວກເຮົາ ແລ້ວບໍ່?

11 ຄວາມໂອ້ອວດຂອງເຈົ້າຖືກນຳລົງ ມາສູ່ຫລຸມຝັ່ງສົບ; ບໍ່ມີຜູ້ໃດໄດ້ຍິນສຽງ ພິນຂອງເຈົ້າ; ໂຕໜອນຈະເປັນເສືອ ນອນຂອງເຈົ້າ, ແລະ ໂຕໜອນຈະເປັນ ຜ້າຫົ່ມຂອງເຈົ້າ.

12 ເຈົ້າຕົກຈາກສະຫວັນໄດ້ຢ່າງໃດ, ໂອ້ ລູຊິເຟີ, ໂອລົດແຫ່ງເວລາເຊົ້າ! ເຈົ້າ ຖືກຕັດລົງສູ່ພື້ນດິນ ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ປະຊາ ຊາດອ່ອນແອ.

13 ເພາະເຈົ້າໄດ້ກ່າວຢູ່ໃນໃຈວ່າ: ເຮົາຈະຂຶ້ນໄປສະຫວັນເໝືອດວງດາວ

ທັງຫລາຍຂອງພຣະເຈົ້າ; ເຮົາຈະຕັ້ງ
ພຣະທີ່ນັ່ງຂອງເຮົາຢູ່ທີ່ສູງນັ້ນ.

14 ເຮົາຈະຂຶ້ນໄປເໜືອຄວາມສູງຂອງ
ເມກ; ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ຕົວເຮົາເອງເໝືອນ
ອົງຜູ້ສູງສົ່ງ.

15 ແຕ່ເຈົ້າຖືກນຳລົງມາສູ່ນະລົກ, ລົງ
ມາສູ່ເທວ.

16 ບັນດາຜູ້ທີ່ເຫັນເຈົ້າຈະຈ້ອງມອງ
ເບິ່ງເຈົ້າ, ແລະ ຈະພິຈາລະນາເຈົ້າ, ແລະ
ຈະເວົ້າວ່າ: ນີ້ບໍ່ຜູ້ທີ່ເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນ
ໂລກສັ່ນສະເທືອນ, ຜູ້ທີ່ສັ່ນອານາຈັກ
ທັງຫລາຍ?

17 ແລະ ເຮັດໃຫ້ໂລກເປັນເໝືອນດັ່ງຖິ່ນ
ແຫ້ງແລ້ງກັນດານ, ແລະ ທຳລາຍຫົວ
ເມືອງຕ່າງໆ, ແລະ ບໍ່ຍອມໃຫ້ນັກໂທດກັບ
ໄປບ້ານຂອງເຂົາ?

18 ກະສັດທັງໝົດຂອງປະຊາຊາດ, ແທ້
ຈິງແລ້ວ, ເຂົາທັງໝົດນອນຢູ່ຢາງມີກຽດ,
ຕ່າງກໍຢູ່ໃນອຸບໂມງຂອງຕົນ.

19 ແຕ່ເຈົ້າຖືກໂຍນອອກຈາກຫລຸມ
ສົບຂອງເຈົ້າຄືກັນກັບກິ່ງກ້ານທີ່ໜ້າ
ກຽດຊົງ, ດັ່ງຊາກສົບທີ່ຖືກຢຽບຢຳຢູ່ໃຕ້
ຕີນ ແລະ ສ່ວນສຸດທ້າຍຂອງຜູ້ທີ່ຖືກຂ້າ
ທີ່ຖືກແທງດ້ວຍດາບ, ຊຶ່ງລົງໄປຍັງຫີນ
ຂອງຫລຸມສົບ.

20 ເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການຝັງສົບຮ່ວມ
ກັບຜູ້ຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ເພາະວ່າເຈົ້າໄດ້
ທຳລາຍແຜ່ນດິນຂອງເຈົ້າ ແລະ ເຂັ້ມຂ້າ
ຜູ້ຄົນຂອງເຈົ້າ; ຂໍຢາໃຫ້ມີໃຜເອີ້ນເຖິງຊື່
ຂອງລູກຫລານຂອງຜູ້ກະທຳຄວາມຊົ່ວ
ອີກເລີຍ.

21 ຈົ່ງຕຽມການສັງຫານລູກຫລານ
ຂອງເຂົາເຖິດ ເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງ

ບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຂົາ, ຍ້ານວ່າເຂົາ
ຈະລຸກຂຶ້ນເປັນເຈົ້າຂອງແຜ່ນດິນ ແລະ
ເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນໂລກເຕັມໄປດ້ວຍຫົວ
ເມືອງຕ່າງໆ.

22 ຈອມໂຍທາໄດ້ກ່າວວ່າ: ເຮົາຈະ
ລຸກຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ເຂົາ, ແລະ ຈະຕັດຊີ້ ແລະ ຜູ້ທີ່
ເຫລືອຢູ່ອອກຈາກບາບີໂລນ, ຈະຕັດລູກ
ຫລານພົງພັນອອກເສຍ, ພຣະເຈົ້າກ່າວ.

23 ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ມັນເປັນກຳມະສິດ
ຂອງນົກຍາງ, ແລະ ເປັນໜອງນ້ຳ; ແລະ
ເຮົາຈະກວາດມັນດ້ວຍຟອຍ ແຫ່ງຄວາມ
ພິນາດ ຈອມໂຍທາໄດ້ກ່າວໄວ້ດັ່ງນີ້
ແຫລະ.

24 ຈອມໂຍທາໄດ້ປະຕິຍານວ່າ: ເຮົາ
ກະແຜນໄວ້ແນວໃດ, ແລະ ເຮົາໄດ້ມຸ້ງ
ໝາຍໄວ້ແນວໃດ, ມັນກໍຈະເປັນໄປ
ແນວນັ້ນ—

25 ຄືເຮົາຈະນຳຊາວອັດຊີເຣຍມາໃນ
ແຜ່ນດິນຂອງເຮົາ, ແລະ ຈະຢຽບເຂົາ
ໄວ້ໃຕ້ຕີນເທິງພູຂອງເຂົາ; ເມື່ອນັ້ນແອກ
ຂອງເຂົາຈະຫລຸດອອກຈາກເຂົາ, ແລະ
ພາລະຂອງເຂົາຈະຫລຸດອອກຈາກ
ປ່າເຂົາ.

26 ນີ້ຄືຄວາມ ມຸ້ງ ໝາຍ ທີ່ຕັ້ງ ໄວ້
ເທິງແຜ່ນດິນໂລກທັງໝົດ; ແລະ ນີ້ຄື
ພຣະທັດທີ່ຍິ່ນອອກໄປເຖິງປະຊາຊາດ
ທັງໝົດ.

27 ເພາະຈອມໂຍທາໄດ້ມຸ້ງໝາຍ
ໄວ້, ແລະ ຜູ້ໃດຈະລົບລ້າງໄດ້? ແລະ
ພຣະທັດຂອງພຣະອົງຈະຍິ່ນອອກໄປ
ແລະ ຜູ້ໃດຈະດົງມັນຄືນໄດ້?

28 ໃນປີທີ່ກະສັດອາຮາດສິນຊີວິດພາລະ
ອັນນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນ.

29 ປະເທດຟິລິດສະຕິນເອີຍ, ເຈົ້າທັງໝົດຢາປິຕິຍິນດີເລີຍ; ເພາະວ່າໄມ້ແສ້ຂອງເຂົາທີ່ຂຽນຕິເຈົ້ານັ້ນໄດ້ຫັກໄປແລ້ວ; ເພາະກູເທົ່າຈະອອກມາຈາກຮາກເຫງົ້າຂອງມັນ, ແລະ ລູກຂອງມັນຈະເປັນກູທີ່ພົ່ນພິດໄຟ.

30 ແລະ ລູກກົກຂອງຄົນທຸກຍາກຈະມີກິນ, ແລະ ຄົນທີ່ຂັດສົນຈະນອນໃນຄວາມປອດໄພ; ແຕ່ເຮົາຈະຂ້າຮາກເຫງົ້າຂອງເຈົ້າດ້ວຍຄວາມອິດຢາກ ແລະ ມັນຈະຂ້າຜູ້ທີ່ເຫລືອຢູ່ຂອງເຈົ້າ.

31 ໂອ້ ປະຕູ; ຈົ່ງຄວນຄາງເຖິດ; ໂອ້ ເມືອງຈົ່ງຮ້ອງໄຫ້ເຖິດ; ຊາວຟິລິດສະຕິນທັງໝົດໄດ້ລະລາຍໄປແລ້ວ; ເພາະຈະມີຄວັນມາຈາກທາງເໜືອ ແລະ ຈະບໍ່ມີໃຜຢູ່ຕາມລຳພັງຕາມກຳນົດເວລາຂອງເຂົາ.

32 ທູດຂອງປະຊາຊາດຈະຕອບວ່າແນວໃດ? ກໍວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສະຖາປະນາສີໂອນແລ້ວ, ແລະ ຄົນຍາກຈົນໃນຊົນຊາດຂອງພຣະອົງໄດ້ພົບທີ່ຫລົບໄພໃນທີ່ນັ້ນ.

ບົດທີ 25

ມີໄຟພາກພູມໃຈໃນຄວາມແຈ້ມແຈ້ງ—ຄຳທຳນາຍຂອງເອຊາຢາຈະເປັນທີ່ເຂົ້າໃຈໃນຍຸກສຸດທ້າຍ—ຊາວຍິວຈະກັບຄືນມາຈາກບາບີໂລນ, ຄົງພຣະເມຊີອາໄວ້ເທິງໄມ້ກາງແຂນ, ແລະ ກະຈັດກະຈາຍໄປ ແລະ ຖືກຂຽນຕິ—ພວກເຂົາຈະຖືກນຳກັບຄືນມາໃໝ່ເມື່ອພວກເຂົາເຊື່ອໃນພຣະເມຊີອາ—ພຣະອົງຈະສະເດັດມາເປັນຄັ້ງທຳອິດໃນຫົກຮ້ອຍປີຫລັງຈາກ

ລີໄຮໄດ້ອອກຈາກເຢຣູຊາເລັມ—ຊາວມີໄຟຮັກສາກົດຂອງໂມເຊ ແລະ ເຊື້ອໃນພຣະຄຣິດ ຊຶ່ງເປັນພຣະຜູ້ບໍລິສຸດຂອງອິດສະຣາເອນ. ປະມານ 559-545 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າມີໄພຂໍເວົ້າໄວ້ບາງຢ່າງກ່ຽວກັບຄຳເວົ້າທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ບັນທຶກໄວ້, ຊຶ່ງເວົ້າອອກຈາກປາກຂອງເອຊາຢາ. ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ເອຊາຢາໄດ້ເວົ້າຫລາຍເລື່ອງຊຶ່ງຍາກທີ່ຈະເຂົ້າໃຈສຳລັບຜູ້ຄົນຢ່າງຫລວງຫລາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ; ເພາະພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ເຖິງວິທີການທຳນາຍໃນບັນດາຊາວຍິວ.

2 ເພາະຂ້າພະເຈົ້າມີໄຟບໍ່ໄດ້ສອນພວກເຂົາຫລາຍເລື່ອງກ່ຽວກັບວິທີຂອງຊາວຍິວ ເພາະວຽກງານຂອງພວກເຂົາເປັນວຽກງານແຫ່ງຄວາມມືດ, ແລະ ການປະຕິບັດຂອງພວກເຂົາເປັນການປະຕິບັດອັນໜ້າກຽດຊັງ.

3 ສະນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງບັນທຶກເຖິງຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ເຖິງຄົນທັງປວງໃນເວລາຕໍ່ໄປ, ເພື່ອຈະໄດ້ຮັບເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ບັນທຶກໄວ້, ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ຮູ້ຈັກການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຈະມາເຖິງປະຊາຊາດທັງປວງຕາມຄຳເວົ້າທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວໄວ້.

4 ສະນັ້ນ, ຈົ່ງຟັງເຖິດ, ໂອ້ ຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ຊຶ່ງເປັນຂອງເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ, ແລະ ຈົ່ງຕັ້ງໃຈຟັງຄຳຂອງຂ້າພະເຈົ້າ; ເພາະເນື່ອງຈາກຄຳເວົ້າຂອງເອຊາຢາບໍ່ແຈ້ມແຈ້ງແກ່ທ່ານ, ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ມັນຍັງແຈ້ມແຈ້ງແກ່ຄົນທັງ

ປວງທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍວິນຍານແຫ່ງການທຳນາຍ. ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ຄຳທຳນາຍແກ່ທ່ານເລື່ອງໜຶ່ງຕາມວິນຍານທີ່ມີຢູ່ກັບຂ້າພະເຈົ້າ; ສະນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈະທຳນາຍໃຫ້ແຈ່ມແຈ້ງຕາມວິນຍານທີ່ມີຢູ່ກັບຂ້າພະເຈົ້າ ນັບຕັ້ງແຕ່ເວລາທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອອກຈາກເຢຣູຊາເລັມມາກັບບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ; ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ຈິດວິນຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າເບີກບານໃນຄວາມແຈ່ມແຈ້ງທີ່ມີແກ່ຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ຮຽນຮູ້.

5 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ຈິດວິນຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າເບີກບານໃນຄຳເວົ້າຂອງເອຊາຢາ, ເພາະຂ້າພະເຈົ້າອອກຈາກເຢຣູຊາເລັມ ແລະ ຕາຂອງຂ້າພະເຈົ້າເຫັນສິ່ງຕ່າງໆຂອງຊາວຢິວ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ຊາວຢິວເຂົ້າໃຈເລື່ອງຂອງສາດສະດາ, ແລະ ບໍ່ມີຄົນອື່ນໃດທີ່ເຂົ້າໃຈເລື່ອງນີ້ ຊຶ່ງໄດ້ເວົ້າໄວ້ກັບຊາວຢິວເໝືອນກັບພວກເຂົາ, ນອກຈາກພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບການສອນມາຕາມວິທີອັນເປັນເລື່ອງຂອງຊາວຢິວ.

6 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າມີໄຟບໍ່ໄດ້ສອນລູກຫລານຂອງຂ້າພະເຈົ້າຕາມວິທີຂອງຊາວຢິວ; ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ ຂ້າພະເຈົ້າເອງຢູ່ທີ່ເຢຣູຊາເລັມ, ສະນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຮູ້ຈັກກ່ຽວກັບພາກຕ່າງໆໃນແຖບນັ້ນ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບລູກຫລານຂອງຂ້າພະເຈົ້າກ່ຽວກັບການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ ຊຶ່ງໄດ້ເກີດຂຶ້ນແລ້ວກັບບັນດາຊາວຢິວມາເຖິງລູກຫລານຂອງຂ້າພະເຈົ້າຕາມເລື່ອງທັງໝົດທີ່ເອຊາຢາເວົ້າໄວ້ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ບັນທຶກໄວ້.

7 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າເລີ່ມດ້ວຍການທຳນາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າເອງຕາມຄວາມແຈ່ມແຈ້ງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ; ຊຶ່ງໃນນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ບໍ່ມີໃຜກະທຳຜິດໄດ້; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ໃນວັນທີ່ຄຳທຳນາຍຂອງເອຊາຢາຈະເປັນຄວາມຈິງນັ້ນ ມະນຸດຈະຮູ້ຈັກຢ່າງແນ່ນອນເຖິງເວລາເມື່ອມັນຈະບັງເກີດຂຶ້ນ.

8 ສະນັ້ນ, ມັນຈຶ່ງມີຄຸນຄ່າຕໍ່ລູກຫລານມະນຸດ ແລະ ຄົນທີ່ຄິດວ່າມັນບໍ່ມີຄຸນຄ່າ, ສະນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈະເວົ້າກັບພວກເຂົາໂດຍສະເພາະ ແລະ ເຈາະຈົ່ງເຖິງຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າເອງ; ເພາະຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າມັນຈະມີຄຸນຄ່າໃຫຍ່ຫລວງກັບພວກເຂົາໃນຍຸກສຸດທ້າຍ; ເພາະໃນມື້ນັ້ນພວກເຂົາຈະເຂົ້າໃຈມັນ; ສະນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງບັນທຶກມັນໄວ້ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງພວກເຂົາ.

9 ແລະ ຄືກັນກັບຄົນລຸ້ນໜຶ່ງ ຖືກທຳລາຍໄປແລ້ວໃນບັນດາຊາວຢິວ ເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ, ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຖືກທຳລາຍຈາກຄົນລຸ້ນໜຶ່ງທາຄົນອີກລຸ້ນໜຶ່ງຕາມຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ບໍ່ມີໃຜພາຍໃນພວກເຂົາເຄີຍຖືກທຳລາຍນອກຈາກສາດສະດາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະບອກພວກເຂົາໄວ້ລ່ວງໜ້າ.

10 ສະນັ້ນ ມັນຖືກບອກແກ່ພວກເຂົາແລ້ວກ່ຽວກັບຄວາມພິນາດ ຊຶ່ງຈະເກີດກັບພວກເຂົາໃນທັນທີຫລັງຈາກບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າອອກຈາກເຢຣູຊາເລັມມາ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພວກເຂົາຍັງເຮັດໃຈແຂງກະດ້າງ; ແລະ ຕາມການ

ທຳນາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ພວກເຂົາຈຶ່ງຖືກທຳລາຍ, ເວັ້ນເສຍແຕ່ພວກທີ່ຖືກພາໄປເປັນຊະເລີຍໃນບາບີໂລນ.

11 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າເລື່ອງນີ້ເພາະວິນຍານຊຶ່ງຢູ່ໃນຂ້າພະເຈົ້າ. ແລະ ທັງທີ່ພວກເຂົາຖືກພາໄປແລ້ວ ພວກເຂົາກໍຈະກັບມາອີກ ແລະ ເປັນເຈົ້າຂອງແຜ່ນດິນເຢຣູຊາເລັມ; ສະນັ້ນ, ພວກເຂົາຈຶ່ງຈະຖືກນຳກັບຄືນໄປຫາແຜ່ນດິນ ຊຶ່ງເປັນມູນມໍລະດົກຂອງພວກເຂົາອີກ.

12 ແຕ່ຈິ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາຈະມີສົງຄາມ ແລະ ຂ່າວລືເລື່ອງສົງຄາມ; ແລະ ເມື່ອວັນນັ້ນຈະມາເຖິງທີ່ພຣະບຸດອົງດຽວທີ່ຖືກຳເນີດຈາກພຣະບິດາ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນພຣະບິດາແຫ່ງສະຫວັນ ແລະ ແຫ່ງແຜ່ນດິນ ໂລກຈະປະກົດຕົວພຣະອົງເອງໃຫ້ພວກເຂົາເຫັນ ໃນເນື້ອໜັງ, ຈິ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາຈະປະຕິເສດພຣະອົງເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຄວາມແຂງກະດ້າງຂອງໃຈຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຄວາມແຂງຄໍຂອງພວກເຂົາ.

13 ຈິ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາຈະຄົງພຣະອົງໄວ້ເທິງໄມ້ກາງແຊນ; ແລະ ຫລັງຈາກພຣະອົງຖືກວາງໄວ້ໃນອຸບໂມງ ສາມມື້, ພຣະອົງຈະຟື້ນຄືນຈາກຄວາມຕາຍໂດຍອຳນາດແຫ່ງການປິ່ນປົວຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄົນທັງປວງທີ່ເຊື່ອໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງຈະລອດໃນອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ສະນັ້ນ, ຈິດວິນຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງເບີກບານທີ່ຈະທຳນາຍກ່ຽວກັບພຣະອົງເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າເຫັນວັນຂອງພຣະອົງແລ້ວ, ແລະ ໃຈຂອງ

ຂ້າພະເຈົ້າເທິດທູນພຣະນາມອັນສັກສິດຂອງພຣະອົງ.

14 ແລະ ຈິ່ງເບິ່ງ ເຫດການຈະບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຫລັງຈາກພຣະເມຊີອາລຸກຂຶ້ນຈາກຄວາມຕາຍແລ້ວ, ແລະ ປະກົດຕົວຕໍ່ຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງ, ແລະ ແກ່ຄົນຫລາຍຕໍ່ຫລາຍທີ່ຈະເຊື່ອໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງແລ້ວ, ຈິ່ງເບິ່ງ, ເຢຣູຊາເລັມຈະຖືກທຳລາຍອີກ; ເພາະວິບັດແກ່ຜູ້ທີ່ຕໍ່ສູ້ກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະອົງ.

15 ສະນັ້ນ, ຊາວຢິວຈະກະຈັດກະຈາຍໄປໃນບັນດາປະຊາຊາດທັງປວງ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ບາບີໂລນຈະຖືກທຳລາຍຄືກັນ; ດັ່ງນັ້ນ, ຊາວຢິວຈະກະຈັດກະຈາຍໄປຍ້ອນປະຊາຊາດອື່ນໆ.

16 ແລະ ຫລັງຈາກພວກເຂົາຖືກກະຈັດກະຈາຍໄປແລ້ວ ແລະ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຂຽນຕີພວກເຂົາໂດຍປະຊາຊາດອື່ນໆເປັນເວລາຫລາຍຊົ່ວອາຍຸຄົນ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈາກຄົນລຸ້ນໜຶ່ງຫາຄົນອີກລຸ້ນໜຶ່ງ ຈົນວ່າພວກເຂົາຈະຖືກຊັກຊວນໃຫ້ເຊື່ອໃນພຣະຄຣິດ, ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ການຊົດໃຊ້ທີ່ບໍ່ມີຂອບເຂດເພື່ອມະນຸດຊາດທັງປວງ—ແລະ ມື້ນັ້ນຈະມາເຖິງ ເມື່ອພວກເຂົາຈະເຊື່ອໃນພຣະຄຣິດ, ແລະ ນະມັດສະການພຣະບິດາໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງດ້ວຍໃຈບໍລິສຸດ ແລະ ມີສະອາດ, ແລະ ບໍ່ຊອກຫາພຣະເມຊີອາອົງອື່ນອີກຕໍ່ໄປ, ເມື່ອໃນເວລານັ້ນ ມື້ຈະມາເຖິງທີ່ສິມຄວນເມື່ອພວກເຂົາຈະຕ້ອງເຊື່ອສິ່ງເຫລົ່ານີ້.

17 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຍົກພຣະ

ຫັດອີກເປັນຄັ້ງທີສອງເພື່ອນຳເອົາຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງກັບຄືນມາຈາກການຫລົງທາງ ແລະ ສະພາບຂອງການຕົກ. ສະນັ້ນ, ພຣະອົງຈະເລີ່ມທຳງານແປກປະຫລາດ ແລະ ອັດສະຈັນ ແລະ ສິ່ງວິເສດຂຶ້ນໃນບັນດາລູກຫລານມະນຸດ.

18 ສະນັ້ນ, ພຣະອົງຈະນຳເອົາພຣະຄຳຂອງພຣະອົງອອກມາໃຫ້ພວກເຂົາ, ຊຶ່ງພຣະຄຳນັ້ນຈະພິພາກສາພວກເຂົາໃນວັນສຸດທ້າຍ ເພາະຈະປະທານພຣະຄຳໃຫ້ພວກເຂົາດ້ວຍເຈດຕະນາທີ່ຈະໃຫ້ພວກເຂົາຄຳນຶງເຖິງພຣະເມຊີອາອົງແທ້ຈິງ, ຜູ້ທີ່ຖືກພວກເຂົາປະຕິເສດ; ແລະ ເພື່ອໃຫ້ແນ່ໃຈຕໍ່ພວກເຂົາວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຊອກຫາພຣະເມຊີອາທີ່ຈະສະເດັດມາຕໍ່ໄປອີກ, ເພາະຈະບໍ່ມີອົງໃດສະເດັດມານອກຈາກຈະເປັນພຣະເມຊີອາປອມ; ຊຶ່ງຈະຫລອກລວງຜູ້ຄົນເພາະວ່າມີພຣະເມຊີອາອົງດຽວທີ່ສາດສະດາໄດ້ເວົ້າເຖິງ, ແລະ ພຣະເມຊີອາອົງນັ້ນຄື ພຣະອົງຈະຖືກຊາວຍິວປະຕິເສດ.

19 ເພາະຕາມຄຳຂອງສາດສະດາເວົ້າແລ້ວພຣະເມຊີອາຈະສະເດັດມາພາຍໃນຫົກຮ້ອຍປີນັບແຕ່ເວລາທີ່ບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໜີອອກຈາກເຢຣູຊາເລັມມາ; ແລະ ຕາມຄຳເວົ້າຂອງສາດສະດາ ແລະ ຄຳເວົ້າຂອງທູດຂອງພຣະເຈົ້າຄືກັນ, ພຣະນາມຂອງພຣະອົງຈະເປັນພຣະເຢຊູຄຣິດ, ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ.

20 ແລະ ບັດນີ້, ພິນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າມາແລ້ວຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງ ເພື່ອພວກທ່ານຈະເຂົ້າໃຈຜິດ

ບໍ່ໄດ້, ແລະ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂົງພຣະຊົນສັນໃດ ຜູ້ຊຶ່ງໄດ້ນຳພາອິດສະຣາເອນອອກຈາກແຜ່ນດິນເອຍິບ ແລະ ປະທານອຳນາດໃຫ້ໂມເຊ ເພື່ອເພິ່ນຈະປົນປົວຜູ້ຄົນເວລາພວກເຂົາຖືກງູພິດຕອດ, ຖ້າພວກເຂົາຫລຽວເບິ່ງງູທີ່ຍົກຂຶ້ນຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຂົາ ແລະ ປະທານອຳນາດໃຫ້ເພິ່ນອີກເພື່ອເພິ່ນຈະໄດ້ຕີຫີນ ແລະ ນຳໄດ້ໄຫລອອກມາ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈົ່ງເບິ່ງ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເວົ້າກັບພວກທ່ານວ່າ ຕາບໃດສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເປັນຄວາມຈິງ ແລະ ຕາບໃດອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂົງພຣະຊົນຢູ່ ຈະບໍ່ມີນາມອື່ນໃດປະທານໃຫ້ພາຍໃຕ້ສະຫວັນສັນນັ້ນ ນອກຈາກຈະເປັນພຣະເຢຊູຄຣິດອົງນີ້, ອົງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າມາແລ້ວ, ຊຶ່ງໂດຍພຣະນາມນີ້ມະນຸດຈະລອດໄດ້.

21 ສະນັ້ນ, ດ້ວຍເຫດນີ້ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງສັນຍາກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າບັນທຶກ ຈະຖືກເກັບມ້ຽນ ແລະ ຮັກສາໄວ້, ແລະ ມອບຕໍ່ງູກັນໄປໃຫ້ລູກຫລານຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈາກຄົນລຸ້ນໜຶ່ງຫາຄົນອີກລຸ້ນໜຶ່ງ, ເພື່ອຄຳສັນຍາຈະໄດ້ສຳເລັດກັບໂຢເຊັບຄື ລູກຫລານຂອງເພິ່ນຈະບໍ່ຕ່າຍເລີຍຕາບໃດທີ່ແຜ່ນດິນໂລກຍັງຕັ້ງຢູ່.

22 ສະນັ້ນ, ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຈະໄປຈາກຄົນລຸ້ນໜຶ່ງຫາຄົນອີກລຸ້ນໜຶ່ງ ຕາບໃດແຜ່ນດິນໂລກຍັງຕັ້ງຢູ່ ແລະ ຈະໄປຕາມພຣະປະສົງ ແລະ ຄວາມພໍພຣະໄທຂອງພຣະເຈົ້າ; ແລະ ປະຊາຊາດຜູ້ຈະໄດ້ເປັນເຈົ້າຂອງ ຈະໄດ້ຖືກພິພາກສາຕາມຂໍ້ຄວາມທີ່ໄດ້ບັນທຶກໄວ້.

23 ເພາະພວກເຮົາເຮັດການຢ່າງພາກພຽນທີ່ຈະບັນທຶກ ແລະ ຈະຊັກຊວນລູກຫລານຂອງພວກເຮົາ ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຮົາອີກໃຫ້ເຊື່ອໃນພຣະຄຣິດ ແລະ ໃຫ້ທຳຕົນປອງດອງກັບພຣະເຈົ້າ ເພາະພວກເຮົາຮູ້ວ່າ ຫລັງຈາກພວກເຮົາເຮັດທຸກຢ່າງໄດ້ແລ້ວ ໂດຍພຣະຄຸນພວກເຮົາຈຶ່ງລອດ.

24 ແລະ ທັງທີ່ພວກເຮົາເຊື່ອຖືໃນພຣະຄຣິດ, ພວກເຮົາຍັງຮັກສາກົດຂອງໂມເຊ ແລະ ລະນຶກຫາພຣະຄຣິດດ້ວຍຄວາມຕັ້ງໃຈຈົນກວ່າກົດຈະສຳເລັດ.

25 ເພາະວ່າກົດປະທານໃຫ້ເພື່ອຈຸດມັງໝາຍນີ້; ສະນັ້ນ ກົດຈຶ່ງຕາຍສຳລັບພວກເຮົາ, ແລະ ພວກເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ມີຊີວິດໃນພຣະຄຣິດເພາະສັດທາຂອງພວກເຮົາ; ພວກເຮົາກໍຍັງຮັກສາກົດໄວ້ ເພາະພຣະບັນຍັດ.

26 ແລະ ພວກເຮົາເວົ້າເຖິງພຣະຄຣິດ, ພວກເຮົາປີຕີຍິນດີໃນພຣະຄຣິດ, ພວກເຮົາສັ່ງສອນເລື່ອງພຣະຄຣິດ, ພວກເຮົາທຳນາຍເຖິງພຣະຄຣິດ, ແລະ ພວກເຮົາບັນທຶກຕາມຄຳທຳນາຍຂອງພວກເຮົາ ເພື່ອລູກຫລານຂອງພວກເຮົາ ຈະໄດ້ຮູ້ວ່າ ພວກເຂົາຈະຫລຽວຫາແຫລ່ງໃດເພື່ອການບົດບາບຂອງພວກເຂົາ.

27 ສະນັ້ນ, ພວກເຮົາຈຶ່ງເວົ້າກ່ຽວກັບກົດ ເພື່ອລູກຫລານຂອງພວກເຮົາ ຈະໄດ້ຮູ້ຈັກຄວາມຕາຍຂອງກົດ ແລະ ພວກເຂົາໂດຍທີ່ຮູ້ຈັກຄວາມຕາຍຂອງກົດແລ້ວ, ຈຶ່ງໄດ້ມັງຫາຊີວິດນັ້ນຊຶ່ງມີຢູ່ໃນພຣະຄຣິດ ແລະ ຮູ້ວ່າມີກົດເພື່ອຈຸດມັງໝາຍອັນໃດ ແລະ ເພື່ອພວກເຂົາບໍ່

ຄວນຈະເຮັດໃຈແຂງກະດ້າງຕໍ່ພຣະອົງ ເມື່ອຄວນຈະຍົກເລີກກົດຫລັງຈາກກົດສຳເລັດໃນພຣະຄຣິດແລ້ວ.

28 ແລະ ບັດນີ້ຈຶ່ງເບິ່ງ, ຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ພວກທ່ານເປັນຄົນແຂງຄໍ; ດັ່ງນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ເວົ້າກັບພວກທ່ານຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງເພື່ອພວກທ່ານຈະເຂົ້າໃຈຜິດບໍ່ໄດ້. ແລະ ຂໍຄວາມຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າໄວ້ຈະຍືນເປັນປະຈັກພະຍານກ່າວໂທດພວກທ່ານ; ເພາະວ່າມັນພຽງພໍທີ່ຈະສອນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງໃຫ້ຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງເພາະທາງທີ່ຖືກຕ້ອງຄື ເຊື່ອໃນພຣະຄຣິດ ແລະ ບໍ່ປະຕິເສດພຣະອົງ; ເພາະໂດຍການປະຕິເສດພຣະອົງ ພວກທ່ານກໍປະຕິເສດສາດສະດາ ແລະ ກົດນຳອີກ.

29 ແລະ ບັດນີ້ຈຶ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເວົ້າກັບພວກທ່ານວ່າ ທາງທີ່ຖືກຕ້ອງຄື ເຊື່ອໃນພຣະຄຣິດ ແລະ ບໍ່ປະຕິເສດພຣະອົງ; ແລະ ພຣະຄຣິດຄື ພຣະຜູ້ບໍລິສຸດຂອງອິດສະຣາເອນ; ສະນັ້ນ ພວກທ່ານຈຶ່ງຕ້ອງກາບລົງຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະອົງ ແລະ ນະມັດສະການພຣະອົງດ້ວຍສຸດກຳລັງຂອງຄວາມນຶກຄິດ ແລະ ພະລັງຂອງພວກທ່ານ, ແລະ ທັງຈິດວິນຍານຂອງພວກທ່ານ, ແລະ ຖ້າຫາກພວກທ່ານເຮັດແບບນີ້; ພວກທ່ານຈະບໍ່ມີທາງຖືກຂັບໄລ່ອອກໄປ.

30 ແລະ ຕາບໃດທີ່ມັນຍັງສົມຄວນ, ພວກທ່ານຕ້ອງຮັກສາການປະຕິບັດ ແລະ ພິທີການຕ່າງໆຂອງພຣະເຈົ້າຈົນກວ່າກົດທີ່ປະທານໃຫ້ໂມເຊຈະສຳເລັດ.

ບົດທີ 26

ພຣະຄຣິດຈະປະຕິບັດສາດສະໜາກິດແກ່ຊາວນິໄຟ—ນິໄຟເຫັນລ່ວງໜ້າເຖິງຄວາມພິນາດຂອງຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນ—ພວກເຂົາຈະເວົ້າອອກຈາກພື້ນດິນ—ຄົນຕ່າງຊາດຈະສ້າງສາດສະໜາຈັກທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ການມົ້ວສຸມລັບຂຶ້ນ—ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທຳມຜູ້ຄົນບໍ່ໃຫ້ປະຕິບັດໂດຍອຳນາດຈອມປອມ. ປະມານ 559-545 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ຫລັງຈາກພຣະຄຣິດໄດ້ລຸກຂຶ້ນຈາກຄວາມຕາຍແລ້ວ ພຣະອົງຈະສະແດງຕົວຂອງພຣະອົງເອງແກ່ພວກທ່ານ, ລູກຫລານຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ພີ່ນ້ອງທີ່ຮັກແພງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ; ແລະ ພຣະຄຳຊົ່ງພຣະອົງຈະຮັບສົ່ງກັບພວກທ່ານຈະເປັນກົດທີ່ພວກທ່ານຈະຕ້ອງປະຕິບັດ.

2 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເວົ້າກັບພວກທ່ານວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນວ່າຄົນຫລາຍລຸ້ນຄົນຈະຜ່ານໄປ ແລະ ຈະມີສົງຄາມໃຫຍ່ ແລະ ການຂັດແຍ້ງໃນບັນດາຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

3 ແລະ ຫລັງຈາກພຣະເມຊີອາຈະສະເດັດມາ ຈະມີເຄື່ອງໝາຍໄວ້ໃຫ້ກັບຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າກ່ຽວກັບການກຳເນີດຂອງພຣະອົງ, ແລະ ກ່ຽວກັບການສິ້ນພຣະຊົນ ແລະ ການພື້ນຄືນຊີວິດຂອງພຣະອົງອີກ, ແລະ ມື້ນັ້ນຈະຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ເປັນຕາຍ້ານສຳລັບຄົນຊົ່ວ, ເພາະພວກເຂົາຈະຕາຍ ແລະ ພວກເຂົາຈະຕາຍເພາະພວກເຂົາຂັບໄລ່ສາດສະດາ

ແລະ ໄຟພົນຂອງພຣະເຈົ້າອອກ ແລະ ແກວ່ງກ້ອນຫີນໃສ່ເຂົາເຈົ້າ ແລະ ເຂັ້ນຂ້າເຂົາເຈົ້າ; ສະນັ້ນເລືອດຂອງໄຟພົນຂອງພຣະເຈົ້າຈະຮ້ອງຂຶ້ນຈາກພື້ນດິນໄປເຖິງພຣະເຈົ້າເພື່ອພ້ອງພວກເຂົາ.

4 ສະນັ້ນ, ຄົນທັງໝົດທີ່ອວດດີ ແລະ ກະທຳຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ, ວັນເວລາຈະມາເຖິງ ທີ່ຈະເຜົາຜານພວກເຂົາໝົດ, ຈອມໂຍທາໄດ້ກ່າວໄວ້, ເພາະພວກເຂົາຈະເປັນຄືເພືອງເຂົ້າ.

5 ແລະ ຄົນທີ່ຂ້າສາດສະດາ ແລະ ໄຟພົນຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄວາມເລິກຂອງແຜ່ນດິນໂລກຈະກິນກິນພວກເຂົາໃຫ້ໝົດ, ຈອມໂຍທາໄດ້ກ່າວໄວ້; ແລະ ພວກເຂົາຈະທັບພວກເຂົາ, ລົມບ້າໝູຈະພັດພວກເຂົາໄປ, ແລະ ອາຄານຈະເພພັງລົງມາທັບພວກເຂົາ, ແລະ ບົດພວກເຂົາໃຫ້ເປັນຕ່ອນ ແລະ ໂມ້ພວກເຂົາໃຫ້ລະອຽດ.

6 ແລະ ພວກເຂົາຈະຖືກຢັ້ມຢາມດ້ວຍພ້າຮ້ອງ, ດ້ວຍພ້າແມບ, ແລະ ດ້ວຍແຜ່ນດິນໄຫວ, ແລະ ດ້ວຍຄວາມພິນາດທຸກຢ່າງ, ເພາະໄຟແຫ່ງພຣະພິໂລດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະເກີດກັບພວກເຂົາ, ແລະ ພວກເຂົາຈະເປັນຄືເພືອງເຂົ້າ, ແລະ ວັນທີ່ມາເຖິງຈະກິນກິນພວກເຂົາ, ຈອມໂຍທາກ່າວ.

7 ໂອ້ ຄວາມເຈັບປວດ ແລະ ຄວາມປວດລ້າວຂອງຈິດວິນຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ເພາະການສູນເສຍຜູ້ຖືກຂ້າຕາຍຊຶ່ງເປັນຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ! ເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້ານິໄຟເຫັນມັນແລ້ວ, ແລະ ມັນແທບຈະກິນຂ້າພະເຈົ້າຕໍ່ໜ້າທີ່ປະທັບ

ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງ
ຮ້ອງທູນພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າວ່າ:
ເສັ້ນທາງຂອງພຣະອົງທ່ຽງທໍາ.

8 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ຄົນຊອບທໍາທີ່ເຊື່ອຟັງຄໍາ
ເວົ້າຂອງສາດສະດາ, ແລະ ບໍ່ທໍາລາຍ
ເພິ່ນແຕ່ມັງທາພຣະຄຣິດ ດ້ວຍຄວາມ
ໝັ້ນຄົງເພື່ອເຄື່ອງໝາຍທີ່ປະທານໄວ້
ທັງທີ່ມີການຂົ່ມເຫັງທຸກຢ່າງ—ຈົ່ງເບິ່ງ,
ພວກເຂົາຄືຄົນທີ່ຈະບໍ່ຕ່າຍ.

9 ແຕ່ພຣະບຸດແຫ່ງຄວາມຊອບທໍາຈະ
ປະກົດແກ່ພວກເຂົາ; ແລະ ພຣະອົງຈະ
ປິ່ນປົວພວກເຂົາໃຫ້ຫາຍດີ, ແລະ ພວກ
ເຂົາຈະມີຄວາມສັນຕິສຸກກັບພຣະອົງຈົນ
ວ່າສາມລຸ້ນຄົນຜ່ານໄປ, ແລະ ຄົນຢ່າງ
ຫລວງຫລາຍຂອງລຸ້ນທີ່ສິ່ຈະຜ່ານໄປໃນ
ຄວາມຊອບທໍາ.

10 ແລະ ເມື່ອສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຜ່ານໄປແລ້ວ
ຄວາມພິນາດອັນວ່ອງໄວຈະມາທາຜູ້ຄົນ
ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ; ເພາະທັງທີ່ຈິດວິນຍານ
ຂອງຂ້າພະເຈົ້າເຈັບປວດ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍ
ຍັງເຫັນມັນ; ສະນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຮູ້ວ່າ
ມັນຈະເກີດຂຶ້ນ; ແລະ ພວກເຂົາຂາຍ
ຕົວເອງໄປລ້າງເພື່ອລາງວັນຂອງຄວາມ
ຈອງຫອງຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຄວາມໂງ່
ຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາຈະເກັບກ່ຽວ
ຄວາມພິນາດ; ເພາະພວກເຂົາຍອມຕົວ
ໃຫ້ກັບມານ ແລະ ເລືອກເອົາວຽກງານ
ແຫ່ງຄວາມມືດແທນຄວາມສະຫວ່າງ,
ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຕ້ອງລົງໄປສູ່ນະລົກ.

11 ເພາະພຣະວິນຍານຂອງພຣະຜູ້
ເປັນເຈົ້າຈະບໍ່ພະຍາຍາມກັບມະນຸດສະ
ເໝີໄປ. ແລະ ເວລາພຣະວິນຍານເຊົາ
ພະຍາຍາມກັບມະນຸດ ເມື່ອນັ້ນຄວາມ

ພິນາດອັນວ່ອງໄວຍ່ອມມາເຖິງ, ແລະ ມີ
ເຮັດໃຫ້ຈິດວິນຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າໂສກ
ເສົ້າ.

12 ແລະ ຄືກັນກັບຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າ
ແລ້ວກ່ຽວກັບການເຮັດໃຫ້ຊາວຍິວຮັບ
ຮູ້ວ່າ ພຣະເຢຊູຄືພຣະຄຣິດອົງແທ້ຈິງ,
ມັນຈຶ່ງຈໍາເປັນທີ່ຄົນຕ່າງຊາດຕ້ອງຮັບຮູ້ຄື
ກັນວ່າ ພຣະເຢຊູຄືພຣະຄຣິດພຣະເຈົ້າຜູ້
ສະຖິດນິລັນດອນ;

13 ແລະ ວ່າພຣະອົງຈະປະກົດຕົວ
ແກ່ຄົນທັງໝົດທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງໂດຍ
ອໍານາດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ; ແທ້
ຈິງແລ້ວ, ແກ່ທຸກປະຊາຊາດ, ທຸກຕະກຸນ,
ທຸກພາສາ, ແລະ ທຸກຜູ້ຄົນທັງປວງໂດຍ
ກະທໍາສິ່ງມະຫັດສະຈັນ, ເຄື່ອງໝາຍ,
ແລະ ການແປກປະຫລາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່
ໃນບັນດາລູກຫລານມະນຸດຕາມສັດທາ
ຂອງພວກເຂົາ.

14 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າທໍານາຍຕໍ່
ພວກທ່ານກ່ຽວກັບຍຸກສຸດທ້າຍກ່ຽວກັບ
ວັນທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະນໍາສິ່ງເຫລົ່າ
ນີ້ອອກມາໃຫ້ລູກຫລານມະນຸດ.

15 ແລະ ຫລັງຈາກນີ້ລູກຫລານຂອງ
ຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ລູກຫລານຂອງອ້າຍ
ນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈະເສື່ອມໂຊມຢູ່
ໃນຄວາມບໍ່ເຊື່ອຖື, ແລະ ຈະຖືກຄົນຕ່າງ
ຊາດລົງທັນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຫລັງຈາກອົງ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຕັ້ງຄ້າຍໂດຍອ້ອມ
ຮອບເພື່ອຕໍ່ຕ້ານພວກເຂົາ ແລະ ຈະ
ອ້ອມຮອບພວກເຂົາດ້ວຍພູ ແລະ ສ້າງ
ປ້ອມຕໍ່ຕ້ານພວກເຂົາ, ແລະ ຫລັງຈາກ
ພວກເຂົາຈະຖືກເອົາລົງໄປຢູ່ໃນພື້ນ
ດິນຈົນວ່າ ພວກເຂົາຢູ່ບໍ່ໄດ້, ເຖິງຢ່າງ

ໃດກໍຕາມ ຄຳເວົ້າຂອງຄົນຊອບທຳຈະ ຖືກບັນທຶກໄວ້ ແລະ ຄຳອະທິຖານຂອງ ຜູ້ມີສັດທາຈະຖືກໄດ້ຍິນ, ແລະ ຄົນ ທັງຫລາຍທີ່ເສື່ອມໂຊມຢູ່ໃນຄວາມບໍ່ ເຊື່ອຖື ຈະບໍ່ຖືກລືມ.

16 ເພາະຄົນທີ່ຈະຖືກທຳລາຍຈະ ເວົ້າກັບພວກເຂົາຈາກພື້ນດິນ, ແລະ ຄຳ ເວົ້າຂອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນຈະຄ່ອຍດັງຂຶ້ນມາ ຈາກຂີ້ຝຸ່ນ, ແລະ ສຽງຂອງພວກເຂົາຈະ ເປັນຄືກັບຄົນທີ່ມີວິນຍານອັນຄຸ້ນເຄີຍ; ເພາະອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະປະທານ ອຳນາດໃຫ້ເຂົາເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ຊົມໃສ່ ຫູກ່ຽວກັບພວກເຂົາ, ເຖິງແມ່ນຈາກພື້ນ ດິນ; ແລະ ຄຳເວົ້າຂອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນຈະ ຊົມຈາກຂີ້ຝຸ່ນ.

17 ເພາະອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວດັ່ງ ນີ້: ພວກເຂົາຈະບັນທຶກເລື່ອງທີ່ຈະຖືກ ເຮັດຂຶ້ນໃນບັນດາພວກເຂົາ ແລະ ມັນ ຈະຖືກບັນທຶກ ແລະ ຜະນຶກໄວ້ໃນໜັງສື ເຫລັ້ມໜຶ່ງ, ແລະ ຄົນທີ່ເສື່ອມໂຊມຢູ່ໃນ ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຖື ຈະບໍ່ໄດ້ມັນ, ເພາະພວກ ເຂົາພະຍາຍາມທຳລາຍສິ່ງຂອງຂອງ ພຣະເຈົ້າ.

18 ສະນັ້ນ, ຄືກັນກັບຄົນທີ່ຖືກທຳລາຍ ຍ່ອມຖືກທຳລາຍຢ່າງວ່ອງໄວ ແລະ ຜູງ ຊົນທີ່ເປັນຕາໜ້າຍ້ານຂອງພວກເຂົາ ຈະ ເປັນຄືກັນກັບຂີ້ແກບທີ່ໝົດໄປ—ແທ້ຈິງ ແລ້ວ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວດັ່ງນີ້: ມັນຈະໄປໃນທັນໃດຢ່າງວ່ອງໄວ—

19 ແລະ ເຫດການຈະບັງເກີດຂຶ້ນຄື, ຄົນທີ່ເສື່ອມໂຊມຢູ່ໃນຄວາມບໍ່ເຊື່ອຖື ຈະ ຖືກມືຂອງຄົນຕ່າງຊາດລົງທັນ.

20 ແລະ ຄົນຕ່າງຊາດເບິ່ງສຽງດ້ວຍ

ຄວາມທະນົງຕົວໃນສາຍຕາຂອງພວກ ເຂົາ, ແລະ ເຕະສະດູດ ເພາະຄວາມຍິ່ງ ໃຫຍ່ຂອງສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເຕະ ສະດູດ, ຄືພວກເຂົາສ້າງສາດສະໜາ ຈັກຂຶ້ນຢ່າງຫລວງຫລາຍ; ເຖິງຢ່າງໃດ ກໍຕາມ, ພວກເຂົາຍັງບໍ່ທົວຊາຕໍ່ອຳນາດ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ສິດສອນເຖິງບັນຍາຂອງຕົນເອງ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະຫາຜົນປະໂຫຍດ ແລະ ໄມ້ໜ້າຂອງຄົນຍາກຈົນ.

21 ແລະ ມີສາດສະໜາຈັກອັນຫລວງ ຫລາຍຖືກສ້າງຂຶ້ນ ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ເກີດການ ອິດສາບັງບຽດ, ການຜິດຖຽງກັນ ແລະ ເຈດຕະນາຮ້າຍ.

22 ແລະ ມີການມົ້ວສຸມລັບອີກ, ເຖິງ ແມ່ນຄືກັນກັບໃນສະໄໝໂບຮານຕາມ ການມົ້ວສຸມຂອງມານ ເພາະມັນເປັນຜູ້ ສ້າງສິ່ງທັງໝົດນີ້; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເປັນຜູ້ ສ້າງການຄາດຕະກຳ ແລະ ວຽກງານ ແຫ່ງຄວາມມືດ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ມັນ ຈະລາກຄໍພວກນັ້ນໄປດ້ວຍເຊືອກປານ ຈົນວ່າຜູກພວກນັ້ນໄວ້ດ້ວຍເຊືອກອັນ ໝັ້ນຂອງມັນຕະຫລອດໄປ.

23 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ພື້ນ້ອງທີ່ຮັກແພງ ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເວົ້າກັບ ພວກທ່ານວ່າ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະບໍ່ ທຳງານໃນຄວາມມືດ.

24 ພຣະອົງຍ່ອມຈະບໍ່ກະທຳສິ່ງໃດ ນອກຈາກມັນຈະເປັນຜົນປະໂຫຍດແກ່ ໂລກ; ເພາະພຣະອົງຮັກໂລກຈົນຍອມ ສະລະຊີວິດຂອງພຣະອົງ ເພື່ອຈະໄດ້ພາ ມະນຸດທັງປວງມາຫາພຣະອົງ. ສະນັ້ນ, ພຣະອົງຈຶ່ງບໍ່ບັນຊາຜູ້ໃດວ່າ ພວກ

ເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ຮັບສ່ວນຄວາມລອດຈາກພຣະອົງ.

25 ຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະອົງໄດ້ຮ້ອງບອກຜູ້ໃດບໍ່ວ່າ: ຈົ່ງໄປຈາກເຮົາ? ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າກັບພວກທ່ານວ່າ ບໍ່ເລີຍ; ແຕ່ພຣະອົງກ່າວວ່າ: ເຈົ້າທັງຫລາຍທີ່ສຸດຂອງແຜ່ນດິນໂລກຈົ່ງມາຫາເຮົາເຖິດ, ຈົ່ງຊື່ນົມ ແລະ ນໍ້າເຜິ້ງໂດຍປາດສະຈາກເງິນ ແລະ ປາດສະຈາກລາຄາ.

26 ຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະອົງບັນຊາໃຫ້ຜູ້ໃດບໍ່ວ່າ ພວກເຂົາຄວນອອກຈາກທຳມະສາລາ ຫລື ອອກຈາກສະຖານທີ່ນະມັດສະການ? ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າກັບພວກທ່ານວ່າ, ບໍ່ເລີຍ.

27 ພຣະອົງໄດ້ບັນຊາໃຫ້ຜູ້ໃດບໍ່ວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ຄວນຮັບສ່ວນຄວາມລອດຈາກພຣະອົງ? ຈົ່ງເບິ່ງ ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າກັບພວກທ່ານວ່າ, ບໍ່ເລີຍ; ແຕ່ພຣະອົງປະທານໃຫ້ມະນຸດທັງປວງລ້າໆ; ແລະ ພຣະອົງບັນຊາຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງວ່າ ພວກເຂົາຄວນຊັກຊວນມະນຸດທັງປວງໃຫ້ມາເຖິງການກັບໃຈ.

28 ຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບັນຊາຜູ້ໃດບໍ່ວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ຄວນຮັບສ່ວນພຣະກະລຸນາທີ່ຄຸນຂອງພຣະອົງ? ຈົ່ງເບິ່ງ ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າກັບພວກທ່ານວ່າ, ບໍ່ເລີຍ; ແຕ່ມະນຸດທັງປວງມີສິດເທົ່າທຽມກັນ ແລະ ບໍ່ມີໃຜຖືກຫ້າມ.

29 ພຣະອົງໄດ້ບັນຊາວ່າ ຈະບໍ່ມີການປະຕິບັດໂດຍອຳນາດຈອມປອມ, ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ການປະຕິບັດໂດຍອຳນາດຈອມປອມຄື ມະນຸດສັ່ງສອນ ແລະ ຕັ້ງຕົນເອງຂຶ້ນເປັນຄວາມສະຫວ່າງໃຫ້ໂລກ ເພື່ອ

ພວກເຂົາຈະໄດ້ຫາຜົນປະໂຫຍດ ແລະ ສັນລະເສີນຂອງທາງໂລກ; ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ພະຍາຍາມເພື່ອຄວາມຜາສຸກຂອງສີໂອນ.

30 ຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທຳມະສິ່ງນີ້; ສະນັ້ນ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງປະທານພຣະບັນຍັດໄວ້ຂໍ້ໜຶ່ງວ່າ ມະນຸດທັງປວງຄວນມີຄວາມໃຈບຸນ ຊຶ່ງຄວາມໃຈບຸນຄືຄວາມຮັກ. ແລະ ຖ້າຫາກພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມໃຈບຸນ ພວກເຂົາກໍບໍ່ເປັນອັນໃດເລີຍ. ສະນັ້ນ, ຖ້າຫາກພວກເຂົາມີຄວາມໃຈບຸນ ພວກເຂົາຈະບໍ່ຍອມໃຫ້ຄົນງານໃນສີໂອນຕາຍ.

31 ແຕ່ຄົນງານໃນສີໂອນຈະເຮັດການເພື່ອສີໂອນ; ເພາະຖ້າຫາກພວກເຂົາເຮັດການເພື່ອເງິນ ພວກເຂົາຈະຕ້ອງຕາຍ.

32 ແລະ ອີກຢ່າງໜຶ່ງ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບັນຊາວ່າ ມະນຸດຈະບໍ່ເຮັດການຄາດຕະກຳ; ຈະບໍ່ຕົວະ, ຈະບໍ່ລັກ, ຈະບໍ່ກ່າວພຣະນາມຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາໄປໃນທາງທີ່ຜິດ; ຈະບໍ່ອິດສາ; ຈະບໍ່ມີເຈດຕະນາຮ້າຍ; ຈະບໍ່ມີການຂັດແຍ້ງກັນ; ຈະບໍ່ທຳການໂສເພນີ; ຈະບໍ່ເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເລີຍ ເພາະວ່າຜູ້ໃດທີ່ເຮັດຈະຕ້ອງຕາຍ.

33 ເພາະວ່າຄວາມອະທຳເຫລົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ມາຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເລີຍ; ເພາະພຣະອົງກະທຳແຕ່ສິ່ງທີ່ດີໃນບັນດາລູກຫລານມະນຸດ; ແລະ ພຣະອົງບໍ່ກະທຳສິ່ງໃດເລີຍນອກຈາກມັນຈະແຈ່ມແຈ້ງຕໍ່ລູກຫລານມະນຸດ; ແລະ ພຣະອົງຈະເຊື່ອເຊີນເຂົາທັງໝົດໃຫ້ເຂົ້າມາຫາພຣະ

ອົງ; ແລະ ຮັບສ່ວນພຣະກະລຸນາທິຄຸນຂອງພຣະອົງ; ແລະ ພຣະອົງບໍ່ປະຕິເສດຜູ້ໃດທີ່ມາຫາພຣະອົງເລີຍ, ບໍ່ວ່າດຳ ຫລື ຂາວ, ຂ້າທາດ ຫລື ຜູ້ເປັນອິດສະລະ, ຂາຍ ຫລື ຍິງ; ແລະ ພຣະອົງລະນຶກເຖິງຄົນທີ່ບໍ່ມີສາດສະໜານຳອີກ; ແລະ ທຸກຄົນເທົ່າທຽມກັນໝົດສຳລັບພຣະເຈົ້າ, ທັງຊາວຢິວ ແລະ ຄົນຕ່າງຊາດ.

ບົດທີ 27

ຄວາມມັດ ແລະ ການຫລົງຜິດຈະບຶກຄຸມແຜ່ນດິນໂລກໃນຍຸກສຸດທ້າຍ—ພຣະຄຳພີມໍ່ອນຈະອອກມາ—ພະຍານສາມຄົນຈະເປັນພະຍານເຖິງພຣະຄຳພີນີ້—ຜູ້ທີ່ມີການສຶກສາຈະເວົ້າວ່າລາວບໍ່ສາມາດອ່ານພຣະຄຳພີ ຊຶ່ງຜະນຶກໄວ້ນີ້—ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະທຳງານແປກປະຫລາດ ແລະ ອັດສະຈັນ—ປຽບທຽບກັບເອຊາຍາ 29. ປະມານ 559-545 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ໃນຍຸກສຸດທ້າຍ ຫລື ໃນຍຸກຂອງຄົນຕ່າງຊາດ—ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈົ່ງເບິ່ງ ປະຊາຊາດທັງໝົດຂອງຄົນຕ່າງຊາດ ແລະ ຊາວຢິວ, ທຸກຄົນທີ່ຈະມາຫາແຜ່ນດິນນີ້ ແລະ ຄົນທີ່ຈະຢູ່ໃນແຜ່ນດິນອື່ນ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນໃນທົ່ວແຜ່ນດິນຂອງແຜ່ນດິນໂລກ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາຈະເມົາດ້ວຍຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມໜ້າກຽດຊຶ້ງນາໆປະການ—

2 ແລະ ເມື່ອມື້ນັ້ນມາເຖິງ ຈອມໂຍທາຈະສະເດັດມາຍັງມຢາມພວກເຂົາດ້ວຍສຽງຟ້າຮ້ອງ ແລະ ແຜ່ນດິນໄຫວ, ແລະ

ດ້ວຍສຽງກົກກ້ອງຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງ, ດ້ວຍພາຍຸ ແລະ ລົມພາຍຸຮ້າຍ, ແລະ ແປວໄພທີ່ຈະເຜົາຜານ.

3 ແລະ ປະຊາຊາດທັງໝົດທີ່ຕໍ່ສູ້ກັບສີໂອນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມັນເດືອດຮ້ອນຈະເປັນຄືກັນກັບຄວາມຜັນຂອງພາບນິມິດໃນຕອນກາງຄືນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມັນຈະບັງເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຂົາ ຈະເປັນດັ່ງຄົນທີ່ວໂຫຍທີ່ຜັນໄປ, ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ ເຂົາໄດ້ກິນແຕ່ເມື່ອເຂົາຕື່ນຂຶ້ນແລ້ວ ຈິດວິນຍານຂອງເຂົາຈະວ່າງເປົ່າ ຫລື ຄືກັນກັບຄົນທີ່ວນ້ຳທີ່ຜັນໄປ, ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ ເຂົາໄດ້ດື່ມແຕ່ເມື່ອເຂົາຕື່ນຂຶ້ນແລ້ວ, ເຂົາຈະເຫັນວ່າເຂົາອ່ອນເພຍ ແລະ ຈິດວິນຍານຂອງເຂົາມີຄວາມຫົວໂຫຍ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນຝູງຊົນຂອງປະຊາຊາດທັງໝົດທີ່ຕໍ່ສູ້ກັບພູສີໂອນຈະເປັນເຊັ່ນນັ້ນ.

4 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ເຈົ້າທັງຫລາຍທີ່ສ້າງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ, ຈົ່ງຫ້າມຕົນເອງ ແລະ ປະຫລາດໃຈເພາະເຈົ້າຈະຮ້ອງອອກມາ ແລະ ຮ້ອງໄທ້; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຈົ້າຈະເມົາແຕ່ບໍ່ແມ່ນດ້ວຍເຫລົ້າແວງ, ເຈົ້າຈະໂຊເຊແຕ່ບໍ່ແມ່ນດ້ວຍເຄື່ອງທີ່ມືນເມົາ.

5 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຖອກວິນຍານແຫ່ງການນອນຫລັບໃຫ້ເຈົ້າ. ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ເຈົ້າຫລັບຕາ ແລະ ເຈົ້າປະຕິເສດສາດສະດາ, ແລະ ພຣະອົງໄດ້ປິດບັງຜູ້ບຶກຄອງຂອງເຈົ້າ ແລະ ຜູ້ພະຍາກອນໄວ້ ເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງເຈົ້າ.

6 ແລະ ເຫດການຈະບັງເກີດຂຶ້ນຄື ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະນຳເອົາຂໍ້ຄວາມຂອງ

ໜັງສືເຫລັ້ມໜຶ່ງມາຫາເຈົ້າ ແລະ ມັນ
ຈະເປັນຂໍ້ຄວາມຂອງຄົນຊຶ່ງລ່ວງລັບໄປ
ແລ້ວ.

7 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ ໜັງສືນັ້ນຈະຖືກຜະນຶກ
ໄວ້ ແລະ ໜັງສືຈະເປັນການເປີດເຜີຍ
ຈາກພຣະເຈົ້າ, ນັບຕັ້ງແຕ່ການເລີ່ມຕົ້ນ
ຂອງໂລກເຖິງການສິ້ນສຸດຂອງມັນ.

8 ສະນັ້ນ, ຍ້ອນສິ່ງຊຶ່ງຖືກຜະນຶກໄວ້
ແລ້ວ ຈົ່ງຈະບໍ່ມອບສິ່ງຊຶ່ງຖືກຜະນຶກໄວ້
ໃຫ້ ໃນວັນແຫ່ງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ
ຄວາມໜ້າກຽດຊັງຂອງຜູ້ຄົນ. ສະນັ້ນ
ໜັງສືຈະໄດ້ຖືກຮັກສາໄວ້ຈາກພວກເຂົາ.

9 ແຕ່ຈະມອບໜັງສືໃຫ້ຊາຍຜູ້ໜຶ່ງ
ແລະ ເຂົາຈະມອບຂໍ້ຄວາມໃນໜັງສື ຊຶ່ງ
ເປັນຂໍ້ຄວາມຂອງຄົນທີ່ລ່ວງລັບໄປແລ້ວ
ສູ່ພື້ນດິນ, ແລະ ລາວຈະມອບຂໍ້ຄວາມນີ້
ໃຫ້ອີກຜູ້ໜຶ່ງ;

10 ແຕ່ຂໍ້ຄວາມທີ່ຖືກຜະນຶກໄວ້ລາວຈະ
ບໍ່ມອບໃຫ້ ແລະ ລາວຈະບໍ່ມອບໜັງສື
ໃຫ້ ເພາະໜັງສືຈະຖືກຜະນຶກໄວ້ໂດຍ
ອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ການເປີດ
ເຜີຍ ຊຶ່ງຖືກຜະນຶກໄວ້ຈະໄດ້ຖືກຮັກສາ
ໄວ້ໃນໜັງສືຈົນເຖິງເວລາອັນເໝາະສົມ
ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ມັນຈະອອກມາ;
ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ມັນຈະເປີດເຜີຍເລື່ອງທັງ
ໝົດ ນັບຕັ້ງແຕ່ການວາງຮາກຖານຂອງ
ໂລກຈົນເຖິງການສິ້ນສຸດຂອງມັນ.

11 ແລະ ວັນນັ້ນຈະມາເຖິງ ເມື່ອຈະ
ອ່ານຂໍ້ຄວາມໃນໜັງສື ຊຶ່ງຖືກຜະນຶກ
ໄວ້ເທິງຫລັງຄາເຮືອນ ແລະ ຈະອ່ານ
ມັນໂດຍອຳນາດຂອງພຣະຄຣິດ; ແລະ
ທຸກເລື່ອງຈະຖືກເປີດເຜີຍຕໍ່ລູກຫລານ
ມະນຸດ ແລະ ຊຶ່ງເຄີຍເປັນຢູ່ມາແລ້ວໃນ

ບັນດາລູກຫລານມະນຸດ, ແລະ ເຄີຍເປັນ
ຢູ່ຈົນເຖິງທີ່ສຸດຂອງແຜ່ນດິນໂລກ.

12 ສະນັ້ນ, ໃນມື້ນັ້ນ ເມື່ອຈະມອບ
ໜັງສືໃຫ້ຊາຍຜູ້ນັ້ນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າ
ເຖິງ, ໜັງສືຈະຖືກເຊື່ອງໄວ້ໃຫ້ພົ້ນຈາກ
ສາຍຕາຂອງໂລກ, ເພື່ອຈະບໍ່ໃຫ້ມີ
ສາຍຕາຂອງຜູ້ໃດເຫັນ ນອກຈາກ
ພະຍານສາມຄົນຈະເຫັນ ໂດຍອຳນາດ
ຂອງພຣະເຈົ້າ ນອກເໜືອຈາກຄົນທີ່ຈະ
ໄດ້ຮັບມອບໜັງສື; ແລະ ພວກເຂົາຈະໃຫ້
ຖ້ອຍຄຳເຖິງຄວາມຈິງຂອງໜັງສື ແລະ
ສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນນັ້ນ.

13 ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ອື່ນທີ່ຈະເຫັນມັນນອກ
ຈາກບໍ່ເທົ່າໃດຄົນຕາມພຣະປະສົງຂອງ
ພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອສະແດງປະຈັກພະຍານ
ເຖິງພຣະຄຳຂອງພຣະອົງຕໍ່ລູກຫລານ
ມະນຸດ ເພາະອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວ
ວ່າ ຂໍ້ຄວາມຂອງຜູ້ມີສັດທາຈະເວົ້າວ່າ
ອອກມາຈາກຄົນຕາຍ.

14 ສະນັ້ນ, ພຣະເຈົ້າຈະເລີ່ມນຳເອົາ
ຂໍ້ຄວາມໃນໜັງສືອອກມາ; ແລະ ດ້ວຍ
ປາກຂອງພະຍານຫລາຍປາກເທົ່າທີ່
ພຣະອົງເຫັນວ່າດີ ພຣະອົງຈະຕັ້ງພຣະ
ຄຳຂອງພຣະອົງໄວ້; ແລະ ວິບັດແກ່ຄົນທີ່
ປະຕິເສດພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ!

15 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຫດການຈະບັງເກີດ
ຂຶ້ນຄື ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະກ່າວກັບຜູ້
ທີ່ພຣະອົງຈະມອບໜັງສືໃຫ້ວ່າ: ຈົ່ງນຳ
ເອົາຂໍ້ຄວາມນີ້ຊຶ່ງບໍ່ໄດ້ຖືກຜະນຶກໄວ້
ແລະ ມອບໃຫ້ຄົນອີກຄົນໜຶ່ງ, ເພື່ອເຂົາ
ຈະໄດ້ສະແດງໃຫ້ຄົນທີ່ມີການສຶກສາເບິ່ງ
ໂດຍກ່າວວ່າ: ຂໍໃຫ້ທ່ານອ່ານເລື່ອງນີ້
ເບິ່ງດູ້ ແລະ ຄົນທີ່ມີການສຶກສາຈະບອກ

ວ່າ: ຈົ່ງນຳເອົາໜັງສືມາ ແລ້ວເຮົາຈະອ່ານມັນ.

16 ແລະ ບັດນີ້, ເພາະວ່າການຍ້ອງຍໍສັນລະເສີນຂອງໂລກ ແລະ ເພື່ອຫາຜົນປະໂຫຍດ ເຂົາຈະກ່າວເຊັ່ນນີ້ ແລະ ບໍ່ແມ່ນເພື່ອລັດສະໝີພາບຂອງພຣະເຈົ້າ.

17 ແລະ ຊາຍຜູ້ນັ້ນຈະກ່າວອີກວ່າ: ຂ້າພະເຈົ້າຈະນຳເອົາໜັງສືມາບໍ່ໄດ້ ເພາະມັນຖືກຜະນຶກໄວ້ແລ້ວ.

18 ເມື່ອນັ້ນຄົນມີການສຶກສາຈະເວົ້າວ່າ: ຂ້າພະເຈົ້າອ່ານມັນບໍ່ໄດ້.

19 ສະນັ້ນ ເຫດການຈະບັງເກີດຂຶ້ນຄື, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະມອບໜັງສື ແລະ ຂໍ້ຄວາມທີ່ມີຢູ່ໃນນັ້ນ ໃຫ້ຄົນທີ່ບໍ່ມີການສຶກສາອີກ; ແລະ ຊາຍຄົນທີ່ບໍ່ມີການສຶກສາຈະເວົ້າວ່າ: ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ມີການສຶກສາ.

20 ເມື່ອນັ້ນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະກ່າວກັບລາວວ່າ: ຄົນມີການສຶກສາຈະອ່ານມັນບໍ່ໄດ້ ເພາະວ່າເຂົາປະຕິເສດມັນ, ແລະ ເຮົາສາມາດທຳງານຂອງເຮົາໄດ້; ສະນັ້ນ ເຈົ້າຈົ່ງອ່ານຂໍ້ຄວາມທີ່ເຮົາຈະໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ.

21 ຢ່າໄດ້ແຕະຕ້ອງເລື່ອງທີ່ຜະນຶກໄວ້ ເພາະເຮົາຈະນຳເອົາມັນອອກມາໃນເວລາອັນເໝາະສົມຂອງເຮົາເອງ; ເພາະເຮົາຈະສະແດງໃຫ້ລູກຫລານມະນຸດເຫັນວ່າ ເຮົາສາມາດທຳງານຂອງເຮົາເອງໄດ້.

22 ສະນັ້ນ, ເມື່ອເຈົ້າອ່ານຂໍ້ຄວາມຂອງເຮົາທີ່ສົ່ງເຈົ້າໄວ້ ແລະ ໄດ້ຮັບພະຍານ ຊຶ່ງເຮົາສັນຍາຈະໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ, ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າຈົ່ງຜະນຶກໜັງສືໄວ້ອີກ, ແລະ ເຊື່ອງມັນໄວ້ກັບເຮົາ ເພື່ອຈະໄດ້

ຮັກສາຂໍ້ຄວາມ ຊຶ່ງເຈົ້າຍັງບໍ່ທັນໄດ້ອ່ານຈົນວ່າຕາມບັນຍາຂອງເຮົາເອງຈະເຫັນສົມຄວນທີ່ຈະເປີດເຜີຍທຸກຢ່າງແກ່ລູກຫລານມະນຸດ.

23 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາຄືພຣະເຈົ້າ; ແລະ ເຮົາຄືພຣະເຈົ້າແຫ່ງສິ່ງມະຫັດສະຈັນ; ແລະ ເຮົາຈະສະແດງແກ່ໂລກວ່າ ເຮົາເໝືອນກັບເຊັ່ນມື້ວານນີ້, ມື້ນີ້, ແລະ ຕະຫລອດການ ນອກຈາກຈະເປັນຕາມສັດທາຂອງລູກຫລານມະນຸດ.

24 ແລະ ເຫດການຈະບັງເກີດຂຶ້ນຄືພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະກ່າວກັບລາວ ຊຶ່ງຈະອ່ານຂໍ້ຄວາມທີ່ຈະມອບໃຫ້ລາວວ່າ:

25 ຜູ້ຄົນພວກນີ້ຈະເຂົ້າມາໃກ້ເຮົາດ້ວຍປາກຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ໃຫ້ກຽດເຮົາດ້ວຍຮິມສົບຂອງເຂົາ, ແຕ່ໃຈຂອງເຂົາທ່າງໄກຈາກເຮົາ, ແລະ ຄວາມຍ້ານກົວຂອງເຂົາທີ່ມີຕໍ່ເຮົາຖືກສອນໂດຍກົດເກນຂອງມະນຸດ—

26 ດັ່ງນັ້ນ, ເຮົາຈະເລີ່ມເຮັດສິ່ງອັດສະຈັນກັບຜູ້ຄົນພວກນີ້ອີກ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ງານແປກປະຫລາດ ແລະ ອັດສະຈັນ, ບັນຍາຂອງຄົນທີ່ມີບັນຍາຂອງເຂົາຈະພົນາດໄປ, ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຄົນທີ່ເຂົ້າໃຈຈະຖືກປິດບັງໄວ້.

27 ແລະ ວິບັດແກ່ຜູ້ທີ່ພະຍາຍາມຢ່າງໜັກ ເພື່ອເຊື່ອງແຜນຂອງເຂົາໃຫ້ພົ້ນຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ! ແລະ ວຽກງານຂອງເຂົາຢູ່ໃນຄວາມມືດ; ແລະ ເຂົາເວົ້າວ່າ: ຜູ້ໃດຈະເຫັນເຮົາ ແລະ ຜູ້ໃດຈະຮູ້ຈັກເຮົາ? ແລະ ເຂົາເວົ້າອີກວ່າ: ການປິ່ນເລື່ອງຂອງເຈົ້າຈະຖືກຖືວ່າ ເປັນ

ດິນດາກຂອງຊ່າງບັນໝໍ້ຢ່າງແນ່ນອນ. ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ຈອມໂຍທາໄດ້ກ່າວວ່າ, ເຮົາຈະສະແດງແກ່ພວກເຂົາວ່າ ເຮົາຮູ້ຈັກການກະທຳຂອງພວກເຂົາທັງໝົດ ເພາະສິ່ງຂອງຈະກ່າວເຖິງຄົນທີ່ເຮັດມັນຂຶ້ນບໍ່ວ່າ ເຂົາບໍ່ໄດ້ເຮັດມັນຂຶ້ນມາ? ຫລື ສິ່ງທີ່ໃສ່ຂອບໄວ້ຈະກ່າວເຖິງຜູ້ທີ່ໃສ່ຂອບມັນບໍ່ວ່າ ມັນບໍ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈຫຍັງໝົດ?

28 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ຈອມໂຍທາໄດ້ກ່າວວ່າ: ເຮົາຈະສະແດງໃຫ້ລູກຫລານມະນຸດເຫັນວ່າ ຍັງອີກບໍ່ດົນ ເລບານອນຈະຖືກປ່ຽນເປັນທັງອັນອຸດົມສົມບູນ; ເພາະທັງອັນອຸດົມສົມບູນຈະເປັນປາໄມ້.

29 ແລະ ໃນມື້ນັ້ນຄົນທຸກໆຈະໄດ້ຍິນຂໍ້ຄວາມຈາກໜັງສື ແລະ ຄົນຕາບອດຈະຫລົງວເຫັນການຖືກປົດບັງ ແລະ ຈາກຄວາມມືດ.

30 ແລະ ຄົນອ່ອນໂຍນຈະເພີ່ມຂຶ້ນ ແລະ ຄວາມສຸກຂອງພວກເຂົາຈະຢູ່ໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ຄົນທຸກຢາກໃນບັນດາມະນຸດຈະປີຕີຍິນດີໃນພຣະຜູ້ບໍລິສຸດຂອງອິດສະຣາເອນ.

31 ເພາະແນ່ນອນຄື ຕາບໃດທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງພຣະຊົນຢູ່ ຄົນທີ່ໜ້າຢ້ານກົວຈະສູນຫາຍໄປ ແລະ ຄົນມັກເຍາະເຍີ້ຍຈະໝົດໄປ, ແລະ ຄົນທັງປວງທີ່ຫາໂອກາດກະທຳຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຈະຖືກຕັດອອກ;

32 ຜູ້ທີ່ໃສ່ຄວາມຄົນອື່ນດ້ວຍຕ້ອຍຄຳຂອງຕົນ, ແລະ ວາງບັງໃນປະຕູເມືອງໄວ້ດັກຜູ້ກ່າວຕຳນິ ແລະ ຫັນເອົາສິ່ງທີ່ທ່ຽງທຳໄປເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ມີຄຸນຄ່າ.

33 ດັ່ງນັ້ນ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຜູ້ໄຖ່ອັບ

ຮາຮາມໄດ້ກ່າວກ່ຽວກັບເຊື້ອສາຍຂອງຢາໂຄບດັ່ງນີ້: ບັດນີ້, ຢາໂຄບຈະບໍ່ຕ້ອງອັບອາຍອີກ, ເພາະໜ້າຂອງພວກເຂົາຈະບໍ່ຊິດລົງ.

34 ເພາະເມື່ອພວກເຂົາເຫັນລູກຫລານຂອງພວກເຂົາເປັນຜົນງານຈາກມືຂອງເຮົາໃນທ່າມກາງພວກເຂົາແລ້ວ, ພວກເຂົາຈະເຮັດໃຫ້ພຣະນາມຂອງເຮົາສັກສິດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພຣະຜູ້ບໍລິສຸດຂອງຢາໂຄບສັກສິດ, ແລະ ຈະຢາເກງພຣະເຈົ້າຂອງອິດສະຣາເອນ.

35 ພວກທີ່ເຮັດຜິດທາງວິນຍານຈະມາເຖິງຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ບັນດາຜູ້ທີ່ຈົ່ມພິມພຳຈະໄດ້ຮຽນຮູ້ຄຳສອນ.

ບົດທີ 28

ສາດສະໜາຈັກທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຈະຖືກສະຖາປະນາຂຶ້ນໃນຍຸກສຸດທ້າຍ—ພວກເຂົາຈະສອນຄຳສອນທີ່ຜິດ, ບໍ່ມີປະໂຫຍດ, ແລະ ໂງ່ຈ້າ—ຈະມີການຫລົງຜິດຢູ່ທົ່ວໄປຍ້ອນຜູ້ສອນປອມ—ມານຈະເຮັດໃຫ້ໃຈຂອງຄົນໂຫດຮ້າຍ—ມັນຈະສອນຄຳສອນທີ່ຜິດໃນທຸກວິທີທາງ. ປະມານ 559–545 ປີ ກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ບັດນີ້, ຈົ່ງເບິ່ງພື້ນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າກັບພວກທ່ານແລ້ວຕາມທີ່ພຣະວິນຍານບັນຊາຂ້າພະເຈົ້າ; ສະນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຮູ້ວ່າມັນຕ້ອງເກີດຂຶ້ນຢ່າງແນ່ນອນ.

2 ແລະ ເລື່ອງຂອງມັນຈະຖືກບັນທຶກອອກຈາກໜັງສື ຊຶ່ງມີຄຸນຄ່າຢ່າງໃຫຍ່

ຫລວງຕໍ່ລູກຫລານມະນຸດ, ແລະ ໂດຍສະເພາະກັບລູກຫລານຂອງພວກເຮົາ, ຊຶ່ງເປັນສ່ວນໜຶ່ງທີ່ເຫລືອຢູ່ຂອງເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ.

3 ເພາະເຫດການຈະບັງເກີດຂຶ້ນໃນມື້ນັ້ນຄື ສາດສະໜາຈັກທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນຈະບໍ່ແມ່ນເພື່ອພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແຕ່ລະແຫ່ງຈະກ່າວຕໍ່ຕ້ານຊຶ່ງກັນແລະກັນວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ແຫ່ງອື່ນໆຈະເວົ້າວ່າ: ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ແລະ ທຸກຄົນທີ່ສ້າງສາດສະໜາຈັກຂຶ້ນທີ່ບໍ່ແມ່ນເພື່ອພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະເວົ້າດັ່ງນັ້ນ—

4 ແລະ ພວກເຂົາຈະຂັດແຍ້ງກັນ; ແລະ ປະໂລຫິດຂອງພວກເຂົາຈະຂັດແຍ້ງກັນ, ແລະ ພວກເຂົາຈະສອນດ້ວຍການຮຽນຮູ້ຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ປະຕິເສດພຣະວິນຍານບໍລິສຸດທີ່ປະທານການເວົ້າອອກມາ.

5 ແລະ ພວກເຂົາຈະປະຕິເສດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະຜູ້ບໍລິສຸດຂອງອິດສະຣາເອນ ແລະ ພວກເຂົາເວົ້າກັບຜູ້ຄົນວ່າ: ຈົ່ງເຊື່ອຟັງພວກເຮົາ, ແລະ ພວກທ່ານຈົ່ງຟັງກົດເກນຂອງພວກເຮົາ; ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ທຸກມື້ນີ້ບໍ່ມີພຣະເຈົ້າ, ເພາະວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ພຣະຜູ້ໄຖ່ໄດ້ທຳງານຂອງພຣະອົງແລ້ວ, ແລະ ພຣະອົງໄດ້ປະທານອຳນາດຂອງພຣະອົງໃຫ້ມະນຸດ;

6 ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກທ່ານຈົ່ງຟັງກົດເກນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ; ຖ້າຫາກຜູ້ໃດຈະກ່າວວ່າມີສິ່ງແປກປະຫລາດກະທຳ ໂດຍພຣະທັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ້ວ, ຢາ

ເຊື່ອເຂົາ; ເພາະທຸກມື້ນີ້ພຣະອົງບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າແຫ່ງສິ່ງມະຫັດສະຈັນ; ພຣະອົງໄດ້ທຳງານຂອງພຣະອົງແລ້ວ.

7 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈະມີຄົນເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍທີ່ຈະເວົ້າວ່າ: ຈົ່ງກົນ, ຈົ່ງຕື່ມ, ແລະ ຈົ່ງມ່ວນຊື່ນເຖິດ, ເພາະວ່າມື້ອື່ນນີ້ພວກເຮົາກໍຈະຕາຍແລ້ວ; ແລະ ມັນຈະດີສຳລັບພວກເຮົາ.

8 ແລະ ຈະມີຄົນເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍທີ່ຈະເວົ້າອີກວ່າ: ຈົ່ງກົນ, ຈົ່ງຕື່ມ, ຈົ່ງມ່ວນຊື່ນເຖິດ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຈົ່ງຢ້ານກົວພຣະເຈົ້າ—ພຣະອົງຈະຍອມແກ່ການກະທຳບາບເລັກໜ້ອຍ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈົ່ງຕົວະໜ້ອຍໜຶ່ງ, ຈົ່ງເອົາປຽບຜູ້ອື່ນເພາະຄຳເວົ້າຂອງເຂົາ, ຈົ່ງຊຸດຊຸມດັກເພື່ອນບ້ານ; ບໍ່ມີອັນຕະລາຍແນວໃດໃນການເຮັດສິ່ງນີ້, ແລະ ຈົ່ງເຮັດສິ່ງທັງໝົດນີ້, ເພາະມື້ອື່ນພວກເຮົາກໍຈະຕາຍແລ້ວ, ແລະ ຖ້າຫາກຈະເປັນໄປວ່າພວກເຮົາຜິດ, ພຣະເຈົ້າຈະຕີສອນພວກເຮົາສອງສາມເທື່ອ ແລະ ພາຍຫລັງມາ, ພວກເຮົາກໍຈະລອດຢູ່ໃນອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ.

9 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈະມີຄົນເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍທີ່ຈະສອນຕາມວິທີນີ້, ຄຳສອນທີ່ຜິດ ແລະ ບໍ່ມີປະໂຫຍດ ແລະ ໂງ່ຈ້າ ແລະ ທະເຍີທະຍານຢູ່ໃນໃຈຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຈະພະຍາຍາມຢ່າງໜັກ ເພື່ອເຊື່ອງແຜນຂອງພວກເຂົາໃຫ້ພົ້ນຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ແລະ ວຽກງານຂອງພວກເຂົາຈະຢູ່ໃນຄວາມມືດ.

10 ແລະ ເລືອດຂອງໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າຈະຮ້ອງຈາກພື້ນດິນເພື່ອຕໍ່ຕ້ານພວກເຂົາ.

11 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາທັງໝົດອອກໄປຈາກທາງແລ້ວ; ພວກເຂົາກັບເປື້ອຍເນົ່າ.

12 ຍ້ອນວ່າຄວາມທະນົງໃຈ, ແລະ ຍ້ອນວ່າຜູ້ສອນປອມ ແລະ ຄຳສອນຜິດ, ສາດສະໜາຈັກຂອງພວກເຂົາຈຶ່ງກັບທຸຈະລິດ, ແລະ ສາດສະໜາຈັກຂອງພວກເຂົາອວດອ້າງ; ຍ້ອນວ່າຄວາມທະນົງໃຈພວກເຂົາຈຶ່ງອວດອ້າງ.

13 ພວກເຂົາປຸ້ນຄົນຍາກຈົນເພາະບ່ອນຫລົບໄພອັນສວຍງາມ; ພວກເຂົາປຸ້ນສະດົມຄົນຍາກຈົນເພາະເສື້ອຜ້າອັນສວຍງາມຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ພວກເຂົາຂົ່ມເຫັງຄົນອ່ອນໂຍນ ແລະ ຄົນຕ່ຳຕ້ອຍໃນໃຈເພາະພວກເຂົາອວດອ້າງໃນຄວາມທະນົງຕົວຂອງພວກເຂົາ.

14 ພວກເຂົາເຮັດຄໍແຂງ ແລະ ຫລຽວໜ້າຂຶ້ນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ເພາະຄວາມທະນົງໃຈ ແລະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ, ແລະ ຄວາມໜ້າກຽດຊັງ ແລະ ການໂສເພນີ, ພວກເຂົາຈຶ່ງຫລົງທາງໄປໝົດນອກຈາກບໍ່ເທົ່າໃດຄົນ, ຊຶ່ງເປັນຜູ້ຕິດຕາມທີ່ຖ່ອມຕົວຂອງພຣະຄຣິດ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພວກເຂົາຍັງຖືກພາໄປຈົນເຮັດຜິດຫລາຍເທື່ອຍ້ອນວ່າພວກເຂົາຖືກສອນດ້ວຍກົດເກນຂອງມະນຸດ.

15 ໄອ້ ຄົນສະຫລາດ, ແລະ ຄົນມີການສຶກສາ, ແລະ ຄົນຮັ່ງມີທີ່ອວດດີ, ຍ້ອນຄວາມທະນົງໃຈຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຄົນທັງຫລາຍທີ່ສົ່ງສອນຄຳສອນຜິດ, ແລະ ຄົນທັງຫລາຍທີ່ທຳການໂສເພນີ, ແລະ ບົດເບືອນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ວິບັດ, ວິບັດ, ວິບັດແກ່

ພວກນັ້ນ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຜູ້ຊົງລິດອຳນາດຍິ່ງໃຫຍ່ໄດ້ກ່າວໄວ້, ເພາະພວກເຂົາຈະຖືກຊຸກລົງນະລົກ!

16 ວິບັດແກ່ພວກເຂົາທີ່ຫັນສິ່ງທີ່ທ່ຽງທຳໄປເພື່ອສິ່ງທີ່ບໍ່ມີຄຸນຄ່າ ແລະ ໝົນປະໝາດສິ່ງທີ່ດີ ແລະ ກ່າວວ່າ ສິ່ງນັ້ນເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ມີຄຸນຄ່າ! ເພາະມື້ນັ້ນຈະມາເຖິງ ເມື່ອອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະສະເດັດມາຢັ້ງມຢາມ ຊາວໂລກຢ່າງວ່ອງໄວ; ແລະ ໃນມື້ນັ້ນ ເມື່ອພວກເຂົາສຸກເຕັມທີ່ໃນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍແລ້ວ ພວກເຂົາກໍຈະຕາຍ.

17 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ຖ້າຫາກຊາວໂລກຈະກັບໃຈຈາກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມໜ້າກຽດຊັງຂອງຕົນ ພວກເຂົາຈະບໍ່ຖືກທຳລາຍ, ຈອມໂຍທາກ່າວ.

18 ແຕ່ຈົ່ງບິ່ງ, ສາດສະໜາຈັກໃຫຍ່ ແລະ ໜ້າກຽດຊັງນັ້ນແມ່ນໂສເພນີຂອງແຜ່ນດິນໂລກທັງສິ້ນ, ຕ້ອງພັງທະລາຍລົງສູ່ແຜ່ນດິນ ແລະ ການຕົກຂອງມັນຕ້ອງໃຫຍ່ຫລວງ.

19 ເພາະວ່າອານາຈັກຂອງມານຕ້ອງສິ້ນສະເທືອນ ແລະ ຄົນທີ່ເປັນຂອງມັນຈຶ່ງຈຳຕ້ອງຖືກກະຕຸ້ນໃຫ້ໄປສູ່ ການກັບໃຈ, ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ມານຈະຈັບພວກເຂົາໄວ້ດ້ວຍໂສ້ອັນເປັນນິດຂອງມັນ, ແລະ ພວກເຂົາຈະຖືກຍຸງໃຫ້ຮ້າຍກາດ ແລະ ຕາຍໄປ;

20 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ໃນມື້ນັ້ນມານຈະແຜ່ເຂົ້າໄປໃນໃຈຂອງລູກຫລານມະນຸດ, ແລະ ຍຸຍົງພວກເຂົາໃຫ້ຄຽດແຄ້ນໃຫ້ສິ່ງທີ່ດີ.

21 ແລະ ມານຈະເຮັດໃຫ້ຄົນອື່ນໆ

ສະຫງົບ ແລະ ກ່ອມພວກນັ້ນໄປໃນຄວາມໝັ້ນຄົງທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍກາມມະລົມຈົນວ່າພວກນັ້ນຈະເວົ້າວ່າ: ທຸກຢ່າງດີໃນສີໂອນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ສີໂອນຮຸ່ງເຮືອງໃນທຸກດ້ານ—ແລະ ມານກ່ອມຈິດວິນຍານຂອງພວກເຂົາດັ່ງນີ້, ແລະ ພາພວກເຂົາລົງໄປທານະລົກຢ່າງລະມັດລະວັງ.

22 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ມານຍົກຍໍຄົນອື່ນໆໄປ, ແລະ ບອກວ່າບໍ່ມີນະລົກ; ແລະ ມານກ່າວກັບພວກນີ້ວ່າ: ເຮົາບໍ່ແມ່ນມານເພາະວ່າບໍ່ມີມານເລີຍ—ແລະ ມັນຈະຊື່ມໃສ່ໃນຫຼູຂອງພວກນີ້ເຊັ່ນນັ້ນ, ຈົນວ່າມັນຈັບພວກນີ້ໄວ້ ດ້ວຍໂສ້ອັນເປັນຕາຍ້ານຂອງມັນ, ຊຶ່ງຈາກນັ້ນຍ່ອມບໍ່ມີການປົດປ່ອຍ.

23 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາຈະຖືກຈັບໄວ້ດ້ວຍຄວາມຕາຍ ແລະ ນະລົກ; ແລະ ຄວາມຕາຍ, ແລະ ນະລົກ, ແລະ ມານ, ແລະ ທຸກຢ່າງທີ່ຖືກຍຶດໄວ້ນັ້ນຕ້ອງຍືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະທີ່ນັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ຮັບການພິພາກສາຕາມການກະທຳຂອງຕົນ, ຊຶ່ງຫລັງຈາກນັ້ນພວກເຂົາຕ້ອງໄປຫາບ່ອນທີ່ຕຽມໄວ້ໃຫ້ພວກເຂົາ, ເຖິງແມ່ນໄປສູ່ທະເລໄຟ ແລະ ມາດ, ຊຶ່ງເປັນຄວາມທໍລະມານອັນບໍ່ມີວັນສິ້ນສຸດ.

24 ດັ່ງນັ້ນ ວິບັດແກ່ຜູ້ຊຶ່ງຢູ່ຢ່າງບໍ່ທຸກຮ້ອນໃນສີໂອນ!

25 ວິບັດແກ່ຜູ້ທີ່ຮ້ອງອອກມາວ່າ: ທຸກຢ່າງດີ!

26 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ວິບັດແກ່ຜູ້ທີ່ຟັງກົດເກນຂອງມະນຸດ ແລະ ປະຕິເສດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ຂອງປະທານແຫ່ງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ!

27 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ວິບັດແກ່ຜູ້ທີ່ກ່າວວ່າ: ເຮົາໄດ້ຮັບແລ້ວ ແລະ ບໍ່ຕ້ອງການອີກ!

28 ແລະ ໂດຍສະຫລຸບ, ວິບັດແກ່ຄົນທັງຫລາຍທີ່ຕົວສັ່ນ ແລະ ໃຈຮ້າຍຍ້ອນວ່າຄວາມຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ! ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ຄົນທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນເທິງດານຫິນຍ່ອມຮັບມັນດ້ວຍຄວາມດີ; ແລະ ຄົນທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນໃນຮາກຖານທີ່ເປັນດິນຊາຍຍ່ອມຕົວສັ່ນຢ້ານວ່າຕົນຈະຕົກ.

29 ວິບັດແກ່ຜູ້ທີ່ກ່າວວ່າ: ເຮົາໄດ້ຮັບພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ແລະ ເຮົາບໍ່ຕ້ອງການພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າອີກ, ເພາະວ່າເຮົາມີພໍແລ້ວ!

30 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວດັ່ງນີ້: ເຮົາຈະໃຫ້ແກ່ລູກຫລານມະນຸດເປັນບັນທັດ, ເປັນຂໍ້ເລັກໆໜ້ອຍໆ, ນີ້ໜ້ອຍໜຶ່ງ ແລະ ນັ້ນໜ້ອຍໜຶ່ງ; ແລະ ຜູ້ທີ່ເຊື່ອຟັງກົດເກນຂອງເຮົາ ແລະ ງົ່ງໆຫຼຸພັງຄຳແນະນຳຂອງເຮົາ ຍ່ອມເປັນສຸກ, ເພາະວ່າເຂົາຈະຮຽນຮູ້ເຖິງບັນຍາ; ເມື່ອເຂົາຮັບໄວ້ ເຮົາຈະໃຫ້ເຂົາອີກ; ແລະ ສຳລັບຜູ້ທີ່ຈະກ່າວວ່າ ເຮົາມີພໍແລ້ວ, ມັນຈະຖືກເອົາໄປຈາກເຂົາເຖິງແມ່ນສິ່ງທີ່ເຂົາມີຢູ່ກໍຈະຖືກເອົາໄປ.

31 ຜູ້ທີ່ໄວ້ເນື້ອເຊື່ອໃຈໃນມະນຸດ ຫລື ເຮັດໃຫ້ເນື້ອໜັງເປັນແຂນຂອງເຂົາ, ຫລື ຈະເຊື່ອຟັງກົດເກນຂອງມະນຸດ, ຍ່ອມຖືກສາບແຂ່ງ, ນອກຈາກຈະມີກົດເກນໃຫ້ເຂົາໂດຍອຳນາດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.

32 ອົງພຣະເຈົ້າຈອມໂຍທາໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າ, ວິບັດແກ່ຄົນຕ່າງຊາດ! ເພາະວ່າເຖິງແມ່ນເຮົາຈະຍື່ນແຂນຂອງເຮົາອອກ

ໄປໃຫ້ພວກເຂົາທຸກໆວັນ, ພວກເຂົາຍັງ
ປະຕິເສດເຮົາ; ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວ,
ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເຮົາກໍຈະເມດຕາ
ພວກເຂົາຖ້າຫາກພວກເຂົາຈະກັບໃຈ
ແລະ ມາຫາເຮົາ; ເພາະວ່າແຂນຂອງເຮົາ
ຍື່ນອອກໄປຕະຫລອດວັນ, ອົງພຣະຜູ້
ເປັນເຈົ້າຈອມໂຍທາກ່າວ.

ບົດທີ 29

ຄົນຕ່າງຊາດຢ່າງຫລວງຫລາຍຈະປະຕິ
ເສດພຣະຄຳພີມໍມອນ—ພວກເຂົາຈະ
ເວົ້າວ່າ, ພວກເຮົາບໍ່ຕ້ອງການພຣະ
ຄຣິສຕະທຳຄຳພີເຫລັ້ມອື່ນອີກ—ພຣະຜູ້
ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບຫລາຍປະຊາ
ຊາດ—ພຣະອົງຈະພິພາກສາໂລກ
ມະນຸດຕາມສິ່ງທີ່ຈະມີຂຽນໄວ້ໃນປຶ້ມ.
ປະມານ 559-545 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ ໃນມື້ນັ້ນຈະມີຄົນເປັນ
ຈຳນວນຫລວງຫລາຍ—ເວລາເຮົາ
ຈະເລີ່ມທຳງານອັດສະຈັນໃນບັນດາ
ພວກເຂົາ, ເພື່ອເຮົາຈະຄິດເຖິງພັນທະ
ສັນຍາຂອງເຮົາ ຊຶ່ງເຮັດໄວ້ກັບລູກ
ຫລານມະນຸດ, ເພື່ອເຮົາຈະລົງມືອີກ
ເປັນຄັ້ງທີສອງທີ່ຈະນຳຜູ້ຄົນຂອງເຮົາ
ຊຶ່ງເປັນເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນກັບ
ຄົນມາ;

2 ແລະ ເພື່ອເຮົາຈະລະນຶກເຖິງສັນຍາ
ທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດໄວ້ກັບເຈົ້າມີໄຟ ແລະ ກັບ
ບິດາຂອງເຈົ້າອີກວ່າ ເຮົາຈະລະນຶກ
ເຖິງລູກຫລານຂອງເຈົ້າ ແລະວ່າຄຳ
ເວົ້າຂອງລູກຫລານຂອງເຈົ້າຈະອອກ
ຈາກປາກຂອງເຮົາໄປຫາລູກຫລານຂອງ

ເຈົ້າ; ແລະ ຄຳເວົ້າຂອງເຮົາຈະຮຽກຮ້ອງ
ອອກໄປຫາທີ່ສຸດຂອງແຜ່ນດິນໂລກ,
ເພື່ອເປັນຫລັກສັນຍານໃຫ້ແກ່ຜູ້ຄົນຂອງ
ເຮົາ, ຊຶ່ງເປັນເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ.

3 ເພາະຄຳເວົ້າຂອງເຮົາຈະສົ່ງສຽງ
ອອກໄປ—ຄົນຕ່າງຊາດສ່ວນຫລາຍ
ຈະເວົ້າວ່າ: ພຣະຄຣິສຕະທຳຄຳພີ!
ພຣະຄຣິສຕະທຳຄຳພີ! ເຮົາມີພຣະ
ຄຣິສຕະທຳຄຳພີຢູ່ແລ້ວ, ແລະ ຈະມີ
ພຣະຄຣິສຕະທຳຄຳພີເຫລັ້ມອື່ນອີກບໍ່
ໄດ້.

4 ແຕ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ:
ໂອ້ ຄົນໂງ່, ເຂົາຈະມີພຣະຄຣິສຕະທຳຄຳ
ພີ; ແລະ ມັນໄດ້ອອກມາຈາກຊາວຢິວ, ຜູ້
ຄົນແຫ່ງພັນທະສັນຍາໃນສະໄໝໂບຮານ
ຂອງເຮົາ. ແລະ ພວກເຂົາຕອບແທນ
ບຸນຄຸນຊາວຢິວຢ່າງໃດແດ່ສຳລັບພຣະ
ຄຣິສຕະທຳຄຳພີ ຊຶ່ງພວກເຂົາໄດ້ຮັບ
ຈາກພວກນັ້ນ? ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຄົນຕ່າງ
ຊາດໝາຍເຖິງອັນໃດ? ພວກເຂົາໄດ້ນຶກ
ເຖິງການເດີນທາງ ແລະ ການທຳງານ,
ແລະ ການເຈັບປວດຂອງຊາວຢິວ ແລະ
ຄວາມພາກພຽນຂອງພວກນັ້ນທີ່ມີຕໍ່ເຮົາ
ໃນການນຳຄວາມລອດມາສູ່ຄົນຕ່າງຊາດ
ຫລືບໍ່?

5 ໂອ້ ເຈົ້າຄົນຕ່າງຊາດ, ເຈົ້າຄິດເຖິງ
ຊາວຢິວ, ຊຶ່ງເປັນຜູ້ຄົນແຫ່ງພັນທະ
ສັນຍາໃນສະໄໝໂບຮານຂອງເຮົາຫລື
ບໍ່? ບໍ່ເຄີຍເລີຍ; ແຕ່ເຈົ້າສາບແຊ່ງ
ພວກເຂົາ, ແລະ ຊົ່ງພວກເຂົາ, ແລະ ບໍ່
ພະຍາຍາມນຳພວກເຂົາກັບຄືນມາ. ແຕ່
ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາຈະເອົາສິ່ງເຫລົ່ານີ້ທັງໝົດ
ກັບມາໃສ່ເທິງຫົວຂອງເຈົ້າເອງ; ເພາະ

ເຮົາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ບໍ່ລືມຜູ້ຄົນຂອງເຮົາ ເລີຍ.

6 ເຈົ້າຄົນໂງ່ທີ່ຈະເວົ້າວ່າ: ພຣະຄຣິສຕະທຳຄຳພີ, ເຮົາມີພຣະຄຣິສຕະທຳຄຳພີຢູ່ແລ້ວ, ແລະ ເຮົາບໍ່ຕ້ອງການພຣະຄຣິສຕະທຳຄຳພີເຫລັ້ມອື່ນອີກ. ເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບພຣະຄຣິສຕະທຳຄຳພີບໍ່ ນອກຈາກໂດຍຊາວຍີວ?

7 ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍ່ວ່າ ມີປະຊາຊາດຫລາຍກວ່າໜຶ່ງຊາດ? ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍ່ວ່າ ເຮົາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ, ຜູ້ສ້າງມະນຸດທັງປວງ, ແລະວ່າເຮົານຶກເຖິງຄົນທີ່ຢູ່ໃນເກາະໃນທະເລ; ແລະວ່າເຮົາປົກຄອງຢູ່ໃນທ້ອງຟ້າເບື້ອງເທິງ; ແລະ ໃນແຜ່ນດິນໂລກເບື້ອງລຸ່ມ; ແລະ ເຮົານຳຄວາມເວົ້າຂອງເຮົາອອກມາຫາລູກຫລານມະນຸດ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນສູ່ປະຊາຊາດທັງໝົດຂອງແຜ່ນດິນໂລກ?

8 ດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າຈົມວ່າ, ຍ້ອນວ່າເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບຄຳເວົ້າຂອງເຮົາຫລາຍຂຶ້ນບໍ່? ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍ່ວ່າ ປະຈັກພະຍານຂອງສອງປະຊາຊາດເປັນພະຍານຕໍ່ເຈົ້າວ່າເຮົາຄືພຣະເຈົ້າ, ວ່າເຮົານຶກເຖິງປະຊາຊາດໜຶ່ງເໝືອນກັນກັບອີກປະຊາຊາດໜຶ່ງ? ດັ່ງນັ້ນ, ເຮົາເວົ້າຄຳເວົ້າຄຳດຽວກັບປະຊາຊາດໜຶ່ງຄືກັນກັບເວົ້າກັບປະຊາຊາດອື່ນ. ແລະ ເມື່ອສອງປະຊາຊາດຈະຮ່ວມກັນ ປະຈັກພະຍານທັງສອງປະຊາຊາດຈະຮ່ວມກັນອີກ.

9 ແລະ ເຮົາກະທຳເຊັ່ນນີ້ ເພື່ອຈະໄດ້ພິສູດຕໍ່ຄົນຢ່າງຫລວງຫລາຍວ່າ ເຮົາເປັນເໝືອນກັບເຊັ່ນມື້ວານນີ້, ມື້ນີ້, ແລະ ຕະຫລອດການ; ແລະວ່າເຮົາເວົ້າອອກ

ໄປຕາມຄວາມພໍໃຈຂອງເຮົາ. ແລະ ເພາະວ່າເຮົາເວົ້າຄຳໜຶ່ງແລ້ວເຈົ້າບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຄິດວ່າເຮົາເວົ້າອີກຄຳໜຶ່ງບໍ່ໄດ້; ເພາະວຽກງານຂອງເຮົາຍັງບໍ່ທັນຈົບ ແລະ ມັນຈະຍັງບໍ່ຈົບຈົນເຖິງທີ່ສຸດຂອງມະນຸດ, ທັງຈາກເວລານີ້ເປັນຕົ້ນໄປ ແລະ ຕະຫລອດການ.

10 ດັ່ງນັ້ນ, ເພາະເຈົ້າມີພຣະຄຣິສຕະທຳຄຳພີແລ້ວ ແລະ ເຈົ້າກໍບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຄິດວ່າມັນມີຄຳເວົ້າທັງໝົດຂອງເຮົາຢູ່ໃນນັ້ນ; ທັງເຈົ້າບໍ່ຈຳເປັນຈະຕ້ອງຄິດວ່າເຮົາບໍ່ໄດ້ສັ່ງໃຫ້ບັນທຶກຕື່ມອີກ.

11 ເພາະເຮົາສັ່ງມະນຸດທັງປວງ, ທັງໃນທາງຕາເວັນອອກ, ແລະ ທາງຕາເວັນຕົກ, ທັງໃນທາງເໜືອ, ແລະ ທາງໃຕ້, ແລະ ໃນເກາະໃນທະເລ, ວ່າພວກເຂົາຈະບັນທຶກຄຳເວົ້າ ຊຶ່ງເຮົາເວົ້າກັບພວກເຂົາ; ເພາະຈາກໜັງສື ຊຶ່ງຈະມີບັນທຶກໄວ້ນັ້ນ ເຮົາຈະພິພາກສາໂລກ, ພິພາກສາທຸກໆຄົນຕາມການກະທຳຂອງພວກເຂົາ, ຕາມເລື່ອງທີ່ໄດ້ບັນທຶກໄວ້.

12 ເພາະຈິ່ງເບິ່ງ, ເຮົາຈະເວົ້າກັບຊາວຍີວ ແລະ ພວກເຂົາຈະບັນທຶກມັນໄວ້; ແລະ ເຮົາຈະເວົ້າກັບຊາວນີໄຟ ແລະ ພວກເຂົາຈະບັນທຶກມັນໄວ້; ແລະ ເຮົາຈະເວົ້າກັບເຜົ່າອື່ນໆຂອງເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນອີກ, ຊຶ່ງເຮົາໄດ້ນຳອອກໄປແລ້ວ ແລະ ພວກເຂົາຈະບັນທຶກມັນໄວ້; ແລະ ເຮົາຈະເວົ້າກັບປະຊາຊາດທັງໝົດຂອງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ເຂົາຈະບັນທຶກມັນໄວ້.

13 ແລະ ເຫດການຈະບັງເກີດຂຶ້ນຄືຊາວຍີວຈະມີຄຳເວົ້າຂອງຊາວນີໄຟ,

ແລະ ຊາວນີໄຟຈະມີຄຳເວົ້າຂອງຊາວຍິງ; ແລະ ຊາວນີໄຟກັບຊາວຍິງຈະມີຄຳເວົ້າຂອງເຜົ່າອິດສະຣາເອນທີ່ສູນຫາຍໄປ; ແລະ ເຜົ່າອິດສະຣາເອນທີ່ສູນຫາຍໄປຈະມີຄຳເວົ້າຂອງຊາວນີໄຟກັບຊາວຍິງ.

14 ແລະ ເຫດການຈະບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຜູ້ຄົນຂອງເຮົາ ຊຶ່ງເປັນຄົນຂອງເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ ຈະຖືກເຕົ້າໂຮມກັບຄົນບ້ານສູ່ແຜ່ນດິນແຫ່ງຊັບສົມບັດຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ຄຳເວົ້າຂອງເຮົາຈະຖືກເຕົ້າໂຮມໄວ້ເປັນຄຳດຽວກັນ. ແລະ ເຮົາຈະສະແດງແກ່ຄົນທີ່ຕໍ່ສູ້ກັບຄຳເວົ້າຂອງເຮົາ, ແລະ ກັບຜູ້ຄົນຂອງເຮົາຜູ້ເປັນເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນວ່າ ເຮົາຄືພຣະເຈົ້າ ແລະ ວ່າເຮົາໃຫ້ພັນທະສັນຍາໄວ້ກັບອັບຣາຮາມ ວ່າເຮົາຈະລະນຶກເຖິງລູກຫລານຂອງລາວຕະຫລອດໄປ.

ບົດທີ 30

ຄົນຕ່າງຊາດທີ່ປຽນໃຈເຫລື້ອມໃສຈະຖືກນັບເຂົ້າຢູ່ກັບຜູ້ຄົນແຫ່ງພັນທະສັນຍາ—ຊາວເລມັນກັບຊາວຍິງ ເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍຈະເຊື່ອຖືພຣະຄຳ ແລະ ຈະກັບກາຍເປັນຜູ້ຄົນທີ່ໜ້າຊົມ—ອິດສະຣາເອນຈະຖືກນຳກັບຄືນ ແລະ ຄົນຊົ່ວຈະຖືກທຳລາຍ. ປະມານ 559-545 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ, ພັນອງທີ່ຮັກແພງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະເວົ້າກັບພວກທ່ານ; ເພາະວ່າ ຂ້າພະເຈົ້ານີໄຟຈະ

ບໍ່ຍອມໃຫ້ພວກທ່ານຄິດວ່າ ພວກທ່ານຊອບທຳຫລາຍກວ່າຄົນຕ່າງຊາດ. ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ຖ້າຫາກພວກທ່ານບໍ່ຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ ພວກທ່ານກໍຈະຕາຍຄືກັນໝົດ; ຍ້ອນວ່າຂໍ້ຄວາມທີ່ເວົ້າໄວ້ ພວກທ່ານກໍຈຳຕ້ອງຄິດວ່າຄົນຕ່າງຊາດຖືກທຳລາຍໃຫ້ສິ້ນໄປ.

2 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າກັບພວກທ່ານວ່າ ຄົນຕ່າງຊາດຜູ້ໃດທີ່ຈະກັບໃຈຍອມເປັນຜູ້ຄົນແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ແລະ ຊາວຍິງຜູ້ໃດທີ່ຈະບໍ່ກັບໃຈຈະຖືກປະຖິ້ມ ເພາະວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ມີພັນທະສັນຍາກັບຜູ້ໃດນອກຈາກກັບຄົນທີ່ກັບໃຈ ແລະ ເຊື້ອຖືໃນພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ ຜູ້ເປັນພຣະຜູ້ບໍລິສຸດຂອງອິດສະຣາເອນ.

3 ແລະ ບັດນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າຈະທຳນາຍເພີ່ມເຕີມອີກກຸ່ງວກັບຊາວຍິງກັບຄົນຕ່າງຊາດ. ເພາະຫລັງຈາກໜັງສືທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າເຖິງຈະປະກົດອອກມາ, ແລະ ຖືກບັນທຶກໄວ້ໃຫ້ຄົນຕ່າງຊາດ, ແລະ ຖືກຜະນຶກໄວ້ໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອີກ, ແລະ ກໍຈະມີຄົນຈຳນວນຫລວງຫລາຍທີ່ຈະເຊື່ອຖືຂໍ້ຄວາມທີ່ຂຽນໄວ້; ແລະ ພວກເຂົາຈະນຳເອົາມັນອອກໄປຫາພວກທີ່ເຫລືອຢູ່ຂອງລູກຫລານຂອງພວກເຮົາ.

4 ແລະ ເວລານັ້ນຜູ້ທີ່ເຫລືອຢູ່ຂອງລູກຫລານຂອງພວກເຮົາຈະໄດ້ຮູ້ຈັກກຸ່ງວກັບພວກເຮົາວ່າ ພວກເຮົາມາຈາກເຢຣູຊາເລັມແບບໃດ, ແລະ ວ່າພວກເຂົາເປັນຜູ້ສືບຕະກຸນຂອງຊາວຍິງ.

5 ແລະ ພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດຈະຖືກປະກາດໃນບັນດາພວກ

ເຂົາ; ສະນັ້ນ, ພວກເຂົາຈະຖືກນຳກັບມາ ຫາຄວາມຮູ້ເລື່ອງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກ ເຂົາ ແລະ ຄວາມຮູ້ເລື່ອງພຣະເຢຊູຄຣິດ ອີກ, ຊຶ່ງມີຢູ່ໃນບັນດາບັນພະບຸລຸດຂອງ ພວກເຂົາ.

6 ແລະ ເມື່ອນັ້ນ ພວກເຂົາຈະປິຕິຍົນ ດີເພາະພວກເຂົາຈະຮູ້ຈັກວ່າ ມັນເປັນ ພອນໃຫ້ພວກເຂົາຈາກພຣະຫັດຂອງ ພຣະເຈົ້າ; ແລະ ສະເກັດແຫ່ງຄວາມ ມືດຂອງພວກເຂົາຈະເລີ່ມຕົກຈາກຕາ ຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ບໍ່ເທົ່າໃດລັ້ນຄົນ ຈະຜ່ານໄປໃນບັນດາພວກເຂົາ, ຈົນວ່າ ພວກເຂົາຈະເປັນຄົນຂາວ ແລະ ໜ້າຊົມ.

7 ແລະ ເຫດການຈະບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຊາວ ຢິວຊຶ່ງກະຈັດກະຈາຍໄປຈະເລີ່ມເຊື່ອໃນ ພຣະຄຣິດອີກ; ແລະ ພວກເຂົາຈະເລີ່ມ ຫ້ອນໂຮມກັນເຂົ້າມາໃນຜືນແຜ່ນດິນ; ແລະ ຫລາຍຕໍ່ຫລາຍຄົນຈະເຊື່ອໃນ ພຣະຄຣິດ ແລະ ຈະກັບເປັນຜູ້ຄົນທີ່ໜ້າ ຊົມຄືກັນ.

8 ແລະ ເຫດການຈະບັງເກີດຂຶ້ນຄື ອົງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຈະເລີ່ມທຳງານຂອງ ພຣະອົງໃນບັນດາປະຊາຊາດ, ຕະກູນ, ພາສາ, ແລະ ຜູ້ຄົນທັງປວງ, ເພື່ອຈະນຳ ການພື້ນຟູມາຫາຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງໃນ ແຜ່ນດິນໂລກ.

9 ແລະ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະພິພາກ ສາຄົນຍາກຈົນດ້ວຍຄວາມຊອບທຳ, ແລະ ຕຳນິດ້ວຍຄວາມທ່ຽງທຳ ເພື່ອຄົນ ໃຈອ່ອນໂຍນຂອງແຜ່ນດິນໂລກ. ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກຈະຖືກລົງໂທດຕາມຄຳສັ່ງ ຂອງພຣະອົງ; ແລະ ຄົນຊົ່ວກໍຈະຕາຍ ດ້ວຍຄຳພິພາກສາຂອງພຣະອົງ.

10 ເພາະວ່າເວລາມາເຖິງຢ່າງວ່ອງໄວ ຊຶ່ງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ເກີດ ຄວາມແບ່ງແຍກຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງໃນ ບັນດາຜູ້ຄົນ, ແລະ ພຣະອົງຈະທຳລາຍ ຄົນຊົ່ວ; ແລະ ພຣະອົງຈະໄວ້ຊີວິດຜູ້ຄົນ ຂອງພຣະອົງ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຖ້າຫາກຈະ ເປັນໄປວ່າພຣະອົງຈະຕ້ອງທຳລາຍຄົນ ຊົ່ວດ້ວຍໄຟ.

11 ແລະ ຄວາມຊອບທຳຈະເປັນຜ້າຄັດ ອຸທອນຂອງພຣະອົງ, ແລະ ຄວາມຊື່ສັດ ຈະເປັນຜ້າປຸງງຂອງພຣະອົງ.

12 ແລະ ຈາກນັ້ນໝາປ່າຈະຢູ່ກັບລູກ ແກະ; ເສືອດາວຈະນອນກັບລູກແກະ, ແລະ ລູກງົວ, ແລະ ສິງຫຸ່ມ, ແລະ ສັດລ້ຽງ ຈະລວມກັນຢູ່; ແລະ ເດັກນ້ອຍຜູ້ໜຶ່ງຈະ ນຳພາພວກເຂົາ.

13 ແລະ ງົວແມ່ກັບໝີຈະມີອາຫານ ການກິນ; ລູກຂອງມັນຈະນອນຢູ່ນຳກັນ; ແລະ ສິງຈະກິນເພື່ອງເຂົ້າ ຄືກັນກັບ ງົວເຖິກ.

14 ແລະ ເດັກນ້ອຍດູດນົມຈະຫລິ້ນ ຢູ່ໃນຮູງພິດ, ແລະ ເດັກນ້ອຍທີ່ເຊົານົມ ແລ້ວຈະວາງມືຂອງມັນໃນກົງຮ້າຍ.

15 ມັນຈະບໍ່ທຳຮ້າຍ ຫລື ທຳລາຍໄປ ທົ່ວພູເຂົາອັນສັກສິດຂອງເຮົາ; ເພາະວ່າ ແຜ່ນດິນໂລກຈະເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮູ້ ກ່ຽວກັບເລື່ອງຂອງພຣະເຈົ້າຄືກັນກັບນ້ຳ ບົກຄຸມທະເລ.

16 ສະນັ້ນ, ເລື່ອງຂອງປະຊາຊາດທັງ ໝົດຈະເປັນທີ່ຮູ້ຈັກກັນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ທຸກ ຢ່າງຈະເປັນທີ່ຮູ້ຈັກແກ່ລູກຫລານມະນຸດ.

17 ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ຈະເປັນຄວາມລັບເພາະ ມັນຈະຖືກເປີດເຜີຍ; ຈະບໍ່ມີງານແຫ່ງ

ຄວາມມິດເພາະມັນຈະຖືກປະກົດໃຫ້ເຫັນໃນຄວາມສະຫວ່າງ; ແລະ ບໍ່ມີສິ່ງໃດຈະຖືກຜະນຶກໄວ້ໃນແຜ່ນດິນໂລກເພາະມັນຈະຖືກປ່ອຍອອກມາ.

18 ສະນັ້ນ, ທຸກຢ່າງທີ່ຖືກເປີດເຜີຍແກ່ລູກຫລານມະນຸດຈະຖືກເປີດເຜີຍໃນນັ້ນ; ແລະ ຊາຕານຈະບໍ່ມີອຳນາດເໜືອໃຈຂອງລູກຫລານມະນຸດອີກເປັນເວລາດົນນານ. ແລະ ບັດນີ້, ພິນ້ອງທີ່ຮັກແພງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຈົບຂໍ້ຄວາມຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄວ້ເທົ່ານີ້.

ບົດທີ 31

ມີໄຟເວົ້າວ່າເປັນດ້ວຍເຫດໃດພຣະຄຣິດຈຶ່ງຮັບບັບຕິສະມາ—ມະນຸດຄວນຕິດຕາມພຣະຄຣິດ, ຮັບບັບຕິສະມາ, ຮັບເອົາພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ແລະ ອົດທົນຈົນເຖິງທີ່ສຸດເພື່ອຄວາມລອດ—ການກັບໃຈ ແລະ ການບັບຕິສະມາແມ່ນປະຕູທີ່ຈະນຳໄປເຖິງທາງຄັບ ແລະ ແຄບ—ຊີວິດນິລັນດອນມາເຖິງຜູ້ທີ່ຮັກສາພຣະບັນຍັດຫລັງຈາກບັບຕິສະມາ. ປະມານ 559–545 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າມີໄຟຈົບການທຳນາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າທີ່ໃຫ້ກັບພວກທ່ານ, ພິນ້ອງທີ່ຮັກແພງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ບັນທຶກທັງໝົດໄວ້ບໍ່ໄດ້ນອກຈາກສອງສາມເລື່ອງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າຕ້ອງເກີດຂຶ້ນຢ່າງແນ່ນອນ; ທັງຂ້າພະເຈົ້າບັນທຶກໄວ້ບໍ່ໄດ້ນອກຈາກຄຳເວົ້າສອງສາມຄຳຂອງຢາໂຄບນ້ອງຊາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

2 ດັ່ງນັ້ນ, ເລື່ອງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ບັນທຶກໄວ້ກໍພຽງພໍສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າ, ນອກຈາກຈະເປັນຄຳເວົ້າສອງສາມຄຳ ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງເວົ້າກ່ຽວກັບຄຳສອນຂອງພຣະຄຣິດ; ດັ່ງນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະເວົ້າກັບພວກທ່ານຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງຕາມຄວາມແຈ່ມແຈ້ງຂອງການທຳນາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

3 ເພາະຈິດວິນຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າເບີກບານໃນຄວາມແຈ່ມແຈ້ງ; ເພາະຕາມວິທີນີ້ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທຳກຳນຢູ່ໃນບັນດາລູກຫລານມະນຸດ. ເພາະອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າປະທານຄວາມສະຫວ່າງໃຫ້ແກ່ຄວາມເຂົ້າໃຈ; ເພາະພຣະອົງຮັບສັ່ງກັບມະນຸດຕາມພາສາຂອງພວກເຂົາ ຊຶ່ງໄປສູ່ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຂົາ.

4 ສະນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າຢາກໃຫ້ພວກທ່ານຈິດຈຳວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າກັບພວກທ່ານແລ້ວກ່ຽວກັບສາດສະດາຜູ້ນັ້ນທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສະແດງໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນ, ທີ່ຈະໃຫ້ບັບຕິສະມາແກ່ລູກແກະຂອງພຣະເຈົ້າ, ຊຶ່ງຈະຍົກເອົາບາບຂອງໂລກໄປ.

5 ແລະ ບັດນີ້, ຖ້າຫາກລູກແກະຂອງພຣະເຈົ້າ, ໂດຍທີ່ພຣະອົງບໍລິສຸດຍັງຈຳຕ້ອງຮັບບັບຕິສະມາດ້ວຍນ້ຳ ເພື່ອໃຫ້ຄວາມຊອບທຳທັງໝົດສຳເລັດ, ໂອ້ແລ້ວພວກເຮົາ ໂດຍທີ່ບໍ່ບໍລິສຸດ ຈະຍັງຕ້ອງຮັບບັບຕິສະມາຍິ່ງກວ່ານັ້ນພຽງໃດ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນດ້ວຍນ້ຳ!

6 ແລະບັດນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າຢາກຖາມພວກທ່ານ, ພິນ້ອງທີ່ຮັກແພງຂອງຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, ດ້ວຍເລື່ອງໃດທີ່ລູກແກະຂອງ

ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄວາມຊອບທໍາທັງ
ໝົດສໍາເລັດ ໂດຍການຮັບບັບຕິສະມາ
ດ້ວຍນໍ້າ?

7 ພວກທ່ານບໍ່ຮູ້ບໍ່ວ່າພຣະອົງບໍລິສຸດ?
ແຕ່ເຖິງແມ່ນພຣະອົງບໍລິສຸດ, ພຣະອົງ
ຍັງສະແດງແກ່ລູກຫລານມະນຸດວ່າ ຕາມ
ທາງຂອງເນື້ອໜັງ ພຣະອົງຖ່ອມຕົວ
ຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະບິດາ, ແລະ ເປັນ
ພະຍານຕໍ່ພຣະບິດາວ່າ ຈະເຊື່ອພັງພຣະ
ອົງໃນການຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະ
ອົງ.

8 ດັ່ງນັ້ນ, ຫລັງຈາກພຣະອົງຮັບບັບຕິ
ສະມາດ້ວຍນໍ້າແລ້ວ ພຣະວິນຍານ
ບໍລິສຸດຈຶ່ງສະເດັດລົງມາເທິງພຣະອົງໃນ
ຮູບນົກເຂົາ.

9 ແລະ ອີກຢ່າງໜຶ່ງ, ມັນສະແດງໃຫ້
ລູກຫລານມະນຸດເຫັນຄວາມຄັບຂອງ
ເສັ້ນທາງ, ແລະ ຄວາມແຄບຂອງປະຕູ,
ຊຶ່ງໂດຍທາງນັ້ນພວກເຂົາຈະເຂົ້າໄປ
ໂດຍທີ່ພຣະອົງເຮັດເປັນຕົວຢ່າງໄວ້
ຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາແລ້ວ.

10 ແລະ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບລູກ
ຫລານມະນຸດວ່າ: ພວກທ່ານຈຶ່ງຕາມ
ເຮົາມາເຖິດ. ດັ່ງນັ້ນ, ພິນ້ອງທີ່ຮັກແພງ
ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ພວກເຮົາຈະຕາມພຣະ
ເຢຊູໄດ້ບໍ່ອກຈາກພວກເຮົາຈະເຕັມໃຈ
ຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະບິດາ?

11 ແລະ ພຣະບິດາໄດ້ກ່າວວ່າ: ຈົ່ງກັບ
ໃຈ! ຈົ່ງກັບໃຈ, ແລະ ຮັບບັບຕິສະມາໃນ
ພຣະນາມຂອງບຸດທີ່ຮັກຂອງເຮົາ.

12 ແລະ ສຽງຂອງພຣະບຸດມາເຖິງ
ຂ້າພະເຈົ້າອີກ, ມີຄວາມວ່າ: ຄົນທີ່ຮັບ
ບັບຕິສະມາໃນພຣະນາມຂອງເຮົາ, ພຣະ

ບິດາຈະປະທານພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ
ໃຫ້ພວກເຂົາເໝືອນກັບເຮົາ; ດັ່ງນັ້ນ, ຈົ່ງ
ຕາມເຮົາມາ, ແລະ ເຮັດສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຫັນ
ເຮົາເຮັດ.

13 ດັ່ງນັ້ນ, ພິນ້ອງທີ່ຮັກແພງຂອງ
ຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ຖ້າຫາກ
ພວກທ່ານຈະໄປຕາມພຣະບຸດດ້ວຍ
ຄວາມມັ່ງໝາຍເຕັມທີ່ແຫ່ງໃຈ ໂດຍ
ບໍ່ເປັນຄົນໜ້າຊື່ໃຈຄົດ ແລະ ບໍ່ມີການ
ຫລອກລວງຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ,
ແຕ່ດ້ວຍເຈດຕະນາອັນແທ້ຈິງ, ໂດຍ
ການກັບໃຈຈາກບາບຂອງພວກທ່ານ,
ໂດຍການເປັນພະຍານຕໍ່ພຣະບິດາວ່າ
ພວກທ່ານເຕັມໃຈຮັບພຣະນາມຂອງ
ພຣະຄຣິດໂດຍການບັບຕິສະມາ—ແທ້
ຈິງແລ້ວ, ໂດຍການຕາມພຣະຜູ້ເປັນ
ເຈົ້າ ແລະ ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຂອງ
ທ່ານລົງໄປໃນນໍ້າຕາມຄໍາຂອງພຣະອົງ
ຈົ່ງເບິ່ງເມື່ອນັ້ນທ່ານຈະໄດ້ຮັບພຣະວິນ
ຍານບໍລິສຸດ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເມື່ອນັ້ນການ
ບັບຕິສະມາດ້ວຍໄຟ ແລະ ດ້ວຍພຣະ
ວິນຍານບໍລິສຸດຈະມາເຖິງ ແລະ ເມື່ອນັ້ນ
ພວກທ່ານຈະເວົ້າໄດ້ດ້ວຍລິ້ນຂອງທູດ,
ແລະ ຮ້ອງສັນລະເສີນແດ່ພຣະຜູ້ບໍລິສຸດ
ຂອງອິດສະຣາເອນ.

14 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ພິນ້ອງທີ່ຮັກແພງຂອງ
ຂ້າພະເຈົ້າ, ສຽງຂອງພຣະບຸດມາເຖິງ
ຂ້າພະເຈົ້າ, ມີຄວາມວ່າ: ຫລັງຈາກເຈົ້າ
ກັບໃຈຈາກບາບຂອງເຈົ້າ ແລະ ເປັນ
ພຣະຍານຕໍ່ພຣະບິດາວ່າ ເຈົ້າເຕັມ
ໃຈຮັກສາບັນຍັດຂອງເຮົາ ໂດຍການ
ບັບຕິສະມາດ້ວຍນໍ້າ, ແລະ ຮັບການ
ບັບຕິສະມາດ້ວຍໄຟ, ແລະ ດ້ວຍພຣະ

ວິນຍານບໍລິສຸດ, ແລະ ເວົ້າດ້ວຍວາຈາ
ໃໝ່, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນດ້ວຍວາຈາຂອງ
ທູດ, ແລະ ຫລັງຈາກນັ້ນຈະປະຕິເສດ
ເຮົາ, ມັນຈະເປັນການດີກວ່າ ສຳລັບເຈົ້າ
ຖ້າຫາກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮູ້ຈັກເຮົາເລີຍ.

15 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນສຽງຈາກ
ພຣະບິດາ, ມີຄວາມວ່າ: ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຄຳ
ຂອງຜູ້ເປັນທີ່ຮັກຂອງເຮົາຈິງ ແລະ ຊື່ສັດ.
ຜູ້ໃດອິນທິນຈິນເຖິງທີ່ສຸດຜູ້ນັ້ນຈະລອດ.

16 ແລະ ບັດນີ້, ພີ່ນ້ອງທີ່ຮັກແພງຂອງ
ຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ດ້ວຍສິ່ງນີ້ວ່າ
ນອກຈາກມະນຸດຈະອິດທິນຈິນເຖິງທີ່ສຸດ
ໃນການທຳຕາມຕົວຢ່າງຂອງພຣະບຸດ
ຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່, ເຂົາຈະ
ລອດບໍ່ໄດ້.

17 ສະນັ້ນ, ຈົ່ງ ເຮັດສິ່ງທີ່ ຂ້າພະ
ເຈົ້າບອກພວກທ່ານວ່າຂ້າພະເຈົ້າ
ໄດ້ເຫັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ
ແລະ ພຣະຜູ້ໂຖ່ຂອງພວກທ່ານເຮັດ;
ເພາະດ້ວຍເຫດນີ້ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຈິ່ງຖືກສະ
ແດງແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ ເພື່ອພວກທ່ານຈະ
ໄດ້ຮູ້ຈັກປະຕູ ຊຶ່ງໂດຍທາງນັ້ນພວກທ່ານ
ຄວນເຂົ້າໄປ. ເພາະປະຕູທີ່ພວກທ່ານ
ຄວນເຂົ້າໄປຄືການກັບໃຈ ແລະ ຮັບ
ການບັບຕິສະມາດ້ວຍນ້ຳ; ແລະ ເວລາ
ນັ້ນການປົດບາບຂອງພວກທ່ານຈະມາ
ເຖິງໂດຍໄພ ແລະ ໂດຍພຣະວິນຍານ
ບໍລິສຸດ.

18 ແລະ ເມື່ອພວກທ່ານຍອມຢູ່ໃນ
ທາງຄັບ ແລະ ແຄບນີ້ຊຶ່ງນຳໄປຫາຊີວິດ
ນິລັນດອນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກທ່ານເຂົ້າ
ໄປໃນປະຕູແລ້ວ; ພວກທ່ານເຮັດຕາມ
ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະບິດາ ແລະ ພຣະ

ບຸດ; ແລະ ພວກທ່ານຮັບພຣະວິນຍານ
ບໍລິສຸດ ຊຶ່ງເປັນພຣະຍານເຖິງພຣະບິດາ
ແລະ ພຣະບຸດເພື່ອໃຫ້ສັນຍາ ຊຶ່ງພຣະ
ອົງເຮັດໄວ້ສຳເລັດ, ຄືຖ້າຫາກພວກທ່ານ
ເຂົ້າໄປທາງນັ້ນ ພວກທ່ານຈະໄດ້ຮັບ.

19 ແລະ ບັດນີ້, ພີ່ນ້ອງທີ່ຮັກແພງຂອງ
ຂ້າພະເຈົ້າ, ຫລັງຈາກພວກທ່ານເຂົ້າໄປ
ໃນທາງຄັບ ແລະ ແຄບນັ້ນແລ້ວ, ຂ້າພະ
ເຈົ້າຢາກຖາມວ່າເຮັດທຸກຢ່າງແລ້ວບໍ່?
ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າກັບພວກທ່ານ
ວ່າ, ບໍ່ເລີຍ; ເພາະພວກທ່ານບໍ່ໄດ້ມາເຖິງ
ທີ່ນີ້ນອກຈາກເປັນໄປໂດຍພຣະຄຳຂອງ
ພຣະຄຣິດ, ພ້ອມດ້ວຍສັດທາອັນບໍ່ສັ່ນ
ສະເຫຼືອນໃນພຣະອົງ, ໂດຍໄວ້ວາງໃຈ
ຢ່າງເຕັມທີ່ໃນຄຸນຄວາມດີຂອງພຣະອົງ
ຜູ້ຊົງອານຸພາບເພື່ອຊ່ອຍໃຫ້ລອດ.

20 ດັ່ງນັ້ນ, ພວກທ່ານຕ້ອງມຸ້ງໜ້າດ້ວຍ
ຄວາມໝັ້ນຄົງໃນພຣະຄຣິດ, ໂດຍມີ
ຄວາມສະຫວ່າງຢ່າງບໍລິບູນຂອງຄວາມ
ຫວັງ ແລະ ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ
ແລະ ຂອງມະນຸດທັງປວງ. ດັ່ງນັ້ນ, ຖ້າ
ຫາກພວກທ່ານຈະມຸ້ງໜ້າຊິ້ນຊົມດ້ວຍ
ພຣະຄຳຂອງພຣະຄຣິດ ແລະ ອິດທິນຈິນ
ເຖິງທີ່ສຸດແລ້ວ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະບິດາໄດ້
ກ່າວໄວ້ດັ່ງນີ້: ເຈົ້າຈະມີຊີວິດນິລັນດອນ.

21 ແລະ ບັດນີ້, ຈົ່ງເບິ່ງພີ່ນ້ອງທີ່ຮັກ
ແພງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ນີ້ຄືທາງນັ້ນ
ແລະ ບໍ່ມີທາງ ຫລື ພຣະນາມອື່ນໃດຈະ
ປະທານໃຫ້ພາຍໃຕ້ສະຫວັນອີກເລີຍ
ຊຶ່ງໂດຍທາງນັ້ນມະນຸດຈະລອດໄດ້ໃນ
ອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ແລະ ບັດນີ້, ຈົ່ງ
ເບິ່ງ ນີ້ຄືຄຳສອນຂອງພຣະຄຣິດ, ແລະ
ຄືຄຳສອນອັນດຽວ ແລະ ແທ້ຈິງຂອງ

ພຣະບິດາ ແລະ ຂອງພຣະບຸດ ແລະ ຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ຊຶ່ງເປັນພຣະເຈົ້າອົງດຽວ, ທີ່ເປັນຢູ່ຕະຫລອດການ. ອາແມນ.

ບົດທີ 32

ທູດກ່າວ ໂດຍອຳນາດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ—ມະນຸດຄວນອະທິຖານ ແລະ ຮັບຄວາມຮູ້ເພີ່ມເຕີມເພື່ອຕົວເອງ ຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ປະມານ 559-545 ປີ ກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ບັດນີ້, ຈົ່ງເບິ່ງພື້ນອງທີ່ຮັກແພງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າພວກທ່ານໄຕ່ຕອງຢູ່ໃນໃຈແລ້ວກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ພວກທ່ານຄວນເຮັດຫລັງຈາກເຂົ້າໄປໃນທາງນັ້ນ. ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຫດໃດພວກທ່ານຈຶ່ງໄຕ່ຕອງເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ຢູ່ໃນໃຈອີກ?

2 ພວກທ່ານຈຳໄດ້ບໍ່ວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າກັບພວກທ່ານວ່າ ຫລັງຈາກຮັບພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແລ້ວ ພວກທ່ານຈະເວົ້າດ້ວຍລິ້ນຂອງທູດ? ແລະ ບັດນີ້, ພວກທ່ານຈະເວົ້າດ້ວຍລິ້ນຂອງທູດໄດ້ແນວໃດນອກຈາກຈະເປັນໄປໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ?

3 ເຫລົ່າທູດກ່າວໂດຍອຳນາດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ; ດັ່ງນັ້ນ ພວກເພິ່ນຈຶ່ງກ່າວຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດ. ດັ່ງນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າກັບພວກທ່ານວ່າ, ຈົ່ງຊິ້ນຊົມດ້ວຍພຣະຄຳຂອງພຣະຄຣິດ; ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະຄຳຂອງພຣະຄຣິດຈະບອກພວກທ່ານທຸກຢ່າງທີ່ພວກທ່ານຄວນເຮັດ.

4 ດັ່ງນັ້ນ, ບັດນີ້ຫລັງຈາກຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າຂໍ້ຄວາມນີ້ແລ້ວ ຖ້າຫາກພວກທ່ານບໍ່ເຂົ້າໃຈມັນກໍເປັນເພາະພວກທ່ານບໍ່ທຸນຖາມ ແລະ ທັງພວກທ່ານບໍ່ເຄາະ; ດັ່ງນັ້ນ, ພວກທ່ານຈຶ່ງບໍ່ຖືກພາມາຫາຄວາມສະຫວ່າງ, ແຕ່ຕ້ອງຕາຍຢູ່ໃນຄວາມມິດ.

5 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າກັບພວກທ່ານອີກວ່າ ຖ້າຫາກພວກທ່ານຈະເຂົ້າໄປໂດຍທາງນັ້ນ ແລະ ໄດ້ຮັບພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ພຣະອົງຈະສະແດງທຸກຢ່າງທີ່ພວກທ່ານຄວນເຮັດໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ.

6 ຈົ່ງເບິ່ງ, ນີ້ຄືຄຳສອນຂອງພຣະຄຣິດ, ແລະ ຈະບໍ່ມີຄຳສອນປະທານໃຫ້ອີກຈົນຫລັງຈາກພຣະອົງຈະສະແດງ ແລະ ປະກົດຕົວແກ່ພວກທ່ານໃນເນື້ອໜັງ. ແລະ ເມື່ອພຣະອົງຈະປະກົດຕົວໃຫ້ປະກົດແກ່ທ່ານໃນເນື້ອໜັງແລ້ວ, ສິ່ງທີ່ພຣະອົງຈະກ່າວກັບພວກທ່ານ, ພວກທ່ານຈຶ່ງປະຕິບັດ.

7 ແລະ ບັດນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າມີໄຟເວົ້າອີກບໍ່ໄດ້; ພຣະວິນຍານຢຸດການເອີ້ນປາກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຈະຖືກຖິ້ມໃຫ້ເປັນທຸກເພາະຄວາມບໍ່ເຊື່ອຖື, ແລະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ, ແລະ ຄວາມໂງ່ຈ້າ ແລະ ຄວາມແຂງຄໍຂອງມະນຸດ; ເພາະພວກເຂົາບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມຮູ້ທັງບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມຮູ້ອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ມີໃຫ້ພວກເຂົາດ້ວຍຄວາມແຈ່ມແຈ້ງ, ເຖິງແມ່ນຄວາມແຈ່ມແຈ້ງເທົ່າທີ່ຖ້ອຍຄຳຈະແຈ່ມແຈ້ງໄດ້.

8 ແລະ ບັດນີ້, ພື້ນອງທີ່ຮັກແພງຂອງ

ຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນວ່າ ພວກ
ທ່ານຍັງໄຕ່ຕອງຢູ່ໃນໃຈ; ແລະ ມັນ
ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າໂສກເສົ້າທີ່ຕ້ອງໄດ້
ເວົ້າກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້ກັບພວກທ່ານ. ເພາະ
ຖ້າຫາກພວກທ່ານຈະເຊື່ອຟັງພຣະວິນ
ຍານຊຶ່ງສອນມະນຸດໃຫ້ອະທິຖານ, ພວກ
ທ່ານຈະຮູ້ວ່າພວກທ່ານຕ້ອງອະທິຖານ;
ເພາະວິນຍານຊົ່ວບໍ່ສອນມະນຸດໃຫ້
ອະທິຖານ, ແຕ່ສອນເຂົາວ່າບໍ່ຕ້ອງ
ອະທິຖານ.

9 ແຕ່ຈິ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເວົ້າກັບ
ພວກທ່ານວ່າ ພວກທ່ານຕ້ອງອະທິຖານ
ສະເໝີ ແລະ ບໍ່ຕ້ອງທົ່ຖອຍ; ວ່າພວກ
ທ່ານຕ້ອງບໍ່ເຮັດສິ່ງໃດທີ່ຈະຖະຫວາຍ
ແຕ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ນອກຈາກຂັນທຳອິດ
ພວກທ່ານຕ້ອງອະທິຖານຫາພຣະບິດາ
ໃນພຣະນາມຂອງພຣະຄຣິດເສຍກ່ອນ,
ເພື່ອພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ການກະທຳຂອງ
ພວກທ່ານສັກສິດແກ່ພວກທ່ານ, ເພື່ອ
ການກະທຳຂອງພວກທ່ານຈະເປັນໄປ
ເພື່ອຄວາມຜາສຸກຂອງຈິດວິນຍານຂອງ
ພວກທ່ານເອງ.

ບົດທີ 33

ຄຳເວົ້າຂອງມີໄຟເປັນຄວາມຈິງ—ມັນ
ເປັນພະຍານເຖິງພຣະຄຣິດ—ຜູ້ທີ່ເຊື່ອ
ໃນພຣະຄຣິດຈະເຊື່ອຖ້ອຍຄຳຂອງມີ
ໄຟ, ຊຶ່ງຈະຍືນເປັນພະຍານຕໍ່ໜ້າບັນລັງ
ພິພາກສາ. ປະມານ 559–545 ປີ ກ່ອນ
ຄ.ສ.

1 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າມີໄຟບັນທຶກ
ເລື່ອງທັງໝົດທີ່ສອນໃນບັນດາຜູ້ຄົນ

ຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄວ້ບໍ່ໄດ້; ທັງຂ້າພະເຈົ້າບໍ່
ສາມາດບັນທຶກໄວ້ໄດ້ເທົ່າກັບການເວົ້າ;
ເພາະວ່າເມື່ອມີຜູ້ໃດເວົ້າໂດຍອຳນາດ
ຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ອຳນາດຂອງ
ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຍ່ອມນຳຄຳເວົ້າໄປ
ຫາໃຈຂອງລູກຫລານມະນຸດ.

2 ແຕ່ຈິ່ງເບິ່ງ, ມີຄົນເປັນຈຳນວນ
ຫລວງຫລາຍທີ່ເຮັດໃຈແຂງກະດ້າງຕໍ່
ພຣະວິນຍານອັນສັກສິດ ຈົນພຣະອົງ
ບໍ່ມີບ່ອນຢູ່ໃນພວກເຂົາ; ດັ່ງນັ້ນ, ພວກ
ເຂົາຈິ່ງປະຖິ້ມຫລາຍສິ່ງຫລາຍຢ່າງທີ່ໄດ້
ບັນທຶກໄວ້ ແລະ ຖືວ່າມັນບໍ່ມີຄຸນຄ່າ.

3 ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າມີໄຟບັນທຶກເລື່ອງທີ່ຂ້າ
ພະເຈົ້າໄດ້ຂຽນໄວ້, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຖືວ່າ
ມັນມີຄຸນຄ່າອັນໃຫຍ່ຫລວງ, ແລະ ໂດຍ
ສະເພາະຕໍ່ຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ເພາະ
ຂ້າພະເຈົ້າອະທິຖານຢູ່ຕະຫລອດເວລາ
ເພື່ອພວກເຂົາໃນເວລາກາງເວັນ, ແລະ
ຕາຂອງຂ້າພະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ໝອນຂອງ
ຂ້າພະເຈົ້າປຽກໃນເວລາກາງຄືນ ເພາະ
ພວກເຂົາ; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຮັອງທູນຕໍ່
ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍສັດທາ
ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ, ພຣະອົງຈະໄດ້ຍິນ
ສຽງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

4 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ອົງພຣະຜູ້ເປັນ
ເຈົ້າຈະອຸທິດຄຳອະທິຖານຂອງຂ້າພະ
ເຈົ້າ ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງຜູ້ຄົນຂອງ
ຂ້າພະເຈົ້າ. ແລະ ຂໍ້ຄວາມທີ່ຂ້າພະ
ເຈົ້າບັນທຶກໄວ້ດ້ວຍຄວາມອ່ອນແອຈະ
ຖືກເຮັດໃຫ້ເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນເພື່ອພວກເຂົາ;
ເພາະມັນຈະຊັກຊວນໃຫ້ພວກເຂົາເຮັດ
ຄວາມດີ; ມັນຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້
ເລື່ອງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາ; ແລະ

ມັນກ່າວເຖິງພຣະເຢຊູ ແລະ ຊັກຊວນໃຫ້ພວກເຂົາເຊື່ອໃນພຣະອົງ ແລະ ອົດທົນຈົນເຖິງທີ່ສຸດ ຊຶ່ງມັນຄືຊີວິດນິລັນດອນ.

5 ແລະມັນໄດ້ກ່າວຮຸນແຮງຕິຕຽນບາບ, ຕາມຄວາມແຈ່ມແຈ້ງຂອງຄວາມຈິງ; ດັ່ງນັ້ນ, ບໍ່ມີຜູ້ໃດຈະກຽດຊັງ ຂໍ້ຄວາມທີ່ຂ້າພະເຈົ້າບັນທຶກໄວ້ນອກຈາກພວກເຂົາຈະເປັນຂອງວິນຍານຂອງມານ.

6 ຂ້າພະເຈົ້າປາບປື້ມໃນຄວາມແຈ່ມແຈ້ງ; ຂ້າພະເຈົ້າປາບປື້ມໃນຄວາມຈິງ; ຂ້າພະເຈົ້າປາບປື້ມໃນພຣະເຢຊູຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເພາະພຣະອົງໄດ້ໂຖ່ຈິດວິນຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈາກນະລົກ.

7 ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມໃຈບຸນຕໍ່ຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ສັດທາອັນແຮງກ້າໃນພຣະຄຣິດ ວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະພົບຈິດວິນຍານຫລວງຫລາຍທີ່ບໍ່ມີມິນທິນທີ່ບັນລັງພິພາກສາຂອງພຣະອົງ.

8 ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມໃຈບຸນຕໍ່ຊາວຢິວ—ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວວ່າຊາວຢິວເພາະຂ້າພະເຈົ້າໝາຍເຖິງຜູ້ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຫນີຈາກມາ.

9 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມໃຈບຸນຕໍ່ຄົນຕ່າງຊາດນຳອີກ. ແຕ່ຈິ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າຫວັງໃນຄົນເຫລົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ ຖ້າຫາກພວກເຂົາບໍ່ປອງດອງກັບພຣະຄຣິດ, ແລະ ເຂົ້າໄປໃນປະຕູທີ່ແຄບ ແລະ ເດີນໄປໃນທາງທີ່ຄັບ ຊຶ່ງນຳໄປສູ່ຊີວິດ, ແລະ ດຳເນີນຕໍ່ໄປໃນທາງນັ້ນຈົນເຖິງທີ່ສຸດຂອງວັນເວລາແຫ່ງການທົດລອງ.

10 ແລະ ບັດນີ້, ພິມ້ອງທີ່ຮັກແພງຂອງຂ້າພະເຈົ້າກັບຊາວຢິວນຳອີກ, ແລະ ພວກທ່ານທັງຫລາຍທີ່ສຸດຂອງແຜ່ນດິນ

ໂລກ, ຈົ່ງຟັງຂໍ້ຄວາມນີ້ ແລະ ເຊື່ອໃນພຣະຄຣິດ; ແລະ ຖ້າຫາກພວກທ່ານບໍ່ເຊື່ອໃນຂໍ້ຄວາມເຫລົ່ານີ້ກໍຈົ່ງໃຫ້ເຊື່ອໃນພຣະຄຣິດ. ແລະ ຖ້າຫາກພວກທ່ານຈະເຊື່ອໃນພຣະຄຣິດ ພວກທ່ານຈະເຊື່ອໃນຂໍ້ຄວາມນີ້, ເພາະມັນເປັນພຣະຄຳຂອງພຣະຄຣິດ, ແລະ ພຣະອົງໄດ້ປະທານໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າ; ແລະ ມັນສອນຄົນທັງປວງວ່າ ພວກເຂົາຄວນເຮັດຄວາມດີ.

11 ແລະ ຖ້າຫາກພວກທ່ານຕັດສິນວ່າມັນບໍ່ເປັນພຣະຄຳຂອງພຣະຄຣິດ—ເພາະພຣະຄຣິດຈະສະແດງແກ່ພວກທ່ານໃນວັນສຸດທ້າຍດ້ວຍອຳນາດ ແລະ ລັດສະໝີພາບອັນຍິ່ງໃຫຍ່ວ່າ ມັນເປັນພຣະຄຳຂອງພຣະອົງ; ແລະ ພວກທ່ານກັບຂ້າພະເຈົ້າຈະປະເຊີນໜ້າກັນຢູ່ບ່ອນພິພາກສາຂອງພຣະອົງ; ແລະ ພວກທ່ານຈະຮູ້ວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບບັນຊາຈາກພຣະອົງໃຫ້ບັນທຶກເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ເຖິງແມ່ນຂ້າພະເຈົ້າອ່ອນແອ.

12 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າອະທິຖານຕໍ່ພຣະບິດາໃນພຣະນາມຂອງພຣະຄຣິດວ່າ ຫລາຍຄົນພວກເຮົາຖ້າຫາກບໍ່ແມ່ນໝົດທຸກຄົນ ຂໍໃຫ້ໄດ້ຮັບຄວາມລອດໃນອານາຈັກຂອງພຣະອົງໃນວັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ສຸດທ້າຍນັ້ນເທີ້ນ.

13 ແລະ ບັດນີ້, ພິມ້ອງທີ່ຮັກແພງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຄົນທັງປວງທີ່ເປັນເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ, ແລະ ທ່ານທັງຫລາຍທີ່ສຸດຂອງແຜ່ນດິນໂລກ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເວົ້າກັບພວກທ່ານຄືສຽງຂອງຄົນທີ່ຮ້ອງອອກມາຈາກພື້ນດິນ: ລາກ່ອນຈົນກວ່າວັນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ນັ້ນຈະມາເຖິງ.

14 ແລະ ຕໍ່ ຜູ້ ທີ່ ບໍ່ ຍອມຮັບ ພຣະ ກະລຸນາ ທີ່ ຄຸນຂອງ ພຣະ ເຈົ້າ, ແລະ ບໍ່ ນັບຖື ຖ້ອຍຄຳ ຂອງ ຊາວ ຍິວ, ແລະ ຄຳ ເວົ້າ ຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າ ນຳ ອີກ, ແລະ ກັບ ຖ້ອຍຄຳ ຊຶ່ງ ຈະ ອອກ ຈາກ ປາກ ຂອງ ລູກ ແກະ ຂອງ ພຣະ ເຈົ້າ, ຈົ່ງ ເບິ່ງ, ຂ້າພະ ເຈົ້າ ຂໍ ກ່າວ ອຳລາ ອັນ ເປັນ ນິດ ກັບ ທ່ານ,

ເພາະ ຂໍ້ ຄວາມ ນີ້ ຈະ ກ່າວ ໂທດ ທ່ານ ໃນ ວັນ ສຸດ ທ້າຍ.

15 ເພາະ ສິ່ງ ທີ່ ຂ້າພະເຈົ້າ ຜະນຶກ ໄວ້ ເທິງ ແຜ່ນ ດິນ ໂລກ, ຈະ ຖືກ ນຳ ມາ ພ້ອມ ທ່ານ ທີ່ ບ່ອນ ພິພາກ ສາ; ເພາະ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ບັນຊາ ຂ້າພະເຈົ້າ ດັ່ງ ນີ້, ແລະ ຂ້າພະ ເຈົ້າ ຕ້ອງ ເຊື່ອ ພັງ. ອາແມນ.

ໜັງສື ຢາໂຄບ

ນ້ອງ ຊາຍ ຂອງ ນິໄຟ

ຂໍ້ ຄວາມ ທີ່ ເພິ່ນ ສັ່ງ ສອນ ພີ່ນ້ອງ ຂອງ ເພິ່ນ. ເພິ່ນ ເຮັດ ໃຫ້ ຊາຍ ຄົນ ໜຶ່ງ ຊຶ່ງ ພະຍາຍາມ ໂຄ່ນ ລົ້ມ ຄຳ ສອນ ຂອງ ພຣະ ຄຣິດ ຍອມ ຈຳນົນ. ຂໍ້ ຄວາມ ສັ້ນ ໆ ກ່ຽວ ກັບ ປະຫວັດ ສາດ ຂອງ ຜູ້ ຄົນ ຂອງ ນິໄຟ.

ບົດ ທີ່ 1

ຢາໂຄບ ແລະ ໂຢເຊັບ ພະຍາຍາມ ຊັກ ຊວນ ຄົນ ທັງ ປວງ ໃຫ້ ເຊື່ອ ໃນ ພຣະ ຄຣິດ ແລະ ຮັກ ສາ ພຣະ ບັນຍັດ ຂອງ ພຣະ ອົງ—ນິໄຟ ເສຍ ຊີວິດ—ຄວາມ ຊົ່ວ ຮ້າຍ ແຜ່ ຂະຫຍາຍ ອອກ ໄປ ໃນ ບັນດາ ຊາວ ນິໄຟ. ປະມານ 544–421 ປີ ກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ເພາະ ຈົ່ງ ເບິ່ງ, ເຫດການ ໄດ້ ບັງເກີດ ຂຶ້ນ ຄື ຫ້າ ສິບ ຫ້າ ປີ ຜ່ານ ໄປ ນັບ ຕັ້ງ ແຕ່ ເວລາ ທີ່ ລີໂຮ ໄດ້ ຫີນ ຈາກ ເຢຣູຊາ ເລັ້ມ ມາ; ສະນັ້ນ, ນິໄຟ ໃຫ້ ບັນຍັດ ໄວ້ ກັບ ຂ້າພະ ເຈົ້າ ຢາໂຄບ ກ່ຽວ ກັບ ແຜ່ນ ຈາລຶກ ນ້ອຍ ຊຶ່ງ ໃນ ແຜ່ນ ຈາລຶກ ນັ້ນ ມີ ເລື່ອງ ເຫລົ່ານີ້ ບັນທຶກ ໄວ້.

2 ແລະ ນິໄຟ ໃຫ້ ບັນຍັດ ກັບ ຂ້າພະ

ເຈົ້າ ຢາໂຄບ ວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າ ຄວນ ບັນທຶກ ອີກ ສອງ ສາມ ເລື່ອງ ໄວ້ ໃນ ແຜ່ນ ຈາລຶກ ເຫລົ່ານີ້ ຊຶ່ງ ຂ້າພະເຈົ້າ ເຫັນ ວ່າ ມັນ ມີ ຄຸນຄ່າ ທີ່ ສຸດ; ວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າ ບໍ່ ຄວນ ແຕະ ຕ້ອງ ນອກ ຈາກ ພຽງ ເລັກ ໜ້ອຍ ກ່ຽວ ກັບ ປະຫວັດ ສາດ ຂອງ ຜູ້ ຄົນ ພວກ ນີ້ ຊຶ່ງ ມີ ຊື່ ວ່າ ຜູ້ ຄົນ ຂອງ ນິໄຟ.

3 ເພາະ ເພິ່ນ ໄດ້ ເວົ້າ ວ່າ ປະຫວັດ ສາດ ຂອງ ຜູ້ ຄົນ ຂອງ ເພິ່ນ ຄວນ ບັນທຶກ ໄວ້ ໃນ ແຜ່ນ ຈາລຶກ ອີກ ຊຸດ ໜຶ່ງ ຂອງ ເພິ່ນ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າ ຄວນ ຮັກ ສາ ແຜ່ນ ຈາລຶກ ເຫລົ່ານີ້ ແລະ ມອບ ໃຫ້ ແກ່ ລູກ ຫລານ ຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າ, ຈາກ ຄົນ ລຸ້ນ ໜຶ່ງ ຫາ ຄົນ ອີກ ລຸ້ນ ໜຶ່ງ.

4 ແລະ ຖ້າ ຫາກ ມີ ການ ສັ່ງ ສອນ ອັນ ສັກສິດ ຫລື ການ ເປີດ ເຜີຍ ອັນ ຍິ່ງ ໃຫຍ່

ຫລື ການທຳນາຍ, ວ່າຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງ
ບັນທຶກຫົວຂໍ້ເລື່ອງໄວ້ໃນແຜ່ນຈາລຶກ
ເຫລົ່ານີ້, ແລະ ແຕະຕ້ອງມັນໃຫ້ຫລາຍ
ເທົ່າທີ່ຈະເຮັດໄດ້, ເພື່ອເຫັນແກ່ພຣະຄຣິດ
ແລະ ເພື່ອເຫັນແກ່ຜູ້ຄົນຂອງພວກເຮົາ.

5 ເພາະເປັນຍ້ອນສັດທາ ແລະ ຄວາມ
ກັງວົນອັນໃຫຍ່ຫລວງ, ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຈຶ່ງ
ຖືກສະແດງໃຫ້ປະຈັກແທ້ໆແກ່ພວກ
ເຮົາກ່ຽວກັບຜູ້ຄົນຂອງພວກເຮົາ, ວ່າສິ່ງ
ໃດຈະເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຂົາ.

6 ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ຮັບການເປີດເຜີຍ
ຫລາຍຢ່າງອີກ, ແລະ ມີວິນຍານແຫ່ງ
ການທຳນາຍຫລາຍຢ່າງ; ສະນັ້ນພວກ
ເຮົາຈຶ່ງຮູ້ຈັກເລື່ອງຂອງພຣະຄຣິດ ແລະ
ອານາຈັກຂອງພຣະອົງທີ່ຈະມາເຖິງ.

7 ສະນັ້ນ, ພວກເຮົາຈຶ່ງອອກແຮງງານ
ຢ່າງພາກພຽນໃນບັນດາຜູ້ຄົນຂອງພວກ
ເຮົາ, ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ຊັກຊວນ
ພວກເຂົາໃຫ້ມາຫາພຣະຄຣິດ, ແລະ ມີ
ສ່ວນຮັບພຣະກະລຸນາທີ່ຄຸນຂອງພຣະ
ເຈົ້າ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ເຂົ້າໄປໃນ
ທີ່ພັກຂອງພຣະອົງ ຍົກເວັ້ນແຕ່ພຣະ
ອົງປະຕິຍານໃນພຣະພິໂລດຂອງພຣະ
ອົງວ່າບໍ່ໃຫ້ພວກເຂົາເຂົ້າໄປ ດັ່ງເຊັ່ນ
ພຣະອົງໄດ້ຄຸນເຄືອງໃນວັນແຫ່ງການ
ທົດລອງຂອງລູກຫລານອິດສະຣາເອນ
ຂະນະທີ່ເຂົາເຈົ້າຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງ
ກັນດານ.

8 ສະນັ້ນ, ພວກເຮົາປາຖະໜາຕໍ່ພຣະ
ເຈົ້າວ່າ ພວກເຮົາຈະຊັກຊວນຄົນທັງປວງ
ບໍ່ໃຫ້ທໍລະຍົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າທີ່ຈະກໍ່ກວນ
ພຣະອົງໃຫ້ພິໂລດ, ແຕ່ເພື່ອຄົນທັງປວງ
ຈະເຊື່ອໃນພຣະຄຣິດ ແລະ ເຫັນແກ່

ການສິ້ນພຣະຊົນຂອງພຣະອົງ ແລະ ທິນ
ຮັບເອົາໄມ້ກາງແຂນຂອງພຣະອົງ ແລະ
ຍອມຮັບເອົາຄວາມອັບອາຍຂາຍໜ້າ
ຂອງໂລກ; ດັ່ງນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າຢາໂຄບ
ຈຶ່ງຖືວ່າ ມັນເປັນໜ້າທີ່ຂອງຂ້າພະ
ເຈົ້າທີ່ຈະເຮັດຕາມບັນຍັດຂອງນິໄຟອ້າຍ
ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

9 ບັດນີ້ນິໄຟໄດ້ເຖົ້າແກ່ລົງ, ແລະ ເພິ່ນ
ເຫັນວ່າເພິ່ນຈະຕາຍໄປໃນໄວ້ງນີ້;
ສະນັ້ນ, ເພິ່ນຈຶ່ງເຈີມຊາຍຄົນໜຶ່ງໃຫ້ເປັນ
ກະສັດຄົນຕໍ່ໄປ ແລະ ປົກຄອງຜູ້ຄົນຂອງ
ເພິ່ນຕາມການສືບຄອງລາຊາບັນລັງຂອງ
ກະສັດ.

10 ຜູ້ຄົນມີຄວາມຮັກແພງຕໍ່ນິໄຟຢ່າງ
ເຫລືອລົ້ນ, ເພາະເພິ່ນເປັນຜູ້ປົກປັກ
ຮັກສາທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພວກເຂົາ, ໂດຍ
ທີ່ປັດປ່າຍດາບຂອງລາບານເພື່ອປ້ອງ
ກັນພວກເຂົາ, ແລະ ໂດຍການອອກແຮງ
ງານຕະຫລອດວັນເວລາຂອງເພິ່ນເພື່ອ
ຄວາມຜາສູກຂອງພວກເຂົາ—

11 ສະນັ້ນ, ຜູ້ຄົນຈຶ່ງປາຖະໜາຈະເກັບ
ກຳຊື່ຂອງເພິ່ນໄວ້ໃນຄວາມຊົງຈໍາ. ແລະ
ຜູ້ໃດທີ່ຈະຂຶ້ນປົກຄອງແທນເພິ່ນ, ຜູ້ຄົນ
ກໍຈະເອີ້ນວ່ານິໄຟທີສອງ, ນິໄຟທີສາມ,
ແລະ ຕໍ່ໆກັນໄປຕາມການສືບຄອງລາຊາ
ບັນລັງຂອງກະສັດ; ແລະ ຜູ້ຄົນເອີ້ນ
ກະສັດວ່າແນວນີ້ ເຖິງວ່າຈະມີຊື່ອັນອື່ນ
ກໍຕາມ.

12 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ນິ
ໄຟໄດ້ສິ້ນຊີວິດ.

13 ບັດນີ້ຜູ້ຄົນຊຶ່ງບໍ່ແມ່ນຊາວເລມັນກໍ
ເປັນຊາວນິໄຟ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພວກ
ເຂົາຍັງຖືກເອີ້ນວ່າ ຊາວນິໄຟ, ຊາວຢາ

ໂຄບ, ຊາວໂຢເຊັບ, ຊາວໂຊລຳ, ຊາວເລມັນ, ຊາວເລມູເອນ, ແລະ ຊາວອິດຊະມາເອນ.

14 ແຕ່ວ່າຂ້າພະເຈົ້າຢາໂຄບຈະບໍ່ແບ່ງແຍກພວກເຂົາຕາມຊື່ເຫລົ່ານີ້, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະເອີ້ນພວກທີ່ພະຍາຍາມປອງຮ້າຍຜູ້ຄົນຂອງນີໂຟວ່າ ຊາວເລມັນ, ສ່ວນຄົນທີ່ເປັນເພື່ອນມິດກັບນີໂຟ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະເອີ້ນວ່າ ຊາວນີໂຟ, ຫລື ຜູ້ຄົນຂອງນີໂຟຕາມການສືບຄອງລາຊາບັນລັງຂອງກະສັດ.

15 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຜູ້ຄົນຂອງນີໂຟພາຍໃຕ້ການປົກຄອງຂອງກະສັດອົງທີສອງເລີ່ມມີໃຈແຂງກະດ້າງ, ແລະ ຍອມຕົນເຮັດຄວາມຊົ່ວຮ້າຍບາງຢ່າງເໝືອນກັນກັບດາວິດໃນສະໄໝກ່ອນທີ່ຢາກມີມະເຫສີ ແລະ ນາງສະໝິມຫລາຍຄົນ, ແລະ ໂຊໂລໂມນລູກຊາຍຂອງເພິ່ນກໍເໝືອນກັນ.

16 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາເລີ່ມຕົ້ນສະແຫວງຫາຄຳ ແລະ ເງິນເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍ, ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນເພີ່ມດ້ວຍຄວາມທະນົງຕົວ.

17 ສະນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຢາໂຄບຈຶ່ງໃຫ້ຂໍ້ຄວາມເຫລົ່ານີ້ແກ່ພວກເຂົາໃນຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າສອນເຂົາໃນພຣະວິຫານ, ໂດຍທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບວຽກງານຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ້ວ.

18 ເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າຢາໂຄບ ແລະ ໂຢເຊັບນັ້ນຮຸກຮ້າຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບການແຕ່ງຕັ້ງໂດຍມີຂອງນີໂຟໃຫ້ເປັນປະໂລຫິດ ແລະ ຜູ້ສອນຜູ້ຄົນພວກນີ້.

19 ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ກະທຳໜ້າທີ່

ຂອງພວກເຮົາໃຫ້ຫລັອນແກ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ພວກເຮົາຕ້ອງມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຮັບເອົາບາບຂອງຜູ້ຄົນໄວ້ເທິງຫົວຂອງພວກເຮົາເອງ ຖ້າຫາກພວກເຮົາບໍ່ສອນພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ພວກເຂົາດ້ວຍຄວາມພາກພຽນຢ່າງເຕັມທີ່; ດັ່ງນັ້ນໂດຍການອອກແຮງງານດ້ວຍກຳລັງຂອງພວກເຮົາເລືອດຂອງພວກເຂົາຈະບໍ່ມາເປື້ອນອາພອນຂອງພວກເຮົາ; ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ເລືອດຂອງພວກເຂົາຈະເປີຍເປື້ອນອາພອນຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ຈະເຫັນວ່າພວກເຮົາບໍ່ປາດສະຈາກມົນທົນໃນວັນສຸດທ້າຍ.

ບົດທີ 2

ຢາໂຄບກ່າວໂທດການໄຜ່ຜັນຄວາມຮັ່ງມີ, ຄວາມທະນົງຕົວ, ແລະ ຄວາມມີຈິດໃຈລາມົກ—ມະນຸດຄວນສະແຫວງຫາຄວາມຮັ່ງມີເພື່ອຊ່ອຍເຫລືອເພື່ອນມະນຸດ—ຢາໂຄບກ່າວໂຈມຕີໃນການມີເມຍຫລາຍຄົນ—ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົມຊົມໃນພົມມະຈັນຂອງຜູ້ຍິງ. ປະມານ 544-421 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ນີ້ຄືຂໍ້ຄວາມຊຶ່ງຢາໂຄບນ້ອງຊາຍຂອງນີໂຟໄດ້ເວົ້າກັບຜູ້ຄົນຂອງນີໂຟຫລັງຈາກນີໂຟໄດ້ສິ້ນຊີວິດໄປແລ້ວ:

2 ບັດນີ້, ພິ່ນອົງທີ່ຮັກແພງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຢາໂຄບຕາມຄວາມຮັບຜິດຊອບຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າມີຢູ່ພາຍໃຕ້ພຣະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະກະທຳໜ້າທີ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ຫລັອນດ້ວຍສະຕິບັນຍາ, ແລະ ເພື່ອຂ້າພະເຈົ້າຈະກຳຈັດ

ບາບຂອງພວກທ່ານອອກຈາກອາພອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຂຶ້ນມາພຣະວິຫານໃນມື້ນີ້ ເພື່ອຈະໄດ້ປະກາດພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າແກ່ພວກທ່ານ.

3 ແລະ ຕົວພວກທ່ານເອງຮູ້ຈັກແລ້ວຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນມາຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໜ້າທີ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າຢ່າງພາກພຽນຕາມທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖືກຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເຮັດ; ແຕ່ມື້ນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຖືກຖ່ວງດຶງດ້ວຍຄວາມປາຖະໜາ ແລະ ຄວາມກະວົນກະວາຍເພື່ອຄວາມຜາສຸກຂອງຈິດວິນຍານຂອງພວກທ່ານຍິ່ງກວ່າຂ້າພະເຈົ້າເຄີຍມີມາກ່ອນ.

4 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ຈົນມາເຖິງບັດນີ້ພວກທ່ານໄດ້ເຊື່ອຟັງພຣະຄຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ໄວ້ກັບພວກທ່ານ.

5 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກທ່ານຈົ່ງເຊື່ອຟັງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ຈົ່ງຮູ້ໄວ້ວ່າ ໂດຍຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຂອງພຣະຜູ້ສ້າງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນ ໂລກ ຜູ້ມີອຳນາດທັງປວງ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະບອກພວກທ່ານໄວ້ກ່ຽວກັບຄວາມນຶກຄິດຂອງພວກທ່ານວ່າ, ພວກທ່ານເລີ່ມຕົ້ນອອກແຮງງານໃນບາບ, ເບິ່ງແລ້ວບາບນັ້ນເປັນໜ້າກຽດຊັງທີ່ສຸດສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເປັນໜ້າກຽດຊັງທີ່ສຸດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.

6 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມັນເຮັດໃຫ້ຈິດວິນຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າໂສກເສົ້າ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າກົມໜ້າຢູ່ດ້ວຍຄວາມອັບອາຍຕໍ່ໜ້າທີ່ປະທັບຂອງພຣະຜູ້ສ້າງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເພາະຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ໃຫ້ຖ້ອຍຄຳແກ່ພວກທ່ານກ່ຽວກັບຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງໃຈພວກທ່ານ.

7 ແລະ ມັນເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າໂສກເສົ້າອີກທີ່ຈະຕ້ອງໃຊ້ຄຳເວົ້າຮຸນແຮງນຳພວກທ່ານຢູ່ຕໍ່ໜ້າເມຍຂອງພວກທ່ານ ແລະ ລູກຂອງພວກທ່ານ ຜູ້ຊຶ່ງຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພວກເຂົາຫລາຍຄົນອ່ອນນ້ອມ ແລະ ບໍລິສຸດ ແລະ ລະມຸນລະໄມຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ຊຶ່ງເປັນສິ່ງທີ່ພໍພຣະໄທຕໍ່ພຣະເຈົ້າ;

8 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າ ພວກເຂົາຂຶ້ນມາບ່ອນນີ້ ເພື່ອຈະໄດ້ຍິນພຣະຄຳທີ່ໜ້າພໍໃຈຈາກພຣະເຈົ້າ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ ຊຶ່ງປົນປົວຈິດວິນຍານທີ່ຖືກບາດເຈັບ.

9 ສະນັ້ນ, ມັນຈຶ່ງເປັນພາລະແບກຫາບຕໍ່ຈິດວິນຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າຖືກບັງຄັບ ເພາະພຣະບັນຍັດອັນເຄັ່ງຄັດ ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບມາຈາກພຣະເຈົ້າ ໃຫ້ຕັກເຕືອນພວກທ່ານຕາມຄວາມຜິດຂອງພວກທ່ານ ແລະ ເຮັດໃຫ້ບາດແຜຂອງຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບບາດເຈັບກວ້າງອອກແທນທີ່ຈະປອບໂຍນ ແລະ ປົນປົວບາດແຜໃຫ້ພວກເຂົາ; ແລະ ຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບບາດເຈັບນັ້ນ, ແທນທີ່ຈະຊົມຊືມຢູ່ດ້ວຍພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ໜ້າພໍໃຈ ກໍມີດາບສອງຄົມມາວາງໄວ້ເພື່ອສູງບແທງຈິດວິນຍານຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຈິດໃຈອັນອ່ອນນ້ອມຂອງພວກເຂົາໄດ້ຮັບບາດເຈັບ.

10 ແຕ່ທັງທີ່ເປັນວຽກງານໜັກຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍຕ້ອງເຮັດຕາມຄຳສັ່ງອັນເຄັ່ງຄັດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ບອກພວກທ່ານ ໃຫ້ຮູ້ກ່ຽວກັບຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມໜາກຽດຊັງຂອງ

ພວກທ່ານຕໍ່ໜ້າຄົນທີ່ມີໃຈທີ່ບໍລິສຸດ, ແລະ ຄົນທີ່ມີໃຈທີ່ຊອກຊ້າພາຍໃຕ້ການ ເຫລືອດພຣະເນດອັນແຫລມຄົມຂອງ ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງລິດອຳນາດຍິ່ງໃຫຍ່.

11 ສະນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງເວົ້າກັບ ພວກທ່ານດ້ວຍຄວາມຈິງແຈ່ມແຈ້ງແຫ່ງ ພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ເພາະຈິ່ງເບິ່ງ, ໃນຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າທູນຖາມພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າຢູ່ນັ້ນ, ພຣະຄຳຂອງພຣະອົງ ໄດ້ມາຫາຂ້າພະເຈົ້າ, ມີຄວາມວ່າ: ຢາ ໂຄບເຈົ້າຈຶ່ງໄປຍັງພຣະວິຫານໃນມື້ອັນ ນີ້, ແລະ ປະກາດພຣະຄຳຊຶ່ງເຮົາຈະ ມອບໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ ເພື່ອເຈົ້າຈະໄດ້ກ່າວຕໍ່ ຜູ້ຄົນພວກນີ້.

12 ແລະ ບັດນີ້ຈິ່ງເບິ່ງ, ພິນ້ອງຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າ, ນີ້ແມ່ນພຣະຄຳຊຶ່ງຂ້າພະ ເຈົ້າຈະປະກາດແກ່ພວກທ່ານ, ຊຶ່ງພວກ ທ່ານຫລາຍຄົນກຳລັງຄົ້ນຫາຄຳ, ແລະ ເງິນ, ແລະ ວັດຖຸນາໆຊະນິດ, ຊຶ່ງມີ ຢ່າງຫລວງຫລາຍເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມ ອຸດົມສົມບູນທົ່ວແຜ່ນດິນ, ອັນເປັນ ແຜ່ນດິນແຫ່ງຄຳສັນຍາສຳລັບພວກ ທ່ານ ແລະ ລູກຫລານຂອງພວກທ່ານ.

13 ແລະ ພຣະຫັດແຫ່ງອາລັກຂາໄດ້ ຍື່ມຢູ່ເທິງພວກທ່ານຢ່າງພໍໃຈທີ່ສຸດ, ຈົນວ່າພວກທ່ານໄດ້ຂອງມີຄ່າຫລວງ ຫລາຍ; ແລະ ເພາະວ່າບາງຄົນໃນ ບັນດາພວກທ່ານໄດ້ຮັບຫລາຍກວ່າ ພິນ້ອງຂອງພວກທ່ານ ແລ້ວພວກທ່ານ ຈຶ່ງຄິດລະເມີເພີ່ຜັນດ້ວຍຄວາມທະນົງ ໃຈຫລາຍ ແລະ ເຮັດຄໍແຂງ ແລະ ອວດ ອ້າງ ຍ້ອນວ່າເຄື່ອງນຸ່ງລາຄາແພງຂອງ ພວກທ່ານ, ແລະ ໄດ້ຂົ່ມເຫັງພິນ້ອງຂອງ

ພວກທ່ານ ເພາະພວກທ່ານຄິດວ່າພວກ ທ່ານດີກວ່າພວກເຂົາ.

14 ແລະ ບັດນີ້ພິນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ພວກທ່ານຄິດວ່າພຣະເຈົ້າຮັບຮອງສິ່ງ ນີ້ເພື່ອພວກທ່ານບໍ່? ຈິ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະ ເຈົ້າກ່າວວ່າ, ບໍ່ເລີຍ. ແຕ່ພຣະອົງຈະ ກ່າວໂທດພວກທ່ານ, ແລະ ຖ້າຫາກ ພວກທ່ານຍັງສືບຕໍ່ເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຢູ່ ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງຈະຕ້ອງມາ ສູ່ພວກທ່ານຢ່າງວ່ອງໄວ.

15 ໂອ້ ຂໍໃຫ້ພຣະອົງສະແດງແກ່ພວກ ທ່ານວ່າ ພຣະອົງສາມາດສູບແຫງພວກ ທ່ານໄດ້ ແລະ ໂດຍການເຫລືອດສາຍ ພຣະເນດຂອງພຣະອົງຂ້າງດຽວ ພຣະອົງ ກໍລົງທັນພວກທ່ານໃຫ້ເປັນຝຸ່ນໄດ້!

16 ໂອ້ ຂໍໃຫ້ພຣະອົງຈິ່ງເອົາພວກທ່ານ ອອກຈາກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມ ກຽດຊັງອັນນີ້ເຖິດ ແລະ ຂໍໃຫ້ພວກທ່ານ ຈິ່ງຟັງຄຳສັ່ງຂອງພຣະອົງ ແລະ ຢາໄດ້ ໃຫ້ຄວາມທະນົງໃຈອັນນີ້ມາທຳລາຍຈິດ ວິນຍານຂອງພວກທ່ານເລີຍ!

17 ຈິ່ງຄິດວ່າ ພິນ້ອງຂອງພວກທ່ານກໍ ເໝືອນກັນກັບຕົວຂອງພວກທ່ານເອງ, ແລະ ຄຸ້ນເຄີຍກັບທຸກຄົນ ແລະ ແຈກ ຢາຍຊັບສິນຂອງພວກທ່ານ, ເພື່ອພວກ ເຂົາຈະໄດ້ຮັ່ງມີເໝືອນດັ່ງພວກທ່ານ.

18 ແຕ່ວ່າກ່ອນທີ່ພວກທ່ານຈະຊອກ ຫາຄວາມຮັ່ງມີນັ້ນ, ພວກທ່ານຄວນຊອກ ຫາອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າກ່ອນ.

19 ແລະ ຫລັງຈາກພວກທ່ານໄດ້ຮັບ ຄວາມຫວັງໃນພຣະຄຣິດແລ້ວ ພວກ ທ່ານຈະໄດ້ຮັບຄວາມຮັ່ງມີ, ຖ້າຫາກ ພວກທ່ານສະແຫວງຫາມັນ, ແລະ ພວກ

ທ່ານຊອກຫາມັນດ້ວຍເຈດຕະນາເພື່ອສ້າງຄວາມດີ—ເພື່ອມີເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມໃຫ້ແກ່ຄົນທີ່ເບືອຍເປົ່າ, ແລະ ລ້ຽງຄົນອິດທົວ, ແລະ ປົດປ່ອຍຊະເລີຍໃຫ້ເປັນອິດສະລະ ແລະ ຊ່ອຍບັນເທົາທຸກໃຫ້ຄົນເຈັບປ່ວຍ ແລະ ຄົນທີ່ມີທຸກ.

20 ແລະ ບັດນີ້ພີ່ນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບພວກທ່ານແລ້ວກ່ຽວກັບຄວາມທະນົງໃຈນັ້ນ; ແລະ ຄົນໃນຈຳນວນພວກທ່ານທີ່ເຮັດໃຫ້ເພື່ອນບ້ານຂອງພວກທ່ານລຳບາກ ແລະ ຂົ່ມເຫັງພວກເຂົາ ເພາະຄວາມອວດດີໃນໃຈຂອງພວກທ່ານ, ດ້ວຍສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ, ແລ້ວພວກທ່ານຈະເວົ້າວ່າແນວໃດ?

21 ພວກທ່ານບໍ່ຄິດບໍ່ວ່າ ເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ເປັນໜ້າກຽດຊັງສຳລັບພຣະອົງຜູ້ສ້າງເນື້ອໜັງທັງປວງ? ແລະ ໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະອົງແລ້ວ ຄົນຜູ້ໜຶ່ງກໍມີຄຸນຄ່າຊຳກັບຄົນອີກຜູ້ໜຶ່ງ. ແລະ ເນື້ອໜັງທັງໝົດນັ້ນມາຈາກຂີ້ຝຸ່ນ; ແລະ ພຣະອົງໄດ້ສ້າງພວກເຂົາເພື່ອຈຸດມຸ້ງໝາຍອັນດຽວກັນ, ວ່າພວກເຂົາຄວນຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ ແລະ ຖະຫວາຍລັດສະໝີພາບແດ່ພຣະອົງຕະຫລອດໄປ.

22 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຈົບການເວົ້າກັບພວກທ່ານກ່ຽວກັບຄວາມທະນົງໃຈນີ້. ແລະ ຖ້າວ່າຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຈຳເປັນຈະເວົ້າກ່ຽວກັບຄວາມຜິດອັນຫຍາບຄາຍນີ້, ໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າຄົງປິຕິຍິນດີຢ່າງຍິ່ງເພາະພວກທ່ານ.

23 ແຕ່ວ່າພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າເຮັດ

ໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງໜັກໃຈເພາະຄວາມຜິດອັນຫຍາບຊ້າຂອງພວກທ່ານ. ຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວດັ່ງນີ້: ຜູ້ຄົນພວກນີ້ເລີ່ມສ້າງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ; ພວກເຂົາບໍ່ເຂົ້າໃຈພຣະຄຳພີ, ແລະ ພະຍາຍາມຊອກຫາຂໍ້ແກ້ຕົວໃນການທຳໂສເພນີ, ເພາະເລື່ອງນີ້ໄດ້ບັນທຶກໄວ້ກ່ຽວກັບກະສັດດາວິດ ແລະ ໂຊໂລໂມນລູກຊາຍຂອງເຂົາ.

24 ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ດາວິດ ແລະ ໂຊໂລໂມນມີເມຍກັບນາງສາວໃຊ້ຢ່າງຫລວງຫລາຍ, ຊຶ່ງເລື່ອງນີ້ເປັນໜ້າກຽດຊັງຕໍ່ໜ້າເຮົາ.

25 ສະນັ້ນ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ, ເຮົາພາຜູ້ຄົນພວກນີ້ອອກຈາກແຜ່ນດິນເຢຣູຊາເລັມດ້ວຍອຳນາດຂອງແຂນເຮົາເອງ, ເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ຍົກກິ່ງງ່າອັນຊອບທຳຂຶ້ນຈາກໜໍ່ແໜງຂອງໂຢເຊັບໄວ້ໃຫ້ເຮົາ.

26 ສະນັ້ນ, ເຮົາອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະບໍ່ຍອມໃຫ້ຜູ້ຄົນພວກນີ້ໄດ້ຮັບຄວາມທຸກທໍລະມານເໝືອນດັ່ງຄົນໃນສະໄໝກ່ອນ.

27 ສະນັ້ນ, ພີ່ນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຈົ່ງພັງ, ແລະ ຈົ່ງປະຕິບັດຕາມພຣະຄຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າວ່າ: ຈະບໍ່ມີຜູ້ຊາຍຄົນໃດໃນບັນດາພວກທ່ານມີເມຍຫລາຍກວ່າໜຶ່ງຄົນ; ແລະ ມີເມຍນ້ອຍອີກບໍ່ໄດ້;

28 ເພາະເຮົາ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຊຶ່ມຊົມໃນພົມມະຈັນຂອງຜູ້ຍິງ. ແລະ ສ່ວນການທຳໂສເພນີນັ້ນ ເປັນສິ່ງທີ່ໜ້າກຽດຊັງຕໍ່ໜ້າເຮົາ, ຈອມໂຍທາກ່າວ.

29 ສະນັ້ນ, ຜູ້ຄົນພວກນີ້ຈະຕ້ອງຮັກສາບັນຍັດຂອງເຮົາ, ຈອມໂຍທາກ່າວດັ່ງ

ນີ້, ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນແຜ່ນດິນຈະຖືກສາບແຂ່ງສຳລັບພວກເຂົາ.

30 ຈອມໂຍທາໄດ້ກ່າວວ່າ, ຖ້າເຮົາຢາກຈະລ້ຽງດູລູກຫລານໄວ້ເພື່ອເຮົາແລ້ວເຮົາຈະບັນຊາຜູ້ຄົນຂອງເຮົາເອງ; ບໍ່ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈະພັງເລື່ອງເຫລົ່ານີ້.

31 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເຫັນຄວາມເສົ້າສະຫລົດໃຈ, ແລະ ໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງໄຫ້ຄວນຄາງຂອງລູກສາວຂອງຜູ້ຄົນຂອງເຮົາໃນແຜ່ນດິນເຢຣູຊາເລັມ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ໃນທົ່ວແຜ່ນດິນຂອງຜູ້ຄົນຂອງເຮົາ, ເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມໜ້າກຽດຊັງຂອງຜົວຂອງພວກເຂົາ.

32 ແລະ ຈອມໂຍທາໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າເຮົາຈະບໍ່ຍອມໃຫ້ສຽງຮ້ອງໄຫ້ຂອງລູກສາວທີ່ດີຂອງຜູ້ຄົນພວກນີ້ຊຶ່ງເຮົາໄດ້ນຳອອກມາຈາກແຜ່ນດິນເຢຣູຊາເລັມຂຶ້ນມາເຖິງເຮົາເພື່ອຟ້ອງຜົວຂອງພວກເຂົາ, ຈອມໂຍທາກ່າວ.

33 ເພາະພວກເຂົາຈະບໍ່ນຳເອົາລູກສາວຂອງຜູ້ຄົນຂອງເຮົາໄປເປັນຊະເລີຍເພາະຄວາມອ່ອນໄຍນຂອງນາງ ຖ້າຫາກເປັນດັ່ງນັ້ນ, ເຮົາຈະມາຢັ້ງມຢາມພວກເຂົາດ້ວຍການສາບແຂ່ງຢ່າງສາທັດ, ຈົນເຖິງການທຳລາຍ; ເພື່ອພວກເຂົາຈະບໍ່ເຮັດການໂສເພນີເໝືອນດັ່ງຄົນໃນສະໄໝກ່ອນ, ຈອມໂຍທາກ່າວ.

34 ແລະ ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ, ພື້ນືອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ພວກທ່ານຮູ້ແລ້ວວ່າ ພຣະບັນຍັດເຫລົ່ານີ້ໄດ້ປະທານໃຫ້ບິດາຂອງພວກເຮົາລີໂຮ; ດັ່ງນັ້ນພວກທ່ານໄດ້ຮູ້ມາແລ້ວ; ແລະ ພວກທ່ານໄດ້ເຂົ້າມາສູ່ການ

ກ່າວໂທດອັນໃຫຍ່ຫລວງເພາະສິ່ງເຫລົ່ານີ້ທີ່ພວກທ່ານບໍ່ຄວນເຮັດເລີຍ.

35 ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກທ່ານເຮັດຄວາມຊົ່ວຮ້າຍອັນໃຫຍ່ຫລວງກວ່າຊາວເລມັນພື້ນືອງຂອງພວກເຮົາ. ພວກທ່ານໄດ້ເຮັດໃຫ້ໃຈອັນອ່ອນໄຍນຂອງເມຍຂອງພວກທ່ານເຈັບຊ້ຳ, ແລະ ເຮັດໃຫ້ລູກຫລານຂອງພວກທ່ານໝົດຄວາມໝັ້ນໃຈໃນພວກທ່ານຍ້ອນຕົວຢ່າງອັນຊົ່ວຮ້າຍທີ່ພວກທ່ານໄດ້ເຮັດຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາ. ແລະ ສຽງສະອັນຂອງໃຈຂອງພວກເຂົາຂຶ້ນໄປເຖິງພຣະເຈົ້າເພື່ອຟ້ອງພວກທ່ານ. ແລະ ເພາະຄວາມເຄັ່ງຄັດແຫ່ງຄຳຂອງພຣະເຈົ້າຊຶ່ງມາລົງທັນພວກທ່ານ, ໃຈຫລາຍດວງຈຶ່ງຕາຍໂດຍການຖືກສຽບແທງເປັນແຜເລິກ.

ບົດທີ 3

ຜູ້ທີ່ມີໃຈບໍລິສຸດຮັບພຣະຄຳອັນໜ້າພໍໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ—ຊາວເລມັນຊອບທຳກວ່າຊາວມີໄຟ—ຢາໂຄບເຕືອນຕໍ່ຕ້ານການລ່ວງປະເວນີ, ກິເລດຕັນຫາ, ແລະ ບາບທຸກຢ່າງ. ປະມານ 544–421 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ ຂ້າພະເຈົ້າຢາໂຄບຈະເວົ້າກັບພວກທ່ານຜູ້ທີ່ມີໃຈບໍລິສຸດ. ຈົ່ງຫວັງໃນພຣະເຈົ້າດ້ວຍຈິດໃຈໝັ້ນຄົງ, ແລະ ອະທິຖານເຖິງພຣະອົງດ້ວຍສັດທາຢ່າງຫລວງຫລາຍ, ແລະ ພຣະອົງຈະປອບໂຍນພວກທ່ານໃນຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງພວກທ່ານ, ແລະ ພຣະ

ອົງຈະວົງວອນແທນພວກທ່ານ, ແລະ ຈະສົ່ງຄວາມຍຸດຕິທຳລົງມາເທິງຄົນທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມພິນາດໃຫ້ພວກທ່ານ.

2 ໂອ້ ທ່ານທັງຫລາຍຜູ້ທີ່ມີໃຈບໍລິສຸດ, ຈົ່ງເງິຍໜ້າຂຶ້ນ ແລະ ຮັບພຣະຄຳອັນໜ້າພໍໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ຈົ່ງຊື່ນຊົມຢູ່ດ້ວຍຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ; ພວກທ່ານຈະເຮັດໄດ້ຖ້າຫາກຈິດໃຈຂອງພວກທ່ານແນວແນ່ຕະຫລອດໄປ.

3 ແຕ່ວິບັດ, ວິບັດແກ່ຜູ້ທີ່ບໍ່ມີໃຈບໍລິສຸດ ແລະ ທີ່ສຶກກະປົກຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າໃນມື້ນີ້; ເພາະຖ້າຫາກພວກທ່ານບໍ່ກັບໃຈ ແຜ່ນດິນຈະຖືກສາບແຊ່ງເພື່ອເຫັນແກ່ພວກທ່ານ; ແລະ ຊາວເລມັນຊຶ່ງບໍ່ສຶກກະປົກເທົ່າກັບພວກທ່ານ, ແຕ່ປານນັ້ນພວກເຂົາຍັງຖືກສາບແຊ່ງດ້ວຍຄຳສາບແຊ່ງຢ່າງສາຫັດ, ຈະຊ້ຽນຕີພວກທ່ານຈົນເຖິງຄວາມພິນາດ.

4 ແລະ ເວລາຈະມາເຖິງຢ່າງວ່ອງໄວ ຖ້າຫາກພວກທ່ານບໍ່ກັບໃຈ ພວກເຂົາຈະເປັນເຈົ້າຂອງແຜ່ນດິນທີ່ເປັນມູນມໍລະດົກຂອງພວກທ່ານ, ແລະ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະນຳເອົາຄົນທີ່ຊອບທຳອອກຈາກບັນດາພວກທ່ານ.

5 ຈົ່ງເບິ່ງ, ຊາວເລມັນພິນ້ອງຂອງພວກທ່ານ, ຜູ້ທີ່ພວກທ່ານກຽດຊັງເພາະຄວາມສຶກກະປົກຂອງພວກເຂົາ ແລະ ການສາບແຊ່ງຊຶ່ງເກີດຂຶ້ນກັບຜິວໜັງຂອງພວກເຂົາກັບມາເປັນຜູ້ຊອບທຳກວ່າພວກທ່ານ; ເພາະວ່າພວກເຂົາບໍ່ລຶມພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຊຶ່ງໄດ້ປະທານໃຫ້ບິດາຂອງພວກເຮົາວ່າ—ພວກເຂົາຈະຕ້ອງມີເມຍແຕ່ຄົນດຽວເທົ່າ

ນັ້ນ, ແລະ ບໍ່ໃຫ້ມີເມຍນ້ອຍ ແລະ ບໍ່ໃຫ້ມີການທຳໂສເພນີຢູ່ໃນບັນດາພວກເຂົາ.

6 ແລະ ບັດນີ້, ພວກເຂົາຍິດຖືທີ່ຈະຮັກສາພຣະບັນຍັດນີ້; ສະນັ້ນຍ້ອນການຍິດຖືພຣະບັນຍັດນີ້, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ທຳລາຍພວກເຂົາ, ແຕ່ພຣະອົງຈະເມດຕາພວກເຂົາ; ແລະ ມື້ໜຶ່ງພວກເຂົາຈະກາຍເປັນຜູ້ຄົນທີ່ໄດ້ຮັບພອນ.

7 ຈົ່ງເບິ່ງ, ຜິວຂອງພວກເຂົາຮັກເມຍຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ເມຍຂອງພວກເຂົາກໍຮັກຜິວຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ຜິວເມຍກໍຮັກລູກໆ; ແລະ ສ່ວນຄວາມບໍ່ເຊື່ອຖື ແລະ ຄວາມກຽດຊັງຂອງພວກເຂົາທີ່ມີຕໍ່ພວກທ່ານກໍເປັນຍ້ອນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາ; ສະນັ້ນໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພວກທ່ານແລ້ວ, ພວກທ່ານດີກວ່າພວກເຂົາຊຳໃດ?

8 ໂອ້ ພິນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າເອີຍ, ຖ້າຫາກພວກທ່ານບໍ່ກັບໃຈຈາກບາບຂອງພວກທ່ານແລ້ວ ຂ້າພະເຈົ້າຍ້ານວ່າຜິວໜັງຂອງພວກເຂົາຈະຂາວກວ່າຜິວໜັງຂອງພວກທ່ານ, ເມື່ອພວກທ່ານຖືກນຳໄປຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະທີ່ນັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າພ້ອມກັນກັບພວກເຂົາ.

9 ສະນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະໃຫ້ພຣະບັນຍັດຂໍ້ໜຶ່ງ ຊຶ່ງເປັນພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າໄວ້ກັບພວກທ່ານວ່າ, ຢ່າໄດ້ໝິ່ນປະໝາດພວກເຂົາອີກຕໍ່ໄປເພາະຄວາມດຳຂອງຜິວໜັງຂອງພວກເຂົາ; ພ້ອມທັງຢ່າໄດ້ໝິ່ນປະໝາດເພາະຄວາມສຶກກະປົກຂອງພວກເຂົາ; ຈົ່ງຄຳນຶງເຖິງຄວາມສຶກກະປົກຂອງຕົນເອງ,

ແລະ ຈົ່ງຈຳໄວ້ວ່າຄວາມສົມກະບົກຂອງພວກເຂົານັ້ນແມ່ນມາຈາກບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາ.

10 ສະນັ້ນ, ພວກທ່ານຈົ່ງຄິດເຖິງລູກຫລານຂອງພວກທ່ານວ່າ, ພວກທ່ານໄດ້ເຮັດໃຫ້ໃຈຂອງພວກເຂົາໂສກເສົ້າຊຳໃດເພາະຕົວຢ່າງທີ່ພວກທ່ານເຮັດໄວ້ກ່ອນພວກເຂົາ, ແລະ ຈົ່ງຈຳໄວ້ອີກວ່າເພາະຄວາມສົມກະບົກຂອງພວກທ່ານ, ພວກທ່ານຈະນຳລູກຫລານຂອງພວກທ່ານໄປສູ່ຄວາມພິນາດ, ແລະ ບາບຂອງພວກເຂົາຈະກອງຢູ່ຫົວຂອງພວກທ່ານໃນວັນສຸດທ້າຍ.

11 ໂອ້ ພິນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າເອີຍ, ຈົ່ງເຊື່ອຟັງຄຳເວົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າເຖິດ; ຈົ່ງປຸກຄວາມສາມາດຂອງຈິດວິນຍານຂອງພວກທ່ານໃຫ້ຕື່ນຂຶ້ນ; ຈົ່ງສັ່ນຕົວຂອງພວກທ່ານເພື່ອພວກທ່ານຈະໄດ້ຕື່ນຈາກການນອນຫລັບແຫ່ງຄວາມຕາຍ, ແລະ ເຮັດໃຫ້ຕົວຫລຸດພື້ນອອກຈາກຄວາມເຈັບປວດແຫ່ງນະລົກ ເພື່ອພວກທ່ານຈະບໍ່ກັບມາເປັນບໍລິວານຂອງມານທີ່ຖືກເຂົ້າໄປໃນທະເລໄຟ ແລະ ມາດ ຊຶ່ງເປັນຄວາມຕາຍເທື່ອທີສອງ.

12 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຢາໂຄບໄດ້ເວົ້າກັບຜູ້ຄົນຂອງນີໂຟຫລາຍເລື່ອງ, ໂດຍຕັກເຕືອນພວກເຂົາບໍ່ໃຫ້ລ່ວງປະເວນີ ແລະ ກິເລດຕັນຫາ ແລະ ບາບທຸກຢ່າງ, ໂດຍໄດ້ບອກພວກເຂົາເຖິງຜົນສະທ້ອນອັນເປັນຕາຍຳນທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນຈາກມັນ.

13 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າບັນທຶກໄວ້ພຽງໜຶ່ງສ່ວນຮ້ອຍຂອງການປະຕິບັດຕົວຈິງ

ຂອງຜູ້ຄົນພວກນີ້, ຊຶ່ງໃນຕອນນີ້ ກຳລັງເລີ່ມຂະຫຍາຍຕົວຂຶ້ນ ຊຶ່ງບໍ່ສາມາດບັນທຶກໄວ້ໃນແຜ່ນຈາລຶກນີ້; ແຕ່ວ່າການປະຕິບັດຕົວຈິງຫລາຍຢ່າງ, ແລະ ເລື່ອງສົງຄາມຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ເລື່ອງການຄັດແຍ້ງຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ເລື່ອງການສືບຄອງລາຊາບັນລັງຂອງກະສັດຂອງພວກເຂົາໄດ້ບັນທຶກໄວ້ໃນແຜ່ນຈາລຶກອີກເຫລັ້ມໜຶ່ງຊຶ່ງໃຫຍ່ກວ່ານີ້.

14 ແຜ່ນຈາລຶກເຫລົ່ານີ້ໄດ້ຖືກເອີ້ນວ່າແຜ່ນຈາລຶກຂອງຢາໂຄບ, ແລະ ມັນເຮັດຂຶ້ນດ້ວຍມືຂອງນີໂຟ. ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຈົບການເວົ້າຂໍ້ຄວາມເຫລົ່ານີ້.

ບົດທີ 4

ສາດສະດາທຸກຄົນນະມັດສະການພຣະບິດາໃນພຣະນາມຂອງພຣະຄຣິດ—ການຖະຫວາຍອີຊາກຂອງອັບຣາຮາມເປັນລັກສະນະດຽວກັນກັບພຣະເຈົ້າຖະຫວາຍພຣະບຸດອົງດຽວທີ່ຖືກຳເນີດຂອງພຣະອົງ—ມະນຸດຕ້ອງທຳຕົນໃຫ້ຖືກຕ້ອງກັບພຣະເຈົ້າໂດຍຜ່ານການຊົດໃຊ້—ຊາວຍິວຈະປະຕິເສດຮາກຖານທິນ. ປະມານ 544-421 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຂ້າພະເຈົ້າຢາໂຄບຊຶ່ງໄດ້ປະຕິບັດສາດສະໜາກິດຫລາຍຢ່າງຕໍ່ຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍຄຳເວົ້າ, (ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ສາມາດບັນທຶກຂໍ້ຄວາມໄວ້ພືດນອກຈາກພຽງເລັກໜ້ອຍເທົ່ານັ້ນ ເພາະວ່າການຄວັດຕົວໜັງສືໄວ້ໃນແຜ່ນ

ຈາລຶກນັ້ນແມ່ນຍາກຫລາຍ) ແລະ ພວກເຮົາຮູ້ວ່າ ສິ່ງທີ່ພວກເຮົາບັນທຶກໄວ້ໃນແຜ່ນຈາລຶກນັ້ນຕ້ອງຍັງຢູ່;

2 ແຕ່ເລື່ອງຫຍັງກໍຕາມທີ່ພວກເຮົາບັນທຶກໄວ້ໃນສິ່ງອື່ນຈະຕ້ອງຕົກເຮ່ຍ ແລະ ລຶບເລືອນໄປນອກຈາກຈະບັນທຶກໄວ້ໃນແຜ່ນຈາລຶກເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ພວກເຮົາສາມາດບັນທຶກຂໍ້ຄວາມໄວ້ໃນແຜ່ນຈາລຶກພຽງເລັກໜ້ອຍ ເພື່ອຈະໃຫ້ຄວາມຮູ້ເລັກໜ້ອຍແກ່ລູກຫລານ ແລະ ພີ່ນ້ອງທີ່ຮັກແພງຂອງພວກເຮົາກ່ຽວກັບພວກເຮົາ, ຫລື ກ່ຽວກັບບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາ—

3 ບັດນີ້ພວກເຮົາປິຕິຍິນດີໃນເລື່ອງນີ້; ແລະ ພວກເຮົາອອກແຮງງານຢ່າງພາກພຽນທີ່ຈະຄວັດຂໍ້ຄວາມນີ້ໄວ້ໃນແຜ່ນຈາລຶກໂດຍຫວັງວ່າ ພີ່ນ້ອງທີ່ຮັກແພງ ແລະ ພວກເຮົາ ແລະ ລູກຫລານຂອງພວກເຮົາ ຈະຮັບມັນດ້ວຍໃຈທີ່ຮູ້ບຸນຄຸນ, ແລະ ອ່ານເພື່ອຮຽນຮູ້ດ້ວຍຄວາມສຸກ ແລະ ບໍ່ແມ່ນດ້ວຍຄວາມເສົ້າສະຫລົດໃຈ, ແລະ ບໍ່ແມ່ນດ້ວຍຄວາມໝັ້ນປະໝາດບິດາມານດາຜູ້ທຳອິດຂອງພວກເຮົາ.

4 ເພາະເພື່ອເຈດຕະນານີ້ ພວກເຮົາຈຶ່ງໄດ້ບັນທຶກເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ໄວ້ເພື່ອພວກລູກຫລານຈະໄດ້ຮູ້ວ່າພວກເຮົາຮູ້ຈັກພຣະຄຣິດມາກ່ອນ; ແລະ ພວກເຮົາມີຄວາມຫວັງໃນລັດສະໝີພາບຂອງພຣະອົງມາໄດ້ຫລາຍຮ້ອຍປີແລ້ວ ກ່ອນທີ່ພຣະອົງຈະສະເດັດມາ ແລະ ບໍ່ມີແຕ່ພວກເຮົາເທົ່ານັ້ນທີ່ມີຄວາມຫວັງໃນລັດສະໝີພາບຂອງພຣະອົງ, ແຕ່ສາດສະດາຜູ້ສັກສິດ

ທັງຫລາຍຊຶ່ງຢູ່ມາກ່ອນພວກເຮົາກໍມີຄວາມຫວັງເຊັ່ນດຽວກັນ.

5 ຈຶ່ງເບິ່ງ, ພວກເພິ່ນເຊື່ອໃນພຣະຄຣິດ ແລະ ນະມັດສະການພຣະບິດາໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງ ແລະ ພວກເຮົາກໍນະມັດສະການພຣະບິດາໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງເໝືອນກັນ; ແລະ ເພື່ອເຈດຕະນານີ້ ພວກເຮົາຈຶ່ງຮັກສາກົດຂອງໂມເຊ ໂດຍມຸ້ງຫວັງໃຫ້ຈິດວິນຍານຂອງພວກເຮົາໄປຫາພຣະອົງ, ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້ ກົດຈຶ່ງຖືກຕັ້ງໄວ້ໃຫ້ສັກສິດສຳລັບພວກເຮົາ ເພື່ອຄວາມຊອບທຳ ຄືກັນກັບອັບຣາຮາມຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານທີ່ເຊື່ອພັງພຣະບັນຊາຂອງພຣະເຈົ້າຈົນວ່າໄດ້ຖະຫວາຍອິຊາກລູກຊາຍຂອງເພິ່ນແຕ່ພຣະອົງ ຊຶ່ງເປັນລັກສະນະດຽວກັນກັບພຣະເຈົ້າຖະຫວາຍພຣະບຸດອົງດຽວທີ່ຖືກຳເນີດຂອງພຣະອົງ.

6 ສະນັ້ນ, ພວກເຮົາຄົ້ນຫາການຂຽນຂອງສາດສະດາ, ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ຮັບການເປີດເຜີຍຫລາຍເລື່ອງ ແລະ ວິນຍານແຫ່ງການທຳນາຍ; ແລະ ມີພະຍານທັງໝົດນີ້ ພວກເຮົາຈຶ່ງໄດ້ຮັບຄວາມຫວັງ, ແລະ ມີສັດທາຢ່າງບໍ່ສະທ້ານຫວັ່ນໄຫວ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກເຮົາສາມາດບັງຄັບບັນຊາໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູໄດ້ແທ້ຈິນວ່າຕົ້ນໄມ້ທຸກຕົ້ນ, ຫລື ພູເຂົາ, ຫລື ຄົນໃນທະເລກໍເຊື່ອພັງເຮົາ.

7 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຍັງໄດ້ສະແດງໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນຄວາມອ່ອນແອຂອງພວກເຮົາ, ເພື່ອພວກເຮົາຈະຮູ້ວ່າເປັນຍ້ອນພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄວາມເມດຕາກະ

ລຸນາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ລູກ
ຫລານມະນຸດ, ພວກເຮົາຈຶ່ງມີອຳນາດ
ເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໄດ້.

8 ຈົ່ງເບິ່ງ, ວຽກງານຂອງພຣະຜູ້ເປັນ
ເຈົ້າຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ໜ້າອັດສະຈັນ. ຄວາມ
ລຶກລັບຂອງພຣະອົງບໍ່ສາມາດຍັງເຖິງ
ໄດ້; ແລະ ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຄົນຈະພົບເຫັນ
ເສັ້ນທາງຂອງພຣະອົງທັງໝົດ. ແລະ ບໍ່
ມີຜູ້ໃດຈະຮູ້ຈັກເສັ້ນທາງຂອງພຣະອົງ
ນອກຈາກພຣະອົງຈະເປີດເຜີຍໃຫ້ຮູ້;
ສະນັ້ນ, ພີ່ນ້ອງເອີຍ, ຢ່າໄດ້ໝົ່ນປະໝາດ
ການເປີດເຜີຍຂອງພຣະເຈົ້າເລີຍ.

9 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ໂດຍອຳນາດແຫ່ງ
ພຣະຄຳຂອງພຣະອົງ ມະນຸດຈຶ່ງໄດ້ມາສູ່
ແຜ່ນດິນໂລກນີ້, ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກນີ້
ໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍອຳນາດແຫ່ງພຣະ
ຄຳຂອງພຣະອົງ. ດັ່ງນັ້ນ, ຖ້າຫາກພຣະ
ເຈົ້າສາມາດຮັບສິ່ງ ແລະ ໂລກເປັນ
ຂຶ້ນມາ ແລະ ຮັບສິ່ງ ແລະ ມະນຸດຖືກ
ສ້າງຂຶ້ນມາ, ໂອ້ ແລ້ວເປັນຫຍັງພຣະອົງ
ຈະບໍ່ສາມາດບັນຊາແຜ່ນດິນໂລກ, ຫລື
ວຽກງານແຫ່ງພຣະທັດຂອງພຣະອົງ
ເໜືອຜືນແຜ່ນດິນນີ້ໄດ້ຕາມພຣະປະສົງ
ແລະ ຄວາມພໍພຣະໄທຂອງພຣະອົງ?

10 ສະນັ້ນ, ພີ່ນ້ອງເອີຍ, ຢ່າໄດ້ພະຍາ
ຍາມແນະນຳພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແຕ່ໃຫ້ຮັບ
ເອົາຄຳແນະນຳຈາກພຣະທັດຂອງພຣະ
ອົງ. ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ຕົວຂອງພວກທ່ານກໍ
ຮູ້ຈັກແລ້ວວ່າ ພຣະອົງໄດ້ແນະນຳດ້ວຍ
ຄວາມສະຫລຽວສະຫລາດ ແລະ ດ້ວຍ
ຄວາມຍຸດຕິທຳ ແລະ ດ້ວຍຄວາມເມດ
ຕາຕໍ່ວຽກງານທັງໝົດຂອງພຣະອົງ.

11 ສະນັ້ນ, ພີ່ນ້ອງທີ່ຮັກແພງເອີຍ,

ຈົ່ງຄືນດີກັບພຣະອົງທາງການຊົດໃຊ້
ຂອງພຣະຄຣິດພຣະບຸດອົງດຽວທີ່
ຖືກຳເນີດຂອງພຣະອົງ, ແລະ ພວກ
ທ່ານຈະໄດ້ຮັບການຟື້ນຄືນຊີວິດໂດຍ
ອຳນາດຂອງການຟື້ນຄືນຊີວິດຊຶ່ງຢູ່ໃນ
ພຣະຄຣິດ, ແລະ ຖືກນຳມາເປັນຜົນທຳ
ອິດຂອງພຣະຄຣິດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ໂດຍມີ
ສັດທາ, ແລະ ໄດ້ຮັບຄວາມຄວາມຫວັງ
ດີແຫ່ງລັດສະໝີພາບໃນພຣະອົງກ່ອນທີ່
ພຣະອົງຈະສະແດງພຣະອົງໃຫ້ປະຈັກ
ໃນເນື້ອໜັງ.

12 ແລະ ບັດນີ້ພີ່ນ້ອງທີ່ຮັກແພງເອີຍ,
ຢ່າໄດ້ແປກໃຈເລີຍທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າ
ເລື່ອງນີ້ກັບພວກທ່ານ; ເປັນຫຍັງຂ້າພະ
ເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ເວົ້າເຖິງການຊົດໃຊ້ຂອງພຣະ
ຄຣິດ, ແລະ ມີຄວາມຮູ້ອັນສົມບູນກ່ຽວ
ກັບພຣະອົງດັ່ງທີ່ມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບການ
ຟື້ນຄືນຊີວິດ ແລະ ໂລກທີ່ຈະມາເຖິງ?

13 ຈົ່ງເບິ່ງ, ພີ່ນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ
ເອີຍ, ຜູ້ໃດທີ່ທຳນາຍ, ໃຫ້ເຂົາທຳນາຍ
ເຖິງຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງມະນຸດ; ເພາະວ່າ
ພຣະວິນຍານກ່າວດ້ວຍຄວາມຈິງ ແລະ
ບໍ່ຕົວະ. ດັ່ງນັ້ນຈົ່ງກ່າວເຖິງເລື່ອງດັ່ງທີ່
ເປັນຈິງ ແລະ ເຖິງເລື່ອງດັ່ງທີ່ຈະເປັນ
ຈິງ. ດັ່ງນັ້ນເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ຈຶ່ງຖືກສະແດງ
ແກ່ພວກເຮົາຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງເພື່ອຄວາມ
ລອດຂອງຈິດວິນຍານຂອງພວກເຮົາ.
ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ເປັນພະຍານ
ໃນເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ຕາມລຳພັງ; ເພາະ
ພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບສິ່ງເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ກັບ
ສາດສະດາໃນສະໄໝກ່ອນມາແລ້ວ.

14 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ຊາວຍິວເປັນຄົນແຂງຄໍ
ແລະ ພວກເຂົາດູໝົ່ນປະໝາດຄຳ

ເວົ້າອັນແຈ່ມແຈ້ງ ແລະ ເຂັ້ມຂົ້າສາດສະດາ, ແລະ ສະແຫວງຫາສິ່ງທີ່ພວກເຂົາບໍ່ອາດເຂົ້າໃຈໄດ້. ສະນັ້ນເພາະຄວາມຕາບອດຂອງພວກເຂົາຊຶ່ງຕາບອດນັ້ນມາຈາກການເບິ່ງຂ້າມເຄື່ອງໝາຍ, ພວກເຂົາຈຶ່ງຈຳຕ້ອງຕົກໄປ; ເພາະພຣະເຈົ້າໄດ້ເອົາຄວາມແຈ່ມແຈ້ງຂອງພຣະອົງໄປຈາກພວກເຂົາ, ແລະ ມອບຫລາຍສິ່ງຫລາຍຢ່າງໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາຊຶ່ງພວກເຂົາເຂົ້າໃຈບໍ່ໄດ້, ເພາະພວກເຂົາປາຖະໜາແນວນັ້ນ. ແລະ ຍ້ອນວ່າພວກເຂົາປາຖະໜາແນວນັ້ນ, ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດແນວນັ້ນເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ສະດຸດ.

15 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຢາໂຄບໄດ້ຖືກນຳພາພຣະວິນຍານໄປເຖິງການທຳນາຍ; ເພາະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນໂດຍການກະທຳຂອງພຣະວິນຍານຊຶ່ງຢູ່ໃນຂ້າພະເຈົ້າ, ວ່າໂດຍການສະດຸດຂອງຊາວຢິວ ພວກເຂົາຈະບໍ່ຍອມຮັບຫິນຊຶ່ງຢູ່ເທິງນັ້ນພວກເຂົາຈະໄດ້ສ້າງ ແລະ ມີຮາກຖານອັນປອດໄພ.

16 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ຕາມພຣະຄຳພີແລ້ວ, ຫິນກ້ອນນີ້ຈະກາຍເປັນຮາກຖານອັນສຸດທ້າຍ ແລະ ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ແນ່ນອນ ແລະ ອັນດຽວ, ຊຶ່ງເທິງນັ້ນຊາວຢິວຈະສາມາດສ້າງຂຶ້ນໄດ້.

17 ແລະ ບັດນີ້ທ່ານທີ່ຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເປັນໄປໄດ້ແນວໃດທີ່ຄົນເຫລົ່ານີ້ຫລັງຈາກປະຕິເສດຮາກຖານອັນແນ່ນອນແລ້ວຈະສ້າງຂຶ້ນເທິງນັ້ນໄດ້ເພື່ອວ່າມັນຈະໄດ້ກາຍເປັນຫິນເອກຂອງພວກເຂົາ?

18 ຈົ່ງເບິ່ງ, ພີ່ນ້ອງທີ່ຮັກແພງຂອງ

ຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຢາກເປີດເຜີຍຄວາມລຶກລັບນີ້ແກ່ພວກທ່ານ; ຖ້າຫາກດ້ວຍວິທີໃດກໍຕາມຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຫວັ່ນໄຫວຈາກຄວາມໝັ້ນຄົງຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນພຣະວິນຍານ ແລະ ສະດຸດເພາະຄວາມເປັນຫ່ວງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າມີຕໍ່ພວກທ່ານຫລາຍເກີນໄປ.

ບົດທີ 5

ຢາໂຄບອ້າງເຖິງຖ້ອຍຄຳຂອງຊີນັດປຽບທຽບຕົ້ນໝາກກອກເທດ ແລະ ຕົ້ນໝາກກອກປ່າ—ພວກເຂົາຄືອິດສະຣາເອນ ແລະ ຄົນຕ່າງຊາດ—ການກະຈັດກະຈາຍ ແລະ ການເຕົ້າໂຮມຂອງຊາວອິດສະຣາເອນ ຊຶ່ງໄດ້ຄາດຄະເນໄວ້ແລ້ວ—ການກ່າວເຖິງຊາວນີໄຟກັບຊາວເລມັນທຸກໆຄົນຂອງເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ—ຄົນຕ່າງຊາດຈະຖືກຕໍ່ເຂົ້າກັບອິດສະຣາເອນ—ໃນທີ່ສຸດສວນອະງຸ່ນຈະຖືກເຜົາ. ປະມານ 544-421 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ຈົ່ງເບິ່ງ, ພີ່ນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າເອີຍ, ພວກທ່ານຈຳໄດ້ບໍ່ວ່າ ພວກທ່ານເຄີຍອ່ານຂໍ້ຄວາມຂອງສາດສະດາຊີນັດ ຊຶ່ງເພິ່ນໄດ້ເວົ້າກັບເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ, ມີຄວາມວ່າ:

2 ໂອ້ ເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນເອີຍ, ຈົ່ງພັງ ແລະ ຈົ່ງປະຕິບັດຕາມຄຳເວົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ຜູ້ເປັນສາດສະດາຄົນໜຶ່ງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

3 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວດັ່ງນີ້, ໂອ້ ເຊື້ອສາຍອິດສະຣາ

ເອນເອີຍ, ເຮົາຈະປຽບທຽບເຈົ້າໃສ່ກັບ ຕົ້ນໝາກກອກເທດໃນສວນ, ຊຶ່ງຄົນຜູ້ ໜຶ່ງເອົາມາປູກ ແລະ ບົວລະບັດໃນສວນ ອະງຸ່ນຂອງເພິ່ນ; ແລະ ມັນເກີດ ແລະ ໃຫຍ່ຂຶ້ນ, ແລະ ຊຸດໂຊມລົງ.

4 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງສວນອະງຸ່ນໄດ້ອອກ ໄປ ແລະ ເຫັນວ່າຕົ້ນໝາກກອກເທດ ຂອງພຣະອົງກຳລັງຊຸດໂຊມລົງ; ແລະ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ: ເຮົາຈະລິງ່າຂອງມັນ ອອກ ແລະ ພວນດິນຮອບຕົ້ນມັນ ແລະ ບຳລຸງມັນເພື່ອມັນຈະແຕກງ່າ ແລະ ບົງ ໃບງາມຂຶ້ນເພື່ອມັນຈະບໍ່ຕ່າຍ.

5 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພຣະອົງໄດ້ລິງ່າມັນອອກ ແລະ ໄດ້ ພວນດິນຮອບຕົ້ນມັນ, ແລະ ບຳລຸງມັນ ຕາມພຣະຄຳຂອງພຣະອົງ.

6 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຫລັງ ຈາກນັ້ນ, ຫລາຍມື້ຕໍ່ມາມັນໄດ້ແຕກງ່າ ແລະ ບົງໃບງາມຂຶ້ນ, ຈົ່ງເບິ່ງຍອດໃຫຍ່ ຂອງມັນເລີ່ມທຽວແທ້ງລົງ.

7 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງສວນອະງຸ່ນໄດ້ເຫັນ ແລະ ເວົ້າກັບຄົນໃຊ້ຂອງເພິ່ນວ່າ: ມັນ ເຮັດໃຫ້ເຮົາມີຄວາມໂສກເສົ້າຫລາຍທີ່ ຈະສູນເສຍຕົ້ນໄມ້ນີ້ໄປ; ສະນັ້ນ ຈົ່ງໄປ ຫັກເອົາງ່າຂອງຕົ້ນໝາກກອກປາ, ແລ້ວ ເອົາມັນມາໃຫ້ເຮົາ; ແລະ ພວກເຮົາຈະ ຫັກງ່າໃຫຍ່ ຊຶ່ງກຳລັງທຽວແທ້ງອອກ, ແລະ ພວກເຮົາຈະໂຍນມັນເຂົ້າກອງໄຟ ໃຫ້ມັນໄໝ້ໄປເສຍ.

8 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງ ສວນອະງຸ່ນໄດ້ກ່າວວ່າ, ເຮົາຈະເອົາ

ງ່າອ່ອນ ແລະ ງາມເຫລົ່ານີ້ຢ່າງ ຫລວງຫລາຍໄປ, ແລະ ເຮົາຈະຕໍ່ຕາມັນ ເຂົ້າກັບທີ່ໃດກໍຕາມທີ່ເຮົາຕ້ອງການ; ເຖິງ ວ່າຮາກຂອງມັນຈະຕາຍກໍບໍ່ສຳຄັນ, ເຮົາ ຈະຮັກສາແນວຂອງມັນໄວ້ໃຫ້ຕົວເຮົາ ເອງ; ດັ່ງນັ້ນ, ເຮົາຈະເອົາກິ່ງອ່ອນ ແລະ ງາມເຫລົ່ານີ້ໄປ ແລະ ເຮົາຈະຕໍ່ຕາມັນ ເຂົ້າກັບທີ່ໃດກໍຕາມທີ່ເຮົາຕ້ອງການ.

9 ເຈົ້າຈົ່ງເອົາງ່າຂອງຕົ້ນໝາກກອກປາ ໄປ ແລະ ຕໍ່ຕາມັນເຂົ້າກັບສ່ວນງ່າເຫລົ່າ ນີ້ທີ່ເຮົາໄດ້ຫັກອອກ; ແລະ ເຮົາຈະໂຍນ ມັນເຂົ້າກອງໄຟ ແລະ ຈູດມັນເສຍ ເພື່ອ ມັນຈະບໍ່ເປັນສິ່ງກົດຂວາງໃນສວນອະ ງຸ່ນຂອງເຮົາ.

10 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຄົນ ໃຊ້ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງສວນອະ ງຸ່ນໄດ້ປະຕິບັດຕາມຄຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າຂອງສວນອະງຸ່ນ, ແລະ ໄດ້ຕໍ່ຕາງ່າ ຂອງຕົ້ນໝາກກອກປາ.

11 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງສວນ ອະງຸ່ນໃຫ້ພວນດິນຮອບຕົ້ນ, ແລະ ລິງ່າ, ແລະ ບຳລຸງ, ໂດຍກ່າວກັບຄົນໃຊ້ຂອງ ພຣະອົງວ່າ: ມັນເຮັດໃຫ້ເຮົາໂສກເສົ້າທີ່ ເຮົາຈະສູນເສຍຕົ້ນໄມ້ນີ້ໄປ; ດັ່ງນັ້ນເພື່ອ ເຮົາອາດຈະໄດ້ຮັກສາຮາກຂອງມັນໄວ້ບໍ່ ໃຫ້ຕ່າຍ ເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ຮັກສາມັນໄວ້ໃຫ້ ຕົວເຮົາ, ເຮົາຈຶ່ງເຮັດດັ່ງນີ້.

12 ສະນັ້ນ, ເຈົ້າຈົ່ງໄປເຖິດ; ຈົ່ງບົວລະ ບັດຕົ້ນໄມ້ນີ້ ແລະ ບຳລຸງມັນຕາມຄຳທີ່ ເຮົາສັ່ງ.

13 ແລະ ເຮົາຈະວາງງ່າເຫລົ່ານີ້ໄວ້ໃນ ບ່ອນໄກທີ່ສຸດຂອງສວນອະງຸ່ນຂອງເຮົາ, ບ່ອນໃດກໍຕາມແລ້ວແຕ່ເຮົາຕ້ອງການ,

ແລະ ບໍ່ສຳຄັນສຳລັບເຈົ້າ; ແລະ ເຮົາເຮັດສິ່ງນີ້ເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ຮັກສາງ່າເດີມຂອງຕົນມັນໄວ້; ແລະ ເພື່ອວ່າເຮົາຈະໄດ້ເກັບໝາກຂອງມັນໄວ້ໃຫ້ຕົວເຮົາໃຊ້ນອກລະດູການນຳອີກ; ເພາະວ່າມັນເຮັດໃຫ້ເຮົາໂສກເສົ້າທີ່ເຮົາຈະສູນເສຍຕົນໄມ້ນີ້ ແລະ ໝາກຂອງມັນ.

14 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງສວນອະຈຸນໄດ້ສະເດັດໄປ ແລະ ເຊື່ອງງ່າເດີມຂອງຕົນໝາກກອກເທດໄວ້ບ່ອນໂກທີ່ສຸດຂອງສວນອະຈຸນ, ບາງງ່າໄວ້ບ່ອນໜຶ່ງ, ແລະ ບາງງ່າໄວ້ອີກບ່ອນໜຶ່ງຕາມພຣະປະສົງ ແລະ ຄວາມພໍພຣະໄທຂອງພຣະອົງ.

15 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຫລາຍປີຜ່ານໄປ, ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງສວນອະຈຸນໄດ້ກ່າວກັບຄົນໃຊ້ຂອງພຣະອົງວ່າ: ມາເຖີດ, ໃຫ້ພວກເຮົາລົງໄປໃນສວນອະຈຸນເພື່ອເຮັດວຽກງານໃນສວນອະຈຸນ.

16 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງສວນອະຈຸນກັບຄົນໃຊ້ຂອງພຣະອົງໄດ້ລົງໄປໃນສວນອະຈຸນເພື່ອເຮັດວຽກ. ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຄົນໃຊ້ໄດ້ທູນຕໍ່ເຈົ້ານາຍຂອງເຂົາວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ, ເບິ່ງນີ້ແມ່; ຈົ່ງທອດພຣະເນດເບິ່ງຕົນໄມ້ນີ້.

17 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງສວນອະຈຸນໄດ້ທອດພຣະເນດ ແລະ ໄດ້ເຫັນຕົນໄມ້ ຕົ້ນທີ່ກົງໝາກກອກປ່າຖືກຕໍ່ຕາໄວ້; ແລະ ມັນງອກງາມ ແລະ ເປັນໝາກແລ້ວ. ແລະ ພຣະອົງເຫັນວ່າ ມັນດີ ແລະ ໝາກ

ຂອງມັນຄືກັນກັບໝາກຈາກຕົ້ນເດີມຂອງມັນ.

18 ແລະ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບຄົນໃຊ້ວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ, ງ່າຂອງຕົ້ນປ່າໄດ້ຮັບຄວາມຊຸ່ມເຢັນຈາກຮາກຂອງມັນ ຈົນຮາກນັ້ນເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມແຂງແຮງຂຶ້ນ, ແລະ ຮາກຂອງມັນມີຄວາມແຂງແຮງຫລາຍ; ງ່າປ່າຈຶ່ງເກີດໝາກຫວານ. ບັດນີ້, ຖ້າຫາກພວກເຮົາບໍ່ເອົາງ່າເຫລົ່ານີ້ມາຕໍ່ຕາເຂົ້າກັບຕົ້ນຂອງມັນ, ມັນກໍອາດຈະຕາຍ ແລະ ບັດນີ້, ຈົ່ງເບິ່ງເຮົາຈະເກັບເອົາໝາກທີ່ເກີດຈາກຕົ້ນຂອງມັນໄວ້ໃຫ້ຫລາຍ; ແລະ ໝາກຂອງມັນເຮົາຈະເກັບໄວ້ປູກນອກລະດູການໄວ້ໃຫ້ຕົວຂອງເຮົາເອງ.

19 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງສວນອະຈຸນໄດ້ກ່າວກັບຄົນໃຊ້ຂອງພຣະອົງວ່າ: ມານີ້, ແລ້ວພາກັນໄປບ່ອນໂກທີ່ສຸດຂອງສວນອະຈຸນ, ແລະ ແນມເບິ່ງວ່າງ່າເດີມຂອງຕົນໄມ້ມີໝາກຫລາຍຄືກັນບໍ່, ເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ເກັບໝາກຂອງມັນໄວ້ປູກນອກລະດູການໃຫ້ຕົວເຮົາເອງ.

20 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກັບຄົນໃຊ້ຂອງພຣະອົງໄດ້ອອກໄປຫາບ່ອນທີ່ພຣະອົງເຊື່ອງງ່າເດີມຂອງຕົນໄມ້ນັ້ນໄວ້, ແລະ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບຄົນໃຊ້ວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ, ສິ່ງເຫລົ່ານີ້; ແລະ ເຂົາເຫັນຕົ້ນທຳອິດທີ່ເປັນໝາກ, ແລະ ເຂົາເຫັນວ່າມັນດີ. ແລະ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວອີກວ່າ: ຈົ່ງເອົາໝາກຂອງມັນໄວ້ປູກນອກລະດູການ, ເພື່ອເຮົາຈະຮັກສາມັນໄວ້ໃຫ້ຕົວເຮົາເອງ; ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ, ເຮົາບຳລຸງ

ຮັກສາມັນເປັນເວລາດົນນານມາແລ້ວ, ແລະ ມັນເປັນໝາກຫລາຍ.

21 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຄົນໃຊ້ໄດ້ທູນຖາມພຣະອົງວ່າ: ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງສະເດັດມາປູກຕົ້ນໄມ້ນີ້, ຫລື ງ່ານີ້ໄວ້ບ່ອນນີ້? ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ມັນເປັນບ່ອນທີ່ບໍ່ດີທີ່ສຸດໃນທີ່ດິນທັງໝົດຂອງສວນອະງຸ່ນ.

22 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງສວນອະງຸ່ນໄດ້ກ່າວກັບເຂົາວ່າ: ຢາໄດ້ແນະນຳເຮົາເລີຍ; ເຮົາຮູ້ແລ້ວວ່າ ບ່ອນນີ້ເປັນບ່ອນບໍ່ດີ; ສະນັ້ນເຮົາກ່າວກັບເຈົ້າວ່າ, ເຮົາໄດ້ບຳລຸງມັນມາເປັນເວລາດົນນານແລ້ວ, ແລະ ເຈົ້າເອງກໍເຫັນວ່າມັນເປັນໝາກຢາງຫລວງຫລາຍ.

23 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງສວນອະງຸ່ນໄດ້ກ່າວກັບຄົນໃຊ້ຂອງພຣະອົງວ່າ: ເບິ່ງນີ້ແມ່; ຈົ່ງເບິ່ງວ່າ ເຮົາໄດ້ປູກອີກງ່າໜຶ່ງຂອງຕົ້ນໄມ້ອີກ; ແລະ ເຈົ້າຮູ້ວ່າດິນບ່ອນນີ້ບໍ່ດີກວ່າບ່ອນທຳອິດ. ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາໄດ້ບຳລຸງມັນເປັນເວລາດົນນານ, ແລະ ມັນເປັນໝາກຢາງຫລວງຫລາຍ; ດັ່ງນັ້ນ, ຈົ່ງເຕົ້າໂຮມມັນ ແລະ ມັງນໄວ້ເພື່ອປູກນອກລະດູການ, ເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ຮັກສາມັນໄວ້ໃຫ້ຕົວເຮົາເອງ.

24 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງສວນອະງຸ່ນໄດ້ກ່າວກັບຄົນໃຊ້ຂອງພຣະອົງອີກວ່າ: ເບິ່ງນີ້ແມ່, ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງອີກງ່າໜຶ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ປູກໄວ້ອີກ; ຈົ່ງເບິ່ງວ່າ ເຮົາໄດ້ບຳລຸງມັນມາຫລາຍແລ້ວ, ແລະ ມັນກໍເປັນໝາກຢາງຫລວງຫລາຍ.

25 ແລະ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບຄົນໃຊ້ວ່າ: ເບິ່ງນີ້ແມ່ ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງຕົ້ນສຸດທ້າຍ. ຈົ່ງເບິ່ງ, ຕົ້ນນີ້ເຮົາປູກໄວ້ໃນດິນບ່ອນດີ; ແລະ ເຮົາໄດ້ບຳລຸງມັນເປັນເວລາດົນນານ, ແລະ ມີສ່ວນໜຶ່ງເທົ່ານັ້ນທີ່ມີໝາກຫວານ, ແລະ ອີກສ່ວນໜຶ່ງກາຍເປັນໝາກຂົມ; ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາໄດ້ບຳລຸງມັນຄືກັນກັບຕົ້ນອື່ນໆ.

26 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງສວນອະງຸ່ນໄດ້ກ່າວກັບຄົນໃຊ້ຂອງພຣະອົງວ່າ: ຈົ່ງຫັກງ່າທີ່ບໍ່ເປັນໝາກດີ ແລະ ໂຍນມັນເຂົ້າກອງໄຟເສຍ.

27 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ຄົນໃຊ້ໄດ້ທູນຂໍຮ້ອງພຣະອົງວ່າ: ໃຫ້ຂ້ານ້ອຍລົງງ່າມັນ ແລະ ພວນດິນອ້ອມຕົ້ນມັນເພື່ອບຳລຸງ ຮັກສາມັນຕໍ່ໄປຈັກໜ້ອຍເຖິດ ເພາະມັນອາດຈະເປັນໝາກດີແກ່ພຣະອົງ, ເພື່ອພຣະອົງຈະເກັບມັນໄວ້ປູກໃນນອກລະດູການໄດ້.

28 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງສວນອະງຸ່ນກັບຄົນໃຊ້ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງສວນອະງຸ່ນໄດ້ບຳລຸງໝາກໄມ້ທັງໝົດຂອງສວນອະງຸ່ນນັ້ນ.

29 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເວລາດົນນານຜ່ານໄປ, ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງສວນອະງຸ່ນໄດ້ກ່າວກັບຄົນໃຊ້ຂອງພຣະອົງວ່າ: ມານີ້, ໃຫ້ພວກເຮົາລົງໄປໃນສວນອະງຸ່ນນຳກັນເທາະ, ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ເຮັດວຽກໃນສວນອະງຸ່ນອີກ. ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ເວລາໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ ແລະ ທີ່ສຸດກໍຈະມາເຖິງໃນບໍ່ຊ້ານີ້;

ສະນັ້ນ, ເຮົາຕ້ອງເກັບໝາກໄມ້ໄວ້ເພື່ອປູກນອກລະດູການໃຫ້ຕົວເຮົາເອງ.

30 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງສວນອະງຸ່ນກັບຄືນໃຊ້ໄດ້ພາກັນລົງໄປໃນສວນອະງຸ່ນ; ແລະ ທັງສອງມາເຖິງຕົ້ນທີ່ງ່າເດີມຂອງມັນຖືກຫັກອອກໄປ ແລະ ເອົາງ່າປາມາຕໍ່ເຂົ້າໄວ້; ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ໝາກຜົນຊະນິດຕ່າງໆໄດ້ກີດຂວາງຕົ້ນ.

31 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງສວນອະງຸ່ນໄດ້ຊົມລົດຊາດຂອງໝາກໄມ້ທຸກຊະນິດ ຕາມຈຳນວນຂອງມັນ. ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງສວນອະງຸ່ນໄດ້ກ່າວວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຮົາບຳລຸງຕົ້ນນີ້ເປັນເວລາດົນນານ, ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ເກັບເອົາໝາກຂອງມັນໄວ້ຫລາຍພໍສົມຄວນ ເພື່ອເຮົາຈະປູກມັນອີກໃນນອກລະດູການ.

32 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ເທື່ອນີ້ມັນເປັນໝາກຫລາຍແຕ່ບໍ່ມີໜ່ວຍດີ, ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງໝາກໄມ້ທຸກຊະນິດບໍ່ມີໜ່ວຍດີເລີຍ; ແລະ ມັນບໍ່ມີປະໂຫຍດແກ່ເຮົາຈັກດີເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຮົາໄດ້ລົງແຮງທັງໝົດ; ແລະ ບັດນີ້ມັນເຮັດໃຫ້ເຮົາໂສກເສົ້າທີ່ຈະສູນເສຍຕົ້ນໄມ້ເຫລົ່ານີ້ໄປ.

33 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງສວນອະງຸ່ນໄດ້ກ່າວກັບຄືນໃຊ້ວ່າ: ເຮົາຈະເຮັດແນວໃດກັບຕົ້ນໄມ້ນີ້, ເພື່ອເຮົາຈະຮັກສາໝາກໜ່ວຍດີຂອງມັນໄວ້ເພື່ອຕົວເຮົາເອງ?

34 ແລະ ຄົນໃຊ້ໄດ້ທູນຖາມພຣະອົງວ່າ: ຈົ່ງທອດພຣະເນດເຖິດ ເພາະພຣະອົງໄດ້ເອົາງ່າຕົ້ນໝາກກອກປາຕໍ່ຕາເຂົ້າ

ໄວ້, ມັນຈຶ່ງບຳລຸງຮາກເພື່ອມັນຈະມີຊີວິດຢູ່ ແລະ ບໍ່ຕາຍ; ດັ່ງນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງເຫັນວ່າມັນຍັງດີ.

35 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງສວນອະງຸ່ນໄດ້ກ່າວກັບຄືນໃຊ້ຂອງພຣະອົງວ່າ: ຕົ້ນນີ້ບໍ່ມີປະໂຫຍດຫຍັງແກ່ເຮົາເລີຍ, ແລະ ຮາກຂອງມັນກໍບໍ່ມີປະໂຫຍດຫຍັງແກ່ເຮົາເລີຍ ຕາບໃດທີ່ມັນຍັງເປັນໝາກບໍ່ດີ.

36 ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເຮົາຍັງຮູ້ວ່າຮາກຂອງມັນດີ, ແລະ ເພື່ອຈຸດປະສົງຂອງເຮົາເອງ ເຮົາຈຶ່ງຮັກສາມັນໄວ້; ແລະ ເພາະຄວາມແຂງແຮງຂອງມັນ, ມັນຈຶ່ງເປັນໝາກດີຈາກງ່າມາແຕ່ປ່າ.

37 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ງ່າໄມ້ປ່າໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະ ບຽດຮາກຂອງມັນ ແລະ ງ່າໄມ້ປ່າມີກຳລັງແຮງກວ່າຮາກຂອງມັນ, ມັນຈຶ່ງເປັນໝາກບໍ່ດີຫລາຍ; ແລະ ເພາະວ່າມັນເປັນໝາກບໍ່ດີ, ເຈົ້າຈຶ່ງເຫັນວ່າມັນເລີ່ມຕາຍ; ແລະ ໃນທີ່ສຸດມັນກໍຈະສຸກຈົນວ່າຖືກໂຍນເຂົ້າໄປໃນກອງໄຟ ຖ້າຫາກພວກເຮົາບໍ່ເຮັດແນວໃດແນວໜຶ່ງກັບມັນ ເພື່ອຮັກສາມັນໄວ້.

38 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງສວນອະງຸ່ນໄດ້ກ່າວກັບຄືນໃຊ້ຂອງພຣະອົງວ່າ: ໃຫ້ພວກເຮົາພາກັນລົງໄປບ່ອນໄກທີ່ສຸດຂອງສວນອະງຸ່ນເທາະ, ແລະ ແນມເບິ່ງວ່າງ່າເດີມຂອງມັນອອກໝາກບໍ່ດີຄືກັນຫລືບໍ່.

39 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ທັງສອງໄດ້ລົງໄປບ່ອນໄກທີ່ສຸດຂອງສວນອະງຸ່ນ. ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືທັງສອງໄດ້ເຫັນໝາກໄມ້ຈາກງ່າເດີມກັບ

ມາເສຍຫາຍຄືກັນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຕົ້ນທຳອິດ ແລະ ຕົ້ນທີສອງເຖິງຕົ້ນສຸດທ້າຍ; ແລະ ທັງໝົດກັບເສຍໄປໝົດ.

40 ແລະ ໝາກໄມ້ປ່າຂອງຕົ້ນສຸດທ້າຍມີກຳລັງເໜືອກວ່າພາກສ່ວນຂອງຕົ້ນທີ່ອອກພາກດີ ຈົນວ່າງ່າໄດ້ທ່ຽວແຫ້ງ ແລະ ໄດ້ຕ້າຍໄປ.

41 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງສວນອະງຸ່ນໄດ້ຮັອງໄທ້ ແລະ ກ່າວກັບຄົນໃຊ້ວ່າ: ເຮົາຈະເຮັດແນວໃດອີກກັບສວນອະງຸ່ນຂອງເຮົາ?

42 ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາຮູ້ວ່າໝາກໄມ້ທັງໝົດໃນສວນອະງຸ່ນເສຍຫາຍໄປໝົດບໍ່ມີອັນໃດດີເລີຍ. ແລະ ແຕ່ກ່ອນມັນເຄີຍເປັນໝາກດີ ແລ້ວບັດນີ້ມັນກັບກາຍມາເສຍຫາຍໄປນຳກັນໝົດ; ແລະ ບັດນີ້ຕົ້ນໄມ້ທຸກຕົ້ນໃນສວນອະງຸ່ນ ບໍ່ເປັນປະໂຫຍດຫຍັງໝົດ ນອກຈາກຈະຖືກໂຄ່ນລົງ ແລະ ໂຍນເຂົ້າກອງໄຟ.

43 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ ຕົ້ນສຸດທ້າຍມື້ງາຂອງມັນໄດ້ທ່ຽວແຫ້ງ, ເຮົາໄດ້ປູກມັນໄວ້ໃນດິນບ່ອນດີ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເປັນບ່ອນທີ່ເຮົາເລືອກໄວ້ກ່ອນບ່ອນອື່ນໆທັງໝົດໃນສວນອະງຸ່ນຂອງເຮົາ.

44 ແລະ ເຈົ້າກໍເຫັນວ່າເຮົາໄດ້ຕັດຕົ້ນຊຶ່ງກົດຂວາງທີ່ດິນບ່ອນນີ້ລົງອີກ ເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ປູກຕົ້ນນີ້ລົງແທນ.

45 ແລະ ເຈົ້າກໍເຫັນແລ້ວວ່າ ສ່ວນໜຶ່ງຂອງມັນເປັນໝາກຫວານ, ແລະ ອີກສ່ວນໜຶ່ງເກີດເປັນໝາກຂົມ; ແລະ ເພາະວ່າເຮົາບໍ່ໄດ້ຫັກງ່າຂອງມັນໂຍນເຂົ້າກອງໄຟ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ມັນຈຶ່ງມີກຳລັງເໜືອກວ່າງ່າດີ ຈົນວ່າງ່າດີໄດ້ທ່ຽວແຫ້ງໄປນຳ.

46 ແລະ ບັດນີ້, ຈົ່ງເບິ່ງທັງໆທີ່ພວກເຮົາເອົາໃຈໃສ່ເບິ່ງແຍງເປັນຢາງດີກັບສວນອະງຸ່ນຂອງເຮົາ, ຕົ້ນໄມ້ໃນສວນຍັງເສຍຈົນວ່າບໍ່ເປັນໝາກດີ, ແລະ ເຮົາຫວັງວ່າຈະຮັກສາຕົ້ນເຫລົ່ານີ້ໄວ້ເພື່ອເກັບໝາກຂອງມັນໄວ້ໃຫ້ຕົວເຮົາເອງເພື່ອປູກໃນນອກລະດູການ. ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ມັນກັບເປັນເໝືອນຕົ້ນໝາກກອກປ່າໄປໝົດ ແລະ ມັນບໍ່ມີຄຸນຄ່າເລີຍເວັ້ນເສຍ ແຕ່ຈະຖືກໂຄ່ນລົງ ແລະ ໂຍນເຂົ້າກອງໄຟ; ແລະ ມັນເຮັດໃຫ້ເຮົາໂສກເສົ້າທີ່ຈະສູນເສຍຕົ້ນໄມ້ເຫລົ່ານີ້.

47 ເຮົາຈະເຮັດແນວໃດຕື່ມອີກໃນສວນອະງຸ່ນຂອງເຮົາ? ເຮົາບໍ່ເຄີຍວາງມືຂອງເຮົາລົງທີ່ບໍ່ໄດ້ບຳລຸງມັນບໍ່? ບໍ່ເລີຍ, ເຮົາໄດ້ບຳລຸງມັນ ແລະ ພວນດິນອ້ອມຕົ້ນມັນ, ແລະ ເຮົາລົງງາມັນ, ແລະ ເຮົາໃສ່ປຸຍມັນ, ແລະ ເຮົາໄດ້ເດີມືຂອງເຮົາອອກໝົດມື້, ແລະ ທີ່ສຸດເລື່ອນເຂົ້າມາໃກ້ແລ້ວ, ແລະ ເປັນການໂສກເສົ້າທີ່ເຮົາຈະໄດ້ໂຄ່ນຕົ້ນໄມ້ໃນສວນອະງຸ່ນຂອງເຮົາ, ແລະ ໂຍນມັນເຂົ້າກອງໄຟເພື່ອໃຫ້ມັນໄໝ້ເສຍ. ແມ່ນຜູ້ໃດເຮັດໃຫ້ສວນອະງຸ່ນຂອງເຮົາເສຍຫາຍ?

48 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຄົນໃຊ້ທູນຖາມນາຍຂອງເຂົາວ່າ: ບໍ່ແມ່ນຄວາມທະເຍີທະຍານຂອງສວນອະງຸ່ນຂອງພຣະອົງບໍ່—ຫລືວ່າງ່າຂອງມັນແຂງແຮງກວ່າຮາກຂອງມັນບໍ່? ແລະ ເພາະວ່າງ່າຂອງມັນແຂງແຮງກວ່າຮາກຂອງມັນ; ຈົ່ງເບິ່ງ ມັນຈຶ່ງໃຫຍ່ໄວກວ່າຄວາມແຂງແຮງຂອງຮາກມັນ. ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້ານ້ອຍທູນວ່າ ນີ້ບໍ່ແມ່ນສາເຫດໃຫ້ຕົ້ນ

ໄມ້ໃນສວນອະກຸ່ນຂອງພຣະອົງເສຍຫາຍໄປບໍ່?

49 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງສວນອະກຸ່ນໄດ້ກ່າວກັບຄົນໃຊ້ຂອງພຣະອົງວ່າ: ພວກເຮົາລົງໄປໃນສວນອະກຸ່ນເທາະ ແລ້ວໂຄ່ນຕົ້ນໄມ້ລົງ ແລະ ໂຍນມັນເຂົ້າກອງໄຟເສຍເພື່ອມັນຈະບໍ່ໄດ້ກີດຂວາງທີ່ດິນໃນສວນອະກຸ່ນຂອງເຮົາ, ເພາະເຮົາໄດ້ເຮັດກັບມັນໝົດທຸກຢ່າງແລ້ວ. ເຮົາຈະເຮັດແນວໃດອີກກັບສວນອະກຸ່ນຂອງເຮົາ?

50 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ຄົນໃຊ້ທູນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງສວນອະກຸ່ນວ່າ: ຂໍພຣະອົງຈົ່ງປ່ອຍປະມັນໄວ້ຈັກຊົ່ວໄລຍະໜຶ່ງກ່ອນເຖິດ.

51 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ: ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຮົາຈະປະມັນໄວ້ຊົ່ວໄລຍະໜຶ່ງ, ເພາະມັນຈະເຮັດໃຫ້ເຮົາໂສກເສົ້າໃນການສູນເສຍຕົ້ນໄມ້ໃນສວນອະກຸ່ນຂອງເຮົາ.

52 ສະນັ້ນ, ໃຫ້ພວກເຮົາເອົາງ່າຂອງຕົ້ນທີ່ພວກເຮົາປູກໄວ້ບ່ອນໄກທີ່ສຸດຂອງສວນອະກຸ່ນຂອງເຮົາ ແລະ ໃຫ້ຕໍ່ຕາມເຂົ້າກັບຕົ້ນເກົ່າຂອງມັນ; ແລະ ໃຫ້ພວກເຮົາຫັກເອົາງ່າເຫລົ່ານັ້ນອອກຈາກຕົ້ນຊຶ່ງໝາກຂອງມັນຂົມ ແລະ ເອົາກິ່ງເດີມຂອງຕົ້ນຕໍ່ຕາເຂົ້າແທນ.

53 ແລະ ເຮົາຕ້ອງເຮັດແນວນີ້ເພື່ອຕົ້ນມັນຈະບໍ່ຕາຍ, ຊຶ່ງເຮົາຈະຮັກສາຮາກຂອງມັນໄວ້ໃຫ້ເຮົາ ເພື່ອຈຸດປະສົງຂອງເຮົາເອງ.

54 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ຮາກຂອງງ່າເດີມຂອງມັນທີ່ເຮົາປູກໄວ້ບ່ອນໃດກໍຕາມແລ້ວແຕ່

ເຮົາຕ້ອງການຍັງມີຊີວິດຢູ່; ເພື່ອເຮົາຈະຮັກສາມັນໄວ້ເພື່ອຈຸດປະສົງຂອງເຮົາເອງ, ແລະ ເຮົາຈະເອົາງ່າຂອງຕົ້ນໄມ້ເຫລົ່ານີ້ມາ, ແລະ ເຮົາຈະຕໍ່ຕາເຂົ້າກັບງ່າເດີມຂອງມັນ. ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຮົາຈະຕໍ່ຕາມເຂົ້າກັບງ່າຕົ້ນແມ່ຂອງມັນເພື່ອເຮົາຈະຮັກສາຮາກມັນໄວ້ໃຫ້ເຮົາເອງ ເພື່ອມັນຈະແຂງແຮງພໍ ແລະ ມັນອາດຈະເປັນໝາກດີໃຫ້ເຮົາ, ແລະ ເຮົາຍັງຈະມີລັດສະໝີພາບດ້ວຍໝາກໃນສວນອະກຸ່ນຂອງເຮົາ.

55 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ທັງສອງໄດ້ເອົາງ່າຈາກຕົ້ນເດີມ ຊຶ່ງກັບກາຍເປັນຕົ້ນປ່າໄປ, ແລະ ຕໍ່ຕາເຂົ້າກັບຕົ້ນເດີມ, ຊຶ່ງກັບກາຍເປັນຕົ້ນປ່າໄປແລ້ວ.

56 ແລະ ທັງສອງເອົາງ່າຈາກຕົ້ນເດີມ ຊຶ່ງກັບເປັນຕົ້ນປ່າໄປແລ້ວ ແລະ ຕໍ່ຕາເຂົ້າກັບຕົ້ນແມ່ຂອງມັນ.

57 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງສວນອະກຸ່ນໄດ້ກ່າວກັບຄົນໃຊ້ຂອງພຣະອົງວ່າ: ຢ່າໄດ້ຫັກງ່າປ່າອອກຈາກຕົ້ນມັນເລີຍ, ນອກຈາກວ່າງ່າໃດທີ່ເປັນໝາກຂົມທີ່ສຸດ; ແລະ ເຈົ້າຈົ່ງຕໍ່ຕາເຂົ້າກັບມັນຕາມທີ່ເຮົາກ່າວໄວ້.

58 ແລະ ພວກເຮົາຈະບໍາລຸງຕົ້ນໄມ້ໃນສວນອະກຸ່ນອີກ, ແລະ ພວກເຮົາຈະຕັດແບງງ່າຂອງມັນ; ແລະ ພວກເຮົາຈະຫັກງ່າແກ່ເຫລົ່ານັ້ນຊຶ່ງຕ້ອງຕາຍອອກຈາກຕົ້ນ ແລະ ໂຍນມັນເຂົ້າໃນໄຟ.

59 ແລະ ພວກເຮົາເຮັດແນວນີ້ ເພື່ອຮາກຂອງມັນອາດຈະມີກຳລັງເພາະຄວາມດີຂອງມັນ; ແລະ ເພາະການປ່ຽນງ່າຂອງມັນ, ຈົນຄວາມດີຈະຊະນະຄວາມຊົ່ວ.

60 ແລະ ເພາະວ່າເຮົາຮັກສາງ່າເດີມ ແລະ ຮາກຂອງມັນໄວ້ ແລະ ວ່າເຮົາໄດ້ ເອົາງ່າເດີມຕໍ່ຕາເຂົ້າກັບຕົ້ນແມ່ອີກ ແລະ ຮັກສາຮາກຕົ້ນແມ່ຂອງມັນເພື່ອຕົ້ນໃນ ສວນອະງຸ່ນຂອງເຮົາອາດຈະເປັນໝາກ ດີອີກ; ແລະ ເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ມີຄວາມສຸກ ອີກດ້ວຍໝາກໄມ້ໃນສວນອະງຸ່ນຂອງ ເຮົາ ແລະ ເພື່ອເຮົາອາດຈະປີຕິຍິນດີຢ່າງ ຍິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ຮັກສາຮາກ ແລະ ງ່າຂອງ ໝາກທຳອິດໄວ້—

61 ດັ່ງນັ້ນ, ໃຫ້ພວກເຮົາພາກັນໄປ ເຖິດ, ແລະ ຮ້ອງພວກຄົນໃຊ້ມາ ເພື່ອ ພວກເຮົາຈະໄດ້ເຮັດວຽກງານຢ່າງພາກ ພຽນໃນສວນອະງຸ່ນດ້ວຍກຳລັງເພື່ອ ພວກເຮົາຈະໄດ້ຕຽມທາງໄວ້ ເພື່ອເຮົາ ຈະໄດ້ນຳເອົາໝາກເດີມຂອງມັນອອກມາ ອີກ ຊຶ່ງໝາກເດີມນັ້ນດີ ແລະ ມີຄຸນຄ່າ ຫລາຍກວ່າໜ່ວຍອື່ນໆທັງໝົດ.

62 ສະນັ້ນ, ໃຫ້ພວກເຮົາພາກັນໄປເຖິດ ເພື່ອຈະໄດ້ອອກແຮງດ້ວຍກຳລັງຂອງ ພວກເຮົາເປັນເທື່ອສຸດທ້າຍ, ເພາະຈົ່ງ ເບິ່ງທີ່ສຸດໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ, ແລະ ນີ້ເປັນ ເທື່ອສຸດທ້າຍທີ່ເຮົາຈະພວນດິນໃນສວນ ອະງຸ່ນຂອງເຮົາ.

63 ຈົ່ງຕໍ່ງ່າໄມ້ເຂົ້າກັນ; ຈົ່ງເລີ່ມຈາກ ຕົ້ນສຸດທ້າຍເພື່ອມັນຈະໄດ້ເປັນຕົ້ນທຳ ອິດ, ແລະ ຕົ້ນທຳອິດຈະໄດ້ເປັນຕົ້ນສຸດ ທ້າຍ, ແລະ ຈົ່ງພວນດິນຮອບຕົ້ນແກ່ ແລະ ຕົ້ນອ່ອນ, ເລີ່ມແຕ່ຕົ້ນທຳອິດເຖິງ ຕົ້ນສຸດທ້າຍ; ແລະ ຕົ້ນສຸດທ້າຍເຖິງ ຕົ້ນທຳອິດ, ເພື່ອມັນຈະໄດ້ຮັບການ ບຳລຸງຮັກສາອີກເປັນເທື່ອສຸດທ້າຍ.

64 ສະນັ້ນ, ຈົ່ງພວນດິນຮອບຕົ້ນມັນ,

ແລະ ລິງ່າມັນ, ແລະ ໃສ່ປຸຍອີກເປັນເທື່ອ ສຸດທ້າຍ, ເພາະວ່າທີ່ສຸດໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ. ແລະ ຖ້າຫາກເປັນໄປວ່າ ງ່າໄມ້ເຫລົ່າ ນີ້ທີ່ເຮົາຫາກໍຕໍ່ຕາເຂົ້າກັນຈະເຕີບ ໂຕ ຂຶ້ນ, ແລະ ອອກໝາກຫວານເໝືອນເດີມ, ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າຈົ່ງຕຽມທາງໄວ້ໃຫ້ມັນເພື່ອ ມັນຈະໄດ້ເຕີບໂຕຂຶ້ນ.

65 ແລະ ຂະນະທີ່ມັນເລີ່ມເຕີບໂຕຂຶ້ນ ເຈົ້າຈົ່ງຕັດງ່າທີ່ເປັນໝາກຂົມອອກຕາມ ຄວາມແຂງແຮງຂອງງ່າດີ ແລະ ຂະໜາດ ຂອງມັນ; ແລະ ເຈົ້າຢາໄດ້ຕັດງ່າບໍ່ດີ ອອກໝົດບາດດຽວ, ຢ້ານວ່າຮາກຂອງ ມັນຈະແຂງແຮງເກີນໄປສຳລັບງ່າທີ່ຫາກໍ ຕໍ່ໃສ່, ແລະ ງ່າທີ່ຫາກໍຕໍ່ໃສ່ນັ້ນຈະຕາຍ, ແລະ ເຮົາຈະສູນເສຍຕົ້ນຂອງສວນອະ ງຸ່ນຂອງເຮົາ.

66 ເພາະມັນເຮັດໃຫ້ເຮົາໂສກເສົ້າທີ່ຈະ ສູນເສຍຕົ້ນຂອງສວນອະງຸ່ນຂອງເຮົາ; ສະນັ້ນ, ຈົ່ງຕັດງ່າບໍ່ດີອອກ ເພື່ອໃຫ້ງ່າ ດີໃຫຍ່ຂຶ້ນ ເພື່ອຮາກກັບຍອດຈະໄດ້ມີ ກຳລັງເທົ່າກັນ, ແລະ ງ່າດີຈະມີກຳລັງ ເໝືອກວ່າງ່າບໍ່ດີ, ແລະ ງ່າບໍ່ດີຈະຖືກຕັດ ລົງ ແລະ ໂຍນເຂົ້າກອງໄຟ, ເພື່ອຈະບໍ່ ໄດ້ເປັນສິ່ງກົດຂວາງທີ່ດິນຂອງສວນອະ ງຸ່ນຂອງເຮົາ; ແລະ ເຮົາຈະກວາດງ່າບໍ່ດີ ອອກຈາກສວນອະງຸ່ນຂອງເຮົາ.

67 ສ່ວນງ່າຂອງຕົ້ນເດີມນັ້ນ ເຮົາຈະຕໍ່ ຕາເຂົ້າກັບຕົ້ນເດີມຄືນຄືເກົ່າ;

68 ແລະວ່າຂອງຕົ້ນເດີມ ເຮົາຈະຕໍ່ຕາ ເຂົ້າກັບງ່າເດີມຂອງຕົ້ນມັນ; ແລະ ໂດຍ ວິທີນີ້ ເຮົາຈະເອົາມັນມາລວມກັນອີກ; ແລະ ມັນຈະເປັນໝາກເໝືອນທີ່ເຄີຍ ເປັນ ແລະ ຈະເປັນອັນດຽວກັນ.

69 ແລະວ່າໝາກບໍ່ດີຈະຖືກໂຍນຖິ້ມ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ໃຫ້ມັນອອກຈາກທີ່ດິນທັງ ໝົດໃນສວນອະງຸ່ນຂອງເຮົາ; ເພາະຈົ່ງ ເບິ່ງ, ເຮົາຈະລິ້ງາໃນສວນອະງຸ່ນຂອງ ເຮົາພຽງເທື່ອດຽວເທົ່ານັ້ນ.

70 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງສວນອະງຸ່ນໄດ້ສົ່ງ ຄົນໃຊ້ຂອງພຣະອົງໃຫ້ອອກໄປ; ແລະ ຄົນໃຊ້ໄດ້ປະຕິບັດຕາມທີ່ພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າບັນຊາເຂົາ, ແລະ ນຳຄົນໃຊ້ຜູ້ອື່ນມາ; ແລະ ພວກເຂົາມີຈຳນວນພຽງເລັກໜ້ອຍ.

71 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງສວນ ອະງຸ່ນໄດ້ກ່າວກັບພວກຄົນໃຊ້ວ່າ: ຈົ່ງ ໄປ ແລະ ອອກແຮງງານໃນສວນອະ ງຸ່ນດ້ວຍກຳລັງຂອງພວກເຈົ້າ. ເພາະຈົ່ງ ເບິ່ງ, ນີ້ເປັນເທື່ອສຸດທ້າຍທີ່ເຮົາຈະບຳລຸງ ສວນອະງຸ່ນຂອງເຮົາ; ເພາະທີ່ສຸດໃກ້ ຈະມາເຖິງແລ້ວ; ແລະ ລະດູການຈະມາ ເຖິງຢ່າງວ່ອງໄວ; ແລະ ຖ້າຫາກ ພວກ ເຈົ້າອອກແຮງດ້ວຍກຳລັງຂອງພວກ ເຈົ້າຮ່ວມກັບເຮົາແລ້ວ ພວກເຈົ້າຈະມີ ຄວາມສຸກ ໃນໝາກຜົນຊຶ່ງເຮົາຈະເກັບ ໄວ້ປູກໃນນອກລະດູການ ຊຶ່ງຈະມາເຖິງ ໃນບໍ່ຊ້ານີ້.

72 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກຄົນໃຊ້ໄດ້ອອກໄປ ແລະ ອອກແຮງ ງານດ້ວຍກຳລັງຮ່ວມກັບພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າຂອງສວນອະງຸ່ນ; ແລະ ພວກເຂົາ ໄດ້ເຊື່ອຟັງພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າຂອງສວນອະງຸ່ນທຸກປະການ.

73 ແລະ ໝາກເດີມເລີ່ມເກີດຂຶ້ນໃນ ສວນອະງຸ່ນອີກ; ແລະ ງ່າເດີມກໍເລີ່ມເຕີບ ໂຕ ແລະ ງອກງາມຢ່າງຍິ່ງ; ແລະ ງ່າປາ

ຖືກຫັກອອກ ແລະ ໂຍນຖິ້ມ; ແລະ ພວກ ເຂົາໄດ້ຮັກສາຮາກ ແລະ ຍອດຂອງມັນ ໄວ້ສະເໝີກັນ, ຕາມຄວາມແຂງແຮງ ຂອງມັນ.

74 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ອອກແຮງດ້ວຍ ຄວາມພາກພຽນຕາມພຣະບັນຍັດຂອງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງສວນອະງຸ່ນ ຈົນວ່າ ອັນບໍ່ດີຖືກໂຍນຖິ້ມອອກນອກສວນອະ ງຸ່ນ, ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຮັກສາໄວ້ ໃຫ້ພຣະອົງເອງຈົນວ່າຕົ້ນກັບເປັນໝາກ ເດີມອີກ; ແລະ ມັນກັບເປັນເໝືອນຕົ້ນ ດຽວກັນ ແລະ ມີໝາກເທົ່າກັນ; ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງສວນອະງຸ່ນໄດ້ ຮັກສາໝາກເດີມ, ຊຶ່ງມີຄ່າທີ່ສຸດຕໍ່ພຣະ ອົງມາແຕ່ຕົ້ນໄວ້ໃຫ້ພຣະອົງເອງ.

75 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເມື່ອພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງສວນອະງຸ່ນ ເຫັນວ່າໝາກໄມ້ຂອງພຣະອົງດີ, ແລະ ເຫັນວ່າສວນອະງຸ່ນຂອງພຣະອົງບໍ່ເສຍ ຫາຍອີກຕໍ່ໄປແລ້ວ, ພຣະອົງໄດ້ເອີ້ນຄົນ ໃຊ້ຂອງພຣະອົງມາຫາ ແລະ ໄດ້ກ່າວ ກັບພວກເຂົາວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຮົາໄດ້ ບຳລຸງສວນອະງຸ່ນຂອງເຮົາເປັນເທື່ອສຸດ ທ້າຍ; ແລະ ພວກເຈົ້າເຫັນວ່າເຮົາເຮັດ ໄປຕາມຄວາມປະສົງຂອງເຮົາ; ແລະ ເຮົາໄດ້ຮັກສາໝາກເດີມຂອງມັນໄວ້ຈົນ ມັນດີ ເໝືອນດັ່ງແຕ່ກ່ອນ. ພວກເຈົ້າເປັນ ສຸກແລ້ວ; ເນື່ອງດ້ວຍວ່າພວກເຈົ້າອອກ ແຮງງານຢ່າງພາກພຽນໃນສວນອະງຸ່ນ ຂອງເຮົາ, ແລະ ຮັກສາບັນຍັດຂອງເຮົາ ເປັນຢ່າງດີ, ແລະ ນຳເອົາໝາກເດີມມາ ໃຫ້ເຮົາອີກ, ແລະ ສວນອະງຸ່ນຂອງເຮົາ ບໍ່ເສຍຫາຍອີກຕໍ່ໄປ, ແລະ ງ່າໃດທີ່ບໍ່ດີ

ກໍຖືກໂຍນຖິ້ມໝົດ, ຈົ່ງເບິ່ງ ພວກເຈົ້າມີຄວາມສຸກກັບເຮົາແລ້ວເພາະໝາກໄມ້ໃນສວນອະງຸ່ນຂອງເຮົາ.

76 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາຈະເກັບໝາກໄມ້ໃນສວນອະງຸ່ນໄວ້ປູກເປັນເວລາຍາວນານເພາະວ່ານອກລະດູການຈະມາເຖິງຢ່າງວ່ອງໄວ; ແລະ ເຮົາຈະບໍາລຸງສວນອະງຸ່ນຂອງເຮົາເປັນເທື່ອສຸດທ້າຍ, ແລະ ລິງ່າ, ແລະ ພວນດິນຮອບຕົ້ນໄມ້, ແລະ ໃສ່ປຸຍ; ສະນັ້ນ, ເຮົາຈະເກັບໝາກໄມ້ໄວ້ໃຫ້ເຮົາເປັນເວລາຍາວນານຕາມທີ່ເຮົາໄດ້ເວົ້າໄວ້.

77 ແລະ ເມື່ອເວລາມາເຖິງ ໝາກບໍ່ດີຈະເກີດໃນສວນອະງຸ່ນຂອງເຮົາອີກ, ເມື່ອນັ້ນເຮົາຈະເອົາໝາກດີ ແລະ ໝາກບໍ່ດີມາໂຮມກັນ; ແລະ ເຮົາຈະຮັກສາໝາກດີໄວ້ໃຫ້ຕົວເຮົາເອງ, ແລະ ເຮົາຈະໂຍນໝາກທີ່ບໍ່ດີຖິ້ມໄວ້ໃນບ່ອນຂອງມັນເອງ. ແລະ ເມື່ອນັ້ນລະດູການ ແລະ ທີ່ສຸດຍ່ອມມາເຖິງ; ແລະ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ສວນອະງຸ່ນຂອງເຮົາໄໝ້ດ້ວຍໄຟ.

ບົດທີ 6

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະນຳອິດສະຣາເອນຄົນມາໃນຍຸກສຸດທ້າຍ—ໂລກຈະຖືກເຜົາຜານດ້ວຍໄຟ—ມະນຸດຕ້ອງຕິດຕາມພຣະຄຣິດເພື່ອຫລີກເວັ້ນທະເລໄຟ ແລະ ມາດ. ປະມານ 544-421 ປີ ກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ບັດນີ້, ຈົ່ງເບິ່ງພິນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເໝືອນດັ່ງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບພວກທ່ານມາແລ້ວວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າຈະ

ທຳນາຍ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ນີ້ຄືຄຳທຳນາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ—ວ່າສິ່ງທີ່ສາດສະດາຊິນັດໄດ້ເວົ້າກ່ຽວກັບເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ, ຊຶ່ງເລື່ອງທີ່ເພິ່ນໄດ້ປຽບທຽບພວກເຂົາເໝືອນດັ່ງຕົ້ນໝາກກອກເທດໃນສວນຈະຕ້ອງເກີດຂຶ້ນຢ່າງແນ່ນອນ.

2 ແລະ ວັນທີ່ພຣະອົງຈະວາງພຣະທັດລົງເປັນເທື່ອທີສອງເພື່ອນຳຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງກັບມາໃນວັນນັ້ນ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເປັນເທື່ອສຸດທ້າຍທີ່ພວກຄົນໃຊ້ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະອອກໄປດ້ວຍອຳນາດຂອງພຣະອົງເພື່ອບຳລຸງ ແລະ ລິງ່າໄມ້ໃນສວນອະງຸ່ນຂອງພຣະອົງ; ແລະ ຫລັງຈາກນັ້ນທີ່ສຸດຍ່ອມມາເຖິງໃນບໍ່ຊ້ານີ້.

3 ແລະ ຜູ້ທີ່ອອກແຮງງານຢ່າງພາກພຽນໃນສວນອະງຸ່ນຈະມີຄວາມສຸກພຽງໃດ; ແລະ ຜູ້ທີ່ຈະຖືກຂັບໄລ່ອອກຈາກບ່ອນຂອງຕົນຈະຖືກສາບແຂ່ງຫລາຍພຽງໃດ! ແລະ ໂລກນີ້ຈະຖືກເຜົາຜານດ້ວຍໄຟ.

4 ແລະ ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາເມດຕາຕໍ່ພວກເຮົາພຽງໃດ, ເພາະພຣະອົງລະນຶກເຖິງເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ; ທັງຮາກ ແລະ ງ່າ; ແລະ ພຣະອົງໄດ້ຍື່ນພຣະທັດຂອງພຣະອົງອອກໄປໃຫ້ພວກເຂົາຕະຫລອດທັງວັນ; ແລະ ພວກເຂົາເປັນຄົນແຂງຄໍ ແລະ ມັກຂັດຄໍ; ແຕ່ຫລາຍຕໍ່ຫລາຍທີ່ຈະບໍ່ເຮັດໃຈແຂງກະດ້າງຈະລອດໃນອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ.

5 ສະນັ້ນ, ພິນ້ອງທີ່ຮັກແພງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າວົງວອນພວກທ່ານດ້ວຍຄຳທີ່ມີສະຕິສຳປະຊັນຍະ ໃຫ້ພວກທ່ານກັບໃຈ ແລະ ມາດ້ວຍຄວາມມຸ່ງໝາຍ

ເຕັມທີ່ແຫ່ງໃຈ, ແລະ ໃກ້ຊິດຕິດແທດກັບພຣະເຈົ້າເໝືອນດັ່ງພຣະອົງໃກ້ຊິດຕິດແທດກັບພວກທ່ານ. ແລະ ຂະນະທີ່ພຣະຫັດແຫ່ງພຣະເມດຕາຂອງພຣະອົງຍັງແດ່ມາຫາພວກທ່ານຢູ່ໃນຄວາມສະຫວ່າງຂອງກາງເວັນ, ຢ່າເຮັດໃຈແຂງກະດ້າງເລີຍ.

6 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມີນີ້ຖ້າຫາກພວກທ່ານໄດ້ຍິນສຸລະສຽງຂອງພຣະອົງແລ້ວ, ກໍຢ່າເຮັດໃຈແຂງກະດ້າງ; ເພາະເຫດໃດພວກທ່ານຈະຕາຍ?

7 ຈົ່ງເບິ່ງ, ຫລັງຈາກພວກທ່ານໄດ້ຮັບການບໍາລຸງດ້ວຍພຣະຄໍາອັນປະເສີດຂອງພຣະເຈົ້າຕະຫລອດທັງວັນແລ້ວ, ພວກທ່ານຍັງອອກໝາກບໍ່ດີຈົນວ່າພວກທ່ານຖືກໂຄ່ນລົງ ແລະ ໂຍນເຂົ້າກອງໄຟບໍ່?

8 ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກທ່ານຈະປະຕິເສດຄໍາເຫລົ່ານີ້ບໍ່? ພວກທ່ານປະຕິເສດຂໍ້ຄວາມຂອງສາດສະດາບໍ່? ຫລືວ່າພວກທ່ານຈະປະຕິເສດຂໍ້ຄວາມທັງໝົດ ຊຶ່ງໄດ້ເວົ້າໄວ້ກ່ຽວກັບພຣະຄຣິດ, ຫລັງຈາກທີ່ຫລາຍຄົນໄດ້ເວົ້າກ່ຽວກັບພຣະອົງ; ແລະ ພວກທ່ານຈະປະຕິເສດພຣະຄໍາອັນປະເສີດຂອງພຣະຄຣິດ ແລະ ອໍານາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຂອງປະທານແຫ່ງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ແລະ ຂັດຂືນພຣະວິນຍານອັນສັກສິດ, ແລະ ເຍາະເຍີ້ຍແຜນແຫ່ງການໄຖ່ອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຊຶ່ງກໍານົດໄວ້ໃຫ້ພວກທ່ານບໍ່?

9 ພວກທ່ານຮູ້ບໍ່ວ່າ ຖ້າຫາກພວກທ່ານເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານີ້ ອໍານາດແຫ່ງການໄຖ່ ແລະ ການຟື້ນຄືນຊີວິດຊຶ່ງມີຢູ່ໃນພຣະ

ຄຣິດຈະນໍາເອົາຕົວພວກທ່ານມາຍືນຢູ່ດ້ວຍຄວາມອັບອາຍ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກຜິດອັນເປັນຕາຍ້ານຕໍ່ໜ້າພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ?

10 ແລະ ຕາມອໍານາດແຫ່ງຄວາມຍຸດຕິທໍາ, ເພາະວ່າຄວາມຍຸດຕິທໍາຈະຖືກປະຕິເສດບໍ່ໄດ້, ພວກທ່ານຈະຕ້ອງອອກໄປສູ່ທະເລໄຟ ແລະ ມາດ, ຊຶ່ງແປວຂອງມັນບໍ່ຮູ້ຈັກມອດ, ແລະ ຄວັນຂອງມັນຈະລອຍຂຶ້ນ ຕະຫລອດການ ແລະ ຕະຫລອດໄປ, ຊຶ່ງທະເລໄຟ ແລະ ມາດຄືຄວາມທໍລະມານຢ່າງບໍ່ມີວັນສິ້ນສຸດ.

11 ໂອ້ ຕໍ່ໄປນີ້, ພື້ນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ພວກທ່ານຈົ່ງກັບໃຈ, ແລະ ເຂົ້າມາໃນປະຕູທີ່ຄັບ ແລະ ດໍາເນີນໄປຕາມເສັ້ນທາງທີ່ແຄບ, ເມື່ອນັ້ນພວກທ່ານຈະໄດ້ຮັບຊີວິດມີລັນດອນ.

12 ໂອ້ ຈົ່ງເປັນຄົນສະຫລາດ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະເວົ້າຫຍັງໄດ້ຕື່ມອີກ?

13 ສຸດທ້າຍນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍກ່າວຄໍາອໍາລາພວກທ່ານ ຈົນວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະພົບພວກທ່ານອີກຕໍ່ໜ້າບັນລັງ ພິພາກສາອັນໜ້າພໍພຣະໂທຂອງພຣະເຈົ້າ, ຊຶ່ງບ່ອນພິພາກສານັ້ນຈະສຽບແທງຄົນຊົ່ວດ້ວຍຄວາມສະຫ້ານ ຢ້ານກົວອັນເປັນຕາຍ້ານ. ອາແມນ.

ບົດທີ 7

ເຊເຣັມປະຕິເສດພຣະຄຣິດ, ແລ້ວຖືກຖຽງກັບຢາໂຄບ, ຮຽກຮ້ອງຢາກເຫັນເຄື່ອງໝາຍ ແລະ ຖືກພຣະເຈົ້າລົງທັນ—ສາດສະດາທຸກຄົນໄດ້ເວົ້າເຖິງພຣະຄຣິດ

ແລະ ການຊົດໃຊ້ຂອງພຣະອົງ—ຊາວນີໂຟຕຳລົງຊີວິດເໝືອນຄົນຊັດເຊພະເນຈອນ, ເກີດຢູ່ນຳຄວາມທຸກຍາກລຳບາກ ແລະ ຖືກຊາວເລມັນກຽດຊັງ. ປະມານ 544-421 ປີ ກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຫລັງຈາກບໍ່ເທົ່າໃດປີຜ່ານໄປ, ມີຊາຍຜູ້ໜຶ່ງທີ່ມີຊື່ວ່າ ເຊເຣັມ ຢູ່ໃນບັນດາຜູ້ຄົນຂອງນີໂຟ.

2 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ລາວໄດ້ເລີ່ມສັ່ງສອນຢູ່ໃນບັນດາຜູ້ຄົນ ແລະ ປະກາດກັບພວກນັ້ນວ່າ ຈະບໍ່ມີພຣະຄຣິດ. ແລະ ລາວໄດ້ສິດສອນອີກຫລາຍເລື່ອງ ຊຶ່ງຍົກຍ້ອງບຸກຄົນ; ແລະ ສິ່ງນີ້ລາວເຮັດໄປເພື່ອຈະລົ້ມເລີກຄຳສອນຂອງພຣະຄຣິດ.

3 ແລະ ລາວອອກແຮງຢ່າງພາກພຽນເພື່ອຊັກຈູງໃຈຂອງຜູ້ຄົນໄປ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ລາວໄດ້ຊັກຈູງໃຈຫລາຍດວງໄປ; ແລະ ໂດຍທີ່ລາວຮູ້ຈັກວ່າຂ້າພະເຈົ້າຢາໂຄບມີສັດທາໃນພຣະຄຣິດຜູ້ຈະສະເດັດມາ, ລາວຈຶ່ງພະຍາຍາມຫາໂອກາດເພື່ອຈະໄດ້ມາຫາຂ້າພະເຈົ້າ.

4 ແລະ ລາວເປັນຄົນມີການສຶກສາ, ຈົນວ່າມີຄວາມຮູ້ເລື່ອງພາສາຂອງຜູ້ຄົນໄດ້ຢ່າງສົມບູນ; ດັ່ງນັ້ນ, ລາວຈຶ່ງໃຊ້ຄຳຍົກຍ້ອງ, ແລະ ໃຊ້ອຳນາດໃນການເວົ້າຕາມອຳນາດຂອງມານ.

5 ແລະ ລາວຫວັງໄວ້ວ່າ ຈະເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຫວັ່ນໄຫວຈາກສັດທາ, ທັງທີ່ມີການເປີດເຜີຍຫລາຍຢ່າງ ແລະ ຫລາຍເລື່ອງ ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນມາແລ້ວກ່ຽວ

ກັບສິ່ງເຫລົ່ານີ້; ເພາະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນເຫລົ່າທູດມາແລ້ວແທ້ໆ, ແລະ ພຣະອົງໄດ້ປະຕິບັດສາດສະໜາກົດແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ. ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນສຸລະສຽງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຮັບສັ່ງກັບຂ້າພະເຈົ້າເປັນຄຳເວົ້າເປັນບາງຄັ້ງ; ສະນັ້ນ, ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຈະເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຫວັ່ນໄຫວບໍ່ໄດ້.

6 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ລາວໄດ້ມາຫາຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ເວົ້າກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: ອ້າຍຢາໂຄບເອີຍ ເຮົາຫາໂອກາດມາຫລາຍເທື່ອແລ້ວ ທີ່ຈະເວົ້າກັບເຈົ້າ ເພາະວ່າເຮົາໄດ້ຍິນ ແລະ ຮູ້ຈັກວ່າເຈົ້າເປັນຄົນໄປມາເລື້ອຍໆ ເພື່ອສັ່ງສອນເລື່ອງທີ່ເຈົ້າເອີ້ນວ່າ ພຣະກິດຕິຄຸນ ຫລື ຄຳສອນຂອງພຣະຄຣິດ.

7 ແລະ ເຈົ້າໄດ້ພາຜູ້ຄົນພວກນີ້ໄປ ບິດເບືອນຈາກເສັ້ນທາງອັນຖືກຕ້ອງຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ບໍ່ຮັກສາກົດຂອງໂມເຊ ຊຶ່ງເປັນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ; ແລະ ເຈົ້າໄດ້ປຸງແປງກົດຂອງໂມເຊໃຫ້ເປັນການນະມັດສະການຄົນຜູ້ໜຶ່ງ ຊຶ່ງເຈົ້າກ່າວວ່າຈະມາພາຍໃນຫລາຍຮ້ອຍປີນັບແຕ່ນີ້ໄປ. ແລະ ບັດນີ້ຈຶ່ງເບິ່ງ, ເຮົາເຊເຣັມຂໍເວົ້າກັບເຈົ້າວ່າ ມັນເປັນການໝິ່ນປະໝາດ; ເພາະວ່າບໍ່ມີຜູ້ໃດຮູ້ເລື່ອງນີ້ເລີຍ; ເພາະເຂົາບໍ່ສາມາດບອກໄດ້ວ່າແມ່ນຫຍັງຈະເກີດຂຶ້ນ. ແລະ ເຊເຣັມໄດ້ເວົ້າຂັດແຍ້ງກັບຂ້າພະເຈົ້າແບບນີ້.

8 ແຕ່ຈຶ່ງເບິ່ງ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເທພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງເຂົ້າສູ່ຈິດວິນຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ເຊເຣັມຍອມຈຳນົນໃນຄຳເວົ້າທັງໝົດຂອງລາວ.

9 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖາມລາວວ່າ: ເຈົ້າປະຕິເສດພຣະຄຣິດຜູ້ຈະສະເດັດມາບໍ່? ແລະ ລາວໄດ້ຕອບວ່າ: ຖ້າຫາກຈະເປັນພຣະຄຣິດແລ້ວ, ເຮົາຈະບໍ່ປະຕິເສດພຣະອົງ; ແຕ່ເຮົາຮູ້ວ່າບໍ່ມີພຣະຄຣິດ, ທັງບໍ່ເຄີຍມີ, ແລະ ຈະບໍ່ມີເລີຍ.

10 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖາມລາວວ່າ: ເຈົ້າເຊື່ອພຣະຄຳພີບໍ່? ແລະ ລາວຕອບວ່າ, ເຊື່ອ.

11 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບລາວວ່າ: ຖ້າເປັນແນວນັ້ນ ເຈົ້າກໍບໍ່ເຂົ້າໃຈ; ເພາະມັນໄດ້ໃຫ້ຖ້ອຍຄຳໄວ້ແທ້ໆ ເຖິງພຣະຄຣິດ. ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາເວົ້າກັບເຈົ້າວ່າບໍ່ມີສາດສະດາຄົນໃດທີ່ບັນທຶກໄວ້ ຫລື ທຳນາຍໄວ້ນອກຈາກເພິ່ນເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ເວົ້າກ່ຽວກັບພຣະຄຣິດອົງນີ້.

12 ແລະ ນີ້ຍັງບໍ່ໝົດ—ສິ່ງທີ່ປະກົດຕໍ່ເຮົາ, ເພາະວ່າເຮົາໄດ້ຍິນ; ແລະ ໄດ້ເຫັນສິ່ງນີ້ທີ່ປະກົດຕໍ່ເຮົາໂດຍ ອຳນາດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ; ສະນັ້ນ, ເຮົາຈຶ່ງຮູ້ວ່າ ຖ້າຫາກຈະບໍ່ມີການຊົດໃຊ້ເກີດຂຶ້ນແລ້ວ ມະນຸດທັງປວງຍ່ອມຕ້ອງຫາຍຍະນະ.

13 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືລາວໄດ້ເວົ້າກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: ຈົ່ງສະແດງເຄື່ອງໝາຍໃຫ້ເຮົາເຫັນເບິ່ງດູໂດຍອຳນາດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຊຶ່ງເຈົ້າຮູ້ຈັກມາຫລາຍແລ້ວ.

14 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບລາວວ່າ: ເຮົາເປັນຄົນແນວໃດ ເຮົາບໍ່ຈຳເປັນທີ່ຈະທົດລອງພຣະເຈົ້າອີກໃຫ້ສະແດງເຄື່ອງໝາຍໃນເລື່ອງທີ່ເຈົ້າກໍຮູ້ຢູ່ດີວ່າມັນເປັນຄວາມຈິງ? ເຈົ້າຍັງປະຕິເສດເພາະ

ເຈົ້າເປັນຂອງມານ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ກໍບໍ່ແມ່ນຄວາມປະສົງຂອງເຮົາ; ແຕ່ຖ້າຫາກວ່າພຣະເຈົ້າລົງໂທດເຈົ້າ, ກໍຂໍໃຫ້ສິ່ງນັ້ນເປັນເຄື່ອງໝາຍແກ່ເຈົ້າວ່າ ພຣະອົງມີອຳນາດທັງໃນສະຫວັນ ແລະ ໃນແຜ່ນດິນໂລກ; ແລະວ່າພຣະຄຣິດຈະສະເດັດມາອີກ. ແລະ ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ຂໍໃຫ້ເປັນໄປຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງເຖິດ, ແລະ ບໍ່ແມ່ນຂອງຂ້ານ້ອຍ.

15 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຢາໂຄບໄດ້ເວົ້າຂໍຄວາມນີ້ແລ້ວ, ອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມາສູ່ລາວ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ລາວຕ້ອງລົ້ມລົງຢູ່ກັບພື້ນດິນ. ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ລາວໄດ້ຮັບການບຳລຸງເປັນເວລາຫລາຍມື້.

16 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືລາວໄດ້ເວົ້າກັບຜູ້ຄົນວ່າ ຈົ່ງມາທ້ອນໂຮມກັນໃນມື້ອື່ນເຊົ້າ ເພາະວ່າເຮົາຈະຕາຍແລ້ວ; ສະນັ້ນ, ເຮົາປາຖະໜາຈະກ່າວກັບຜູ້ຄົນກ່ອນເຮົາຈະຕາຍ.

17 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໃນມື້ອື່ນເຊົ້າມາ ຜູງຊົນໄດ້ມາທ້ອນໂຮມກັນ ແລະ ລາວໄດ້ເວົ້າກັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງ ແລະ ປະຕິເສດເລື່ອງທີ່ລາວໄດ້ສອນນັ້ນ ແລະ ສາລະພາບວ່າມີພຣະຄຣິດ ແລະ ອຳນາດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ການປະຕິບັດສາດສະໜາກິດຂອງເຫລົ່າທູດ.

18 ແລະ ລາວໄດ້ເວົ້າກັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງວ່າ, ລາວຖືກອຳນາດຂອງມານມາຫລອກລວງ. ແລະ ລາວໄດ້ເວົ້າ

ເຖິງນະລົກ, ແລະ ເຖິງຕະຫລອດການ, ແລະ ເຖິງໂທດນິລັນດອນ.

19 ແລະ ລາວໄດ້ເວົ້າອີກວ່າ: ເຮົາຢ້ານກົວວ່າ ເຮົາກະທຳບາບທີ່ອະໄພໃຫ້ບໍ່ໄດ້ ແສຍແລ້ວ, ເພາະເຮົາໄດ້ຕົວະພຣະເຈົ້າ; ແລະ ເພາະເຮົາໄດ້ປະຕິເສດພຣະຄຣິດ ແລະ ກ່າວວ່າເຮົາເຊື່ອພຣະຄຳພີ; ແລະ ພຣະຄຳພີໃຫ້ຖ້ອຍຄຳແທ້ໆເຖິງພຣະອົງ. ແລະ ເພາະວ່າເຮົາເວົ້າຕົວະພຣະເຈົ້າ ດັ່ງນັ້ນເຮົາຈຶ່ງຢ້ານກົວທີ່ສຸດ; ແຕ່ເຮົາກໍສາລະພາບຕໍ່ພຣະເຈົ້າແລ້ວ.

20 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືເມື່ອລາວໄດ້ກ່າວຂໍ້ຄວາມນີ້ແລ້ວ ລາວເວົ້າຫຍັງບໍ່ໄດ້ ແລະ ລາວກໍໝົດວິນຍານໄປ.

21 ແລະ ເມື່ອຜູ້ຊົມເຫັນວ່າ ລາວໄດ້ເວົ້າເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ໃນຂະນະທີ່ກຳລັງຈະໝົດວິນຍານ, ພວກເຂົາກໍແປກໃຈຢ່າງຍິ່ງ; ເຖິງຂະໜາດທີ່ອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ສະເດັດລົງມາເທິງພວກເຂົາ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ໝົດກຳລັງຈົນລົ້ມລົງຢູ່ກັບພື້ນດິນ.

22 ບັດນີ້, ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເປັນສິ່ງທີ່ພໍໃຈຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າຢາໂຄບເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ທູນຂໍຈາກພຣະບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າຜູ້ປະທັບຢູ່ສະຫວັນ; ເພາະພຣະອົງໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງຂໍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ຕອບຄຳອະທິຖານຂອງຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວ.

23 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຄວາມສັນຕິສຸກ ແລະ ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ກັບຄືນມາຢູ່ໃນບັນດາຜູ້ຄົນອີກ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຄົ້ນຄວ້າພຣະຄຳ

ພີ ແລະ ບໍ່ເອົາຫົວຊາຕໍ່ຄຳເວົ້າຂອງຄົນຂົ່ວຜູ້ນີ້ອີກຕໍ່ໄປ.

24 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືວິທີການຫລາຍຢ່າງໄດ້ຖືກຄິດຄົ້ນຂຶ້ນເພື່ອກູ້ ແລະ ນຳພາຊາວເລມັນກັບຄືນມາສູ່ເລື່ອງຄວາມຈິງ; ແຕ່ທັງໝົດນີ້ບໍ່ມີປະໂຫຍດ, ເພາະພວກເຂົາເບີກບານໃນການເຮັດສົງຄາມ ແລະ ການນອງເລືອດ, ແລະ ພວກເຂົາມີຄວາມກຽດຊັງພວກເຮົາ, ພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາຢ່າງບໍ່ສິ້ນສຸດ. ແລະ ພວກເຂົາພະຍາຍາມທຳລາຍພວກເຮົາເລື້ອຍໄປດ້ວຍອຳນາດອາວຸດຂອງພວກເຂົາ.

25 ສະນັ້ນ, ຜູ້ຄົນຂອງນີໄຟຈຶ່ງໄດ້ເສີມກຳລັງຕໍ່ຕ້ານພວກນັ້ນດ້ວຍກຳລັງທັບຂອງພວກເຂົາ ແລະ ດ້ວຍສຸດຄວາມສາມາດຂອງພວກເຂົາໂດຍວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫິນແຫ່ງຄວາມລອດຂອງພວກເຂົາ; ດັ່ງນັ້ນ, ເຖິງບັດນີ້ພວກເຂົາກໍຍັງເປັນຜູ້ຂະນະສັດຕູຂອງພວກເຂົາ.

26 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຂ້າພະເຈົ້າຢາໂຄບກໍໄດ້ເຖົ້າແກ່ລົງ ແລະ ບັນທຶກຂອງຜູ້ຄົນພວກນີ້ໄດ້ຮັກສາໄວ້ໃນແຜ່ນຈາລຶກອື່ນໆຂອງນີໄຟ, ສະນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າເຮັດບັນທຶກຕາມຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ດີທີ່ສຸດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ມີຄວາມວ່າ ເວລາຜ່ານໄປພ້ອມກັບພວກເຮົາ, ແລະ ຊີວິດຂອງພວກເຮົາຜ່ານໄປເໝືອນເປັນຄວາມຝັນຂອງພວກເຮົາ, ພວກເຮົາເປັນຄົນໂດດດ່ຽວ ແລະ ເຂັ້ງຂຶ້ນ, ຊັດເຊພະເນຈອນ, ຖືກຂັບໄລ່ອອກຈາກເຢຣູຊາເລັມ, ເກີດຢູ່ກັບຄວາມທຸກຍາກລຳບາກໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ, ແລະ ຖືກພີ່ນ້ອງກຽດ

ຊັງ, ເປັນເຫດໃຫ້ເກີດສົງຄາມ ແລະ ການຂັດແຍ້ງກັນ; ສະນັ້ນ ວັນເວລາຂອງພວກເຮົາຈຶ່ງມີແຕ່ຄວາມທຸກ.

27 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຢາໂຄບເຫັນວ່າ ໃນບໍ່ຊ້ານີ້ ຂ້າພະເຈົ້າກໍຈະຕ້ອງລົງໄປສູ່ຫລຸມສົບຂອງຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວ; ສະນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ເວົ້າກັບເອໂນດ ລູກຊາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: ຈົ່ງຮັບເອົາແຜ່ນຈາລຶກເຫລົ່ານີ້ໄວ້ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ບອກເຖິງເລື່ອງຕ່າງໆ ຊຶ່ງນີ້ໄຟອ້າຍ

ຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສັ່ງ ແລະ ລາວສັນຍາວ່າຈະເຊື່ອຟັງຄໍາສັ່ງ. ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຢຸດການບັນທຶກຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄວ້ໃນແຜ່ນຈາລຶກເຫລົ່ານີ້, ຊຶ່ງການຂຽນມີຢູ່ເລັກໜ້ອຍເທົ່ານັ້ນ; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍກ່າວອໍາລາຜູ້ອ່ານ ໂດຍຫວັງວ່າພິນັ້ນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ຊຶ່ງເປັນຈໍານວນຫລວງຫລາຍຈະອ່ານຂໍ້ຄວາມຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ພິນັ້ນອງເອີຍ, ຂໍພຣະເຈົ້າອວຍພອນ.

ໜັງສືເອໂນດ

ບົດທີ 1

ເອໂນດອະທິຖານຢ່າງສຸດກຳລັງ ແລະ ໄດ້ຮັບການບົດບາບຂອງລາວ—ສຸລະສຽງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໄດ້ເຂົ້າສູ່ຈິດໃຈຂອງລາວ ແລະ ໄດ້ໃຫ້ສັນຍາຄວາມລອດແກ່ຊາວເລມັນໃນອະນາຄົດ—ຊາວນີໄຟຊອກທາເພື່ອກູ້ຊາວເລມັນກັບຄືນ—ເອໂນດມີຄວາມປະຕິຮັບໃຈໃນພຣະຜູ້ໂຖ່ຂອງລາວ. ປະມານ 420 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຂ້າພະເຈົ້າເອໂນດໂດຍທີ່ຮູ້ຈັກບົດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າວ່າເປັນຄົນທ່ຽງທຳ—ເພາະເພິ່ນໄດ້ສອນຂ້າພະເຈົ້າໃນພາສາຂອງເພິ່ນ, ແລະ ໃນການລ້ຽງດູ ແລະ ການຕັກເຕືອນຂອງພຣະຜູ້ເປັນນຳອີກ—ແລະ ຂໍໃຫ້ພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພະ

ເຈົ້າຈົ່ງພຣະກະເສີມສຳລານເພາະການນີ້ເຖິດ—

2 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຈະບອກພວກທ່ານເຖິງປະສົບການ ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າມີຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ ກ່ອນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບການບົດບາບຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

3 ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປລ່າສັດຢູ່ໃນປ່າ; ແລະ ຄຳເວົ້າຂຶ້ນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນຈາກບົດາເລື້ອຍໆກ່ຽວກັບຊີວິດນິລັນດອນ, ແລະ ຄວາມສຸກຂອງໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຜັງເລິກຢູ່ໃນໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

4 ແລະ ຈິດວິນຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າຫົວໂຫຍ; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຄູເຂົ້າລົງຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະຜູ້ສ້າງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮ້ອງທຸນຕໍ່ພຣະອົງດ້ວຍຄຳອ້ອນວອນຢ່າງສຸດກຳລັງ ແລະ ດ້ວຍການອະທິຖານເພື່ອຈິດວິນຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າເອງ; ແລະ

ຕະຫລອດທັງວັນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮ້ອງທຸນພຣະອົງ; ແລະ ເມື່ອເຖິງຕອນກາງຄືນຂ້າພະເຈົ້າກໍຍັງເບິ່ງສູງຂອງຂ້າພະເຈົ້າຂຶ້ນເຖິງທ້ອງຟ້າສະຫວັນ.

5 ແລະ ສຸລະສຽງມາເຖິງຂ້າພະເຈົ້າ, ມີຄວາມວ່າ: ເອໂນດ, ບາບຂອງເຈົ້າໄດ້ຮັບການອະໄພໃຫ້ແລ້ວ, ແລະ ເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບພອນ.

6 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າເອໂນດຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ເວົ້າຕົວະ; ດັ່ງນັ້ນ, ຄວາມຜິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຖືກກວາດລ້າງໄປ.

7 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ທຸນຖາມວ່າ: ຂ້າແຕ່ພຣະອົງເຈົ້າ, ມັນເປັນໄປໄດ້ແນວໃດ?

8 ແລະ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: ເພາະສັດທາຂອງເຈົ້າໃນພຣະຄຣິດ, ຜູ້ທີ່ເຈົ້າບໍ່ເຄີຍໄດ້ຍິນ ຫລື ໄດ້ເຫັນມາກ່ອນ. ແລະ ຫລາຍປີຈະຜ່ານໄປກ່ອນທີ່ພຣະອົງຈະມາປະກົດຕົວໃນເນື້ອໜັງ; ດັ່ງນັ້ນ, ຈົ່ງໄປເຖິດ, ສັດທາຂອງເຈົ້າເຮັດໃຫ້ເຈົ້າບໍລິບູນແລ້ວ.

9 ບັດນີ້, ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນຄຳນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າເລີ່ມຮູ້ສຶກມີຄວາມປາຖະໜາເພື່ອຄວາມຜາສຸກຂອງຊາວນີໄຟ, ພີ່ນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ; ດັ່ງນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ທຸ້ມເທຈິດວິນຍານທັງໝົດຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າເພື່ອພວກເຂົາ.

10 ແລະ ຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງດື່ມຮົນຢູ່ໃນວິນຍານ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ສຸລະສຽງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າສູ່ຈິດໃຈຂ້າພະເຈົ້າອີກ, ໂດຍກ່າວວ່າ: ເຮົາຈະມາຢັ້ງມຢາມພີ່ນ້ອງຂອງເຈົ້າຕາມຄວາມພາກພຽນຂອງພວກເຂົາໃນການຮັກສາ

ບັນຍັດຂອງເຮົາ. ເຮົາໃຫ້ແຜ່ນດິນນີ້ແກ່ພວກເຂົາ, ແລະ ມັນເປັນແຜ່ນດິນອັນສັກສິດ, ແລະ ເຮົາບໍ່ໄດ້ສາບແຊ່ງມັນນອກຈາກເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ; ດັ່ງນັ້ນ, ເຮົາຈະມາຢັ້ງມຢາມພີ່ນ້ອງຂອງເຈົ້າຕາມທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວໄວ້; ແລະ ເຮົາຈະນຳການລ່ວງລະເມີດຂອງພວກເຂົາພ້ອມກັບຄວາມເສົ້າສະຫລົດໃຈມາລົງໃສ່ທົວຂອງພວກເຂົາເອງ.

11 ແລະ ຫລັງຈາກຂ້າພະເຈົ້າເອໂນດໄດ້ຍິນຄຳເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ, ສັດທາຂອງຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຫວັ່ນໄຫວໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອະທິຖານຕໍ່ພຣະອົງເພື່ອຊາວເລມັນ, ພີ່ນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ດ້ວຍຄວາມດີ້ນຣົນຢູ່ດິນນານຫລາຍເທື່ອ.

12 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຫລັງຈາກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອະທິຖານຈົນສຸດຄວາມພາກພຽນແລ້ວ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: ເຮົາຈະໃຫ້ເຈົ້າຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງເຈົ້າເພາະສັດທາຂອງເຈົ້າ.

13 ແລະ ບັດນີ້ຈຶ່ງເບິ່ງ, ມີຄືຄວາມປາຖະໜາທີ່ຂ້າພະເຈົ້າປາຖະໜາຈາກພຣະອົງ—ຄືຖ້າຫາກເປັນໄປວ່າ ຊາວນີໄຟຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈະຕົກຢູ່ໃນການລ່ວງລະເມີດ, ແລະ ຖືກທຳລາຍດ້ວຍວິທີໃດກໍຕາມ ແລະ ຊາວເລມັນບໍ່ຖືກທຳລາຍແລ້ວ, ຂໍໃຫ້ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈົ່ງຮັກສາບັນທຶກຂອງຊາວນີໄຟ, ຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ; ເຖິງແມ່ນຖ້າຫາກເປັນໄປໂດຍອຳນາດຂອງພຣະຫັດອັນສັກສິດຂອງພຣະອົງ, ເພື່ອຈະໄດ້ນຳບັນທຶກອອກມາ

ໃຫ້ຊາວເລມັນໃນເວລາໃດເວລາໜຶ່ງໃນອະນາຄົດ, ເພື່ອມັນອາດຈະນຳພວກເຂົາມາສູ່ຄວາມລອດ—

14 ເພາະປະຈຸບັນນີ້ ການດື່ມຮົນຂອງພວກເຮົາບໍ່ມີປະໂຫຍດໃນການນຳພາເຂົາກັບຄືນມາຫາສັດທາອັນແທ້ຈິງ. ແລະ ພວກເຂົາສາບານໄວ້ໃນຄວາມຄຽດແຄ້ນຂອງພວກເຂົາວ່າ, ຖ້າຫາກເປັນໄປໄດ້, ພວກເຂົາຈະທຳລາຍບັນທຶກຂອງພວກເຮົາກັບພວກເຮົາ, ແລະ ທັງຮີດຄອງປະເພນີທັງໝົດຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົານຳອີກ.

15 ດັ່ງນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າໂດຍຮູ້ວ່າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສາມາດຮັກສາບັນທຶກຂອງພວກເຮົາໄວ້ໄດ້, ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຮ້ອງທູນພຣະອົງຢູ່ຕະຫລອດເວລາ, ເພາະພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: ສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ເຈົ້າຈະຂໍດ້ວຍສັດທາ, ໂດຍເຊື່ອວ່າເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບໃນພຣະນາມຂອງພຣະຄຣິດ, ແລ້ວເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບ.

16 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າມີສັດທາ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮ້ອງທູນຕໍ່ພຣະເຈົ້າເພື່ອພຣະອົງຈະຮັກສາບັນທຶກໄວ້; ແລະ ພຣະອົງໄດ້ໃຫ້ພັນທະສັນຍາກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ ພຣະອົງຈະນຳມັນອອກມາໃຫ້ຊາວເລມັນໃນວັນເວລາອັນເໝາະສົມຂອງພຣະອົງ.

17 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າເອໂນດຮູ້ວ່າມັນຈະເປັນໄປຕາມພັນທະສັນຍາຂຶ້ນພຣະອົງໄດ້ໃຫ້ໄວ້; ດັ່ງນັ້ນ ຈິດວິນຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງເຊົາເປັນຫ່ວງ.

18 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: ບັນພະບຸລຸດຂອງເຈົ້າໄດ້

ຂໍຮ້ອງເລື່ອງນີ້ຈາກເຮົາແລ້ວ; ແລະ ມັນຈະເປັນໄປໃຫ້ພວກເຂົາຕາມສັດທາຂອງພວກເຂົາ; ເພາະສັດທາຂອງພວກເຂົາເໝືອນກັບຂອງເຈົ້າ.

19 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຂ້າພະເຈົ້າເອໂນດໄດ້ອອກໄປທົ່ວໃນບັນດາຜູ້ຄົນຂອງນີໂຟ, ທຳນາຍເຖິງເລື່ອງທີ່ຈະມາເຖິງ, ແລະ ໃຫ້ຖ້ອຍຄຳເຖິງເລື່ອງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນ ແລະ ໄດ້ເຫັນມາ.

20 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າເປັນພະຍານວ່າ ຜູ້ຄົນຂອງນີໂຟໄດ້ພະຍາຍາມຢ່າງພາກພຽນທີ່ຈະນຳເອົາຊາວເລມັນ ກັບຄືນມາສູ່ສັດທາອັນແທ້ຈິງໃນພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ວຽກງານຂອງພວກເຮົາບໍ່ມີປະໂຫຍດ; ເພາະຄວາມກຽດຊັງຂອງພວກເຂົາຍັງຜັງແໜ້ນ, ແລະ ພວກເຂົາຖືກນຳໄປໂດຍສັນດານຊົ່ວຂອງພວກເຂົາ, ຈົນກັບປ່າເຖື່ອນ ແລະ ຮ້າຍກາດ, ແລະ ເປັນຄົນກະຫາຍເລືອດ, ຊຶ່ງເຕັມໄປດ້ວຍການນັບຖືຮູບບູຊາ ແລະ ຄວາມສຶກກະບົກ; ກິນສັດທີ່ກິນສັດອື່ນໆ; ອາໄສຢູ່ໃນຜ້າເຕັ້ນ, ແລະ ຊັດເຊພະເນຈອນໄປໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ ນຸ່ງແຕ່ແຜ່ນໜັງສັ້ນໆຄາດແອວ ແລະ ແຖຫົວໂລ້ນ; ຄວາມຊຳນານຂອງພວກເຂົາຢູ່ກັບການໃຊ້ທະນູ, ແລະ ດາບສອງຄົມ, ແລະ ຂວານ. ແລະ ພວກເຂົາສ່ວນຫລາຍບໍ່ກິນຫຍັງອອກຈາກຊີ້ນດິບ; ແລະ ພວກເຂົາພະຍາຍາມທຳລາຍພວກເຮົາຢູ່ຕະຫລອດ.

21 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຜູ້ຄົນຂອງນີໂຟໄດ້ໂຖດິນ, ແລະ ປູກພືດ

ແລະ ຕົ້ນໝາກໄມ້ຫລາຍຊະນິດ, ແລະ ລ້ຽງຜູງສັດຫລາຍຊະນິດ, ທັງແພະບ້ານ ແລະ ແພະປ່າ, ທັງມ້າເປັນຈຳນວນ ຫລວງຫລາຍອີກ.

22 ແລະ ມີສາດສະດາເປັນຈຳນວນ ຫລວງຫລາຍໃນບັນດາພວກເຮົາ. ແລະ ຜູ້ຄົນເປັນຄົນແຂງຄໍ, ແລະ ຍາກທີ່ຈະ ເຂົ້າໃຈ.

23 ແລະ ບໍ່ມີຫຍັງເລີຍນອກຈາກຄວາມ ຮຸນແຮງ, ການສັ່ງສອນ ແລະ ການ ທຳນາຍເຖິງສົງຄາມ, ແລະ ການຂັດ ແຍ້ງ, ແລະ ການທຳລາຍ, ແລະ ການ ເຕືອນພວກເຂົາຢູ່ຕະຫລອດເວລາເຖິງ ຄວາມຕາຍ, ແລະ ໄລຍະເວລາຂອງຊີວິດ ນິລັນດອນ, ແລະ ການພິພາກສາ, ແລະ ອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ເລື່ອງ ທັງໝົດນີ້—ໂດຍກະຕຸ້ນພວກເຂົາຢູ່ ຕະຫລອດວັນເວລາໃຫ້ພວກເຂົາຢູ່ໃນ ຄວາມຢ້ານກົວພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ຂ້າພະ ເຈົ້າກ່າວວ່າ ບໍ່ມີຫຍັງເລີຍນອກຈາກສິ່ງ ເຫລົ່ານີ້, ແລະ ຄວາມແຈ່ມແຈ້ງທີ່ສຸດ ຂອງຄຳເວົ້າທີ່ຈະກັນບໍ່ໃຫ້ພວກເຂົາລົງ ໄປຫາຄວາມພິນາດຢ່າງໄວ. ແລະ ຕາມນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງບັນທຶກກຽວກັບພວກເຂົາ.

24 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນສົງຄາມ ລະຫວ່າງຊາວນີໂຟກັບຊາວເລມັນໃນ ວັນເວລາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

25 ແລະ ເຫດການ ໄດ້ ບັງ ເກີດ

ຂຶ້ນຄື ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຖົ້າແກ່ລົງ, ແລະ ເວລາໜຶ່ງຮ້ອຍເຈັດສິບເກົ້າປີໄດ້ຜ່ານ ໄປນັບຕັ້ງແຕ່ເວລາທີ່ພໍ່ລີໂຮຂອງພວກ ເຮົາໄດ້ອອກຈາກເຢຣູຊາເລັມມາ.

26 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າໃນບໍ່ຊ້າ ນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງລົງໄປຫາຫລຸມສົບ ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ໂດຍທີ່ຖືກກະທຳໂດຍ ອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າຊຶ່ງໃຫ້ຂ້າພະ ເຈົ້າສັ່ງສອນ ແລະ ທຳນາຍຕໍ່ຜູ້ຄົນພວກ ນີ້, ແລະ ປະກາດພຣະຄຳ ຕາມຄວາມ ຈິງທີ່ມີຢູ່ໃນພຣະຄຣິດ. ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າ ໄດ້ປະກາດມາຕະຫລອດວັນເວລາຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ປິຕິຍິນດີໃນສິ່ງເຫລົ່ານີ້ ເໝືອກວ່າສິ່ງໃດໆໃນໂລກ.

27 ແລະ ໃນບໍ່ຊ້າຂ້າພະເຈົ້າຈະໄປຫາ ບ່ອນພັກຜ່ອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ຊຶ່ງຢູ່ກັບ ພຣະຜູ້ໂຖ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ; ເພາະຂ້າພະ ເຈົ້າຮູ້ວ່າ ໃນພຣະອົງຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ ພັກຜ່ອນ. ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າປິຕິຍິນດີໃນ ວັນເມື່ອຄວາມເປັນມະຕະຂອງຂ້າພະ ເຈົ້າຈະສວມໃສ່ຄວາມເປັນອະມະຕະ, ແລະ ຈະຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າຂອງພຣະອົງ; ເພາະ ໃນເວລານັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈະເຫັນໜ້າຂອງ ພຣະອົງດ້ວຍຄວາມສຸກໃຈ, ແລະ ພຣະ ອົງຈະກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: ມາຫາເຮົາ ເຖິດ, ເຈົ້າຜູ້ເປັນສຸກ, ເຮົາມີບ່ອນຕຽມໄວ້ ໃຫ້ເຈົ້າແລ້ວຢູ່ໃນຜາສາດຂອງພຣະບິດາ ຂອງເຮົາ. ອາແມນ.

ໜັງສືເຈຣອມ

ບົດທີ 1

ຊາວນິໄຟຮັກສາກົດຂອງໂມເຊ, ລໍຖ້າ ການສະເດັດມາຂອງພຣະຄຣິດ, ແລະ ມີ ຄວາມຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງໃນແຜ່ນດິນ— ສາດສະດາຫລາຍທ່ານອອກແຮງງານ ເພື່ອໃຫ້ຜູ້ຄົນຢູ່ໃນເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມ ຈິງ. ປະມານ 399–361 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າເຈຣອມໄດ້ ບັນທຶກຂໍ້ຄວາມໄວ້ເລັກໜ້ອຍຕາມຄຳສັ່ງ ຂອງເອໂນດ, ບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເພື່ອ ຈະໄດ້ຮັກສາລຳດັບການສືບເຊື້ອສາຍ ຂອງພວກເຮົາໄວ້.

2 ແລະ ເນື່ອງຈາກວ່າແຜ່ນຈາລຶກນີ້ ນ້ອຍຫລາຍ, ແລະ ເນື່ອງຈາກສິ່ງເຫລົ່ານີ້ ໄດ້ຖືກບັນທຶກໄວ້ດ້ວຍເຈດຕະນາເພື່ອ ຈະໃຫ້ເປັນປະໂຫຍດແກ່ຊາວເລມັນ, ພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຮົາ, ດັ່ງນັ້ນ, ມັນຈຶ່ງ ຈຳເປັນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງບັນທຶກໄວ້ ເລັກໜ້ອຍ; ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ຂຽນ ເລື່ອງການທຳນາຍ ຫລື ການເປີດເຜີຍ ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ເພາະຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ ສາມາດບັນທຶກໄວ້ຫລາຍກວ່າທີ່ບັນພະ ບຸລຸດຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ບັນທຶກໄວ້ແລ້ວ ແມ່ນບໍ່? ຫລືວ່າພວກເພິ່ນບໍ່ໄດ້ເປີດເຜີຍ ແຜນແຫ່ງຄວາມລອດໄວ້ບໍ່? ຂ້າພະ ເຈົ້າຂໍກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າຖືກແລ້ວ; ແລະນີ້ເປັນສິ່ງພຽງພໍແລ້ວສຳລັບຂ້າພະ ເຈົ້າ.

3 ຈົ່ງເບິ່ງ, ມັນສົມຄວນທີ່ຈະເຮັດວຽກ ງານໃຫ້ຫລາຍໃນບັນດາຜູ້ຄົນພວກນີ້

ເພາະຄວາມແຂງກະດ້າງຂອງໃຈຂອງ ພວກເຂົາ, ແລະ ຄວາມໜວກຂອງຫູ ພວກເຂົາ, ແລະ ຄວາມມືດມົນຂອງຈິດ ໃຈພວກເຂົາ; ແລະ ຄວາມແຂງຂອງຄໍ ພວກເຂົາ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພຣະເຈົ້າ ຍັງເມດຕາຕໍ່ພວກເຂົາຢ່າງຍິ່ງ, ແລະ ເຖິງ ບັດນີ້ພຣະອົງຍັງບໍ່ກວາດພວກເຂົາອອກ ຈາກແຜ່ນດິນເລີຍ.

4 ແລະ ມີຄົນເປັນຈຳນວນຫລວງ ຫລາຍໃນບັນດາພວກເຮົາທີ່ໄດ້ຮັບການ ເປີດເຜີຍມາຫລາຍເທື່ອແລ້ວ, ເພາະ ບໍ່ແມ່ນທຸກຄົນທີ່ເປັນຄົນແຂງຄໍ. ແລະ ຫລາຍຕໍ່ຫລາຍຄົນທີ່ບໍ່ແຂງຄໍ ແລະ ມີສັດ ທາ, ຍ່ອມມີການພົວພັນກັບພຣະວິນຍານ ອັນສັກສິດ, ຊຶ່ງປະກົດໃຫ້ເຫັນແກ່ລູກ ຫລານມະນຸດຕາມສັດທາຂອງພວກເຂົາ.

5 ແລະ ບັດນີ້, ຈົ່ງເບິ່ງເວລາສອງຮ້ອຍ ປີໄດ້ຜ່ານໄປ ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງນິໄຟໄດ້ ເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນໃນແຜ່ນດິນ. ພວກເຂົາ ຍຶດຖືທີ່ຈະຮັກສາກົດຂອງໂມເຊ ແລະ ຖື ວັນຊະບາໂຕເປັນວັນສັກສິດແດ່ພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າ. ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ດູກູກ; ທັງ ບໍ່ພົ້ນປະໝາດ. ແລະ ກົດໝາຍຂອງ ແຜ່ນດິນກໍເຂັ້ມງວດເຕັມທີ່.

6 ແລະ ພວກເຂົາກະຈັດກະຈາຍໄປ ຢູ່ທົ່ວແຜ່ນດິນຢ່າງຫລວງຫລາຍ, ແລະ ຊາວເລມັນກໍເໝືອນກັນ. ແລະ ພວກ ເຂົາມີຜູ້ຄົນຫລາຍກວ່າຊາວນິໄຟ; ແລະ ພວກເຂົາຮັກການຄາດຕະກຳ ແລະ ກິນ ເລືອດສັດ.

7 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື

ພວກເຂົາມາສູ່ຮົບກັບພວກເຮົາຊາວນີໄຟທລາຍເທືອ. ແຕ່ກະສັດກັບພວກຜູ້ນຳຂອງພວກເຮົາເປັນຜູ້ທີ່ມີພະລັງໃນສັດທາຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ແລະ ພວກເພິ່ນໄດ້ສອນຜູ້ຄົນເລື່ອງເສັ້ນທາງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ສະນັ້ນ, ພວກເຮົາຈຶ່ງຕ້ານຊາວເລມັນໄດ້ ແລະ ກວາດພວກເຂົາອອກຈາກແຜ່ນດິນຂອງພວກເຮົາໄປ, ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນເສີມສ້າງກຳລັງໃນເມືອງຂອງພວກເຮົາ, ຫລື ບ່ອນອື່ນໆທີ່ເປັນມູນມໍລະດົກຂອງພວກເຮົາ.

8 ແລະ ພວກເຮົາມີຄົນເພີ່ມທະວີຂຶ້ນຢ່າງຫລວງຫລາຍ, ແລະ ໄດ້ແຜ່ຂະຫຍາຍອອກໄປທົ່ວຜືນແຜ່ນດິນ, ແລະ ກັບມາຮັ່ງມີຢ່າງຍິ່ງດ້ວຍຄຳ, ແລະ ເງິນ, ແລະ ດ້ວຍສິ່ງທີ່ມີຄ່າ, ແລະ ຝີມິດີໃນງານໄມ້ ດ້ວຍອາຄານ, ແລະ ດ້ວຍເຄື່ອງຈັກນຳອີກ, ແລະ ດ້ວຍເຫລັກ ແລະ ຫອງແດງ, ແລະ ຫອງເຫລືອງ ແລະ ເຫລັກກຳ, ແລະ ເຮັດເຄື່ອງມືນາໆ ຂະນິດໄວ້ໂຖດິນ, ແລະ ເຮັດອາວຸດແຫ່ງສົງຄາມ—ແທ້ຈິງແລ້ວ, ລູກທະນູອັນແຫລມຄົມ, ແລະ ບັງລູກທະນູ, ຫອກ ແລະ ຫລາວ, ແລະ ການຕຽມທຸກຢ່າງເພື່ອສົງຄາມ.

9 ແລະ ໂດຍການຕຽມພ້ອມຕໍ່ສູ້ກັບຊາວເລມັນຢູ່ນັ້ນ, ເຂົາຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຫຍັງຈາກພວກເຮົາເລີຍ. ແຕ່ພຣະຄຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເປັນຈິງແລ້ວ, ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ຮັບສິ່ງໄວ້ກັບບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາ, ມີຄວາມວ່າ: ຕາບໃດທີ່ເຈົ້າຈະຮັກສາບັນຍັດຂອງເຮົາ ເຈົ້າຈະຮຸ່ງເຮືອງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນ.

10 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືສາດສະດາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເວົ້າຊູ່ຜູ້ຄົນຂອງນີໄຟຕາມພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ວ່າຖ້າຫາກພວກເຂົາບໍ່ຮັກສາພຣະບັນຍັດ, ແຕ່ຕົກຢູ່ໃນການລ່ວງລະເມີດແລ້ວ, ພວກເຂົາຈະຖືກທຳລາຍໄປຈາກຜືນແຜ່ນດິນນີ້.

11 ສະນັ້ນ, ສາດສະດາ, ແລະ ປະໂລຫິດ, ແລະ ຜູ້ສອນໄດ້ເຮັດວຽກງານຢ່າງພາກພຽນ, ແນະນຳຜູ້ຄົນດ້ວຍສຸດຄວາມອົດກົນໃຫ້ພາກພຽນ; ສອນກົດຂອງໂມເຊ, ແລະ ຈຸດປະສົງທີ່ໃຫ້ກົດໄວ້ນັ້ນກໍເພື່ອຈະໄດ້ຊັກຊວນໃຫ້ພວກເຂົາມັງຫາພຣະເມຊີອາ, ແລະ ເຊື່ອໃນພຣະອົງທີ່ຈະສະເດັດມາຄືກັນກັບພຣະອົງເປັນມາແລ້ວ. ແລະ ຕາມວິທີນີ້ ພວກເພິ່ນໄດ້ສອນພວກເຂົາ.

12 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ແລະ ໂດຍການກະທຳເຊັ່ນນັ້ນ ພວກເພິ່ນຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາລອດຈາກການຖືກທຳລາຍໃນຜືນແຜ່ນດິນ; ເພາະວ່າພວກເພິ່ນໄດ້ສູບແທງໃຈຂອງພວກເຂົາດ້ວຍພຣະຄຳ ຢູ່ຕະຫລອດເວລາເພື່ອໃຫ້ມາສູ່ການກັບໃຈ.

13 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເວລາສອງຮ້ອຍສາມສິບແປດປີຜ່ານໄປ—ໂດຍມີສົງຄາມ ແລະ ການຂັດແຍ້ງ ແລະ ຄວາມແຕກແຍກເປັນສ່ວນຫລາຍຂອງໄລຍະເວລານັ້ນ.

14 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າເຈຣອມຈະບໍ່ບັນທຶກຕື່ມອີກ, ເພາະແຜ່ນຈາລຶກເຫລົ່ານີ້ນ້ອຍຫລາຍ. ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ພື້ນອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ພວກທ່ານສາມາດໄປເບິ່ງ

ແຜ່ນຈາລຶກຂອງນິໄຟເຫລັ້ມອື່ນໆໄດ້; ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ບັນທຶກກ່ຽວກັບສົງຄາມຂອງພວກເຮົາໄດ້ບັນທຶກໄວ້ຢູ່ໃນນັ້ນຕາມການບັນທຶກຂອງກະສັດ, ຫລືວ່າເລື່ອງທີ່ເພິ່ນບອກນັ້ນໄດ້ມີບັນທຶກໄວ້.

15 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຈະມອບແຜ່ນຈາລຶກເຫລົ່ານີ້ໄວ້ໃນມືຂອງອອມໄນລູກຊາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ເພື່ອລາວຈະໄດ້ຮັກສາມັນໄວ້ຕາມຄຳສັ່ງຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

ໜັງສືອອມໄນ

ບົດທີ 1

ອອມໄນ, ອາມາຣອນ, ເຄມິດ, ອະບິນາໂດມ, ແລະ ອາມາລະໄຄ, ແຕ່ລະຄົນປ່ຽນຜຽນກັນຮັກສາແຜ່ນຈາລຶກ—ໂມໄຊຢາຄົນພົບຜູ້ຄົນຂອງເຊລາເຮັມລາ, ຜູ້ຊຶ້ງໄດ້ອອກມາຈາກເຢຣູຊາເລັມໃນເວລາທີ່ເຊເດກີຢາເປັນກະສັດ—ໂມໄຊຢາຖືກແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນກະສັດຂອງພວກເຂົາ—ລູກຫລານຂອງມິວເລັກໄດ້ພົບເຫັນໂຄຣຣິອານທະເມີຄົນສຸດທ້າຍຂອງຊາວຢາເຣັດ—ກະສັດເປັນຢາມິນໄດ້ສືບບັນລັງແທນໂມໄຊຢາ—ມະນຸດຄວນຖະຫວາຍຈິດວິນຍານຂອງຕົນເປັນເຄື່ອງບູຊາແດ່ພຣະຄຣິດ. ປະມານ 323–130 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຂ້າພະເຈົ້າອອມໄນ ໂດຍໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງຈາກເຈຣອມບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ໃຫ້ບັນທຶກໄວ້ເລັກນ້ອຍໃນແຜ່ນຈາລຶກເຫລົ່ານີ້, ເພື່ອຮັກສາລຳດັບການສືບເຊື້ອສາຍຂອງພວກເຮົາ—

2 ສະນັ້ນ, ໃນວັນເວລາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ,

ຂ້າພະເຈົ້າຢາກໃຫ້ພວກທ່ານຮູ້ຈັກວ່າຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຕໍ່ສູ້ມາຫລາຍດ້ວຍດາບເພື່ອປົກປ້ອງຊາວນິໄຟຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຕົກຢູ່ໃນກຳມືຂອງຊາວເລມັນສັດຕູຂອງພວກເຂົາ. ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ຕົວຂອງຂ້າພະເຈົ້າເປັນຄົນຊົ່ວ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັກສາຂໍ້ກຳນົດ ແລະ ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕາມທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຄວນຮັກສາ.

3 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືເວລາສອງຮ້ອຍເຈັດສິບຫົກປີຜ່ານໄປ ແລະ ພວກເຮົາມີຊ່ວງເວລາແຫ່ງສັນຕິພາບຫລາຍເທື່ອ; ແລະ ມີຊ່ວງເວລາແຫ່ງສົງຄາມ ແລະ ການນອງເລືອດຫລາຍເທື່ອ. ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ໂດຍສະຫລຸບ, ເວລາສອງຮ້ອຍແປດສິບສອງປີຜ່ານໄປ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຍັງໄດ້ຮັກສາແຜ່ນຈາລຶກເຫລົ່ານີ້ໄວ້ຕາມຄຳສັ່ງຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມອບມັນຕໍ່ໃຫ້ອາມາຣອນລູກຊາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຈົບພຽງເທົ່ານີ້.

4 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າອາມາຣອນ

ບັນທຶກເລື່ອງຫຍັງກໍຕາມທີ່ຂ້າພະເຈົ້າ
ຈະບັນທຶກໄວ້ໜ້ອຍໜຶ່ງໄວ້ໃນໜັງສືຂອງ
ບົດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

5 ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ເວລາສາມຮ້ອຍຊາວປີຜ່ານໄປ, ແລະ
ຊາວນິໄຟພວກທີ່ຊົ່ວຫລາຍກວ່າໄດ້ຖືກ
ທຳລາຍໄປ.

6 ເພາະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະບໍ່ຍອມ,
ຫລັງຈາກທີ່ພຣະອົງໄດ້ນຳພວກເຂົາ
ອອກຈາກແຜ່ນດິນເຢຣູຊາເລັມ ແລະ
ໄດ້ປົກປັກຮັກສາພວກເຂົາບໍ່ໃຫ້ຕົກຢູ່
ໃນກຳມີຂອງສັດຕູ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພຣະ
ອົງຈະບໍ່ຍອມໃຫ້ພຣະຄຳຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້
ກ່າວກັບບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາບໍ່
ປະກົດເປັນຈິງ, ມີຄວາມວ່າ: ຕາບໃດທີ່
ເຈົ້າຈະບໍ່ຮັກສາບັນຍັດຂອງເຮົາ, ເຈົ້າຈະ
ບໍ່ຮຸ່ງເຮືອງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນ.

7 ສະນັ້ນ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສະ
ເດັດມາຢັ້ງມຢາມພວກເຂົາດ້ວຍການ
ພິພາກສາອັນໃຫຍ່ຫລວງ; ເຖິງຢ່າງໃດ
ກໍຕາມ, ພຣະອົງໄດ້ໄວ້ຊີວິດຄົນຊອບ
ທຳ ເພື່ອພວກເຂົາຈະບໍ່ຕາຍ, ແຕ່ຈະ
ບົດປ່ອຍພວກເຂົາໃຫ້ພົ້ນຈາກກຳມີຂອງ
ສັດຕູຂອງພວກເຂົາ.

8 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມອບແຜ່ນຈາລຶກໃຫ້
ເຄມິດນ້ອງຊາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

9 ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າເຄມິດຈະບັນທຶກ
ໄວ້ຈັກສອງສາມເລື່ອງ ໄວ້ໃນໜັງສື
ເຫລັ້ມດຽວກັນກັບທີ່ອ້າຍຂອງຂ້າພະ
ເຈົ້າໄດ້ບັນທຶກໄວ້; ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະ
ເຈົ້າໄດ້ເຫັນເລື່ອງສຸດທ້າຍທີ່ລາວໄດ້
ຂຽນໄວ້ດ້ວຍມືຂອງລາວເອງ; ແລະ ລາວ

ຂຽນໄວ້ໃນມື້ທີ່ລາວມອບມັນໃຫ້ຂ້າພະ
ເຈົ້າ. ແລະ ພວກເຮົາຮັກສາແຜ່ນຈາລຶກ
ຕາມວິທີນີ້ເພາະມັນເປັນຄຳສັ່ງຂອງ
ບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາ. ແລະ ຂ້າພະ
ເຈົ້າຂໍຈົບພຽງເທົ່ານີ້.

10 ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າອະບິນາໂດມ
ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງເຄມິດ. ຈົ່ງເບິ່ງ,
ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຂ້າພະເຈົ້າ
ໄດ້ເຫັນສົງຄາມ ແລະ ການຂັດແຍ່ງມາ
ຫລາຍລະຫວ່າງຊາວນິໄຟຜູ້ຄົນຂອງ
ຂ້າພະເຈົ້າກັບຊາວເລມັນ; ແລະ ດ້ວຍ
ດາບຂອງຂ້າພະເຈົ້າເອງ, ຂ້າພະເຈົ້າ
ໄດ້ເອົາຊີວິດຂອງຊາວເລມັນມາເປັນຈຳ
ນວນຫລວງຫລາຍແລ້ວໃນການປ້ອງກັນ
ພິນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

11 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ບັນທຶກຂອງຜູ້ຄົນ
ພວກນີ້ມີຂຽນໄວ້ໃນແຜ່ນຈາລຶກ ຊຶ່ງ
ເປັນຂອງກະສັດຕາມຊົ່ວອາຍຸຄົນ, ແລະ
ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຮູ້ເລື່ອງການເປີດເຜີຍ ຫລື
ເລື່ອງການທຳນາຍນອກຈາກທີ່ມີບັນທຶກ
ໄວ້; ສະນັ້ນ, ເລື່ອງທີ່ບັນທຶກໄວ້ກໍພຽງພໍ
ແລ້ວ. ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຈົບພຽງເທົ່ານີ້.

12 ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າອາມາລະໂຄ
ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງອະບິນາໂດມ. ຈົ່ງ
ເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະເວົ້າກັບພວກທ່ານ
ບາງຢ່າງກ່ຽວກັບໂມໂຊຢາຜູ້ໄດ້ຮັບການ
ແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນກະສັດປົກຄອງແຜ່ນ
ດິນເຊລາເຮັມລາ; ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ໂດຍ
ທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເຕືອນເພິ່ນໃຫ້ໜີ
ຈາກແຜ່ນດິນນິໄຟ, ແລະ ຜູ້ໃດທີ່ເຊື່ອຟັງ
ສຸລະສຽງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍໄດ້ອອກ
ຈາກແຜ່ນດິນພ້ອມກັບເພິ່ນໄປໃນຖິ່ນ
ແຫ່ງແລ້ງກັນດານ—

13 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເພິ່ນໄດ້ເຮັດຕາມທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບັນ ຊາ. ແລະ ຫລາຍຕໍ່ຫລາຍຄົນທີ່ເຊື່ອຟັງ ສຸລະສຽງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງອອກ ຈາກແຜ່ນດິນໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນ ດານ, ແລະ ພວກເຂົາຖືກນຳພາໄປໂດຍ ການສັ່ງສອນ ແລະ ການທຳນາຍຫລາຍ ຢ່າງ. ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຮັບການຕັກ ເຕືອນຢູ່ຕະຫລອດເວລາໂດຍພຣະຄຳ ຂອງພຣະເຈົ້າ; ແລະ ພວກເຂົາຖືກນຳ ໄປໂດຍອຳນາດຂອງພຣະທັດຂອງພຣະ ອົງຕະຫລອດເວລາໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນ ດານ ຈົນລົງມາຮອດແຜ່ນດິນທີ່ເອີ້ນວ່າ ແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາ.

14 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ພົບເຫັນຄົນ ພວກໜຶ່ງທີ່ມີຊື່ວ່າ ຜູ້ຄົນຂອງເຊລາ ເຮັມລາ. ບັດນີ້, ມັນມີຄວາມປິຕິຍິນ ດີຢ່າງຍິ່ງໃນບັນດາຜູ້ຄົນຂອງເຊລາ ເຮັມລາ; ແລະ ຊາວເຊລາເຮັມລາຂຶ້ນຊົມ ຢ່າງຍິ່ງເພາະວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສົ່ງ ຜູ້ຄົນຂອງໂມໄຊຢາມາພ້ອມກັບແຜ່ນ ຈາລຶກທອງເຫລືອງຊຶ່ງມີບັນທຶກຂອງ ຊາວຢິວ.

15 ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໂມໄຊຢາໄດ້ຄົ້ນພົບວ່າຜູ້ຄົນຂອງເຊລາ ເຮັມລາໄດ້ອອກມາຈາກເຢຣູຊາເລັມໃນ ເວລາທີ່ເຊເດກີຢາເປັນກະສັດຂອງຢູດາ ຊຶ່ງຖືກຈັບໄປເປັນຊະເລີຍໃນບາບີໂລນ.

16 ແລະ ພວກນີ້ໄດ້ເດີນທາງໄປໃນຖິ່ນ ແຫ່ງແລ້ງກັນດານ ແລະ ຖືກພາໄປໂດຍ ພຣະທັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຂ້າມຜົນ ນຳອັນກວ້າງໃຫຍ່ໄປຫາແຜ່ນດິນທີ່ໂມ ໄຊຢາພົບເຫັນພວກເຂົາ; ແລະ ພວກ

ເຂົາໄດ້ຕັ້ງຖິ່ນຖານຢູ່ບ່ອນນັ້ນນັບຕັ້ງແຕ່ ເວລານັ້ນມາ.

17 ແລະ ເວລາທີ່ໂມໄຊຢາຄົ້ນພົບ ພວກນີ້, ພວກເຂົາມີຜູ້ຄົນເປັນຈຳນວນ ຫລວງຫລາຍ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພວກເຂົາຍັງມີສົງຄາມ ແລະ ການຂັດ ແຍ້ງຢ່າງຮຸນແຮງຫລາຍເທື່ອ, ແລະ ມີ ການລົ້ມຕາຍດ້ວຍດາບເປັນບາງຄັ້ງ; ແລະ ພາສາຂອງພວກເຂົາໄດ້ປ່ຽນແປງ ໄປ; ທັງພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເອົາບັນທຶກມາ ນຳ, ແລະ ພວກເຂົາປະຕິເສດການເປັນ ຢູ່ຂອງພຣະຜູ້ສ້າງຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ໂມໄຊຢາກັບຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນຈຶ່ງບໍ່ສາມາດ ເຂົ້າໃຈພວກນີ້ໄດ້.

18 ແຕ່ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໂມ ໄຊຢາໃຫ້ພວກນີ້ໄດ້ຮັບການສອນໃນ ພາສາຂອງເພິ່ນ. ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງ ເກີດຂຶ້ນຄື ຫລັງຈາກທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບ ການສອນໃນພາສາຂອງໂມໄຊຢາແລ້ວ, ຊາວເຊລາເຮັມລາ ຈຶ່ງໃຫ້ລຳດັບການ ສືບເຊື້ອສາຍຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກ ເຂົາຕາມຄວາມຊົງຈຳຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ມີບັນທຶກໄວ້, ແຕ່ບໍ່ ໄດ້ຢູ່ໃນແຜ່ນຈາລຶກເຫລົ່ານີ້.

19 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຜູ້ຄົນຂອງເຊລາເຮັມລາກັບຜູ້ຄົນຂອງ ໂມໄຊຢາໄດ້ມາເຕົ້າໂຮມກັນ, ແລະ ໂມ ໄຊຢາໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນກະສັດຂອງ ພວກເຂົາ.

20 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນໃນ ວັນເວລາຂອງໂມໄຊຢາມີຫີນໃຫຍ່ກ້ອນ ໜຶ່ງຊຶ່ງມີອັກຂະລະໃນນັ້ນຖືກນຳມາ ໃຫ້ເພິ່ນ; ແລະ ເພິ່ນໄດ້ແປຄວາມໝາຍ

ຂອງອັກຂະລະດ້ວຍຂອງປະທານ ແລະ ອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ.

21 ແລະ ມັນເປັນເລື່ອງລາວຂອງ ຄົນຜູ້ໜຶ່ງຊື່ວ່າ ໂຄຣຣິອານທະເມີກັບຜູ້ ຄົນຂອງລາວທີ່ໄດ້ຖືກຂ້າຕາຍ. ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງເຊລາເຮັມລາໄດ້ພົບໂຄຣຣິອານ ທະເມີ; ແລະ ລາວໄດ້ຢູ່ກັບຄົນພວກນີ້ ເປັນເວລາເກົ່າເດືອນ.

22 ມັນ ໄດ້ກ່າວຂໍ້ຄວາມກ່ຽວກັບ ບັນພະບຸລຸດຂອງລາວບາງເລັກໜ້ອຍ. ແລະ ບິດາມານດາຜູ້ທຳອິດຂອງລາວທີ່ ໄດ້ອອກມາຈາກທ່ອງໃນເວລາທີ່ພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າເຮັດໃຫ້ພາສາຂອງຄົນສັບສົນ; ແລະ ຄວາມຮຸນແຮງຂອງພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າມາຫາພວກເຂົາຕາມການພິພາກສາ ຂອງພຣະອົງຊຶ່ງທ່ຽງທຳ; ແລະ ກະດູກ ຂອງພວກເຂົາວາງກະຈັດກະຈາຍຢູ່ໃນ ແຜ່ນດິນທາງເໜືອ.

23 ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າອາມາລະໄຄ ໄດ້ເກີດໃນວັນເວລາຂອງໂມໄຊຢາ; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າມີຊີວິດຢູ່ຈົນເຫັນການ ສິ້ນຊີວິດຂອງເພິ່ນ; ແລະ ເປັນຢາມິນ ລູກຊາຍຂອງເພິ່ນໄດ້ຂຶ້ນປົກຄອງລາຊາ ບັນລັງແທນເພິ່ນ.

24 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ໃນວັນເວລາຂອງ ກະສັດເບັນຢາມິນ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນ ສົງຄາມອັນຮ້າຍແຮງ ແລະ ການນອງ ເລືອດລະຫວ່າງຊາວນີໄຟກັບຊາວເລ ມັນ. ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ຊາວນີໄຟໄດ້ປຽບພວກ ນັ້ນຫລາຍ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຖິງຂະໜາດ ທີ່ກະສັດເບັນຢາມິນໄດ້ຂັບໄລ່ພວກ ເຂົາອອກຈາກແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາ.

25 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື

ຂ້າພະເຈົ້າກໍເລີ່ມເຖົ້າແກ່ລົງ; ແລະ ໂດຍ ທີ່ບໍ່ມີລູກຈັກຄົນ, ແລະ ໂດຍທີ່ຮູ້ວ່າ ກະສັດເບັນຢາມິນເປັນກະສັດທີ່ທ່ຽງທຳ ຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ສະນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງມອບແຜ່ນຈາລຶກເຫລົ່ານີ້ ໃຫ້ເພິ່ນ, ເພື່ອຈະໄດ້ຊັກຊວນມະນຸດທັງ ປວງໃຫ້ມາຫາພຣະເຈົ້າ, ແລະ ພຣະຜູ້ ບໍລິສຸດຂອງອິດສະຣາເອນ, ແລະ ເຊື້ອ ໃນການທຳນາຍ, ແລະ ການເປີດເຜີຍ, ແລະ ການປະຕິບັດສາດສະໜາກິດຂອງ ເຫລົ່າທູດ, ແລະ ໃນຂອງປະທານແຫ່ງ ການເວົ້າພາສາ, ແລະ ໃນຂອງປະທານ ແຫ່ງການແປພາສາ, ແລະ ໃນທຸກສິ່ງທີ່ ດີ; ເພາະບໍ່ມີສິ່ງໃດເລີຍທີ່ດີນອກຈາກ ມັນມາຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ: ແລະ ສິ່ງທີ່ບໍ່ ດີມາຈາກມານ.

26 ແລະ ບັດນີ້ພີ່ນ້ອງທີ່ຮັກແພງຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຢາກໃຫ້ພວກ ທ່ານມາຫາພຣະຄຣິດ, ຜູ້ເປັນພຣະຜູ້ບໍລິ ສຸດຂອງອິດສະຣາເອນ, ແລະ ຮັບສ່ວນ ຄວາມລອດຈາກພຣະອົງ, ແລະ ອຳນາດ ແຫ່ງການໄຖ່ຂອງພຣະອົງ. ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈົ່ງມາຫາພຣະອົງເຖິດ, ແລະ ຖະຫວາຍ ທັງຈິດວິນຍານຂອງພວກທ່ານເປັນ ເຄື່ອງບູຊາແດ່ພຣະອົງ, ແລະ ຖືສິນອົດ ເຂົ້າ ແລະ ອະທິຖານຕໍ່ໄປ, ແລະ ອົດທົນ ຈົນເຖິງທີ່ສຸດ; ແລະ ຕາບໃດທີ່ພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າຍັງຊົງພຣະຊົນຢູ່ ພວກທ່ານຈະ ລອດ.

27 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຈະເວົ້າບາງ ຢ່າງກ່ຽວກັບຄົນກຸ່ມໜຶ່ງທີ່ຂຶ້ນໄປໃນ ຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ ເພື່ອກັບໄປຫາ ແຜ່ນດິນນີໄຟ; ເພາະມີຄົນເປັນຈຳນວນ

ຫລວງຫລາຍທີ່ປາຖະໜາຈະເປັນ
ເຈົ້າຂອງແຜ່ນດິນຊຶ່ງເປັນມູນມໍລະດົກ
ຂອງພວກເຂົາ.

28 ສະນັ້ນ, ພວກເຂົາຈຶ່ງຂຶ້ນໄປໃນຖິ່ນ
ແຫ່ງແລ້ງກັນດານ. ແລະ ໂດຍທີ່ຜູ້ນຳ
ພວກເຂົາເປັນຄົນແຂງແຮງ ແລະ ມີ
ພະລັງ, ແລະ ເປັນຄົນແຂງຄໍ, ສະນັ້ນ,
ພວກເຂົາຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ເກີດການຂັດແຍ້ງ
ກັນໃນບັນດາພວກເຂົາເອງ; ແລະ ພວກ
ເຂົາຖືກຂ້າຕາຍໝົດໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງ
ກັນດານ ນອກຈາກຄົນຫ້າສິບຄົນເທົ່າ
ນັ້ນ, ແລະ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ກັບຄືນມາ
ຫາແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາ.

29 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ພວກເຂົາໄດ້ພາຄົນພວກອື່ນໆໄປອີກ
ເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍ, ແລະ ອອກ
ເດີນທາງໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ.

30 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າອາມາລະໂຄ
ມີນ້ອງຊາຍຢູ່ຄົນໜຶ່ງທີ່ໄປນຳຄົນ
ເຫລົ່ານັ້ນຄືກັນ; ແລະ ຕັ້ງແຕ່ນັ້ນມາ
ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຍິນກ່ຽວກັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນ
ເລີຍ. ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງຈະລົງໄປ
ນອນໃນຫລຸມສືບຂອງຂ້າພະເຈົ້າ; ແລະ
ແຜ່ນຈາລຶກເຫລົ່ານີ້ກໍເຕັມແລ້ວ. ແລະ
ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຈົບຄຳເວົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າ
ໄວ້ພຽງເທົ່ານີ້.

ຄຳຂອງມໍມອນ

ບົດທີ 1

*ມໍມອນຫຍໍ້ແຜ່ນຈາລຶກຂອງນີໄຟ—ເພິ່ນ
ເອົາແຜ່ນຈາລຶກນ້ອຍໄວ້ກັບແຜ່ນຈາລຶກ
ອື່ນໆ—ກະສັດເປັນຢາມິນສະຖາປະນາ
ຄວາມສັນຕິສຸກໃນແຜ່ນດິນ. ປະມານ
ຄ.ສ. 385.*

1 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າມໍມອນໂດຍທີ່
ກຳລັງຈະມອບບັນທຶກທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເຮັດ
ໄວ້ໃຫ້ຢູ່ໃນມືຂອງໂມໂຣໂນຜູ້ເປັນລູກ
ຊາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າ
ໄດ້ເຫັນຄວາມພິນາດເກືອບທັງໝົດຂອງ
ຊາວນີໄຟຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

2 ແລະ ເປັນເວລາຫລາຍຮ້ອຍປີຫລັງ
ຈາກການສະເດັດມາຂອງພຣະຄຣິດ

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມອບບັນທຶກເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ຢູ່
ໃນມືຂອງລູກຊາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ; ແລະ
ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າ ລາວຈະເຫັນຄວາມ
ພິນາດທັງໝົດຂອງປະຊາຊົນຂອງຂ້າພະ
ເຈົ້າ. ແຕ່ຂໍພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໂຜດໃຫ້ລາວ
ລອດຊີວິດດ້ວຍເຖີດ, ເພື່ອວ່າລາວຈະ
ໄດ້ບັນທຶກບາງຢ່າງກ່ຽວກັບພວກນັ້ນໄວ້,
ແລະ ກ່ຽວກັບພຣະຄຣິດ, ເພື່ອມື້ໜຶ່ງມັນ
ອາດຈະເປັນປະໂຫຍດແກ່ພວກເຂົາ.

3 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຈະເວົ້າກ່ຽວກັບ
ສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ບັນທຶກໄວ້ບາງຢ່າງ;
ເພາະຫລັງຈາກຂ້າພະເຈົ້າຫຍໍ້ຂໍ້ຄວາມ
ຈາກແຜ່ນຈາລຶກຂອງນີໄຟລົງມາຈົນເຖີງ
ການບົກຄອງຂອງກະສັດເປັນຢາມິນ ຊຶ່ງ
ເປັນຜູ້ທີ່ອາມາລະໂຄໄດ້ເວົ້າເຖີງ, ຂ້າພະ

ເຈົ້າໄດ້ຄົ້ນຄວ້າຈາກບັນທຶກຊຶ່ງໄດ້ມອບໃຫ້ຢູ່ໃນມືຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນແຜ່ນຈາລຶກເຫລົ່ານີ້ຊຶ່ງມີເລື່ອງລາວສັ້ນໆຂອງສາດສະດານັບຕັ້ງແຕ່ຢາໂຄບລົງມາຈົນເຖິງການປົກຄອງຂອງກະສັດເບັນຢາມິນຜູ້ນີ້, ແລະ ມີຄຳເວົ້າຂອງນິໄຟຢູ່ໃນນັ້ນ.

4 ແລະ ເລື່ອງທີ່ມີຢູ່ໃນແຜ່ນຈາລຶກເຫລົ່ານີ້ເປັນທີ່ພໍໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເພາະຄຳທຳນາຍເຖິງການສະເດັດມາຂອງພຣະຄຣິດ; ແລະ ບັນພະບຸລຸດຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍຮູ້ວ່າຄຳທຳນາຍຫລາຍຢ່າງສຳເລັດແລ້ວ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ອີກວ່າ ຫລາຍເລື່ອງທີ່ໄດ້ທຳນາຍໄວ້ກ່ຽວກັບພວກເຮົາຈົນເຖິງທຸກມື້ນີ້ສຳເລັດແລ້ວ, ແລະ ຫລາຍເລື່ອງນັບແຕ່ ຕໍ່ຈາກມື້ນີ້ເປັນຕົ້ນໄປຈະຕ້ອງເກີດຂຶ້ນຢ່າງແນ່ນອນ—

5 ສະນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງເລືອກສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໄວ້ເພື່ອຈົບການບັນທຶກຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄວ້ໃນນັ້ນ, ຊຶ່ງຕອນທີ່ເຫລືອນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຈະເອົາມາຈາກແຜ່ນຈາລຶກຂອງນິໄຟ; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າບັນທຶກໄວ້ບໍ່ໄດ້ພໍໜຶ່ງສ່ວນຮ້ອຍຂອງເລື່ອງຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າເລີຍ.

6 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະເອົາແຜ່ນຈາລຶກເຫລົ່ານີ້, ຊຶ່ງມີຄຳທຳນາຍ ແລະ ການເປີດເຜີຍ, ແລະ ເອົາໃສ່ໄວ້ກັບສ່ວນທີ່ເຫລືອຢູ່ຂອງບັນທຶກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເພາະວ່າເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ປະເສີດສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າ; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ມັນຈະປະເສີດສຳລັບພິນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າອີກ.

7 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າກະທຳການນີ້ເພື່ອຈຸດປະສົງອັນສະຫລາດ; ເພາະພຣະອົງໄດ້ຊົມໃສ່ຫູຂອງຂ້າພະເຈົ້າແບບນີ້, ອັນເປັນໄປຕາມການເຮັດວຽກຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊຶ່ງຢູ່ໃນຕົວຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ແລະ ບັດນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກໝົດທຸກເລື່ອງ; ແຕ່ວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຮູ້ທຸກເລື່ອງທີ່ຈະມາເຖິງ; ສະນັ້ນ, ພຣະອົງຈຶ່ງທຳງານໃນຂ້າພະເຈົ້າເພື່ອໃຫ້ມັນເປັນໄປຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງ.

8 ແລະ ຄຳອະທິຖານຂອງຂ້າພະເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າກ່ຽວກັບພິນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ກໍເພື່ອພວກເຂົາຈະມາຫາຄວາມຮູ້ເລື່ອງພຣະເຈົ້າອີກເທື່ອໜຶ່ງ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເລື່ອງການໄຖ່ຂອງພຣະຄຣິດ; ເພື່ອພວກເຂົາຈະເປັນຜູ້ຄົນທີ່ໜ້າຊົມອີກເທື່ອໜຶ່ງ.

9 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າມໍມອນເລີ່ມເຮັດບັນທຶກຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ຈົບ, ຊຶ່ງໄດ້ເອົາມາຈາກແຜ່ນຈາລຶກຂອງນິໄຟ; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າເຮັດບັນທຶກຕາມຄວາມຮູ້ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈຊຶ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານໃຫ້ແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ.

10 ສະນັ້ນ, ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຫລັງຈາກອາມາລະໄຄໄດ້ມອບແຜ່ນຈາລຶກເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ຢູ່ໃນມືຂອງກະສັດເບັນຢາມິນແລ້ວ, ເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ເອົາມັນໄປຮວມໄວ້ກັບແຜ່ນຈາລຶກອື່ນໆ, ຊຶ່ງມີບັນທຶກທີ່ກະສັດມອບໃຫ້ຕໍ່ຖ້ຽນລົງມາຈາກຄົນລຸ້ນໜຶ່ງຫາຄົນອີກລຸ້ນໜຶ່ງຈົນເຖິງວັນຂອງກະສັດເບັນຢາມິນ.

11 ແລະ ມັນໄດ້ຖືກສົ່ງຕໍ່ລົງມາຈາກ

ກະສັດເບັນຢາມິນ, ຈາກຄົນລຸ້ນໜຶ່ງ ຫາຄົນອີກລຸ້ນໜຶ່ງ ຈົນມາຕົກຢູ່ໃນມື ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າມໍ່ ມອນອະທິຖານຕໍ່ພຣະເຈົ້າຂໍໃຫ້ແຜ່ນ ຈາລຶກໄດ້ຮັບການປົກປັກຮັກສານັບແຕ່ ເວລານີ້ໄປ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ມັນ ຈະໄດ້ຮັບການປົກປັກຮັກສາເພາະວ່າ ເລື່ອງສຳຄັນໄດ້ບັນທຶກໄວ້ຢູ່ໃນນັ້ນ ຊຶ່ງຈາກນັ້ນຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າພ້ອມ ດ້ວຍພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາຈະຖືກຕັດສິນ ໃນວັນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ສຸດທ້າຍ, ຕາມ ພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າຊຶ່ງມີຊຽນໄວ້.

12 ແລະ ບັດນີ້, ກ່ຽວກັບກະສັດເບັນ ຢາມິນຜູ້ນີ້—ເພິ່ນມີບັນຫາບາງຢ່າງເຊັ່ນ ມັນມີການຂັດແຍ້ງເລັກໜ້ອຍ ລະຫວ່າງ ຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນເອງ.

13 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ກອງທະຫານຂອງຊາວເລມັນໄດ້ຍົກ ຫັບລົງມາຈາກແຜ່ນດິນນີໄຟ ເພື່ອມາ ສູ້ຮົບກັບຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນ. ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ກະສັດເບັນຢາມິນໄດ້ເຕົ້າໂຮມກອງທັບ ຂອງເພິ່ນ, ແລະ ເພິ່ນໄດ້ຕ້ານພວກນັ້ນ ໄວ້ໄດ້; ແລະ ເພິ່ນໄດ້ຕໍ່ສູ້ດ້ວຍກຳລັງ ແຂນຂອງເພິ່ນເອງດ້ວຍດາບຂອງລາ ບານ.

14 ແລະ ດ້ວຍກຳລັງຂອງພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າ ເຂົາເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຕໍ່ສູ້ສັດຕູຂອງເຂົາ ເຈົ້າ, ຈົນຂ້າຊາວເລມັນຕາຍຫລາຍພັນ ຄົນ. ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເພິ່ນໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບຊາວເລມັນຈົນຂັບໄລ່ ພວກເຂົາອອກຈາກແຜ່ນດິນທັງໝົດ ຊຶ່ງ ເປັນແຜ່ນດິນມູນມໍ່ລະດົກຂອງເຂົາເຈົ້າ.

15 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຫລັງຈາກມີພຣະຄຣິດປອມຂຶ້ນມາ, ແລະ ປາກຂອງພວກເຂົາຖືກປິດ, ແລະ ຖືກລົງ ໂທດຕາມຄວາມຜິດຂອງຕົນ;

16 ແລະ ຫລັງຈາກມີສາດສະດາປອມ, ແລະ ຜູ້ເທດສະໜາ ແລະ ຄູສອນປອມ ໃນບັນດາຜູ້ຄົນ, ແລະ ທັງໝົດນີ້ໄດ້ຖືກ ລົງໂທດຕາມຄວາມຜິດຂອງຕົນ; ແລະ ຫລັງຈາກມີການຂັດແຍ້ງມາຫລາຍ ແລະ ມີການແຕກແຍກໄປເຂົ້າຮ່ວມ ກັບຊາວເລມັນຫລາຍເທື່ອແລ້ວ, ຈົ່ງ ເບິ່ງ, ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ກະສັດ ເບັນຢາມິນ, ດ້ວຍຄວາມຊ່ອຍເຫລືອ ຈາກສາດສະດາຜູ້ບໍລິສຸດທີ່ຢູ່ໃນບັນດາ ຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນ—

17 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ກະສັດເບັນຢາມິນ ເປັນຄົນບໍລິສຸດ, ແລະ ເພິ່ນໄດ້ປົກຄອງດູ ແລຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນ ດ້ວຍຄວາມຊອບທຳ; ແລະ ມີຄົນບໍລິສຸດຢ່າງຫລວງຫລາຍໃນ ແຜ່ນດິນ, ແລະ ຄົນເຫລົ່ານີ້ໄດ້ເວົ້າຄຳ ເວົ້າຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍອຳນາດ ແລະ ສິດອຳນາດ; ແລະ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ຄວາມ ຮຸນແຮງຫລາຍເພາະຄວາມແຂງຄໍຂອງ ຜູ້ຄົນ—

18 ສະນັ້ນ, ດ້ວຍຄວາມຊ່ອຍເຫລືອ ຈາກຄົນເຫລົ່ານີ້, ກະສັດເບັນຢາມິນ, ໂດຍການອອກແຮງງານດ້ວຍສູດ ກຳລັງຂອງຮ່າງກາຍຂອງເພິ່ນ ແລະ ດ້ວຍຄວາມສາມາດຂອງຈິດວິນຍານ ທັງໝົດຂອງເພິ່ນ, ແລະ ພ້ອມດ້ວຍ ສາດສະດາ, ເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ສະຖາປະນາ ສັນຕິສຸກຂຶ້ນໃນແຜ່ນດິນອີກເທື່ອໜຶ່ງ.

ໜັງສືໂມໄຊຢາ

ບົດທີ 1

ກະສັດເບັນຢາມິນສັ່ງສອນພວກລູກຊາຍຂອງເພິ່ນກ່ຽວກັບພາສາ ແລະ ການທຳນາຍຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງເຂົາເຈົ້າ—ສາດສະໜາ ແລະ ຄວາມສິວິໄລຖືກເກັບກຳໄວ້ຍ້ອນວ່າໄດ້ບັນທຶກເລື່ອງລາວໄວ້ໃນແຜ່ນຈາລຶກຫລາຍຊຸດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ—ໂມໄຊຢາຖືກເລືອກໃຫ້ເປັນກະສັດ ແລະ ເປັນຜູ້ຮັກສາບັນທຶກ ແລະ ສົ່ງຂອງອື່ນໆ. ປະມານ 130–124 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ບັດນີ້ບໍ່ມີການຂັດແຍ້ງຕໍ່ໄປໃນທົ່ວແຜ່ນດິນຂອງເຊລາເຮັມລາ, ໃນບັນດາຜູ້ຄົນທັງໝົດທີ່ຂຶ້ນກັບກະສັດເບັນຢາມິນ, ດັ່ງນັ້ນ ກະສັດເບັນຢາມິນຈຶ່ງປະສົບກັບສັນຕິສຸກຕະຫລອດລາຊາການຂອງເພິ່ນ.

2 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືກະສັດເບັນຢາມິນມີລູກຊາຍສາມຄົນ ແລະ ເພິ່ນໄດ້ຕັ້ງຊື່ໃຫ້ເຂົາເຈົ້າວ່າ ໂມໄຊຢາ, ຮີໂລຣຳ, ແລະ ຮີລາມັນ. ແລະ ເພິ່ນໄດ້ໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຮຽນພາສາທັງໝົດຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງເຂົາເຈົ້າ, ເພື່ອເຂົາເຈົ້າຈະໄດ້ເປັນຄົນສະຫລາດ ແລະ ຈະໄດ້ຮູ້ກ່ຽວກັບຄຳທຳນາຍຊຶ່ງໄດ້ເວົ້າອອກຈາກປາກຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງເຂົາເຈົ້າ, ຊຶ່ງນຳມາໃຫ້ພວກເຂົາໂດຍພຣະທັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເອງ.

3 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ສັ່ງສອນເຂົາເຈົ້າກ່ຽວກັບບັນທຶກ ຊຶ່ງມີຂຽນໄວ້ໃນແຜ່ນຈາລຶກທອງເຫລືອງ, ມີຄວາມວ່າ: ລູກເອີຍ, ພໍ່

ຢາກໃຫ້ພວກເຈົ້າຈື່ໄວ້ວ່າ ຖ້າຫາກບໍ່ມີແຜ່ນ ຊຶ່ງມີບັນທຶກຕ່າງໆ ແລະ ພຣະບັນຍັດເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ, ພວກເຮົາຕ້ອງໄດ້ຮັບຄວາມທຸກທໍລະມານຢູ່ໃນຄວາມໂງ່ຈ້າຫລ້າຫລັງຈົນເຖິງປະຈຸບັນນີ້, ໂດຍບໍ່ຮູ້ຄວາມລຶກລັບຂອງພຣະເຈົ້າເລີຍ.

4 ເພາະມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ລີໄຮບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາຈະຈື່ຈຳເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ໄດ້ທັງໝົດ ເພື່ອຈະສັ່ງສອນລູກຫລານຂອງເພິ່ນນອກຈາກຈະເປັນໄປໂດຍຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຈາກແຜ່ນຈາລຶກເຫລົ່ານີ້; ເພາະວ່າເພິ່ນໄດ້ຮັບການສັ່ງສອນມາໃນພາສາຂອງຊາວເອຍິບ ດັ່ງນັ້ນເພິ່ນຈຶ່ງອ່ານຕົວອັກສອນເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ ແລະ ສັ່ງສອນລູກຂອງເພິ່ນ, ໂດຍວິທີນີ້ເຂົາເຈົ້າຈຶ່ງຈະສັ່ງສອນລູກຫລານຂອງເຂົາເຈົ້າໄດ້, ແລະ ສະນັ້ນມັນຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າສຳເລັດ, ຈົນກະທັ້ງລົງມາເຖິງປະຈຸບັນນີ້.

5 ລູກເອີຍ ພໍ່ກ່າວກັບພວກເຈົ້າວ່າ ຖ້າສິ່ງເຫລົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ຖືກຮັກສາໄວ້ໂດຍພຣະທັດຂອງພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ອ່ານ ແລະ ເຂົ້າໃຈຄວາມລຶກລັບຂອງພຣະອົງ, ແລະ ມີພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງຢູ່ຕໍ່ໜ້າຂອງພວກເຮົາຢູ່ສະເໝີແລ້ວ, ເຖິງແມ່ນວ່າບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາຈະເສື່ອມໂຊມລົງຢູ່ໃນຄວາມບໍ່ເຊື່ອຖື ແລະ ພວກເຮົາກໍຈະເປັນຄືກັນກັບຊາວເລມັນພື້ນ້ອງຂອງພວກເຮົາຜູ້ບໍ່ຮູ້ຈັກທຍັງໝົດກ່ຽວກັບເລື່ອງເຫລົ່ານີ້, ຫລື ກໍ

ບໍ່ເຊື່ອເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ເລີຍເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຮັບການສັ່ງສອນ, ເພາະວ່າຮີດຄອງປະເພນີຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົານັ້ນບໍ່ຖືກຕ້ອງ.

6 ໂອ້ ລູກເອີຍ, ພໍ່ຢາກໃຫ້ລູກຈີ່ຈໍາໄວ້ວ່າ ຄໍາເຫລົ່ານີ້ເປັນຄວາມຈິງ ແລະ ບັນທຶກເຫລົ່ານີ້ກໍເປັນຄວາມຈິງຄືກັນ. ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ແຜ່ນຈາລຶກຂອງນິໄຟກໍຄືກັນ, ຊຶ່ງມີບັນທຶກ ແລະ ຄໍາກ່າວໄວ້ຈາກບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົານັບຕັ້ງແຕ່ເວລາທີ່ເຂົາເຈົ້າໜີອອກຈາກເຢຣູຊາເລັມມາຈົນເຖິງປະຈຸບັນນີ້, ແລະ ເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ເປັນຄວາມຈິງ; ແລະ ພວກເຮົາສາມາດຮູ້ຈັກເຖິງຄວາມແນ່ນອນນີ້ໄດ້ເພາະວ່າພວກເຮົາມີມັນຢູ່ຕໍ່ໜ້າພວກເຮົາ.

7 ແລະ ບັດນີ້ລູກເອີຍ, ພໍ່ຢາກໃຫ້ລູກຈີ່ຈໍາໄວ້ເພື່ອຈະຄົ້ນຄວ້າຫາມັນຢ່າງພາກພຽນເພື່ອລູກຈະໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຈາກມັນ; ແລະ ພໍ່ຢາກໃຫ້ລູກຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອລູກຈະໄດ້ຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນີ້ຕາມຄໍາສັນຍາ ຊຶ່ງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກະທໍາໄວ້ກັບບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາ.

8 ແລະ ກະສັດເບັນຢາມິນໄດ້ສັ່ງສອນພວກລູກຊາຍຂອງເພິ່ນອີກຫລາຍເລື່ອງ, ຊຶ່ງບໍ່ໄດ້ຂຽນໄວ້ໃນໜັງສືເຫລັ້ມນີ້.

9 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຫລັງຈາກກະສັດເບັນຢາມິນສັ່ງສອນລູກຂອງເພິ່ນຈົບແລ້ວ, ເພິ່ນໄດ້ເຖົ້າແກ່ລົງ, ແລະ ເພິ່ນເຫັນວ່າໃນບໍ່ຊ້ານີ້ ເພິ່ນຈະຕ້ອງເປັນໄປຕາມທາງຂອງມວນໂລກທັງປວງແລ້ວ; ສະນັ້ນ, ເພິ່ນຈຶ່ງຄິດ

ວ່າ ມັນເຖິງເວລາແລ້ວທີ່ຈະມອບລາຊາອານາຈັກໃຫ້ແກ່ລູກຄົນໃດຄົນໜຶ່ງຂອງເພິ່ນ.

10 ດັ່ງນັ້ນ, ເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ໃຫ້ໂມໄຊຢາມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າເພິ່ນ; ແລະ ນີ້ຄືຂໍ້ຄວາມທີ່ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າກັບໂມໄຊຢາ, ມີຄວາມວ່າ: ພໍ່ຢາກໃຫ້ລູກປະກາດໄປທົ່ວແຜ່ນດິນຕໍ່ບັນດາຜູ້ຄົນພວກນີ້ທັງໝົດ, ຫລື ຜູ້ຄົນຂອງເຊລາເຮັມລາ, ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງໂມໄຊຢາຜູ້ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ມາເຕົ້າໂຮມກັນ ເພາະວ່າມີອິນເຊົ້ານີ້ພໍ່ຈະປະກາດຕໍ່ຜູ້ຄົນຂອງພໍ່ອອກຈາກປາກຂອງພໍ່ເອງວ່າລູກເປັນກະສັດ ແລະ ເປັນຜູ້ປົກຄອງດູແລຜູ້ຄົນພວກນີ້, ຊຶ່ງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາປະທານໃຫ້ພວກເຮົາ.

11 ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ພໍ່ຈະຕັ້ງຊື່ໃຫ້ແກ່ຜູ້ຄົນພວກນີ້, ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ດີເດັ່ນກວ່າຜູ້ຄົນທັງປວງ ເພາະວ່າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ນໍາພາພວກເຂົາອອກມາຈາກແຜ່ນດິນເຢຣູຊາເລັມ ແລະ ພໍ່ຈະເຮັດແນວນີ້ ເພາະວ່າພວກເຂົາເປັນຄົນພາກພຽນໃນການຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

12 ແລະ ພໍ່ຈະຕັ້ງຊື່ໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ ແລະ ຊື່ນັ້ນຈະບໍ່ຖືກລືບເລີຍ, ນອກຈາກຈະເປັນການລ່ວງລະເມີດເທົ່ານັ້ນ.

13 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ພໍ່ກ່າວກັບລູກວ່າ, ຖ້າຫາກຄົນພວກນີ້ ຊຶ່ງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໂປດປານທີ່ສຸດຈະຕົກຢູ່ໃນການລ່ວງລະເມີດ, ແລະ ກັບກາຍເປັນຄົນຊົ່ວ ແລະ ຄົນຫລິ້ນຊູ້,

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະປ່ອຍປະພວກເຂົາ
ແລະ ພວກເຂົາຈະເປັນຄົນອ່ອນແອຄື
ກັນກັບພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ພຣະ
ອົງຈະບໍ່ປົກປ້ອງພວກເຂົາໂດຍອຳນາດ
ອັນຫາທິທຽບບໍ່ໄດ້ ແລະ ໜ້າອັດສະຈັນ
ຂອງພຣະອົງຕໍ່ໄປດັ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ປົກ
ປ້ອງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາມາແຕ່
ກ່ອນ.

14 ເພາະພໍ່ກ່າວກັບລູກວ່າ, ຖ້າຫາກ
ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ແດ່ພຣະທັດອອກມາເພື່ອ
ປົກປ້ອງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາ
ແລ້ວທຸກໆຄົນຕ້ອງຕົກຢູ່ໃນກຳມີຂອງ
ຊາວເລມັນ, ແລະ ຈະກັບກາຍເປັນຜູ້
ເຄາະຮ້າຍຍ້ອນຄວາມກຽດຊັງຂອງພວກ
ເຂົາ.

15 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ຫລັງຈາກກະສັດເບັນຢາມິນກ່າວ
ຂໍ້ຄວາມເຫລົ່ານີ້ກັບລູກຊາຍຂອງເພິ່ນ
ຈົບແລ້ວ, ຄືເພິ່ນໄດ້ມອບໝາຍການງານ
ທັງໝົດຂອງລາຊາອານາຈັກໃຫ້ແກ່ລາວ.

16 ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ເພິ່ນຍັງໄດ້
ມອບໝາຍບັນທຶກ ຊຶ່ງຢູ່ໃນແຜ່ນຈາລຶກ
ທອງເຫລືອງໃຫ້ແກ່ລາວອີກ; ແລະ ແຜ່ນ
ຈາລຶກຂອງນິໄຟ; ແລະ ດາບຂອງລາ
ບານ ແລະ ລູກກົມ ຫລື ເຂັມຊີ້ທິດ ຊຶ່ງ
ໄດ້ນຳພາບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາ
ໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ ຊຶ່ງສິ່ງ
ເຫລົ່ານີ້ໄດ້ຖືກຕຽມໄວ້ໂດຍພຣະທັດ
ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເພື່ອນຳພາເຂົາ
ເຈົ້າອອກໄປຕາມຄວາມເອົາໃຈໃສ່ ແລະ
ຄວາມພາກພຽນທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຖະຫວາຍ
ແດ່ພຣະອົງ.

17 ເນື່ອງຈາກວ່າພວກເຂົາບໍ່ສັດຊື່ ພວກ

ເຂົາຈຶ່ງບໍ່ຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງ ຫລື ກ້າວໜ້າ
ໃນການເດີນທາງ, ແຕ່ຖືກໄລ່ກັບຄືນ,
ແລະ ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າບໍ່ພໍພຣະໄທກັບ
ພວກເຂົາ; ແລະ ສະນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຖືກ
ລົງໂທດດ້ວຍຄວາມອຶດຢາກ ແລະ ຄວາມ
ທຸກທໍລະມານຢ່າງແສນສາຫັດ, ເພື່ອເຮັດ
ໃຫ້ສຳນຶກເຖິງໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາ.

18 ແລະ ບັດນີ້, ເຫດການໄດ້ບັງ
ເກີດຂຶ້ນຄື ໂມໄຊຢາໄດ້ອອກໄປຕາມ
ທີ່ບິດາຂອງລາວສັ່ງ, ແລະ ປະກາດຕໍ່
ຜູ້ຄົນທັງໝົດໃນແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາ
ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາມາເຕົ້າໂຮມກັນເພື່ອ
ຂຶ້ນໄປຫາພຣະວິຫານ ເພື່ອພັງຂໍ້ຄວາມ
ຊຶ່ງບິດາຂອງລາວຈະກ່າວກັບພວກເຂົາ.

ບົດທີ 2

---

*ກະສັດເບັນຢາມິນກ່າວຕໍ່ຜູ້ຄົນຂອງ
ເພິ່ນ—ເພິ່ນໄດ້ກ່າວເຖິງຄວາມສະເໝີ
ພາບ, ຄວາມຍຸດຕິທຳ, ຄວາມຊອບທຳ
ຂອງການປົກຄອງ—ເພິ່ນແນະນຳພວກ
ເຂົາໃຫ້ຮັບໃຊ້ກະສັດແຫ່ງສະຫວັນ—ຜູ້
ທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າຈະທົນທຸກທໍລະມານ
ຢ່າງແສນສາຫັດເໝືອນດັ່ງໄຟທີ່ບໍ່ຮູ້
ມອດ. ປະມານ 124 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.*

1 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຫລັງ
ຈາກໂມໄຊຢາກະທຳຕາມທີ່ບິດາຂອງ
ລາວໄດ້ສັ່ງລາວແລ້ວ, ແລະ ອອກໄປ
ປະກາດຕະຫລອດທົ່ວແຜ່ນດິນ, ເພື່ອ
ຜູ້ຄົນຈະໄດ້ເຕົ້າໂຮມກັນຕະຫລອດທົ່ວ
ແຜ່ນດິນ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ຂຶ້ນໄປ
ຫາພຣະວິຫານ ເພື່ອພັງຄຳຊຶ່ງກະສັດ
ເບັນຢາມິນຈະກ່າວກັບພວກເຂົາ.

2 ແລະ ມັນມີຄົນເປັນຈຳນວນຫລາຍ, ຫລາຍຈົນວ່ານັບບໍ່ຖ້ວນ; ຊຶ່ງພວກເຂົາໄດ້ເພີ່ມຫລາຍຂຶ້ນຈົນເຕັມແຜ່ນດິນ.

3 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເອົາລູກສັດໂຕທຳອິດຂອງພວກເຂົາມານຳອີກ, ເພື່ອຈະໄດ້ຖະຫວາຍເຄື່ອງບູຊາ ແລະ ເຄື່ອງເຜົາຕາມກົດຂອງໂມເຊ;

4 ແລະ ເພື່ອຈະໄດ້ຖະຫວາຍຄວາມຂອບພຣະໄທແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົານຳອີກ, ຜູ້ໄດ້ນຳພວກເຂົາອອກຈາກແຜ່ນດິນເຢຣູຊາເລັມ, ແລະ ຜູ້ໄດ້ປົດປ່ອຍພວກເຂົາອອກຈາກກຳມີຂອງສັດຕູຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງຄົນທ່າງທຳໃຫ້ເປັນຜູ້ສັ່ງສອນຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຄົນຊອບທຳຄົນໜຶ່ງໃຫ້ເປັນກະສັດຂອງພວກເຂົາອີກ, ຜູ້ສະຖາປະນາຄວາມສັນຕິສຸກຂຶ້ນໃນແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາ, ແລະ ຜູ້ສອນໃຫ້ພວກເຂົາຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ປິຕິຍິນດີ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດທັງປວງ.

5 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືເມື່ອພວກເຂົາຂຶ້ນມາຮອດພຣະວິຫານແລ້ວ, ພວກເຂົາໄດ້ຕັ້ງຜ້າເຕັ້ນຂອງພວກເຂົາຂຶ້ນ, ທຸກຄົນຢູ່ນຳຄອບຄົວຂອງຕົນ, ຊຶ່ງມີເມຍຂອງຕົນ, ແລະ ລູກຊາຍຂອງຕົນ ແລະ ລູກສາວຂອງຕົນ, ແລະ ລູກຊາຍຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ລູກສາວຂອງພວກເຂົາ, ນັບຕັ້ງແຕ່ລູກກົກຈົນເຖິງລູກຫລ້າ, ແຕ່ລະຄອບຄົວແຍກຍ້າຍກັນຢູ່.

6 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຕັ້ງຜ້າເຕັ້ນຂອງ

ຕົນອ້ອມຮອບພຣະວິຫານ, ທຸກຄົນຕັ້ງຜ້າເຕັ້ນຂອງຕົນໃຫ້ປະຕູຫັນໄປຫາພຣະວິຫານເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະໄດ້ຢູ່ໃນຜ້າເຕັ້ນຂອງຕົນເອງ ແລະ ພັງຂໍ້ຄວາມທີ່ກະສັດເປັນຢາມິນຈະເວົ້າກັບພວກເຂົາ;

7 ເພາະຝູງຊົນນັ້ນມີຈຳນວນຢ່າງຫລວງຫລາຍຈົນວ່າກະສັດເປັນຢາມິນບໍ່ສາມາດສັ່ງສອນພວກເຂົາທັງໝົດໄດ້ໃນເຂດກຳແພງພຣະວິຫານ, ສະນັ້ນເພິ່ນຈຶ່ງໃຫ້ສ້າງຫໍສູງຂຶ້ນບ່ອນໜຶ່ງເພື່ອຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນຈະໄດ້ຍິນຂໍ້ຄວາມທີ່ເພິ່ນກ່າວກັບພວກເຂົາ.

8 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເພິ່ນເລີ່ມເວົ້າກັບຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນຈາກຫໍສູງ; ແລະ ບາງຄົນບໍ່ສາມາດໄດ້ຍິນຂໍ້ຄວາມຂອງເພິ່ນເພາະຄວາມຫລວງຫລາຍຂອງຝູງຊົນ; ສະນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງໃຫ້ຂຽນຂໍ້ຄວາມທີ່ເພິ່ນເວົ້າໄວ້ ແລະ ສົ່ງອອກໄປໃຫ້ບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຍິນສຽງຂອງເພິ່ນ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບຂໍ້ຄວາມຂອງເພິ່ນຄືກັນ.

9 ແລະ ນີ້ຄືຂໍ້ຄວາມທີ່ເພິ່ນເວົ້າ ແລະ ໄດ້ຂຽນໄວ້, ມີຄວາມວ່າ: ພີ່ນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ທ່ານທັງຫລາຍທີ່ມາຊຸມນຸມກັນ, ພວກທ່ານຈະໄດ້ຍິນຂໍ້ຄວາມຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າຈະເວົ້າກັບພວກທ່ານໃນມື້ນີ້ ເພາະຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສົ່ງໃຫ້ພວກທ່ານຂຶ້ນມາບ່ອນນີ້ເພື່ອການມ່ວນຊື່ນກັບຂໍ້ຄວາມທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະເວົ້າ, ແຕ່ເພື່ອພວກທ່ານຈະເຊື່ອພັງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ເປີດຫູຂອງພວກທ່ານເພື່ອພວກທ່ານຈະໄດ້ຍິນ, ແລະ ເປີດໃຈຂອງພວກທ່ານເພື່ອພວກທ່ານຈະເຂົ້າໃຈ, ແລະ ເປີດຈິດໃຈຂອງພວກທ່ານ

ເພື່ອຄວາມລືກລັບຂອງພຣະເຈົ້າຈະເປີດເຜີຍອອກຕໍ່ສາຍຕາຂອງພວກທ່ານ.

10 ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສົ່ງໃຫ້ພວກທ່ານຂຶ້ນມາບ່ອນນີ້ເພື່ອພວກທ່ານຈະຢ້ານກົວຂ້າພະເຈົ້າ, ຫລື ເພື່ອພວກທ່ານຈະຄິດວ່າ ຕົວຂ້າພະເຈົ້າເອງຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າມະນຸດ.

11 ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າກໍຄືກັນກັບຕົວຂອງພວກທ່ານທີ່ຕ້ອງຂຶ້ນຢູ່ກັບຈຸດອ່ອນທຸກຢ່າງໃນຮ່າງກາຍ ແລະ ຈິດໃຈ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ຖືກເລືອກຈາກຜູ້ຄົນພວກນີ້, ແລະ ຮັບແຕ່ງຕັ້ງຈາກບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ໄດ້ຮັບການອະນຸຍາດຈາກພຣະທັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເພື່ອໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເປັນກະສັດ ແລະ ຜູ້ບົກຄອງ ເໜືອຜູ້ຄົນພວກນີ້; ແລະ ໄດ້ຮັບການຮັກສາ ແລະ ບົກປ້ອງໂດຍອຳນາດອັນຫາທີ່ປຽບບໍ່ໄດ້ຂອງພຣະອົງ, ທີ່ໃຫ້ຮັບໃຊ້ພຣະອົງດ້ວຍສຸດຄວາມສາມາດ, ສຸດຄວາມຄິດ, ແລະ ສຸດກຳລັງ ຊຶ່ງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະທານໃຫ້ແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ.

12 ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ ເໝືອນດັ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ໃຊ້ວັນເວລາຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນການຮັບໃຊ້ພວກທ່ານ, ຈົນເຖິງເວລານີ້, ແລະ ບໍ່ໄດ້ສະແຫວງຫາຄຳ ຫລື ເງິນ ຫລື ຂອງມີຄ່າຢ່າງໃດຈາກພວກທ່ານເລີຍ;

13 ທັງຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຍອມໃຫ້ພວກທ່ານຕ້ອງຖືກຄຸມຂັງຢູ່ໃນຄູກມິດ ຫລື ປ່ອຍໃຫ້ພວກທ່ານເປັນຂ້ອຍຂ້າຂອງກັນ ແລະ ກັນ, ຫລື ໃຫ້ພວກທ່ານຂ້າ, ຫລື ບັນສະດົມ, ຫລື ລັກມັກສິກ, ຫລື ຫລິ້ນ

ຊູ້; ຫລື ໃຫ້ພວກທ່ານເຮັດຄວາມຊົ່ວຮ້າຍໃດໆ, ແລະ ໄດ້ສອນພວກທ່ານໃຫ້ຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໃນທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງບັນຊາພວກທ່ານ—

14 ແມ່ນແຕ່ຕົວຂ້າພະເຈົ້າກໍຍັງໄດ້ເຮັດວຽກດ້ວຍມືຂອງຂ້າພະເຈົ້າເອງເພື່ອຈະໄດ້ຮັບໃຊ້ພວກທ່ານ, ແລະ ເພື່ອພວກທ່ານຈະບໍ່ຕ້ອງແບກພາລະການເສຍພາສີ, ແລະ ເພື່ອຈະບໍ່ມີສິ່ງໃດເກີດກັບພວກທ່ານ ຊຶ່ງເປັນພາລະເຫລືອທີ່ຈະທົນໄດ້—ແລະ ຈາກເລື່ອງທັງໝົດຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າມານີ້, ທ່ານທຸກຄົນເປັນພະຍານຢູ່ໃນມື້ນີ້.

15 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພີ່ນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໄປເພື່ອອວດອ້າງ ທັງຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ບອກເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ເພື່ອກ່າວໂທດພວກທ່ານ; ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າບອກພວກທ່ານເຖິງເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ ເພື່ອພວກທ່ານຈະໄດ້ຮູ້ວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າມີຈິດສຳນຶກອັນໃສສະອາດຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າໃນມື້ນີ້.

16 ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ ເພາະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ວັນເວລາຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄປໃນການຮັບໃຊ້ພວກທ່ານ, ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ປາຖະໜາຈະອວດອ້າງ ເພາະຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ໃນການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້ານັ້ນເອງ.

17 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າບອກພວກທ່ານເຖິງເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ເພື່ອພວກທ່ານຈະຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບບັນຍາ ເພື່ອພວກທ່ານຈະຮຽນຮູ້ວ່າ ເມື່ອພວກທ່ານຮັບໃຊ້

ເພື່ອນມະນຸດດ້ວຍກັນ ພວກທ່ານກໍຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານນັ້ນເອງ.

18 ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກທ່ານເອີ້ນຂ້າພະເຈົ້າວ່າກະສັດຂອງພວກທ່ານ; ແລະ ຖ້າຂ້າພະເຈົ້າ, ຜູ້ທີ່ພວກທ່ານເອີ້ນວ່າກະສັດຂອງພວກທ່ານໄດ້ທຳງານເພື່ອຮັບໃຊ້ພວກທ່ານ, ແລ້ວພວກທ່ານຈະບໍ່ທຳງານເພື່ອຮັບໃຊ້ຊຶ່ງກັນແລະກັນບໍ່?

19 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງອີກ, ຖ້າຫາກຂ້າພະເຈົ້າຜູ້ທີ່ພວກທ່ານເອີ້ນວ່າກະສັດຂອງພວກທ່ານ ຜູ້ທີ່ໃຊ້ວັນເວລາຂອງເພິ່ນໃນການຮັບໃຊ້ພວກທ່ານ, ແລະ ຍັງຢູ່ໃນການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ ສົມຄວນແລ້ວທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄຸນຄວາມດີຈາກພວກທ່ານ, ໂອ້ພວກທ່ານຄວນຈະຂອບພຣະໄທກະສັດແຫ່ງສະຫວັນຂອງພວກທ່ານຫລາຍປານໃດນໍ!

20 ຂ້າພະເຈົ້າຂໍກ່າວກັບທ່ານທັງຫລາຍພິນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າວ່າ ຖ້າຫາກພວກທ່ານຈະຖະຫວາຍຄວາມຂອບພຣະໄທ ແລະ ສັນລະເສີນທັງໝົດຊຶ່ງທັງຈິດວິນຍານຂອງພວກທ່ານມີອຳນາດເປັນເຈົ້າຂອງແຕ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ໄດ້ສ້າງພວກທ່ານ, ແລະ ຮັກສາ, ແລະ ປົກປ້ອງພວກທ່ານມາແລ້ວ, ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກທ່ານປີຕີຍິນດີ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກທ່ານຢູ່ນຳກັນດ້ວຍຄວາມສັນຕິສຸກ—

21 ຂ້າພະເຈົ້າຂໍກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ ຖ້າຫາກພວກທ່ານຈະຮັບໃຊ້ພຣະອົງຜູ້ໄດ້ສ້າງພວກທ່ານມາຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນ, ແລະ ປົກປ້ອງພວກທ່ານແຕ່ລະມື້ໂດຍໃຫ້ພວກທ່ານຍິມລົມທັນໃຈ ເພື່ອພວກທ່ານຈະມີຊີວິດ ແລະ ເຄື່ອນໄຫວ ແລະ ເຮັດ

ຕາມຈຸດປະສົງຂອງພວກທ່ານເອງ, ແລະ ຄຳຊູພວກທ່ານແຕ່ລະມື້—ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າວ່າ ຖ້າຫາກພວກທ່ານຮັບໃຊ້ພຣະອົງດ້ວຍສຸດຈິດວິນຍານຂອງພວກທ່ານແຕ່ພວກທ່ານກໍຍັງຄົງເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ບໍ່ສົມຄ່າຢູ່.

22 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ທັງໝົດທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການຈາກພວກທ່ານຄື ໃຫ້ຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ ແລະ ພຣະອົງສັນຍາກັບພວກທ່ານວ່າ ຖ້າຫາກພວກທ່ານຈະຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ ພວກທ່ານຈະຮຸ່ງເຮືອງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນີ້; ແລະ ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍປ່ຽນແປງໄປຈາກສິ່ງທີ່ພຣະອົງຮັບສັ່ງໄວ້; ສະນັ້ນ, ຖ້າຫາກພວກທ່ານຈະຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງຈະປະທານພອນໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກທ່ານຮຸ່ງເຮືອງ.

23 ແລະ ບັດນີ້ປະການທຳອິດຄື ພຣະອົງໄດ້ສ້າງພວກທ່ານມາ, ແລະ ໄດ້ປະທານຊີວິດໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ, ຍ້ອນເຫດນີ້ພວກທ່ານຈຶ່ງເປັນໜີ້ພຣະອົງ.

24 ແລະ ປະການທີສອງຄື ພຣະອົງຕ້ອງການໃຫ້ພວກທ່ານກະທຳຕາມທີ່ພຣະອົງບັນຊາພວກທ່ານໄວ້; ຖ້າຫາກພວກທ່ານເຮັດຕາມນີ້, ພຣະອົງຈະປະທານພອນໃຫ້ພວກທ່ານໂດຍທັນທີ. ແລະ ພຣະອົງຈະຈ່າຍຄ່າຈ້າງໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ, ແລ້ວພວກທ່ານກໍຍັງຄົງເປັນໜີ້ພຣະອົງຢູ່ໃນຕອນນີ້ ແລະ ຕະຫລອດໄປບໍ່ມີວັນສິ້ນສຸດ; ດັ່ງນັ້ນ, ພວກທ່ານຈະອວດອົງທະນົງຕົວໄປເຮັດຫຍັງ?

25 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຖາມວ່າ

ພວກທ່ານສາມາດເວົ້າກ່ຽວກັບຕົວເອງໄດ້ບໍ່? ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຕອບພວກທ່ານວ່າ, ບໍ່ໄດ້. ພວກທ່ານບໍ່ສາມາດເວົ້າວ່າ ພວກທ່ານມີຄ່າເທົ່າກັບຂີ້ຝຸ່ນ; ເຖິງແມ່ນວ່າພວກທ່ານຖືກສ້າງມາຈາກຂີ້ຝຸ່ນກໍຕາມ; ເພາະຈິ່ງເບິ່ງ, ມັນເປັນຂອງພຣະອົງຜູ້ສ້າງພວກທ່ານມາ.

26 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າເຖິງແມ່ນວ່າຂ້າພະເຈົ້ານີ້, ຜູ້ທີ່ພວກທ່ານເອີ້ນວ່າກະສັດຂອງພວກທ່ານກໍບໍ່ດີໄປກວ່າຕົວຂອງພວກທ່ານເລີຍ; ເພາະຂ້າພະເຈົ້າມາຈາກຂີ້ຝຸ່ນເໝືອນກັນ. ແລະ ພວກທ່ານເຫັນວ່າຂ້າພະເຈົ້າເຖົ້າແກ່, ແລະ ຮ່າງກາຍທີ່ເປັນມະຕະນີກໍາລັງຈະຖືກສົ່ງຄືນໃຫ້ແກ່ແຜ່ນດິນທີ່ໃຫ້ກຳເນີດມັນມາ.

27 ດັ່ງນັ້ນ, ເໝືອນດັ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບພວກທ່ານມາແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບໃຊ້ພວກທ່ານໂດຍເດີນໄປດ້ວຍຈິດສຳນຶກອັນໃສສະອາດຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ເປັນຍ້ອນແນວນີ້ແລ້ວທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ພວກທ່ານມາຊຸມນຸມກັນຢູ່ໃນເວລານີ້ ກໍເພື່ອຈະໄດ້ເຫັນວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ມີຄວາມຜິດ, ແລະ ເພື່ອເລືອດຂອງພວກທ່ານຈະບໍ່ມາຕິດຢູ່ນຳຂ້າພະເຈົ້າເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຢືນຢູ່ເພື່ອຮັບການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າໃນເລື່ອງທີ່ພຣະອົງບັນຊາຂ້າພະເຈົ້າໄວ້ກ່ຽວກັບພວກທ່ານ.

28 ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າກັບພວກທ່ານອີກວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ພວກທ່ານມາຊຸມນຸມກັນ ເພື່ອຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ກຳຈັດເລືອດຂອງພວກທ່ານອອກຈາກອາພອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນໄລຍະເວລານີ້ ຕອນທີ່

ຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງຈະລົງໄປຫາຫລຸມຝັງສົບຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ເພື່ອຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ລົງໄປດ້ວຍຄວາມສະຫງົບ, ແລະ ວິນຍານທີ່ເປັນອະມະຕະຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມກັບຜູ້ທີ່ຮ້ອງເພງຢູ່ເບື້ອງເທິງ ເພື່ອຈະສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າຜູ້ທ່ຽງທຳ.

29 ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າກັບພວກທ່ານອີກວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ພວກທ່ານມາຊຸມນຸມກັນນີ້ ເພື່ອຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ປະກາດແກ່ພວກທ່ານວ່າ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ເປັນຜູ້ສອນ ຫລື ເປັນກະສັດຂອງພວກທ່ານຕໍ່ໄປອີກແລ້ວ;

30 ເພາະແມ່ນແຕ່ຕອນນີ້ຮ່າງກາຍທັງໝົດຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍສິ້ນສາຍຢ່າງຍິ່ງຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າພະຍາຍາມເວົ້າກັບພວກທ່ານ; ແຕ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຍັງຄຳຊູຂ້າພະເຈົ້າໄວ້, ແລະ ຍອມໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າກັບພວກທ່ານ, ແລະ ບັນຊາຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ປະກາດແກ່ພວກທ່ານໃນມື້ນີ້ວ່າ ໂມໄຊຢາລູກຊາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈະເປັນກະສັດ ແລະ ເປັນຜູ້ປົກຄອງດູແລພວກທ່ານ.

31 ແລະ ບັດນີ້ພິນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຢາກໃຫ້ພວກທ່ານເຮັດດັ່ງທີ່ພວກທ່ານໄດ້ເຮັດມາເໝືອນແຕ່ກ່ອນ. ພວກທ່ານໄດ້ຮັກສາບັນຍັດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ບັນຍັດຂອງບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ໄດ້ຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງມາ, ແລະ ໄດ້ຮັບການຮັກສາບໍ່ໃຫ້ຕົກຢູ່ໃນກຳມີຂອງສັດຕູຂອງພວກທ່ານ, ຖ້າຫາກພວກທ່ານຈະຮັກສາບັນຍັດຂອງລູກຊາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ຫລື ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ ຊຶ່ງພວກທ່ານຈະ

ໄດ້ຮັບຈາກລາວ, ພວກທ່ານຈະມີຄວາມຮຸ່ງເຮືອງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນີ້, ແລະ ສັດຕູຂອງພວກທ່ານຈະບໍ່ມີອຳນາດ ເໜືອກວ່າພວກທ່ານເລີຍ.

32 ແຕ່, ໂອ້ ຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຈົ່ງລະວັງ ເພາະຢ້ານວ່າມັນຈະເກີດມີການຂັດແຍ້ງກັນຂຶ້ນໃນບັນດາພວກທ່ານ, ແລະ ພວກທ່ານຈົ່ງຢາສູ່ໄດ້ເລືອກເຊື່ອ ພັງວິນຍານຊົ່ວ, ຊຶ່ງໂມໂຊຢາບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າເຖິງ.

33 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ມີວິບັດຢ່າງໜຶ່ງ ຊຶ່ງກຳນົດໃຫ້ເກີດກັບຄົນທີ່ເລືອກເຊື່ອ ພັງວິນຍານນັ້ນ; ເພາະຖ້າຫາກເຂົາເລືອກເຊື່ອພັງມັນ, ແລະ ຄົງຢູ່ໃນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ, ແລະ ຕາຍໃນບາບຂອງເຂົາ ແລ້ວ ຜູ້ນັ້ນຍ່ອມຕື່ມຄວາມອັບປະໂຫຍດເຂົ້າໄປໃນຈິດວິນຍານຂອງເຂົາເອງ; ເພາະວ່າເຂົາຕ້ອງໄດ້ຮັບໂທດອັນເປັນນິດທີ່ເປັນຄ່າຈ້າງຂອງເຂົາໂດຍການລ່ວງລະເມີດກົດຂອງພຣະເຈົ້າອັນເປັນການກົງກັນຂ້າມກັບຄວາມຮູ້ຂອງເຂົາເອງ.

34 ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານອີກວ່າ ບໍ່ມີໃຜເລີຍ ໃນບັນດາພວກທ່ານ ນອກຈາກເດັກນ້ອຍໆຂອງພວກທ່ານທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບການສອນກ່ຽວກັບເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ ທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າພວກທ່ານເປັນໜີ້ມາ ຕະຫລອດການຕໍ່ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຂອງພວກທ່ານ ທີ່ຈະຖະຫວາຍທຸກສິ່ງທີ່ພວກທ່ານມີຢູ່ ແລະ ເປັນຢູ່ໃຫ້ແກ່ພຣະອົງ, ແລະ ໄດ້ຮັບການສອນກ່ຽວກັບບັນຫີກ ຊຶ່ງມີການທຳນາຍທີ່ສາດສະດາບໍລິສຸດໄດ້ເວົ້າໄວ້ ຈົນເຖິງເວລາທີ່ລີໄຮ

ບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາໄດ້ຈາກເຢຣູຊາເລັມມາ;

35 ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ໄດ້ບອກຕະຫລອດມານັບຕັ້ງແຕ່ບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາຈົນເຖິງເວລານັ້ນອີກ. ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ຄົນເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ເວົ້າເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບັນຊາພວກເພິ່ນນຳອີກ; ສະນັ້ນ, ມັນຈຶ່ງເປັນສິ່ງຊອບທຳ ແລະ ເປັນຄວາມຈິງ.

36 ແລະ ບັດນີ້ພີ່ນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າກັບພວກທ່ານວ່າ ຫລັງຈາກພວກທ່ານຮູ້ ແລະ ໄດ້ຮັບການສອນໃນເລື່ອງທັງໝົດນີ້ແລ້ວ, ຖ້າຫາກພວກທ່ານຍັງຈະລ່ວງລະເມີດ ແລະ ເຮັດກົງກັນຂ້າມກັບສິ່ງທີ່ໄດ້ເວົ້າໄວ້, ພວກທ່ານຖອນຕົວອອກໄປຈາກພຣະວິນຍານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຈົນວ່າມັນບໍ່ມີບ່ອນໃດເລີຍໃນພວກທ່ານ ທີ່ຈະສາມາດນຳພວກທ່ານໄປໃນທາງແຫ່ງບັນຍາເພື່ອພວກທ່ານຈະໄດ້ຮັບພອນ, ຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງ, ແລະ ຮັບການປົກປັກຮັກສາ—

37 ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າກັບພວກທ່ານວ່າ, ຜູ້ໃດທີ່ກະທຳແບບນີ້, ຜູ້ນັ້ນຍ່ອມອອກມາກະບົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າຢ່າງເປີດເຜີຍ; ດັ່ງນັ້ນ, ເຂົາຈຶ່ງເລືອກເຊື່ອພັງວິນຍານຊົ່ວ ແລະ ກັບເປັນສັດຕູຕໍ່ຄວາມຊອບທຳທັງໝົດ; ສະນັ້ນ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ມີບ່ອນຢູ່ໃນຕົວເຂົາ, ເພາະພຣະອົງຈະບໍ່ສະຖິດຢູ່ໃນວິຫານທີ່ບໍ່ບໍລິສຸດ.

38 ສະນັ້ນ ຖ້າຫາກຄົນນັ້ນບໍ່ກັບໃຈ ແລະ ຄົງຢູ່ ແລະ ຕາຍໂດຍເປັນສັດຕູກັບພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວຄວາມຍຸດຕິທຳແຫ່ງສະຫວັນຈະປຸກຈິດວິນຍານອັນເປັນອະ

ມະຕະຂອງເຂົາໃຫ້ຕື່ນຂຶ້ນມາຫາຄວາມ
ຮູ້ສຶກໃນຄວາມຜິດທີ່ຮຸນແຮງຂອງຕົນ
ເອງ, ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ເຂົາຖອຍອອກໄປຈາກ
ທີ່ປະທັບຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ
ເຮັດໃຫ້ອີກຂອງເຂົາເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມ
ຮູ້ສຶກຜິດ, ແລະ ຄວາມເຈັບປວດ, ແລະ
ຄວາມທຸກທໍລະມານ, ຊຶ່ງປຽບເໝືອນດັ່ງ
ໄພທີ່ບໍ່ຮູ້ມອດ, ຊຶ່ງແປວໄພນັ້ນລອຍຂຶ້ນຢູ່
ຕະຫລອດການ ແລະ ຕະຫລອດໄປ.

39 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າກັບພວກ
ທ່ານວ່າ ຜູ້ນັ້ນຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມເມດຕາ
ເລີຍ; ດັ່ງນັ້ນຊາຕາກຳໃນວາລະສຸດທ້າຍ
ຂອງເຂົາຄື ຄວາມທຸກທໍລະມານທີ່ບໍ່ມີ
ວັນສິ້ນສຸດ.

40 ໂອ້, ພວກທ່ານຜູ້ມີອາຍຸສູງທັງ
ຫລາຍ, ແລະ ພວກເຈົ້າຜູ້ໜຸ່ມແທ້ນ, ແລະ
ພວກເຈົ້າຜູ້ເປັນເດັກ ຜູ້ທີ່ສາມາດ
ເຂົ້າໃຈຂໍ້ຄວາມຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເພາະ
ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງເພື່ອ
ພວກທ່ານຈະໄດ້ເຂົ້າໃຈ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້
ອະທິຖານແທນພວກທ່ານ ເພື່ອພວກ
ທ່ານຈະໄດ້ຕື່ນຂຶ້ນມາຫາຄວາມຊົງຈໍາ
ເຖິງສະພາບອັນເປັນຕາຍຳນຂອງຄົນທີ່
ຕົກຢູ່ໃນການລ່ວງລະເມີດ.

41 ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າ
ປາຖະໜາໃຫ້ພວກທ່ານພິຈາລະນາເຖິງ
ສະພາບອັນເປັນພອນ ແລະ ຄວາມສຸກ
ຂອງຄົນທີ່ຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະ
ເຈົ້າ. ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ເຂົາໄດ້ຮັບພອນທຸກ
ຢ່າງ ທັງຝ່າຍໂລກ ແລະ ຝ່າຍວິນຍານ;
ແລະ ຖ້າຫາກເຂົາອົດທົນຢ່າງຊື່ສັດຈົນ
ເຖິງທີ່ສຸດແລ້ວ, ເຂົາຈະຖືກຮັບເຂົ້າສູ່
ສະຫວັນ, ແລ້ວເຂົາຈະໄດ້ຢູ່ກັບພຣະ

ເຈົ້າໃນສະພາບແຫ່ງຄວາມສຸກທີ່ບໍ່ມີວັນ
ສິ້ນສຸດ. ໂອ້ ຈົ່ງຈຳ, ຈົ່ງຈຳໄວ້ວ່າ ເລື່ອງ
ເຫລົ່ານີ້ເປັນຄວາມຈິງ; ເພາະອົງພຣະຜູ້
ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວໄວ້.

ບົດທີ 3

ຄຳປາໄສ ຂອງ ກະສັດ ເບັນ ຢາ ມິນ
ຕໍ່—ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງຊົງລິດອຳນາດ
ຍິ່ງໃຫຍ່ ຈະປະຕິບັດຢູ່ໃນກຸ່ມປວງຊົນ—
ໂລຫິດຈະໄຫລອອກມາຈາກທຸກກຸ່ມຂົນ
ໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງຊົດໃຊ້ແທນບາບ
ຂອງໂລກ—ພຣະນາມຂອງພຣະອົງເທົ່າ
ນັ້ນທີ່ຈະນຳຄວາມລອດມາໄດ້—ມະນຸດ
ສາມາດປະຖິ້ມທຳມະຊາດຂອງມະນຸດ
ແລ້ວກາຍມາເປັນໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າ
ໂດຍຜ່ານການຊົດໃຊ້—ການທໍລະມານ
ຂອງຄົນຊົ່ວຈະເປັນເໝືອນດັ່ງທະເລໄພ
ແລະ ມາດ. ປະມານ 124 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ອີກຢ່າງໜຶ່ງພິນ້ອງຂອງຂ້າພະ
ເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຢາກໃຫ້ພວກທ່ານຕັ້ງ
ໃຈຟັງ, ເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າຍັງມີສິ່ງທີ່ຈະ
ກ່າວກັບພວກທ່ານອີກ; ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ,
ຂ້າພະເຈົ້າມີເລື່ອງຈະບອກພວກທ່ານ
ກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ຈະມາເຖິງ.

2 ແລະ ເລື່ອງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະບອກ
ພວກທ່ານນັ້ນແມ່ນກ່ຽວກັບທູດອົງໜຶ່ງ
ຊຶ່ງຈາກພຣະເຈົ້າມາ ແລະ ເຮັດໃຫ້
ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ຈັກ. ແລະ ເພິ່ນໄດ້ກ່າວກັບ
ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: ຈົ່ງຕື່ນເຖິດ, ແລະ ຂ້າພະ
ເຈົ້າໄດ້ຕື່ນຂຶ້ນ, ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ ເພິ່ນໄດ້ຍືນ
ຢູ່ຕໍ່ໜ້າຂ້າພະເຈົ້າ.

3 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ:

ຈົ່ງຕື່ນເຖິດ, ແລະ ຈົ່ງຟັງຄໍາທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະບອກທ່ານ; ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າມາເພື່ອປະກາດຂ່າວອັນໜ້າຊື່ນຊົມແຫ່ງຄວາມສຸກອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຕໍ່ທ່ານ.

4 ເພາະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຍິນຄໍາອະທິຖານຂອງທ່ານແລ້ວ, ແລະ ໄດ້ພິຈາລະນາຄວາມຊອບທຳຂອງທ່ານ, ແລະ ໄດ້ສັ່ງຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ມາເພື່ອປະກາດກັບທ່ານວ່າ ທ່ານຈົ່ງປິຕິຍິນດີເຖິດ; ແລະວ່າໃຫ້ທ່ານປະກາດກັບຜູ້ຄົນຂອງທ່ານເພື່ອພວກເຂົາຈະເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສຸກເຊັ່ນດຽວກັນ.

5 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ເວລາຈະມາເຖິງ, ແລະ ຍັງອີກບໍ່ດົນ, ຊຶ່ງພ້ອມດ້ວຍອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງຊົງລິດອຳນາດຍິ່ງໃຫຍ່, ຜູ້ຄອບຄອງ, ຜູ້ເປັນມາແລ້ວ ແລະ ເປັນຢູ່ຈາກຊົ່ວມິລັນດອນເຖິງຊົ່ວມິລັນດອນ ຈະສະເດັດຈາກສະຫວັນລົງມາຢູ່ໃນບັນດາລູກຫລານມະນຸດ, ແລະ ຈະຢູ່ໃນຮ່າງກາຍທີ່ເຮັດດ້ວຍດິນໜຽວ, ແລະ ຈະສະເດັດອອກໄປໃນບັນດາມະນຸດ ແລະ ກະທຳສິ່ງມະຫັດສະຈັນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ເຊັ່ນ ປິ່ນປົວຄົນເຈັບປ່ວຍ, ເຮັດໃຫ້ຄົນຕາຍຄືນມີຊີວິດ, ເຮັດໃຫ້ຄົນເປ້ຍລ່ອຍຢ່າງໄດ້, ຄົນຕາບອດເຫັນຮຸ່ງ, ແລະ ຄົນຫຼຸຫວກໄດ້ຍິນ, ແລະ ປິ່ນປົວພະຍາດທຸກຢ່າງ.

6 ແລະ ພຣະອົງຈະຂັບໄລ່ຜີປີສາດ ຫລື ວິນຍານຊົ່ວທີ່ຢູ່ໃນໃຈຂອງລູກຫລານມະນຸດໃຫ້ອອກໄປ.

7 ແລະ ແລ້ວພຣະອົງຈະອົດທົນຕໍ່ການລໍ້ລວງ, ແລະ ຄວາມເຈັບປວດທາງຮ່າງກາຍ, ແລະ ອົດທົນຕໍ່ຄວາມຫົວເຂົ້າ,

ຄວາມກະຫາຍນ້ຳ, ແລະ ຄວາມອິດເມື່ອຍຫລາຍກວ່າມະນຸດຈະທົນໄດ້, ນອກຈາກຈະເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍ; ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ຄວາມເຈັບປວດຂອງພຣະອົງຈະໃຫຍ່ຫລວງທີ່ສຸດຈົນ ໂລຫິດໄຫລອອກຈາກທຸກຊຸມຂົນ, ເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມໜ້າກຽດຊັງຂອງຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງ.

8 ແລະ ພຣະອົງຈະໄດ້ຮັບພຣະນາມວ່າ ພຣະເຢຊູຄຣິດ, ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະບິດາແຫ່ງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ, ພຣະຜູ້ສ້າງທຸກສິ່ງນັບຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນມາ; ແລະ ມານດາຂອງພຣະອົງຈະມີຊື່ວ່າ ມາຣີ.

9 ແລະ ແລ້ວພຣະອົງຈະສະເດັດໄປຫາຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງເພື່ອຄວາມລອດຈະໄດ້ມາເຖິງລູກຫລານມະນຸດ ເຖິງແມ່ນໂດຍທາງສັດທາໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງ; ແລະ ເຖິງແມ່ນຫລັງຈາກທັງໝົດນີ້ແລ້ວ ພວກເຂົາກໍຈະຖືວ່າ ພຣະອົງເປັນມະນຸດທຳມະດາຜູ້ໜຶ່ງ, ແລະ ກ່າວວ່າມີຜີສິ່ງຢູ່ໃນພຣະອົງ, ແລະ ຈະຂຽນຕີພຣະອົງ, ແລະ ຈະຄຶງພຣະອົງໄວ້ເທິງໄມ້ກາງແຂນ.

10 ແລະ ໃນມື້ທີສາມພຣະອົງຈະລຸກຂຶ້ນຈາກຄວາມຕາຍ; ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະອົງຈະປະທັບຍືນຢູ່ເພື່ອພິພາກສາໂລກ; ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ເລື່ອງທັງໝົດນີ້ຈະເປັນໄປເພື່ອການພິພາກສາອັນຊອບທຳຈະໄດ້ມາເຖິງລູກຫລານມະນຸດ.

11 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ແລະ ໂລຫິດຂອງພຣະອົງຈະຊົດໃຊ້ແທນບາບຂອງຄົນທີ່ຕົກໄປຍັອນການລ່ວງລະເມີດຂອງອາ

ດາມນໍາອີກ, ຜູ້ທີ່ຕາຍ ໂດຍບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະ ປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າກ່ຽວກັບພວກເຂົາ, ຫລື ຜູ້ທີ່ເຮັດບາບ ໂດຍບໍ່ຮູ້.

12 ແຕ່ວິບັດ, ວິບັດແກ່ຜູ້ທີ່ຮູ້ວ່າຕົນ ກະບົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ! ເພາະຄວາມລອດຈະ ບໍ່ມາຫາຄົນແນວນັ້ນ ນອກຈາກຈະເປັນ ໂດຍທາງການກັບໃຈ ແລະ ມີສັດທາໃນ ພຣະເຢຊູຄຣິດເທົ່ານັ້ນ.

13 ແລະ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສົ່ງ ສາດສະດາຜູ້ບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງມາໃນ ບັນດາລູກຫລານມະນຸດທັງປວງ ເພື່ອ ປະກາດເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ກັບທຸກຕະກຸນ, ທຸກ ປະຊາຊາດ, ທຸກພາສາ, ຍ້ອນເຫດນີ້ຜູ້ໃດ ກໍຕາມທີ່ເຊື່ອວ່າ ພຣະຄຣິດຈະສະເດັດ ມາ, ຜູ້ນັ້ນຈະໄດ້ຮັບການປົດບາບຂອງ ພວກເຂົາ, ແລະ ປີຕິຍົນດີດ້ວຍຄວາມຊື່ນ ຊົມຢ່າງຍິ່ງ, ແມ່ນແຕ່ຄືກັບວ່າພຣະອົງໄດ້ ສະເດັດມາໃນບັນດາພວກເຂົາແລ້ວ.

14 ແຕ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍຍັງເຫັນວ່າ ຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງເປັນຄົນແຂງຄໍ, ແລະ ພຣະອົງໄດ້ກຳນົດກົດໄວ້ໃຫ້ພວກເຂົາ, ແມ່ນແຕ່ກົດຂອງໂມເຊ.

15 ແລະ ເຄື່ອງໝາຍ, ແລະ ການແປກ ປະຫລາດ, ແລະ ແບບຢ່າງ, ແລະ ເງົາ ຫລາຍຢ່າງທີ່ພຣະອົງໄດ້ສະແດງແກ່ ພວກເຂົາກ່ຽວກັບການສະເດັດມາຂອງ ພຣະອົງ; ແລະ ສາດສະດາຜູ້ບໍລິສຸດຈະ ເວົ້າກັບພວກເຂົາກ່ຽວກັບການສະເດັດ ມາຂອງພຣະອົງນໍາອີກ; ແຕ່ພວກເຂົາກໍ ເຮັດໃຈແຂງກະດ້າງຢູ່ ແລະ ບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າ ກົດຂອງໂມເຊບໍ່ມີຜົນອັນໃດເລີຍນອກ ຈາກຈະເປັນໂດຍທາງການຊົດໃຊ້ດ້ວຍ ໂລຫິດຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ.

16 ແລະ ເຖິງແມ່ນຖ້າຫາກເປັນໄປວ່າ ເດັກນ້ອຍໆເຮັດບາບໄດ້ ພວກເຂົາຈະ ລອດບໍ່ໄດ້; ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກ ທ່ານວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ຮັບພອນແລ້ວ; ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ເໝືອນດັ່ງເຊັ່ນໃນອາດາມ ໂດຍທໍາມະຊາດເຂົາຕົກ, ເຖິງແມ່ນເປັນ ເຊັ່ນນັ້ນ ໂລຫິດຂອງພຣະຄຣິດກໍຊົດໃຊ້ ແທນບາບຂອງພວກເຂົາ.

17 ແລະ ຍິ່ງກວ່ານັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວ ກັບພວກທ່ານວ່າ ຈະບໍ່ມີນາມອື່ນໃດ ໃຫ້ໄວ້ ຫລື ທາງອື່ນໃດ ຫລື ວິທີໃດທີ່ ຄວາມລອດຈະມາຫາລູກຫລານມະນຸດ ໄດ້ ນອກຈາກໃນ ແລະ ໂດຍພຣະນາມ ຂອງພຣະຄຣິດພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງຊົງ ລົດອໍານາດຍິ່ງໃຫຍ່.

18 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະອົງພິພາກສາ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງທ່ຽງ ທໍາກັບທຸກຄົນ; ແລະ ເດັກນ້ອຍເກີດ ໃໝ່ທີ່ເສຍຊີວິດນັ້ນບໍ່ໄດ້ຕາຍເລີຍ; ມະ ນຸດຈະກິນຄວາມອັບປະໂຫຍດເຂົ້າ ໄປໃນຈິດວິນຍານຂອງຕົນ ຖ້າຫາກ ພວກເຂົາບໍ່ຖ່ອມຕົວ ແລະ ເປັນຄືກັນ ກັບເດັກນ້ອຍ, ແລະ ເຊື່ອວ່າຄວາມ ລອດມີມາແລ້ວ ແລະ ມີຢູ່ ແລະ ຈະ ມາເຖິງໃນ ແລະ ໂດຍໂລຫິດທີ່ຊົດ ໃຊ້ຂອງພຣະຄຣິດພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງ ຊົງລົດອໍານາດຍິ່ງໃຫຍ່.

19 ເພາະທໍາມະຊາດຂອງມະນຸດ ເປັນສັດຕູກັບພຣະເຈົ້າ, ແລະ ເປັນ ມາແລ້ວຕັ້ງແຕ່ການຕົກຂອງອາດາມ, ແລະ ຈະເປັນໄປຕະຫລອດການ ແລະ ຕະຫລອດໄປ, ເວັ້ນເສຍແຕ່ພວກເຂົາ ຈະຍອມຕໍ່ການຊັກຈູງຂອງພຣະວິນ

ຍານອັນສັກສິດ, ແລະ ປະຖົມທຳມະ ຊາດຂອງມະນຸດ ແລະ ກາຍມາເປັນ ໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍການຂົດໃຊ້ ຂອງອົງພຣະຄຣິດ, ແລະ ເປັນຄືກັນກັບ ເດັກນ້ອຍ, ບອກລອນສອນງ່າຍ, ອ່ອນ ໂຍນ, ຖ່ອມຕົວ, ອົດທົນ, ເຕັມໄປດ້ວຍ ຄວາມຮັກ, ເຕັມໃຈໃນທຸກສິ່ງທີ່ພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າເຫັນສົມຄວນທີ່ຈະໃຫ້ເກີດກັບ ພວກເຂົາ, ເໝືອນດັ່ງເດັກນ້ອຍຍິນຍອມ ຕໍ່ບິດາຂອງຕົນ.

20 ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າ ເວົ້າກັບພວກທ່ານວ່າ ເວລາຈະມາເຖິງ ເມື່ອຄວາມຮູ້ເລື່ອງຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍ ໃຫ້ລອດຈະແຜ່ໄປທົ່ວທຸກປະຊາຊາດ, ທຸກຕະກຸນ, ທຸກພາສາ, ແລະ ທຸກຜູ້ຄົນ ທັງປວງ.

21 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ເມື່ອເວລານັ້ນ ມາເຖິງຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດເລີຍທີ່ບໍ່ມີຂໍ້ຕ້ອງ ຕິຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ ນອກ ຈາກຈະເປັນດັ່ງເດັກນ້ອຍ, ພຽງແຕ່ ໂດຍການກັບໃຈ ແລະ ມີສັດທາໃນ ພຣະນາມຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງ ຊົງລິດອຳນາດຍິ່ງໃຫຍ່.

22 ແລະ ເຖິງແມ່ນໃນເວລານີ້ ເມື່ອ ພວກທ່ານສັ່ງສອນຜູ້ຄົນຂອງພວກ ທ່ານເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນ ພຣະເຈົ້າບັນຊາພວກທ່ານ, ຈົນຮອດ ເວລານັ້ນກໍຍັງຈະພົບວ່າພວກເຂົາມີ ຄວາມຜິດບໍ່ນ້ອຍໃນສາຍພຣະເນດ ຂອງພຣະເຈົ້າ, ນອກຈາກຈະເຮັດຕາມ ຄຳເວົ້າທີ່ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານ ເທົ່ານັ້ນ.

23 ແລະ ບັດນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກ່າວ

ຄຳຊຶ່ງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບັນຊາ ຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວ.

24 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວ ວ່າ: ຄຳເຫລົ່ານັ້ນຈະຍືນເປັນປະຈັກ ພະຍານທີ່ແຈ່ມແຈ້ງຕໍ່ຜູ້ຄົນພວກນີ້ໃນ ວັນພິພາກສາ; ຊຶ່ງແຕ່ລະຄົນຈະຖືກ ພິພາກສາຕາມຄຳເຫລົ່ານັ້ນ ຕາມວຽກ ງານຂອງພວກເຂົາ, ບໍ່ວ່າດີ ຫລື ຊົ່ວ.

25 ແລະ ຖ້າຫາກພວກເຂົາຊົ່ວ ພວກ ເຂົາຈະຖືກສົ່ງໄປຫາຄວາມຫລັງອັນ ເປັນຕາຍ້ານກຸ່ງວກັບຄວາມຜິດ ແລະ ຄວາມໜ້າກຽດຊັງຂອງພວກເຂົາ ຊຶ່ງເຮັດ ໃຫ້ພວກເຂົາຖອຍອອກໄປຈາກທີ່ປະທັບ ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໄປຫາສະພາບແຫ່ງ ຄວາມທຸກຍາກ ແລະ ຄວາມທໍລະມານ ອັນບໍ່ມີວັນສິ້ນສຸດ ຊຶ່ງຈາກນັ້ນພວກເຂົາ ຈະກັບມາອີກບໍ່ໄດ້; ເພາະພວກເຂົາໄດ້ ກິນຄວາມອັບປະໂຫຍດເຂົ້າໄປສູ່ຈິດວິນ ຍານຂອງພວກເຂົາແລ້ວ.

26 ສະນັ້ນ ພວກເຂົາໄດ້ດື່ມຈາກຈອກ ແຫ່ງພຣະພິໂລດຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ຊຶ່ງ ຄວາມຍຸດຕິທຳນັ້ນປະຕິເສດພວກເຂົາ ບໍ່ໄດ້ດັ່ງທີ່ປະຕິເສດບໍ່ໄດ້ວ່າ ອາດາມຈະ ຕົກເພາະການຮັບສ່ວນໝາກໄມ້ທີ່ຕ້ອງ ຫ້າມນັ້ນ; ສະນັ້ນ, ຄວາມເມດຕາຈະມີ ສິດເໜືອພວກເຂົາອີກບໍ່ໄດ້ຕະຫລອດ ການ.

27 ແລະ ຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງ ພວກເຂົາຈະເປັນເໝືອນດັ່ງທະເລໄຟ ແລະ ມາດ ຊຶ່ງແປວໄຟນັ້ນບໍ່ຮູ້ຈັກມອດ ແລະ ຄວັນມັນລອຍຂຶ້ນຢູ່ຕະຫລອດການ ແລະ ຕະຫລອດໄປ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ ບັນຊາຂ້າພະເຈົ້າດັ່ງນີ້. ອາແມນ.

ບົດທີ 4

ຄໍາປາໄສຂອງກະສັດເບັນຢາມິນຕໍ່—
ຄວາມລອດມາເຖິງ ເພາະການຊົດໃຊ້—
ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າເພື່ອຈະໄດ້ລອດ—ໄດ້
ຮັບ ການ ບົດ ບາບ ຂອງ ທ່ານຜ່ານ
ຄວາມຊື່ສັດ—ແບ່ງປັນສິ່ງທີ່ພວກທ່ານ
ມີໃຫ້ແກ່ຄົນຍາກຈົນ—ໃຫ້ກະທໍາທຸກ
ຢ່າງດ້ວຍປັນຍາ ແລະ ໃຫ້ເປັນລະບຽບ
ຮຽບຮ້ອຍ. ປະມານ 124 ປີ ກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ບັດ ນີ້, ເຫດການ ໄດ້ ບັງ
ເກີດຂຶ້ນຄື ເມື່ອກະສັດເບັນຢາມິນ
ເວົ້າຂໍຄວາມຊຶ່ງເພິ່ນໄດ້ຮັບມອບໝາຍ
ຈາກທູດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈົບແລ້ວ,
ເພິ່ນໄດ້ກວດສາຍຕາໄປຮອບໆເບິ່ງຜູງ
ຊົນ, ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ ພວກເຂົາລົ້ມຢູ່ກັບພື້ນ
ດິນເພາະຄວາມຢ້ານກົວພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ໄດ້ເກີດກັບພວກເຂົາແລ້ວ.

2 ແລະ ພວກເຂົາເຫັນຕົວເອງຢູ່ໃນ
ສະພາບແຫ່ງກາມມະລິມ, ເຖິງແມ່ນມີ
ຄຸນຄ່ານ້ອຍກວ່າຂີ້ຝຸ່ນຂອງແຜ່ນດິນ
ໂລກ. ແລະ ພວກເຂົາທັງໝົດຮ້ອງອອກ
ມາເປັນສຽງດຽວກັນວ່າ: ໂອ້ ຂໍຊົງໂປດ
ເມດຕາ ແລະ ໂປດໃຊ້ໂລຫິດທີ່ຊົດໃຊ້
ຂອງພຣະຄຣິດ ເພື່ອພວກຂ້ານ້ອຍຈະ
ໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະໄພຈາກບາບຂອງ
ພວກຂ້ານ້ອຍ, ແລະ ເພື່ອໃຈຂອງພວກ
ຂ້ານ້ອຍຈະຖືກເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດ; ເພາະ
ພວກຂ້ານ້ອຍເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູຄຣິດ,
ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ໄດ້ສ້າງ
ສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກທຸກຢ່າງ; ຜູ້
ຈະສະເດັດລົງມາໃນລູກຫລານມະນຸດ.

3 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຫລັງ

ຈາກພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າຂໍຄວາມນີ້ແລ້ວ
ພຣະວິນຍານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ກໍໄດ້
ສະເດັດມາເທິງພວກເຂົາ, ແລະ ພວກ
ເຂົາກໍເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສຸກ ໂດຍທີ່
ໄດ້ຮັບການບົດບາບຂອງພວກເຂົາ,
ແລະ ໂດຍຄວາມສະຫງົບໃນຈິດສໍານຶກ,
ເພາະສັດທາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ພວກເຂົາມີ
ຢູ່ໃນພຣະເຢຊູຄຣິດ ຜູ້ຈະສະເດັດມາ
ຕາມຂໍຄວາມ ຊຶ່ງກະສັດເບັນຢາມິນໄດ້
ກ່າວກັບພວກເຂົາ.

4 ແລະ ກະສັດເບັນຢາມິນໄດ້ເປີດ
ປາກອີກ ແລະ ເລີ່ມກ່າວກັບພວກເຂົາ,
ມີຄວາມວ່າ: ເພື່ອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ
ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຍາດ
ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະ
ເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຢາກໃຫ້ພວກທ່ານ
ຕັ້ງໃຈພັງອີກ ເພື່ອພວກທ່ານຈະໄດ້
ຍິນ ແລະ ເຂົ້າໃຈຂໍຄວາມທີ່ຍິ່ງເຫລືອ
ຢູ່ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າຈະເວົ້າກັບພວກທ່ານ.

5 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ ຖ້າຫາກຄວາມຮູ້ເຖິງ
ພຣະກະລຸນາທີ່ຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າໃນ
ເວລານີ້ ປຸກພວກທ່ານໃຫ້ຮູ້ສຶກເຖິງ
ຄວາມບໍ່ມີຫຍັງ ແລະ ສະພາບທີ່ບໍ່ມີ
ຄຸນຄ່າ ແລະ ຄວາມຕົກຕໍ່າຂອງພວກ
ທ່ານແລ້ວ—

6 ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າກັບພວກທ່ານອີກ
ວ່າ ຖ້າຫາກພວກທ່ານມາຮູ້ເລື່ອງພຣະ
ກະລຸນາທີ່ຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ອໍານາດອັນຫາທີ່ປຽບບໍ່ໄດ້ຂອງພຣະອົງ,
ແລະ ຄວາມສະຫລຽວສະຫລາດຂອງ
ພຣະອົງ, ແລະ ຄວາມອົດທົນຂອງພຣະ
ອົງ, ແລະ ຄວາມອົດກັ້ນຂອງພຣະອົງທີ່
ມີຕໍ່ລູກຫລານມະນຸດ; ແລະ ການຊົດໃຊ້

ນຳອີກ ຊຶ່ງຕຽມໄວ້ນັບຕັ້ງແຕ່ການວາງ
 ຮາກຖານຂອງໂລກ, ເພື່ອໂດຍການ
 ນັ້ນຄວາມລອດຈະໄດ້ມາເຖິງຄົນທີ່ວາງ
 ໃຈຂອງຕົນໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ
 ພາກພຽນໃນການຮັກສາພຣະບັນຍັດ
 ຂອງພຣະອົງ, ແລະ ດຳເນີນຕໍ່ໄປໃນ
 ສັດທາເຖິງແມ່ນຈົນເຖິງທີ່ສຸດຂອງຊີວິດ
 ຂອງພວກເຂົາ, ຂ້າພະເຈົ້າໝາຍເຖິງ
 ຊີວິດຂອງຮ່າງກາຍທີ່ເປັນມະຕະນີ້—

7 ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວວ່າ ນີ້ຄືຄົນທີ່ໄດ້ຮັບ
 ຄວາມລອດ ໂດຍຜ່ານທາງການຊົດ
 ໃຊ້ ຊຶ່ງມີຕຽມໄວ້ນັບຕັ້ງແຕ່ການວາງ
 ຮາກຖານຂອງໂລກເພື່ອມະນຸດຊາດ
 ທັງປວງ, ຊຶ່ງເຄີຍເປັນຢູ່ມາຕັ້ງແຕ່ການ
 ຕົກຂອງອາດາມ, ຫລື ທີ່ເປັນຢູ່, ຫລື ທີ່
 ຈະເປັນຢູ່, ຕໍ່ໄປເຖິງແມ່ນຈົນເຖິງທີ່ສຸດ
 ຂອງໂລກ.

8 ແລະ ນີ້ຄືເສັ້ນທາງຊຶ່ງຄວາມລອດ
 ຈະມາເຖິງ. ແລະ ບໍ່ມີຄວາມລອດອື່ນ
 ຊຶ່ງມະນຸດ ຈະ ລອດ ໄດ້ ນອກ ຈາກ
 ຄວາມລອດນີ້ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ບອກ
 ພວກທ່ານໄວ້; ທັງບໍ່ມີເງື່ອນໄຂໃດຊຶ່ງ
 ຕາມນັ້ນມະນຸດຈະລອດໄດ້ເວັ້ນເສຍ
 ແຕ່ເງື່ອນໄຂຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ບອກ
 ທ່ານແລ້ວ.

9 ຈົ່ງເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ; ຈົ່ງເຊື່ອວ່າພຣະ
 ອົງໄດ້ເປັນຢູ່, ແລະວ່າພຣະອົງໄດ້ສ້າງ
 ທຸກສິ່ງ, ທັງໃນສະຫວັນ ແລະ ໃນແຜ່ນ
 ດິນໂລກ; ຈົ່ງເຊື່ອວ່າພຣະອົງມີຄວາມ
 ສະຫລຽວສະຫລາດ ແລະ ອຳນາດທັງ
 ໝົດທັງໃນສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ;
 ຈົ່ງເຊື່ອວ່າມະນຸດບໍ່ເຂົ້າໃຈທຸກໆຢ່າງຊຶ່ງ
 ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເຂົ້າໃຈໄດ້.

10 ແລະ ອີກຢ່າງໜຶ່ງ, ຈົ່ງເຊື່ອວ່າພວກ
 ທ່ານຕ້ອງກັບໃຈຈາກບາບຂອງພວກ
 ທ່ານ, ແລະ ປະຖິ້ມມັນ ແລະ ຖ່ອມຕົວຕໍ່
 ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ; ແລະ ທູນຂໍດ້ວຍ
 ໃຈຈິງໃຫ້ພຣະອົງອະໄພໃຫ້ພວກທ່ານ;
 ແລະ ບັດນີ້, ຖ້າຫາກພວກທ່ານເຊື່ອສິ່ງ
 ທັງໝົດນີ້ ໃຫ້ເບິ່ງວ່າພວກທ່ານເຮັດຕາມ
 ນັ້ນ.

11 ແລະ ອີກຢ່າງໜຶ່ງ ຂ້າພະເຈົ້າ
 ເວົ້າກັບພວກທ່ານດັ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້
 ເວົ້າມາກ່ອນແລ້ວວ່າ ເມື່ອພວກທ່ານ
 ມາເຖິງຄວາມຮູ້ເລື່ອງລັດສະໝີພາບ
 ຂອງພຣະເຈົ້າ, ຫລື ຖ້າຫາກພວກທ່ານ
 ຮູ້ເຖິງພຣະກະລຸນາທິຄຸນຂອງພຣະອົງ,
 ແລະ ຊົມລົດຊາດຄວາມຮັກຂອງພຣະ
 ອົງ, ແລະ ໄດ້ຮັບການບົດບາບຂອງ
 ພວກທ່ານ ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ເກີດມີຄວາມຊື່ນ
 ຊົມຢ່າງລົ້ນເຫລືອໃນຈິດວິນຍານຂອງ
 ພວກທ່ານແລ້ວ, ເຖິງເຊັ່ນນັ້ນຂ້າພະ
 ເຈົ້າຍັງຢາກໃຫ້ພວກທ່ານລະນຶກ ແລະ
 ເກັບໄວ້ໃນຄວາມຊົງຈໍາສະເໝີເຖິງ
 ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າກັບຄວາມ
 ບໍ່ມີຄ່າຫຍັງຂອງພວກທ່ານເອງ, ແລະ
 ພຣະກະລຸນາທິຄຸນ ແລະ ຄວາມອົດ
 ກັ້ນຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ພວກທ່ານ ເປັນ
 ຜູ້ບໍ່ມີຄ່າຄວນ, ແລະ ຈົ່ງຖ່ອມຕົວຂອງ
 ພວກທ່ານເຖິງແມ່ນເຖິງສ່ວນເລິກແຫ່ງ
 ຄວາມຖ່ອມຕົວໂດຍເອີ້ນຫາພຣະນາມ
 ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທຸກມື້, ແລະ ຍືນຢູ່
 ຢ່າງໝັ້ນຄົງຢູ່ໃນສັດທາຂອງສິ່ງທີ່ຈະ
 ມາເຖິງ, ຊຶ່ງໄດ້ເວົ້າໄວ້ຈາກປາກຂອງ
 ທູດເອງ.

12 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບ

ພວກທ່ານວ່າ ຖ້າຫາກພວກທ່ານເຮັດສິ່ງນີ້ ພວກທ່ານຈະປີຕີຍິນດີຢູ່ສະເໝີ ແລະ ຈະເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ການບົດບາບຂອງພວກທ່ານຈະມີຢູ່ສະເໝີ; ແລະ ພວກທ່ານຈະເຕີບໂຕໃນຄວາມຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງ ແລະ ໃນລັດສະໝີພາບຂອງພຣະອົງຜູ້ສ້າງພວກທ່ານ, ຫລື ໃນຄວາມຮູ້ເຖິງສິ່ງທີ່ທ່ານທຳ ແລະ ຈິງ.

13 ແລະ ພວກທ່ານຈະບໍ່ມີຈິດໃຈທີ່ຈະເຮັດສິ່ງອັນຕະລາຍໃຫ້ຊຶ່ງກັນແລະກັນ, ແຕ່ຈະຢູ່ນຳກັນຢ່າງສັນຕິ, ແລະ ມອບໃຫ້ທຸກຄົນຕາມທີ່ເຂົາຄວນຈະໄດ້ຮັບ.

14 ແລະ ພວກທ່ານຈະບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ລູກຫລານຂອງພວກທ່ານຫົວໂຫຍ ຫລື ເປືອຍເປົ່າ; ທັງພວກທ່ານຈະບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ພວກເຂົາລ່ວງລະເມີດກົດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ຕໍ່ສູ້ ແລະ ຜິດຖຽງກັນ, ແລະ ຮັບໃຊ້ມານຜູ້ເປັນນາຍຂອງບາບ, ຫລື ຜູ້ເປັນວິນຍານຊົ່ວ ຊຶ່ງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາເວົ້າເຖິງ ຊຶ່ງມັນເປັນສັດຕູກັບຄວາມຊອບທຳທັງປວງ.

15 ແຕ່ພວກທ່ານຈະສອນໃຫ້ພວກເຂົາເດີນໃນເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມຈິງ ແລະ ຄວາມມີສະຕິສຳປະສັນຍະ; ພວກທ່ານຈະສອນໃຫ້ພວກເຂົາຮັກກັນ ແລະ ຮັບໃຊ້ຊຶ່ງກັນແລະກັນ.

16 ແລະ ພ້ອມນີ້ຕົວພວກທ່ານເອງຈະຊ່ອຍເຫລືອຄົນທີ່ຕ້ອງການຄວາມຊ່ອຍເຫລືອ; ພວກທ່ານຈະໃຫ້ເຂົ້າຂອງແກ່ຄົນທີ່ຂັດສົນ; ແລະ ພວກທ່ານຈະບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ຄົນຂໍທານຂໍທານໂດຍຜິດຫວັງ, ແລະ ໄລ່ເຂົາອອກໄປໃຫ້ຕາຍ.

17 ບາງທີພວກທ່ານອາດຈະເວົ້າວ່າ: ຄົນນີ້ນຳຄວາມທຸກຍາກມາສູ່ຕົນເອງ; ສະນັ້ນ, ເຮົາຈະຍັບຢັງມືຂອງເຮົາໄວ້, ແລະ ຈະບໍ່ໃຫ້ເຂົ້າຂອງ ຫລື ບໍ່ໃຫ້ອາຫານຂອງເຮົາແກ່ເຂົາເພື່ອວ່າເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ທຸກທໍລະມານ ເພາະໂທດຂອງເຂົານັ້ນທ່ຽງທຳແລ້ວ—

18 ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າກັບພວກທ່ານວ່າ, ໂອ້ ມະນຸດ, ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ກະທຳເຊັ່ນນີ້ ຜູ້ນັ້ນຍ່ອມມີເຫດຜົນສຳຄັນທີ່ຈະກັບໃຈ; ແລະ ຖ້າຫາກເຂົາບໍ່ກັບໃຈໃນສິ່ງທີ່ເຂົາກະທຳໄປ ເຂົາຍ່ອມຕາຍຕະຫລອດການ, ແລະ ບໍ່ໄດ້ສິ່ງໃດເລີຍໃນອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ.

19 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ເປັນຄົນຂໍທານທັງໝົດບໍ່? ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ອາໄສພຣະເຈົ້າອົງດຽວກັນ, ເພື່ອເຂົ້າຂອງທັງໝົດ ຊຶ່ງພວກເຮົາມີຢູ່ເພື່ອອາຫານ ແລະ ເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມ, ແລະ ເພື່ອຄຳ, ແລະ ເງິນ, ແລະ ເພື່ອຂອງມີຄ່າທັງໝົດທີ່ພວກເຮົາມີຢູ່ທຸກຂະນິດບໍ່?

20 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຖິງແມ່ນໃນເວລານີ້, ພວກທ່ານກໍເອີ້ນຫາພຣະນາມຂອງພຣະອົງຢູ່, ເພື່ອທູນຂໍການບົດບາບຂອງພວກທ່ານ. ແລະ ພຣະອົງຈະປ່ອຍໃຫ້ພວກທ່ານຂໍໂດຍຜິດຫວັງບໍ່? ບໍ່ເລີຍ; ພຣະອົງໄດ້ເຫພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງລົງມາເທິງພວກທ່ານ, ແລະ ເຮັດໃຫ້ໃຈຂອງພວກທ່ານເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສຸກ, ແລະ ເຮັດໃຫ້ປາກຂອງພວກທ່ານຢຸດຈົນພວກທ່ານຫາຄຳເວົ້າມາເວົ້າບໍ່ໄດ້, ເພາະຄວາມຊື່ນຊົມຂອງພວກທ່ານນັ້ນລົ້ນເຫລືອ.

21 ແລະ ບັດນີ້, ຖ້າຫາກພຣະເຈົ້າຜູ້ໄດ້ສ້າງພວກທ່ານມາ, ຜູ້ທີ່ພວກທ່ານອາໄສເພື່ອຊີວິດ ແລະ ເພື່ອທຸກສິ່ງທີ່ພວກທ່ານເຄີຍມີ ແລະ ມີຢູ່ນີ້, ໄດ້ປະທານສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ພວກທ່ານຂໍດ້ວຍສັດທາ, ໂດຍເຊື່ອວ່າພວກທ່ານຈະໄດ້ຮັບ, ຊຶ່ງເປັນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ, ໂອ້ ແລ້ວພວກທ່ານຄວນຈະໃຫ້ສິ່ງຂອງທີ່ພວກທ່ານມີແກ່ກັນພຽງໃດ.

22 ແລະ ຖ້າຫາກພວກທ່ານຕັດສິນຄົນທີ່ຂໍສິ່ງຂອງຈາກພວກທ່ານເພື່ອເຂົາຈະບໍ່ຕາຍ, ແລະ ກ່າວໂທດເຂົາແລ້ວ, ການກ່າວໂທດພວກທ່ານຈະທ່ຽງທຳຫລາຍກວ່ານັ້ນພຽງໃດ ເພາະບໍ່ໃຫ້ສິ່ງຂອງຂອງພວກທ່ານ, ຊຶ່ງບໍ່ແມ່ນຂອງພວກທ່ານແຕ່ເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຊີວິດຂອງພວກທ່ານນັ້ນອີກ; ແລະ ປານນັ້ນ ພວກທ່ານຍັງບໍ່ຂໍ, ຫລື ກັບໃຈຈາກສິ່ງທີ່ພວກທ່ານກະທຳໄປ.

23 ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າກັບພວກທ່ານວ່າ, ວິບັດແກ່ຄົນນັ້ນ, ເພາະສິ່ງຂອງຂອງເຂົາຈະຕາຍພ້ອມກັບເຂົາ; ແລະ ບັດນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ກັບຄົນທີ່ຮັ່ງມີໃນສິ່ງຂອງຕ່າງໆຢູ່ໃນໂລກນີ້.

24 ແລະ ອີກຢ່າງໜຶ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບຄົນຍາກຈົນວ່າ, ພວກທ່ານຜູ້ບໍ່ມີແຕ່ຍັງມີພຽງພໍທີ່ພວກທ່ານຈະຢູ່ໄປແຕ່ລະມື້; ຂ້າພະເຈົ້າໝາຍເຖິງທ່ານທັງຫລາຍທີ່ປະຕິເສດຄົນຂໍທານຍ້ອນຄວາມບໍ່ມີຂອງພວກທ່ານ; ຂ້າພະເຈົ້າຢາກໃຫ້ພວກທ່ານເວົ້າຢູ່ໃນໃຈວ່າ: ເຮົາບໍ່ໃຫ້ຍ້ອນວ່າເຮົາບໍ່ມີ, ແຕ່ຖ້າຫາກເຮົາມີ ເຮົາຈະໃຫ້.

25 ແລະ ບັດນີ້ຖ້າຫາກພວກທ່ານເວົ້າຢູ່ໃນໃຈແບບນີ້ ພວກທ່ານກໍຢູ່ໂດຍບໍ່ມີຄວາມຜິດ, ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ພວກທ່ານຈະຖືກກ່າວໂທດ; ແລະ ການກ່າວໂທດຂອງພວກທ່ານນັ້ນທ່ຽງທຳເພາະພວກທ່ານໂລບມາກນຳສິ່ງທີ່ພວກທ່ານບໍ່ໄດ້ຮັບ.

26 ແລະ ບັດນີ້ເພາະເຫັນແກ່ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບພວກທ່ານແລ້ວ—ນັ້ນຄື, ເພື່ອໃຫ້ມີການບົດບາບຂອງພວກທ່ານໄປແຕ່ລະວັນ ເພື່ອພວກທ່ານຈະເດີນໄປໂດຍບໍ່ມີຄວາມຜິດຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ—ຂ້າພະເຈົ້າຢາກໃຫ້ພວກທ່ານແບ່ງບັນເຂົ້າຂອງຂອງພວກທ່ານໃຫ້ແກ່ຄົນຍາກຈົນທຸກຄົນຕາມທີ່ມີເປັນຕົ້ນວ່າ ລ້ຽງອາຫານຄົນທົ່ວໂຫຍ, ໃຫ້ເສື້ອຜ້າແກ່ຄົນເບືອຍເປົ່າ, ຍ້ຽມຢາມຄົນເຈັບປ່ວຍ ແລະ ໃຫ້ຄວາມຊ່ອຍເຫລືອ, ເພື່ອບັນເທົາຄົນເຫລົ່ານັ້ນທາງວິນຍານ ແລະ ທາງຮ່າງກາຍ, ຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງພວກເຂົາ.

27 ແລະ ໃຫ້ເບິ່ງວ່າເຮັດສິ່ງທັງໝົດນີ້ດ້ວຍບັນຍາ ແລະ ເປັນລະບຽບ; ເພາະບໍ່ຈຳເປັນທີ່ຄົນຈະແລ່ນໄວກວ່າກຳລັງຂອງຕົນ. ແລະ ອີກຢ່າງໜຶ່ງ, ສົມຄວນທີ່ເຂົາຈະພາກພຽນເພື່ອໂດຍການນັ້ນເຂົາຈະໄດ້ຮັບລາງວັນ; ດັ່ງນັ້ນ, ທຸກຢ່າງຕ້ອງເປັນໄປຕາມລະບຽບ.

28 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຢາກໃຫ້ພວກທ່ານຈື່ຈຳໄວ້ວ່າ ຜູ້ໃດກໍຕາມໃນບັນດາພວກທ່ານທີ່ຂີ້ຢືມຈາກເພື່ອນບ້ານຂອງຕົນ ກໍຄວນສົ່ງຄືນຂອງທີ່ຕົນຍືມມາຕາມທີ່ຕົກລົງກັນໄວ້ ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ພວກທ່ານ

ຈະກະທຳບາບ; ແລະ ພວກທ່ານອາດຈະເຮັດໃຫ້ເພື່ອນບ້ານຂອງພວກທ່ານກະທຳບາບຄືກັນ.

29 ແລະ ສູດທ້າຍນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າບອກພວກທ່ານບໍ່ໄດ້ທຸກເລື່ອງ ໂດຍການທີ່ພວກທ່ານຈະກະທຳບາບ; ເພາະມີທາງແລະ ວິທີຕ່າງໆຊຶ່ງມີຫລາຍຈົນຂ້າພະເຈົ້ານັບບໍ່ໄດ້.

30 ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າບອກພວກທ່ານໄດ້ເທົ່ານີ້ຄື ຖ້າຫາກພວກທ່ານບໍ່ລະວັງຕົວ ແລະ ຄວາມນຶກຄິດຂອງພວກທ່ານ, ແລະ ຄຳເວົ້າຂອງພວກທ່ານ, ແລະ ການກະທຳຂອງພວກທ່ານ, ແລະ ບໍ່ຍຶດຖືພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ບໍ່ດຳເນີນໄປດ້ວຍສັດທາທີ່ພວກທ່ານໄດ້ຍິນກ່ຽວກັບການສະເດັດມາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ, ເຖິງແມ່ນຈົນເຖິງທີ່ສຸດແຫ່ງຊີວິດຂອງພວກທ່ານແລ້ວ, ພວກທ່ານຈະຕ້ອງຕາຍ. ແລະ ບັດນີ້, ໂອ້ມະນຸດ, ຈົ່ງຈື່ຈຳຄຳເຫລົ່ານີ້ໄວ້ ແລະ ຢ່າຕາຍເລີຍ.

ບົດທີ 5

ໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນບຸດ ແລະ ທິດາຂອງພຣະຄຣິດຜ່ານສັດທາ— ແລ້ວພວກເຂົາຖືກເອີ້ນຕາມພຣະນາມຂອງພຣະຄຣິດ—ກະສັດເບັນຢາມິນ ຂໍຮ້ອງພວກເຂົາໃຫ້ແນ່ວແນ່ ແລະ ບໍ່ຫວັ່ນໄຫວຢູ່ໃນການກະທຳຄວາມດີ. ປະມານ 124 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ບັດນີ້, ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເມື່ອກະສັດເບັນຢາມິນໄດ້ກ່າວກັບ

ຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນແລ້ວ, ເພິ່ນໄດ້ສອບຖາມໃນບັນດາຜູ້ຄົນ ໂດຍປາຖະໜາຢາກຮູ້ວ່າ ພວກເຂົາເຊື່ອຄຳເວົ້າທີ່ເພິ່ນກ່າວໄປຫລືບໍ່.

2 ແລະ ພວກເຂົາທຸກຄົນຮ້ອງອອກມາເປັນສຽງດຽວກັນ, ໂດຍກ່າວວ່າ: ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຮົາເຊື່ອຄຳເວົ້າທັງໝົດທີ່ທ່ານເວົ້າກັບພວກເຮົາ, ແລະ ພວກເຮົາຮູ້ເຖິງຄວາມແນ່ນອນ ແລະ ຄວາມຈິງຂອງມັນທັງໝົດ, ເພາະພຣະວິນຍານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງຊົງລິດອຳນາດຍິ່ງໃຫຍ່ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ມີການປ່ຽນແປງອັນໃຫຍ່ຫລວງໃນພວກເຮົາ, ຫລືໃນໃຈຂອງພວກເຮົາ, ຈົນວ່າພວກເຮົາບໍ່ມີໃຈທີ່ຈະກະທຳຄວາມຊົ່ວອີກຕໍ່ໄປ, ແຕ່ປາຖະໜາຈະເຮັດແຕ່ຄວາມດີໂດຍຕະຫລອດ.

3 ແລະ ພວກເຮົາຄືກັນ, ຜ່ານພຣະກະລຸນາທີ່ຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການສະແດງຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງ, ພວກເຮົາຈຶ່ງສາມາດເຫັນກວ້າງໄກກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ຈະມາເຖິງ; ແລະ ຖ້າຫາກສົມຄວນພວກເຮົາຈະສາມາດທຳນາຍເຖິງທຸກຢ່າງໄດ້.

4 ແລະ ເປັນເພາະສັດທາຊຶ່ງພວກເຮົາມີຢູ່ແລ້ວໃນເລື່ອງທີ່ກະສັດຂອງພວກເຮົາໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຮົາເພື່ອນຳພວກເຮົາມາຫາຄວາມຮູ້ອັນຍິ່ງໃຫຍ່ນີ້ ຊຶ່ງໂດຍການນີ້ພວກເຮົາຈຶ່ງປິຕິຍິນດີດ້ວຍຄວາມຊື່ນຊົມຢ່າງລົ້ນເຫລືອເຊັ່ນນີ້.

5 ແລະ ພວກເຮົາເຕັມໃຈທີ່ຈະເຂົ້າເຮັດພັນທະສັນຍາກັບພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ ເພື່ອຈະທຳຕາມພຣະປະສົງ

ຂອງພຣະອົງ, ແລະ ເພື່ອຈະໄດ້ເຊື່ອຟັງ ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງຕະຫລອດວັນ ເວລາຂອງພວກເຮົາ, ໃນທຸກເລື່ອງທີ່ ພຣະອົງຈະບັນຊາພວກເຮົາ, ເພື່ອພວກ ເຮົາຈະບໍ່ນຳເອົາຄວາມທຸກທໍລະມານອັນ ບໍ່ມີວັນສິ້ນສຸດມາສູ່ຕົນເອງ ດັ່ງທີ່ທູດໄດ້ ເວົ້າໄວ້ ເພື່ອພວກເຮົາຈະບໍ່ໄດ້ດີມຈາກ ຈອກແຫ່ງພຣະພິໂລດຂອງພຣະເຈົ້າ.

6 ແລະ ບັດນີ້, ນີ້ຄືຄຳເວົ້າທີ່ກະສັດ ເປັນຢາມິນປາຖະໜາຈາກຄົນເຫລົ່ານີ້; ແລະ ສະນັ້ນເພິ່ນຈຶ່ງກ່າວກັບພວກເຂົາ ວ່າ: ພວກທ່ານເວົ້າຂໍຄວາມທີ່ຂ້າພະເຈົ້າ ປາຖະໜາ; ແລະ ພັນທະສັນຍາຂຶ້ນພວກ ທ່ານເຮັດໄວ້ເປັນພັນທະສັນຍາທີ່ຊອບ ທຳ.

7 ແລະ ບັດນີ້ເພາະພັນທະສັນຍາທີ່ ພວກທ່ານເຮັດໄວ້ ພວກທ່ານຈະຖືກ ເອີ້ນວ່າ ລູກຂອງພຣະຄຣິດ, ບຸດຂອງ ພຣະອົງ, ແລະ ທິດາຂອງພຣະອົງ; ເພາະ ຈຶ່ງເບິ່ງ, ມື້ນີ້ພຣະອົງໄດ້ໃຫ້ກຳເນີດພວກ ທ່ານທາງວິນຍານ; ເພາະພວກທ່ານເວົ້າ ວ່າໃຈຂອງພວກທ່ານປຽນແປງແລ້ວ ໂດຍມີສັດທາໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງ; ສະນັ້ນ, ພວກທ່ານຈຶ່ງຖືກກຳເນີດຈາກ ພຣະອົງ ແລະ ມາເປັນບຸດ ແລະ ທິດາ ຂອງພຣະອົງ.

8 ແລະ ພາຍໃຕ້ຫົວໜ້າອົງນີ້, ພວກ ທ່ານໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນອິດສະລະ ແລະ ບໍ່ມີຫົວໜ້າອື່ນໃດ ຊຶ່ງຈະເຮັດໃຫ້ພວກ ທ່ານເປັນອິດສະລະໄດ້. ບໍ່ມີນາມອື່ນ ໃດໃຫ້ໄວ້ ຊຶ່ງໂດຍນາມນັ້ນຄວາມ ລອດຈະມາເຖິງໄດ້; ສະນັ້ນ, ຂ້າພະ ເຈົ້າຈຶ່ງຢາກໃຫ້ພວກທ່ານຮັບເອົາພຣະ

ນາມຂອງພຣະຄຣິດ, ຄືທ່ານທຸກຄົນ ທີ່ເຂົ້າເຮັດພັນທະສັນຍາກັບພຣະເຈົ້າ ວ່າພວກທ່ານຈະເຊື່ອຟັງໄປຈົນສິ້ນຊີວິດ ຂອງພວກທ່ານ.

9 ແລະ ເຫດການຈະບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຜູ້ ໃດກໍຕາມທີ່ກະທຳເຊັ່ນນີ້ຈະໄດ້ຢູ່ໃນ ເບື້ອງຂວາພຣະຫັດຂອງພຣະເຈົ້າ, ເພາະເຂົາຈະຮູ້ຈັກຊື່ຊຶ່ງຈະເອີ້ນເຂົາຕາມ ຊື່ນັ້ນ; ເພາະເຂົາຈະຖືກເອີ້ນຕາມພຣະ ນາມຂອງພຣະຄຣິດ.

10 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການຈະບັງເກີດ ຂຶ້ນຄື ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ຈະບໍ່ຮັບເອົາ ພຣະນາມຂອງພຣະຄຣິດຈະຕ້ອງຖືກ ເອີ້ນດ້ວຍຊື່ອື່ນ; ສະນັ້ນ, ເຂົາຈະໄດ້ຢູ່ ໃນເບື້ອງຊ້າຍພຣະຫັດຂອງພຣະເຈົ້າ.

11 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຢາກໃຫ້ພວກ ທ່ານຈື່ຈຳໄວ້ອີກວ່າ ນີ້ຄືພຣະນາມທີ່ ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າຈະໃຫ້ແກ່ ພວກທ່ານ ຊຶ່ງມັນຈະບໍ່ຖືກລືບໄປ, ເວັ້ນ ເສຍແຕ່ຈະເປັນໂດຍການລ່ວງລະເມີດ; ສະນັ້ນ, ຈຶ່ງລະວັງເພື່ອພວກທ່ານຈະບໍ່ ລ່ວງລະເມີດ, ເພື່ອພຣະນາມຈະບໍ່ຖືກ ລືບຈາກໃຈຂອງພວກທ່ານ.

12 ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າກັບພວກທ່ານອີກ ວ່າ, ຂ້າພະເຈົ້າຢາກໃຫ້ພວກທ່ານຈິດ ຈຳທີ່ຈະຈາລຶກພຣະນາມໄວ້ໃນໃຈພວກ ທ່ານສະເໝີໄປ ເພື່ອພວກທ່ານຈະບໍ່ໄດ້ຢູ່ ໃນເບື້ອງຊ້າຍພຣະຫັດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ເພື່ອພວກທ່ານຈະໄດ້ຍິນ ແລະ ຮູ້ຈັກ ສຽງຊຶ່ງໂດຍສຽງນັ້ນທີ່ທ່ານຈະຖືກເອີ້ນ, ແລະ ຈຶ່ງຈິດຈຳພຣະນາມໄວ້ສະເໝີ ເພາະພຣະອົງຈະເອີ້ນພວກທ່ານໂດຍ ພຣະນາມນັ້ນ.

13 ເພາະແມ່ນໃຜຈະຮູ້ຈັກນາຍຜູ້ເຂົາ
ບໍ່ເຄີຍຮັບໃຊ້ ແລະ ຊຶ່ງເປັນຄົນແປກໜ້າ
ສຳລັບເຂົາ, ແລະ ຢູ່ໂກຈາກຄວາມນົກ
ຄົດ ແລະ ເຈດຕະນາຂອງໃຈເຂົາ?

14 ແລະ ອີກຢ່າງໜຶ່ງ, ຄົນຈະເອົາໂຕ
ລໍຊຶ່ງເປັນຂອງເພື່ອນບ້ານມາລ້ຽງບໍ່?
ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ, ບໍ່
ເລີຍ; ເຂົາຈະບໍ່ຍອມເຖິງແມ່ນໃຫ້ມັນມາ
ຫາກິນຢູ່ໃນຝູງສັດຂອງເຂົາ, ແຕ່ເຂົາຈະ
ຂັບໄລ່ມັນອອກໄປ. ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າກັບ
ພວກທ່ານວ່າ, ມັນຈະເປັນເຊັ່ນນັ້ນເຖິງ
ແມ່ນຢູ່ໃນບັນດາພວກທ່ານ ຖ້າຫາກ
ພວກທ່ານບໍ່ຮູ້ຈັກຊື່ ຊຶ່ງຈະເອີ້ນພວກ
ທ່ານຕາມຊື່ນັ້ນ.

15 ສະນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າຢາກໃຫ້ພວກ
ທ່ານແນວແນ່ແລະບໍ່ຫວັ່ນໄຫວ, ແຕ່
ເຕັມໄປດ້ວຍວຽກງານດີຢູ່ສະເໝີ ເພື່ອ
ພຣະຄຣິດອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງຊົງລິດ
ອຳນາດຍິ່ງໃຫຍ່ຈະຜະນຶກຕົວພວກທ່ານ
ໄວ້ເປັນຂອງພຣະອົງ, ເພື່ອພວກທ່ານ
ຈະຖືກນຳໄປຫາສະຫວັນ, ເພື່ອພວກ
ທ່ານຈະມີຄວາມລອດອັນເປັນນິດ ແລະ
ມີຊີວິດນິລັນດອນໂດຍປັນຍາ, ແລະ
ອຳນາດ, ແລະ ຄວາມຍຸດຕິທຳ, ແລະ
ຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງຜູ້ສ້າງທຸກສິ່ງ
ໃນສະຫວັນ ແລະ ໃນແຜ່ນດິນໂລກ, ຜູ້
ຊຶ່ງເປັນພຣະເຈົ້າເໝືອທຸກສິ່ງຢ່າງ. ອາ
ແມນ.

ບົດທີ 6

ກະສັດເບັນຢາມິນບັນທຶກຊື່ຂອງຜູ້ຄົນ
ແລະ ແຕ່ງຕັ້ງປະໂລຫິດເພື່ອສັ່ງສອນ

ພວກເຂົາ—ໂມໄຊຢາເປັນກະສັດບົກ
ຄອງດ້ວຍຄວາມຊອບທຳ. ປະມານ
124-121 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ບັດນີ້ທັງຈາກກະສັດເບັນຢາ
ມິນໄດ້ກ່າວກັບຜູ້ຄົນຈົບແລ້ວ, ເພິ່ນຄິດ
ວ່າມັນສົມຄວນທີ່ເພິ່ນຈະຈົດຊື່ຄົນທັງ
ປວງໄວ້ຜູ້ທີ່ໄດ້ເຂົ້າເຮັດພັນທະສັນຍາ
ກັບພຣະເຈົ້າ ເພື່ອຈະຮັກສາພຣະບັນຍັດ
ຂອງພຣະອົງ.

2 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ບໍ່ມີຈັກຄົນ ເວັ້ນເສຍແຕ່ເດັກນ້ອຍໆທີ່ບໍ່
ໄດ້ເຂົ້າເຮັດພັນທະສັນຍາ ແລະ ຮັບເອົາ
ພຣະນາມຂອງພຣະຄຣິດ.

3 ແລະ ອີກເທື່ອໜຶ່ງ ເຫດການໄດ້ບັງ
ເກີດຂຶ້ນຄື ເວລາທີ່ກະສັດເບັນຢາມິນ
ກະທຳເລື່ອງທັງໝົດນີ້ຈົບແລ້ວ, ແລະ
ໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງໂມໄຊຢາລູກຊາຍຂອງເພິ່ນ
ໃຫ້ເປັນກະສັດ ແລະ ເປັນຜູ້ດູແລຜູ້ຄົນ
ຂອງເພິ່ນ, ແລະ ມອບໝາຍໜ້າທີ່ທັງ
ໝົດກ່ຽວກັບອານາຈັກໃຫ້, ແລະ ໄດ້
ແຕ່ງຕັ້ງປະໂລຫິດເພື່ອສັ່ງສອນຜູ້ຄົນນຳ
ອີກ ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ຍິນ ແລະ ຮູ້ຈັກ
ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ເຮັດ
ໃຫ້ພວກເຂົາສຳນຶກເຖິງຄຳສາບານທີ່
ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໄວ້, ເພິ່ນໄດ້ໃຫ້ຜູ້ຄົນ
ເລິກລາກັນໄປ, ແລະ ທຸກຄົນໄດ້ກັບ
ໄປພ້ອມກັບຄອບຄົວເພື່ອໄປສູ່ບ້ານ
ເຮືອນຂອງໃຜລາວ.

4 ແລະ ໂມໄຊຢາເລີ່ມປົກຄອງແທນ
ບົດາຂອງເພິ່ນ. ແລະ ເພິ່ນໄດ້ເລີ່ມ
ປົກຄອງໃນເວລາເພິ່ນມີອາຍຸໄດ້ສາມສິບ
ປີ, ລວມເປັນເວລາປະມານສີ່ຮ້ອຍເຈັດ

ສິບຫົກປີນັບຕັ້ງແຕ່ເວລາທີ່ລີໄຮອອກ
ຈາກເຢຣູຊາເລັມມາ.

5 ແລະ ກະສັດເບັນຢາມິນມີອາຍຸຕື່ມ
ພຽງສາມປີ ແລະ ເພິ່ນກໍສິ້ນຊີວິດໄປ.

6 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ກະສັດໂມໄຊຢາໄດ້ເດີນຕາມເສັ້ນທາງ
ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ຍຶດຖືຄຳ
ຕັດສິນຂອງພຣະອົງ ແລະ ຂໍກຳນົດຂອງ
ພຣະອົງ, ແລະ ໄດ້ຮັກສາພຣະບັນຍັດ
ຂອງພຣະອົງທຸກຢ່າງບໍ່ວ່າອັນໃດກໍຕາມ
ແລ້ວແຕ່ພຣະອົງຈະບັນຊາເພິ່ນ.

7 ແລະ ກະສັດໂມໄຊຢາໄດ້ໃຫ້ຜູ້ຄົນ
ຂອງເພິ່ນໂຖດິນ ແລະ ເພິ່ນເອງກໍກະທຳ
ເຊັ່ນດຽວກັນ. ເພິ່ນໄດ້ໂຖດິນເພື່ອເປັນ
ຕົວຢ່າງໃຫ້ແກ່ຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນ, ເພື່ອເພິ່ນ
ຈະໄດ້ເຮັດຕາມສິ່ງທີ່ບົດາຂອງເພິ່ນໄດ້
ເຮັດໄວ້ເປັນຕົວຢ່າງ. ແລະ ບໍ່ມີການຂັດ
ແຍ້ງກັນເລີຍໃນບັນດາຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນ
ເປັນເວລາສາມປີ.

ບົດທີ 7

ອຳໂນນພົບພໍ້ແຜ່ນດິນລີໄຮ-ນີໄຟ ຊຶ່ງລົມ
ໄຮເປັນກະສັດຢູ່ທີ່ນັ້ນ—ຜູ້ຄົນຂອງລົມ
ໄຮເປັນຂ້ອຍຂ້າຂອງຊາວເລມັນ—ລົມ
ໄຮທົບທວນປະຫວັດສາດຂອງເພິ່ນ—
ສາດສະດາ (ອະບິນາໄດ) ໄດ້ເປັນພະ
ຍານວ່າ ພຣະຄຣິດຄືພຣະເຈົ້າຂອງທຸກ
ສິ່ງ—ຜູ້ທີ່ຫວ່ານຄວາມສັກກະປົກຈະ
ເກັບກ່ຽວແກບຂອງມັນໃນລົມບ້າໝູ,
ແລະ ຜູ້ທີ່ໝັ້ນໃຈໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະ
ໄດ້ຮັບການບົດປ່ອຍ. ປະມານ 121 ປີ
ກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ບັດນີ້, ເຫດການໄດ້ບັງເກີດ
ຂຶ້ນຄື ຫລັງຈາກກະສັດໂມໄຊຢາໄດ້ຢູ່
ຢ່າງສັນຕິສຸກຕິດຕໍ່ກັນເປັນເວລາສາມ
ປີ, ເພິ່ນຈຶ່ງປາຖະໜາຢາກຮູ້ຈັກກ່ຽວກັບ
ຜູ້ຄົນທີ່ຂຶ້ນໄປໃນແຜ່ນດິນລີໄຮ-ນີໄຟ,
ຫລືວ່າຢູ່ໃນເມືອງລີໄຮ-ນີໄຟ, ເພາະວ່າ
ຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຍິນຂ່າວຄາວອັນ
ໃດຈາກພວກເຂົາເລີຍ ນັບຕັ້ງແຕ່ເວລາ
ທີ່ພວກເຂົາໜີຈາກເຊລາເຮັມລາໄປ,
ສະນັ້ນ, ຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ເພິ່ນ
ເມື່ອຍໃຈໃນການລົບກວນຂອງພວກ
ເຂົາ.

2 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ກະສັດໂມໄຊຢາໄດ້ໃຫ້ຊາຍສະກັນສິບ
ຫົກຄົນຂຶ້ນໄປຍັງແຜ່ນດິນລີໄຮ-ນີໄຟ
ເພື່ອສືບຖາມກ່ຽວກັບພັນຊອງຂອງຕົນ.

3 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ມີຕໍ່
ມາພວກເຂົາເລີ່ມຂຶ້ນໄປໂດຍມີຄົນຜູ້ໜຶ່ງ
ຊື່ວ່າອຳໂນນໄປນຳ, ລາວເປັນຄົນແຂງ
ແຮງ ແລະ ມີພະລັງ ຊຶ່ງເປັນເຊື້ອສາຍ
ຂອງເຊລາເຮັມລາ, ແລະ ລາວເປັນຫົວ
ໜ້າຂອງຄົນພວກນັ້ນ.

4 ແລະ ບັດນີ້, ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ທຶນທາງທີ່
ຈະໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ ເພື່ອຈະ
ຂຶ້ນໄປຫາແຜ່ນດິນລີໄຮ-ນີໄຟ; ດັ່ງນັ້ນ,
ພວກເຂົາຈຶ່ງຊັດເຊພະເນຈອນໄປໃນຖິ່ນ
ແຫ່ງແລ້ງກັນດານເປັນເວລາສີ່ສິບມື້ທີ່
ພວກເຂົາໄດ້ໄປແບບນັ້ນ.

5 ເວລາທີ່ພວກເຂົາໄປແບບນັ້ນຢູ່ເປັນ
ເວລາສີ່ສິບມື້ ພວກເຂົາໄດ້ມາເຖິງເນີນພູ
ໜ່ວຍໜຶ່ງ ຊຶ່ງຢູ່ທາງເໜືອຂອງແຜ່ນດິນ
ໄຊລຳ, ແລ້ວພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຕັ້ງຜ້າເຕັ້ນ
ຂຶ້ນຢູ່ທີ່ນັ້ນ.

6 ແລະ ອຳໂມນໄດ້ພາພີ່ນ້ອງຜູ້ທີ່ມາ
ນຳລາວໄປນຳສາມຄົນ, ແລະ ຊື່ຂອງ
ພວກເຂົາຄື ອາມາລະໂຄ, ເຮເລັມ,
ແລະ ເຮັມ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ລົງໄປຫາ
ແຜ່ນດິນນີໄຟ.

7 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາໄດ້ພົບກັບ
ກະສັດຜູ້ປົກຄອງຜູ້ຄົນຢູ່ໃນແຜ່ນດິນ
ນີໄຟ, ແລະ ໃນແຜ່ນດິນໄຊລຳ; ແລະ
ພວກເຂົາຖືກທະຫານອາລັກຂາຂອງ
ກະສັດລ້ອມໄວ້, ແລະ ຖືກຈັບມັດສອກ
ໄວ້ແລ້ວນຳເອົາໄປເຂົ້າຄູກ.

8 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເມື່ອ
ພວກເຂົາຢູ່ໃນຄູກໄດ້ສອງມື້ ພວກເຂົາກໍ
ຖືກນຳໄປຢູ່ຕໍ່ໜ້າກະສັດ ແລະ ເຊືອກມັດ
ພວກເຂົາໄດ້ຖືກແກ້ອອກ; ແລະ ພວກ
ເຂົາໄດ້ຍືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າກະສັດ ແລະ ໄດ້ຮັບ
ອະນຸຍາດໃຫ້ຕອບຄຳຖາມ ຊຶ່ງກະສັດຈະ
ຖາມພວກເຂົາ.

9 ແລະ ເພິ່ນກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ: ຈົ່ງ
ເບິ່ງ, ເຮົາຄືລິມໂຮ, ລູກຊາຍຂອງໂນ
ອາ, ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງຊີນິບ, ຜູ້ຂຶ້ນມາ
ຈາກແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາ ເພື່ອຮັບເອົາ
ແຜ່ນດິນນີ້ມາເປັນມູນມໍລະດົກ ຊຶ່ງເປັນ
ແຜ່ນດິນຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກ
ເຮົາ, ແລະ ຖືກແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນກະສັດ
ໂດຍສູງຂອງຜູ້ຄົນ.

10 ແລະ ບັດນີ້, ເຮົາປາຖະໜາຢາກ
ຮູ້ວ່າເປັນດ້ວຍເຫດໃດພວກເຈົ້າຈຶ່ງ
ບັງອາດເຂົ້າມາໃກ້ກຳແພງເມືອງຕອນ
ທີ່ເຮົາກັບທະຫານອາລັກຂາຂອງເຮົາຢູ່
ນອກກຳແພງເມືອງ?

11 ແລະ ບັດນີ້ເຮົາຈະປ່ອຍໃຫ້ພວກ
ເຈົ້າມີຊີວິດຢູ່ເພາະວ່າເຮົາຈະໄດ້ສອບ

ສວນພວກເຈົ້າ, ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນເຮົາກໍຄົງໃຫ້
ທະຫານຂອງເຮົາຂ້າພວກເຈົ້າເສຍແລ້ວ.
ພວກເຈົ້າຖືກອະນຸຍາດໃຫ້ເວົ້າ.

12 ແລະ ບັດນີ້, ອຳໂມນເຫັນວ່າລາວ
ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ເວົ້າແລ້ວ, ລາວຈຶ່ງ
ອອກໄປ ແລະ ກົມຫົວລົງຕໍ່ໜ້າກະສັດ;
ແລະ ເວລາເງິຍໜ້າຂຶ້ນ ລາວກໍກ່າວ
ວ່າ: ໂອ້ ກະສັດເອີຍ ຂ້ານ້ອຍຮູ້ສຶກຂອບ
ພຣະໂທຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງ
ລົ້ນເຫລືອທີ່ຍັງມີຊີວິດຢູ່, ແລະ ໄດ້ຮັບ
ອະນຸຍາດໃຫ້ເວົ້າ ແລະ ຂ້ານ້ອຍຈະ
ພະຍາຍາມເວົ້າດ້ວຍຄວາມອາດທານ;

13 ເພາະວ່າຂ້ານ້ອຍໝັ້ນໃຈວ່າ ຖ້າ
ທາກທ່ານຮູ້ຈັກຂ້ານ້ອຍ ທ່ານຄົງບໍ່
ປ່ອຍໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຖືກມັດສອກຢູ່ແບບນີ້.
ເພາະວ່າຂ້ານ້ອຍຄືອຳໂມນ, ແລະ ເປັນ
ເຊື້ອສາຍຂອງເຊລາເຮັມລາ, ແລະ ຂຶ້ນ
ມາຈາກແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາ, ເພື່ອ
ສອບຖາມຄວາມສຸກທຸກຂອງພີ່ນ້ອງຂອງ
ພວກເຮົາ, ຜູ້ຊຶ່ງຊີນິບພາຂຶ້ນມາຈາກ
ແຜ່ນດິນນັ້ນ.

14 ແລະ ບັດນີ້, ເຫດການໄດ້ບັງເກີດ
ຂຶ້ນຄື ຫລັງຈາກລິມໂຮໄດ້ຍືນຄຳເວົ້າ
ຂອງອຳໂມນແລ້ວ, ເພິ່ນກໍມີຄວາມຍິນດີ
ຢ່າງຍິ່ງ, ແລະ ເວົ້າວ່າ: ບັດນີ້, ເຮົາຮູ້ຈັກ
ແນ່ນອນແລ້ວວ່າພີ່ນ້ອງຂອງເຮົາຜູ້ຢູ່
ໃນແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາຍັງມີຊີວິດຢູ່.
ແລະ ບັດນີ້ເຮົາຈະປິຕິຍິນດີ; ແລະ ມື້ອື່ນ
ເຊົ້າເຮົາຈະໃຫ້ຜູ້ຄົນຂອງເຮົາປິຕິຍິນດີ
ນຳອີກ.

15 ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຮົາໄດ້ເປັນຂ້ອຍຂ້າ
ຂອງຊາວເລມັນ, ແລະ ຖືກເກັບພາສີ
ດ້ວຍອັດຕາສູງຈົນວ່າທົນບໍ່ໄດ້. ແລະ

ບັດນີ້, ຈົ່ງເບິ່ງພື້ນ້ອງຂອງພວກເຮົາຈະ
ບົດປ່ອຍພວກເຮົາໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມ
ເປັນທາດ ແລະ ພົ້ນຈາກກຳມີຂອງຊາວ
ເລມັນ, ພວກເຮົາຈະເປັນທາດຂອງຊາວ
ນິໄຟດີກວ່າຈະເສຍຊ່ອຍໃຫ້ແກ່ກະສັດ
ຂອງຊາວເລມັນ.

16 ແລະ ບັດນີ້ກະສັດລິມໂຮໄດ້ສັ່ງທະ
ຫານອາລັກຂາຂອງເພິ່ນບໍ່ໃຫ້ຜູກສອກ
ອຳໂມນກັບພື້ນ້ອງຂອງລາວອີກຕໍ່ໄປ,
ແຕ່ໄດ້ສັ່ງໃຫ້ພວກທະຫານໄປຫາເນີນພູ
ຊຶ່ງຢູ່ທາງເໜືອຂອງເມືອງໂຊລຳ ເພື່ອນຳ
ເອົາພື້ນ້ອງຄົນອື່ນໆຂອງລາວເຂົ້າມາໃນ
ເມືອງເພື່ອຈະໄດ້ກິນດື່ມ ແລະ ພັກຜ່ອນ
ຈາກການເດີນທາງຂອງພວກເຂົາ;
ເພາະພວກເຂົາໄດ້ທົນທຸກທໍລະມານ
ຫລາຍ; ພວກເຂົາໄດ້ທົນກັບຄວາມຫິວ,
ຄວາມກະຫາຍ, ແລະ ອິດເມື່ອຍ.

17 ແລະ ບັດນີ້, ເຫດການໄດ້ບັງເກີດ
ຂຶ້ນໃນມື້ຕໍ່ມາຄື ກະສັດລິມໂຮໄດ້ອອກ
ປະກາດໄປໃນບັນດາຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນທັງ
ໝົດ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ມາເຕົ້າໂຮມ
ກັນທີ່ພຣະວິຫານ ເພື່ອໃຫ້ທຸກຄົນໄດ້ຍິນ
ຄຳເວົ້າຂອງເພິ່ນ.

18 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນ
ຄື ເມື່ອຄົນທັງຫລາຍໄດ້ມາເຕົ້າໂຮມ
ກັນແລ້ວ ເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາ
ຢ່າງຮອບຄອບ, ມີຄວາມວ່າ: ໂອ້ ພວກ
ທ່ານຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຈົ່ງເງິຍໜ້າ
ຂຶ້ນ ແລະ ສະບາຍໃຈເຖິດ; ເພາະຈົ່ງ
ເບິ່ງ, ເວລາມາເຖິງແລ້ວ ຫລື ມັນຍັງຢູ່
ບໍ່ໄກເທົ່າໃດທີ່ພວກເຮົາຈະບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃຕ້
ອຳນາດຂອງສັດຕູຂອງພວກເຮົາອີກຕໍ່
ໄປ; ທັງໆທີ່ພວກເຮົາດື່ມຮົນຢ່າງບໍ່ໄດ້ຮັບ

ຜົນມາຫລາຍເທື່ອແລ້ວ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່
ຕາມ, ຂ້າພະເຈົ້າຍັງວາງໃຈວ່າພວກເຮົາ
ຕ້ອງດື່ມຮົນຕໍ່ໄປເພື່ອຈະໄດ້ຮັບຜົນ.

19 ດັ່ງນັ້ນ, ຈົ່ງເງິຍໜ້າຂຶ້ນເຖິດ ແລະ
ປິຕິຍິນດີ ແລະ ພົ້ນໃຈໃນພຣະເຈົ້າ, ຊຶ່ງ
ໃນພຣະເຈົ້າອົງນັ້ນຜູ້ເປັນພຣະເຈົ້າຂອງ
ອັບຣາຮາມ, ແລະ ອີຊາກ, ແລະ ຢາ
ໂຄບ, ແລະ ພຣະເຈົ້າອົງນັ້ນແຫລະຜູ້ນຳ
ພາລູກຫລານຂອງອິດສະຣາເອນອອກ
ມາຈາກແຜ່ນດິນເອຍິບ, ແລະ ຊ່ອຍ
ໃຫ້ພວກເຂົາຢ່າງຜ່ານທະເລແດງເທິງ
ແຜ່ນດິນແຫ້ງໄປ, ແລະ ລ້ຽງພວກເຂົາ
ດ້ວຍມານາເພື່ອພວກເຂົາຈະບໍ່ຕາຍຢູ່
ໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ; ແລະ ມີອີກ
ຫລາຍສິ່ງຫລາຍຢ່າງທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຮັດ
ເພື່ອພວກເຂົາ.

20 ແລະ ອີກເທື່ອໜຶ່ງ, ພຣະເຈົ້າອົງ
ດຽວກັນນັ້ນທີ່ໄດ້ນຳພາບັນພະບຸລຸດ
ຂອງພວກເຮົາອອກຈາກແຜ່ນດິນເຢຣູ
ຊາເລັມ ແລະ ໄດ້ຮັກສາ ແລະ ບົກປ້ອງ
ຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງຈົນເຖິງປະຈຸບັນນີ້;
ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ເປັນເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ
ແລະ ຄວາມໜ້າກຽດຊັງຂອງພວກເຮົາ
ພຣະອົງຈຶ່ງພາພວກເຮົາມາຫາການເປັນ
ຂ້າທາດ.

21 ແລະ ທ່ານທັງຫລາຍເປັນພະຍານ
ໃນມື້ນີ້, ວ່າຊິນິບ, ຜູ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນ
ກະສັດບົກຄອງຜູ້ຄົນພວກນີ້, ແລະ ໂດຍ
ທີ່ເພິ່ນມີໃຈຈິດຈໍ່ຢ່າງແຮງກ້າທີ່ຈະໄດ້ຮັບ
ແຜ່ນດິນຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງເພິ່ນມາ
ເປັນມູນມໍລະດົກ, ສະນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງຖືກ
ຫລອກລວງໂດຍກົນອຸປາຍຂອງກະສັດ
ເລມັນໃຫ້ເຂົ້າເຮັດຂໍ້ຕົກລົງກັບກະສັດຊີ

ນິບ, ແລະ ຍອມໃຫ້ພາກສ່ວນໜຶ່ງຂອງ ແຜ່ນດິນຕົກຢູ່ໃນກຳມີຂອງກະສັດເລມັນ ຈົນກະທັ້ງເມືອງລີໄຮ-ນີໄຟ, ແລະ ເມືອງ ໄຊລຳ; ແລະ ແຜ່ນດິນອ້ອມແອ້ມນັ້ນ—

22 ແລະ ທັງໝົດນີ້ກະສັດເລມັນໄດ້ເຮັດ ໄປເພື່ອຈຸດປະສົງຢ່າງດຽວຄື ນຳເອົາ ຜູ້ຄົນພວກນີ້ມາຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດ ຫລື ມາເປັນຂ້າທາດ. ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ໃນເວລາ ນີ້ພວກເຮົາໄດ້ເສຍຊ່ອຍໃຫ້ກະສັດຂອງ ຊາວເລມັນເປັນຈຳນວນເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງ ເຂົ້າສາລີກັບເຂົ້າບາເລ, ແລະ ຈົນກະທັ້ງ ພືດພັນທັງໝົດຂອງພວກເຮົາທຸກຊະນິດ, ແລະ ເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງຈຳນວນສັດລ້ຽງທີ່ ເພີ່ມຂຶ້ນຂອງພວກເຮົາ ແລະ ຜູງສັດທີ່ ໃຊ້ລາກແກ່ຂອງພວກເຮົາ; ແລະ ກະສັດ ຂອງຊາວເລມັນໄດ້ຮຽກຮ້ອງເອົາຈາກ ພວກເຮົາຈົນກະທັ້ງເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງສິ່ງຂອງ ທີ່ພວກເຮົາມີ ຫລື ເປັນເຈົ້າຂອງ, ຖ້າບໍ່ ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາກໍຈະຂ້າພວກເຮົາຖິ້ມ.

23 ແລະ ບັດນີ້, ນີ້ບໍ່ແມ່ນເປັນສິ່ງທີ່ ເຫລືອບ່າກວ່າແຮງບໍ່? ແລະ ນີ້ບໍ່ແມ່ນ ຄວາມທຸກທໍລະມານຢ່າງສາຫັດຂອງ ພວກເຮົາບໍ່? ແລະ ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກ ເຮົາບໍ່ມີເຫດຜົນອັນໃດທີ່ຈະເປັນທຸກ ແບບນີ້ເລີຍ.

24 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າກັບ ພວກທ່ານວ່າ ມັນມີເຫດຜົນຫລາຍຢ່າງ ທີ່ພວກເຮົາຈະເປັນທຸກຢູ່ໃນຂະນະນີ້; ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ ພິນ້ອງຂອງພວກເຮົາຖືກ ຂ້າຕາຍມາຫລາຍປານໃດແລ້ວ ແລະ ເລືອດຂອງພວກເຂົາຫລັ່ງໄຫລໂດຍບໍ່ ມີປະໂຫຍດ, ແລະ ທັງໝົດນີ້ເປັນເພາະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍສາມານ.

25 ເພາະຖ້າຫາກຜູ້ຄົນພວກນີ້ບໍ່ຕົກຢູ່ ໃນການລ່ວງລະເມີດແລ້ວ ພຣະເຈົ້າຈະ ບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ຄວາມຊົ່ວອັນໃຫຍ່ຫລວງ ນີ້ເກີດກັບພວກເຂົາດອກ. ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາບໍ່ຍອມເຊື່ອຟັງພຣະຄຳຂອງ ພຣະອົງ; ມີແຕ່ຂັດແຍ້ງກັນ ຊຶ່ງເກີດຂຶ້ນ ໃນບັນດາພວກເຂົາ, ຈົນເຖິງຂະໜາດທີ່ ພວກເຂົາຕ້ອງຂ້າພັນກັນໃນບັນດາພັກ ພວກຕົນເອງ.

26 ແລະ ສາດສະດາຜູ້ໜຶ່ງຂອງພຣະ ເຈົ້າກໍຖືກພວກເຂົາຂ້າຕາຍໄປ; ແທ້ຈິງ ແລ້ວ, ເພິ່ນເປັນຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າເລືອກ ໄວ້, ຜູ້ຊຶ່ງໄດ້ບອກພວກເຂົາເຖິງຄວາມ ຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມໜ້າກຽດຊັງ ຂອງພວກເຂົາ ແລະ ທຳນາຍຫລາຍ ສິ່ງຫລາຍຢ່າງທີ່ຈະມາເຖິງ, ແທ້ຈິງ ແລ້ວ, ຈົນກະທັ້ງການສະເດັດມາຂອງ ພຣະຄຣິດ.

27 ເພາະຍ້ອນວ່າເພິ່ນໄດ້ເວົ້າກັບພວກ ເຂົາວ່າ ພຣະຄຣິດຄືພຣະເຈົ້າ, ພຣະ ບິດາຂອງທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ, ແລະ ໄດ້ ເວົ້າວ່າພຣະອົງຈະຮັບເອົາຮູບລັກສະນະ ຂອງມະນຸດ ແລະ ຈະເປັນຮູບລັກສະນະ ຕາມທີ່ມະນຸດຖືກສ້າງຂຶ້ນແຕ່ຕອນຕົ້ນ; ຫລື ອີກຢ່າງໜຶ່ງ, ເພິ່ນເວົ້າວ່າ ມະນຸດ ຖືກສ້າງຂຶ້ນຕາມຮູບລັກສະນະຂອງພຣະ ເຈົ້າ, ແລະວ່າພຣະເຈົ້າຈະສະເດັດລົງ ມາໃນບັນດາລູກຫລານມະນຸດ ແລະ ຈະຮັບເອົາເນື້ອໜັງ ແລະ ໂລຫິດຂອງ ມະນຸດ, ແລະ ຈະສະເດັດອອກໄປຕາມ ຜົນແຜ່ນດິນໂລກ—

28 ແລະ ບັດນີ້ເປັນຍ້ອນເພິ່ນເວົ້າ ເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຂ້າເພິ່ນ

ເສຍ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ກະທຳຫລາຍສິ່ງຫລາຍຢ່າງເພື່ອນຳເອົາພຣະພິໂລດຂອງພຣະເຈົ້າມາຫາພວກເຂົາ. ສະນັ້ນ, ມີຜູ້ໃດແດ່ທີ່ແປກໃຈວ່າ ເປັນຫຍັງພວກເຂົາຈຶ່ງຕົກຢູ່ໃນຄວາມເປັນຂ້າທາດ, ແລະ ທີ່ຖືກລົງໂທດດ້ວຍຄວາມທຸກທໍລະມານຢ່າງແສນສາຫັດແບບນີ້.

29 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ: ເຮົາຈະບໍ່ຊ່ອຍເຫລືອຜູ້ຄົນຂອງເຮົາໃນວັນແຫ່ງການລ່ວງລະເມີດຂອງພວກເຂົາ; ແຕ່ເຮົາຈະລ້ອມຮົ້ວເສັ້ນທາງຂອງພວກເຂົາໄວ້ ເພື່ອພວກເຂົາຈະບໍ່ຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງ; ແລະ ການກະທຳຂອງພວກເຂົາເຫລົ່ານີ້ຈະເປັນຄືກັນກັບຕໍ່ທີ່ໃຫ້ພວກເຂົາສະດຸດ ເພື່ອສຳນຶກເຖິງໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາ.

30 ແລະ ອີກຢ່າງໜຶ່ງ, ພຣະອົງກ່າວວ່າ: ຖ້າຫາກຜູ້ຄົນຂອງເຮົາຫວ່ານຄວາມສຶກກະບົກ ແລ້ວພວກເຂົາຈະເກັບກຸ່ວຂີ້ແກບຂອງມັນໃນລົມບ້າພູ; ແລະ ໝາກຜົນຂອງມັນຈະເປັນຄືຢາພິດ.

31 ແລະ ອີກຢ່າງໜຶ່ງ ພຣະອົງກ່າວວ່າ: ຖ້າຫາກຜູ້ຄົນຂອງເຮົາຈະຫວ່ານຄວາມສຶກກະບົກຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຈະເກັບກຸ່ວມັນແລ້ວ ລົມຕາເວັນອອກຈະນຳເອົາຄວາມພິນາດມາທັນທີ.

32 ແລະ ບັດນີ້, ຈົ່ງເບິ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສຳເລັດແລ້ວ, ແລະ ພວກເຂົາຖືກລົງໂທດ ແລະ ໄດ້ຮັບຄວາມທຸກທໍລະມານແລ້ວ.

33 ແຕ່ຖ້າຫາກພວກທ່ານຈະຫັນໜ້າມາຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າດ້ວຍຄວາມມຸ້ງໝາຍເຕັມທີ່ແທ່ງໃຈ, ແລະ ວາງຄວາມ

ໄວ້ວາງໃຈຂອງພວກທ່ານໃນພຣະອົງ, ແລະ ຮັບໃຊ້ພຣະອົງດ້ວຍຄວາມພາກພຽນແທ່ງຈິດໃຈ, ຖ້າຫາກພວກທ່ານເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານີ້, ແລ້ວພຣະອົງຈະບົດປ່ອຍພວກທ່ານໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມເປັນທາດຕາມພຣະປະສົງ ແລະ ຄວາມພໍພຣະໂທຂອງພຣະອົງ.

ບົດທີ 8

ອຳໂມນສັ່ງສອນຜູ້ຄົນຂອງລິມໄຮ—ລາວໄດ້ຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບແຜ່ນຈາລິກຊາວສີ່ແຜ່ນຂອງຊາວຢາເຮັດ—ບັນທຶກສະໄໝໂບຣານສາມາດແປໄດ້ໂດຍຜູ້ພະຍາກອນເທົ່ານັ້ນ—ບໍ່ມີຂອງປະທານໃດເໜືອກວ່າຂອງປະທານແຫ່ງການເປັນຜູ້ພະຍາກອນ. ປະມານ 121 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຫລັງຈາກກະສັດລິມໄຮເວົ້າກັບຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນຈົບແລ້ວ ຊຶ່ງເພິ່ນໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາຫລາຍເລື່ອງ ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຂຽນໄວ້ພຽງເລັກໜ້ອຍເທົ່ານັ້ນໃນໜັງສືເຫລັ້ມນີ້, ເພິ່ນໄດ້ບອກຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງກ່ຽວກັບພິນ້ອງຂອງພວກເຂົາຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາ.

2 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ໃຫ້ອຳໂມນຍືນຂຶ້ນຕໍ່ໜ້າຜູງຊົນ, ແລະ ເລົ່າເລື່ອງທັງໝົດທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບພິນ້ອງຂອງພວກເຂົາ ນັບຕັ້ງແຕ່ເວລາທີ່ຊີມິບໜີຈາກແຜ່ນດິນນັ້ນຈົນເຖິງເວລາທີ່ຕົວລາວເອງຂຶ້ນມາຈາກແຜ່ນດິນນັ້ນໃຫ້ພວກເຂົາຟັງ.

3 ແລະ ລາວໄດ້ເລົ່າໃຫ້ພວກເຂົາຟັງເຖິງຄຳສຸດທ້າຍ ຊຶ່ງກະສັດເປັນຢາມິນ

ໄດ້ສັ່ງສອນຄົນພວກນັ້ນນຳອີກ, ແລະ ໄດ້ອະທິບາຍຂໍ້ຄວາມແກ່ຜູ້ຄົນຂອງ ກະສັດລິມໄຮເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ເຂົ້າ ໃຈເຖິງຂໍ້ຄວາມທັງໝົດທີ່ລາວໄດ້ເວົ້າໄປ.

4 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຫລັງ ຈາກລາວເຮັດທຸກສິ່ງນີ້ແລ້ວ, ກະສັດລິມ ໄຮໄດ້ໃຫ້ຝູງຊົນເລີກລາກັນໄປ, ແລະ ໃຫ້ທຸກຄົນກັບບ້ານເຮືອນຂອງໃຜລາວ.

5 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ກະສັດລິມໄຮໄດ້ນຳເອົາແຜ່ນຈາລຶກມາຢູ່ ຕໍ່ໜ້າອຳໂມນຊຶ່ງມີບັນທຶກຂອງຜູ້ຄົນ ຂອງເພິ່ນນັບຕັ້ງແຕ່ເວລາທີ່ພວກເຂົາໜີ ມາຈາກແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາ ເພື່ອລາວ ຈະໄດ້ອ່ານຂໍ້ຄວາມທີ່ບັນທຶກຢູ່ໃນນັ້ນ.

6 ບັດນີ້, ທັນທີທີ່ອຳໂມນໄດ້ອ່ານ ບັນທຶກຈົບແລ້ວ, ກະສັດກໍຢາກຮູ້ວ່າ ລາວຮູ້ຈັກແປຄວາມໝາຍຂອງພາສາ ນັ້ນບໍ່, ແລະ ອຳໂມນບອກເພິ່ນວ່າລາວ ແປບໍ່ໄດ້.

7 ແລະ ກະສັດໄດ້ເວົ້າກັບລາວວ່າ: ໂດຍທີ່ໂສກເລົ້າຫລາຍເພາະຄວາມທຸກ ທໍລະມານຂອງຜູ້ຄົນຂອງເຮົາ, ເຮົາ ຈຶ່ງໄດ້ສັ່ງໃຫ້ຄົນຂອງເຮົາສື່ສືບສາມ ຄົນອອກເດີນທາງໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງ ກັນດານ ເພື່ອອອກໄປຊອກຫາແຜ່ນດິນ ເຊລາເຮັມລາ, ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ວິງ ວອນພິ່ນ້ອງຂອງພວກເຮົາໃຫ້ມາປົດ ປ່ອຍພວກເຮົາອອກຈາກຄວາມເປັນຂ້າ ທາດນີ້.

8 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຫລົງທາງຢູ່ໃນ ຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານເປັນເວລາຫລາຍ ມື້, ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພວກເຂົາຍັງມີ ຄວາມພາກພຽນ, ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້

ພົບພໍ້ແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາເລີຍ ແຕ່ ໄດ້ກັບຄືນມາຫາແຜ່ນດິນນີ້, ໂດຍທີ່ໄດ້ ເດີນທາງໄປ ໃນ ແຜ່ນດິນ ແຫ່ງໜຶ່ງ ຢູ່ລະຫວ່າງແມ່ນ້ຳຫລາຍສາຍ, ຄົ້ນພົບ ແຜ່ນດິນແຫ່ງໜຶ່ງຊຶ່ງເຕັມໄປດ້ວຍຊາກ ກະດູກຄົນ, ແລະ ສັດ, ແລະ ເຕັມໄປ ດ້ວຍຊາກເຮືອນຊານທຸກຊະນິດທີ່ເພພັງ ນຳອີກ, ຄົ້ນພົບແຜ່ນດິນແຫ່ງໜຶ່ງທີ່ ເຄີຍມີຜູ້ຄົນເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍ ອາໄສຢູ່ດັ່ງຝູງຊົນຂອງອິດສະຣາເອນ.

9 ແລະ ເພື່ອໃຫ້ເປັນປະຈັກພະຍານ ເຖິງເລື່ອງນີ້ວ່າມັນເປັນຄວາມຈິງ ພວກ ເຂົາໄດ້ນຳເອົາແຜ່ນຈາລຶກຊາວສີ່ແຜ່ນ ຊຶ່ງເຕັມໄປດ້ວຍຕົວອັກຂະລະມານຳ, ແລະ ມັນເຮັດດ້ວຍຄຳສົດ.

10 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາໄດ້ເອົາ ແຜ່ນປົກເອີກມານຳອີກ, ມັນໃຫຍ່ ແລະ ເຮັດດ້ວຍທອງເຫລືອງ, ແລະ ທອງແດງ, ແລະ ຢູ່ໃນສະພາບດີ.

11 ແລະ ອີກຢ່າງໜຶ່ງ, ພວກເຂົາໄດ້ນຳ ເອົາດາບທີ່ບໍ່ມີດ້າມ, ແລະ ໃບຂອງມັນ ເຂົ້າຂີ້ໝັ້ງມານຳ, ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດເລີຍ ໃນແຜ່ນດິນທີ່ສາມາດແປພາສາທີ່ຖືກສະ ຫລັກໄວ້ໃນແຜ່ນຈາລຶກນັ້ນ. ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາ ຈຶ່ງເວົ້າກັບເຈົ້າວ່າ: ເຈົ້າແປມັນໄດ້ບໍ່?

12 ແລະ ເຮົາກ່າວກັບເຈົ້າອີກວ່າ: ເຈົ້າຮູ້ຈັກຜູ້ໃດບໍ່ທີ່ແປໄດ້? ເພາະວ່າເຮົາ ປາຖະໜາທີ່ຈະໃຫ້ແປບັນທຶກນີ້ເປັນ ພາສາຂອງພວກເຮົາ; ເພາະບາງທີມັນ ອາດຈະໃຫ້ຄວາມຮູ້ແກ່ພວກເຮົາເຖິງ ຄົນສ່ວນໜຶ່ງທີ່ເຫລືອຢູ່ຈາກພວກທີ່ຖືກ ທຳລາຍໄປ, ຊຶ່ງເປັນທີ່ມາຂອງບັນທຶກ ເຫລົ່ານີ້; ຫລື ບາງທີມັນອາດຈະໃຫ້

ຄວາມຮູ້ແກ່ພວກເຮົາເຖິງການທຳລາຍຂອງຄົນພວກນີ້; ແລະ ເຮົາປາຖະໜາຢາກຮູ້ຈັກເຫດຜົນແຫ່ງຄວາມພິນາດຂອງພວກເຂົາ.

13 ບັດນີ້ອຳໂມນກ່າວກັບເພິ່ນວ່າ: ໂອ້ກະສັດເອີຍ ຂ້ານ້ອຍບອກທ່ານໄດ້ຢ່າງແນ່ນອນ ເພາະຂ້ານ້ອຍຮູ້ຈັກຊາຍຜູ້ໜຶ່ງທີ່ຈະແປບັນທຶກນີ້ໄດ້, ເພາະຄວາມຮູ້ທີ່ເພິ່ນມີ; ເພິ່ນສາມາດແປບັນທຶກຂອງສະໄໝໂບຮານນີ້ໄດ້ທັງໝົດ; ແລະ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແມ່ນຂອງປະທານຈາກພຣະເຈົ້າ. ແລະ ມັນເອີ້ນວ່າສິ່ງແປຄວາມໝາຍ ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດສ່ອງເບິ່ງໃນນັ້ນໄດ້ນອກຈາກຈະໄດ້ຮັບພຣະບັນຊາເສຍກ່ອນ, ຖ້າຜູ້ໃດສ່ອງເບິ່ງໂດຍການລ່ວງລະເມີດຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງຕາຍ. ແລະ ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ຮັບບັນຊາໃຫ້ສ່ອງເບິ່ງ ກໍເອີ້ນຜູ້ນັ້ນວ່າ ຜູ້ພະຍາກອນ.

14 ແລະ ຈິ່ງເບິ່ງ, ກະສັດຂອງຜູ້ຄົນຊຶ່ງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາເປັນຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບບັນຊາໃຫ້ເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານີ້, ແລະ ເປັນຜູ້ທີ່ມີຂອງປະທານອັນສູງສົ່ງຈາກພຣະເຈົ້າ.

15 ແລະ ກະສັດເວົ້າວ່າ ຜູ້ພະຍາກອນນັ້ນຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າສາດສະດາ.

16 ແລະ ອຳໂມນເວົ້າວ່າຜູ້ພະຍາກອນເປັນຜູ້ເປີດເຜີຍ ແລະ ເປັນສາດສະດານຳອີກ; ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດຈະມີຂອງປະທານທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່ານີ້ໄດ້ເວັ້ນເສຍແຕ່ເຂົາຈະມີອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ຊຶ່ງບໍ່ມີຜູ້ໃດຈະມີໄດ້; ເຖິງປານນັ້ນມະນຸດອາດມີອຳນາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້ເຂົາ.

17 ແຕ່ຜູ້ພະຍາກອນຈະຮູ້ຈັກເຖິງສິ່ງ

ທີ່ຜ່ານມາ ແລະ ເຖິງສິ່ງທີ່ຈະມາເຖິງນຳອີກ, ແລະ ໂດຍຜ່ານສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນທຸກສິ່ງຈະຖືກເປີດເຜີຍ, ຫລື ທີ່ຈິງແລ້ວສິ່ງລີ້ລັບຈະຖືກສະແດງໃຫ້ປະຈັກ, ແລະ ສິ່ງທີ່ຊ້ອນຢູ່ກໍຈະມາຢູ່ໃນບ່ອນແຈ້ງ, ແລະ ສິ່ງທີ່ຍິ່ງບໍ່ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກກໍຈະຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກໂດຍຜ່ານສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ, ແລະ ສິ່ງທີ່ຈະຮູ້ຈັກບໍ່ໄດ້ ບໍ່ວ່າໃນທາງໃດ ໂດຍຜ່ານສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນກໍຈະເຮັດໃຫ້ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກນຳ.

18 ພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັດຫາວິທີໄວ້ດັ່ງນີ້ເພື່ອມະນຸດຈະໄດ້ເຮັດການອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ໜ້າອັດສະຈັນດ້ວຍສັດທາ; ດັ່ງນັ້ນເຂົາຈຶ່ງກັບເປັນປະໂຫຍດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຕໍ່ເພື່ອນມະນຸດດ້ວຍກັນ.

19 ແລະ ບັດນີ້ເມື່ອອຳໂມນເວົ້າຂໍຄວາມຈົບລົງແລ້ວ ກະສັດກໍປິຕິຍິນດີຢ່າງຍິ່ງ ແລະ ຖະຫວາຍຄວາມຂອບພຣະຄຸນແດ່ພຣະເຈົ້າ, ໂດຍກ່າວວ່າ: ຄວາມລຶກລັບອັນຍິ່ງໃຫຍ່ມີຢູ່ໃນແຜ່ນຈາລຶກເຫລົ່ານີ້ຢ່າງບໍ່ຕ້ອງສົງໃສ, ແລະ ເຄື່ອງແປຄວາມໝາຍເຫລົ່ານີ້ຖືກຕຽມໄວ້ດ້ວຍຄວາມມຸ້ງໝາຍທີ່ຈະເປີດເຜີຍຄວາມລຶກລັບເຊັ່ນນີ້ທັງໝົດຕໍ່ລູກຫລານມະນຸດຢ່າງບໍ່ຕ້ອງສົງໃສ.

20 ໂອ້ ວຽກງານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໜ້າອັດສະຈັນໃຈພຽງໃດ, ແລະ ພຣະອົງທົນກັບຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງມານານພຽງໃດ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ລູກຫລານມະນຸດບອດ ແລະ ຍາກທີ່ຈະເຂົ້າໃຈພຽງໃດ; ເພາະພວກເຂົາບໍ່ສະແຫວງຫາບັນຍາ ແລະ ບໍ່ປາຖະໜາໃຫ້ບັນຍາຄວບຄຸມພວກເຂົາເລີຍ!

21 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາເປັນຄືກັນກັບຝູງແກະປ່າຊຶ່ງໜີຈາກຜູ້ລ້ຽງ, ແລະກະຈັດກະຈາຍໄປ, ແລະ ສັດໃນປ່າໄລ່ກິນ.

ບັນທຶກຂອງຊີນິບ—ເລື່ອງລາວຂອງຜູ້ຄົນຂອງລາວນັບຕັ້ງແຕ່ເວລາທີ່ພວກເຂົາໜີຈາກແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາມາຈົນເຖິງເວລາທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບການປົດປ່ອຍຈາກກຳມີຂອງຊາວເລມັນ.

ມີຢູ່ໃນບົດທີ 9 ຈົນເຖິງບົດທີ 22.

ບົດທີ 9

ຊີນິບນຳພາຄົນກຸ່ມໜຶ່ງອອກຈາກເຊລາເຮັມລາເພື່ອໄປຍຶດເອົາແຜ່ນດິນລີໄຮ-ນີໄຟ—ກະສັດຊາວເລມັນອະນຸຍາດໃຫ້ພວກເຂົາເປັນເຈົ້າຂອງແຜ່ນດິນອັນເປັນມູນມໍລະດົກ—ມັນໄດ້ມີສົງຄາມລະຫວ່າງຊາວເລມັນກັບຜູ້ຄົນຂອງຊີນິບ. ປະມານ 200–187 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ຂ້າພະເຈົ້າຊີນິບ ໂດຍທີ່ໄດ້ຮັບການສັ່ງສອນໃນພາສາທັງໝົດຂອງຊາວນີໄຟ, ແລະ ມີຄວາມຮູ້ເຖິງແຜ່ນດິນນີໄຟ, ຫລື ແຜ່ນດິນອັນເປັນມູນມໍລະດົກຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖືກສົ່ງມາໃຫ້ເປັນຜູ້ສອດແນມເພື່ອຈະໄດ້ສືບເບິ່ງກອງທັບຂອງຊາວເລມັນ, ເພື່ອວ່າກອງທັບຂອງພວກເຮົາຈະໄດ້ມາໂຈມຕີ ແລະ ທຳລາຍພວກເຂົາ—ແຕ່ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າມາເຫັນສິ່ງທີ່ດີໃນບັນດາພວກເຂົາແລ້ວ ຂ້າພະ

ເຈົ້າບໍ່ປາຖະໜາທີ່ຈະໃຫ້ພວກເຂົາຖືກທຳລາຍເລີຍ.

2 ດັ່ງນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ໂຕ້ຖຽງກັບພວກພີນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ, ເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າຢາກໃຫ້ຫົວໜ້າຂອງພວກເຮົາເຮັດຂໍ້ຕົກລົງກັບພວກເຂົາ; ແຕ່ວ່າເພິ່ນເປັນຄົນເຄັ່ງຄັດ ແລະ ກະຫາຍເລືອດຈຶ່ງສັ່ງໃຫ້ປະຫານຂ້າພະເຈົ້າເສຍ; ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າກໍຖືກຊ່ອຍຊີວິດໄວ້ ໂດຍມີການນອງເລືອດຢ່າງໜັກ; ແລະ ມີການຕໍ່ສູ້ກັນລະຫວ່າງພໍ່ກັບພໍ່, ແລະ ອ້າຍກັບອ້າຍ, ນ້ອງກັບນ້ອງ, ຈົນວ່າກອງທັບສ່ວນໃຫຍ່ຂອງພວກເຮົາຖືກທຳລາຍໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ; ແລະ ພວກທີ່ເຫລືອຕາຍກໍໄດ້ກັບຄືນໄປຫາແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາ ເພື່ອເລົ່າເລື່ອງໃຫ້ເມຍຂອງເຂົາ ແລະ ລູກຂອງເຂົາຟັງ.

3 ແລະ ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ໂດຍທີ່ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມຕັ້ງໃຈເກີນໄປທີ່ຈະໄດ້ຮັບແຜ່ນດິນຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາມາເປັນມູນມໍລະດົກ, ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຮວບຮວມຜູ້ຄົນເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍ ຜູ້ທີ່ປາຖະໜາທີ່ຈະຂຶ້ນໄປເປັນເຈົ້າຂອງແຜ່ນດິນ; ແລະ ໄດ້ເລີ່ມອອກເດີນທາງໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານອີກ ເພື່ອຂຶ້ນໄປຫາແຜ່ນດິນນັ້ນ; ແຕ່ພວກເຮົາຖືກລົງໂທດດ້ວຍຄວາມອິດຢາກ ແລະ ຄວາມທຸກທໍລະມານຢ່າງແສນສາຫັດ; ເພາະວ່າພວກເຮົາລະນຶກເຖິງ ພຣະ ຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງ ເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາຊຳເກີນໄປ.

4 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຫລັງຈາກພວກ

ເຮົາໄດ້ຊັດເຊພະເນຈອນຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ້ງ ແລ້ງກັນດານເປັນເວລາຫລາຍມື້ ພວກເຮົາໄດ້ຕັ້ງຜ້າເຕັ້ນຂຶ້ນ ຊຶ່ງເປັນບ່ອນພິມ້ອງຂອງພວກເຮົາຖືກຂ້າຕາຍ, ຊຶ່ງຢູ່ໃກ້ກັບແຜ່ນດິນຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາ.

5 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພາສີຄົນເຂົ້າໄປໃນເມືອງອີກ, ເຂົ້າໄປຫາກະສັດ, ເພື່ອຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ຮູ້ໃຈຂອງກະສັດ, ແລະ ເພື່ອຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ຮູ້ວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າພ້ອມດ້ວຍຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ເຂົ້າໄປເປັນເຈົ້າຂອງແຜ່ນດິນໂດຍສັນຕິຫລືບໍ່.

6 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອ້ອນວອນກະສັດ, ແລະ ເພິ່ນໄດ້ເຮັດພັນທະສັນຍາກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າສາມາດເປັນເຈົ້າຂອງແຜ່ນດິນລີໂຮ-ນີໄຟ, ແລະ ແຜ່ນດິນໄຊລຳໄດ້.

7 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ສັ່ງໃຫ້ຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນອອກຈາກແຜ່ນດິນນັ້ນໄປ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າກັບຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນນັ້ນເພື່ອເປັນເຈົ້າຂອງ.

8 ແລະ ພວກເຮົາເລີ່ມສ້າງອາຄານ ແລະ ສ້ອມແຊມກຳແພງເມືອງ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນກຳແພງເມືອງລີໂຮ-ນີໄຟ, ແລະ ກຳແພງເມືອງໄຊລຳ.

9 ແລະ ພວກເຮົາເລີ່ມໂຖດິນ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເພື່ອປູກເມັດພືດພັນທຸກຊະນິດ, ມີເມັດເຂົ້າສາລີ, ແລະ ເຂົ້າຫວິດ, ແລະ ເຂົ້າບາເລ, ແລະ ນິອາດ, ແລະ ຊີອຳ, ແລະ ແນວໝາກໄມ້ຫລາຍຊະນິດ; ແລະ ພວກເຮົາເລີ່ມມີຄົນເພີ່ມທະວີຂຶ້ນ ແລະ ໄດ້ຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ.

10 ບັດນີ້ມັນເປັນເລັ່ຫລ່ຽມ ແລະ ກົນອຸບາຍຂອງກະສັດເລມັນທີ່ຈະເອົາຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄປເປັນຂ້າທາດ, ທີ່ເພິ່ນໄດ້ຍອມເສຍແຜ່ນດິນໃຫ້ພວກເຮົາເປັນເຈົ້າຂອງ.

11 ດັ່ງນັ້ນ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື, ຫລັງຈາກພວກເຮົາໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນັ້ນເປັນເວລາສິບສອງປີ ກະສັດເລມັນເລີ່ມບໍ່ສະບາຍໃຈຂຶ້ນ, ຍ້ານວ່າໂດຍວິທີໃດວິທີໜຶ່ງຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈະເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນໃນແຜ່ນດິນ, ແລະ ວ່າພວກເຂົາຈະບໍ່ສາມາດຊະນະ ແລະ ນຳເອົາພວກເຮົາໄປເປັນຂ້າທາດໄດ້.

12 ເພາະພວກເຂົາເປັນຄົນຂີ້ຄ້ານ ແລະ ນັບຖືຮູບບູຊາ; ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຂົາຈຶ່ງປາຖະໜາທີ່ຈະເອົາພວກເຮົາໄປເປັນຂ້າທາດ ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ອີ່ມໜ້າສຳລານດ້ວຍແຮງງານຈາກມືຂອງພວກເຮົາ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ລ້ຽງສະຫລອງກັນດ້ວຍຝູງສັດຢູ່ໃນທົ່ງຂອງພວກເຮົາ.

13 ດັ່ງນັ້ນ, ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ກະສັດເລມັນເລີ່ມຍຸຍົງຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນໃຫ້ຜິດຖຽງກັບຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ; ດັ່ງນັ້ນ ສົງຄາມ ແລະ ການຂັດແຍ້ງຈຶ່ງເລີ່ມຂຶ້ນໃນແຜ່ນດິນ.

14 ເພາະໃນປີທີ່ສິບສາມແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນແຜ່ນດິນນີໄຟ, ຫ່າງອອກໄປທາງໃຕ້ຂອງແຜ່ນດິນໄຊ ລຳ, ເວລາທີ່ ຜູ້ຄົນຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງຕັກນ້ຳ ແລະ ໃຫ້ອາຫານແກ່ຝູງສັດ, ແລະ ກຳລັງໂຖດິນຂອງພວກເຂົາຢູ່ນັ້ນ, ທະຫານຊາວເລມັນເປັນ

ຈຳນວນຫລວງຫລາຍໄດ້ມາ ໂຈມຕີ, ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນຂ້າພວກເຂົາ, ແລະ ຍຶດເອົາຝູງສັດ ແລະ ເຂົ້າສາລີຢູ່ໃນທົ່ງຂອງພວກເຂົາໄປ.

15 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກຈັບຈິ່ງບົບໜີເຂົ້າໄປໃນເມືອງນີໄຟ, ແລະ ຮ້ອງຂໍຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຈາກຂ້າພະເຈົ້າ.

16 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມອບອາວຸດໃຫ້ພວກເຂົາ, ຊຶ່ງມີຄັນທະນູ, ແລະ ລູກທະນູ, ດາບ, ແລະ ດາບສອງຄົມ, ແລະ ໄມ້ຄ້ອນໜ້ານ່ອງ, ແລະ ກະຕຸນ, ແລະ ອາວຸດທຸກຊະນິດທີ່ພວກເຮົາໄດ້ປະດິດຂຶ້ນມາ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າພ້ອມດ້ວຍຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອອກໄປຕໍ່ສູ້ກັບຊາວເລມັນ.

17 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ໂດຍໄດ້ຮັບກຳລັງຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພວກເຮົາຈຶ່ງໄດ້ອອກໄປຕໍ່ສູ້ກັບຊາວເລມັນ; ເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າແລະ ຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮ້ອງທູນຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າດ້ວຍສຸດກຳລັງຂໍໃຫ້ພຣະອົງບົດປ່ອຍພວກເຮົາອອກຈາກກຳມີຂອງສັດຕູ, ເພາະວ່າພວກເຮົາໄດ້ຖືກປຸກໃຫ້ຕື່ນຂຶ້ນຫາຄວາມຊົງຈຳເຖິງການບົດປ່ອຍບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາ.

18 ແລະ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງຂອງພວກເຮົາ; ແລະ ໄດ້ຕອບຄຳອະທິຖານຂອງພວກເຮົາ; ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ອອກໄປດ້ວຍພະລັງຂອງພຣະອົງ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຮົາໄດ້ອອກໄປສູ່ຮົບກັບຊາວເລມັນ, ແລະ ພາຍໃນມື້ໜຶ່ງຄືນໜຶ່ງ,

ພວກເຮົາໄດ້ຂ້າພວກເຂົາຕາຍສາມພັນສິບສາມຄົນ; ພວກເຮົາໄດ້ຂ້າຕໍ່ໄປຈົນໄດ້ຂັບໄລ່ພວກເຂົາໜີອອກຈາກແຜ່ນດິນຂອງພວກເຮົາ.

19 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຕົວຂ້າພະເຈົ້າເອງໄດ້ຊ່ອຍຝັງສົບພວກເຂົາດ້ວຍມືຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ແຕ່ຈິ່ງເບິ່ງ, ມັນເປັນການໂສກເສົ້າ ແລະ ເສົ້າສະຫລົດໃຈຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງຕໍ່ພວກເຮົາ ເພາະພິນ້ອງຂອງພວກເຮົາສອຍຮ້ອຍເຈັດສິບເກົ້າຄົນໄດ້ຖືກຂ້າຕາຍໃນການສູ້ຮົບນັ້ນ.

ບົດທີ 10

ກະສັດເລມັນໄດ້ເສຍຊີວິດໄປ—ຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນເປັນຄົນປ່າເຖື່ອນ ແລະ ໂຫດຮ້າຍ ແລະ ເຊື້ອຖືໃນປະເພນີທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ—ຊີນິບກັບຜູ້ຄົນຂອງລາວເດີ່ນກວ່າພວກເຂົາ. ປະມານ 187-160 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເຮົາໄດ້ເລີ່ມສະຖາປະນາລາຊາອານາຈັກຂຶ້ນ ແລະ ພວກເຮົາເລີ່ມເປັນເຈົ້າຂອງແຜ່ນດິນຢ່າງສັນຕິສຸກອີກ. ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ສ້າງອາວຸດສົງຄາມຂຶ້ນຫລາຍຊະນິດ, ເພື່ອຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ມີອາວຸດໃຫ້ແກ່ຜູ້ຄົນເພື່ອຕໍ່ສູ້ໃນເວລາທີ່ຊາວເລມັນຂຶ້ນມາກໍ່ສົງຄາມກັບຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

2 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຈັດຍາມໄວ້ຮອບແຜ່ນດິນ ເພື່ອຊາວເລມັນຈະບໍ່ໄດ້ມາໂຈມຕີ ແລະ ມາທຳລາຍພວກເຮົາໂດຍບໍ່ຮູ້ສຶກຕົວ; ແລະ ໃນວິທີນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງ

ໄດ້ປ້ອງກັນຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ຜູງສັດລ້ຽງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ຮັກສາມັນໄວ້ບໍ່ໃຫ້ຕົກໄປຢູ່ໃນກຳມີຂອງສັດຕູຂອງພວກເຮົາ.

3 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເຮົາໄດ້ແຜ່ນດິນຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາມາເປັນມູນມໍລະດົກຢູ່ຫລາຍປີ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເປັນເວລາເຖິງຊາວສອງປີ.

4 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ພວກຜູ້ຊາຍໄຖດິນ, ແລະ ປູກພືດພັນ ແລະ ແນວພາກໄມ້ທຸກຊະນິດ.

5 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ພວກຜູ້ຍິງເຂັ້ນຝ້າຍ ແລະ ເຮັດວຽກຢ່າງດຸໝັ່ນ, ແລະ ຕໍ່າຜ້າລິນິນຢ່າງດີທຸກຊະນິດ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຕໍ່າຜ້າທຸກຊະນິດເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ທຸ້ມທໍ່ຄວາມເບືອຍເປົ່າຂອງພວກເຮົາ; ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນ—ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ມີສັນຕິສຸກຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນັ້ນຕິດຕໍ່ກັນເປັນເວລາຊາວສອງປີ.

6 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືກະສັດເລມັນໄດ້ສິ້ນຊີວິດ, ແລະ ລູກຊາຍຂອງເພິ່ນໄດ້ຂຶ້ນປົກຄອງແທນ. ແລະ ເພິ່ນເລີ່ມຍຸຍົງຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນໃຫ້ເກີດມີການກະບົດຂຶ້ນຕໍ່ຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ; ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງເລີ່ມຕຽມການສູ້ຮົບ ແລະ ຂຶ້ນມາຕໍ່ສູ້ກັບຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

7 ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ລົງພວກນັກສືບສອດແນມຂອງຂ້າພະເຈົ້າອອກໄປຮອບແຜ່ນດິນເຊັ່ນລອນ, ເພື່ອຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ຮູ້ການຕຽມພ້ອມຂອງພວກເຂົາ, ເພື່ອຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ປ້ອງກັນຕ້ານທານ

ພວກເຂົາ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ມາໂຈມຕີ ແລະ ທຳລາຍຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

8 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເຂົາຍົກທັບຂຶ້ນມາທາງເໜືອຂອງແຜ່ນດິນໄຊລຳ, ດ້ວຍກອງທະຫານເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍປະກອບດ້ວຍອາວຸດ, ທະນູ, ແລະ ລູກທະນູ, ແລະ ດາບ, ແລະ ດາບສອງຄົມ, ແລະ ກ້ອນຫີນ, ແລະ ກະຕຸນ; ແລະ ພວກເຂົາແຖຫົວ ແລະ ເບືອຍກາຍ ມີແຕ່ແຜ່ນໜັງຄຽນແອວຂອງພວກເຂົາເທົ່ານັ້ນ.

9 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຊື່ອງພວກຜູ້ຍິງກັບເດັກນ້ອຍຂອງຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄວ້ໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມອບອາວຸດໃຫ້ພວກຜູ້ຊາຍແກ່ ແລະ ຊາຍສະກັນ, ແລະ ທັງໝົດທີ່ສາມາດໃຊ້ອາວຸດໄດ້ໃຫ້ມາເຕົ້າໂຮມກັນເພື່ອໄປຕໍ່ສູ້ກັບຊາວເລມັນ; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ຊັ້ນແກ່ເຂົາ, ແຕ່ລະຄົນຕາມອາຍຸຂອງໃຜລາວ.

10 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເຮົາໄດ້ຂຶ້ນໄປຕໍ່ສູ້ກັບຊາວເລມັນ; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າເຖິງວ່າຈະມີອາຍຸຫລາຍແລ້ວ, ແຕ່ກໍຍັງໄດ້ຂຶ້ນໄປຕໍ່ສູ້ກັບຊາວເລມັນ. ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເຮົາໄດ້ຂຶ້ນໄປຕໍ່ສູ້ດ້ວຍພະລັງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

11 ບັດນີ້, ຊາວເລມັນບໍ່ຮູ້ຈັກຫຍັງກ່ຽວກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເລີຍ, ຫລື ບໍ່ຮູ້ຈັກຫຍັງກ່ຽວກັບພະລັງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເລີຍ, ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງອາໄສ

ແຕ່ກໍາລັງຂອງຕົນເອງ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມພວກເຂົາກໍແຂງແຮງຕາມກໍາລັງຂອງມະນຸດ.

12 ພວກເຂົາເປັນຄົນປ່າເຖືອນ, ໂຫດຮ້າຍ ແລະ ກະຫາຍເລືອດ, ເຊື່ອຖືໃນຮິດຄອງປະເພນີຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາຄືແນວນີ້—ພວກເຂົາຖືກໄລ່ອອກຈາກແຜ່ນດິນເຢຣູຊາເລັມ ເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຖືກພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາໃສ່ຮ້າຍປ້າຍສີໃນຕີ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ, ແລະ ຖືກໃສ່ຮ້າຍປ້າຍສີເວລາທີ່ຂ້າມນໍ້າທະເລນໍາອີກ;

13 ແລະ ອີກເທື່ອໜຶ່ງ, ວ່າພວກເຂົາຖືກໃສ່ຮ້າຍປ້າຍສີເວລາທີ່ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນມູນມໍລະດົກແຫ່ງທໍາອິດຂອງພວກເຂົາ, ຫລັງຈາກຂ້າມນໍ້າທະເລມາແລ້ວ, ແລະ ທັງໝົດນີ້ເປັນເພາະນີໄຟເປັນຄົນສັດຊື່ທີ່ສຸດໃນການຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ—ສະນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງເປັນຄົນທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໂປດປານ ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຍິນຄໍາອະທິຖານຂອງເພິ່ນ ແລະ ຕອບເພິ່ນ, ແລະ ເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ນໍາພາການເດີນທາງຂອງພວກເຂົາ ໄປໃນຕີ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ.

14 ແລະ ພວກອ້າຍຂອງເພິ່ນຮ້າຍໃຫ້ເພິ່ນ ເພາະພວກເຂົາບໍ່ເຂົ້າໃຈວິທີການຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ແລະ ພວກເຂົາຮ້າຍໃຫ້ເພິ່ນເວລາທີ່ຢູ່ໃນຜືນນໍ້າ ເພາະພວກເຂົາເຮັດໃຈແຂງກະດ້າງຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

15 ແລະ ອີກຢ່າງໜຶ່ງ, ພວກເຂົາຮ້າຍໃຫ້ເພິ່ນໃນເວລາມາເຖິງແຜ່ນດິນແຫ່ງ

ຄໍາສັນຍາ, ພວກເຂົາຫາວ່າເພິ່ນໄດ້ເອົາອໍານາດປົກຄອງຜູ້ຄົນໄປຈາກມືຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ພວກເຂົາພະຍາຍາມທີ່ຈະຂ້າເພິ່ນເສຍ.

16 ແລະ ອີກຢ່າງໜຶ່ງ, ພວກເຂົາໄດ້ຮ້າຍໃຫ້ເພິ່ນ ເພາະວ່າເພິ່ນໄດ້ອອກໄປໃນຕີ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ ຕາມທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບັນຊາເພິ່ນ, ແລະ ນໍາເອົາແຜ່ນຈາລຶກຊຶ່ງມີຂຽນໄວ້ໃນແຜ່ນຈາລຶກທອງເຫລືອງໄປນໍາ, ເພາະພວກເຂົາກ່າວວ່າ ເພິ່ນລັກແຜ່ນຈາລຶກຂອງພວກເຂົາໄປ.

17 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ສັ່ງສອນລູກຫລານຂອງພວກເຂົາໃຫ້ກຽດຊັງຊາວນີໄຟແນວນັ້ນ, ແລະ ໃຫ້ຂ້າ, ໃຫ້ລັກ ແລະ ໃຫ້ປຸ້ນພວກເຂົາ, ແລະ ເຮັດທຸກຢ່າງທີ່ເຮັດໄດ້ເພື່ອທໍາລາຍພວກເຂົາ; ສະນັ້ນ, ຊາວເລມັນ ຈຶ່ງມີຄວາມກຽດຊັງອັນບໍ່ມີວັນສິ້ນສຸດຕໍ່ລູກຫລານຂອງນີໄຟ.

18 ເພາະດ້ວຍເຫດນີ້ ກະສັດເລມັນຈຶ່ງຫລອກລວງຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍເລັຫລ່ຽມ ແລະ ກິນອຸປາຍຂີ້ຕົວຂອງເພິ່ນ, ແລະ ເຮັດຄໍາໝັ້ນສັນຍາທີ່ຈິບງາມ, ເພື່ອໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້ານໍາເອົາຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າຂຶ້ນມາຫາແຜ່ນດິນນີ້, ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ທໍາລາຍພວກເຮົາ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຮົາໄດ້ຮັບຄວາມທຸກທໍລະມານຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນີ້ມາຫລາຍປີແລ້ວ.

19 ແລະ ບັດນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າຊີນິບຫລັງຈາກເລົ່າເລື່ອງທັງໝົດກ່ຽວກັບຊາວເລມັນໃຫ້ຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າຟັງແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຊຸກຍູ້ຈິດໃຈພວກເຂົາໃຫ້

ໄປສູ່ຮີບດ້ວຍພະລັງຂອງພວກເຂົາ ໂດຍໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຮົາຈຶ່ງໄດ້ໄປຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຂົາໜ້າຕໍ່ໜ້າ.

20 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເຮົາໄດ້ຂັບໄລ່ພວກເຂົາອອກຈາກແຜ່ນດິນຂອງພວກເຮົາ; ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ຂ້າພວກເຂົາດ້ວຍການຂ້າອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຈົນກະທັ້ງພວກເຮົາບໍ່ສາມາດນັບໄດ້.

21 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເຮົາໄດ້ກັບຄືນໄປຫາແຜ່ນດິນຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າເລີ່ມລ້ຽງສັດ, ແລະ ໄຖດິນອີກ.

22 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າມີອາຍຸແກ່ຫລາຍແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ມອບອານາຈັກໃຫ້ແກ່ລູກຊາຍຜູ້ໜຶ່ງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ; ດັ່ງນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ກ່າວຕື່ມອີກ. ແລະ ຂໍໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງໄປດປະທານພອນໃຫ້ແກ່ຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍເທີນ. ອາແມນ.

ບົດທີ 11

ກະສັດ ໂນອາບິກຄອງດ້ວຍຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ—ເພິ່ນຫາຄວາມສຳລານໃນການດຳລົງຊີວິດກັບມະເຫສີ ແລະ ນາງສະໜົມທັງຫລາຍ—ອະບິນາໄດທຳນາຍວ່າຜູ້ຄົນ ຈະຖືກນຳເອົາໄປເປັນຂ້າທາດ—ກະສັດໂນອາພະຍາຍາມຈະເອົາຊີວິດຂອງເພິ່ນ. ປະມານ 160–150 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື

ຊີນີບໄດ້ມອບລາຊາອານາຈັກໃຫ້ແກ່ລູກຊາຍຜູ້ໜຶ່ງຂອງເພິ່ນຊື່ ໂນອາ; ດັ່ງນັ້ນ, ໂນອາຈຶ່ງເລີ່ມປົກຄອງແທນ; ແລະ ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ເດີນຕາມທາງຂອງບິດາຂອງເພິ່ນ.

2 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ເພິ່ນໄດ້ເດີນຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງໃຈຕົນ. ແລະ ເພິ່ນມີມະເຫສີກັບນາງສະໜົມຫລາຍຄົນ. ແລະ ເພິ່ນໄດ້ເປັນເຫດໃຫ້ຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນກະທຳບາບ ແລະ ເຮັດສິ່ງທີ່ໜ້າກຽດຊັງຕໍ່ສາຍພຣະເນດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ກະທຳການໂສເພນີ ແລະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທຸກຢ່າງ.

3 ແລະ ເພິ່ນເກັບພາສີໜຶ່ງສ່ວນຫ້າຂອງທຸກຢ່າງທີ່ຜູ້ຄົນເປັນເຈົ້າຂອງ, ໜຶ່ງສ່ວນຫ້າຂອງຄຳຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເງິນຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ໜຶ່ງສ່ວນຫ້າຂອງໂລຫະຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ທອງແດງຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ທອງເຫລືອງຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເຫລັກຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ໜຶ່ງສ່ວນຫ້າຂອງສັດລ້ຽງຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ໜຶ່ງສ່ວນຫ້າຂອງພືດພັນທັນຍາຫານຂອງພວກເຂົາ.

4 ແລະ ທັງໝົດນັ້ນນຳໄປເພື່ອຄຳຊຸຕິນເອງ ແລະ ພວກມະເຫສີຂອງເພິ່ນກັບພວກນາງສະໜົມທັງໝົດຂອງເພິ່ນ; ພ້ອມດ້ວຍພວກປະໂລຫິດຂອງເພິ່ນ ແລະ ເມຍຂອງພວກເຂົາກັບນາງບຳເລີຂອງພວກເຂົາ; ເພິ່ນໄດ້ປຽນແຜນຂອງການງານໃນລາຊາອານາຈັກຢ່າງນີ້.

5 ເພາະວ່າເພິ່ນໄດ້ປົດພວກປະໂລຫິດເກົ່າທັງໝົດທີ່ບິດາຂອງເພິ່ນແຕ່ງຕັ້ງ

ໄວ້, ແລະ ໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງຜູ້ໃໝ່ຂຶ້ນແທນ, ຊຶ່ງ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນມີຄວາມທະນົງໃນໃຈຂອງ ພວກເຂົາ.

6 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກນີ້ໄດ້ຮັບການ ຄຳຈຸນຢູ່ໃນຄວາມກຽດຄ້ານຂອງພວກ ເຂົາຢູ່ດັ່ງນັ້ນ, ແລະ ໃນການນັບຖືຮູບ ບູຊາຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ໃນການທຳ ໂສເພນີຂອງພວກເຂົາ, ໂດຍພາສີຊຶ່ງ ກະສັດໂນອາເກັບມາຈາກຜູ້ຄົນຂອງຕົນ; ຜູ້ຄົນໄດ້ທຳງານໜັກທີ່ສຸດດັ່ງນັ້ນເພື່ອ ຄຳຈຸນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ.

7 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ພວກເຂົາກໍ ນັບຖືຮູບບູຊາຄືກັນ, ເພາະວ່າພວກເຂົາ ໄດ້ຖືກຫລອກລວງດ້ວຍຄຳເວົ້າທີ່ບໍ່ ເປັນປະໂຫຍດ ແລະ ຄຳຍົກຍ້ອງຂອງ ກະສັດກັບພວກປະໂລຫິດ ເພາະພວກ ເຂົາໄດ້ເວົ້າເລື່ອງຍົກຍ້ອງກັບຜູ້ຄົນ.

8 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ກະສັດໂນອາໄດ້ສ້າງອາຄານຫລູຫລາ ແລະ ກວ້າງໃຫຍ່ຫລາຍຫລັງ; ແລະ ປະດັບປະດາດ້ວຍໄມ້ລວດລາຍທີ່ງົດ ງາມ, ແລະ ດ້ວຍສິ່ງທີ່ມີຄ່ານາໆຊະນິດ, ດ້ວຍຄຳ, ແລະ ດ້ວຍເງິນ, ແລະ ດ້ວຍ ເຫລັກ, ແລະ ດ້ວຍທອງເຫລືອງ, ແລະ ດ້ວຍໂລຫະ, ແລະ ດ້ວຍທອງແດງ;

9 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ສ້າງວັງອັນກວ້າງໃຫຍ່ ແລະ ບ່ອນນັ່ງໄວ້ທາງກາງ, ແລະ ທັງໝົດ ເຮັດດ້ວຍໄມ້ແນວດີ ແລະ ປະດັບປະດາ ດ້ວຍຄຳ ແລະ ເງິນ ແລະ ດ້ວຍສິ່ງຂອງທີ່ ມີຄຸນຄ່າສູງ.

10 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ໃຫ້ຄົນງານຂອງເພິ່ນ ທຳງານດ້ວຍຝີມືປານິດນາໆຊະນິດພາຍ ໃນກຳແພງຂອງພຣະວິຫານ, ແລະ ເຮັດ

ດ້ວຍໄມ້ແນວດີ ແລະ ດ້ວຍທອງແດງ, ແລະ ດ້ວຍທອງເຫລືອງ.

11 ແລະ ບ່ອນນັ່ງຖືກຈັດໄວ້ຕ່າງທາກ ສຳລັບມະຫາປະໂລຫິດ, ຊຶ່ງຢູ່ສູງກວ່າ ບ່ອນນັ່ງບ່ອນອື່ນໆທັງໝົດນັ້ນ, ເພິ່ນ ໄດ້ໃຫ້ເອົາດ້ວຍຄຳສົດ; ແລະ ເຮັດຮາວ ພະນັກໄວ້ທາງໜ້າບ່ອນນັ່ງ, ເພື່ອພວກ ປະໂລຫິດຈະໄດ້ເອື້ອຍຕົວ ແລະ ວາງ ແຂນໄວ້ເທິງນັ້ນຂະນະທີ່ກ່າວຄຳເທັດ ແລະ ບໍ່ມີປະໂຫຍດກັບຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນ.

12 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເພິ່ນ ໄດ້ສ້າງຫໍສູງຫລັງໜຶ່ງຂຶ້ນໃກ້ກັບພຣະ ວິຫານ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເປັນຫໍສູງທີ່ສຸດ, ຖ້າຢືນຢູ່ເທິງຍອດຫໍນັ້ນຈະຫລຽວເຫັນ ແຜ່ນດິນໄຊລຳກັບແຜ່ນດິນເຊັ່ມລອນ ນຳອີກ, ຊຶ່ງເປັນແຜ່ນດິນຂອງຊາວເລ ມັນ; ແລະ ເພິ່ນສາມາດຫລຽວເຫັນໄດ້ຈົນ ກະທັ້ງທົ່ວແຜ່ນດິນອ້ອມແອ້ມນັ້ນ.

13 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເພິ່ນໃຫ້ສ້າງຕຶກອາຄານຫລາຍຫລັງໃນ ແຜ່ນດິນໄຊລຳ; ແລະ ໃຫ້ສ້າງຫໍສູງໃຫຍ່ ບ່ອນໜຶ່ງໄວ້ໃນເນີນພູທາງເໜືອຂອງ ແຜ່ນດິນໄຊລຳ, ຊຶ່ງເຄີຍເປັນບ່ອນລີ້ໄພ ສຳລັບລູກຫລານຂອງນີໂຟໃນເວລາທີ່ ພວກເຂົາໜີອອກຈາກແຜ່ນດິນ; ແລະ ເພິ່ນເຮັດແນວນັ້ນຕາມຄວາມຮັ່ງມີ ຊຶ່ງ ເພິ່ນໄດ້ມາຈາກການເກັບພາສີຈາກຜູ້ຄົນ.

14 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເພິ່ນວາງໃຈຢູ່ກັບຂອງມີຄ່າຂອງເພິ່ນ, ແລະ ເພິ່ນໃຊ້ເວລາດຳລົງຊີວິດຢ່າງ ສະໝຸກສະບາຍ ຢູ່ກັບ ພວກມະເຫ ສີຂອງເພິ່ນ ແລະ ພວກນາໆສະໜົມ ທັງຫລາຍຂອງເພິ່ນ; ແລະ ພວກປະ

ໂລຫິດຂອງເພິ່ນກໍໄດ້ໃຊ້ເວລາແບບນີ້ຢູ່ກັບພວກຜູ້ຍິງໂສເພນີຂອງພວກເຂົາຄືກັນ.

15 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືເພິ່ນໄດ້ໃຫ້ປູກສວນອະກຸ່ນໄວ້ໂດຍຮອບແຜ່ນດິນ ແລະ ເພິ່ນໄດ້ໃຫ້ສ້າງເຄື່ອງປັ່ນໝາກອະກຸ່ນ, ແລະ ເຮັດເຫລົ້າແວງໄວ້ຢ່າງຫລວງຫລາຍ; ດັ່ງນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງກັບກາຍເປັນຄົນຕິດເຫລົ້າແວງ, ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນກໍໝື່ອນກັນ.

16 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຊາວເລມັນເລີ່ມສົ່ງຄົນມາໂຈມຕີຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນ, ໂຈມຕີຄົນກຸ່ມນ້ອຍ, ແລະ ຂ້າຜູ້ຄົນໃນທົ່ງນາຂະນະທີ່ພວກເຂົາກຳລັງລົງຝູງສັດຂອງພວກເຂົາຢູ່.

17 ແລະ ກະສັດໂນອາໄດ້ສົ່ງທະຫານອອກໄປເວນຍາມອ້ອມຮອບແຜ່ນດິນເພື່ອຂັບໄລ່ພວກນັ້ນອອກໄປ; ແຕ່ວ່າເພິ່ນບໍ່ໄດ້ສົ່ງໄປພຽງພໍ, ແລະ ຊາວເລມັນກໍຍົກມາໂຈມຕີພວກເຂົາອີກ, ແລະ ກວາດເອົາຝູງສັດຂອງພວກເຂົາເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍອອກໄປຈາກແຜ່ນດິນ; ຊາວເລມັນເລີ່ມຕົ້ນທຳລາຍພວກເຂົາ, ແລະ ໄດ້ສະແດງຄວາມກຽດຊັງຂອງຕົນຕໍ່ພວກເຂົາເຊັ່ນນັ້ນ.

18 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືກະສັດໂນອາໄດ້ສົ່ງກອງທະຫານໄປຕໍ່ສູ້ກັບຊາວເລມັນ, ແລະ ຊາວເລມັນຖືກຂັບໄລ່ກັບຄືນໄປຊົ່ວໄລຍະໜຶ່ງ; ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຂົາຈຶ່ງກັບຄືນມາດ້ວຍຄວາມຍິນດີກັບເຄື່ອງຂອງທີ່ພວກເຂົາຍຶດມາໄດ້ຈາກຊາວເລມັນ.

19 ແລະ ບັດນີ້, ຍ້ອນໂຊຊະນະອັນ

ໃຫຍ່ຫລວງນີ້ ພວກເຂົາຈຶ່ງມີຄວາມທະນົງໃຈ; ພວກເຂົາໄດ້ອວດອ້າງເຖິງກຳລັງຂອງຕົນເອງ, ໂດຍກ່າວວ່າພວກເຂົາຫ້າສິບຄົນຈະສາມາດຍືນຕໍ່ສູ້ກັບຊາວເລມັນໄດ້ເຖິງພັນຄົນ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ອວດອ້າງແບບນີ້, ແລະ ໄດ້ຊື່ນຊົມໃນກອງເລືອດ, ແລະ ການນອງເລືອດຂອງພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ນີ້ເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງກະສັດ ແລະ ພວກປະໂລຫິດຂອງພວກເຂົາ.

20 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ມີຊາຍຄົນໜຶ່ງໃນບັນດາພວກເຂົາຊື່ວ່າອະບິນາໂດ; ແລະ ເພິ່ນໄດ້ອອກໄປໃນບັນດາພວກນີ້ ແລະ ເລີ່ມທຳນາຍວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວດັ່ງນີ້, ແລະ ພຣະອົງໄດ້ບັນຊາຂ້າພະເຈົ້າດັ່ງນີ້, ມີຄວາມວ່າ, ຈົ່ງອອກໄປ, ແລະ ກ່າວກັບຜູ້ຄົນພວກນີ້ວ່າ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວດັ່ງນີ້—ວິບັດແກ່ຜູ້ຄົນພວກນີ້, ເພາະເຮົາເຫັນຄວາມໜ້າກຽດຊັງຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ, ແລະ ການໂສເພນີຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ຖ້າຫາກພວກເຂົາບໍ່ກັບໃຈ ເຮົາຈະມາຍ້ຽມຢາມພວກເຂົາໃນຄວາມຄຽດແຄ້ນຂອງເຮົາ.

21 ແລະ ຖ້າຫາກພວກເຂົາບໍ່ກັບໃຈຫັນໜ້າມາຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາຈະປ່ອຍໃຫ້ພວກເຂົາຢູ່ໃນກຳມີຂອງສັດຕູ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາຈະຖືກນຳໄປເປັນຂ້າທາດ; ແລະ ພວກເຂົາຈະເປັນທຸກໂດຍມີຂອງສັດຕູຂອງພວກເຂົາ.

22 ແລະ ເຫດການຈະບັງເກີດຂຶ້ນຄື

ພວກເຂົາຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາຄືພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຄືພຣະເຈົ້າທີ່ອິດສາມາຍັງມາຢາມຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຜູ້ຄົນຂອງເຮົາ.

23 ແລະ ເຫດການຈະບັງເກີດຂຶ້ນຄືຖ້າຫາກຜູ້ຄົນພວກນີ້ບໍ່ກັບໃຈ ແລະ ຫັນໜ້າມາຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາແລ້ວ, ພວກເຂົາຈະຖືກນຳໄປເປັນຂ້າທາດ ແລະ ຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດປົດປ່ອຍພວກເຂົາໄດ້, ນອກຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງລິດອຳນາດຍິ່ງໃຫຍ່ເທົ່ານັ້ນ.

24 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ເຫດການຈະບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເວລາພວກເຂົາຮ້ອງທູນຕໍ່ເຮົາ, ເຮົາຈະລ້າຊ້າທີ່ຈະຍິນສຽງຮ້ອງຂໍຂອງພວກເຂົາ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຮົາຈະປ່ອຍໃຫ້ສັດຕູລົງໂທດພວກເຂົາ.

25 ແລະ ຖ້າຫາກພວກເຂົາບໍ່ກັບໃຈມານຸ່ງຜ້າກະສອບ ແລະ ເທົ່າຖ່ານ, ແລະ ຮ້ອງຂໍຢາງສຸດກຳລັງຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາແລ້ວ, ເຮົາຈະບໍ່ພັງຄຳອະທິຖານຂອງພວກເຂົາເລີຍ; ທັງຈະບໍ່ປົດປ່ອຍພວກເຂົາອອກຈາກຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວດັ່ງນີ້, ແລະ ພຣະອົງໄດ້ບັນຊາຂ້າພະເຈົ້າແບບນີ້.

26 ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືເມື່ອອະບິນາໄດເວົ້າຂໍຄວາມນີ້ກັບພວກເຂົາ, ພວກເຂົາກໍຄຽດແຄ້ນໃຫ້ເພິ່ນ, ແລະ ພະຍາຍາມຈະເອົາຊີວິດຂອງເພິ່ນ; ແຕ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປົດປ່ອຍເພິ່ນໃຫ້ຫລຸດຈາກກຳມີຂອງພວກເຂົາ.

27 ບັດນີ້ເມື່ອກະສັດໂນອາໄດ້ຍິນຂໍຄວາມຂອງອະບິນາໄດຈາກຜູ້ຄົນແລ້ວ, ເພິ່ນກໍຄຽດແຄ້ນຄືກັນ; ແລະ ກ່າວວ່າ: ອະບິນາໄດເປັນໃຜທີ່ຈະມາຕິຕຽນເຮົາ ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງເຮົາ, ຫລືວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງໃດທີ່ຈະເອົາຄວາມທຸກທໍລະມານອັນແສນສາຫັດມາໃຫ້ຜູ້ຄົນຂອງເຮົາ?

28 ເຮົາສັ່ງໃຫ້ພວກເຈົ້າຈັບເອົາອະບິນາໄດມາບ່ອນນີ້ ເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ຂ້າມັນເສຍ ເພາະວ່າມັນໄດ້ກ່າວເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ເພື່ອຍຸຍົງຜູ້ຄົນຂອງເຮົາໃຫ້ກຽດຊັງກັນ, ແລະ ໃຫ້ເກີດມີຄວາມຜິດຖຽງກັນໃນບັນດາຜູ້ຄົນຂອງເຮົາ; ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຈະຂ້າມັນຖິ້ມເສຍ.

29 ບັດນີ້ຕາຂອງຜູ້ຄົນບອດ; ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງເຮັດໃຈຂອງພວກເຂົາແຂງກະດ້າງຕໍ່ຄຳຂອງອະບິນາໄດ, ແລະ ນັບຈາກນັ້ນມາ ພວກເຂົາໄດ້ພະຍາຍາມທີ່ຈະຈັບເພິ່ນ. ແລະ ກະສັດໂນອາໄດ້ເຮັດໃຈຂອງພວກເຂົາແຂງກະດ້າງຕໍ່ຄຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ກັບໃຈຈາກການເຮັດຄວາມຊົ່ວຂອງເພິ່ນເລີຍ.

ບົດທີ 12

ອະບິນາໄດຖືກເອົາເຂົ້າຄູກເພາະການທຳນາຍຂອງເພິ່ນເຖິງການທຳລາຍຂອງຜູ້ຄົນ ແລະ ເຖິງການແກ່ກຳຂອງກະສັດໂນອາ—ປະໂລຫິດຈອມປອມກ່າວອ້າງພຣະຄຳພີ ແລະ ທຳທ່າວ່າຮັກສາກົດຂອງໂມເຊ—ອະບິນາໄດເລີ່ມສັ່ງສອນພຣະບັນຍັດສິບປະການ. ປະມານ 148 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຫລັງຈາກນັ້ນເປັນເວລາສອງປີຄື ອະບິນາໄດໄດ້ປອມຕົວມາໃນບັນດາພວກເຂົາຈົນວ່າຄົນທັງຫລາຍຈຳເພີນບໍ່ໄດ້ເລີຍ, ແລະ ເພີ່ນໄດ້ທຳນາຍໃນບັນດາພວກນັ້ນ, ມີຄວາມວ່າ: ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບັນຊາຂ້າພະເຈົ້າດັ່ງນີ້—ອະບິນາໄດ, ເຈົ້າຈົ່ງໄປທຳນາຍແກ່ຜູ້ຄົນຂອງເຮົາ, ເພາະພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃຈແຂງກະດ້າງຕໍ່ຄຳຂອງເຮົາ; ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ກັບໃຈຈາກການເຮັດຄວາມຊົ່ວຂອງພວກເຂົາ; ສະນັ້ນ, ເຮົາຈະມາຢັ້ງມຢາມພວກເຂົາໃນຄວາມພິໂລດຂອງເຮົາ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ໃນຄວາມພິໂລດອັນຮຸນແຮງຂອງເຮົາ, ເຮົາຈະມາຢັ້ງມຢາມພວກເຂົາໃນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມໜ້າກຽດຊັງຂອງພວກເຂົາ.

2 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ວິບັດແກ່ຄົນລຸ້ນນີ້! ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: ເຈົ້າຈົ່ງຍື່ນມືຂອງເຈົ້າອອກໄປ ແລະ ທຳນາຍວ່າ: ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວດັ່ງນີ້, ເຫດການຈະບັງເກີດຂຶ້ນຄືເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ, ຄົນລຸ້ນນີ້ຈະຖືກນຳໄປເປັນຂ້າທາດ, ແລະ ຈະຖືກຕົບໜ້າ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ຈະຖືກຄົນມາກວາດເອົາໄປ, ແລະ ຖືກຂ້າຖິ້ມ; ແລະ ແຮ້ງໃນອາກາດ, ແລະ ໝາ, ແລະ ສັດປ່າຈະມາກິນເນື້ອໜັງຂອງພວກເຂົາ.

3 ແລະ ເຫດການຈະບັງເກີດຂຶ້ນຄືຊີວິດຂອງກະສັດໂນອາອາດຈະມີຄຸນຄ່າເທົ່າກັບອາພອນໃນເຕົາໄຟອັນຮ້ອນ; ເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ຮູ້ວ່າ ເຮົາຄືພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

4 ແລະ ເຫດການຈະບັງເກີດຂຶ້ນຄືເຮົາຈະລົງໂທດຜູ້ຄົນພວກນີ້ຂອງເຮົາດ້ວຍຄວາມທຸກທໍລະມານຢ່າງແສນສາຫັດ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ດ້ວຍຄວາມອິດຢາກ ແລະ ດ້ວຍພະຍາດໂລຄາຕ່າງໆ; ແລະ ເຮົາຈະໃຫ້ພວກເຂົາຮ້ອງຄຳຄວນຕະຫລອດມື້.

5 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ເຮົາຈະໃຫ້ພາລະໜັກຕິດຢູ່ເທິງຫລັງຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ຖືກໄລ່ກວາດໄປທາງໜ້າຄືກັບໂຕລໍທີ່ບໍ່ມີຄວາມຄິດ.

6 ແລະ ເຫດການຈະບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເຮົາຈະສົ່ງໝາກເຫັບໃຫ້ຕົກລົງມາໃນບັນດາພວກເຂົາ, ແລະ ມັນຈະຕົກຖືກພວກເຂົາ; ແລະ ພວກເຂົາຈະຖືກລົງໂທດດ້ວຍລົມຂອງຕາເວັນອອກນຳອີກ; ແລະ ແມງໄມ້ຈະລົງມາກິນພືດພັນໃນແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາ.

7 ແລະ ພວກເຂົາຈະຖືກລົງໂທດດ້ວຍພະຍາດໂລຄາອັນຮ້າຍແຮງ—ແລະ ເຮົາຈະເຮັດທຸກຢ່າງນີ້ເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມໜ້າກຽດຊັງຂອງພວກເຂົາ.

8 ແລະ ເຫດການຈະບັງເກີດຂຶ້ນຄືຖ້າຫາກພວກເຂົາບໍ່ກັບໃຈ ເຮົາຈະທຳລາຍພວກເຂົາໃຫ້ໝົດສິ້ນໄປຈາກແຜ່ນດິນໂລກ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພວກເຂົາຈະປະບັນທຶກໜຶ່ງໄວ້ ເພື່ອຈະໄດ້ຮັກສາມັນໄວ້ໃຫ້ປະຊາຊາດອື່ນທີ່ຈະມາເປັນເຈົ້າຂອງແຜ່ນດິນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຮົາເຮັດໄປເພື່ອເຮົາຈະເປີດໂສມໜ້າຂອງຜູ້ຄົນພວກນີ້ແກ່ປະຊາຊາດອື່ນ. ແລະ ອະບິນາໄດໄດ້ທຳນາຍແກ່ຜູ້ຄົນພວກນີ້ຫລາຍເລື້ອງ.

9 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກເຂົາຄຽດແຄ້ນໃຫ້ເພິ່ນ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຈັບມັດເພິ່ນ ແລະ ພາເພິ່ນໄປຢູ່ຕໍ່ໜ້າກະສັດ, ແລະ ກ່າວກັບກະສັດວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ຈັບເອົາຄົນຜູ້ນີ້ມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າທ່ານ ຜູ້ໄດ້ທຳນາຍເຖິງຄວາມຊົ່ວກ່ຽວກັບຜູ້ຄົນຂອງທ່ານ, ແລະ ກ່າວວ່າພຣະເຈົ້າຈະທຳລາຍພວກເຂົາ.

10 ແລະ ລາວໄດ້ທຳນາຍເຖິງຄວາມຊົ່ວກ່ຽວກັບຊີວິດຂອງທ່ານນຳອີກ, ແລະ ກ່າວວ່າຊີວິດຂອງທ່ານຈະເປັນຄືກັນກັບອາພອນໃນເຕົາໄຟ.

11 ແລະ ລາວໄດ້ເວົ້າອີກວ່າ, ທ່ານຈະເປັນຄືກັນກັບຕົ້ນເຂົ້າທີ່ແຫ້ງໃນທົ່ງນາ, ຊຶ່ງຖືກຝູງສັດແລ່ນທັບ ແລະ ຢູບຍ່າຢູ່ໃຕ້ຕີນ.

12 ແລະ ອີກຢ່າງໜຶ່ງ, ລາວກ່າວວ່າທ່ານຈະເປັນຄືດອກໄມ້ຂອງຕົ້ນໜາມຊຶ່ງເວລາມັນບານເຕັມທີ່, ຖ້າລົມພັດມາມັນຈະປົວໄປທົ່ວແຜ່ນດິນ. ແລະ ລາວອ້າງວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຮັບສັ່ງເລື່ອງນີ້. ແລະ ລາວເວົ້າວ່າທັງໝົດນີ້ຈະເກີດກັບທ່ານ ຖ້າຫາກທ່ານບໍ່ກັບໃຈ, ແລະ ນີ້ເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງທ່ານ.

13 ແລະ ບັດນີ້, ໂອ້ ກະສັດເອີຍ ທ່ານໄດ້ເຮັດຄວາມຊົ່ວອັນໃຫຍ່ຫລວງແນວໃດ, ຫລື ຜູ້ຄົນຂອງທ່ານໄດ້ກະທຳບາບອັນໃຫຍ່ຫລວງແນວໃດ, ຈົນວ່າພວກເຮົາຖືກພຣະເຈົ້າລົງໂທດ ຫລື ຄົນຜູ້ນີ້ ຕັດສິນເອົາເອງ?

14 ແລະ ບັດນີ້, ໂອ້ ກະສັດເອີຍ ພວກເຮົາບໍ່ມີຄວາມຜິດ, ແລະ ໂອ້ ກະສັດເອີຍ ທ່ານບໍ່ໄດ້ເຮັດບາບແນວໃດເລີຍ;

ສະນັ້ນ, ຄົນຜູ້ນີ້ຈຶ່ງເວົ້າຕົວະກ່ຽວກັບທ່ານ ແລະ ລາວທຳນາຍໄປລ້າງ.

15 ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຮົາເຂັ້ມແຂງ, ພວກເຮົາຈະບໍ່ໄປສູ່ຄວາມເປັນຂ້າທາດຢ່າງເດັດຂາດ, ຫລື ຖືກສັດຕູເອົາໄປເປັນຊະເລີຍ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ທ່ານເປັນຜູ້ຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງໃນແຜ່ນດິນ ແລະ ຈະຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງຕໍ່ໄປ.

16 ຈົ່ງເບິ່ງ, ນີ້ຄືຄົນຜູ້ທີ່ພວກຂ້ານ້ອຍຈະມອບໃຫ້ຢູ່ໃນມືຂອງທ່ານ; ທ່ານຈຶ່ງເຮັດກັບລາວສຸດແລ້ວແຕ່ທ່ານຈະເຫັນດີ.

17 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືກະສັດໂນອາໄດ້ສັ່ງໃຫ້ເອົາອະບິນາໄດເຂົ້າຄຸກ; ແລະ ເພິ່ນໄດ້ສັ່ງໃຫ້ພວກປະໂລຫິດມາເຕົ້າໂຮມກັນເພື່ອຈະມີກອງປະຊຸມປຶກສາຫາລືກັນວ່າ ຈະເຮັດແນວໃດກັບເພິ່ນ.

18 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເຂົາກ່າວກັບກະສັດວ່າ: ຈົ່ງເອົາຄົນຜູ້ນັ້ນມານີ້ ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ຊັກຖາມ; ແລະ ກະສັດໄດ້ສັ່ງໃຫ້ນຳເອົາອະບິນາໄດມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາ.

19 ແລະ ພວກເຂົາເລີ່ມສອບຖາມເພິ່ນ, ເພື່ອຈະໄດ້ຈັບເອົາຄວາມຜິດຈາກເພິ່ນ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະມີອັນໃດອັນໜຶ່ງເພື່ອກ່າວຫາເພິ່ນ; ແຕ່ເພິ່ນໄດ້ຕອບພວກເຂົາຢ່າງອາດຫານ, ແລະ ແກ້ຄຳຖາມຂອງພວກເຂົາໄດ້ທຸກຂໍ້, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາປະຫລາດໃຈ; ເພາະເພິ່ນຕອບຄຳຖາມຂອງພວກເຂົາໄດ້ທຸກຂໍ້, ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຍອມຈຳນົນໃນຄຳເວົ້າຂອງພວກເຂົາເອງ.

20 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຄົນ

ຜູ້ໜຶ່ງໃນພວກເຂົາກ່າວກັບອະບິນາໄດວ່າ: ຂໍຄວາມຊຶ່ງຂຽນໄວ້, ແລະ ຊຶ່ງບັນພະລູບຸດໄດ້ສອນໄວ້ໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ, ທີ່ວ່າ:

21 ຕົນຂອງຜູ້ທີ່ຢູ່ເທິງພູເຂົານັ້ນງາມພຽງໃດ ຜູ້ທີ່ໄດ້ນຳເອົາຂ່າວປະເສີດມາ; ທີ່ໄດ້ປະກາດຄວາມສັນຕິສຸກ; ທີ່ນຳເອົາຂ່າວປະເສີດຂອງຄວາມດີມາ; ທີ່ປະກາດຄວາມລອດ; ທີ່ກ່າວກັບສີໂອນວ່າ ພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າຊົງປົກຄອງ;

22 ຄົນຍາມຂອງເຈົ້າຈະເບິ່ງສຽງ; ພວກເຂົາຈະຮ້ອງເປັນສຽງດຽວກັນ; ເພາະພວກເຂົາຈະເຫັນກັບຕາ ເວລາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະນຳເອົາສີໂອນກັບຄືນມາອີກ;

23 ຈົ່ງເບິ່ງສຽງປີຕິຍິນດີ; ຮ້ອງເພງນຳກັນ, ກຸງເຢຣູຊາເລັມເອີຍ ເຈົ້າຜູ້ທີ່ເປັນເມືອງຮົກຮ້າງ; ເພາະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ອອຍໃຈຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງແລ້ວ, ພຣະອົງໄດ້ໂຖ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມແລ້ວ;

24 ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກາງແຂນອັນສັກສິດຂອງພຣະອົງຕໍ່ສາຍຕາຂອງທຸກປະຊາຊາດ, ແລະ ທຸກໆຊົນຊາດຂອງແຜ່ນດິນໂລກຈະເຫັນຄວາມລອດຈາກພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ.

25 ແລະ ບັດນີ້ອະບິນາໄດກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ: ພວກທ່ານເປັນປະໂລຫິດແມ່ນບໍ່, ແລະ ອ້າງຕົນເອງເພື່ອສັ່ງສອນຜູ້ຄົນພວກນີ້, ແລະ ເຂົ້າໃຈວິນຍານແຫ່ງການທຳນາຍແລ້ວ, ແລະ ປານນັ້ນຍັງປາຖະໜາຢາກຮູ້ຈັກຈາກຂ້າພະເຈົ້າວ່າ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ?

26 ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ,

ວິບັດແກ່ພວກທ່ານ ເພາະວ່າພວກທ່ານບິດເບືອນເສັ້ນທາງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ! ເພາະວ່າຖ້າຫາກພວກທ່ານເຂົ້າໃຈເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ ເປັນຫຍັງພວກທ່ານຈຶ່ງບໍ່ສັ່ງສອນພວກເຂົາ; ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຈົ້າໄດ້ບິດເບືອນເສັ້ນທາງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

27 ພວກທ່ານບໍ່ໄດ້ຕັ້ງໃຈເພື່ອໃຫ້ເຂົ້າໃຈເລີຍ; ດັ່ງນັ້ນ, ພວກທ່ານຈຶ່ງບໍ່ສະຫລາດ. ດັ່ງນັ້ນ, ພວກທ່ານສັ່ງສອນສິ່ງໃດແດ່ກັບຜູ້ຄົນພວກນີ້?

28 ແລະ ພວກເຂົາຕອບວ່າ: ພວກເຮົາສັ່ງສອນກົດຂອງໂມເຊ.

29 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາອີກວ່າ: ຖ້າຫາກພວກທ່ານສັ່ງສອນກົດຂອງໂມເຊແລ້ວ ເປັນຫຍັງພວກທ່ານຈຶ່ງບໍ່ຮັກສາມັນ? ເປັນຫຍັງພວກທ່ານຈຶ່ງໝົກພຸ້ນຢູ່ກັບຂອງມີຄ່າ? ເປັນຫຍັງພວກທ່ານຈຶ່ງທຳໂສເພນີ ແລະ ໃຊ້ກຳລັງຂອງພວກທ່ານກັບພວກຜູ້ຍິງໂສເພນີ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເປັນເຫດໃຫ້ຜູ້ຄົນພວກນີ້ກະທຳບາບນຳກັນອີກ, ຈົນເປັນເຫດໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສົ່ງຂ້າພະເຈົ້າມາທຳນາຍແກ່ຜູ້ຄົນພວກນີ້, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຄວາມຊົ່ວອັນໃຫຍ່ຫລວງຈະມາລົງໂທດຜູ້ຄົນພວກນີ້?

30 ພວກທ່ານບໍ່ຮູ້ຈັກບໍ່ວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າຄວາມຈິງ? ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກທ່ານຮູ້ຈັກວ່າຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າຄວາມຈິງ; ແລະ ພວກທ່ານຄວນຈະສັ່ນສະຫ້ານຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ.

31 ແລະ ເຫດການຈະບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກທ່ານຈະຖືກລົງໂທດເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກທ່ານ, ເພາະພວກ

ທ່ານກ່າວວ່າ ພວກທ່ານສົ່ງສອນກົດຂອງໂມເຊນັ້ນ. ແລະ ພວກທ່ານຮູ້ຈັກຫຍັງແດ່ກ່ຽວກັບກົດຂອງໂມເຊ? ຄວາມລອດມາເຖິງໂດຍທາງກົດຂອງໂມເຊບໍ່? ພວກທ່ານຈະຕອບວ່າແນວໃດ?

32 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຕອບວ່າ ຄວາມລອດມາເຖິງໂດຍທາງກົດຂອງໂມເຊ.

33 ແຕ່ບັດນີ້ອະບິນາໄດໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ: ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ຈັກວ່າ ຖ້າຫາກພວກທ່ານຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ ພວກທ່ານຈະລອດ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຖ້າຫາກພວກທ່ານຮັກສາພຣະບັນຍັດທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ນຳມາໃຫ້ໂມເຊຢູ່ເທິງພູຊິນາຍ, ກ່າວວ່າ:

34 ເຮົາຄືພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ, ຜູ້ພາເຈົ້າອອກຈາກແຜ່ນດິນເອຍິບ, ອອກຈາກບ້ານເຮືອນແຫ່ງຄວາມເປັນຂ້າທາດ.

35 ເຈົ້າຈະບໍ່ມີພຣະເຈົ້າອົງອື່ນຕໍ່ໜ້າເຮົາ.

36 ເຈົ້າຈະບໍ່ເຮັດຮູບຄວັດອັນໃດສຳລັບຕົນເອງ ຫລື ເຮັດຮູບສົມມຸດໃນສະຫວັນເບື້ອງເທິງ, ຫລື ສິ່ງຂອງຊຶ່ງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນເບື້ອງລຸ່ມ.

37 ບັດນີ້ອະບິນາໄດກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, ພວກເຈົ້າເຮັດເລື່ອງທັງໝົດນີ້ແລ້ວບໍ່? ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ, ບໍ່ເລີຍ, ພວກທ່ານບໍ່ໄດ້ເຮັດ. ແລະ ພວກທ່ານສົ່ງສອນຜູ້ຄົນພວກນີ້ໃຫ້ພວກເຂົາເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານີ້ທັງໝົດແລ້ວບໍ່? ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ, ບໍ່ເລີຍ, ພວກທ່ານບໍ່ໄດ້ສອນ.

ບົດທີ 13

ອະບິນາໄດໄດ້ຖືກປົກປ້ອງໂດຍອຳນາດອັນສັກສິດ—ເພິ່ນສົ່ງສອນພຣະບັນຍັດສືບປະການ—ຄວາມລອດບໍ່ໄດ້ມາຈາກກົດຂອງໂມເຊຝ່າຍດຽວ—ພຣະເຈົ້າພຣະອົງເອງຈະກະທຳການຊົດໃຊ້ ແລະ ໄຖ່ຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງ. ປະມານ 148 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ບັດນີ້ເມື່ອກະສັດໄດ້ຍິນຂໍ້ຄວາມ ເຫລົ່ານີ້ ແລ້ວ, ເພິ່ນໄດ້ກ່າວກັບປະໂລຫິດຂອງເພິ່ນວ່າ: ເອົາຄົນນີ້ໄປຂ້າຖິ້ມເສຍ; ເພາະວ່າພວກເຮົາບໍ່ມີຫຍັງຫຍຸ້ງກ່ຽວກັບມັນແລ້ວ, ເພາະວ່າມັນເປັນບ້າ.

2 ແລະ ພວກເຂົາອອກມາ ແລະ ພະຍາຍາມທີ່ຈະຈັບອະບິນາໄດ; ແຕ່ເພິ່ນໄດ້ຕ້ານທານໄວ້, ແລະ ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ:

3 ຢ່າໄດ້ແຕະຕ້ອງຂ້າພະເຈົ້າເລີຍ, ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຈະລົງໂທດພວກທ່ານຖ້າຫາກພວກທ່ານແຕະຕ້ອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າຍັງບໍ່ທັນໄດ້ແຈ້ງຂ່າວ ຊຶ່ງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສົ່ງຂ້າພະເຈົ້າມາ; ທັງຂ້າພະເຈົ້າຍັງບໍ່ທັນໄດ້ບອກເລື່ອງ ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າມາບອກ; ດັ່ງນັ້ນ, ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຍອມໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຖືກທຳລາຍໃນເວລານີ້ຢ່າງເດັດຂາດ.

4 ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງເຮັດໃຫ້ພຣະບັນຍັດສຳເລັດຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ບັນຊາຂ້າພະເຈົ້າ; ແລະ ເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າບອກຄວາມຈິງແກ່ພວກທ່ານ, ພວກທ່ານ

ຈຶ່ງຄຽດແຄ້ນໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າ. ແລະ ອີກຢ່າງໜຶ່ງ, ເພາະຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ ພວກທ່ານຈຶ່ງຕັດສິນວ່າຂ້າພະເຈົ້າເປັນບ້າ.

5 ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຫລັງຈາກອະບິນາໄດໄດ້ກ່າວຂໍຄວາມນີ້ແລ້ວ, ຄົນຂອງກະສັດຂອງໂນອາຈຶ່ງບໍ່ກ້າຈັບເພິ່ນ, ເພາະວ່າພຣະວິນຍານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມາສະຖິດຢູ່ກັບເພິ່ນ; ແລະ ໃບໜ້າຂອງເພິ່ນສົ່ງແສງສະຫວ່າງອອກມາດ້ວຍລັດສະໝີຄືກັນກັບຕອນທີ່ໄດ້ເກີດກັບໂມເຊເວລາຢູ່ຈອມພູຊີນາຍ, ເວລາເພິ່ນສົນທະນາກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

6 ແລະ ອະບິນາໄດໄດ້ເວົ້າດ້ວຍອຳນາດ ແລະ ສິດອຳນາດຈາກພຣະເຈົ້າ; ແລະ ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າຕໍ່ໄປ, ໂດຍກ່າວວ່າ:

7 ພວກທ່ານເຫັນຢູ່ວ່າ ພວກທ່ານບໍ່ມີອຳນາດ ຈະ ຂ້າ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້, ດັ່ງນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຂໍຈົບຂ່າວສານຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນວ່າມັນແຕະຕ້ອງໃຈພວກທ່ານ ເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າບອກເຖິງຄວາມຈິງກ່ຽວກັບຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກທ່ານ.

8 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ຄຳເວົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ພວກທ່ານເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສົງໄສ ແລະ ປະຫລາດໃຈ, ແລະ ດ້ວຍຄວາມຄຽດແຄ້ນ.

9 ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຈົບຂ່າວຂອງຂ້າພະເຈົ້າ; ແລະ ບໍ່ສຳຄັນເລີຍວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າຈະໄປໃສຖ້າຫາກເປັນໄປວ່າຂ້າພະເຈົ້າລອດ.

10 ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຂໍບອກພວກທ່ານໄວ້ເທົ່ານີ້, ສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ພວກທ່ານກະທຳກັບຂ້າພະເຈົ້າຫລັງຈາກນີ້ ຈະເປັນເງົາຕາມມາເຖິງພວກທ່ານພາຍຫລັງ.

11 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຈະອ່ານພຣະບັນຍັດສ່ວນທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ, ເພາະຂ້າພະເຈົ້າເຫັນວ່າມັນບໍ່ມີຂຽນໄວ້ໃນໃຈຂອງພວກທ່ານເລີຍ; ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນວ່າ ພວກທ່ານໄດ້ສຶກສາ ແລະ ສັ່ງສອນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍເປັນສ່ວນໃຫຍ່ຕະຫລອດຊີວິດຂອງພວກທ່ານ.

12 ແລະ ບັດນີ້, ຈຶ່ງຈື່ຈຳຄຳທີ່ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ: ເຈົ້າບໍ່ຄວນເຮັດຮູບ ຫລື ຄວັດອັນໃດໄວ້ສຳລັບຕົນເອງ, ຫລື ຮູບສົມມຸດສິ່ງຂອງອັນໃດໃນສະຫວັນ, ຫລື ສິ່ງຂອງໃນແຜ່ນດິນເບື້ອງລຸ່ມ, ຫລື ສິ່ງຂອງຢູ່ໃນນ້ຳໃຕ້ແຜ່ນດິນ.

13 ແລະ ອີກຢ່າງໜຶ່ງ: ເຈົ້າຈະບໍ່ກາບໄຫວ້ມັນ, ຫລື ຮັບໃຊ້ມັນ; ເພາະວ່າເຮົາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ອິດສາ, ຊຶ່ງຈະມາຢ້ຽມຢາມຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງບັນພະບຸລຸດທັງລູກຫລານ, ຈົນເຖິງຄົນລຸ້ນທີສາມ ແລະ ທີ່ສິ່ງຂອງພວກເຂົາທີ່ກຽດຊັງເຮົາ;

14 ແລະ ຈະສະແດງຄວາມເມດຕາແກ່ຫລາຍພັນຄົນທີ່ຮັກເຮົາ ແລະ ຮັກສາບັນຍັດຂອງເຮົາ.

15 ເຈົ້າຈະບໍ່ໃຊ້ພຣະນາມຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າໄປໃນທາງຊົ່ວຮ້າຍ; ເພາະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະບໍ່ຖືວ່າ ຜູ້ທີ່ໃຊ້ພຣະນາມ

ຂອງພຣະອົງໄປໃນທາງຊົ່ວຮ້າຍບໍ່ມີ
ຄວາມຜິດ.

16 ຈົ່ງລະນຶກເຖິງວັນຊະບາໂຕ, ແລະ
ຮັກສາມັນໃຫ້ສັກສິດ.

17 ເຈົ້າຈົ່ງເຮັດວຽກຫົກມື້, ແລະ ເຮັດ
ວຽກທັງໝົດຂອງເຈົ້າໃຫ້ແລ້ວ;

18 ແຕ່ມື້ທີເຈັດ, ວັນຊະບາໂຕຂອງ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງ
ເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະບໍ່ທ່າງານໃດໆ, ເຈົ້າພ້ອມ
ທັງລູກຊາຍຂອງເຈົ້າ, ທັງລູກສາວຂອງ
ເຈົ້າ, ພ້ອມທັງຄົນໃຊ້ຜູ້ຊາຍຂອງເຈົ້າ
ແລະ ຄົນໃຊ້ຜູ້ຍິງຂອງເຈົ້າ, ທັງຜູ້ງົວ
ຂອງເຈົ້າ, ທັງຄົນແປກໜ້າທີ່ຢູ່ໃນປະຕູ
ບ້ານຂອງເຈົ້າ;

19 ເພາະວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສ້າງສະ
ຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ, ແລະ ທະເລ,
ແລະ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ ຢູ່ໃນນັ້ນພາຍໃນຫົກ
ມື້; ສະນັ້ນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງອວຍພອນ
ວັນຊະບາໂຕ, ແລະ ເຮັດໃຫ້ມັນສັກສິດ.

20 ຈົ່ງນັບຖືບິດາມານດາຂອງເຈົ້າ,
ເພື່ອວັນເວລາຂອງເຈົ້າຈະຍາວນານຢູ່
ໃນແຜ່ນດິນ ຊຶ່ງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ອົງເປັນ
ພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າປະທານໃຫ້.

21 ເຈົ້າຈະບໍ່ຂ້າກັນ.

22 ເຈົ້າຈະບໍ່ຫລິ້ນຊູ. ເຈົ້າຈະບໍ່ລັກ.

23 ເຈົ້າຈະບໍ່ເປັນພະຍານເທັດ ແລະ
ຫາຄວາມໃສ່ຄົນບ້ານໃກ້ເຮືອນຄຽງຂອງ
ເຈົ້າ.

24 ເຈົ້າຈະບໍ່ລັກໂລບເອົາບ້ານເຮືອນ
ຂອງເພື່ອນບ້ານຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະບໍ່
ລັກໂລບເອົາເມຍຂອງເພື່ອນບ້ານຂອງ
ເຈົ້າ, ຫລື ຄົນໃຊ້ຜູ້ຊາຍຂອງເຂົາ, ຫລື
ຄົນໃຊ້ຜູ້ຍິງຂອງເຂົາ, ຫລື ງົວຂອງເຂົາ,

ຫລື ລໍ່ຂອງເຂົາ, ຫລື ສິ່ງຂອງໃດໆທີ່ເປັນ
ຂອງເພື່ອນບ້ານຂອງເຈົ້າ.

25 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ຫລັງຈາກອະບິນາໂດກ່າວຂໍຄວາມເຫລົ່າ
ນີ້ຈົບແລ້ວ ເພິ່ນກໍກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ:
ພວກທ່ານໄດ້ສົ່ງສອນຜູ້ຄົນພວກນີ້ໃຫ້
ພວກເຂົາຍຶດຖື ແລະ ເຮັດຕາມສິ່ງເຫລົ່າ
ນີ້ທັງໝົດ ເພື່ອຈະໄດ້ຮັກສາພຣະບັນຍັດ
ເຫລົ່ານີ້ຫລືບໍ່?

26 ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ,
ບໍ່ເລີຍ; ເພາະວ່າຖ້າຫາກພວກທ່ານ
ສົ່ງສອນ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຄົງບໍ່ໃຫ້
ຂ້າພະເຈົ້າອອກມາ ແລະ ທຳນາຍເຖິງ
ຄວາມຊົ່ວກ່ຽວກັບຜູ້ຄົນພວກນີ້ດອກ.

27 ແລະ ບັດນີ້ພວກທ່ານເວົ້າວ່າ
ຄວາມລອດມາເຖິງໂດຍທາງກົດຂອງ
ໂມເຊ. ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານ
ວ່າມັນເປັນການເໝາະສົມທີ່ພວກ
ທ່ານຈະຮັກສາກົດຂອງໂມເຊໄວ້; ແຕ່
ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ ເວລາ
ຈະມາເຖິງເມື່ອມັນບໍ່ສົມຄວນທີ່ຈະ
ຮັກສາກົດຂອງໂມເຊອີກຕໍ່ໄປ.

28 ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ຂ້າພະ
ເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ, ຄວາມລອດ
ບໍ່ໄດ້ມາເຖິງໂດຍທາງກົດຂອງໂມເຊ
ແຕ່ຝ່າຍດຽວ; ແລະ ຖ້າຫາກບໍ່ແມ່ນ
ການຊົດໃຊ້ຊຶ່ງພຣະເຈົ້າພຣະອົງເອງ
ຈະກະທຳໄປເພື່ອບາບ ແລະ ຄວາມ
ຊົ່ວຮ້າຍຂອງມະນຸດຂອງພຣະອົງແລ້ວ,
ພວກເຂົາກໍຕ້ອງຕາຍຢ່າງຫລີກລ້ຽງບໍ່ໄດ້,
ທັງໆທີ່ກົດຂອງໂມເຊມີຢູ່.

29 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບ
ພວກທ່ານວ່າ ສົມຄວນແລ້ວທີ່ຈະມີກົດ

ປະທານໃຫ້ລູກຫລານຂອງອິດສະຣາເອນ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເປັນກົດທີ່ເຄັ່ງຄັດທີ່ສຸດ; ເພາະພວກເຂົາເປັນຄົນແຂງຄໍ ແລະ ໄວທີ່ຈະເຮັດຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ, ແລະ ຊັກຊ້າທີ່ຈະລະນຶກເຖິງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ;

30 ດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງມີກົດປະທານໃຫ້ພວກເຂົາ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ກົດການປະຕິບັດ ແລະ ພິທີການອັນເປັນກົດ ຊຶ່ງພວກເຂົາຕ້ອງຍຶດຖືຢ່າງເຄັ່ງຄັດທຸກມື້, ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາລະນຶກເຖິງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາຕໍ່ພຣະອົງ.

31 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ, ທັງໝົດນີ້ເປັນແບບໄວ້ສຳລັບສິ່ງທີ່ຈະມາເຖິງ.

32 ແລະ ບັດນີ້, ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈກົດເຫລົ່ານີ້ແລ້ວບໍ່? ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ, ບໍ່ເລີຍ, ພວກເຂົາບໍ່ເຂົ້າໃຈກົດທຸກຄົນ; ແລະ ນີ້ເພາະຄວາມແຂງກະດ້າງຂອງໃຈຂອງພວກເຂົາ; ເພາະວ່າພວກເຂົາບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າ ບໍ່ມີຜູ້ໃດເລີຍຈະລອດໄດ້ເວັ້ນເສຍແຕ່ໂດຍການໂຖ່ຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ.

33 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ໂມເຊບໍ່ໄດ້ທຳນາຍແກ່ພວກເຂົາກ່ຽວກັບການສະເດັດມາຂອງພຣະເມຊີອາ, ແລະວ່າພຣະເຈົ້າຈະໂຖ່ຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງບໍ່? ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຖິງແມ່ນວ່າສາດສະດາທຸກຄົນທີ່ທຳນາຍໄວ້ນັບແຕ່ການເລີ່ມຕົ້ນຂອງໂລກມາ—ກໍໄດ້ເວົ້າເຖິງເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ບໍ່ຫລາຍກໍໜ້ອຍແມ່ນບໍ່?

34 ພວກເພິ່ນບໍ່ໄດ້ກ່າວໄວ້ບໍ່ວ່າ ພຣະເຈົ້າພຣະອົງເອງຈະສະເດັດມາໃນບັນດາ

ລູກຫລານມະນຸດ, ແລະ ຮັບເອົາຮູບລັກສະນະຂອງມະນຸດ, ແລະ ຈະສະເດັດໄປໂດຍອຳນາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຕາມຜົນແຜ່ນດິນໂລກ?

35 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເພິ່ນບໍ່ໄດ້ກ່າວໄວ້ບໍ່ວ່າ ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ເກີດການພື້ນຄືນຊີວິດຂອງຄົນຕາຍ, ແລະວ່າພຣະອົງຈະຖືກຂົ່ມເຫັງ ແລະ ຈະທົນຕໍ່ຄວາມທຸກທໍລະມານ?

ບົດທີ 14

ເອຊາຢາກ່າວເຖິງພຣະເມຊີອາ—ຄວາມຕໍ່າຕ້ອຍ ແລະ ຄວາມເຈັບປວດຂອງພຣະເມຊີອາຕັ້ງໄວ້ແລ້ວ—ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ຈິດວິນຍານຂອງພຣະອົງຖະຫວາຍເພື່ອບາບ ແລະ ວົງວອນແທນຜູ້ລ່ວງລະເມີດ—ປຽບທຽບກັບເອຊາຢາ 53. ປະມານ 148 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເອຊາຢາບໍ່ໄດ້ເວົ້າບໍ່ວ່າ: ແມ່ນໃຜຈະເຊື່ອໃນສິ່ງທີ່ພວກເຮົາລາຍງານໄປ, ແລະ ພຣະຫັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສະແດງຕໍ່ຜູ້ໃດ?

2 ເພາະວ່າເພິ່ນຈະເຕີບໂຕໃຫຍ່ຂຶ້ນຕໍ່ໜ້າເພິ່ນຄືກັນກັບຕົນໄມ້ອ່ອນ, ແລະ ຮາກຈໍ່ອອກຈາກດິນແຫ້ງ; ເພິ່ນບໍ່ມີຮູບລັກສະນະ ແລະ ຄວາມງາມໃດໆ; ແລະ ເມື່ອພວກເຮົາເຫັນເພິ່ນວ່າ ບໍ່ມີຄວາມງາມເລີຍ ພວກເຮົາກໍບໍ່ປາຖະໜາເພິ່ນ.

3 ເພິ່ນຈະເປັນຜູ້ທີ່ຖືກໝິ່ນປະໝາດ ແລະ ຖືກຜູ້ຄົນປະຕິເສດ, ແລະ ເປັນຜູ້ມີຄວາມໂສກເສົ້າ ແລະ ສະຫລົດໃຈຄື

ກັນກັບວ່າ ພວກເຮົາໜີໜ້າຈາກເພິ່ນ; ເພິ່ນຈະເປັນຄົນທີ່ຖືກໝັ່ນປະໝາດ, ແລະ ພວກເຮົາບໍ່ນັບຖືເພິ່ນ.

4 ແນ່ນອນ ເພິ່ນຈະແບກຫາບເອົາ ຄວາມໂສກເສົ້າ, ແລະ ຄວາມເສົ້າສະ ຫລົດໃຈຂອງເຮົາໄວ້; ແຕ່ປານນັ້ນ ພວກ ເຮົາຍັງຖືວ່າເພິ່ນຖືກຕີ, ຖືກລົງໂທດຈາກ ພຣະເຈົ້າ, ແລະ ຮັບທຸກທໍລະມານ.

5 ແຕ່ວ່າເພິ່ນໄດ້ຮັບບາດເຈັບເພາະ ການລ່ວງລະເມີດຂອງພວກເຮົາ, ເພິ່ນມີ ຮອຍຊໍ້າເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກ ເຮົາ; ການຂັງນຕິເພື່ອຄວາມສັນຕິສຸກ ຂອງພວກເຮົາຢູ່ກັບເພິ່ນ; ແລະ ດ້ວຍ ຮອຍຖືກຕີຂອງເພິ່ນ ພວກເຮົາຈຶ່ງຖືກ ປົນປົວໃຫ້ດີ.

6 ພວກເຮົາທັງໝົດ, ເໝືອນດັ່ງໂຕແກະ ໄດ້ຫລົງທາງໄປ; ພວກເຮົາໄດ້ໄປຕາມ ເສັ້ນທາງຂອງໃຜລາວ; ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າໄດ້ວາງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທັງໝົດຂອງ ພວກເຮົາໄວ້ກັບພຣະອົງ.

7 ເພິ່ນຈະຖືກຂົ່ມເຫັງ, ແລະ ເພິ່ນຈະ ຫົນຕໍ່ຄວາມທຸກທໍລະມານ, ແຕ່ປານນັ້ນ ພຣະອົງຍັງບໍ່ເປີດປາກຂອງເພິ່ນເລີຍ; ເພິ່ນຖືກນຳເອົາໄປໂຮງຂ້າສັດຄືກັນກັບ ລູກແກະ, ແລະ ຄືກັບໂຕແກະທີ່ຍືນຢູ່ ເສີຍໆຕໍ່ໜ້າຄົນທີ່ຕັດຂົນຂອງມັນ ແລະ ເພິ່ນກໍບໍ່ເປີດປາກເລີຍ.

8 ເພິ່ນຖືກເອົາອອກຈາກຄຸກ ແລະ ຈາກການຕັດສິນ; ແລະ ແມ່ນໃຜຈະ ປະກາດຊົ່ວລຸ້ນຄົນຂອງເພິ່ນ? ເພາະ ວ່າເພິ່ນຖືກຕັດອອກຈາກແຜ່ນດິນຂອງ ຄົນມີຊີວິດຢູ່; ເພາະເພິ່ນຖືກຕີເພື່ອການ ລ່ວງລະເມີດຂອງຜູ້ຄົນຂອງເຮົາ.

9 ແລະ ເພິ່ນຖືກຝັງໄວ້ນຳຄົນຊົ່ວ, ແລະ ນຳພວກເສດຖີ; ທັງໆທີ່ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ ເຮັດຄວາມຊົ່ວ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຫລອກ ລວງໃດໆຢູ່ໃນປາກຂອງເພິ່ນເລີຍ.

10 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າຍັງພໍພຣະໄທປ່ອຍໃຫ້ເພິ່ນບວບ ຊໍ້າ; ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ເພິ່ນໂສກເສົ້າ; ເວລາພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ຈິດວິນຍານ ຂອງເພິ່ນເປັນເຄື່ອງຖະຫວາຍເພື່ອບາບ ເພິ່ນຈະເຫັນລູກຫລານຂອງເພິ່ນ, ພຣະ ອົງຈະໃຫ້ວັນເວລາຂອງເພິ່ນຍືດຍາວ, ແລະ ຄວາມພໍພຣະໄທຂອງພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າຈະຮຸ່ງເຮືອງໃນວັນຂອງເພິ່ນ.

11 ພຣະອົງຈະເບິ່ງຄວາມເຈັບປວດ ຂອງຈິດວິນຍານຂອງເພິ່ນ, ແລະ ຈະ ພໍພຣະໄທ; ໂດຍຄວາມຮູ້ຂອງເພິ່ນ ຜູ້ ຮັບໃຊ້ທີ່ຊອບທຳຂອງເຮົາຈະຮັບຮອງ ຄົນຢ່າງຫລວງຫລາຍ; ເພາະເພິ່ນຈະ ແບກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນ.

12 ສະນັ້ນ ເຮົາຈະແບ່ງສ່ວນໜຶ່ງໃຫ້ ເພິ່ນກັບຄົນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່, ແລະ ເພິ່ນຈະ ແບ່ງຊັບທີ່ປຸ້ນກັບຄົນທີ່ແຂງແຮງ; ເພາະ ເພິ່ນເທຈິດວິນຍານຂອງເພິ່ນອອກຈົນ ເຖິງຄວາມຕາຍ; ແລະ ເພິ່ນຖືກນັບເຂົ້າຢູ່ ກັບຄົນທີ່ລ່ວງລະເມີດ; ແລະ ເພິ່ນແບກ ບາບຂອງຄົນຢ່າງຫລວງຫລາຍໄວ້, ແລະ ວົງວອນແທນຄົນທີ່ລ່ວງລະເມີດ.

ບົດທີ 15

ພຣະເຢຊູເປັນທັງພຣະບິດາ ແລະ ພຣະ ບຸດໄດ້ແນວໃດ—ພຣະອົງໄດ້ອ້ອນວອນ ແລະ ແບກຫາບການລ່ວງລະເມີດຂອງ

ຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງ—ພວກເຂົາກັບສາດສະດາຜູ້ບໍລິສຸດທັງໝົດເປັນລູກຫລານຂອງພຣະອົງ—ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ມີການພົ້ນຄົນຊີວິດ—ເດັກນ້ອຍໆມີຊີວິດນິລັນດອນ. ປະມານ 148 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ບັດນີ້ອະບິນາໄດກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ: ຂ້າພະເຈົ້າຢາກໃຫ້ພວກທ່ານເຂົ້າໃຈວ່າ ພຣະເຈົ້າພຣະອົງເອງຈະສະເດັດມາຫາບັນດາລູກຫລານມະນຸດ ແລະ ຈະໄຖ່ຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງ.

2 ແລະ ຍ້ອນວ່າພຣະອົງຈະໄດ້ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ ພຣະອົງຈະຖືກເອີ້ນວ່າ ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ຂຶ້ນກັບເນື້ອໜັງ ແລະ ຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະບິດາ, ຈຶ່ງເປັນທັງພຣະບິດາ ແລະ ພຣະບຸດ—

3 ພຣະບິດາ, ເພາະວ່າພຣະອົງແຕ່ງຂຶ້ນໂດຍອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ; ແລະ ພຣະບຸດ, ຍ້ອນວ່າມີຮ່າງກາຍທາງເນື້ອໜັງ; ຈຶ່ງເປັນທັງພຣະບຸດ ແລະ ພຣະບິດາແນວນັ້ນ—

4 ແລະ ທັງສອງພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າອົງດຽວ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເປັນພຣະບິດາຜູ້ສະຖິດນິລັນດອນແຫ່ງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ.

5 ແລະ ເນື້ອໜັງຈຶ່ງຂຶ້ນຢູ່ກັບພຣະວິນຍານດັ່ງນັ້ນ, ຫລື ພຣະບຸດກັບພຣະບິດາ, ໂດຍເປັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງດຽວ ທີ່ຍອມຕໍ່ການລ້ຳລວງ, ແລະ ບໍ່ຍອມຜ່າຍແພ້ຕໍ່ສິ່ງລ້ຳລວງ, ແຕ່ພຣະອົງຍອມທົນທຸກຕໍ່ການເຍາະເຍີ້ຍ, ແລະ ການຂັງເກີດ, ແລະ ຖືກຂັບໄລ່ອອກໄປ, ແລະ ຖືກຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງປະຕິເສດ.

6 ແລະ ຫລັງຈາກສິ່ງທັງໝົດນີ້, ຫລັງຈາກໄດ້ກະທຳສິ່ງມະຫັດສະຈັນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຫລາຍຢ່າງໃນບັນດາລູກຫລານມະນຸດແລ້ວ, ພຣະອົງຈະຖືກນຳໄປ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນດັ່ງເອຊາຢາກ່າວເໝືອນດັ່ງໂຕແກະທີ່ຍືນເສີຍຢູ່ຕໍ່ໜ້າຄົນຕັດຂົນຂອງມັນສັນໃດ, ພຣະອົງຈະບໍ່ເປີດພຣະໂອດຂອງພຣະອົງສັນນັ້ນ.

7 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຖິງປານນັ້ນພຣະອົງຍັງຖືກນຳໄປຄຶງໄວ້ເທິງໄມ້ກາງແຂນ ແລະ ຖືກຂ້າ, ແລະ ເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງຈະກັບກາຍມາເປັນຄວາມຕາຍ, ເພື່ອປະສົງຂອງພຣະບຸດຈະຖືກກິນລົງໄປໃນພຣະປະສົງຂອງພຣະບິດາ.

8 ແລະ ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ສາຍຮັດແຫ່ງຄວາມຕາຍຂາດອອກ, ມີໄຊຊະນະຕໍ່ຄວາມຕາຍ, ປະທານອຳນາດໃຫ້ພຣະບຸດເພື່ອວົງວອນແທນລູກຫລານມະນຸດ—

9 ໂດຍທີ່ໄດ້ສະເດັດຂຶ້ນໄປສະຫວັນ, ໂດຍທີ່ມີອຸທອນແຫ່ງຄວາມເມດຕາສົງສານ; ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມກະລຸນາ, ຮັກຫອມລູກຫລານມະນຸດ ຊຶ່ງຢູ່ລະຫວ່າງພວກເຂົາ; ແລະ ຄວາມຍຸດຕິທຳເຮັດໃຫ້ສາຍຮັດແຫ່ງຄວາມຕາຍຂາດອອກ; ຮັບເອົາຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ການລ່ວງລະເມີດຂອງພວກເຂົາມາໄວ້ນຳພຣະອົງເອງ, ແລະ ໄຖ່ພວກເຂົາ, ແລະ ຕອບສະໜອງຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການຂອງຄວາມຍຸດຕິທຳ.

10 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ, ແມ່ນໃຜຈະປະກາດຊົ່ວລຸ້ນຄົນຂອງພຣະອົງໄດ້? ຈົ່ງເບິ່ງ,

ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ ເວລາທີ່ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ຈິດວິນຍານຂອງພຣະອົງເປັນເຄື່ອງຖະຫວາຍເພື່ອບາບ ແລ້ວພຣະອົງຈະຫລົງເຫັນລູກຫລານຂອງພຣະອົງ. ແລະ ບັດນີ້ພວກທ່ານຈະວ່າແນວໃດ? ແລະ ຜູ້ໃດຈະເປັນລູກຫລານຂອງພຣະອົງ?

11 ຈົ່ງເບິ່ງ ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ, ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ໄດ້ຍິນຄໍາເວົ້າຂອງສາດສະດາ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ສາດສະດາຜູ້ບໍລິສຸດທັງໝົດ ຊຶ່ງໄດ້ທໍານາຍກ່ຽວກັບການສະເດັດມາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ—ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ, ຄົນທັງຫລາຍຜູ້ທີ່ເຊື່ອຟັງຄໍາເວົ້າຂອງພວກເພິ່ນ, ແລະ ເຊື່ອວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະໄຖ່ຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງ, ແລະ ລໍຖ້າມື້ນັ້ນເພື່ອການບົດບາບຂອງພວກເຂົາ, ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ, ຄົນພວກນີ້ຄືລູກຫລານຂອງພຣະອົງ, ຫລືວ່າທາຍາດຂອງອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ.

12 ເພາະວ່າຄົນພວກນີ້ຄືຄົນທີ່ພຣະອົງຈະແບກບາບຂອງພວກເຂົາໄວ້; ແລະ ຄົນພວກນີ້ຄືຄົນທີ່ພຣະອົງຈະສິ້ນພຣະຊົນແທນເພື່ອໄຖ່ພວກເຂົາອອກຈາກການລ່ວງລະເມີດຂອງພວກເຂົາ. ແລະ ບັດນີ້, ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນລູກຫລານຂອງພຣະອົງບໍ່?

13 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ສາດສະດາທຸກຄົນບໍ່ໄດ້ເປີດປາກທໍານາຍບໍ່, ຊຶ່ງບໍ່ໄດ້ຕົກຢູ່ໃນການລ່ວງລະເມີດ, ຂ້າພະເຈົ້າໝາຍເຖິງສາດສະດາຜູ້ບໍລິສຸດທັງໝົດນັບຕັ້ງແຕ່ການເລີ່ມຕົ້ນຂອງໂລກ? ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວ

ກັບພວກທ່ານວ່າ ພວກເພິ່ນແມ່ນລູກຫລານຂອງພຣະອົງ.

14 ແລະ ຄົນເຫລົ່ານີ້ຄື ຜູ້ປະກາດຄວາມສະຫງົບສຸກ ແລະ ນໍາເອົາຂ່າວປະເສີດຂອງຄວາມດີມາ, ຜູ້ປະກາດຄວາມລອດ; ແລະ ກ່າວກັບສີໂອນວ່າ: ພຣະເຈົ້າຊົງປົກຄອງ!

15 ແລະ ໂອ້ ຕີນຂອງພວກເພິ່ນທີ່ຢູ່ເທິງພູນັ້ນງາມພຽງໃດ!

16 ແລະ ອີກເທື່ອໜຶ່ງ, ຕີນຂອງຜູ້ທີ່ຢູ່ເທິງພູ ຊຶ່ງປະກາດຄວາມສັນຕິສຸກນັ້ນງາມພຽງໃດ!

17 ແລະ ອີກເທື່ອໜຶ່ງ, ຕີນຂອງຜູ້ຢູ່ເທິງພູ ຊຶ່ງປະກາດຄວາມສັນຕິສຸກຕັ້ງແຕ່ເວລານັ້ນມາງາມພຽງໃດ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຕັ້ງແຕ່ເວລານີ້ ແລະ ຕະຫລອດໄປ!

18 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ, ນີ້ຍັງບໍ່ທັນໝົດ, ເພາະວ່າໂອ້ ພຣະບາດຂອງຜູ້ທີ່ຢູ່ເທິງພູທີ່ນໍາເອົາຂ່າວປະເສີດມານັ້ນງາມພຽງໃດ, ນັ້ນຄືຜູ້ກໍ່ຕັ້ງຄວາມສັນຕິສຸກ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຜູ້ໄດ້ໄຖ່ຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພຣະອົງຜູ້ປະທານຄວາມລອດໃຫ້ແກ່ຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງ;

19 ເພາະວ່າ ຖ້າຫາກບໍ່ມີການໄຖ່ທີ່ພຣະອົງເຮັດເພື່ອຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງ ຊຶ່ງຖືກຕຽມໄວ້ແລ້ວຕັ້ງແຕ່ການວາງຮາກຖານຂອງໂລກນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ, ຖ້າຫາກບໍ່ມີການໄຖ່ນີ້ແລ້ວ, ມະນຸດທັງໝົດຕ້ອງຕາຍ.

20 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ສາຍຮັດແຫ່ງຄວາມຕາຍຈະຂາດອອກ ແລະ ພຣະບຸດຈະປົກຄອງ ແລະ ມີອໍານາດເໝືອກວ່າຄວາມ

ຕາຍ; ດັ່ງນັ້ນ, ພຣະອົງຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ເກີດ ການຟື້ນຄືນຊີວິດຂອງຄົນຕາຍມີຂຶ້ນ.

21 ແລະ ການຟື້ນຄືນຊີວິດຈະເກີດຂຶ້ນ, ແມ່ນການຟື້ນຄືນຊີວິດຄັ້ງທຳອິດ; ແທ້ຈິງ ແລ້ວ, ແມ່ນການຟື້ນຄືນຊີວິດຂອງຜູ້ທີ່ ເປັນມາແລ້ວ, ແລະ ທີ່ເປັນ, ແລະ ທີ່ຈະ ເປັນ ແມ່ນແຕ່ຈົນເຖິງການຟື້ນຄືນຊີວິດ ຂອງພຣະຄຣິດ—ເພາະເຊັ່ນນີ້ພຣະອົງ ຈະຊົງໄດ້ຮັບເອີ້ນ.

22 ແລະ ບັດນີ້ການຟື້ນຄືນຊີວິດຂອງ ສາດສະດາທັງໝົດ, ແລະ ຄົນທັງຫລາຍ ທີ່ເຊື່ອຖືໃນຄຳເວົ້າຂອງພວກເພິ່ນ, ຫລື ຄົນທັງຫລາຍທີ່ໄດ້ຮັກສາພຣະບັນຍັດ ຂອງພຣະເຈົ້າ, ຈະອອກມາຫາການຟື້ນ ຄືນຊີວິດຄັ້ງທຳອິດ; ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຂົາຈຶ່ງ ມີການຟື້ນຄືນຊີວິດຄັ້ງທຳອິດ.

23 ພວກເຂົາຈະຖືກຍົກຂຶ້ນໃຫ້ຢູ່ກັບ ພຣະເຈົ້າຜູ້ໂຖ່ພວກເຂົາ; ດ້ວຍວິທີນີ້ ພວກເຂົາຈຶ່ງຈະມີຊີວິດນິລັນດອນ ໂດຍ ພຣະຄຣິດຜູ້ເຮັດໃຫ້ສາຍຮັດແຫ່ງຄວາມ ຕາຍນັ້ນຂາດອອກ.

24 ແລະ ຄົນເຫລົ່ານີ້ຄືຄົນທີ່ມີສ່ວນໃນ ການຟື້ນຄືນຊີວິດຄັ້ງທຳອິດ; ແລະ ຄົນ ພວກນີ້ຄືຄົນທີ່ຕາຍໃນຄວາມໂງ່ຈ້າຂອງ ພວກເຂົາກ່ອນພຣະຄຣິດສະເດັດມາ, ໂດຍທີ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຮັບປະກາດເລື່ອງ ຄວາມລອດເລີຍ. ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໄດ້ນຳເອົາການກັບຄືນຂອງຄົນເຫລົ່ານີ້; ແລະ ພວກເຂົາຈຶ່ງມີສ່ວນໃນການຟື້ນຄືນ ຊີວິດຄັ້ງທຳອິດ, ຫລື ມີຊີວິດນິລັນດອນ, ໂດຍຖືກໂຖ່ໂດຍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

25 ແລະ ເດັກນ້ອຍໆກໍມີຊີວິດນິລັນ ດອນຄືກັນ.

26 ແຕ່ຈຶ່ງເບິ່ງ, ແລະ ຈົ່ງຢ້ານກົວ ແລະ ຕົວສັ່ນຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ; ເພາະພວກທ່ານຄວນຈະສັ່ນສະທ້ານ; ເພາະວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະບໍ່ໂຖ່ຜູ້ໃດ ທີ່ທໍລະຍົດຕໍ່ພຣະອົງ ແລະ ຕາຍໄປ ໃນບາບຂອງພວກເຂົາ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຖິງແມ່ນຄົນທັງຫລາຍຜູ້ທີ່ຕາຍໄປໃນ ບາບຂອງພວກເຂົາ ນັບຕັ້ງແຕ່ໂລກໄດ້ ກໍຕັ້ງຂຶ້ນມາ, ທີ່ທໍລະຍົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າໂດຍ ເຈດຕະນາ, ໂດຍທີ່ຮູ້ຈັກພຣະບັນຍັດ ຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວແຕ່ບໍ່ຮັກສາມັນ; ຄົນ ເຫລົ່ານີ້ຄືພວກທີ່ບໍ່ມີສ່ວນໃນການຟື້ນ ຄືນຊີວິດຄັ້ງທຳອິດ.

27 ດັ່ງນັ້ນ ພວກທ່ານບໍ່ຄວນຕົວສັ່ນ ບໍ່? ເພາະວ່າຄວາມລອດຈະບໍ່ມາເຖິງຄົນ ເຊັ່ນນັ້ນ; ເພາະວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະບໍ່ ໂຖ່ຄົນເຊັ່ນນັ້ນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າຈະໂຖ່ຄົນເຊັ່ນນັ້ນບໍ່ໄດ້; ເພາະວ່າ ພຣະອົງປະຕິເສດພຣະອົງເອງບໍ່ໄດ້; ເພາະພຣະອົງປະຕິເສດຄວາມຍຸດຕິທຳ ບໍ່ໄດ້ເມື່ອມີການຮຽກຮ້ອງ.

28 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກ ທ່ານວ່າ ເວລາຈະມາເຖິງທີ່ຄວາມລອດ ຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຖືກປາວປະກາດ ແກ່ທຸກປະຊາຊາດ, ທຸກຕະກຸນ, ທຸກ ພາສາ, ແລະ ທຸກຜູ້ຄົນທັງປວງ.

29 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຂ້າແດ່ພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າ, ຄົນຍາມຂອງພຣະອົງຈະຮ້ອງດ້ວຍ ສຽງດັງຂອງພວກເຂົາ; ພວກເຂົາຈະຮ້ອງ ເພງເປັນສຽງດຽວກັນ; ເພາະວ່າພວກ ເຂົາຈະເຫັນດ້ວຍຕາເມື່ອພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າຈະນຳເອົາສີໂອນຄືນມາ.

30 ຈົ່ງເບິ່ງສຽງປີຕີຍິນດີ, ຮ້ອງເພງນຳ

ກັນ, ກຸງເຢຣູຊາເລັມເອີຍ ເຈົ້າຜູ້ທີ່ເປັນ ເມືອງຮົກຮ້າງ; ເພາະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໄດ້ອອຍໃຈຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງແລ້ວ, ພຣະອົງໄດ້ໂຕ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມແລ້ວ.

31 ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກາງແຂນອັນ ສັກສິດຂອງພຣະອົງຕໍ່ສາຍຕາຂອງທຸກ ປະຊາຊາດ; ແລະ ທຸກໆຊົນຊາດຂອງ ແຜ່ນດິນໂລກຈະເຫັນຄວາມລອດຈາກ ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ.

ບົດທີ 16

ພຣະເຈົ້າໄຖ່ມະນຸດ ຈາກສະພາບອັນ ຫລົງທາງ ແລະ ຕົກຕ່ຳຂອງພວກເຂົາ— ຜູ້ທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍກາມມະລົມຈະເປັນຢູ່ ຄືກັບວ່າບໍ່ໄດ້ຮັບການໄຖ່—ພຣະຄຣິດ ເຮັດໃຫ້ເກີດການພົ້ນຄົນຊີວິດທີ່ເປັນນິດ ຫລື ຄວາມອັບປະໂຫຍດອັນບໍ່ມີວັນສິ້ນ ສຸດ. ປະມານ 148 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ບັດນີ້, ເຫດການໄດ້ບັງເກີດ ຂຶ້ນຄື ເມື່ອອະບິນາໂດເວົ້າຂໍຄວາມນີ້ ແລ້ວ ເພິ່ນໄດ້ເດີນອອກໄປ ແລະ ກ່າວ ວ່າ: ເວລາຈະມາເຖິງເມື່ອຄົນທັງຫລາຍ ຈະເຫັນຄວາມລອດຈາກພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າ; ເມື່ອທຸກປະຊາຊາດ, ທຸກຕະກຸນ, ທຸກພາສາ, ແລະ ທຸກຜູ້ຄົນທັງປວງຈະ ເຫັນພ້ອມກັນ, ແລະ ຈະຮັບສາລະພາບ ຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າວ່າ ການ ພິພາກສາຂອງພຣະອົງນັ້ນຍຸດຕິທຳ.

2 ແລະ ເມື່ອນັ້ນຄົນຊົ່ວຈະຖືກຂັບໄລ່ ອອກໄປ, ແລະ ພວກເຂົາຈະມີເຫດໃຫ້ ຮ້ອງຄາງຂຶ້ນ, ແລະ ຮ້ອງໄຫ້, ແລະ ຈົມ ວ່າ, ແລະ ກັດແຂ້ວຄົງວຸ້ນ; ແລະ ນີ້ເປັນ

ຍ້ອນວ່າພວກເຂົາບໍ່ເຊື່ອຟັງສຸລະສຽງ ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ດັ່ງນັ້ນ ພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ໄຖ່ພວກເຂົາ.

3 ເພາະວ່າ ພວກເຂົາເປັນຄົນມີກາມ ມະລົມ ແລະ ຕ່ຳຊ້າ, ແລະ ມານມີອຳ ນາດເໜືອພວກເຂົາ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ງູເຖົາ ໂຕນັ້ນໄດ້ຫລອກລວງບົດາມານດາຜູ້ທຳ ອິດຂອງພວກເຮົາ, ຊຶ່ງເປັນມາຂອງສາ ເຫດຂອງການຕົກຂອງພວກເພິ່ນ; ຈຶ່ງ ເປັນສາເຫດໃຫ້ມະນຸດຊາດທັງປວງກັບ ມາມີກາມມະລົມ, ຕັນຫາ, ໜ້າມືດ, ຕ່ຳ ຊ້າ, ຮູ້ຈັກຄວາມຊົ່ວຈາກຄວາມດີ, ຍອມ ຕົນຂຶ້ນກັບມານ.

4 ມະນຸດຊາດທັງປວງຈຶ່ງຫລົງທາງ ໄປແນວນັ້ນ; ແລະ ຈຶ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາ ຈະຫລົງທາງຢູ່ຢ່າງບໍ່ມີວັນສຸດ ຖ້າຫາກ ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໄຖ່ຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງໃຫ້ ພົ້ນຈາກສະພາບອັນຫລົງທາງ ແລະ ຕົກ ຕ່ຳຂອງພວກເຂົາ.

5 ແຕ່ຈຶ່ງຈຳໄວ້ວ່າ ຜູ້ໃດທີ່ຍັງຄົງຢູ່ໃນ ສະພາບແຫ່ງກາມມະລົມຂອງຕົນເອງ, ແລະ ດຳເນີນຕໍ່ໄປໃນທາງຂອງບາບ ແລະ ການທໍລະຍົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ຜູ້ນັ້ນຈະ ຍັງຄົງຢູ່ໃນສະພາບຕົກຕ່ຳຂອງຕົນ ແລະ ມານມີອຳນາດທັງໝົດເໜືອເຂົາ. ດັ່ງນັ້ນ ເຂົາຈຶ່ງເປັນຄືກັນກັບບໍ່ມີການໄຖ່ເລີຍ, ເປັນສັດຕູຂອງພຣະເຈົ້າ; ແລະ ມານກໍ ເປັນສັດຕູຂອງພຣະເຈົ້າຄືກັນ.

6 ແລະ ບັດນີ້ຖ້າຫາກພຣະຄຣິດບໍ່ສະ ເດັດມາຍັງແຜ່ນດິນໂລກ, ກ່າວເຖິງສິ່ງ ທີ່ຈະມາເຖິງເໝືອນດັ່ງມັນມາເຖິງແລ້ວ, ການໄຖ່ກໍຈະມີຂຶ້ນບໍ່ໄດ້.

7 ແລະ ຖ້າຫາກພຣະຄຣິດບໍ່ລຸກຂຶ້ນ

ຈາກຄວາມຕາຍ, ຫລືວ່າເຮັດໃຫ້ສາຍຮັດ ແຫ່ງຄວາມຕາຍຂາດອອກ ເພື່ອໃຫ້ຫລຸມ ຝັງສົບບໍ່ມີໄຊຊະນະ, ແລະ ເພື່ອຄວາມ ຕາຍຈະບໍ່ມີຄວາມເຈັບປວດ, ແລ້ວຈະບໍ່ ມີການຟື້ນຄືນຊີວິດເລີຍ.

8 ແຕ່ມັນມີການຟື້ນຄືນຊີວິດ, ດັ່ງນັ້ນ ຫລຸມຝັງສົບຈິ່ງບໍ່ມີໄຊຊະນະ, ແລະ ຄວາມເຈັບປວດແຫ່ງຄວາມຕາຍຈະຖືກ ກືນເຂົ້າໄປໃນພຣະຄຣິດ.

9 ພຣະອົງເປັນແສງສະຫວ່າງ ແລະ ຊີວິດຂອງໂລກ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເປັນແສງ ສະຫວ່າງອັນບໍ່ມີປ່ອນສິ້ນສຸດ, ຊຶ່ງຈະບໍ່ ມີຄວາມມືດເລີຍ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມັນເປັນ ຊີວິດອັນບໍ່ມີປ່ອນສິ້ນສຸດ ຊຶ່ງຈະບໍ່ມີ ຄວາມຕາຍເລີຍ.

10 ເຖິງແມ່ນວ່າຮ່າງກາຍທີ່ເປັນມະຕະ ນີ້ຈະຖືກສວມໃສ່ຄວາມເປັນອະມະຕະ, ແລະ ຄວາມເນົ່າເປື້ອຍຈະສວມໃສ່ ຄວາມບໍ່ເນົ່າເປື້ອຍ, ແລະ ຈະຖືກນຳໄປ ຍືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າບ່ອນພິພາກສາຂອງພຣະ ເຈົ້າ, ເພື່ອຮັບການຕັດສິນຈາກພຣະອົງ ຕາມການກະທຳຂອງພວກເຂົາ ບໍ່ວ່າ ການກະທຳນັ້ນດີ ຫລື ຊົ່ວ—

11 ຖ້າຫາກມັນດີ, ກໍໄປເຖິງການຟື້ນ ຄືນຊີວິດ ແລະ ມີຄວາມຜາສຸກອັນບໍ່ມີວັນ ສິ້ນສຸດ; ແລະ ຖ້າຫາກມັນຊົ່ວ, ກໍໄປເຖິງ ການຟື້ນຄືນຊີວິດສູ່ຄວາມອັບປະໂຫຍດ ອັນບໍ່ມີວັນສິ້ນສຸດ, ໂດຍຖືກສົ່ງໄປໃຫ້ ມານຜູ້ທີ່ພວກເຂົາຂຶ້ນກັບມັນ, ຊຶ່ງແມ່ນ ຄວາມອັບປະໂຫຍດ—

12 ໂດຍໄປຕາມຄວາມປະສົງອັນເຕັມ ໄປດ້ວຍກາມມະລົມ ແລະ ຄວາມປາ ຖະໜາຂອງພວກເຂົາເອງ ໂດຍບໍ່ເຄີຍ

ເອີ້ນຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ທັງໆທີ່ແຂນແຫ່ງ ຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງເດ່ອອກມາ ຫາພວກເຂົາ; ຊຶ່ງເປັນແຂນແຫ່ງຄວາມ ເມດຕາຂອງພຣະອົງເດ່ອອກມາຫາພວກ ເຂົາແລ້ວ, ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ຮັບເອົາ; ພວກເຂົາຖືກເຕືອນເຖິງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ຂອງພວກເຂົາ ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ປະຖິ້ມມັນ ເລີຍ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຮັບພຣະບັນຊາ ໃຫ້ກັບໃຈ ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ກັບໃຈເລີຍ.

13 ແລະ ບັດນີ້, ພວກທ່ານຈະບໍ່ສິ້ນສະ ທ້ານ ແລະ ກັບໃຈຈາກບາບຂອງພວກ ທ່ານບໍ່, ແລະ ຈົ່ງຈຳໄວ້ວ່າ ພຽງແຕ່ໃນ ແລະ ໂດຍທາງພຣະຄຣິດເທົ່ານັ້ນທີ່ ພວກທ່ານຈະລອດໄດ້?

14 ດັ່ງນັ້ນ, ຖ້າຫາກພວກທ່ານສັ່ງສອນ ກົດຂອງໂມເຊແລ້ວ, ກໍຕ້ອງສັ່ງສອນ ອີກວ່າ ມັນຈະເປັນເງົາຂອງສິ່ງທີ່ຈະມາ ເຖິງ—

15 ຈົ່ງສັ່ງສອນພວກເຂົາວ່າ ການໄຖ່ ມາເຖິງໂດຍທາງພຣະຄຣິດພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າ, ຜູ້ຊຶ່ງເປັນພຣະບິດານິລັນດອນອົງ ນີ້. ອາແມນ.

ບົດທີ 17

ແອວມາເຊື້ອ ແລະ ຂຽນຄຳເວົ້າຂອງ ອະບິນາໄດໄວ້—ອະບິນາໄດຕາຍຢ່າງ ທໍລະມານຢູ່ໃນກອງໄຟ—ເພິ່ນທຳນາຍ ເຖິງເຊື້ອໂລກ ແລະ ຄວາມຕາຍໃນ ຂະນະທີ່ເພິ່ນຖືກເຜົາຢູ່ໃນກອງໄຟ. ປະມານ 148 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເມື່ອອະບິນາໄດກ່າວຂໍ້ຄວາມເຫລົ່ານີ້ຈົບ

ແລ້ວ, ກະສັດໄດ້ສັ່ງໃຫ້ພວກປະໂລຫິດ ເອົາເພິ່ນໄປ ແລະ ໃຫ້ຂ້າເພິ່ນຖິ້ມເສຍ.

2 ແຕ່ມີຄົນໜຶ່ງໃນບັນດາພວກປະໂລຫິດນັ້ນຊື່ວ່າ ແອວມາ, ລາວເປັນຜູ້ສືບຕະກຸນຂອງນິໄຟຄືກັນ. ແລະ ລາວເປັນຄົນຫຸ່ມແໜ້ນ, ແລະ ລາວເຊື່ອໃນຄຳເວົ້າຂອງອະບິນາໄດ, ເພາະລາວຮູ້ກ່ຽວກັບຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ຊຶ່ງອະບິນາໄດໃຫ້ຖ້ອຍຄຳກ່ຽວກັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນ; ສະນັ້ນລາວຈຶ່ງວົງວອນກະສັດເພື່ອບໍ່ໃຫ້ກະສັດຄຽດແຄ້ນໃຫ້ອະບິນາໄດ, ແຕ່ໃຫ້ປ່ອຍເພິ່ນໄປໂດຍດີ.

3 ແຕ່ກະສັດໄດ້ຄຽດແຄ້ນຫລາຍຂຶ້ນ ແລະ ສັ່ງໃຫ້ຂັບໄລ່ແອວມາອອກໄປຈາກບັນດາພວກເຂົາ, ແລະ ໄດ້ສັ່ງຂ້າໃຊ້ໃຫ້ຕິດຕາມໄປເພື່ອຈະໄດ້ຂ້າລາວເສຍ.

4 ແຕ່ລາວໄດ້ໜີໄປກ່ອນ ແລະ ລີ້ຊ່ອນຕົວຢູ່ຈົນພວກເຂົາຫາບໍ່ເຫັນ. ແລະ ໂດຍທີ່ລີ້ຊ່ອນຕົວຢູ່ຫລາຍມື້ ລາວໄດ້ຂຽນຂໍ້ຄວາມຊຶ່ງອະບິນາໄດເວົ້າໄວ້ທັງໝົດ.

5 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືກະສັດໃຫ້ທະຫານຍາມຂອງຕົນລ້ອມອະບິນາໄດໄວ້ ແລະ ຈັບເພິ່ນ; ແລະ ພວກເຂົາມັດເພິ່ນ ແລະ ເອົາເພິ່ນເຂົ້າຄຸກ.

6 ແລະ ສາມມື້ຕໍ່ມາ, ກະສັດໄດ້ປຶກສາກັບພວກປະໂລຫິດຂອງຕົນ, ແລ້ວເພິ່ນຈຶ່ງສັ່ງໃຫ້ເອົາເພິ່ນມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າເພິ່ນອີກ.

7 ແລະ ເພິ່ນກ່າວກັບເພິ່ນວ່າ: ອະບິນາໄດ, ພວກເຮົາພົບຂໍ້ກ່າວຫາເຈົ້າແລ້ວ, ແລະ ເຈົ້າສົມຄວນທີ່ຈະຕາຍ.

8 ເພາະເຈົ້າເວົ້າວ່າ ພຣະເຈົ້າພຣະອົງເອງຈະສະເດັດລົງມາໃນບັນດາລູກຫລານມະນຸດ; ແລະ ບັດນີ້, ເພາະເຫດ

ນີ້ເຈົ້າຈະຕ້ອງຕາຍ ເວັ້ນເສຍແຕ່ເຈົ້າຈະຖອນຄຳເວົ້າທັງໝົດຊຶ່ງເຈົ້າເວົ້າບໍ່ດີກ່ຽວກັບພວກເຮົາ ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງເຮົາ.

9 ບັດນີ້ອະບິນາໄດກ່າວກັບເພິ່ນວ່າ: ຂ້ານ້ອຍກ່າວກັບທ່ານວ່າ, ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ຖອນຄຳເວົ້າຊຶ່ງຂ້ານ້ອຍໄດ້ເວົ້າກັບທ່ານກ່ຽວກັບຜູ້ຄົນພວກນີ້, ເພາະມັນເປັນຄວາມຈິງ; ແລະ ເພື່ອທ່ານຈະໄດ້ຮູ້ເຖິງຄວາມແນ່ນອນຂອງມັນ ຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງຍອມຕົວໃຫ້ຢູ່ໃນມືຂອງທ່ານ.

10 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ຂ້ານ້ອຍຈະຍອມເຖິງແມ່ນຈົນເຖິງສິ້ນລົມຫັນໃຈ, ແລະ ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ຖອນຄຳເວົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ, ແລະ ມັນຈະຍືນເປັນປະຈັກພະຍານກ່າວໂທດທ່ານ. ແລະ ຖ້າທາກທ່ານສັ່ງປະຫານຂ້ານ້ອຍ ທ່ານກໍເຮັດໃຫ້ຜູ້ບໍລິສຸດຕ້ອງເສຍຊີວິດ, ແລະ ການກະທຳເຊັ່ນນີ້ຈະຍືນເປັນປະຈັກພະຍານກ່າວໂທດທ່ານໃນວັນສຸດທ້າຍນຳອີກ.

11 ແລະ ບັດນີ້ກະສັດໂນອາເກືອບຈະປ່ອຍຕົວເພິ່ນໄປ ເພາະເພິ່ນຍ້ານກົວຄຳເວົ້າຂອງເພິ່ນ; ເພາະເພິ່ນຍ້ານວ່າ ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າຈະເກີດກັບເພິ່ນ.

12 ແຕ່ພວກປະໂລຫິດເບັງສຽງກ່າວໂທດເພິ່ນ, ແລະ ເລີ່ມກ່າວຫາເພິ່ນ, ມີຄຳວ່າ: ມັນສົບປະໝາດກະສັດ. ດັ່ງນັ້ນກະສັດຈຶ່ງຖືກຍຸຍົງໃຫ້ມີຄວາມຄຽດແຄ້ນໃຫ້ເພິ່ນ, ແລະ ເພິ່ນຈຶ່ງປ່ອຍເພິ່ນໃຫ້ຖືກປະຫານຊີວິດ.

13 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເຂົາໄດ້ຈັບເພິ່ນໄປ, ແລ້ວມັດເພິ່ນ ແລະ ໂບຍຕີຮ່າງກາຍຂອງເພິ່ນດ້ວຍ

ຫວາຍ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈົນໃຫ້ເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍ.

14 ແລະ ບັດນີ້ເມື່ອແປວໄຟເລີ່ມຈະໄຫມ້ເພິ່ນ, ເພິ່ນໄດ້ຮ້ອງໃສ່ພວກເຂົາ, ມີຄວາມວ່າ:

15 ຈົ່ງເບິ່ງ, ສິ່ງທີ່ພວກທ່ານກະທຳກັບ ຂ້າພະເຈົ້າສັນ ໃດ, ມັນ ກໍ ຈະເກີດ ກັບ ພວກ ທ່ານ ສັນນັ້ນ ຄື ລູກຫລານຂອງພວກທ່ານຈະເຮັດໃຫ້ຄົນຈຳນວນຫລວງຫລາຍໄດ້ຮັບຄວາມທຸກເວດທະນາເຖິງແມ່ນດ້ວຍຄວາມເຈັບປວດຂອງຄວາມຕາຍດ້ວຍໄຟ; ແລະ ມີເປັນເພາະພວກເຂົາເຊື່ອໃນການຊ່ອຍໃຫ້ລອດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ.

16 ແລະ ເຫດການຈະບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກທ່ານຈະທຸກທໍລະມານດ້ວຍເຊື້ອໂລກນາໆປະການ ເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກທ່ານ.

17 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ພວກທ່ານຈະຖືກລົງໂທດຮອບດ້ານ ແລະ ຖືກຂັບໄລ່ຕ້ອນໄປ ແລະ ກະຈັດກະຈາຍໄປທາງນັ້ນທາງນີ້, ຈະເປັນເໝືອນດັ່ງຜູງແກະປ່າທີ່ຖືກສັດປ່າຂັບໄລ່ປ່ອງຮ້າຍ.

18 ແລະ ໃນມື້ນັ້ນພວກທ່ານຈະຖືກລ່າ, ແລະ ພວກທ່ານຈະຖືກຈັບໄປໂດຍມີສັດຕູຂອງພວກທ່ານ, ແລະ ເມື່ອນັ້ນພວກທ່ານຈະຮັບທຸກເວດທະນາດ້ວຍຄວາມເຈັບປວດຂອງຄວາມຕາຍດ້ວຍໄຟດັ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຮັບທຸກຢູ່ໃນຂະນະນີ້.

19 ພຣະເຈົ້າຈະແກ້ແຄ້ນຄົນທີ່ທຳລາຍຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງດັ່ງນັ້ນ. ໂອ ຂ້າແດ່

ພຣະອົງເຈົ້າ, ຂໍຈົ່ງຮັບເອົາຈິດວິນຍານຂອງຂ້ານ້ອຍດ້ວຍເທິນ.

20 ແລະ ບັດນີ້ເມື່ອອະບິນາໄດກ່າວຂໍ້ຄວາມນີ້ແລ້ວ, ເພິ່ນກໍລົ້ມລົງຮັບຄວາມຕາຍດ້ວຍໄຟ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເພິ່ນຖືກປະຫານເພາະເພິ່ນບໍ່ຍອມປະຕິເສດພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ, ໂດຍໄດ້ຜະນຶກຄວາມຈິງຂອງຄຳເວົ້າຂອງເພິ່ນດ້ວຍຄວາມຕາຍ.

ບົດທີ 18

ແອວມາສັ່ງສອນຢ່າງງຽບງຽມ—ເພິ່ນໄດ້ຕັ້ງພັນທະສັນຍາຂອງການບັບຕິສະມາ ແລະ ບັບຕິສະມາໃນນ້ຳມ່ອນ—ເພິ່ນໄດ້ສ້າງຕັ້ງສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະຄຣິດ ແລະ ແຕ່ງຕັ້ງປະໂລຫິດ—ພວກເຂົາທຳງານລ້ຽງຕົວເອງ ແລະ ສອນຜູ້ຄົນ—ແອວມາກັບຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນຫລົບໜີຈາກກະສັດໂນອາ ເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ. ປະມານ 147-145 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືແອວມາ, ໄດ້ຫລົບໜີຈາກພວກຄົນໃຊ້ຂອງກະສັດໂນອາ, ໄດ້ກັບໃຈຈາກບາບ ແລະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງເພິ່ນ, ແລະ ທ່ອງທ່ຽວໄປໃນບັນດາຜູ້ຄົນຢ່າງງຽບງຽມ, ແລະ ເລີ່ມສອນຄຳຂອງອະບິນາໄດ—

2 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ຈະມາເຖິງ, ແລະ ກ່ຽວກັບການຟື້ນຄືນຊີວິດຂອງຄົນຕາຍນຳອີກ, ແລະ ການໄຖ່ຜູ້ຄົນ, ຊຶ່ງຈະຖືກເຮັດໃຫ້ເກີດຂຶ້ນໂດຍອຳນາດ, ແລະ ຄວາມທຸກເວດທະນາ, ແລະ ໂດຍການສິ້ນພຣະຊົນຂອງພຣະ

ຄຣິດ, ແລະ ການພື້ນຄົນຊີວິດ ແລະ ການສະເດັດຂຶ້ນໄປສະຫວັນຂອງພຣະອົງ.

3 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ສອນຄົນເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍທີ່ຍອມຟັງຄຳເວົ້າຂອງເພິ່ນ. ແລະ ເພິ່ນໄດ້ສອນພວກເຂົາຢ່າງງຽບງຽມເພື່ອກະສັດຈະບໍ່ຮູ້ເຖິງເລື່ອງນີ້. ແລະ ຫລາຍຄົນໄດ້ເຊື່ອຄຳເວົ້າຂອງເພິ່ນ.

4 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຄົນຫລາຍຕໍ່ຫລາຍທີ່ເຊື່ອເພິ່ນໄດ້ອອກໄປຫາບ່ອນໜຶ່ງຊຶ່ງເອີ້ນວ່າ ມໍມອນ, ຊຶ່ງກະສັດໄດ້ຕັ້ງຊື່ໃຫ້, ໂດຍທີ່ຢູ່ຊາຍແດນຂອງແຜ່ນດິນ ມັນຈຶ່ງມີສັດປ່າຢູ່ຢ່າງຫລວງຫລາຍບາງເວລາ ຫລື ຕາມລະດູການ.

5 ບັດນີ້, ທີ່ມໍມອນນັ້ນມີອ່າງນໍ້າບໍລິສຸດຢູ່ແຫ່ງໜຶ່ງ, ແລະ ແອວມາໄດ້ໄປຫາບ່ອນນັ້ນ, ມັນມີສຸມໄມ້ນ້ອຍທີ່ໜາແໜ້ນຢູ່ໃກ້ນໍ້າ, ຊຶ່ງເພິ່ນໄດ້ຊ່ອນຕົວຢູ່ໃນເວລາກາງເວັນໃຫ້ພົ້ນຈາກການຄົ້ນຫາຂອງກະສັດ.

6 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຄົນເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍທີ່ເຊື່ອເພິ່ນໄດ້ໄປບ່ອນນັ້ນ ເພື່ອຟັງຄຳເວົ້າຂອງເພິ່ນ.

7 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຫລັງຈາກຫລາຍມື້ ມັນມີຄົນເປັນຈຳນວນບໍ່ນ້ອຍໄປເຕົ້າໂຮມກັນຢູ່ທີ່ມໍມອນເພື່ອຟັງຄຳເວົ້າຂອງແອວມາ. ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຄົນທັງໝົດທີ່ເຊື່ອໃນຄຳເວົ້າຂອງເພິ່ນກໍໄດ້ມາເຕົ້າໂຮມກັນເພື່ອຟັງເພິ່ນ. ແລະ ເພິ່ນໄດ້ສັ່ງສອນພວກເຂົາ, ແລະ ໄດ້ສັ່ງສອນເຖິງການກັບໃຈ, ແລະ ການໄຖ່, ແລະ ການມີສັດທາໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

8 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ, ນີ້ຄືນໍ້າມໍມອນ (ເພາະເອີ້ນຊື່ມັນແບບນັ້ນ) ແລະ ບັດນີ້, ຍ້ອນວ່າພວກທ່ານປາຖະໜາຈະເຂົ້າມາຫາຜູ້ຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ມີຊື່ວ່າຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງ, ແລະ ເຕັມໃຈຈະແບກຫາບພາລະຂອງກັນແລະກັນ, ເພື່ອຈະໄດ້ແບ່ງເບົາ;

9 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ເຕັມໃຈທີ່ຈະເປັນທຸກກັບຄົນທີ່ເປັນທຸກ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈະປອບໃຈຄົນທີ່ຕ້ອງການຄວາມປອບໃຈ, ແລະ ຈະຍືນເປັນພະຍານຂອງພຣະເຈົ້າໃນທຸກເວລາ ແລະ ໃນທຸກສິ່ງ, ແລະ ໃນທຸກບ່ອນທີ່ພວກທ່ານຢູ່, ເຖິງແມ່ນຈົນເຖິງຄວາມຕາຍ, ເພື່ອພວກທ່ານຈະຖືກໄຖ່ໂດຍພຣະເຈົ້າ, ແລະ ຖືກນັບເຂົ້າຢູ່ກັບບັນດາຜູ້ຄົນຂອງການພື້ນຄົນຊີວິດຄັ້ງທຳອິດ, ເພື່ອພວກທ່ານຈະມີຊີວິດນິລັນດອນ—

10 ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ, ຖ້າຫາກສິ່ງນີ້ເປັນຄວາມປາຖະໜາຂອງໃຈຂອງພວກທ່ານແລ້ວ, ພວກທ່ານມີຫຍັງແດ່ຂັດຂ້ອງທີ່ຈະຮັບບັບຕິສະມາໃນພຣະນາມຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເພື່ອຈະເປັນພະຍານຕໍ່ພຣະອົງ, ວ່າພວກທ່ານໄດ້ເຂົ້າເຮັດພັນທະສັນຍາກັບພຣະອົງ, ວ່າພວກທ່ານຈະຮັບໃຊ້ພຣະອົງ ແລະ ຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ, ເພື່ອພຣະອົງຈະໄດ້ທຸ່ມເທພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງລົງມາເທິງພວກທ່ານຢ່າງຫລວງຫລາຍຍິ່ງຂຶ້ນ?

11 ແລະ ບັດນີ້ເມື່ອຜູ້ຄົນໄດ້ຍິນຂໍ້ຄວາມນີ້ແລ້ວ, ພວກເຂົາຕົບມືດ້ວຍ

ຄວາມສຸກ ແລະ ຮ້ອງອອກມາວ່າ: ນີ້ຄື ຄວາມປາຖະໜາຂອງໃຈຂອງພວກເຮົາ.

12 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດ ຂຶ້ນຄື ແອວມາໄດ້ພາເຮລາມ, ຊຶ່ງເປັນຄົນ ໜຶ່ງໃນກຸ່ມທຳອິດ, ແລະ ອອກໄປຍືນຢູ່ ໃນນ້ຳ, ແລະ ຮ້ອງວ່າ: ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າ ເອີຍ, ຂໍຈົ່ງໂປດທຸ້ມເທພຣະວິນຍານຂອງ ພຣະອົງລົງມາເທິງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ ດ້ວຍເທີນ, ເພື່ອລາວຈະໄດ້ກະທຳການນີ້ ດ້ວຍໃຈອັນບໍລິສຸດ.

13 ແລະ ເມື່ອເພິ່ນກ່າວຂໍ້ຄວາມນີ້ແລ້ວ, ພຣະວິນຍານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມາ ສະຖິດຢູ່ກັບເພິ່ນ, ແລະ ເພິ່ນໄດ້ກ່າວວ່າ: ເຮລາມ, ຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ບັບຕິສະມາທ່ານ ໂດຍສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດ ອຳນາດຍິ່ງໃຫຍ່, ຊຶ່ງເປັນປະຈັກພະຍານ ວ່າ ທ່ານໄດ້ເຂົ້າເຮັດພັນທະສັນຍາທີ່ຈະ ຮັບໃຊ້ພຣະອົງຈົນກວ່າທ່ານຈະຕາຍ ທາງຮ່າງກາຍທີ່ເປັນມະຕະ; ແລະ ຂໍໃຫ້ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຫລັງ ລົງມາເທິງທ່ານ; ແລະ ຂໍໃຫ້ພຣະອົງ ປະທານຊີວິດນິລັນດອນໃຫ້ແກ່ທ່ານ ໂດຍການໂຖ່ຂອງພຣະຄຣິດ, ຜູ້ທີ່ພຣະ ອົງຕຽມໄວ້ຕັ້ງແຕ່ການວາງຮາກຖານຂອງ ແຜ່ນດິນໂລກດ້ວຍເທີນ.

14 ແລະ ຫລັງຈາກແອວມາກ່າວ ຂໍ້ຄວາມນີ້ແລ້ວ, ທັງແອວມາ ແລະ ເຮ ລາມ ກໍຝັງຕົວຢູ່ໃນນ້ຳ; ແລະ ທັງສອງ ລຸກຂຶ້ນ ແລະ ອອກມາຈາກນ້ຳດ້ວຍ ຄວາມຊື່ນຊົມ, ເຕັມໄປດ້ວຍພຣະວິນ ຍານ.

15 ແລະ ແອວມາໄດ້ພາຄົນໜຶ່ງອອກ ໄປໃນນ້ຳອີກເປັນຄັ້ງທີສອງ, ແລະ ໃຫ້

ບັບຕິສະມາເຂົາຕາມແບບຢ່າງເໝືອນ ຄັ້ງທຳອິດ, ພຽງແຕ່ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຝັງຕົວຂອງ ເພິ່ນໃນນ້ຳອີກ.

16 ແລະ ຕາມວິທີນີ້ ເພິ່ນໄດ້ໃຫ້ບັບຕິ ສະມາແກ່ທຸກຄົນທີ່ອອກໄປຍັງບ່ອນມໍ ມອນ; ແລະ ພວກເຂົາມີຈຳນວນຢູ່ສອງ ຮ້ອຍສີ່ຄົນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ພວກເຂົາ ໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາໃນນ້ຳມໍມອນ, ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ.

17 ແລະ ພວກເຂົາຖືກເອີ້ນວ່າສາດສະ ໜາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ຫລື ສາດສະໜາ ຈັກຂອງພຣະຄຣິດ, ຕັ້ງແຕ່ເວລານັ້ນມາ. ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຜູ້ໃດກໍ ຕາມທີ່ໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາໂດຍອຳນາດ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ຖືກ ຮວມເຂົ້າໃນສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະອົງ.

18 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ແອວມາ, ໂດຍໄດ້ຮັບສິດອຳນາດຈາກ ພຣະເຈົ້າໃຫ້ແຕ່ງຕັ້ງປະໂລຫິດ; ເຖິງ ແມ່ນໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງປະໂລຫິດຄົນໜຶ່ງຕໍ່ທຸກ ຈຳນວນທ້າສິບຄົນຂອງພວກເຂົາ, ເພື່ອ ສົ່ງສອນພວກເຂົາ ແລະ ເພື່ອສອນຄົນ ເຫລົ່ານັ້ນເຖິງສິ່ງທີ່ກ່ຽວກັບອານາຈັກ ຂອງພຣະເຈົ້າ.

19 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ສັ່ງພວກເຂົາວ່າ ບໍ່ ໃຫ້ສອນສິ່ງອື່ນນອກຈາກເປັນສິ່ງທີ່ເພິ່ນ ສອນໄວ້, ແລະ ໄດ້ເວົ້າຈາກປາກຂອງ ສາດສະດາຜູ້ບໍລິສຸດ.

20 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເພິ່ນໄດ້ສັ່ງພວກເຂົາ ວ່າ ບໍ່ໃຫ້ສົ່ງສອນສິ່ງອື່ນນອກຈາກຈະ ເປັນເລື່ອງຂອງການກັບໃຈ ແລະ ມີ ສັດທາໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຜູ້ໄດ້ໂຖ່ຜູ້ຄົນ ຂອງພຣະອົງ.

21 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ສັ່ງພວກເຂົາວ່າ ບໍ່ຄວນມີການຂັດແຍ້ງກັນແຕ່ໃຫ້ຄວນມັງຫາດ້ວຍຕາດຽວກັນ ໂດຍມີສັດທາ ແລະ ບັບຕິສະມາດຽວ, ໂດຍໃຫ້ໃຈຂອງພວກເຂົາຜູກພັນກັນໄວ້ໃນຄວາມເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວ ແລະ ໃນຄວາມຮັກທີ່ມີຕໍ່ກັນ.

22 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ສັ່ງພວກເຂົາໃຫ້ສັ່ງສອນເຊັ່ນນັ້ນ. ແລະ ໂດຍວິທີນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງຈະກາຍເປັນລູກຂອງພຣະເຈົ້າ.

23 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ສັ່ງພວກເຂົາວ່າ ພວກເຂົາຄວນຖືວັນຊະບາໂຕ, ແລະ ຮັກສາມັນໃຫ້ສັກສິດ, ແລະ ທຸກໆມື້ພວກເຂົາຄວນຖະຫວາຍຄວາມຂອບຄຸນແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ.

24 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ສັ່ງພວກເຂົາອີກວ່າ ປະໂລຫິດຜູ້ທີ່ເພິ່ນແຕ່ງຕັ້ງໄວ້ຄວນທຳງານລ້ຽງຕົວເອງດ້ວຍມືຂອງຕົນ.

25 ແລະ ທຸກອາທິດມີມື້ໜຶ່ງທີ່ຕັ້ງໄວ້ເພື່ອພວກເຂົາຈະມາຮ່ວມກັນເພື່ອສອນຜູ້ຄົນ, ແລະ ເພື່ອນະມັດສະການພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ໃຫ້ມາຊຸມນຸມກັນເລື້ອຍໆເທົ່າທີ່ຈະເຮັດໄດ້.

26 ແລະ ປະໂລຫິດຈະບໍ່ອາໄສຜູ້ຄົນໃຫ້ມາຄຳຈຸນຕົນ; ແຕ່ດ້ວຍການທຳງານຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ໝັ້ນຄົງຂຶ້ນໃນພຣະວິນຍານ, ໂດຍມີຄວາມຮູ້ເຖິງພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະໄດ້ສອນດ້ວຍອຳນາດ ແລະ ສິດອຳນາດຈາກພຣະເຈົ້າ.

27 ແລະ ອີກຢ່າງໜຶ່ງ ແອວມາສັ່ງ

ວ່າ ຜູ້ຄົນຂອງສາດສະໜາຈັກຄວນໃຫ້ເຂົ້າຂອງຂອງຕົນຕາມທີ່ເຂົາມີ; ຖ້າຫາກເຂົາມີຫລາຍກໍຄວນໃຫ້ຫລາຍ; ແລະ ສຳລັບຜູ້ທີ່ມີໜ້ອຍກໍຄວນໃຫ້ໜ້ອຍ; ແລະ ສຳລັບຜູ້ທີ່ບໍ່ມີ ຄວນເອົາໃຫ້ເຂົາ.

28 ແລະ ໂດຍວິທີນີ້ເຂົາຄວນໃຫ້ເຂົ້າຂອງຂອງເຂົາດ້ວຍຄວາມສະໝັກໃຈ ແລະ ດ້ວຍຄວາມປາຖະໜາດີ ຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ແລະ ກັບປະໂລຫິດເຫລົ່ານີ້ຊຶ່ງຂັດສົນ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ສຳລັບທຸກຄົນທີ່ຂັດສົນ, ແລະ ເບື້ອຍເປົ່າ.

29 ແລະ ຕາມນີ້ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາໂດຍໄດ້ຮັບບັນຊາຈາກພຣະເຈົ້າ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເດີນໄປຢ່າງພາກພູມໃຈຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ໂດຍແຈກຢາຍໃຫ້ກັນຕາມຄວາມຈຳເປັນ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການຂອງເຂົາທາງໂລກ ແລະ ທາງວິນຍານ.

30 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ທັງໝົດນີ້ໄດ້ເຮັດຢູ່ໃນມໍມອນ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຢູ່ຂ້າງນ້ຳມໍມອນ ໃນປ່າທີ່ຢູ່ໃກ້ນ້ຳມໍມອນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ບ່ອນມໍມອນ, ນ້ຳມໍມອນ, ປ່າມໍມອນນັ້ນສວຍງາມພຽງໃດໃນສາຍຕາຂອງພວກເຂົາ ຜູ້ມາຫາຄວາມຮູ້ເລື່ອງພຣະຜູ້ໃຖ່ຂອງພວກເຂົາ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ພວກເຂົາເປັນສຸກພຽງໃດ, ເພາະພວກເຂົາຈະຮ້ອງເພງສັນລະເສີນພຣະອົງຕະຫລອດໄປ.

31 ແລະ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເປັນໄປທີ່ຊາຍແດນຂອງແຜ່ນດິນ ເພື່ອກະສັດຈະບໍ່ໄດ້ຮູ້ເລື່ອງຂອງພວກເຂົາ.

32 ແຕ່ຈິ່ງເບິ່ງ, ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເມື່ອກະສັດຮູ້ວ່າມີການເຄື່ອນໄຫວ

ໃນບັນດາຜູ້ຄົນ ຈຶ່ງໄດ້ສັ່ງຄົນໃຊ້ຂອງ ເພິ່ນອອກໄປຕິດຕາມເບິ່ງຄົນເຫລົ່ານັ້ນ. ສະນັ້ນ ໃນມື້ທີ່ພວກເຂົາກຳລັງຮ່ວມ ຊຸມນຸມກັນເພື່ອຟັງພຣະຄຳຂອງພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າຢູ່ນັ້ນມັນຈຶ່ງລ່ວງຮູ້ເຖິງກະສັດ.

33 ແລະ ບັດນີ້ກະສັດເວົ້າວ່າ ແອວ ມາກຳລັງຍຸຍົງຜູ້ຄົນໃຫ້ກະບົດຕໍ່ເພິ່ນ; ສະນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງສັ່ງກອງທັບຂອງເພິ່ນໃຫ້ ໄປທຳລາຍພວກນັ້ນເສຍ.

34 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ແອວມາ ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າໄດ້ຮັບການເຕືອນເຖິງການມາຂອງ ກອງທັບຂອງກະສັດ; ສະນັ້ນ ພວກເຂົາ ຈຶ່ງເອົາຜ້າເຕັ້ນ ແລະ ພາຄອບຄົວຂອງ ພວກເຂົາອອກໄປ ໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງ ກັນດານ.

35 ແລະ ພວກເຂົາມີຈຳນວນຢູ່ສີ່ຮ້ອຍ ຫ້າສິບຄົນ.

ບົດທີ 19

ກິເດໂອນພະຍາຍາມຂ້າກະສັດໂນ ອາ—ຊາວເລມັນມາຮຸກຮານແຜ່ນດິນ— ກະສັດໂນອາຕາຍຢ່າງທຸກທໍລະມານ ຍ້ອນໄຟ—ລົມໄຮບົກຄອງຢ່າງຂູດຮີດ ພາສີອາກອນ. ປະມານ 145-121 ປີ ກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ກອງທັບຂອງກະສັດໄດ້ກັບຄືນມາຈາກ ການຊອກຫາຜູ້ຄົນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນ.

2 ແລະ ບັດນີ້ຈຶ່ງເບິ່ງ, ກຳລັງກອງທັບ ຂອງກະສັດມີໜ້ອຍດຽວໂດຍລົດຈຳ

ນວນລົງ, ແລະ ເລີ່ມມີການແບ່ງແຍກໃນ ບັນດາຜູ້ຄົນທີ່ເຫລືອຢູ່.

3 ແລະ ຄົນສ່ວນໜ້ອຍເລີ່ມເວົ້າຄູກ ຄາມກະສັດ, ແລະ ເລີ່ມມີການຂັດແຍ້ງ ໃນບັນດາພວກເຂົາ.

4 ແລະ ບັດນີ້ມີຊາຍຄົນໜຶ່ງໃນບັນດາ ພວກເຂົາຊື່ວ່າ ກິເດໂອນ ແລະ ລາວ ເປັນຄົນແຂງແຮງ ແລະ ເປັນສັດຕູຂອງ ກະສັດ, ດັ່ງນັ້ນ ລາວຈຶ່ງຖອດດາບຂອງ ລາວອອກມາ, ແລະ ສາບານດ້ວຍຄວາມ ຄຽດແຄ້ນວ່າ ລາວຈະຂ້າກະສັດຖິ້ມເສຍ.

5 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ກິເດ ໂອນໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບກະສັດ; ແລະ ເມື່ອກະສັດ ເຫັນວ່າກິເດໂອນມີກຳລັງຫລາຍກວ່າ ເພິ່ນ, ຈຶ່ງໄດ້ປັບໜີ ແລະ ຂຶ້ນໄປເທິງຫໍສູງ ໃກ້ພຣະວິຫານ.

6 ແລະ ກິເດໂອນໄດ້ໄລ່ຕາມກະສັດ ໄປ ແລະ ກຳລັງຈະຂຶ້ນຫໍສູງເພື່ອໄປຂ້າ ກະສັດ, ແລະ ກະສັດໄດ້ກວາດສາຍຕາ ໄປທາງແຜ່ນດິນເຊັ່ມລອນ, ແລະ ຈຶ່ງ ເບິ່ງ, ກອງທັບຂອງຊາວເລມັນຢູ່ໃນຊາຍ ແດນຂອງແຜ່ນດິນຂອງຕົນແລ້ວ.

7 ແລະ ບັດນີ້ກະສັດໄດ້ຮ້ອງອອກມາ ດ້ວຍຄວາມເຈັບປວດຂອງຈິດວິນຍານ ວ່າ: ກິເດໂອນ, ຈຶ່ງໄວ້ຊີວິດຂອງເຮົາເຖິດ, ເພາະວ່າຊາວເລມັນກຳລັງເຂົ້າມາ ແລະ ພວກເຂົາຈະທຳລາຍພວກເຮົາ; ແທ້ຈິງ ແລ້ວ, ພວກເຂົາຈະທຳລາຍຜູ້ຄົນຂອງ ເຮົາ.

8 ແລະ ບັດນີ້ກະສັດບໍ່ໄດ້ເປັນຫ່ວງ ຜູ້ຄົນຫລາຍກວ່າເປັນຫ່ວງນຳຊີວິດຂອງ ຕົນເອງເລີຍ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ກິເດ ໂອນກໍໄດ້ໄວ້ຊີວິດຂອງກະສັດ.

9 ແລະ ກະສັດໄດ້ສັ່ງໃຫ້ຜູ້ຄົນໜີໄປກ່ອນຊາວເລມັນຈະມາຮອດ, ແລະ ຕົວເພິ່ນເອງໄດ້ອອກໄປກ່ອນແລ້ວ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ໜີເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານພ້ອມດ້ວຍພວກຜູ້ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍຂອງພວກເຂົາ.

10 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຊາວເລມັນໄດ້ໄລ່ຕາມພວກເຂົາໄປຈົນທັນ ແລະ ເລີ່ມຂ້າພວກເຂົາ.

11 ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືກະສັດອອກຄຳສັ່ງກັບຜູ້ຄົນວ່າ ຜູ້ຊາຍທັງໝົດຄວນປະຖິ້ມເມຍຂອງພວກເຂົາ ແລະ ລູກຂອງພວກເຂົາໄວ້, ແລະ ໜີໄປກ່ອນຊາວເລມັນຈະມາຮອດ.

12 ແລະ ບັດນີ້ມີຫລາຍຄົນທີ່ບໍ່ຍອມປະຖິ້ມພວກເຂົາ, ແຕ່ຈະຢູ່ນຳ ແລະ ຕາຍນຳພວກເຂົາດຶກວ່າ. ສ່ວນຄົນອື່ນໆໄດ້ປະຖິ້ມເມຍຂອງພວກເຂົາ ແລະ ລູກຂອງພວກເຂົາ ແລະ ໜີໄປ.

13 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກທີ່ຢູ່ກັບເມຍຂອງພວກເຂົາ ແລະ ລູກຂອງພວກເຂົາໄດ້ບອກໃຫ້ພວກລູກສາວຜູ້ສວຍງາມຂອງພວກເຂົາອອກໄປ ແລະ ວົງວອນຊາວເລມັນເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຂ້າພວກເຂົາ.

14 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຊາວເລມັນມີຄວາມເມດຕາສົງສານພວກເຂົາເພາະພວກເຂົາຫລົງໄຫລກັບຄວາມສວຍງາມຂອງພວກຜູ້ຍິງເຫລົ່ານັ້ນ.

15 ດັ່ງນັ້ນ ຊາວເລມັນຈຶ່ງໄວ້ຊີວິດພວກເຂົາ, ແລະ ຈັບເອົາພວກເຂົາໄປເປັນຊະເລີຍ ແລະ ພາພວກເຂົາກັບຄືນໄປຫາແຜ່ນດິນນີໄຟ, ແລະ ອະນຸຍາດໃຫ້

ພວກເຂົາເປັນເຈົ້າຂອງແຜ່ນດິນໂດຍມີເງື່ອນໄຂວ່າ ພວກເຂົາຕ້ອງມອບກະສັດໂນອາໃຫ້ຢູ່ໃນກຳມີຂອງຊາວເລມັນ, ພ້ອມທັງຊັບສົມບັດຂອງພວກເຂົາ ຈົນກະທັ້ງເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງສິ່ງຂອງທັງໝົດທີ່ຜູ້ຄົນເປັນເຈົ້າຂອງ, ເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງຄຳຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງເງິນຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ສິ່ງທີ່ມີຄ່າທັງໝົດ, ແລະ ພວກເຂົາຕ້ອງເສຍຊ່ອຍໃຫ້ແກ່ກະສັດຂອງຊາວເລມັນແຕ່ລະປີ.

16 ແລະ ບັດນີ້ໃນບັນດາພວກທີ່ຖືກເອົາໄປເປັນຊະເລີຍນັ້ນ ມີລູກຊາຍຄົນໜຶ່ງຂອງກະສັດໂນອາຊື່ວ່າ ລິມໄຮ.

17 ແລະ ບັດນີ້ລິມໄຮບໍ່ຢາກໃຫ້ບິດາຂອງເພິ່ນຖືກທຳລາຍ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເພິ່ນກໍຮູ້ເຖິງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງບິດາຕົນ, ຕົວເພິ່ນເອງເປັນຄົນຊອບທຳ.

18 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືກິເດໂອນໄດ້ສັ່ງຄົນໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານເປັນການລັບເພື່ອຄົ້ນຫາກະສັດໂນອາ ແລະ ຜູ້ທີ່ຢູ່ກັບເພິ່ນ. ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຄົນຂອງກິເດໂອນໄດ້ພົບຄົນທັງໝົດໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານຍົກເວັ້ນແຕ່ກະສັດໂນອາກັບພວກປະໂລຫິດຂອງເພິ່ນເທົ່ານັ້ນ.

19 ບັດນີ້ຄົນເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ສາບານຢູ່ໃນໃຈວ່າ ພວກເຂົາຈະກັບຄືນໄປຫາແຜ່ນດິນນີໄຟ, ແລະ ຖ້າຫາກເມຍຂອງພວກເຂົາ ແລະ ລູກຂອງພວກເຂົາຖືກຂ້າຕາຍ, ແລະ ຄົນທີ່ຢູ່ກັບພວກເຂົາຖືກຂ້າຕາຍ, ແລ້ວພວກເຂົາຈະພະຍາຍາມແກ້ແຄ້ນແທນ, ແລະ ຕາຍກັບພວກນັ້ນສາດຶກວ່າ.

20 ແລະ ກະສັດໄດ້ສັ່ງພວກເຂົາບໍ່ໃຫ້ກັບຄືນໄປ; ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຄຽດແຄ້ນໃຫ້ເພິ່ນ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ທໍລະມານ ແລະ ຂ້າກະສັດໂນອາດ້ວຍໄຟ.

21 ແລະ ພວກເຂົາກໍາລັງຈະເອົາພວກປະໂລຫິດໄປຂ້ານໍາອີກ, ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ປົບໜີໄປກ່ອນ.

22 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເຂົາກໍາລັງຈະກັບຄືນໄປຫາແຜ່ນດິນນີໄຟ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ພົບກັບຄືນຂອງກິເດໂອນ. ແລະ ຄົນຂອງກິເດໂອນໄດ້ເລົ່າເລື່ອງທັງໝົດທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບເມຍຂອງພວກເຂົາ ແລະ ລູກຂອງພວກເຂົາໃຫ້ພວກເຂົາຟັງ; ແລະວ່າຊາວເລມັນອະນຸຍາດໃຫ້ພວກເຂົາເປັນເຈົ້າຂອງແຜ່ນດິນໂດຍເສຍຊ່ອຍໃຫ້ແກ່ຊາວເລມັນເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງສິ່ງຂອງທັງໝົດທີ່ພວກເຂົາມີ.

23 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ບອກກັບຄືນຂອງກິເດໂອນວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ຂ້າກະສັດແລ້ວ, ແລະ ພວກປະໂລຫິດເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ປົບໜີໄປໄກ ແລະ ໄດ້ໜີເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ.

24 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຫລັງຈາກພວກເຂົາເສັດພິທີແລ້ວ, ພວກເຂົາກໍກັບຄືນໄປຫາແຜ່ນດິນນີໄຟດ້ວຍຄວາມຊື່ນຊົມ, ເພາະວ່າເມຍຂອງພວກເຂົາ ແລະ ລູກຂອງພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຖືກຂ້າ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເລົ່າໃຫ້ກິເດໂອນຟັງເຖິງສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ກະທໍາກັບກະສັດ.

25 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື

ກະສັດຂອງຊາວເລມັນໃຫ້ຄໍາສາບານແກ່ພວກເຂົາວ່າ ຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນຈະບໍ່ຂ້າພວກເຂົາອີກ.

26 ແລະ ລິມໄຮໂດຍທີ່ເປັນລູກຊາຍຂອງກະສັດ, ດັ່ງນັ້ນຜູ້ຄົນຈຶ່ງໄດ້ມອບລາຊາອານາຈັກໃຫ້ເພິ່ນ, ແລະ ເພິ່ນໄດ້ໃຫ້ຄໍາສາບານຕໍ່ກະສັດຂອງຊາວເລມັນອີກວ່າ ຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນຈະຕ້ອງເສຍຊ່ອຍເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງສິ່ງຂອງທັງໝົດທີ່ພວກເຂົາມີ.

27 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືລິມໄຮເລີ່ມສະຖາປະນາອານາຈັກ ແລະ ສະຖາປະນາຄວາມສັນຕິສຸກຂຶ້ນໃນບັນດາຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນ.

28 ແລະ ກະສັດຂອງຊາວເລມັນໄດ້ຈັດຍາມໄວ້ທົ່ວແຜ່ນດິນ ເພື່ອກັກຜູ້ຄົນຂອງລິມໄຮໄວ້ໃນແຜ່ນດິນ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ພວກເຂົາໜີເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ; ແລະ ເພິ່ນໄດ້ລ້ຽງດູພວກຍາມນັ້ນດ້ວຍເຄື່ອງຊ່ອຍຈາກຊາວນີໄຟ.

29 ແລະ ບັດນີ້ກະສັດລິມໄຮໄດ້ມີຄວາມສັນຕິສຸກຢູ່ໃນລາຊາອານາຈັກຂອງເພິ່ນຕິດຕໍ່ກັນເປັນເວລາສອງປີ, ຊຶ່ງຊາວເລມັນບໍ່ໄດ້ບຽດບຽນ ແລະ ບໍ່ພະຍາຍາມທໍາຮ້າຍພວກເຂົາ.

ບົດທີ 20

ພວກລູກສາວບາງຄົນຂອງຊາວເລມັນຖືກລັກພາຕົວໄປໂດຍພວກປະໂລຫິດຂອງກະສັດໂນອາ—ຊາວເລມັນກໍ່ສົງຄາມກັບລິມໄຮ ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນ—ກອງທັບຊາວເລມັນຖືກຕີໃຫ້

ຖອຍໄປ ແລະ ໄດ້ສະຫງົບລົງ. ປະມານ 145-123 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ບັດນີ້ມີບ່ອນໜຶ່ງໃນເຊັ່ນລອນ ຊຶ່ງເປັນບ່ອນພວກລູກສາວຂອງຊາວເລມັນໄປລວມຕົວກັນ ເພື່ອຮ້ອງເພງ, ແລະ ເຕັ້ນລຳ, ແລະ ເພື່ອຄວາມມ່ວນຊື່ນນຳກັນ.

2 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືມີໜຶ່ງພວກຜູ້ສາວຈຳນວນໜຶ່ງໄດ້ໄປເຕົ້າໂຮມເພື່ອເຕັ້ນລຳ ແລະ ຮ້ອງເພງ.

3 ແລະ ບັດນີ້ພວກປະໂລຫິດຂອງກະສັດໂນອາ, ໂດຍມີຄວາມລະອາຍໃຈທີ່ຈະກັບຄືນໄປຫາເມືອງນີໄຟ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາຍ້ານວ່າພວກເຂົາຈະຖືກຜູ້ຄົນຂ້າ, ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ກ້າກັບຄືນໄປຫາເມຍຂອງຕົນ ແລະ ລູກຂອງຕົນ.

4 ແລະ ໂດຍທີ່ຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ, ແລະ ໂດຍທີ່ໄດ້ເຫັນພວກລູກສາວຂອງຊາວເລມັນ, ພວກເຂົາຈຶ່ງລີ້ຈອບເບິ່ງພວກນາງເຫລົ່ານັ້ນ;

5 ແລະ ເວລາທີ່ມີນາງສາວບໍ່ຫລາຍຄົນ ມາ ເຕົ້າ ໂຮມ ກັນເພື່ອ ເຕັ້ນລຳ, ພວກເຂົາຈຶ່ງອອກມາຈາກບ່ອນລີ້ ແລະ ຈັບເອົາພວກນາງສາວ ແລະ ພາໄປໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ພາພວກລູກສາວຂອງຊາວເລມັນຊາວສີ່ຄົນເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ.

6 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືເວລາຊາວເລມັນຮູ້ວ່າພວກລູກສາວຂອງຕົນຫາຍຕົວໄປ, ພວກເຂົາກໍເລີຍມີຄວາມ

ຄຽດແຄ້ນໃຫ້ຜູ້ຄົນຂອງລິມໄຮ, ເພາະຄິດວ່າເປັນນ້ຳມືຂອງຜູ້ຄົນຂອງລິມໄຮ.

7 ສະນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງສົ່ງກອງທັບຂອງຕົນອອກໄປ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຕົວກະສັດເອງກໍອອກໜ້າຜູ້ຄົນໄປ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຂຶ້ນໄປຫາແຜ່ນດິນນີໄຟເພື່ອທຳລາຍຜູ້ຄົນຂອງລິມໄຮ.

8 ແລະ ບັດນີ້ເມື່ອລິມໄຮເຫັນກອງທັບຂອງຊາວເລມັນຈາກທ່າສູງ, ແລະ ເພິ່ນເຫັນການຕຽມເຮັດເສິກທັງໝົດຂອງພວກເຂົາ; ດັ່ງນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ເຕົ້າໂຮມຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນ ແລະ ດັກຖ້າພວກນັ້ນຢູ່ໃນທົ່ງ ແລະ ໃນປ່າ.

9 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືເວລາຊາວເລມັນມາເຖິງ, ຜູ້ຄົນຂອງລິມໄຮເລີ່ມຕໍ່ສູ້ກັບພວກນັ້ນຈາກບ່ອນດັກຖ້າ, ແລະ ເລີ່ມຂ້າພວກເຂົາ.

10 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືການສູ້ຮົບເລີ່ມຮ້າຍແຮງໜັກຂຶ້ນ, ເພາະວ່າພວກເຂົາຕໍ່ສູ້ກັນຄືກັບໂຕສິງຕໍ່ສູ້ເພື່ອເຫຍື່ອຂອງມັນ.

11 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຜູ້ຄົນຂອງລິມໄຮເລີ່ມໄລ່ຊາວເລມັນໄປທາງໜ້າຂອງພວກເຂົາ; ເຖິງແມ່ນວ່າຜູ້ຄົນຂອງລິມໄຮມີຈຳນວນໜ້ອຍກວ່າເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງຊາວເລມັນກໍຕາມ; ແຕ່ພວກເຂົາກໍຕໍ່ສູ້ເພື່ອຊີວິດຂອງຕົນ ແລະ ເພື່ອເມຍຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ເພື່ອລູກຂອງພວກເຂົາ; ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມຕໍ່ສູ້ຄືກັນກັບມັງກອນ.

12 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເຂົາໄດ້ເຫັນກະສັດຂອງຊາວເລມັນຢູ່ໃນບັນດາຄົນທີ່ຖືກຂ້າຕາຍ; ແຕ່ວ່າ

ເພິ່ນບໍ່ທັນຕາຍ; ພຽງແຕ່ໄດ້ຮັບບາດເຈັບ, ແລະ ຖືກປະຖິ້ມຢູ່ກັບພື້ນດິນ, ສ່ວນຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນນັ້ນໄດ້ບົບໜີໄປຢ່າງວ່ອງໄວ.

13 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ນຳເອົາກະສັດມາ ແລະ ພັນບາດແຜໃຫ້, ແລະ ນຳເອົາຕົວເພິ່ນຂຶ້ນໄປຢູ່ຕໍ່ໜ້າລິມໄຮ, ແລະ ກ່າວວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ, ນີ້ຄືກະສັດຂອງຊາວເລມັນ; ໂດຍທີ່ໄດ້ຮັບບາດເຈັບ ເພິ່ນຈຶ່ງລົ້ມລົງຢູ່ໃນບັນດາຄົນທີ່ຕາຍ, ແລະ ເພິ່ນໄດ້ຖືກປະຖິ້ມໄວ້; ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງໄດ້ນຳເອົາຕົວເພິ່ນມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າທ່ານ; ແລະ ບັດນີ້ຂໍໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍຂ້າເພິ່ນຖິ້ມເສຍ.

14 ແຕ່ລິມໄຮໄດ້ເວົ້າກັບຄົນຂອງເພິ່ນວ່າ: ພວກເຈົ້າຢາໄດ້ຂ້າເພິ່ນເລີຍ, ແຕ່ຈົ່ງນຳເອົາເພິ່ນມານີ້ ເພື່ອຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ເຫັນເພິ່ນ. ແລະ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ນຳເພິ່ນມາ. ແລະ ລິມໄຮໄດ້ກ່າວກັບເພິ່ນວ່າ: ເຫດໃດທ່ານຈຶ່ງຂຶ້ນມາກໍ່ສົງຄາມກັບຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ? ຈົ່ງເບິ່ງ, ຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດຜິດຄຳສາບານທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໄວ້ກັບຜູ້ຄົນຂອງທ່ານເລີຍ; ດັ່ງນັ້ນ, ເປັນຫຍັງທ່ານຈຶ່ງເຮັດຜິດຄຳສາບານຊຶ່ງທ່ານໄດ້ເຮັດໄວ້ກັບຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ?

15 ແລະ ບັດນີ້ກະສັດຂອງຊາວເລມັນໄດ້ກ່າວວ່າ: ຂ້າພະເຈົ້າເຮັດຜິດຄຳສາບານເພາະວ່າຜູ້ຄົນຂອງທ່ານໄດ້ລັກພາພວກລູກສາວຂອງຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄປ; ສະນັ້ນ, ດ້ວຍຄວາມຄຽດແຄ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ສົ່ງໃຫ້ຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າຂຶ້ນມາກໍ່ສົງຄາມກັບຜູ້ຄົນຂອງທ່ານ.

16 ແລະ ບັດນີ້ລິມໄຮບໍ່ຮູ້ຈັກຫຍັງເລີຍກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້; ດັ່ງນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງກ່າວວ່າ: ຂ້າພະເຈົ້າຈະສອບສວນໃນບັນດາຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ຖ້າຜູ້ໃດກໍ່ຕາມທີ່ເຮັດເລື່ອງນີ້ຈະຕ້ອງຕາຍ. ດັ່ງນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງສົ່ງໃຫ້ກວດຄົ້ນໃນບັນດາຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນ.

17 ບັດນີ້ເມື່ອກິເດໂອນໄດ້ຍິນເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ, ໂດຍທີ່ລາວເປັນທະຫານຂອງກະສັດ, ລາວຈຶ່ງອອກມາ ແລະ ກ່າວກັບກະສັດວ່າ: ຂ້ານ້ອຍຂໍໃຫ້ທ່ານຢຸດກ່ອນ, ແລະ ຢາໄດ້ສອບສວນຜູ້ຄົນພວກນີ້, ແລະ ຢາໄດ້ຖືວ່າເປັນຄວາມຜິດຂອງຄົນພວກນີ້ເລີຍ.

18 ເພາະທ່ານຈື່ຈຳພວກປະໂລຫິດຂອງບິດາຂອງທ່ານ, ຜູ້ທີ່ຜູ້ຄົນພວກນີ້ພະຍາຍາມທຳລາຍນັ້ນໄດ້ບໍ່? ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານບໍ່? ແລະ ບໍ່ແມ່ນພວກເຂົານີ້ບໍ່ທີ່ເປັນຄົນມາລັກເອົາພວກລູກສາວຂອງຊາວເລມັນໄປ?

19 ແລະ ບັດນີ້, ຈົ່ງເບິ່ງ, ແລະ ຈົ່ງເລົ່າເລື່ອງທັງໝົດນີ້ໃຫ້ກະສັດຂອງຊາວເລມັນຟັງ, ເພື່ອເພິ່ນຈະໄດ້ບອກໃຫ້ຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນເຊົາຄຽດແຄ້ນໃຫ້ພວກເຮົາ; ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ ພວກເຂົາກຳລັງຕຽມທະຫານຢູ່ເພື່ອຈະມາສູ້ຮົບກັບພວກເຮົາອີກ; ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ ພວກເຮົາກໍ່ມີກຳລັງພຽງໜ້ອຍດຽວ.

20 ແລະ ຈົ່ງ ເບິ່ງພວກ ເຂົາ ຍົກກອງທັບມາດ້ວຍກຳລັງທະຫານອັນຫລວງຫລາຍ; ແລະ ຖ້າຫາກກະສັດບໍ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເຊົາຄຽດແຄ້ນ ພວກເຮົາຈະຕ້ອງຕາຍ.

21 ເພາະວ່າຄຳເວົ້າຂອງອະບິນາໄດ ຊຶ່ງເພິ່ນໄດ້ທຳນາຍໄວ້ກັບພວກເຮົານັ້ນ ເກີດເປັນຈິງແລ້ວ—ແລະ ເລື່ອງທັງໝົດ ນີ້ເກີດຂຶ້ນຍ້ອນວ່າພວກເຮົາບໍ່ຍອມເຊື່ອ ທັງພຣະຄຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ບໍ່ ຫັນໜ້າໜີຈາກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກ ເຮົາແມ່ນບໍ່?

22 ແລະ ບັດນີ້ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາຈົ່ງ ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ກະສັດເຊົາຄຽດແຄ້ນສາ, ແລະ ພວກເຮົາຈະເຮັດຕາມຄຳສາບານ ຊຶ່ງພວກເຮົາເຮັດໄວ້ກັບເພິ່ນ; ເພາະວ່າ ພວກເຮົາຖືວ່າຢູ່ໃນຄວາມເປັນຂ້າທາດ ຍ່ອມເປັນການດີກວ່າທີ່ຈະເສຍຊີວິດໄປ; ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຮົາຈົ່ງຢຸດການນອງເລືອດ ນີ້ເສຍເຖິດ.

23 ແລະ ບັດນີ້ລິມໄຮໄດ້ເລົ່າເລື່ອງທັງ ໝົດກ່ຽວກັບບິດາຂອງເພິ່ນ ແລະ ກ່ຽວ ກັບພວກປະໂລຫິດທີ່ໄດ້ໜີເຂົ້າໄປໃນ ຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານໃຫ້ກະສັດຂອງ ຊາວເລມັນຟັງ, ແລະ ລົງຄວາມເຫັນ ວ່າພວກນັ້ນໄດ້ລັກພາພວກລູກສາວຂອງ ເຊົາເຈົ້າໄປ.

24 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ກະສັດໄດ້ເຊົາໃຈຮ້າຍໃຫ້ຜູ້ຄົນຂອງ ເພິ່ນ; ແລະ ເພິ່ນກ່າວກັບພວກເຊົາວ່າ: ໃຫ້ພວກເຮົາອອກໄປພົບກັບຜູ້ຄົນ ຂອງຂ້າພະເຈົ້າໂດຍບໍ່ມີອາວຸດ; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍສາບານກັບພວກທ່ານດ້ວຍ ຄຳສາບານວ່າຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ ຂ້າຜູ້ຄົນຂອງພວກທ່ານ.

25 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກເຊົາໄດ້ຕິດຕາມກະສັດອອກໄປ ເພື່ອພົບກັບຊາວເລມັນ ໂດຍບໍ່ມີອາວຸດ.

ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກ ເຊົາໄດ້ພົບກັບຊາວເລມັນ; ແລະ ກະສັດ ຂອງຊາວເລມັນເອງໄດ້ຄຸເຂົ້າລົງຕໍ່ໜ້າ ຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນ, ແລະ ໄດ້ວົງວອນແທນ ຜູ້ຄົນຂອງລິມໄຮ.

26 ແລະ ເມື່ອຊາວເລມັນເຫັນວ່າຜູ້ຄົນ ຂອງລິມໄຮບໍ່ມີອາວຸດ, ຈຶ່ງມີຄວາມເມດ ຕາສົງສານພວກເຊົາ, ແລະ ເຊົາຄຽດ ແຄ້ນ, ແລະ ພວກເຊົາໄດ້ກັບຄືນໄປຫາ ແຜ່ນດິນພ້ອມດ້ວຍກະສັດຂອງຕົນດ້ວຍ ຄວາມສັນຕິ.

ບົດທີ 21

ຜູ້ຄົນຂອງລິມໄຮໄດ້ຜ່າຍແພ້ ແລະ ຖືກ ຂ້າຕາຍໂດຍຊາວເລມັນ—ຜູ້ຄົນຂອງ ລິມໄຮໄດ້ພົບພໍ້ອຳໂມນ ແລະ ເຫລື້ອມ ໃສ—ພວກເຊົາບອກອຳໂມນກ່ຽວກັບ ແຜ່ນຈາລຶກຊາວສີ່ແຜ່ນຂອງຊາວຢາ ເຮັດ. ປະມານ 122–121 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ລິມ ໄຮກັບຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນໄດ້ກັບຄືນໄປຫາ ເມືອງນີໄຟ, ແລະ ເລີ່ມຢູ່ໃນແຜ່ນດິນ ດ້ວຍຄວາມສັນຕິສຸກ.

2 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຫລາຍມື້ຕໍ່ມາຊາວເລມັນໄດ້ຖືກຍຸຍົງ ໃຫ້ຄຽດແຄ້ນໃຫ້ຊາວນີໄຟອີກ, ແລະ ພວກເຊົາເລີ່ມເຂົ້າມາໃນຊາຍແດນຮອບ ແຜ່ນດິນນີໄຟ.

3 ບັດນີ້ພວກເຊົາບໍ່ກ້າຂ້າຊາວນີໄຟ ຍ້ອນວ່າຄຳສາບານ ຊຶ່ງກະສັດຂອງພວກ ເຊົາເຮັດໄວ້ກັບລິມໄຮ; ແຕ່ໄດ້ຕົບໜ້າ ພວກເຊົາ, ແລະ ໃຊ້ສິດອຳນາດກັບພວກ

ເຂົາ; ແລະ ເລີ່ມໃຫ້ແບກຫາບຂອງໜັກ
ເທິງຫລັງຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ໄລ່ພວກ
ເຂົາໄປຄືກັນກັບ ໂຕລໍທີ່ໂງ່ຈ້າ—

4 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ທັງໝົດນີ້ເປັນໄປເພື່ອ
ພຣະຄໍາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະໄດ້ສໍາ
ເລັດ.

5 ແລະ ບັດນີ້ຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງ
ຊາວນີໂຟນີໜັກໜ່ວງທີ່ສຸດ, ແລະ ບໍ່ມີ
ທາງໃດເລີຍທີ່ຈະປົດປ່ອຍຕົວອອກຈາກ
ກຳນົດຂອງຊາວເລມັນໄດ້, ເພາະວ່າຊາວ
ເລມັນອ້ອມພວກເຂົາໄວ້ທຸກດ້ານ.

6 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ຜູ້ຄົນເລີ່ມຈົ່ມຕໍ່ກະສັດຍ້ອນວ່າຄວາມ
ທຸກທໍລະມານຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ປາ
ຖະໜາຈະໄປສູ່ຮົບກັບຊາວເລມັນ. ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ອ້ອນວອນກະສັດ ໂດຍ
ການຈົ່ມວ່າຕ່າງໆນາໆ; ສະນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງ
ອະນຸຍາດພວກເຂົາວ່າພວກເຂົາຄວນ
ເຮັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພວກເຂົາ.

7 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ມາເຕົ້າໂຮມກັນ
ອີກ, ແລະ ໃສ່ເຄື່ອງປ້ອງກັນຂອງພວກ
ເຂົາ, ແລະ ອອກໄປຫາຊາວເລມັນດ້ວຍ
ເຈດຕະນາທີ່ຈະຂັບໄລ່ພວກເຂົາອອກ
ຈາກແຜ່ນດິນຂອງຕົນ.

8 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຊາວ
ເລມັນໄດ້ໂຊຊະນະພວກເຂົາອີກ, ແລະ
ໄລ່ພວກເຂົາກັບຄືນໄປ, ແລະ ຂ້າພວກ
ເຂົາຫລາຍຄົນ.

9 ແລະ ບັດນີ້ມີການເສົ້າສະຫລົດໃຈ
ແລະ ການຮ້ອງໄຫ້ຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງໃນ
ບັນດາຜູ້ຄົນຂອງລິມໄຮ, ແມ່ໝ້າຍໄວ້ທຸກ
ນຳຜົວຂອງນາໆ, ແລະ ລູກຊາຍ ແລະ
ລູກສາວກໍໄວ້ທຸກນຳບິດາຂອງພວກເຂົາ,

ແລະ ອ້າຍນ້ອງກໍໄວ້ທຸກນຳອ້າຍນ້ອງ
ຂອງພວກເຂົາ.

10 ບັດ ນີ້ມັນ ມີ ແມ່ໝ້າຍ ຈຳນວນ
ຫລວງຫລາຍຢູ່ໃນແຜ່ນດິນ, ແລະ ພວກ
ເຂົາໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ຢ່າງສຸດກຳລັງທຸກໆມື້,
ເພາະຄວາມຢ້ານກົວຊາວເລມັນຢ່າງ
ໃຫຍ່ຫລວງເກີດກັບພວກເຂົາ.

11 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ສຽງຮ້ອງໄຫ້ຢ່າງບໍ່ຍຸດຍັງຂອງພວກເຂົາ
ໄດ້ຍຸຍົງໃຫ້ຜູ້ຄົນຂອງລິມໄຮທີ່ຍັງເຫລືອ
ຢູ່ຄຽດແຄ້ນໃຫ້ຊາວເລມັນ; ແລະ ເຮັດ
ໃຫ້ພວກເຂົາອອກໄປສູ່ຮົບອີກ, ແຕ່ພວກ
ເຂົາໄດ້ຖືກຂັບໄລ່ກັບຄືນມາ, ໄດ້ຮັບການ
ເສຍຫາຍຢ່າງໜັກ.

12 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາໄດ້ກັບ
ຄືນໄປອີກເປັນເທື່ອທີສາມ, ແລະ ຖືກ
ທໍລະມານເໝືອນດັ່ງຄັ້ງກ່ອນ; ແລະ ຜູ້ທີ່
ບໍ່ໄດ້ຖືກຂ້າກໍກັບຄືນມາຫາເມືອງນີໂຟ.

13 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຖ່ອມຕົວລົງຈົນ
ເຖິງພື້ນດິນ, ຍອມຕົວແບກຫາບແອກ
ແຫ່ງຄວາມເປັນຂ້າທາດ, ແລະ ຍອມຕົວ
ໃຫ້ຖືກຂັງນິຕິ, ແລະ ຂັບໄລ່ໄປມາ ແລະ
ບັນທຸກຂອງໜັກຕາມຄວາມປາຖະໜາ
ຂອງສັດຕູຂອງພວກເຂົາ.

14 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຖ່ອມຕົວລົງ
ຈົນເຖິງສ່ວນເລິກແຫ່ງຄວາມຖ່ອມຕົວ;
ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຮ້ອງທຸກຢ່າງສຸດ
ກຳລັງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກ
ເຂົາໄດ້ຮ້ອງທຸກຕໍ່ພຣະເຈົ້າຂອງພວກ
ເຂົາຕະຫລອດມື້ເພື່ອຂໍໃຫ້ພຣະອົງປົດ
ປ່ອຍພວກເຂົາອອກຈາກຄວາມທຸກ
ທໍລະມານຂອງພວກເຂົາ.

15 ແລະ ບັດນີ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ລ້າຊ້າ

ທີ່ຈະໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງທຸກຂອງພວກເຂົາ ຍ້ອນວ່າຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຍັງ ໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງທຸກຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ເຮັດໃຫ້ໃຈຂອງຊາວເລມັນອ່ອນລົງຈົນ ໄດ້ຫລຸດຜ່ອນພາລະແບກຫາບຂອງ ພວກເຂົາ; ແຕ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຍັງບໍ່ເຫັນ ສົມຄວນທີ່ຈະບົດປ່ອຍພວກເຂົາອອກ ຈາກຄວາມເປັນຂ້າທາດນັ້ນ.

16 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກເຂົາເລີ່ມຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງຂຶ້ນເປັນ ລຳດັບຢູ່ໃນແຜ່ນດິນ ແລະ ເລີ່ມປູກພືດ ພັນຂຶ້ນ, ແລະ ລ້ຽງຜູງສັດ, ແລະ ຜູງສັດທີ່ ໃຊ້ແຮງງານ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ເປັນ ທຸກເວດທະນາ ເພາະຄວາມອຶດຫິວຕໍ່ໄປ.

17 ບັດນີ້ມີຜູ້ຍິງເປັນຈຳນວນຫລວງ ຫລາຍ, ຫລາຍກວ່າຈຳນວນຂອງຜູ້ຊາຍ; ດັ່ງນັ້ນ ກະສັດລິມໄຮຈຶ່ງສັ່ງໃຫ້ຜູ້ຊາຍທຸກ ຄົນລ້ຽງດູພວກແມ່ໝ້າຍ ແລະ ລູກຂອງ ພວກເຂົາ ເພື່ອພວກເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ຕາຍ ເພາະຄວາມອຶດຫິວ; ແລະ ການນີ້ພວກ ເຂົາເຮັດໄປເພາະຈຳນວນຄົນທີ່ຖືກ ຂ້າຕາຍນັ້ນຫລວງຫລາຍ.

18 ບັດນີ້ຜູ້ຄົນຂອງລິມໄຮໄດ້ເຕົ້າໂຮມ ກັນເປັນກຸ່ມໃຫຍ່ເທົ່າທີ່ຈະເຮັດໄດ້, ແລະ ໄດ້ໃຫ້ຄວາມປອດໄພແກ່ເຄື່ອງປູກຂອງ ຝັງ ແລະ ສັດລ້ຽງຂອງຕົນ;

19 ແລະ ກະສັດເອງກໍບໍ່ໄວ້ໃຈຜູ້ຄົນ ຂອງເພິ່ນ ເວລາເພິ່ນຢູ່ນອກກຳແພງ ເມືອງ, ນອກຈາກວ່າຈະເອົາທະຫານ ອາລັກຂາຂອງເພິ່ນໄປນຳ, ເພາະຢ້ານ ວ່າ ບໍ່ທາງໃດກໍທາງໜຶ່ງ ເພິ່ນອາດຈະຕົກ ຢູ່ໃນກຳມີຂອງຊາວເລມັນ.

20 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ໃຫ້ຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນ ເຝົ້າຍາມທົ່ວແຜ່ນດິນ, ເພາະວ່າບໍ່ທາງ ໃດກໍທາງໜຶ່ງ ພວກເຂົາອາດຈະຈັບພວກ ປະໂລຫິດໄດ້ ຜູ້ທີ່ບົບໜີເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນ ແຫ່ງແລ້ງກັນດານ, ຊຶ່ງເປັນຜູ້ທີ່ລັກເອົາ ພວກລູກສາວຂອງຊາວເລມັນໄປ, ແລະ ກໍໃຫ້ເກີດຄວາມພິນາດຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງ ແນວນີ້ກັບພວກເຂົາ.

21 ເພາະວ່າພວກເຂົາປາຖະໜາຈະ ເອົາພວກນັ້ນມາລົງໂທດ; ເພາະພວກ ເຂົາໄດ້ລັກເຂົ້າມາໃນແຜ່ນດິນນີໄຟຕອນ ກາງຄືນ, ແລະ ລັກເອົາພືດພັນ ແລະ ສິ່ງ ທີ່ມີຄ່າຫລາຍຢ່າງໄປ; ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາ ຈຶ່ງດັກຖ້າພວກນັ້ນຢູ່.

22 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ມັນ ບໍ່ມີການລົບກວນເກີດຂຶ້ນລະຫວ່າງຊາວ ເລມັນກັບຜູ້ຄົນຂອງລິມໄຮອີກຕໍ່ໄປ, ຈົນ ເຖິງເວລາທີ່ອຳໂມນກັບພີ່ນ້ອງຂອງລາວ ເຂົ້າມາໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ.

23 ແລະ ເວລາທີ່ກະສັດໄດ້ອອກໄປ ນອກປະຕູເມືອງກັບທະຫານອາລັກຂາ ຂອງເພິ່ນ, ເພິ່ນໄດ້ເຫັນອຳໂມນກັບ ພີ່ນ້ອງຂອງລາວ; ແລະ ໂດຍຄິດວ່າພວກ ນີ້ເປັນພວກປະໂລຫິດຂອງໂນອາ ດັ່ງນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ສັ່ງໃຫ້ຈັບ, ແລະ ມັດໄວ້, ແລະ ເອົາໄປເຂົ້າຄຸກ. ແລະ ຖ້າທາກພວກເຂົາ ເປັນພວກປະໂລຫິດຂອງໂນອາແລ້ວ ເພິ່ນຈະສັ່ງໃຫ້ປະທານຊີວິດທັນທີ.

24 ແຕ່ເມື່ອເພິ່ນຮູ້ວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນ ພວກປະໂລຫິດ, ແຕ່ເປັນພີ່ນ້ອງຂອງ ເພິ່ນເອງ, ແລະ ມາຈາກແຜ່ນດິນເຊລາ ເຮັມລາ, ເພິ່ນຈຶ່ງເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມ ຊື່ນຊົມຢ່າງລົ້ນເຫລືອ.

25 ບັດນີ້ກ່ອນການມາຂອງອາໂມນນັ້ນ ກະສັດລິມໂຮໄດ້ເຄີຍສົ່ງຄົນຈຳນວນໜຶ່ງ ໄປຊອກຫາແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາ; ແຕ່ ພວກເຂົາຫາບໍ່ເຫັນ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ ຫລົງທາງຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ.

26 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພວກເຂົາໄດ້ ພົບເຫັນແຜ່ນດິນແຫ່ງໜຶ່ງ ຊຶ່ງເຄີຍມີ ຜູ້ຄົນອາໄສຢູ່; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຊຶ່ງເປັນ ແຜ່ນດິນທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍກະດູກແຫ້ງ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເປັນແຜ່ນດິນຊຶ່ງເຄີຍມີຜູ້ ຄົນອາໄສຢູ່ ແລະ ຖືກທຳລາຍໄປແລ້ວ; ແລະ ໂດຍທີ່ຄິດວ່າແມ່ນແຜ່ນດິນເຊລາ ເຮັມລາ, ຈຶ່ງໄດ້ກັບຄືນມາຫາແຜ່ນດິນ ນີໂຟ, ຊຶ່ງມາຮອດຊາຍແດນບໍ່ເທົ່າໃດມື້ ກ່ອນການມາຂອງອາໂມນ.

27 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ນຳເອົາບັນທຶກ ເຫລັ້ມໜຶ່ງມານຳ, ຊຶ່ງເປັນບັນທຶກຂອງຜູ້ ຄົນທີ່ຍັງເຫລືອແຕ່ຊາກກະດູກ; ຊຶ່ງມັນ ບັນທຶກໄວ້ຢູ່ໃນແຜ່ນຈາລຶກທີ່ເປັນ ໂລຫະ.

28 ແລະ ບັດນີ້ລິມໂຮເຕັມໄປດ້ວຍ ຄວາມຊື່ນຊົມເມື່ອຮູ້ຈາກປາກຂອງອາ ໂມນວ່າ ກະສັດໂມໂຊຢາມີຂອງປະທານ ຈາກພຣະເຈົ້າທີ່ສາມາດແປຄວາມໝາຍ ຕົວອັກສອນນັ້ນໄດ້; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ອາໂມນກໍປິຕິຍົນດີເໝືອນກັນ.

29 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ອາໂມນກັບ ພີ່ນ້ອງຂອງລາວຍັງເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມ ເສົ້າສະຫລົດໃຈ ເພາະວ່າພີ່ນ້ອງຂອງ ລາວຢ່າງຫລວງຫລາຍໄດ້ຖືກຂ້າຕາຍ;

30 ແລະວ່າກະສັດໂນອາ ແລະ ພວກ ປະໂລຫິດໄດ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເຮັດບາບ ແລະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຫລາຍຢ່າງຕໍ່

ພຣະເຈົ້າ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເປັນທຸກ ເພາະຄວາມຕາຍຂອງອະບິນາໄດນຳ ອີກ; ແລະ ໂສກເສົ້າຍ້ອນການຈາກ ໄປຂອງແອວມາ ແລະ ຜູ້ຄົນທີ່ໄປກັບ ເພິ່ນ, ຜູ້ຊຶ່ງຈັດຕັ້ງສາດສະໜາຈັກຂອງ ພຣະເຈົ້າຂຶ້ນໂດຍພະລັງ ແລະ ອຳນາດ ຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ເຊື່ອຖືໃນຄຳ ເວົ້າທີ່ອະບິນາໄດກ່າວໄວ້.

31 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາໂສກເສົ້າ ເພາະການຈາກໄປຂອງຄົນພວກນັ້ນ, ເພາະບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າ ພວກນັ້ນໜີໄປບ່ອນ ໃດ. ບັດນີ້ພວກເຂົາມີຄວາມຊື່ນຊົມທີ່ໄດ້ ເຂົ້າຮ່ວມກັບພວກເຂົາ, ເພາະວ່າພວກ ເຂົາໄດ້ເຂົ້າເຮັດພັນທະສັນຍາກັບພຣະ ເຈົ້າເພື່ອຮັບໃຊ້ພຣະອົງ ແລະ ຮັກສາ ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ.

32 ແລະ ບັດນີ້ນັບຕັ້ງແຕ່ການມາຂອງ ອາໂມນ, ກະສັດລິມໂຮກໍໄດ້ເຂົ້າເຮັດ ພັນທະສັນຍາກັບພຣະເຈົ້ານຳອີກ, ພ້ອມ ທັງຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນຢ່າງຫລວງຫລາຍ, ເພື່ອຮັບໃຊ້ພຣະອົງ ແລະ ຮັກສາພຣະ ບັນຍັດຂອງພຣະອົງ.

33 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ກະສັດລິມໂຮກັບຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນເປັນ ຈຳນວນຫລວງຫລາຍປາຖະໜາທີ່ຈະ ຮັບບັບຕິສະມາ; ແຕ່ວ່າບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນ ແຜ່ນດິນມີສິດອຳນາດຈາກພຣະເຈົ້າ. ແລະ ອາໂມນກໍປະຕິເສດບໍ່ເຮັດສິ່ງນີ້, ໂດຍຖືວ່າຕົນເອງເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ບໍ່ ສົມຄວນ.

34 ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຈັດຕັ້ງຕົວ ເອງໃຫ້ເປັນສາດສະໜາຈັກ, ໂດຍລໍຖ້າ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢູ່. ບັດ

ນີ້ພວກເຂົາປາຖະໜາຈະກາຍເປັນເໝືອນ
ດັ່ງແອວມາກັບພີ່ນ້ອງຂອງເພິ່ນ, ຊຶ່ງໄດ້ໜີ
ເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ.

35 ພວກເຂົາປາຖະໜາທີ່ຈະຮັບ
ບັບຕິສະມາເພື່ອເປັນພະຍານ ແລະ
ປະຈັກພະຍານວ່າ ພວກເຂົາເຕັມໃຈ
ທີ່ຈະຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າດ້ວຍສຸດໃຈຂອງ
ພວກເຂົາ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພວກເຂົາ
ໄດ້ລໍຖ້າເວລານັ້ນ; ແລະ ເລື່ອງລາວກ່ຽວ
ກັບການບັບຕິສະມາຂອງພວກເຂົາ ຈະ
ໃຫ້ໄວ້ໃນພາຍຫລັງ.

36 ແລະ ບັດນີ້ຄວາມພະຍາຍາມທັງ
ໝົດຂອງອຳໂມນກັບຜູ້ຄົນຂອງລາວ,
ແລະ ກະສັດລິມໄຮກັບຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນ
ຄື ເພື່ອບົດປ່ອຍຕົນເອງອອກຈາກກຳມີ
ຂອງຊາວເລມັນ ແລະ ອອກຈາກການ
ເປັນຂ້າທາດ.

ບົດທີ 22

ມີການວາງແຜນເພື່ອຜູ້ຄົນຈະໄດ້ບົບ
ໜີຈາກການເປັນຂ້າທາດຂອງຊາວເລ
ມັນ—ຊາວເລມັນຖືກເກືອເຫລົ້າຈົນມືນ
ເມົາ—ຜູ້ຄົນບົບໜີກັບຄືນໄປເຊລາ
ເຮັມລາ ແລະ ກາຍເປັນຜູ້ຄົນຂອງກະສັດ
ໂມໄຊຢາ. ປະມານ 121–120 ປີ ກ່ອນ
ຄ.ສ.

1 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ອຳໂມນ ແລະ ກະສັດລິມໄຮເລີ່ມປຶກສາ
ຫາລືກັບຜູ້ຄົນວ່າ ຈະບົດປ່ອຍຕົນເອງ
ອອກຈາກການເປັນຂ້າທາດໄດ້ແນວໃດ;
ແລະ ທັງສອງໄດ້ໃຫ້ຜູ້ຄົນທັງໝົດມາເຕົ້າ
ໂຮມກັນ; ແລະ ການນີ້ເຮັດໄປກໍເພື່ອຈະ

ໄດ້ຟັງຄວາມຄິດຄວາມເຫັນຂອງຜູ້ຄົນ
ກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້.

2 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ພວກເຂົາຫາຊ່ອງທາງບົດປ່ອຍຕົວເອງ
ອອກຈາກການເປັນຂ້າທາດບໍ່ໄດ້ນອກ
ຈາກຈະພາພວກຜູ້ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ,
ທັງຜູງແກະ, ແລະ ຜູງງົວຂອງພວກເຂົາ,
ແລະ ຜ້າເຕັ້ນທີ່ເປັນບ່ອນພັກພາອາໄສ
ຂອງພວກເຂົາໜີເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງ
ກັນດານ; ເພາະຊາວເລມັນມີຈຳນວນ
ຫລວງຫລາຍ, ຈຶ່ງເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຜູ້ຄົນ
ຂອງລິມໄຮຈະຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຂົາ, ໂດຍ
ຄິດຈະບົດປ່ອຍຕົວເອງອອກຈາກຄວາມ
ເປັນທາດດ້ວຍດາບ.

3 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ກິເດໂອນໄດ້ອອກໄປຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າກະສັດ
ແລະ ກ່າວວ່າ: ໂອ້ ຂ້າແດ່ເຈົ້າເໜືອທົວ,
ທ່ານຟັງຄຳເວົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍມາຫລາຍ
ເທື່ອແລ້ວຈົນຮອດບັດນີ້ເວລາທີ່ພວກ
ເຮົາໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບຊາວເລມັນ, ພີ່ນ້ອງຂອງ
ພວກເຮົາ.

4 ແລະ ບັດນີ້ ໂອ້ ກະສັດເອີຍ ຖ້າຫາກ
ທ່ານບໍ່ເຫັນວ່າຂ້ານ້ອຍເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່
ບໍ່ມີປະໂຫຍດແລ້ວ, ຫລືວ່າຈົນຮອດບັດ
ນີ້ທ່ານໄດ້ຟັງຄຳເວົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍມາບໍ່
ຫລາຍກໍໜ້ອຍ, ແລະ ມັນເປັນປະໂຫຍດ
ແກ່ທ່ານ, ຈົນກະທັ້ງບັດນີ້ຂ້ານ້ອຍຢາກ
ໃຫ້ທ່ານຟັງຄຳເວົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍໃນ
ຄັ້ງນີ້, ແລະ ຂ້ານ້ອຍຈະເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້
ຂອງທ່ານ ແລະ ບົດປ່ອຍຜູ້ຄົນພວກນີ້
ອອກຈາກຄວາມເປັນຂ້າທາດ.

5 ແລະ ກະສັດອະນຸຍາດໃຫ້ລາວເວົ້າ.
ແລະ ກິເດໂອນກ່າວວ່າ:

6 ຈົ່ງເບິ່ງ ທາງຜ່ານຂ້າງຫລັງ ຜ່ານກຳແພງຂ້າງຫລັງຢູ່ທາງຂ້າງຫລັງຂອງເມືອງ. ຊາວເລມັນ ແລະ ນາຍຍາມຂອງຊາວເລມັນເມົາເຫລົ້າໃນຕອນກາງຄືນ; ດັ່ງນັ້ນ ໃຫ້ພວກເຮົາອອກປະກາດໄປໃນບັນດາຜູ້ຄົນພວກນີ້ທັງໝົດໃຫ້ພວກເຂົາຮວບຮວມຝູງສັດລ້ຽງ ແລະ ຝູງສັດໃຊ້ແຮງງານຂອງພວກເຂົາໄວ້ ເພື່ອຈະຕ້ອນມັນເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານໃນຕອນກາງຄືນ.

7 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຈະໄປຕາມຄຳສັ່ງຂອງທ່ານ ແລະ ມອບເຫລົ້າແວງໃຫ້ແກ່ຊາວເລມັນເປັນເຄື່ອງຊ່ອຍເທື່ອສຸດທ້າຍ; ແລະ ພວກເຂົາຈະມືນເມົາ; ແລະ ພວກເຮົາຈະຜ່ານໄປທາງລັບ ທາງເບື້ອງຊ້າຍຂອງຄ້າຍພວກເຂົາເວລາພວກເຂົາເມົາເຫລົ້າ ແລະ ນອນຫລັບຢູ່.

8 ພວກເຮົາຈະອອກໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານພ້ອມດ້ວຍພວກຜູ້ຍິງຂອງພວກເຮົາ ແລະ ເດັກນ້ອຍຂອງພວກເຮົາ, ທັງຝູງແກະຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ຝູງງົວຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ພວກເຮົາຈະເດີນທາງໄປທາງຫລັງຂອງແຜ່ນດິນໄຊລຳ.

9 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືກະສັດໄດ້ເຊື່ອຟັງຄຳເວົ້າຂອງກິເດໂອນ.

10 ແລະ ກະສັດລິມໂຮໄດ້ໃຫ້ຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນທ້ອນໂຮມຝູງສັດໄວ້; ແລະ ເພິ່ນໄດ້ສົ່ງເຫລົ້າແວງເປັນເຄື່ອງຊ່ອຍໄປໃຫ້ຊາວເລມັນ; ແລະ ເພິ່ນໄດ້ສົ່ງເຫລົ້າແວງເພີ່ມໄປເພື່ອເປັນລາງວັນແກ່ພວກເຂົານຳອີກ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ກິນເຫລົ້າແວງທີ່ກະສັດລິມໂຮສົ່ງໄປໃຫ້ຢ່າງບໍ່ຢຸດພັກ.

11 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຜູ້ຄົນຂອງກະສັດລິມໂຮໄດ້ເດີນທາງເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານໃນເວລາກາງຄືນພ້ອມທັງຝູງສັດລ້ຽງຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຝູງສັດໃຊ້ແຮງງານຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ອອກໄປທາງຫລັງຜ່ານແຜ່ນດິນໄຊລຳເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ, ແລະ ມັງໜ້າໄປສູ່ແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາໂດຍມີອຳໂມນກັບພີ່ນ້ອງຂອງລາວພາໄປ.

12 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເອົາຄຳຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ເງິນ, ແລະ ສິ່ງທີ່ມີຄ່າທຸກຢ່າງຂອງພວກເຂົາ, ເທົ່າທີ່ພວກເຂົາຈະເອົາໄປໄດ້, ແລະ ສະບຽງອາຫານຂອງພວກເຂົາໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານນຳພວກເຂົາ; ແລະ ພວກເຂົາເດີນທາງຂອງພວກເຂົາຕໍ່ໄປ.

13 ແລະ ຫລັງຈາກຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານເປັນເວລາຫລາຍມື້ ພວກເຂົາກໍມາເຖິງແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາ, ແລະ ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມກັບຜູ້ຄົນຂອງໂມໄຊຢາ, ແລະ ໄດ້ກາຍເປັນຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນ.

14 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືໂມໄຊຢາໄດ້ຕ້ອນຮັບພວກເຂົາດ້ວຍຄວາມຊື່ນຊົມ; ແລະ ເພິ່ນກໍໄດ້ຮັບເອົາບັນທຶກຂອງພວກເຂົາໄວ້ນຳ, ພ້ອມທັງບັນທຶກຊື່ຜູ້ຄົນຂອງລິມໂຮໄດ້ພົບເຫັນໄວ້ນຳ.

15 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເມື່ອຊາວເລມັນຮູ້ຈັກວ່າຜູ້ຄົນຂອງລິມໂຮໄດ້ລັກໜີໄປຈາກແຜ່ນດິນໃນຕອນກາງຄືນ, ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ສົ່ງ

ກອງທັບຕິດຕາມເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງ ກັນດານ;

16 ແລະ ຫລັງຈາກຕິດຕາມໄດ້ສອງມື້ ພວກເຂົາກໍນໍາຮອຍພວກນັ້ນບໍ່ໄດ້ຕໍ່ໄປ; ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຫລົງທາງຢູ່ໃນຖິ່ນ ແຫ້ງແລ້ງກັນດານ.

ເລື່ອງລາວຂອງແອວມາກັບຜູ້ຄົນຂອງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຜູ້ຖືກຜູ້ຄົນຂອງກະສັດ ໂນອາຂັບໄລ່ເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນ ດານ.

ມີຢູ່ໃນບົດທີ 23 ແລະ 24.

ບົດທີ 23

ແອວມາປະຕິເສດບໍ່ຍອມເປັນກະສັດ— ເພິ່ນຮັບໃຊ້ໃນຖານະມະຫາປະໂລ ທິດ—ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຕີສອນຜູ້ຄົນ ຂອງພຣະອົງ ແລະ ຊາວເລມັນຍິດ ຄອງແຜ່ນດິນເຮລາມ—ອະມິວລອນ, ຫົວໜ້າປະໂລທິດທີ່ຊົ່ວຂອງກະສັດໂນ ອາບົກຄອງແບບເປັນຫົວເມືອງຂຶ້ນຂອງ ກະສັດເລມັນ. ປະມານ 145–121 ປີ ກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ບັດນີ້ແອວມາໂດຍທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໄດ້ເຕືອນວ່າ ກອງທັບຂອງກະສັດໂນອາ ຈະຍົກທັບມາໂຈມຕີ, ແລະ ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກ ແກ່ຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນແລ້ວ, ດັ່ງນັ້ນ ພວກ ເຂົາຈຶ່ງທ້ອນໂຮມຝູງສັດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ພຶດພັນຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ໄດ້ ເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານກ່ອນ ກອງທັບຂອງກະສັດໂນອາຈະມາເຖິງ.

2 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເພີ່ມກຳລັງ ພວກເຂົາເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຜູ້ຄົນຂອງກະສັດ ໂນອາຕິດຕາມມາທັນ ເພື່ອທຳລາຍ ພວກເຂົາ.

3 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເດີນທາງເຂົ້າ ໄປໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານເປັນເວລາ ແປດມື້.

4 ແລະ ພວກເຂົາກໍມາຮອດແຜ່ນດິນ ບ່ອນໜຶ່ງ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເປັນແຜ່ນດິນທີ່ ສວຍສົດງົດງາມ ແລະ ໜ້າຢູ່, ແລະ ເປັນ ແຜ່ນດິນທີ່ມີນ້ຳບໍລິສຸດ.

5 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຕັ້ງຜ້າເຕັ້ນຂອງ ພວກເຂົາຂຶ້ນ, ແລະ ເລີ່ມໂຖດິນ ແລະ ສ້າງອາຄານບ້ານເຮືອນຂຶ້ນ; ແທ້ຈິງ ແລ້ວ, ພວກເຂົາເປັນຄົນດຸໝັ່ນ ແລະ ເຮັດວຽກຢ່າງຂະຫຍັນຂັ້ນແຂງ.

6 ແລະ ຜູ້ຄົນປາຖະໜາໃຫ້ແອວມາ ເປັນກະສັດຂອງພວກເຂົາ, ເພາະວ່າ ເພິ່ນເປັນທີ່ຮັກຫອມຂອງຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນ.

7 ແຕ່ເພິ່ນໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ, ມັນບໍ່ສົມຄວນເລີຍທີ່ພວກເຮົາ ຈະມີກະສັດ; ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວ ດັ່ງນີ້: ເຈົ້າຈະບໍ່ຕ້ອງນັບຖືເນື້ອໜັງອັນ ໃດທີ່ສູງກວ່າເນື້ອໜັງອີກອັນໜຶ່ງ, ຫລືວ່າ ຄົນຜູ້ໜຶ່ງຈະບໍ່ຄິດວ່າຕົນເອງສູງກວ່າອີກ ຜູ້ໜຶ່ງ; ດັ່ງນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງກ່າວວ່າ ມັນ ບໍ່ສົມຄວນເລີຍທີ່ພວກເຮົາຈະມີກະສັດ.

8 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຖ້າຫາກເປັນໄປ ໄດ້ວ່າ ມີຄົນທ່ຽງທຳຜູ້ທີ່ຈະມາເປັນກະ ສັດຂອງພວກທ່ານແລ້ວ ກໍເປັນການດີທີ່ ສຸດສຳລັບພວກທ່ານທີ່ຈະມີກະສັດ.

9 ແຕ່ຈົ່ງຈື່ຈຳຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງ ກະສັດໂນອາ ແລະ ພວກປະໂລທິດຂອງ

ເພິ່ນ; ແລະ ຕົວຂ້າພະເຈົ້າເອງກໍຍັງຖືກ
ບໍ່ວງມາແລ້ວ, ແລະ ໄດ້ເຮັດຫລາຍສິ່ງ
ຫລາຍຢ່າງທີ່ໜ້າກຽດຊັງໃນສາຍພຣະ
ເນດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້
ຂ້າພະເຈົ້າມີການກັບໃຈຢ່າງເຈັບຊ້າ;

10 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຫລັງຈາກມີ
ຄວາມທຸກຍາກລໍາບາກມາຫລາຍແລ້ວ,
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຍັງໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງຂອງ
ຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ໄດ້ຕອບຄຳອະທິຖານ
ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າ
ເປັນເຄື່ອງມືໃຫ້ແກ່ພຣະອົງໃນການເຮັດ
ໃຫ້ພວກທ່ານຫລາຍຄົນມາຮູ້ຈັກຄວາມ
ຈິງຂອງພຣະອົງ.

11 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ໃນເລື່ອງນີ້
ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ອວດອ້າງ, ເພາະວ່າ
ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ມີຄຳຄວນທີ່ຈະອວດອ້າງ
ຕົວເອງ.

12 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບ
ພວກທ່ານວ່າ ຖ້າຫາກພວກທ່ານຖືກ
ກະສັດໂນອາກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງ, ແລະ ຢູ່ໃນ
ຄວາມເປັນຂ້າທາດຂອງເພິ່ນ ແລະ ພວກ
ປະໂລຫິດຂອງເພິ່ນ, ແລະ ຖືກພວກ
ເຂົານຳໄປຫາຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ; ດັ່ງນັ້ນ
ພວກທ່ານຈຶ່ງຖືກມັດໄວ້ດ້ວຍເຊືອກແຫ່ງ
ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ.

13 ແລະ ບັດນີ້ເມື່ອພວກທ່ານຖືກບົດ
ປ່ອຍຈາກເຄື່ອງຜູກມັດເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ;
ໂດຍອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ; ແທ້ຈິງ
ແລ້ວ, ແມ່ນອອກຈາກມືຂອງກະສັດໂນ
ອາ ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນ, ແລະ ຈາກ
ເຄື່ອງຜູກມັດແຫ່ງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍນຳອີກ,
ດັ່ງນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງປາຖະໜາທີ່ຈະ
ໃຫ້ພວກທ່ານຍືດໝັ້ນຢູ່ໃນຄວາມເປັນ

ເສລີພາບນີ້, ຊຶ່ງພວກທ່ານໄດ້ຖືກເຮັດ
ໃຫ້ເປັນອິດສະລະ, ແລະວ່າພວກທ່ານ
ຈະບໍ່ໄວ້ວາງໃຈຜູ້ໃດເພື່ອມາເປັນກະສັດ
ບົກຄອງພວກທ່ານ.

14 ແລະ ບໍ່ໃຫ້ໄວ້ວາງໃຈຜູ້ສັງສອນຜູ້ໃດ
ຫລື ຜູ້ປະຕິບັດສາດສະໜາກິດຜູ້ໃດຂອງ
ພວກທ່ານ, ຖ້າຫາກເຂົາບໍ່ໄດ້ເປັນຂອງ
ພຣະເຈົ້າ, ເດີນໄປຕາມທາງຂອງພຣະອົງ
ແລະ ຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ.

15 ແອວມາໄດ້ສິດສອນຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນ
ດັ່ງນີ້, ວ່າທຸກຄົນຄວນຮັກແພງເພື່ອນ
ບ້ານຄືກັນກັບຮັກຕົນເອງ, ແລະ ບໍ່ຄວນມີ
ການຂັດແຍ້ງຢູ່ໃນບັນດາພວກເຂົາ.

16 ແລະ ບັດນີ້ແອວມາໄດ້ເປັນມະຫາ
ປະໂລຫິດຂອງພວກເຂົາ, ເປັນຜູ້ສ້າງຕັ້ງ
ສາດສະໜາຈັກຂອງພວກເຂົາ.

17 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ບໍ່
ມີຜູ້ໃດໄດ້ຮັບສິດອຳນາດໃຫ້ສັ່ງສອນ
ຫລື ສອນເລີຍຖ້າບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈາກ
ເພິ່ນເສຍກ່ອນຊຶ່ງຈາກພຣະເຈົ້າ. ດັ່ງນັ້ນ
ເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງປະໂລຫິດ ແລະ ຜູ້
ສອນທັງໝົດຂອງເພິ່ນ ແຕ່ບໍ່ມີຄົນໃດໄດ້
ຮັບການແຕ່ງຕັ້ງຍົກເວັ້ນແຕ່ຈະເປັນຄົນ
ຊອບທຳເທົ່ານັ້ນ.

18 ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ດູແລຜູ້ຄົນ
ຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ໄດ້ບຳລຸງລ້ຽງຜູ້ຄົນ
ເຫລົ່ານັ້ນໃນສິ່ງທີ່ຊອບທຳ.

19 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ພວກເຂົາເລີ່ມຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງຂຶ້ນຢ່າງ
ຍິ່ງໃນແຜ່ນດິນ; ແລະ ພວກເຂົາຕັ້ງຊື່
ໃຫ້ແຜ່ນດິນນັ້ນວ່າ ເຮລາມ.

20 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ມັນ
ໄດ້ມີຜູ້ຄົນເພີ່ມທະວີຂຶ້ນເລື້ອຍໆ ແລະ

ຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງຢ່າງຍິ່ງໃນແຜ່ນດິນເຮລາມ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ສ້າງເມືອງໜຶ່ງຂຶ້ນ, ຊຶ່ງພວກເຂົາຕັ້ງຊື່ໃຫ້ມັນວ່າ ເມືອງເຮລາມ.

21 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເຫັນສົມຄວນທີ່ຈະຕີສອນຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພຣະອົງໄດ້ທົດລອງຄວາມອົດທົນ ແລະ ຄວາມສັດຊື່ຂອງພວກເຂົາ.

22 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ—ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະອົງ ຜູ້ນັ້ນຈະຖືກຍົກຂຶ້ນໃນວັນສຸດທ້າຍ. ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມັນຈະເປັນໄປແນວນັ້ນກັບຜູ້ຄົນພວກນີ້.

23 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະສະແດງຕໍ່ພວກທ່ານວ່າ ຜູ້ຄົນຖືກເອົາໄປເປັນຂ້າທາດ, ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດຈະປົດປ່ອຍພວກເຂົາໄດ້ ນອກຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນພຣະເຈົ້າຂອງອັບຣາຮາມ ແລະ ອີຊາກ ແລະ ຂອງຢາໂຄບ.

24 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພຣະອົງໄດ້ປົດປ່ອຍພວກເຂົາ, ແລະ ພຣະອົງໄດ້ສະແດງອຳນາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງຕໍ່ພວກເຂົາ, ແລະ ພວກເຂົາມີຄວາມຊື່ນຊົມຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງ.

25 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເວລາທີ່ພວກເຂົາຢູ່ໃນແຜ່ນດິນເຮລາມ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຢູ່ໃນເມືອງເຮລາມ, ເວລາທີ່ຜູ້ຄົນກຳລັງໂຖດິນຢູ່ນັ້ນ, ຈົ່ງເບິ່ງກອງທັບຂອງຊາວເລມັນໄດ້ມາຕັ້ງຢູ່ທີ່ຊາຍແດນຂອງແຜ່ນດິນນັ້ນ.

26 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພິນ້ອງຂອງແອວມາໄດ້ແລ່ນໜີຈາກ

ໄຮ່ນາຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ໄດ້ໄປເຕົ້າໂຮມກັນຢູ່ໃນເມືອງເຮລາມ; ແລະ ພວກເຂົາຕົກໃຈຫລາຍເພາະຢ້ານກົວໃນທ່າທີຂອງຊາວເລມັນ.

27 ແຕ່ແອວມາໄດ້ອອກມາຢືນຢູ່ໃນບັນດາພວກເຂົາ ແລະ ຊັກຊວນບໍ່ໃຫ້ພວກເຂົາຕົກໃຈ, ແຕ່ໃຫ້ລະນຶກເຖິງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ ແລະ ພຣະອົງຈະປົດປ່ອຍພວກເຂົາ.

28 ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງເຊົາຢ້ານ ແລະ ເລີ່ມຮ້ອງທູນຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃຫ້ພຣະອົງຊ່ອຍເຮັດໃຫ້ໃຈຂອງຊາວເລມັນອ່ອນລົງ, ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາໄວ້ຊີວິດຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ເມຍຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ລູກຂອງພວກເຂົາ.

29 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ໃຈຂອງຊາວເລມັນອ່ອນລົງ. ແລະ ແອວມາກັບພິນ້ອງຂອງເພິ່ນໄດ້ອອກໄປມອບຕົວໃຫ້ຢູ່ໃນມືຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ຊາວເລມັນໄດ້ເຂົ້າມາເປັນເຈົ້າຂອງແຜ່ນດິນເຮລາມ.

30 ບັດນີ້ກອງທັບຂອງຊາວເລມັນຊຶ່ງໄລ່ຕາມຜູ້ຄົນຂອງກະສັດລິມໄຮມາ ໄດ້ຫລົງທາງຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານຫລາຍມື້.

31 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາໄດ້ພົບພໍ້ພວກປະໂລຫິດຂອງກະສັດໂນອາຢູ່ໃນບ່ອນໜຶ່ງ, ຊຶ່ງພວກເຂົາເອີ້ນວ່າ ອະມິວລອນ; ແລະ ພວກເຂົາເລີ່ມຕົ້ນເປັນເຈົ້າຂອງແຜ່ນດິນອະມິວລອນ ແລະ ເລີ່ມໂຖດິນ.

32 ບັດນີ້ ຊື່ຂອງຜູ້ນຳຂອງພວກປະໂລຫິດເຫລົ່ານັ້ນຄື ອະມິວລອນ.

33 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ອະມິວລອນໄດ້ວົງວອນຊາວເລມັນ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ສົ່ງເມຍຂອງພວກເຂົາ, ຊຶ່ງເປັນພວກລູກສາວຂອງຊາວເລມັນໄປ, ເພື່ອອ້ອນວອນພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາ, ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ທຳລາຍຜິວຂອງພວກນາງ.

34 ແລະ ຊາວເລມັນມີຄວາມເມດຕາສົງສານຕໍ່ອະມິວລອນ ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງລາວ, ແລະ ບໍ່ໄດ້ທຳລາຍພວກເຂົາຍ້ອນຄຳອ້ອນວອນຂອງພວກເມຍຂອງພວກເຂົາ.

35 ແລະ ອະມິວລອນ ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງລາວໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມກັບຊາວເລມັນ, ແລະ ເວລາທີ່ຄົນພວກນັ້ນກຳລັງເດີນທາງຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານຊອກຫາແຜ່ນດິນນີໄຟຢູ່ນັ້ນ ພວກເຂົາໄດ້ພົບເຫັນແຜ່ນດິນເຮລາມ, ຊຶ່ງແອວມາກັບພີ່ນ້ອງຂອງເພິ່ນເປັນເຈົ້າຂອງ.

36 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຊາວເລມັນໄດ້ສັນຍາກັບແອວມາ ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງເພິ່ນວ່າ ຖ້າຫາກພວກເຂົາບອກທາງໄປສູ່ແຜ່ນດິນນີໄຟໃຫ້ພວກເຂົາ ແລ້ວພວກເຂົາຈະໄວ້ຊີວິດ ແລະ ປ່ອຍໃຫ້ພວກເຂົາມີອິດສະລະ.

37 ແຕ່ຫລັງຈາກແອວມາບອກທາງໄປຫາແຜ່ນດິນນີໄຟໃຫ້ພວກເຂົາແລ້ວ ຊາວເລມັນບໍ່ໄດ້ຮັກສາຄຳສັນຍານັ້ນເລີຍ; ກົງກັນຂ້າມ ພວກເຂົາໄດ້ຈັດຍາມໄວ້ທົ່ວແຜ່ນດິນເຮລາມ, ເພື່ອໃຫ້ເຜົ່າຍາມແອວມາກັບພີ່ນ້ອງຂອງເພິ່ນ.

38 ແລະ ພວກທີ່ເຫລືອຢູ່ກໍໄປຫາແຜ່ນດິນນີໄຟ; ແລະ ພາກສ່ວນໜຶ່ງໄດ້ກັບຄືນມາແຜ່ນດິນເຮລາມ, ແລະ ໄດ້ນຳເອົາລູກເມຍຂອງທະຫານຍາມຜູ້ທີ່ໄດ້ຖືກປະໄວ້ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນັ້ນມານຳ.

39 ແລະ ກະສັດຂອງຊາວເລມັນໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ອະມິວລອນເປັນກະສັດເພື່ອປົກຄອງດູແລຜູ້ຄົນຂອງລາວ, ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນເຮລາມ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ລາວກໍບໍ່ມີອຳນາດອັນໃດເລີຍທີ່ຈະເຮັດກົງກັນຂ້າມກັບຄວາມປາຖະໜາຂອງກະສັດຂອງຊາວເລມັນໄດ້.

ບົດທີ 24

ອະມິວລອນຂົ່ມເຫັງແອວມາ ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນ—ພວກເຂົາຈະຖືກປະຫານຖ້າຫາກພວກເຂົາອະທິຖານ—ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເຮັດໃຫ້ພາລະແບກຫາບຂອງພວກເຂົາເບົາບາງລົງ—ພຣະອົງບົດປ່ອຍພວກເຂົາອອກຈາກການເປັນຂ້າທາດ ແລະ ພວກເຂົາກັບຄືນໄປຫາເຊລາເຮັມລາ. ປະມານ 145-120 ປີ ກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ອະມິວລອນໄດ້ເປັນທີ່ພໍໃຈໃນສາຍຕາຂອງກະສັດຂອງຊາວເລມັນ; ດັ່ງນັ້ນກະສັດຂອງຊາວເລມັນຈຶ່ງໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ອະມິວລອນກັບພີ່ນ້ອງຂອງລາວເປັນຜູ້ສິດສອນ ແລະ ເປັນຜູ້ດູແລຜູ້ຄົນຂອງລາວ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ດູແລຜູ້ຄົນທີ່ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນເຊັມລອນ, ແລະ ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນໄຊລຳ, ແລະ ໃນແຜ່ນດິນອະມິວລອນ.

2 ເພາະວ່າຊາວເລມັນໄດ້ເຂົ້າເປັນເຈົ້າຂອງແຜ່ນດິນທັງໝົດ; ດັ່ງນັ້ນ, ກະສັດຂອງຊາວເລມັນຈຶ່ງແຕ່ງຕັ້ງກະສັດໄວ້ເພື່ອປົກຄອງແຜ່ນດິນເຫລົ່ານັ້ນທັງໝົດ.

3 ແລະ ບັດນີ້ຊື່ກະສັດຂອງຊາວເລມັນຄື ເລມັນ, ໂດຍເອີ້ນຕາມຊື່ບິດາຂອງເພິ່ນ; ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງຖືກເອີ້ນວ່າ ກະສັດເລມັນ. ແລະ ເພິ່ນໄດ້ເປັນກະສັດປົກຄອງຜູ້ຄົນຢ່າງຫລວງຫລາຍ.

4 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງພີ່ນ້ອງຂອງອະມິວລອນ ໃຫ້ເປັນຜູ້ສິດສອນໃນແຜ່ນດິນທຸກບ່ອນທີ່ຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນເປັນເຈົ້າຂອງ; ແລະ ພາສາຂອງມີໄຟຈຶ່ງເລີ່ມຖືກສິດສອນໃນບັນດາຜູ້ຄົນທັງໝົດຂອງຊາວເລມັນ.

5 ແລະ ພວກເຂົາເປັນມິດທີ່ດີຕໍ່ກັນ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພວກເຂົາກໍຍັງບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ; ພີ່ນ້ອງຂອງອະມິວລອນກໍບໍ່ໄດ້ສິດສອນຫຍັງເລີຍໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາກ່ຽວກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ, ທັງບໍ່ໄດ້ສິດສອນກົດຂອງໂມເຊ; ຫລື ບໍ່ໄດ້ສິດສອນຄຳເວົ້າຂອງອະບິນາໄດແກ່ພວກເຂົາເລີຍ;

6 ແຕ່ພວກເຂົາສິດສອນພວກເຂົາວ່າພວກເຂົາຄວນຮັກສາບັນທຶກຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ໃຫ້ພວກເຂົາຂຽນຈົດໝາຍຫາກັນ.

7 ແລະ ຊາວເລມັນເລີ່ມຮັ່ງມີເພີ່ມຂຶ້ນແນວນັ້ນ, ແລະ ເລີ່ມແລກປ່ຽນສິນຄ້າຈາກກັນ, ແລະ ຍິ່ງໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະ ເລີ່ມເປັນຄົນສະຫລາດແກມໂກງ, ແລະ ສະຫລາດໃນເລື່ອງທາງໂລກ, ແທ້ຈິງແລ້ວ ເປັນຄົນ

ສະຫລາດແກມໂກງຫລາຍ, ເບີກບານໃນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ, ແລະ ການບຸ້ນສະດົມຕ່າງໆ, ເວັ້ນເສຍແຕ່ບໍ່ໄດ້ເຮັດຢູ່ໃນບັນດາພີ່ນ້ອງຂອງຕົນເອງ.

8 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືອະມິວລອນເລີ່ມໃຊ້ສິດອຳນາດກັບແອວມາ ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງເພິ່ນ, ແລະ ເລີ່ມຂົ່ມເຫັງເພິ່ນ, ແລະ ໃຫ້ລູກຫລານຂອງຕົນຂົ່ມເຫັງລູກຫລານຂອງເພິ່ນ.

9 ເພາະອະມິວລອນຮູ້ວ່າແອວມາເຄີຍເປັນຜູ້ໜຶ່ງໃນພວກປະໂລຫິດຂອງກະສັດ, ແລະ ເພິ່ນເປັນຄົນເຊື່ອຖືໃນຄຳເວົ້າຂອງອະບິນາໄດ ແລະ ຖືກຂັບໄລ່ອອກໄປຕໍ່ໜ້າກະສັດ, ແລະ ດັ່ງນັ້ນ ລາວຈຶ່ງຄຽດແຄ້ນໃຫ້ເພິ່ນ; ເຖິງແມ່ນວ່າລາວຂຶ້ນກັບກະສັດເລມັນກໍຕາມ, ແຕ່ລາວກໍຍັງໃຊ້ສິດອຳນາດກັບເພິ່ນ, ແລະ ໃຫ້ເພິ່ນເຮັດວຽກໜັກ, ແລະ ຈັດນາຍຄຸມພວກເຂົາ.

10 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກນີ້ໄດ້ຮັບຄວາມທຸກທໍລະມານຢ່າງໜັກຈົນເລີ່ມຮ້ອງທູນຕໍ່ພຣະເຈົ້າຢ່າງສຸດກຳລັງ.

11 ແລະ ອະມິວລອນສັ່ງໃຫ້ພວກນີ້ຢຸດການຮ້ອງທູນ; ແລະ ລາວໄດ້ວາງນາຍຍາມໄວ້ທຸກດ້ານເພື່ອຄຸມພວກເຂົາ, ຖ້າເຫັນຜູ້ໃດກໍຕາມເອີ້ນຫາພຣະເຈົ້າຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງຕາຍ.

12 ແລະ ແອວມາກັບຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຮ້ອງທູນຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາອອກສຽງ, ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ທຸ້ມເທໃຈຂອງພວກເຂົາແດ່ພຣະອົງ; ແລະ ພຣະ

ອົງຮູ້ຈັກຄວາມນິກົດຂອງໃຈຂອງພວກເຂົາ.

13 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືສຸລະສຽງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມາເຖິງພວກເຂົາໃນທ່າມກາງຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງພວກເຂົາ, ມີຄວາມວ່າ: ຈົ່ງເງິຍໜ້າຂຶ້ນ ແລະ ຈົ່ງສະບາຍໃຈເຖິດ, ເພາະວ່າເຮົາຮູ້ຈັກເຖິງພັນທະສັນຍາທີ່ພວກເຈົ້າເຮັດໄວ້ກັບເຮົາ; ແລະ ເຮົາຈະເຮັດພັນທະສັນຍາກັບຜູ້ຄົນຂອງເຮົາເພື່ອບົດປ່ອຍພວກເຂົາອອກຈາກການເປັນຂ້າທາດ.

14 ແລະ ເຮົາຈະໃຫ້ພາລະແບກຫາບຢູ່ບ່າຂອງພວກເຈົ້າເບົາບາງລົງຈົນວ່າພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ສຶກວ່າ ມີຫຍັງຢູ່ເທິງຫລັງເລີຍ ເຖິງແມ່ນໃນຂະນະທີ່ພວກເຈົ້າເປັນຂ້າທາດ; ແລະ ເລື່ອງນີ້ເຮົາຈະເຮັດໄປເພື່ອພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຢືນເປັນພະຍານໃຫ້ເຮົາໃນພາຍໜ້າ, ແລະ ເພື່ອພວກເຈົ້າຈະຮູ້ຈັກຢ່າງແນ່ນອນວ່າ ເຮົາຄືພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ອົງເປັນພຣະເຈົ້າ, ໄດ້ມາຢັ້ມຢາມຜູ້ຄົນຂອງເຮົາໃນຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງພວກເຂົາ.

15 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພາລະແບກຫາບຊຶ່ງຢູ່ເທິງບ່າຂອງແອວມາກັບພີ່ນ້ອງຂອງເພິ່ນຖືກເຮັດໃຫ້ເບົາບາງລົງ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເພີ່ມພະລັງໃຫ້ພວກເຂົາ ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ທົນຕໍ່ພາລະແບກຫາບຢ່າງງ່າຍດາຍ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຍອມຮັບຢ່າງເບີກບານມ່ວນຊື່ນ ແລະ ດ້ວຍຄວາມອົດທົນຕໍ່ພຣະປະສົງທັງໝົດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

16 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືສັດທາ ແລະ ຄວາມອົດທົນຂອງພວກເຂົານັ້ນໃຫຍ່ຫລວງຈົນວ່າ ສຸລະສຽງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າມາຫາພວກເຂົາອີກ, ມີຄວາມວ່າ: ຈົ່ງສະບາຍໃຈເຖິດ, ເພາະວ່າມື້ອື່ນນີ້ ເຮົາຈະມາບົດປ່ອຍພວກເຈົ້າອອກຈາກຄວາມເປັນຂ້າທາດແລ້ວ.

17 ແລະ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບແອວມາວ່າ: ເຈົ້າຈົ່ງອອກໜ້າຜູ້ຄົນພວກນີ້ໄປ, ແລະ ເຮົາຈະໄປກັບເຈົ້າ ແລະ ຈະບົດປ່ອຍຜູ້ຄົນພວກນີ້ອອກຈາກຄວາມເປັນຂ້າທາດ.

18 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໃນຕອນກາງຄືນ ແອວມາກັບຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນໄດ້ເຕົ້າໂຮມຝູງສັດ ແລະ ພຶດພັນຂອງພວກເຂົາໄວ້; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນແຕ່ຕະຫລອດທັງຄືນທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຕົ້າໂຮມຝູງສັດຂອງພວກເຂົາເຂົ້າກັນ.

19 ແລະ ໃນຕອນເຊົ້າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເຮັດໃຫ້ຊາວເລມັນນອນຫລັບສະໜິດ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ພວກຫົວໜ້າງານທັງໝົດກໍນອນຫລັບຢ່າງສະໜິດ.

20 ແລະ ແອວມາກັບຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນໄດ້ເດີນທາງເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ; ແລະ ໃຊ້ເວລາເດີນທາງໝົດມື້ ແລ້ວຈຶ່ງໄດ້ຕັ້ງຜ້າເຕັ້ນຂຶ້ນຢູ່ໃນຮ່ອມພູບ່ອນໜຶ່ງ ແລະ ຕັ້ງຊີ່ຮ່ອມພູນັ້ນວ່າ ແອວມາ, ເພາະວ່າເພິ່ນໄດ້ນຳທາງພວກເຂົາເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ.

21 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ຢູ່ໃນຮ່ອມພູແອວມານັ້ນ ພວກເຂົາໄດ້ທຸ້ມເທຄວາມຂອບພຣະໂທຂອງພວກເຂົາແດ່ ພຣະຜູ້

ເປັນເຈົ້າເພາະພຣະອົງໄດ້ເມດຕາພວກເຂົາ, ແລະ ເຮັດໃຫ້ພາລະແບກຫາບຂອງພວກເຂົາເປົາບາງລົງ, ແລະ ບົດປ່ອຍພວກເຂົາອອກຈາກຄວາມເປັນຂ້າທາດ; ເພາະວ່າພວກເຂົາເຄີຍໄດ້ຢູ່ໃນຄວາມເປັນຂ້າທາດມາ, ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດຈະບົດປ່ອຍພວກເຂົາໄດ້ນອກຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ.

22 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຖະຫວາຍຄວາມຂອບພຣະໄທແຕ່ພຣະເຈົ້າ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກຜູ້ຊາຍຂອງພວກເຂົາ ແລະ ພວກຜູ້ຍິງຂອງພວກເຂົາ ແລະ ພວກເດັກນ້ອຍທັງໝົດຂອງພວກເຂົາທີ່ເວົ້າໄດ້, ໄດ້ສົ່ງສຽງສັ່ນລະເສີນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ.

23 ແລະ ບັດນີ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບແອວມາວ່າ: ເຈົ້າຈົ່ງຟ້າວໜີອອກຈາກແຜ່ນດິນນີ້ໄປພ້ອມທັງຜູ້ຄົນພວກນີ້ ເພາະວ່າຊາວເລມັນຕີນແລ້ວ ແລະ ໄດ້ຕິດຕາມພວກເຈົ້າມາ; ສະນັ້ນ ໃຫ້ພວກເຈົ້າອອກຈາກແຜ່ນດິນນີ້, ແລະ ເຮົາຈະຢຸດຊາວເລມັນໄວ້ໃນຮ່ອມພູນີ້ ເພື່ອພວກເຂົາຈະບໍ່ຕິດຕາມຜູ້ຄົນພວກນີ້ໄປ.

24 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເຂົາໄດ້ອອກໄປຈາກຮ່ອມພູນັ້ນ ແລະ ໄດ້ອອກເດີນທາງເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ.

25 ຫລັງຈາກພວກເຂົາຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານເປັນເວລາສິບສອງມື້ ພວກເຂົາກໍມາຮອດແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາ; ແລະ ກະສັດໂມໄຊຢາໄດ້ຕ້ອນຮັບພວກເຂົາດ້ວຍຄວາມຊື່ນຊົມ.

ບົດທີ 25

ລູກຫລານຂອງມິວເລັກ ທີ່ເຊລາເຮັມລາ ກາຍເປັນຊາວນິໄຟ—ພວກເຂົາໄດ້ຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບຜູ້ຄົນຂອງແອວມາ ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງຊິນິບ—ແອວມາໃຫ້ບັບຕິສະມາແກ່ລິມໄຮ ແລະ ຜູ້ຄົນທັງໝົດຂອງເພິ່ນ—ໂມໄຊຢາອະນຸຍາດໃຫ້ແອວມາຈັດຕັ້ງສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າຂຶ້ນ. ປະມານ 120 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ບັດນີ້ກະສັດໂມໄຊຢາໄດ້ສົ່ງໃຫ້ຜູ້ຄົນທັງໝົດມາເຕົ້າໂຮມກັນ.

2 ບັດນີ້ລູກຫລານຂອງນິໄຟ ຫລືວ່າຜູ້ສືບຕະກຸນຂອງນິໄຟບໍ່ມີຫລາຍເທົ່າກັບຜູ້ຄົນຂອງເຊລາເຮັມລາ, ຜູ້ຊຶ່ງເປັນຜູ້ສືບຕະກຸນຂອງມິວເລັກ, ແລະ ພວກທີ່ເດີນທາງມາກັບເພິ່ນໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ.

3 ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງນິໄຟ ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງເຊລາເຮັມລາກໍຍັງບໍ່ຫລາຍເທົ່າກັບຊາວເລມັນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມີບໍ່ຮອດເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງຈຳນວນຂອງພວກນັ້ນຊ້າ.

4 ແລະ ບັດນີ້ຜູ້ຄົນຂອງນິໄຟທັງໝົດໄດ້ມາເຕົ້າໂຮມກັນເປັນກຸ່ມໜຶ່ງ, ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງເຊລາເຮັມລາກໍໄດ້ເຕົ້າໂຮມກັນເປັນກຸ່ມໜຶ່ງເໝືອນກັນ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ມາເຕົ້າໂຮມກັນເປັນສອງກຸ່ມ.

5 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໂມໄຊຢາໄດ້ອ່ານ ແລະ ໃຫ້ອ່ານບັນທຶກຂອງຊິນິບສູ່ຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນຟັງ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເພິ່ນໄດ້ອ່ານບັນທຶກຂອງຜູ້ຄົນຂອງຊິນິບນັບຕັ້ງແຕ່ເວລາທີ່ພວກເຂົາ

ອອກຈາກແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາໄປຈົນເຖິງເວລາທີ່ພວກເຂົາກັບຄືນມາ.

6 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ອ່ານເລື່ອງລາວຂອງແອວມາກັບພີ່ນ້ອງຂອງເພິ່ນນໍາອີກ, ເຖິງຄວາມທຸກທໍລະມານທັງໝົດຂອງພວກເຂົານັບຕັ້ງແຕ່ເວລາທີ່ພວກເຂົາອອກຈາກແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາໄປ ຈົນເຖິງເວລາທີ່ພວກເຂົາກັບຄືນມາ.

7 ແລະ ບັດນີ້, ເມື່ອໂມໄຊຢາອ່ານບັນທຶກຈົບແລ້ວ ຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນຜູ້ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສົງໄສ ແລະ ປະຫລາດໃຈ.

8 ເພາະວ່າພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່າຈະຄິດແນວໃດ; ເພາະວ່າເມື່ອພວກເຂົາເຫັນຜູ້ທີ່ຖືກບົດປ່ອຍອອກມາຈາກຄວາມເປັນຂ້າທາດແລ້ວ ພວກເຂົາກໍເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຊົນຊົມຢ່າງລົ້ນເຫລືອ.

9 ແລະ ອີກເທື່ອໜຶ່ງ, ເມື່ອພວກເຂົາຄິດເຖິງພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາຜູ້ທີ່ຖືກຊາວເລມັນຂ້າຖິ້ມນັ້ນ ພວກເຂົາກໍເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເສົ້າສະຫລົດໃຈ, ຈົນເຖິງນໍ້າຕາຕົກເພາະຄວາມເສົ້າສະຫລົດໃຈນັ້ນ.

10 ແລະ ອີກເທື່ອໜຶ່ງ, ເມື່ອພວກເຂົາຄິດເຖິງພຣະກະລຸນາທີ່ຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ອໍານາດຂອງພຣະອົງໃນການບົດປ່ອຍແອວມາກັບພີ່ນ້ອງຂອງເພິ່ນອອກຈາກກໍາມີຂອງຊາວເລມັນ ແລະ ອອກຈາກຄວາມເປັນຂ້າທາດແລ້ວ, ພວກເຂົາກໍໄດ້ຮັອສົ່ງສຽງຖະຫວາຍຂອບພຣະຄຸນແດ່ພຣະເຈົ້າ.

11 ແລະ ອີກເທື່ອໜຶ່ງ, ເມື່ອພວກເຂົາຄິດເຖິງຊາວເລມັນ, ຊຶ່ງເປັນພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຄິດເຖິງສະພາບອັນ

ເຕັມໄປດ້ວຍບາບ ແລະ ຄວາມເປີຂເປື້ອນຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາກໍເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເຈັບປວດລວດລ້າວເພາະເຫັນແກ່ຄວາມຜາສຸກຂອງຈິດວິນຍານຂອງພວກເຂົາ.

12 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກທີ່ເປັນລູກຫລານຂອງອະມິວລອນ ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງລາວ ຊຶ່ງໄດ້ລັກເອົາພວກລູກສາວຂອງຊາວເລມັນໄປເປັນເມຍກໍບໍ່ພໍໃຈໃນຄວາມປະພຶດຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງຕົນ ແລະ ບໍ່ຍອມໃສ່ຊື່ຕາມບັນພະບຸລຸດຂອງຕົນອີກຕໍ່ໄປ, ສະນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງຮັບເອົາຊື່ຂອງນີໄຟມາເປັນຊື່ຂອງຕົນ ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ຖືກເອີ້ນວ່າເປັນລູກຫລານຂອງຊາວນີໄຟ ແລະ ຖືກນັບເຂົ້າຢູ່ໃນບັນດາຜູ້ທີ່ມີຊື່ວ່າຊາວນີໄຟ.

13 ແລະ ບັດນີ້ຜູ້ຄົນຂອງເຊລາເຮັມລາທັງໝົດຖືກນັບເຂົ້າຢູ່ກັບຊາວນີໄຟ, ແລະ ຈະບໍ່ມອບລາຊາອານາຈັກ ໃຫ້ຜູ້ໃດເລີຍນອກຈາກຈະເປັນຜູ້ສືບຕະກຸນຂອງນີໄຟ.

14 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເມື່ອໂມໄຊຢາກ່າວ ແລະ ອ່ານແກ່ຜູ້ຄົນຈົບແລ້ວ, ເພິ່ນປາຖະໜາຈະໃຫ້ແອວມາກ່າວກັບຜູ້ຄົນອີກ.

15 ແລະ ແອວມາໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາເວລາທີ່ພວກເຂົາເຕົ້າໂຮມກັນເປັນກຸ່ມໃຫຍ່, ແລະ ເພິ່ນໄດ້ໄປຫາແຕ່ລະກຸ່ມ, ສິດສອນເຖິງການກັບໃຈ ແລະ ການມີສັດທາໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

16 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ຊັກຊວນຜູ້ຄົນຂອງລິມໄຮ ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງເພິ່ນ, ຄົນທັງໝົດທີ່ໄດ້ຮັບການບົດປ່ອຍອອກຈາກ

ຄວາມເປັນຂ້າທາດ, ວ່າພວກເຂົາຄວນຈື່ຈໍາໄວ້ວ່າ ແມ່ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ໄດ້ປົດປ່ອຍພວກເຂົາ.

17 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຫລັງຈາກແອວມາໄດ້ສິດສອນຜູ້ຄົນໃນຫລາຍເລື່ອງ ແລະ ຈົບການເວົ້າກັບພວກເຂົາແລ້ວ, ກະສັດລິມໂຮປາຖະໜາທີ່ຈະຮັບບັບຕິສະມາ; ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນທັງໝົດກໍປາຖະໜາທີ່ຈະຮັບບັບຕິສະມາເໝືອນກັນ.

18 ດັ່ງນັ້ນ, ແອວມາຈຶ່ງໄດ້ອອກໄປໃນນໍ້າ ແລະ ໃຫ້ບັບຕິສະມາແກ່ພວກເຂົາ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເພິ່ນໄດ້ໃຫ້ບັບຕິສະມາຕາມວິທີດຽວດັ່ງທີ່ເພິ່ນໄດ້ກະທໍາກັບພິມ້ອງຂອງເພິ່ນໃນນໍ້າມໍມອນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມີຄົນເປັນຈໍານວນຫລວງຫລາຍທີ່ເພິ່ນໄດ້ໃຫ້ບັບຕິສະມາ ແລະ ໄດ້ຂຶ້ນກັບສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ; ແລະ ນີ້ເປັນຍ້ອນຄວາມເຊື່ອຖືຂອງພວກເຂົາທີ່ມີຕໍ່ຄໍາເວົ້າຂອງແອວມາ.

19 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືກະສັດໂມໄຊຢາອະນຸຍາດໃຫ້ແອວມາສ້າງຕັ້ງສາດສະໜາຈັກຂຶ້ນ ທົ່ວແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາ; ແລະ ໃຫ້ອໍານາດແກ່ເພິ່ນເພື່ອແຕ່ງຕັ້ງປະໂລຫິດ ແລະ ຜູ້ສອນເພື່ອດູແລສາດສະໜາຈັກທົ່ວທຸກບ່ອນ.

20 ບັດນີ້ຕ້ອງເຮັດແນວນີ້ເພາະວ່າມັນມີຄົນເປັນຈໍານວນຫລວງຫລາຍຈົນວ່າຜູ້ສອນຜູ້ດຽວບຶກຄອງພວກເຂົາທັງໝົດບໍ່ໄດ້; ເພາະພວກເຂົາທັງໝົດບໍ່ສາມາດໄດ້ຍິນພຣະຄໍາຂອງພຣະເຈົ້າໃນບ່ອນຊຸມນຸມບ່ອນດຽວໄດ້;

21 ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຊຸມນຸມກັນ

ແຕ່ລະກຸ່ມແຕກຕ່າງກັນ, ຊຶ່ງເອີ້ນວ່າສາດສະໜາຈັກ; ແຕ່ລະສາດສະໜາຈັກມີປະໂລຫິດຂອງຕົນເອງ ແລະ ມີຜູ້ສອນຂອງຕົນເອງ, ແລະ ປະໂລຫິດທຸກຄົນສິດສອນພຣະຄໍາຕາມທີ່ໄດ້ຮັບມອບໃຫ້ພວກເຂົາຈາກປາກຂອງແອວມາ.

22 ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າ ມັນມີສາດສະໜາຈັກຫລາຍບ່ອນກໍຕາມ, ແຕ່ລະບ່ອນກໍເປັນສາດສະໜາຈັກດຽວກັນ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຄືສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ; ເພາະວ່າບໍ່ມີການສິດສອນຫຍັງໝົດໃນສາດສະໜາຈັກນອກຈາກເລື່ອງການກັບໃຈ ແລະ ການມີສັດທາໃນພຣະເຈົ້າ.

23 ແລະ ບັດນີ້ມີສາດສະໜາຈັກຢູ່ເຈັດບ່ອນໃນແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາ. ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ປາຖະໜາທີ່ຈະຮັບເອົາພຣະນາມຂອງພຣະຄຣິດ, ຫລື ພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ນັ້ນກໍໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມກັບສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ;

24 ແລະ ພວກເຂົາຖືກເອີ້ນວ່າຜູ້ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ. ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຖອກເທພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງ ລົງມາເທິງພວກເຂົາ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຮັບພອນ, ແລະ ຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ.

ບົດທີ 26

ສະມາຊິກຂອງສາດສະໜາຈັກຫລາຍຄົນຖືກນໍາພາໄປທາງປາບໂດຍຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອຖື—ແອວມາໄດ້ຮັບສັນຍາທີ່ຈະມີຊີວິດນິລັນດອນ—ຜູ້ທີ່ກັບໃຈ ແລະ ຮັບບັບຕິສະມາ

ໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະໄພ—ສະມາຊິກຂອງສາດສະໜາຈັກຜູ້ທີ່ເຮັດບາບຊຶ່ງໄດ້ກັບໃຈ ແລະ ສາລະພາບຜິດຕໍ່ແອວມາ ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຈະໄດ້ຮັບການອະໄພໂທດ; ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຂົາຈະບໍ່ຖືກນັບເຂົ້າຢູ່ໃນບັນດາຜູ້ຄົນຂອງສາດສະໜາຈັກ. ປະມານ 120-100 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ມີຄົນເກີດໃໝ່ເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍທີ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈຄຳເວົ້າຂອງກະສັດເປັນຢາມິນ, ໂດຍທີ່ຍັງນ້ອຍຢູ່ໃນເວລາທີ່ເພິ່ນກ່າວກັບຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນ; ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ເຊື່ອຖືຮີດຄອງປະເພນີຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາ.

2 ພວກເຂົາບໍ່ເຊື່ອເລື່ອງທີ່ມີກ່າວໄວ້ກ່ຽວກັບການເປັນຄົນມາມີຊີວິດ, ແລະ ທັງບໍ່ເຊື່ອກ່ຽວກັບການສະເດັດມາຂອງພຣະຄຣິດ.

3 ແລະ ບັດນີ້ເປັນຍ້ອນຄວາມເຊື່ອຖືຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ເຂົ້າໃຈພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ; ແລະ ໃຈຂອງພວກເຂົາແຂງກະດ້າງ.

4 ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ຍອມຮັບບັບຕິສະມາ; ທັງບໍ່ຍອມເຂົ້າຮ່ວມສາດສະໜາຈັກ. ແລະ ພວກເຂົາເປັນພວກໜຶ່ງທີ່ຢູ່ຕາມສັດທາຂອງຕົນເອງ, ແລະ ເປັນຢູ່ຈົນວ່າຕົກຢູ່ໃນສະພາບແຫ່ງກາມມະລິນ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍບາບ ເພາະວ່າພວກເຂົາບໍ່ຍອມເອົັນຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ.

5 ແລະ ບັດນີ້ໃນສະໄໝການປົກຄອງຂອງໂມໄຊຢານັ້ນ ພວກເຂົາເຫລົ່ານີ້ມີ

ບໍ່ຮອດເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງຈຳນວນຜູ້ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ; ແຕ່ເປັນເພາະການແຕກແຍກໃນບັນດາພີ່ນ້ອງ ພວກເຂົາຈຶ່ງກັບມີຈຳນວນຫລາຍຂຶ້ນ.

6 ເພາະເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກເຂົາໄດ້ຫລອກລວງຜູ້ຄົນທີ່ຢູ່ໃນສາດສະໜາຈັກເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍດ້ວຍຄຳຍົກຍ້ອງຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາກະທຳບາບຫລາຍຢ່າງ; ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເປັນການສົມຄວນທີ່ຄົນຢູ່ໃນສາດສະໜາຈັກຊຶ່ງກະທຳບາບຈະຖືກສາດສະໜາຈັກຕັກເຕືອນ.

7 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກເຂົາໄດ້ຖືກນຳມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າປະໂລຫິດ, ແລະ ຜູ້ສອນກໍໄດ້ມອບພວກເຂົາໃຫ້ແກ່ປະໂລຫິດ; ແລະ ປະໂລຫິດຈຶ່ງນຳພວກເຂົາມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າແອວມາ, ຜູ້ຊຶ່ງເປັນມະຫາປະໂລຫິດ.

8 ບັດນີ້ກະສັດໂມໄຊຢາໄດ້ມອບສິດອຳນາດໃຫ້ແກ່ແອວມາເພື່ອດູແລສາດສະໜາຈັກ.

9 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ແອວມາບໍ່ຮູ້ຈັກຫຍັງກ່ຽວກັບພວກນີ້ເລີຍ; ແຕ່ມີພະຍານຫລາຍຄົນກ່າວຫາພວກເຂົາ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຜູ້ຄົນຍິນເປັນພະຍານຖືງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາຢ່າງຫລວງຫລາຍ.

10 ແລະ ບັດນີ້ມັນບໍ່ເຄີຍມີເລື່ອງແນວນີ້ເກີດຂຶ້ນມາກ່ອນເລີຍໃນສາດສະໜາຈັກ; ສະນັ້ນ ແອວມາຈຶ່ງມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃນວິນຍານຂອງເພິ່ນ, ແລະ ເພິ່ນໄດ້ນຳເອົາຄົນພວກນັ້ນມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າກະສັດ.

11 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ກ່າວກັບກະສັດວ່າ:

ຈົ່ງເບິ່ງ, ຫລາຍຄົນທີ່ພວກຂ້ານ້ອຍນຳ
ເອົາມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າທ່ານນີ້ ຖືກພີ່ນ້ອງຂອງ
ພວກເຂົາກ່າວຫາ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກ
ເຂົາຖືກພາໄປຫາຄວາມຊົ່ວຮ້າຍນາໆ
ປະການ. ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ຍອມກັບໃຈ
ຈາກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍນັ້ນ; ດັ່ງນັ້ນ ພວກ
ຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງນຳພວກເຂົາມາຫາທ່ານເພື່ອ
ທ່ານຈະໄດ້ຕັດສິນພວກເຂົາຕາມຄວາມ
ຜິດຂອງພວກເຂົາ.

12 ກະສັດໂມໂຊຢາໄດ້ກ່າວກັບແອວ
ມາວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາຈະບໍ່ຕັດສິນພວກ
ເຂົາ; ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຈະມອບພວກເຂົາໃຫ້ຢູ່
ໃນມືຂອງທ່ານເພື່ອຕັດສິນ.

13 ແລະ ບັດນີ້ວິນຍານຂອງແອວມາມີ
ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຕື່ມຂຶ້ນ; ແລະ ເພິ່ນໄດ້
ທູນຖາມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າວ່າ ເພິ່ນຄວນ
ຈະເຮັດແນວໃດກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້, ເພາະ
ເພິ່ນຢ້ານວ່າເພິ່ນຈະເຮັດຜິດໃນສາຍ
ພຣະເນດຂອງພຣະເຈົ້າ.

14 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ຫລັງຈາກເພິ່ນໄດ້ທູ້ມເທຈິດວິນຍານ
ທັງໝົດຂອງເພິ່ນແຕ່ພຣະເຈົ້າແລ້ວ,
ສຸລະສຽງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມາເຖິງ
ເພິ່ນ, ມີຄວາມວ່າ:

15 ແອວມາ, ເຈົ້າເປັນສຸກແລ້ວ, ແລະ ຜູ້
ທີ່ໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາໃນນຳ້ມມອນກໍໄດ້ຮັບ
ພອນຄືກັນ. ເຈົ້າໄດ້ຮັບພອນເພາະສັດທາ
ອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງເຈົ້າທີ່ມີໃນຄຳເວົ້າຂອງ
ອະບິນາໂດຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາແຕ່ຝ່າຍດຽວ.

16 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຮັບພອນ ເພາະ
ວ່າສັດທາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພວກເຂົາທີ່ມີ
ໃນຄຳເວົ້າຂອງເຈົ້າແຕ່ຝ່າຍດຽວ ຊຶ່ງເຈົ້າ
ໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາ.

17 ແລະ ເຈົ້າເປັນສຸກແລ້ວ ເພາະວ່າ
ເຈົ້າໄດ້ສ້າງຕັ້ງສາດສະໜາຈັກຂຶ້ນໃນ
ບັນດາຜູ້ຄົນພວກນີ້; ແລະ ພວກເຂົາຈະ
ຖືກສະຖາປະນາ, ແລະ ພວກເຂົາຈະ
ເປັນຜູ້ຄົນຂອງເຮົາ.

18 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຜູ້ຄົນພວກນີ້ຜູ້ທີ່ເຕັມ
ໃຈຮັບພຣະນາມຂອງເຮົາຈະໄດ້ຮັບ
ພອນ; ເພາະວ່າພວກເຂົາຈະຖືກເອີ້ນໃນ
ພຣະນາມຂອງເຮົາ; ແລະ ພວກເຂົາເປັນ
ຂອງເຮົາ.

19 ແລະ ເພາະວ່າເຈົ້າຖາມເຮົາກ່ຽວ
ກັບຜູ້ລ່ວງລະເມີດ, ເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບພອນ.

20 ເຈົ້າເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາ; ແລະ
ເຮົາເຮັດພັນທະສັນຍາກັບເຈົ້າວ່າ
ເຈົ້າຈະມີຊີວິດນິລັນດອນ; ແລະ ເຈົ້າຈະ
ໄດ້ຮັບໃຊ້ເຮົາ ແລະ ອອກໄປໃນພຣະ
ນາມຂອງເຮົາ, ແລະ ເຕົ້າໂຮມແກະຂອງ
ເຮົາເຂົ້າກັນ.

21 ແລະ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຍິນສຽງຂອງເຮົາຈະ
ເປັນແກະຂອງເຮົາ; ແລະ ເຈົ້າຈະຮັບເຂົາ
ເຂົ້າມາໃນສາດສະໜາຈັກ, ແລະ ເຮົາຈະ
ຮັບເອົາເຂົາໄວ້ຄືກັນ.

22 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ນີ້ຄືສາດສະໜາຈັກ
ຂອງເຮົາ; ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ຮັບບັບຕິສະມາ
ຈະຮັບບັບຕິສະມາໄວ້ກັບການກັບໃຈ.
ແລະ ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ເຈົ້າຮັບໄວ້ຈະເຊື່ອ
ໃນນາມຂອງເຮົາ; ແລະ ເຮົາຈະໃຫ້ອະ
ໄພເຂົາຢ່າງເຕັມໃຈ.

23 ເພາະເຮົານີ້ແຫລະເປັນຜູ້ຮັບເອົາ
ບາບຂອງໂລກໄວ້; ເພາະເຮົານີ້ແຫລະ
ເປັນຜູ້ສ້າງເຂົາ; ແລະ ເຮົານີ້ແຫລະເປັນ
ຜູ້ໃຫ້ສະຖານທີ່ບ່ອນໜຶ່ງທາງຂວາມືຂອງ
ເຮົາແກ່ຜູ້ທີ່ເຊື່ອຈົນເຖິງທີ່ສຸດ.

24 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ເຂົາຈະຖືກເອີ້ນໃນ
ນາມຂອງເຮົາ; ແລະ ຖ້າຫາກເຂົາຮູ້ຈັກ
ເຮົາ ເຂົາກໍຈະອອກມາ, ແລະ ຢູ່ໃນ
ສະຖານທີ່ຊົ່ວນິລັນດອນບ່ອນໜຶ່ງທາງ
ຂວາມືຂອງເຮົາ.

25 ແລະ ເຫດການຈະບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ເວລາສູງແກເທື່ອທີສອງດັ່ງຂຶ້ນ ເມື່ອ
ນັ້ນຜູ້ທີ່ບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກເຮົາຈະອອກມາ ແລະ
ຍືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ.

26 ແລະ ເວລານັ້ນເຂົາຈະຮູ້ຈັກວ່າ ເຮົາ
ຄືພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງ
ເຂົາ, ແລະ ເຮົາຄືພຣະຜູ້ໂຖ່ຂອງເຂົາ;
ແຕ່ວ່າເຂົາບໍ່ຍອມຖືກໂຖ່ເລີຍ.

27 ແລະ ຈາກນັ້ນເຮົາຈະກ່າວກັບເຂົາ
ວ່າ ເຮົາບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກເຂົາ; ແລະ ເຂົາຈະ
ອອກໄປຫາໄຟອັນເປັນນິດ ຊຶ່ງຕຽມໄວ້
ສຳລັບມານກັບບໍລິວານຂອງມັນ.

28 ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາກ່າວກັບເຈົ້າວ່າ, ຜູ້ໃດ
ທີ່ບໍ່ຍອມຟັງສຽງຂອງເຮົາ, ຜູ້ນັ້ນຈະບໍ່
ໄດ້ຮັບເຂົ້າຢູ່ໃນສາດສະໜາຈັກຂອງ
ເຮົາ, ແລະ ເຮົາຈະບໍ່ຮັບເອົາເຂົາໃນວັນ
ສຸດທ້າຍ.

29 ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາກ່າວກັບເຈົ້າວ່າ, ຈົ່ງ
ອອກໄປ; ແລະ ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ລ່ວງລະ
ເມີດຕໍ່ເຮົາ, ເຈົ້າຈົ່ງຕັດສິນເຂົາແລ້ວແຕ່
ບາບທີ່ເຂົາໄດ້ກະທຳມາ; ແລະ ຖ້າຫາກ
ເຂົາສາລະພາບບາບທີ່ເຂົາໄດ້ກະທຳ
ມານັ້ນຕໍ່ໜ້າເຈົ້າ ແລະ ຕໍ່ໜ້າເຮົາ, ແລະ
ກັບໃຈດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈຂອງເຂົາ,
ແລ້ວເຈົ້າຈົ່ງໃຫ້ອະໄພແກ່ເຂົາ, ແລະ
ເຮົາຈະໃຫ້ອະໄພແກ່ເຂົາຄືກັນ.

30 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຖິງແມ່ນວ່າຜູ້ຄົນຂອງ
ເຮົາຈະກັບໃຈເທົ່າໃດເທື່ອກໍຕາມ ເຮົາກໍ

ຈະໃຫ້ອະໄພແກ່ເຂົາສຳລັບການລ່ວງລະ
ເມີດຂອງເຂົາທີ່ມີຕໍ່ເຮົາ.

31 ແລະ ເຈົ້າຈົ່ງໃຫ້ອະໄພແກ່ການ
ລ່ວງລະເມີດຂອງກັນແລະກັນ; ເພາະ
ຕາມຄວາມຈິງແລ້ວ, ເຮົາກ່າວກັບເຈົ້າວ່າ
ຜູ້ທີ່ບໍ່ໃຫ້ອະໄພການລ່ວງລະເມີດຂອງ
ເພື່ອນບ້ານເມື່ອເຂົາເວົ້າວ່າເຂົາກັບໃຈ
ແລ້ວ, ຜູ້ນັ້ນຈະຖືກນຳຕົວມາຫາການ
ກ່າວໂທດ.

32 ບັດນີ້ເຮົາກ່າວກັບເຈົ້າວ່າ, ຈົ່ງອອກ
ໄປ; ແລະ ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ບໍ່ກັບໃຈຈາກ
ບາບຂອງເຂົາ ຜູ້ນັ້ນຈະບໍ່ໄດ້ນັບເຂົ້າຢູ່
ໃນບັນດາຜູ້ຄົນຂອງເຮົາ; ແລະ ເລື່ອງ
ນີ້ຈະຕ້ອງປະຕິບັດນັບຕັ້ງແຕ່ເວລານີ້
ເປັນຕົ້ນໄປ.

33 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ເວລາແອວມາໄດ້ຍິນຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້
ແລ້ວ, ເພິ່ນໄດ້ຂຽນມັນໄວ້ ເພື່ອເພິ່ນຈະ
ມີມັນ, ແລະ ເພື່ອເພິ່ນຈະໄດ້ຕັດສິນຜູ້ຄົນ
ຂອງສາດສະໜາຈັກຕາມພຣະບັນຍັດ
ຂອງພຣະເຈົ້າ.

34 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ແອວມາໄດ້ອອກໄປຕັດສິນຜູ້ທີ່ຖືກພາ
ໄປຫາຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຕາມພຣະຄຳຂອງ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

35 ແລະ ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ກັບໃຈຈາກ
ບາບຂອງພວກເຂົາ ແລະ ໄດ້ສາລະພາບ
ຜິດ, ແລ້ວເພິ່ນກໍໄດ້ນັບພວກເຂົາໄວ້ໃນ
ບັນດາຜູ້ຄົນຂອງສາດສະໜາຈັກ;

36 ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ຍອມສາລະພາບບາບ
ຂອງພວກເຂົາ ແລະ ບໍ່ກັບໃຈຈາກຄວາມ
ຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ, ຄົນພວກນັ້ນຈະ
ບໍ່ໄດ້ຖືກນັບໄວ້ໃນບັນດາຜູ້ຄົນຂອງ

ສາດສະໜາຈັກ, ແລະ ຊື່ຂອງພວກເຂົາ ຖືກລືບອອກ.

37 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ແອວມາໄດ້ຄວບຄຸມການງານທັງໝົດ ຂອງສາດສະໜາຈັກ; ແລະ ພວກເຂົາເລີ່ມ ມີຄວາມສັນຕິສຸກຂຶ້ນອີກ ແລະ ຈະເລີນຮຸ່ງ ເຮືອງຢ່າງຍິ່ງໃນການງານຂອງສາດສະ ໜາຈັກ ໂດຍເດີນໄປຢ່າງຮອບຄອບຕໍ່ ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ໄດ້ຮັບເອົາຫລາຍ ຄົນ ແລະ ໃຫ້ບັບຕິສະມາຫລາຍຄົນ.

38 ແລະ ບັດນີ້ແອວມາກັບເພື່ອນຮ່ວມ ງານຂອງເພິ່ນຊຶ່ງດູແລສາດສະໜາຈັກ ໄດ້ເຮັດໄປທັງໝົດນີ້ໂດຍການເດີນໄປ ດ້ວຍຄວາມພາກພຽນທຸກຢ່າງ, ສິດສອນ ພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າທຸກຢ່າງ, ທົນ ຮັບຄວາມທຸກທໍລະມານທຸກຢ່າງ, ຖືກ ຂົ່ມເຫັງໂດຍທຸກຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ເປັນຂອງ ສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ.

39 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຕັກເຕືອນພິມັອງ ຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ພວກເຂົາກໍໄດ້ຮັບ ເອົາຄຳຕັກເຕືອນ, ທຸກຄົນໂດຍພຣະ ຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ອີງຕາມບາບຂອງ ຕົນ, ຫລືວ່າບາບທີ່ເຂົາໄດ້ກະທຳໄປ ນັ້ນ, ໂດຍຮັບບັນຊາຈາກພຣະເຈົ້າວ່າ ໃຫ້ອະທິຖານຢ່າງບໍ່ທໍ້ຖອຍ, ແລະ ຂອບ ພຣະໄທພຣະອົງໃນທຸກສິ່ງ.

ບົດທີ 27

ໂມໄຊຢາທ້າມບໍ່ໃຫ້ຂົ່ມເຫັງ ແລະ ບັງຄັບ ຄວາມສະເໝີພາບ—ແອວມາຜູ້ເປັນລູກ ກັບພວກລູກຊາຍທັງສີ່ຂອງກະສັດໂມ ໄຊຢາພະຍາຍາມທີ່ຈະທຳລາຍສາດສະ

ໜາຈັກ—ທູດມາປະກົດ ແລະ ສົ່ງໃຫ້ ພວກເຂົາເລິກການເຮັດຄວາມຊົ່ວຂອງ ພວກເຂົາ—ແອວມາຖືກຕິສອນໃຫ້ເປັນ ຄົນປາກກີກ—ມະນຸດທັງປວງຈະຕ້ອງ ເກີດໃໝ່ ເພື່ອຮັບເອົາຄວາມລອດ— ແອວມາກັບພວກລູກຊາຍຂອງໂມໄຊຢາ ປະກາດຂ່າວປະເສີດ. ປະມານ 100-92 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດ ຂຶ້ນຄື ມີການຂົ່ມເຫັງຈາກພວກທີ່ບໍ່ເຊື່ອ ຖື ຊຶ່ງກະທຳຕໍ່ສາດສະໜາຈັກເພີ່ມ ຫລາຍຂຶ້ນເລື້ອຍໆຈົນວ່າມີການຈົ່ມໃຫ້ ແກ່ສາດສະໜາຈັກ, ແລະ ຜູ້ນຳຂອງຕົນ ກຸ່ງວກັບເລື່ອງນີ້; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຕໍ່ວ່າ ແອວມາ. ແລະ ແອວມາໄດ້ມາບອກເລື່ອງ ນີ້ຕໍ່ກະສັດໂມໄຊຢາ. ແລະ ໂມໄຊຢາໄດ້ ປຶກສາຫາລືກັບພວກປະໂລຫິດຂອງເພິ່ນ.

2 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ກະສັດໂມໄຊຢາໄດ້ສົ່ງສານໄປທົ່ວແຜ່ນ ດິນວ່າບໍ່ໃຫ້ຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຖືຂົ່ມເຫັງຄົນທີ່ ເປັນຂອງສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ.

3 ແລະ ມີຄຳສັ່ງຢ່າງເຄັ່ງຄັດໄປຫາ ສາດສະໜາຈັກທຸກແຫ່ງວ່າ ບໍ່ໃຫ້ມີການ ຂົ່ມເຫັງກັນໃນບັນດາພວກເຂົາ, ວ່າໃຫ້ ມີຄວາມສະເໝີພາບໃນບັນດາຜູ້ຄົນທັງ ປວງ;

4 ແລະ ບອກພວກເຂົາວ່າ ບໍ່ໃຫ້ຄວາມ ທະນົງໃຈ ແລະ ການຖືຕົວມາລົບກວນ ສັນຕິສຸກຂອງພວກເຂົາ; ວ່າໃຫ້ທຸກຄົນ ນັບຖືເພື່ອນບ້ານຄືກັບຕົນເອງ, ແລະ ເຮັດວຽກດ້ວຍມືຂອງຕົນເພື່ອຫາລ້ຽງຊີບ ເພື່ອຕົນເອງ.

5 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ປະໂລຫິດກັບຜູ້ສອນ ທຸກຄົນຄວນເຮັດວຽກດ້ວຍມືເພື່ອຫາລ້ຽງ ຊີບເພື່ອຕົນເອງ, ໃນທຸກກໍລະນີເວັ້ນເສຍ ແຕ່ເວລາເຈັບປ່ວຍ ຫລື ຍາມຂາດແຄນ ທີ່ສຸດເທົ່ານັ້ນ; ແລະ ໂດຍການກະທຳ ເຊັ່ນນີ້, ພວກເຂົາໄດ້ມີພຣະຄຸນຂອງ ພຣະເຈົ້າຢູ່ນຳຢ່າງຫລວງຫລາຍ.

6 ແລະ ມັນເລີ່ມມີສັນຕິສຸກຫລາຍ ຂຶ້ນໃນແຜ່ນດິນອີກ; ແລະ ຜູ້ຄົນມີເພີ່ມ ຫລາຍຂຶ້ນ ແລະ ເລີ່ມກະຈັດກະຈາຍໄປ ທົ່ວແຜ່ນດິນ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ໄປທາງເໜືອ ແລະ ທາງໃຕ້, ໄປທາງຕາເວັນອອກ ແລະ ທາງຕາເວັນຕົກ, ໂດຍສ້າງເມືອງ ໃຫຍ່ ແລະ ສ້າງບ້ານເຮືອນຕ່າງໆຂຶ້ນທົ່ວ ສີ່ສ່ວນຂອງແຜ່ນດິນ.

7 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສະເດັດມາ ຍັງມຸຢາມພວກເຂົາ, ແລະ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ ພວກເຂົາຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງ ແລະ ຫລາຍ ຄົນໄດ້ກາຍເປັນຄົນຮັ່ງມີ.

8 ແລະ ບັດນີ້ພວກລູກຊາຍຂອງໂມໄຊ ຢາຖືກນັບເຂົ້າຢູ່ໃນບັນດາຜູ້ບໍ່ເຊື່ອຖື; ແລະ ລູກຊາຍຄົນໜຶ່ງຂອງແອວມາກໍຖືກ ນັບເຂົ້າຢູ່ໃນບັນດາພວກເຂົາຄືກັນ, ລາວ ມີຊື່ວ່າ ແອວມາ ຕາມຊື່ບິດາຂອງລາວ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ລາວເປັນຄົນຊົ່ວທີ່ ສຸດ ແລະ ນັບຖືຮູບບູຊາ; ແລະ ລາວເປັນ ຄົນເວົ້າຫລາຍ ແລະ ໄດ້ເວົ້າຍົກຍ້ອງຜູ້ ຄົນ; ສະນັ້ນ ລາວຈຶ່ງຊັກນຳຫລາຍຄົນໃຫ້ ເຮັດຕາມວິທີການອັນຊົ່ວຮ້າຍຂອງລາວ.

9 ແລະ ລາວກັບມາເປັນອຸປະສັກອັນ ໃຫຍ່ຫລວງຕໍ່ຄວາມຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງ ຂອງສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍ ໄດ້ລັກເອົາໃຈຂອງຜູ້ຄົນໄປ; ເຮັດໃຫ້

ເກີດຄວາມແຕກແຍກໃນບັນດາຜູ້ຄົນ; ໃຫ້ໂອກາດແກ່ສັດຕູຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຈະ ໃຊ້ອຳນາດຂອງມັນປົກຄອງພວກເຂົາ.

10 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດ ຂຶ້ນຄື ລາວໄດ້ທ່ອງທ່ຽວໄປເພື່ອທຳລາຍ ສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ລາວໄດ້ທ່ອງທ່ຽວໄປຢ່າງລັບງັບພວກ ໂອລົດຂອງໂມໄຊຢາເພື່ອຫາຊ່ອງທາງ ທີ່ຈະທຳລາຍສາດສະໜາຈັກ ແລະ ເພື່ອຊັກຊວນຜູ້ຄົນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໃຫ້ຫລົງຜິດ, ເຮັດກົງກັນຂ້າມກັບພຣະ ບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ, ຫລື ແມ້ແຕ່ຄຳສັ່ງ ຂອງກະສັດ—

11 ແລະ ດັ່ງເຊັ່ນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ ກ່າວກັບທ່ານແລ້ວວ່າ ຂະນະທີ່ພວກ ເຂົາກຳລັງທ່ຽວໄປກະບົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ທູດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງໜຶ່ງ ໄດ້ມາປະກົດຕໍ່ພວກເຂົາ; ແລະ ເບິ່ງຄື ວ່າທູດກຳລັງຢືນຢູ່ໃນເມກ; ແລະ ສຽງ ຂອງທູດອົງນັ້ນຄືກັນກັບສຽງຟ້າຮ້ອງຂຶ້ນ ເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນປ່ອນທີ່ພວກເຂົາຢືນຢູ່ ນັ້ນສົ່ນສະເທືອນ;

12 ແລະ ຄວາມປະຫລາດໃຈຂອງ ພວກເຂົານັ້ນໃຫຍ່ຫລວງທີ່ສຸດ, ຈົນພວກ ເຂົາລົ້ມລົງຢູ່ກັບພື້ນດິນ ແລະ ບໍ່ເຂົ້າໃຈ ຄຳເວົ້າຂອງທູດທີ່ກ່າວກັບພວກເຂົາ ເລີຍ.

13 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ເພິ່ນຮ້ອງ ຂຶ້ນອີກ, ມີຄວາມວ່າ: ແອວມາ, ຈົ່ງລຸກ ແລະ ຍືນຂຶ້ນ, ເພາະດ້ວຍເຫດໃດເຈົ້າຈຶ່ງ ຂົ່ມເຫັງສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ? ເພາະພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ: ມີຄືສາດສະ ໜາຈັກຂອງເຮົາ ແລະ ເຮົາຈະສ້າງຕັ້ງ

ມັນໄວ້, ແລະ ຈະບໍ່ມີສິ່ງໃດລົ້ມມັນໄດ້
ນອກຈາກການລ່ວງລະເມີດຂອງຜູ້ຄົນ
ຂອງເຮົາເທົ່ານັ້ນ.

14 ແລະ ອີກຢ່າງໜຶ່ງທູດກ່າວວ່າ:
ຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຍິນຄຳ
ອະທິຖານຂອງຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງ, ແລະ
ຄຳອະທິຖານຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ,
ແອວມາ, ຜູ້ເປັນບິດາຂອງເຈົ້ານຳອີກ;
ເພາະວ່າເພິ່ນໄດ້ອະທິຖານດ້ວຍສັດທາ
ກຸ່ງວກັບເຈົ້າ ເພື່ອເຈົ້າຈະໄດ້ຖືກນຳມາ
ໃຫ້ຮູ້ເລື່ອງຄວາມຈິງ; ດັ່ງນັ້ນ, ເພື່ອຈຸດ
ປະສົງນີ້ ເຮົາຈຶ່ງມາເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສຳນຶກ
ຖົງອຳນາດ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງພຣະ
ເຈົ້າ, ເພື່ອໃຫ້ຄຳອະທິຖານຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້
ຂອງພຣະອົງໄດ້ຮັບຄຳຕອບຕາມສັດທາ
ຂອງພວກເຂົາ.

15 ແລະ ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຈົ້າຈະໂຕ້ຖຽງ
ອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ບໍ່? ເພາະຈົ່ງ
ເບິ່ງ, ສຽງຂອງເຮົາສັ່ນສະເທືອນແຜ່ນດິນ
ໂລກບໍ່? ແລະ ເຈົ້າບໍ່ເຫັນເຮົາຢູ່ຕໍ່ໜ້າ
ເຈົ້າບໍ່? ແລະ ເຮົາຖືກສົ່ງມາຈາກພຣະເຈົ້າ.

16 ແລະ ບັດນີ້ເຮົາກ່າວກັບເຈົ້າວ່າ:
ຈົ່ງໄປ, ແລະ ຈົ່ງຈຳການເປັນຊະເລີຍ
ຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງເຈົ້າໃນແຜ່ນດິນ
ເຮລາມ ແລະ ໃນແຜ່ນດິນນີໄຟ; ແລະ
ຈົ່ງຈຳສິ່ງຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ພຣະອົງໄດ້ກະທຳ
ເພື່ອພວກເຂົາ; ເພາະວ່າພວກເຂົາຢູ່
ໃນຄວາມເປັນຂ້າທາດ, ແລະ ພຣະອົງ
ໄດ້ບົດປ່ອຍພວກເຂົາ. ແລະ ບັດນີ້ເຮົາ
ກ່າວກັບເຈົ້າວ່າ, ແອວມາ, ຈົ່ງໄປຕາມ
ທາງຂອງເຈົ້າ ແລະ ຢາໄດ້ພະຍາຍາມ
ທຳລາຍສາດສະໜາຈັກອີກຕໍ່ໄປ, ເພື່ອ
ໃຫ້ຄຳອະທິຖານຂອງພວກເຂົາໄດ້ຮັບ

ຄຳຕອບ, ຫລືວ່າເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ຕົວ
ຂອງເຈົ້າຖືກປະຖິ້ມໄປ.

17 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດ
ຂຶ້ນຄື ນີ້ເປັນຄຳເວົ້າສຸດທ້າຍຂອງທູດ
ທີ່ໄດ້ກ່າວກັບແອວມາ, ແລະ ເພິ່ນກໍໄດ້
ຈາກໄປ.

18 ແລະ ບັດນີ້ແອວມາກັບຜູ້ທີ່ຢູ່ກັບ
ລາວໄດ້ລົ້ມລົງຢູ່ກັບພື້ນດິນ, ເພາະ
ຄວາມແປກປະຫລາດໃຈອັນໃຫຍ່ຫລວງ
ຂອງພວກເຂົາ; ເພາະວ່າພວກເຂົາໄດ້
ເຫັນທູດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າດ້ວຍຕາ
ຂອງຕົນເອງ; ແລະ ສຽງຂອງເພິ່ນຄືກັນ
ກັບຟ້າຮ້ອງ, ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນໂລກ
ສັ່ນສະເທືອນ; ແລະ ພວກເຂົາຮູ້ວ່າ ບໍ່
ມີສິ່ງໃດທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນໂລກສັ່ນ
ສະເທືອນໄດ້ນອກຈາກຈະເປັນອຳນາດ
ຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ທີ່ເຮັດໃຫ້ມັນສັ່ນ
ສະເທືອນຄືກັນກັບວ່າມັນຈະແຍກອອກ
ຈາກກັນ.

19 ແລະ ບັດນີ້ຄວາມແປກປະຫລາດ
ໃຈຂອງແອວມານັ້ນ ໃຫຍ່ຫລວງຈົນ
ວ່າລາວກາຍເປັນຄົນປາກກີກ, ຈົນວ່າ
ລາວເປີດປາກບໍ່ໄດ້; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ລາວ
ກັບອ່ອນເພຍຈົນແມ່ນແຕ່ບໍ່ສາມາດເໜັງ
ຕຶງມືໄດ້; ດັ່ງນັ້ນ ຜູ້ທີ່ຢູ່ກັບລາວຈຶ່ງຫາມ
ລາວໄປເພາະລາວຊ່ອຍຕົວເອງບໍ່ໄດ້,
ຈົນກະທັ້ງຖືກເອົາໄປວາງລົງຢູ່ຕໍ່ໜ້າບິດາ
ຂອງລາວ.

20 ແລະ ພວກນັ້ນໄດ້ເລົ່າເລື່ອງທັງໝົດ
ທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຂົາໃຫ້ບິດາຂອງ
ລາວຟັງ; ແລະ ບິດາຂອງລາວມີຄວາມປິ
ຕິຍິນດີ, ເພາະເພິ່ນຮູ້ວ່າມັນແມ່ນອຳນາດ
ຂອງພຣະເຈົ້າ.

21 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ໃຫ້ຜູ້ຊົມມາເຕົ້າໂຮມກັນ ເພື່ອຈະໄດ້ເປັນພະຍານໃນສິ່ງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກະທຳກັບລູກຂອງເພິ່ນ, ແລະ ກັບຜູ້ທີ່ຢູ່ກັບລາວນຳອີກ.

22 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ບອກໃຫ້ປະໂລຫິດທັງຫລາຍມາເຕົ້າໂຮມກັນ ແລະເຂົາເຈົ້າໄດ້ເລີ່ມຖືສິນອິດເຂົ້າ ແລະ ອະທິຖານເພື່ອທູນຂໍໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຂົາເຈົ້າເພື່ອວ່າພຣະອົງຈະໄດ້ເປີດປາກຂອງແອວມາ ເພື່ອລາວຈະສາມາດເວົ້າໄດ້, ແລະ ເພື່ອແຂນຂາຂອງລາວຈະໄດ້ຮັບກຳລັງອີກ—ເພື່ອໃຫ້ຕາຂອງຜູ້ຄົນເປີດ ເພື່ອຈະໄດ້ເຫັນ ແລະ ຮູ້ຈັກພຣະກະລຸນາທິຄຸນ ແລະ ລັດສະໝີພາບຂອງພຣະເຈົ້າ.

23 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຫລັງຈາກພວກເຂົາໄດ້ຖືສິນອິດເຂົ້າ ແລະ ອະທິຖານເປັນເວລາສອງມື້ສອງຄືນແລ້ວ, ແຂນຂາຂອງແອວມາຈຶ່ງໄດ້ຮັບກຳລັງຂອງມັນ, ແລະ ລາວໄດ້ຍືນຂຶ້ນ ແລະ ເລີ່ມເວົ້າກັບພວກເຂົາ, ບອກໃຫ້ພວກເຂົາສະບາຍໃຈ:

24 ເພາະລາວໄດ້ເວົ້າວ່າ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກັບໃຈຈາກບາບຂອງຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວ, ແລະ ໄດ້ຖືກໂຕໂດຍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ້ວ; ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເກີດຈາກພຣະວິນຍານ.

25 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: ຢາໄດ້ແປກໃຈເລີຍວ່າມະນຸດທັງປວງ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ທັງຊາຍ ແລະ ຍິງ, ທຸກປະຊາຊາດ, ທຸກຕະກຸນ, ທຸກພາສາ, ແລະ ທຸກຜູ້ຄົນທັງປວງ, ຕ້ອງເກີດໃໝ່ເສຍກ່ອນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ,

ແມ່ນເກີດຈາກພຣະເຈົ້າເພື່ອປ່ຽນຈາກສະພາບແຫ່ງກາມມະລົມ ແລະ ຕົກຕໍ່າຂອງພວກເຂົາ, ມາສູ່ສະພາບແຫ່ງຄວາມຊອບທຳ, ຖືກໂຕໂດຍພຣະເຈົ້າ, ກາຍເປັນບຸດ ແລະ ທິດາຂອງພຣະອົງ;

26 ແລະ ພວກເຂົາຈຶ່ງກາຍມາເປັນຄົນໃໝ່ດັ່ງນັ້ນ; ແລະ ຖ້າຫາກພວກເຂົາບໍ່ເຮັດແນວນີ້, ພວກເຂົາກໍບໍ່ມີທາງທີ່ຈະໄດ້ຮັບອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າມາເປັນມູນມໍລະດົກ.

27 ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ, ຖ້າຫາກບໍ່ເຮັດແນວນີ້, ພວກເຂົາຈະຖືກປະຖິ້ມໄປ ແລະ ເລື່ອງນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ຈັກເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າເກືອບຖືກປະຖິ້ມໄປແລ້ວ.

28 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຫລັງຈາກທີ່ໄດ້ຊັດເຊພະເນຈອນໄປໃນຄວາມທຸກຍາກລຳບາກຢ່າງລົ້ນເຫລືອ, ໂດຍກັບໃຈຈົນເກືອບຈະເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າມີຄວາມເມດຕາ ຊຶ່ງເຫັນສົມຄວນທີ່ຈະດຶງຂ້າພະເຈົ້າອອກມາຈາກການເຜົາໄໝ້ອັນເປັນນິດ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເກີດຈາກພຣະເຈົ້າ.

29 ຈິດວິນຍານຂອງເຮົາໄດ້ຖືກໂຕຈາກບິແຫ່ງຄວາມຂົມຂຶ້ນ ແລະ ພັນທະການແຫ່ງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ. ເຮົາເຄີຍຢູ່ໃນເຫວເລິກທີ່ມືດທີ່ສຸດມາ; ແຕ່ບັດນີ້ເຮົາໄດ້ເຫັນຄວາມສະຫວ່າງອັນໜ້າອັດສະຈັນຂອງພຣະເຈົ້າ. ຈິດວິນຍານຂອງເຮົາຖືກທໍລະມານດ້ວຍຄວາມທໍລະມານອັນຕະຫລອດໄປ; ແຕ່ວ່າເຮົາຖືກດຶງອອກມາ ແລະ ຈິດວິນຍານຂອງເຮົາບໍ່ໄດ້ເຈັບປວດອີກຕໍ່ໄປ.

30 ເຮົາບໍ່ຍອມຮັບພຣະຜູ້ໃຖ່ຂອງເຮົາ ແລະ ປະຕິເສດສິ່ງທີ່ບັນພະບູລຸດຂອງ ພວກເຮົາເວົ້າໄວ້; ແຕ່ມາບັດນີ້ເພື່ອພວກ ເພິ່ນຈະເຫັນລ່ວງໜ້າວ່າ ພຣະອົງຈະ ສະເດັດມາ ແລະວ່າພຣະອົງຈະຈີ່ຈໍາ ທຸກຄົນທີ່ພຣະອົງໄດ້ສ້າງ, ພຣະອົງ ຈະສະແດງໃຫ້ປະກົດແກ່ຄົນທັງປວງ.

31 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ທຸກຫົວເຂົ້າຈະຄຸລົງ, ແລະ ທຸກລິ້ນຈະສາລະພາບຕໍ່ພຣະພັກ ຂອງພຣະອົງ. ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຖິງແມ່ນໃນ ວັນສຸດທ້າຍເມື່ອຄົນທັງປວງຈະຍືນຮັບ ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງ, ເມື່ອນັ້ນ ພວກເຂົາຈະສາລະພາບວ່າ ພຣະອົງຄື ພຣະເຈົ້າ; ເມື່ອນັ້ນຜູ້ທີ່ໃຊ້ຊີວິດປາດສະ ຈາກພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນໂລກຈະສາລະພາບ ວ່າ ການພິພາກສາຂອງໂທດອັນເປັນນິດ ນັ້ນທຸ່ງໆທໍາແລ້ວກັບພວກເຂົາ; ແລະ ພວກເຂົາຈະສັນສະທໍານ ແລະ ຫົດຕົວຢູ່ ພາຍໃຕ້ການທອດພຣະເນດອັນພິຈາລະ ນາຂອງພຣະອົງ.

32 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນ ຄື ຈາກເວລານີ້ໄປແອວມາເລີ່ມສິດສອນ ຜູ້ຄົນ ແລະ ຜູ້ທີ່ຢູ່ກັບແອວມາຕອນ ທີ່ທູດມາປະກົດຕໍ່ພວກເຂົາກໍເໝືອນ ກັນ, ໄດ້ເດີນທາງໄປຫາທຸກບ່ອນທົ່ວ ແຜ່ນດິນ, ປະກາດແກ່ຄົນທັງປວງເຖິງ ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຍືນ ແລະ ໄດ້ເຫັນມາ, ແລະ ສິດສອນພຣະຄໍາຂອງພຣະເຈົ້າ ດ້ວຍຄວາມທຸກຍາກລໍາບາກ, ຖືກຂົ່ມ ເຫັງຢ່າງໜັກຈາກຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອ ແລະ ຖືກຕີ ຈາກຄົນຫລວງຫລາຍໃນພວກນັ້ນ.

33 ເຖິງແມ່ນຈະເປັນຢ່າງນັ້ນ, ພວກເຂົາ ກໍໄດ້ປອບໃຈສາດສະໜາຈັກຫລາຍຂຶ້ນ,

ໂດຍຍືນຍັນສັດທາຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຊັກຊວນຜູ້ຄົນທັງຫລາຍດ້ວຍຄວາມອົດ ກັ້ນ ແລະ ດ້ວຍຄວາມອິດເມື່ອຍຢ່າງໜັກ ໃຫ້ຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ.

34 ແລະ ສີ່ຄົນໃນພວກເຂົານັ້ນແມ່ນ ພວກລູກຊາຍຂອງໂມໄຊຢາ; ແລະ ຊື່ ຂອງພວກເຂົາຄື ອໍາໂມນ, ແລະ ອາ ໂຣນ, ແລະ ອອມເນີ, ແລະ ຮິມໂນ; ທັງ ໝົດນີ້ເປັນຊື່ຂອງພວກລູກຊາຍຂອງໂມ ໄຊຢາ.

35 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເດີນທາງໄປຫາ ທຸກບ່ອນໃນແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາ, ແລະ ໃນບັນດາຜູ້ຄົນທັງໝົດ ຊຶ່ງຢູ່ໃຕ້ການປົກ ຄອງຂອງກະສັດໂມໄຊຢາ, ໄດ້ເດີນທາງ ຢ່າງຕັ້ງໃຈເພື່ອຈະແກ້ຄວາມເສຍຫາຍ ທັງໝົດ ຊຶ່ງພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໄວ້ກັບ ສາດສະໜາຈັກ, ສາລະພາບບາບທັງ ໝົດຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ປະກາດເລື່ອງ ທັງໝົດທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນມາ, ແລະ ອະທິບາຍຄໍາທໍານາຍ ແລະ ຂໍ້ຄວາມ ພຣະຄໍາພິໃຫ້ແກ່ທຸກຄົນທີ່ປາຖະໜາຈະ ຟັງ.

36 ແລະ ໂດຍວິທີນີ້ ພວກເຂົາຈຶ່ງເປັນ ເຄື່ອງມືໃນພຣະຫັດຂອງພຣະເຈົ້າໃນ ການພາຫລາຍຄົນມາສູ່ຄວາມຮູ້ເລື່ອງ ຄວາມຈິງ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມາສູ່ຄວາມຮູ້ ເລື່ອງພຣະຜູ້ໃຖ່ຂອງພວກເຂົາ.

37 ແລະ ພວກເຂົາເປັນສຸກພຽງໃດ! ເພາະວ່າພວກເຂົາໄດ້ປະກາດຄວາມ ສັນຕິສຸກ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ປະກາດ ຂ່າວປະເສີດແຫ່ງຄວາມດີ; ແລະ ພວກ ເຂົາໄດ້ປະກາດຕໍ່ຜູ້ຄົນວ່າພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າປົກຄອງ.

ບົດທີ 28

ພວກລູກຊາຍຂອງໂມໄຊຢາໄປສັ່ງສອນຊາວເລມັນ—ໂດຍໃຊ້ທິນຜູ້ພະຍາກອນສອງກ້ອນນັ້ນ ໂມໄຊຢາແປແຜ່ນຈາລຶກຂອງຊາວຢາເຮັດ. ປະມານ 92 ປີ ກ່ອນຄ.ສ.

1 ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຫລັງຈາກພວກລູກຊາຍຂອງໂມໄຊຢາກະທຳທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງແລ້ວ, ພວກເຂົາໄດ້ພາຄົນຈຳນວນໜຶ່ງໄປກັບພວກເຂົາ ແລະ ໄດ້ກັບຄືນໄປຫາກະສັດ, ຊຶ່ງເປັນບິດາຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຂໍຮ້ອງເພິ່ນໃຫ້ອະນຸຍາດໃຫ້ພວກເຂົາກັບຄືນທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເລືອກໄວ້ຂຶ້ນໄປຫາແຜ່ນດິນນີໄຟ ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ສັ່ງສອນເລື່ອງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຍິນມາ, ແລະ ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ມອບພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ແກ່ພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາ ຜູ້ຊຶ່ງເປັນຊາວເລມັນ—

2 ເພື່ອພວກເຂົາອາດຈະນຳພວກເຂົາມາສູ່ຄວາມຮູ້ເລື່ອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາສຳນຶກເຖິງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ເພື່ອພວກເຂົາອາດຈະເຮັດໃຫ້ຄວາມກຽດຊັງຂອງພວກເຂົາທີ່ມີຕໍ່ຊາວນີໄຟຫາຍໄດ້, ເພື່ອພວກເຂົາຈະຖືກນຳມາປິຕິຍິນດີໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົານຳອີກ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະກັບມາເປັນເພື່ອນມິດທີ່ດີຕໍ່ກັນ, ແລະ ເພື່ອຈະບໍ່ໃຫ້ມີການຂັດແຍ້ງກັນອີກຕໍ່ໄປໃນທົ່ວແຜ່ນດິນຊຶ່ງພຣະຜູ້

ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາໄດ້ປະທານໃຫ້ພວກເຂົາ.

3 ບັດນີ້ພວກເຂົາປາຖະໜາຈະປະກາດຄວາມລອດໃຫ້ແກ່ມະນຸດທຸກຄົນ, ເພາະວ່າພວກເຂົາທົນບໍ່ໄດ້ທີ່ຈິດວິນຍານຂອງຜູ້ໜຶ່ງຈະຕ້ອງຕາຍ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພຽງແຕ່ຄິດວ່າຈິດວິນຍານດວງໜຶ່ງຈະຕ້ອງທົນທຸກທໍລະມານຢ່າງບໍ່ມີວັນສິ້ນສຸດກໍເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຫວັ່ນໄຫວ ແລະ ຕົວສິ້ນແລ້ວ.

4 ແລະ ດັ່ງນັ້ນ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກະທຳກັບພວກເຂົາ, ເພາະວ່າພວກເຂົາເປັນຄົນຊົ່ວຮ້າຍແທ້ໆໃນຄົນບາບ. ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເຫັນເໝາະສົມໃນພຣະເນດອັນບໍ່ມີຂອບເຂດຂອງພຣະອົງທີ່ຈະໄວ້ຊີວິດຂອງພວກເຂົາ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພວກເຂົາຍັງຕ້ອງທົນກັບຄວາມເຈັບປວດຢ່າງໜັກໃນຈິດວິນຍານເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຍ້ານວ່າພວກເຂົາຈະຖືກປະຖິ້ມຕະຫລອດໄປ.

5 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເຂົາໄດ້ວົງວອນບິດາຂອງພວກເຂົາຕັ້ງຫລາຍມື້ ຂໍໃຫ້ພວກເຂົາຂຶ້ນໄປຫາແຜ່ນດິນນີໄຟ.

6 ແລະ ກະສັດໂມໄຊຢາໄດ້ທູນຖາມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຖ້າຫາກວ່າເພິ່ນຄວນຈະໃຫ້ພວກລູກຊາຍຂອງເພິ່ນຂຶ້ນໄປຫາບັນດາຊາວເລມັນເພື່ອສັ່ງສອນພຣະຄຳຫລືບໍ່.

7 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບໂມໄຊຢາວ່າ: ຈົ່ງໃຫ້ພວກເຂົາຂຶ້ນໄປເຖິດ, ເພາະວ່າຫລາຍຄົນຈະເຊື່ອໃນຄຳ

ເວົ້າຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ພວກເຂົາຈະມີ ຊີວິດນິລັນດອນ; ແລະ ເຮົາຈະບົດປ່ອຍ ພວກລູກຊາຍຂອງເຈົ້າອອກຈາກກຳມີ ຂອງຊາວເລມັນ.

8 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ກະສັດ ໂມໄຊຢາໄດ້ອະນຸຍາດພວກ ເຂົາເພື່ອຈະໄດ້ໄປ ແລະ ເຮັດຕາມຄຳ ເວົ້າຂອງພວກເຂົາ.

9 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ອອກເດີນທາງໄປ ໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ ເພື່ອຂຶ້ນໄປ ສັ່ງສອນພຣະຄຳໃນບັນດາຊາວເລມັນ; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຈະໃຫ້ເລື່ອງລາວເຖິງ ການປະຕິບັດຂອງພວກເຂົາໃນພາຍຫລັງ.

10 ບັດນີ້ກະສັດ ໂມໄຊຢາບໍ່ມີຜູ້ໃດທີ່ ຈະມອບລາຊາອານາຈັກໃຫ້ ເພາະບໍ່ມີ ລູກຊາຍຄົນໃດຂອງເພິ່ນທີ່ຍອມຮັບເອົາ ລາຊາອານາຈັກ.

11 ດັ່ງນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ເອົາບັນທຶກຊຶ່ງມີ ຂຽນໄວ້ຢູ່ໃນແຜ່ນຈາລຶກທອງເຫລືອງມາ, ແລະ ແຜ່ນຈາລຶກຂອງນິໄຟນ່າອີກ, ແລະ ສິ່ງຂອງທັງໝົດທີ່ເພິ່ນໄດ້ປົກປັກຮັກສາ ໄວ້ຕາມພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ, ຫລັງ ຈາກໄດ້ແປ ແລະ ບັນທຶກສິ່ງທີ່ມີຢູ່ໃນ ແຜ່ນຈາລຶກທອງຄຳຊຶ່ງຜູ້ຄົນຂອງລິມໂຮ ໄດ້ພົບພໍ້, ຊຶ່ງເພິ່ນໄດ້ຮັບຈາກມີຂອງລິມ ໂຮເອງ;

12 ແລະ ການນີ້ເພິ່ນເຮັດໄປເພາະ ຄວາມເປັນຫ່ວງຫລາຍຂອງຜູ້ຄົນຂອງເ ພິ່ນ; ເພາະພວກເຂົາປາຖະໜາເກີນກວ່າ ຈະວັດແທກໄດ້ ທີ່ຈະຮູ້ກ່ຽວກັບຜູ້ຄົນ ພວກນັ້ນຊຶ່ງຖືກທຳລາຍໄປແລ້ວ.

13 ແລະ ບັດນີ້ເພິ່ນໄດ້ແປແຜ່ນຈາລຶກ ເຫລົ່ານັ້ນ ໂດຍອາໄສທິນສອງກ້ອນນັ້ນ

ຊຶ່ງຕິດຢູ່ກັບຂອບ ໂຄ້ງຄັນທະນູສອງ ຂ້າງ.

14 ບັດນີ້ຂອງເຫລົ່ານີ້ຖືກຕຽມໄວ້ແລ້ວ ຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນ, ແລະ ມອບໃຫ້ຕ່ຽງກັນມາ ຈາກຄົນລຸ້ນໜຶ່ງທາຄົນອີກລຸ້ນໜຶ່ງ, ເພື່ອ ຈຸດປະສົງໃນການແປພາສາຕ່າງໆ;

15 ແລະ ຂອງເຫລົ່ານີ້ໄດ້ຖືກຮັກສາ ໄວ້ໂດຍພຣະຫັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເພື່ອພຣະອົງຈະໄດ້ເປີດເຜີຍໃຫ້ທຸກຄົນ ທີ່ເປັນເຈົ້າຂອງແຜ່ນດິນຮູ້ຈັກເຖິງຄວາມ ຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມໜາງດຊັງຂອງ ຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງ;

16 ແລະ ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ມີສິ່ງຂອງເຫລົ່າ ນີ້ຈະຖືກເອີ້ນວ່າ ຜູ້ພະຍາກອນ, ຕາມ ການເອີ້ນຂອງສະໄໝໂບຮານ.

17 ບັດນີ້ຫລັງຈາກໂມໄຊຢາໄດ້ແປ ບັນທຶກເຫລົ່ານັ້ນໝົດແລ້ວ, ຈຶ່ງເບິ່ງ, ມັນໄດ້ໃຫ້ເລື່ອງລາວຂອງຜູ້ຄົນທີ່ຖືກ ທຳລາຍ, ນັບຕັ້ງແຕ່ເວລາທີ່ພວກເຂົາ ຖືກທຳລາຍຄືນໄປ ເຖິງການສ້າງຫໍ ສູງ, ອັນເປັນເວລາທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເຮັດໃຫ້ພາສາຂອງຜູ້ຄົນສັບສົນ, ແລະ ພວກເຂົາຈຶ່ງກະຈັດກະຈາຍໄປຕາມຜືນ ແຜ່ນດິນໂລກທັງໝົດ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ແມ້ແຕ່ນັບຈາກນັ້ນຄືນໄປເຖິງການສ້າງ ອາດາມ.

18 ບັດນີ້ເລື່ອງລາວນີ້ໄດ້ເປັນເຫດໃຫ້ ຜູ້ຄົນຂອງໂມໄຊຢາຄວນຄາງຢ່າງໃຫຍ່ ຫລວງ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາເຕັມໄປ ດ້ວຍຄວາມເສົ້າສະຫລົດໃຈ; ເຖິງຢ່າງໃດ ກໍຕາມ, ມັນໄດ້ໃຫ້ຄວາມຮູ້ແກ່ພວກເຂົາ ຢ່າງຫລວງຫລາຍ ຊຶ່ງໃນນັ້ນໄດ້ເຮັດໃຫ້ ພວກເຂົາມີຄວາມປິຕິຍິນດີ.

19 ແລະ ເລື່ອງລາວນີ້ຈະມີຂຽນໄວ້ພາຍຫລັງ; ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ມັນສົມຄວນທີ່ຜູ້ຄົນທັງປວງຄວນຮູ້ເລື່ອງຊຶ່ງມີຂຽນຢູ່ໃນເລື່ອງນັ້ນ.

20 ແລະ ບັດນີ້, ດັ່ງເຊັ່ນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບທ່ານແລ້ວ, ຫລັງຈາກກະສັດໂມໄຊຢາກະທຳສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ, ເພິ່ນໄດ້ເອົາແຜ່ນຈາລຶກທອງເຫລືອງ ແລະ ສິ່ງຂອງທັງໝົດຊຶ່ງເພິ່ນໄດ້ເກັບກຳໄວ້ມາ, ແລ້ວມອບມັນໃຫ້ແອວມາ, ຜູ້ເປັນລູກຂອງແອວມາ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ບັນທຶກທັງໝົດ ແລະ ເຄື່ອງແປຄວາມໝາຍນຳອີກ, ແລະ ໄດ້ມອບສິ່ງທັງໝົດໃຫ້ລາວ, ແລະ ສັ່ງລາວວ່າ ລາວຄວນເກັບກຳ ແລະ ຮັກສາມັນໄວ້ໃຫ້ດີ, ແລະ ໃຫ້ເຮັດບັນທຶກກ່ຽວກັບຜູ້ຄົນໄວ້ນຳອີກ, ໂດຍມອບໃຫ້ຕ່າງກັນໄປຈາກຄົນລຸ້ນໜຶ່ງຫາຄົນອີກລຸ້ນໜຶ່ງ, ດັ່ງເຊັ່ນທີ່ໄດ້ມອບຕ່າງກັນມາຕັ້ງແຕ່ເວລາທີ່ລີໄຮອອກຈາກເຢຣູຊາເລັມ.

ບົດທີ 29

ໂມໄຊຢາສະເໜີໃຫ້ເລືອກຜູ້ຕັດສິນແທນກະສັດ—ກະສັດທີ່ບໍ່ຊອບທຳຈະພາຜູ້ຄົນຂອງຕົນເຂົ້າໄປໃນບາບ—ແອວມາຜູ້ເປັນລູກໄດ້ຖືກເລືອກໃຫ້ເປັນຫົວໜ້າຜູ້ຕັດສິນ ໂດຍສຽງຂອງປະຊາຊົນ—ເພິ່ນເປັນມະຫາປະໂລຫິດຂອງສາດສະໜາຈັກທຸກບ່ອນນຳອີກ—ແອວມາຜູ້ເປັນບິດາ ແລະ ໂມໄຊຢາສິ້ນຊີວິດ. ປະມານ 92-91 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ບັດນີ້ເມື່ອໂມໄຊຢາໄດ້ກະທຳສິ່ງ

ເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ ເພິ່ນໄດ້ສອບຖາມໄປທົ່ວແຜ່ນດິນໃນບັນດາຜູ້ຄົນທັງໝົດ, ໂດຍຢາກຮູ້ເຖິງຄວາມເຈດຕະນາຂອງພວກເຂົາວ່າຜູ້ໃດຄວນເປັນກະສັດຂອງພວກເຂົາ.

2 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ສຽງຂອງຜູ້ຄົນມີຄວາມວ່າ: ພວກຂ້ານ້ອຍຢາກໃຫ້ອາໂຣນ ລູກຊາຍຂອງທ່ານເອງມາເປັນກະສັດຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ ແລະ ເປັນຜູ້ປົກຄອງຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ.

3 ບັດນີ້ອາໂຣນໄດ້ຂຶ້ນໄປຫາແຜ່ນດິນນີໄຟແລ້ວ, ດັ່ງນັ້ນ ກະສັດຈຶ່ງບໍ່ສາມາດມອບລາຊາອານາຈັກໃຫ້ລາວ; ທັງອາໂຣນເອງກໍບໍ່ຍອມຮັບເອົາລາຊາອານາຈັກ; ທັງບໍ່ມີລູກຊາຍຄົນໃດຂອງໂມໄຊຢາຍອມຮັບເອົາລາຊາອານາຈັກເລີຍ.

4 ດັ່ງນັ້ນ ກະສັດໂມໄຊຢາຈຶ່ງໄດ້ສອບຖາມໄປໃນບັນດາຜູ້ຄົນອີກ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເພິ່ນໄດ້ສັ່ງຂໍຄວາມທີ່ຂຽນໄວ້ໄປເຖິງບັນດາຜູ້ຄົນ. ແລະ ນີ້ຄືຂໍຄວາມທີ່ຂຽນໄວ້, ມີຄວາມວ່າ:

5 ຈົ່ງເບິ່ງ, ໂອ ຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຫລື ພີ່ນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເພາະຂ້າພະເຈົ້າຖືວ່າພວກທ່ານເປັນດັ່ງນັ້ນ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າປາຖະໜາໃຫ້ພວກທ່ານພິຈາລະນາສາເຫດທີ່ພວກທ່ານຖືກຂໍໃຫ້ພິຈາລະນາ—ເພາະວ່າພວກທ່ານປາຖະໜາຢາກມີກະສັດ.

6 ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າປະກາດກັບພວກທ່ານ ວ່າ ຜູ້ທີ່ເປັນເຈົ້າຂອງລາຊາອານາຈັກນີ້ໂດຍສິດທິໄດ້ປະຕິເສດ, ແລະ ຈະບໍ່ຍອມຮັບເອົາລາຊາອານາຈັກ.

7 ແລະ ບັດນີ້ຖ້າຫາກຈະແຕ່ງຕັ້ງຜູ້ອື່ນ

ແທນ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າຍ້ານວ່າ ມັນ ຈະເກີດການຜິດຖຽງກັນຂຶ້ນໃນບັນດາ ພວກທ່ານ. ແລະ ຜູ້ໃດຈະຮູ້ໄດ້ວ່າລູກ ຊາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງ ລາຊາອານາຈັກອາດທັນມາຮ້າຍກາດ ຂຶ້ນ ແລະ ພາສ່ວນໜຶ່ງຂອງຜູ້ຄົນພວກ ນີ້ໄປກັບລາວ, ຊຶ່ງຈະເຮັດໃຫ້ເກີດ ສົງຄາມ ແລະ ການຂັດແຍ້ງກັນຂຶ້ນ ໃນບັນດາພວກທ່ານ, ຊຶ່ງຈະເປັນເຫດ ໃຫ້ມີການນອງເລືອດຢ່າງຫລວງຫລາຍ ເກີດຂຶ້ນ ແລະ ບົດເບືອນເສັ້ນທາງຂອງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ຈະທຳລາຍຈິດວິນຍານຂອງຜູ້ຄົນຢ່າງ ຫລວງຫລາຍ.

8 ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກ ທ່ານວ່າ ໃຫ້ພວກເຮົາສະຫລາດ ແລະ ພິຈາລະນາເລື່ອງເຫລົ່ານີ້, ເພາະວ່າ ພວກເຮົາບໍ່ມີສິດຈະທຳລາຍລູກຊາຍ ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ທັງພວກເຮົາບໍ່ມີສິດ ໃດໆ ທີ່ຈະທຳລາຍຄົນອື່ນ ຖ້າຫາກ ແຕ່ງຕັ້ງຜູ້ນັ້ນຂຶ້ນມາແທນລາວ.

9 ແລະ ຖ້າຫາກລູກຊາຍຂອງຂ້າພະ ເຈົ້າທັນກັບໄປສູ່ຄວາມທະນົງໃຈເຖິງ ເລື່ອງທີ່ບໍ່ມີປະໂຫຍດຂອງລາວ, ລາວກໍ ຄົງຈະຈື່ໄດ້ເຖິງຄຳເວົ້າຂຶ້ນລາວໄດ້ເວົ້າໄວ້ ແລະ ຈະຮຽກຮ້ອງເອົາສິດທີ່ຂອງລາວ ໃນລາຊາອານາຈັກນີ້ຄືນໄປ, ຊຶ່ງຈະເຮັດ ໃຫ້ລາວ ແລະ ຜູ້ຄົນພວກນີ້ກະທຳບາບ ຫລາຍຂຶ້ນ.

10 ແລະ ບັດນີ້ໃຫ້ພວກເຮົາສະຫລາດ ແລະ ຊອກຫາສິ່ງເຫລົ່ານີ້, ແລະ ສິ່ງທີ່ ຈະເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມສັນຕິສຸກແກ່ຜູ້ຄົນ ພວກນີ້.

11 ດັ່ງນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈະເປັນກະສັດ ຂອງພວກທ່ານໃນວັນເວລາທີ່ເຫລືອຢູ່ ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ໃຫ້ ພວກເຮົາແຕ່ງຕັ້ງຜູ້ຕັດສິນເພື່ອຕັດສິນ ຜູ້ຄົນພວກນີ້ຕາມກົດຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ພວກເຮົາຈະຈັດລະບຽບການງານ ໃໝ່ຂອງຜູ້ຄົນພວກນີ້, ເພາະວ່າພວກເຮົາ ຈະແຕ່ງຕັ້ງຜູ້ທີ່ມີສະຕິປັນຍາໃຫ້ເປັນຜູ້ ຕັດສິນ, ຊຶ່ງຈະຕັດສິນຜູ້ຄົນພວກນີ້ຕາມ ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ.

12 ບັດນີ້ຖ້າຫາກມະນຸດຖືກພຣະເຈົ້າ ຕັດສິນຍັງຈະດີກວ່າທີ່ຈະໃຫ້ມະນຸດທຳ ມະດາຕັດສິນແມ່ນບໍ່, ເພາະວ່າການພິ ພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າທ່ຽງທຳສະເໝີໄປ, ແຕ່ການຕັດສິນຂອງມະນຸດນັ້ນບໍ່ທ່ຽງທຳ ສະເໝີໄປ.

13 ດັ່ງນັ້ນ, ຖ້າຫາກເປັນໄປວ່າ ພວກ ທ່ານຈະມີຄົນຊອບທຳມາເປັນກະສັດ ຂອງພວກທ່ານ ຊຶ່ງຈະສະຖາປະນາກົດ ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕັດສິນຜູ້ຄົນພວກ ນີ້ຕາມພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ, ແທ້ ຈິງແລ້ວ, ຖ້າຫາກພວກທ່ານຈະມີຄົນ ມາເປັນກະສັດຂອງພວກທ່ານ ຜູ້ຈະ ເຮັດເພື່ອຜູ້ຄົນພວກນີ້ເໝືອນດັ່ງທີ່ເປັນ ຢາມິນບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຮັດ ມາ—ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ, ຖ້າຫາກເລື່ອງມັນຈະເປັນໄປໄດ້ແບບນີ້ ສະເໝີໄປແລ້ວ ມັນກໍສົມຄວນທີ່ພວກ ທ່ານຈະມີກະສັດບົກຄອງພວກທ່ານ ຢູ່ສະເໝີ.

14 ແລະ ແມ່ນແຕ່ຕົວຂ້າພະເຈົ້າເອງ ກໍຍັງໄດ້ທຳງານຈົນສຸດກຳລັງ ແລະ ສຸດ ຄວາມສາມາດຂຶ້ນຂ້າພະເຈົ້າມີຢູ່, ເພື່ອ

ສິດສອນພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ, ແລະ ເພື່ອສະຖາປະນາຄວາມສັນຕິສຸກທົ່ວແຜ່ນດິນ, ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ມີສົງຄາມ ແລະ ການຂັດແຍ້ງກັນ, ບໍ່ໃຫ້ມີການຂີ້ລັກມັກສົກ, ຫລື ການປຸ້ນຈີ້, ຫລື ການຄາດຕະກຳ ຫລື ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ນາໆປະການ;

15 ແລະ ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ເຮັດການຊົ່ວຮ້າຍນີ້, ເຮົາກໍຈະໄດ້ລົງໂທດເຂົາຕາມກົດຊຶ່ງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາໄດ້ມອບໃຫ້ພວກເຮົາ.

16 ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ ເພາະວ່າມະນຸດບໍ່ມີຄວາມທ່ຽງທຳທຸກຄົນ ຈຶ່ງບໍ່ສົມຄວນທີ່ພວກທ່ານຈະມີກະສັດຄົນໜຶ່ງ ຫລື ກະສັດຫລາຍຄົນ ບົກຄອງພວກທ່ານ.

17 ເພາະຈຶ່ງເບິ່ງ, ກະສັດຊົ່ວຄົນໜຶ່ງເຮັດໃຫ້ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍເກີດຂຶ້ນໄດ້ຫລາຍປານໃດ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເປັນຄວາມພິນາດອັນໃຫຍ່ຫລວງພຽງໃດ!

18 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ໃຫ້ສຳນຶກເຖິງກະສັດໂນອາ, ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງເພິ່ນ ແລະ ຄວາມໜ້າກຽດຊັງຂອງເພິ່ນ, ແລະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມໜ້າກຽດຊັງຂອງຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນນຳອີກ. ຈຶ່ງເບິ່ງຄວາມພິນາດອັນໃຫຍ່ຫລວງໄດ້ເກີດກັບພວກເຂົາແລ້ວ; ແລະ ເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຖືກເອົາໄປເປັນຂ້າທາດ.

19 ແລະ ຖ້າທາກບໍ່ມີການຫຍຸ້ງກ່ຽວຂອງພຣະຜູ້ສ້າງຜູ້ມີສະຕິບັນຍາຂອງພວກເຂົາແລ້ວ, ແລະ ຖ້າບໍ່ແມ່ນຍ້ອນການກັບໃຈຢ່າງແທ້ຈິງຂອງພວກເຂົາ

ແລ້ວ, ພວກເຂົາຈະຕ້ອງຢູ່ໃນຄວາມເປັນຂ້າທາດຈົນເຖິງບັດນີ້ຢ່າງບໍ່ມີທາງຫລີກລ້ຽງໄດ້.

20 ແຕ່ຈຶ່ງເບິ່ງ, ພຣະອົງໄດ້ບົດປ່ອຍພວກເຂົາ ເພາະວ່າພວກເຂົາໄດ້ຖ່ອມຕົວຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະອົງ; ແລະ ເພາະວ່າພວກເຂົາທູນຂໍຢ່າງສຸດກຳລັງຕໍ່ພຣະອົງ, ພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ບົດປ່ອຍພວກເຂົາອອກຈາກການເປັນຂ້າທາດ; ແລະ ເພາະສະນັ້ນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງກະທຳດ້ວຍອຳນາດຂອງພຣະອົງໃນທຸກກໍລະນີໃນບັນດາລູກຫລານມະນຸດ, ໂດຍເດ່ພຣະທັດແຫ່ງຄວາມເມດຕາມາຍັງຜູ້ທີ່ໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະອົງ.

21 ແລະ ຈຶ່ງເບິ່ງ, ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ, ພວກທ່ານຈະກຳຈັດກະສັດຊົ່ວຮ້າຍຜູ້ໜຶ່ງອອກຈາກບັນລັງບໍ່ໄດ້ນອກຈາກຈະເປັນການຂັດແຍ້ງຢ່າງໜັກ ແລະ ການນອງເລືອດຢ່າງຫລວງຫລາຍ.

22 ເພາະຈຶ່ງເບິ່ງ, ໃນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍກະສັດກໍຍັງມີໝູ່ເພື່ອນ, ແລະ ເພິ່ນຈະຈັດເສນາອາມາດໄວ້ອ້ອມຮອບເພິ່ນ; ແລະ ເພິ່ນຈະທຳລາຍກົດຂອງຄົນທີ່ບົກຄອງມາໃນຄວາມຊອບທຳກ່ອນເພິ່ນ; ແລະ ເພິ່ນຈະຢຽບຍຳພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າໄວ້ໃຕ້ຕີນຂອງເພິ່ນ;

23 ແລະ ເພິ່ນຈະອອກກົດໃໝ່ ແລະ ສົ່ງອອກໄປໃນບັນດາຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນແຕ່ກົດຕາມວິທີການແຫ່ງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງເພິ່ນເອງ; ແລະ ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ບໍ່ເຮັດຕາມກົດຂອງເພິ່ນ, ເພິ່ນກໍຈະທຳລາຍຜູ້ນັ້ນເສຍ; ແລະ ຜູ້ໃດກໍຕາມ

ທີ່ທໍລະຍົດຕໍ່ເພິ່ນ, ເພິ່ນກໍຈະສັ່ງກອງທັບ
ໄປລົບກວນຜູ້ນັ້ນ; ແລະ ຖ້າຫາກເພິ່ນ
ເຮັດໄດ້, ເພິ່ນຈະທໍາລາຍເຂົາເສຍ, ແລະ
ດັ່ງນັ້ນກະສັດທີ່ບໍ່ຊ່ອຍທໍາຈິງບົດເບືອນ
ທາງແຫ່ງຄວາມຊ່ອຍທໍາທັງໝົດ.

24 ແລະ ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວ
ກັບພວກທ່ານວ່າ, ບໍ່ສົມຄວນເລີຍທີ່
ຄວາມໜ້າກຽດຊັງເຊັ່ນນັ້ນຈະເກີດກັບ
ພວກທ່ານ.

25 ດັ່ງນັ້ນ, ພວກທ່ານຈົ່ງເລືອກເອົາຜູ້
ຕັດສິນໂດຍສຽງຂອງຜູ້ຄົນພວກນີ້ ເພື່ອ
ພວກທ່ານຈະໄດ້ຮັບການຕັດສິນຕາມ
ກົດຊຶ່ງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາໄດ້ໃຫ້
ໄວ້ກັບພວກທ່ານ ຊຶ່ງຖືກຕ້ອງ, ແລະ ຊຶ່ງ
ໄດ້ໃຫ້ໄວ້ກັບພວກທ່ານ ໂດຍພຣະທັດ
ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

26 ບັດນີ້ບໍ່ແມ່ນເລື່ອງທໍາມະດາທີ່ສຽງ
ຜູ້ຄົນຈະປາຖະໜາສິ່ງກົງກັນຂ້າມກັບ
ສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ, ແຕ່ເປັນເລື່ອງທໍາມະດາ
ສໍາລັບຄົນສ່ວນໜ້ອຍທີ່ປາຖະໜາສິ່ງທີ່
ບໍ່ຖືກຕ້ອງ; ດັ່ງນັ້ນ ເລື່ອງນີ້ພວກທ່ານຈົ່ງ
ຍຶດຖື ແລະ ເຮັດໃຫ້ເປັນກົດຂອງພວກ
ທ່ານ—ທີ່ຈະຈັດທຸລະກິດຂອງພວກທ່ານ
ໂດຍສຽງຂອງຜູ້ຄົນ.

27 ແລະ ຖ້າຫາກເວລາມາເຖິງ ເມື່ອ
ສຽງຂອງຜູ້ຄົນເລືອກເອົາຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ,
ເມື່ອນັ້ນກໍເປັນເວລາທີ່ການພິພາກສາ
ຂອງພຣະເຈົ້າຈະເກີດກັບພວກທ່ານ;
ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເມື່ອນັ້ນ ຈະເປັນເວລາທີ່
ພຣະອົງຈະສະເດັດມາຢັ້ງມຢາມພວກ
ທ່ານດ້ວຍຄວາມພິນາດອັນແສນສາທັດ
ດັ່ງທີ່ພຣະອົງເຄີຍສະເດັດມາຢັ້ງມຢາມ
ແຜ່ນດິນນີ້.

28 ແລະ ບັດນີ້ຖ້າຫາກພວກທ່ານມີຜູ້
ຕັດສິນ, ແລະ ພວກເພິ່ນບໍ່ຕັດສິນພວກ
ທ່ານຕາມກົດຊຶ່ງມີໄວ້ໃຫ້ແລ້ວ, ພວກ
ທ່ານກໍອາດຈະໃຫ້ພວກເພິ່ນໄດ້ຮັບການ
ຕັດສິນຈາກສານທີ່ສູງກວ່ານັ້ນ.

29 ແລະ ຖ້າຫາກຜູ້ຕັດສິນຂອງພວກ
ທ່ານທີ່ສູງກວ່າບໍ່ໃຫ້ການຕັດສິນທີ່ຖືກ
ຕ້ອງ, ແລ້ວພວກທ່ານຄວນຈະຫາຜູ້
ຕັດສິນຫລາຍຄົນທີ່ຕໍ່າກວ່າຂອງພວກ
ທ່ານມາເຕົ້າໂຮມກັນ, ແລະ ພວກເພິ່ນ
ຈະຕັດສິນຜູ້ຕັດສິນທີ່ສູງກວ່າຂອງພວກ
ທ່ານຕາມສຽງຂອງປະຊາຊົນ.

30 ແລະ ເຮົາສັ່ງໃຫ້ພວກທ່ານເຮັດ
ແນວນີ້ດ້ວຍຄວາມຢ້ານກົວຕໍ່ພຣະຜູ້
ເປັນເຈົ້າ; ແລະ ເຮົາສັ່ງໃຫ້ພວກທ່ານ
ເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານີ້, ແລະ ບໍ່ໃຫ້ມີກະສັດ;
ຄືຖ້າຫາກຄົນພວກນີ້ເຮັດບາບ ແລະ
ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລ້ວພວກເຂົາຈະໄດ້
ຮັບຄໍາຕອບໄວ້ເທິງຫົວຂອງພວກເຂົາ
ເອງ.

31 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ ເຮົາກ່າວກັບພວກ
ທ່ານວ່າ, ບາບຂອງຄົນຢ່າງຫລວງ
ຫລາຍເກີດຂຶ້ນຍ້ອນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງ
ກະສັດຂອງພວກເຂົາ; ດັ່ງນັ້ນ ຄວາມ
ຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາຍ່ອມໄດ້ຮັບຄໍາ
ຕອບໄວ້ເທິງຫົວຂອງກະສັດຂອງພວກ
ເຂົາ.

32 ແລະ ບັດນີ້ເຮົາປາຖະໜາວ່າ ຄວາມ
ບໍ່ສະເໝີພາບຈະບໍ່ມີອີກຕໍ່ໄປໃນແຜ່ນດິນ
ນີ້, ໂດຍສະເພາະ ໃນບັນດາຜູ້ຄົນຂອງ
ຂ້າພະເຈົ້າເອງ; ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າປາຖະໜາ
ໃຫ້ແຜ່ນດິນນີ້ເປັນແຜ່ນດິນແຫ່ງເສລີ
ພາບ, ແລະ ທຸກໆຄົນຈະຊື່ນຊົມໃນສິດ

ແລະ ສິດທິພິເສດເທົ່າທຽມກັນຕາບໃດທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເຫັນສົມຄວນທີ່ພວກເຮົາຈະດຳລົງຊີວິດຢູ່ ແລະ ຮັບແຜ່ນດິນເປັນມູນມໍລະດົກ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຕາບໃດທີ່ລູກຫລານຄົນໃດຂອງພວກເຮົາຍັງເຫລືອຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນີ້.

33 ແລະ ກະສັດໂມໄຊຢາໄດ້ຂຽນອີກຫລາຍເລື່ອງໄປເຖິງພວກເຂົາ, ໂດຍໄດ້ເປີດເຜີຍໃຫ້ຮູ້ເຖິງຄວາມເດືອດຮ້ອນ ແລະ ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຂອງກະສັດທີ່ຊອບທຳ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຄວາມເຈັບປວດຂອງຈິດວິນຍານເພື່ອຜູ້ຄົນຂອງຕົນນັ້ນ, ແລະ ການຈົມວ່າທັງໝົດຂອງຜູ້ຄົນທີ່ມີຕໍ່ກະສັດຂອງພວກເຂົານຳອີກ; ແລະ ເພິ່ນໄດ້ອະທິບາຍເລື່ອງທັງໝົດນີ້ໃຫ້ພວກເຂົາຟັງ.

34 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ບອກພວກເຂົາວ່າເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ບໍ່ຄວນຈະເກີດຂຶ້ນ; ແຕ່ວ່າພາລະແບກຫາບຄວນຈະເກີດຂຶ້ນກັບທຸກຄົນເພື່ອມະນຸດທຸກໆຄົນຈະໄດ້ຮັບສ່ວນແບ່ງຂອງຕົນ.

35 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ເປີດເຜີຍໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້ຈັກການເສຍປຽບທັງໝົດຂອງວຽກງານທີ່ພວກເຂົາເຮັດໄປນັ້ນນຳອີກ, ໂດຍມີກະສັດທີ່ບໍ່ຊອບທຳບົກຄອງພວກເຂົາ;

36 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມໜ້າກຽດຊັງທັງໝົດຂອງເພິ່ນ, ແລະ ສົງຄາມທັງໝົດ, ແລະ ການຂັດແຍ້ງ, ແລະ ການນອງເລືອດ, ແລະ ການລັກ, ແລະ ການປຸ້ນຈີ້, ແລະ ການໂສເພນີ, ແລະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍນາໆປະການຊຶ່ງບໍ່ສາມາດຍົກຂຶ້ນມາເວົ້າໃຫ້ໝົດ

ໄດ້—ບອກພວກເຂົາວ່າສິ່ງເຫລົ່ານີ້ບໍ່ຄວນຈະມີຂຶ້ນເລີຍ, ເພາະມັນກົງກັນຂ້າມຢ່າງເຫັນໄດ້ຢ່າງແຈ້ງຊັດກັບພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ.

37 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື, ຫລັງຈາກໂມໄຊຢາໄດ້ສົ່ງເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ອອກໄປຫາບັນດາຜູ້ຄົນແລ້ວຄົນທັງຫລາຍຈຶ່ງແນ່ໃຈເຖິງຄວາມຈິງຈາກຄຳເວົ້າຂອງເພິ່ນ.

38 ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງເລິກລົ້ມຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະມີກະສັດ, ແລະ ກັບມາກະຕືລືລົ້ນຢ່າງຍິ່ງທີ່ຈະໃຫ້ທຸກຄົນມີໂອກາດເທົ່າທຽມກັນຕະຫລອດທົ່ວແຜ່ນດິນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ທຸກຄົນສະແດງຄວາມເຕັມໃຈທີ່ຈະຮັບເອົາບາບຂອງຕົນເອງ.

39 ດັ່ງນັ້ນ, ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຜູ້ຄົນເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ມາເຕົ້າໂຮມກັນເປັນກຸ່ມໆຕະຫລອດທົ່ວແຜ່ນດິນ, ເພື່ອອອກສຽງຂອງຕົນເອງກ່ຽວກັບວ່າ ຜູ້ໃດຄວນເປັນຜູ້ຕັດສິນຂອງພວກເຂົາທີ່ຈະຕັດສິນຕາມກົດຊຶ່ງມີໃຫ້ໄວ້ກັບພວກເຂົາ; ແລະ ພວກເຂົາມີຄວາມປິຕິຍິນດີຢ່າງຍິ່ງໃນເສລີພາບທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບມາ.

40 ແລະ ພວກເຂົາມີຄວາມຮັກແພງຢ່າງລົ້ນເຫລືອຕໍ່ໂມໄຊຢາ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົານັບຖືເພິ່ນຫລາຍກວ່າຄົນອື່ນໆ; ເພາະພວກເຂົາເຫັນວ່າເພິ່ນບໍ່ເປັນຄົນກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງ ຊຶ່ງສະແຫວງຫາຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ສະແຫວງຫາຊັບສິນຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ຈິດວິນຍານເສື່ອມໂຊມ; ເພາະເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຮຽກຮ້ອງ

ເຂົາຂອງມີຄ່າຈາກພວກເຂົາເລີຍ, ທັງ
ບໍ່ໄດ້ເບີກບານໃນການນອງເລືອດ;
ແຕ່ເພິ່ນໄດ້ສະຖາປະນາສັນຕິສຸກໃນ
ແຜ່ນດິນ, ແລະ ເພິ່ນໄດ້ໃຫ້ຜູ້ຄົນຂອງ
ເພິ່ນໄດ້ຮັບການບົດປ່ອຍຈາກການເປັນ
ຂ້າທາດທຸກຢ່າງ; ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງ
ນັບຖືເພິ່ນຢ່າງລົ້ນເຫລືອ, ແທ້ຈິງແລ້ວ,
ເກີນກວ່າທີ່ຈະວັດແທກໄດ້.

41 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ພວກເຂົາໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງຜູ້ຕັດສິນເພື່ອ
ປົກຄອງພວກເຂົາ, ຫລືວ່າຜູ້ຕັດສິນພວກ
ເຂົາຕາມກົດ; ແລະ ສິ່ງນີ້ພວກເຂົາໄດ້
ເຮັດຕະຫລອດທົ່ວແຜ່ນດິນ.

42 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ແອວມາໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນຫົວໜ້າ
ຜູ້ຕັດສິນຄົນທຳອິດ, ເພິ່ນໄດ້ເປັນມະຫາ
ປະໂລຫິດນຳອີກ, ບິດາຂອງເພິ່ນໄດ້
ມອບຕຳແໜ່ງໃຫ້ເພິ່ນ ແລະ ມອບໜ້າທີ່
ຮັບຜິດຊອບກ່ຽວກັບ ການງານທັງໝົດ
ຂອງສາດສະໜາຈັກໃຫ້ເພິ່ນ.

43 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດ
ຂຶ້ນຄື ແອວມາໄດ້ເດີນຕາມທາງຂອງ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ເພິ່ນໄດ້ຮັກສາ
ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ, ແລະ ເພິ່ນໄດ້
ຕັດສິນດ້ວຍການຕັດສິນອັນຖືກຕ້ອງ;

ແລະ ມັນມີສັນຕິສຸກຕິດຕໍ່ກັນທົ່ວແຜ່ນ
ດິນ.

44 ແລະ ສະນັ້ນການປົກຄອງຂອງຜູ້
ຕັດສິນຕະຫລອດທົ່ວແຜ່ນດິນເຊລາ
ເຮັມລາຈຶ່ງເລີ່ມມີຂຶ້ນໃນບັນດາຜູ້ຄົນ
ທັງໝົດທີ່ມີຊື່ວ່າ ຊາວນິໄຟ; ແລະ ແອວ
ມາເປັນຜູ້ຕັດສິນຄົນທຳອິດ ແລະ ເປັນ
ຫົວໜ້າ.

45 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດ
ຂຶ້ນຄື ບິດາຂອງເພິ່ນໄດ້ສິ້ນຊີວິດເມື່ອ
ມີອາຍຸໄດ້ແປດສິບສອງປີ, ໂດຍມີຊີວິດ
ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະ
ເຈົ້າບັນລຸຜົນສຳເລັດ.

46 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ໂມໄຊຢາກໍໄດ້ສິ້ນຊີວິດໄປຄືກັນໃນປີ
ທີສາມສິບສາມແຫ່ງການປົກຄອງຂອງ
ເພິ່ນ, ຊຶ່ງມີອາຍຸໄດ້ຫົກສິບສາມປີ; ນັບ
ເປັນເວລາທັງໝົດທຳຮ້ອຍເກົ້າປີນັບຕັ້ງ
ແຕ່ເວລາທີ່ລີໂຮອອກຈາກເຢຣູຊາເລັມ
ມາ.

47 ແລະ ດັ່ງນັ້ນການປົກຄອງຂອງ
ກະສັດເພື່ອດູແລຜູ້ຄົນຂອງນິໄຟຈຶ່ງໝົດ
ໄປ; ແລະ ດັ່ງນັ້ນວັນເວລາຂອງແອວມາ
ຜູ້ສ້າງຕັ້ງຮາກຖານຂອງສາດສະໜາຈັກ
ກໍໝົດໄປເຊັ່ນດຽວກັນ.

ໜັງສືແອວມາ

ລູກຊາຍຂອງແອວມາ

ເລື່ອງລາວຂອງແອວມາ, ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງແອວມາ, ຜູ້ເປັນຫົວໜ້າຜູ້ຕັດສິນຄົນ
ທຳອິດຂອງຜູ້ຄົນຂອງນິໄຟ, ແລະ ທັງເປັນມະຫາປະໂລຫິດດູແລສາດສະໜາຈັກນຳ

ອີກ. ເລື່ອງລາວກ່ຽວກັບການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນ, ແລະ ສົງຄາມ ແລະ ການຂັດແຍ້ງໃນບັນດາຜູ້ຄົນ. ແລະ ເລື່ອງລາວຕ່າງໆກ່ຽວກັບສົງຄາມລະຫວ່າງຊາວນີໄຟກັບຊາວເລມັນນໍາອີກ, ຊຶ່ງເປັນໄປຕາມບັນທຶກຂອງແອວມາ, ຜູ້ເປັນຫົວໜ້າຜູ້ຕັດສິນຄົນທໍາອິດ.

ບົດທີ 1

ນີ້ຮໍສິດສອນຄໍາສອນທີ່ຜິດ, ສ້າງຕັ້ງສາດສະໜາຈັກຂຶ້ນ, ແນະນໍາອໍານາດຈອມປອມ, ແລະ ຂ້າກິເດໂອນ—ລາວຖືກປະທານຊີວິດຕາມໂທດຂອງຄວາມຜິດລາວ—ອໍານາດຈອມປອມ ແລະ ການກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງແຜ່ຂະຫຍາຍອອກໄປໃນບັນດາຜູ້ຄົນ—ພວກປະໂລຫິດທັງຫລາຍທໍາງານຫາລ້ຽງຕົນເອງ, ຜູ້ຄົນເບິ່ງແຍງຄົນຍາກຈົນ, ແລະ ສາດສະໜາຈັກຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງຂຶ້ນ. ປະມານ 91-88 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໃນປີທໍາອິດແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນດູແລຜູ້ຄົນຂອງນີໄຟ, ນັບຈາກເວລານີ້ໄປກະສັດໂມໂຊຢາໄດ້ຈາກໄປຕາມທາງຂອງໂລກແລ້ວ, ຊຶ່ງເພິ່ນໄດ້ຕໍ່ສູ້ມາຢ່າງອົດທົນ, ເດີນໄປຢ່າງພາກພູມໃຈຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ມີຜູ້ໃດຈະຂຶ້ນປົກຄອງແທນເພິ່ນເລີຍ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ເພິ່ນຍັງໄດ້ຕັ້ງກົດ ແລະ ຜູ້ຄົນກໍຍອມຮັບເອົາກົດເຫລົ່ານັ້ນ; ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຕ້ອງປະຕິບັດຕາມກົດຊຶ່ງເພິ່ນໄດ້ຕັ້ງໄວ້ໃຫ້.

2 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໃນປີທໍາອິດຂອງການປົກຄອງຂອງແອວມາໃນບັນລັງຂອງຜູ້ຕັດສິນນັ້ນ, ມີຄົນຜູ້ໜຶ່ງຖືກນໍາເອົາມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າເພິ່ນເພື່ອຮັບການ

ຕັດສິນ, ຊາຍຄົນນີ້ເປັນຄົນທີ່ມີຮ່າງກາຍສູງໃຫຍ່ ແລະ ມີຊື່ສຽງເພາະຄວາມແຂງແຮງຂອງລາວ.

3 ແລະ ລາວໄດ້ທ່ອງທ່ຽວໄປໃນບັນດາຜູ້ຄົນ ແລະ ໄດ້ສັ່ງສອນຄົນທັງຫລາຍເຖິງເລື່ອງທີ່ລາວຖືວ່າເປັນພຣະຄໍາຂອງພຣະເຈົ້າ, ກ່າວຄໍາຕໍ່ຕ້ານສາດສະໜາຈັກ; ປະກາດແກ່ຜູ້ຄົນວ່າ ປະໂລຫິດກັບຜູ້ສອນທຸກຄົນຄວນເປັນທີ່ເຄົາລົບນັບຖື ແລະ ພວກເພິ່ນບໍ່ຄວນອອກແຮງງານດ້ວຍມືຂອງຕົນເອງ, ແຕ່ວ່າພວກເພິ່ນຄວນໄດ້ຮັບການຄໍາຊູຈາກຜູ້ຄົນ.

4 ແລະ ລາວໄດ້ສະແດງຫລັກຖານຕໍ່ຜູ້ຄົນອີກວ່າ ມະນຸດຊາດທັງປວງຈະລອດໃນວັນສຸດທ້າຍ, ແລະວ່າພວກເຂົາບໍ່ຕ້ອງຍ້ານກົວ ຫລື ຕົວສັນ, ແຕ່ວ່າໃຫ້ພວກເຂົາເງິຍໜ້າຂຶ້ນ ແລະ ປິຕິຍິນດີ, ເພາະວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສ້າງມະນຸດທັງປວງຂຶ້ນມາ ແລະ ໄດ້ໂຖ່ຄົນທັງປວງນໍາອີກ, ແລະ ໃນຕອນສຸດທ້າຍມະນຸດທັງປວງຈະມີຊີວິດນິລັນດອນ.

5 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ລາວໄດ້ສິດສອນເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ ຈົນວ່າຜູ້ຄົນຫລາຍຄົນໄດ້ເຊື່ອຖືໃນຄໍາເວົ້າຂອງລາວ, ຈົນວ່າຄົນເປັນຈໍານວນຫລວງຫລາຍເລີ່ມຄໍາຊູ ແລະ ເອົາເງິນໃຫ້ລາວ.

6 ແລະ ລາວເລີ່ມມີຄວາມທະນົງໃຈ ແລະ ນຸ່ງທົ່ມດ້ວຍເສື້ອຜ້າທີ່ມີລາຄາແພງ,

ແທ້ຈິງແລ້ວ, ລາວໄດ້ເລີ່ມສ້າງຕັ້ງສາດສະໜາຈັກຂຶ້ນຕາມວິທີການສັ່ງສອນຂອງລາວ.

7 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໃນຂະນະທີ່ລາວກຳລັງຈະໄປສັ່ງສອນຜູ້ທີ່ເຊື່ອຖືໃນຄຳເວົ້າຂອງລາວຢູ່ນັ້ນ, ລາວໄດ້ພົບພໍ້ກັບຄົນຜູ້ໜຶ່ງຊຶ່ງເປັນສະມາຊິກຂອງສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເປັນຜູ້ໜຶ່ງຂອງພວກຜູ້ສອນແລະ ລາວໄດ້ເລີ່ມກ່າວຄຳຫຍາບຄາຍຢ່າງຮຸນແຮງຕໍ່ຜູ້ນັ້ນວ່າ ລາວຈະຊັກຈູງຜູ້ຄົນຂອງສາດສະໜາຈັກໄປ; ແຕ່ວ່າຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ຕໍ່ຕ້ານລາວໂດຍໄດ້ຕັກເຕືອນລາວດ້ວຍພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ.

8 ບັດນີ້ຊື່ຂອງຊາຍຄົນນັ້ນຄື ກິເດໂອນ; ແລະ ລາວເປັນເຄື່ອງມືໃນພຣະຫັດຂອງພຣະເຈົ້າໃນການບົດປ່ອຍປະຊາຊົນຂອງລິມໄຮອອກຈາກຄວາມເປັນຂ້າທາດ.

9 ບັດນີ້ຍ້ອນວ່າກິເດໂອນໄດ້ຕໍ່ຕ້ານລາວດ້ວຍພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ ລາວຈຶ່ງຄຽດແຄ້ນໃຫ້ກິເດໂອນ ແລ້ວໄດ້ຖອດດາບອອກມາ ແລະ ເລີ່ມຟັນກິເດໂອນເສຍ. ບັດນີ້ກິເດໂອນໂດຍທີ່ມີອາຍຸແກ່ແລ້ວ, ດັ່ງນັ້ນ ລາວຈຶ່ງບໍ່ສາມາດຕ້ານທານໄດ້, ດັ່ງນັ້ນ ກິເດໂອນຈຶ່ງຖືກຂ້າດ້ວຍດາບ.

10 ແລະ ຜູ້ທີ່ຂ້າກິເດໂອນໄດ້ຖືກຜູ້ຄົນຂອງສາດສະໜາຈັກຈັບໄປ ແລະ ນຳເອົາມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າຂອງແອວມາເພື່ອຮັບການຕັດສິນຕາມຄວາມຜິດທີ່ລາວໄດ້ກະທຳໄວ້.

11 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື

ລາວຍືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າແອວມາ ແລະ ແກ້ຂີ້ກ່າວຫາຢ່າງອາດທານເພື່ອຕົວເອງ.

12 ແຕ່ແອວມາກ່າວກັບລາວວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ, ນີ້ເປັນເທື່ອທຳອິດທີ່ການປະຕິບັດໂດຍອຳນາດຈອມປອມ ຖືກເອົາມາໃຫ້ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກໃນບັນດາຜູ້ຄົນພວກນີ້. ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຈົ້າບໍ່ພຽງແຕ່ຜິດເພາະການປະຕິບັດໂດຍອຳນາດຈອມປອມເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງພະຍາຍາມບັງຄັບຜູ້ຄົນດ້ວຍດາບ; ແລະ ຖ້າຫາກການປະຕິບັດໂດຍອຳນາດຈອມປອມຖືກບັງຄັບໃຊ້ໃນບັນດາຜູ້ຄົນແລ້ວ ກໍ່ໝາຍຄວາມວ່າຄວາມພິນາດທັງໝົດກໍ່ຈະເກີດຂຶ້ນແກ່ພວກເຂົາ.

13 ແລະ ເຈົ້າເຮັດໃຫ້ຄົນສັດຊື່ຜູ້ໜຶ່ງຕ້ອງຕາຍໄປ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຊຶ່ງເປັນຜູ້ທີ່ໄດ້ສ້າງຄວາມດີໄວ້ຫລາຍທີ່ສຸດໃນບັນດາຜູ້ຄົນເຫລົ່ານີ້; ແລະ ຖ້າຫາກພວກເຮົາໄວ້ຊີວິດຂອງເຈົ້າ ແລ້ວເລືອດຂອງລາວກໍ່ຈະມາຟ້ອງພວກເຮົາເພື່ອແກ້ແຄ້ນ.

14 ດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງຕ້ອງໄດ້ຮັບໂທດປະທານຊີວິດຕາມກົດຂອງໂມໂຊຢາກະສັດຄົນສຸດທ້າຍຂອງພວກເຮົາທີ່ໄດ້ໃຫ້ໄວ້, ແລະ ມັນເປັນທີ່ຍອມຮັບກັນໂດຍຜູ້ຄົນພວກນີ້; ດັ່ງນັ້ນ ຜູ້ຄົນພວກນີ້ຕ້ອງປະຕິບັດຕາມກົດນັ້ນ.

15 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເຂົາໄດ້ເອົາລາວໄປ ແລະ ຊື່ຂອງລາວແມ່ນນີຣິ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ພາລາວຂຶ້ນໄປຈອມເນີນພູແມນທາຍ, ແລະ ບ່ອນນັ້ນເປັນລະຫວ່າງສະຫວັນກັບແຜ່ນດິນໂລກ ບ່ອນທີ່ລາວຍອມຮັບວ່າ

ເລື່ອງທີ່ລາວໄດ້ສອນຜູ້ຄົນນັ້ນກົງກັນຂ້າມກັບພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ບ່ອນທີ່ລາວໄດ້ທົນທຸກທໍລະມານ ແລະ ຕາຍຢ່າງໜ້າອັບອາຍ.

16 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ສິ່ງນີ້ຍັງບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ການຂະຫຍາຍຕົວຂອງການປະຕິບັດໂດຍອຳນາດຈອມປອມໃນທົ່ວແຜ່ນດິນຢຸດລົງໄດ້ ເພາະມີຫລາຍຄົນທີ່ຮັກສິ່ງທີ່ບໍ່ມີປະໂຫຍດຂອງໂລກ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ອອກໄປສັ່ງສອນຄຳສອນທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ; ແລະ ນີ້ພວກເຂົາໄດ້ກະທຳໄປເພື່ອເຫັນແກ່ຄວາມຮັ່ງມີ ແລະ ກຽດສັກສີຂອງຕົນເອງ.

17 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພວກເຂົາຍັງບໍ່ກ້າເວົ້າຕົວະເພາະຢ້ານກົວກົດໝາຍ, ເພາະວ່າຜູ້ທີ່ເວົ້າຕົວະຍ່ອມຖືກລົງໂທດ; ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງທຳທ່າເປັນຜູ້ສັ່ງສອນຕາມຄວາມເຊື່ອຖືຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ບັດນີ້ກົດໝາຍບໍ່ມີອຳນາດກັບຜູ້ໃດໄດ້ຕາມຄວາມເຊື່ອຖືຂອງເຂົາ.

18 ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ກ້າລັກເພາະຢ້ານກົວກົດໝາຍ, ເພາະວ່າການກະທຳແບບນີ້ຈະໄດ້ຮັບການລົງໂທດ; ພວກເຂົາກໍບໍ່ກ້າປຸ້ນສະດົມ, ຫລື ຄາດຕະກຳ, ເພາະວ່າຄົນທີ່ເຮັດຄາດຕະກຳຈະຖືກລົງໂທດເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍ.

19 ແຕ່ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຜູ້ໃດທີ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ເລີ່ມຂົ່ມເຫັງຜູ້ທີ່ເຂົ້າຮ່ວມສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜູ້ທີ່ຍອມຮັບພຣະນາມຂອງພຣະຄຣິດ.

20 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາໄດ້ຂົ່ມເຫັງຄົນພວກເຂົາ, ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາ

ຕ້ອງທຸກທໍລະມານດ້ວຍຄຳເວົ້າຕ່າງໆ ນາໆ, ແລະ ນີ້ເພາະວ່າຄວາມຖ່ອມຕົວຂອງພວກເຂົາ; ເພາະວ່າພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ອວດດີໃນສາຍຕາຂອງຕົນເອງ, ແລະ ຍ້ອນວ່າພວກເຂົາໄດ້ໃຫ້ພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ກັນແລະກັນໂດຍບໍ່ໄດ້ຄິດເປັນເງິນ ຫລື ຄຸນຄ່າລາຄາແຕ່ຢ່າງໃດ.

21 ບັດນີ້ມັນມີກົດເຄັ່ງຄັດຂັ້ນໜຶ່ງໃນບັນດາຜູ້ຄົນຂອງສາດສະໜາຈັກ, ຄືຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດທີ່ເປັນສະມາຊິກໃນສາດສະໜາຈັກອອກໄປຂົ່ມເຫັງຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມສາດສະໜາຈັກ, ແລະ ຈະບໍ່ມີການຂົ່ມເຫັງຊຶ່ງກັນແລະກັນໃນບັນດາພວກເຂົາເອງ.

22 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຍັງມີຄົນຫລາຍຄົນໃນບັນດາພວກເຂົາທີ່ເລີ່ມອວດດີ ແລະ ຜິດຖຽງກັນຢ່າງຮຸນແຮງຕໍ່ສັດຕູຂອງຕົນຈົນວ່າມີການຕ້ອຍຕົກັນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາໄດ້ຕ້ອຍຕົກັນດ້ວຍກຳບັ້ນ.

23 ແລະ ບັດນີ້ມັນເປັນປົກກະຕິຂອງການປົກຄອງຂອງແອວມາ, ແລະ ເປັນສາເຫດທີ່ເຮັດໃຫ້ສາດສະໜາຈັກມີຄວາມທຸກທໍລະມານຫລາຍ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເປັນສາເຫດໃຫ້ສາດສະໜາຈັກຕ້ອງມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ.

24 ເພາະວ່າໃຈຂອງຫລາຍຄົນແຂງກະດ້າງ, ແລະ ຊື່ຂອງພວກເຂົາໄດ້ຖືກລືບ, ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ເປັນທີ່ຈີ່ຈຳຕໍ່ໄປໃນບັນດາຜູ້ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ. ແລະ ມີຫລາຍຄົນໄດ້ຖອນຕົວອອກໄປຈາກບັນດາພວກເຂົາ.

25 ບັດນີ້ ນີ້ເປັນເລື່ອງຫຍຸ້ງຍາກ

ອັນໃຫຍ່ຫລວງກັບຜູ້ທີ່ໝັ້ນຄົງຢູ່ໃນສັດທາ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພວກເຂົາຍັງແນ່ວແນ່ ແລະ ບໍ່ຫວັ່ນໄຫວໃນການຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຮັບເອົາການຂົ່ມເຫັງທີ່ກອບໂກຍໃສ່ພວກເຂົາດ້ວຍຄວາມອິດທົນ.

26 ແລະ ເວລາທີ່ປະໂລຫິດປະລະວຽກງານເພື່ອອອກໄປແຈ້ງພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຜູ້ຄົນ, ຜູ້ຄົນກໍຕ້ອງປະລະວຽກງານຂອງຕົນເພື່ອໄປພັງພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າຄືກັນ. ແລະ ເມື່ອປະໂລຫິດແຈ້ງພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຜູ້ຄົນແລ້ວ ພວກເຂົາກໍກັບຄືນໄປເຮັດວຽກຢ່າງພາກພຽນອີກ; ແລະ ຜູ້ສອນບໍ່ໄດ້ຖືຕົວວ່າຕົນເອງສູງກວ່າຜູ້ຟັງ, ເພາະຜູ້ສອນບໍ່ໄດ້ດີກວ່າຜູ້ຟັງ, ທັງຜູ້ສອນບໍ່ໄດ້ດີກວ່າຜູ້ຮຽນເລີຍ; ແລະ ດັ່ງນັ້ນ ຄົນທັງຫລາຍຈຶ່ງເທົ່າທຽມກັນ, ແລະ ພວກເຂົາທັງໝົດທ່າງານ, ທຸກຄົນຕາມກຳລັງຂອງຕົນ.

27 ແລະ ພວກເຂົາໃຫ້ເຂົ້າຂອງຂອງພວກເຂົາ, ທຸກຄົນຕາມທີ່ພວກເຂົາມີ, ໃຫ້ແກ່ຄົນຍາກຈົນ, ແລະ ຄົນຂັດສົນ, ແລະ ຄົນເຈັບປວຍ, ແລະ ຄົນທີ່ເປັນທຸກ; ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ໃສ່ເສື້ອຜ້າທີ່ມີລາຄາແພງ, ແຕ່ພວກເຂົາກໍຍັງຮຽບຮ້ອຍແລະ ໜ້າຊົມ.

28 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ສ້າງຕັ້ງການງານຂອງສາດສະໜາຈັກຂຶ້ນແບບນີ້; ແລະ ເຖິງແມ່ນການຂົ່ມເຫັງທັງໝົດຂອງພວກເຂົາ, ແຕ່ພວກເຂົາເລີ່ມມີຄວາມສັນຕິຕິດຕໍ່ກັນອີກດັ່ງນີ້.

29 ແລະ ບັດນີ້ເພາະວ່າຄວາມໝັ້ນຄົງຂອງສາດສະໜາຈັກ ພວກເຂົາຈຶ່ງເປັນ

ຄົນຮັ່ງມີຢ່າງຍິ່ງ, ໂດຍມີທຸກສິ່ງຢ່າງຫລວງຫລາຍບໍ່ວ່າອັນໃດກໍຕາມທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງການ—ແລະ ມີຝູງສັດລ້ຽງ ແລະ ຝູງສັດໃຊ້ແຮງງານ, ແລະ ລູກສັດລ້ຽງທຸກຊະນິດ, ແລະ ພືດພັນຢ່າງຫລວງຫລາຍ, ພ້ອມທັງຄຳ, ແລະ ພ້ອມທັງເງິນ, ແລະ ຂອງມີຄ່າ, ແລະ ຜ້າໄໝ ແລະ ຜ້າລິນິນຕ່ຳຢ່າງດີຫລວງຫລາຍ, ແລະ ຜ້າຢ່າງດີທຸກຊະນິດທີ່ໃຊ້ໃນບ້ານ.

30 ແລະ ໃນສະພາບອັນຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງຂອງພວກເຂົາແບບນີ້, ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ປະໃຫ້ຜູ້ໃດເປືອຍເປົ່າ, ຫລື ຫົວໂຫຍ, ຫລື ກະຫາຍນ້ຳ, ຫລື ເຈັບປວດ, ຫລື ຂາດການບຳລຸງລ້ຽງ; ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ໝັກໝຸ່ນຢູ່ກັບຂອງມີຄ່າ; ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງແຈກຢາຍໃຫ້ແກ່ທຸກຄົນທັງຜູ້ເຖົ້າ ແລະ ຜູ້ໜຸ່ມ, ທັງຂ້າທາດ ແລະ ຜູ້ເປັນອິດສະລະ, ທັງຊາຍ ແລະ ຍິງ, ບໍ່ວ່າຈະຢູ່ນອກສາດສະໜາຈັກ, ຫລື ຢູ່ໃນສາດສະໜາຈັກກໍຕາມ ໂດຍບໍ່ໄດ້ເຫັນແກ່ຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງເມື່ອຄົນເຫລົ່ານັ້ນຢູ່ໃນຄວາມຕ້ອງການ.

31 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງ ແລະ ຮັ່ງມີເປັນດີກວ່າຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ເປັນຂອງສາດສະໜາຈັກຂອງພວກເຂົາດັ່ງນັ້ນ.

32 ເພາະວ່າຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ເປັນຂອງສາດສະໜາຈັກຂອງພວກເຂົາໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ກັບເວດມົນຄາຖາ, ແລະ ກັບການນັບຖືຮູບບູຊາ, ແລະ ຄວາມຂີ້ຄ້ານມັກງ່າຍ; ແລະ ການເວົ້າບໍ່ມີສາລະ, ແລະ ການອິດສາບັງບຽດ ແລະ ການຜິດຖຽງກັນ, ນຸ່ງຖືເສື້ອຜ້າທີ່ມີລາຄາແພງ; ເພີ່ມັນດ້ວຍຄວາມທະນົງຕົວໃນສາຍຕາຂອງຕົນເອງ; ຂົ່ມເຫັງ, ເວົ້າຕົວະ, ຂີ້ລັກມັກ

ສົກ, ການໂສເພນີ, ແລະ ການຄາດຕະກຳ, ແລະ ກະທຳຄວາມຊົ່ວຮ້າຍນາໆປະການ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ກົດໝາຍຍັງໄດ້ບັງຄັບຜູ້ທີ່ລ່ວງລະເມີດມັນເທົ່າທີ່ຈະເຮັດໄດ້.

33 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໂດຍການໃຊ້ກົດໝາຍກັບຜູ້ຄົນ, ດັ່ງນັ້ນທຸກຄົນຈຶ່ງຕ້ອງໄດ້ຮັບໂທດຕາມຄວາມຜິດຂອງຕົນ, ມັນຈຶ່ງມີຄວາມສະຫງົບລົງ, ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດກ້າເຮັດຄວາມຊົ່ວຮ້າຍໃດໆ ດັ່ງທີ່ຮູ້ຈັກກັນ; ດັ່ງນັ້ນ, ຈຶ່ງມີສັນຕິສຸກຫລາຍໃນບັນດາຜູ້ຄົນຂອງນີໂຟຈົນເຖິງປີທີຫ້າແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນ.

ບົດທີ 2

ອາມລີໄຊພະຍາຍາມຈະເປັນກະສັດ ແລະ ຖືກປະຕິເສດໂດຍສູງຂອງຜູ້ຄົນ— ຜູ້ຕິດຕາມຂອງລາວໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງລາວໃຫ້ເປັນກະສັດ—ຊາວອາມລີໄຊກໍສົງຄາມກັບຊາວນີໂຟ ແລະ ໄດ້ເສຍໄຊໄປ— ຊາວເລມັນກັບຊາວອາມລີໄຊຮວມກຳລັງເຂົ້າກັນ ແລະ ໄດ້ເສຍໄຊໄປ—ແອວມາຂ້າອາມລີໄຊ. ປະມານ 87 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນເລີ່ມຈາກປີທີຫ້າແຫ່ງການປົກຄອງຂອງພວກເຂົາ, ມັນເລີ່ມມີການຜິດຖຽງກັນໃນບັນດາຜູ້ຄົນ; ເພາະວ່າມີຄົນຜູ້ໜຶ່ງຊື່ວ່າ ອາມລີໄຊ, ລາວເປັນຄົນສະຫລາດແກມໂກງ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ລາວເປັນຄົນສະຫລາດຕາມທາງຂອງໂລກ, ລາວເປັນຄົນແບບດຽວກັບຜູ້ທີ່ຂ້າກິເດໂອນດ້ວຍ

ດາບ ຜູ້ຊຶ່ງໄດ້ຖືກປະທານຊີວິດໄປແລ້ວຕາມກົດໝາຍ—

2 ບັດນີ້ອາມລີໄຊຄົນນີ້ໄດ້ຊັກຊວນຜູ້ຄົນຫລາຍຄົນໃຫ້ຕິດຕາມລາວໄປດ້ວຍຄວາມສະຫລາດແກມໂກງຂອງລາວ; ມາກຫລາຍຈົນພວກເຂົາເລີ່ມມີອຳນາດຫລາຍຂຶ້ນ; ແລະ ພວກເຂົາເລີ່ມພະຍາຍາມແຕ່ງຕັ້ງອາມລີໄຊໃຫ້ເປັນກະສັດປົກຄອງພວກເຂົາ.

3 ບັດນີ້ມັນເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນຂອງສາດສະໜາຈັກຕີນຕົກໃຈພ້ອມທັງຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກຊັກນຳໄປຕາມການຊັກນຳຂອງອາມລີໄຊນຳອີກ; ເພາະວ່າພວກເຂົາຮູ້ວ່າຕາມກົດໝາຍຂອງພວກເຂົາ ເລື່ອງແບບນີ້ຕ້ອງແຕ່ງຕັ້ງໂດຍສູງຂອງຜູ້ຄົນ.

4 ສະນັ້ນ, ຖ້າຫາກເປັນໄປໄດ້ທີ່ອາມລີໄຊຈະໄດ້ສູງຂອງປະຊາຊົນ, ໂດຍທີ່ລາວເປັນຄົນຊົ່ວ, ລາວຈະເຮັດໃຫ້ຄົນທັງໝົດໝົດສິດ ແລະ ສິດທິພິເສດຂອງສາດສະໜາຈັກ; ເພາະວ່າມັນເປັນເຈດຕະນາຂອງລາວທີ່ຈະທຳລາຍສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ.

5 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຜູ້ຄົນໄດ້ມາຊຸມນຸມກັນຕະຫລອດທົ່ວແຜ່ນດິນຕາມຄວາມສະໝັກໃຈຂອງໃຜລາວ, ແລ້ວແຕ່ຈະໄປນຳອາມລີໄຊ, ຫລືວ່າຈະຕໍ່ຕ້ານລາວໄດ້ແຍກກັນເປັນກຸ່ມໆ, ໂດຍມີການໂຕ້ຖຽງ ແລະ ຂັດແຍ້ງກັນຢ່າງໜ້າປະຫລາດ.

6 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ມາຊຸມນຸມກັນແນວນັ້ນ ເພື່ອອອກສຽງຂອງຕົນກຽວກັບເລື່ອງນີ້ ແລະ ໄດ້ນຳສະເໜີເລື່ອງນີ້ຕໍ່ຜູ້ຕັດສິນ.

7 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ສຽງຂອງຜູ້ຄົນໄດ້ຕໍ່ຕ້ານອາມລິໄຊ, ຈົນວ່າລາວບໍ່ໄດ້ເປັນກະສັດປົກຄອງຜູ້ຄົນ.

8 ແລະ ບັດນີ້ມັນໄດ້ເຮັດໃຫ້ໃຈຂອງຜູ້ທີ່ຄັດຄ້ານລາວປິຕິຍິນດີທີ່ສຸດ; ແຕ່ອາມລິໄຊໄດ້ຍຸງຜູ້ທີ່ເຫັນດ້ວຍກັບລາວໃຫ້ຄຽດແຄ້ນໃຫ້ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຫັນດ້ວຍກັບລາວ.

9 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກເຂົາໄດ້ມາເຕົ້າໂຮມກັນ ແລະ ໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງອາມລິໄຊໃຫ້ເປັນກະສັດຂອງພວກເຂົາ.

10 ບັດນີ້ເມື່ອອາມລິໄຊໄດ້ເປັນກະສັດປົກຄອງພວກເຂົາແລ້ວ ລາວກໍສັ່ງໃຫ້ຜູ້ຄົນຈັບອາວຸດຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ກັບພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ສິ່ງນີ້ເຮັດໄປເພື່ອລາວຈະເຮັດໃຫ້ພວກນັ້ນມາຂຶ້ນກັບລາວ.

11 ບັດນີ້ຜູ້ຄົນຂອງອາມລິໄຊແຕກຕ່າງອອກໄປຕາມຊື່ຂອງອາມລິໄຊ, ໂດຍມີຊື່ວ່າ ຊາວອາມລິໄຊ; ແລະ ຜູ້ທີ່ເຫລືອຢູ່ມີຊື່ວ່າ ຊາວນິໄຟ, ຫລື ຜູ້ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ.

12 ດັ່ງນັ້ນ ຜູ້ຄົນຊາວນິໄຟໄດ້ຮູ້ຈັກເຖິງເຈດຕະນາຂອງຊາວອາມລິໄຊ, ແລະ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຕຽມພ້ອມເພື່ອຈະໄດ້ປະເຊີນໜ້າກັບຊາວອາມລິໄຊ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາໄດ້ຖືອາວຸດທຸກຊະນິດເຊັ່ນດາບ ແລະ ດາບສອງຄົມ, ຄັນທະນູ ແລະ ລູກທະນູ, ກ້ອນຫີນ ແລະ ກະຖຸນ, ແລະ ອາວຸດຂອງສົງຄາມທຸກຊະນິດ.

13 ແລະ ພວກເຂົາຕຽມພ້ອມເພື່ອຈະໄດ້ປະເຊີນໜ້າກັບຊາວອາມລິໄຊທີ່ຈະຍົກທັບມາຕີດັ່ງນັ້ນ. ແລະ ໄດ້ມີການແຕ່ງຕັ້ງນາຍທະຫານ, ແລະ ນາຍທະຫານຊັ້ນສູງ, ແລະ ນາຍທະຫານ

ຊັ້ນຫົວໜ້າ, ຕາມຈຳນວນຜູ້ຄົນຂອງພວກເຂົາ.

14 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ອາມລິໄຊໄດ້ສັ່ງໃຫ້ຜູ້ຄົນຖືອາວຸດແຫ່ງສົງຄາມທຸກຊະນິດ; ແລະ ລາວໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງຜູ້ປົກຄອງ ແລະ ຜູ້ນຳດູແລຜູ້ຄົນຂອງລາວຄືກັນ ເພື່ອຈະໄດ້ນຳເອົາຄົນເຫລົ່ານັ້ນໄປເຮັດສົງຄາມກັບພີ່ນ້ອງຂອງຕົນ.

15 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຊາວອາມລິໄຊໄດ້ຍົກທັບມາເຖິງເນີນພູອາມໄນທູ, ຊຶ່ງຢູ່ທາງເບື້ອງຕາເວັນອອກຂອງແມ່ນ້ຳຊີໂດນ, ຊຶ່ງໄຫລຜ່ານແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາ, ແລະ ຢູ່ບ່ອນນັ້ນທັງພວກເຂົາໄດ້ເລີ່ມຕໍ່ສູ້ກັບຊາວນິໄຟ.

16 ບັດນີ້, ແອວມາໂດຍທີ່ເປັນຫົວໜ້າຜູ້ຕັດສິນ ແລະ ຜູ້ປົກຄອງຜູ້ຄົນຂອງນິໄຟ, ດັ່ງນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ຂຶ້ນໄປພ້ອມກັບຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພ້ອມກັບນາຍທະຫານຂອງເພິ່ນ, ແລະ ນາຍທະຫານຊັ້ນຫົວໜ້າຂອງເພິ່ນ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເພິ່ນໄດ້ນຳໜ້າກອງທັບຂອງເພິ່ນໄປສູ່ຮົບກັບຊາວອາມລິໄຊ.

17 ແລະ ພວກເຂົາເລີ່ມຂ້າຟັນຊາວອາມລິໄຊໃນເນີນພູທາງຕາເວັນອອກຂອງແມ່ນ້ຳຊີໂດນ. ແລະ ຊາວອາມລິໄຊໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບຊາວນິໄຟດ້ວຍກຳລັງອັນມະຫາສານ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ຊາວນິໄຟເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍໄດ້ລົ້ມຕາຍຕໍ່ໜ້າຊາວອາມລິໄຊ.

18 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຍັງປະທານກຳລັງໃຫ້ແກນີຂອງຊາວນິໄຟຢູ່, ຈົນວ່າໄດ້ຂ້າຊາວອາມລິໄຊ

ເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍ, ຈົນວ່າຊາວອາມລີໄຊເລີ່ມປົບໜີໄປຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາ.

19 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຊາວນີໄຟໄດ້ໄລ່ຕິດຕາມຊາວອາມລີໄຊໄປໝົດມື້ນັ້ນ, ແລະ ໄດ້ຂ້າພວກເຂົາຢ່າງຫລວງຫລາຍ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ມີຊາວອາມລີໄຊຖືກຂ້າຕາຍເຖິງສິບສອງພັນ ຫ້າຮ້ອຍສາມສິບສອງຄົນ; ແລະ ມີຊາວນີໄຟຖືກຂ້າຕາຍໜຶ່ງພັນຫ້າຮ້ອຍໜຶ່ງສິບສອງຄົນ.

20 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເມື່ອແອວມາບໍ່ສາມາດໄລ່ຕາມຊາວອາມລີໄຊຕໍ່ໄປອີກແລ້ວ ເພິ່ນຈຶ່ງສັ່ງໃຫ້ຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນຕັ້ງຄ້າຍຂຶ້ນໃນຮ່ອມພູກິເດໂອນ, ເອີ້ນຮ່ອມພູນີ້ຕາມຊື່ຂອງກິເດໂອນ ຊຶ່ງຖືກຂ້າຕາຍດ້ວຍດາບໂດຍມີຂອງນີຮໍ; ແລະ ຊາວນີໄຟໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍຂຶ້ນຢູ່ໃນຮ່ອມພູນີ້ໃນຄືນນັ້ນ.

21 ແລະ ແອວມາໄດ້ສັ່ງຄົນສອດແນມອອກຕິດຕາມຊາວອາມລີໄຊທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່ເພື່ອເພິ່ນຈະໄດ້ຮູ້ຈັກແຜນການ ແລະ ກົນອຸປະກອນຂອງພວກເຂົາ, ຊຶ່ງໂດຍທາງນີ້ ເພິ່ນຈຶ່ງຈະໄດ້ປ້ອງກັນຕົວໃຫ້ພົ້ນຈາກພວກເຂົາ, ເພື່ອເພິ່ນຈະໄດ້ປົກປັກຮັກສາຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນບໍ່ໃຫ້ຖືກທຳລາຍ.

22 ບັດນີ້ ຄົນທີ່ເພິ່ນສັ່ງໄປເບິ່ງຄ້າຍຂອງອາມລີໄຊນັ້ນຊື່ວ່າ ຊິຣຳ, ອາມນໍ, ແມນທາຍ, ແລະ ລິມເຣີ; ພວກນີ້ໄດ້ອອກໄປພ້ອມຄົນຈຳນວນໜຶ່ງ ເພື່ອຕິດຕາມເບິ່ງຄ້າຍຂອງຊາວອາມລີໄຊ.

23 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເຂົ້າຕໍ່ມາພວກເຂົາໄດ້ກັບຄືນມາຫາຄ້າຍຂອງຊາວນີໄຟຢ່າງຮີບຮ້ອນທີ່ສຸດ, ຊຶ່ງມີ

ຄວາມແປກປະຫລາດໃຈ, ແລະ ມີຄວາມຍ້ານກົວຫລາຍ, ໂດຍກ່າວວ່າ:

24 ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຮົາໄດ້ຕິດຕາມໄປຫາຄ້າຍຂອງຊາວອາມລີໄຊ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາປະຫລາດໃຈ ຫລາຍທີ່ສຸດ, ເພາະວ່າຢູ່ໃນແຜ່ນດິນໄມນອນທາງເໜືອແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາ, ຢູ່ໃນເສັ້ນທາງໄປຫາແຜ່ນດິນນີໄຟນັ້ນ, ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນທະຫານຊາວເລມັນເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍ; ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ຊາວອາມລີໄຊໄດ້ເຂົ້າສົມທົບກັບພວກເຂົາ;

25 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຍົກກອງທັບມາເຖິງພວກອ້າຍນ້ອງຂອງພວກເຮົາຜູ້ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ໜີໄປກ່ອນພ້ອມທັງຜູງສັດລ້ຽງ, ແລະ ເມຍຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ລູກຂອງພວກເຂົາ, ມັງໜ້າມາຫາເມືອງຂອງພວກເຮົາ; ແລະ ຖ້າຫາກພວກເຮົາບໍ່ຟ້າວໄປ, ພວກເຂົາຈະເປັນເຈົ້າຂອງເມືອງຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ບິດາຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ເມຍຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ລູກຂອງພວກເຮົາຈະຖືກຂ້າ.

26 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຜູ້ຄົນຂອງນີໄຟຈຶ່ງໄດ້ຟ້າວມັງນັດເອົາຜ້າເຕັ້ນຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ອອກຈາກຮ່ອມພູກິເດໂອນ ມັງໜ້າໄປຫາເມືອງຂອງພວກເຂົາ, ຄືເມືອງເຊລາເຮັມລາ.

27 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາກຳລັງຈະຂ້າມແມ່ນ້ຳຊີໂດນຢູ່ນັ້ນ, ຊາວເລມັນກັບຊາວອາມລີໄຊ, ຊຶ່ງມີຈຳນວນຫລາຍຄືກັນກັບເມັດຊາຍໃນທະເລໄດ້ເຂົ້າມາໂຈມຕີເພື່ອທຳລາຍພວກເຂົາ.

28 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຊາວນີໄຟໂດຍໄດ້ຮັບກຳລັງຈາກພຣະທັດຂອງພຣະຜູ້

ເປັນເຈົ້າ, ໂດຍໄດ້ອະທິຖານຢ່າງສຸດກຳລັງຕໍ່ພຣະອົງເພື່ອພຣະອົງຈະໄດ້ບົດປ່ອຍພວກເຂົາອອກຈາກກຳມີຂອງສັດຕູຂອງພວກເຂົາ, ດັ່ງນັ້ນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຍິນສຽງອ້ອນວອນຂອງພວກເຂົາ ແລະ ໄດ້ປະທານກຳລັງໃຫ້ພວກເຂົາ, ແລະ ຊາວເລມັນກັບຊາວອາມລີໄຊໄດ້ລົ້ມຕາຍລົງຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍ.

29 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືແອວມາໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບອາມລີໄຊຕົວຕໍ່ຕົວດ້ວຍດາບ, ແລະ ທັງສອງໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັນຢ່າງສຸດກຳລັງ.

30 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືແອວມາໂດຍເປັນຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ, ໂດຍທີ່ມີສັດທາອັນແຮງກ້າ ຈຶ່ງໄດ້ຮ້ອງອອກມາວ່າ: ໂອ ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ຂໍຈົ່ງໄປດເມດຕາ ແລະ ໄວ້ຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍດ້ວຍເຖີດ, ເພື່ອວ່າຂ້ານ້ອຍຈະໄດ້ເປັນເຄື່ອງມືໃນພຣະຫັດຂອງພຣະອົງໃນການຊ່ອຍເຫລືອ ແລະ ປົກປັກຮັກສາຜູ້ຄົນພວກນີ້.

31 ບັດນີ້ເມື່ອແອວມາກ່າວຄຳເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ ເພິ່ນກໍໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບອາມລີໄຊອີກ; ແລະ ເພິ່ນໄດ້ຮັບກຳລັງ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ເພິ່ນໄດ້ຂ້າອາມລີໄຊດ້ວຍດາບ.

32 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບກະສັດຂອງຊາວເລມັນນຳອີກ; ແຕ່ວ່າກະສັດຂອງຊາວເລມັນໄດ້ບົບໜີໄປຕໍ່ໜ້າແອວມາ ແລະ ໄດ້ສົ່ງທະຫານອາລັກຂາຂອງຕົນມາຕໍ່ສູ້ກັບແອວມາ.

33 ແຕ່ແອວມາກັບທະຫານອາລັກຂາຂອງເພິ່ນໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບທະຫານອາລັກຂາ

ຂອງກະສັດຂອງຊາວເລມັນ ຈົນວ່າເພິ່ນໄດ້ຂ້າ ແລະ ຂັບໄລ່ພວກເຂົາໃຫ້ຖອຍກັບຄືນໄປ.

34 ແລະ ເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ກວາດລ້າງແຜ່ນດິນແນວນີ້, ຫລື ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຝັ່ງຊຶ່ງຢູ່ທາງຕາເວັນຕົກຂອງແມ່ນ້ຳຊີໂດນ, ໄດ້ໂຍນສົບຊາວເລມັນຜູ້ທີ່ຖືກຂ້າຕາຍລົງໃນນ້ຳຊີໂດນເພື່ອໃຫ້ຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນມີບ່ອນຂ້າມໄປຕໍ່ສູ້ກັບຊາວເລມັນ ແລະ ຊາວອາມລີໄຊທາງຝັ່ງຕາເວັນຕົກຂອງແມ່ນ້ຳຊີໂດນໄດ້ສະດວກ.

35 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືເມື່ອພວກເຂົາຂ້າມແມ່ນ້ຳຊີໂດນໄປແລ້ວ ຊາວເລມັນກັບຊາວອາມລີໄຊເລີ່ມບົບໜີໄປກ່ອນ, ທັງໆທີ່ພວກເຂົາມີຄົນເປັນຈຳນວນຫລາຍກວ່າຈົນນັບບໍ່ຖ້ວນ.

36 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ໜີໄປກ່ອນຊາວນີໂຟຈະມາຮອດ ມຸ້ງໜ້າເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ ຊຶ່ງຢູ່ທາງຕາເວັນຕົກ ແລະ ທາງເໜືອຊາຍແດນຂອງແຜ່ນດິນໄປ; ແລະ ຊາວນີໂຟໄດ້ໄລ່ຕິດຕາມພວກເຂົາໄປດ້ວຍກຳລັງອັນມະຫາສານ ແລະ ໄດ້ຂ້າພວກເຂົາຖິ້ມ.

37 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາຖືກອ້ອມໄວ້ທຸກດ້ານ, ແລະ ຖືກຂ້າຕາຍ, ແລະ ຖືກຂັບໄລ່ຈົນກະຈັດກະຈາຍໄປທາງຕາເວັນຕົກ ແລະ ທາງເໜືອຈົນເຖິງຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ, ຊຶ່ງມີຊື່ວ່າ ເຮີເມົ້າ; ແລະ ມັນເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ ຊຶ່ງມີສັດປ່າ ແລະ ສັດຮ້າຍຫລາຍ.

38 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຫລາຍຄົນໄດ້ຕາຍໄປໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານຍ້ອນບາດແຜຂອງຕົນ, ແລະ

ຖືກສັດປ່າເຫລົ່ານັ້ນກິນຊາກສົບຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ແຮ້ງໃນອາກາດກິນນໍ້າອີກ; ແລະ ພົບກະດູກຂອງພວກເຂົາກອງຢູ່ທົ່ວແຜ່ນດິນ.

ບົດທີ 3

ຊາວອາມລີໄຊມີເຄື່ອງໝາຍຂອງຕົນເອງຕາມຄຳທີ່ໄດ້ທຳນາຍໄວ້—ຊາວເລມັນຖືກສາບແຊ່ງເພາະການທໍລະຍົດຂອງພວກເຂົາ—ມະນຸດນຳການສາບແຊ່ງມາສູ່ຕົນເອງ—ຊາວນິໄຟຊະນະກອງທັບຂອງຊາວເລມັນອີກກອງທັບໜຶ່ງ. ປະມານ 87-86 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຊາວນິໄຟຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກຂ້າຕາຍດ້ວຍອາວຸດແຫ່ງສົງຄາມ, ຫລັງຈາກໄດ້ຝັງສົບຜູ້ທີ່ຖືກຂ້າຕາຍ—ບັດນີ້ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ນັບຈຳນວນຄົນທີ່ຖືກຂ້າຕາຍ, ເພາະຄວາມຫລວງຫລາຍຂອງມັນ—ຫລັງຈາກພວກເຂົາໄດ້ຝັງສົບຂອງຜູ້ຕາຍຂອງພວກເຂົາຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ ທຸກຄົນກໍໄດ້ກັບຄືນໄປຫາແຜ່ນດິນຂອງຕົນ, ແລະ ໄປຫາບ້ານເຮືອນຂອງຕົນ, ໄປຫາເມຍຂອງຕົນ, ແລະ ໄປຫາລູກຂອງຕົນ.

2 ບັດນີ້ຜູ້ຍິງກັບເດັກນ້ອຍຫລາຍຄົນໄດ້ຖືກຂ້າຕາຍດ້ວຍດາບ, ແລະ ຝູງສັດລ້ຽງຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຝູງສັດໃຊ້ແຮງງານຂອງພວກເຂົານຳອີກ; ແລະ ເຄື່ອງປູກຂອງຜັງໃນທົ່ງເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍໄດ້ຖືກທຳລາຍຄືກັນ, ເພາະ ຖືກຜູ້ຄົນເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍຢຽບຢຳ.

3 ແລະ ບັດນີ້ຊາວເລມັນກັບຊາວອາມລີໄຊຫລາຍຕໍ່ຫລາຍຄົນທີ່ຖືກຂ້າຕາຍຢູ່ແຄມແມ່ນໍ້າຊີໂດນນັ້ນໄດ້ຖືກໂຍນລົງໃນນໍ້າຊີໂດນ; ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງກະດູກຂອງພວກເຂົາຖືກຝັງຢູ່ໃນຄວາມເລິກຂອງທະເລ, ແລະ ມັນມີຢູ່ຢ່າງຫລວງຫລາຍ.

4 ແລະ ຊາວອາມລີໄຊມີຄວາມແຕກຕ່າງຈາກຊາວນິໄຟ, ເພາະພວກເຂົາເຮັດເຄື່ອງໝາຍສີແດງໄວ້ທີ່ໜ້າຜາກຂອງພວກເຂົາຕາມແບບຢ່າງຂອງຊາວເລມັນ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ແຖທົວຄືກັນກັບຊາວເລມັນ.

5 ບັດນີ້ຫົວຂອງຊາວເລມັນບໍ່ມີຜົມ; ແລະ ພວກເຂົາເປືອຍໂຕນອກຈາກມີແຕ່ແຜ່ນໜັງຄຽນແອວ, ແລະ ເຄື່ອງປ້ອງກັນຕົວເກາະຫຸ້ມຫໍ່ຕົວໄວ້, ແລະ ຖືຄັນທະນູຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ລູກທະນູຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ກ້ອນຫີນຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ກະຖຸນຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ອື່ນໆ.

6 ແລະ ຜິວໜັງຂອງຊາວເລມັນນັ້ນຄໍ້າ, ຊຶ່ງເປັນໄປຕາມເຄື່ອງໝາຍດັ່ງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາມີຕິດຕົວມາ, ເພາະມັນເປັນການສາບແຊ່ງໄວ້ຍ້ອນການລ່ວງລະເມີດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຍ້ອນການທໍລະຍົດຂອງພວກເຂົາຕໍ່ພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາເຊັ່ນ ນິໄຟ, ຢາໂຄບ, ແລະ ໂຢເຊັບ, ແລະ ແຊມ, ຜູ້ຊຶ່ງເປັນຄົນຊອບທຳ ແລະ ບໍລິສຸດ.

7 ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາພະຍາຍາມຈະທຳລາຍພວກເຂົາ, ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຖືກສາບແຊ່ງ ແລະ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຕິດເຄື່ອງໝາຍໄວ້ກັບພວກ

ເຂົາ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ໄວ້ກັບເລມັນ ແລະ ເລມູເອນ, ແລະ ພວກລູກຊາຍຂອງອິດຊະມາເອນ, ແລະ ພວກຜູ້ຍິງຊາວອິດຊະມາເອນນຳອີກ.

8 ແລະ ນີ້ເປັນໄປເພື່ອລູກຫລານຂອງພວກເຂົາຈະໄດ້ແຕກຕ່າງຈາກລູກຫລານຂອງພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາ, ເພື່ອແນວນີ້ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະໄດ້ປົກປັກຮັກສາຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະບໍ່ປະບົນ ແລະ ເຊື່ອຖືໃນຮິດຄອງປະເພນີອັນບໍ່ຖືກຕ້ອງ ຊຶ່ງຈະນຳຄວາມພິນາດມາສູ່ພວກເຂົາ.

9 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ປ່ອຍລູກຫລານຂອງຕົນໃຫ້ຮ່ວມສຳພັນກັບຊາວເລມັນ ພວກນັ້ນຈະໄດ້ນຳເອົາການສາບແຂ່ງແບບດຽວກັນມາສູ່ລູກຫລານຂອງຕົນ.

10 ດັ່ງນັ້ນ, ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ຍອມຕົວໃຫ້ຊາວເລມັນຊັກນຳໄປ ພວກນັ້ນກໍຈະຖືກເອີ້ນຕາມພວກນັ້ນ, ແລະ ມີເຄື່ອງໝາຍຕິດຢູ່ກັບພວກເຂົາ.

11 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ປ່ອຍອມເຊື່ອຖືໃນຮິດຄອງປະເພນີຂອງຊາວເລມັນ, ແຕ່ວ່າເຊື່ອຖືບັນທຶກເຫລົ່ານັ້ນ ຊຶ່ງຖືກນຳອອກຈາກແຜ່ນດິນເຢຣູຊາເລັມ, ແລະ ເຊື່ອຖືໃນຮິດຄອງປະເພນີຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາຊຶ່ງຖືກຕ້ອງ, ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ຮັກສາມັນ, ຖືກເອີ້ນວ່າ ຊາວນິໄຟ ຫລື ຜູ້ຄົນຂອງນິໄຟນັບແຕ່ເວລານັ້ນໄປ—

12 ແລະ ແມ່ນພວກເຂົາທີ່ໄດ້ຮັກສາບັນທຶກ ຊຶ່ງເປັນຄວາມຈິງຂອງຜູ້ຄົນຂອງ

ພວກເຂົາ, ແລະ ຂອງຜູ້ຄົນຂອງຊາວເລມັນນຳອີກ.

13 ບັດນີ້ພວກເຮົາຈະກັບມາເວົ້າເຖິງຊາວອາມລິໄຊ, ເພາະວ່າພວກເຂົາມີເຄື່ອງໝາຍຕິດຢູ່ກັບຕົວ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເປັນເຄື່ອງໝາຍສີແດງເທິງໜ້າຜາກຂອງພວກເຂົາ.

14 ພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າສຳເລັດແລ້ວ, ນີ້ຄືພຣະຄຳຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບນິໄຟວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາສາບແຂ່ງຊາວເລມັນໄວ້ແລ້ວ, ແລະ ເຮົາຈະຕິດເຄື່ອງໝາຍໄວ້ກັບພວກເຂົາເພື່ອພວກເຂົາກັບລູກຫລານຂອງພວກເຂົາຈະແຍກອອກຈາກເຈົ້າກັບລູກຫລານຂອງເຈົ້າ, ນັບແຕ່ເວລານີ້ເປັນຕົ້ນໄປ ແລະ ຕະຫລອດການ, ຖ້າຫາກພວກເຂົາບໍ່ກັບໃຈຈາກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ ແລະ ກັບມາຫາເຮົາເພື່ອເຮົາຈະມີຄວາມເມດຕາຕໍ່ພວກເຂົາ.

15 ແລະ ອີກຢ່າງໜຶ່ງ: ເຮົາຈະຕິດເຄື່ອງໝາຍໄວ້ກັບຜູ້ທີ່ປ່ອຍລູກຫລານຂອງຕົນໃຫ້ຮ່ວມສຳພັນກັບພີ່ນ້ອງຂອງເຈົ້າ ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ຖືກສາບແຂ່ງນຳກັນ.

16 ແລະ ອີກຢ່າງໜຶ່ງ: ເຮົາຈະຕິດເຄື່ອງໝາຍໄວ້ກັບຜູ້ທີ່ຕໍ່ສູ້ກັບເຈົ້າ ແລະ ລູກຫລານຂອງເຈົ້າ.

17 ແລະ ອີກຢ່າງໜຶ່ງ, ເຮົາກ່າວວ່າ ຈະບໍ່ເອີ້ນຜູ້ທີ່ໜີໄປຈາກເຈົ້າວ່າເປັນລູກຫລານຂອງເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ; ແລະ ເຮົາຈະໃຫ້ພອນແກ່ເຈົ້າກັບຜູ້ທີ່ຖືກເອີ້ນວ່າເປັນລູກຫລານຂອງເຈົ້າ, ນັບແຕ່ເວລານີ້ເປັນຕົ້ນໄປ ແລະ ຕະຫລອດການ, ແລະ

ນີ້ຄືຄຳສັນຍາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ປະທານໃຫ້ແກ່ນິໄຟກັບລູກຫລານຂອງເພິ່ນ.

18 ບັດນີ້ຊາວອາມລີໄຊບໍ່ຮູ້ຈັກເລີຍວ່າ ພວກເຂົາກຳລັງເຮັດໃຫ້ພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າສຳເລັດ ເມື່ອພວກເຂົາເລີ່ມເຮັດເຄື່ອງໝາຍໃຫ້ຕົນເອງໄວ້ເທິງໜ້າຜາກຂອງພວກເຂົາ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພວກເຂົາຍັງໄດ້ອອກມາທໍລະຍົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າຢ່າງເປີດເຜີຍ; ດັ່ງນັ້ນ ມັນສົມຄວນແລ້ວທີ່ການສາບແຊ່ງຈະຕົກຢູ່ກັບພວກເຂົາ.

19 ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຢາກໃຫ້ທ່ານເຫັນວ່າ ພວກເຂົານຳເອົາການສາບແຊ່ງມາສູ່ຕົວຂອງພວກເຂົາເອງ; ແລະຈົນກະທັ້ງທຸກໆຄົນທີ່ຖືກສາບແຊ່ງກໍຈະນຳເອົາການກ່າວໂທດມາສູ່ຕົນເອງ.

20 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຕໍ່ມາອີກບໍ່ຫລາຍມື້ຫລັງຈາກການສູ້ຮົບໄດ້ເກີດຂຶ້ນ ໃນແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາ, ໂດຍຊາວເລມັນ ແລະ ຊາວອາມລີໄຊ, ໄດ້ມີກອງທັບອີກກອງໜຶ່ງຂອງຊາວເລມັນຍົກມາໂຈມຕີຜູ້ຄົນຂອງນິໄຟ, ໃນບ່ອນດຽວກັນກັບບ່ອນກອງທັບທຳອິດຂອງພວກເຂົາພົບກັບຊາວອາມລີໄຊນັ້ນ.

21 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືມີກອງທັບກອງໜຶ່ງໄດ້ຖືກສົ່ງອອກໄປເພື່ອຂັບໄລ່ກອງທັບພວກເຂົາອອກຈາກແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາ.

22 ບັດນີ້ຍ້ອນວ່າແອວມາໄດ້ຮັບບາດເຈັບ ຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ອອກໄປສູ້ຮົບກັບຊາວເລມັນໃນເທື່ອນີ້;

23 ແຕ່ເພິ່ນໄດ້ສົ່ງກອງທັບໃຫຍ່ອອກໄປຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຂົາ; ແລະ ກອງທັບຂອງເພິ່ນໄດ້ໄປຂ້າຊາວເລມັນເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍ, ແລະ ໄດ້ຂັບໄລ່ພວກທີ່ເຫລືອຕາຍອອກໄປຈາກຊາຍແດນຂອງແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາ.

24 ແລ້ວກອງທັບຂອງພວກນີ້ກໍໄດ້ກັບຄືນມາ ແລະ ເລີ່ມສະຖາປະນາສັນຕິພາບຂຶ້ນໃນແຜ່ນດິນ, ໂດຍບໍ່ມີສັດຕູມາລົບກວນອີກຕໍ່ໄປຊົ່ວໄລຍະໜຶ່ງ.

25 ບັດນີ້ສິ່ງທັງໝົດນີ້ຜ່ານໄປ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ສົງຄາມ ແລະ ການຂັດແຍ້ງກັນເລີ່ມຂຶ້ນ ແລະ ສິ້ນສຸດລົງໃນປີທີຫ້າແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນ.

26 ແລະ ພາຍໃນໜຶ່ງປີ ຄົນເປັນພັນໆ ແລະ ເປັນພິນໄດ້ຖືກສົ່ງໄປສູ່ໂລກຊົ່ວນິລັນດອນ ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບລາງວັນຂອງພວກເຂົາຕາມການກະທຳຂອງພວກເຂົາ ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະດີ ຫລື ຈະຊົ່ວ, ເພື່ອເກັບກຽວເອົາຄວາມຜາສຸກຊົ່ວນິລັນດອນ ຫລື ເກັບກຽວເອົາຄວາມທຸກທໍລະມານຊົ່ວນິລັນດອນ, ອັນເປັນໄປຕາມວິນຍານຊຶ່ງພວກເຂົາໄດ້ເລືອກເຊື່ອຟັງ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນວິນຍານດີ ຫລື ວິນຍານຊົ່ວ.

27 ເພາະທຸກຄົນຍ່ອມໄດ້ຮັບຄຳຈ້າງຈາກຄົນຜູ້ທີ່ຕົນເລືອກເຊື່ອຟັງ, ແລະ ນີ້ເປັນໄປຕາມຄຳເວົ້າຂອງວິນຍານແຫ່ງການທຳນາຍ; ດັ່ງນັ້ນຂໍໃຫ້ເປັນໄປຕາມຄວາມຈິງ. ແລະ ປີທີຫ້າແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນກໍໄດ້ສິ້ນສຸດລົງດັ່ງນີ້.

ບົດທີ 4

ແອວມາໃຫ້ບັບຕິສະມາແກ່ຄົນເປັນຈຳນວນຫລາຍພັນຄົນທີ່ເຫລື້ອມໃສ—ຄວາມອະທຳເຂົ້າມາໃນສາດສະໜາຈັກ, ແລະ ຄວາມກ້າວໜ້າຂອງສາດສະໜາຈັກຖືກຂັດຂວາງ—ນິໄຟຮາໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນຫົວໜ້າຜູ້ຕັດສິນ—ແອວມາ, ຊຶ່ງເປັນມະຫາປະໂລຫິດ, ໄດ້ອຸທິດຕົນເພື່ອປະຕິບັດສາດສະໜາກິດ. ປະມານ 86-83 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນໃນປີທີຫົກແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນຜູ້ຄົນຂອງນິໄຟ, ມັນບໍ່ມີການຂັດແຍ້ງຫລື ສົງຄາມໃນແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາເລີຍ;

2 ແຕ່ວ່າຜູ້ຄົນໄດ້ຮັບຄວາມທຸກຍາກລຳບາກ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນທຸກຍາກລຳບາກຢ່າງແສນສາຫັດ ເພາະວ່າການລົ້ມຕາຍຂອງພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ເພາະການສູນເສຍຝູງສັດລ້ຽງຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຝູງສັດໃຊ້ແຮງງານຂອງພວກເຂົານຳອີກ, ແລະ ເພາະວ່າການສູນເສຍເຄື່ອງປູກຂອງຝັງໃນທົ່ງຂອງພວກເຂົາ ຊຶ່ງຖືກຊາວເລມັນຍຸບຍຳໄວ້ໃຕ້ພື້ນດິນ ແລະ ທຳລາຍຈົນໝົດ.

3 ແລະ ຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງພວກເຂົານັ້ນແສນສາຫັດຈົນວ່າທຸກຄົນຕ້ອງຮ້ອງຄວນຄາງ; ແລະ ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າມັນເປັນຈາກການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ ຊຶ່ງສົ່ງມາຫາພວກເຂົາ ເພາະວ່າຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມໜ້າກຽດຊັງ

ຂອງພວກເຂົາ; ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຖືກປຸກໃຫ້ຕື່ນຂຶ້ນທາຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຈຳເຖິງໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາ.

4 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ສ້າງຕັ້ງສາດສະໜາຈັກໃຫ້ສົມບູນຂຶ້ນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຫລາຍຄົນໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາໃນແມ່ຊຳຊີໂດນ ແລະ ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາໂດຍມີຂອງແອວມາ, ຜູ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນມະຫາປະໂລຫິດດ້ວຍມືຂອງແອວມາຜູ້ເປັນບິດາຂອງເພິ່ນເພື່ອເບິ່ງແຍງຜູ້ຄົນໃນສາດສະໜາຈັກ.

5 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນໃນປີທີ່ເຈັດແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນ ໄດ້ມີຄົນປະມານສາມພັນທຳຮ້ອຍຄົນທີ່ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາ. ແລະ ປີທີ່ເຈັດແຫ່ງການປົກຄອງຜູ້ຄົນຂອງນິໄຟຂອງຜູ້ຕັດສິນໄດ້ສິ້ນສຸດລົງດັ່ງນີ້; ແລະ ມີສັນຕິສຸກຕິດຕໍ່ກັນຕະຫລອດເວລານັ້ນ.

6 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນໃນປີທີ່ແປດແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນ, ຄືປະຊາຊົນເລີ່ມອວດດີຂຶ້ນ ເພາະຄວາມຮັ່ງມີຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ເພາະຜ້າໄໝແນວດີຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຜ້າລິນິນຕ່ຳຢ່າງດີຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ເພາະຝູງສັດລ້ຽງ ແລະ ຝູງສັດໃຊ້ແຮງງານຢ່າງຫລວງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ເພາະຄຳຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເງິນຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ສິ່ງຂອງມີຄ່ານາໆຊະນິດຊຶ່ງພວກເຂົາໄດ້ມາຈາກການອຸດສາຫະຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ດ້ວຍສິ່ງທັງໝົດນີ້ ພວກເຂົາຈຶ່ງເພີ່ມດ້ວຍຄວາມທະນົງ

ຕົວໃນສາຍຕາຂອງຕົນເອງ, ເພາະພວກເຂົາເລີ່ມໃສ່ເສື້ອຜ້າທີ່ມີລາຄາແພງ.

7 ບັດນີ້ມັນເປັນເຫດໃຫ້ແອວມາມີຄວາມທຸກທໍລະມານຫລາຍ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ຕໍ່ຫລາຍຄົນທີ່ແອວມາໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນຜູ້ສອນ, ແລະ ເປັນປະໂລຫິດ, ແລະ ເປັນແອວເດີເພື່ອເບິ່ງແຍງສາດສະໜາຈັກ; ແທ້ຈິງແລ້ວ ຄົນຢ່າງຫລວງຫລາຍໃນພວກເຂົາໂສກເສົ້າເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທີ່ພວກເຂົາເຫັນແລະ ມັນກໍາລັງເລີ່ມເກີດຂຶ້ນໃນບັນດາຜູ້ຄົນຂອງພວກເຂົາ.

8 ເພາະວ່າພວກເຂົາໄດ້ເຫັນ ແລະ ໄດ້ເບິ່ງດ້ວຍຄວາມເສົ້າສະຫລົດໃຈ ວ່າຜູ້ຄົນຂອງສາດສະໜາຈັກເລີ່ມເພີ່ມດ້ວຍຄວາມທະນົງຕົວໃນສາຍຕາຂອງຕົນເອງ, ແລະ ພົກພັນຢູ່ກັບຂອງມີຄ່າແລະ ກັບສິ່ງທີ່ບໍ່ມີປະໂຫຍດຂອງໂລກ, ຈົນວ່າພວກເຂົາໄດ້ໝັ້ນປະໝາດຊຶ່ງກັນແລະກັນ, ແລະ ພວກເຂົາເລີ່ມກົດຂີ່ຂົ່ເຫັງຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃນຄວາມປາຖະໜາ ຫລື ຄວາມພໍໃຈຂອງພວກເຂົາ.

9 ແລະ ໃນປີທີແປດແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນ, ມັນເລີ່ມມີການຂັດແຍ້ງກັນຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງໃນບັນດາຜູ້ຄົນຂອງສາດສະໜາຈັກດັ່ງນີ້; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມີການອິດສາບັງບຽດ, ແລະ ຜິດຖຽງກັນ, ແລະ ເຈດຕະນາຮ້າຍ, ແລະ ຂົ່ມເຫັງ, ແລະ ຄວາມທະນົງຕົວ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ກັບມາຫລາຍກວ່າຄວາມທະນົງຕົວຂອງຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ເປັນສະມາຊິກຂອງສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າຊໍາອີກ.

10 ແລະ ປີທີແປດແຫ່ງການປົກຄອງ

ຂອງຜູ້ຕັດສິນໄດ້ສິ້ນສຸດລົງດັ່ງນີ້; ແລະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຜູ້ຄົນຂອງສາດສະໜາຈັກເປັນສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ສະດຸດອັນໃຫຍ່ຫລວງແກ່ຜູ້ທີ່ບໍ່ເປັນຂອງສາດສະໜາຈັກ; ແລະ ສາດສະໜາຈັກເລີ່ມເສື່ອມໂຊມລົງຕາມຄວາມກ້າວໜ້າຂອງສິ່ງທີ່ບໍ່ດີດັ່ງນີ້.

11 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນໃນຕົ້ນປີທີເກົ່າ, ແອວມາໄດ້ເຫັນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງສາດສະໜາຈັກ ແລະ ເພິ່ນເຫັນອີກວ່າຕົວຢ່າງຂອງສາດສະໜາຈັກເລີ່ມພາຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອເຮັດຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຈາກຢ່າງໜຶ່ງຫາອີກຢ່າງໜຶ່ງ, ນັ້ນເປັນການນໍາຄວາມພິນາດມາສູ່ຜູ້ຄົນ.

12 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເພິ່ນໄດ້ເຫັນຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບຫລາຍຢ່າງໃນບັນດາຜູ້ຄົນ, ບາງຄົນເພີ່ມດ້ວຍຄວາມທະນົງຕົວ, ໝັ້ນປະໝາດຄົນອື່ນ, ຫັນຫລັງໃສ່ຄົນຂັດສິນ ແລະ ຄົນທີ່ເບືອຍເປົ່າ ແລະ ຄົນຫົວໂຫຍ, ແລະ ຄົນທີ່ກະຫາຍ, ແລະ ຄົນເຈັບປ່ວຍ ແລະ ເປັນທຸກ.

13 ບັດນີ້ມັນເປັນຕົ້ນເຫດ ແລະ ສ້າງຄວາມເສົ້າສະຫລົດໃຈໃນບັນດາຜູ້ຄົນ, ຂະນະທີ່ຄົນອື່ນກໍາລັງຖ່ອມຕົວ, ກໍາລັງຊ່ອຍເຫລືອຄົນທີ່ຕ້ອງການ ຄວາມຊ່ອຍເຫລືອ, ເປັນຕົ້ນ ໃຫ້ເຂົ້າຂອງແກ່ຄົນຍາກຈົນ ແລະ ຄົນຂັດສິນ, ໃຫ້ອາຫານແກ່ຄົນທີ່ຫົວໂຫຍ, ແລະ ທົນຕໍ່ຄວາມທຸກທໍລະມານນາໆປະການເພື່ອເຫັນແກ່ພຣະຄຣິດຜູ້ຈະສະເດັດມາຕາມວິນຍານແຫ່ງການທໍານາຍ;

14 ໂດຍການຄອຍຫາມື້ນັ້ນ, ໂດຍການຮັກສາການບົດບາບຂອງພວກເຂົາໄວ້,

ໂດຍເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຊື່ນຊົມອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ເພາະການຟື້ນຄືນຊີວິດຂອງຄົນຕາຍຕາມພຣະປະສົງ ແລະ ອຳນາດ ແລະ ການບົດປ່ອຍຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດຈາກສາຍຮັດແຫ່ງຄວາມຕາຍ.

15 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ແອວມາ, ໂດຍທີ່ໄດ້ເຫັນຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງຜູ້ຕິດຕາມທີ່ຖ່ອມຕົວຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ການຂົ່ມເຫັງຊຶ່ງກອງຂຶ້ນກັບຄືນເຫລົ່ານັ້ນໂດຍຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນທີ່ເຫລືອຢູ່, ແລະ ຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບທຸກຢ່າງຂອງພວກເຂົາ, ຈຶ່ງເລີ່ມມີຄວາມເລື້ອສະຫລົດໃຈທີ່ສຸດ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ເພິ່ນຜິດຫວັງເລີຍ.

16 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ເລືອກເອົາຄົນທີ່ສະຫລາດຜູ້ໜຶ່ງໃນບັນດາຜູ້ອາວຸໂສຂອງສາດສະໜາຈັກ, ແລະ ໃຫ້ອຳນາດແກ່ເພິ່ນຕາມສຽງຂອງຜູ້ຄົນ, ເພື່ອເພິ່ນຈະໄດ້ມີອຳນາດອອກກົດຕາມກົດໝາຍທີ່ມີໄວ້, ແລະ ໃຊ້ບັງຄັບຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມຜິດຂອງຜູ້ຄົນ.

17 ບັດນີ້ຊື່ຂອງຊາຍຄົນນັ້ນແມ່ນ ນິໄຟຮາ, ແລະ ເພິ່ນໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນຫົວໜ້າຜູ້ຕັດສິນ; ແລະ ເພິ່ນໄດ້ນັ່ງຢູ່ເທິງບັນລັງຕັດສິນເພື່ອຕັດສິນ ແລະ ເພື່ອປົກຄອງຜູ້ຄົນ.

18 ບັດນີ້ແອວມາບໍ່ໄດ້ມອບຕຳແໜ່ງຖານະປະໂລຫິດສູງເພື່ອເບິ່ງແຍງສາດສະໜາຈັກໃຫ້ແກ່ເພິ່ນ, ແຕ່ເພິ່ນຍັງຄົງຮັກສາຕຳແໜ່ງຖານະປະໂລຫິດສູງໄວ້ກັບຕົວເອງ; ເພິ່ນພຽງແຕ່ມອບບັນລັງຕັດສິນໃຫ້ແກ່ນິໄຟຮາ ເທົ່ານັ້ນ.

19 ແລະ ເພິ່ນເຮັດສິ່ງນີ້ເພື່ອວ່າຕົນເອງຈະໄດ້ອອກໄປໃນບັນດາຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນຫລື ໃນບັນດາຜູ້ຄົນຂອງນິໄຟ, ເພື່ອເພິ່ນຈະໄດ້ສັ່ງສອນພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າແກ່ພວກເຂົາເພື່ອກະຕຸ້ນພວກເຂົາໃຫ້ສຳນຶກເຖິງໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ໂດຍພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ເພິ່ນຈະໄດ້ດຶງເອົາຄວາມທະນົງຕົວ ແລະ ກົນອຸປາຍທັງໝົດ ແລະ ການຂັດແຍ້ງທັງໝົດ ຊຶ່ງມີຢູ່ໃນບັນດາຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນລົງມາ, ໂດຍບໍ່ເຫັນທາງອັນແລ້ວທີ່ເພິ່ນຈະກູ້ພວກເຂົາກັບຄືນ ນອກຈາກເພິ່ນຈະພະຍາຍາມຢ່າງເຕັມທີ່ດ້ວຍປະຈັກພະຍານອັນບໍລິສຸດເພື່ອຕຳນິພວກເຂົາ.

20 ແລະ ດັ່ງນີ້ ໃນຕົ້ນປີທີເກົ້າແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນດູແລຜູ້ຄົນຂອງນິໄຟ, ແອວມາຈຶ່ງໄດ້ມອບບັນລັງຕັດສິນໃຫ້ນິໄຟຮາ, ແລະ ເພິ່ນຈະປະຕິບັດຕົນສະເພາະແຕ່ໃນຖານະປະໂລຫິດສູງເທົ່ານັ້ນ ອັນເປັນຖານະອັນສັກສິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ໃນການເປັນພະຍານເຖິງພຣະຄຳຕາມພຣະວິນຍານແຫ່ງການເປີດເຜີຍ ແລະ ການທຳນາຍ.

ຄຳເວົ້າຂອງແອວມາຜູ້ເປັນມະຫາປະໂລຫິດຕາມຖານະອັນສັກສິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ປະກາດຕໍ່ຜູ້ຄົນຢູ່ໃນເມືອງ ແລະ ໝູ່ບ້ານຕ່າງໆທົ່ວແຜ່ນດິນ.

ນິບັນທຶກໄວ້ໃນບົດທີ 5.

ບົດທີ 5

ກ່ອນຈະໄດ້ຮັບຄວາມລອດ, ມະນຸດຕ້ອງ

ກັບໃຈ ແລະ ຮັກສາພຣະບັນຍັດ, ເກີດໃໝ່, ຊຳລະອາພອນໃຫ້ສະອາດ ໂດຍໂລຫິດຂອງພຣະຄຣິດ, ເປັນຄົນຖ່ອມຕົວ ແລະ ຖອດຄວາມທະນົງຕົວ ແລະ ຄວາມອິດສາບັງບຽດ ອອກຈາກຕົນ, ແລະ ກະທຳໃນສິ່ງທີ່ຊອບທຳ—ຜູ້ລ້ຽງແກະທີ່ດີຮ້ອງຫາຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງ—ຜູ້ທີ່ເຮັດຄວາມຊົ່ວເປັນລູກຫລານຂອງມານ—ແອວມາໃຫ້ປະຈັກພະຍານເຖິງຄວາມຈິງຂອງຄຳສອນຂອງເພິ່ນ ແລະ ສັ່ງໃຫ້ຜູ້ຄົນກັບໃຈ—ຊື່ຂອງຜູ້ທີ່ຊອບທຳຈະຖືກບັນທຶກໄວ້ໃນໜັງສືແຫ່ງຊີວິດ. ປະມານ 83 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືແອວມາເລີ່ມປະກາດພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າແກ່ຜູ້ຄົນ, ທຳອິດຢູ່ໃນແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາ, ແລະ ຫລັງຈາກນັ້ນໄປຕະຫລອດທົ່ວແຜ່ນດິນ.

2 ແລະ ນີ້ຄືຄຳຊົ່ງແອວມາໄດ້ເວົ້າກັບຜູ້ຄົນໃນສາດສະໜາຈັກ ຊຶ່ງສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນຢູ່ໃນເມືອງເຊລາເຮັມລາ, ຕາມບັນທຶກຂອງເພິ່ນເອງ, ມີຄວາມວ່າ:

3 ຂ້າພະເຈົ້າແອວມາໄດ້ຮັບແຕ່ງຕັ້ງໂດຍແອວມາບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ເປັນມະຫາປະໂລຫິດເບິ່ງແຍງສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ໂດຍທີ່ເພິ່ນມີອຳນາດ ແລະ ສິດອຳນາດຈາກພຣະເຈົ້າຊຶ່ງໃຫ້ເຮັດວຽກງານເຫລົ່ານີ້, ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ ເພິ່ນໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນສະຖາປະນາສາດສະໜາຈັກໃນແຜ່ນດິນ ຊຶ່ງຢູ່ໃນຊາຍແດນນີໄຟ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແຜ່ນດິນທີ່ມີຊື່ວ່າແຜ່ນດິນມໍມອນ;

ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເພິ່ນໄດ້ໃຫ້ບັບຕິສະມາແກ່ພີ່ນ້ອງຂອງເພິ່ນໃນນ້ຳມໍມອນ.

4 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ ເຂົາເຈົ້າຖືກບົດປ່ອຍອອກຈາກກຳມີຂອງຜູ້ຄົນຂອງກະສັດ ໂນອາ ໂດຍພຣະເມດຕາ ແລະ ອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ.

5 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ຫລັງຈາກນັ້ນເຂົາເຈົ້າຖືກນຳໄປສູ່ຄວາມເປັນຂ້າທາດໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານດ້ວຍມືຂອງຊາວເລມັນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ, ເຂົາເຈົ້າຢູ່ໃນຄວາມເປັນຊະເລີຍ, ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບົດປ່ອຍເຂົາເຈົ້າອອກຈາກຄວາມເປັນຂ້າທາດອີກໂດຍອຳນາດຂອງພຣະຄຳຂອງພຣະອົງ, ແລະ ພວກເຮົາຈຶ່ງຖືກນຳມາຫາແຜ່ນດິນນີ້, ແລະ ໃນບ່ອນນີ້ຊຶ່ງພວກເຮົາເລີ່ມສ້າງຕັ້ງສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າຂຶ້ນທົ່ວແຜ່ນດິນນຳອີກ.

6 ແລະ ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານພີ່ນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ພວກທ່ານທີ່ເປັນຂອງສາດສະໜາຈັກນີ້ ພວກທ່ານໄດ້ເກັບຄວາມເປັນຊະເລີຍຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກທ່ານໄວ້ພຽງພໍຫລືບໍ່ໃນຄວາມຊົງຈຳ? ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ໄດ້ເກັບພຣະເມດຕາ ແລະ ຄວາມອິດກັນຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ເຂົາເຈົ້າໄວ້ພຽງພໍຫລືບໍ່ໃນຄວາມຊົງຈຳ? ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ພວກທ່ານໄດ້ເກັບກຳໄວ້ພຽງພໍຫລືບໍ່ໃນຄວາມຊົງຈຳ ວ່າພຣະອົງໄດ້ບົດປ່ອຍຈິດວິນຍານຂອງເຂົາເຈົ້າໃຫ້ພີ່ນ້ອງຈາກນະລົກແລ້ວ?

7 ຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະອົງໄດ້ປຽນໃຈຂອງ

ເຂົາເຈົ້າ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພຣະອົງໄດ້ປຸກໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຕື່ນຈາກການນອນຫລັບສະນິດ, ແລະ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຕື່ນຂຶ້ນມາທາພຣະເຈົ້າ. ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຂົາເຈົ້າຢູ່ໃນທ່າມກາງຄວາມມືດ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຈິດວິນຍານຂອງເຂົາເຈົ້າຍັງສະຫວ່າງສະໄຫວດ້ວຍຄວາມສະຫວ່າງຂອງພຣະຄຳອັນເປັນນິດ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຖືກລ້ອມໄວ້ດ້ວຍສາຍຮັດແຫ່ງຄວາມຕາຍ ແລະ ສາຍໂສ້ແຫ່ງນະລົກ, ແລະ ຄວາມພິນາດອັນເປັນນິດໄດ້ຄອຍຖ້າເຂົາເຈົ້າຢູ່.

8 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຖາມພວກທ່ານພິນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າວ່າ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຖືກທຳລາຍບໍ່? ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ, ບໍ່ເລີຍ, ເຂົາເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຖືກທຳລາຍ.

9 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຖາມອີກວ່າ ສາຍຮັດແຫ່ງຄວາມຕາຍຂາດອອກແລ້ວບໍ່, ແລະ ສາຍໂສ້ແຫ່ງນະລົກ ຊຶ່ງລ້ອມເຂົາເຈົ້າໄວ້ນັ້ນຫລຸດອອກແລ້ວບໍ່? ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມັນໄດ້ຫລຸດອອກແລ້ວ, ແລະ ຈິດວິນຍານຂອງເຂົາເຈົ້າໄດ້ຂະຫຍາຍຂຶ້ນ, ແລະ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮ້ອງສັນລະເສີນຄວາມຮັກທີ່ໄຖ່. ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ ເຂົາເຈົ້າລອດແລ້ວ.

10 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຖາມພວກທ່ານວ່າ ເຂົາເຈົ້າລອດດ້ວຍເງື່ອນໄຂອັນໃດ? ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຂົາເຈົ້າມີເຫດຜົນອັນໃດທີ່ຈະຫວັງໃນຄວາມລອດ? ແມ່ນຫຍັງທີ່ເປັນເຫດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຫລຸດພົ້ນຈາກສາຍຮັດແຫ່ງຄວາມຕາຍ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ຈາກສາຍໂສ້ແຫ່ງນະລົກນັ້ນ?

11 ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າບອກພວກທ່ານວ່າ—ແອວມາບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຊື່ອໃນຄຳ ຊຶ່ງປະກາດໂດຍປາກຂອງອະບິນາໄດບໍ່? ແລະ ເພິ່ນບໍ່ແມ່ນສາດສະດາຜູ້ບໍລິສຸດບໍ່? ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ເວົ້າພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່, ແລະ ແອວມາບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຊື່ອຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານັ້ນບໍ່?

12 ແລະ ຕາມຄວາມສັດຊື່ຂອງເພິ່ນ, ຈົ່ງມີການປ່ຽນແປງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ເກີດຂຶ້ນໃນໃຈຂອງເພິ່ນ. ຈົ່ງເບິ່ງ ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ ທັງໝົດນີ້ເປັນຄວາມຈິງ.

13 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ເພິ່ນໄດ້ສິດສອນພຣະຄຳໃຫ້ແກ່ບັນພະບຸລຸດຂອງພວກທ່ານ, ແລະ ການປ່ຽນແປງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ກໍເກີດຂຶ້ນໃນໃຈຂອງເຂົາເຈົ້າຄືກັນ, ແລະ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຖ່ອມຕົວ ແລະ ໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າອົງທ່ຽງແທ້ ແລະ ຊົງພຣະຊົນຢູ່. ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຂົາເຈົ້າສັດຊື່ຈົນເຖິງວັນຕາຍ; ດັ່ງນັ້ນເຂົາເຈົ້າຈຶ່ງລອດ.

14 ແລະ ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຖາມພວກທ່ານພິນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນສາດສະໜາຈັກວ່າ ພວກທ່ານໄດ້ເກີດຈາກພຣະເຈົ້າທາງວິນຍານແລ້ວບໍ່? ພວກທ່ານໄດ້ຮັບເງົາຂອງພຣະອົງໄວ້ໃນໃບໜ້າຂອງພວກທ່ານແລ້ວບໍ່? ພວກທ່ານເຄີຍປະສົບການປ່ຽນແປງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ນີ້ໃນໃຈຂອງພວກທ່ານແລ້ວບໍ່?

15 ພວກທ່ານໃຊ້ສັດທາໃນການໄຖ່ຂອງພຣະອົງຜູ້ສ້າງພວກທ່ານບໍ່? ພວກທ່ານໄດ້ຄອຍຖ້າດ້ວຍຕາແຫ່ງສັດທາບໍ່ ແລະ ຫລຽວເບິ່ງຮ່າງກາຍທີ່ເປັນມະຕະນີ້

ຖືກຍົກຂຶ້ນໄປຫາຄວາມເປັນອະມະຕະ, ແລະ ຄວາມເນົ່າເປື້ອນນີ້ຖືກຍົກຂຶ້ນໄປຫາຄວາມບໍ່ເນົ່າເປື້ອນເພື່ອຍືນຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອຮັບການພິພາກສາຕາມການກະທຳຊຶ່ງເຮັດໄວ້ເມື່ອຢູ່ໃນຮ່າງກາຍທີ່ເປັນມະຕະນີ?

16 ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ, ພວກທ່ານຄິດເອງໄດ້ບໍ່ວ່າ ພວກທ່ານໄດ້ຍືນສຸລະສຽງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານໃນມື້ນັ້ນວ່າ: ຈົ່ງມາຫາເຮົາເຖິດ ເຈົ້າເປັນສູກແລ້ວ, ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ວຽກງານຂອງເຈົ້າເປັນວຽກງານທີ່ຊອບທຳໃນຜືນແຜ່ນດິນໂລກ?

17 ຫລື ພວກທ່ານຄິດເອງໄດ້ບໍ່ວ່າ ພວກທ່ານຈະເວົ້າຕົວະຕໍ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃນມື້ນັ້ນ, ແລະ ທູນວ່າ—ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ວຽກງານຂອງຂ້ານ້ອຍເປັນວຽກງານທີ່ຊອບທຳໃນຜືນແຜ່ນດິນໂລກ—ແລະວ່າພຣະອົງຈະຊ່ອຍພວກທ່ານໃຫ້ລອດ?

18 ຫລື ອີກປະການໜຶ່ງ, ພວກທ່ານເຫັນຕົວເອງໄດ້ບໍ່ວ່າ ພວກທ່ານຖືກນຳມາຢູ່ໜ້າສານຂອງພຣະເຈົ້າ ຊຶ່ງຈິດວິນຍານຂອງພວກທ່ານເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຜິດ ແລະ ຄວາມສຳນຶກຜິດ ໂດຍມີຄວາມຊົງຈຳເຖິງຄວາມຜິດທັງໝົດຂອງພວກທ່ານ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຄວາມຊົງຈຳເຖິງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທັງໝົດຂອງພວກທ່ານ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຄວາມຊົງຈຳທີ່ພວກທ່ານໄດ້ຕໍ່ຕ້ານພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ?

19 ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ ພວກທ່ານຈະເງິຍໜ້າເບິ່ງພຣະເຈົ້າໃນມື້ນັ້ນດ້ວຍໃຈອັນບໍລິສຸດ ແລະ ດ້ວຍມືທີ່ສະອາດໄດ້ບໍ່? ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບ

ພວກທ່ານວ່າ ພວກທ່ານຈະເງິຍຂຶ້ນດ້ວຍໃບໜ້າທີ່ມີເງົາຂອງພຣະເຈົ້າຊຶ່ງຈາລຶກໄວ້ໃນໃບໜ້າຂອງພວກທ່ານໄດ້ບໍ່?

20 ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ ພວກທ່ານຄິດເຖິງຄວາມລອດໄດ້ບໍ່ ເມື່ອພວກທ່ານຍອມຕົນຂຶ້ນຢູ່ກັບມານ?

21 ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ ພວກທ່ານຈະຮູ້ໃນມື້ນັ້ນວ່າ ພວກທ່ານຈະລອດບໍ່ໄດ້ ເພາະວ່າບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດທີ່ຈະລອດໄດ້ ຖ້າບໍ່ຊຳລະອາພອນຂອງເຂົາໃຫ້ຂາວສະອາດເສຍກ່ອນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຕ້ອງເຮັດໃຫ້ອາພອນຂອງເຂົາບໍລິສຸດຈົນມັນສະອາດຈາກຮອຍເປື້ອນທັງໝົດໂດຍໂລຫິດຂອງພຣະອົງ, ຜູ້ທີ່ບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາໄດ້ເວົ້າເຖິງ, ຜູ້ທີ່ຈະມາໄຖ່ຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງຈາກບາບຂອງພວກເຂົາ.

22 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຖາມພວກທ່ານພີ່ນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າວ່າ ພວກທ່ານຈະຮູ້ສຶກແນວໃດຖ້າຫາກພວກທ່ານໄດ້ຍືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າບ່ອນພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ອາພອນຂອງພວກທ່ານເປື້ອນເລືອດ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສົກກະບົກຕ່າງໆນາໆ? ຈົ່ງເບິ່ງ, ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຈະເປັນຫລັກຖານພ້ອງຫຍັງແດ່ຕ້ານພວກທ່ານ?

23 ຈົ່ງເບິ່ງ, ມັນຈະບໍ່ເປັນຫລັກຖານບໍ່ວ່າ ພວກທ່ານເປັນຄາດຕະກອນ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະວ່າພວກທ່ານມີຄວາມຜິດກ່ຽວກັບຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຕ່າງໆນຳອີກບໍ່?

24 ຈົ່ງເບິ່ງ, ພີ່ນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ພວກທ່ານຄິດບໍ່ວ່າຄົນເຊັ່ນນັ້ນຈະມີບ່ອນນັ່ງຢູ່ໃນອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າຮ່ວມກັບ

ອັບຣາຮາມ, ຮ່ວມກັບອີຊາກ, ແລະ ຮ່ວມກັບຢາໂຄບ, ແລະ ຮ່ວມກັບສາດສະດາຜູ້ບໍລິສຸດທັງຫລາຍ, ຊຶ່ງອາພອນຂອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນສະອາດ ແລະ ບໍ່ມີມົນທົນ, ບໍລິສຸດ ແລະ ຂາວສະອາດ?

25 ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ, ບໍ່ເລີຍ; ເວັ້ນເສຍແຕ່ພວກທ່ານຈະເຮັດໃຫ້ພຣະຜູ້ສ້າງຂອງພວກເຮົາເປັນຜູ້ເວົ້າຕົວະນັບຕັ້ງແຕ່ການເລີ່ມຕົ້ນ, ຫລື ຄິດວ່າພຣະອົງເປັນຜູ້ເວົ້າຕົວະນັບຕັ້ງແຕ່ການເລີ່ມຕົ້ນມາ, ພວກທ່ານຈະບໍ່ຄິດວ່າຄົນເຊັ່ນນັ້ນຈະມີບ່ອນອາໄສໃນອານາຈັກສະຫວັນໄດ້; ແຕ່ພວກເຂົາຈະຖືກຂັບໄລ່ອອກໄປເພາະວ່າພວກເຂົາເປັນລູກຫລານຂອງອານາຈັກຂອງມານ.

26 ແລະ ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານພິນັ້ງຂອງຂ້າພະເຈົ້າວ່າ ຖ້າຫາກພວກທ່ານເຄີຍປະສົບກັບການປ່ຽນແປງໃນໃຈ ແລະ ຖ້າຫາກພວກທ່ານຮູ້ສຶກຢາກຮ້ອງເພງສັນລະເສີນຄວາມຮັກທີ່ໃຖ່, ຂ້າພະເຈົ້າຈະຖາມວ່າ ພວກທ່ານຮູ້ສຶກເຊັ່ນນັ້ນບໍ່ໃນຂະນະນີ້?

27 ພວກທ່ານໄດ້ເດີນໄປໂດຍການຮັກສາຕົນເອງໃຫ້ປາດສະຈາກຂໍ້ຕໍາມິຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່? ຖ້າຫາກພວກທ່ານຖືກເອົາໃຫ້ຕາຍໃນເວລານີ້, ພວກທ່ານຈະກ່າວໄດ້ບໍ່ພາຍໃນຕົວຂອງພວກທ່ານວ່າ ພວກທ່ານຖອມຕົວພຽງພໍແລ້ວ? ວ່າອາພອນຂອງພວກທ່ານນັ້ນສະອາດ ແລະ ຂາວແລ້ວດ້ວຍໂລຫິດຂອງພຣະຄຣິດຜູ້ຈະສະເດັດມາໃຖ່ຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງຈາກບາບຂອງພວກເຂົາ?

28 ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກທ່ານຖອດຄວາມທະ

ນົງຕົວອອກແລ້ວບໍ່? ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ ຖ້າຫາກພວກທ່ານຍັງບໍ່ໄດ້ຖອດມັນອອກ, ພວກທ່ານກໍຍັງບໍ່ພ້ອມທີ່ຈະພົບກັບພຣະເຈົ້າເທື່ອ. ຈົ່ງເບິ່ງ ພວກທ່ານຕ້ອງຕຽມຢ່າງໄວເພາະອານາຈັກສະຫວັນຈະມາເຖິງໃນບໍ່ຊ້ານີ້ ແລະ ຄົນເຊັ່ນນັ້ນຈະບໍ່ມີຊີວິດນິລັນດອນ.

29 ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວວ່າ, ມີໃຜແດ່ໃນບັນດາພວກທ່ານທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ຖອດຄວາມອິດສາອອກເທື່ອ? ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ ຄົນເຊັ່ນນັ້ນຍັງບໍ່ຕຽມພ້ອມເທື່ອ; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍໃຫ້ເຂົາຕຽມຕົວຢ່າງໄວເພາະຊົ່ວໂມງໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ, ແລະ ເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່າເມື່ອໃດເວລານັ້ນຈະມາເຖິງ; ເພາະຄົນເຊັ່ນນັ້ນຈະບໍ່ຖືກພົບວ່າປາດສະຈາກຄວາມຜິດ.

30 ແລະ ອີກຢ່າງໜຶ່ງ ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ, ມີໃຜແດ່ໃນບັນດາພວກທ່ານທີ່ກະທໍາໃຫ້ພິນັ້ງຂອງຕົນເປັນທີ່ເຍາະເຍີ້ຍ, ຫລື ທຸ່ມເທການຂົ່ມເຫັງລົງໃສ່ເຂົາ?

31 ວິບັດແກ່ຄົນເຊັ່ນນັ້ນ, ເພາະເຂົາຍັງບໍ່ຕຽມພ້ອມເທື່ອ, ແລະ ເວລາມາເຖິງແລ້ວທີ່ພວກເຂົາຈະຕ້ອງກັບໃຈ ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈະລອດບໍ່ໄດ້!

32 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຖິງແມ່ນວິບັດແກ່ທຸກຄົນຜູ້ທີ່ເຮັດຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ; ຈົ່ງກັບໃຈ, ຈົ່ງກັບໃຈເຖິດ, ເພາະອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຮັບສິ່ງເລື່ອງນີ້!

33 ຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະອົງໄດ້ສົ່ງຄໍາເຊີນມາຫາມະນຸດທັງປວງ, ເພາະພຣະຫັດແຫ່ງຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງໄດ້ເດ່ອອກ

ມາຫາພວກເຂົາ, ແລະ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ: ຈົ່ງກັບໃຈເຖິງ, ແລະ ເຮົາຈະຮັບເຈົ້າໄວ້.

34 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ: ຈົ່ງມາຫາເຮົາ ແລະ ເຈົ້າຈະຮັບໝາກໄມ້ຈາກຕົ້ນໄມ້ແຫ່ງຊີວິດ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຈົ້າຈະກິນເຂົ້າ ແລະ ດື່ມນໍ້າແຫ່ງຊີວິດຢ່າງມີອິດສະລະ;

35 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈົ່ງມາຫາເຮົາ ແລະ ຈົ່ງນໍາເອົາວຽກງານແຫ່ງຄວາມຊອບທໍາມາ, ແລະ ເຈົ້າຈະບໍ່ຖືກໂຄ່ນລົງ ແລະ ໂຍນເຂົ້າກອງໄຟ—

36 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ເວລາມາເຖິງແລ້ວ ຖ້າຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ບໍ່ນໍາເອົາຜົນດີອອກມາ, ຫລື ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ບໍ່ທໍາການແຫ່ງຄວາມຊອບທໍາ, ຜູ້ນັ້ນຍ່ອມມີເຫດຜົນທີ່ຈະຮ້ອງໄຫ້ ແລະ ເປັນທຸກ.

37 ໂອ້ ທ່ານຜູ້ສ້າງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍເອີຍ; ທ່ານທັງຫລາຍທີ່ເພີ່ມຜົນກັບສິ່ງທີ່ບໍ່ມີປະໂຫຍດຂອງໂລກ, ທ່ານທັງຫລາຍທີ່ບອກວ່າຕົວເອງຮູ້ທາງແຫ່ງຄວາມຊອບທໍາ, ປານນັ້ນຍັງຫລົງທາງໄປເໝືອນໂຕແກະທີ່ບໍ່ມີຄົນລ້ຽງ, ທັງທີ່ຄົນລ້ຽງໄດ້ເອີ້ນຫາພວກທ່ານ ແລະ ຍັງເອີ້ນຫາພວກທ່ານຢູ່, ແຕ່ພວກທ່ານບໍ່ຍອມຟັງສຽງຂອງພຣະອົງເລີຍ!

38 ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ ຜູ້ລ້ຽງແກະທີ່ດີຄົນນັ້ນໄດ້ເອີ້ນຫາພວກທ່ານຢູ່; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ໃນນາມຂອງພຣະອົງເອງທີ່ພຣະອົງເອີ້ນຫາພວກທ່ານ, ຊຶ່ງຄືພຣະນາມຂອງພຣະຄຣິດ; ແລະ ຖ້າຫາກ ພວກທ່ານບໍ່ຟັງສຽງຂອງຜູ້ລ້ຽງແກະທີ່ດີຕາມຊື່ທີ່ໃຊ້

ເອີ້ນພວກທ່ານນັ້ນ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກທ່ານກໍບໍ່ແມ່ນແກະຂອງຜູ້ລ້ຽງແກະທີ່ດີຄົນນັ້ນ.

39 ແລະ ບັດນີ້ຖ້າຫາກພວກທ່ານບໍ່ແມ່ນແກະຂອງຜູ້ລ້ຽງແກະທີ່ດີຄົນນັ້ນ, ພວກທ່ານເປັນແກະຂອງຄອກໃດ? ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ ມານຄືຜູ້ລ້ຽງຂອງພວກທ່ານ, ແລະ ພວກທ່ານເປັນແກະຂອງມັນ; ແລະ ບັດນີ້, ໃຜຈະປະຕິເສດເລື່ອງນີ້ໄດ້? ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ປະຕິເສດເລື່ອງນີ້ ຍ່ອມເປັນຄົນເວົ້າຕົວະ ແລະ ເປັນລູກຂອງມານ.

40 ເພາະຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ ອັນໃດກໍຕາມທີ່ດີແມ່ນມາຈາກພຣະເຈົ້າ, ແລະ ອັນໃດກໍຕາມທີ່ຊົ່ວແມ່ນມາຈາກມານ.

41 ດັ່ງນັ້ນ, ຖ້າຫາກຄົນໜຶ່ງນໍາເອົາວຽກງານດີອອກມາ ເຂົາຍ່ອມຟັງສຽງຂອງຜູ້ລ້ຽງແກະທີ່ດີຄົນນັ້ນ ແລະ ເຂົາຍ່ອມຕິດຕາມຄົນນັ້ນ; ແຕ່ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ນໍາເອົາວຽກງານຊົ່ວອອກມາ, ຜູ້ນັ້ນກໍກາຍເປັນລູກຂອງມານ ເພາະຟັງສຽງຂອງມັນ ແລະ ຕິດຕາມມັນໄປ.

42 ແລະ ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ເຮັດແບບນີ້ຕ້ອງໄດ້ຮັບຄ່າຈ້າງຂອງຕົນ; ດັ່ງນັ້ນ, ສໍາລັບຄ່າຈ້າງຂອງເຂົາ, ເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຮັບຄວາມຕາຍໃນເລື່ອງທີ່ກ່ຽວກັບຄວາມຊອບທໍາ, ໂດຍທີ່ຕາຍຈາກວຽກງານດີທັງໝົດ.

43 ແລະ ບັດນີ້ພີ່ນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຢາກໃຫ້ພວກທ່ານຟັງຂ້າພະເຈົ້າ, ເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າດ້ວຍພະລັງ

ຂອງຈິດວິນຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າ; ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າກັບພວກທ່ານຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງ ເພື່ອພວກທ່ານຈະບໍ່ເຂົ້າໃຈຜິດ, ຫລືໄດ້ເວົ້າຕາມພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ.

44 ເພາະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖືກເອີ້ນໃຫ້ມາເວົ້າຕາມນີ້, ຕາມຖານະອັນສັກສິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ຊຶ່ງມີຢູ່ໃນພຣະຄຣິດພຣະເຢຊູ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖືກບັນຊາໃຫ້ມາຢືນຢັນ ແລະ ໃຫ້ຖ້ອຍຄຳແກ່ຜູ້ຄົນພວກນີ້ເຖິງເລື່ອງທີ່ບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາໄດ້ກ່າວໄວ້ກ່ຽວກັບເລື່ອງທີ່ຈະມາເຖິງ.

45 ແລະ ນີ້ຍັງບໍ່ພົດ. ພວກທ່ານບໍ່ຄິດບໍ່ວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າເອງກໍຮູ້ຈັກເຖິງເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ໂດຍຕົວຂອງຂ້າພະເຈົ້າເອງ? ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານຕໍ່ພວກທ່ານວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າມາແລ້ວວ່າເປັນຄວາມຈິງ. ແລະ ພວກທ່ານຄິດວ່າຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ເຖິງຄວາມແນ່ນອນຂອງເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ໄດ້ແນວໃດ?

46 ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ ເລື່ອງນີ້ເປັນທີ່ຮູ້ແກ່ຂ້າພະເຈົ້າໂດຍພຣະວິນຍານອັນສັກສິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖືສິນອິດເຂົ້າແລະ ອະທິຖານມາຫລາຍມື້ ເພື່ອຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ຮູ້ເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ດ້ວຍຕົວເອງ. ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ໄດ້ດ້ວຍຕົວເອງວ່າ ເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ເປັນຄວາມຈິງ ເພາະອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ມັນປະຈັກແກ່ຂ້າພະເຈົ້າໂດຍພຣະວິນຍານອັນສັກສິດຂອງພຣະອົງ; ແລະ ນີ້ຄືວິນຍານແຫ່ງການເປີດເຜີຍຊຶ່ງຢູ່ໃນຂ້າພະເຈົ້າ.

47 ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບການເປີດເຜີຍດັ່ງນີ້ວ່າ ຄຳຊຶ່ງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາເວົ້າໄວ້ນັ້ນເປັນຄວາມຈິງ ແມ່ນແຕ່ຕາມວິນຍານແຫ່ງການທຳນາຍຊຶ່ງມີຢູ່ໃນຂ້າພະເຈົ້າ, ຊຶ່ງເປັນໄປໂດຍການສະແດງອອກຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້ານຳອີກ.

48 ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ດ້ວຍຕົວເອງວ່າອັນໃດກໍຕາມທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະກ່າວກັບພວກທ່ານກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ຈະມາເຖິງນັ້ນ ເປັນຄວາມຈິງ; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ພຣະເຢຊູຄຣິດຈະສະເດັດມາ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນພຣະບຸດອົງດຽວທີ່ຖືກຳເນີດຈາກພຣະບິດາ, ເຕັມໄປດ້ວຍພຣະຄຸນ ແລະ ພຣະເມດຕາ ແລະ ຄວາມຈິງ. ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະອົງຈະສະເດັດມາເພື່ອເອົາບາບຂອງໂລກໄປ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ບາບຂອງທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອຢ່າງແນ່ນອນໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງ.

49 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ ນີ້ຄືຖານະຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າຖືກເອີ້ນມາ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເພື່ອສັ່ງສອນພິນ້ອງທີ່ຮັກແພງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ທຸກຄົນທີ່ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນ ເພື່ອສັ່ງສອນຄົນທັງປວງ, ທັງແກ່ ແລະ ທຸ່ມ, ທັງຂ້າທາດ ແລະ ຜູ້ເປັນອິດສະລະ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານຜູ້ມີອາຍຸສູງ ແລະ ຜູ້ທີ່ມີອາຍຸປານກາງ, ແລະ ຄົນລຸ້ນໃໝ່; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເພື່ອອ້ອນວອນຕໍ່ພວກເຂົາວ່າ ພວກເຂົາຕ້ອງກັບໃຈ ແລະ ເກີດໃໝ່.

50 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພຣະວິນຍານໄດ້ກ່າວໄວ້ດັ່ງນີ້: ຈົ່ງກັບໃຈ, ເຈົ້າທັງຫລາຍທີ່ສຸດຂອງແຜ່ນດິນໂລກ, ເພາະອານາຈັກສະຫວັນໃກ້ຈະມາເຖິງໃນບໍ່ຊ້ານີ້; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຈະສະເດັດມາດ້ວຍລັດສະໝີພາບຂອງພຣະອົງ, ດ້ວຍລິດເດດ, ເດຊານຸພາບ, ອຳນາດ ແລະ ການຄອບຄອງຂອງພຣະອົງ. ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພິນ້ອງທີ່ຮັກແພງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ ພຣະວິນຍານໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ ລັດສະໝີພາບຂອງອົງກະສັດແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກທັງໝົດ; ແລະ ໃນໄວງນີ້ອົງກະສັດແຫ່ງສະຫວັນຈະສ່ອງຄວາມສະຫວ່າງລົງມາເທິງບັນດາລູກຫລານມະນຸດທັງປວງນຳອີກ.

51 ແລະ ພຣະວິນຍານໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າອີກ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ໄດ້ຮ້ອງຂໍຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍສຽງອັນມີລິດເດດ, ມີຄວາມວ່າ: ຈົ່ງອອກໄປ ແລະ ກ່າວກັບຜູ້ຄົນພວກນີ້—ຈົ່ງກັບໃຈ, ເພາະຖ້າຫາກພວກທ່ານບໍ່ກັບໃຈ ພວກທ່ານກໍບໍ່ມີທາງທີ່ຈະໄດ້ຮັບອານາຈັກສະຫວັນມາເປັນມູນມໍລະດົກໄດ້.

52 ແລະ ອີກຢ່າງໜຶ່ງ ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ ພຣະວິນຍານໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂວານລໍຢູ່ທີ່ຮາກຕົ້ນໄມ້; ດັ່ງນັ້ນ ຕົ້ນໃດທີ່ບໍ່ເປັນໝາກດີຈະຖືກໂຄ່ນລົງ ແລະ ຖືກໂຍນເຂົ້າໃນກອງໄຟ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເປັນໄຟທີ່ຈະມອດບໍ່ໄດ້, ເຖິງແມ່ນເປັນໄຟທີ່ບໍ່ຮູ້ມອດ. ຈົ່ງເບິ່ງ, ແລະ ຈົ່ງຈຳໄວ້ວ່າ ພຣະຜູ້ບໍລິສຸດໄດ້ຮັບສິ່ງເລື່ອງນີ້.

53 ແລະ ບັດນີ້ພິນ້ອງທີ່ຮັກແພງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ, ພວກທ່ານຈະຕໍ່ຕ້ານຂໍ້ຄວາມນີ້ໄດ້ບໍ່; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກທ່ານຈະປະຖິ້ມເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ໄດ້ບໍ່, ແລະ ຢຽບຢາພຣະຜູ້ບໍລິສຸດໄວ້ໃຕ້ຕີນຂອງພວກທ່ານໄດ້ບໍ່; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກທ່ານຈະເພີ້ຜັນດ້ວຍຄວາມທະນົງໃຈຂອງພວກທ່ານໄດ້ບໍ່; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ທ່ານຍັງຈະຂຶ້ນນຸ່ງເສື້ອຜ້າລາຄາແພງ ແລະ ໝັກໝຸນຢູ່ກັບສິ່ງທີ່ບໍ່ມີປະໂຫຍດຂອງໂລກ, ກັບຂອງມີຄ່າຂອງພວກທ່ານຢູ່ບໍ່?

54 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກທ່ານຈະຝືນຄິດຢູ່ບໍ່ວ່າ ພວກທ່ານເປັນຄົນດີກວ່າຄົນອື່ນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກທ່ານຈະຝືນຂົ່ມເຫັງພິນ້ອງຂອງພວກທ່ານຜູ້ທີ່ຖ່ອມຕົວ ແລະ ເດີນໄປຕາມຖານະອັນສັກສິດຂອງພວກເຈົ້າ, ຊຶ່ງໂດຍຖານະນີ້ພວກເຂົາໄດ້ຖືກນຳມາສູ່ສາດສະໜາຈັກ, ໂດຍຖືກຂຳລະລ້າງໃຫ້ບໍລິສຸດໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ນຳວຽກງານຊຶ່ງສົມຄວນກັບການກັບໃຈອອກມາ—

55 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ພວກທ່ານຈະຂຶ້ນຫັນຫລັງໃຫ້ຄົນຍາກຈົນ ແລະ ຄົນຂັດສົນ, ແລະ ກົດກັນຊັບສິນຂອງພວກທ່ານຈາກພວກເຂົາຢູ່ບໍ່?

56 ແລະ ສຸດທ້າຍ, ທຸກຄົນທີ່ຈະຂຶ້ນຢູ່ໃນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ, ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ ຄົນເຫລົ່ານີ້ຄືຄົນທີ່ຈະຖືກໂຄ່ນລົງ ແລະ ຖືກໂຍນເຂົ້າໃນກອງໄຟຖ້າຫາກພວກເຂົາບໍ່ກັບໃຈຢ່າງໄວ.

57 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ ທຸກຄົນທີ່ປາຖະໜາຈະຕິດຕາມ

ສຽງຂອງຜູ້ລ້ຽງແກະທີ່ດີ, ຈົ່ງອອກມາ ຈາກຄົນຊົ່ວເຖີດ, ແລະ ຈົ່ງແຍກຍ້າຍກັນ ຢູ່, ແລະ ຈົ່ງຢ່າແຕະຕ້ອງສິ່ງທີ່ບໍ່ສະອາດ ຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງຊື່ຂອງພວກ ເຂົາຈະຖືກລືໄປ, ເພື່ອວ່າຊື່ຂອງຄົນຊົ່ວ ຈະບໍ່ຖືກນັບເຂົ້າຢູ່ໃນບັນດາຊື່ຂອງຄົນ ຊອບທຳ, ເພື່ອພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າຈະ ສຳເລັດ ຊຶ່ງກ່າວໄວ້ວ່າ: ຊື່ຂອງຄົນຊົ່ວຈະ ບໍ່ປະບົນຢູ່ກັບຊື່ຂອງຜູ້ຄົນຂອງເຮົາ;

58 ເພາະວ່າເຮົາຈະຂຽນຊື່ຂອງຄົນ ຊອບທຳໄວ້ໃນໜັງສືແຫ່ງຊີວິດ, ແລະ ເຮົາຈະມອບມູນມໍລະດົກໃຫ້ແກ່ພວກ ເຂົາທາງຂວາມືຂອງເຮົາ. ແລະ ບັດນີ້, ພິມ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ພວກທ່ານມີອັນ ໃດແດ່ທີ່ຈະກ່າວຄັດຄ້ານໃນເລື່ອງນີ້? ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ, ຖ້າ ຫາກພວກທ່ານເວົ້າຄັດຄ້ານ, ມັນກໍບໍ່ ເປັນປະໂຫຍດຫຍັງ, ເພາະພຣະຄຳຂອງ ພຣະເຈົ້າຕ້ອງສຳເລັດຢ່າງແນ່ນອນ.

59 ເພາະມີຜູ້ລ້ຽງແກະຜູ້ໃດແດ່ໃນ ບັນດາພວກທ່ານທີ່ມີແກະຫລາຍໂຕ ແຕ່ ບໍ່ຄອຍເຝົ້າມັນ, ເພື່ອໝາປ່າຈະບໍ່ເຂົ້າມາ ກິນຝູງແກະຂອງລາວ? ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ຖ້າຫາກໝາປ່າເຂົ້າມາຫາຝູງແກະຂອງ ລາວ, ລາວຈະບໍ່ໄລ່ມັນອອກໄປບໍ່? ແທ້ ຈິງແລ້ວ, ແລະ ໃນທີ່ສຸດ, ຖ້າຫາກລາວ ເຮັດໄດ້, ລາວກໍຈະທຳລາຍມັນເສຍ.

60 ແລະ ບັດນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບ ພວກທ່ານວ່າ ຜູ້ລ້ຽງແກະທີ່ດີໄດ້ເອີ້ນຫາ ພວກທ່ານຢູ່; ແລະ ຖ້າຫາກພວກທ່ານ ຈະຟັງສຽງຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງຈະນຳ ພວກທ່ານເຂົ້າຄອກຂອງພຣະອົງ, ແລະ ພວກທ່ານຈະເປັນແກະຂອງພຣະອົງ;

ແລະ ພຣະອົງຈະກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ ໝາປ່າທີ່ຫົວໂຫຍຈະບໍ່ສາມາດເຂົ້າມາ ທຳຮ້າຍພວກທ່ານໄດ້ເລີຍ, ເພື່ອພວກ ທ່ານຈະບໍ່ຖືກທຳລາຍ.

61 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າແອວມາຂໍສັ່ງ ພວກທ່ານດ້ວຍພາສາຂອງພຣະອົງຜູ້ໄດ້ ບັນຊາຂ້າພະເຈົ້າ, ໃຫ້ພວກທ່ານຍິດຖື ປະຕິບັດຕາມຄຳທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບ ພວກທ່ານ.

62 ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າເປັນຄຳສັ່ງກັບພວກ ທ່ານຜູ້ເປັນຂອງສາດສະໜາຈັກ; ແລະ ກັບ ຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ເປັນຂອງສາດສະໜາຈັກ ຂ້າພະ ເຈົ້າເວົ້າເປັນການເຊື່ອເຊີນ, ມີຄວາມວ່າ: ຈົ່ງມາ ແລະ ຮັບບັບຕິສະມາໄວ້ກັບການ ກັບໃຈ, ເພື່ອພວກທ່ານຈະໄດ້ເປັນຜູ້ຮັບ ສ່ວນໝາກໄມ້ຈາກຕົ້ນໄມ້ແຫ່ງຊີວິດ.

ບົດທີ 6

ສາດສະໜາຈັກໃນເຊລາເຮັມລາໄດ້ຖືກ ຊຳລະໃຫ້ສະອາດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເປັນ ລະບຽບຮຽບຮ້ອຍ—ແອວມາໄປຫາ ເມືອງກິເດໂອນເພື່ອສັ່ງສອນ. ປະມານ 83 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດ ຂຶ້ນຄື ຫລັງຈາກແອວມາໄດ້ເວົ້າກັບຜູ້ຄົນ ຂອງສາດສະໜາຈັກ ຊຶ່ງຖືກແຕ່ງຕັ້ງຂຶ້ນ ໃນເມືອງເຊລາເຮັມລາແລ້ວ, ເພິ່ນໄດ້ ແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ມີປະໂລຫິດ ແລະ ແອວເດີ ໂດຍວາງມືຂອງເພິ່ນ ໃສ່ຕາມຖານະຂອງ ພຣະເຈົ້າ ເພື່ອໃຫ້ເປັນປະທານ ແລະ ເບິ່ງແຍງສາດສະໜາຈັກ.

2 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຜູ້

ໃດກໍຕາມທີ່ບໍ່ໄດ້ເປັນຂອງສາດສະໜາຈັກແຕ່ກັບໃຈຈາກບາບຂອງຕົນ ແລ້ວຮັບບັບຕິສະມາໄວ້ກັບການກັບໃຈ, ຜູ້ນັ້ນກໍຖືກຮັບເຂົ້າຢູ່ໃນສາດສະໜາຈັກ.

3 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ເປັນຂອງສາດສະໜາຈັກທີ່ບໍ່ກັບໃຈຈາກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຕົນ ແລະ ຖ່ອມຕົວຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ ຂ້າພະເຈົ້າໝາຍເຖິງຜູ້ທີ່ເພີ່ມດ້ວຍຄວາມທະນົງໃຈຂອງພວກເຂົາ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນຍ່ອມຖືກປະຕິເສດ, ແລະ ຊື່ຂອງພວກເຂົາຖືກລືບອອກ ແລະ ຊື່ຂອງພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຖືກນັບເຂົ້າຢູ່ໃນບັນດາຊື່ຂອງຄົນທີ່ຊອບທຳ.

4 ແລະ ພວກເຂົາເລີ່ມຈັດຕັ້ງລະບຽບຂອງສາດສະໜາຈັກຂຶ້ນແນວນີ້ໃນເມືອງເຊລາເຮັມລາ.

5 ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຢາກໃຫ້ພວກທ່ານເຂົ້າໃຈວ່າ ພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອແຜ່ແກ່ຄົນທັງປວງເພື່ອຈະບໍ່ໃຫ້ມີຜູ້ໃດຖືກຕັດສິດທີ່ຈະມາຊຸມນຸມກັນເພື່ອຟັງພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ.

6 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ລູກໆຂອງພຣະເຈົ້າຍັງໄດ້ຮັບບັນຊາວ່າ ພວກເຂົາຄວນມາເຕົ້າໂຮມກັນເລື້ອຍໆ ແລະ ຮ່ວມກັນຖືສິນອົດເຂົ້າ ແລະ ອະທິຖານຢ່າງສຸດກຳລັງເພື່ອຄວາມຜາສຸກຂອງຈິດວິນຍານຂອງຜູ້ທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ.

7 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເວລາແອວມາໄດ້ວາງຂໍ້ບັງຄັບແລ້ວ ເພິ່ນກໍໄດ້ອຳລາພວກເຂົາໄປ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເພິ່ນໄດ້ຈາກສາດສະໜາຈັກທີ່ຢູ່ໃນເມືອງເຊລາເຮັມລາໄປ, ແລະ ຂ້າມໄປທາງຕາເວັນອອກຂອງແມ່ນ້ຳຊີໂດນ, ເຂົ້າໄປໃນ

ຮ່ອມພູກີເດໂອນທີ່ມີເມືອງສ້າງໄວ້, ຊຶ່ງມີຊື່ວ່າ ເມືອງກີເດໂອນ, ຊຶ່ງຕັ້ງຢູ່ໃນຮ່ອມພູທີ່ມີຊື່ວ່າ ກີເດໂອນ, ຕາມຊື່ຂອງກີເດໂອນ ຜູ້ທີ່ຖືກຂ້າຕາຍດ້ວຍດາບຂອງມີຮໍ.

8 ແລະ ແອວມາໄດ້ໄປ ແລະ ເລີ່ມປະກາດພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ສາດສະໜາຈັກ ຊຶ່ງໄດ້ສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນໃນຮ່ອມພູກີເດໂອນ, ອັນເປັນໄປຕາມການເປີດເຜີຍຂອງຄວາມຈິງໃນຄຳເວົ້າທີ່ບັນພະບຸລຸດຂອງເພິ່ນໄດ້ເວົ້າໄວ້ ແລະ ຕາມພຣະວິນຍານແຫ່ງການທຳນາຍຊຶ່ງມີຢູ່ກັບເພິ່ນຕາມປະຈັກພະຍານເຖິງພຣະເຢຊູຄຣິດ ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຈະສະເດັດມາໄຖ່ຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງຈາກບາບຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຕາມຖານະອັນສັກສິດນີ້ ຊຶ່ງໂດຍຖານະນີ້ທີ່ເພິ່ນຖືກເອີ້ນ. ແລະ ມີຂຽນໄວ້ດັ່ງນັ້ນ. ອາແມນ.

ຄຳເວົ້າຂອງແອວມາ ຊຶ່ງເພິ່ນໄດ້ກ່າວກັບຜູ້ຄົນໃນເມືອງກີເດໂອນຕາມບັນທຶກຂອງເພິ່ນເອງ.

ມີບັນທຶກໄວ້ໃນບົດທີ 7.

ບົດທີ 7

ພຣະຄຣິດຈະກຳເນີດຈາກນາງມາຣີ—ພຣະອົງຈະແກ້ສາຍຮັດແຫ່ງຄວາມຕາຍ ແລະ ຮັບເອົາບາບແທນຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງ—ຜູ້ທີ່ກັບໃຈ, ຮັບບັບຕິສະມາ, ແລະ ຮັກສາພຣະບັນຍັດ ຈະມີຊີວິດນິລັນດອນ—ສິ່ງທີ່ບໍ່ສະອາດຈະບໍ່ສາມາດຮັບເອົາອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າມາເປັນມູນມໍລະດົກໄດ້—ຄວາມຖ່ອມຕົວ,

ສັດທາ, ຄວາມຫວັງ, ແລະ ຄວາມໃຈບຸນ
ເປັນສິ່ງຈຳເປັນ. ປະມານ 83 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ຈົ່ງເບິ່ງ ພິນ້ອງທີ່ຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ,
ເວລານີ້ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້
ມາຫາພວກທ່ານ, ດັ່ງນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງ
ພະຍາຍາມທີ່ຈະເວົ້າກັບພວກທ່ານໃນ
ພາສາຂອງຂ້າພະເຈົ້າເອງ; ແທ້ຈິງແລ້ວ,
ໂດຍປາກຂອງຂ້າພະເຈົ້າເອງ, ເວລານີ້
ເປັນເທື່ອທຳອິດທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບ
ພວກທ່ານດ້ວຍຕົວເອງ, ຂ້າພະເຈົ້າເອງ
ໄດ້ຖືກກັກຕົວໄວ້ກັບບັນລັງຕັດສິນ, ໂດຍ
ມີທຸລະກິດອັນຈຳເປັນຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ຂ້າພະ
ເຈົ້າມາຫາພວກທ່ານບໍ່ໄດ້.

2 ແລະ ແມ່ນແຕ່ຕອນນີ້ຂ້າພະເຈົ້າກໍ
ຄົງມາຫາພວກທ່ານບໍ່ໄດ້ ຖ້າຫາກຂ້າພະ
ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມອບບັນລັງຕັດສິນໄວ້ກັບຜູ້
ອື່ນເພື່ອປົກຄອງແທນ; ແລະ ດ້ວຍພຣະ
ເມດຕາອັນຫລວງຫລາຍ ພຣະຜູ້ເປັນ
ເຈົ້າຈຶ່ງອະນຸຍາດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າມາຫາ
ພວກທ່ານ.

3 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າມາໂດຍ
ມີຄວາມຫວັງອັນໃຫຍ່ຫລວງ ແລະ ມີ
ຄວາມປາຖະໜາຫລາຍທີ່ສຸດວ່າ ຂ້າພະ
ເຈົ້າຈະເຫັນພວກທ່ານຖ່ອມຕົວຕໍ່ພຣະ
ພັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະວ່າພວກທ່ານ
ໄດ້ທູນຂໍພຣະຄູນຂອງພຣະອົງຢູ່ສະ
ເໝີ, ວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະເຫັນພວກທ່ານບໍ່
ມີຄວາມຜິດຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະອົງ, ວ່າ
ຂ້າພະເຈົ້າຈະເຫັນພວກທ່ານບໍ່ໄດ້ຕົກ
ຢູ່ໃນສະຖານະການອັນເປັນຕາຍຳນດັ່ງ
ທີ່ພິນ້ອງຂອງພວກເຮົາເປັນຢູ່ໃນເຊລາ
ເຮັມລາ.

4 ຂໍພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າຈົ່ງພຣະ
ກະເສີມສຳລານເຖິດ, ທີ່ພຣະອົງໄດ້ປະ
ທານໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ຈັກ, ແທ້ຈິງແລ້ວ,
ໄດ້ປະທານຄວາມຊື່ນຊົມຢ່າງລົ້ນເຫລືອ
ໃຫ້ແກ່ຂ້າພະເຈົ້າທີ່ຮູ້ຈັກວ່າ ພວກເຂົາ
ຕັ້ງຢູ່ໃນທາງແຫ່ງຄວາມຊອບທຳຂອງ
ພຣະອົງອີກ.

5 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າວາງໃຈຕາມພຣະ
ວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າຊຶ່ງຢູ່ກັບຂ້າພະ
ເຈົ້າ, ວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະມີຄວາມຊື່ນຊົມ
ໃນພວກທ່ານນຳອີກ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ
ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ປາຖະໜາວ່າ ຄວາມຊື່ນຊົມ
ຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນພວກທ່ານຈະເກີດ
ຂຶ້ນໂດຍສາເຫດຈາກຄວາມທຸກທໍລະ
ມານ ແລະ ຄວາມເສົ້າສະຫລົດໃຈທີ່ສຸດ
ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າເຄີຍມີກັບພິນ້ອງທີ່ເຊລາ
ເຮັມລາ, ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ຄວາມຊື່ນຊົມ
ຂອງຂ້າພະເຈົ້າເກີດກັບພວກເຂົາຫລັງ
ຈາກທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ທ່ອງທ່ຽວໄປດ້ວຍ
ຄວາມທຸກທໍລະມານ ແລະ ເສົ້າສະຫລົດ
ໃຈມາຫລາຍແລ້ວ.

6 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າວາງໃຈວ່າ
ພວກທ່ານບໍ່ຢູ່ໃນສະພາບບໍ່ເຊື່ອຖືດັ່ງ
ທີ່ພິນ້ອງຂອງພວກທ່ານໄດ້ເປັນມາ
ແລ້ວ; ຂ້າພະເຈົ້າວາງໃຈວ່າ ພວກທ່ານ
ບໍ່ເພີ້ຜັນດ້ວຍຄວາມທະນົງໃຈ; ແທ້ຈິງ
ແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າວາງໃຈວ່າ ພວກທ່ານ
ບໍ່ໄດ້ໝົກໝຸ່ນຢູ່ກັບຂອງມີຄ່າ ແລະ ສິ່ງ
ທີ່ບໍ່ມີປະໂຫຍດຂອງໂລກ; ແທ້ຈິງແລ້ວ,
ຂ້າພະເຈົ້າວາງໃຈວ່າ ພວກທ່ານບໍ່ໄດ້
ກາບໄຫວ້ຮູບບູຊາ, ແຕ່ພວກທ່ານໄດ້
ກາບໄຫວ້ພຣະເຈົ້າອົງທ່ຽງແທ້ ແລະ
ຊົງພຣະຊົນຢູ່, ແລະວ່າພວກທ່ານມັງ

ຫາການປົດບາບຂອງພວກທ່ານດ້ວຍ
ສັດທາອັນເປັນນິດ, ຊຶ່ງຈະມາເຖິງ.

7 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບ
ພວກທ່ານວ່າ ມີຫລາຍສິ່ງຫລາຍຢ່າງ
ທີ່ຈະມາເຖິງ; ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ມີຢ່າງໜຶ່ງ
ທີ່ສຳຄັນກວ່າໝູ່ໝົດ—ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ,
ເວລາຢູ່ບໍ່ໄກທີ່ພຣະຜູ້ໄຖ່ຈະມີຊີວິດ ແລະ
ຈະສະເດັດມາໃນບັນດາຜູ້ຄົນຂອງພຣະ
ອົງ.

8 ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກ່າວວ່າ
ພຣະອົງຈະສະເດັດມາໃນບັນດາພວກ
ເຮົາໃນເວລາທີ່ພຣະອົງຢູ່ໃນຮ່າງກາຍ
ທີ່ເປັນມະຕະຂອງພຣະອົງ; ເພາະຈົ່ງ
ເບິ່ງ, ພຣະວິນຍານບໍ່ໄດ້ບອກຂ້າພະ
ເຈົ້າວ່າ ເລື່ອງລາວຈະເປັນໄປແນວນີ້.
ບັດນີ້ສຳລັບເລື່ອງນີ້ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກ,
ແຕ່ເທົ່າທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ຄື ອົງພຣະຜູ້ເປັນ
ເຈົ້າມີອຳນາດທີ່ຈະກະທຳທຸກສິ່ງທຸກ
ຢ່າງຊຶ່ງເປັນໄປຕາມພຣະຄຳຂອງພຣະ
ອົງ.

9 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະວິນຍານໄດ້ກ່າວ
ກັບຂ້າພະເຈົ້າພຽງເທົ່ານີ້, ມີຄວາມວ່າ:
ຈົ່ງຮ້ອງບອກຜູ້ຄົນພວກນີ້ວ່າ—ເຈົ້າຈົ່ງ
ກັບໃຈເຖິດ, ແລະ ຕຽມທາງຂອງພຣະຜູ້
ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ເດີນໃນເສັ້ນທາງຂອງ
ພຣະອົງທີ່ຊື່ຕັ້ງ; ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ອານາຈັກ
ສະຫວັນມາຮອດແລ້ວ, ແລະ ພຣະບຸດ
ຂອງພຣະເຈົ້າຈະສະເດັດມາຍັງຜົນ
ແຜ່ນດິນໂລກ.

10 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະອົງຈະກຳເນີດ
ຈາກນາງມາຣິທີ່ເຢຣູຊາເລັມ ຊຶ່ງເປັນ
ແຜ່ນດິນຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກ
ເຮົາ, ນາງເປັນຍິງບໍລິສຸດ, ເປັນຜູ້ປະເສີດ

ແລະ ຖືກເລືອກໄວ້ແລ້ວ, ຜູ້ທີ່ຈະຕັ້ງທ້ອງ
ໂດຍອຳນາດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ,
ແລະ ໃຫ້ກຳເນີດລູກຊາຍຜູ້ໜຶ່ງ, ແທ້ຈິງ
ແລ້ວ, ແມ່ນແຕ່ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ.

11 ແລະ ພຣະອົງຈະສະເດັດອອກໄປ,
ທົນຕໍ່ຄວາມເຈັບປວດ ແລະ ຄວາມທຸກ
ທໍລະມານ ແລະ ການລົ້ລວງທຸກຢ່າງ;
ແລະ ນີ້ກໍເພື່ອຄຳເວົ້າຈະໄດ້ສຳເລັດຊຶ່ງ
ໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າ ພຣະອົງຈະຮັບເອົາຄວາມ
ເຈັບປວດ ແລະ ຄວາມປ່ວຍໄຂ້ຂອງ
ຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງ.

12 ແລະ ພຣະອົງຈະຮັບເອົາຄວາມ
ຕາຍ ເພື່ອພຣະອົງຈະໄດ້ເຮັດໃຫ້
ສາຍຮັດແຫ່ງຄວາມຕາຍຊຶ່ງຜູກມັດຜູ້ຄົນ
ຂອງພຣະອົງຫລຸດອອກ; ແລະ ພຣະອົງ
ຈະຮັບເອົາຄວາມບົກພ່ອງຂອງພວກ
ເຂົາ ເພື່ອອຸທອນຂອງພຣະອົງຈະເຕັມໄປ
ດ້ວຍຄວາມເມດຕາຕາມທາງຂອງເນື້ອ
ໜັງ ເພື່ອພຣະອົງຈະຮູ້ຈັກຕາມທາງຂອງ
ເນື້ອໜັງວ່າ ຈະຊ່ອຍເຫລືອຜູ້ຄົນຂອງ
ພຣະອົງຕາມຄວາມບົກພ່ອງຂອງພວກ
ເຂົາໄດ້ແນວໃດ.

13 ບັດນີ້ພຣະວິນຍານຮູ້ຈັກທຸກສິ່ງ;
ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພຣະບຸດຂອງພຣະ
ເຈົ້າຍັງຮັບທຸກທໍລະມານຕາມທາງຂອງ
ເນື້ອໜັງ ເພື່ອພຣະອົງຈະໄດ້ຮັບເອົາ
ບາບຂອງຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງ, ເພື່ອພຣະ
ອົງຈະໄດ້ລຶບການລ່ວງລະເມີດຂອງ
ພວກເຂົາຕາມອຳນາດແຫ່ງການປົດ
ປ່ອຍຂອງພຣະອົງ; ແລະ ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ,
ນີ້ຄືປະຈັກພະຍານທີ່ມີຢູ່ໃນຂ້າພະເຈົ້າ.

14 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບ
ພວກທ່ານວ່າ ພວກທ່ານຕ້ອງກັບໃຈ,

ແລະ ເກີດໃໝ່; ເພາະວ່າພຣະວິນຍານໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າ ຖ້າຫາກພວກທ່ານບໍ່ເກີດໃໝ່ ພວກທ່ານຈະບໍ່ໄດ້ຮັບອານາຈັກສະຫວັນມາເປັນມູນມໍລະດົກ; ດັ່ງນັ້ນ ຈົ່ງມາເຖິດ ມາຮັບບັບຕິສະມາໄວ້ກັບການກັບໃຈ, ເພື່ອພວກທ່ານຈະຖືກລ້າງຈາກບາບຂອງພວກທ່ານ, ເພື່ອພວກທ່ານຈະມີສັດທາໃນລູກແກະຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ເອົາບາບຂອງໂລກໄປ, ຜູ້ຂົງລິດອິດທິພົນຍິ່ງໃຫຍ່ຈະຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ແລະ ຈະຊໍາລະລ້າງຈາກຄວາມບໍ່ຊອບທຳທັງໝົດ.

15 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ, ຈົ່ງມາເຖິດ, ຢ່າສູ່ຍ້ານ, ຈົ່ງປະຖິ້ມບາບທຸກຢ່າງທີ່ກົດກັນພວກທ່ານໄວ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ, ຊຶ່ງບາບນັ້ນຜູກມັດພວກທ່ານລົງໄປສູ່ຄວາມພິນາດ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈົ່ງມາເຖິດ, ແລະ ອອກໄປສະແດງຕໍ່ພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານວ່າ ພວກທ່ານເຕັມໃຈທີ່ຈະກັບໃຈຈາກບາບຂອງພວກທ່ານ, ແລະ ເຮັດພັນທະສັນຍາກັບພຣະອົງທີ່ຈະຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ, ແລະ ເປັນພະຍານເຖິງສິ່ງນັ້ນຕໍ່ພຣະອົງໃນມື້ນີ້ ໂດຍການລົງໄປໃນນ້ຳແຫ່ງບັບຕິສະມາ.

16 ແລະ ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ເຮັດຕາມນີ້, ແລະ ຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້ານັບແຕ່ເວລານີ້ເປັນຕົ້ນໄປ, ຜູ້ນັ້ນຈະຈິຈຳສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າກັບເຂົາ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຂົາຈະຈິຈຳສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບເຂົາ, ເຂົາຈະມີຊີວິດນິລັນດອນອົງຕາມປະຈັກພະຍານຂອງພຣະວິນຍານອັນສັກສິດ ຊຶ່ງເປັນພະຍານໃນຂ້າພະເຈົ້າ.

17 ແລະ ບັດນີ້ພິນ້ອງທີ່ຮັກແພງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ພວກທ່ານເຊື່ອໃນເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ບໍ່? ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າພວກທ່ານເຊື່ອສິ່ງເຫລົ່ານີ້ ແລະ ເຫດຜົນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ ວ່າພວກທ່ານເຊື່ອເພາະໂດຍການສະແດງຂອງພຣະວິນຍານຊຶ່ງຢູ່ໃນຂ້າພະເຈົ້າ. ແລະ ບັດນີ້ເພາະວ່າສັດທາຂອງພວກທ່ານເຂັ້ມແຂງກຽວກັບເລື່ອງນີ້, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ກຽວກັບເລື່ອງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າມາ, ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງມີຄວາມສຸກຢ່າງລົມເຫລືອ.

18 ດັ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບພວກທ່ານມາແລ້ວແຕ່ຕອນຕົ້ນ, ວ່າຂ້າພະເຈົ້າປາຖະໜາຫລາຍທີ່ສຸດທີ່ຈະບໍ່ໃຫ້ພວກທ່ານຕົກຢູ່ໃນສະຖານະການທີ່ໜ້າຍ້ານກົວດັ່ງທີ່ພິນ້ອງຂອງພວກທ່ານເປັນຢູ່, ເຖິງແມ່ນດັ່ງນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າກໍເຫັນວ່າສົມຄວາມປາຖະໜາຂອງຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວ.

19 ເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າເຫັນວ່າພວກທ່ານຢູ່ໃນເສັ້ນທາງອັນຊອບທຳ; ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນວ່າພວກທ່ານຢູ່ໃນເສັ້ນທາງຊຶ່ງຈະນຳໄປສູ່ອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນວ່າພວກທ່ານກຳລັງເຮັດໃຫ້ເສັ້ນທາງຂອງພຣະອົງຊື່ຕົງ.

20 ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນວ່າມັນຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກແກ່ພວກທ່ານແລ້ວ, ໂດຍປະຈັກພະຍານແຫ່ງພຣະຄຳຂອງພຣະອົງ, ວ່າພຣະອົງດຳເນີນໄປຕາມທາງຄົດບໍ່ໄດ້; ທັງບໍ່ປຽນແປງຈາກສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວໄວ້; ທັງບໍ່ມີເງົາຂອງການຫັນ

ເຫຈາກຂວາທາຊ້າຍ, ຫລື ຈາກສິ່ງທີ່ ຖືກຕ້ອງໄປທາສິ່ງທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ; ດັ່ງນັ້ນ, ເສັ້ນທາງເດີນຂອງພຣະອົງຈຶ່ງເປັນຮອບ ໜຶ່ງທີ່ເປັນນິລັນດອນ.

21 ແລະ ພຣະອົງຈະບໍ່ສະຖິດຢູ່ໃນ ວິຫານທີ່ບໍ່ສັກສິດ; ທັງບໍ່ຮັບເອົາຄວາມ ສຶກກະບົກ ຫລືວ່າຫຍັງກໍຕາມທີ່ບໍ່ສະອາດ ເຂົ້າໄປໃນອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າເລີຍ; ສະນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ ເວລາຈະມາເຖິງ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມັນຈະເປັນ ວັນສຸດທ້າຍທີ່ຄົນສຶກກະບົກຈະຄົງຢູ່ໃນ ຄວາມສຶກກະບົກຂອງເຂົາຕໍ່ໄປ.

22 ແລະ ບັດນີ້ພີ່ນ້ອງທີ່ຮັກແພງຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າເລື່ອງ ເຫລົ່ານີ້ກັບພວກທ່ານເພື່ອຂ້າພະເຈົ້າຈະ ໄດ້ປຸກພວກທ່ານໃຫ້ຮູ້ສຶກເຖິງໜ້າທີ່ຂອງ ພວກທ່ານຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອພວກທ່ານ ຈະເດີນໄປໂດຍບໍ່ມີຄວາມຜິດຕໍ່ພຣະ ພັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອພວກທ່ານຈະ ເດີນໄປຕາມຖານະອັນສັກສິດຂອງພຣະ ເຈົ້າຕາມທີ່ພວກທ່ານຮັບເອົາໄວ້.

23 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຍາກໃຫ້ພວກ ທ່ານຖ່ອມຕົວ, ເປັນຄົນສອນງ່າຍ, ແລະ ອ່ອນໂຍນ; ເຮັດຕາມຄຳຂໍຮ້ອງ; ເຕັມ ໄປດ້ວຍຄວາມອົດທົນ ແລະ ຄວາມອົດ ກັ້ນອັນຍາວນານ; ຮູ້ຈັກຫ້າມຕົນເອງໃນ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ; ພາກພຽນໃນການຮັກສາ ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າຕະຫລອດ ເວລາ; ຫຼຸນຂໍສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ພວກທ່ານ ຕ້ອງການທັງທາງວິນຍານ ແລະ ທາງ ໂລກ; ຈົ່ງຖະຫວາຍຄຳຂອບພຣະຄຸນ ແຕ່ພຣະເຈົ້າສະເໝີໃນສິ່ງໃດກໍຕາມ ທີ່ພວກທ່ານໄດ້ຮັບ.

24 ແລະ ໃຫ້ເບິ່ງວ່າພວກທ່ານມີສັດ ທາ, ຄວາມຫວັງ, ແລະ ຄວາມໃຈບຸນ, ແລະ ເມື່ອນັ້ນພວກທ່ານຈະມີວຽກງານດີ ຫລວງຫລາຍສະເໝີໄປ.

25 ແລະ ຂໍໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໂປດ ປະທານພອນແກ່ພວກທ່ານ, ແລະ ຮັກ ສາອາພອນຂອງພວກທ່ານໃຫ້ປາດສະ ຈາກມົນທົນ, ເພື່ອໃນທີ່ສຸດພວກທ່ານຈະ ໄດ້ຖືກນຳໄປນັ່ງຮ່ວມກັບອັບຣາຮາມ, ອີ ຊາກ, ແລະ ຢາໂຄບ, ແລະ ສາດສະດາຜູ້ ບໍລິສຸດຜູ້ເຄີຍເປັນຢູນັບຕັ້ງແຕ່ການເລີ່ມ ຕົ້ນຂອງໂລກ, ໂດຍໃຫ້ອາພອນຂອງ ພວກທ່ານປາດສະຈາກມົນທົນຄືກັບ ອາພອນຂອງພວກເພິ່ນທີ່ປາດສະຈາກ ມົນທົນ, ຢູ່ໃນອານາຈັກສະຫວັນ ຊຶ່ງຈະ ບໍ່ອອກໄປອີກ.

26 ແລະ ບັດນີ້ພີ່ນ້ອງທີ່ຮັກແພງຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າຂໍຄວາມ ເຫລົ່ານີ້ກັບພວກທ່ານຕາມພຣະວິນ ຍານຊຶ່ງໃຫ້ຖ້ອຍຄຳໃນຂ້າພະເຈົ້າ; ແລະ ຈິດວິນຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມປິ ຕິຍິນດີຢ່າງຍິ່ງເພາະຄວາມພາກພຽນ ແລະ ຄວາມເອົາໃຈໃສ່ຢ່າງຍິ່ງຂອງພວກ ທ່ານຕໍ່ຄຳເວົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

27 ແລະ ບັດນີ້, ຂໍໃຫ້ຄວາມສັນຕິສຸກ ຂອງພຣະເຈົ້າຈົ່ງສະຖິດຢູ່ກັບພວກທ່ານ ດ້ວຍເທີ້ນ, ແລະ ຢູ່ກັບເຮືອນຊານຂອງ ພວກທ່ານ ແລະ ຢູ່ກັບແຜ່ນດິນຂອງພວກ ທ່ານ, ແລະ ຢູ່ກັບຜູງສັດລ້ຽງ ແລະ ຜູງສັດ ໃຊ້ແຮງງານຂອງພວກທ່ານ, ແລະ ທຸກສິ່ງ ທຸກຢ່າງທີ່ພວກທ່ານເປັນເຈົ້າຂອງ, ທັງ ແມ່ຍິງຂອງພວກທ່ານ ແລະ ລູກໆ ຂອງ ພວກທ່ານອີງຕາມສັດທາ ແລະ ວຽກງານ

ດີຂອງພວກທ່ານ, ນັບແຕ່ເວລານີ້ເປັນຕົ້ນ
ໄປ ແລະ ຕະຫລອດການ. ແລະ ຂ້າພະ
ເຈົ້າຂໍເວົ້າໄວ້ດັ່ງນີ້. ອາແມນ.

ບົດທີ 8

ແອວມາສິດສອນ ແລະ ໃຫ້ບັບຕິສະມາ
ຢູ່ໃນເມືອງມິເລັກ—ເພິ່ນຖືກປະຕິເສດ
ຢູ່ໃນເມືອງອໍາໂມນໄນຮາ ແລະ ໄດ້ໜີ
ໄປ—ທູດອົງໜຶ່ງສົ່ງໃຫ້ເພິ່ນກັບຄືນ
ໄປ ແລະ ປ່າວຮ້ອງເລື່ອງການກັບໃຈ
ຕໍ່ຜູ້ຄົນ—ເພິ່ນໄດ້ຮັບຕ້ອນໂດຍແອມ
ມິວເລັກ, ແລະ ທັງສອງໄດ້ສິດສອນຢູ່
ໃນເມືອງອໍາໂມນໄນຮາ. ປະມານ 82 ປີ
ກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ແອວມາກັບມາຈາກແຜ່ນດິນກິເດ ໂອນ
ຫລັງຈາກສິດສອນຜູ້ຄົນຂອງກິເດ ໂອນ
ຫລາຍເລື່ອງ ຊຶ່ງບໍ່ສາມາດຂຽນໄວ້ໄດ້, ໄດ້
ຈັດຕັ້ງສາດສະໜາຈັກຄືກັນກັບທີ່ເພິ່ນ
ໄດ້ເຮັດມາກ່ອນແລ້ວໃນແຜ່ນດິນເຊລາ
ເຮັມລາ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເພິ່ນກັບຄືນມາບ້ານ
ຂອງເພິ່ນທີ່ເຊລາເຮັມລາ ເພື່ອພັກຜ່ອນ
ຈາກວຽກງານທີ່ເພິ່ນໄດ້ເຮັດໄປນັ້ນ.

2 ແລະ ປີທີ່ເກົ່າແຫ່ງການປົກຄອງຂອງ
ຜູ້ຕັດສິນດູແລຜູ້ຄົນຂອງນິໄຟໄດ້ສິ້ນສຸດ
ລົງດັ່ງນີ້.

3 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນ
ໃນຕົ້ນປີທີສິບແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້
ຕັດສິນດູແລຜູ້ຄົນຂອງນິໄຟ, ຄືແອວມາ
ໄດ້ອອກຈາກເມືອງນັ້ນ ແລະ ໄດ້ອອກ
ເດີນທາງຂ້າມໄປຫາແຜ່ນດິນມິເລັກທາງ
ຕາເວັນຕົກຂອງແມ່ນໍ້າຊີໂດນທາງຕາ

ເວັນຕົກໃກ້ກັບຊາຍແດນຂອງຖິ່ນແຫ້ງ
ແລ້ງກັນດານ.

4 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ເລີ່ມສິດສອນໃນ
ແຜ່ນດິນມິເລັກຕາມຖານະອັນສັກສິດ
ຂອງພຣະເຈົ້າ, ຊຶ່ງໂດຍຖານະນັ້ນເພິ່ນ
ຖືກເອີ້ນ; ແລະ ເພິ່ນເລີ່ມສິດສອນຜູ້ຄົນ
ທົ່ວແຜ່ນດິນມິເລັກ.

5 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດ
ຂຶ້ນຄື ຜູ້ຄົນໄດ້ມາຫາເພິ່ນຈາກທຸກບ່ອນ
ຂອງແຜ່ນດິນ ຊຶ່ງຢູ່ໃກ້ກັບຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງ
ກັນດານ. ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຮັບບັບຕິສະ
ມາກັນທົ່ວແຜ່ນດິນນັ້ນ;

6 ສະນັ້ນຫລັງຈາກເພິ່ນສິ້ນສຸດວຽກ
ງານຂອງເພິ່ນທີ່ມິເລັກ ເພິ່ນໄດ້ອອກ
ຈາກບ່ອນນັ້ນ, ແລະ ໄດ້ເດີນທາງສາມມື້
ໄປທາງເໜືອຂອງແຜ່ນດິນມິເລັກ; ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ມາຮອດເມືອງໜຶ່ງຊຶ່ງມີຊື່ວ່າ ອໍາ
ໂມນໄນຮາ.

7 ບັດນີ້ມັນເປັນທຳນຽມຂອງຜູ້ຄົນຂອງ
ນິໄຟທີ່ຈະເອີ້ນຊື່ແຜ່ນດິນ ຫລື ເມືອງຂອງ
ພວກເຂົາ ແລະ ໝູ່ບ້ານຂອງພວກເຂົາ,
ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈົນກະທັ້ງໝູ່ບ້ານເລັກນ້ອຍ
ທັງໝົດຂອງພວກເຂົາຕາມຊື່ຂອງຜູ້ທີ່
ເປັນເຈົ້າຂອງທຳອິດ; ແລະ ຈຶ່ງເປັນເຊັ່ນ
ດຽວກັນນີ້ກັບແຜ່ນດິນອໍາໂມນໄນຮາ.

8 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ເວລາທີ່ແອວມາມາຮອດເມືອງອໍາໂມນ
ໄນຮາ ເພິ່ນກໍໄດ້ເລີ່ມສິດສອນພຣະຄຳ
ຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ແກ່ຜູ້ຄົນເຫລົ່ານັ້ນ.

9 ບັດນີ້ຊາຕານມີອຳນາດຫລາຍທີ່ສຸດ
ເໜືອໃຈຂອງຜູ້ຄົນໃນເມືອງອໍາໂມນໄນ
ຮານັ້ນ; ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ຍອມເຊື່ອ
ພັງຄຳເວົ້າຂອງແອວມາເລີຍ.

10 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມແອວມາກໍເຮັດວຽກຢ່າງໜັກໃນທາງວິນຍານ ໂດຍຕໍ່ສູ້ກັບພຣະເຈົ້າດ້ວຍການອະທິຖານຢ່າງສຸດກຳລັງເພື່ອຂໍໃຫ້ພຣະອົງທຸ້ມເທພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງລົງມາເທິງຜູ້ຄົນຊຶ່ງຢູ່ໃນເມືອງນັ້ນ ເພື່ອພຣະອົງຈະອະນຸຍາດໃຫ້ເພິ່ນບັບຕິສະມາພວກເຂົາເຫລົ່ານັ້ນດ້ວຍການກັບໃຈ.

11 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພວກເຂົາຍັງເຮັດໃຈແຂງກະດ້າງໂດຍເວົ້າກັບເພິ່ນວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຮົາຮູ້ຈັກວ່າທ່ານຄືແອວມາ ແລະ ພວກເຮົາຮູ້ວ່າ ທ່ານເປັນມະຫາປະໂລຫິດເບິ່ງແຍງສາດສະໜາຈັກ ຊຶ່ງທ່ານໄດ້ສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນຫລາຍບ່ອນໃນແຜ່ນດິນຕາມປະເພນີຂອງທ່ານ, ແລະ ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນສາດສະໜາຈັກຂອງທ່ານ, ແລະ ພວກເຮົາບໍ່ເຊື່ອຕາມຮີດຄອງປະເພນີອັນໂງ່ຈ້າເຊັ່ນນັ້ນ.

12 ແລະ ບັດນີ້ພວກເຮົາຮູ້ວ່າ ຍ້ອນວ່າພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນສາດສະໜາຈັກຂອງທ່ານ ແລະ ພວກເຮົາຮູ້ວ່າ ທ່ານບໍ່ມີອໍານາດເໜືອພວກເຮົາ; ແລະ ທ່ານໄດ້ມອບບັນລັງຕັດສິນໃຫ້ນິໄສຮາແລ້ວ; ດັ່ງນັ້ນ ທ່ານບໍ່ໄດ້ເປັນຫົວໜ້າຜູ້ຕັດສິນດູແລພວກເຮົາອີກຕໍ່ໄປ.

13 ບັດນີ້ເມື່ອຜູ້ຄົນເວົ້າແນວນັ້ນແລ້ວ, ແລະ ໄດ້ຕໍ່ຕ້ານຄຳເວົ້າທັງໝົດຂອງເພິ່ນ ແລະ ໝິ່ນປະໝາດ ແລະ ຖິ້ມນ້ຳລາຍໃສ່ເພິ່ນ, ແລະ ຂັບໄລ່ເພິ່ນອອກໄປຈາກເມືອງຂອງພວກເຂົາ, ເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ອອກໄປຈາກບ່ອນນັ້ນ ແລະ ອອກເດີນທາງມັງໜ້າໄປຫາອີກເມືອງໜຶ່ງຊຶ່ງມີຊື່ວ່າ ອາໂຣນ.

14 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຂະນະທີ່ເພິ່ນກຳລັງໄປຫາເມືອງນັ້ນ, ໂດຍທີ່ຖືກຖ່ວງດຶງດ້ວຍຄວາມເສົ້າສະຫລົດໃຈ, ໂດຍທີ່ບຸກມາດ້ວຍຄວາມທຸກຍາກລຳບາກຫລາຍ ແລະ ດ້ວຍຄວາມເຈັບປວດໃນຈິດວິນຍານ, ຍ້ອນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຜູ້ຄົນຢູ່ໃນເມືອງອຳໂມນໄນຮາ, ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນເວລາທີ່ແອວມາເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເສົ້າສະຫລົດໃຈຢູ່ນັ້ນ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ທູດອົງໜຶ່ງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມາປະກົດຕໍ່ເພິ່ນ, ກ່າວວ່າ:

15 ເຈົ້າເປັນສຸກແລ້ວແອວມາ; ດັ່ງນັ້ນ, ຈົ່ງເງິຍໜ້າຂຶ້ນ ແລະ ປີຕິຍິນດີເຖິດ, ຍ້ອນວ່າເຈົ້າມີເຫດຜົນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດທີ່ຈະປີຕິຍິນດີ; ເພາະວ່າເຈົ້າສັດຊື່ໃນການຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້ານັບແຕ່ເວລາທີ່ເຈົ້າໄດ້ຮັບຂ່າວຄັ້ງທຳອິດຂອງເຈົ້າຈາກພຣະອົງ. ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາຄືຜູ້ທີ່ນຳມັນມາໃຫ້ເຈົ້າ.

16 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາຖືກສົ່ງລົງມາເພື່ອສົ່ງໃຫ້ເຈົ້າກັບຄືນໄປຫາເມືອງອຳໂມນໄນຮາ ແລະ ສິດສອນຜູ້ຄົນຂອງເມືອງນັ້ນອີກ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈົ່ງສິດສອນພວກເຂົາ. ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈົ່ງເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ ຖ້າຫາກພວກເຂົາບໍ່ກັບໃຈ ແລ້ວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະທຳລາຍພວກເຂົາ.

17 ຈົ່ງເບິ່ງ, ໃນຂະນະນີ້ພວກເຂົາພະຍາຍາມທີ່ຈະທຳລາຍເສລີພາບຂອງຜູ້ຄົນຂອງເຈົ້າ, (ເພາະວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວດັ່ງນີ້) ຊຶ່ງກົງກັນຂ້າມກັບຂໍ້ກຳນົດ, ແລະ ການພິພາກສາ, ແລະ ພຣະບັນຍັດ ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ປະທານໃຫ້ແກ່ຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງ.

18 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຫລັງຈາກແອວມາໄດ້ຮັບຂ່າວຈາກທູດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ້ວ, ເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ກັບຄືນໄປຫາແຜ່ນດິນອໍາໂມນໄນຮາຢາງວ່ອງໄວ. ແລະ ເພິ່ນໄດ້ເຂົ້າໄປໃນເມືອງອີກທາງໜຶ່ງ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຂົ້າໄປທາງໃຕ້ຂອງເມືອງອໍາໂມນໄນຮາ.

19 ແລະ ໃນຂະນະທີ່ເພິ່ນກຳລັງເຂົ້າໄປໃນເມືອງນັ້ນດ້ວຍຄວາມຫົວໂຫຍ, ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າກັບຊາຍຄົນໜຶ່ງວ່າ: ເຈົ້າຫາອັນໃດໃຫ້ຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ຖ່ອມຕົວຂອງພຣະເຈົ້າກິນແດ່ໄດ້ບໍ?

20 ແລະ ຊາຍຄົນນັ້ນກ່າວກັບເພິ່ນວ່າ: ຂ້ານ້ອຍເປັນຊາວນິໄຟ, ແລະ ຂ້ານ້ອຍຮູ້ຈັກວ່າທ່ານເປັນສາດສະດາຜູ້ບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າເພາະວ່າທ່ານແມ່ນຜູ້ທີ່ທູດກ່າວໃນພາບນິມິດວ່າ: ເຈົ້າຈຶ່ງຕ້ອນຮັບ. ດັ່ງນັ້ນ, ຈຶ່ງເຂົ້າໄປໃນເຮືອນກັບຂ້ານ້ອຍ ແລະ ຂ້ານ້ອຍຈະໃຫ້ອາຫານຂອງຂ້ານ້ອຍແກ່ທ່ານ; ແລະ ຂ້ານ້ອຍຮູ້ຈັກແລ້ວວ່າ ທ່ານຈະເປັນພອນໃຫ້ແກ່ຂ້ານ້ອຍ ແລະ ເຮືອນຊານຂອງຂ້ານ້ອຍ.

21 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ຕ້ອນຮັບເພິ່ນເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງລາວ; ແລະ ຊາຍຄົນນັ້ນຊື່ວ່າ ແອມມິວເລັກ; ແລະ ລາວໄດ້ນຳເອົາເຂົ້າ ແລະ ຊີ້ນອອກມາວາງຕໍ່ໜ້າແອວມາ.

22 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ແອວມາໄດ້ກິນເຂົ້າຈົນອີ່ມ; ແລ້ວເພິ່ນໄດ້ໃຫ້ພອນແກ່ແອມມິວເລັກ ພ້ອມດ້ວຍເຮືອນຊານຂອງລາວ, ແລະ ເພິ່ນໄດ້ຖະຫວາຍຄວາມຂອບຄຸນແດ່ພຣະເຈົ້າ.

23 ແລະ ຫລັງຈາກເພິ່ນໄດ້ກິນອີ່ມ

ແລ້ວ ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າກັບແອມມິວເລັກວ່າ: ເຮົາຄືແອວມາ ແລະ ເປັນມະຫາປະໂລຫິດດູແລສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າຕະຫລອດທົ່ວແຜ່ນດິນ.

24 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາຖືກເອິ້ນໃຫ້ມາສິດສອນພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນບັນດາຜູ້ຄົນພວກນີ້ທັງໝົດ, ຕາມວິນຍານແຫ່ງການເປີດເຜີຍ ແລະ ການທຳນາຍ; ແລະ ເຮົາຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນີ້ແລ້ວ ແຕ່ຜູ້ຄົນບໍ່ຕ້ອນຮັບເຮົາເລີຍ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຂັບໄລ່ເຮົາອອກໄປ ແລະ ເຮົາເອງເກືອບຈະຫັນຫລັງໃສ່ແຜ່ນດິນນີ້ຕະຫລອດໄປ.

25 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາໄດ້ຖືກສົ່ງໃຫ້ກັບຄືນມາອີກ ແລະ ທຳນາຍແກ່ຜູ້ຄົນພວກນີ້, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມາໃຫ້ຖ້ອຍຄຳຟ້ອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ.

26 ແລະ ບັດນີ້, ແອມມິວເລັກ, ຍ້ອນວ່າເຈົ້າໄດ້ລ້ຽງເກືອເຮົາ, ແລະ ໃຫ້ເຮົາເຂົ້າມາພັກເຊົານຳເຈົ້າ; ເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຮັບພອນແລ້ວ, ເຮົາອິດຫົວຍ້ອນວ່າເຮົາໄດ້ຖືສິນອົດເຂົ້າມາເປັນເວລາຫລາຍມື້ແລ້ວ.

27 ແລະ ແອວມາໄດ້ພັກເຊົາຢູ່ນຳແອມມິວເລັກຫລາຍມື້ກ່ອນເພິ່ນເລີ່ມສິດສອນຜູ້ຄົນຕໍ່ໄປ.

28 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຜູ້ຄົນໄດ້ເຮັດຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຢ່າງຮຸນແຮງຫລາຍຂຶ້ນ.

29 ແລະ ພຣະຄຳມາເຖິງແອວມາ, ກ່າວວ່າ: ຈົ່ງໄປ, ແລະ ເວົ້າກັບແອມມິວເລັກຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາວ່າ ຈົ່ງອອກໄປທຳນາຍແກ່ຜູ້ຄົນພວກນີ້, ໂດຍກ່າວວ່າ—ພວກ

ເຈົ້າຈົ່ງກັບໃຈເຖິງ ເພາະວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວດັ່ງນີ້, ຖ້າຫາກພວກເຈົ້າບໍ່ກັບໃຈ ແລ້ວເຮົາຈະມາຢັ້ງມຢາມຜູ້ຄົນພວກນີ້ດ້ວຍຄວາມຄຽດແຄ້ນຂອງເຮົາ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ເຮົາຈະບໍ່ເອົາຄວາມຄຽດແຄ້ນຂອງເຮົາກັບຄືນໄປ.

30 ແລະ ແອວມາກັບແອມມິວເລັກໄດ້ອອກໄປໃນບັນດາຜູ້ຄົນ, ເພື່ອປະກາດພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າແກ່ພວກເຂົາ; ແລະ ທັງສອງກໍເຕັມໄປດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.

31 ແລະ ພວກເພິ່ນໄດ້ຮັບອຳນາດອັນມະຫາສານ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ບໍ່ສາມາດຂັງພວກເພິ່ນໄວ້ໃນຄຸກມິດໄດ້; ທັງເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຜູ້ຄົນຈະຂ້າພວກເພິ່ນ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພວກເພິ່ນກໍຍັງບໍ່ໄດ້ໃຊ້ອຳນາດຂອງພວກເພິ່ນເລີຍ ຈົນວ່າພວກເພິ່ນຖືກມັດໄວ້ດ້ວຍເຊືອກ ແລະ ຖືກເອົາເຂົ້າຄຸກ. ບັດນີ້, ມັນເປັນໄປເພື່ອພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະໄດ້ສະແດງອຳນາດຂອງພຣະອົງອອກມາທີ່ມີຢູ່ໃນພວກເພິ່ນ.

32 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເພິ່ນໄດ້ອອກໄປ ແລະ ເລີ່ມສິດສອນ ແລະ ທຳນາຍແກ່ຜູ້ຄົນຕາມວິນຍານ ແລະ ອຳນາດຊຶ່ງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະທານໃຫ້ແກ່ພວກເພິ່ນ.

ຄຳເວົ້າຂອງແອວມາ, ແລະ ຄຳເວົ້າຂອງແອມມິວເລັກນຳອີກ, ຊຶ່ງໄດ້ປະກາດແກ່ຜູ້ຄົນທີ່ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນອຳໂມນໄນຮາ. ແລະ ພວກເພິ່ນຖືກຈັບເຂົ້າຄຸກນຳອີກ, ແລະ ຖືກປົດປ່ອຍໂດຍອຳນາດອັນ

ໜ້າອັດສະຈັນໃຈຂອງພຣະເຈົ້າຊຶ່ງຢູ່ກັບພວກເພິ່ນ, ຕາມບັນທຶກຂອງແອວມາ.

ມີຢູ່ໃນບົດທີ 9 ຈົນເຖິງບົດທີ 14.

ບົດທີ 9

ແອວມາສັ່ງໃຫ້ຜູ້ຄົນອຳໂມນໄນຮາກັບໃຈ—ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະເມດຕາຕໍ່ຊາວເລມັນໃນຍຸກສຸດທ້າຍ—ຖ້າຫາກຊາວມີໄຟປະຖົມຄວາມສະຫວ່າງ, ແລ້ວພວກເຂົາຈະຖືກທຳລາຍໂດຍຊາວເລມັນ—ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຈະສະເດັດມາໃນບໍ່ດົນ—ພຣະອົງຈະໄຖ່ຜູ້ທີ່ກັບໃຈ, ຮັບບັບຕິສະມາ, ແລະ ມີສັດທາໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງ. ປະມານ 82 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ອີກເທື່ອໜຶ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າແອວມາໂດຍທີ່ໄດ້ຮັບບັນຊາຈາກພຣະເຈົ້າວ່າຂ້າພະເຈົ້າຄວນພາແອມມິວເລັກອອກໄປສອນຜູ້ຄົນພວກນີ້ອີກ ຫລື ຜູ້ຄົນທີ່ຢູ່ໃນເມືອງອຳໂມນໄນຮາ, ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນ ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າເລີ່ມຕົ້ນສອນພວກເຂົາ, ພວກເຂົາກໍຂັດແຍ້ງກັບຂ້າພະເຈົ້າ, ໂດຍກ່າວວ່າ:

2 ທ່ານແມ່ນໃຜ? ທ່ານຄິດບໍ່ວ່າພວກເຮົາຈະເຊື່ອປະຈັກພະຍານຂອງຄົນຜູ້ດຽວ, ເຖິງແມ່ນວ່າທ່ານຈະສອນພວກເຮົາວ່າ ແຜ່ນດິນໂລກຈະຜ່ານໄປ?

3 ບັດນີ້ຄົນພວກນີ້ບໍ່ເຂົ້າໃຈຄຳເວົ້າທີ່ພວກເຂົາເວົ້າໄປນັ້ນເລີຍ; ເພາະວ່າພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່າ ແຜ່ນດິນໂລກຈະຜ່ານໄປ.

4 ແລະ ພວກເຂົາເວົ້າອີກວ່າ: ພວກເຮົາຈະບໍ່ເຊື່ອຄຳເວົ້າຂອງທ່ານເຖິງແມ່ນ

ທ່ານຈະທຳນາຍວ່າ ເມືອງໃຫຍ່ຈະຖືກທຳລາຍໄປໃນມື້ດຽວ.

5 ບັດນີ້ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າຈະກະທຳສິ່ງອັດສະຈັນເຊັ່ນນີ້ໄດ້, ເພາະວ່າພວກເຂົາເປັນຄົນທີ່ມີໃຈແຂງກະດ້າງ ແລະ ແຂງຄໍ.

6 ແລະ ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ: ພຣະເຈົ້າແມ່ນໃຜ, ເປັນຫຍັງເພິ່ນຈຶ່ງບໍ່ສົ່ງສິດອຳນາດຂອງເພິ່ນມາໃນບັນດາຜູ້ຄົນພວກນີ້, ຊຶ່ງມີຫລາຍກວ່າຄົນຜູ້ດຽວເພື່ອປະກາດຄວາມຈິງຂອງສິ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ໜ້າອັດສະຈັນເຊັ່ນນີ້ແກ່ພວກເຂົາ?

7 ແລະ ພວກເຂົາຍືນຂຶ້ນເພື່ອຫວັງທີ່ຈະຈັບຂ້າພະເຈົ້າ; ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາຈັບບໍ່ໄດ້. ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍືນຂຶ້ນຢ່າງອາດຫານເພື່ອປະກາດແກ່ພວກເຂົາ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ຖ້ອຍຄຳຢ່າງກ້າຫານແກ່ພວກເຂົາ, ໂດຍກ່າວວ່າ:

8 ຈົ່ງເບິ່ງ, ໄອ້ ພວກເຈົ້າລຸ້ນທີ່ຊົ່ວ ແລະ ເສຍຄົນເອີຍ, ພວກເຈົ້າລືມປະເພນີຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງລືມພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ.

9 ພວກເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ບໍ່ວ່າ ລີໂຮບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາໄດ້ຖືກນຳພາອອກຈາກເຢຣູຊາເລັມໂດຍພຣະຫັດຂອງພຣະເຈົ້າ? ພວກເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ບໍ່ວ່າຄົນພວກນັ້ນຖືກນຳເອົາຜ່ານຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານມາທັງໝົດໂດຍພຣະອົງ?

10 ພວກເຈົ້າຫລົງລືມກັນຢ່າງວ່ອງໄວໄດ້ແນວໃດວ່າ ຕັ້ງຫລາຍເທື່ອທີ່ພຣະອົງໄດ້ປົດປ່ອຍບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາອອກຈາກກຳມີຂອງສັດຕູຂອງພວກ

ເຂົາ ແລະ ປົກປັກຮັກສາພວກເຂົາໃຫ້ພົ້ນຈາກການຖືກທຳລາຍຈາກກຳມີຂອງພົນນອງຂອງພວກເຂົາ?

11 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ຖ້າຫາກບໍ່ແມ່ນຍ້ອນອຳນາດ ແລະ ຄວາມເມດຕາອັນຫາທີ່ປຽບບໍ່ໄດ້ຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄວາມອົດກັ້ນຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ພວກເຮົາແລ້ວ, ພວກເຮົາກໍຈະຖືກຕັດອອກຈາກຜົນແຜ່ນດິນໂລກຢ່າງຫລີກລ້ຽງບໍ່ໄດ້ແຕ່ດົນແລ້ວກ່ອນເຖິງໄລຍະນີ້, ແລະ ອາດຖືກສົ່ງໄປສູ່ສະພາບແຫ່ງຄວາມທຸກທໍລະມານ ແລະ ຈິບຫາຍອັນບໍ່ມີບ່ອນຈິບ.

12 ຈົ່ງເບິ່ງ, ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກເຈົ້າວ່າ ພຣະອົງໄດ້ບັນຊາໃຫ້ພວກເຈົ້າກັບໃຈ; ແລະ ພວກເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີທາງໃດທີ່ຈະໄດ້ຮັບອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າມາເປັນມູນມໍລະດົກເລີຍ ຖ້າຫາກພວກເຈົ້າບໍ່ກັບໃຈ. ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ນີ້ຍັງບໍ່ໝົດ—ພຣະອົງໄດ້ບັນຊາໃຫ້ພວກເຈົ້າກັບໃຈ, ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ພຣະອົງຈະທຳລາຍພວກເຈົ້າໃຫ້ໝົດໄປຈາກຜົນແຜ່ນດິນໂລກ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພຣະອົງຈະສະເດັດມາຢັ້ງມຢາມພວກເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຄຽດແຄ້ນຂອງພຣະອົງ, ແລະ ໃນຄວາມຄຽດແຄ້ນທີ່ສຸດນັ້ນ ພຣະອົງຈະບໍ່ຫັນໜີເລີຍ.

13 ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຈົ້າຈຶ່ງຈຳພຣະຄຳທີ່ພຣະອົງຮັບສັ່ງກັບລີໂຮບັນວ່າ: ຕາບໃດທີ່ເຈົ້າຈະຮັກສາບັນຍັດຂອງເຮົາ, ເຈົ້າຈະຮຸ່ງເຮືອງໃນແຜ່ນດິນ? ແລະ ໄດ້ກ່າວໄວ້ອີກວ່າ: ແລະ ຕາບໃດທີ່ເຈົ້າຈະບໍ່ຮັກສາບັນຍັດຂອງເຮົາ ເຈົ້າຈະຖືກຕັດອອກຈາກທີ່ປະທັບຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

14 ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຢາກໃຫ້ພວກເຈົ້າຈື່ໄວ້ວ່າ ຕາບໃດທີ່ຊາວເລມັນບໍ່ໄດ້ຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຖືກຕັດອອກຈາກທີ່ປະທັບຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ບັດນີ້ ພວກເຮົາຈຶ່ງເຫັນວ່າ ພຣະຄໍາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເປັນຄວາມຈິງແລ້ວໃນເລື່ອງນີ້, ແລະຊາວເລມັນໄດ້ຖືກຕັດອອກຈາກທີ່ປະທັບຂອງພຣະອົງ, ນັບຕັ້ງແຕ່ການລ່ວງລະເມີດຄັ້ງທໍາອິດຂອງພວກເຂົາໃນແຜ່ນດິນນີ້.

15 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເວົ້າກັບພວກເຈົ້າວ່າ, ໃນວັນແຫ່ງການພິພາກສາ ພຣະອົງຈະທົນກັບພວກເຂົາໄດ້ຫລາຍກວ່າທົນກັບພວກເຈົ້າຖ້າຫາກວ່າພວກເຈົ້າຍັງຄົງຢູ່ໃນບາບຂອງພວກເຈົ້າ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນໃນຊີວິດນີ້ ພຣະອົງຈະທົນກັບພວກເຂົາໄດ້ຫລາຍກວ່າທົນກັບພວກເຈົ້າ ຖ້າຫາກພວກເຈົ້າບໍ່ກັບໃຈ.

16 ເພາະມີສັນຍາຢູ່ຫລາຍຂໍ້ທີ່ໃຫ້ໄວ້ກັບຊາວເລມັນ; ເປັນຍ້ອນຮິດຄອງປະເພນີຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຢູ່ໃນສະພາບຂອງຄວາມໂງ່ຈ້າ; ສະນັ້ນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະເມດຕາພວກເຂົາ ແລະ ຕໍ່ການເປັນຢູ່ຂອງພວກເຂົາໃຫ້ຍາວນານອອກໄປໃນແຜ່ນດິນ.

17 ແລະ ໃນໄລຍະເວລາໜຶ່ງ ພວກເຂົາຈະຖືກນໍາມາໃຫ້ເຊື່ອຖືໃນພຣະຄໍາຂອງພຣະອົງໃຫ້ຮູ້ເຖິງຄວາມບໍ່ຖືກຕ້ອງຂອງຮິດຄອງປະເພນີຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ຄົນເປັນຈໍານວນ

ຫລວງຫລາຍຂອງພວກເຂົາຈະລອດ, ເພາະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະເມດຕາທຸກຄົນທີ່ເອີ້ນຫາພຣະນາມຂອງພຣະອົງ.

18 ແຕ່ຈຶ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກເຈົ້າວ່າ ຖ້າຫາກພວກເຈົ້າຂຶ້ນຢູ່ກັບຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ວັນເວລາຂອງພວກເຈົ້າກໍຈະບໍ່ຍືນນານໃນແຜ່ນດິນນີ້, ເພາະຊາວເລມັນຈະຖືກສົ່ງມາຫາພວກເຈົ້າ; ແລະ ຖ້າຫາກພວກເຈົ້າບໍ່ກັບໃຈ ພວກເຂົາຈະມາໃນເວລາທີ່ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ ແລະ ຈະມາຢັ້ງມຢາມພວກເຈົ້າດ້ວຍຄວາມພິນາດ ແລະ ມັນຈະເປັນໄປຕາມພຣະພິໂລດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

19 ເພາະພຣະອົງຈະບໍ່ຍອມໃຫ້ພວກເຈົ້າມີຊີວິດຢູ່ໃນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຈົ້າ, ເພື່ອທໍາລາຍຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງ. ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກເຈົ້າວ່າ, ບໍ່ເລີຍ; ພຣະອົງຈະຍອມໃຫ້ຊາວເລມັນທໍາລາຍຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງທັງໝົດທີ່ມີຊື່ວ່າຊາວນິໂຟເສຍດີກວ່າ, ຖ້າຫາກເປັນໄປໄດ້ວ່າພວກເຂົາຈະຕົກຢູ່ໃນບາບ ແລະ ໃນການລ່ວງລະເມີດ, ເຖິງແມ່ນພວກເຂົາໄດ້ຮັບຄວາມສະຫວ່າງ ແລະ ຄວາມຮູ້ຫລາຍຢ່າງຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາແລ້ວ;

20 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຫລັງຈາກທີ່ເປັນຜູ້ຄົນທີ່ໂປດປານທີ່ສຸດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຫລັງຈາກທີ່ເປັນຜູ້ຄົນທີ່ໂປດປານທີ່ສຸດກວ່າທຸກປະຊາຊາດ, ທຸກຕະກຸນ, ທຸກພາສາ, ຫລື ທຸກຜູ້ຄົນທັງປວງ; ຫລັງຈາກທີ່ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງໄດ້ໃຫ້ເປັນທີ່ປະກົດແຈ້ງແກ່ພວກເຂົາແລ້ວ

ຕາມຄວາມປາຖະໜາ ແລະ ສັດທາຂອງ
ພວກເຂົາ ແລະ ຄຳອະທິຖານກ່ຽວກັບ
ເລື່ອງທີ່ເປັນມາ ແລະ ທີ່ເປັນຢູ່ ແລະ ທີ່
ຈະມາເຖິງ.

21 ໂດຍທີ່ໄດ້ຮັບການຍ້ຽມຢາມໂດຍ
ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ; ໂດຍ
ທີ່ໄດ້ສົນທະນາກັບທູດ, ແລະ ໂດຍ
ທີ່ສຸລະສຽງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້
ຮັບສັ່ງນຳອີກ; ແລະ ໂດຍທີ່ມີວິນຍານ
ຂອງການທຳນາຍ ແລະ ວິນຍານແຫ່ງ
ການເປີດເຜີຍ, ແລະ ມີຂອງປະທານ
ຫລາຍຢ່າງນຳອີກ, ຂອງປະທານແຫ່ງ
ການເວົ້າພາສາ, ແລະ ຂອງປະທານ
ແຫ່ງການສິດສອນ, ແລະ ຂອງປະທານ
ແຫ່ງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ແລະ ຂອງ
ປະທານແຫ່ງການແປ;

22 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຫລັງຈາກທີ່ໄດ້ຮັບ
ການບົດປ່ອຍໂດຍພຣະເຈົ້າໃຫ້ອອກ
ຈາກແຜ່ນດິນເຢຣູຊາເລັມໂດຍພຣະຫັດ
ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ໂດຍໄດ້ຮັບການ
ໂຜດໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມອິດຢາກ, ແລະ
ໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມເຈັບປ່ວຍ, ແລະ ໃຫ້
ພົ້ນຈາກໂລກພະຍາດຕ່າງໆ; ແລະ ພວກ
ເຂົາໄດ້ເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນໃນການສູ້ຮົບເພື່ອ
ພວກເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ຖືກທຳລາຍ; ແລະ
ໂດຍທີ່ໄດ້ຖືກນຳພາອອກມາຈາກການ
ເປັນຂ້າທາດຫລາຍຕໍ່ຫລາຍເທື່ອ, ແລະ
ໂດຍທີ່ໄດ້ຮັບການດູແລ ແລະ ບົກປັກ
ຮັກສາຈົນກະທັ້ງດຽວນີ້; ແລະ ພວກເຂົາ
ໄດ້ຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງຂຶ້ນຈົນວ່າຮຸ່ງມີເປັນດີ
ໃນສິ່ງຂອງຫລາຍຢ່າງ—

23 ແລະ ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວ
ກັບພວກເຈົ້າວ່າ ຖ້າຫາກຜູ້ຄົນພວກ

ນີ້ ຊຶ່ງໄດ້ຮັບພອນມາຢ່າງຫລວງຫລາຍ
ຈາກພຣະຫັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຍັງ
ລ່ວງລະເມີດ, ແລະ ເຮັດສິ່ງກົງກັນຂ້າມ
ກັບຄວາມສະຫວ່າງ ແລະ ຄວາມຮູ້ທີ່
ພວກເຂົາມີຢູ່ແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າກຳກ່າວກັບ
ພວກເຈົ້າຖ້າຫາກເປັນໄປແບບນີ້, ພວກ
ເຂົາຈະຕົກຢູ່ໃນການລ່ວງລະເມີດ, ແລະ
ພຣະອົງຈະທົນກັບຊາວເລມັນໄດ້ຫລາຍ
ກວ່າທົນກັບພວກເຂົາ.

24 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຕໍ່
ສັນຍາອອກໃຫ້ຊາວເລມັນ, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຕໍ່
ໃຫ້ພວກເຈົ້າ ຖ້າຫາກພວກເຈົ້າລ່ວງລະ
ເມີດ; ເພາະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສັນຍາ
ໄວ້ຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງບໍ່ ແລະ ກຳນົດໄວ້
ຢ່າງແນ່ນອນວ່າຖ້າຫາກພວກເຈົ້າຈະ
ກະບົດຕໍ່ພຣະອົງແລ້ວ ພວກເຈົ້າຈະຖືກ
ທຳລາຍໃຫ້ໝົດໄປຈາກຜືນແຜ່ນດິນ
ໂລກ?

25 ແລະ ບັດນີ້ດ້ວຍເຫດນີ້, ເພື່ອ
ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ຖືກທຳລາຍ, ພຣະຜູ້
ເປັນເຈົ້າຈະສົ່ງທູດຂອງພຣະອົງລົງມາ
ຍ້ຽມຢາມຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງຫລາຍຄົນ,
ປະກາດແກ່ພວກເຂົາວ່າພວກເຂົາຈະ
ຕ້ອງອອກໄປປ່າວເຕືອນຢ່າງສຸດກຳລັງ
ຕໍ່ຜູ້ຄົນພວກນີ້, ໂດຍກ່າວວ່າ: ພວກ
ເຈົ້າຈົ່ງກັບໃຈເຖິດ, ເພາະວ່າອານາຈັກ
ສະຫວັນໃກ້ຈະມາເຖິງແລ້ວ;

26 ແລະ ຍັງອີກບໍ່ເທົ່າໃດມື້ຈາກນີ້ນີ້
ໄປ ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຈະສະເດັດ
ມາໃນລັດສະໝີພາບຂອງພຣະອົງ; ແລະ
ລັດສະໝີພາບຂອງອົງດຽວທີ່ຖືກຳເນີດຈາກ
ພຣະບິດາ, ເຕັມປຽມໄປດ້ວຍພຣະຄຸນ,

ຄວາມທ່ຽງທຳ, ແລະ ຄວາມຈິງ, ເຕັມ
ປຽມໄປດ້ວຍຄວາມອົດທົນ, ຄວາມເມດ
ຕາ, ແລະ ຄວາມອົດກັ້ນອັນຍາວນານ,
ໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງຫາຂອງຜູ້ຄົນຂອງພຣະ
ອົງຢ່າງວ່ອງໄວ ແລະ ທີ່ຈະຕອບຄຳ
ອະທິຖານຂອງພວກເຂົາ.

27 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະອົງຈະສະເດັດ
ມາເພື່ອໂຖ່ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາໄວ້ກັບ
ການກັບໃຈ, ຜ່ານສັດທາໃນພຣະນາມ
ຂອງພຣະອົງ.

28 ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຈົ້າຈົ່ງຕຽມທາງຂອງ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເຖີດ, ເພາະວ່າເວລາ
ໃກ້ຈະມາເຖີງແລ້ວທີ່ມະນຸດທັງປວງຈະ
ເກັບກ່ຽວລາງວັນຂອງຜົນງານຂອງຕົນ
ເອງຕາມສິ່ງທີ່ພວກເຂົາກະທຳມາ—ຖ້າ
ຫາກພວກເຂົາຊອບທຳ ພວກເຂົາກໍ
ຈະເກັບກ່ຽວຄວາມລອດຂອງຈິດວິນ
ຍານຂອງພວກເຂົາ, ອັນເປັນໄປຕາມ
ອຳນາດ ແລະ ການປົດປ່ອຍຂອງພຣະ
ເຢຊູຄຣິດ; ແລະ ຖ້າຫາກພວກເຂົາຊົ່ວ,
ພວກເຂົາກໍຈະເກັບກ່ຽວຄວາມອັບປະ
ໂຫຍດຂອງຈິດວິນຍານຂອງພວກເຂົາ,
ອັນເປັນໄປຕາມອຳນາດ ແລະ ການຈັບ
ກຸມຂອງມານ.

29 ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ, ນີ້ຄືສຽງຂອງທູດ,
ປ່າວເຕືອນຕໍ່ຜູ້ຄົນ.

30 ແລະ ບັດນີ້, ພິນ້ອງທີ່ຮັກແພງຂອງ
ຂ້າພະເຈົ້າ, ເພາະວ່າພວກເຈົ້າເປັນພິ
ນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ພວກເຈົ້າ
ຄວນເປັນທີ່ຮັກຫອມ, ແລະ ພວກເຈົ້າ
ຄວນນຳເອົາວຽກງານອັນເໝາະສົມເພື່ອ
ການກັບໃຈອອກມາ, ເຫັນວ່າໃຈຂອງ
ພວກເຈົ້າຖືກເຮັດໃຫ້ແຂງກະດ້າງທີ່ສຸດ

ຕໍ່ພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ເຫັນວ່າ
ພວກເຈົ້າເປັນຄົນຫລົງທາງ ແລະ ຕົກໄປ.

31 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດ
ຂຶ້ນຄື ເວລາຂ້າພະເຈົ້າແອວມາກ່າວຄຳ
ເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ປະຊາຊົນກໍຄຽດ
ແຄ້ນໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າ ເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າ
ໄດ້ກ່າວຕໍ່ພວກເຂົາວ່າ ພວກເຂົາເປັນຄົນ
ທີ່ມີໃຈແຂງກະດ້າງ ແລະ ແຂງຄໍ.

32 ແລະ ເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າກັບ
ພວກເຂົາອີກວ່າ ພວກເຂົາເປັນຄົນຫລົງ
ທາງ ແລະ ຕົກໄປ ພວກເຂົາຈຶ່ງຄຽດແຄ້ນ
ໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ພະຍາຍາມທີ່ຈະຈັບ
ເອົາຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າຄຸກ.

33 ແຕ່ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ຍອມໃຫ້ພວກເຂົາຈັບ
ຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າຄຸກໃນເວລານັ້ນ.

34 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ແອມມິວເລັກໄດ້ອອກໄປຍືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າ
ພວກເຂົາ, ແລະ ເລີ່ມສິດສອນພວກ
ເຂົາອີກ. ແລະ ບັດນີ້ຄຳເວົ້າຂອງແອມ
ມິວເລັກບໍ່ໄດ້ຖືກຂຽນໄວ້ທັງໝົດ, ເຖີງ
ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພາກສ່ວນໜຶ່ງຂອງຄຳ
ເວົ້າຂອງລາວໄດ້ມີຂຽນໄວ້ຢູ່ໃນໜັງສື
ເຫລົ່ານີ້.

ບົດທີ 10

---

*ລິໄຮເປັນເຊື້ອສາຍຂອງມານາເຊ—ແອມ
ມິວເລັກທວນຄືນຄຳສັ່ງຂອງທູດທີ່ສັ່ງໃຫ້
ລາວເບິ່ງແຍງແອວມາ—ຄຳອະທິຖານ
ຂອງຄົນຊອບທຳເປັນເຫດໃຫ້ຜູ້ຄົນໄດ້
ຮັບການໄວ້ຊີວິດ—ທະນາຍຄວາມ ແລະ
ຜູ້ຕັດສິນທີ່ບໍ່ຊອບທຳວາງຮາກຖານແຫ່ງ*

ການທຳລາຍຕໍ່ຜູ້ຄົນ. ປະມານ 82 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ບັດນີ້ ມີແມ່ນຄຳເວົ້າຊຶ່ງແອມມິວເລັກໄດ້ສິດສອນຜູ້ຄົນຜູ້ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນອຳໂມນໄນຮາ, ມີຄວາມວ່າ:

2 ຂ້າພະເຈົ້າຄືແອມມິວເລັກ; ຂ້າພະເຈົ້າເປັນລູກຊາຍຂອງກິດໂດນາ, ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງອິດຊະມາເອນ, ຜູ້ຊຶ່ງເປັນຜູ້ສືບເຊື້ອສາຍຂອງອະມິນາໄດ; ແລະອະມິນາໄດຜູ້ດຽວກັນທີ່ເປັນຜູ້ແປຄວາມໝາຍຂອງຂໍ້ຄວາມທີ່ຢູ່ໃນກຳແພງພຣະວິຫານ, ຊຶ່ງໄດ້ຂຽນໄວ້ໂດຍນິ້ວພຣະທັດຂອງພຣະເຈົ້າ.

3 ແລະ ອະມິນາໄດເປັນຜູ້ສືບເຊື້ອສາຍຂອງນິໄຟ, ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງລີໄຮ, ຜູ້ອອກຈາກແຜ່ນດິນເຢຣູຊາເລັມ, ຊຶ່ງເປັນຜູ້ສືບເຊື້ອສາຍຂອງມານາເຊຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງໂຢເຊັບ, ຜູ້ຖືກຂາຍໄປຫາເອຍິບດ້ວຍມືຂອງພວກອ້າຍຂອງລາວ.

4 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າເອງເປັນຄົນທີ່ຖືກນັບຖືພໍສົມຄວນໃນບັນດາຄົນທັງຫລາຍທີ່ຮູ້ຈັກຂ້າພະເຈົ້າ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າມີພີ່ນ້ອງແລະ ໝູ່ຄູ່ຫລາຍຄົນ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າມີສິ່ງຂອງອັນມີຄ່າຢ່າງຫລວງຫລາຍດ້ວຍການທັດຖະກຳຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

5 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຫລັງຈາກທັງໝົດນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າກໍບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກຫຍັງຫລາຍກ່ຽວກັບທາງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ຄວາມລຶກລັບ ແລະ ອຳນາດອັນໜ້າອັດສະຈັນຂອງພຣະອົງ. ຂ້າພະເຈົ້າ

ໄດ້ເວົ້າວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຮູ້ກ່ຽວກັບເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ຫລາຍ; ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າຜິດ, ເພາະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນຄວາມລຶກລັບຂອງພຣະອົງ ແລະ ອຳນາດອັນໜ້າອັດສະຈັນຂອງພຣະອົງມາຫລາຍແລ້ວ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນເປັນການປົກປັກຮັກສາຊີວິດຂອງຜູ້ຄົນພວກນີ້.

6 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຈແຂງກະດ້າງ, ເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າຖືກຮຽກຮ້ອງຫລາຍເທື່ອແລ້ວ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຍອມຟັງ; ດັ່ງນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຮູ້ກ່ຽວກັບເລື່ອງເຫລົ່ານີ້, ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຂ້າພະເຈົ້າຍັງບໍ່ຍອມຮັບຮູ້; ດັ່ງນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງກະບົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າໃນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຈົນເຖິງວັນທີສີ່ຂອງເດືອນທີເຈັດນີ້, ຊຶ່ງຢູ່ໃນປີທີສິບແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນ.

7 ໃນຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງເດີນທາງໄປຍັງມຸຍາມຍາດພີ່ນ້ອງທີ່ຢູ່ໃກ້ຄຽງຜູ້ໜຶ່ງ, ຈົ່ງເບິ່ງ ທູດອົງໜຶ່ງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມາປະກົດຕໍ່ໜ້າຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ກ່າວວ່າ: ແອມມິວເລັກ, ຈົ່ງກັບຄືນໄປເຮືອນຂອງເຈົ້າ ເພາະວ່າເຈົ້າຈະໄດ້ບົວລະບັດສາດສະດາຜູ້ໜຶ່ງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຄືສາດສະດາທີ່ບໍລິສຸດຜູ້ຖືກເລືອກຈາກພຣະເຈົ້າ; ເພາະເພິ່ນໄດ້ຖືສິນອິດເຂົ້າມາຫລາຍມື້ແລ້ວ; ເພາະບາບຂອງຜູ້ຄົນພວກນີ້ ແລະ ເພິ່ນໄດ້ອິດທິວ, ແລະ ຈົ່ງໃຫ້ເຈົ້າຮັບເອົາເພິ່ນເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງເຈົ້າ ແລະ ບົວລະບັດເພິ່ນ, ແລະ ເພິ່ນຈະໃຫ້ພອນແກ່ເຈົ້າ ແລະ ເຮືອນຂອງເຈົ້າ; ແລະ

ພອນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະສະຖິດຢູ່ກັບເຈົ້າ ແລະ ເຮືອນຂານຂອງເຈົ້າ.

8 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຮັດຕາມຄຳເວົ້າຂອງທູດອົງນັ້ນ, ແລ້ວໄດ້ກັບຄືນໄປເຮືອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ແລະ ຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງເດີນທາງກັບໄປນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພົບກັບຄົນຜູ້ທີ່ທູດໄດ້ເວົ້າກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: ເຈົ້າຈົ່ງຮັບເອົາເພິ່ນເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງເຈົ້າ—ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ ເປັນຄົນຜູ້ດຽວກັນນີ້ທີ່ເວົ້າກັບພວກເຈົ້າກ່ຽວກັບເລື່ອງຂອງພຣະເຈົ້າ.

9 ແລະ ທູດກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ ເພິ່ນເປັນຄົນບໍລິສຸດ; ສະນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຮູ້ວ່າເພິ່ນເປັນຄົນບໍລິສຸດ ເພາະທູດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວໄວ້.

10 ແລະ ອີກຢ່າງໜຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ເລື່ອງທີ່ເພິ່ນໃຫ້ຖ້ອຍຄຳໄປນັ້ນເປັນຄວາມຈິງ; ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກເຈົ້າວ່າ ຕາບໃດທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຍັງຊົງພຣະຊົນຢູ່, ພຣະອົງຈະສົ່ງທູດຂອງພຣະອົງລົງມາ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ເຫັນແຈ້ງຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າ; ແລະ ສິ່ງນີ້ພຣະອົງໄດ້ກະທຳໃນຂະນະທີ່ແອວມາຜູ້ນີ້ຢູ່ທີ່ເຮືອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

11 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ແອວມາໄດ້ໃຫ້ພອນແກ່ເຮືອນຂານຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ເພິ່ນໄດ້ໃຫ້ພອນແກ່ຂ້າພະເຈົ້ານຳອີກ, ແລະ ຜູ້ຍິງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ລູກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ຍາດພີ່ນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈົນກະທັ້ງແມ່ນແຕ່ຍາດພີ່ນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າທັງໝົດ ເພິ່ນກໍໄດ້

ໃຫ້ພອນແກ່ພວກເຂົາ, ແລະ ພອນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສະຖິດຢູ່ກັບພວກເຮົາຕາມຄຳເວົ້າທີ່ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າໄວ້.

12 ແລະ ບັດນີ້, ເມື່ອແອມມິວເລັກເວົ້າຂໍຄວາມນີ້ແລ້ວ ຜູ້ຄົນເລີ່ມແປກໃຈໂດຍທີ່ເຫັນວ່າມີພະຍານຫລາຍກວ່າໜຶ່ງຄົນທີ່ໃຫ້ຂໍຄວາມກ່ຽວກັບເລື່ອງທີ່ພວກເຂົາຖືກກ່າວຫາ, ແລະ ກ່ຽວກັບເລື່ອງທີ່ຈະມາເຖິງນຳອີກ, ອັນເປັນໄປຕາມວິນຍານແຫ່ງການທຳນາຍຊຶ່ງມີຢູ່ກັບພວກເພິ່ນ.

13 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຍັງມີບາງຄົນໃນບັນດາພວກນັ້ນທີ່ຄິດຈະຖາມພວກເພິ່ນ, ຄືໂດຍເລັ່ຫລ່ຽມອັນສະຫລາດແກມໂກງຂອງພວກເຂົາເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ຈັບຜິດໃນຄຳຂອງພວກເພິ່ນ, ເພື່ອຈະໄດ້ມີພະຍານປັກປຳພວກເພິ່ນ, ເພື່ອຈະໄດ້ສົ່ງພວກເພິ່ນໄປໃຫ້ຜູ້ຕັດສິນຂອງພວກເຂົາ ເພື່ອພວກເພິ່ນຈະໄດ້ຖືກຕັດສິນຕາມກົດໝາຍ, ແລະ ເພື່ອພວກເພິ່ນຈະໄດ້ຖືກຂ້າ ຫລື ຖືກເອົາເຂົ້າຄຸກ, ຕາມຄວາມຜິດຊຶ່ງພວກເຂົາຈະເຮັດໃຫ້ເຫັນ ຫລື ເປັນພະຍານປັກປຳພວກເພິ່ນໄດ້.

14 ບັດນີ້ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ພະຍາຍາມທຳລາຍແອວມາກັບແອມມິວເລັກເປັນພວກທະນາຍຄວາມທີ່ຖືກຈ້າງ ຫລື ຖືກກຳນົດໂດຍຜູ້ຄົນທີ່ດຳເນີນກົດໝາຍໃນເວລາທີ່ພວກເຂົາມີການພິຈາລະນາຄະດີ, ຫລື ໃນການພິຈາລະນາຄວາມຜິດຂອງຜູ້ຄົນຕໍ່ຫ້າຜູ້ຕັດສິນ.

15 ບັດນີ້ພວກທະນາຍຄວາມເຫລົ່ານີ້ເປັນພວກທີ່ຮຽນຮູ້ໃນການໃຊ້ຄວາມ

ສະຫລາດແກມໂກງທຸກຢ່າງຕໍ່ຜູ້ຄົນ; ແລະ ນີ້ກໍເພື່ອເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາມີຄວາມສາມາດເພື່ອຈະຊໍານິຊໍານານໃນວິຊາຊີບຂອງພວກເຂົາ.

16 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເຂົາເລີ່ມຖາມແອມມິວເລັກ, ໂດຍການກະທໍາເຊັ່ນນັ້ນພວກເຂົາຈະໄດ້ເຮັດໃຫ້ລາວປ່ຽນແປງຄໍາເວົ້າຂອງລາວ, ຫລືໃຫ້ແອມມິວເລັກມີຄວາມບໍ່ແນ່ໃຈໃນສິ່ງທີ່ລາວຈະເວົ້າ.

17 ແລະ ບັດນີ້ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າແອມມິວເລັກຮູ້ຈັກເຖິງແຜນການຂອງພວກເຂົາແລ້ວ. ແຕ່ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນ ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາເລີ່ມສອບຖາມລາວນັ້ນ, ລາວໄດ້ຮູ້ຈັກຄວາມນິກົດຂອງພວກເຂົາແລ້ວ, ແລະ ລາວໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ: ໂອ້ ພວກເຈົ້າລຸ້ນທີ່ຊົ່ວ ແລະ ເສຍຄົນເອີຍ, ພວກທະນາຍຄວາມທີ່ໜ້າຊື່ໃຈຄົດ, ເພາະພວກເຈົ້າກໍາລັງວາງຮາກຖານຂອງມານ; ເພາະພວກເຈົ້າກໍາລັງວາງກັບດັກ ແລະ ບ້ວງ ເພື່ອຈະຈັບເອົາຄົນບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ.

18 ພວກເຈົ້າກໍາລັງວາງແຜນບົດເບືອນເສັ້ນທາງຂອງຄົນຊອບທໍາ, ແລະ ເພື່ອນໍາເອົາພຣະພິໂລດຂອງພຣະເຈົ້າລົງມາເທິງຫົວຂອງພວກເຈົ້າ, ຈົນວ່າຜູ້ຄົນພວກນີ້ໄດ້ຮັບຄວາມພິນາດ.

19 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ໂມໄຊຢາຜູ້ເປັນກະສັດຄົນສຸດທ້າຍຂອງພວກເຮົາໄດ້ກ່າວໄວ້ດີແລ້ວຕອນເພິ່ນກໍາລັງຈະມອບລາຊາອານາຈັກ, ໂດຍທີ່ບໍ່ມີໃຜຈະຮັບເລີຍ, ອັນເປັນເຫດໃຫ້ຜູ້ຄົນພວກນີ້ໄດ້ຮັບການປົກຄອງໂດຍສຽງຂອງຕົນ

ເອງ—ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າໄວ້ດີແລ້ວວ່າ ຖ້າຫາກເວລາມາເຖິງ ເມື່ອສຽງຂອງຜູ້ຄົນພວກນີ້ຈະເລືອກເອົາຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ນັ້ນຄືຖ້າຫາກເວລາຈະມາເຖິງເມື່ອຜູ້ຄົນພວກນີ້ຈະຕົກໄປຫາການລ່ວງລະເມີດ, ແລ້ວພວກເຂົາຈະສຸກເພື່ອຄວາມພິນາດ.

20 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກເຈົ້າວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພິພາກສາເລື່ອງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກທ່ານດີແລ້ວ; ພຣະອົງຮຽກຮ້ອງຜູ້ຄົນພວກນີ້ໂດຍສຽງທູດຂອງພຣະອົງດີແລ້ວວ່າ: ເຈົ້າຈົ່ງກັບໃຈ, ກັບໃຈເຖິດ, ເພາະວ່າອານາຈັກແຫ່ງສະຫວັນມາຮອດແລ້ວ.

21 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພຣະອົງຮຽກຮ້ອງດີແລ້ວ ໂດຍສຽງທູດຂອງພຣະອົງວ່າ: ເຮົາຈະລົງມາໃນບັນດາຜູ້ຄົນຂອງເຮົາ, ພ້ອມດ້ວຍຄວາມທ່ຽງທໍາ ແລະ ຄວາມຍຸດຕິທໍາໃນພຣະທັດຂອງເຮົາ.

22 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກເຈົ້າວ່າ ຖ້າຫາກບໍ່ແມ່ນຍ້ອນຄໍາອະທິຖານຂອງຄົນທີ່ຊອບທໍາຊຶ່ງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນີ້ແລ້ວ, ວ່າແມ່ນແຕ່ຂະນະນີ້ພວກເຈົ້າກໍຈະຖືກຢັ້ງມຢາມດ້ວຍຄວາມພິນາດໝົດ; ບໍ່ແມ່ນແຕ່ຈະເປັນດ້ວຍນໍ້າຖ້ວມດັ່ງທີ່ເປັນມາແລ້ວກັບຜູ້ຄົນໃນວັນເວລາຂອງໂນອາ, ແຕ່ຈະເປັນດ້ວຍຄວາມອຶດຢາກ, ແລະ ດ້ວຍໂລກລະບາດ, ແລະ ດ້ວຍດາບ.

23 ແຕ່ເປັນຍ້ອນຄໍາອະທິຖານຂອງຄົນຊອບທໍາທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບການໄວ້ຊີວິດ; ສະນັ້ນຖ້າຫາກພວກເຈົ້າຈະຂັບໄລ່ຄົນທີ່ຊອບທໍາອອກໄປຈາກບັນດາ

ພວກເຈົ້າ ແລ້ວເມື່ອນັ້ນພຣະເຈົ້າຈະ
 ບໍ່ຫ້າມພຣະທັດຂອງພຣະອົງ; ແຕ່ໃນ
 ຄວາມຄຽດແຄ້ນອັນຮ້າຍແຮງຂອງ
 ພຣະອົງ, ພຣະອົງຈະສະເດັດມາລົງ
 ໂທດພວກເຈົ້າ; ເມື່ອນັ້ນພວກເຈົ້າຈະ
 ຖືກລົງໂທດດ້ວຍຄວາມອິດຢາກ, ດ້ວຍ
 ໂລກລະບາດ, ແລະ ດ້ວຍດາບ; ແລະ
 ເວລານັ້ນຈະມາຮອດໃນບໍ່ຊ້ານີ້ຖ້າຫາກ
 ພວກເຈົ້າບໍ່ກັບໃຈ.

24 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດ
 ຂຶ້ນຄື ຜູ້ຄົນໄດ້ຄຽດແຄ້ນໃຫ້ແອມມິວ
 ເລັກຫລາຍຂຶ້ນ, ແລະ ພວກເຂົາຮ້ອງ
 ອອກມາ, ມີຄວາມວ່າ: ຊາຍຄົນນີ້ໝິ່ນປະ
 ໝາດກົດອັນທ່ຽງທຳຂອງພວກເຮົາ ແລະ
 ທະນາຍຄວາມຜູ້ສະຫລາດຂອງພວກ
 ເຮົາ ຊຶ່ງພວກເຮົາໄດ້ເລືອກໄວ້.

25 ແຕ່ແອມມິວເລັກໄດ້ເດີມຂອງລາວ
 ອອກໄປ ແລະ ຮ້ອງດ້ວຍສູດກຳລັງ
 ຕໍ່ພວກເຂົາ, ມີຄວາມວ່າ: ໂອ້ ພວກ
 ເຈົ້າລຸ້ນທີ່ຊົ່ວ ແລະ ເສຍຄົນເອີຍ, ເປັນ
 ດ້ວຍເຫດໃດຊາຕານຈຶ່ງມີອຳນາດເໜືອ
 ໃຈຂອງພວກເຈົ້າ? ເປັນດ້ວຍເຫດໃດ
 ພວກເຈົ້າຈຶ່ງຍອມຕົວໃຫ້ມັນ ຈົນວ່າມັນ
 ມີອຳນາດເໜືອກວ່າພວກເຈົ້າ, ຈົນເຮັດ
 ໃຫ້ຕາຂອງພວກເຈົ້າບອດ, ເພື່ອພວກ
 ເຈົ້າຈະບໍ່ເຂົ້າໃຈຄຳເວົ້າຂຶ້ນເວົ້າໄປຕາມ
 ຄວາມຈິງແທ້ໆ?

26 ເພາະຈິ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້
 ຖ້ອຍຄຳທີ່ຕໍ່ຕ້ານກັບກົດໝາຍຂອງພວກ
 ເຈົ້າບໍ່? ພວກເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈ; ພວກເຈົ້າ
 ເວົ້າວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າຕໍ່ຕ້ານກົດໝາຍ
 ຂອງພວກເຈົ້າ; ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດ
 ຢ່າງນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າສະໜັບສະໜູນ

ກົດໝາຍຂອງພວກເຈົ້າ, ເພື່ອກ່າວ ໂທດ
 ພວກເຈົ້າ.

27 ແລະ ບັດນີ້ຈິ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວ
 ກັບພວກເຈົ້າວ່າ, ຮາກຖານຂອງຄວາມ
 ພິນາດກຳລັງເລີ່ມຂຶ້ນກັບຜູ້ຄົນພວກນີ້
 ໂດຍຄວາມບໍ່ຊອບທຳຂອງພວກທະນາຍ
 ຄວາມ ແລະ ຜູ້ຕັດສິນຂອງພວກເຈົ້າ.

28 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດ
 ຂຶ້ນຄື ເມື່ອແອມມິວເລັກເວົ້າຂໍຄວາມນີ້
 ແລ້ວ ຜູ້ຄົນໄດ້ຮ້ອງຕໍ່ຕ້ານລາວ, ມີຄວາມ
 ວ່າ: ບັດນີ້ພວກເຮົາຮູ້ຈັກແລ້ວວ່າ ຊາຍ
 ຄົນນີ້ເປັນລູກຂອງມານ ເພາະວ່າລາວ
 ເວົ້າຕົວະພວກເຂົາ; ເພາະວ່າລາວໄດ້
 ເວົ້າຕໍ່ຕ້ານກົດໝາຍຂອງພວກເຂົາ.
 ແລະ ບັດນີ້ລາວກ່າວວ່າ ລາວບໍ່ໄດ້ເວົ້າຕໍ່
 ຕ້ານ.

29 ແລະ ອີກຢ່າງໜຶ່ງ, ລາວໝິ່ນປະ
 ໝາດພວກທະນາຍຄວາມ ແລະ ຜູ້ຕັດ
 ສິນຂອງພວກເຮົາ.

30 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດ
 ຂຶ້ນຄື ພວກທະນາຍຄວາມໄດ້ເກັບໃສ່ໃຈ
 ຂອງພວກເຂົາໄວ້ ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້
 ຈົດຈຳສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໄວ້ເພື່ອຟ້ອງລາວ.

31 ແລະ ມີຄົນໜຶ່ງໃນບັນດາຜູ້ຄົນນັ້ນຜູ້
 ມີຊື່ວ່າ ຊີເອສຣອມ. ບັດນີ້ຊີເອສຣອມເປັນ
 ຄົນທີ່ໄດ້ກ່າວໂທດແອມມິວເລັກ ແລະ
 ແອວມາຫລາຍກວ່າຄົນອື່ນ, ເພາະລາວ
 ເປັນຜູ້ມີຄວາມຊຳນານທີ່ສຸດຜູ້ໜຶ່ງ ໂດຍທີ່
 ມີທຸລະກິດຫລາຍຢ່າງໃນບັນດາຜູ້ຄົນ.

32 ບັດນີ້ຈຸດປະສົງຂອງພວກທະນາຍ
 ຄວາມເຫລົ່ານີ້ຄື ເພື່ອຫາຜົນປະໂຫຍດ;
 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຕາມ
 ວຽກງານຂອງພວກເຂົາ.

ບົດທີ 11

ເງິນທລຽນ ແລະ ການວັດແທກຂອງຊາວນິໄຟຖືກກຳນົດຂຶ້ນ—ແອມມິວເລັກໄດ້ໂຕ້ຖຽງກັບຊີເອສຣອມ—ພຣະຄຣິດຈະບໍ່ຊ່ອຍຄົນໃຫ້ລອດໃນບາບຂອງເຂົາ—ມີພຽງແຕ່ຜູ້ທີ່ຖືກຮັບເຂົ້າໃນອານາຈັກສະຫວັນເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະລອດ—ມະນຸດທຸກຄົນຈະລຸກຂຶ້ນໃນຄວາມອະມະຕະ—ຈະບໍ່ມີຄວາມຕາຍຫລັງຈາກການພົ້ນຄົນຊີວິດ. ປະມານ 82 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ບັດນີ້ມີຢູ່ໃນກົດໝາຍຂອງໂມໂຊຢາວ່າ ທຸກຄົນທີ່ເປັນຜູ້ຕັດສິນກົດໝາຍ ຫລື ຜູ້ໃດທີ່ໄດ້ຮັບແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນຜູ້ຕັດສິນຈະໄດ້ຮັບຄຳຈ້າງຕາມເວລາທີ່ຜູ້ນັ້ນໃຊ້ຕັດສິນຄົນທີ່ຖືກນຳມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຂົາເຈົ້າເພື່ອຮັບການຕັດສິນ.

2 ບັດນີ້ຖ້າຫາກຜູ້ໃດເປັນໜີ້ຜູ້ອື່ນ ແລະ ລາວບໍ່ຍອມຈ່າຍເງິນທີ່ເປັນໜີ້ນັ້ນ, ເມື່ອເຈົ້າໜີ້ຟ້ອງຕໍ່ຜູ້ຕັດສິນ; ແລະ ຜູ້ຕັດສິນຍ່ອມປະຕິບັດໄປຕາມສິດອຳນາດ, ແລະ ສົ່ງເຈົ້າໜ້າທີ່ອອກໄປເອົາຕົວຜູ້ນັ້ນມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າເພິ່ນ; ແລະ ຜູ້ຕັດສິນຈະຕັດສິນຄົນນັ້ນຕາມກົດໝາຍ ແລະ ຕາມຫລັກຖານພິຍານທີ່ນຳມາຟ້ອງຜູ້ນັ້ນ, ແລະ ຜູ້ນັ້ນຍ່ອມຖືກບັງຄັບໃຫ້ຈ່າຍສິ່ງທີ່ເປັນໜີ້ຕາມນັ້ນ, ຫລື ຖືກຍຶດຊັບສິນທັງໝົດ, ຫລື ຖືກຂັບໄລ່ອອກຈາກບັນດາຜູ້ຄົນເໝືອນດັ່ງຄົນຂະໂມຍ ແລະ ໂຈນ.

3 ແລະ ຜູ້ຕັດສິນຈະໄດ້ຮັບຄຳຈ້າງຂອງຕົນຕາມເວລາ ແລະ ວຽກງານຂອງຕົນ—ຊຶ່ງເປັນຄຳໜຶ່ງຊີໂນສຳລັບມື້ໜຶ່ງ, ຫລື ເປັນເງິນໜຶ່ງຊີນຳ, ຊຶ່ງເທົ່າກັບຄຳ

ໜຶ່ງຊີໂນ; ແລະ ນີ້ເປັນໄປຕາມກົດທີ່ມີໃຫ້ໄວ້.

4 ບັດນີ້ ນີ້ເປັນຊື່ຄຳ ແລະ ເງິນຊົ່ນຕ່າງໆຂອງພວກເຂົາຕາມຄຸນຄ່າຂອງມັນ. ແລະ ຊື່ເຫລົ່ານີ້ແມ່ນຊາວນິໄຟໃຫ້ໄວ້, ເພາະພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຄິດຄ່າຕາມວິທີຂອງຊາວຢິວທີ່ຢູ່ໃນເຢຣູຊາເລັມ ທັງພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ວັດແທກຕາມວິທີຂອງຊາວຢິວ; ແຕ່ພວກເຂົາປຽນວິທີຄິດຄ່າ ແລະ ວັດແທກຂອງພວກເຂົາ, ຕາມຄວາມນິກົດ ແລະ ສະພາບຂອງຜູ້ຄົນໃນທຸກລຸ້ນຄົນ, ຈົນເຖິງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນ, ແລະ ສິ່ງຕໍ່ໄປນີ້ໄດ້ຖືກຕັ້ງໄວ້ໂດຍກະສັດໂມໂຊຢາ.

5 ບັດນີ້ວິທີຄິດຄ່າເປັນດັ່ງນີ້—ຄຳໜຶ່ງຊີໂນ, ຄຳໜຶ່ງຊີອັນ, ຄຳໜຶ່ງຊຳ, ແລະ ຄຳໜຶ່ງລິມນາ.

6 ເງິນໜຶ່ງຊີນຳ, ເງິນໜຶ່ງອາມນໍ, ເງິນໜຶ່ງເອຊະຣອມ, ແລະ ເງິນໜຶ່ງອອນໄທ.

7 ເງິນໜຶ່ງຊີນຳເທົ່າກັບຄຳໜຶ່ງຊີໂນ, ແລະ ທັງມີຄ່າເທົ່າກັບເຂົ້າບາເລໜຶ່ງສ່ວນ, ແລະ ມີຄ່າເທົ່າກັບເມັດພືດທຸກຊະນິດໜຶ່ງສ່ວນຄືກັນ.

8 ບັດນີ້ຄຳໜຶ່ງຊີອັນ ມີຄ່າເທົ່າກັບຄຳຊີໂນສອງເທົ່າ.

9 ແລະ ຄຳໜຶ່ງຊຳ ມີຄ່າເທົ່າກັບຄຳຊີອັນສອງເທົ່າ.

10 ແລະ ຄຳໜຶ່ງລິມນາ ມີຄ່າເທົ່າກັບຄຳທັງໝົດນັ້ນ.

11 ແລະ ເງິນໜຶ່ງອາມນໍ ມີຄ່າເທົ່າກັບເງິນຊີນຳສອງເທົ່າ.

12 ແລະ ເງິນໜຶ່ງເອຊະຣອມ ມີຄ່າເທົ່າກັບເງິນຊີນຳສີ່ເທົ່າ.

13 ແລະ ເງິນໜຶ່ງອອນໄທ ມີຄ່າເທົ່າກັບ ເງິນທັງໝົດນັ້ນ.

14 ບັດນີ້ ມີຄືຄຸນຄ່າຈຳນວນນ້ອຍຂອງ ວິທີການຄິດໄລ່ຂອງພວກເຂົາ—

15 ໜຶ່ງຊິບລັນ ມີຄ່າເທົ່າກັບເຄິ່ງໜຶ່ງ ຂອງຊິນຳ; ດັ່ງນັ້ນ, ເງິນໜຶ່ງຊິບລັນ ຈຶ່ງ ມີຄ່າເທົ່າກັບເຂົ້າບາເລເຄິ່ງສ່ວນ.

16 ແລະ ໜຶ່ງຊິບລຳ ມີຄ່າເທົ່າກັບ ເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງເງິນຊິບລັນ.

17 ແລະ ໜຶ່ງເລອາ ມີຄ່າເທົ່າກັບ ເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງເງິນຊິບລຳ.

18 ບັດນີ້ ມີຄືຈຳນວນຕາມວິທີຄິດໄລ່ ຂອງພວກເຂົາ.

19 ບັດນີ້ຄຳໜຶ່ງອານທຽນ ມີຄ່າເທົ່າກັບ ເງິນຊິບລັນສາມເທົ່າ.

20 ບັດນີ້, ມັນເປັນໄປເພື່ອຈຸດມັງ ໝາຍຢ່າງດຽວທີ່ຈະຫາຜົນປະໂຫຍດ, ເພາະວ່າພວກເຂົາໄດ້ຮັບຄ່າຈ້າງຕາມ ວຽກງານຂອງພວກເຂົາ, ດັ່ງນັ້ນ, ພວກ ເຂົາໄດ້ຍຸຍົງໃຫ້ຜູ້ຄົນກໍ່ຄວາມວຸ້ນວາຍ ແລະ ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ແລະ ຄວາມຊົ່ວ ຮ້າຍນາໆປະການເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ ມີວຽກເຮັດຫລາຍຂຶ້ນ ເພື່ອພວກເຂົາ ຈະໄດ້ຮັບເງິນຕາມຄະດີທີ່ຖືກນຳມາໃຫ້ ພວກເຂົາ; ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຍຸຍົງ ໃຫ້ຜູ້ຄົນຕໍ່ຕ້ານແອວມາ ແລະ ແອມມິວ ເລັກ.

21 ແລະ ຊີເອສຣອມຜູ້ນີ້ຕັ້ງຕົ້ນຊັກ ຖາມແອມມິວເລັກ, ມີຄວາມວ່າ: ທ່ານ ຈະຕອບຄຳຖາມຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈັກສອງ ສາມຄຳທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະຖາມທ່ານໄດ້ ບໍ່? ບັດນີ້ຊີເອສຣອມເປັນຄົນທີ່ຊຳນານ ໃນເລ່ກົນຂອງມານ, ເພື່ອລາວຈະໄດ້

ທຳລາຍສິ່ງທີ່ດີ; ດັ່ງນັ້ນ, ລາວຈຶ່ງກ່າວກັບ ແອມມິວເລັກວ່າ: ທ່ານຈະຕອບຄຳຖາມ ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະຖາມທ່ານໄດ້ບໍ່?

22 ແລະ ແອມມິວເລັກກ່າວກັບລາວ ວ່າ: ຕອບໄດ້, ຖ້າຫາກມັນເປັນໄປຕາມ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຊຶ່ງຢູ່ ໃນຂ້າພະເຈົ້າ; ເພາະຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ ເວົ້າຫຍັງຊຶ່ງເປັນຄວາມກົງກັນຂ້າມກັບ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ແລະ ຊີເອສຣອມກ່າວກັບແອມມິວເລັກວ່າ: ຈຶ່ງ ເບິ່ງ, ນີ້ແມ່ນເງິນຫົກອອນໄທ ແລະ ທັງ ໝົດນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າຈະມອບໃຫ້ທ່ານຖ້າ ຫາກທ່ານຈະປະຕິເສດການເປັນຢູ່ຂອງ ພຣະຜູ້ສູງສຸດ.

23 ແລະ ແອມມິວເລັກກ່າວວ່າ: ໂອ ເຈົ້າຜູ້ເປັນລູກຂອງນະລົກເອີຍ, ເປັນ ດ້ວຍເຫດໃດເຈົ້າຈຶ່ງຈະມາລີ້ລວງຂ້າພະ ເຈົ້າ? ເຈົ້າຮູ້ບໍ່ວ່າຄົນຊອບທຳບໍ່ຜ່າຍແພ້ ຕໍ່ການລີ້ລວງເຊັ່ນນັ້ນດອກ?

24 ເຈົ້າເຊື່ອບໍ່ວ່າບໍ່ມີພຣະເຈົ້າ? ຂ້າພະ ເຈົ້າກ່າວກັບເຈົ້າວ່າ, ບໍ່ເລີຍ, ເຈົ້າຮູ້ວ່າມີ ພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ເຈົ້າຮັກຊັບສິນນັ້ນຫລາຍ ກວ່າພຣະອົງ.

25 ແລະ ບັດນີ້ເຈົ້າເວົ້າຕົວະເຮົາຢູ່ຕໍ່ ໜ້າພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າ ວ່າ—ຈຶ່ງເບິ່ງ ຫົກອອນໄທນີ້ ຊຶ່ງມີຄ່າ ຫລາຍ ຂ້າພະເຈົ້າຈະມອບໃຫ້ແກ່ ທ່ານ—ເມື່ອເຈົ້າມີຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະ ບໍ່ໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າ ແຕ່ຄວາມປາຖະໜາ ຂອງເຈົ້າຄືພຽງແຕ່ໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າປະຕິ ເສດພຣະເຈົ້າອົງທຽງແທ້, ແລະ ຊົງພຣະ ຊົນຢູ່ ເພື່ອເຈົ້າຈະໄດ້ມີເຫດຜົນທີ່ຈະ ທຳລາຍຂ້າພະເຈົ້າ. ແລະ ບັດນີ້ຈຶ່ງເບິ່ງ,

ເພາະຄວາມຊົ່ວອັນໃຫຍ່ຫລວງນີ້ ເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບຜົນຕອບແທນ.

26 ແລະ ຊີເອສຣອມຖາມແອມມິວເລັກອີກວ່າ: ທ່ານກ່າວວ່າມີພຣະເຈົ້າອົງທ່ຽງແທ້ ແລະ ຊົງພຣະຊົນຢູ່ແມ່ນບໍ່?

27 ແລະ ແອມມິວເລັກຕອບວ່າ: ແມ່ນແລ້ວ, ມີພຣະເຈົ້າອົງທ່ຽງແທ້ ແລະ ຊົງພຣະຊົນຢູ່.

28 ບັດນີ້ຊີເອສຣອມຖາມວ່າ: ມີພຣະເຈົ້າຫລາຍກວ່າອົງໜຶ່ງບໍ່?

29 ແລະ ແອມມິວເລັກຕອບວ່າ, ບໍ່.

30 ບັດນີ້ຊີເອສຣອມຖາມແອມມິວເລັກອີກວ່າ: ທ່ານຮູ້ເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ໄດ້ແນວໃດ?

31 ແລະ ລາວຕອບວ່າ: ທູດອົງໜຶ່ງເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ເຖິງເລື່ອງນີ້.

32 ແລະ ຊີເອສຣອມຖາມອີກວ່າ: ຜູ້ທີ່ຈະມານັ້ນແມ່ນໃຜ? ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່?

33 ແລະ ລາວຕອບຊີເອສຣອມວ່າ, ແມ່ນແລ້ວ.

34 ແລະ ຊີເອສຣອມຖາມອີກວ່າ: ພຣະອົງຈະຊ່ອຍຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງໃຫ້ລອດໃນບາບຂອງເຂົາບໍ່? ແລະ ແອມມິວເລັກຕອບ ແລະ ກ່າວກັບລາວວ່າ: ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບເຈົ້າວ່າ ພຣະອົງຈະບໍ່ກະທຳເຊັ່ນນັ້ນ, ເພາະເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ພຣະອົງຈະປະຕິເສດພຣະຄຳຂອງພຣະອົງ.

35 ບັດນີ້ຊີເອສຣອມກ່າວກັບຜູ້ຄົນວ່າ: ໃຫ້ພວກເຈົ້າຈົດຈຳເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ໄວ້; ເພາະລາວເວົ້າວ່າ ມີພຣະເຈົ້າທ່ຽງອົງດຽວ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ລາວຍັງກ່າວວ່າ ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຈະສະເດັດ

ມາ, ແຕ່ພຣະອົງຈະບໍ່ຊ່ອຍຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງໃຫ້ລອດ—ຄືກັນກັບວ່າລາວມີສິດອຳນາດບັນຊາພຣະເຈົ້າ.

36 ບັດນີ້ແອມມິວເລັກກ່າວກັບລາວອີກວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ ເຈົ້າເວົ້າຕົວະ, ເພາະເຈົ້າກ່າວວ່າຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າຄືກັນກັບວ່າຂ້າພະເຈົ້າມີສິດອຳນາດບັນຊາພຣະເຈົ້າ ເພາະຂ້າພະເຈົ້າກ່າວວ່າ ພຣະອົງຈະບໍ່ຊ່ອຍຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງໃຫ້ລອດໃນບາບຂອງພວກເຂົາ.

37 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບເຈົ້າອີກວ່າ ພຣະອົງບໍ່ສາມາດຊ່ອຍເຂົາໃຫ້ລອດໃນບາບພວກເຂົາໄດ້; ເພາະຂ້າພະເຈົ້າປະຕິເສດພຣະຄຳຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້, ແລະ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າ ສິ່ງທີ່ບໍ່ສະອາດຈະບໍ່ໄດ້ຮັບອານາຈັກສະຫວັນເປັນມູນມໍລະດົກໄດ້ເລີຍ; ດັ່ງນັ້ນ, ເຈົ້າຈະລອດໄດ້ແນວໃດເວັ້ນເສຍແຕ່ເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບອານາຈັກສະຫວັນເປັນມູນມໍລະດົກ? ດັ່ງນັ້ນ, ເຈົ້າຈະລອດບໍ່ໄດ້ໃນບາບຂອງເຈົ້າ.

38 ບັດນີ້ຊີເອສຣອມຖາມແອມມິວເລັກອີກວ່າ: ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຄືພຣະບິດາຜູ້ສະຖິດນິລັນດອນບໍ່?

39 ແລະ ແອມມິວເລັກຕອບລາວວ່າ: ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພຣະອົງຄືພຣະບິດາຜູ້ສະຖິດນິລັນດອນຂອງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ, ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນນັ້ນ; ພຣະອົງເປັນຕົ້ນ ແລະ ທີ່ສຸດ, ເປັນຜູ້ທຳອິດ ແລະ ເປັນຜູ້ສຸດທ້າຍ;

40 ແລະ ພຣະອົງຈະສະເດັດມາໃນໂລກນີ້ເພື່ອໂຖ່ຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງ; ແລະ ພຣະອົງຈະຮັບເອົາການລ່ວງລະເມີດ

ຂອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງ; ແລະ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນຄືຜູ້ທີ່ຈະມີຊີວິດນິລັນດອນ, ແລະ ຄວາມລອດຈະບໍ່ມາຫາໃຜອີກເລີຍ.

41 ດັ່ງນັ້ນ ຄົນຊົ່ວຈຶ່ງຄົງຢູ່ເໝືອນກັບວ່າບໍ່ມີການໄຖ່ເກີດຂຶ້ນເລີຍ, ເວັ້ນເສຍແຕ່ຈະເປັນການແກ້ສາຍຮັດແຫ່ງຄວາມຕາຍອອກ; ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ມື້ນັ້ນຈະມາເຖິງທີ່ຄົນທັງປວງຈະລຸກຂຶ້ນຈາກຄວາມຕາຍ ແລະ ຍືນຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ຖືກພິພາກສາຕາມວຽກງານຂອງພວກເຂົາ.

42 ບັດນີ້, ຄວາມຕາຍຢ່າງໜຶ່ງຊຶ່ງເອີ້ນວ່າຄວາມຕາຍທາງໂລກ; ແລະ ຄວາມຕາຍຂອງພຣະຄຣິດ ຈະແກ້ສາຍຮັດແຫ່ງຄວາມຕາຍທາງໂລກນີ້ ເພື່ອຈະຍົກຄົນທັງປວງຂຶ້ນຈາກຄວາມຕາຍທາງໂລກນີ້.

43 ວິນຍານກັບຮ່າງກາຍຈະຮວມເຂົ້າກັນອີກໃນຮູບລັກສະນະອັນສົມບູນຂອງມັນ; ທັງແຂນຂາ ແລະ ຂໍ້ຕໍ່ຈະກັບຄືນສູ່ໂຄງຮ່າງອັນຖືກຕ້ອງຂອງມັນ, ເໝືອນດັ່ງທີ່ພວກເຮົາເປັນຢູ່ໃນເວລານີ້; ແລະ ພວກເຮົາຈະຖືກນຳມາຍືນຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ໂດຍຮູ້ຈັກຄືກັບທີ່ພວກເຮົາຮູ້ຢູ່ໃນເວລານີ້, ແລະ ຈະມີການຈີ່ຈຳເຖິງຄວາມຜິດທັງໝົດຂອງພວກເຮົາໄດ້ຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງ.

44 ບັດນີ້, ການກັບຄືນມານີ້ຈະເກີດກັບຄົນທັງປວງ, ທັງແກ່ ແລະ ໜຸ່ມ, ທັງຂ້າທາດ ແລະ ຜູ້ເປັນອິດສະລະ, ທັງຊາຍ ແລະ ຍິງ, ທັງຄົນຊົ່ວ ແລະ ຄົນຊອບທຳ; ແລະ ເຖິງແມ່ນຜົມໃນທົວຂອງພວກເຂົາເສັ້ນໜຶ່ງກໍຈະບໍ່ເສຍໄປ; ແຕ່ທຸກຢ່າງຈະ

ກັບຄືນສູ່ໂຄງຮ່າງອັນສົມບູນຂອງມັນດັ່ງທີ່ເປັນຢູ່ໃນເວລານີ້, ຫລື ໃນຮ່າງກາຍ, ແລະ ຈະຖືກນຳມາພິຈາລະນາຕໍ່ໜ້າບັນລັງຂອງພຣະຄຣິດຜູ້ເປັນພຣະບຸດ, ແລະ ພຣະເຈົ້າຜູ້ເປັນພຣະບິດາ ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ຊຶ່ງເປັນພຣະເຈົ້າອົງດຽວຊົ່ວນິລັນດອນ ເພື່ອຮັບການພິພາກສາຕາມວຽກງານຂອງພວກເຂົາບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະດີ ຫລື ຊົ່ວ.

45 ບັດນີ້, ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບເຈົ້າແລ້ວກ່ຽວກັບຄວາມຕາຍຂອງຮ່າງກາຍທີ່ເປັນມະຕະ, ແລະ ກ່ຽວກັບການຟື້ນຄືນຊີວິດຂອງຮ່າງກາຍທີ່ເປັນມະຕະ. ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບເຈົ້າວ່າ ຮ່າງກາຍທີ່ເປັນມະຕະນີ້ຈະຖືກຍົກຂຶ້ນເປັນຮ່າງກາຍທີ່ເປັນອະມະຕະຄືຈາກຄວາມຕາຍ, ເຖິງແມ່ນຄວາມຕາຍຄັ້ງທຳອິດມາສູ່ຊີວິດ, ຄືພວກເຂົາຈະຕາຍບໍ່ໄດ້ອີກຕໍ່ໄປ; ວິນຍານຂອງພວກເຂົາຮວມເຂົ້າກັບຮ່າງກາຍຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຈະບໍ່ຖືກແຍກອອກຈາກກັນອີກເລີຍ; ທັງໝົດຈະກັບເປັນທາງວິນຍານ ແລະ ອະມະຕະດັ່ງນີ້, ຊຶ່ງພວກເຂົາຈະບໍ່ເຫັນຄວາມເນົ່າເບື້ອຍອີກຕໍ່ໄປ.

46 ບັດນີ້ເມື່ອແອມມິວເລັກຈົບຂໍ້ຄວາມນີ້ແລ້ວ ຜູ້ຄົນເລີ່ມແປກໃຈອີກ, ແລະ ຊີເອສຣອມເລີ່ມສັ່ນສາຍ. ແລະ ຄຳເວົ້າຂອງແອມມິວເລັກໄດ້ຈົບລົງດັ່ງນີ້, ຫລື ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂຽນໄວ້ເທົ່ານີ້.

ລຶກລັບຂອງພຣະເຈົ້າຈະເກີດຂຶ້ນກັບຜູ້ທີ່ມີສັດທາຢ່າງຈິງໃຈ—ມະນຸດຖືກຕັດສິນດ້ວຍຄວາມຄິດ, ຄວາມເຊື່ອ, ຄຳເວົ້າ, ແລະ ວຽກງານຂອງຕົນ—ຄົນຊົ່ວຈະໄດ້ຮັບທຸກທໍລະມານ ໂດຍຄວາມຕາຍທາງວິນຍານ—ຊີວິດທີ່ເປັນມະຕະນີ້ເປັນພຽງແຕ່ຂັ້ນທົດສອບ—ແຜນແຫ່ງການໄຖ່ພາໃຫ້ການພົ້ນຄົນຊີວິດເກີດຂຶ້ນ ແລະ, ຜ່ານທາງສັດທາ, ພາໃຫ້ການບົດບາບເກີດຂຶ້ນ—ຜູ້ທີ່ກັບໃຈຈະໄດ້ຮັບຄວາມເມດຕາຜ່ານພຣະບຸດອົງດຽວທີ່ຖືກຳເນີດ. ປະມານ 82 ປີ ກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ບັດນີ້ແອວມາ, ໂດຍທີ່ເຫັນວ່າຄຳເວົ້າຂອງແອມມິວເລັກເຮັດໃຫ້ຊີເອສຣອມງຽບລົງ, ເພາະລາວເຫັນວ່າ ແອມມິວເລັກຈັບລາວໄດ້ໃນການເວົ້າຕົວະ ແລະ ການຫລອກລວງ ເພື່ອພະຍາຍາມຈະທຳລາຍລາວ, ແລະ ເຫັນວ່າ ລາວເລີ່ມສັນສາຍດ້ວຍຄວາມຮູ້ຕົວໃນຄວາມຜິດຂອງລາວເອງ, ເພິ່ນຈຶ່ງເປີດປາກ, ແລະ ເລີ່ມເວົ້າກັບລາວ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄຳເວົ້າຂອງແອມມິວເລັກມີຫລັກຖານ, ແລະ ອະທິບາຍສິ່ງຕ່າງໆ, ຫລື ກ່າວເຖິງພຣະຄຳພີ ຊຶ່ງນອກເໜືອໄປຈາກທີ່ແອມມິວເລັກໄດ້ກ່າວໄປ.

2 ບັດນີ້ຄຳທີ່ແອວມາເວົ້າກັບຊີເອສຣອມເຮັດໃຫ້ຜູ້ຢູ່ຮອບໆນັ້ນໄດ້ຍິນອີກ; ເພາະຝູງຊົນມີຫລາຍ ແລະ ລາວໄດ້ເວົ້າໄວ້ຕາມນີ້:

3 ບັດນີ້ຊີເອສຣອມ, ໂດຍທີ່ເຫັນວ່າເຈົ້າຖືກຈັບໄດ້ໃນການເວົ້າຕົວະ ແລະ ສີ່ໂກງ, ບໍ່ແມ່ນແຕ່ກັບມະນຸດເທົ່ານັ້ນ ແຕ່

ເຈົ້າຍັງເວົ້າຕົວະພຣະເຈົ້ານຳອີກ; ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະອົງຮູ້ຄວາມຄິດທັງໝົດຂອງເຈົ້າ, ແລະ ເຈົ້າເຫັນວ່າຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າເປັນທີ່ຮູ້ຈັກແກ່ພວກເຮົາໂດຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງ;

4 ແລະ ເຈົ້າເຫັນວ່າ ພວກເຮົາຮູ້ແຜນຂອງເຈົ້າເປັນແຜນທີ່ມີເລັ່ຫລ່ຽມຫລາຍ, ຊຶ່ງເປັນເລັ່ຫລ່ຽມຂອງມານ, ເພື່ອເວົ້າຕົວະ ແລະ ຫລອກລວງຜູ້ຄົນພວກນີ້ເພື່ອເຈົ້າຈະໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຕໍ່ຕ້ານພວກເຮົາໝື່ນປະໝາດພວກເຮົາ ແລະ ຂັບໄລ່ພວກເຮົາອອກໄປ—

5 ບັດນີ້ມັນເປັນແຜນຂອງສັດຕູຂອງເຈົ້າ, ແລະ ມັນໄດ້ໃຊ້ອຳນາດຂອງມັນກັບເຈົ້າແລ້ວ. ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຢາກໃຫ້ເຈົ້າຈຳໄວ້ວ່າ ອັນໃດທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າກັບເຈົ້າກໍເໝືອນກັບວ່າຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບໝົດທຸກຄົນ.

6 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບທຸກຄົນວ່າ ນີ້ເປັນບັວງຂອງສັດຕູ, ຊຶ່ງວາງໄວ້ເພື່ອຫວັງຈະຈັບຜູ້ຄົນພວກນີ້ ເພື່ອມັນຈະໄດ້ເອົາພວກເຈົ້າມາຂຶ້ນຢູ່ກັບມັນ, ເພື່ອມັນຈະໄດ້ລ້ອມພວກເຈົ້າໄວ້ໃຫ້ຮອບດ້ວຍສາຍໂສ້ຂອງມັນ ເພື່ອມັນຈະໄດ້ຜູກມັດພວກເຈົ້າລົງໄປຫາຄວາມພິນາດອັນເປັນນິດ, ຕາມອຳນາດແຫ່ງການເປັນຊະເລີຍຂອງມັນ.

7 ບັດນີ້ເມື່ອແອວມາເວົ້າຂໍ້ຄວາມນີ້ແລ້ວ, ຊີເອສຣອມເລີ່ມສັນສະທ້ານຢ່າງຍິ່ງ, ເພາະລາວຍອມຮັບໃນອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າຫລາຍຂຶ້ນ; ແລະ ລາວຍອມຮັບອີກວ່າ, ແອວມາກັບແອມມິວເລັກມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຕົວລາວ, ເພາະ

ລາວຍອມຮັບວ່າພວກເພິ່ນຮູ້ເຖິງຄວາມນິກຄິດ ແລະ ຄວາມເຈດຕະນາຂອງໃຈລາວ; ເພາະວ່າເພິ່ນທັງສອງໄດ້ຮັບອຳນາດທີ່ຈະໄດ້ຮູ້ເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ຕາມວິນຍານແຫ່ງການທຳນາຍ.

8 ແລະ ຊີເອສຣອມເລີ່ມສອບຖາມພວກເພິ່ນຢ່າງພາກພຽນ, ເພື່ອຈະໄດ້ຮູ້ກ່ຽວກັບອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າຫລາຍຂຶ້ນ. ແລະ ລາວຖາມແອວມາວ່າ: ເລື່ອງທີ່ແອມມິວເລັກເວົ້າກ່ຽວກັບການຟື້ນຄືນຊີວິດຂອງຄົນຕາຍນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ, ວ່າຄົນທັງປວງຈະລຸກຂຶ້ນຈາກຄວາມຕາຍ, ທັງຄົນຊອບທຳ ແລະ ຄົນບໍ່ຊອບທຳ, ແລະ ຈະຖືກນຳມາຢືນຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ ເພື່ອຈະໄດ້ຮັບການພິພາກສາຕາມວຽກງານຂອງພວກເຂົາ?

9 ແລະ ບັດນີ້ແອວມາເລີ່ມຊີ້ແຈງເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ແກ່ລາວ, ໂດຍກ່າວວ່າ: ມັນແມ່ນຂອງປະທານທີ່ມອບໃຫ້ຫລາຍຄົນເພື່ອຈະຮູ້ຄວາມລຶກລັບຂອງພຣະເຈົ້າ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພວກເຂົາໄດ້ຮັບພຣະບັນຊາຢ່າງເຄັ່ງຄັດວ່າ ບໍ່ໃຫ້ບອກເລົ່ານອກຈາກຕາມພຣະຄຳຕອນທີ່ພຣະອົງປະທານໃຫ້ລູກຫລານມະນຸດເທົ່ານັ້ນ, ຕາມຄວາມເອົາໃຈໃສ່ ແລະ ຄວາມພາກພຽນທີ່ພວກເຂົາຖະຫວາຍແຕ່ພຣະອົງ.

10 ແລະ ດັ່ງນັ້ນ, ຄົນທີ່ຈະເຮັດໃຈແຂງກະດ້າງຈະໄດ້ຮັບສ່ວນໜ້ອຍຂອງພຣະຄຳ; ແລະ ກັບຄົນທີ່ຈະບໍ່ເຮັດໃຈແຂງກະດ້າງກໍຈະໄດ້ຮັບສ່ວນໃຫຍ່ຂອງພຣະຄຳ, ຈົນວ່າມັນຖືກມອບໃຫ້ເຂົາເພື່ອຈະໄດ້ຮູ້ຈັກເຖິງຄວາມລຶກລັບຂອງພຣະເຈົ້າຈົນກວ່າເຂົາຈະຮູ້ຢ່າງເຕັມທີ່.

11 ແລະ ກັບພວກທີ່ຈະເຮັດໃຈແຂງກະດ້າງ, ພຣະອົງຈະປະທານສ່ວນໜ້ອຍຂອງພຣະຄຳໃຫ້ ຈົນວ່າພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ອັນໃດກ່ຽວກັບຄວາມລຶກລັບຂອງພຣະອົງ; ແລະ ເມື່ອນັ້ນພວກເຂົາຍ່ອມຖືກມານເອົາໄປເປັນຊະເລີຍ ແລະ ຖືກນຳໄປດ້ວຍຄວາມປະສົງຂອງມັນລົງໄປຫາຄວາມພິນາດ. ບັດນີ້ ມີຄືຄວາມໝາຍຂອງສາຍໂສ້ແຫ່ງນະລິກ.

12 ແລະ ແອມມິວເລັກໄດ້ເວົ້າໄວ້ຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງກ່ຽວກັບຄວາມຕາຍ, ແລະ ການຖືກຍົກຂຶ້ນຈາກຄວາມເປັນມະຕະນີ້ໄປຫາສະພາບທີ່ເປັນອະມະຕະ, ແລະ ຖືກນຳໄປຢູ່ຕໍ່ໜ້າບັນລັງຂອງພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອຈະໄດ້ຮັບການພິພາກສາຕາມວຽກງານຂອງພວກເຮົາ.

13 ເມື່ອນັ້ນຖ້າຫາກໃຈຂອງພວກເຮົາແຂງກະດ້າງ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຖ້າຫາກພວກເຮົາເຮັດໃຈແຂງກະດ້າງຕໍ່ພຣະຄຳ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ຫາມັນບໍ່ພົບໃນຕົວພວກເຮົາແລ້ວ, ເມື່ອນັ້ນສະພາບຂອງພວກເຮົາຈະເປັນຕາຍຳນຫລາຍ, ເພາະເມື່ອນັ້ນພວກເຮົາຈະຖືກກ່າວໂທດ.

14 ເພາະຄຳເວົ້າຂອງພວກເຮົາຈະກ່າວໂທດພວກເຮົາ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ການກະທຳທັງໝົດຂອງພວກເຮົາຈະກ່າວໂທດພວກເຮົາ; ພວກເຮົາຈະບໍ່ພົບພວກເຮົາປາດສະຈາກມິນທິນ; ແລະ ຄວາມນິກຄິດຂອງພວກເຮົາຈະກ່າວໂທດພວກເຮົານຳອີກ; ແລະ ໃນສະພາບອັນເປັນຕາຍຳນນີ້ພວກເຮົາຈະບໍ່ກ້າເງີຍໜ້າເບິ່ງພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາໄດ້; ແລະ ພວກເຮົາຄົງຈະຊົມຊືມຖ້າຫາກພວກເຮົາ

ສາມາດສັ່ງທຶນ ແລະ ພູເຂົາໃຫ້ຕົກລົງມາ ໃສ່ພວກເຮົາ ເພື່ອເຊື່ອງພວກເຮົາຈາກທີ່ ປະທັບຂອງພຣະອົງ.

15 ແຕ່ນີ້ເປັນໄປບໍ່ໄດ້; ພວກເຮົາຕ້ອງ ອອກມາຢືນຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະອົງ ໃນລັດສະໝີພາບຂອງພຣະອົງ, ແລະ ອຳນາດຂອງພຣະອົງ, ແລະ ໃນລິດ ເດດຂອງພຣະອົງ, ແລະ ເດຊານຸພາບ, ແລະ ການຄອບຄອງຂອງພຣະອົງ ແລະ ຍອມຮັບດ້ວຍຄວາມອັບອາຍເປັນນິດວ່າ ການພິພາກສາທັງໝົດຂອງພຣະອົງທ່ຽງ ທຳ, ວ່າພຣະອົງທ່ຽງທຳໃນວຽກງານທັງ ໝົດຂອງພຣະອົງ, ແລະວ່າພຣະອົງເມດ ຕາລຸກຫລານມະນຸດທຸກຄົນ, ແລະວ່າ ພຣະອົງມີອຳນາດທັງໝົດທີ່ຈະຊ່ອຍທຸກ ຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງໃຫ້ ລອດ ແລະ ນຳຜົນທີ່ສົມກັບການກັບໃຈ ອອກມາ.

16 ແລະ ບັດນີ້ຈິ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າ ກ່າວກັບເຈົ້າວ່າ ເມື່ອນັ້ນຄວາມຕາຍ ຕ້ອງມາເຖິງ, ເຖິງແມ່ນຄວາມຕາຍເທື່ອ ທີ່ສອງ ຊຶ່ງເປັນຄວາມຕາຍທາງວິນຍານ; ເມື່ອນັ້ນມັນຈະເປັນເວລາທີ່ຜູ້ໃດກໍຕາມ ທີ່ຕາຍໃນບາບຂອງຕົນອັນເປັນຄວາມ ຕາຍທາງໂລກຈະຕາຍທາງວິນຍານອີກ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຂົາຈະຕາຍໃນເລື່ອງທີ່ ກ່ຽວກັບຄວາມຊອບທຳ.

17 ເມື່ອນັ້ນຄືເວລາທີ່ຄວາມທໍລະມານ ຂອງພວກເຂົາຈະເປັນຄືທະເລໄຟ ແລະ ມາດ, ຊຶ່ງແປວໄຟນັ້ນລຸກຢູ່ຕະຫລອດໄປ ແລະ ຕະຫລອດການ; ແລະ ເມື່ອນັ້ນກໍຄື ເວລາທີ່ພວກເຂົາຖືກລ່າມດ້ວຍສາຍໂສ້ ລົງໄປຫາຄວາມພິນາດອັນເປັນນິດຕາມ

ອຳນາດ ແລະ ການເປັນຊະເລີຍຂອງຊາ ຕານ ໂດຍທີ່ມັນເຮັດໃຫ້ພວກນີ້ຂຶ້ນກັບ ຄວາມປະສົງຂອງມັນ.

18 ເມື່ອນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບເຈົ້າວ່າ ພວກເຂົາຈະເປັນຄ້າຍກັບວ່າ ບໍ່ມີການ ໄຖ່ເກີດຂຶ້ນເລີຍ ເພາະພວກເຂົາຈະຖືກ ໄຖ່ບໍ່ໄດ້ຕາມຄວາມຍຸດຕິທຳຂອງພຣະ ເຈົ້າ; ແລະ ພວກເຂົາຈະຕາຍບໍ່ໄດ້, ເພາະ ວ່າ ບໍ່ມີການເນົາເປື້ອຍຕໍ່ໄປອີກແລ້ວ.

19 ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເມື່ອແອວມາຈົບການເວົ້າຂໍ້ຄວາມນີ້ ແລ້ວ, ຜູ້ຄົນເລີ່ມແປກໃຈຫລາຍຂຶ້ນ;

20 ແຕ່ມີຄົນຜູ້ໜຶ່ງຊື່ອານທິໂອນາ, ຊຶ່ງ ເປັນຫົວໜ້າຜູ້ປົກຄອງຄົນໜຶ່ງໃນບັນດາ ພວກເຂົາ, ກ້າວອອກມາ ແລະ ຖາມແອວ ມາວ່າ: ສິ່ງທີ່ທ່ານກ່າວມານີ້ໝາຍຄວາມ ວ່າແນວໃດ, ທີ່ວ່າມະນຸດຈະລຸກຂຶ້ນຈາກ ຄວາມຕາຍ ແລະ ຈະຖືກປ່ຽນຈາກສະ ພາບທີ່ເປັນມະຕະໄປຫາສະພາບທີ່ເປັນ ອະມະຕະ, ວ່າຈິດວິນຍານຈະຕາຍບໍ່ໄດ້ ອີກເລີຍ?

21 ຂໍ້ຄວາມພຣະຄຳພິໝາຍຄວາມວ່າ ແນວໃດທີ່ກ່າວວ່າ ພຣະເຈົ້າໃຫ້ເຄຣຊູບົມ ພ້ອມດ້ວຍດາບທີ່ມີແປວໄຟຍາມຢູ່ທາງ ຕາເວັນອອກຂອງສວນເອເດນ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ ບິດາມານດາຄົນທຳອິດຂອງພວກເຮົາ ເຂົ້າໄປ ແລະ ຮັບສ່ວນໝາກໄມ້ຂອງຕົນ ໄມ້ແຫ່ງຊີວິດ ແລະ ມີຊີວິດຕະຫລອດ ການ? ແລະພວກເຮົາຈຶ່ງເຫັນດັ່ງນັ້ນວ່າ ບໍ່ມີໂອກາດຈະເປັນໄປໄດ້ເລີຍທີ່ເພິ່ນທັງ ສອງຈະມີຊີວິດຢູ່ຕະຫລອດການ.

22 ບັດນີ້ແອວມາກ່າວກັບລາວວ່າ: ນີ້ ຄືເລື່ອງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງຈະອະທິບາຍ

ຢູ່. ບັດນີ້ພວກເຮົາເຫັນວ່າ ອາດາມຕົກ ໂດຍການຮັບສ່ວນໜາກໄມ້ຕ້ອງຫ້າມ ຕາມພຣະຄໍາຂອງພຣະເຈົ້າ; ແລະ ພວກ ເຮົາຈຶ່ງເຫັນດັ່ງນັ້ນວ່າ ໂດຍການຕົກຂອງ ເພິ່ນ, ມະນຸດຊາດທັງປວງຈຶ່ງກັບເປັນຄົນ ຫລົງທາງ ແລະ ຕົກໄປ.

23 ແລະ ບັດນີ້ຈິ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າກ່າ ວກັບພວກເຈົ້າວ່າ ຖ້າຫາກເປັນໄປໄດ້ທີ່ອາ ດາມຈະບໍ່ຮັບສ່ວນກິນ ໝາກໄມ້ຂອງຕົນ ໄມ້ແຫ່ງຊີວິດໃນເວລານັ້ນ, ກໍບໍ່ມີຄວາມ ຕາຍເລີຍ, ແລະ ພຣະຄໍາກໍບໍ່ມີຄວາມ ໝາຍເປັນການເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າເວົ້າຕົວະ, ເພາະພຣະອົງໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າ: ຖ້າຫາກ ເຈົ້າກິນ ເຈົ້າຈະຕາຍຢ່າງແນ່ນອນ.

24 ແລະ ພວກເຮົາເຫັນວ່າ ຄວາມ ຕາຍມາຫາມະນຸດຊາດ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເປັນຄວາມຕາຍທີ່ແອມມິວເລັກເວົ້າເຖິງ, ຊຶ່ງຄືຄວາມຕາຍທາງໂລກ; ເຖິງຢ່າງໃດ ກໍຕາມ ຍັງມີໄລຍະເວລາທີ່ປະທານໃຫ້ ມະນຸດ ຊຶ່ງໃນເວລານັ້ນ ພວກເຂົາຈະ ໄດ້ກັບໃຈ; ດັ່ງນັ້ນ ຊີວິດນີ້ຈຶ່ງມາເປັນ ສະພາບແຫ່ງການທົດລອງ; ເປັນເວລາທີ່ ຕຽມພ້ອມທີ່ຈະພົບພຣະເຈົ້າ; ເປັນເວລາ ທີ່ຕຽມພ້ອມເພື່ອສະພາບອັນບໍ່ຮູ້ຈັກຈົບ ຊຶ່ງພວກເຮົາໄດ້ເວົ້າມາແລ້ວ, ຊຶ່ງຢູ່ຫລັງ ຈາກການຟື້ນຄືນຊີວິດຂອງຄົນຕາຍ.

25 ບັດນີ້, ຖ້າຫາກບໍ່ມີແຜນແຫ່ງການ ໄຖ່ ຊຶ່ງວາງໄວ້ນັບຕັ້ງແຕ່ການວາງຮາກ ຖານຂອງໂລກແລ້ວ, ມັນຈະມີການຟື້ນ ຄືນຊີວິດຂອງຄົນຕາຍບໍ່ໄດ້; ແຕ່ມີແຜນ ແຫ່ງການໄຖ່ວາງໄວ້ ຊຶ່ງຈະເຮັດໃຫ້ເກີດ ການຟື້ນຄືນຊີວິດຂອງຄົນຕາຍຊຶ່ງໄດ້ ກ່າວມາແລ້ວ.

26 ແລະ ບັດນີ້ຈິ່ງເບິ່ງ, ຖ້າຫາກເປັນ ໄປໄດ້ວ່າ ບິດາມານດາຄົນທໍາອິດຂອງ ພວກເຮົາອອກໄປກິນໝາກໄມ້ຈາກຕົ້ນ ໄມ້ແຫ່ງຊີວິດອີກແລ້ວ ທັງສອງກໍຈະ ທຸກທໍລະມານຕະຫລອດການ, ໂດຍບໍ່ມີ ສະພາບການຕຽມ ແລະ ແຜນແຫ່ງການ ໄຖ່ຈະລົ້ມເຫລວໄປ, ແລະ ພຣະຄໍາຂອງ ພຣະເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີຄວາມໝາຍ ແລະ ບໍ່ ເກີດຜົນເລີຍ.

27 ແຕ່ຈິ່ງເບິ່ງ, ມັນບໍ່ໄດ້ເປັນເຊັ່ນນັ້ນ; ແຕ່ກໍານົດໃຫ້ມະນຸດວ່າ ພວກເຂົາຕ້ອງ ຕາຍ; ແລະ ຫລັງຈາກຄວາມຕາຍ, ພວກ ເຂົາຕ້ອງມາຫາການພິພາກສາ, ຊຶ່ງເປັນ ການພິພາກສາອັນດຽວກັບທີ່ພວກເຮົາ ໄດ້ເວົ້າມາ, ຊຶ່ງເປັນບ່ອນສຸດ.

28 ແລະ ຫລັງຈາກພຣະເຈົ້າໄດ້ກໍານົດ ວ່າ ເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ຈະມາເຖິງມະນຸດ, ຈິ່ງເບິ່ງ, ເມື່ອນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງເຫັນວ່າ ສົມຄວນທີ່ມະນຸດຈະຮູ້ກ່ຽວກັບເລື່ອງທີ່ ພຣະອົງກໍານົດໄວ້ໃຫ້ພວກເຂົາ;

29 ດັ່ງນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ສົ່ງທູດລົງມາ ເວົ້າກັບພວກເຂົາ, ຜູ້ທີ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ມະນຸດ ເຫັນລັດສະໝີພາບຂອງພຣະອົງ.

30 ແລະ ນັບແຕ່ເວລານັ້ນມາ ພວກ ເຂົາເລີ່ມເອີ້ນຫາພຣະນາມຂອງພຣະ ອົງ; ດັ່ງນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງກ່າວກັບມະນຸດ, ແລະ ໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້ຈັກແຜນແຫ່ງການ ໄຖ່, ຊຶ່ງຕຽມໄວ້ແລ້ວນັບຕັ້ງແຕ່ການວາງ ຮາກຖານຂອງໂລກ; ແລະ ການນີ້ພຣະ ອົງຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້ຕາມສັດທາ ແລະ ການກັບໃຈຂອງພວກເຂົາ ແລະ ວຽກງານອັນບໍລິສຸດຂອງພວກເຂົາ.

31 ດັ່ງນັ້ນ, ພຣະອົງຈຶ່ງປະທານພຣະ

ບັນຍັດໃຫ້ແກ່ມະນຸດໂດຍໃນຂັ້ນຕົ້ນ
 ພວກເຂົາລ່ວງລະເມີດພຣະບັນຍັດທຳ
 ອິດ ຊຶ່ງກ່ຽວກັບເລື່ອງທີ່ເປັນຂອງທາງ
 ໂລກ, ແລະ ກາຍມາເປັນເໝືອນດັ່ງພຣະ
 ເຈົ້າ, ໂດຍການຮູ້ຈັກຄວາມດີຈາກຄວາມ
 ຊົ່ວ, ເຮັດໃຫ້ຕົກຢູ່ໃນສະພາບທີ່ຈະປະ
 ຕິບັດ ຫລື ຖືກໃຫ້ຢູ່ໃນສະພາບທີ່ຈະກະ
 ທຳຕາມຄວາມປະສົງ ແລະ ຄວາມພໍໃຈ
 ຂອງຕົນເອງ, ບໍ່ວ່າຈະເຮັດຄວາມຊົ່ວ ຫລື
 ເຮັດຄວາມດີ—

32 ດັ່ງນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງປະທານພຣະ
 ບັນຍັດໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ, ຫລັງຈາກເຮັດ
 ໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້ແຜນແຫ່ງການໄຖ່ ເພື່ອ
 ພວກເຂົາຈະບໍ່ເຮັດຄວາມຊົ່ວ, ຊຶ່ງໂທດ
 ຂອງການນີ້ຄືຄວາມຕາຍເທື່ອທີສອງ,
 ຊຶ່ງເປັນຄວາມຕາຍອັນເປັນນິດໃນເລື່ອງ
 ອັນກ່ຽວກັບຄວາມຊອບທຳ; ເພາະແຜນ
 ແຫ່ງການໄຖ່ຈະມີອຳນາດກັບຄົນເຊັ່ນ
 ນັ້ນບໍ່ໄດ້, ເພາະຕາມພຣະກະລຸນາທີ່ຄຸນ
 ອັນເລີດລຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ວຽກງານ
 ແຫ່ງຄວາມຍຸດຕິທຳຈະຖືກທຳລາຍບໍ່
 ໄດ້.

33 ແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເອົັນຫາມະນຸດໃນ
 ພຣະນາມຂອງພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ,
 (ນີ້ແມ່ນແຜນແຫ່ງການໄຖ່ ຊຶ່ງກຳນົດ
 ໄວ້) ໂດຍກ່າວວ່າ: ຖ້າຫາກເຈົ້າຈະກັບ
 ໃຈ ແລະ ບໍ່ເຮັດໃຈແຂງກະດ້າງ, ເມື່ອນັ້ນ
 ເຮົາຈະເມດຕາເຈົ້າ ໂດຍທາງພຣະບຸດ
 ອົງດຽວທີ່ຖືກຳເນີດຈາກເຮົາ;

34 ສະນັ້ນ, ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ກັບໃຈ ແລະ
 ບໍ່ເຮັດໃຈແຂງກະດ້າງ, ເຂົາຈະມີສິດທິ
 ໃນຄວາມເມດຕາໂດຍທາງພຣະບຸດອົງ
 ດຽວທີ່ຖືກຳເນີດຈາກເຮົາໄປສູ່ການປົດ

ບາບຂອງເຂົາ; ແລະ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນຈະ
 ເຂົ້າມາໃນທີ່ພັກຂອງເຮົາ.

35 ແລະ ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ຈະເຮັດໃຈແຂງ
 ກະດ້າງ ແລະ ຈະເຮັດຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ
 ແລ້ວ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາສາບານໃນຄວາມ
 ຄຽດແຄ້ນຂອງເຮົາວ່າ ເຂົາຈະເຂົ້າມາໃນ
 ທີ່ພັກຂອງເຮົາບໍ່ໄດ້.

36 ແລະ ບັດນີ້, ພີ່ນ້ອງຂອງຂ້າພະ
 ເຈົ້າ, ຈົ່ງເບິ່ງ ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກ
 ເຈົ້າວ່າ ຖ້າຫາກພວກເຈົ້າຈະເຮັດໃຈ
 ແຂງກະດ້າງ ພວກເຈົ້າຈະເຂົ້າໄປໃນທີ່
 ພັກຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້; ດັ່ງນັ້ນ ຄວາມ
 ຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຈົ້າຈະທ້າທາຍພຣະ
 ອົງຈົນພຣະອົງສົ່ງພຣະພິໂລດຂອງພຣະ
 ອົງລົງມາເທິງພວກເຈົ້າເໝືອນດັ່ງການ
 ທ້າທາຍເທື່ອທຳອິດ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຕາມ
 ພຣະຄຳຂອງພຣະອົງນັ້ນ ການທ້າທາຍ
 ເທື່ອສຸດທ້າຍກໍເໝືອນດັ່ງການທ້າທາຍ
 ເທື່ອທຳອິດ, ມັນຈະເປັນຄວາມພິນາດ
 ອັນເປັນນິດຂອງຈິດວິນຍານຂອງພວກ
 ເຈົ້າ; ສະນັ້ນ, ຕາມພຣະຄຳຂອງພຣະອົງ,
 ຄວາມຕາຍເທື່ອສຸດທ້າຍກໍເໝືອນດັ່ງ
 ຄວາມຕາຍເທື່ອທຳອິດ.

37 ແລະ ບັດນີ້, ພີ່ນ້ອງຂອງຂ້າພະ
 ເຈົ້າ, ເມື່ອເຫັນວ່າພວກເຮົາຮູ້ຈັກເລື່ອງ
 ເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ, ແລະ ມັນເປັນຄວາມ
 ຈິງ, ຈົ່ງຂໍໃຫ້ພວກເຮົາກັບໃຈ ແລະ ບໍ່
 ເຮັດໃຈແຂງກະດ້າງອີກຕໍ່ໄປ, ວ່າພວກ
 ເຮົາຈະບໍ່ທ້າທາຍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງ
 ເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ ຈົນວ່າພຣະ
 ອົງສົ່ງພຣະພິໂລດຂອງພຣະອົງລົງມາ
 ເທິງພວກເຮົາ; ໃນພຣະບັນຍັດທີສອງ
 ຂອງພຣະອົງ ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ປະທານໃຫ້

ແກ່ພວກເຮົາ; ແຕ່ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າໄປ
ໃນທີ່ພັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ຊຶ່ງຕຽມໄວ້ຕາມ
ຄໍາຂອງພຣະອົງເຖິດ.

ບົດທີ 13

ພວກຜູ້ຊາຍຖືກເອີ້ນໃຫ້ເປັນມະຫາ
ປະໂລຫິດຍ້ອນສັດທາອັນຍິ່ງໃຫຍ່
ແລະ ວຽກງານດີຂອງເຂົາເຈົ້າ—ເຂົາ
ເຈົ້າສິດສອນພຣະບັນຍັດ—ຜ່ານຄວາມ
ຊອບທໍາ ເຂົາເຈົ້າຖືກເຮັດໃຫ້ສັກສິດ
ແລະ ເຂົ້າໄປໃນທີ່ປະທັບຂອງພຣະຜູ້
ເປັນເຈົ້າ—ເມນຕີເສເດັກເປັນຜູ້ໜຶ່ງໃນ
ພວກນີ້—ເຫລົ່າທູດປະກາດຂ່າວອັນໜ້າ
ຊື່ນຊົມທົ່ວແຜ່ນດິນ—ພວກເພິ່ນຈະເປີດ
ເຜີຍການສະເດັດມາອັນແທ້ຈິງຂອງພຣະ
ຄຣິດ. ປະມານ 82 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ອີກເທື່ອໜຶ່ງ, ພີ່ນ້ອງຂອງ
ຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຢາກໃຫ້ພວກ
ທ່ານລະນຶກເຖິງເວລາທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນ
ເຈົ້າໄດ້ປະທານພຣະບັນຍັດເຫລົ່ານີ້
ໃຫ້ແກ່ລູກຫລານຂອງພຣະອົງ; ແລະ
ຂ້າພະເຈົ້າຢາກໃຫ້ພວກທ່ານຈື່ຈໍາໄວ້
ວ່າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງປະ
ໂລຫິດຕາມຖານະອັນສັກສິດຂອງພຣະ
ອົງ ຊຶ່ງເປັນໄປຕາມຖານະຂອງພຣະບຸດ
ຂອງພຣະອົງ ເພື່ອສິດສອນສິ່ງເຫລົ່ານີ້
ໃຫ້ແກ່ຜູ້ຄົນ.

2 ແລະ ປະໂລຫິດເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ຮັບ
ການແຕ່ງຕັ້ງຕາມຖານະຂອງພຣະບຸດ
ຂອງພຣະອົງ, ຕາມວິທີນັ້ນຜູ້ຄົນຈະໄດ້
ຮູ້ຈັກວ່າ ໂດຍວິທີໃດທີ່ຈະລະນຶກຫາ
ພຣະບຸດຂອງພຣະອົງເພື່ອການໄຖ່.

3 ແລະ ນີ້ຄືວິທີຕາມທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບ
ການແຕ່ງຕັ້ງ—ໂດຍທີ່ຖືກເອີ້ນ ແລະ ຖືກ
ຕຽມໄວ້ນັບຕັ້ງແຕ່ການວາງຮາກຖານຂອງ
ໂລກຕາມຄວາມຮູ້ລ່ວງໜ້າຂອງພຣະ
ເຈົ້າ, ອັນເນື່ອງມາຈາກສັດທາອັນແຮງກ້າ
ແລະ ວຽກງານດີຂອງພວກເຂົາ; ໂດຍທີ່
ໃນຕອນທໍາອິດຖືກປະປອຍໄວ້ໃຫ້ເລືອກ
ເອົາຄວາມດີ ຫລື ຄວາມຊົ່ວ; ດັ່ງນັ້ນ ໂດຍ
ທີ່ພວກເຂົາເລືອກເອົາຄວາມດີ, ແລະ ໃຊ້
ສັດທາຢາງລົ້ນເຫລືອ, ຈຶ່ງໄດ້ຖືກເອີ້ນ
ໃຫ້ຮັບຕໍາແໜ່ງອັນສັກສິດ, ແທ້ຈິງແລ້ວ,
ດ້ວຍຕໍາແໜ່ງອັນສັກສິດນັ້ນທີ່ໄດ້ຕຽມໄວ້
ພ້ອມກັນ, ແລະ ຕາມການໄຖ່ທີ່ໄດ້ຕຽມໄວ້
ສໍາລັບຄົນເຊັ່ນນັ້ນຄືກັນ.

4 ແລະ ພວກເຂົາຖືກເອີ້ນໃຫ້ຮັບຕໍາ
ແໜ່ງອັນສັກສິດນີ້ ເປັນຍ້ອນສັດທາ
ອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພວກເຂົາ, ໃນຂະນະ
ທີ່ຄົນອື່ນບໍ່ຍອມຮັບເອົາພຣະວິນຍານ
ຂອງພຣະເຈົ້າ ເນື່ອງຈາກວ່າຄວາມແຂງ
ກະດ້າງຂອງໃຈຂອງພວກເຂົາ ແລະ
ຄວາມມືດດັບຂອງຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາ,
ຖ້າຫາກພວກເຂົາບໍ່ເປັນໄປແນວນີ້ແລ້ວ
ພວກເຂົາກໍຈະມີສິດຫລາຍຄືກັນກັບ
ພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາ.

5 ຫລືວ່າໂດຍສະຫລຸບແລ້ວ ໃນຕອນ
ທໍາອິດພວກເຂົາກໍຢູ່ໃນຖານະດຽວກັນ
ກັບພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາ; ການເອີ້ນ
ທີ່ສັກສິດນີ້ຈຶ່ງຖືກຕຽມໄວ້ດັ່ງນັ້ນນັບຕັ້ງ
ແຕ່ການວາງຮາກຖານຂອງໂລກສໍາລັບ
ຄົນເຊັ່ນນັ້ນທີ່ບໍ່ເຮັດໃຈແຂງກະດ້າງ,
ໂດຍໃນ ແລະ ຜ່ານການຊົດໃຊ້ແທນ
ຂອງພຣະບຸດອົງດຽວທີ່ຖືກໍາເນີດຜູ້ຊຶ່ງໄດ້
ຖືກຕຽມໄວ້—

6 ແລະ ໂດຍທີ່ໄດ້ຮັບການເອີ້ນ ໂດຍການເອີ້ນອັນສັກສິດນີ້, ແລະ ຖືກແຕ່ງຕັ້ງສູ່ຖານະປະໂລຫິດຊັ້ນສູງແຫ່ງຖານະອັນສັກສິດຂອງພຣະເຈົ້າ ເພື່ອສິດສອນພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງໃຫ້ລູກຫລານມະນຸດ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ເຂົ້າໄປໃນທີ່ພັກຂອງພຣະອົງຄືກັນ—

7 ຖານະປະໂລຫິດຊັ້ນສູງນີ້ເປັນໄປຕາມຖານະຂອງພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ, ຊຶ່ງຖານະນີ້ເປັນມານັບຕັ້ງແຕ່ການວາງຮາກຖານຂອງໂລກ; ຫລື ອີກປະການໜຶ່ງ, ບໍ່ມີການເລີ່ມຕົ້ນຂອງມື້ ຫລື ບ່ອນຈົບຂອງປີເລີຍ, ໂດຍຖືກຕຽມໄວ້ຈາກນິລັນດອນຫາຕະຫລອດຊົ່ວນິລັນດອນຕາມຄວາມຮູ້ລ່ວງໜ້າໃນທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຂອງພຣະອົງ—

8 ບັດນີ້ພວກເຂົາຖືກແຕ່ງຕັ້ງຕາມວິທີນີ້—ໂດຍຖືກເອີ້ນໃຫ້ຮັບຕຳແໜ່ງອັນສັກສິດ, ແລະ ຖືກແຕ່ງຕັ້ງດ້ວຍວິທີການອັນສັກສິດ, ແລະ ຮັບເອົາຖານະປະໂລຫິດຊັ້ນສູງແຫ່ງຖານະອັນສັກສິດ, ຊຶ່ງຕຳແໜ່ງພິທີການ ແລະ ຖານະປະໂລຫິດຊັ້ນສູງນີ້ບໍ່ມີການເລີ່ມຕົ້ນ ຫລື ບ່ອນຈົບ—

9 ພວກນີ້ຈຶ່ງກັບກາຍມາເປັນມະຫາປະໂລຫິດຕະຫລອດໄປຕາມຖານະຂອງພຣະບຸດອົງດຽວທີ່ຖືກກຳເນີດຈາກພຣະບິດາ, ຜູ້ທີ່ບໍ່ມີການເລີ່ມຕົ້ນຂອງມື້ ຫລື ບ່ອນຈົບຂອງປີຜູ້ເຕັມປຽມໄປດ້ວຍພຣະຄຸນ, ຄວາມສະເໝີພາບ, ແລະ ຄວາມຈິງ. ແລະ ເປັນດັ່ງນັ້ນ. ອາແມນ.

10 ບັດນີ້, ດັ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າມາແລ້ວກ່ຽວກັບຖານະອັນສັກສິດ ຫລື

ຖານະປະໂລຫິດຊັ້ນສູງນີ້, ໄດ້ມີຫລາຍຄົນທີ່ໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງ ແລະ ກາຍມາເປັນມະຫາປະໂລຫິດຂອງພຣະເຈົ້າ; ແລະ ເປັນຍ້ອນສັດທາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ການກັບໃຈ, ແລະ ຄວາມຊອບທຳຂອງເຂົາເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຂົາເຈົ້າຈຶ່ງເລືອກທີ່ຈະກັບໃຈ ແລະ ກະທຳໃນສິ່ງທີ່ຊອບທຳ ແທນທີ່ຈະເລືອກເອົາຄວາມຕາຍ;

11 ດັ່ງນັ້ນ ເຂົາເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຖືກເອີ້ນຕາມຖານະອັນສັກສິດນີ້ ແລະ ຖືກເຮັດໃຫ້ສັກສິດ, ແລະ ອາພອນຂອງເຂົາເຈົ້າຖືກລ້າງໃຫ້ຂາວສະອາດແລ້ວໂດຍໂລຫິດຂອງລູກແກະ.

12 ບັດນີ້ຫລັງຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າສັກສິດ, ເຮັດໃຫ້ອາພອນຂອງເຂົາເຈົ້າຂາວສະອາດບໍລິສຸດ ແລະ ປາດສະຈາກມົນທົນຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຂົາເຈົ້າຈຶ່ງເບິ່ງບາບບໍ່ໄດ້ ນອກຈາກຈະມີແຕ່ຄວາມກຽດຊັງມັນເທົ່ານັ້ນ; ແລະ ມີຄົນຢ່າງຫລວງຫລາຍທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດ ແລະ ເຂົ້າໄປໃນທີ່ພັກຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ.

13 ແລະ ບັດນີ້, ພື້ນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຢາກໃຫ້ພວກທ່ານຖ່ອມຕົວຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ນຳຜົນທີ່ສົມກັບການກັບໃຈອອກມາ, ເພື່ອພວກທ່ານຈະໄດ້ເຂົ້າໄປໃນທີ່ພັກແຫ່ງນັ້ນ.

14 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈົ່ງຖ່ອມຕົວຄືກັນກັບຜູ້ຄົນໃນເວລາຂອງເມນຄີເສເດັກ, ຜູ້ເປັນມະຫາປະໂລຫິດຜູ້ໜຶ່ງຕາມຖານະດຽວກັນນີ້ ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າເຖິງ, ຜູ້ທີ່ໄດ້

ຮັບຖານະປະໂລຫິດຊັ້ນສູງໄວ້ກັບຕົວຕະຫລອດໄປ.

15 ແລະ ແມ່ນເມນຄີເສເດັກຜູ້ດຽວກັນນີ້ທີ່ອັບຣາຮາມຈ່າຍສ່ວນສິບໃຫ້; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ອັບຣາຮາມບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາກໍໄດ້ຈ່າຍສ່ວນສິບໃຫ້ ຊຶ່ງເປັນໜຶ່ງສ່ວນສິບຂອງທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ເພິ່ນເປັນເຈົ້າຂອງ.

16 ແລະ ພິທີການເຫລົ່ານີ້ມີກຳນົດໄວ້ຕາມນີ້, ເພື່ອໂດຍວິທີນີ້ຜູ້ຄົນຈະໄດ້ລະນຶກຫາພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ຊຶ່ງເປັນແບບໜຶ່ງຂອງຖານະຂອງພຣະອົງ, ຫລື ເປັນຖານະຂອງພຣະອົງ, ແລະ ນີ້ກໍເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ລະນຶກຫາພຣະອົງເພື່ອການບົດບາບຂອງພວກເຂົາ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ເຂົ້າໄປໃນທີ່ພັກຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

17 ບັດນີ້ເມນຄີເສເດັກຜູ້ນີ້ ເປັນກະສັດປົກຄອງແຜ່ນດິນຊາເລັມ; ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນເກັ່ງກ້າໃນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມໜ້າກຽດຊັງ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາຫລົງທາງໄປໝົດ; ພວກເຂົາເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທຸກຢ່າງ;

18 ແຕ່ວ່າເມນຄີເສເດັກໄດ້ສະແດງສັດທາອັນແຮງກ້າ ແລະ ໄດ້ຮັບໜ້າທີ່ຂອງຖານະປະໂລຫິດຊັ້ນສູງ ຕາມຖານະອັນສັກສິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ໄດ້ສິດສອນເຖິງການກັບໃຈໃຫ້ແກ່ຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນ. ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາໄດ້ກັບໃຈ; ແລະ ເມນຄີເສເດັກໄດ້ສະຖາປະນາສັນຕິສຸກຂຶ້ນໃນແຜ່ນດິນໃນເວລາຂອງເພິ່ນ; ດັ່ງນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງຖືກເອີ້ນວ່າເຈົ້າຊາຍແຫ່ງສັນຕິສຸກ, ເພາະວ່າເພິ່ນເປັນກະສັດຂອງ

ຊາເລັມ; ແລະ ເພິ່ນໄດ້ປົກຄອງພາຍໃຕ້ບົດາຂອງເພິ່ນ.

19 ແລະ ບັດນີ້ມີຫລາຍຄົນກ່ອນເພິ່ນ, ແລະ ມີຫລາຍຄົນຫລັງຈາກເພິ່ນນຳອີກ, ແຕ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າເພິ່ນ; ດັ່ງນັ້ນ, ຜູ້ຄົນຈຶ່ງກ່າວເຖິງເພິ່ນເລື້ອຍໆ ໂດຍສະເພາະ.

20 ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຢາກທົບທວນເລື່ອງນີ້ອີກ; ເພາະສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າໄວ້ນັ້ນພຽງພໍແລ້ວ. ຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະຄຳພີຢູ່ຕໍ່ໜ້າພວກທ່ານ; ຖ້າຫາກພວກທ່ານຈະບົດເບືອນມັນ; ມັນກໍຈະເປັນໄປເພື່ອຄວາມພິນາດຂອງພວກທ່ານເອງ.

21 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເມື່ອແອວມາກ່າວຄຳເວົ້າເຫລົ່ານີ້ກັບພວກເຂົາແລ້ວ, ເພິ່ນໄດ້ເດີນອອກໄປຫາພວກເຂົາ ແລະ ຮ້ອງຂຶ້ນດ້ວຍສຽງອັນດັງ, ມີຄຳວ່າ: ບັດນີ້ເຖິງເວລາແລ້ວທີ່ຈະກັບໃຈ, ເພາະວ່າວັນແຫ່ງຄວາມລອດມາໃກ້ແລ້ວ;

22 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ສຸລະສຽງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊຶ່ງອອກຈາກປາກຂອງເຫລົ່າທູດໄດ້ປະກາດເລື່ອງນີ້ແກ່ທຸກປະຊາຊາດ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ໄດ້ປະກາດເລື່ອງນີ້ເພື່ອພວກເຂົາຈະມີຂ່າວອັນໜ້າຊື່ນຊົມແຫ່ງຄວາມສຸກ; ແທ້ຈິງແລ້ວ ພຣະອົງໄດ້ແຜ່ຂ່າວອັນໜ້າຊື່ນຊົມໄປໃນບັນດາຜູ້ຄົນທັງໝົດຂອງພຣະອົງ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ໄປເຖິງຄົນທີ່ໄດ້ແຕກພັດພາກຈາກກັນໄປທົ່ວຜືນແຜ່ນດິນໂລກ; ສະນັ້ນ ຂ່າວອັນໜ້າຊື່ນຊົມນີ້ມາຮອດພວກເຮົາແລ້ວ.

23 ແລະ ເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກແກ່ພວກເຮົາດ້ວຍຄວາມເວົ້າອັນງ່າຍໆ ເພື່ອ

ພວກເຮົາຈະບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈຜິດ; ເພື່ອພວກເຮົາຈະບໍ່ເຮັດຜິດ ແລະ ນີ້ກໍເພາະວ່າ ການເປັນຄົນຊັດເຊພະເນຈອນຂອງພວກເຮົາໄປໃນແຜ່ນດິນແປກໆ; ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຮົາຈຶ່ງເປັນທີ່ໂປດປານຂອງພຣະອົງ, ເພາະວ່າພວກເຮົາມີຂ່າວອັນໜ້າຊື່ນຊົມເຫລົ່ານີ້ທີ່ຈະປະກາດຕໍ່ທຸກຄົນພວກເຮົາທົ່ວທຸກແຫ່ງໃນທຸກສ່ວນຂອງສວນອະນຸຸນຂອງພວກເຂົາ.

24 ເພາະຈຶ່ງເບິ່ງ, ເຫລົ່າທູດກຳລັງປະກາດເລື່ອງນີ້ຕໍ່ຫລາຍຄົນໃນແຜ່ນດິນຂອງພວກເຮົາ; ແລະ ນີ້ກໍເພື່ອຈຸດປະສົງໃນການຕຽມໃຈຂອງລູກຫລານມະນຸດທີ່ຈະຮັບພຣະຄຳຂອງພຣະອົງໃນເວລາທີ່ພຣະອົງສະເດັດມາໃນລັດສະໝີພາບຂອງພຣະອົງ.

25 ແລະ ບັດນີ້ພວກເຮົາພຽງແຕ່ຄອຍພັງຂ່າວອັນໜ້າປີຕິຍິນດີເລື່ອງການສະເດັດມາຂອງພຣະອົງທີ່ປະກາດແກ່ພວກເຮົາໂດຍປາກຂອງທູດເພາະວ່າເວລາຈະມາເຖິງແລ້ວ; ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຮູ້ຈັກວ່າໄວປານໃດ. ຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ມັນເປັນໄປໃນວັນເວລາຂອງຂ້າພະເຈົ້າເຖິດ; ແຕ່ວ່າມັນຈະຊ້າ ຫລື ໄວພຽງໃດນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈະປີຕິຍິນດີໃນເລື່ອງນີ້.

26 ແລະ ມັນຈະເປັນທີ່ຮູ້ຈັກແກ່ຄົນຊອບທຳ ແລະ ຜູ້ບໍລິສຸດ ໂດຍປາກຂອງທູດໃນເວລາແຫ່ງການສະເດັດມາຂອງພຣະອົງ, ເພື່ອໃຫ້ຄຳເວົ້າຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາສຳເລັດ, ຕາມເລື່ອງທີ່ເຂົາເຈົ້າເວົ້າໄວ້ກ່ຽວກັບພຣະອົງ, ຊຶ່ງເປັນໄປຕາມວິນຍານແຫ່ງ

ການທຳນາຍຊຶ່ງຢູ່ກັບພວກເພິ່ນ ໃນເວລານັ້ນ.

27 ແລະ ບັດນີ້, ພີ່ນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າປາຖະໜາຈາກສ່ວນເລິກທີ່ສຸດຂອງໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ດ້ວຍຄວາມເປັນຫວ່ງຢາງໃຫຍ່ຫລວງຈົນເຖິງຄວາມເຈັບປວດ ໃຫ້ພວກທ່ານພັງຄຳຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ປະຖົມບາບຂອງພວກທ່ານເຖິດ, ແລະ ຢ່າເລື່ອນວັນແຫ່ງການກັບໃຈຂອງພວກທ່ານເລີຍ;

28 ແຕ່ໃຫ້ພວກທ່ານຖ່ອມຕົວຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ເອີ້ນຫາພຣະນາມອັນສັກສິດຂອງພຣະອົງ, ແລະ ເຝົ້າເບິ່ງ ແລະ ອະທິຖານສະເໝີ, ເພື່ອພວກທ່ານຈະບໍ່ຖືກລ້ຽງຈົນເກີນກວ່າທີ່ພວກທ່ານຈະອົດທົນໄດ້, ແລະ ຖືກພຣະວິນຍານອັນສັກສິດນຳພາໄປເພື່ອກາຍເປັນຄົນຖ່ອມຕົວ, ອ່ອນໂຍນ, ສອນງ່າຍ, ອົດທົນ, ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມອົດກັ້ນອັນຍາວນານ;

29 ໂດຍມີສັດທາໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ມີຄວາມຫວັງວ່າ ພວກທ່ານຈະໄດ້ຮັບຊີວິດນິລັນດອນ; ມີຄວາມຮັກຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢູ່ໃນໃຈຂອງພວກທ່ານສະເໝີ, ເພື່ອພວກທ່ານຈະໄດ້ຖືກຍົກຂຶ້ນໃນວັນສຸດທ້າຍ ແລະ ເຂົ້າໄປໃນທີ່ພັກຂອງພຣະອົງ.

30 ແລະ ຂໍໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງປະທານການກັບໃຈໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານດ້ວຍເຖິດ, ເພື່ອພວກທ່ານຈະບໍ່ເອົາພຣະພິໂລດຂອງພຣະອົງລົງມາເທິງພວກທ່ານ, ເພື່ອພວກທ່ານຈະບໍ່ຖືກມັດດ້ວຍສາຍໂສ້

ແຫ່ງນະລິກ, ເພື່ອພວກທ່ານຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມເຈັບປວດຈາກຄວາມຕາຍເທື່ອທີສອງ.

31 ແລະ ແອວມາໄດ້ເວົ້າຂໍຄວາມອື່ນໆອີກຢ່າງຍືດຍາວກັບຜູ້ຄົນຊຶ່ງບໍ່ໄດ້ບັນທຶກໄວ້ໃນໜັງສືເຫລັ້ມນີ້.

ບົດທີ 14

ແອວມາກັບແອມມິວເລັກຖືກຄຸມຂັງ ແລະ ຖືກຂັງຕີ—ຜູ້ທີ່ເຊື່ອຖື ແລະ ພຣະຄຳພີອັນສັກສິດຂອງພວກເຂົາຖືກເຜົາດ້ວຍໄຟ—ຄົນທີ່ຕາຍຍ້ອນຄວາມເຊື່ອເຫລົ່ານັ້ນຖືກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຮັບໄວ້ໃນລັດສະໝີພາບ—ຝາຄຸກແຍກອອກ ແລະ ພັງລົງ—ແອວມາກັບແອມມິວເລັກຖືກບົດປ່ອຍ, ແລະ ພວກທີ່ກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງພວກເພິ່ນໄດ້ຖືກຂ້າຕາຍ. ປະມານ 82-81 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນ ຫລັງຈາກແອວມາເວົ້າກັບຜູ້ຄົນຈິບລົງແລ້ວຫລາຍຄົນໃນພວກເຂົາໄດ້ເຊື່ອຖືໃນຄຳເວົ້າຂອງເພິ່ນ, ແລະ ກັບໃຈ, ແລະ ເລີ່ມຄົ້ນຄວ້າພຣະຄຳພີ.

2 ແຕ່ວ່າຄົນສ່ວນຫລາຍໃນພວກນີ້ປາຖະໜາຈະທຳລາຍແອວມາກັບແອມມິວເລັກ; ເພາະວ່າພວກເຂົາຄຽດໃຫ້ແອວມາ, ເພາະຄວາມແຈ້ມແຈ້ງຂອງຄຳເວົ້າຂອງເພິ່ນທີ່ເວົ້າກັບຊີເອສຣອມ; ແລະ ພວກເຂົາເວົ້າອີກວ່າ ແອມມິວເລັກຕົວະພວກເຂົາ ແລະ ໝິ່ນປະໝາດກົດໝາຍພ້ອມທັງທະນາຍຄວາມ ແລະ ຜູ້ຕັດສິນຂອງພວກເຂົານຳອີກ.

3 ແລະ ພວກເຂົາຄຽດແຄ້ນໃຫ້ແອວມາກັບແອມມິວເລັກ; ແລະ ເພາະວ່າພວກເພິ່ນໃຫ້ຖ້ອຍຄຳຢ່າງແຈ້ມແຈ້ງ ພ້ອງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາຈຶ່ງພະຍາຍາມກຳຈັດພວກເພິ່ນຢ່າງລັບໆ.

4 ແຕ່ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຮັດແນວນັ້ນ; ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ຈັບ ແລະ ມັດພວກເພິ່ນໄວ້ດ້ວຍເຊືອກທີ່ໝັ້ນ, ແລະ ເອົາພວກເພິ່ນໄປຢູ່ຕໍ່ໜ້າຜູ້ຕັດສິນຂອງແຜ່ນດິນ.

5 ແລະ ຜູ້ຄົນໄດ້ອອກໄປເປັນພະຍານພ້ອງພວກເພິ່ນ—ໃຫ້ການວ່າ ພວກເພິ່ນໄດ້ໝິ່ນປະໝາດກົດໝາຍ, ທະນາຍຄວາມ, ແລະ ຜູ້ຕັດສິນຂອງແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ໃຫ້ຖ້ອຍຄຳວ່າມີພຣະເຈົ້າແຕ່ພຽງອົງດຽວ, ແລະວ່າພຣະອົງຈະສົ່ງພຣະບຸດຂອງພຣະອົງມາໃນບັນດາຜູ້ຄົນ, ແຕ່ວ່າພຣະອົງຈະບໍ່ຊ່ອຍພວກເຂົາໃຫ້ລອດ; ແລະ ຜູ້ຄົນໃຫ້ຖ້ອຍຄຳກ່າວໂທດແອວມາກັບແອມມິວເລັກຫລາຍແນວ. ບັດນີ້ເລື່ອງລາວໄດ້ເກີດຂຶ້ນຢູ່ຕໍ່ໜ້າຫົວໜ້າຜູ້ຕັດສິນຂອງແຜ່ນດິນ.

6 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຊີເອສຣອມແປກໃຈໃນຄຳເວົ້າເຫລົ່ານັ້ນ; ແລະ ລາວກໍຮູ້ຈັກກ່ຽວກັບຄວາມມືດມົວຂອງຈິດໃຈນຳອີກ, ຊຶ່ງລາວພາໃຫ້ເກີດຂຶ້ນໃນບັນດາຜູ້ຄົນໂດຍການຕົວະຍົວະຂອງລາວ; ແລະ ຈິດວິນຍານຂອງລາວເລີ່ມທໍລະມານພາຍໃຕ້ການສຳນຶກໃນຄວາມຜິດຂອງຕົນເອງ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ລາວເລີ່ມຖືກລ້ອມໄວ້ດ້ວຍຄວາມເຈັບປວດຂອງນະລິກ.

7 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ລາວເລີ່ມຮ້ອງຂໍຕໍ່ຜູ້ຄົນ, ມີຄວາມວ່າ: ຈົ່ງ ເບິ່ງຂ້າພະເຈົ້າເປັນຄົນຜິດ, ແລະ ພວກ ເພິ່ນບໍ່ມີມິນທິນຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ ເລີຍ. ແລະ ລາວເລີ່ມແກ້ຄໍາເວົ້າແທນ ພວກເພິ່ນນັບຕັ້ງແຕ່ເວລານັ້ນໄປ; ແຕ່ ວ່າຄົນທັງຫລາຍໝື່ນປະໝາດລາວ, ໂດຍກ່າວວ່າ: ເຈົ້າຖືກຜິດເຂົ້າສິງແລ້ວບໍ່? ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຖິ້ມນໍ້າລາຍໃສ່ລາວ, ແລະ ຂັບໄລ່ລາວອອກໄປຈາກບັນດາ ພວກເຂົາພ້ອມທັງທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນຄໍາ ເວົ້າຂອງແອວມາກັບແອມມິວເລັກ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຂັບໄລ່ຄົນພວກນັ້ນອອກ ໄປ, ແລະ ໄດ້ສົ່ງຄົນໄປແກວ່ງກ້ອນທິນ ໃສ່ພວກເຂົາ.

8 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ນໍາເອົາເມຍ ແລະ ລູກງຂອງພວກເຂົາມາໂຮມກັນ, ແລະ ຜູ້ ໃດກໍຕາມທີ່ເຊື່ອຖື ຫລື ຖືກສອນໃຫ້ເຊື່ອ ພຣະຄໍາຂອງພຣະເຈົ້າ ພວກເຂົາກໍໃຫ້ ໂຍນຄົນເຫລົ່ານັ້ນເຂົ້າກອງໄຟ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ນໍາເອົາບັນທຶກຂອງພວກ ເຂົາມາ, ຊຶ່ງປະກອບດ້ວຍພຣະຄໍາພິ ສັກສິດ ແລະ ໂຍນມັນເຂົ້າໃນກອງໄຟ ນໍາອີກ, ເພື່ອມັນຈະໄດ້ໄໝ້ ແລະ ພິນາດ ໄປດ້ວຍໄຟ.

9 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກເຂົາໄດ້ນໍາເອົາແອວມາກັບແອມມິວ ເລັກອອກໄປບ່ອນເຜົາຄົນທີ່ເຊື່ອຖື, ເພື່ອ ພວກເພິ່ນຈະໄດ້ເຫັນຄວາມພິນາດຂອງ ຄົນພວກນັ້ນທີ່ຖືກເຜົາດ້ວຍໄຟ.

10 ແລະ ເວລາທີ່ແອມມິວເລັກເຫັນ ຄວາມເຈັບປວດຂອງພວກແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍທີ່ກໍາລັງຖືກໄຟໄໝ້, ລາວກໍມີ

ຄວາມເຈັບປວດຫລາຍ; ແລະ ລາວໄດ້ ເວົ້າກັບແອວມາວ່າ: ພວກເຮົາຈະເບິ່ງ ພາບອັນເປັນຕາຢ້ານນີ້ໄດ້ແນວໃດ? ດັ່ງນັ້ນ ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາເດີນອອກໄປ ແລະ ໃຊ້ອໍານາດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນພວກ ເຮົາ, ແລະ ຊ່ອຍເຫລືອພວກເຂົາໃຫ້ພົ້ນ ຈາກແປວໄຟເສຍເຖິດ.

11 ແຕ່ແອວມາກ່າວກັບແອມມິວເລັກ ວ່າ: ພຣະວິນຍານໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະ ເຈົ້າວ່າ ບໍ່ຕ້ອງເດີນຂອງຂ້າພະເຈົ້າອອກ ໄປ; ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຮັບ ເອົາພວກເຂົາຂຶ້ນໄປຫາພຣະອົງແລ້ວໃນ ລັດສະໝີພາບ; ແລະ ພຣະອົງໄດ້ຍອມ ໃຫ້ພວກເຂົາເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເພື່ອວ່າໃຫ້ ຄົນອື່ນໆເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານີ້ກັບພວກເຂົາ ຕາມຄວາມແຂງກະດ້າງຂອງໃຈຂອງ ພວກເຂົາ, ເພື່ອການຕັດສິນຊຶ່ງພຣະອົງ ຈະໃຫ້ມີກັບພວກເຂົາໃນພຣະພິໂລດ ຂອງພຣະອົງຈະທ່ຽງທໍາ; ແລະ ເລືອດ ຂອງຜູ້ບໍລິສຸດຈະຍືນເປັນພະຍານຟ້ອງ ພວກເຂົາ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາຈະ ຮ້ອງຢາງສຸດກໍາລັງເພື່ອຟ້ອງພວກເຂົາ ໃນວັນສຸດທ້າຍ.

12 ແລະ ບັດນີ້ແອມມິວເລັກເວົ້າກັບ ແອວມາວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ, ບາງທີພວກເຂົາ ອາດຈະເຜົາພວກເຮົາຄືກັນ.

13 ແລະ ແອວມາເວົ້າວ່າ: ຂໍໃຫ້ເປັນ ໄປຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເຖິດ. ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ວຽກງານຂອງພວກ ເຮົາຍັງບໍ່ທັນສໍາເລັດເທື່ອ; ສະນັ້ນ ພວກ ເຂົາຈະບໍ່ເຜົາພວກເຮົາອອກ.

14 ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນ ຄື ເມື່ອຮ່າງກາຍຂອງຜູ້ທີ່ຖືກໂຍນເຂົ້າ

ໃນໄຟພ້ອມທັງບັນທຶກ ຊຶ່ງຖືກເຂົ້າໄປ
 ພ້ອມກັບພວກເຂົາຖືກໄຟໄໝ້ໝົດແລ້ວ,
 ຫົວໜ້າຜູ້ຕັດສິນຂອງແຜ່ນດິນໄດ້ມາ
 ຍືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າແອວມາກັບແອມມິວເລັກ,
 ຂະນະທີ່ພວກເພິ່ນຖືກມັດຢູ່; ແລະ ເພິ່ນ
 ໄດ້ຕົບໜ້າພວກເພິ່ນດ້ວຍມືຂອງເພິ່ນ
 ແລະ ເວົ້າກັບພວກເພິ່ນວ່າ: ຫລັງຈາກ
 ພວກເຈົ້າເຫັນສິ່ງນີ້ແລ້ວ, ພວກເຈົ້າຍັງ
 ຈະສອນຜູ້ຄົນພວກນີ້ອີກບໍ່ ຊຶ່ງພວກເຂົາ
 ຈະຖືກໂຍນເຂົ້າໄປໃນທະເລໄຟ ແລະ
 ມາດ?

15 ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຈົ້າເຫັນວ່າຕົນເອງ
 ບໍ່ມີອຳນາດທີ່ຈະຊ່ອຍເຫລືອຜູ້ທີ່ຖືກ
 ໂຍນເຂົ້າໄປໃນໄຟນັ້ນ; ທັງພຣະເຈົ້າກໍບໍ່
 ຊ່ອຍພວກເຂົາທັງໆທີ່ພວກເຂົາມີສັດທາ
 ເໝືອນພວກເຈົ້າ. ແລະ ຜູ້ຕັດສິນໄດ້ຕົບ
 ໜ້າພວກເພິ່ນອີກ, ແລະ ຖາມວ່າ: ພວກ
 ເຈົ້າຈະເວົ້າແນວໃດເພື່ອຕົວເອງ?

16 ແລະ ຜູ້ຕັດສິນຜູ້ນີ້ຢູ່ໃນລະບຽບ
 ແລະ ສັດຊື່ຕໍ່ນິຣິ, ຜູ້ຂ້າກິດໂອນນັ້ນ.

17 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
 ແອວມາກັບແອມມິວເລັກບໍ່ໄດ້ຕອບເພິ່ນ;
 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ຕົບໜ້າພວກເພິ່ນອີກ,
 ແລະ ມອບພວກເພິ່ນໃຫ້ແກ່ເຈົ້າໜ້າທີ່
 ເພື່ອເອົາໄປເຂົ້າຄຸກ.

18 ແລະ ເມື່ອພວກເພິ່ນໄດ້ຖືກສົ່ງເຂົ້າ
 ຄຸກໄດ້ສາມມື້, ພວກທະນາຍຄວາມ, ແລະ
 ພວກຜູ້ຕັດສິນ, ແລະ ພວກປະໂລຫິດ,
 ແລະ ພວກຄູສອນຫລາຍຄົນ, ທີ່ມີວິຊາ
 ຊີບດຽວກັນກັບນິຣິ ໄດ້ເຂົ້າມາໃນຄຸກເພື່ອ
 ເບິ່ງພວກເພິ່ນ; ແລະ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ສອບ
 ຖາມພວກເພິ່ນຫລາຍເລື່ອງແຕ່ພວກເພິ່ນ
 ບໍ່ໄດ້ຕອບຫຍັງເລີຍ.

19 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
 ຜູ້ຕັດສິນໄດ້ມາຍືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າພວກເພິ່ນ,
 ແລະ ຖາມວ່າ: ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່
 ຕອບຄຳຖາມຂອງຜູ້ຄົນພວກນີ້? ພວກ
 ເຈົ້າຮູ້ບໍ່ວ່າຂ້າພະເຈົ້າມີອຳນາດທີ່ຈະສົ່ງ
 ພວກເຈົ້າໃຫ້ຖືກໂຍນເຂົ້າໄປໃນກອງໄຟ
 ໄດ້? ແລະ ເພິ່ນໄດ້ສົ່ງໃຫ້ແອວມາກັບ
 ແອມມິວເລັກເວົ້າ; ແຕ່ພວກເພິ່ນກໍບໍ່ໄດ້
 ເວົ້າຫຍັງເລີຍ.

20 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
 ເຂົາເຈົ້າໄດ້ອອກໄປ ແລະ ໄປຕາມທາງ
 ຂອງເຂົາເຈົ້າ, ແລະ ໄດ້ກັບຄືນມາອີກໃນ
 ມື້ຕໍ່ມາ; ແລະ ຜູ້ຕັດສິນໄດ້ຕົບໜ້າພວກ
 ເພິ່ນອີກ. ແລະ ຫລາຍຄົນໄດ້ອອກມາຄື
 ກັນ, ແລະ ຕົບໜ້າພວກເພິ່ນ, ແລະ ຖາມ
 ວ່າ: ພວກເຈົ້າຈະຍືນຕັດສິນຜູ້ຄົນພວກນີ້
 ແລະ ກ່າວໂທດກົດໝາຍຂອງພວກເຮົາ
 ອີກບໍ່? ຖ້າຫາກພວກເຈົ້າມີອຳນາດອັນ
 ຍິ່ງໃຫຍ່ເຊັ່ນນັ້ນ ແລ້ວເປັນຫຍັງຈຶ່ງບໍ່
 ຊ່ອຍຕົນເອງໃຫ້ຫລຸດພົ້ນໄດ້?

21 ແລະ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ເວົ້າຫລາຍເລື່ອງ
 ໃນທຳນອງນີ້, ໂດຍທີ່ກັດແຂ້ວ, ແລະ
 ຖິ້ມນ້ຳລາຍໃສ່ພວກເພິ່ນ, ແລະ ຖາມວ່າ:
 ພວກເຮົາຈະເປັນແນວໃດເວລາພວກ
 ເຮົາອັບປະໂຫຍດ?

22 ແລະ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ເວົ້າຫລາຍເລື່ອງ
 ໃນທຳນອງນີ້, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຂົາເຈົ້າໄດ້
 ເວົ້າກັບພວກເພິ່ນຕ່າງໆນາໆ; ແລະ ໄດ້
 ເຍາະເຍີ້ຍພວກເພິ່ນຢູ່ແນວນັ້ນຕັ້ງຫລາຍ
 ມື້, ແລະ ເຂົາເຈົ້າບໍ່ເອົາເຂົ້າເອົານ້ຳໃຫ້
 ພວກເພິ່ນກິນ ເພື່ອພວກເພິ່ນຈະໄດ້ຫົວ
 ເຂົ້າຫົວນ້ຳ; ແລະ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ແກ້ເສື້ອຜ້າ
 ຂອງພວກເພິ່ນອອກນຳອີກ ເພື່ອພວກ

ເພິ່ນຈະໄດ້ເປືອຍເປົ່າ; ແລະ ພວກເພິ່ນ ຖືກມັດໄວ້ດ້ວຍເຊືອກທີ່ໝັ້ນ ແລະ ຖືກ ຂັງຢູ່ໃນຄຸກ.

23 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຫລັງຈາກພວກເພິ່ນໄດ້ທົນທຸກທໍລະມານ ຢູ່ຫລາຍມື້ແນວນັ້ນ, (ໃນວັນທີສິບສອງ ຂອງເດືອນສິບ, ໃນປີທີສິບແຫ່ງການ ປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນດູແລຜູ້ຄົນຂອງນີ ໄຟ) ຄືຫົວໜ້າຜູ້ຕັດສິນດູແລແຜ່ນດິນອໍາ ໂມນໂນຮາ ແລະ ຜູ້ສອນ ແລະ ທະນາຍ ຄວາມຂອງພວກເຂົາຫລາຍຄົນໄດ້ເຂົ້າ ໄປໃນຄຸກ ຊຶ່ງແອວມາກັບແອມມິວເລັກ ໄດ້ຖືກມັດໄວ້ດ້ວຍເຊືອກ.

24 ແລະ ຫົວໜ້າຜູ້ຕັດສິນໄດ້ມາຢືນຢູ່ ຕໍ່ໜ້າພວກເພິ່ນ ແລະ ຕົບໜ້າພວກເພິ່ນ ອີກ, ແລະ ເວົ້າກັບພວກເພິ່ນວ່າ: ຖ້າ ຫາກພວກເຈົ້າມີອໍານາດຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າກໍຄວນຊ່ອຍຕົນເອງໃຫ້ຫລຸດ ພົ້ນອອກຈາກເຊືອກມັດເຫລົ່ານີ້ແມ່, ເມື່ອນັ້ນພວກເຮົາຈຶ່ງຈະເຊື່ອວ່າ ພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າຈະທໍາລາຍຜູ້ຄົນພວກນີ້ຕາມຄໍາ ເວົ້າຂອງພວກເຈົ້າ.

25 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເຂົາເຈົ້າທັງໝົດໄດ້ເຂົ້າໄປຕົບໜ້າພວກ ເພິ່ນ, ໂດຍເວົ້າຄວາມດຽວກັນຈົນກະ ທັງຜູ້ສຸດທ້າຍ; ແລະ ເມື່ອຜູ້ສຸດທ້າຍໄດ້ ເວົ້າກັບພວກເພິ່ນແລ້ວ ອໍານາດຂອງ ພຣະເຈົ້າໄດ້ມາສະຖິດຢູ່ກັບແອວມາກັບ ແອມມິວເລັກ, ແລະ ທັງສອງໄດ້ລຸກຢືນ ຂຶ້ນ.

26 ແລະ ແອວມາໄດ້ຮ້ອງຂຶ້ນ, ກ່າວ ວ່າ: ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ຈະໃຫ້ພວກ ຂ້ານ້ອຍທົນຕໍ່ຄວາມທຸກທໍລະມານທີ່

ສາຫັດນີ້ໄປອີກດົນປານໃດ? ໂອ້ ພຣະ ອົງເຈົ້າເອີຍ, ຈົ່ງໂຜດປະທານກໍາລັງໃຫ້ ພວກຂ້ານ້ອຍຕາມສັດທາຂອງພວກ ຂ້ານ້ອຍ ອັນມີຢູ່ໃນພຣະຄຣິດ ຈົນເຖິງ ການປົດປ່ອຍດ້ວຍເທີ້ນ. ແລະ ພວກ ເພິ່ນໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຊືອກທີ່ມັດຢູ່ນັ້ນຂາດ ອອກ; ແລະ ເວລາຜູ້ຄົນເຫັນເຊັ່ນນັ້ນ, ກໍເລີ່ມບົບໜີເພາະຄວາມຢ້ານກົວວ່າ ຄວາມພົນາດຈະເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຂົາ.

27 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຄວາມຢ້ານກົວຂອງເຂົາເຈົ້ານັ້ນໃຫຍ່ ຫລວງທີ່ສຸດ ຈົນວ່າເຂົາເຈົ້າໄດ້ລົ້ມລົງຢູ່ ກັບພື້ນດິນ, ແລະ ອອກໄປບໍ່ຮອດປະຕູ ນອກຄຸກຊ້າ; ແລະ ເກີດແຜ່ນດິນໄຫວ ຢ່າງໜັກ ແລະ ກໍາແພງຄຸກໄດ້ແຍກ ອອກເປັນສອງ, ເຮັດໃຫ້ມັນພັງລົງຢູ່ກັບ ພື້ນດິນ; ແລະ ຫົວໜ້າຕັດສິນ, ພວກ ທະນາຍຄວາມ, ພວກປະໂລຫິດ, ແລະ ພວກຄູສອນທີ່ຕົບໜ້າແອວມາກັບແອມ ມິວເລັກໄດ້ຕາຍໄປເພາະຖືກຫົນທັບ.

28 ແລະ ແອວມາກັບແອມມິວເລັກໄດ້ ອອກມາຈາກຄຸກ, ແລະ ພວກເພິ່ນບໍ່ໄດ້ ຮັບບາດເຈັບຫຍັງເລີຍ; ເພາະພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະທານອໍານາດໃຫ້ແກ່ພວກ ເພິ່ນ, ຕາມສັດທາຂອງພວກເພິ່ນທີ່ມີຢູ່ ໃນພຣະຄຣິດ. ແລະ ພວກເພິ່ນໄດ້ຢ່າງ ອອກຈາກຄຸກຢ່າງສະບາຍ; ແລະ ເຊືອກ ມັດໄດ້ຫລຸດອອກຈາກພວກເພິ່ນ; ແລະ ຄຸກໄດ້ຍຸບລົງກັບພື້ນດິນ, ແລະ ທຸກຄົນຢູ່ ພາຍໃນກໍາແພງຄຸກໄດ້ຖືກຂ້າຕາຍໝົດ, ນອກຈາກແອວມາກັບແອມມິວເລັກເທົ່າ ນັ້ນ; ແລະ ພວກເພິ່ນໄດ້ຢ່າງມັ່ງໜ້າເຂົ້າ ໄປໃນເມືອງ.

29 ບັດນີ້ຝູງຊົນໂດຍທີ່ໄດ້ຍິນສຽງກົກກ້ອງອັນໃຫຍ່ຫລວງກໍຟ້າວແລ່ນມາເຕົ້າໂຮມກັນເພື່ອຢາກຮູ້ຈັກສາເຫດຂອງມັນ; ແລະ ເວລາພວກເຂົາເຫັນແອວມາກັບແອມມິວເລັກຢ່າງອອກຈາກຄຸກ ແລະ ກໍາແພງຄຸກພັງລົງຢູ່ກັບພື້ນດິນ, ພວກເຂົາກໍຖືກຄອບງໍາດ້ວຍຄວາມຢ້ານກົວຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງ ແລະ ບົບໜີໄປຕໍ່ໜ້າແອວມາກັບແອມມິວເລັກ ຄືກັນກັບແກະແລ່ນໜີຈາກສິງສອງໂຕ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ໜີໄປຕໍ່ໜ້າຂອງແອວມາກັບແອມມິວເລັກແນວນັ້ນ.

ບົດທີ 15

ແອວມາກັບແອມມິວເລັກໄປຫາເມືອງໄຊດໍາ ແລະ ໄດ້ຈັດຕັ້ງສາດສະໜາຈັກຂຶ້ນ—ແອວມາໄດ້ປິ່ນປົວຊີເອສຣອມຜູ້ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມສາດສະໜາຈັກ—ຫລາຍຄົນໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາ, ແລະ ສາດສະໜາຈັກກໍຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງຂຶ້ນ—ແອວມາກັບແອມມິວເລັກໄດ້ກັບໄປຫາເຊລາເຮັມລາ. ປະມານ 81 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືແອວມາກັບແອມມິວເລັກໄດ້ຮັບພຣະບັນຊາໃຫ້ອອກຈາກເມືອງນັ້ນ ແລະ ພວກເພິ່ນໄດ້ອອກໄປ ແລະ ມາແວ່ແຜ່ນດິນໄຊດໍາ; ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ບ່ອນນັ້ນພວກເພິ່ນໄດ້ເຫັນຜູ້ຄົນທັງໝົດທີ່ອອກຈາກແຜ່ນດິນອໍາໂມນໂນຮາ, ຊຶ່ງພວກເຂົາຖືກຂັບໄລ່ໜີ ແລະ ຖືກແກວງກ້ອນຫີນໃສ່, ເພາະພວກເຂົາເຊື່ອໃນຄໍາເວົ້າຂອງແອວມາ.

2 ແລະ ພວກເພິ່ນໄດ້ເລົ່າໃຫ້ພວກເຂົາພັງເຖິງເລື່ອງທັງໝົດທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບເມຍ ແລະ ລູກຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ເລື່ອງທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບຕົວພວກເພິ່ນເອງນໍາອີກ ແລະ ເຖິງອໍານາດແຫ່ງການບົດປ່ອຍຂອງພວກເພິ່ນ.

3 ແລະ ຊີເອສຣອມໄດ້ນອນໄຂ້ຢູ່ທີ່ໄຊດໍາດ້ວຍໄຂ້ຄືງຮ້ອນ, ຊຶ່ງເກີດຂຶ້ນເພາະຄວາມຍາກລໍາບາກທີ່ສຸດໃນຈິດໃຈຂອງລາວເນື່ອງຈາກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງລາວເອງ, ເພາະລາວຄິດວ່າ ແອວມາກັບແອມມິວເລັກໄດ້ຕາຍໄປແລ້ວ; ແລະ ຄິດວ່າພວກເພິ່ນຖືກຂ້າຕາຍ ເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງລາວ. ແລະ ບາບອັນໃຫຍ່ຫລວງນີ້ກັບບາບອື່ນໆຫລາຍຢ່າງຂອງລາວໄດ້ທໍລະມານຈິດໃຈຂອງລາວຈົນກາຍເປັນຄວາມເຈັບປວດຢ່າງໜັກທີ່ປິ່ນປົວບໍ່ໄດ້; ດັ່ງນັ້ນ ລາວຈຶ່ງຮ້ອນຮົນດ້ວຍຄວາມຮ້ອນທີ່ລຸກເປັນໄຟ.

4 ບັດນີ້, ເວລາລາວໄດ້ຍິນວ່າ ແອວມາກັບແອມມິວເລັກຢູ່ໃນແຜ່ນດິນໄຊດໍາ, ໃຈຂອງລາວເລີ່ມມີກໍາລັງຂຶ້ນ; ແລະ ລາວໄດ້ສົ່ງຂ່າວໄປຫາພວກເພິ່ນໂດຍປາຖະໜາໃຫ້ພວກເພິ່ນມາຫາລາວ.

5 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເພິ່ນໄດ້ໄປທັນທີໂດຍເຊື່ອໃນຂ່າວທີ່ພວກເພິ່ນໄດ້ຮັບ; ແລະ ພວກເພິ່ນໄດ້ເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຫາຊີເອສຣອມ; ແລະ ໄດ້ພົບລາວກໍາລັງນອນຢູ່ເທິງຕຽງ, ເຈັບປ່ວຍຢູ່, ລາວໄດ້ລົດກໍາລັງດ້ວຍໄຂ້ຄືງຮ້ອນ; ແລະ ຈິດໃຈຂອງລາວເຈັບປວດທີ່ສຸດຍ້ອນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຕົນເອງ; ແລະ ເມື່ອລາວເຫັນພວກເພິ່ນ ລາວໄດ້

ເດີມີຂອງລາວອອກມາ ແລະ ວົງວອນພວກເພິ່ນໃຫ້ປິ່ນປົວລາວ.

6 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ແອວມາໄດ້ຈັບມືລາວ, ແລະ ຖາມວ່າ: ເຈົ້າເຊື່ອໃນອຳນາດຂອງພຣະຄຣິດອັນຈະນຳໄປສູ່ຄວາມລອດບໍ່?

7 ແລະ ລາວຕອບ ແລະ ເວົ້າວ່າ: ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຂ້ານ້ອຍເຊື່ອຖືໃນຄຳເວົ້າທັງໝົດທີ່ທ່ານໄດ້ສືດສອນ.

8 ແລະ ແອວມາເວົ້າວ່າ: ຖ້າຫາກເຈົ້າເຊື່ອໃນການໄຖ່ຂອງພຣະຄຣິດ ເຈົ້າກໍຈະຫາຍດີໄດ້.

9 ແລະ ລາວເວົ້າວ່າ: ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຂ້ານ້ອຍເຊື່ອໃນຄຳເວົ້າຂອງພວກທ່ານ.

10 ແລະ ຈາກນັ້ນແອວມາຈຶ່ງຮ້ອງທູນຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ກ່າວວ່າ: ໂອ້ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ, ຈົ່ງມີເມດຕາຕໍ່ຄົນຜູ້ນີ້ດ້ວຍເຖິດ, ແລະ ຈົ່ງປິ່ນປົວລາວຕາມສັດທາຂອງລາວທີ່ມີຕໍ່ພຣະຄຣິດ.

11 ແລະ ເມື່ອແອວມາເວົ້າຂໍຄວາມນີ້ແລ້ວ, ຊີເອສຣອມກໍຜູດລູກຂຶ້ນ, ແລະ ເລີ່ມຍ່າງໄປ; ແລະ ເລື່ອງນີ້ເຮັດໃຫ້ເປັນທີ່ແປກປະລາດໃຈຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງແກ່ຜູ້ຄົນທັງປວງ; ແລະ ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້ໄດ້ແຜ່ຂະຫຍາຍໄປທົ່ວແຜ່ນດິນໄຊດຳ.

12 ແລະ ແອວມາໄດ້ໃຫ້ບັບຕິສະມາແກ່ຊີເອສຣອມໄວ້ກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ແລະ ນັບແຕ່ເວລານັ້ນໄປ ລາວໄດ້ເລີ່ມສືດສອນຜູ້ຄົນ.

13 ແລະ ແອວມາໄດ້ຈັດຕັ້ງສາດສະໜາຈັກຂຶ້ນໃນແຜ່ນດິນໄຊດຳ, ແລະ ໄດ້

ແຕ່ງຕັ້ງປະໂລຫິດ ແລະ ຄູສອນໄວ້ໃນແຜ່ນດິນ, ເພື່ອໃຫ້ບັບຕິສະມາຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ປາຖະໜາຈະຮັບບັບຕິສະມາໄວ້ກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

14 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໄດ້ມີຫລາຍຄົນ; ເພາະພວກເຂົາໄດ້ມາຈາກທຸກພາກສ່ວນຂອງເມືອງໄຊດຳ, ແລະ ໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາ.

15 ແຕ່ສຳລັບຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນອຳໂມນໄນຮານັ້ນ, ພວກເຂົາຍັງເປັນຜູ້ຄົນທີ່ມີໃຈແຂງກະດ້າງ ແລະ ແຂງຄໍຢູ່; ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ກັບໃຈເລີຍຈາກບາບຂອງພວກເຂົາ, ອ້າງວ່າອຳນາດທັງໝົດຂອງແອວມາກັບແອມມິວເລັກມາຈາກມານ; ເພາະວ່າພວກມີວິຊາຊີບດຽວກັນກັບນີ້ຮໍບໍ່ເຊື່ອຖືໃນການກັບໃຈຈາກບາບຂອງພວກເຂົາ.

16 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືສ່ວນແອວມາກັບແອມມິວເລັກນັ້ນ, ໂດຍທີ່ແອມມິວເລັກໄດ້ປະຖິ້ມຄຳຂອງລາວ, ແລະ ເງິນ, ແລະ ສິ່ງທີ່ມີຄ່າທັງໝົດຂອງລາວຢູ່ໃນແຜ່ນດິນອຳໂມນໄນຮາເພື່ອພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ໂດຍທີ່ລາວຖືກປະຕິເສດໂດຍຜູ້ທີ່ເປັນໝູ່ເພື່ອນ ແລະ ໂດຍບິດາຂອງລາວ ແລະ ໂດຍຍາດພີ່ນ້ອງຂອງລາວ;

17 ດັ່ງນັ້ນ, ຫລັງຈາກແອວມາໄດ້ຈັດຕັ້ງສາດສະໜາຈັກຂຶ້ນທີ່ໄຊດຳແລ້ວ, ໂດຍທີ່ເຫັນການຍົກເລີກອັນໃຫຍ່ຫລວງ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຫັນຜູ້ຄົນຍົກເລີກຄວາມທະນົງໃຈ, ແລະ ເລີ່ມຖ່ອມຕົວຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ເລີ່ມມາຊຸມນຸມກັນຢູ່ບ່ອນຫລົບໄພຂອງພວກເຂົາ ເພື່ອນະມັດສະການພຣະເຈົ້າຕໍ່ໜ້າແທ່ນບູ

ຊາ, ເບິ່ງ ແລະ ອະທິຖານຢ່າງສະໝໍ່າສະເໝີ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ລອດພົ້ນຈາກ ຊາຕານ, ແລະ ຈາກຄວາມຕາຍ, ແລະ ຈາກຄວາມພິນາດ—

18 ບັດນີ້ຄືກັນກັບຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າໄວ້, ໂດຍທີ່ແອວມາເຫັນສິ່ງເຫລົ່ານີ້ທັງໝົດແລ້ວ, ດັ່ງນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງພາແອມມິວເລັກຂ້າມມາຫາແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາ, ແລະ ພາລາວໄປເຮືອນຂອງຕົນ, ແລະ ໄດ້ປະຕິບັດກັບລາວໃນຄວາມຍາກລຳບາກຂອງລາວ, ແລະ ເຮັດໃຫ້ລາວເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

19 ແລະ ປີທີສິບຂອງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນດູແລຜູ້ຄົນຂອງນີໂຟໄດ້ສິ້ນສຸດລົງດັ່ງນີ້.

ບົດທີ 16

ຊາວເລມັນທຳລາຍຜູ້ຄົນອຳໂມນໄນຮາ—ໂຊລຳນຳພາຊາວນີໂຟເພື່ອເອົາຊະນະຊາວເລມັນ—ແອວມາກັບແອມມິວເລັກ ແລະ ຜູ້ອື່ນໆສິດສອນພຣະຄຳ—ພວກເພິ່ນສອນວ່າ ຫລັງຈາກການພົ້ນຄົນຊີວິດຂອງພຣະຄຣິດແລ້ວ ພຣະອົງຈະມາປະກົດຕໍ່ຊາວນີໂຟ. ປະມານ 81-77 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນໃນປີທີສິບເອັດແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນດູແລຜູ້ຄົນຂອງນີໂຟໃນວັນທີຫ້າຂອງເດືອນສອງ, ມັນມີສັນຕິສຸກທີ່ສຸດຢູ່ໃນແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາ, ບໍ່ມີສົງຄາມ ແລະ ການຂັດແຍ້ງກັນຕັ້ງຫລາຍປີຈົນເຖິງວັນທີຫ້າຂອງເດືອນສອງ, ໃນປີທີສິບເອັດຈຶ່ງ

ມີສຽງຮ້ອງປາວເລື່ອງສົງຄາມທີ່ໄດ້ຍິນໄປທົ່ວແຜ່ນດິນ.

2 ເພາະຈຶ່ງເບິ່ງ, ກອງທັບຂອງຊາວເລມັນໄດ້ຍົກເຂົ້າມາທາງດ້ານຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານໃນຊາຍແດນຂອງແຜ່ນດິນ, ຈົນກະທັ້ງເຂົ້າໄປໃນເມືອງອຳໂມນໄນຮາ, ແລະ ເລີ່ມຂ້າຜູ້ຄົນ ແລະ ທຳລາຍຕົວເມືອງ.

3 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນ, ກ່ອນທີ່ຊາວນີໂຟຈະລວມກຳລັງທະຫານໃຫ້ພຽງພໍທີ່ຈະຂັບໄລ່ພວກສັດຕູອອກຈາກແຜ່ນດິນໄປ, ພວກສັດຕູກໍໄດ້ທຳລາຍຜູ້ຄົນທີ່ຢູ່ໃນເມືອງອຳໂມນໄນຮາກ່ອນແລ້ວ, ແລະ ໄດ້ທຳລາຍບາງຄົນທີ່ຢູ່ຮອບຊາຍແດນໂນອານຳອີກ, ແລະ ໄດ້ຈັບຄົນອື່ນໆໄປເປັນຊະເລີຍເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ.

4 ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຊາວນີໂຟປາຖະໜາຈະໄດ້ຄົນຜູ້ທີ່ຖືກຈັບໄປເປັນຊະເລີຍໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານຂອງພວກເຂົາກັບຄືນມາ.

5 ດັ່ງນັ້ນ, ຜູ້ທີ່ຖືກແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນຫົວໜ້ານາຍທະຫານເບິ່ງແຍງກອງທັບຊາວນີໂຟ, (ແລະ ຊື່ລາວວ່າ ໂຊລຳ, ແລະ ລາວມີລູກຊາຍສອງຄົນ, ລີໂຮ ແລະ ເອຮາ)—ບັດນີ້ໂຊລຳກັບລູກຊາຍທັງສອງຂອງລາວຮູ້ຈັກວ່າ ແອວມາເປັນມະຫາປະໂລຫິດເບິ່ງແຍງສາດສະໜາຈັກ, ແລະ ໂດຍທີ່ໄດ້ຍິນວ່າ ເພິ່ນມີວິນຍານແຫ່ງການທຳນາຍຢູ່ນຳ, ດັ່ງນັ້ນ ເຂົາເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ໄປຫາເພິ່ນໂດຍປາຖະໜາຈະໄດ້ຮູ້ວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະພໍພຣະໂທຫລີບໍ່ ທີ່ເຂົາເຈົ້າຈະເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນແຫ້ງ

ແລ້ງກັນດານເພື່ອຊອກຫາພິ້ນອງຂອງເຂົາເຈົ້າ, ຜູ້ທີ່ຖືກຊາວເລມັນຈັບໄປເປັນຊະເລີຍນັ້ນ.

6 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືແອວມາໄດ້ທູນຖາມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້. ແລະ ແອວມາກັບຄືນມາແລະ ເວົ້າກັບເຂົາເຈົ້າວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ, ຊາວເລມັນຈະຂ້າມແມ່ນ້ຳຊີໂດນທາງດ້ານໃຕ້ຂອງຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ, ຖັດຂຶ້ນໄປທາງຊາຍແດນຂອງແຜ່ນດິນແມນທາຍ. ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ປ່ອນນັ້ນພວກເຈົ້າຈະເຫັນພວກເຂົາທາງຕາເວັນອອກຂອງແມ່ນ້ຳຊີໂດນ, ແລະ ປ່ອນນັ້ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະບົດປ່ອຍພິ້ນອງຂອງພວກເຈົ້າ ຊຶ່ງຖືກຊາວເລມັນຈັບໄປເປັນຊະເລີຍ.

7 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໂຊລຳກັບລູກຊາຍຂອງລາວໄດ້ຂ້າມແມ່ນ້ຳຊີໂດນໄປພ້ອມກັບກອງທັບທະຫານຂອງລາວ, ແລະ ເດີນທັບກາຍຊາຍແດນແມນທາຍໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານທາງດ້ານໃຕ້ ຊຶ່ງຢູ່ທາງທາງຕາເວັນອອກຂອງແມ່ນ້ຳຊີໂດນ.

8 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າໂຈມຕີກອງທັບຊາວເລມັນ, ແລະ ຊາວເລມັນໄດ້ກະຈັດກະຈາຍໄປ ແລະ ຖືກຂັບໄລ່ເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ; ແລະ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ເອົາພິ້ນອງຂອງພວກເຂົາທີ່ຖືກຊາວເລມັນຈັບໄປເປັນຊະເລີຍນັ້ນຄືນມາ, ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດຫາຍສາບສູນໄປເລີຍສຳລັບຜູ້ທີ່ຖືກຈັບໄປເປັນຊະເລີຍນັ້ນ. ແລະ ພິ້ນອງຂອງພວກເຂົາກໍໄດ້ພາພວກເຂົາກັບຄືນໄປຫາແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາຕາມເດີມ.

9 ແລະ ບີທີສິບເອັດຂອງຜູ້ຕັດສິນໄດ້ສິ້ນສຸດລົງດັ່ງນີ້, ໂດຍທີ່ຊາວເລມັນຖືກຂັບໄລ່ອອກຈາກແຜ່ນດິນ, ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງອຳໂມນໄນຮາຖືກທຳລາຍ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຊາວອຳໂມນໄນຮາທຸກຄົນທີ່ມີຊີວິດຢູ່ຖືກທຳລາຍໝົດ, ພ້ອມທັງເມືອງໃຫຍ່ຂອງພວກເຂົານຳອີກ, ຊຶ່ງພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າວ່າ ພຣະເຈົ້າຈະທຳລາຍບໍ່ໄດ້, ເພາະຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງມັນ.

10 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ໃນມື້ດຽວເທົ່ານັ້ນກໍເຫລືອພຽງແຕ່ຄວາມຫວ່າງເປົ່າ; ແລະ ຊາກສົບຖືກໝາ ແລະ ສັດປ່າໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານສຶກກິນ.

11 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຕໍ່ມາຫລາຍມື້ຊາກສົບຂອງພວກເຂົາຍັງກອງກັນຢູ່ໃນຜືນແຜ່ນດິນໂລກນັ້ນ, ແລະ ຖືກປົກຄຸມໄປດ້ວຍສິ່ງຂອງບາງໆ ແລະ ກິ່ນຂອງມັນຮຸນແຮງທີ່ສຸດຈົນວ່າຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດເຂົ້າໄປເປັນເຈົ້າຂອງແຜ່ນດິນອຳໂມນໄນຮາເປັນເວລາຫລາຍປີ. ມັນຈຶ່ງມີຊື່ວ່າແຜ່ນດິນຮ້າງຂອງຊາວນີຮໍ; ເພາະວ່າຄົນພວກນັ້ນມີອາຊີບດຽວກັນກັບນີຮໍຜູ້ຖືກຂ້າຕາຍ ແລະ ແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາໄດ້ຮ້າງເປົ່າ.

12 ແລະ ຊາວເລມັນບໍ່ໄດ້ມາກໍ່ສົງຄາມກັບຊາວນີໄຟອີກຈົນເຖິງບີທີສິບສີ່ແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນດູແລຜູ້ຄົນຂອງນີໄຟ. ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງນີໄຟມີສັນຕິສຸກຕິດຕໍ່ກັນທົ່ວແຜ່ນດິນເປັນເວລາສາມປີດັ່ງນີ້.

13 ແລະ ແອວມາກັບແອມມິວເລັກໄດ້ອອກໄປສອນເລື່ອງການກັບໃຈໃຫ້ແກ່ຜູ້ຄົນໃນພຣະວິຫານ, ແລະ ໃນປ່ອນລີ້

ໄພ, ແລະ ໃນທຳມະສາລາຂອງພວກເຂົານຳອີກ, ຊຶ່ງຖືກສ້າງໄວ້ຕາມແບບຂອງຊາວຢິວ.

14 ແລະ ຄົນຫລາຍຕໍ່ຫລາຍຄົນທີ່ຍອມຟັງຄຳເວົ້າຂອງພວກເພິ່ນ, ພວກເພິ່ນກໍໄດ້ໃຫ້ພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າແກ່ພວກເຂົາຕໍ່ໄປໂດຍບໍ່ເຫັນແກ່ຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງ.

15 ແລະ ແອວມາກັບແອມມິວເລັກ ແລະ ຄົນອີກຫລາຍຄົນທີ່ໄດ້ຮັບເລືອກເພື່ອເຮັດວຽກງານໄດ້ອອກໄປດັ່ງນັ້ນເພື່ອສິດສອນພຣະຄຳທົ່ວແຜ່ນດິນ. ແລະ ການສ້າງຕັ້ງສາດສະໜາຈັກຈີ່ງກວ້າງຂວາງທົ່ວແຜ່ນດິນທຸກພາກໂດຍຮອບ, ໃນບັນດາຜູ້ຄົນທັງໝົດຂອງຊາວມີໄຟ.

16 ແລະ ບໍ່ມີຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບໃນບັນດາພວກເຂົາ; ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຖອກເທພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງລົງມາທົ່ວແຜ່ນດິນເພື່ອຕຽມຈິດໃຈຂອງລູກຫລານມະນຸດ, ຫລື ເພື່ອຕຽມໃຈຂອງພວກເຂົາ ເພື່ອຮັບພຣະຄຳ ຊຶ່ງຈະສິດສອນໃນບັນດາພວກເຂົາໃນເວລາແຫ່ງການສະເດັດມາຂອງພຣະອົງ—

17 ເພື່ອພວກເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ດີ້ດ້ານຕໍ່ພຣະຄຳ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ເປັນຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຖື, ແລະ ໄປຫາຄວາມພິນາດ, ແຕ່ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບພຣະຄຳດ້ວຍຄວາມປິຕິຍິນດີ, ແລະ ຄືກັນກັບກິ່ງຽກທີ່ຖືກຕໍ່ເຂົ້າກັບແນວອະງຸ່ນແທ້ ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ເຂົ້າໄປໃນທີ່ພັກຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ.

18 ບັດນີ້ພວກປະໂລຫິດເຫລົ່ານັ້ນ

ຊຶ່ງໄດ້ອອກໄປໃນບັນດາຜູ້ຄົນໄດ້ສິດສອນໂທດຂອງການເວົ້າຕົວະ, ແລະ ການຫລອກລວງ, ແລະ ການອິດສາບັງບຽດ, ແລະ ການຜິດຖຽງກັນ, ແລະ ການມີເຈດຕະນາຮ້າຍ, ແລະ ການພົ້ນປະໝາດ, ແລະ ການຂີ້ລັກມັກສົກ, ການໂຈນລະກຳ, ການບຸ້ນຈີ້, ການຄາດຕະກຳ, ການຫລິ້ນຊູ້, ແລະ ຕັນຫາລາມົກທຸກຢ່າງ, ໂດຍຮ້ອງບອກວ່າ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ບໍ່ຄວນມີເລີຍ—

19 ໂດຍສິດສອນເຖິງສິ່ງຈະຕ້ອງມາເຖິງໃນບໍ່ຊ້ານີ້; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ໂດຍສິດສອນເຖິງການສະເດັດມາຂອງພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ການຮັບທຸກເວດທະນາ ແລະ ການພົ້ນຄົນຊີວິດຂອງຄົນຕາຍ.

20 ແລະ ຫລາຍຄົນໄດ້ສອບຖາມກ່ຽວກັບສະຖານທີ່ທີ່ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຈະສະເດັດມາ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຖືກສອນວ່າ ພຣະອົງຈະປະກົດຕໍ່ພວກເຂົາຫລັງຈາກການພົ້ນຄົນຊີວິດຂອງພຣະອົງ; ແລະ ສິ່ງນີ້ຜູ້ຄົນກໍໄດ້ຍິນດ້ວຍຄວາມຊື່ນຊົມ ແລະ ດີໃຈຫລາຍທີ່ສຸດ.

21 ແລະ ບັດນີ້ຫລັງຈາກໄດ້ຈັດຕັ້ງສາດສະໜາຈັກຂຶ້ນທົ່ວແຜ່ນດິນແລ້ວ—ໂດຍມີໄຊຊະນະເໝືອມານ, ແລະ ພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຖືກສອນໃນຄວາມບໍລິສຸດທົ່ວແຜ່ນດິນ, ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຖອກເທພຣະພອນຂອງພຣະອົງລົງມາເທິງຜູ້ຄົນ—ປີທີສິບສີ່ແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນດູແລຜູ້ຄົນຂອງມີໄຟໄດ້ສິ້ນສຸດລົງດັ່ງນີ້.

ເລື່ອງລາວຂອງພວກລູກຊາຍຂອງໂມໄຊຢາ, ຜູ້ທີ່ປະຕິເສດບໍ່ຍອມຮັບສິດທິຂອງຕົນເພື່ອປົກຄອງລາຊາອານາຈັກເພາະພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ໄດ້ຂຶ້ນໄປຫາແຜ່ນດິນຂອງນີໂຟເພື່ອສິດສອນຊາວເລມັນ; ຄວາມທຸກທໍລະມານ ແລະ ການປົດປ່ອຍຂອງພວກເຂົາ—ຕາມບັນທຶກຂອງແອວມາ.

ມີຢູ່ໃນບົດທີ 17 ຈົນເຖິງບົດທີ 27.

ບົດທີ 17

ພວກລູກຊາຍຂອງໂມໄຊຢາມີວິນຍານແຫ່ງການທຳນາຍ ແລະ ການເປີດເຜີຍ—ພວກເຂົາໄດ້ແຍກກັນໄປຫລາຍເສັ້ນທາງເພື່ອປະກາດພຣະຄຳແກ່ຊາວເລມັນ—ອຳໂມນໄປຫາແຜ່ນດິນອິດຊະມາເອນ ແລະ ກາຍເປັນຂ້າໃຊ້ຂອງກະສັດລາໂມໄນ—ອຳໂມນປົກປັກຮັກສາຝູງແກະຂອງກະສັດ ແລະ ໄດ້ເຂັ້ມຂ້າສັດຕູຂອງລາວທີ່ນຳຊີບັດ. ຂໍ້ທີ 1-3, ປະມານ 77 ປີ ກ່ອນ ຄ.ສ.; ຂໍ້ທີ 4, ປະມານ 91-77 ປີ ກ່ອນ ຄ.ສ.; ແລະ ຂໍ້ທີ 5-39, ປະມານ 91 ປີ ກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືໃນຂະນະທີ່ແອວມາກຳລັງເດີນທາງອອກຈາກແຜ່ນດິນກີເດໂອນໄປທາງໃຕ້, ໄປຫາແຜ່ນດິນແມນທາຍຢູ່ນັ້ນ, ຈຶ່ງເບິ່ງ, ເພິ່ນມີຄວາມແປກປະຫລາດໃຈຫລາຍ, ເພາະວ່າເພິ່ນໄດ້ພົບເຫັນພວກລູກຊາຍຂອງໂມໄຊຢາທີ່ກຳລັງເດີນທາງມຸ່ງໜ້າໄປຫາແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາ.

2 ບັດນີ້ພວກລູກຊາຍຂອງໂມໄຊຢານີ້ໄດ້ຢູ່ກັບແອວມາໃນເວລາທີ່ທູດມາປະກົດຕໍ່ເພິ່ນເທື່ອທຳອິດ; ດັ່ງນັ້ນ ແອວມາຈຶ່ງມີຄວາມປະຕິຢືນຕິຢ່າງຍິ່ງທີ່ໄດ້ພົບກັບພັນອງຂອງເພິ່ນ; ແລະ ສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ເພິ່ນມີຄວາມສຸກທີ່ສຸດແມ່ນເຂົາເຈົ້າຍັງເປັນອ້າຍນ້ອງໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເພິ່ນຢູ່; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ໝັ້ນຄົງໃນຄວາມຮູ້ເລື່ອງຄວາມຈິງ; ເພາະເຂົາເຈົ້າເປັນຄົນມີຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງເລິກຊຶ້ງ ແລະ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຄົ້ນຄວ້າພຣະຄຳພິຢາງພາກພຽນ, ເພື່ອເຂົາເຈົ້າຈະໄດ້ຮູ້ຈັກພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ.

3 ແຕ່ນີ້ຍັງບໍ່ໝົດ; ເຂົາເຈົ້າຍອມຕົນໃນການອະທິຖານ, ແລະ ການຖືສິນອິດເຂົ້າຫລາຍທີ່ສຸດ; ດັ່ງນັ້ນ ເຂົາເຈົ້າຈຶ່ງມີວິນຍານແຫ່ງການທຳນາຍ, ແລະ ວິນຍານແຫ່ງການເປີດເຜີຍຢູ່ນຳ, ແລະ ເວລາເຂົາເຈົ້າສິດສອນ, ເຂົາເຈົ້າກໍສິດສອນດ້ວຍອຳນາດ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ.

4 ແລະ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ສິດສອນພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າມາເປັນເວລາສິບສີ່ປີຢູ່ໃນບັນດາຊາວເລມັນ, ໄດ້ຮັບຄວາມສຳເລັດຢ່າງຫລວງຫລາຍໃນການນຳພາຫລາຍຄົນມາສູ່ຄວາມຮູ້ເລື່ອງຄວາມຈິງ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ໂດຍອຳນາດແຫ່ງການເວົ້າຂອງເຂົາເຈົ້າ ໄດ້ນຳເອົາຫລາຍຄົນມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າແທ່ນບູຊາຂອງພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອເອີ້ນຫາພຣະນາມຂອງພຣະອົງ ແລະ ສາລະພາບບາບຂອງພວກເຂົາຕໍ່ພຣະອົງ.

5 ບັດນີ້ ມີຄືສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບເຂົາເຈົ້າ

ໃນການເດີນທາງຂອງເຂົາເຈົ້າ, ເພາະເຂົາເຈົ້າໄດ້ມີຄວາມທຸກທໍລະມານ; ເຂົາເຈົ້າໄດ້ທົນມາຫລາຍ, ທັງທາງຮ່າງກາຍ ແລະ ທາງຈິດໃຈ, ເປັນຕົ້ນວ່າຄວາມອິດທິວ, ຄວາມອິດເມື່ອຍ, ແລະ ເຮັດວຽກໜັກທາງວິນຍານນໍາອີກ.

6 ບັດນີ້ ນີ້ຄືການເດີນທາງຂອງເຂົາເຈົ້າ: ໂດຍທີ່ໄດ້ອໍາລາຈາກໂມໄຊຢາບິດາຂອງເຂົາເຈົ້າໄປໃນປີທໍາອິດຂອງຜູ້ຕັດສິນ; ໂດຍບໍ່ຍອມຮັບລາຊາອານາຈັກຊຶ່ງບິດາຂອງຕົນປາຖະໜາຈະມອບໃຫ້, ແລະ ນີ້ກໍເປັນເຈດຕະນາຂອງຜູ້ຄົນນໍາອີກ;

7 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ອອກຈາກແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາໄປ, ແລະ ໄດ້ເອົາດາບຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ຄັນທະນູຂອງເຂົາເຈົ້າ, ແລະ ລູກທະນູຂອງເຂົາເຈົ້າ, ແລະ ກະຖຸນຂອງເຂົາເຈົ້າ; ແລະ ສິ່ງນີ້ເຂົາເຈົ້າເຮັດໄປເພື່ອຈະໄດ້ຫາອາຫານມາລ້ຽງຕົນເອງໃນລະຫວ່າງທີ່ຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ.

8 ແລະ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານພ້ອມດ້ວຍຄົນຈໍານວນໜຶ່ງ ຊຶ່ງເຂົາເຈົ້າໄດ້ເລືອກໄວ້, ຂຶ້ນໄປຫາແຜ່ນດິນນີໄຟ, ເພື່ອສິດສອນພຣະຄໍາຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ແກ່ຊາວເລມັນ.

9 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເຂົາເຈົ້າໄດ້ເດີນທາງໄປໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານຫລາຍມື້, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຖືສິນອົດເຂົ້າ ແລະ ອະທິຖານຂໍໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າປະທານສ່ວນໜຶ່ງຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງໃຫ້ໄປນໍາ ແລະ ສະຖິດຢູ່ກັບເຂົາເຈົ້າ, ເພື່ອເຂົາເຈົ້າຈະໄດ້ເປັນເຄື່ອງມືໃນພຣະທັດຂອງພຣະ

ເຈົ້າ, ຖ້າຫາກເປັນໄປໄດ້, ເພື່ອຈະໄດ້ນໍາພາຊາວເລມັນຜູ້ເປັນພິນ້ອງຂອງເຂົາເຈົ້າມາສູ່ຄວາມຮູ້ເລື່ອງຄວາມຈິງ, ໃຫ້ມາຮູ້ເລື່ອງຄວາມຕ້ອຍຕໍ່ຂອງຮິດຄອງປະເພນີຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງເຂົາເຈົ້າ ຊຶ່ງບໍ່ຖືກຕ້ອງ.

10 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສະເດັດມາຢັງມຢາມເຂົາເຈົ້າດ້ວຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງ, ແລະ ໄດ້ກ່າວກັບເຂົາເຈົ້າດັ່ງນີ້: ຈົ່ງສະບາຍໃຈເຖິດ. ແລະ ເຂົາເຈົ້າກໍສະບາຍໃຈ.

11 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບເຂົາເຈົ້າອີກວ່າ: ຈົ່ງອອກໄປໃນບັນດາຊາວເລມັນພິນ້ອງຂອງພວກເຈົ້າ, ແລະ ເວົ້າເຖິງພຣະຄໍາຂອງເຮົາ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພວກເຈົ້າຈົ່ງອົດທົນໃນຄວາມອົດກັ້ນອັນດົນນານ ແລະ ຄວາມທຸກທໍລະມານເພື່ອພວກເຈົ້າຈະໄດ້ສະແດງຕົວຢ່າງອັນດີໃນເຮົາອອກມາໃຫ້ຜູ້ຄົນເຫລົ່ານັ້ນເຫັນ, ແລະ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າເປັນເຄື່ອງມືໃນພຣະທັດຂອງເຮົາ ເພື່ອຈິດວິນຍານຫລາຍດວງຈະໄດ້ຮັບຄວາມລອດ.

12 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໃຈຂອງພວກລູກຊາຍຂອງໂມໄຊຢາ, ແລະ ຜູ້ທີ່ຢູ່ກັບເຂົາເຈົ້າເກີດຄວາມກ້າຫານຂຶ້ນເພື່ອຈະອອກໄປຫາຊາວເລມັນ ເພື່ອປະກາດພຣະຄໍາຂອງພຣະເຈົ້າແກ່ພວກເຂົາ.

13 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເມື່ອເຂົາເຈົ້າໄປຮອດຊາຍແດນຂອງແຜ່ນດິນຂອງຊາວເລມັນນັ້ນ, ເຂົາເຈົ້າກໍ

ໄດ້ແຍກຍ້າຍກັນໄປ, ໂດຍໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າວ່າເຂົາເຈົ້າຈະໄດ້ພົບກັນອີກຫລັງຈາກການເກັບກຸ່ມຂອງເຂົາເຈົ້າສິ້ນສຸດລົງ; ເພາະວ່າເຂົາເຈົ້າຄິດວ່າວຽກງານທີ່ເຂົາເຈົ້າເຮັດເປັນວຽກງານອັນສຳຄັນ.

14 ແລະ ມັນຍິ່ງໃຫຍ່ແທ້ໆ, ເພາະວ່າເຂົາເຈົ້າຍອມຮັບວຽກງານທີ່ຈະສິດສອນພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ຄົນປ່າ ແລະ ແຂງກະດ້າງ ແລະ ປ່າເຖືອນ; ໃຫ້ແກ່ຜູ້ຄົນທີ່ເບີກບານໃນການຄາດຕະກຳ, ໂຈນລະກຳ, ແລະ ບຸ້ນຈີ່ຊາວນີໄຟ; ແລະ ໃຈຂອງພວກເຂົາໝັກໝຸນຢູ່ກັບຂອງມີຄ່າ, ຫລື ຢູ່ກັບຄຳ ແລະ ເງິນ, ແລະ ຫີນທີ່ມີຄ່າ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພວກເຂົາຍັງພະຍາຍາມຫາສິ່ງຂອງເຫລົ່ານີ້ມາດ້ວຍການຄາດຕະກຳ ແລະ ການບຸ້ນຈີ່, ເພື່ອພວກເຂົາຈະບໍ່ຕ້ອງເຮັດວຽກເພື່ອມັນດ້ວຍມືຂອງຕົນເອງ.

15 ພວກເຂົາຈຶ່ງເປັນຄົນຂີ້ຄ້ານມັກງ່າຍແບບນີ້, ຜູ້ຄົນຢ່າງຫລວງຫລາຍໄດ້ກາບໄຫວ້ຮູບບູຊາ, ແລະ ຄວາມສາບແຊ່ຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຕົກຢູ່ກັບພວກເຂົາ ເພາະວ່າຮີດຄອງປະເພນີຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາທັງໆທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຍື່ນຄຳສັນຍາມາໃຫ້ພວກເຂົາແລ້ວໃນເງື່ອນໄຂຂອງການກັບໃຈ.

16 ດັ່ງນັ້ນ, ສິ່ງນີ້ຈຶ່ງເປັນເຫດໃຫ້ພວກລູກຊາຍຂອງໂມໂຊຢາຍອມຮັບວຽກງານອັນນີ້, ເພື່ອວ່າບາງທີເຂົາເຈົ້າອາດຈະໄດ້ນຳພາພວກເຂົາມາສູ່ການກັບໃຈໄດ້; ເພື່ອເຂົາເຈົ້າອາດຈະນຳພາພວກເຂົາມາຮູ້ຈັກເຖິງແຜນແທງການໄຕ່.

17 ດັ່ງນັ້ນ ເຂົາເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ແຍກຍ້າຍກັນໄປ, ແລະ ອອກໄປໃນບັນດາຄົນເຫລົ່ານັ້ນໂດຍລຳພັງຕາມພຣະຄຳ ແລະ ອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າຊຶ່ງຖືກມອບໃຫ້ແກ່ເຂົາເຈົ້າ.

18 ແຕ່ອຳໂມນໂດຍທີ່ເປັນຫົວໜ້າຂອງເຂົາເຈົ້າ, ຫລື ຕາມຈິງແລ້ວ ລາວໄດ້ປະຕິບັດສາດສະໜາກິດແກ່ເຂົາເຈົ້າ, ແລະ ລາວກໍໄດ້ອຳລາຈາກເຂົາເຈົ້າໄປຫລັງຈາກໃຫ້ພອນຕາມໜ້າທີ່ຂອງໃຜລາວ, ໂດຍໃຫ້ພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າແກ່ເຂົາເຈົ້າ, ຫລື ປະຕິບັດສາດສະໜາກິດແກ່ເຂົາເຈົ້າກ່ອນທີ່ລາວຈະຈາກໄປ; ແລະ ເຂົາເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ອອກໄປບ່ອນຕ່າງໆທົ່ວແຜ່ນດິນຕາມນັ້ນ.

19 ແລະ ອຳໂມນໄດ້ໄປຫາແຜ່ນດິນອິດຊະມາເອນ, ຊຶ່ງເອີ້ນຕາມຊື່ພວກລູກຊາຍຂອງອິດຊະມາເອນ, ຜູ້ກັບກາຍເປັນຊາວເລມັນ.

20 ແລະ ເວລາທີ່ອຳໂມນເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນອິດຊະມາເອນ, ຊາວເລມັນກໍຈັບລາວ, ແລະ ມັດລາວໄວ້ເພາະວ່າມັນເປັນທຳນຽມຂອງເຂົາເຈົ້າທີ່ຈະມັດຊາວນີໄຟທຸກຄົນທີ່ຕົກຢູ່ໃນກຳມີຂອງຕົນ, ແລະ ເອົາລາວໄປຢູ່ຕໍ່ໜ້າກະສັດ; ແລະ ສຸດແລ້ວແຕ່ຄວາມພໍໃຈຂອງກະສັດທີ່ຈະຂ້າ ຫລື ເອົາໄວ້ເປັນຊະເລີຍ, ຫລື ເອົາເຂົ້າຄູກ, ຫລື ເນລະເທດອອກຈາກແຜ່ນດິນຕາມຄວາມປະສົງ ແລະ ຄວາມພໍໃຈຂອງເພິ່ນ.

21 ແລະ ອຳໂມນໄດ້ຖືກນຳໄປຢູ່ຕໍ່ໜ້າກະສັດຜູ້ປົກຄອງແຜ່ນດິນອິດຊະມາເອນດັ່ງນີ້; ແລະ ຊື່ຂອງເພິ່ນຄື ລາໂມໂນ;

ແລະ ເພິ່ນເປັນຜູ້ສືບເຊື້ອສາຍຂອງອິດ
ຂະມາເອນ.

22 ແລະ ກະສັດໄດ້ສອບຖາມອຳໂມນ
ວ່າ ເປັນຫຍັງລາວຈຶ່ງເຂົ້າມາໃນແຜ່ນດິນ
ຊາວເລມັນ ຫລື ວ່າໃນບັນດາຜູ້ຄົນຂອງ
ເພິ່ນ.

23 ແລະ ອຳໂມນເວົ້າກັບເພິ່ນວ່າ: ແທ້
ຈິງແລ້ວ, ຂ້ານ້ອຍປາຖະໜາຈະຢູ່ໃນ
ບັນດາຜູ້ຄົນພວກນີ້ຊົ່ວໄລຍະໜຶ່ງ; ແທ້
ຈິງແລ້ວ, ແລະ ອາດຈະຢູ່ຈົນຮອດມື້
ຂ້ານ້ອຍຕາຍ.

24 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ກະສັດລາໂມໂນມີຄວາມພໍໃຈກັບອຳ
ໂມນ, ແລະ ໄດ້ສົ່ງໃຫ້ແກ້ເຊືອກຂອງ
ລາວອອກ; ແລະ ເພິ່ນຢາກໃຫ້ອຳໂມນ
ຮັບເອົາລູກສາວຄົນໜຶ່ງຂອງເພິ່ນໄວ້
ເປັນພັນລະຍາ.

25 ແຕ່ອຳໂມນເວົ້າຕໍ່ກະສັດວ່າ: ບໍ່ໄດ້
ດອກ, ແຕ່ຂ້ານ້ອຍຈະເປັນຂ້າໃຊ້ທ່ານ.
ດັ່ງນັ້ນ ອຳໂມນຈຶ່ງໄດ້ກາຍເປັນຂ້າໃຊ້
ຂອງກະສັດລາໂມໂນ. ແລະ ເຫດການ
ໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ລາວຖືກແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ຢູ່
ກັບບັນດາຂ້າໃຊ້ຄົນອື່ນໆເພື່ອດູແລຜູງ
ສັດລ້ຽງຂອງລາໂມໂນຕາມທຳນຽມຂອງ
ຊາວເລມັນ.

26 ແລະ ຫລັງຈາກລາວໄດ້ຮັບໃຊ້
ກະສັດຢູ່ສາມມື້ແລ້ວ, ໃນຂະນະທີ່ລາວ
ກຳລັງຢູ່ກັບຂ້າໃຊ້ທີ່ເປັນຊາວເລມັນ ຜູ້
ກຳລັງພາຜູງສັດລ້ຽງລົງໄປກິນນໍ້າ, ຊຶ່ງ
ເອີ້ນວ່ານໍ້າຊີບັດ, ແລະ ເປັນບ່ອນທີ່ຊາວ
ເລມັນທັງໝົດຕ້ອນເອົາຜູງສັດລ້ຽງຂອງ
ພວກເຂົາໄປບ່ອນນັ້ນ, ເພື່ອມັນຈະໄດ້
ກິນນໍ້າ—

27 ດັ່ງນັ້ນ, ໃນຂະນະທີ່ອຳໂມນ ແລະ
ຂ້າໃຊ້ຂອງກະສັດກຳລັງຕ້ອນເອົາຜູງ
ສັດລ້ຽງຂອງພວກເຂົາໄປບ່ອນມືນໍ້ານັ້ນ,
ຈຶ່ງເບິ່ງ, ຊາວເລມັນຈຳນວນໜຶ່ງທີ່ໄດ້
ເອົາຜູງສັດລ້ຽງຂອງຕົນໄປກິນນໍ້າແລ້ວ,
ໄດ້ຍືນຢູ່ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຜູງສັດລ້ຽງຂອງ
ອຳໂມນ ແລະ ຂ້າໃຊ້ຂອງກະສັດແຕກ
ກະຈາຍໄປ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້
ມັນແຕກກະຈາຍໄປຫລາຍແທ້ໆ ເຖິງ
ຂະໜາດທີ່ມັນໄດ້ແຕກໄປຫລາຍທິດທາງ.

28 ບັດນີ້ພວກຂ້າໃຊ້ຂອງກະສັດ
ເລີ່ມຈົ່ມ ໂດຍກ່າວວ່າ: ບັດນີ້ກະສັດຈະ
ຂ້າພວກເຮົາຖິ້ມແລ້ວ, ຄືກັນກັບເພິ່ນ
ໄດ້ກະທຳກັບພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາ
ເພາະວ່າຜູງສັດລ້ຽງຂອງພວກເຂົາໄດ້
ກະຈັດກະຈາຍໄປດ້ວຍຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ
ຂອງຄົນພວກນັ້ນ. ແລະ ພວກເຂົາກໍ
ເລີ່ມຮ້ອງໄຫ້ຢາງໜັກ, ໂດຍກ່າວວ່າ:
ຈຶ່ງເບິ່ງ, ຜູງສັດລ້ຽງຂອງພວກເຮົາໄດ້
ກະຈັດກະຈາຍໄປໝົດແລ້ວ.

29 ບັດນີ້ພວກເຂົາຮ້ອງໄຫ້ເພາະຍ້ານ
ວ່າຈະຖືກຂ້າຖິ້ມ. ບັດນີ້ເມື່ອອຳໂມນ
ເຫັນດັ່ງນັ້ນ ໃຈຂອງລາວກໍເຕັມໄປດ້ວຍ
ຄວາມສຸກ; ເພາະລາວກ່າວຢູ່ໃນໃຈ
ວ່າ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ສະແດງອຳນາດ
ຂອງຂ້າພະເຈົ້າແກ່ໝູ່ເພື່ອນຂ້າໃຊ້ຂອງ
ຂ້າພະເຈົ້າ, ຫລື ໃຊ້ອຳນາດທີ່ຢູ່ກັບ
ຂ້າພະເຈົ້າ, ໃນການນຳເອົາຜູງສັດລ້ຽງ
ເຫລົ່ານັ້ນຄືນມາໃຫ້ກະສັດ, ເພື່ອຂ້າພະ
ເຈົ້າຈະໄດ້ເອົາຊະນະໃຈຂອງໝູ່ເພື່ອນ
ຂ້າໃຊ້ເຫລົ່ານີ້ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເພື່ອ
ຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ນຳພວກເຂົາໄປໃຫ້
ເຊື່ອຖືໃນຄຳເວົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

30 ແລະ ບັດນີ້, ນີ້ຄືຄວາມຄິດຂອງ ອຳໂມນ, ເວລາລາວໄດ້ເຫັນຄວາມທຸກ ທໍລະມານຂອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ຜູ້ທີ່ລາວຖື ວ່າເປັນພິນ້ອງຂອງລາວ.

31 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ລາວໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາໝັ້ນໃຈໃນຄຳ ເວົ້າຂອງລາວ, ໂດຍກ່າວວ່າ: ພິນ້ອງ ຂອງຂ້າພະເຈົ້າເອີຍ, ຈົ່ງສະບາຍໃຈ ເຖິດ, ແລະ ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາອອກໄປເພື່ອ ຊອກຫາຝູງສັດລ້ຽງ ແລະ ຮວບຮວມມັນ ເຂົ້າກັນອີກ ແລະ ປ້ອງມັນມາຫາບ່ອນ ມີນ້ຳ; ແລະ ພວກເຮົາຈະປົກປັກຮັກສາ ຝູງສັດລ້ຽງໄວ້ໃຫ້ກະສັດດ້ວຍວິທີນີ້ ແລະ ເພິ່ນຈະບໍ່ຂ້າພວກເຮົາ.

32 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກເຂົາໄດ້ໄປຊອກຫາຝູງສັດລ້ຽງ, ໂດຍຕິດຕາມອຳໂມນໄປ, ແລະ ພວກ ເຂົາພ້າວອອກໄປຢ່າງວ່ອງໄວ ແລະ ໄດ້ ສະກັດກັ້ນຝູງສັດລ້ຽງຂອງກະສັດ ແລະ ໄດ້ຮວບຮວມມັນເຂົ້າກັນອີກໄປຫາ ແມ່ນ້ຳ.

33 ແລະ ຄົນພວກນັ້ນໄດ້ມາຢືນຢູ່ເພື່ອ ຈະເຮັດໃຫ້ຝູງສັດລ້ຽງຂອງພວກເຂົາ ແຕກກະຈັດກະຈາຍໄປອີກ; ແຕ່ອຳໂມນ ໄດ້ເວົ້າກັບພິນ້ອງຂອງລາວວ່າ: ຈົ່ງລ້ອມ ຝູງສັດໄວ້ໂດຍຮອບເພື່ອບໍ່ໃຫ້ມັນໜີໄປ; ແລະ ເຮົາເອງຈະໄປຕໍ່ສູ້ກັບຄົນພວກ ນັ້ນຜູ້ທີ່ເຮັດໃຫ້ຝູງສັດຂອງພວກເຂົາ ແຕກກະຈັດກະຈາຍໄປ.

34 ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ເຮັດຕາມທີ່ ອຳໂມນສັ່ງ, ແລະ ລາວໄດ້ອອກໄປຕໍ່ສູ້ ກັບພວກນັ້ນ ຊຶ່ງຢືນຢູ່ໃກ້ນ້ຳຊີບັດ; ແລະ ພວກເຂົາມີຈຳນວນບໍ່ໜ້ອຍເລີຍ.

35 ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ຍ້ານອຳໂມນ, ເພາະພວກເຂົາຄິດວ່າຄົນຜູ້ດຽວຂອງ ພວກເຂົາກໍສາມາດຂ້າລາວໄດ້ ຕາມ ຄວາມພໍໃຈຂອງພວກເຂົາ, ເພາະວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ ສັນຍາກັບໂມໄຊຢ່າໄວ້ວ່າ ພຣະອົງຈະ ບົດປ່ອຍພວກລູກຊາຍຂອງເພິ່ນໃຫ້ ພົ້ນຈາກກຳມີຂອງພວກເຂົາ; ທັງພວກ ເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກຫຍັງເລີຍກ່ຽວກັບພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າ; ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງດີໃຈໃນຄວາມ ພິນາດຂອງພິນ້ອງຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ເພາະເຫດນີ້ ພວກເຂົາຈຶ່ງຢືນຢູ່ເພື່ອເຮັດ ໃຫ້ຝູງສັດລ້ຽງຂອງກະສັດແຕກຈະກັດ ກະຈາຍໄປອີກ.

36 ແຕ່ອຳໂມນໄດ້ກ້າວອອກໄປ ແລະ ເລີ່ມແກວ່ງກ້ອນຫີນໃສ່ພວກເຂົາດ້ວຍ ກະຕູນຂອງລາວ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ດ້ວຍ ອຳນາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ລາວໄດ້ແກວ່ງກ້ອນ ຫີນໃສ່ພວກເຂົາ; ແລະ ລາວໄດ້ຂ້າພວກ ເຂົາເຫລົ່ານັ້ນຈຳນວນໜຶ່ງ ໂດຍວິທີນີ້ ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກເຂົາແປກປະຫລາດ ໃຈໃນອຳນາດຂອງລາວ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍ ຕາມ ພວກເຂົາຍັງໃຈຮ້າຍເພາະຄົນຕາຍ ເປັນພິນ້ອງຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ພວກ ເຂົາຕັ້ງໃຈຈະໃຫ້ລາວຕາຍ; ດັ່ງນັ້ນ, ເມື່ອ ເຫັນວ່າພວກເຂົາແກວ່ງກ້ອນຫີນໃສ່ ລາວບໍ່ໄດ້ແລ້ວ, ພວກເຂົາຈຶ່ງອອກມາ ພ້ອມດ້ວຍໄມ້ຄ້ອນເພື່ອຈະຂ້າລາວ.

37 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ທຸກຄົນທີ່ຍົກໄມ້ຄ້ອນ ເພື່ອຈະຕີອຳໂມນນັ້ນ, ລາວໄດ້ຕັດແຂນ ຂອງພວກເຂົາອອກດ້ວຍດາບຂອງ ລາວ; ເພາະລາວໄດ້ຕ້ານທານການຕີ ຂອງພວກເຂົາດ້ວຍການຟັນແຂນຂອງ

ພວກເຂົາ, ດ້ວຍຄົນດາບຂອງລາວ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກເຂົາເລີ່ມແປກປະຫລາດໃຈ ແລະ ເລີ່ມປົບໜີໄປຕໍ່ໜ້າລາວ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາມີຈຳນວນບໍ່ໜ້ອຍເລີຍ; ແລະ ລາວເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາປົບໜີໄປດ້ວຍກຳລັງແຂນຂອງລາວ.

38 ບັດນີ້ມີຫົກຄົນຂອງພວກເຂົາລົ້ມຕາຍລົງດ້ວຍກະຕຸນ, ແຕ່ລາວບໍ່ໄດ້ຂ້າຜູ້ໄດດ້ວຍດາບຂອງລາວນອກຈາກຫົວໜ້າຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ລາວໄດ້ພັນແຂນຂອງທຸກຄົນທີ່ຍົກຂຶ້ນເພື່ອຈະທຳລາຍລາວ, ແລະ ມັນມີຈຳນວນບໍ່ໜ້ອຍເລີຍ.

39 ແລະ ເວລາລາວໄດ້ຂັບໄລ່ພວກເຂົາອອກໄປໄກແລ້ວ, ລາວຈຶ່ງກັບມາ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ພາຜູ້ສັດລ້ຽງໄປກິນນ້ຳ ແລະ ຕ້ອນມັນກັບໄປຫາທົ່ງຫຍ້າຂອງກະສັດ, ຈາກນັ້ນພວກເຂົາກໍໄດ້ເຂົ້າໄປຫາກະສັດ, ໂດຍເອົາແຂນຂອງຄົນທີ່ພະຍາຍາມຂ້າລາວໄປນຳ ຊຶ່ງຖືກພັນດ້ວຍດາບຂອງອຳໂມນ, ແລະ ພວກເຂົານຳເອົາແຂນເຫລົ່ານັ້ນໄປຫາກະສັດເພື່ອເປັນປະຈັກພະຍານເຖິງສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ກະທຳໄປ.

ບົດທີ 18

ກະສັດລາໂມໄນຄິດວ່າອຳໂມນເປັນວິນຍານທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່—ອຳໂມນສິດສອນກະສັດເຖິງການສ້າງ, ເຖິງການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ມະນຸດ, ແລະ ເຖິງການໄຖ່ຊຶ່ງມາໂດຍຜ່ານທາງພຣະຄຣິດ—ລາໂມໄນເຊື່ອ ແລະ ລົ້ມລົງຢູ່ກັບພື້ນດິນຄື

ກັບວ່າຕາຍແລ້ວ. ປະມານ 90 ປີກ່ອນຄ.ສ.

1 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືກະສັດລາໂມໄນໄດ້ສັ່ງໃຫ້ຂ້າໃຊ້ຂອງເພິ່ນອອກມາຍືນ ເພື່ອເປັນພະຍານເຖິງເລື່ອງທັງໝົດທີ່ພວກເຂົາເຫັນມາກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້.

2 ແລະ ເວລາພວກເຂົາທຸກຄົນໃຫ້ການເຖິງເລື່ອງທີ່ໄດ້ເຫັນມາ ແລະ ພວກເຂົາຈຶ່ງຮູ້ຈັກເຖິງຄວາມສັດຊີ້ຂອງອຳໂມນໃນການປົກປັກຮັກສາຜູ້ສັດລ້ຽງຂອງເພິ່ນ, ແລະ ຮູ້ເຖິງອຳນາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງລາວໃນການຕໍ່ສູ້ກັບຄົນພວກນັ້ນ ຊຶ່ງພະຍາຍາມຈະຂ້າລາວອີກ, ເພິ່ນມີຄວາມແປກປະຫລາດໃຈຢ່າງຍິ່ງ, ແລະ ໄດ້ກ່າວວ່າ: ແນ່ນອນທີ່ສຸດ, ນີ້ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າມະນຸດທຳມະດາ. ຈຶ່ງເບິ່ງ, ນີ້ບໍ່ແມ່ນວິນຍານທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ບໍ່ ທີ່ໄດ້ສັ່ງໂທດອັນແສນສາຫັດມາສູ່ຜູ້ຄົນພວກນີ້ ຍ້ອນວ່າການຄາດຕະກຳຂອງພວກເຂົາ?

3 ແລະ ພວກເຂົາຕອບກະສັດ, ແລະ ກ່າວວ່າ: ພວກຂ້ານ້ອຍບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າລາວເປັນວິນຍານທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ຫລືວ່າມະນຸດທຳມະດາ; ແຕ່ພວກຂ້ານ້ອຍຮູ້ຈັກພຽງແຕ່ວ່າສັດຕູຂອງກະສັດຈະຂ້າລາວບໍ່ໄດ້; ທັງພວກເຂົາບໍ່ສາມາດທຳລາຍຜູ້ສັດລ້ຽງຂອງກະສັດໃຫ້ແຕກກະຈັດກະຈາຍໄປໄດ້ ຕາບໃດທີ່ລາວຍັງຢູ່ກັບພວກຂ້ານ້ອຍ, ເພາະວ່າຄວາມຊຳນິຊຳນານ ແລະ ພະລັງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງລາວ; ດັ່ງນັ້ນ, ພວກຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງຮູ້ວ່າ ລາວເປັນເພື່ອນຂອງກະສັດ. ແລະ ບັດນີ້, ໂອ້ ກະ

ສັດເອີຍ, ພວກຂ້ານ້ອຍບໍ່ເຊື່ອວ່າມະນຸດ ທຳມະດາຈະມີອຳນາດຍິ່ງໃຫຍ່ພຽງ ນີ້, ເພາະພວກຂ້ານ້ອຍຮູ້ວ່າພວກເຂົາບໍ່ ສາມາດຂ້າລາວໄດ້.

4 ແລະ ບັດນີ້, ເມື່ອກະສັດໄດ້ຍິນຂໍ້ ຄວາມນີ້ແລ້ວ, ເພິ່ນຈຶ່ງເວົ້າກັບພວກເຂົາ ວ່າ: ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ນີ້ຄືວິນຍານ ທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່; ແລະ ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດ ມາໃນເວລານີ້ເພື່ອປົກປັກຮັກສາຊີວິດ ຂອງພວກເຈົ້າ, ເພື່ອຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ ໄດ້ຂ້າພວກເຈົ້າຄືກັນກັບທີ່ຂ້າພະເຈົ້າ ເຄີຍໄດ້ເຮັດມາແລ້ວກັບພີ່ນ້ອງຂອງ ພວກເຈົ້າ. ບັດນີ້ ນີ້ຄືວິນຍານທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ຊຶ່ງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາໄດ້ເວົ້າໄວ້.

5 ບັດນີ້ ນີ້ເປັນປະເພນີຂອງກະສັດລາ ໂມໂນ, ຊຶ່ງມາຈາກບິດາຂອງເພິ່ນວ່າ ມັນ ມີວິນຍານທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່, ທັງໆທີ່ພວກເຂົາ ເຊື່ອໃນວິນຍານທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ພວກເຂົາກໍ ຍັງຄິດວ່າອັນໃດກໍຕາມທີ່ພວກເຂົາເຮັດ ໄປນັ້ນຖືກຕ້ອງແລ້ວ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ກະສັດລາໂມໂນໄດ້ເລີ່ມມີຄວາມຢ້ານກົວ ທີ່ສຸດ, ດ້ວຍຄວາມຢ້ານທີ່ເພິ່ນເຮັດຜິດ ໃນການຂ້າພວກຂ້າໃຊ້ຂອງເພິ່ນ;

6 ເພາະວ່າເພິ່ນໄດ້ຂ້າພວກຂ້າໃຊ້ ຫລາຍຄົນ ເພາະວ່າພີ່ນ້ອງຂອງພວກນີ້ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ສັດລ້ຽງຂອງເພິ່ນກະຈັດ ກະຈາຍໄປປ່ອນທີ່ມີນ້ຳ; ແລະ ດັ່ງນັ້ນ, ເພາະພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ສັດລ້ຽງ ຂອງພວກເຂົາກະຈັດກະຈາຍໄປ ພວກ ເຂົາຈຶ່ງຖືກຂ້າ.

7 ບັດນີ້ມັນເປັນການປະຕິບັດຂອງຊາວ ເລມັນທີ່ຈະໄປຍືນຢູ່ໃກ້ນ້ຳຊີບັດ ເພື່ອໃຫ້ ຜູ້ສັດລ້ຽງຂອງຜູ້ຄົນກະຈັດກະຈາຍໄປ,

ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ໄລ່ຕ້ອນເອົາແກະ ທີ່ກະຈັດກະຈາຍໄປນັ້ນໄປຫາແຜ່ນດິນ ຂອງພວກເຂົາ, ມັນເປັນວິທີປຸ້ນຢ່າງໜຶ່ງ ໃນບັນດາພວກເຂົາ.

8 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ກະສັດລາໂມໂນໄດ້ສອບຖາມຂ້າໃຊ້ ຂອງເພິ່ນ, ໂດຍກ່າວວ່າ: ຄົນຜູ້ນີ້ທີ່ມີ ອຳນາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ແບບນີ້ຢູ່ໃສ?

9 ແລະ ພວກເຂົາຕອບວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ, ລາວກຳລັງເອົາອາຫານໃຫ້ມ້າຂອງທ່ານ ກິນຢູ່. ບັດນີ້ກະສັດໄດ້ສັ່ງຂ້າໃຊ້ຂອງ ເພິ່ນ, ກ່ອນເວລາທີ່ຈະເອົາຜູ້ແກະໄປ ກິນນ້ຳວ່າ, ໃຫ້ພວກເຂົາຕຽມມ້າ ແລະ ລົດມ້າຂອງເພິ່ນໄວ້, ແລະ ນຳເອົາເພິ່ນ ໄປຫາແຜ່ນດິນມີໄຟ ເພາະຈະມີການ ລ້ຽງສະຫລອງກັນຢ່າງໃຫຍ່ໃນແຜ່ນດິນ ມີໄຟ ຊຶ່ງຈັດຂຶ້ນໂດຍບິດາຂອງກະສັດ ລາໂມໂນຜູ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ປົກຄອງທົ່ວ ແຜ່ນດິນ.

10 ບັດນີ້ເວລາກະສັດລາໂມໂນໄດ້ ຍິນວ່າ ອຳໂມນກຳລັງຕຽມມ້າ ແລະ ລົດ ມ້າຂອງເພິ່ນຢູ່ ເພິ່ນກໍຍິ່ງປະຫລາດໃຈ, ເພາະວ່າຄວາມສັດຊື່ຂອງອຳໂມນ, ຈຶ່ງ ກ່າວອອກມາວ່າ: ແນ່ນອນທີ່ສຸດ ມັນບໍ່ ເຄີຍມີຂ້າໃຊ້ຄົນໃດໃນບັນດາຂ້າໃຊ້ທັງ ໝົດຂອງຂ້າພະເຈົ້າທີ່ສັດຊື່ເທົ່າກັບຄົນ ນີ້; ເພາະວ່າລາວຈື່ຈຳຄຳສັ່ງທັງໝົດຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າເພື່ອປະຕິບັດ.

11 ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າແນ່ໃຈວ່າ ນີ້ຄືວິນ ຍານທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າປາ ຖະໜາຢາກໃຫ້ລາວມາຫາຂ້າພະເຈົ້າ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ກ້າ.

12 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື

ເມື່ອອຳໂນນຕຽມມ້າ ແລະ ລົດມ້າໄວ້ໃຫ້ກະສັດ ແລະ ຂ້າໃຊ້ຄົນອື່ນໆຂອງກະສັດແລ້ວ, ລາວກໍໄປຫາກະສັດ ແລະ ລາວເຫັນສີໜ້າຂອງກະສັດປຽນແປງໄປ; ດັ່ງນັ້ນ ລາວເກືອບຈະກັບຄືນອອກໄປ.

13 ແລະ ຂ້າໃຊ້ຜູ້ໜຶ່ງຂອງກະສັດເວົ້າກັບລາວວ່າ, ຮັບບານາ, ຊຶ່ງແປວ່າ, ກະສັດຜູ້ມີອຳນາດ ຫລື ຍິ່ງໃຫຍ່, ຊຶ່ງພວກເຂົາຖືວ່າກະສັດຂອງພວກເຂົາມີອຳນາດ ແລະ ພວກເຂົາຈຶ່ງເວົ້າກັບອຳໂນນຕາມນັ້ນວ່າ: ຮັບບານາ, ກະສັດປາຖະໜາໃຫ້ເຈົ້າຢູ່ກ່ອນ.

14 ດັ່ງນັ້ນອຳໂນນຈຶ່ງໄດ້ຫັນຕົວໄປຫາກະສັດ, ແລະ ກ່າວກັບກະສັດວ່າ: ໂອ້ກະສັດເອີຍ ທ່ານປະສົງຈະໃຫ້ຂ້ານ້ອຍເຮັດສິ່ງໃດໃຫ້ທ່ານ? ແລະ ກະສັດບໍ່ໄດ້ຕອບລາວເປັນເວລາເຖິງໜຶ່ງຊົ່ວໂມງ, ຕາມເວລາຂອງພວກເຂົາ, ເພາະວ່າກະສັດບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າຈະເວົ້າຫຍັງກັບລາວ.

15 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືອຳໂນນເວົ້າກັບເພິ່ນອີກວ່າ: ທ່ານປາຖະໜາອັນໃດຈາກຂ້ານ້ອຍ? ແຕ່ກະສັດກໍບໍ່ຕອບ.

16 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ອຳໂນນໂດຍທີ່ເຕັມປຽມໄປດ້ວຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ, ດັ່ງນັ້ນ ລາວຈຶ່ງຮູ້ຈັກຄວາມນິກົດຂອງກະສັດ. ແລະ ລາວໄດ້ກ່າວກັບເພິ່ນວ່າ: ນີ້ເປັນເພາະວ່າທ່ານໄດ້ຍິນວ່າ ຂ້ານ້ອຍປົກປັກຮັກສາຂ້າໃຊ້ ແລະ ຝູງສັດລ້ຽງຂອງທ່ານ, ແລະ ໄດ້ຂ້າພີ່ນ້ອງຂອງພວກນັ້ນເຈັດຄົນດ້ວຍກະຕຸນ ແລະ ດາບ, ແລະ ໄດ້ຕັດແຂນຄົນອື່ນໆຂາດ, ເພື່ອປົກປັກຮັກສາຜູງ

ສັດລ້ຽງ ແລະ ຂ້າໃຊ້ຂອງທ່ານ; ຈົ່ງເບິ່ງ, ດ້ວຍເຫດນີ້ບໍ່ທີ່ກໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມແປກປະຫລາດໃຈແກ່ທ່ານ?

17 ຂ້ານ້ອຍເວົ້າກັບທ່ານວ່າ, ແມ່ນຫຍັງທີ່ເຮັດໃຫ້ຄວາມແປກປະຫລາດໃຈຂອງທ່ານໃຫຍ່ຫລວງເຊັ່ນນີ້? ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້ານ້ອຍເປັນມະນຸດທຳມະດາ ແລະ ເປັນຂ້າໃຊ້ຂອງທ່ານ; ດັ່ງນັ້ນ, ແນວໃດກໍຕາມທີ່ທ່ານປາຖະໜາ ຊຶ່ງຖືກຕ້ອງ, ສິ່ງນັ້ນຂ້ານ້ອຍກໍຈະປະຕິບັດຕາມ.

18 ບັດນີ້ເວລາກະສັດໄດ້ຍິນຂໍ້ຄວາມນີ້, ເພິ່ນກໍແປກປະຫລາດໃຈອີກ, ເພາະເພິ່ນຮູ້ວ່າອຳໂນນຮູ້ຈັກຄວາມນິກົດຂອງເພິ່ນໄດ້; ແຕ່ມັນກໍເປັນແນວນີ້, ຄືກະສັດລາໂມໄນໄດ້ເປີດປາກ ແລະ ຖາມລາວວ່າ: ເຈົ້າແມ່ນໃຜ? ເຈົ້າເປັນວິນຍານທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຜູ້ທີ່ຮູ້ຈັກພົດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງບໍ່?

19 ອຳໂນນຕອບ ແລະ ກ່າວກັບກະສັດວ່າ: ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ເປັນດອກ.

20 ແລະ ກະສັດເວົ້າວ່າ: ເຈົ້າຮູ້ຈັກຄວາມນິກົດຂອງໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ເຈົ້າຈຶ່ງເວົ້າມາຢ່າງອາດຫານເຖີດ ແລະ ເວົ້າໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຟັງກ່ຽວກັບສິ່ງເຫລົ່ານີ້; ແລະ ບອກຂ້າພະເຈົ້າອີກວ່າ ເປັນດ້ວຍອຳນາດອັນໃດທີ່ເຈົ້າໄດ້ຂ້າ ແລະ ຕັດແຂນພວກພີ່ນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າຜູ້ທີ່ເຮັດໃຫ້ຝູງສັດລ້ຽງຂອງຂ້າພະເຈົ້າກະຈັດກະຈາຍໄປ—

21 ແລະ ບັດນີ້, ຖ້າຫາກເຈົ້າຈະບອກຂ້າພະເຈົ້າກ່ຽວກັບສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ, ອັນໃດກໍຕາມທີ່ເຈົ້າປາຖະໜາ ຂ້າພະເຈົ້າຈະມອບໃຫ້; ແລະ ຖ້າຫາກຈຳເປັນແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະຄຸ້ມຄອງເຈົ້າດ້ວຍ

ກອງທັບຂອງຂ້າພະເຈົ້າ; ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ເຈົ້າມີອຳນາດຫລາຍກວ່າກອງທັບທັງໝົດນັ້ນ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ອັນໃດກໍຕາມທີ່ເຈົ້າປາຖະໜາຈາກຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະມອບໃຫ້.

22 ແລະ ອຳໂມນເປັນຜູ້ສະຫລາດຫລັກແຫລມ, ແຕ່ບໍ່ມີອັນຕະລາຍ, ລາວເວົ້າກັບລາໂມໂນວ່າ: ທ່ານຈະເຊື່ອພັງຄຳເວົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍບໍ, ຖ້າຫາກຂ້ານ້ອຍບອກທ່ານວ່າ ໂດຍອຳນາດອັນໃດທີ່ຂ້ານ້ອຍເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໄດ້? ນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ຂ້ານ້ອຍປາຖະໜາຈາກທ່ານ.

23 ແລະ ກະສັດໄດ້ຕອບລາວ, ແລະ ເວົ້າວ່າ: ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະເຊື່ອໃນຄຳເວົ້າຂອງເຈົ້າທັງໝົດ. ແລະ ດັ່ງນັ້ນເພິ່ນຈຶ່ງເສຍທ່າດ້ວຍອຸບາຍ.

24 ແລະ ອຳໂມນເລີ່ມເວົ້າກັບກະສັດດ້ວຍຄວາມກ້າຫານວ່າ: ທ່ານເຊື່ອບໍວ່າມີພຣະເຈົ້າ?

25 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ຕອບ ແລະ ເວົ້າກັບລາວວ່າ: ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກວ່ານັ້ນໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ.

26 ແລ້ວອຳໂມນຖາມວ່າ: ທ່ານເຊື່ອບໍວ່າມີວິນຍານທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່?

27 ແລະ ເພິ່ນຕອບວ່າ, ເຊື່ອ.

28 ແລະ ອຳໂມນກ່າວວ່າ: ນີ້ຄືພຣະເຈົ້າ. ແລະ ອຳໂມນຖາມເພິ່ນອີກວ່າ: ທ່ານເຊື່ອບໍວ່າມີວິນຍານທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ນີ້, ຜູ້ເປັນພຣະເຈົ້າ, ໄດ້ສ້າງທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຊຶ່ງຢູ່ໃນສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ?

29 ແລະ ເພິ່ນຕອບວ່າ: ແທ້ຈິງແລ້ວ ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອວ່າພຣະອົງເປັນຜູ້ສ້າງ

ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ; ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກເລື່ອງສະຫວັນ.

30 ແລະ ອຳໂມນເວົ້າກັບເພິ່ນວ່າ: ສະຫວັນເປັນບ່ອນທີ່ພຣະເຈົ້າປະທັບຢູ່ພ້ອມທັງທູດທີ່ສັກສິດທັງໝົດຂອງພຣະອົງ.

31 ແລະ ກະສັດລາໂມໂນຖາມວ່າ: ມັນຢູ່ເໜືອແຜ່ນດິນໂລກບໍ?

32 ແລະ ອຳໂມນຕອບວ່າ: ແມ່ນແລ້ວ, ແລະ ພຣະອົງຫລຽວລົງມາເບິ່ງລູກຫລານມະນຸດທັງໝົດ; ແລະ ພຣະອົງຮູ້ຈັກຄວາມນິກົດ ແລະ ເຈດຕະນາ; ທັງໝົດຂອງໃຈ; ເພາະວ່າພຣະອົງສ້າງພວກເຂົາທັງໝົດໂດຍພຣະທັດຂອງພຣະອົງເອງຕັ້ງແຕ່ການເລີ່ມຕົ້ນ.

33 ແລະ ກະສັດລາໂມໂນໄດ້ເວົ້າວ່າ: ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອເລື່ອງທັງໝົດທີ່ເຈົ້າເວົ້າມາ. ເຈົ້າຖືກສົ່ງມາຈາກພຣະເຈົ້າບໍ?

34 ອຳໂມນຕອບເພິ່ນວ່າ: ຂ້ານ້ອຍເປັນຄົນທຳມະດາ ແລະ ມະນຸດຄົນທຳອິດໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນຕາມລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ພຣະວິນຍານອັນສັກສິດຂອງພຣະອົງໄດ້ເອີ້ນຂ້ານ້ອຍໃຫ້ສັ່ງສອນສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ແກ່ຜູ້ຄົນພວກນີ້, ເພື່ອພວກເຂົາຈະຖືກນຳມາໃຫ້ຮູ້ເລື່ອງທີ່ທ່ຽງທຳ ແລະ ເປັນຄວາມຈິງ;

35 ແລະ ສ່ວນໜຶ່ງຂອງພຣະວິນຍານນັ້ນປະທັບຢູ່ໃນຕົວຂ້ານ້ອຍ, ເພື່ອໃຫ້ຄວາມຮູ້ ແລະ ອຳນາດແກ່ຂ້ານ້ອຍຕາມສັດທາ ແລະ ຄວາມປາຖະໜາຂອງຂ້ານ້ອຍຊຶ່ງມີຢູ່ໃນພຣະເຈົ້າ.

36 ບັດນີ້ເວລາອຳໂມນເວົ້າຂໍ້ຄວາມນີ້ແລ້ວ, ລາວເລີ່ມເລົ່າຕັ້ງແຕ່ການສ້າງ

ໂລກ ແລະ ພ້ອມດ້ວຍການສ້າງອາດາມ, ແລະ ບອກເພິ່ນທຸກໆເລື່ອງກ່ຽວກັບການ ຕົກຂອງມະນຸດ ແລະ ເລົ່າເລື່ອງລາວ ຕ່າງໆໃຫ້ຟັງ ແລະ ວາງບັນທຶກ ແລະ ພຣະຄຳພີອັນສັກສິດຂອງຜູ້ຄົນ ຊຶ່ງ ສາດສະດາໄດ້ເລົ່າ, ຄົນໄປຈົນເຖິງເວລາ ທີ່ລີໄຮ ບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາອອກ ຈາກເຢຣູຊາເລັມ.

37 ແລະ ລາວໄດ້ເລົ່າໃຫ້ພວກເພິ່ນຟັງ (ໃຫ້ກະສັດ ແລະ ຂ້າໃຊ້ຂອງເພິ່ນ) ເຖິງ ການເດີນທາງທັງໝົດຂອງບັນພະບຸລຸດ ຂອງພວກເພິ່ນໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ, ແລະ ຄວາມທຸກຍາກລຳບາກດ້ວຍ ຄວາມອຶດຫິວ ແລະ ກະຫາຍນ້ຳທັງໝົດ ຂອງເຂົາເຈົ້າ, ພ້ອມທັງການເດີນທາງ ຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ອື່ນໆ.

38 ແລະ ລາວໄດ້ເລົ່າໃຫ້ພວກເພິ່ນຟັງ ກ່ຽວກັບການກະບົດຂອງເລມັນ ແລະ ເລ ມູເອນ, ແລະ ພວກລູກຊາຍຂອງອິດຊະ ມາເອນນຳອີກ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ລາວໄດ້ ເລົ່າໃຫ້ພວກເພິ່ນຟັງເຖິງການກະບົດທັງ ໝົດຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ລາວໄດ້ຊີ້ແຈງ ໃຫ້ພວກເພິ່ນຟັງເຖິງເລື່ອງບັນທຶກ ແລະ ພຣະຄຳພີທັງໝົດນັບຕັ້ງແຕ່ເວລາທີ່ລີ ໄຮອອກມາຈາກເຢຣູຊາເລັມມາຈົນເຖິງ ເວລານີ້.

39 ແຕ່ຍັງບໍ່ທັນໝົດ; ເພາະວ່າລາວໄດ້ ຊີ້ແຈງແກ່ພວກເພິ່ນເຖິງແຜນແຫ່ງການ ໄຖ່, ຊຶ່ງໄດ້ຕຽມໄວ້ນັບຕັ້ງແຕ່ການວາງ ຮາກຖານຂອງໂລກ; ແລະ ລາວໄດ້ໃຫ້ ພວກເພິ່ນຮູ້ຈັກອີກກ່ຽວກັບການສະເດັດ ມາຂອງພຣະຄຣິດ ແລະ ວຽກງານທັງ ໝົດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

40 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຫລັງຈາກລາວໄດ້ເວົ້າ ແລະ ຊີ້ແຈງເລື່ອງ ທັງໝົດນີ້ແກ່ກະສັດແລ້ວ, ແລະ ກະສັດກໍ ເຊື່ອໃນຄຳເວົ້າທັງໝົດຂອງລາວ.

41 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ເລີ່ມຮ້ອງທູນຕໍ່ພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າ, ໂດຍກ່າວວ່າ: ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າ ເອີຍ, ຂໍຈົ່ງໄຜດເມດຕາຕາມພຣະເມດ ຕາອັນອຸດົມສົມບູນຂອງພຣະອົງ ຊຶ່ງເຄີຍ ມີແກ່ຜູ້ຄົນຂອງນີໂຟມາແລ້ວ, ຂໍຈົ່ງມີແກ່ ຂ້ານ້ອຍ ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງຂ້ານ້ອຍດ້ວຍ ເຖິດ.

42 ແລະ ບັດນີ້, ເມື່ອເພິ່ນເວົ້າດັ່ງນີ້ ແລ້ວ, ເພິ່ນກໍລົ້ມລົງຢູ່ກັບພື້ນດິນຄືກັບ ຕາຍແລ້ວ.

43 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກຂ້າໃຊ້ໄດ້ຫາມກະສັດໄປຫາມະເຫ ສີຂອງເພິ່ນ, ແລະ ວາງເພິ່ນໄວ້ເທິງຕຽງ; ແລະ ເພິ່ນໄດ້ນອນຢູ່ຄືກັບຕາຍແລ້ວເປັນ ເວລາສອງມື້ສອງຄືນ; ແລະ ມະເຫສີ, ແລະ ພວກລູກຊາຍ, ແລະ ພວກລູກສາວ ຂອງເພິ່ນໄດ້ມາໄວ້ອາໄລນຳເພິ່ນຕາມ ປະເພນີຂອງຊາວເລມັນ, ແລະ ຮ້ອງໄຫ້ ຢາງໃຫຍ່ຫລວງໃນການສູນເສຍເພິ່ນ ໄປ.

ບົດທີ 19

ລາ ໂມໄນ ໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງແຫ່ງ ຊີວິດອັນເປັນນິດ ແລະ ເຫັນພຣະຜູ້ ໄຖ່—ຄົນໃນວັງຂອງເພິ່ນຕົກສະເງົ້ ແລະ ຫລາຍຄົນເຫັນເຫລົ່າທູດ—ອຳໂມນໄດ້ ຖືກໄວ້ຊີວິດຢ່າງມະຫັດສະຈັນ—ລາວ ໄດ້ບັບຕິສະມາຫລາຍຄົນ ແລະ ໄດ້ຈັດ

ດັ່ງສາດສະໜາຈັກຂຶ້ນ ໃນບັນດາພວກ
ເຂົາ. ປະມານ 90 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຫລັງ
ຈາກສອງມັກບໍ່ສອງຄືນ ແລະ ພວກເຂົາ
ເກືອບຈະເອົາຮ່າງກາຍຂອງກະສັດໄປ
ວາງໄວ້ໃນຖ້ຳ ຊຶ່ງພວກເຂົາເຮັດໄວ້ເພື່ອ
ຈຸດປະສົງໃນການຜັງສົບ.

2 ບັດນີ້ລາຊິນີ ໂດຍທີ່ໄດ້ຍິນຊື່ສຽງຂອງ
ອຳໂມນ, ດັ່ງນັ້ນ ນາງຈຶ່ງສົ່ງຄົນໄປ ແລະ
ປາຖະໜາໃຫ້ລາວມາຫານາງ.

3 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ອຳ
ໂມນໄດ້ກະທຳຕາມຄຳສັ່ງ ແລະ ໄດ້
ເຂົ້າໄປຫາລາຊິນີເພື່ອຢາກຮູ້ວ່ານາງ
ປາຖະໜາໃຫ້ລາວເຮັດສິ່ງໃດ.

4 ແລະ ນາງໄດ້ເວົ້າກັບລາວວ່າ: ຂ້າ
ໃຊ້ຂອງສາມີຂອງຂ້າພະເຈົ້າເຮັດໃຫ້
ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກແກ່ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ ເຈົ້າເປັນ
ສາດສະດາຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ບໍລິສຸດອົງ
ໜຶ່ງ, ແລະວ່າເຈົ້າມີອຳນາດທີ່ຈະເຮັດ
ວຽກອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຫລາຍຢ່າງໃນພຣະ
ນາມຂອງພຣະອົງ;

5 ດັ່ງນັ້ນ, ຖ້າຫາກເປັນແນວນັ້ນແທ້,
ຂ້າພະເຈົ້າຢາກໃຫ້ເຈົ້າເຂົ້າໄປເບິ່ງສາມີ
ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເພາະວ່າເພິ່ນໄດ້ນອນ
ຢູ່ເທິງຕຽງຂອງເພິ່ນເປັນເວລາສອງມື້
ສອງຄືນແລ້ວ; ແລະ ບາງຄົນເວົ້າວ່າ
ເພິ່ນຍັງບໍ່ທັນຕາຍ, ແຕ່ບາງຄົນກໍເວົ້າວ່າ
ເພິ່ນຕາຍແລ້ວ, ແລະວ່າເພິ່ນມີກິ່ນເໝັນ,
ແລະວ່າຄວນຈະເອົາໄປໄວ້ໃນຖ້ຳເສຍ;
ແຕ່ສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວ ເພິ່ນບໍ່ມີກິ່ນ
ເໝັນເລີຍ.

6 ບັດນີ້, ເປັນສິ່ງທີ່ອຳໂມນປາຖະໜາ,

ເພາະວ່າລາວຮູ້ວ່າກະສັດລາໂມໄນຢູ່
ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ; ລາວ
ຮູ້ຈັກວ່າມ່ານອັນມືດມົວແຫ່ງຄວາມບໍ່
ເຊື່ອຖືຖືກໂຍນຖິ້ມໄປຈາກຈິດໃຈຂອງ
ເພິ່ນແລ້ວ, ແລະ ຄວາມສະຫວ່າງຊຶ່ງເຮັດ
ໃຫ້ຈິດໃຈຂອງເພິ່ນແຈ້ງສະຫວ່າງ ຊຶ່ງ
ເປັນແສງສະຫວ່າງແຫ່ງລັດສະໝີພາບ
ຂອງພຣະເຈົ້າ, ຊຶ່ງເປັນແສງສະຫວ່າງ
ອັນໜ້າອັດສະຈັນໃຈແຫ່ງພຣະກະລຸນາ
ທີ່ຄຸນຂອງພຣະອົງ—ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແສງ
ສະຫວ່າງນີ້ໄດ້ນຳຄວາມສຸກເຂົ້າໄປໃນ
ຈິດວິນຍານຂອງເພິ່ນ, ໂດຍທີ່ເມກແຫ່ງ
ຄວາມມືດມົວຖືກປັດອອກໄປແລ້ວ, ແລະ
ວ່າແສງສະຫວ່າງອັນເປັນນິດ ໄດ້ຮຸ່ງ
ເຮືອງຢູ່ໃນຈິດວິນຍານຂອງເພິ່ນ, ແທ້
ຈິງແລ້ວ, ລາວຮູ້ຈັກວ່າສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເຮັດ
ໃຫ້ຮ່າງກາຍທຳມະຊາດຂອງເພິ່ນໝົດ
ກຳລັງ, ແລະ ເພິ່ນຈຶ່ງຖືກພາໄປຫາພຣະ
ເຈົ້າ—

7 ດັ່ງນັ້ນ, ສິ່ງທີ່ລາຊິນີປາຖະໜາຈາກ
ລາວກໍຄືສິ່ງທີ່ລາວປາຖະໜາຢາກຈະ
ເຮັດ. ດັ່ງນັ້ນ, ລາວຈຶ່ງເຂົ້າໄປເບິ່ງກະສັດ
ຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງລາຊິນີ; ແລະ
ລາວໄດ້ເຫັນກະສັດ ແລະ ຮູ້ວ່າເພິ່ນບໍ່
ໄດ້ຕາຍ.

8 ແລະ ລາວໄດ້ເວົ້າກັບລາຊິນີວ່າ:
ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຕາຍດອກ, ແຕ່ເພິ່ນນອນຫລັບ
ຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າ, ແລະ ມື້ອື່ນເຊົ້າເພິ່ນກໍ
ຈະລຸກຂຶ້ນ; ດັ່ງນັ້ນ ຢາພ້າວຜັງເພິ່ນເທື່ອ.

9 ແລະ ອຳໂມນໄດ້ຖາມນາງວ່າ: ທ່ານ
ເຊື່ອເລື່ອງນີ້ບໍ? ແລະ ນາງຕອບວ່າ:
ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ມີພະຍານນອກຈາກຄຳ
ເວົ້າຂອງເຈົ້າ, ແລະ ຄຳເວົ້າຂອງຂ້າໃຊ້

ເຫລົ່ານັ້ນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ຂ້າພະເຈົ້າຍັງເຊື່ອວ່າມັນຕ້ອງເປັນໄປຕາມຄຳເວົ້າຂອງເຈົ້າ.

10 ແລະ ອຳໂມນໄດ້ກ່າວກັບນາງວ່າ: ທ່ານເປັນສຸກແລ້ວ ເພາະສັດທາອັນແຮງກ້າຂອງທ່ານ; ຂ້ານ້ອຍກ່າວກັບທ່ານວ່າ, ບໍ່ເຄີຍມີແມ່ຍິງທີ່ມີສັດທາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ແບບນີ້ເລີຍໃນບັນດາຜູ້ຄົນຂອງຊາວນີໄຟທັງໝົດ.

11 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືນາງໄດ້ເຜົາຢູ່ຂ້າງຕຽງຂອງສາມີຂອງນາງນັບແຕ່ເວລານັ້ນ, ຈົນຮອດມື້ອື່ນເຊົ້າຕາມທີ່ອຳໂມນກຳນົດໄວ້ວ່າກະສັດຈະລຸກຂຶ້ນ.

12 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືເພິ່ນໄດ້ລຸກຂຶ້ນຕາມຄຳເວົ້າຂອງອຳໂມນ; ແລະ ເວລາທີ່ເພິ່ນລຸກຂຶ້ນມາ ເພິ່ນໄດ້ເດີນອອກໄປຫາຜູ້ຍິງນັ້ນ, ແລະ ກ່າວວ່າ: ຂໍພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າຈົ່ງພຣະກະເສີມສຳລານເຖິດ, ແລະ ນາງເປັນສຸກແລ້ວ.

13 ເພາະແນ່ນອນດັ່ງທີ່ນາງມີຊີວິດ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນພຣະຜູ້ໂຖ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວສັນນັ້ນ, ແລະ ພຣະອົງກໍຈະສະເດັດມາ ແລະ ກຳເນີດຈາກຍິງຄົນໜຶ່ງ, ແລະ ພຣະອົງຈະໄຖ່ມະນຸດທັງໝົດຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງ. ບັດນີ້, ເມື່ອເພິ່ນກ່າວຂໍ້ຄວາມນີ້ແລ້ວ, ໃຈຂອງເພິ່ນກໍພອງຂຶ້ນຢູ່ພາຍໃນ ແລະ ເພິ່ນກໍລົ້ມຟຸບລົງດ້ວຍຄວາມສຸກ; ແລະ ລາຊິນີກໍລົ້ມລົງນຳກັນ, ຊຶ່ງໝົດກຳລັງໂດຍພຣະວິນຍານ.

14 ບັດນີ້ອຳໂມນ ໂດຍທີ່ເຫັນພຣະ

ວິນຍານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຖອກເຫລົງມາຕາມຄຳອະທິຖານຂອງລາວເທິງຊາວເລມັນພີ່ນ້ອງຂອງລາວ, ຜູ້ເປັນເຫດຂອງຄວາມເປັນທຸກຢ່າງສາຫັດໃນບັນດາຊາວນີໄຟ, ຫລືວ່າໃນບັນດາຜູ້ຄົນທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າ ເພາະວ່າຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຮິດຄອງປະເພນີຂອງພວກເຂົາ, ລາວຈຶ່ງຄູ່ເຂົາລົງ, ແລະ ເລີ່ມຖອກເຫຈິດວິນຍານຂອງລາວໃນການອະທິຖານ ແລະ ຖະຫວາຍການຂອບພຣະໂທພຣະເຈົ້າສຳລັບສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ກະທຳຕໍ່ພີ່ນ້ອງຂອງລາວ; ແລະ ຕົວລາວເອງກໍໝົດກຳລັງໄປດ້ວຍຄວາມສຸກ; ແລະ ຄົນທັງສາມກໍລົ້ມຟຸບລົງຢູ່ກັບພື້ນດິນແບບນັ້ນ.

15 ບັດນີ້, ພວກຂ້າໃຊ້ຂອງກະສັດເຫັນວ່າພວກເພິ່ນລົ້ມລົງຢູ່, ພວກເຂົາຈຶ່ງເລີ່ມຮ້ອງທູນຕໍ່ພຣະເຈົ້າຄືກັນ, ເພາະຄວາມຍ້ານກົວພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເກີດກັບພວກເຂົາຄືກັນ, ເພາະພວກເຂົາເປັນຜູ້ທີ່ໄດ້ຍືນຍັນຕໍ່ກະສັດ ແລະ ເປັນພະຍານກ່ຽວກັບອຳນາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງອຳໂມນ.

16 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເຂົາໄດ້ເອີ້ນຫາພຣະນາມຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າດ້ວຍກຳລັງຂອງພວກເຂົາຈົນວ່າພວກເຂົາທັງໝົດລົ້ມລົງຢູ່ກັບພື້ນດິນຄືກັນ, ນອກຈາກແມ່ຍິງຊາວເລມັນຜູ້ດຽວເທົ່ານັ້ນ, ຜູ້ຊື່ວ່າ ເອບິດ, ໂດຍທີ່ນາງໄດ້ປຽນໃຈເຫລື້ອມໃສໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຫລາຍປີມາແລ້ວເນື່ອງມາຈາກພາບນິມິດອັນແປກປະຫລາດຈາກບົດຂອງນາງ—

17 ໂດຍທີ່ປຽນໃຈເຫລື້ອມໃສໃນ

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແນວນີ້, ແລະ ບໍ່ເຄີຍເຮັດໃຫ້ຜູ້ໃດຮູ້ຈັກ, ດັ່ງນັ້ນ, ເມື່ອນາງເຫັນພວກຂ້າໃຊ້ຂອງລາໂມໂນທຸກຄົນລົ້ມລົງຢູ່ກັບພື້ນດິນ, ແລະ ພ້ອມທັງລາຊິນີເຈົ້ານາຍຂອງນາງອີກ, ແລະ ກະສັດ, ແລະ ອຳໂມນນອນຢຽດຢູ່ກັບພື້ນດິນ, ນາງກໍຮູ້ວ່າ ມັນເປັນອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ; ແລະ ນາງຄິດວ່າ ມັນເປັນໂອກາດທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນຮູ້ວ່າມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນກັບພວກເພິ່ນ, ໂດຍພາບນີ້ຢ່ອມຈະເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນເຊື່ອຖືໃນອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ, ດັ່ງນັ້ນ ນາງຈຶ່ງໄດ້ແລ່ນໄປຫາແຕ່ລະເຮືອນເພື່ອໃຫ້ທຸກຄົນຮູ້ຈັກ.

18 ແລະ ບັດນີ້ຄົນທັງຫລາຍເລີ່ມມາເຕົ້າໂຮມກັນທີ່ວັງຂອງກະສັດ. ແລະ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຊົນຈຳນວນຫລວງຫລາຍແປກປະຫລາດໃຈເມື່ອພວກເຂົາເຫັນກະສັດ, ແລະ ລາຊິນີ, ແລະ ພວກຂ້າໃຊ້ຂອງເພິ່ນນອນຢຽດຢູ່ກັບພື້ນດິນ, ແລະ ພວກເພິ່ນນອນຢູ່ບ່ອນນັ້ນຄືກັບຕາຍແລ້ວ; ແລະ ພວກເຂົາເຫັນອຳໂມນນຳອີກ, ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ອຳໂມນເປັນຊາວນີໄຟ.

19 ແລະ ບັດນີ້ຜູ້ຄົນເລີ່ມຈົ່ມວ່າໃນບັນດາພວກເຂົາ; ບາງຄົນເວົ້າວ່າເປັນຄວາມຊົ່ວອັນໃຫຍ່ຫລວງທີ່ເກີດກັບພວກເພິ່ນ, ຫລື ກັບກະສັດ ແລະ ວັງຂອງເພິ່ນ, ເພາະເພິ່ນໄດ້ຮັບເອົາຊາວນີໄຟມາຢູ່ໃນແຜ່ນດິນ.

20 ແລະ ບາງຄົນກໍຕິຕຽນພວກເພິ່ນ, ໂດຍກ່າວວ່າ: ກະສັດໄດ້ນຳເອົາຄວາມຊົ່ວນີ້ມາສູ່ວັງຂອງເພິ່ນ, ກໍເພາະວ່າເພິ່ນ

ໄດ້ຂ້າພວກຂ້າໃຊ້ຂອງເພິ່ນ ຜູ້ທີ່ເຮັດໃຫ້ຜູ້ສັດລ້ຽງຂອງເພິ່ນກະຈັດກະຈາຍໄປທີ່ນ້ຳຊີບັດ.

21 ແລະ ພວກທີ່ໄປຍືນຢູ່ໃກ້ນ້ຳຊີບັດທີ່ເຮັດໃຫ້ຜູ້ສັດລ້ຽງຂອງກະສັດກະຈັດກະຈາຍໄປກໍໄດ້ມາຕິຕຽນ ພວກເພິ່ນນຳອີກ, ເພາະວ່າພວກເຂົາຄຽດແຄ້ນໃຫ້ອຳໂມນ ຍ້ອນວ່າພິນ້ອງຂອງພວກເຂົາຈຳນວນໜຶ່ງຖືກລາວຂ້າຖິ້ມທີ່ນ້ຳຊີບັດຂະນະທີ່ລາວກຳລັງປ້ອງກັນຜູ້ສັດລ້ຽງຂອງກະສັດຢູ່.

22 ບັດນີ້, ຄົນຜູ້ໜຶ່ງຂອງພວກເຂົາ ຊຶ່ງອ້າຍນ້ອງຂອງລາວຖືກຂ້າດ້ວຍດາບຂອງອຳໂມນ, ໂດຍທີ່ມີຄວາມຄຽດແຄ້ນຫລາຍທີ່ສຸດໃຫ້ອຳໂມນ ຈຶ່ງໄດ້ຖອດດາບຂອງຕົນ ແລະ ອອກໄປເພື່ອຈະຟັນອຳໂມນ ເພື່ອລາວຈະໄດ້ຂ້າລາວຖິ້ມເສຍ; ແລະ ເວລາທີ່ລາວຍົກດາບຂຶ້ນເພື່ອຈະຟັນອຳໂມນນັ້ນ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ລາວກໍລົ້ມລົງຕາຍ.

23 ບັດນີ້ພວກເຮົາເຫັນໄດ້ວ່າອຳໂມນຈະຖືກຂ້າບໍ່ໄດ້, ເພາະວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບໂມໄຊຢາບິດາຂອງລາວວ່າ: ເຮົາຈະໄວ້ຊີວິດລາວ, ແລະ ມັນຈະເປັນໄປຕາມສັດທາຂອງເຈົ້າ—ດັ່ງນັ້ນ, ໂມໄຊຢາຈຶ່ງມອບລູກຊາຍຂອງຕົນໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ.

24 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືເວລາຜູ້ຊົນເຫັນວ່າຄົນຜູ້ນັ້ນ ຊຶ່ງຍົກດາບຂຶ້ນເພື່ອຈະຂ້າອຳໂມນໄດ້ລົ້ມລົງຕາຍ, ຄວາມຍ້ານກົວກໍເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຂົາທັງໝົດ, ແລະ ບໍ່ກ້າຈະເອົາມືໄປແຕະຕ້ອງລາວ ຫລື ຄົນອື່ນໆທີ່ລົ້ມຢູ່ນັ້ນ

ເລີຍ; ແລະ ພວກເຂົາເລີ່ມແປກໃຈໃນ
ບັນດາພວກເຂົາອີກວ່າ ແມ່ນຫຍັງທີ່ເປັນ
ເຫດຂອງອຳນາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ນີ້ໄດ້ ຫລື
ວ່າເລື່ອງທັງໝົດນີ້ ໝາຍຄວາມວ່າແນວ
ໃດ?

25 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ມີ
ຫລາຍຄົນໃນບັນດາພວກເຂົາເວົ້າວ່າ
ອຳໂມນເປັນວິນຍານທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ
ບາງຄົນກໍເວົ້າວ່າ ລາວຖືກວິນຍານທີ່ຍິ່ງ
ໃຫຍ່ສົ່ງມາ;

26 ແຕ່ບາງຄົນໄດ້ຕິຕຽນຜູ້ຄົນທັງໝົດ,
ໂດຍເວົ້າວ່າ ລາວເປັນຜີສາດທີ່ຊາວນີໄຟ
ໄດ້ສົ່ງມາເພື່ອທໍລະມານພວກເຂົາ.

27 ແລະ ບາງຄົນກໍເວົ້າວ່າ ອຳໂມນຖືກ
ວິນຍານທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ສົ່ງມາເພື່ອເຮັດໃຫ້
ພວກເຂົາທຸກທໍລະມານ ເພາະວ່າຄວາມ
ຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ; ແລະວ່າຄືວິນ
ຍານທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ຢູ່ກັບຊາວນີໄຟສະເໝີ
ມາທີ່ໄດ້ບົດປ່ອຍພວກນັ້ນອອກຈາກ
ກຳມີຂອງຕົນຕະຫລອດມາ; ແລະ ພວກ
ເຂົາກ່າວວ່າ ນີ້ຄືວິນຍານທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ທຳ
ລາຍຊາວເລມັນ ພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາ
ໃຫ້ເສຍຫາຍຢ່າງຫລວງຫລາຍ.

28 ແລະ ການຂັດແຍ້ງເລີ່ມຮຸນແຮງ
ຂຶ້ນແບບນີ້ໃນບັນດາພວກເຂົາ. ແລະ
ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາກຳລັງຜິດຖຽງ
ກັນຢູ່ນັ້ນ, ຜູ້ຍິງຂ້າໃຊ້ຊິ່ງໄດ້ອອກໄປ
ປ່າວປະກາດໃຫ້ຜູ້ຄົນມາຊຸມນຸມກັນກໍ
ມາຮອດ, ແລະ ເມື່ອນາງເຫັນການຜິດ
ຖຽງກັນທີ່ຮຸນແຮງໃນຝູງຊົນ ນາງກໍເສົ້າ
ສະຫລົດໃຈຫລາຍຈົນວ່ານ້ຳຕາໄຫລ
ອອກມາ.

29 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື

ນາງໄດ້ຈັບມືຂອງລາຊິນີເພື່ອນາງຈະ
ໄດ້ຍົກນາງຂຶ້ນຈາກພື້ນ, ແລະ ຫັນທີ່ທີ່
ນາງແຕະຕ້ອງມືຂອງນາງ, ນາງກໍລຸກຍືນ
ຂຶ້ນດ້ວຍຕົວເອງ, ແລະ ຮ້ອງຂຶ້ນດ້ວຍ
ສຽງອັນດັງ, ມີຄວາມວ່າ: ໂອ້ ພຣະເຢຊູ
ຜູ້ຊົງມີບາລະມີເອີຍ, ຜູ້ຊ່ອຍຂ້ານ້ອຍໃຫ້
ລອດຈາກນະລິກອັນເປັນຕາຍັນ! ໂອ້
ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງມີບາລະມີເອີຍ, ຂໍຈົ່ງໂປດ
ເມດຕາປານີຜູ້ຄົນພວກນີ້ດ້ວຍເຖິດ!

30 ແລະ ເວລານາງກ່າວດັ່ງນັ້ນແລ້ວ,
ນາງກໍຕົບມືເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສຸກ,
ເວົ້າຂໍຄວາມຫລາຍຢ່າງ ຊຶ່ງບໍ່ອາດເຂົ້າ
ໃຈໄດ້; ແລະ ເວລານາງເຮັດສິ່ງນີ້ແລ້ວ,
ນາງຈຶ່ງຈັບມືກະສັດລາໂມໄນ ແລະ ຈົ່ງ
ເບິ່ງ, ເພິ່ນໄດ້ລຸກຂຶ້ນ ແລະ ຍືນຂຶ້ນດ້ວຍ
ຕົວເອງ.

31 ແລະ ເວລາເພິ່ນເຫັນການຂັດແຍ້ງ
ໃນບັນດາຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນແລ້ວ, ເພິ່ນ
ໄດ້ອອກໄປທັນທີ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນຕິຕຽນ
ພວກເຂົາ, ແລະ ສິດສອນພວກເຂົາເຖິງ
ຄຳເວົ້າທີ່ເພິ່ນໄດ້ຍິນຈາກປາກຂອງອຳ
ໂມນ, ແລະ ຫລາຍຄົນທີ່ໄດ້ຍິນກໍເຊື່ອຖື
ແລະ ປຽນໃຈເຫລື້ອມໃສໃນພຣະຜູ້ເປັນ
ເຈົ້າ.

32 ແລະ ມີຫລາຍຄົນໃນບັນດາພວກ
ເຂົາທີ່ບໍ່ຍອມຟັງຄຳເວົ້າຂອງເພິ່ນ;
ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງແຕກກັນໄປຕາມທາງ
ຂອງພວກເຂົາ.

33 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ເວລາອຳໂມນລຸກຂຶ້ນ ລາວກໍໄດ້ປະຕິບັດ
ສາດສະໜາກິດແກ່ພວກເຂົາພ້ອມທັງ
ພວກຂ້າໃຊ້ທັງໝົດຂອງລາໂມໄນນຳ
ອີກ, ແລະ ຄົນທັງໝົດນັ້ນໄດ້ປະກາດ

ເລື່ອງດຽວກັນນີ້ແກ່ຜູ້ຄົນ—ວ່າພວກເຂົາໄດ້ປຸງໃຈແລ້ວ ແລະ ບໍ່ປາຖະໜາຈະເຮັດຄວາມຊົ່ວອີກຕໍ່ໄປ.

34 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ຫລາຍຄົນໄດ້ປະກາດແກ່ຜູ້ຄົນວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນເຫລົ່າຫຼຸດ ແລະ ໄດ້ສົນທະນາກັບພວກເພິ່ນ; ແລະ ພວກເພິ່ນໄດ້ບອກເຖິງເລື່ອງຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ເຖິງຄວາມຊອບທຳຂອງພຣະອົງ.

35 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ມີຫລາຍຄົນໄດ້ເຊື່ອໃນຄຳເວົ້າຂອງພວກເພິ່ນ; ແລະ ຫລາຍຕໍ່ຫລາຍຄົນທີ່ເຊື່ອກໍໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາ; ແລະ ພວກເຂົາຈຶ່ງກັບມາເປັນຄົນທີ່ຊອບທຳ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຈັດຕັ້ງສາດສະໜາຈັກກ່ອນໜຶ່ງຂຶ້ນໃນບັນດາພວກເຂົາ.

36 ແລະ ວຽກງານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເລີ່ມຂຶ້ນໃນບັນດາຊາວເລມັນແບບນີ້; ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເລີ່ມຖອກເທພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງລົງມາເທິງພວກເຂົາແນວນີ້; ແລະ ພວກເຮົາຮູ້ວ່າພຣະຫັດຂອງພຣະອົງເດ່ອອກມາຫາຄົນທັງປວງຜູ້ທີ່ຈະກັບໃຈ ແລະ ເຊື່ອໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງ.

ບົດທີ 20

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສົ່ງອຳໂມນໄປຫາເມືອງມິດໂດໄນ ເພື່ອບົດປ່ອຍອ້າຍນ້ອງຂອງລາວທີ່ຖືກກັກຂັງ—ອຳໂມນ ແລະ ລາໂມໄນພົບກັບບົດາຂອງລາໂມໄນ ຜູ້ເປັນກະສັດບົກຄອງທົ່ວແຜ່ນດິນ—ອຳໂມນບັງຄັບໃຫ້ກະສັດຜູ້ແກ່ຊະລາອະນຸ

ຍາດໃຫ້ບົດປ່ອຍອ້າຍນ້ອງຂອງລາວ. ປະມານ 90 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຫລັງຈາກເຂົາເຈົ້າໄດ້ຈັດຕັ້ງສາດສະໜາຈັກຂຶ້ນໃນແຜ່ນດິນແລ້ວ, ກະສັດລາໂມໄນປາຖະໜາໃຫ້ອຳໂມນໄປຫາແຜ່ນດິນນີໂຟກັບເພິ່ນ ເພື່ອຈະໄດ້ແນະນຳລາວໃຫ້ບົດາຂອງເພິ່ນຮູ້ຈັກ.

2 ແລະ ສຸລະສຽງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມາເຖິງອຳໂມນ, ມີຄວາມວ່າ: ເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງຂຶ້ນໄປຫາແຜ່ນດິນນີໂຟ, ເພາະວ່າຈົ່ງເບິ່ງ, ກະສັດພະຍາຍາມຈະເອົາຊີວິດຂອງເຈົ້າ; ແຕ່ໃຫ້ເຈົ້າໄປຫາແຜ່ນດິນມິດໂດໄນ; ເພາະວ່າຈົ່ງເບິ່ງ, ອ້າຍນ້ອງຂອງເຈົ້າ, ອາໂຣນ, ແລະ ມິວໂລໂຄ ແລະ ອາມມາ ຖືກຂັງຄຸກຢູ່ບ່ອນນັ້ນ.

3 ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເມື່ອອຳໂມນໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້ແລ້ວ, ລາວໄດ້ເວົ້າກັບກະສັດລາໂມໄນວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ, ອ້າຍນ້ອງຂອງຂ້ານ້ອຍຖືກຂັງຄຸກຢູ່ແຜ່ນດິນມິດໂດໄນ, ແລະ ຂ້ານ້ອຍຈະໄປບົດປ່ອຍພວກເຂົາ.

4 ແລະ ລາໂມໄນເວົ້າກັບອຳໂມນວ່າ: ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າດ້ວຍພະລັງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເຈົ້າຈະເຮັດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງໄດ້. ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະໄປກັບເຈົ້າເພື່ອໄປຫາແຜ່ນດິນມິດໂດໄນ; ເພາະວ່າກະສັດຂອງແຜ່ນດິນມິດໂດໄນ, ທີ່ຊື່ວ່າ ອານທິອອມໂນ ເປັນເພື່ອນກັບຂ້າພະເຈົ້າ; ດັ່ງນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈະໄປຫາແຜ່ນດິນມິດໂດໄນ, ເພື່ອຈະເວົ້າກັນໂດຍດີກັບກະສັດຂອງແຜ່ນດິນນັ້ນ, ເພື່ອເພິ່ນ

ຈະໄດ້ປົດປ່ອຍອ້າຍນ້ອງຂອງເຈົ້າອອກຈາກຄຸກ. ບັດນີ້ລາໂມໄນໄດ້ຖາມອໍາໂມນວ່າ: ແມ່ນໃຜບອກເຈົ້າວ່າອ້າຍນ້ອງຂອງເຈົ້າຢູ່ໃນຄຸກ?

5 ແລະ ອໍາໂມນຕອບກະສັດວ່າ: ບໍ່ມີຜູ້ໃດບອກຂ້ານ້ອຍດອກ, ນອກຈາກຈະເປັນພຣະເຈົ້າ; ແລະ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບຂ້ານ້ອຍວ່າ—ຈົ່ງໄປປົດປ່ອຍອ້າຍນ້ອງຂອງເຈົ້າ, ເພາະພວກເຂົາຖືກຂັງຄຸກຢູ່ໃນແຜ່ນດິນມິດໂດໄນ.

6 ບັດນີ້ເມື່ອກະສັດລາໂມໄນໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້ແລ້ວ ເພິ່ນໄດ້ສັ່ງໃຫ້ຂ້າໃຊ້ຂອງເພິ່ນຕຽມມ້າ ແລະ ລົດມ້າຂອງເພິ່ນໃຫ້ພ້ອມ.

7 ແລະ ເພິ່ນກ່າວກັບອໍາໂມນວ່າ: ມາເຖີດ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະໄປກັບເຈົ້າ ລົງໄປຫາແຜ່ນດິນມິດໂດໄນ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຈະວົງວອນກັບກະສັດຢູ່ເມືອງນັ້ນເພື່ອໃຫ້ປ່ອຍອ້າຍນ້ອງຂອງເຈົ້າອອກຈາກຄຸກ.

8 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຂະນະທີ່ອໍາໂມນ ແລະ ກະສັດລາໂມໄນກຳລັງເດີນທາງໄປຫາເມືອງນັ້ນ, ທັງສອງກໍໄດ້ພົບກັບບິດາຂອງລາໂມໄນ, ຜູ້ເປັນກະສັດບຶກຄອງທົ່ວແຜ່ນດິນ.

9 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ບິດາຂອງລາໂມໄນໄດ້ກ່າວກັບເພິ່ນວ່າ: ດ້ວຍເຫດໃດລູກຈົ່ງບໍ່ມາງານສະຫລອງໃນວັນສຳຄັນນັ້ນເວລາທີ່ບິດາເຮັດການສະຫລອງໃຫ້ລູກຊາຍທຸກຄົນຂອງພໍ່, ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງພໍ່?

10 ແລະ ເພິ່ນຍັງໄດ້ຖາມອີກວ່າ: ລູກກຳລັງຈະໄປໃສກັບຊາວນີໄຟຜູ້ນີ້, ຊຶ່ງເປັນລູກຜູ້ໜຶ່ງຂອງຄົນເວົ້າຕົວະ?

11 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ລາໂມໄນໄດ້ເລົ່າເລື່ອງໃຫ້ເພິ່ນຟັງ, ເພາະຍ້ານວ່າເພິ່ນຈະບໍ່ພໍໃຈ.

12 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ບອກເພິ່ນອີກເຖິງສາເຫດທັງໝົດຂອງການທີ່ເພິ່ນຕ້ອງຢູ່ໃນລາຊາອານາຈັກຂອງເພິ່ນເອງ ຈົນບໍ່ໄດ້ໄປຫາບິດາຂອງເພິ່ນໃນງານສະຫລອງຊຶ່ງເພິ່ນໄດ້ຕຽມໄວ້.

13 ແລະ ບັດນີ້ເມື່ອລາໂມໄນໄດ້ເລົ່າເລື່ອງທັງໝົດໃຫ້ເພິ່ນຟັງແລ້ວ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ເພິ່ນປະຫລາດໃຈທີ່ບິດາຂອງເພິ່ນໃຈຮ້າຍໃຫ້ເພິ່ນ, ແລະ ກ່າວວ່າ: ລາໂມໄນ, ລູກກຳລັງຈະໄປປົດປ່ອຍຊາວນີໄຟເຫລົ່ານັ້ນ ຊຶ່ງເປັນລູກຫລານຂອງຄົນເວົ້າຕົວະບໍ່. ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາໄດ້ລັກເອົາບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາໄປ, ແລະ ບັດນີ້ພວກລູກຂອງພວກເຂົາກໍໄດ້ມາຢູ່ກັບບັນດາພວກເຮົາອີກ, ເພື່ອຈະໃຊ້ເລັ່ຫລ່ຽມ ແລະ ການຕົວະຍົວະຂອງພວກເຂົາ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ຫລອກລວງພວກເຮົາ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ລັກເອົາຊັບສົມບັດຂອງພວກເຮົາໄປອີກ.

14 ບັດນີ້ບິດາຂອງລາໂມໄນໄດ້ສັ່ງໃຫ້ເພິ່ນຂ້າອໍາໂມນດ້ວຍດາບ. ແລະ ເພິ່ນໄດ້ສັ່ງເພິ່ນບໍ່ໃຫ້ໄປຫາແຜ່ນດິນມິດໂດໄນນຳອີກ, ແຕ່ໃຫ້ກັບຄືນໄປຫາແຜ່ນດິນອິດຊະມາເອນກັບເພິ່ນ.

15 ແຕ່ວ່າລາໂມໄນໄດ້ກ່າວກັບເພິ່ນວ່າ: ລູກຈະບໍ່ຂ້າອໍາໂມນ, ແລະ ທັງຈະບໍ່ກັບຄືນໄປຫາແຜ່ນດິນອິດຊະມາເອນຄືກັນ, ແຕ່ວ່າລູກຈະໄປຫາແຜ່ນດິນມິດໂດໄນເພື່ອຈະໄດ້ປົດປ່ອຍອ້າຍນ້ອງຂອງອໍາໂມນ, ເພາະວ່າລູກຮູ້ວ່າພວກເຂົາ

ເປັນຄົນທ່ຽງທຳ ແລະ ເປັນສາດສະດາຜູ້
ບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າອົງແທ້ຈິງ.

16 ບັດນີ້ເມື່ອບິດາຂອງເພິ່ນໄດ້ຍິນ
ຂໍ້ຄວາມນີ້ແລ້ວ, ເພິ່ນກໍໄດ້ຮ້າຍໃຫ້ເພິ່ນ,
ແລະ ເພິ່ນໄດ້ຖອດດາບຂອງເພິ່ນອອກ
ມາເພື່ອຈະຟັນລູກຂອງເພິ່ນລົງກັບພື້ນ
ດິນ.

17 ແຕ່ວ່າອຳໂມນໄດ້ກ້າວອອກໄປ
ແລະ ເວົ້າກັບເພິ່ນວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ, ທ່ານບໍ່
ຄວນຂ້າລູກຊາຍຂອງທ່ານເອງເລີຍ;
ເຖິງຢາງໃດກໍຕາມ, ກໍເປັນການດີກວ່າ
ຖ້າຫາກລາໂມໄນຈະລົ້ມຕາຍແທນທີ່ຈະ
ເປັນຕົວຂອງທ່ານເອງ, ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ,
ເພິ່ນໄດ້ກັບໃຈຈາກບາບຂອງເພິ່ນແລ້ວ;
ແຕ່ຖ້າຫາກທ່ານລົ້ມຕາຍລົງໃນເວລາ
ນີ້, ໃນຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງທ່ານ, ຈິດວິນ
ຍານຂອງທ່ານຈະລອດບໍ່ໄດ້.

18 ແລະ ອີກເທື່ອໜຶ່ງ, ມັນສົມຄວນ
ແລ້ວທີ່ທ່ານຈະຢຸດກ່ອນ; ເພາະຖ້າຫາກ
ທ່ານຂ້າລູກຊາຍຂອງທ່ານ ໂດຍທີ່ເພິ່ນ
ເປັນຄົນບໍລິສຸດ, ເລືອດຂອງເພິ່ນຈະຮ້ອງ
ຂຶ້ນຈາກພື້ນດິນທູນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງ
ເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເພິ່ນ, ເພື່ອການແກ້
ແຄ້ນຈະມາເຖິງທ່ານ; ແລະ ທ່ານອາດ
ຈະສູນເສຍຈິດວິນຍານຂອງທ່ານໄປ.

19 ບັດນີ້ເມື່ອອຳໂມນເວົ້າຂໍ້ຄວາມນີ້
ກັບເພິ່ນແລ້ວ, ເພິ່ນຕອບລາວ, ໂດຍ
ກ່າວວ່າ: ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ຖ້າຫາກຂ້າພະ
ເຈົ້າຂ້າລູກຊາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວ ກໍຄື
ກັບເຮັດໃຫ້ຜູ້ບໍລິສຸດຕ້ອງຕາຍ; ເພາະວ່າ
ເຈົ້າເອງກໍພະຍາຍາມຈະທຳລາຍລາວຢູ່.

20 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ເດີນອອກໄປເພື່ອຈະ
ຂ້າອຳໂມນ. ແຕ່ອຳໂມນຕ້ານທານການ

ຟັນຂອງເພິ່ນໄດ້, ແລະ ຕີແຂນຂອງເພິ່ນ
ເພື່ອເພິ່ນຈະໃຊ້ມັນບໍ່ໄດ້ອີກຕໍ່ໄປ.

21 ບັດນີ້ເມື່ອກະສັດເຫັນວ່າອຳໂມນ
ຈະຂ້າຕົນໄດ້, ເພິ່ນຈຶ່ງເລີ່ມວົງວອນໃຫ້
ອຳໂມນໄວ້ຊີວິດຂອງຕົນ.

22 ແຕ່ອຳໂມນໄດ້ຍົກດາບຂອງລາວ
ຂຶ້ນ, ແລະ ກ່າວກັບເພິ່ນວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ,
ຂ້ານ້ອຍຈະຟັນທ່ານເສຍ ຖ້າຫາກທ່ານ
ບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ພີ່ນ້ອງຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້
ຮັບການບົດປ່ອຍອອກຈາກຄຸກ.

23 ບັດນີ້ກະສັດ, ໂດຍທີ່ຍ້ານຕາຍ,
ຈຶ່ງກ່າວວ່າ: ຖ້າຫາກເຈົ້າໄວ້ຊີວິດຂອງ
ຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະອະນຸຍາດໃຫ້
ເຈົ້າ ບໍ່ວ່າອັນໃດກໍຕາມທີ່ເຈົ້າຕ້ອງການ
ຈົນກະທັ້ງເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງລາຊາອານາຈັກ
ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

24 ບັດນີ້ເມື່ອອຳໂມນເຫັນວ່າ ລາວໄດ້
ເຮັດກັບກະສັດຜູ້ແກ່ຊະລາຕາມຄວາມ
ປາຖະໜາຂອງລາວແລ້ວ, ລາວຈຶ່ງກ່າວ
ກັບເພິ່ນວ່າ: ຖ້າຫາກທ່ານບົດປ່ອຍອ້າຍ
ນ້ອງຂອງຂ້ານ້ອຍອອກຈາກຄຸກ, ແລະ
ໃຫ້ລາໂມໄນບົກຄອງລາຊາອານາຈັກ
ຂອງເພິ່ນເໝືອນເດີມ, ແລະວ່າທ່ານຈະ
ບໍ່ຄຽດແຄ້ນໃຫ້ເພິ່ນ, ແຕ່ອະນຸຍາດໃຫ້
ເພິ່ນເຮັດຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງຕົນ
ເອງຕາມຄວາມນິກຄິດຂອງເພິ່ນ; ເວລາ
ນັ້ນ ຂ້ານ້ອຍຈະໄວ້ຊີວິດຂອງທ່ານ; ຖ້າ
ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ຂ້ານ້ອຍຈະຟັນທ່ານລົງກັບພື້ນ
ດິນດຽວນີ້.

25 ບັດນີ້ເມື່ອອຳໂມນກ່າວຂໍ້ຄວາມນີ້
ແລ້ວ, ກະສັດກໍມີຄວາມປະຕິຍົນດີ ຍ້ອນ
ວ່າຕົວເອງຍັງມີຊີວິດຢູ່.

26 ແລະ ເມື່ອເຫັນວ່າອຳໂມນບໍ່ປາ

ຖະໜາຈະທຳລາຍຕົນ, ແລະ ເມື່ອເຫັນຄວາມຮັກອັນແຮງກ້າທີ່ລາວມີຕໍ່ລາໂມໄນ, ລູກຊາຍຂອງເພິ່ນ, ເພິ່ນຈຶ່ງມີຄວາມແປກໃຈຢ່າງຍິ່ງ, ແລະ ກ່າວວ່າ: ຍ້ອນວ່ານີ້ຄືທັງໝົດທີ່ເຈົ້າປາຖະໜາຄືໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າບົດປ່ອຍອ້າຍນ້ອງຂອງເຈົ້າ ແລະ ຍອມໃຫ້ລາໂມໄນ ລູກຊາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າບົກຄອງລາຊາອານາຈັກຂອງລາວເອງ, ຈຶ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະອະນຸຍາດໃຫ້ລູກຂອງຂ້າພະເຈົ້າບົກຄອງລາຊາອານາຈັກຂອງລາວເອງນັບຕັ້ງແຕ່ເວລານີ້ ແລະ ຕະຫລອດໄປ; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ບັງຄັບລາວອີກຕໍ່ໄປ—

27 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຈະອະນຸຍາດໃຫ້ອ້າຍນ້ອງຂອງເຈົ້າໄດ້ຮັບການບົດປ່ອຍອອກຈາກຄູກ, ແລະ ໃຫ້ເຈົ້າກັບອ້າຍນ້ອງຂອງເຈົ້າມາຫາຂ້າພະເຈົ້າໃນລາຊາອານາຈັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ; ເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ສຸດທີ່ຈະເຫັນເຈົ້າອີກ. ເພາະວ່າກະສັດມີຄວາມແປກປະຫລາດໃຈຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງໃນຄຳເວົ້າຂອງລາວ, ແລະ ຄຳເວົ້າທີ່ລາໂມໄນລູກຊາຍຂອງເພິ່ນນຳອີກ, ດັ່ງນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງປາຖະໜາທີ່ຈະຮຽນຮູ້ສິ່ງເຫລົ່ານີ້.

28 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ອຳໂມນກັບລາໂມໄນໄດ້ເດີນທາງຕໍ່ໄປຫາແຜ່ນດິນມິດໂດໄນ. ແລະ ລາໂມໄນໄດ້ເປັນທີ່ໂປດປານໃນສາຍຕາຂອງກະສັດຂອງແຜ່ນດິນນັ້ນ; ດັ່ງນັ້ນ ອ້າຍນ້ອງຂອງອຳໂມນຈຶ່ງຖືກປ່ອຍອອກຈາກຄູກ.

29 ແລະ ເວລາທີ່ອຳໂມນພົບເຫັນພວກເຂົາ, ລາວກໍມີຄວາມເສົ້າສະຫລົດໃຈຫລາຍທີ່ສຸດ, ເພາະຈຶ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາ

ເປືອຍເປົ່າ, ແລະ ຜິວໜັງເປື້ອຍຫລາຍເພາະວ່າພວກເຂົາຖືກມັດດ້ວຍເຊືອກທີ່ໝັ້ນ. ແລະ ພວກເຂົາຕ້ອງອົດທົນຕໍ່ຄວາມຫິວໂຫຍ, ກະຫາຍນ້ຳ, ແລະ ຄວາມທຸກທໍລະມານນາໆປະການ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພວກເຂົາກໍສາມາດທົນກັບຄວາມທຸກທໍລະມານທັງໝົດຂອງພວກເຂົາໄດ້.

30 ແລະ ມັນໄດ້ເກີດຂຶ້ນໂດຍບັງເອີນວ່າພວກເຂົາຕົກຢູ່ໃນກຳມີຂອງຜູ້ຄົນທີ່ແຂງກະດ້າງຫລາຍ ແລະ ແຂງຄໍຫລາຍ; ດັ່ງນັ້ນ ພວກນີ້ຈຶ່ງບໍ່ຍອມຟັງຄຳຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ພວກນີ້ໄດ້ຂັບໄລ່ພວກເຂົາໄປ ແລະ ໄດ້ທຸບຕີ ແລະ ຂັບໄລ່ພວກເຂົາອອກຈາກບ້ານໜຶ່ງໄປຫາອີກບ້ານໜຶ່ງ ແລະ ຈາກບ່ອນໜຶ່ງໄປຫາອີກບ່ອນໜຶ່ງ ຈົນພວກເຂົາມາເຖິງແຜ່ນດິນມິດໂດໄນ, ແລະ ບ່ອນນັ້ນພວກເຂົາຖືກຈັບ ແລະ ເອົາເຂົ້າຄູກ ແລະ ຖືກມັດດ້ວຍເຊືອກທີ່ໝັ້ນ ແລະ ຂັງໄວ້ໃນຄູກເປັນເວລາຫລາຍມື້, ແລະ ລາໂມໄນກັບອຳໂມນຈຶ່ງໄດ້ມາບົດປ່ອຍພວກເຂົາ.

ເລື່ອງລາວຂອງການສິດສອນຂອງອາໂຣນ, ແລະ ມິວໂລໂຄ, ແລະ ອ້າຍນ້ອງຂອງລາວໃຫ້ແກ່ຊາວເລມັນ.

ມີຢູ່ໃນບົດທີ 21 ຈົນເຖິງບົດທີ 26.

ບົດທີ 21

ອາໂຣນສິດສອນຊາວອາມາລະໂຄກຸ່ວກັບພຣະຄຣິດ ແລະ ການຊົດໃຊ້ຂອງພຣະອົງ—ອາໂຣນ ແລະ ອ້າຍນ້ອງຂອງ

ລາວຖືກຂັງຄຸກຢູ່ທີ່ມິດໂດໄນ—ຫລັງຈາກພວກເຂົາຖືກບົດປ່ອຍ, ພວກເຂົາໄດ້ສິດສອນໃນທຳມະສາລາ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຫລາຍຄົນປ່ຽນໃຈເຫລື້ອມໃສ—ລາໂມໄນອະນຸຍາດໃຫ້ຜູ້ຄົນໃນແຜ່ນດິນອິດຊະມາເອນມີສິດເສລີພາບໃນການນັບຖືສາດສະໜາ. ປະມານ 90-77 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ບັດນີ້ເມື່ອອາໂມນ ແລະ ອ້າຍນ້ອງຂອງລາວໄດ້ແຍກຍ້າຍກັນໄປຫາຊາຍແດນຂອງແຜ່ນດິນຊາວເລມັນ, ຈົ່ງເບິ່ງ ອາໂຣນໄດ້ອອກເດີນທາງໄປຫາແຜ່ນດິນ ຊຶ່ງຊາວເລມັນເອີ້ນວ່າເຢຣູຊາເລັມ, ໂດຍເອີ້ນຕາມແຜ່ນດິນບ້ານເກີດເມືອງນອນຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ມັນຢູ່ຫ່າງອອກໄປຕິດກັບຊາຍແດນມໍມອນ.

2 ບັດນີ້ຊາວເລມັນ ແລະ ຊາວອາມາລະໄຄ ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງອະມິວລອນໄດ້ສ້າງເມືອງໃຫຍ່ເມືອງໜຶ່ງຂຶ້ນ, ຊຶ່ງມີຊື່ວ່າເຢຣູຊາເລັມ.

3 ບັດນີ້ຊາວເລມັນກໍ່ແຂງກະດ້າງພຽງພໍຢູ່ແລ້ວ, ແຕ່ວ່າຊາວອາມາລະໄຄແລະຊາວອະມິວລອນຍິ່ງແຂງກະດ້າງກວ່ານັ້ນອີກ; ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຍຸງໃຫ້ຊາວເລມັນເຮັດໃຈແຂງກະດ້າງ, ເພື່ອຈະໃຫ້ເກັ່ງໃນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມໜ້າກຽດຊັງຂອງພວກເຂົາ,

4 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ອາໂຣນມາຮອດເມືອງເຢຣູຊາເລັມ, ແລະ ລາວໄດ້ສິດສອນຊາວອາມາລະໄຄກ່ອນ. ແລະ ລາວໄດ້ສິດສອນພວກເຂົາໃນທຳ

ມະສາລາຂອງພວກເຂົາ, ເພາະວ່າພວກເຂົາສ້າງສາລາທຳຂຶ້ນຕາມລະບຽບຂອງຊາວນີຮໍ; ເພາະວ່າຊາວອາມາລະໄຄ ແລະ ຊາວອະມິວລອນສ່ວນຫລາຍຖືລະບຽບຂອງຊາວນີຮໍ.

5 ດັ່ງນັ້ນ, ເວລາອາໂຣນເຂົ້າໄປໃນທຳມະສາລາແຫ່ງໜຶ່ງຂອງພວກເຂົາເພື່ອສິດສອນຜູ້ຄົນ, ແລະ ເວລາທີ່ລາວກຳລັງເວົ້າກັບພວກເຂົາຢູ່ນັ້ນ, ຈົ່ງເບິ່ງ ຊາວອາມາລະໄຄຜູ້ໜຶ່ງລຸກຂຶ້ນ ແລະ ເລີ່ມໂຕ້ຖຽງລາວ, ໂດຍກ່າວວ່າ: ເຈົ້າໃຫ້ຖ້ອຍຄຳເຖິງເລື່ອງອັນໃດ? ເຈົ້າເຄີຍເຫັນທູດບໍ່? ເປັນຫຍັງທູດຈຶ່ງບໍ່ມາປະກົດຕໍ່ພວກເຮົາ? ຫລື ຜູ້ຄົນພວກນີ້ບໍ່ດີເທົ່າກັບຜູ້ຄົນຂອງເຈົ້າບໍ່?

6 ແລະ ເຈົ້າໄດ້ເວົ້າອີກວ່າ, ຖ້າຫາກພວກເຮົາບໍ່ກັບໃຈ ພວກເຮົາຈະຕາຍ. ເຈົ້າຮູ້ຈັກຄວາມນຶກຄິດ ແລະ ເຈດຕະນາຂອງໃຈຂອງພວກເຮົາໄດ້ແນວໃດ? ເຈົ້າຮູ້ໄດ້ແນວໃດວ່າ ພວກເຮົາມີເຫດຜົນຈະຕ້ອງກັບໃຈ? ເຈົ້າຮູ້ໄດ້ແນວໃດວ່າ ພວກເຮົາບໍ່ເປັນຄົນຊອບທຳ? ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຮົາໄດ້ສ້າງບ່ອນຫລົບໄພ, ແລະ ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ມາຊຸມນຸມກັນເພື່ອນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ. ພວກເຮົາເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າຈະຊ່ອຍມະນຸດທັງປວງໃຫ້ລອດ.

7 ບັດນີ້ອາໂຣນໄດ້ຖາມລາວວ່າ: ເຈົ້າເຊື່ອບໍ່ວ່າ ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຈະສະເດັດມາໂຖ່ມະນຸດຊາດຈາກບາບຂອງພວກເຂົາ?

8 ແລະ ຄົນຜູ້ນັ້ນຕອບລາວວ່າ: ພວກເຮົາບໍ່ເຊື່ອວ່າ ເຈົ້າຮູ້ຈັກເລື່ອງແບບນີ້ ແລະ ພວກເຮົາບໍ່ເຊື່ອໃນຮີດຄອງປະ

ເພນີອັນໂງ່ຈ້າຫລ້າຫລັງເຫລົ່ານັ້ນ. ພວກເຮົາບໍ່ເຊື່ອວ່າ ເຈົ້າຮູ້ຈັກສິ່ງທີ່ຈະມາເຖິງ, ທັງພວກເຮົາບໍ່ເຊື່ອວ່າ ບັນພະບຸລຸດຂອງເຈົ້າ ແລະ ບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາຮູ້ຈັກສິ່ງທີ່ພວກເພິ່ນເວົ້າກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ຈະມາເຖິງ.

9 ບັດນີ້ອາໂຮນເລີ່ມເປີດພຣະຄຳພີໃຫ້ພວກເຂົາເບິ່ງກ່ຽວກັບການສະເດັດມາຂອງພຣະຄຣິດ, ແລະ ກ່ຽວກັບການຟື້ນຄືນຊີວິດຂອງຄົນຕາຍ, ແລະວ່າການໄຖ່ຈະມີບໍ່ໄດ້ສຳລັບມະນຸດຊາດນອກຈາກໂດຍທາງການສິ້ນພຣະຊົນ ແລະ ການທົນທຸກທໍລະມານຂອງພຣະຄຣິດ, ແລະ ການຊົດໃຊ້ໂດຍໂລຫິດຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ.

10 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນ ເມື່ອລາວຊີ້ແຈງເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ຕໍ່ພວກເຂົາແລ້ວ ພວກເຂົາກໍຄຽດແຄ້ນໃຫ້ ແລະ ຫົວເຍາະເຍີ້ຍລາວ; ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ຍອມຟັງຄຳເວົ້າຂອງລາວເລີຍ.

11 ດັ່ງນັ້ນ, ເມື່ອລາວເຫັນວ່າພວກເຂົາບໍ່ຍອມຟັງຄຳເວົ້າຂອງລາວແລ້ວ, ລາວຈຶ່ງອອກຈາກທຳມະສາລາຂອງພວກເຂົາໄປ, ແລະ ໄປຫາໝູ່ບ້ານບ່ອນໜຶ່ງ ຊຶ່ງມີຊື່ວ່າ ອານີ-ອານໄທ, ແລະ ບ່ອນນີ້ລາວໄດ້ພົບມິວໂລໂຄ ກຳລັງສິດສອນພຣະຄຳຕໍ່ພວກເຂົາ; ແລະ ອາມມາ ແລະ ອ້າຍນ້ອງຂອງລາວຢູ່ຄືກັນ. ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ໂຕ້ຖຽງກັບຫລາຍຄົນກ່ຽວກັບພຣະຄຳ.

12 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືເມື່ອພວກເຂົາເຫັນວ່າຜູ້ຄົນເຮັດໃຈແຂງກະດ້າງ, ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ໜີຈາກ

ທີ່ນັ້ນ ແລະ ໄປຫາແຜ່ນດິນມິດໂດໄນ. ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ສິດສອນພຣະຄຳໃຫ້ແກ່ຜູ້ຄົນເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍ, ແຕ່ມີພຽງເລັກໜ້ອຍເທົ່ານັ້ນທີ່ເຊື່ອໃນຄຳສອນ ຊຶ່ງພວກເຂົາໄດ້ສິດສອນນັ້ນ.

13 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ອາໂຮນ ແລະ ອ້າຍນ້ອງຂອງລາວຈຳນວນໜຶ່ງໄດ້ຖືກຈັບ ແລະ ເອົາເຂົ້າຄຸກ, ແລະ ພວກທີ່ເຫລືອຢູ່ກໍໜີອອກຈາກແຜ່ນດິນມິດໂດໄນໄປສູ່ພາກຕ່າງໆອ້ອມແອ້ມນັ້ນ.

14 ແລະ ພວກທີ່ຖືກເອົາເຂົ້າຄຸກໄດ້ຮັບຄວາມທຸກທໍລະມານຫລາຍຢ່າງ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຮັບການບົດປ່ອຍດ້ວຍມືຂອງລາໂມໄນກັບອຳໂມນ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ກິນເຂົ້າ ແລະ ໄດ້ເຄື່ອງນຸ່ງໃໝ່.

15 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ອອກໄປອີກເພື່ອປະກາດພຣະຄຳ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຮັບການບົດປ່ອຍອອກຈາກຄຸກເປັນເທື່ອທຳອິດເຊັ່ນນີ້; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຮັບທຸກແບບນີ້.

16 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ອອກໄປບ່ອນໃດກໍຕາມ ສຸດແລ້ວແຕ່ພຣະວິນຍານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຊົງນຳ, ສິດສອນພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນທຳມະສາລາທຸກແຫ່ງຂອງຊາວອາມາລະໂຄ, ຫລື ໃນບ່ອນຊຸມນຸມທຸກແຫ່ງຂອງຊາວເລມັນທີ່ພວກເຂົາສາມາດເຂົ້າໄປໄດ້.

17 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເລີ່ມປະທານພອນໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຊັກນຳຜູ້ຄົນເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍມາສູ່ຄວາມຮູ້ເລື່ອງຄວາມຈິງ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້

ຜູ້ຄົນເປັນຢ່າງຫລວງຫລາຍສໍານຶກເຖິງ
ບາບຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ເຖິງເລື່ອງ
ຮີດຄອງປະເພນີອັນບໍ່ຖືກຕ້ອງຂອງ
ບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາ.

18 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ອໍາໂມນກັບລາໂມໄນໄດ້ອອກຈາກແຜ່ນ
ດິນມິດໂດໄນໄປຫາແຜ່ນດິນອິດຊະມາ
ເອນ, ຊຶ່ງເປັນແຜ່ນດິນມູນມໍລະດົກຂອງ
ພວກເພິ່ນ.

19 ແລະ ກະສັດລາໂມໄນບໍ່ຍອມໃຫ້ອໍາ
ໂມນຮັບໃຊ້, ຫລື ເປັນຂ້າໃຊ້ຂອງເພິ່ນ
ອີກຕໍ່ໄປ.

20 ແຕ່ເພິ່ນໄດ້ສັ່ງໃຫ້ສ້າງທໍາມະສາ
ລາຂຶ້ນໃນແຜ່ນດິນອິດຊະມາເອນ; ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ໃຫ້ຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນ ຫລື ຜູ້ຢູ່ພາຍ
ໃຕ້ການປົກຄອງຂອງເພິ່ນມາຊຸມນຸມກັນ.

21 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ມີຄວາມປະຕິຜິດກັບ
ຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນ, ແລະ ເພິ່ນໄດ້ສິດສອນ
ພວກເຂົາຫລາຍເລື່ອງ. ແລະ ເພິ່ນໄດ້
ປະກາດແກ່ຜູ້ຄົນວ່າ, ພວກເຂົາຢູ່ພາຍ
ໃຕ້ອໍານາດຂອງເພິ່ນ, ແລະວ່າພວກ
ເຂົາເປັນອິດສະລະແລ້ວ, ວ່າພວກເຂົາ
ມີອິດສະລະຈາກການກົດຂີ່ຂັ້ມເທັງຂອງ
ກະສັດຜູ້ເປັນບິດາຂອງເພິ່ນ; ເພາະບິດາ
ຂອງເພິ່ນໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ເພິ່ນປົກຄອງ
ດູແລຜູ້ຄົນທີ່ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນອິດຊະມາ
ເອນ, ແລະ ໃນແຜ່ນດິນທັງໝົດອ້ອມ
ແອ້ມນັ້ນ.

22 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ປະກາດແກ່ຜູ້ຄົນອີກ
ວ່າ ພວກເຂົາມີສິດເສລີພາບໃນການ
ນະມັດສະການພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນ
ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາແລ້ວແຕ່ຄວາມ
ປາຖະໜາຂອງພວກເຂົາ, ໃນສະຖານທີ່

ບ່ອນໃດກໍຕາມແລ້ວແຕ່ທີ່ພວກເຂົາຢູ່,
ຖ້າຫາກມັນຢູ່ໃນແຜ່ນດິນຊຶ່ງຢູ່ພາຍໃຕ້
ການປົກຄອງຂອງກະສັດລາໂມໄນ.

23 ແລະ ອໍາໂມນໄດ້ສິດສອນຜູ້ຄົນ
ຂອງກະສັດລາໂມໄລ; ແລະ ເຫດການ
ໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ລາວໄດ້ສິດສອນທຸກໆ
ເລື່ອງເຖິງສິ່ງທີ່ກ່ຽວກັບຄວາມຊອບທໍາ
ແລະ ລາວໄດ້ແນະນໍາພວກເຂົາທຸກໆມື້
ດ້ວຍຄວາມພາກພຽນ, ແລະ ພວກເຂົາ
ໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ຄໍາເວົ້າຂອງລາວ ແລະ
ພວກເຂົາມີຄວາມກະຕືລືລົ້ນໃນການ
ຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ບົດທີ 22

---

*ອາໂຣນສິດສອນບິດາຂອງລາໂມໄນ
ກ່ຽວກັບການສ້າງ, ການຕົກຂອງອາ
ດາມ, ແລະ ແຜນແຫ່ງການໄຖ່ໂດຍຜ່ານ
ພຣະຄຣິດ—ກະສັດລາໂມໄນ ແລະ ທຸກ
ຄົນໃນຄອບຄົວຂອງເພິ່ນໄດ້ປ່ຽນໃຈ
ເຫລື້ອມໃສ—ການອະທິບາຍກ່ຽວກັບ
ແຜ່ນດິນທີ່ແບ່ງແຍກລະຫວ່າງຊາວນີ
ໄຟ ແລະ ຊາວເລມັນ. ປະມານ 90–77
ປີກ່ອນ ຄ.ສ.*

1 ບັດນີ້, ໃນຂະນະທີ່ອໍາໂມນກໍາລັງ
ສິດສອນຜູ້ຄົນຂອງລາໂມໄນເປັນປະຈໍາ
ຢູ່ນັ້ນ, ພວກເຮົາຈະກັບໄປເວົ້າເຖິງເລື່ອງ
ລາວຂອງອາໂຣນ ແລະ ອ້າຍນ້ອງຂອງ
ລາວ; ເພາະວ່າຫລັງຈາກລາວໄດ້ອອກ
ຈາກແຜ່ນດິນມິດໂດໄນໄປແລ້ວ ລາວໄດ້
ຖືກພຣະວິນຍານຊົງນໍາໄປຫາແຜ່ນດິນນີ
ໄຟ, ຈົນໄປເຖິງລາຊາວັງຂອງກະສັດ ຊຶ່ງ
ເປັນຜູ້ປົກຄອງທົ່ວແຜ່ນດິນ ຍົກເວັ້ນແຕ່

ແຜ່ນດິນອິດຊະມາເອນເທົ່ານັ້ນ; ແລະ ເພິ່ນຄືບົດາຂອງລາໂມໄນ.

2 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ລາວໄດ້ເຂົ້າໄປໃນວັງຂອງກະສັດ ແລະ ກົມຫົວລົງຕໍ່ໜ້າຂອງກະສັດ, ແລະ ກ່າວ ກັບເພິ່ນວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ, ໂອ້ ກະສັດເອີຍ ພວກຂ້ານ້ອຍເປັນອ້າຍນ້ອງຂອງອໍາ ໂມນ, ຜູ້ທີ່ທ່ານໄດ້ບົດປ່ອຍອອກຈາກ ຄູກນັ້ນ.

3 ບັດນີ້, ກະສັດເອີຍ ເມື່ອທ່ານໄວ້ຊີວິດ ຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ, ແລ້ວພວກຂ້ານ້ອຍ ຈະຍອມເປັນຂ້າໃຊ້ຂອງທ່ານ. ແລະ ກະສັດກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ: ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນ ເຖິດ, ເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າໄວ້ຊີວິດຂອງ ພວກເຈົ້າແລ້ວ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ ຍອມໃຫ້ພວກເຈົ້າເປັນຂ້າໃຊ້ຂອງຂ້າພະ ເຈົ້າ; ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະຂໍຮ້ອງໃຫ້ພວກ ເຈົ້າປະຕິບັດສາດສະໜາກິດແກ່ຂ້າພະ ເຈົ້າ ເພາະຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ໃນຈິດໃຈບາງຢ່າງ ຍ້ອນວ່າຄວາມເອື້ອ ເພື່ອເພື່ອແຜ່ ແລະ ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງ ຄໍາເວົ້າຂອງອໍາໂມນ ອ້າຍຂອງພວກເຈົ້າ; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າປາຖະໜາຢາກຮູ້ສາ ເຫດວ່າເປັນດ້ວຍເຫດໃດ ລາວຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ ຂຶ້ນມາຈາກມິດໂດໄນພ້ອມກັບພວກເຈົ້າ.

4 ແລະ ອາໂຣນກ່າວກັບກະສັດວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະວິນຍານຂອງພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າໄດ້ເອີ້ນລາວໃຫ້ໄປທາງອື່ນ; ລາວ ໄດ້ໄປຫາແຜ່ນດິນອິດຊະມາເອນ, ເພື່ອ ສິດສອນຜູ້ຄົນຂອງທ່ານລາໂມໄນ.

5 ບັດນີ້ກະສັດກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ: ແມ່ນອັນໃດທີ່ພວກເຈົ້າເວົ້າກ່ຽວກັບພຣະ ວິນຍານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ? ຈົ່ງເບິ່ງ,

ນີ້ຄືເລື່ອງທີ່ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມ ຫຍຸ້ງຍາກໃນຈິດໃຈ.

6 ແລະ ມັນໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ ເມື່ອອໍາໂມນເວົ້າວ່າ—ຖ້າຫາກທ່ານກັບ ໃຈແລ້ວ ທ່ານຈະລອດ, ແລະ ຖ້າຫາກ ທ່ານບໍ່ກັບໃຈແລ້ວ, ທ່ານຈະຖືກປະຖິ້ມ ໃນວັນສຸດທ້າຍ?

7 ແລະ ອາໂຣນໄດ້ຕອບ ແລະ ກ່າວ ກັບເພິ່ນວ່າ: ທ່ານເຊື່ອບໍ່ວ່າມີພຣະເຈົ້າ? ແລະ ກະສັດຕອບວ່າ: ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ຊາວອາມາລະໄຄເວົ້າວ່າ ມີພຣະເຈົ້າ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ພວກ ເຂົາສ້າງບ່ອນລີ້ໄພ ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ ມາຊຸມນຸມກັນ ເພື່ອນະມັດສະການພຣະ ອົງ. ແລະ ບັດນີ້ຖ້າຫາກເຈົ້າເວົ້າວ່າ ມີ ພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ຈົ່ງເບິ່ງ ຂ້າພະເຈົ້າກໍຈະ ເຊື່ອ.

8 ແລະ ບັດນີ້ເມື່ອອາໂຣນໄດ້ຍິນເລື່ອງ ນີ້ແລ້ວ, ໃຈຂອງລາວກໍເລີ່ມປິຕິຍິນດີ, ແລະ ກ່າວວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ, ແມ່ນອນທີ່ສຸດຄື ກັນກັບທ່ານມີຊີວິດຢູ່ສັນໃດ, ໂອ້ ກະສັດ ເອີຍ ພຣະເຈົ້າກໍມີຢູ່ສັນນັ້ນ.

9 ແລະ ກະສັດຖາມວ່າ: ພຣະເຈົ້າຄືວິນ ຍານທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ຊຶ່ງໄດ້ນໍາພາບັນພະບູ ລຸດຂອງພວກເຮົາອອກມາຈາກແຜ່ນດິນ ເຢຣູຊາເລັມນັ້ນບໍ່?

10 ແລະ ອາໂຣນກ່າວກັບເພິ່ນວ່າ: ແມ່ນແລ້ວ, ພຣະອົງຄືວິນຍານທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ອົງນັ້ນ, ແລະ ພຣະອົງໄດ້ສ້າງທຸກສິ່ງທຸກ ຢ່າງໃນສະຫວັນ ແລະ ໃນແຜ່ນດິນໂລກ. ທ່ານເຊື່ອເລື່ອງນີ້ບໍ່?

11 ແລະ ເພິ່ນກ່າວວ່າ: ເຊື່ອແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອວ່າ ວິນຍານທີ່ຍິ່ງ

ໃຫຍ່ອົງນັ້ນໄດ້ສ້າງທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າປາຖະໜາຢາກໃຫ້ເຈົ້າບອກ ຂ້າພະເຈົ້າອີກກ່ຽວກັບເລື່ອງທັງໝົດນີ້ ເພື່ອຂ້າພະເຈົ້າຈະເຊື່ອໃນຄຳເວົ້າຂອງ ເຈົ້າ.

12 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເວລາອາໂຣນເຫັນວ່າກະສັດເຊື່ອໃນຄຳ ເວົ້າຂອງລາວແລ້ວ, ລາວຈຶ່ງເລີ່ມຕົ້ນຕັ້ງ ແຕ່ການສ້າງຂອງອາດາມ, ໂດຍອ່ານ ພຣະຄຳພີໃຫ້ກະສັດຟັງວ່າ ພຣະເຈົ້າ ໄດ້ສ້າງມະນຸດຕາມຮູບຮ່າງລັກສະນະ ຂອງພຣະອົງເອງ, ແລະວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ ປະທານພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງໃຫ້ແກ່ ລາວ, ແລະ ຍ້ອນການລ່ວງລະເມີດນັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງຕົກ.

13 ແລະ ອາໂຣນໄດ້ຊີ້ແຈງພຣະຄຳ ພີໃຫ້ຟັງຕັ້ງແຕ່ການສ້າງອາດາມ ໂດຍ ບັນລະຍາຍເຖິງການຕົກຂອງມະນຸດໃຫ້ ເພິ່ນຟັງ, ແລະ ສະພາບແຫ່ງກາມມະລິມ ແລະ ແຜນແຫ່ງການໄຖ່ນຳອີກ, ຊຶ່ງຖືກ ຕຽມໄວ້ໂດຍທາງພຣະຄຣິດນັບຕັ້ງແຕ່ ການວາງຮາກຖານຂອງໂລກສຳລັບຜູ້ໃດ ກໍຕາມທີ່ເຊື່ອໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງ.

14 ແລະ ເນື່ອງຈາກວ່າມະນຸດຕົກ ເຂົາຈຶ່ງບໍ່ມີຫຍັງມາດ້ວຍຕົວເອງ; ແຕ່ ຄວາມທຸກທໍລະມານ ແລະ ການສິ້ນ ພຣະຊົນຂອງພຣະຄຣິດໄດ້ຊົດໃຊ້ແທນ ບາບຂອງມະນຸດ ໂດຍການມີສັດທາ ແລະ ການກັບໃຈ ແລະ ອື່ນໆ ແລະວ່າ ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ສາຍຮັດແຫ່ງຄວາມ ຕາຍຂາດອອກ, ເພື່ອວ່າຫລຸມຝັງສິບຈະ ບໍ່ມີໄຊຊະນະ, ແລະ ຄວາມເຈັບປວດ ແຫ່ງຄວາມຕາຍຈະຖືກກືນເຂົ້າໄປໃນ

ຄວາມຫວັງແຫ່ງລັດສະໝີພາບ; ແລະ ອາໂຣນໄດ້ອະທິບາຍເລື່ອງທັງໝົດນີ້ຕໍ່ ກະສັດ.

15 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຫລັງຈາກອາໂຣນໄດ້ອະທິບາຍເລື່ອງ ເຫລົ່ານີ້ຕໍ່ເພິ່ນແລ້ວ, ກະສັດໄດ້ເວົ້າວ່າ: ຂ້າພະເຈົ້າຈະເຮັດແນວໃດເພື່ອຂ້າພະ ເຈົ້າຈະມີຊີວິດນິລັນດອນ ຊຶ່ງເຈົ້າໄດ້ເວົ້າ ມານັ້ນ? ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະເຮັດ ແນວໃດເພື່ອຈະໄດ້ເກີດຈາກພຣະເຈົ້າ, ໂດຍຊຸດເອົາຮາກຂອງວິນຍານຊົ່ວນີ້ ອອກຈາກຫ້າເອິກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ຮັບເອົາພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງ, ເພື່ອ ຂ້າພະເຈົ້າຈະເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມປິຕິຍິນ ດີ, ເພື່ອວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຖືກປະຖິ້ມ ໃນວັນສຸດທ້າຍ? ຈົ່ງເບິ່ງ, ກະສັດໄດ້ເວົ້າ ວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າຈະສະລະທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເປັນເຈົ້າຂອງ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະປະຖິ້ມລາຊາອານາຈັກ ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເພື່ອຈະໄດ້ຮັບຄວາມ ຜາສຸກອັນຍິ່ງໃຫຍ່ນີ້.

16 ແຕ່ອາໂຣນໄດ້ເວົ້າກັບເພິ່ນວ່າ: ຖ້າ ຫາກວ່າທ່ານປາຖະໜາສິ່ງເຫລົ່ານີ້ ກໍ ຂໍໃຫ້ທ່ານກົມຂາບລົງຕໍ່ພຣະພັກຂອງ ພຣະເຈົ້າ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຂໍໃຫ້ທ່ານກັບ ໃຈຈາກບາບທັງໝົດຂອງທ່ານ, ແລະ ໃຫ້ກົມຂາບລົງຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ເອີ້ນຫາພຣະນາມຂອງພຣະອົງໃນ ສັດທາ, ໂດຍເຊື່ອວ່າທ່ານຈະໄດ້ຮັບຄຳ ຕອບ, ແລ້ວທ່ານຈະໄດ້ຮັບຄວາມຫວັງ ຕາມຄວາມປາຖະໜາ.

17 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເມື່ອອາໂຣນໄດ້ເວົ້າຂໍຄວາມເຫລົ່ານີ້

ແລ້ວ, ກະສັດກໍໄດ້ຄູ່ເຂົ້າກັມຂາບລົງ ຕໍ່ ພຣະພັກຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ແທ້ຈິງ ແລ້ວ, ເພິ່ນໄດ້ຂາບຕົວລົງຈົນເຖິງພື້ນ ດິນ, ແລະ ສົ່ງສຽງຈົນສຸດກຳລັງ, ກ່າວວ່າ:

18 ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າ, ອາໂຣນໄດ້ບອກ ຂ້ານ້ອຍວ່າມີພຣະເຈົ້າ; ແລະ ຖ້າຫາ ກວ່າມີພຣະເຈົ້າແທ້ໆ ແລະ ຖ້າຫາກວ່າ ພຣະອົງເປັນເຈົ້າ, ແລ້ວຂໍຈົ່ງໄປດສະ ແດງໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຮູ້ຈັກດ້ວຍເຖິດ, ແລະ ຂ້ານ້ອຍຈະປະຖົມບາບຂອງຂ້ານ້ອຍທັງ ໝົດເພື່ອຈະໄດ້ຮູ້ຈັກພຣະອົງ, ແລະ ເພື່ອ ຂ້ານ້ອຍຈະຖືກຍົກຂຶ້ນຈາກຄວາມຕາຍ, ແລະ ເພື່ອຈະລອດໃນວັນສຸດທ້າຍ. ແລະ ບັດນີ້ເມື່ອກະສັດໄດ້ກ່າວຂໍຄວາມນີ້ແລ້ວ, ເພິ່ນກໍໝົດສະຕິໄປຄືກັບຕາຍ.

19 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນ ຄື ພວກຂ້າໃຊ້ຂອງເພິ່ນໄດ້ແລ່ນໄປ ບອກລາຊິນີໃຫ້ຮູ້ເຖິງເລື່ອງທັງໝົດທີ່ໄດ້ ເກີດກັບກະສັດ. ແລະ ນາງກໍໄດ້ມາຫາ ກະສັດ; ແລະ ເມື່ອເຫັນວ່າເພິ່ນນອນຢູ່ ຄືກັບຕາຍແລ້ວ, ແລະ ອາໂຣນກັບອ້າຍ ນ້ອງຂອງລາວກໍຍືນຢູ່ທີ່ນັ້ນຄືກັບວ່າ ພວກເຂົາເປັນສາເຫດຂອງການລົ້ມລົງ ຂອງເພິ່ນ, ນາງຈຶ່ງຄຽດແຄ້ນໃຫ້ພວກ ເຂົາ, ແລະ ໄດ້ສັ່ງພວກຂ້າໃຊ້ຂອງຕົນ, ຫລື ພວກຂ້າໃຊ້ຂອງກະສັດໃຫ້ເອົາອາ ໂຣນ ແລະ ອ້າຍນ້ອງຂອງລາວໄປຂ້າຖິ້ມ ເສຍ.

20 ບັດນີ້ພວກຂ້າໃຊ້ໄດ້ເຫັນສາເຫດ ຂອງການລົ້ມລົງຂອງກະສັດ, ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ກ້າທີ່ຈະຈັບອາໂຣນ ແລະ ອ້າຍນ້ອງຂອງລາວ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ ວົງວອນລາຊິນີວ່າ: ດ້ວຍເຫດໃດ ທ່ານ

ຈຶ່ງສັ່ງໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍຂ້າຄົນເຫລົ່ານີ້ ໃນເມື່ອຄົນຜູ້ໜຶ່ງຂອງພວກເຂົາແຂງແຮງ ກວ່າພວກເຮົາທັງໝົດ? ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຮົາ ກໍຈະລົ້ມລົງຢູ່ຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາ.

21 ບັດນີ້ເມື່ອລາຊິນີເຫັນຄວາມຍ້ານ ກົວຂອງພວກຂ້າໃຊ້ ນາງກໍເລີ່ມມີຄວາມ ຍ້ານກົວຫລາຍຂຶ້ນ, ຍ້ານວ່າສິ່ງບໍ່ດີຈະ ເກີດກັບນາງ. ແລະ ນາງຈຶ່ງໄດ້ສັ່ງໃຫ້ ພວກຂ້າໃຊ້ຂອງຕົນໄປເອີ້ນໃຫ້ຜູ້ຄົນມາ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ຂ້າອາໂຣນພ້ອມ ກັບອ້າຍນ້ອງຂອງລາວເສຍ.

22 ບັດນີ້ເມື່ອອາໂຣນເຫັນຄວາມຕັ້ງ ໃຈຂອງລາຊິນີ, ໂດຍຮູ້ຈັກຄວາມແຂງ ກະຕ້າງຂອງໃຈຂອງຜູ້ຄົນນຳອີກ, ຈຶ່ງ ຍ້ານວ່າຜູ້ຊົນຈະມາຊຸມນຸມກັນ ແລະ ຈະມີການຂັດແຍ້ງກັນຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງ, ແລະ ຈະມີເລື່ອງຫຍຸ້ງຍາກໃນບັນດາ ພວກເຂົາ; ດັ່ງນັ້ນ ລາວຈຶ່ງເດີນອອກໄປ ຍົກເອົາກະສັດຂຶ້ນຈາກພື້ນດິນ, ແລະ ກ່າວກັບເພິ່ນວ່າ: ຈົ່ງຍືນຂຶ້ນເຖິດ, ແລະ ເພິ່ນກໍໄດ້ລຸກຍືນຂຶ້ນດ້ວຍຕົວເອງ.

23 ບັດນີ້ເລື່ອງນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນຂະນະ ທີ່ລາຊິນີ ແລະ ພວກຂ້າໃຊ້ຫລາຍຄົນ ຢູ່ນຳ. ແລະ ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ເຫັນເຫດ ການນີ້, ພວກເຂົາກໍແປກປະຫລາດ ໃຈຫລາຍ ແລະ ເລີ່ມມີຄວາມຍ້ານກົວ ຫລາຍຂຶ້ນ. ແລະ ກະສັດໄດ້ກ້າວອອກ ໄປ ແລະ ເລີ່ມປະຕິບັດສາດສະໜາ ກິດແກ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນ. ແລະ ເພິ່ນໄດ້ ປະຕິບັດສາດສະໜາກິດແກ່ພວກເຂົາ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ຄົນໃນຄອບຄົວຂອງ ເພິ່ນທັງໝົດໄດ້ປ່ຽນໃຈເຫລື້ອມໃສໃນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

24 ບັດນີ້ຜູ້ຄົນໄດ້ມາເຕົ້າໂຮມກັນຢ່າງ
ຫລວງຫລາຍເພາະເປັນຄຳສັ່ງຂອງ
ລາຊິນີ ແລະ ເລີ່ມມີການຈົ່ມວ່າເກີດຂຶ້ນ
ໃນບັນດາພວກເຂົາເພາະອາໂຣນ ແລະ
ອ້າຍນ້ອງຂອງລາວ.

25 ແຕ່ວ່າກະສັດໄດ້ກ້າວອອກໄປໃນ
ບັນດາພວກເຂົາ ແລະ ປະຕິບັດສາດສະ
ໜາກົດແກ່ພວກເຂົາ. ແລະ ພວກເຂົາຈຶ່ງ
ໄດ້ສະຫງົບລົງຕໍ່ໜ້າອາໂຣນ ແລະ ຜູ້ທີ່ຢູ່
ກັບລາວ.

26 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ເມື່ອກະສັດເຫັນວ່າຜູ້ຄົນສະຫງົບລົງ
ແລ້ວ, ເພິ່ນຈຶ່ງສັ່ງໃຫ້ອາໂຣນ ແລະ ອ້າຍ
ນ້ອງຂອງລາວກ້າວອອກໄປຢູ່ທ່າມກາງ
ຜູງຊົນ ແລະ ໃຫ້ອາໂຣນສິດສອນພຣະ
ຄຳແກ່ພວກເຂົາ.

27 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນ
ຄື ກະສັດໄດ້ສົ່ງສານປະກາດໄປທົ່ວ
ແຜ່ນດິນ, ໄປຫາບັນດາຜູ້ຄົນທັງໝົດ
ຂອງເພິ່ນ, ຊຶ່ງຢູ່ທົ່ວແຜ່ນດິນຂອງ
ເພິ່ນ ຊຶ່ງຢູ່ຕາມພາກພື້ນຕ່າງໆ ໂດຍ
ອ້ອມຮອບ, ຊຶ່ງຢູ່ໃນຊາຍແດນ ຈົນເຖິງ
ທະເລທາງຕາເວັນອອກ, ແລະ ທາງ
ຕາເວັນຕົກ, ແລະ ຊຶ່ງຖືກແບ່ງແຍກອອກ
ຈາກເຊລາເຮັມລາໂດຍເສັ້ນແຄບໆຂອງ
ຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ, ຊຶ່ງເລີ່ມຈາກ
ທະເລທາງຕາເວັນອອກ ຈົນເຖິງທະເລ
ທາງຕາເວັນຕົກ, ແລະ ອ້ອມຮອບຊາຍ
ຝັ່ງທະເລ, ແລະ ຊາຍແດນຂອງຖິ່ນ
ແຫ້ງແລ້ງກັນດານ ຊຶ່ງຢູ່ທາງເໜືອໃກ້
ແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາ, ຜ່ານຊາຍແດນ
ແມນທາຍ, ໃກ້ໆກັບທົ່ວແມ່ນ້ຳຊີໂດນ,
ຊຶ່ງໄຫລຈາກທາງຕາເວັນອອກໄປຫາ

ທາງຕາເວັນຕົກ—ແລະ ນີ້ຄືການແບ່ງ
ແຍກຂອງຊາວເລມັນກັບຊາວນີໄຟ.

28 ບັດນີ້, ຊາວເລມັນຜູ້ທີ່ຂີ້ຄ້ານ
ມັກໆ່າຍອາໄສຢູ່ໃນ ຖິ່ນ ແຫ້ງ ແລ້ງ
ກັນດານ, ແລະ ຢູ່ໃນຜ້າເຕັ້ນ; ແລະ ແຜ່
ຂະຫຍາຍອອກໄປທົ່ວຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງ
ກັນດານທາງຕາເວັນຕົກ, ໃນແຜ່ນດິນນີ
ໄຟ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ທາງຕາເວັນຕົກ
ຂອງແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລານຳອີກ, ໃນ
ຊາຍແດນໃກ້ຝັ່ງທະເລ, ແລະ ທາງຕາ
ເວັນຕົກໃນແຜ່ນດິນນີໄຟ, ອັນເປັນມູນ
ມໍລະດົກຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກ
ເຂົາ, ແລະ ຢູ່ໃນຊາຍແດນໃກ້ຝັ່ງທະເລ
ດັ່ງນັ້ນ.

29 ແລະ ມີຊາວເລມັນເປັນຈຳນວນ
ຫລວງຫລາຍອາໄສຢູ່ທາງຕາເວັນອອກ
ໃກ້ຝັ່ງທະເລດັ່ງນັ້ນ, ຊຶ່ງບ່ອນນັ້ນຊາວນີ
ໄຟໄດ້ຂັບໄລ່ພວກເຂົາໜີໄປ. ແລະ ຊາວ
ນີໄຟເກືອບຈະຕົກໄປຢູ່ໃນວົງລ້ອມຂອງ
ຊາວເລມັນ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ຊາວນີ
ໄຟຍັງເຂົ້າເປັນເຈົ້າຂອງແຜ່ນດິນທາງ
ເໜືອທັງໝົດທີ່ຢູ່ໃກ້ຊາຍແດນຂອງຖິ່ນ
ແຫ້ງແລ້ງກັນດານທີ່ທົ່ວແມ່ນ້ຳຊີໂດນ,
ຈາກທາງຕາເວັນອອກໄປຫາທາງຕາ
ເວັນຕົກ, ໂດຍອ້ອມຮອບທາງດ້ານຖິ່ນ
ແຫ້ງແລ້ງກັນດານທາງເໜືອ, ຈົນກະທັ້ງ
ພວກເຂົາມາເຖິງແຜ່ນດິນ ຊຶ່ງພວກເຂົາ
ເອີ້ນວ່າແຜ່ນດິນອຸດົມສົມບູນ.

30 ແລະ ມັນມີຊາຍແດນຕິດກັບ
ແຜ່ນດິນ ຊຶ່ງພວກເຂົາເອີ້ນວ່າ ແຜ່ນດິນ
ຮ້າງ, ຊຶ່ງມັນຢູ່ໄກໄປທາງເໜືອຈົນໄປ
ເຖິງແຜ່ນດິນຊຶ່ງເຄີຍມີຜູ້ຄົນອາໄສຢູ່
ແລະ ໄດ້ຖືກທຳລາຍໄປແລ້ວ, ຊຶ່ງພວກ

ເຮົາໄດ້ເວົ້າເຖິງກະດູກຂອງຄົນພວກນັ້ນ
ມາແລ້ວ, ຊຶ່ງເປັນບ່ອນທີ່ຜູ້ຄົນຂອງເຊລາ
ເຮັມລາຄົ້ນພົບ ແລະ ເປັນບ່ອນທຳອິດທີ່
ພວກເຂົາມາຮອດ.

31 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຈາກບ່ອນນັ້ນ
ເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານທາງໃຕ້.
ດັ່ງນັ້ນ ແຜ່ນດິນທາງເໜືອຈຶ່ງຖືກເອີ້ນ
ວ່າ ແຜ່ນດິນຮ້າງ, ແລະ ເອີ້ນແຜ່ນດິນ
ທາງໃຕ້ວ່າອຸດົມສົມບູນ, ເພາະເປັນຖິ່ນ
ແຫ້ງແລ້ງກັນດານທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍສັດປ່າ
ທຸກຊະນິດ, ຊຶ່ງສັດສ່ວນໜຶ່ງໄດ້ມາຈາກ
ແຜ່ນດິນທາງເໜືອ ເພື່ອມາຊອກຫາ
ອາຫານການກິນ.

32 ແລະ ບັດນີ້, ມັນຈະໃຊ້ເວລາພຽງ
ແຕ່ມື້ເຄິ່ງເທົ່ານັ້ນສຳລັບຊາວນີໄຟທີ່
ຈະເດີນທາງໃນຊາຍແດນລະຫວ່າງ
ແຜ່ນດິນອຸດົມສົມບູນກັບແຜ່ນດິນຮ້າງ,
ຈາກທະເລທາງຕາເວັນອອກໄປຫາ
ທາງຕາເວັນຕົກ; ແລະ ແຜ່ນດິນນີໄຟກັບ
ແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາເກືອບຈະຖືກປິດ
ລັອມດ້ວຍນ້ຳ, ເພາະມີແຜ່ນດິນແຄບ
ເຂົ້າຄືກັນກັບຄືຢູ່ລະຫວ່າງແຜ່ນດິນທາງ
ເໜືອກັບແຜ່ນດິນທາງໃຕ້.

33 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ຊາວນີໄຟໄດ້ເປັນເຈົ້າຂອງແຜ່ນດິນ
ອຸດົມສົມບູນຈາກທະເລທາງຕາເວັນ
ອອກຈົນເຖິງທະເລທາງຕາເວັນຕົກ,
ແລະ ດັ່ງນັ້ນ ເພາະຄວາມສະຫລາດ
ຂອງຊາວນີໄຟ, ພວກເຂົາພ້ອມດ້ວຍ
ທະຫານຍາມ ແລະ ກອງທັບຂອງພວກ
ເຂົາຈຶ່ງໄດ້ປິດລັອມຊາວເລມັນໄວ້ຢູ່
ທາງໃຕ້ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ພວກເຂົາມາເປັນ
ເຈົ້າຂອງແຜ່ນດິນທາງເໜືອ, ແລະ ເພື່ອ

ຊາວເລມັນຈະບໍ່ໄດ້ມາຢຽບຍຳແຜ່ນດິນ
ທາງເໜືອອີກຕໍ່ໄປ.

34 ດັ່ງນັ້ນ ຊາວເລມັນຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ເປັນ
ເຈົ້າຂອງອີກຕໍ່ໄປ ນອກຈາກແຜ່ນດິນ
ນີໄຟ ແລະ ຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ ໂດຍ
ອ້ອມຮອບເທົ່ານັ້ນ. ບັດນີ້ມັນເປັນຄວາມ
ສະຫລາດຂອງຊາວນີໄຟ—ໃນຖານະທີ່
ຊາວເລມັນເປັນສັດຕູຕໍ່ພວກເຂົາ, ພວກ
ເຂົາຈຶ່ງບໍ່ຍອມທີ່ຈະທຸກທໍລະມານໃນ
ທຸກກໍລະນີ, ແລະ ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້
ມີບ່ອນຢູ່ອາໄສ ບ່ອນທີ່ພວກເຂົາຈະ
ສາມາດໜີໄປໄດ້, ຕາມຄວາມປະສົງ
ຂອງພວກເຂົາ.

35 ແລະ ບັດນີ້, ຫລັງຈາກຂ້າພະເຈົ້າ
ໄດ້ກ່າວເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ, ຈະຫັນໄປ
ເວົ້າເຖິງເລື່ອງລາວຂອງ ອຳໂມນ, ອາ
ໂຣນ, ອອມເນີ ແລະ ຮິມໂນ, ແລະ ອ້າຍ
ນ້ອງຂອງພວກເຂົາອີກ.

ບົດທີ 23

---

*ສິດເສລີພາບທາງສາດສະໜາໄດ້ຖືກ
ປະກາດ—ຊາວເລມັນໃນເຈັດແຜ່ນດິນ
ແລະ ຫົວເມືອງຕ່າງໆປຽນໃຈເຫລື້ອມ
ໃສ—ພວກເຂົາເອີ້ນຕົວເອງວ່າຊາວ
ອານໄທ-ນີໄຟ-ລີໄຮ ແລະ ຫລຸດພັນຈາກ
ການສາບແຊ່ງ—ຊາວອາມາລະໄຄ ແລະ
ຊາວອະມິວລອນປະຕິເສດຄວາມຈິງ.
ປະມານ 90–77 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.*

1 ຈຶ່ງເບິ່ງ, ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດ
ຂຶ້ນຄື ກະສັດຂອງຊາວເລມັນໄດ້ສົ່ງຂ່າວ
ໄປຫາບັນດາຜູ້ຄົນທັງໝົດຂອງເພິ່ນ
ວ່າ ບໍ່ໃຫ້ຈັບອຳໂມນ, ຫລື ອາໂຣນ, ຫລື

ອອມເນີ, ຫລື ຮິມໄນ, ຫລື ອ້າຍນ້ອງຂອງ ພວກເຂົາ ຜູ້ທີ່ຈະອອກໄປສິດສອນພຣະ ຄໍາຂອງພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ວ່າຈະຢູ່ບ່ອນໃດກໍ ຕາມ, ຫລື ບໍ່ວ່າຈະຢູ່ໃນແຜ່ນດິນສ່ວນ ໃດຂອງພວກເຂົາ.

2 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເພິ່ນໄດ້ອອກຄໍາສັ່ງ ໄປຍັງບັນດາຜູ້ຄົນວ່າ ບໍ່ໃຫ້ຈັບກຸມເຂົາ ເຈົ້າ, ບໍ່ໃຫ້ມັດເຂົາເຈົ້າ ຫລື ເອົາເຂົາເຈົ້າ ເຂົ້າຄຸກ; ທັງບໍ່ໃຫ້ຖິ້ມນໍ້າລາຍໃສ່ເຂົາ ເຈົ້າ, ບໍ່ໃຫ້ທຸບຕີເຂົາເຈົ້າ, ບໍ່ໃຫ້ຂັບໄລ່ ເຂົາເຈົ້າອອກຈາກທໍາມະສາລາຂອງ ພວກເຂົາ, ບໍ່ໃຫ້ຂັງຕີເຂົາເຈົ້າ; ທັງບໍ່ ໃຫ້ແກວ່ງກ້ອນຫີນໃສ່ເຂົາເຈົ້າ, ແຕ່ເຂົາ ເຈົ້າມີສິດທີ່ຈະເຂົ້າໄປໃນບ້ານເຮືອນ ຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ໃນພຣະວິຫານ ຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ໃນບ່ອນລີ້ໄພຂອງ ພວກເຂົານໍາອີກ.

3 ແລະ ພວກເຂົາຈະໄດ້ອອກໄປສິດ ສອນພຣະຄໍາຕາມຄວາມປາຖະໜາ ຂອງຕົນດັ່ງນັ້ນ, ເພາະວ່າກະສັດໄດ້ ປ່ຽນໃຈເຫລື້ອມໃສໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລ້ວ, ພ້ອມທັງທຸກຄົນໃນລາຊາວັງຂອງ ເພິ່ນ; ດັ່ງນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ສົ່ງຂ່າວສານ ຂອງເພິ່ນ ໄປທົ່ວແຜ່ນດິນເຖິງຜູ້ຄົນ ຂອງເພິ່ນ, ເພື່ອພຣະຄໍາຂອງພຣະ ເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ມີອັນກົດຂວາງ, ແຕ່ຈະໄດ້ ອອກໄປຕະຫລອດທົ່ວແຜ່ນດິນ, ເພື່ອ ປະຊາຊົນຂອງເພິ່ນຈະໄດ້ຍອມຮັບ ເຖິງຮິດຄອງປະເພນີອັນຊົ່ວຮ້າຍຂອງ ບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ເພື່ອ ພວກເຂົາຈະໄດ້ຍອມຮັບວ່າພວກເຂົາ ເປັນອ້າຍນ້ອງກັນທັງໝົດ, ແລະວ່າພວກ ເຂົາບໍ່ຄວນເຮັດການຄາດຕະກຳ, ຫລື

ບຸ້ນຈີ້, ຫລື ລັກສິ່ງຂອງ, ຫລື ຫລິ້ນຊູ້, ຫລື ບໍ່ສ້າງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຢ່າງໃດເລີຍ.

4 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເມື່ອກະສັດໄດ້ສົ່ງຂ່າວສານອອກປະກາດ ເຊັ່ນນີ້ແລ້ວ, ອາໂຣນ ແລະ ອ້າຍນ້ອງ ຂອງລາວກໍໄດ້ອອກເດີນທາງຈາກເມືອງ ໜຶ່ງໄປຫາອີກເມືອງໜຶ່ງ, ແລະ ຈາກບ່ອນ ນະມັດສະການໜຶ່ງໄປຫາອີກບ່ອນໜຶ່ງ, ໂດຍໄດ້ຈັດຕັ້ງສາດສະໜາຈັກຂຶ້ນ ແລະ ແຕ່ງຕັ້ງປະໂລຫິດທົ່ວແຜ່ນດິນໃນບັນດາ ຊາວເລມັນ, ເພື່ອເຜີຍແຜ່ ແລະ ສິດສອນ ພຣະຄໍາຂອງພຣະເຈົ້າໃນບັນດາພວກ ເຂົາ; ແລະ ເຂົາເຈົ້າເລີ່ມມີຄວາມສໍາເລັດ ຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງດັ່ງນີ້.

5 ແລະ ຄົນນັບເປັນພັນໆຖືກນໍາມາສູ່ ຄວາມຮູ້ເລື່ອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແທ້ຈິງ ແລ້ວ, ຄົນນັບເປັນພັນໆຖືກນໍາມາໃຫ້ ເຊື່ອຖືໃນຮິດຄອງປະເພນີຂອງຊາວນີ ໄຟ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຮັບການສິດສອນ ເຖິງບັນທຶກ ແລະ ການທໍານາຍ ຊຶ່ງໄດ້ ຮັບມອບຕໍ່ໆກັນມາຈົນເຖິງປະຈຸບັນນີ້.

6 ແລະ ແນ່ນອນດັ່ງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າຊົງພຣະຊົນຢູ່ສັນໃດ, ຄົນຫລາຍຕໍ່ ຫລາຍກໍໄດ້ເຊື່ອຖືພຣະອົງສັນນັ້ນ, ຫລື ວ່າຄົນຫລາຍຕໍ່ຫລາຍຖືກນໍາມາສູ່ຄວາມ ຮູ້ຂອງຄວາມຈິງ, ໂດຍການສິດສອນ ຂອງອໍາໂມນ ແລະ ພວກອ້າຍນ້ອງຂອງ ລາວ, ຕາມວິນຍານແຫ່ງການເປີດເຜີຍ ແລະ ການທໍານາຍ, ແລະ ອໍານາດຂອງ ພຣະເຈົ້າເຮັດການມະຫັດສະຈັນໃຫ້ແກ່ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນ—ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າ ກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ, ພຣະເຈົ້າຊົງພຣະ ຊົນຢູ່ສັນໃດ, ຊາວເລມັນທີ່ເຊື່ອຖືໃນຄໍາ

ສິດສອນຂອງພວກເຂົາເຫລົ່ານັ້ນ ແລະ ປຽນໃຈເຫລື້ອມໃສໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຈະບໍ່ເຄີຍຕົກໄປສັນນັ້ນ.

7 ເມື່ອພວກເຂົາກາຍມາເປັນຄົນຊອບ ທຳແລ້ວ; ພວກເຂົາໄດ້ວາງອາວຸດແຫ່ງ ການກະບົດຂອງພວກເຂົາ, ຄືພວກເຂົາ ບໍ່ໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບພຣະເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ, ທັງບໍ່ໄດ້ ຕໍ່ສູ້ກັບອ້າຍນ້ອງຂອງພວກເຂົາອີກເລີຍ.

8 ບັດນີ້ຜູ້ຄົນເຫລົ່ານີ້ຄືຜູ້ທີ່ປຽນໃຈ ເຫລື້ອມໃສໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

9 ຜູ້ຄົນຂອງຊາວເລມັນຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນ ແຜ່ນດິນອິດຊະມາເອນ;

10 ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງຊາວເລມັນຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນ ແຜ່ນດິນມິດໂດໄນ;

11 ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງຊາວເລມັນຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນ ເມືອງນິໄຟ;

12 ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງຊາວເລມັນຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນ ແຜ່ນດິນໄຊລຳ, ແລະ ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນ ເຊັມລອນ, ແລະ ຢູ່ໃນເມືອງເລມູເອນ, ແລະ ຢູ່ໃນເມືອງຊິມໄນລຳ.

13 ແລະ ນີ້ຄືຊື່ເມືອງຕ່າງໆຂອງຊາວ ເລມັນ ຊຶ່ງໄດ້ປຽນໃຈເຫລື້ອມໃສໃນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ແລະ ຄົນພວກນີ້ຄືພວກ ທີ່ວາງອາວຸດແຫ່ງການກະບົດຂອງພວກ ເຂົາ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ອາວຸດສົງຄາມທັງໝົດ ຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ພວກເຂົາເປັນຊາວ ເລມັນທັງໝົດ.

14 ແຕ່ຊາວອາມາລະໂຄບໍ່ໄດ້ປຽນໃຈ ເຫລື້ອມໃສເລີຍນອກຈາກຄົນດຽວເທົ່າ ນັ້ນ; ທັງບໍ່ມີຊາວອະມິວລອນຄົນໃດເລີຍ ທີ່ປຽນໃຈເຫລື້ອມໃສ; ແຕ່ພວກເຂົາເຮັດ ໃຈແຂງກະດ້າງ, ແລະ ໃຈຂອງຊາວເລ ມັນຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນເຂດນັ້ນຂອງແຜ່ນດິນກໍຄື

ກັນບໍ່ວ່າໃນບ່ອນໃດກໍຕາມທີ່ພວກເຂົາຢູ່, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ລວມທັງໝູ່ບ້ານທັງ ໝົດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເມືອງທັງໝົດ ຂອງພວກເຂົາ.

15 ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຮົາຈຶ່ງໄດ້ຕັ້ງຊື່ເມືອງ ທັງໝົດຂອງຊາວເລມັນຜູ້ທີ່ໄດ້ກັບໃຈ ມາສູ່ຄວາມຮູ້ເລື່ອງຄວາມຈິງ ແລະ ປຽນ ໃຈເຫລື້ອມໃສ.

16 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນ ຄື ກະສັດ ແລະ ຜູ້ທີ່ປຽນໃຈເຫລື້ອມໃສ ປາຖະໜາທີ່ຈະມີຊື່ອີກຊື່ໜຶ່ງ, ເພື່ອວ່າ ພວກເຂົາຈະໄດ້ມີຄວາມແຕກຕ່າງຈາກ ອ້າຍນ້ອງຂອງພວກເຂົາ; ດັ່ງນັ້ນ ກະສັດ ຈຶ່ງໄດ້ປຶກສາຫາລືກັບອາໂຣນ ແລະ ປະໂລທິດທລາຍຄົນກ່ຽວກັບຊື່ທີ່ຈະຕັ້ງ ໃຫ້ພວກເຂົານັ້ນ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ມີ ຄວາມແຕກຕ່າງອອກໄປ.

17 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນ ຄື ພວກເຂົາໄດ້ຕັ້ງຊື່ວ່າຊາວ ອານໄທ-ນິ ໄຟ-ລີໂຮ; ແລະ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຖືກເອີ້ນ ຕາມຊື່ນີ້ ແລະ ບໍ່ຖືກເອີ້ນວ່າຊາວເລມັນ ອີກຕໍ່ໄປ.

18 ແລະ ພວກເຂົາເລີ່ມເປັນຄົນສ້າງສາ ພັດທະນາແທ້ໆ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາ ເປັນເພື່ອນມິດກັບຊາວນິໄຟ; ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ເປີດການສື່ສານກັນ, ແລະ ການສາບແຂ່ງຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ ໄດ້ຕິດຕາມພວກເຂົາອີກຕໍ່ໄປ.

ບົດທີ 24

ຊາວເລມັນມາຕໍ່ສູ້ກັບຜູ້ຄົນຂອງພຣະ ເຈົ້າ—ຊາວອານໄທ-ນິໄຟ-ລີໂຮ ມີຄວາມ

ປີຕິຍິນດີໃນພຣະຄຣິດ ແລະ ເຫລົ່າທູດ
 ໄດ້ມາຢ້ຽມຢາມພວກເຂົາ—ພວກເຂົາ
 ເລືອກເອົາຄວາມຕາຍແທນທີ່ຈະປົກ
 ປ້ອງຕົນເອງ—ຊາວເລມັນຫລາຍຄົນ
 ຕື່ມອີກໄດ້ປ່ຽນໃຈເຫລື້ອມໃສ. ປະມານ
 90-77 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນ
 ຄື ຊາວອາມາລະໄຄ ແລະ ຊາວອະມິວ
 ລອນ ແລະ ຊາວເລມັນທີ່ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນ
 ອະມິວລອນ, ແລະ ແຜ່ນດິນເຮລາມ,
 ແລະ ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນເຢຣູຊາເລັມ
 ນຳອີກ, ແລະ ໂດຍສະຫລຸບແລ້ວ, ໃນ
 ແຜ່ນດິນທັງໝົດ ໂດຍອ້ອມຮອບທີ່ຍັງບໍ່
 ທັນໄດ້ປ່ຽນໃຈເຫລື້ອມໃສ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຮັບ
 ຊື່ວ່າ ອານໄທ-ນີໄຟ-ລີໄຮ ຖືກຊາວອາມາ
 ລະໄຄ ແລະ ຊາວອະມິວລອນ ຍຸຍົງໃຫ້
 ຄຽດແຄ້ນໃຫ້ພີ່ນ້ອງຂອງຕົນ.

2 ແລະ ຄວາມກຽດຊັງຂອງພວກ
 ເຂົາຕໍ່ຄົນພວກນັ້ນຮຸນແຮງຫລາຍຂຶ້ນ,
 ແມ່ນເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກເຂົາເລີ່ມກໍ່
 ການກະບົດຕໍ່ກະສັດຂອງພວກເຂົາ, ເຖິງ
 ຂະໜາດທີ່ພວກເຂົາບໍ່ຢາກໃຫ້ເພິ່ນເປັນ
 ກະສັດຂອງພວກເຂົາ; ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຂົາ
 ຈຶ່ງໄດ້ຈັບອາວຸດຂຶ້ນມາຕໍ່ສູ້ກັບຊາວອານ
 ໄທ-ນີໄຟ-ລີໄຮ.

3 ບັດນີ້ກະສັດໄດ້ມອບລາຊາອານາຈັກ
 ໃຫ້ແກ່ລູກຊາຍຂອງເພິ່ນ, ແລະ ເພິ່ນໄດ້
 ເອີ້ນລູກຊາຍຄົນນັ້ນຂອງເພິ່ນວ່າ ອານ
 ໄທ-ນີໄຟ-ລີໄຮ.

4 ແລະ ກະສັດໄດ້ສິ້ນຊີວິດໄປໃນປີ
 ດຽວກັນນັ້ນຕອນຊາວເລມັນເລີ່ມຕຽມ
 ການສູ້ຮົບກັບຜູ້ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ.

5 ແລະ ບັດນີ້ເມື່ອອຳໂມນ ແລະ ພີ່ນ້ອງ
 ຂອງລາວ ແລະ ຄົນທັງໝົດທີ່ຂຶ້ນມາຢູ່
 ກັບລາວເຫັນການຕຽມພ້ອມຂອງຊາວ
 ເລມັນ ເພື່ອຈະທຳລາຍພີ່ນ້ອງຂອງພວກ
 ເຂົາ, ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ພາກັນອອກມາ
 ຫາແຜ່ນດິນມີດີອານ, ແລະ ບ່ອນນັ້ນອຳ
 ໂມນໄດ້ພົບພໍ້ກັບພີ່ນ້ອງຂອງລາວທັງ
 ໝົດ; ແລະ ຈາກບ່ອນນັ້ນພວກເຂົາໄດ້
 ໄປຫາແຜ່ນດິນອິດຊະມາເອນ ເພື່ອຈະ
 ໄດ້ມີກອງປະຊຸມປຶກສາຫາລືກັບລາໂມ
 ໄນ ແລະ ກັບອານໄທ-ນີໄຟ-ລີໄຮ ນ້ອງ
 ຊາຍຂອງເພິ່ນວ່າ ຄວນຈະເຮັດແນວໃດ
 ເພື່ອຈະປ້ອງກັນຕົນເອງຈາກຊາວເລມັນ.

6 ບັດນີ້ບໍ່ມີຈັກຄົນເລີຍໃນບັນດາຜູ້ຄົນ
 ທັງໝົດທີ່ໄດ້ປ່ຽນໃຈເຫລື້ອມໃສ ໃນ
 ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ຈະອອກມາຈັບອາວຸດ
 ຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ກັບພີ່ນ້ອງຂອງຕົນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ,
 ບໍ່ມີຈັກຄົນເລີຍທີ່ຍອມຕຽມພ້ອມເພື່ອກໍ່
 ສົງຄາມ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ກະສັດຂອງພວກ
 ເຂົາກໍ່ໄດ້ສັ່ງພວກເຂົາວ່າບໍ່ໃຫ້ເຮັດອີກ.

7 ບັດນີ້, ນີ້ຄືຄຳເວົ້າທີ່ກະສັດກ່າວກັບ
 ຜູ້ຄົນກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້: ຂ້າພະເຈົ້າຂອບ
 ພຣະໄທພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜູ້ຄົນທີ່ແສນ
 ດີຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຊຶ່ງພຣະເຈົ້າຊົງຍິ່ງ
 ໃຫຍ່ໃນພຣະກະລຸນາທິຄຸນທີ່ໄດ້ສົ່ງ
 ຊາວນີໄຟພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຮົາມາຫາ
 ພວກເຮົາ ເພື່ອສິດສອນພວກເຮົາ ເພື່ອ
 ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາສຳນຶກເຖິງປະເພນີ
 ຂອງບັນພະບຸລຸດທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກ
 ເຮົານັ້ນ.

8 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າຂອບພຣະ
 ໄທພຣະເຈົ້າຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ
 ທີ່ພຣະອົງໄດ້ປະທານສ່ວນໜຶ່ງຂອງ

ພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ໃຈຂອງພວກເຮົາອ່ອນໂຍນລົງຈົນວ່າພວກເຮົາໄດ້ເປີດການສື່ສານກັບຊາວນິໄສຜູ້ທີ່ເປັນພິນ້ອງຂອງພວກເຮົາ.

9 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າຂອບພຣະໂທພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າທີ່ໄດ້ເປີດການສື່ສານນີ້ ມັນເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາສຳນຶກເຖິງບາບຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ເຖິງການຄາດຕະກຳອັນຫລວງຫລາຍທີ່ພວກເຮົາໄດ້ກະທຳໄປ.

10 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຂອບພຣະໂທພຣະເຈົ້ານຳອີກ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າທີ່ພຣະອົງໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ພວກເຮົາເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ກັບໃຈຈາກສິ່ງເຫລົ່ານີ້, ແລະ ທີ່ພຣະອົງໄດ້ໃຫ້ອະໂພແກ່ພວກເຮົາ, ແລະ ການຄາດຕະກຳອັນຫລວງຫລາຍຊຶ່ງພວກເຮົາໄດ້ກະທຳໄປແລ້ວ, ແລະ ເອົາຄວາມຜິດອອກຈາກໃຈຂອງພວກເຮົາໄປໂດຍທາງຄຸນຄວາມດີຂອງພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ.

11 ແລະ ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ, ອ້າຍນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເນື່ອງດ້ວຍວ່າ ພວກເຮົາໄດ້ກະທຳທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຮົາສາມາດ (ໃນຖານະທີ່ພວກເຮົາເປັນພວກທີ່ຫລົງທາງໃນບັນດາມະນຸດຊາດ) ທີ່ໄດ້ກັບໃຈຈາກບາບທັງໝົດຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ຈາກການຄາດຕະກຳອັນຫລວງຫລາຍທີ່ພວກເຮົາໄດ້ກະທຳໄປ, ແລະ ໃຫ້ພຣະເຈົ້າເອົາມັນອອກຈາກໃຈຂອງພວກເຮົາ ຫລືວ່າສິ່ງທີ່ພວກເຮົາສາມາດເຮັດໄດ້ນັ້ນພຽງແຕ່ກັບໃຈຢ່າງແນ່ນອນຕໍ່

ພຣະເຈົ້າ ເພື່ອພຣະອົງຈະເອົາຮອຍເປື້ອນຂອງພວກເຮົາອອກໄປ—

12 ບັດນີ້, ພິນ້ອງທີ່ຮັກແພງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເນື່ອງຈາກວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ເອົາຮອຍເປື້ອນຂອງພວກເຮົາອອກໄປ, ແລະ ດາບຂອງພວກເຮົາກັບມາສົດໃສ, ແລ້ວພວກເຮົາຢາໄດ້ເຮັດໃຫ້ດາບຂອງພວກເຮົາເປະເປື້ອນໄປດ້ວຍເລືອດຂອງພິນ້ອງຂອງພວກເຮົາອີກເລີຍ.

13 ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ, ຢາເລີຍ ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາເກັບດາບຂອງພວກເຮົາໄວ້ເພື່ອມັນ ຈະບໍ່ເປະເປື້ອນດ້ວຍເລືອດຂອງພິນ້ອງຂອງພວກເຮົາອີກ; ເພາະວ່າຖ້າຫາກພວກເຮົາເຮັດໃຫ້ດາບຂອງພວກເຮົາເປະເປື້ອນອີກພວກເຮົາຈະລ້າງມັນໃຫ້ສົດໃສບໍ່ໄດ້ໂດຍທາງໂລຫິດຂອງພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພວກເຮົາ ຊຶ່ງຈະຫລົ່ງໄຫລເພື່ອການຊົດໃຊ້ແທນບາບຂອງພວກເຮົາ.

14 ແລະ ພຣະເຈົ້າຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ມີຄວາມເມດຕາຕໍ່ພວກເຮົາ, ແລະ ກະທຳໃຫ້ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກແກ່ພວກເຮົາ ເພື່ອພວກເຮົາຈະບໍ່ຕາຍ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກແກ່ພວກເຮົາລ່ວງໜ້າ ເພາະວ່າພຣະອົງຮັກຈິດວິນຍານຂອງພວກເຮົາເຊັ່ນດຽວກັນກັບທີ່ພຣະອົງຮັກລູກຫລານຂອງພວກເຮົາ; ດັ່ງນັ້ນ, ຍ້ອນຄວາມເມດຕາປານີຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດມາຢັ້ງມຢາມພວກເຮົາໂດຍທູດຂອງພຣະອົງ, ເພື່ອຈະໄດ້ເຮັດໃຫ້ແຜນແຫ່ງຄວາມລອດເປັນທີ່ຮູ້ຈັກແກ່ພວກເຮົາເຊັ່ນດຽວກັນກັບຄົນລຸ້ນຫລັງ.

15 ໂອ້, ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ
 ເມດຕາປານີພວກເຮົາຊ້າໃດ! ແລະ ບັດ
 ນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ, ເນື່ອງຈາກວ່າສິ່ງທີ່ພວກເຮົາ
 ສາມາດເຮັດໄດ້ຄືເອົາຮອຍເປື້ອນຂອງ
 ພວກເຮົາອອກຈາກພວກເຮົາໄປ, ເພື່ອ
 ເຮັດໃຫ້ດາບຂອງພວກເຮົາສົດໃສ, ຂໍໃຫ້
 ພວກເຮົາເຊື່ອງມັນໄວ້ເພື່ອມັນຈະສົດໃສ,
 ເພື່ອເປັນປະຈັກພະຍານຕໍ່ພຣະເຈົ້າຂອງ
 ພວກເຮົາໃນວັນສຸດທ້າຍ, ຫລື ໃນມື້ທີ່
 ພວກເຮົາຈະຖືກນຳມາຢືນຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກ
 ຂອງພຣະອົງເພື່ອຮັບການພິພາກສາ,
 ວ່າພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ດາບຂອງພວກ
 ເຮົາເປື້ອນເປົາດ້ວຍເລືອດຂອງພິນ້ອງ
 ຂອງພວກເຮົານັບຕັ້ງແຕ່ພຣະອົງໃຫ້
 ພຣະຄຳຂອງພຣະອົງແກ່ພວກເຮົາ ແລະ
 ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຂາວສະອາດຕາມນັ້ນ.

16 ແລະ ບັດນີ້ພິນ້ອງຂອງຂ້າພະ
 ເຈົ້າ, ຖ້າຫາກພິນ້ອງຂອງພວກເຮົາຍັງ
 ພະຍາຍາມຈະທຳລາຍພວກເຮົາແລ້ວ,
 ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຮົາຈົ່ງເຊື່ອງດາບຂອງ
 ພວກເຮົາໄວ້, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຮົາ
 ຈະຝັງມັນໃຫ້ເລິກລົງໃນແຜ່ນດິນ, ເພື່ອ
 ມັນຈະສົດໃສ, ແລະ ເພື່ອເປັນປະຈັກ
 ພະຍານໃນວັນສຸດທ້າຍວ່າ, ພວກເຮົາ
 ບໍ່ໄດ້ໃຊ້ມັນ ແລະ ຖ້າຫາກພິນ້ອງຂອງ
 ພວກເຮົາທຳລາຍເຮົາ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກ
 ເຮົາຈະໄປເຝົ້າພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ
 ແລະ ພວກເຮົາຈະລອດ.

17 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດ
 ຂຶ້ນຄື ເມື່ອກະສັດຈົບຂໍ້ຄວາມເຫລົ່າ
 ນີ້ແລ້ວ, ຜູ້ຄົນທັງໝົດທີ່ໄດ້ມາຊຸມນຸມ
 ກັນກໍໄດ້ເອົາດາບ ແລະ ອາວຸດທັງໝົດ
 ຂອງພວກເຮົາທີ່ໃຊ້ໃນການນອງເລືອດ

ມະນຸດດ້ວຍກັນນັ້ນມາ, ແລະ ພວກເຮົາ
 ໄດ້ຝັງມັນໄວ້ໃຫ້ເລິກລົງໃນແຜ່ນດິນ.

18 ແລະ ພວກເຮົາເຮັດແບບນີ້ຕາມ
 ຄວາມຄິດເຫັນຂອງພວກເຮົາວ່າ ມັນຈະ
 ເປັນປະຈັກພະຍານຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕໍ່
 ມະນຸດຊາດດ້ວຍກັນວ່າ ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້
 ໃຊ້ອາວຸດເພື່ອການນອງເລືອດກັນອີກ
 ເລີຍ; ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ເຮັດແບບນີ້
 ໂດຍຖະຫວາຍການຢືນຢັນ ແລະ ຄຳ
 ໝັ້ນສັນຍາໄວ້ກັບພຣະເຈົ້າວ່າ ແທນທີ່
 ຈະນອງເລືອດກັນ ພວກເຮົາຈະຍອມ
 ເສຍສະລະຊີວິດຂອງພວກເຮົາເອງ;
 ແລະ ແທນທີ່ຈະເອົາສິ່ງຂອງຈາກພິນ້ອງ
 ໄປ ພວກເຮົາຈະເປັນຜູ້ທີ່ເອົາໃຫ້; ແລະ
 ແທນທີ່ຈະໃຊ້ເວລາຂອງພວກເຮົາໄປ
 ໃນຄວາມຂີ້ຄ້ານມັກງ່າຍ ພວກເຮົາຈະ
 ເຮັດວຽກຢ່າງດຸໝັ່ນດ້ວຍມືຂອງພວກ
 ເຮົາເອງ.

19 ແລະ ພວກເຮົາຈຶ່ງເຫັນດັ່ງນີ້ວ່າ,
 ເມື່ອຊາວເລມັນຖືກນຳມາສູ່ຄວາມເຊື່ອ,
 ແລະ ມີຄວາມຮູ້ເຖິງເລື່ອງຂອງຄວາມຈິງ,
 ແລະ ພວກເຮົາໝັ້ນຄົງຖາວອນ ແລະ ຈະ
 ຍອມແພ້ຈົນເຖິງຄວາມຕາຍແທນທີ່ຈະ
 ກະທຳບາບ; ແລະ ພວກເຮົາຈຶ່ງເຫັນວ່າ
 ພວກເຮົາໄດ້ຝັງອາວຸດແຫ່ງຄວາມສັນຕິ
 ຂອງພວກເຮົາໄວ້, ຫລື ພວກເຮົາໄດ້ຝັງ
 ອາວຸດແຫ່ງສົງຄາມເພື່ອຄວາມສັນຕິສຸກ.

20 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
 ຊາວເລມັນຜູ້ທີ່ພິນ້ອງຂອງພວກເຮົາ
 ໄດ້ຕຽມພ້ອມເພື່ອກໍ່ສົງຄາມ ໄດ້ຍົກທັບ
 ຂຶ້ນມາເຖິງແຜ່ນດິນນີໄຟ ດ້ວຍຈຸດປະສົງ
 ຈະປະທານຊີວິດຂອງກະສັດ, ແລະ ຈະ
 ໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງຄົນອື່ນຂຶ້ນແທນ, ແລະ ເພື່ອ

ຈະທຳລາຍຜູ້ຄົນຂອງອານໄທ-ນີໂຟ-ລີ ໄຮ ອອກໄປຈາກແຜ່ນດິນນຳອີກ.

21 ແລະ ບັດນີ້ເມື່ອຜູ້ຄົນເຫັນວ່າ ພວກນັ້ນກຳລັງມາໂຈມຕີພວກຕົນ, ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ອອກໄປພົບກັບພວກນັ້ນ ແລະ ນອນລົງກັບພື້ນດິນຕໍ່ໜ້າພວກນັ້ນ, ແລະ ເລີ່ມເອີ້ນຫາພຣະນາມຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ພວກເຂົາໄດ້ຢູ່ໃນທ່າທີນີ້ ເວລາຊາວເລມັນເລີ່ມເຂົ້າໂຈມຕີ ແລະ ເລີ່ມຂ້າພວກເຂົາດ້ວຍດາບ.

22 ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າບໍ່ມີຜູ້ຄົນຄົນໃດຕໍ່ຕ້ານເລີຍ, ແຕ່ຊາວເລມັນກໍຍັງໄດ້ຂ້າພວກເຂົາ ຊຶ່ງເປັນຈຳນວນໜຶ່ງພັນກັບຫ້າຄົນ, ແລະ ພວກເຮົາຮູ້ວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ຮັບພອນ, ເພາະວ່າພວກເຂົາໄດ້ໄປຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາແລ້ວ.

23 ບັດນີ້ເມື່ອຊາວເລມັນເຫັນວ່າພິນ້ອງຂອງຕົນບໍ່ຍອມໜີຈາກດາບ, ທັງບໍ່ຍອມຫັນໜີໄປທາງຊ້າຍ ຫລື ຂວາ, ມີແຕ່ນອນຢູ່ ແລະ ຕາຍໄປ, ແລະ ພວກເຂົາສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າໃນຂະນະທີ່ກຳລັງຈະຕາຍຢູ່ພາຍໃຕ້ຄົມດາບ—

24 ບັດນີ້ເມື່ອຊາວເລມັນເຫັນເຊັ່ນນີ້ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຢຸດການຂ້າຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ມີຢູ່ເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍ ຊຶ່ງໃຈຂອງພວກເຂົາພອງຂຶ້ນຢູ່ພາຍໃນ ເພາະວ່າພິນ້ອງຂອງພວກເຂົາລົ້ມຕາຍຢູ່ພາຍໃຕ້ດາບຂອງພວກເຂົາ, ສະນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ກັບໃຈຈາກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ກະທຳໄປນັ້ນ.

25 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກເຂົາໄດ້ໂຍນອາວຸດແຫ່ງສົງຄາມລົງ, ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ຍອມຈັບມັນອີກ

ເພາະການສັງເວດຢ່າງຮ້າຍແຮງຈາກການຄາດຕະກຳທີ່ຕົນໄດ້ກະທຳໄປນັ້ນ ແລະ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ນອນລົງຄືກັນກັບພິນ້ອງຂອງພວກເຂົາ, ໂດຍຫວັງໃນຄວາມເມດຕາປາມີຂອງຊາວເລມັນ ຊຶ່ງຍົກດາບຂຶ້ນເພື່ອຈະຂ້າພວກເຂົາ.

26 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຜູ້ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ມາທ້ອນໂຮມກັນໃນມື້ນັ້ນເປັນຈຳນວນຫລາຍກວ່າຄົນທີ່ຖືກຂ້າຕາຍ; ແລະ ພວກທີ່ຖືກຂ້າຕາຍນັ້ນເປັນຄົນຊອບທຳ, ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຮົາຈຶ່ງບໍ່ມີເຫດຜົນທີ່ຈະສົງໃສວ່າ ພວກເຂົາຈະລອດຫລືບໍ່.

27 ແລະ ບໍ່ມີຄົນຊົ່ວຈັກຄົນທີ່ຖືກຂ້າຕາຍໃນບັນດາຄົນເຫລົ່ານັ້ນ; ແຕ່ມີຈຳນວນຫລາຍພັນຄົນທີ່ຖືກນຳມາສູ່ເລື່ອງຄວາມຈິງ; ພວກເຮົາຈຶ່ງເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າກະທຳໃນຫລາຍວິທີທາງເພື່ອຄວາມລອດຂອງຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງ.

28 ບັດນີ້ຊາວເລມັນເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍຜູ້ທີ່ໄດ້ຂ້າພິນ້ອງຂອງພວກເຂົານັ້ນຄື ຊາວອາມາລະໂຄ ແລະ ຊາວອະມິວລອນ ຊຶ່ງພວກເຂົາເຮັດຕາມລະບຽບຂອງຊາວນີຮໍ.

29 ບັດນີ້, ໃນບັນດາຜູ້ທີ່ມາລວມກັບຜູ້ຄົນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນ, ບໍ່ມີຈັກຄົນເລີຍທີ່ເປັນຊາວອາມາລະໂຄ ຫລື ຊາວອະມິວລອນ ຫລື ຜູ້ທີ່ເຮັດຕາມລະບຽບຂອງຊາວນີຮໍ, ມີແຕ່ຜູ້ສືບຕະກຸນໂດຍແທ້ຈິງຂອງເລມັນ ແລະ ເລມູເອນ.

30 ແລະ ພວກເຮົາຈຶ່ງຫລົງເຫັນໄດ້ຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງວ່າ ຫລັງຈາກພວກໃດພວກໜຶ່ງທີ່ເຄີຍໄດ້ຮັບຄວາມສະຫວ່າງ

ໂດຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າມາ
ແລ້ວ, ແລະ ມີຄວາມຮູ້ຢ່າງກວ້າງຂວາງ
ເຖິງສິ່ງທີ່ກ່ຽວກັບຄວາມຊອບທຳ ແລະ
ຕົກເຂົ້າໄປສູ່ບາບ ແລະ ການລ່ວງລະ
ເມີດ, ພວກເຂົາຈຶ່ງກັບມາເປັນຄົນແຂງ
ກະດ້າງຫລາຍຂຶ້ນ, ແລະ ສະພາບຂອງ
ພວກເຂົາຈຶ່ງກັບມາຊົ່ວຮ້າຍກວ່າຜູ້ທີ່ບໍ່
ເຄີຍຮູ້ເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ມາກ່ອນຊ້ຳອີກ.

ບົດທີ 25

ຄວາມຮຸກຮານຂອງຊາວເລມັນແຜ່
ຂະຫຍາຍອອກໄປ—ລູກຫລານຂອງ
ພວກປະໂລທິດຂອງກະສັດໂນອາຖິກ
ຂ້າຕາຍດັ່ງທີ່ອະບິນາໄດໄດ້ທຳນາຍ
ໄວ້—ຊາວເລມັນຫລາຍຄົນໄດ້ປຽນໃຈ
ເຫລື້ອມໃສ ແລະ ເຂົ້າມາຮ່ວມກັບຜູ້ຄົນ
ຂອງອານໄທ-ນີໄຟ-ລີໄຮ—ພວກເຂົາ
ເຊື່ອໃນພຣະຄຣິດ ແລະ ຮັກສາກົດຂອງ
ໂມເຊ. ປະມານ 90-77 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ຈິ່ງເບິ່ງ, ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງ
ເກີດຂຶ້ນຄື ຊາວເລມັນເຫລົ່ານັ້ນ ໄດ້ມີ
ຄວາມຄຽດແຄ້ນທີ່ສຸດ ເພາະວ່າພິນ້ອງ
ຂອງຕົນຖືກຂ້າຕາຍ ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງ
ສາບານວ່າຈະແກ້ແຄ້ນຊາວນີໄຟ; ແຕ່
ວ່າພວກເຂົາຈະບໍ່ພະຍາຍາມຂ້າຜູ້ຄົນ
ຂອງອານໄທ-ນີໄຟ-ລີໄຮ ອີກຕໍ່ໄປໃນ
ເວລານັ້ນ.

2 ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ຍົກກອງທັບຂ້າມ
ໄປໃນຊາຍແດນຂອງແຜ່ນດິນເຊລາ
ເຮັມລາ, ແລະ ເຂົ້າມາໂຈມຕີຜູ້ຄົນ ຊຶ່ງ
ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນອຳໂມນໂນຮາ ແລະ ທຳ
ລາຍພວກເຂົາ.

3 ແລະ ຫລັງຈາກນັ້ນ, ພວກເຂົາໄດ້
ມີການສູ້ຮົບກັບຊາວນີໄຟຫລາຍຄັ້ງ,
ຊຶ່ງພວກເຂົາໄດ້ຖືກຂັບໄລ່ອອກໄປ ແລະ
ຖືກຂ້າຕາຍ.

4 ແລະ ບັນດາຊາວເລມັນເກືອບທັງ
ໝົດທີ່ຖືກຂ້າຕາຍນັ້ນເປັນລູກຫລານ
ຂອງອະມິວລອນ ແລະ ພິນ້ອງຂອງພວກ
ເຂົາຜູ້ເປັນພວກປະໂລທິດຂອງໂນອາ,
ແລະ ພວກເຂົາເຫລົ່ານັ້ນຖືກຂ້າຕາຍ
ດ້ວຍນ້ຳມືຂອງຊາວນີໄຟ;

5 ແລະ ພວກທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່ນັ້ນໄດ້ໜີ
ເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານທາງ
ຕາເວັນອອກ ແລະ ໄປຍາດແຍ່ງເອົາ
ອຳນາດ ແລະ ສິດບົກຄອງຂອງຊາວເລ
ມັນ, ຈິ່ງເຮັດໃຫ້ຊາວເລມັນຫລາຍຄົນ
ຖືກຂ້າຕາຍດ້ວຍໄຟ ເພາະຄວາມເຊື່ອຖື
ຂອງພວກເຂົາ—

6 ຫລັງຈາກທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບການ
ສູນເສຍຢ່າງໜັກ ແລະ ມີຄວາມທຸກ
ທໍລະມານນັ້ນຫລາຍຄົນກໍເລີ່ມສຳນຶກໃນ
ຄວາມຊົງຈຳເຖິງຄວາມເວົ້າຂອງອາໂຣນ
ແລະ ພິນ້ອງຂອງລາວ ຊຶ່ງໄດ້ສິດສອນ
ໄວ້ໃນແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາ; ດັ່ງນັ້ນ
ພວກເຂົາຈຶ່ງເລີ່ມບໍ່ເຊື່ອຖືໃນຮິດຄອງ
ປະເພນີຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາ
ແລະ ກັບມາເຊື່ອຖືໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,
ແລະວ່າພຣະອົງໄດ້ປະທານອຳນາດອັນ
ຍິ່ງໃຫຍ່ໃຫ້ແກ່ຊາວນີໄຟ; ແລະ ມີຫລາຍ
ຄົນໃນພວກເຂົາໄດ້ປຽນໃຈເຫລື້ອມໃສ
ດັ່ງນີ້ໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ.

7 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ພວກທີ່ບົກຄອງທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່ ຊຶ່ງເປັນລູກ
ຫລານຂອງອະມິວລອນ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກ

ເຂົາເຫລົ່ານັ້ນຕາຍ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນ ຄົນທັງໝົດທີ່ເຊື່ອຖືໃນເລື່ອງເຫລົ່ານີ້.

8 ບັດນີ້ການຕາຍນີ້ເປັນສາເຫດໃຫ້ ພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາຫລາຍຄົນຖືກຍຸຍົງ ໃຫ້ຄຽດແຄ້ນ ແລະ ເລີ່ມມີການຜິດຖຽງ ກັນຂຶ້ນໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ; ແລະ ຊາວເລມັນເລີ່ມຕາມຂ້າລູກຫລານຂອງ ອະມິວລອນ ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງພວກ ເຂົາ ແລະ ເລີ່ມຂ້າພວກເຂົາ; ແລະ ພວກ ເຂົາກໍໄດ້ປົບໜີເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງ ກັນດານທາງຕາເວັນອອກ.

9 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ ພວກເຂົາຖືກຊາວ ເລມັນຕາມຂ້າຈົນເຖິງມື້ນີ້. ດັ່ງນັ້ນຄໍາ ເວົ້າຂອງອະບິນາໄດເຈິ່ງເປັນຄວາມຈິງ ຂຶ້ນມາແນວນີ້, ຊຶ່ງເພິ່ນໄດ້ເວົ້າໄວ້ກ່ຽວ ກັບລູກຫລານຂອງພວກປະໂລທິດ ຜູ້ທີ່ ເຮັດໃຫ້ເພິ່ນຕ້ອງໄດ້ຮັບຄວາມຕາຍດ້ວຍ ໄຟ.

10 ເພາະເພິ່ນໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ: ສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ພວກເຈົ້າກະທໍາຕໍ່ຂ້າພະ ເຈົ້າ ນີ້ຈະເປັນແບບຢ່າງຂອງສິ່ງທີ່ຈະ ມາເຖິງ.

11 ແລະ ບັດນີ້ອະບິນາໄດເປັນຄົນທໍາ ອິດທີ່ຕ້ອງຮັບຄວາມຕາຍດ້ວຍໄຟ; ຍ້ອນ ວ່າຄວາມເຊື່ອຖືຂອງເພິ່ນໃນພຣະເຈົ້າ; ບັດນີ້ ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ເພິ່ນໝາຍເຖິງຄື ຫລາຍ ຄົນຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບຄວາມຕາຍດ້ວຍໄຟຄື ກັນກັບທີ່ເພິ່ນໄດ້ຮັບ.

12 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າກັບພວກປະ ໂລທິດຂອງໂນອາວ່າ ລູກຫລານຂອງ ພວກເຂົາຈະເຮັດໃຫ້ຄົນເປັນຈໍານວນ ຫລວງຫລາຍທີ່ຈໍາເປັນຕ້ອງຕາຍໃນ ວິທີດຽວກັບເພິ່ນ, ແລະວ່າພວກເຂົາຈະ

ແຕກພັດພາກຈາກກັນໄປທົ່ວທັບ ແລະ ຖືກຂ້າຕາຍຄືກັນກັບແກະທີ່ບໍ່ມີຄົນລ້ຽງ, ຖືກຂັບໄລ່ໄປ ແລະ ຖືກສັດປ່າຂ້າຕາຍ ອີກ; ແລະ ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ, ຄໍາເວົ້າເຫລົ່ານີ້ ໄດ້ປະກົດເປັນຄວາມຈິງແລ້ວ, ເພາະວ່າ ພວກເຂົາຖືກຊາວເລມັນຂັບໄລ່ໄປ ແລະ ຖືກລ່າ ແລະ ຖືກທຸບຕີ.

13 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເມື່ອຊາວເລມັນເຫັນວ່າຕົນເອງເອົາ ຊະນະຊາວນີໄຟບໍ່ໄດ້ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ ກັບຄືນໄປຫາແຜ່ນດິນຂອງຕົນອີກ; ແລະ ຫລາຍຄົນໄດ້ຂ້າມມາຢູ່ໃນແຜ່ນດິນອິດ ຊະມາເອນ ແລະ ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນີໄຟ; ແລະ ໄດ້ລວມຕົວເຂົ້າກັບຜູ້ຄົນຂອງພຣະ ເຈົ້າ, ຊຶ່ງເປັນຜູ້ຄົນຂອງອານາໄທ-ນີໄຟ-ລີ ໄຮ.

14 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຝັງອາວຸດແຫ່ງ ສົງຄາມຂອງພວກເຂົາໄວ້, ຄືກັນກັບ ພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາໄດ້ກະທໍາໄປ, ແລະ ພວກເຂົາເລີ່ມເປັນຄົນຊອບທໍາ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເດີນຕາມທາງຂອງພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ຍຶດໝັ້ນໃນການຮັກສາ ພຣະບັນຍັດ ແລະ ກົດຂອງພຣະອົງ.

15 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ ຮັກສາກົດຂອງໂມເຊ. ເພາະມັນເປັນ ການສົມຄວນທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງຮັກສາກົດ ຂອງໂມເຊໄວ້, ເພາະມັນຍັງບໍ່ສົມບູນ. ແຕ່ເຖິງແມ່ນມີກົດຂອງໂມເຊ ພວກເຂົາ ຍັງໄດ້ມັງຫາການສະເດັດມາຂອງພຣະ ຄຣິດ ໂດຍຖືວ່າກົດຂອງໂມເຊເປັນແບບ ໜຶ່ງຂອງການສະເດັດມາຂອງພຣະອົງ, ແລະ ໂດຍເຊື່ອວ່າພວກເຂົາຕ້ອງຮັກສາ ການປະຕິບັດພາຍນອກເຫລົ່ານັ້ນໄວ້ຈົນ

ເຖິງເວລາທີ່ພຣະອົງຈະເປັນທີ່ເປີດເຜີຍແກ່ພວກເຂົາ.

16 ບັດນີ້ພວກເຂົາບໍ່ຄິດວ່າຄວາມລອດມາໂດຍກົດຂອງໂມເຊ; ແຕ່ວ່າກົດຂອງໂມເຊມີໄວ້ເພື່ອໃຫ້ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາໝັ້ນຄົງໃນພຣະຄຣິດ; ແລະພວກເຂົາຕັ້ງໝັ້ນໃນຄວາມຫວັງດ້ວຍສັດທາ, ຈົນເຖິງຄວາມລອດນິລັນດອນ, ໂດຍຫວັງໃນວິນຍານແຫ່ງການທຳນາຍຊຶ່ງກ່າວເຖິງສິ່ງທີ່ຈະມາເຖິງ.

17 ແລະ ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ, ອຳໂມນ, ແລະ ອາໂຣນ, ແລະ ອອມເນີ, ແລະ ຮິມໂນ, ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາ ມີຄວາມປິຕິຍິນດີຢ່າງຍິ່ງ ເພາະຄວາມສຳເລັດທີ່ພວກເຂົາມີໃນບັນດາຊາວເລມັນ ໂດຍເຫັນວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະທານໃຫ້ພວກເຂົາຕາມຄຳອະທິຖານຂອງພວກເຂົາ ແລະວ່າພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະຄຳຂອງພຣະອົງ ປະກົດເປັນຈິງແກ່ພວກເຂົາຢ່າງຄົບຖ້ວນແລ້ວ.

ບົດທີ 26

ອຳໂມນພາກພູມໃຈໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ—ສັດທາໄດ້ເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນໂດຍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້—ໂດຍສັດທາມະນຸດຈະຊ່ວຍນຳເອົາຈິດວິນຍານຫລາຍພັນດວງມາສູ່ການກັບໃຈ—ພຣະເຈົ້າມີອຳນາດ ແລະ ເຂົ້າໃຈທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ. ປະມານ 90–77 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ບັດນີ້, ນິຕິຄຳເວົ້າຂອງອຳໂມນທີ່ລາວໄດ້ເວົ້າກັບພີ່ນ້ອງຂອງລາວ, ມີ

ຄວາມວ່າດັ່ງນີ້: ພີ່ນ້ອງ ແລະ ໝູ່ເພື່ອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຈົ່ງເບິ່ງ ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ ພວກເຮົາມີເຫດຜົນທີ່ຈະມີຄວາມປິຕິຍິນດີຫລາຍຂະໜາດໃດ; ເພາະພວກເຮົາຄິດໄດ້ບໍ່ວ່າ ເວລາພວກເຮົາໄດ້ອອກຈາກແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາມາ ພຣະເຈົ້າຈະປະທານພອນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ແບບນີ້ໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ?

2 ແລະ ບັດນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າຖາມວ່າ, ພອນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ອັນໃດທີ່ພຣະອົງໄດ້ປະທານໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ? ພວກທ່ານບອກໄດ້ບໍ່?

3 ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະຕອບແທນພວກທ່ານ, ເພາະວ່າຊາວເລມັນ ຜູ້ເປັນພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຮົາໄດ້ຢູ່ໃນຄວາມມືດ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນຢູ່ໃນເຫວເລິກທີ່ມືດທີ່ສຸດ, ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ມີຫລາຍຄົນປານໃດໃນພວກເຂົາທີ່ຖືກນຳມາໃຫ້ເຫັນຄວາມແຈ້ງອັນໜ້າອັດສະຈັນຂອງພຣະເຈົ້າ! ແລະ ນິຕິພອນຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ປະທານໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ, ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາເປັນເຄື່ອງມືໃນພຣະຫັດຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອນຳເອົາຜົນງານອັນຍິ່ງໃຫຍ່ນີ້ມາ.

4 ຈົ່ງເບິ່ງ ພວກເຂົາເປັນພັນໆຄົນ ມີຄວາມປິຕິຍິນດີ ແລະ ຖືກນຳມາເຂົ້າຄອກຂອງພຣະເຈົ້າ.

5 ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຂົ້າຢູ່ໃນທົ່ງສຸກແລ້ວ ແລະ ພວກທ່ານເປັນສຸກແລ້ວ, ເພາະພວກທ່ານໄດ້ອອກແຮງງານດ້ວຍກຸ່ງວ ແລະ ໄດ້ເກັບກຸ່ງວດ້ວຍສຸດກຳລັງຂອງພວກທ່ານ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກທ່ານໄດ້ອອກແຮງງານໝົດມື້; ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ຈຳນວນຝ່ອນເຂົ້າຂອງພວກທ່ານ! ແລະ ມັນຈະ

ຖືກເກັບກ່ຽວໄວ້ໃນສາງເພື່ອມັນຈະບໍ່
ເສຍຫາຍໄປ.

6 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມັນຈະບໍ່ຖືກລົມພາຍຸ
ພັດໄປໃນວັນສຸດທ້າຍ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມັນ
ກໍຈະບໍ່ຖືກລົມບ້າໝູພັດຫອບໄປ, ແຕ່
ເມື່ອລົມພາຍຸມາ ມັນຈະຖືກຮວບຮວມ
ຕົວໄວ້ນຳກັນຢູ່ໃນບ່ອນຂອງມັນ, ເພື່ອ
ລົມພາຍຸຈະເຂົ້າເຖິງມັນບໍ່ໄດ້; ແທ້ຈິງ
ແລ້ວ, ມັນຈະບໍ່ຖືກພາຍຸຮ້າຍພັດໄປບ່ອນ
ໃດທີ່ສັດຕູຕ້ອງການຈະພາມັນໄປ.

7 ແຕ່ຈິ່ງເບິ່ງ, ມັນຢູ່ໃນພຣະທັດຂອງ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ໃນລະດູຂອງ
ການເກັບກ່ຽວ, ແລະ ມັນເປັນຂອງພຣະ
ອົງ; ແລະ ພຣະອົງຈະຍົກມັນຂຶ້ນໃນວັນ
ສຸດທ້າຍ.

8 ຂໍພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າຂອງພວກ
ເຮົາຈົ່ງຊົງພຣະກະເສີມສຳລານເຖິດ,
ຈົ່ງຂໍໃຫ້ພວກເຮົາຮ້ອງເພງສັນລະເສີນ
ພຣະອົງເຖິດ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຂໍໃຫ້ພວກ
ເຮົາຖະຫວາຍຄວາມຂອບພຣະໄທແດ່
ພຣະນາມອັນສັກສິດຂອງພຣະອົງເຖິດ,
ເພາະວ່າພຣະອົງໄດ້ເຮັດວຽກງານອັນ
ຂອບທຳຕະຫລອດການ.

9 ຖ້າຫາກ ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຈາກແຜ່ນດິນ
ເຊລາເຮັມລາແລ້ວ, ພິນ້ອງທີ່ຮັກຂອງ
ພວກເຮົາເຫລົ່ານີ້ ຜູ້ຊຶ່ງຮັກພວກເຮົາ
ທີ່ສຸດ ຈະຍັງຄົງທຸກທໍລະມານຢູ່ດ້ວຍ
ຄວາມກຽດຊັງພວກເຮົາ, ແທ້ຈິງແລ້ວ,
ພວກເຮົາຈະເປັນຄົນແປກໜ້າຕໍ່ພຣະ
ເຈົ້າ.

10 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ເມື່ອອຳໂນນກ່າວຂໍ້ຄວາມນີ້ແລ້ວ, ອາ
ໂຣນນ້ອງຊາຍຂອງລາວກໍຕິຕຽນລາວ,

ໂດຍເວົ້າວ່າ: ອຳໂນນ, ຂ້ອຍຍ້ານວ່າ
ຄວາມປະຕິຢືນດີຂອງເຈົ້າໄດ້ພາໃຫ້ເຈົ້າ
ໄປຫາການອວດອ້າງເສຍແລ້ວ.

11 ແຕ່ອຳໂນນໄດ້ເວົ້າກັບລາວວ່າ:
ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ອວດອ້າງໃນພະລັງຂອງຕົນ
ເອງ ຫລື ໃນປັນຍາຂອງຕົນເອງ; ແຕ່
ຈິ່ງເບິ່ງ, ຄວາມສຸກຂອງຂ້ອຍເຕັມປຽມ,
ແທ້ຈິງແລ້ວ, ໃຈຂອງຂ້ອຍເຕັມໄປດ້ວຍ
ຄວາມສຸກ, ແລະ ຂ້ອຍຈະປະຕິຢືນດີໃນ
ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ອຍ.

12 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຂ້ອຍຮູ້ວ່າ ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້
ມີຄຸນຄ່າຫຍັງໝົດ; ຖ້າອາໄສພະລັງຂອງ
ຂ້ອຍເອງ ຂ້ອຍກໍອ່ອນແອ; ດັ່ງນັ້ນ ຂ້ອຍ
ຈະບໍ່ອວດອ້າງເຖິງເລື່ອງຕົວເອງ, ແຕ່
ຂ້ອຍຈະອວດອ້າງພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ອຍ,
ເພາະໃນພະລັງຂອງພຣະອົງ; ຂ້ອຍ
ສາມາດເຮັດໄດ້ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ; ແທ້
ຈິງແລ້ວ, ຈິ່ງເບິ່ງ, ພວກເຮົາໄດ້ເຮັດສິ່ງ
ມະຫັດສະຈັນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຫລາຍຢ່າງ
ມາແລ້ວໃນແຜ່ນດິນນີ້, ຊຶ່ງພວກເຮົາ
ຈະສັນລະເສີນພຣະນາມຂອງພຣະອົງ
ຕະຫລອດການ.

13 ຈິ່ງເບິ່ງ, ພິນ້ອງຂອງພວກເຮົາມີຈັກ
ພັນຄົນແລ້ວທີ່ພຣະອົງໄດ້ປົດປ່ອຍອອກ
ຈາກຄວາມເຈັບປວດແຫ່ງນະລົກ ແລະ
ນຳມາຮ້ອງສັນລະເສີນຕໍ່ຄວາມຮັກທີ່ໄຖ່,
ແລະ ນີ້ເປັນເພາະອຳນາດຂອງພຣະຄຳ
ຂອງພຣະອົງ ຊຶ່ງຢູ່ກັບພວກເຮົາ, ດັ່ງນັ້ນ
ພວກເຮົາບໍ່ມີເຫດຜົນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ຈະປະ
ຕິຢືນດີບໍ?

14 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຮົາມີເຫດຜົນ
ທີ່ຈະສັນລະເສີນພຣະອົງຕະຫລອດ
ໄປ, ເພາະພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າສູງສຸດ,

ແລະ ໄດ້ບົດປ່ອຍພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຮົາ ອອກຈາກໂສ້ແຫ່ງນະລົກ.

15 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາຖືກປົດລ້ອມ ດ້ວຍຄວາມພິນາດ ແລະ ຄວາມມືດອັນ ເປັນນິດ; ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະອົງໄດ້ນຳ ເອົາພວກເຂົາມາຫາຄວາມສະຫວ່າງ ອັນເປັນນິດຂອງພຣະອົງ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມາຫາຄວາມລອດອັນເປັນນິດ; ແລະ ພວກເຂົາຖືກປົດລ້ອມດ້ວຍຄວາມຮັກ ອັນລົ້ນເຫລືອຂອງພຣະອົງ ຊຶ່ງຫາອັນ ປຽບບໍ່ໄດ້; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ພວກເຮົາ ໄດ້ເປັນເຄື່ອງມືໃນພຣະທັດຂອງພຣະ ອົງໃນການເຮັດສິ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ໜ້າ ອັດສະຈັນນີ້.

16 ດັ່ງນັ້ນ, ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາຈົ່ງປາບ ປຶ້ມເຖິດ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຮົາຈະປາບ ປຶ້ມໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຮົາຈະປິຕິຍິນດີ ເພາະວ່າຄວາມ ຜາສຸກຂອງພວກເຮົາເຕັມປຽມ; ແທ້ຈິງ ແລ້ວ, ພວກເຮົາຈະສັນລະເສີນພຣະ ເຈົ້າຂອງພວກເຮົາຕະຫລອດໄປ. ຈົ່ງ ເບິ່ງ, ຜູ້ໃດຈະປາບປຶ້ມໃນພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າໄດ້ຫລາຍເກີນໄປ? ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຜູ້ ໃດຈະໄດ້ເວົ້າຫລາຍເກີນໄປເຖິງອຳນາດ ອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ, ແລະ ເຖິງ ຄວາມເມດຕາປານີ, ແລະ ເຖິງຄວາມອົດ ກັ້ນຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ລູກຫລານມະນຸດ ທັງປວງ? ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າກັບ ພວກທ່ານວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ສາມາດເວົ້າ ແມ່ນແຕ່ສ່ວນນ້ອຍໜຶ່ງຂອງຄວາມຮູ້ສຶກ ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

17 ແລະ ຜູ້ໃດຈະຄິດວ່າພຣະເຈົ້າຂອງ ພວກເຮົາຈະເມດຕາປານີຫລາຍປານ

ນີ້ ເຖິງກັບວ່າພຣະອົງຍາດເອົາພວກເຮົາ ອອກຈາກສະພາບອັນເປັນຕາຢ້ານ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍບາບ ແລະ ຄວາມເປີະ ເປື້ອນຂອງພວກເຮົາ?

18 ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຮົາໄດ້ອອກໄປໃນ ຄວາມໂມໂຫ, ດ້ວຍການຄຸກຄາມຢ່າງ ໜັກທີ່ຈະທຳລາຍສາດສະໜາຈັກຂອງ ພຣະອົງ.

19 ໄອ້ ແລ້ວເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງບໍ່ສົ່ງ ພວກເຮົາໄປສູ່ຄວາມພິນາດອັນເປັນຕາ ຢ້ານນັ້ນ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເປັນຫຍັງພຣະອົງ ຈຶ່ງບໍ່ປ່ອຍດາບແຫ່ງຄວາມຍຸດຕິທຳຂອງ ພຣະອົງຕົກລົງມາໃສ່ພວກເຮົາ, ແລະ ກຳນົດໃຫ້ພວກເຮົາໄປຫາຄວາມໝົດ ຫວັງຊົ່ວນິລັນດອນ?

20 ໄອ້ ຈິດວິນຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ເອີຍ, ມັນເກືອບຈະໜີໄປເມື່ອຄິດໄປ ແລ້ວ. ຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ໃຊ້ຄວາມ ຍຸດຕິທຳຂອງພຣະອົງກັບພວກເຮົາ, ແຕ່ ໃນພຣະເມດຕາປານີອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງ ພຣະອົງ, ພຣະອົງໄດ້ນຳພາພວກເຮົາ ອອກຈາກເທວເລີກແຫ່ງຄວາມຕາຍ, ແລະ ຄວາມທຸກທໍລະມານອັນເປັນນິດ, ຈົນກະທັ້ງມາສູ່ຄວາມລອດຂອງຈິດວິນ ຍານຂອງພວກເຮົາ.

21 ແລະ ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ, ພີ່ນ້ອງຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າ, ມີມະນຸດທຳມະດາສາມັນ ຜູ້ໃດທີ່ຈະຮູ້ຈັກເລື່ອງເຫລົ່ານີ້? ຂ້າພະ ເຈົ້າກ່າວກັບພວກເຈົ້າວ່າ, ບໍ່ມີເລີຍ, ບໍ່ມີ ຜູ້ໃດທີ່ຈະຮູ້ຈັກເລື່ອງເຫລົ່ານີ້, ນອກຈາກ ຄົນທີ່ສຳນຶກຜິດແລ້ວ.

22 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຜູ້ທີ່ກັບໃຈ ແລະ ສະ ແດງສັດທາ, ແລະ ນຳເອົາວຽກງານດີ

ອອກມາ, ແລະ ອະທິຖານສະໝໍ່າສະໝີຢ່າງບໍ່ທີ່ຖອຍ—ແລ້ວພຣະເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ຄົນເຊັ່ນນັ້ນຮູ້ເຖິງຄວາມລຶກລັບຂອງພຣະເຈົ້າ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພຣະອົງຈະມອບການເປີດເຜີຍເຖິງສິ່ງທີ່ບໍ່ເຄີຍເປີດເຜີຍມາກ່ອນໃຫ້ແກ່ຄົນແບບນັ້ນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພຣະອົງຈະປະທານໃຫ້ແກ່ຄົນແບບນັ້ນ ເພື່ອຈະໄດ້ນຳພາຄົນເປັນຈຳນວນພັນໆມາສູ່ການກັບໃຈ, ເໝືອນດັ່ງພຣະອົງເຄີຍໄດ້ປະທານໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາມາແລ້ວ ເພື່ອນຳພາພີ່ນ້ອງເຫລົ່ານີ້ຂອງພວກເຮົາມາສູ່ການກັບໃຈ.

23 ບັດນີ້ພີ່ນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າເອີຍ, ພວກທ່ານຈື່ໄດ້ບໍ່ວ່າ ພວກເຮົາໄດ້ເວົ້າກັບພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຮົາຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາວ່າ, ພວກເຮົາຈະຂຶ້ນໄປຫາແຜ່ນດິນນີໄຟ ເພື່ອສິດສອນຊາວເລມັນຜູ້ເປັນພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຮົາແລ້ວ ພວກເຂົາກໍ່ຫົວເຍາະເຍີ້ຍພວກເຮົາ?

24 ພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຮົາວ່າ: ພວກເຈົ້າຄິດບໍ່ວ່າ ພວກເຈົ້າຈະນຳເອົາຊາວເລມັນມາຫາຄວາມຮູ້ເລື່ອງຄວາມຈິງໄດ້? ພວກເຈົ້າຄິດບໍ່ວ່າພວກເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ຊາວເລມັນສຳນຶກເຖິງຄວາມບໍ່ຖືກຕ້ອງຂອງຮີດຄອງປະເພນີຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາໄດ້ ເພາະວ່າພວກເຂົາເປັນຄົນແຂງຄໍ; ຊຶ່ງໃຈຂອງພວກເຂົາຊຶ້ນຊົມໃນການນອງເລືອດ; ຊຶ່ງເວລາຂອງພວກເຂົາຖືກໃຊ້ມື້ວສຸມຢູ່ກັບຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທີ່ສຸດ; ຊຶ່ງທາງຂອງພວກເຂົາເປັນທາງຂອງຄົນລ່ວງລະເມີດມາແຕ່ຕົ້ນ? ບັດນີ້ພີ່ນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ,

ພວກທ່ານຈຶ່ງຈື່ຈຳໄວ້ວ່າ ນີ້ຄືຄຳເວົ້າຂອງພວກເຂົາ.

25 ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າວ່າ: ໃຫ້ພວກເຮົາຈັບອາວຸດຂຶ້ນສູ່ຮົບກັບພວກເຂົາເທາະ, ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ທຳລາຍພວກເຂົາ ແລະ ທຳລາຍຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາອອກໄປຈາກແຜ່ນດິນນີ້, ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈະມາຢູ່ບຸກຢ່າ ແລະ ທຳລາຍພວກເຮົາ.

26 ແຕ່ ຈົ່ງເບິ່ງ, ພີ່ນ້ອງທີ່ຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າເອີຍ, ພວກເຮົາໄດ້ເຂົ້າມາໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ ບໍ່ແມ່ນມີເຈດຕະນາທີ່ຈະທຳລາຍພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຮົາ, ແຕ່ມີເຈດຕະນາວ່າ ບາງທີພວກເຮົາອາດຈະໄດ້ຊ່ອຍເຫລືອຄົນບາງຄົນໃຫ້ລອດພົ້ນ.

27 ບັດນີ້ເມື່ອໃຈຂອງພວກເຮົາທີ່ຖອຍແລະ ພວກເຮົາເກືອບຈະກັບຄືນໄປ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໄດ້ປອບໃຈພວກເຮົາ, ແລະ ກ່າວວ່າ: ຈົ່ງອອກໄປໃນບັນດາຊາວເລມັນ, ພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາ, ຈົ່ງຮັບເອົາຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງພວກເຈົ້າດ້ວຍຄວາມອົດທົນ, ແລະ ເຮົາຈະມອບຄວາມສຳເລັດໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ.

28 ແລະ ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຮົາໄດ້ມາ ແລະ ອອກໄປຢູ່ໃນບັນດາພວກເຂົາ ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ອົນທົນໃນຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ອົດທົນຕໍ່ຄວາມຂາດແຄນທຸກຢ່າງ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຮົາເດີນທາງໄປຫາເຮືອນນີ້ເຮືອນນັ້ນ, ໄວ້ວາງໃຈຕາມຄວາມເມດຕາປານີຂອງໂລກ—ບໍ່

ພຽງແຕ່ຄວາມເມດຕາປານິທາງໂລກເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ໃນພຣະເມດຕາປານິຂອງພຣະເຈົ້ານຳອີກ.

29 ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງພວກເຂົາ ແລະ ໄດ້ສິດສອນພວກເຂົາ, ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ສິດສອນພວກເຂົາຕາມຖະໜົນຫົນທາງ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຮົາໄດ້ສິດສອນພວກເຂົາຢູ່ເທິງເນີນພູ ແລະ ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານ ແລະ ທຳມະສາລາເພື່ອສິດສອນພວກເຂົາ; ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ຖືກຂັບໄລ່ໜີ ແລະ ໄດ້ຖືກເຍາະເຍີ້ຍຫົວຂວັນ, ແລະ ໄດ້ຖືກຖົ່ມນຳລາຍໃສ່, ແລະ ໄດ້ຖືກຕົບໜ້າ, ແລະ ໄດ້ຖືກແກວ່ງກ້ອນຫີນໃສ່, ແລະ ໄດ້ຖືກຈັບ, ແລະ ໄດ້ຖືກມັດດ້ວຍເຊືອກໝັ້ນ, ແລະ ໄດ້ຖືກເອົາໄປເຂົ້າຄຸກ, ແຕ່ໂດຍອຳນາດ ແລະ ຄວາມສະຫລຽວສະຫລາດຂອງພຣະເຈົ້າ ພວກເຮົາຈຶ່ງໄດ້ຮັບການປົດປ່ອຍ.

30 ພວກເຮົາໄດ້ຮັບຄວາມທຸກທໍລະມານຕ່າງໆນາໆ, ແລະ ທັງໝົດນີ້ເພື່ອບາງທີ່ພວກເຮົາອາດຈະໄດ້ເປັນຫົນທາງຊ່ອຍເຫລືອຈິດວິນຍານດວງໜຶ່ງໃຫ້ລອດ; ແລະ ພວກເຂົາຄິດວ່າພວກເຮົາຈະເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສຸກ ຖ້າຫາກພວກເຮົາສາມາດເປັນຫົນທາງຊ່ອຍເຫລືອຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງໃຫ້ລອດໄດ້.

31 ບັດນີ້ຈຶ່ງເບິ່ງ, ພວກເຮົາສາມາດເບິ່ງໄປ ແລະ ເຫັນຜົນຂອງວຽກງານຂອງພວກເຮົາໄດ້; ແລະ ມັນມີໜ້ອຍບໍ່? ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ ບໍ່ເລີຍ, ມັນມີຫລາຍ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ພວກເຮົາສາມາດເປັນພະຍານໄດ້ເຖິງຄວາມ

ຈິງໃຈຂອງພວກເຂົາ, ຍ້ອນວ່າຄວາມຮັກຂອງພວກເຂົາທີ່ມີຕໍ່ພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຄວາມຮັກທີ່ມີຕໍ່ພວກເຮົານຳອີກ.

32 ເພາະຈຶ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາຍອມເສຍສະລະຊີວິດຕົວເອງ ແທນທີ່ຈະເອົາຊີວິດຂອງສັດຕູຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຝັງອາວຸດແຫ່ງສົງຄາມຂອງພວກເຂົາໄວ້ເລິກໃນດິນ, ຍ້ອນວ່າພວກເຂົາມີຄວາມຮັກຕໍ່ພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາ.

33 ແລະ ບັດນີ້ຈຶ່ງເບິ່ງ ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າກັບພວກທ່ານວ່າ ມັນເຄີຍມີຄວາມຮັກອັນຍິ່ງໃຫຍ່ແບບນີ້ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນທົ່ວໄປບໍ່? ຈຶ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າກັບພວກທ່ານວ່າ, ບໍ່ມີເລີຍ, ທັງໆທີ່ຢູ່ໃນບັນດາຊາວນີໄຟ ກໍບໍ່ເຄີຍມີເລີຍ.

34 ເພາະຈຶ່ງເບິ່ງ, ຊາວນີໄຟຈະຈັບອາວຸດຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາ; ພວກເຂົາຈະບໍ່ຍອມໃຫ້ຕົນເອງຖືກຂ້າຕາຍເລີຍ. ແຕ່ຈຶ່ງເບິ່ງ, ມີຫລາຍຄົນໃນພວກນີ້ທີ່ຍອມສະລະຊີວິດຂອງຕົນ ແລະ ພວກເຮົາຮູ້ວ່າ ພວກເຂົາໄປເຝົ້າພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາແລ້ວ, ເພາະຄວາມຮັກຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຄວາມກຽດຊັງບາບຂອງພວກເຂົາ.

35 ບັດນີ້ພວກເຮົາມີເຫດຜົນທີ່ຈະປິຕິຍິນດີບໍ່? ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ ຕັ້ງແຕ່ໂລກນີ້ເລີ່ມຕົ້ນ ບໍ່ເຄີຍມີຜູ້ໃດຈະມີເຫດຜົນຫລາຍແບບນີ້ທີ່ຈະປິຕິຍິນດີຄືກັນກັບພວກເຮົາ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຄວາມຜາສຸກຂອງຂ້າພະເຈົ້າຖືກພາໄປຈົນເຖິງການອວດອ້າງພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າ; ເພາະພຣະອົງ

ມີອຳນາດທຸກຢ່າງ, ມີຄວາມສະຫລຽວສະຫລາດທຸກຢ່າງ, ແລະ ມີຄວາມເຂົ້າໃຈທຸກຢ່າງ, ແລະ ພຣະອົງເຂົ້າໃຈ ແລະ ມີຄວາມເມດຕາປານີຈົນເຖິງຂັ້ນທີ່ມອບຄວາມລອດໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ກັບໃຈ ແລະ ເຊື່ອໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງ.

36 ບັດນີ້ຖ້າຫາກສິ່ງນີ້ເປັນການອວດອ້າງແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະອວດອ້າງມັນ; ເພາະວ່ານີ້ຄືຊີວິດ ແລະ ຄວາມສະຫວ່າງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຄວາມຜາສຸກ ແລະ ຄວາມລອດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ການໄຖ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າອອກຈາກຄວາມຈິບຫາຍຕະຫລອດໄປ. ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຂໍໃຫ້ພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ຈົ່ງພຣະກະເສີມສຳລານເຖິດ, ພຣະຜູ້ທີ່ເປັນຫ່ວງຜູ້ຄົນພວກນີ້, ຜູ້ທີ່ເປັນກິ່ງງ່າຂອງຕົນອິດສະຣາເອນ, ຊຶ່ງຫລົງຈາກຕົນຂອງມັນເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນໃໝ່; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າວ່າ, ຂໍພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າຈົ່ງພຣະກະເສີມສຳລານເຖິດ, ພຣະອົງເປັນຫ່ວງພວກເຮົາ, ຄົນທີ່ຊັດເຊພະເນຈອນໄປໃນແຜ່ນດິນໃໝ່.

37 ບັດນີ້ພິນ້ອງທີ່ຮັກແພງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ພວກເຮົາເຫັນວ່າ ພຣະເຈົ້າເປັນຫ່ວງນຳທຸກຄົນ ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະຢູ່ໃນແຜ່ນດິນໃດກໍຕາມ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພຣະອົງນັບຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງ ແລະ ອຸທອນກ້ອນເລືອດແຫ່ງພຣະເມດຕາປານີຂອງພຣະອົງທີ່ມີຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກທັງໝົດ. ບັດນີ້ ນີ້ຄືຄວາມຜາສຸກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ການຖະຫວາຍຂອບພຣະໄທອັນລົ້ນເຫລືອຂອງຂ້າພະເຈົ້າ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຈະຖະຫວາຍຄວາມ

ຂອບພຣະໄທແດ່ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າຕະຫລອດໄປ. ອາແມນ.

ບົດທີ 27

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບັນຊາໃຫ້ອຳໂມນນຳພາຜູ້ຄົນຂອງອານໄທ-ນີໄຟ-ລີໄຮ ໄປຫາບ່ອນປອດໄພ—ອຳໂມນມີຄວາມປິຕິຍິນດີຫລາຍເມື່ອໄດ້ພົບກັບແອວມາຈົນວ່າຮ່າງກາຍຂອງລາວໝົດແຮງ—ຊາວນີໄຟໄດ້ມອບແຜ່ນດິນເຈີຊອນໃຫ້ພວກເຂົາ—ພວກເຂົາຖືກເອີ້ນວ່າຜູ້ຄົນຂອງອຳໂມນ. ປະມານ 90-77 ປີ ກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເມື່ອຊາວເລມັນຊຶ່ງໄດ້ໄປກຳສິງຄາມກັບຊາວນີໄຟ ໄດ້ດື່ມລົມມາຫລາຍເທື່ອແລ້ວທີ່ຈະທຳລາຍຊາວນີໄຟ, ຈຶ່ງເຫັນວ່າມັນບໍ່ມີປະໂຫຍດທີ່ຈະພະຍາຍາມທຳລາຍຊຶ່ງກັນແລະກັນ, ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ກັບຄືນໄປຫາແຜ່ນດິນນີໄຟ.

2 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຊາວອາມາລະໄຄມີຄວາມຄຽດແຄ້ນຫລາຍທີ່ສຸດເພາະການເສຍໄຊຂອງພວກເຂົາ. ແລະ ເມື່ອເຫັນວ່າພວກເຂົາຫາທາງແກ້ແຄ້ນຊາວນີໄຟບໍ່ໄດ້, ພວກເຂົາຈຶ່ງເລີ່ມຍຸຍົງຜູ້ຄົນໃຫ້ຄຽດແຄ້ນໃຫ້ຜູ້ຄົນຂອງອານໄທ-ນີໄຟ-ລີໄຮ, ທີ່ເປັນພິນ້ອງຂອງພວກເຂົາເອງ; ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງເລີ່ມທຳລາຍພວກເຂົາ.

3 ບັດນີ້ຜູ້ຄົນພວກນີ້ບໍ່ຍອມຈັບອາວຸດອີກ, ແຕ່ພວກເຂົາຍອມຕົວໃຫ້ຖືກຂ້າຕາຍຕາມຄວາມປະສົງຂອງສັດຕູຂອງພວກເຂົາ.

4 ບັດນີ້ເມື່ອອໍາໂມນ ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງລາວເຫັນການທໍາລາຍໃນບັນດາຜູ້ຄົນທີ່ລາວຮັກຫລາຍທີ່ສຸດ, ແລະ ໃນບັນດາຜູ້ຄົນທີ່ຮັກເຂົາເຈົ້າ—ເພາະວ່າເຂົາເຈົ້າຖືກນັບຖືວ່າເປັນເຫລົ່າທູດທີ່ໄດ້ຖືກສົ່ງມາຈາກພຣະເຈົ້າເພື່ອຊ່ອຍເຫລືອພວກເຂົາໃຫ້ລອດຈາກຄວາມພິນາດອັນຕະຫລອດໄປ—ດັ່ງນັ້ນ, ເມື່ອອໍາໂມນ ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງລາວເຫັນການທໍາລາຍອັນຍິ່ງໃຫຍ່ນີ້ແລ້ວ, ເຂົາເຈົ້າກໍເກີດຄວາມເມດຕາສົງສານຂຶ້ນມາ, ແລະ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບກະສັດວ່າ:

5 ຂໍໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍຮວບຮວມເອົາຜູ້ຄົນພວກນີ້ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ໃຫ້ພວກເຮົາລົງໄປຫາແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາໄປຫາຊາວນີໂຟພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຮົາເຖິດ, ແລະ ໜີ້ຈາກມືຂອງສັດຕູຂອງພວກເຮົາເພື່ອພວກເຮົາຈະບໍ່ຖືກທໍາລາຍ.

6 ແຕ່ກະສັດໄດ້ເວົ້າກັບເຂົາເຈົ້າວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ, ຊາວນີໂຟຈະທໍາລາຍພວກເຮົາ, ເພາະການຄາດຕະກຳ ແລະ ບາບອັນຫລວງຫລາຍທີ່ພວກເຮົາໄດ້ກະທໍາຕໍ່ເຂົາເຈົ້າ.

7 ແລະ ອໍາໂມນເວົ້າວ່າ: ຂ້ານ້ອຍຈະໄປທູນຖາມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ຖ້າຫາກພຣະອົງບອກພວກເຮົາວ່າ ໃຫ້ລົງໄປຫາພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຮົາ, ແລ້ວທ່ານຈະໄປບໍ່?

8 ແລະ ກະສັດໄດ້ກ່າວກັບລາວວ່າ: ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຖ້າຫາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບອກໃຫ້ພວກເຮົາໄປ, ພວກເຮົາຈະລົງໄປຫາພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ພວກເຮົາຈະ

ເປັນຂ້ອຍຂ້າພວກເຂົາໄປຈົນກວ່າພວກເຮົາຈະໃຊ້ແທນຄືນໃຫ້ພວກເຂົາໃນການຄາດຕະກຳ ແລະ ບາບຢ່າງຫລວງຫລາຍຂຶ້ງພວກເຮົາໄດ້ກະທໍາໄວ້ກັບພວກເຂົາ.

9 ແຕ່ອໍາໂມນໄດ້ເວົ້າກັບເພິ່ນວ່າ: ມັນເປັນການຜິດກົດໝາຍຂອງພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຮົາ, ຊຶ່ງບິດາຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ຕັ້ງໄວ້ຄື, ບໍ່ໃຫ້ມີຂ້ອຍຂ້າໃນບັນດາພວກເຂົາ; ດັ່ງນັ້ນ ຈົ່ງໃຫ້ພວກເຮົາລົງໄປ ແລະ ໄວ້ວາງໃຈໃນຄວາມເມດຕາປານີຂອງພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຮົາເຖິດ.

10 ແຕ່ກະສັດໄດ້ກ່າວກັບລາວວ່າ: ຈົ່ງທູນຖາມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່ອນ, ແລະ ຖ້າຫາກພຣະອົງບອກໃຫ້ພວກເຮົາໄປ, ພວກເຮົາກໍຈະໄປ; ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຮົາກໍຈະຕາຍຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນີ້.

11 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ອໍາໂມນໄດ້ທູນຖາມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບລາວວ່າ:

12 ຈົ່ງພາຜູ້ຄົນພວກນີ້ອອກຈາກແຜ່ນດິນນີ້ໄປ ເພື່ອພວກເຂົາຈະບໍ່ຕາຍ; ເພາະວ່າຊາຕານມີອຳນາດອັນໃຫຍ່ຫລວງທີ່ເໜືອໃຈຂອງຊາວອາມາລະໂຄ, ຜູ້ຍຸຍົງຊາວເລມັນໃຫ້ຄຽດແຄ້ນຕໍ່ພີ່ນ້ອງຂອງຕົນ ແລະ ໃຫ້ຂ້າພວກເຂົາ; ດັ່ງນັ້ນພວກເຈົ້າຈົ່ງໜີອອກຈາກແຜ່ນດິນນີ້ໄປ; ແລະ ຜູ້ຄົນພວກນີ້ຈະໄດ້ຮັບພອນ, ເພາະເຮົາຈະຮັກສາພວກເຂົາໄວ້.

13 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ອໍາໂມນໄດ້ໄປບອກກະສັດທຸກໆຂໍ້ຄວາມທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບລາວ.

14 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເຕົ້າໂຮມຜູ້ຄົນຂອງພວກເຂົາທັງໝົດເຂົ້າກັນ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນຜູ້ຄົນທັງໝົດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ໄດ້ເຕົ້າໂຮມຜູ້ສັດລ້ຽງແລະ ສັດໃຊ້ແຮງງານທັງໝົດຂອງຕົນ, ແລະ ອອກຈາກແຜ່ນດິນ ແລະ ເດີນທາງເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ ຊຶ່ງເປັນບ່ອນທີ່ແຍກແຜ່ນດິນນີໂຟອອກຈາກແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາ, ແລະ ຂ້າມມາໃກ້ຊາຍແດນຂອງແຜ່ນດິນ.

15 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືອໍາໂມນໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າພ້ອມດ້ວຍພິນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈະເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາ, ແລະ ໃຫ້ພວກທ່ານລໍຖ້າພວກເຮົາຢູ່ບ່ອນນີ້; ຈົນກວ່າວ່າພວກເຮົາຈະກັບມາ ເພາະວ່າພວກເຮົາຈະລອງໃຈພິນ້ອງຂອງພວກເຮົາວ່າ ພວກເຂົາຈະໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າໄປຢູ່ໃນແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາຫລືບໍ່.

16 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືໃນຂະນະທີ່ອໍາໂມນກໍາລັງເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນ, ລາວກັບພິນ້ອງຂອງລາວໄດ້ພົບກັບແອວມາໃນບ່ອນຊຶ່ງໄດ້ເວົ້າມາແລ້ວ; ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ມັນເປັນການພົບພໍ້ຢ່າງໜ້າປີຕິຍົນດີ.

17 ບັດນີ້ຄວາມປີຕິຍົນດີຂອງອໍາໂມນນັ້ນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດ ເຖິງກັບລາວເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສຸກ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ລາວຖືກກິນເຂົ້າໄປໃນຄວາມສຸກຂອງພຣະເຈົ້າຂອງລາວ, ຈົນເຮັດໃຫ້ກໍາລັງຂອງລາວໝົດໄປ; ແລະ ລາວໄດ້ລົມລົງຢູ່ກັບພື້ນດິນ.

18 ບັດນີ້ມັນບໍ່ແມ່ນຄວາມສຸກແທ້ໆບໍ່?

ຈົ່ງເບິ່ງ, ນີ້ເປັນຄວາມສຸກຊຶ່ງບໍ່ມີຜູ້ໃດໄດ້ຮັບນອກຈາກຜູ້ສະແຫວງຫາຄວາມສຸກດ້ວຍການສໍານຶກຜິດ ແລະ ການຖ່ອມຕົວຢ່າງແທ້ຈິງເທົ່ານັ້ນ.

19 ບັດນີ້ຄວາມປີຕິຍົນດີຂອງແອວມາໃນການພົບພໍ້ກັບພິນ້ອງຂອງເພິ່ນນັ້ນຍິ່ງໃຫຍ່ແທ້ໆ, ແລະ ອາໂຣນ, ອອມເນີ, ແລະ ຮິມໂນ ກໍມີຄວາມປີຕິຍົນດີຄືກັນ; ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ ຄວາມປີຕິຍົນດີຂອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນບໍ່ໄດ້ເກີນກໍາລັງຂອງພວກເຂົາເລີຍ.

20 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ແອວມາໄດ້ພາພິນ້ອງຂອງເພິ່ນກັບຄືນໄປຫາແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາ; ແມ່ນແຕ່ໄປຫາເຮືອນຂອງເພິ່ນເອງ. ແລະ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ບອກຫົວໜ້າຜູ້ຕັດສິນເຖິງເລື່ອງທັງໝົດທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບເຂົາເຈົ້າໃນແຜ່ນດິນນີໂຟ, ໃນບັນດາຊາວເລມັນພິນ້ອງຂອງເຂົາເຈົ້າ.

21 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຫົວໜ້າຜູ້ຕັດສິນໄດ້ສົ່ງຂ່າວສານໄປທົ່ວແຜ່ນດິນໂດຍປາຖະໜາຢາກຮູ້ຈັກສຽງຂອງຜູ້ຄົນກ່ຽວກັບການຮັບເອົາພິນ້ອງຂອງພວກເຂົາ, ຊຶ່ງເປັນຜູ້ຄົນຂອງອານໄທ-ນີໂຟ-ລີໄຮ.

22 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຜູ້ຄົນໃຫ້ສຽງວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຮົາຈະຍົກແຜ່ນດິນເຈີຊອນໃຫ້ພວກເຂົາ, ຊຶ່ງມັນຢູ່ທາງຕາເວັນອອກໃກ້ກັບທະເລ, ຊຶ່ງຕິດຕໍ່ກັບແຜ່ນດິນອຸດົມສົມບູນຊຶ່ງຢູ່ທາງໃຕ້ແຜ່ນດິນອຸດົມສົມບູນ; ແລະ ແຜ່ນດິນເຈີຊອນນີ້ເປັນແຜ່ນດິນທີ່ພວກເຮົາຈະມອບໃຫ້ແກ່ພິນ້ອງຂອງພວກເຮົາເປັນມູນມໍລະດົກ.

23 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຮົາຈະຕັ້ງກອງທັບຂອງພວກເຮົາໄວ້ລະຫວ່າງແຜ່ນດິນເຈີຊອນ ແລະ ແຜ່ນດິນນີໂຟ, ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ປົກປັກຮັກສາພື້ນ້ອງຂອງພວກເຮົາໃນແຜ່ນດິນເຈີຊອນ; ແລະ ພວກເຮົາເຮັດສິ່ງນີ້ເພື່ອພື້ນ້ອງຂອງພວກເຮົາ, ເນື່ອງດ້ວຍວ່າຄວາມຢ້ານກົວຂອງພວກເຂົາທີ່ຈະຈັບອາວຸດຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ກັບພື້ນ້ອງຂອງພວກເຂົາ, ໂດຍຢ້ານວ່າພວກເຂົາຈະເຮັດບາບອີກ, ແລະ ຄວາມຢ້ານກົວອັນໃຫຍ່ຫລວງນີ້ເກີດຂຶ້ນເພາະການກັບໃຈອັນປວດລ້າວຂອງພວກເຂົາ, ເນື່ອງຈາກຄາດຕະກຳຢ່າງຫລວງຫລາຍ ແລະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍອັນເປັນຕາຢ້ານຂອງພວກເຂົາ.

24 ແລະ ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຮົາເຮັດສິ່ງນີ້ໄປເພື່ອພື້ນ້ອງຂອງພວກເຮົາ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ເປັນເຈົ້າຂອງແຜ່ນດິນເຈີຊອນ; ແລະ ພວກເຮົາຈະຄຸ້ມຄອງພວກເຂົາໃຫ້ພົ້ນຈາກສັດຕູຂອງພວກເຂົາ, ດ້ວຍກຳລັງຂອງກອງທັບຂອງພວກເຮົາ, ໂດຍມີເງື່ອນໄຂວ່າ ພວກເຂົາຈະຕ້ອງມອບເຂົ້າຂອງສ່ວນໜຶ່ງຂອງພວກເຂົາໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາເພື່ອຈະໄດ້ບຳລຸງລ້ຽງກອງທັບ.

25 ບັດນີ້, ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືເມື່ອອຳໂມນໄດ້ຍິນເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ, ລາວກໍໄດ້ກັບຄືນໄປຫາຜູ້ຄົນຂອງອານາໄທ-ນີໂຟ-ລີໄຮ, ແລະ ແອວມາກໍໄປກັບລາວຄືກັນ, ແລະ ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານເພື່ອໄປຫາບ່ອນທີ່ພວກເຂົາພັກເຊົາຢູ່, ແລະ ໄດ້ແຈ້ງເລື່ອງລາວທັງໝົດແກ່ພວກເຂົາ. ແລະ

ແອວມາໄດ້ເລົ່າໃຫ້ພວກເຂົາຟັງເຖິງເລື່ອງການປ່ຽນໃຈເຫລື້ອມໃສຂອງພົນ, ພ້ອມທັງເລື່ອງລາວຂອງອຳໂມນ, ແລະ ອາໂຣນ, ແລະ ພື້ນ້ອງຂອງລາວນຳອີກ.

26 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ມັນໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາມີຄວາມສຸກຫລາຍ. ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ລົງໄປຫາແຜ່ນດິນເຈີຊອນ ແລະ ເຂົ້າເປັນເຈົ້າຂອງແຜ່ນດິນເຈີຊອນ; ແລະ ຊາວນີໂຟເອີ້ນພວກເຂົາວ່າ ຜູ້ຄົນຂອງອຳໂມນ; ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງແຕກຕ່າງອອກໄປຕາມຊື່ນັ້ນນັບແຕ່ເວລານັ້ນມາ.

27 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຢູ່ຮ່ວມກັບບັນດາຜູ້ຄົນຂອງນີໂຟ, ແລະ ຖືກນັບເຂົ້າຢູ່ໃນບັນດາຜູ້ຄົນຊຶ່ງເປັນຂອງສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະເຈົ້ານຳອີກ. ແລະ ພວກເຂົາດີເດັ່ນຂຶ້ນ ຍ້ອນວ່າຄວາມກະຕືລືລົ້ນຂອງພວກເຂົາທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕໍ່ມະນຸດຊາດ; ເພາະພວກເຂົາສັດຊື່ ແລະ ຊື່ຕົງໃນທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງໂດຍສົມບູນ; ແລະ ພວກເຂົາມີສັດທາຢ່າງໝັ້ນຄົງໃນພຣະຄຣິດຈົນເຖິງວັນຕາຍ.

28 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຫລຽວເບິ່ງການນອງເລືອດຂອງພື້ນ້ອງຂອງຕົນດ້ວຍຄວາມກຽດຊັງທີ່ສຸດ; ແລະ ພວກເຂົາຈະບໍ່ຍອມຈັບອາວຸດຂຶ້ນມາຕໍ່ສູ້ກັບພື້ນ້ອງຂອງພວກເຂົາອີກເລີຍ; ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍຫລຽວເບິ່ງຄວາມຕາຍດ້ວຍຄວາມສະຫ້ານຢ້ານກົວ, ເພາະຄວາມຫວັງ ແລະ ຈຸດທີ່ໝັ້ນຂອງພວກເຂົາມີຢູ່ທີ່ພຣະຄຣິດ ແລະ ການພົ້ນຄົນຊີວິດ; ດັ່ງນັ້ນ, ຄວາມຕາຍຈຶ່ງຖືກກີນໄປຈາກພວກ

ເຂົາໂດຍເອົາໄຊຊະນະຂອງພຣະຄຣິດ
ເໝືອນັ້ນ.

29 ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຂົາຈຶ່ງຍອມຮັບ
ຄວາມຕາຍໃນວິທີທີ່ທຸກທໍລະມານ ແລະ
ເຈັບປວດທີ່ສຸດ ຊຶ່ງພົ້ນອງຂອງພວກເຂົາ
ໄດ້ກະທຳກັບພວກເຂົາ, ແທນທີ່ພວກ
ເຂົາຈະຈັບດາບຂຶ້ນມາພັນພວກເຂົາ.

30 ແລະ ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງເປັນຜູ້ຄົນ
ທີ່ກະຕືລືລົ້ນ ແລະ ເປັນທີ່ຮັກຫອມ, ແລະ
ເປັນຜູ້ຄົນທີ່ໄປດປານຫລາຍທີ່ສຸດຂອງ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ບົດທີ 28

ຊາວເລມັນໄດ້ເສຍໄຊໃນການສູ້ຮົບ
ຄັ້ງຍິ່ງໃຫຍ່—ຄົນເປັນຈຳນວນຫລາຍ
ສິບພັນຄົນຖືກຂ້າຕາຍ—ຄົນຊົ່ວໄດ້
ຖືກສົ່ງໄປຫາສະພາບທີ່ຈົບຫາຍອັນບໍ່ມີ
ບ່ອນສິ້ນສຸດ; ສ່ວນຄົນຊອບທຳນັ້ນໄດ້
ຮັບຄວາມຜາສຸກອັນບໍ່ມີບ່ອນສິ້ນສຸດ.
ປະມານ 77–76 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດ
ຂຶ້ນຄື ຫລັງຈາກຜູ້ຄົນຂອງອຳໂມນໄດ້
ຕັ້ງຖິ່ນຖານໃນແຜ່ນດິນເຈີຊອນແລ້ວ,
ແລະ ສາດສະໜາຈັກໄດ້ຖືກຈັດຂຶ້ນໃນ
ແຜ່ນດິນເຈີຊອນນຳອີກ, ແລະ ກອງທັບ
ຂອງຊາວນິໄຟໄດ້ມາຕັ້ງຢູ່ໂດຍອ້ອມ
ຮອບແຜ່ນດິນເຈີຊອນ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຢູ່
ໃນຊາຍແດນຂອງແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາ
ໂດຍຮອບ; ຈຶ່ງເບິ່ງ, ກອງທັບຂອງຊາວ
ເລມັນໄດ້ຕິດຕາມພົ້ນອງຂອງພວກເຂົາ
ເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ.

2 ແລະ ຈຶ່ງມີການສູ້ຮົບກັນເທື່ອຍິ່ງ

ໃຫຍ່ທີ່ສຸດເກີດຂຶ້ນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມັນ
ເປັນການສູ້ຮົບຢ່າງທີ່ບໍ່ເຄີຍມີມາກ່ອນ
ໃນບັນດາຜູ້ຄົນທັງໝົດໃນແຜ່ນດິນ
ນັບຕັ້ງແຕ່ເວລາທີ່ລີໂຮອກຈາກເຢຣູ
ຊາເລັມມາ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຊາວເລມັນ
ຫລາຍສິບພັນຄົນຖືກຂ້າຕາຍ ແລະ ໄດ້
ແຕກກະຈັດກະຈາຍໄປທົ່ວທິບ.

3 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ມີການລົ້ມຕາຍ
ເທື່ອຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດໃນບັນດາຜູ້ຄົນຂອງນິ
ໄຟ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຊາວເລມັນໄດ້
ຖືກຂັບໄລ່ ແລະ ແຕກກະຈັດກະຈາຍໄປ,
ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງນິໄຟໄດ້ກັບຄືນໄປຫາ
ແຜ່ນດິນຂອງຕົນອີກຄືເກົ່າ.

4 ແລະ ບັດນີ້ມັນເປັນເວລາທີ່ມີການ
ໄວ້ອາໄລ ແລະ ການເສົ້າສະຫລົດໃຈ
ເທື່ອຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ໄດ້ຍິນໄປທົ່ວແຜ່ນດິນໃນ
ບັນດາຜູ້ຄົນທັງໝົດຂອງນິໄຟ—

5 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ສຽງຮ້ອງໄຫ້ຂອງແມ່
ໝ້າຍທີ່ໄວ້ອາໄລນຳຜົວຂອງນາງ, ແລະ
ພໍ່ໄວ້ອາໄລນຳລູກຊາຍຂອງຕົນ, ແລະ
ລູກສາວໄວ້ອາໄລນຳອ້າຍ, ແທ້ຈິງແລ້ວ,
ລູກຊາຍໄວ້ອາໄລນຳພໍ່; ແລະ ສຽງຮ້ອງ
ໄຫ້ແຫ່ງຄວາມເປັນທຸກໄດ້ຍິນໄປທົ່ວທຸກ
ບ່ອນ, ຊຶ່ງພວກເຂົາໄດ້ໄວ້ອາໄລນຳຍາດ
ພົ້ນອງຂອງຕົນທີ່ຖືກຂ້າຕາຍ.

6 ແລະ ບັດນີ້ເປັນວັນທີ່ເສົ້າສະຫລົດ
ໃຈແທ້ໆ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມັນເປັນເວລາແຫ່ງ
ການນອບນ້ອມ ແລະ ເວລາແຫ່ງການຖື
ສິນອົດເຂົ້າ ແລະ ອະທິຖານຢ່າງໜັກ.

7 ແລະ ປີທີ່ສິບຫ້າແຫ່ງການປົກຄອງ
ຂອງຜູ້ຕັດສິນດູແລຜູ້ຄົນຂອງນິໄຟໄດ້
ສິ້ນສຸດລົງແບບນີ້;

8 ແລະ ນີ້ຄືເລື່ອງລາວຂອງອຳໂມນ

ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງລາວ, ກຽ່ວກັບການເດີນທາງຂອງພວກເຂົາໃນແຜ່ນດິນນີໄຟ, ແລະ ຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງພວກເຂົາໃນແຜ່ນດິນ, ແລະ ຄວາມເລົ່າສະຫລົດໃຈ ແລະ ຄວາມທຸກຍາກລຳບາກຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຄວາມຜາສຸກທີ່ພວກເຂົາບໍ່ອາດສາມາດຈະເຂົ້າໃຈໄດ້, ແລະ ການຕ້ອນຮັບ ແລະ ຄວາມປອດໄພຂອງພວກພີ່ນ້ອງໃນແຜ່ນດິນເຈີຊອນ. ແລະ ບັດນີ້ຂໍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະຜູ້ໄຖ່ຂອງຄົນທັງປວງຈິ່ງໄປດປະທານພອນໃຫ້ແກ່ຈິດວິນຍານຂອງຄົນເຫລົ່ານີ້ຕະຫລອດໄປດ້ວຍເຖີດ.

9 ແລະ ນີ້ຄືເລື່ອງລາວຂອງສົງຄາມ ແລະ ການຂັດແຍ້ງກັນໃນບັນດາຊາວນີໄຟ, ແລະ ສົງຄາມລະຫວ່າງຊາວນີໄຟກັບຊາວເລມັນນາອີກ; ແລະ ບິທີສືບທັກແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ.

10 ແລະ ນັບຕັ້ງແຕ່ປີທຳອິດເຖີງປີທີສືບທັກໄດ້ມີຜູ້ຄົນຫລາຍພັນຄົນຖືກຂ້າຕາຍໄປ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມັນໄດ້ມີພາບອັນເປັນຕາຢ້ານຂອງການນອງເລືອດເກີດຂຶ້ນ.

11 ແລະ ຮ່າງກາຍຂອງຫລາຍພັນຄົນຖືກວາງໄວ້ໃນຫລຸມສົບ, ໃນຂະນະທີ່ຮ່າງກາຍຂອງຫລາຍພັນຄົນກຳລັງເນົ່າເປື້ອຍເປັນກອງຢູ່ເທິງໜ້າດິນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຫລາຍພັນຄົນເປັນທຸກເພາະວ່າການສູນເສຍຍາດພີ່ນ້ອງຂອງຕົນ, ຍ້ອນວ່າພວກເຂົາມີເຫດຜົນທີ່ຈະຢ້ານກົວຕາມຄຳສັນຍາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ວ່າພວກເຂົາຈະຖືກສົ່ງໄປສູ່ສະພາບແຫ່ງຄວາມຈົບທາຍອັນບໍ່ມີບ່ອນສິ້ນສຸດ.

12 ຂະນະທີ່ຄົນອື່ນຫລາຍພັນຄົນເປັນທຸກແຫ່ງຢູ່ນັ້ນເພາະການສູນເສຍຍາດພີ່ນ້ອງຂອງຕົນ, ແຕ່ພວກເຂົາຍັງບິຕິຍິນດີໃນຄວາມຫວັງ, ແລະ ແມ່ນແຕ່ຮູ້ຈັກຕາມຄຳສັນຍາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າວ່າ ພວກເຂົາຈະຖືກຍົກຂຶ້ນໃຫ້ຢູ່ທາງເບື້ອງຂວາພຣະທັດຂອງພຣະເຈົ້າໃນສະພາບແຫ່ງຄວາມສຸກອັນບໍ່ມີບ່ອນສິ້ນສຸດ.

13 ແລະ ພວກເຮົາຈິ່ງເຫັນດັ່ງນີ້ວ່າຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບຂອງມະນຸດນັ້ນມີຫລາຍຊໍ່າໃດ, ເພາະວ່າບາບ ແລະ ການລ່ວງລະເມີດ ແລະ ອຳນາດຂອງມານຊິ່ງເກີດຂຶ້ນດ້ວຍເລັລຽມ ຊຶ່ງມັນຄົ້ນຄິດຂຶ້ນມາເພື່ອເຮັດໃຫ້ໃຈຂອງມະນຸດຖືກປ້ວງ.

14 ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຮົາຈິ່ງເຫັນການເອີ້ນຄວາມພາກພຽນຂອງມະນຸດຄັ້ງໃຫຍ່ເພື່ອໃຫ້ເຮັດວຽກໃນສວນອະງຸ່ນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ແລະ ພວກເຮົາຈິ່ງເຫັນເຫດຜົນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງການເລົ່າສະຫລົດໃຈ, ແລະ ການຊຶ້ນຊົມນຳອີກດັ່ງນີ້—ມີຄວາມເລົ່າສະຫລົດໃຈຍ້ອນວ່າຄວາມຕາຍ ແລະ ຄວາມພິນາດໃນບັນດາມະນຸດ, ແລະ ມີຄວາມຊຶ້ນຊົມຍ້ອນວ່າຄວາມສະຫວ່າງຂອງພຣະຄຣິດຍັງມີຕໍ່ຊີວິດຢູ່.

ບົດທີ 29

ແອວມາປາຖະໜາທີ່ຈະຮ້ອງປ່າວເຖີງການກັບໃຈດ້ວຍສຽງຂອງທູດ—ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອະນຸຍາດໃຫ້ມີຜູ້ສອນແກ່ທຸກກາງ

ປະຊາຊາດ—ແອວມາພາກພູມໃຈໃນ
ວຽກງານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ໃນ
ຄວາມສຳເລັດຂອງອຳໂນນ ແລະ ພົນ້ອງ
ຂອງລາວ. ປະມານ 76 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ໂອ້ ຖ້າຫາກຂ້າພະເຈົ້າເປັນທູດ,
ແລະ ສາມາດປາຖະໜາໄດ້ຕາມໃຈຊອບ
ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າຈະ
ອອກໄປເວົ້າດ້ວຍສຽງແກຂອງພຣະເຈົ້າ,
ດ້ວຍສຽງທີ່ສັ່ນສະເທືອນແຜ່ນດິນໂລກ,
ແລະ ຮ້ອງປາວການກັບໃຈຕໍ່ທຸກໆຄົນ!

2 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະປະກາດ
ເຖິງເລື່ອງການກັບໃຈ, ແລະ ແຜນແຫ່ງ
ການໄຖ່ແກ່ທຸກຈິດວິນຍານໃຫ້ດັງຄືສຽງ
ພ້ຳຮ້ອງ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະກັບໃຈ ແລະ
ມາຫາພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ, ເພື່ອ
ພວກເຂົາຈະບໍ່ມີຄວາມເສົ້າສະຫລົດໃຈ
ໃນທົ່ວຜືນແຜ່ນດິນໂລກອີກເລີຍ.

3 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າເປັນມະນຸດ,
ແລະ ເຮັດບາບໄດ້ໃນຄວາມປາຖະໜາ
ຂອງຂ້າພະເຈົ້າເອງ; ດັ່ງນັ້ນຂ້າພະ
ເຈົ້າຄວນພໍໃຈກັບສິ່ງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ໄດ້ແບ່ງປັນໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າ.

4 ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຄວນຈະປ່ຽນຄວາມປາ
ຖະໜາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ຊຶ່ງເປັນຄຳສັ່ງ
ອັນໝັ້ນຄົງຂອງພຣະຜູ້ທ່ຽງທຳ, ເພາະ
ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ພຣະອົງປະທານໃຫ້
ມະນຸດຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງເຂົາ,
ບໍ່ວ່າມັນຈະເປັນໄປເພື່ອຄວາມຕາຍ ຫລື
ເພື່ອຊີວິດ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້
ວ່າ ພຣະອົງໄດ້ແບ່ງປັນໃຫ້ມະນຸດ, ແທ້
ຈິງແລ້ວ, ໄດ້ມອບຄຳສັ່ງແກ່ເຂົາຊຶ່ງເປັນ
ຄຳສັ່ງທີ່ປ່ຽນແປງບໍ່ໄດ້, ອີງຕາມຄວາມ

ປະສົງຂອງເຂົາ, ບໍ່ວ່າມັນຈະເປັນໄປເພື່ອ
ຄວາມລອດ ຫລື ເພື່ອຄວາມພິນາດ.

5 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ
ຄວາມດີ ແລະ ຄວາມຊົ່ວມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າມະ
ນຸດທັງປວງ; ຜູ້ໃດທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກຄວາມດີຈາກ
ຄວາມຊົ່ວກໍປາດສະຈາກຂໍ້ຕຳນິ; ແຕ່ຜູ້
ໃດທີ່ຮູ້ຈັກຄວາມດີ ແລະ ຄວາມຊົ່ວ, ເຂົາ
ຈະໄດ້ຮັບຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງເຂົາ
ບໍ່ວ່າເຂົາປາຖະໜາຄວາມດີ ຫລື ຄວາມ
ຊົ່ວ, ຊີວິດ ຫລື ຄວາມຕາຍ, ຄວາມຊື່ນ
ຊົມ ຫລື ຄວາມໂສກເສົ້າແຫ່ງຄວາມ
ສຳນຶກຜິດ.

6 ບັດນີ້, ໂດຍທີ່ເຫັນວ່າຂ້າພະເຈົ້າ
ເອງຮູ້ຈັກເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ, ເປັນຫຍັງ
ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ປາຖະໜາເກີນກວ່າທີ່ຈະ
ເຮັດວຽກງານ ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າຖືກເອີ້ນມາ
ໃຫ້ເຮັດ?

7 ເປັນຫຍັງຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງປາຖະໜາ
ຢາກເປັນທູດ, ເພື່ອຈະໄດ້ປະກາດໄປຈົນ
ເຖິງທີ່ສຸດຂອງແຜ່ນດິນໂລກ?

8 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ປະທານໃຫ້ທຸກປະຊາຊາດດ້ວຍຊາດ
ແລະ ພາສາຂອງຕົນເອງເພື່ອສອນພຣະ
ຄຳຂອງພຣະອົງ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ໃນສະຕິ
ບັນຍາ, ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ພຣະອົງເຫັນ
ວ່າເໝາະສົມທີ່ພວກເຂົາຄວນມີ; ດັ່ງນັ້ນ
ເຮົາຈຶ່ງເຫັນໄດ້ວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ແນະນຳດ້ວຍຄວາມສະຫລຽວສະຫລາດ
ຕາມສິ່ງທີ່ທ່ຽງທຳ ແລະ ເປັນຄວາມຈິງ.

9 ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ຈັກເລື່ອງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນ
ເຈົ້າບັນຊາຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ຂ້າພະ
ເຈົ້າປາບປື້ມໃນເລື່ອງນັ້ນ. ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່
ໄດ້ປາບປື້ມໃນຕົວຂ້າພະເຈົ້າເອງ, ແຕ່

ຂ້າພະເຈົ້າປາບປື້ມໃນສິ່ງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບັນຊາຂ້າພະເຈົ້າ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມີຄວາມປາບປື້ມຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ເພື່ອບາງທີຂ້າພະເຈົ້າອາດຈະເປັນເຄື່ອງມືໃນພຣະທັດຂອງພຣະເຈົ້າໃນການນຳຈິດວິນຍານດວງໜຶ່ງມາສູ່ການກັບໃຈ; ແລະ ມີຄວາມສຸກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

10 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າເຫັນພິນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າຫລາຍຄົນທີ່ສຳນຶກຜິດດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈ, ແລ້ວເຂົ້າມາຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ, ເວລານັ້ນຈິດວິນຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສຸກ; ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າສຳນຶກໄດ້ວ່າມີສິ່ງໃດແດ່ທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກະທຳເພື່ອຂ້າພະເຈົ້າ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພຣະອົງໄດ້ຍິນຄຳອະທິຖານຂອງຂ້າພະເຈົ້າ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າສຳນຶກເຖິງພຣະທັດທີ່ມີຄວາມເມດຕາປານີຂອງພຣະອົງຊຶ່ງເດ່ມາຫາຂ້າພະເຈົ້າ.

11 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າສຳນຶກໄດ້ເຖິງຄວາມເປັນຊະເລີຍຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງຂ້າພະເຈົ້ານຳອີກ; ເພາະຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ຈັກວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປົດປ່ອຍເຂົາເຈົ້າອອກຈາກຄວາມເປັນຂ້າທາດ ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້ຈິ່ງໄດ້ຈັດຕັ້ງສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະອົງຂຶ້ນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າຂອງອັບຣາຮາມ, ພຣະເຈົ້າຂອງອີຊາກ, ແລະ ພຣະເຈົ້າຂອງຢາໂຄບໄດ້ປົດປ່ອຍເຂົາເຈົ້າອອກຈາກຄວາມເປັນຂ້າທາດ.

12 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າຈື່ຈຳ

ຢູ່ສະເໝີເຖິງການເປັນຊະເລີຍຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ; ແລະ ພຣະເຈົ້າອົງດຽວກັນນັ້ນໄດ້ປົດປ່ອຍເຂົາເຈົ້າອອກຈາກກຳມີຂອງຊາວເອຢິບ ແລະ ໄດ້ປົດປ່ອຍເຂົາເຈົ້າອອກຈາກຄວາມເປັນຂ້າທາດ.

13 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ພຣະເຈົ້າອົງດຽວກັນນັ້ນ ຊຶ່ງໄດ້ຈັດຕັ້ງສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະອົງຂຶ້ນໃນບັນດາພວກເຂົາ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນພຣະເຈົ້າອົງດຽວກັນນັ້ນທີ່ໄດ້ເອີ້ນໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຮັບເອົາຕຳແໜ່ງອັນສັກສິດ, ເພື່ອສິດສອນພຣະຄຳໃຫ້ແກ່ຜູ້ຄົນພວກນີ້, ແລະ ໄດ້ປະທານຄວາມສຳເລັດຢ່າງຫລວງຫລາຍໃຫ້ແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ, ຊຶ່ງມັນເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສຸກ.

14 ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປິຕິຍິນດີໃນຄວາມສຳເລັດຂອງຂ້າພະເຈົ້າແຕ່ຝ່າຍດຽວເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າເຕັມປຽມໄປດ້ວຍຄວາມປິຕິຍິນດີໃນຄວາມສຳເລັດຂອງພິນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຜູ້ທີ່ໄດ້ຂຶ້ນໄປຫາແຜ່ນດິນນີໂຟນຳອີກ.

15 ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຂົາເຈົ້າໄດ້ອອກແຮງງານຢ່າງດຸໝັ່ນ, ແລະ ໄດ້ນຳເອົາຜົນງານຢ່າງຫລວງຫລາຍອອກມາ; ແລະ ລາງວັນຂອງພວກເຂົານັ້ນຍິ່ງໃຫຍ່ແທ້ໆ!

16 ບັດນີ້, ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຄິດເຖິງຄວາມສຳເລັດຂອງພິນ້ອງເຫລົ່ານີ້ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ຈິດວິນຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍຖືກພາໄປ, ຈົນວ່າມັນຖືກແຍກອອກຈາກຮ່າງກາຍ, ເພາະມັນເປັນຄວາມສຸກທີ່ສຸດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

17 ແລະ ບັດນີ້ຂໍພຣະເຈົ້າຈົ່ງໄປດ

ປະທານແກ່ຄົນເຫລົ່ານີ້, ພີ່ນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ນັ່ງລົງໃນອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍເຖິດ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ໃຫ້ແກ່ຄົນທັງໝົດຜູ້ເປັນຜົນງານຈາກການອອກແຮງງານຂອງພວກເຂົານຳອີກ. ເພື່ອພວກເຂົາຈະບໍ່ອອກໄປອີກ, ແຕ່ເພື່ອພວກເຂົາຈະສັນລະເສີນພຣະອົງຕະຫລອດໄປ. ແລະ ຂໍພຣະເຈົ້າຈົ່ງໄປດປະທານເພື່ອໃຫ້ເປັນໄປຕາມຄຳເວົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າທີ່ໄດ້ເວົ້າໄວ້ດ້ວຍເຖິດ. ອາແມນ.

ບົດທີ 30

ໂຄຣິທ໌, ການຕໍ່ຕ້ານພຣະຄຣິດ, ການຫົວເຍາະເຍີ້ຍພຣະຄຣິດ, ການຊົດໃຊ້, ແລະ ວິນຍານແຫ່ງການທຳນາຍ—ລາວສອນວ່າມັນບໍ່ມີພຣະເຈົ້າ, ມະນຸດຈະຕົກບໍ່ໄດ້, ມັນຈະບໍ່ມີການລົງໂທດສຳລັບບາບ, ແລະ ມັນຈະບໍ່ມີພຣະຄຣິດ—ແອວມາໃຫ້ຖ້ອຍຄຳວ່າພຣະຄຣິດຈະສະເດັດມາ ແລະວ່າທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຊື່ໃຫ້ເຫັນວ່າມີພຣະເຈົ້າ—ໂຄຣິທ໌ຂົມຂູ່ເພື່ອຢາກເຫັນເຄື່ອງໝາຍ ແລະ ຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນຄົນໄປ—ມານມາປະກົດຕໍ່ໂຄຣິທ໌ໃນລັກສະນະຂອງທູດ ແລະ ໄດ້ສອນລາວວິທີທີ່ຈະເວົ້າ—ໂຄຣິທ໌ໄດ້ຖືກຢຽບຍຳ ແລະ ໄດ້ຕາຍໄປ. ປະມານ 76-74 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ຈົ່ງເບິ່ງ, ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຫລັງຈາກຜູ້ຄົນຂອງອຳໂມນໄດ້ຕັ້ງຖິ່ນຖານຢູ່ໃນແຜ່ນດິນເຈີຂອນແລ້ວ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ຫລັງຈາກທີ່ຊາວເລມັນຖືກຂັບໄລ່ອອກໄປຈາກແຜ່ນດິນ

ແລ້ວ, ແລະ ຊາກສົບຂອງພວກເຂົາໄດ້ຖືກເອົາໄປຝັງໂດຍຜູ້ຄົນຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ—

2 ບັດນີ້ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ນັບຈຳນວນຊາກສົບຂອງຊາວເລມັນ ຍ້ອນວ່າຄວາມຫລວງຫລາຍຂອງມັນ; ທັງບໍ່ໄດ້ນັບຈຳນວນຊາກສົບຂອງຊາວນີໄຟຄືກັນ—ແຕ່ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນ ຫລັງຈາກທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຝັງສົບຂອງຜູ້ຕາຍແລ້ວ, ແລະ ຫລັງຈາກມີແຫ່ງການຖືສິນອິດເຂົ້າ ແລະ ການໄວ້ອາໄລ, ແລະ ການອະທິຖານລ່ວງໄປແລ້ວ, ມັນຈຶ່ງເລີ່ມມີສັນຕິສຸກທົ່ວແຜ່ນດິນ (ແລະ ມັນເປັນໄປໃນປີທີສິບຫົກແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນດູແລຜູ້ຄົນຂອງນີໄຟ).

3 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ຜູ້ຄົນໄດ້ຕັ້ງໃຈຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເຄັ່ງຄັດໃນການຍຶດຖືພິທີການຂອງພຣະເຈົ້າຕາມກົດຂອງໂມເຊ; ເພາະວ່າພວກເຂົາໄດ້ຮັບການສິດສອນໃຫ້ຮັກສາກົດຂອງໂມເຊໄປຈົນກວ່າມັນຈະສຳເລັດ.

4 ແລະ ດັ່ງນັ້ນຜູ້ຄົນຈຶ່ງບໍ່ມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຕະຫລອດປີທີສິບຫົກແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນດູແລຜູ້ຄົນຂອງນີໄຟ.

5 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໃນປີທີສິບເຈັດແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນ ມັນກໍຍັງມີສັນຕິສຸກຢູ່ເລື້ອຍໆໄປ.

6 ແຕ່ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນໃນທ້າຍປີທີສິບເຈັດ ມີຄົນຜູ້ໜຶ່ງໄດ້ເຂົ້າມາໃນແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາ, ແລະ ລາວ

ເປັນຜູ້ຕໍ່ຕ້ານພຣະຄຣິດ, ແລະ ລາວໄດ້
ເລີ່ມສິດສອນຜູ້ຄົນບໍ່ໃຫ້ເຫັນດີກັບຄຳ
ທຳນາຍ ຊຶ່ງສາດສະດາໄດ້ທຳນາຍກຸ່ວ
ກັບການສະເດັດມາຂອງພຣະຄຣິດ.

7 ບັດນີ້ມັນບໍ່ມີກົດໝາຍທີ່ຈະຂັດຂວາງ
ຄວາມເຊື່ອຖືຂອງຄົນ, ເພາະມັນເປັນ
ຄວາມກົງກັນຂ້າມກັບພຣະບັນຍັດຂອງ
ພຣະເຈົ້າທີ່ຈະມີກົດຊຶ່ງນຳພາມະນຸດໄປ
ສູ່ພື້ນຖານທີ່ບໍ່ສະເໝີພາບກັນ.

8 ເພາະຂໍ້ຄວາມພຣະຄຳພີກ່າວໄວ້ດັ່ງ
ນີ້: ເຈົ້າຈົ່ງເລືອກເອົາໃນມື້ນີ້ວ່າ, ເຈົ້າຈະ
ຮັບໃຊ້ຜູ້ໃດ.

9 ບັດນີ້ຖ້າຫາກຜູ້ໃດປາຖະໜາທີ່ຈະ
ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ, ມັນກໍເປັນສິດທິຂອງ
ເຂົາ; ຫລື ຖ້າຫາກເຂົາຈະເຊື່ອຟັງພຣະ
ເຈົ້າ, ມັນກໍເປັນສິດທິຂອງເຂົາທີ່ຈະຮັບ
ໃຊ້ພຣະອົງ; ແຕ່ຖ້າຫາກເຂົາບໍ່ເຊື່ອໃນ
ພຣະອົງ ມັນກໍບໍ່ມີກົດອັນໃດທີ່ຈະມາລົງ
ໂທດເຂົາໄດ້.

10 ແຕ່ຖ້າຫາກເຂົາເຮັດການຄາດ
ຕະກຳ ເຂົາກໍຈະຖືກລົງໂທດຈົນເຖິງແກ່
ຄວາມຕາຍ; ແລະ ຖ້າຫາກເຂົາປຸ້ນຈີ້ຄົນ
ເຂົາກໍຈະຖືກລົງໂທດ; ແລະ ຖ້າຫາກເຂົາ
ລັກ ເຂົາກໍຈະຖືກລົງໂທດ; ແລະ ຖ້າຫາກ
ເຂົາຫລິ້ນຊູ້ ເຂົາກໍຈະຖືກລົງໂທດຄືກັນ;
ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທັງ
ໝົດນີ້ ພວກເຂົາຈົ່ງຖືກລົງໂທດ.

11 ເພາະວ່າກົດໝາຍມີຢູ່ວ່າ ມະນຸດຈະ
ຕ້ອງຖືກຕັດສິນຕາມຄວາມຜິດຂອງຕົນ.
ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ມັນກໍບໍ່ມີກົດໝາຍທີ່
ຈະທຳມຄວາມເຊື່ອຖືຂອງຄົນ; ດັ່ງນັ້ນ,
ມະນຸດຈະຖືກລົງໂທດຕາມຄວາມຜິດ
ຊຶ່ງພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໄປເທົ່ານັ້ນ; ດັ່ງນັ້ນ

ຄົນທັງປວງຈຶ່ງຢູ່ໃນພື້ນຖານທີ່ສະເໝີ
ພາບກັນ.

12 ແລະ ຜູ້ຕໍ່ຕ້ານພຣະຄຣິດຜູ້ນີ້ມີຊື່ວ່າ
ໂຄຣິທໍ (ແລະ ກົດບໍ່ມີອຳນາດກັບລາວ
ໄດ້) ລາວເລີ່ມສິດສອນຜູ້ຄົນວ່າ ມັນຈະ
ບໍ່ມີພຣະຄຣິດ. ແລະ ລາວໄດ້ສິດສອນ
ຕາມວິທີນີ້, ໂດຍກ່າວວ່າ:

13 ໂອ້ ພວກທ່ານຜູ້ຖືກມັດໄວ້ຢູ່ໃຕ້
ຄວາມຫວັງອັນໂງ່ຈ້າ ແລະ ບໍ່ມີປະ
ໂຫຍດ, ເປັນຫຍັງພວກທ່ານຈຶ່ງແບກເອົາ
ຄວາມໂງ່ຈ້າໄວ້ກັບຕົນເອງ? ເປັນຫຍັງ
ພວກທ່ານຈຶ່ງຊອກຫາພຣະຄຣິດ? ເພາະ
ວ່າບໍ່ມີຜູ້ໃດທີ່ຈະຮູ້ຈັກສິ່ງທີ່ຈະມາເຖິງ.

14 ຈົ່ງເບິ່ງ, ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ທີ່ພວກທ່ານ
ເອີ້ນວ່າຄຳທຳນາຍ, ຊຶ່ງພວກທ່ານ
ກ່າວວ່າມັນຖືກມອບຕໍ່ກັນມາໂດຍ
ສາດສະດາຜູ້ບໍລິສຸດ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ມັນເປັນ
ຮິດຄອງປະເພນີອັນໂງ່ຈ້າຂອງບັນພະ
ບຸລຸດຂອງພວກທ່ານ.

15 ພວກທ່ານຮູ້ຈັກຄວາມແນ່ນອນຂອງ
ມັນໄດ້ແນວໃດ? ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກທ່ານບໍ່
ສາມາດຮູ້ຈັກສິ່ງທີ່ພວກທ່ານບໍ່ເຫັນ;
ດັ່ງນັ້ນ ພວກທ່ານຈຶ່ງບໍ່ສາມາດຮູ້ໄດ້ວ່າ
ມັນຈະມີພຣະຄຣິດ.

16 ພວກທ່ານຫວັງ ແລະ ກ່າວວ່າ
ພວກທ່ານເຫັນການບົດບາບຂອງພວກ
ທ່ານເອງ. ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ມັນເປັນຄວາມຄິດ
ທີ່ບ້າງ ແລະ ຄວາມຜິດປົກກະຕິຂອງຈິດ
ໃຈຂອງພວກທ່ານ; ແລະ ເກີດຂຶ້ນຍ້ອນ
ວ່າຮິດຄອງປະເພນີຂອງບັນພະບຸລຸດ
ຂອງພວກທ່ານ, ຊຶ່ງນຳພາພວກທ່ານໄປ
ເຊື່ອຖືໃນສິ່ງທີ່ເປັນໄປບໍ່ໄດ້.

17 ແລະ ລາວໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາ

ອີກຫລາຍເລື່ອງໃນລັກສະນະດຽວກັນນີ້ໂດຍບອກພວກເຂົາວ່າ ມັນຈະບໍ່ມີການຊົດໃຊ້ແທນບາບຂອງມະນຸດເກີດຂຶ້ນຢ່າງເດັດຂາດ, ແຕ່ວ່າມະນຸດແຕ່ລະຄົນເປັນຢູ່ໃນຊີວິດນີ້ ຕາມການດຳເນີນຊີວິດຂອງຕົນເອງ; ດັ່ງນັ້ນ ມະນຸດແຕ່ລະຄົນມີຄວາມຮຸ່ງເຮືອງຕາມຄວາມສະຫລາດຂອງຕົນເອງ, ແລະວ່າທຸກຄົນຊະນະຕາມກຳລັງຂອງຕົນເອງ; ແລະແມ່ນຫຍັງກໍຕາມທີ່ຕົນເອງກະທຳໄປນັ້ນຈະບໍ່ມີຄວາມຜິດເລີຍ.

18 ແລະ ລາວໄດ້ສິດສອນພວກເຂົາແບບນີ້, ແລະ ໄດ້ຊັກຈູງໃຈຫລາຍດວງໄປ, ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເບີກບານໃນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ໄດ້ຊັກຈູງພວກຜູ້ຍິງ ແລະ ພວກຜູ້ຊາຍເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍນຳອີກໃຫ້ເຮັດການໂສເພນີ—ບອກພວກເຂົາວ່າ ເວລາຄົນຕາຍໄປ ມັນເປັນທີ່ສຸດຂອງຊີວິດ.

19 ບັດນີ້ຄົນຜູ້ນີ້ໄດ້ໄປຫາແຜ່ນດິນເຈີຊອນ ເພື່ອສິດສອນເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ໃນບັນດາຜູ້ຄົນຂອງອຳໂມນນຳອີກ, ຊຶ່ງເຄີຍເປັນຜູ້ຄົນຂອງຊາວເລມັນມາກ່ອນ.

20 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາສະຫລາດກວ່າຊາວນີໄຟເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍ; ເພາະວ່າພວກເຂົາໄດ້ຈັບ ແລະ ມັດລາວ, ແລະ ໄດ້ພາລາວໄປຢູ່ຕໍ່ໜ້າອຳໂມນຜູ້ເປັນມະຫາປະໂລຫິດບົກຄອງຜູ້ຄົນພວກນັ້ນ.

21 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືເພິ່ນສັ່ງໃຫ້ລາວອອກຈາກແຜ່ນດິນໄປ. ແລະ ລາວໄດ້ເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນ

ກິເດໂອນ ແລະ ເລີ່ມສິດສອນພວກເຂົານຳອີກ, ແລະ ບ່ອນນີ້ລາວບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມສຳເລັດເລີຍ, ເພາະວ່າລາວຖືກຈັບ ແລະ ມັດ, ແລະ ຖືກພາໄປຢູ່ຕໍ່ໜ້າມະຫາປະໂລຫິດ ແລະ ຫົວໜ້າຜູ້ຕັດສິນບົກຄອງແຜ່ນດິນ.

22 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືມະຫາປະໂລຫິດໄດ້ຖາມລາວວ່າ: ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງທຽວບິດເບືອນເສັ້ນທາງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ? ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງສອນຜູ້ຄົນພວກນີ້ວ່າມັນຈະບໍ່ມີພຣະຄຣິດເພື່ອຂັດຂວາງຄວາມຊື່ນຊົມຂອງພວກເຂົາ? ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງເວົ້າຂັດກັບການທຳນາຍທັງໝົດຂອງສາດສະດາຜູ້ບໍລິສຸດ?

23 ບັດນີ້ຊື່ຂອງມະຫາປະໂລຫິດຜູ້ນັ້ນຄື ກິດໂດນາ. ແລະ ໂຄຣິທໍຕອບເພິ່ນວ່າ: ຍ້ອນວ່າຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສິດສອນຮິດຄອງປະເພນີອັນໂງ່ຈ້າຫລ້າຫລັງຂອງບັນພະບູລຸດຂອງທ່ານ, ແລະ ຍ້ອນວ່າຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສິດສອນຜູ້ຄົນພວກນີ້ໃຫ້ຜູກມັດຕົວເອງພາຍໃຕ້ພິທີການ ແລະ ການປະຕິບັດອັນໂງ່ຈ້າຫລ້າຫລັງ ຊຶ່ງປະໂລຫິດສະໄໝໂບຮານກຳນົດໄວ້ ເພື່ອແຍ້ງຊິງເອົາອຳນາດ ແລະ ສິດບົກຄອງຂອງພວກເຂົາ, ເພື່ອເກັບກຳພວກເຂົາໄວ້ໃນຄວາມໂງ່ຈ້າຫລ້າຫລັງ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ເງິຍໜ້າຂຶ້ນ, ແຕ່ຖືກນຳເອົາລົງໄປຕາມຄຳເວົ້າຂອງທ່ານ.

24 ທ່ານເວົ້າວ່າ ຜູ້ຄົນພວກນີ້ເປັນຄົນມີອິດສະລະ. ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວວ່າ ພວກເຂົາຢູ່ໃນຄວາມເປັນຂ້າທາດ. ທ່ານກ່າວວ່າຄຳທຳນາຍເຫລົ່ານັ້ນຂອງ

ສະໄໝໂບຮານເປັນຄວາມຈິງ. ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວວ່າ ທ່ານບໍ່ຮູ້ຈັກດອກວ່າມັນເປັນຄວາມຈິງ.

25 ທ່ານເວົ້າວ່າ ຜູ້ຄົນພວກນີ້ເປັນຄົນທີ່ມີຄວາມຜິດ ແລະ ຕົກໄປເພາະການລ່ວງລະເມີດຂອງພໍ່ແມ່. ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວວ່າລູກຈະບໍ່ມີຄວາມຜິດເພາະພໍ່ແມ່.

26 ແລະ ທ່ານເວົ້າອີກວ່າ ພຣະຄຣິດຈະສະເດັດມາ. ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບທ່ານວ່າ ທ່ານບໍ່ຮູ້ຈັກດອກວ່າ ມັນຈະມີພຣະຄຣິດ. ແລະ ທ່ານເວົ້າວ່າ ພຣະອົງຈະຖືກປະທານເພື່ອບາບຂອງໂລກ—

27 ແລະ ທ່ານນຳພາຜູ້ຄົນພວກນີ້ໄປຕາມຮີດຄອງປະເພນີອັນໂງ່ຈ້າຫລັກຫລັງຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງທ່ານ, ແລະ ຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງທ່ານເອງ; ແລະ ທ່ານເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຕໍ່າຕ້ອຍລົງ, ຈົນວ່າພວກເຂົາຢູ່ໃນຄວາມເປັນຂ້າທາດ, ເພື່ອທ່ານຈະອີ່ມໜ້າສຳລານດ້ວຍແຮງງານຈາກມືຂອງພວກເຂົາ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະເຖີຍໜ້າຂຶ້ນບໍ່ໄດ້ດ້ວຍຄວາມອົງອາດ, ແລະ ເພື່ອພວກເຂົາຈະບໍ່ກ້າຊິນຊົມໃນສິດ ແລະ ສິດທິພິເສດຂອງພວກເຂົາ.

28 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາບໍ່ກ້າໃຊ້ສິ່ງທີ່ເປັນຂອງຕົນເອງ ໂດຍຢ້ານວ່າຈະເຮັດໃຫ້ປະໂລຫິດຂອງພວກເຂົາບໍ່ພໍໃຈ, ພວກເຂົາໄດ້ເປັນແອກໃຫ້ປະໂລຫິດຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງປະໂລຫິດ, ແລະ ນຳພາພວກເຂົາໃຫ້ເຊື່ອຖືຕາມຮີດຄອງປະເພນີຂອງຕົນ, ຕາມຄວາມໄຝ່ຝັນ

ຂອງຕົນ ແລະ ຕາມອາລົມຂອງຕົນ ແລະ ພາບນິມິດນັ້ນ, ແລະ ຄວາມລຶກລັບທີ່ເຮັດຂຶ້ນມາຂອງຕົນ, ຖ້າຫາກພວກເຂົາບໍ່ເຮັດຕາມຄຳເວົ້າຂອງຕົນ, ພວກເຂົາກໍເຮັດໃຫ້ຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງ ຊຶ່ງບໍ່ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກບໍ່ພໍໃຈ, ຜູ້ຊຶ່ງພວກເຂົາກ່າວວ່າ ເປັນພຣະເຈົ້າ—ຊຶ່ງເປັນຜູ້ທີ່ບໍ່ເຄີຍຮູ້ ແລະ ບໍ່ເຄີຍເຫັນ, ແລະ ເປັນຜູ້ທີ່ບໍ່ເຄີຍເປັນມາກ່ອນ ແລະ ຈະບໍ່ມີວັນເປັນໄປໄດ້.

29 ບັດນີ້ເວລາມະຫາປະໂລຫິດ ແລະ ຫົວໜ້າຜູ້ຕັດສິນເຫັນຄວາມແຂງກະດ້າງຂອງໃຈລາວ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເມື່ອພວກເພິ່ນເຫັນລາວໝິ່ນປະໝາດພຣະເຈົ້າ, ພວກເພິ່ນຈຶ່ງບໍ່ຍອມຕອບຄຳເວົ້າຂອງລາວ; ແຕ່ພວກເພິ່ນສົ່ງໃຫ້ມັດລາວ; ແລະ ພວກເພິ່ນໄດ້ສົ່ງລາວໄປຫາເຈົ້າໜ້າທີ່ ແລະ ສົ່ງລາວຕໍ່ໄປຫາແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາເພື່ອຈະໄດ້ນຳໄປຢູ່ຕໍ່ໜ້າຂອງແອວມາ ແລະ ຫົວໜ້າຜູ້ຕັດສິນຊຶ່ງເປັນຜູ້ປົກຄອງແຜ່ນດິນທັງໝົດ.

30 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືເວລາລາວຖືກນຳມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າແອວມາ ແລະ ຫົວໜ້າຜູ້ຕັດສິນ, ລາວກໍເຮັດແບບດຽວກັນກັບທີ່ລາວໄດ້ເຮັດໃນແຜ່ນດິນກິເດໂອນນັ້ນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ລາວໄດ້ໝິ່ນປະໝາດຕື່ມອີກ.

31 ແລະ ລາວໄດ້ໃຊ້ຄຳເວົ້າທີ່ຮຸນແຮງຫລາຍຂຶ້ນຕໍ່ໜ້າແອວມາ, ແລະ ໝິ່ນປະໝາດພວກປະໂລຫິດ ແລະ ຜູ້ສິດສອນໂດຍກ່າວຫາວ່າເຂົາເຈົ້າໄດ້ຊັກນຳຜູ້ຄົນໃຫ້ເຮັດຕາມຮີດຄອງປະເພນີອັນໂງ່ຈ້າຫລັກຫລັງຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກ

ເຂົາ ເພື່ອເຫັນແກ່ຄວາມອົມໜໍາສໍາລານ ຈາກແຮງງານຂອງປະຊາຊົນ.

32 ບັດນີ້ແອວມາໄດ້ກ່າວກັບລາວວ່າ: ເຈົ້າຮູ້ຢູ່ແລ້ວວ່າ ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ອົມໜໍາ ສໍາລານຈາກແຮງງານຂອງຜູ້ຄົນພວກນີ້; ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອອກແຮງ ງານຕັ້ງແຕ່ການເລີ່ມຕົ້ນຂອງການ ປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນມາຈົນເຖິງບັດນີ້ ດ້ວຍມືຂອງຂ້າພະເຈົ້າເອງເພື່ອຫາລ້ຽງ ຕົນເອງ, ທັງໆທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເດີນທາງ ຫລາຍເທື່ອໄປມາທົ່ວແຜ່ນດິນເພື່ອ ປະກາດພຣະຄໍາຂອງພຣະເຈົ້າແກ່ຜູ້ຄົນ ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

33 ແລະ ທັງໆທີ່ມັນເປັນວຽກງານຢ່າງ ຫລວງຫລາຍ ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໄປ ໃນສາດສະໜາຈັກ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ ຮັບພຽງແຕ່ໜຶ່ງຊີໂນເພື່ອແຮງງານຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າເລີຍ; ທັງພີ່ນ້ອງຂອງຂ້າພະ ເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ຮັບຫຍັງເລີຍນອກຈາກເວລາ ທີ່ຢູ່ໃນບັນລັງຕັດສິນ; ແລະ ເມື່ອນັ້ນພວກ ເຮົາຈະໄດ້ຮັບຕາມກົດໝາຍສໍາລັບເວລາ ຂອງພວກເຮົາເທົ່ານັ້ນ.

34 ແລະ ບັດນີ້, ຖ້າຫາກພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ ຮັບສິ່ງຕອບແທນແຮງງານຂອງພວກເຮົາ ໃນສາດສະໜາຈັກແລ້ວ, ມັນຈະເປັນ ປະໂຫຍດອັນໃດແກ່ພວກເຮົາທີ່ຈະເຮັດ ການໃນສາດສະໜາຈັກນອກຈາກເພື່ອ ປະກາດຄວາມຈິງ ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ມີ ຄວາມປະສິດທິໃນຄວາມສຸກຂອງພີ່ນ້ອງ ຂອງພວກເຮົາ?

35 ແລ້ວເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງເວົ້າວ່າ ພວກ ເຮົາສິດສອນຜູ້ຄົນພວກນີ້ເພື່ອຫາຜົນ ປະໂຫຍດ, ໃນເມື່ອຕົວເຈົ້າເອງກໍຮູ້ຈັກຢູ່

ແລ້ວວ່າ ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດ ອັນໃດເລີຍ? ແລະ ບັດນີ້, ເຈົ້າເຊື່ອບໍ່ວ່າ ພວກເຮົາຫລອກລວງຜູ້ຄົນພວກນີ້ ທີ່ ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາມີຄວາມສຸກເຊັ່ນນີ້ໃນ ໃຈຂອງພວກເຮົາ?

36 ແລະ ໂຄຣິທ໌ຕອບເພິ່ນວ່າ, ຖືກ ແລ້ວ.

37 ແລະ ແລ້ວແອວມາຖາມລາວວ່າ: ເຈົ້າເຊື່ອບໍ່ວ່າ ມັນມີພຣະເຈົ້າ?

38 ແລະ ລາວຕອບວ່າ, ບໍ່ເຊື່ອ.

39 ບັດນີ້ແອວມາເວົ້າກັບລາວວ່າ: ເຈົ້າຈະປະຕິເສດອີກບໍ່ວ່າ ມັນບໍ່ມີພຣະ ເຈົ້າ, ແລະ ປະຕິເສດພຣະຄຣິດອີກບໍ່? ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບເຈົ້າ ວ່າ, ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ຈັກວ່າ ມັນມີພຣະເຈົ້າ ແລະວ່າພຣະຄຣິດຈະສະເດັດມາ.

40 ແລະ ບັດນີ້ເຈົ້າມີຫລັກຖານແນວ ໃດທີ່ວ່າມັນບໍ່ມີພຣະເຈົ້າ, ຫລືວ່າພຣະ ຄຣິດຈະບໍ່ສະເດັດມາ? ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວ ວ່າ ເຈົ້າບໍ່ມີເລີຍ, ນອກຈາກຄໍາເວົ້າຂອງ ເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ.

41 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າມີທຸກສິ່ງ ທຸກຢ່າງທີ່ເປັນປະຈັກພະຍານວ່າສິ່ງ ເຫລົ່ານີ້ເປັນຄວາມຈິງ; ແລະ ເຈົ້າກໍມີທຸກ ສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ຈະໃຫ້ເປັນປະຈັກພະຍານ ວ່າ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເປັນຄວາມຈິງ; ແລະ ເຈົ້າຈະປະຕິເສດມັນບໍ່? ເຈົ້າເຊື່ອບໍ່ວ່າ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເປັນຄວາມຈິງ?

42 ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ເຈົ້າເຊື່ອ, ແຕ່ເຈົ້າຖືກຄອບງໍາດ້ວຍວິນຍານທີ່ຕົວະ, ແລະ ເຈົ້າບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ພຣະວິນຍານ ຂອງພຣະເຈົ້າ ຈົນວ່າມັນບໍ່ມີບ່ອນຢູ່ໃນ ຕົວເຈົ້າ; ແຕ່ເວລານີ້ມານມີອໍານາດເໜືອ

ເຈົ້າ, ແລະ ມານໄດ້ພາເຈົ້າໄປເຮັດກົນ ອຸບາຍຢູ່ທົ່ວທິບ, ເພື່ອມັນຈະໄດ້ທຳລາຍ ລູກຫລານຂອງພຣະເຈົ້າ.

43 ແລະ ບັດນີ້ໂຄຣຣິທ໌ໄດ້ກ່າວກັບ ແອວມາວ່າ: ຖ້າຫາກທ່ານຈະສະແດງ ເຄື່ອງໝາຍແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ, ບາງທີ ຂ້າພະເຈົ້າອາດຈະຍອມຮັບວ່າມັນມີ ພຣະເຈົ້າ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈົ່ງສະແດງແກ່ ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ ພຣະອົງມີອຳນາດ ແລະ ເມື່ອນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຈະຍອມຮັບຄຳ ເວົ້າຂອງທ່ານວ່າເປັນຄວາມຈິງ.

44 ແຕ່ແອວມາກ່າວກັບລາວວ່າ: ເຈົ້າ ມີເຄື່ອງໝາຍຢູ່ພຽງພໍແລ້ວ; ເຈົ້າຈະ ລອງດີກັບພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າບໍ່? ເຈົ້າຈະ ເວົ້າວ່າ ຈົ່ງສະແດງເຄື່ອງໝາຍແກ່ຂ້າ ພະເຈົ້າຢູ່ບໍ່ ໃນເມື່ອເຈົ້າເອງມີປະຈັກພະ ຍານເຫລົ່ານີ້ທັງໝົດຈາກພື້ນ້ອງຂອງ ເຈົ້າ, ແລະ ຈາກສາດສະດາຜູ້ບໍລິສຸດ ທັງໝົດນຳອີກ? ພຣະຄຳພີວາງຢູ່ຕໍ່ໜ້າ ຂອງເຈົ້າ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ທຸກສິ່ງທຸກ ຢ່າງຊື່ໃຫ້ເຫັນວ່າ ມັນມີພຣະເຈົ້າ; ແທ້ຈິງ ແລ້ວ, ເຖິງແມ່ນແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ທຸກ ສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ມີໃນຜືນແຜ່ນດິນນີ້, ແທ້ຈິງ ແລ້ວ, ແລະ ການເຄື່ອນໄຫວຂອງມັນ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ພ້ອມທັງໂລກອື່ນໆ ນຳອີກ ຊຶ່ງເຄື່ອນໄຫວໃນລັກສະນະຂອງ ມັນ ຊຶ່ງເປັນປະຈັກພະຍານວ່າມີພຣະຜູ້ ສ້າງສູງສຸດ.

45 ແລ້ວເຈົ້າຍັງໄປທົ່ວທິບເພື່ອຊັກນຳ ໃຈຂອງຜູ້ຄົນພວກນີ້ໄປ, ໃຫ້ຖ້ອຍຄຳແກ່ ພວກເຂົາວ່າ ບໍ່ມີພຣະເຈົ້າອີກບໍ່? ແລະ ເຈົ້າຍັງປະຕິເສດພະຍານທັງໝົດເຫລົ່ານີ້ ບໍ່? ແລະ ລາວຕອບວ່າ: ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຂ້າ

ພະເຈົ້າຈະປະຕິເສດເວັ້ນເສຍແຕ່ທ່ານ ຈະສະແດງເຄື່ອງໝາຍແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ ເທົ່ານັ້ນ.

46 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດ ຂຶ້ນຄື ແອວມາເວົ້າກັບລາວວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າໂສກເສົ້າຍ້ອນວ່າ ຄວາມ ແຂງກະດ້າງຂອງໃຈເຈົ້າ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຄືເຈົ້າຍັງຈະຕໍ່ຕ້ານວິນຍານແຫ່ງຄວາມ ຈິງຢູ່ຈົນວ່າຈິດວິນຍານຂອງເຈົ້າຖືກ ທຳລາຍໄປ.

47 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ມັນເປັນການດີທີ່ຈິດ ວິນຍານຂອງເຈົ້າຈະຖືກທຳລາຍໄປ ແທນທີ່ເຈົ້າຈະເປັນຄົນນຳພາຈິດວິນ ຍານຫລາຍດວງລົງໄປສູ່ຄວາມພິນາດ ດ້ວຍການເວົ້າຕົວະ ແລະ ດ້ວຍຄວາມ ຍົກຍ້ອງຂອງເຈົ້າ; ດັ່ງນັ້ນ ຖ້າຫາກ ເຈົ້າປະຕິເສດອີກ, ຈົ່ງເບິ່ງ ພຣະເຈົ້າຈະ ລົງໂທດເຈົ້າ, ເພື່ອເຈົ້າຈະກາຍເປັນຄົນ ໄບ້, ເພື່ອເຈົ້າຈະເປີດປາກຂອງຕົນບໍ່ ໄດ້ອີກເລີຍ, ເພື່ອເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຫລອກ ລວງຜູ້ຄົນພວກນີ້ອີກຕໍ່ໄປ.

48 ບັດນີ້ໂຄຣຣິທ໌ໄດ້ເວົ້າກັບເພິ່ນວ່າ: ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປະຕິເສດການເປັນຢູ່ ຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ເຊື່ອວ່າ ມັນມີພຣະເຈົ້າ; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າອີກ ວ່າ, ທ່ານກໍບໍ່ຮູ້ຄືກັນວ່າມີພຣະເຈົ້າ; ແລະ ຖ້າຫາກທ່ານບໍ່ສະແດງເຄື່ອງໝາຍແກ່ ຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ເຊື່ອ.

49 ແລະ ບັດນີ້ແອວມາໄດ້ເວົ້າກັບ ລາວວ່າ: ສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ ເພື່ອເປັນເຄື່ອງໝາຍຄື ເຈົ້າຈະເກີດ ເປັນຄົນໄບ້ຕາມຄຳເວົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າ; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວໃນພຣະນາມຂອງ

ພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະເກີດເປັນຄົນໄບ້ເພື່ອ
ເຈົ້າຈະບໍ່ມີການເອີ້ຍປາກອີກຕໍ່ໄປ.

50 ບັດນີ້ເມື່ອແອວມາໄດ້ກ່າວຂໍຄວາມ
ນີ້ແລ້ວ ໂຄຣ໌ທໍກໍເກີດເປັນຄົນໄບ້, ຈົນ
ວ່າລາວເອີ້ຍປາກບໍ່ໄດ້ຕາມຄຳເວົ້າຂອງ
ແອວມາ.

51 ແລະ ບັດນີ້ເວລາທົວໜ້າຜູ້ຕັດສິນ
ເຫັນເຫດການນີ້ແລ້ວ, ເພິ່ນຈຶ່ງເດີມີຂອງ
ເພິ່ນອອກໄປຂຽນໜັງສືໃຫ້ໂຄຣ໌ທໍ, ມີ
ຄວາມວ່າ: ເຈົ້າຍອມຮັບເຖິງອຳນາດ
ຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວບໍ່? ແລ້ວເຈົ້າຈະໃຫ້
ແອວມາສະແດງເຄື່ອງໝາຍນີ້ກັບຜູ້ໃດ
ອີກ? ເຈົ້າຢາກໃຫ້ເພິ່ນເຮັດໃຫ້ຜູ້ອື່ນຕ້ອງ
ທຸກທໍລະມານນຳອີກບໍ່ ເພື່ອການສະແດງ
ໃຫ້ແກ່ເຈົ້າເຫັນ? ຈົ່ງເບິ່ງ, ເພິ່ນໄດ້ສະ
ແດງເຄື່ອງໝາຍແກ່ເຈົ້າແລ້ວ; ແລະ ບັດ
ນີ້ເຈົ້າຈະໂຕ້ຖຽງຕໍ່ໄປອີກບໍ່?

52 ແລະ ໂຄຣ໌ທໍໄດ້ເດີມີຂອງລາວອອກ
ໄປ, ຂຽນວ່າ: ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ຈັກແລ້ວວ່າ
ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຄົນໄບ້ເພາະຂ້າພະເຈົ້າ
ເວົ້າບໍ່ໄດ້; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ຈັກແລ້ວ
ວ່າ ບໍ່ມີສິ່ງໃດອີກແລ້ວນອກຈາກຈະ
ເປັນອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ນຳເອົາສິ່ງ
ນີ້ມາສູ່ຂ້າພະເຈົ້າ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ
ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ຢູ່ຕະຫລອດວ່າ ມັນມີພຣະ
ເຈົ້າ.

53 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ມານໄດ້ຫລອກລວງ
ຂ້າພະເຈົ້າ; ເພາະມັນໄດ້ມາປະກົດຕໍ່
ຂ້າພະເຈົ້າໃນລັກສະນະຂອງທູດ ແລະ
ເວົ້າກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: ຈົ່ງໄປກູ້ຜູ້ຄົນ
ພວກນີ້ກັບ ເພາະວ່າພວກເຂົາຫລົງທາງ
ຕາມພຣະເຈົ້າ ຊຶ່ງບໍ່ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກເລີຍ.
ແລະ ມັນໄດ້ເວົ້າກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: ບໍ່

ມີພຣະເຈົ້າ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ມັນໄດ້
ສິດສອນຂ້າພະເຈົ້າເຖິງສິ່ງທີ່ຂ້າພະ
ເຈົ້າຄວນເວົ້າ. ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້
ສິດສອນຄຳເວົ້າຂອງມັນ; ແລະ ຂ້າພະ
ເຈົ້າໄດ້ເຮັດໄປ ເພາະວ່າມັນເປັນທີ່ພໍໃຈ
ໃຫ້ແກ່ຈິດໃຈແຫ່ງກາມມະລົມ; ແລະ ຂ້າ
ພະເຈົ້າໄດ້ສິດສອນມັນຈົນໄດ້ຮັບຄວາມ
ສຳເລັດຢ່າງຫລວງຫລາຍ, ເຖິງຂະໜາດ
ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອແທ້ວ່າ ມັນເປັນຄວາມ
ຈິງ; ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງ
ຄັດຄ້ານຄວາມຈິງ, ຈົນວ່າຂ້າພະເຈົ້າໄດ້
ນຳເອົາການສາບແຊ່ງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ນີ້ມາສູ່
ຂ້າພະເຈົ້າເອງ.

54 ບັດນີ້ເມື່ອລາວກ່າວເລື່ອງນີ້ແລ້ວ,
ລາວໄດ້ວົງວອນແອວມາໃຫ້ອະທິຖານ
ຫາພຣະເຈົ້າເພື່ອເອົາຄວາມສາບແຊ່ງ
ອອກໄປຈາກລາວ.

55 ແຕ່ແອວມາເວົ້າກັບລາວວ່າ: ຖ້າ
ຫາກພຣະອົງເອົາການສາບແຊ່ງນີ້ອອກ
ໄປຈາກເຈົ້າແລ້ວ ເຈົ້າກໍຈະຊັກຂວນໃຈ
ຂອງຜູ້ຄົນພວກນີ້ໄປນຳອີກ; ດັ່ງນັ້ນ, ມັນ
ຈຶ່ງຈະຢູ່ກັບເຈົ້າ ເພາະນີ້ເປັນພຣະປະສົງ
ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

56 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ການສາບແຊ່ງນັ້ນບໍ່ໄດ້ຖືກເອົາໄປຈາກ
ໂຄຣ໌ທໍ; ແຕ່ລາວໄດ້ຖືກຂັບໄລ່ອອກໄປ
ແລະ ໄດ້ທ່ອງທ່ຽວໄປຈາກເຮືອນຫລັງ
ໜຶ່ງຫາເຮືອນອີກຫລັງໜຶ່ງເພື່ອຂໍທານ
ກິນ.

57 ແລະ ບັດນີ້ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່
ເກີດຂຶ້ນກັບໂຄຣ໌ທໍຖືກປະກາດໄປຕະ
ຫລອດທົ່ວແຜ່ນດິນໂດຍທັນທີ; ແທ້ຈິງ
ແລ້ວ, ທົວໜ້າຜູ້ຕັດສິນໄດ້ສົ່ງຂ່າວສານ

ອອກໄປຫາຜູ້ຄົນທັງໝົດໃນແຜ່ນດິນ, ປະກາດແກ່ຜູ້ທີ່ເຊື່ອຖືໃນຄຳເວົ້າຂອງ ໂຄຣ໌ທໍວ່າ ພວກເຂົາຕ້ອງກັບໃຈໂດຍໄວ, ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ການພິພາກສາແບບດຽວ ກັນຈະມາສູ່ພວກເຂົາ.

58 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ທຸກຄົນໄດ້ຍອມຮັບເຖິງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ຂອງໂຄຣ໌ທໍ. ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ປ່ຽນ ໃຈເຫລື້ອມໃສໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອີກ; ແລະ ນີ້ເຮັດໃຫ້ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຕາມ ແບບຢ່າງຂອງໂຄຣ໌ທໍສິ້ນສຸດລົງ ແລະ ໂຄຣ໌ທໍໄດ້ທ່ອງທ່ຽວໄປມາຈາກເຮືອນ ຫລັງໜຶ່ງຫາເຮືອນອີກຫລັງໜຶ່ງເພື່ອ ຂໍທານລ້ຽງຕົນເອງ.

59 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໃນ ຂະນະທີ່ລາວເຂົ້າໄປຫາບັນດາຜູ້ຄົນ, ແທ້ ຈິງແລ້ວ, ໄປຫາຜູ້ຄົນພວກໜຶ່ງທີ່ແຍກຕົວ ອອກຈາກຊາວນີໄຟ ແລະ ເອີ້ນຕົວເອງ ວ່າຊາວໂຊລຳ, ໂດຍມີຄົນຜູ້ໜຶ່ງຊື່ວ່າ ໂຊ ລຳ ນຳພາໄປ—ແລະ ໃນຂະນະທີ່ລາວ ເຂົ້າໄປຫາບັນດາຜູ້ຄົນ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ລາວໄດ້ ຖືກຢຽບຢຳຈົນເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍ.

60 ແລະ ພວກເຮົາຈຶ່ງເຫັນບ່ອນຈົບ ຂອງລາວ ຜູ້ທີ່ບິດເບືອນເສັ້ນທາງຂອງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າດັ່ງນີ້; ແລະ ພວກເຮົາ ຈຶ່ງເຫັນໄດ້ວ່າ ມານຈະບໍ່ຄຳຊູລຸກຫລານ ຂອງມັນໃນວັນສຸດທ້າຍດັ່ງນີ້, ແຕ່ມັນ ຈະລາກພວກເຂົາລົງໄປນະລົກຢ່າງວ່ອງ ໄວ.

ກູ້ຊາວໂຊລຳທີ່ຫລົງຜິດກັບຄືນມາ—ຊາວ ໂຊລຳປະຕິເສດພຣະຄຣິດ, ເຊື່ອໃນ ການເລືອກ ແລະ ອະທິຖານໃນທາງທີ່ບໍ່ ຖືກຕ້ອງ—ຜູ້ສອນສາດສະໜາເຕັມໄປ ດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ—ຄວາມທຸກ ທໍລະມານຖືກກັບເຂົ້າໄປໃນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ຂອງພຣະຄຣິດ. ປະມານ 74 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຫລັງ ຈາກໂຄຣ໌ທໍໄດ້ຕາຍໄປແລ້ວ, ແອວມາ ໂດຍທີ່ໄດ້ຮັບຂ່າວວ່າ ຊາວໂຊລຳກຳລັງ ບິດເບືອນຕໍ່ເສັ້ນທາງຂອງພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າ, ແລະວ່າໂຊລຳຊຶ່ງເປັນຜູ້ນຳຂອງ ພວກເຂົາກຳລັງຊັກຈູງໃຈຂອງຜູ້ຄົນໃຫ້ ກາບໄຫວ້ຮູບບູຊາ, ໃຈຂອງເພິ່ນກໍເລີ່ມ ໂສກເສົ້າອີກເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງ ຜູ້ຄົນ.

2 ເພາະວ່າມັນເປັນສາເຫດຂອງຄວາມ ເສົ້າສະຫລົດໃຈຫລາຍທີ່ສຸດແກ່ແອວມາ ທີ່ໄດ້ຮູ້ຈັກເຖິງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍໃນບັນດາ ຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນ; ດັ່ງນັ້ນ ໃຈຂອງເພິ່ນ ຈຶ່ງເສົ້າສະຫລົດຫລາຍທີ່ສຸດເພາະການ ແບ່ງແຍກຂອງຊາວໂຊລຳທີ່ອອກໄປ ຈາກຊາວນີໄຟ.

3 ບັດນີ້ຊາວໂຊລຳໄດ້ມາເຕົ້າໂຮມກັນ ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນຊຶ່ງພວກເຂົາເອີ້ນວ່າ ອານ ທີໂອນຳ, ຊຶ່ງຢູ່ທາງຕາເວັນອອກຂອງ ແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາ, ຊຶ່ງຢູ່ໃກ້ຊາຍ ແດນໃກ້ຝັ່ງທະເລ, ຊຶ່ງຢູ່ທາງໃຕ້ຂອງ ແຜ່ນດິນເຈີຊອນ, ຊຶ່ງຊາຍແດນຂອງມັນ ຕິດກັບຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານທາງໃຕ້, ຊຶ່ງເປັນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານທີ່ເຕັມໄປ ດ້ວຍຊາວເລມັນ.

4 ບັດນີ້ຊາວນີໂຟຍ້ານທີ່ສຸດວ່າ ຊາວໂຊລຳຈະເຂົ້າໄປຕິດຕໍ່ກັບຊາວເລມັນ, ແລະວ່າມັນອາດຈະເປັນທາງແຫ່ງການສູນເສຍອັນໃຫຍ່ຫລວງແກ່ຊາວນີໂຟ.

5 ແລະ ບັດນີ້, ເມື່ອການສິດສອນພຣະຄຳອັນຍິ່ງໃຫຍ່ນີ້ໄດ້ນຳພາຜູ້ຄົນມາເຮັດໃນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງແລ້ວ—ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມັນໄດ້ໃຫ້ຜົນທີ່ມີອຳນາດແກ່ຈິດໃຈຂອງຜູ້ຄົນຍິ່ງກວ່າດາບ, ຫລື ເໜືອກວ່າສິ່ງໃດໆທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຂົາ—ດັ່ງນັ້ນແອວມາຈຶ່ງຄິດວ່າ ມັນສົມຄວນແລ້ວ ທີ່ພວກເພິ່ນຈະທົດລອງຄຸນງາມຄວາມດີແຫ່ງພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ.

6 ດັ່ງນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ພາອຳໂມນ, ແລະອາໂຣນ, ແລະ ອອມເນີໄປນຳ; ແລະ ເພິ່ນໄດ້ປະຮິມໄນໄວ້ກັບສາດສະໜາຈັກໃນເຊລາເຮັມລາ; ແຕ່ເພິ່ນໄດ້ພາສາມຄົນນີ້, ແລະ ພ້ອມທັງແອມມິວເລັກ ແລະ ຊີເອສຣອມ ຜູ້ທີ່ມາຈາກມີເລັກ; ແລະ ລູກຊາຍຂອງເພິ່ນສອງຄົນໄປນຳ.

7 ບັດນີ້ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ເອົາລູກຊາຍກົກຂອງເພິ່ນໄປນຳ, ແລະ ຊື່ຂອງລາວແມ່ນ ຮີລາມັນ; ແລະ ຊື່ຂອງຜູ້ທີ່ເພິ່ນເອົາໄປນຳແມ່ນ ຊິບລັນ ແລະ ໂຄຣຣິອານທັນ; ແລະ ນີ້ຄືຊື່ຂອງຜູ້ທີ່ໄດ້ໄປຫາຊາວໂຊລຳກັບເພິ່ນ ເພື່ອໄປສິດສອນພຣະຄຳໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ.

8 ບັດນີ້ຊາວໂຊລຳເປັນພວກທີ່ໄດ້ແຍກອອກໄປຈາກຊາວນີໂຟ; ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງເຄີຍໄດ້ຮັບການສິດສອນເຖິງພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າມາກ່ອນແລ້ວ.

9 ແຕ່ວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ຕົກໄປສູ່ຄວາມຜິດພາດອັນໃຫຍ່ຫລວງ ເພາະວ່າພວກ

ເຂົາບໍ່ຕັ້ງໃຈຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ກົດຂອງພຣະອົງຕາມກົດຂອງໂມເຊ.

10 ທັງພວກເຂົາບໍ່ຍອມປະຕິບັດຕາມພິທີການຂອງສາດສະໜາຈັກ, ໃນການອະທິຖານ ແລະ ວົງວອນຕໍ່ພຣະເຈົ້າທຸກໆວັນ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປສູ່ການຫລອກລວງ.

11 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ໂດຍສະຫລຸບແລ້ວ, ພວກເຂົາໄດ້ບິດເບືອນເສັ້ນທາງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຫລາຍຕໍ່ຫລາຍຢ່າງ; ດັ່ງນັ້ນ, ດ້ວຍເຫດນີ້, ແອວມາ ແລະ ອ້າຍນ້ອງຂອງເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນເພື່ອສິດສອນພຣະຄຳໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ.

12 ບັດນີ້ເວລາພວກເພິ່ນໄດ້ມາຮອດແຜ່ນດິນນີ້ແລ້ວ, ຈຶ່ງເບິ່ງ, ມັນເຮັດໃຫ້ພວກເພິ່ນປະຫລາດໃຈຫລາຍທີ່ໄດ້ເຫັນວ່າຊາວໂຊລຳໄດ້ສ້າງທຳມະສາລາໄວ້, ແລະວ່າພວກເຂົາໄດ້ມາເຕົ້າໂຮມກັນອາທິດລະເທື່ອ, ເພາະມັນເປັນມື້ທີ່ພວກເຂົາເອີ້ນວ່າມື້ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ນະມັດສະການຕາມແບບຢ່າງຂອງພວກເຂົາ ຊຶ່ງແອວມາ ແລະ ອ້າຍນ້ອງຂອງລາວບໍ່ເຄີຍເຫັນມາກ່ອນ;

13 ພວກເຂົາມີບ່ອນໜຶ່ງຊຶ່ງໄດ້ສ້າງຂຶ້ນໄວ້ກາງທຳມະສາລາຂອງພວກເຂົາ, ຊຶ່ງເປັນບ່ອນສຳລັບໃຫ້ຄົນຍືນ ຊຶ່ງສູງກວ່າຫົວຄົນ; ແລະ ຂ້າງເທິງນັ້ນຄົນໜຶ່ງສາມາດຂຶ້ນໄປໄດ້ເທົ່ານັ້ນ.

14 ດັ່ງນັ້ນ, ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ປາຖະໜາຈະມານະມັດສະການກໍຕ້ອງອອກໄປຍືນ

ຢູ່ເທິງນັ້ນ, ແລະ ເດ່ມີຂຶ້ນເທິງຟ້າ, ແລະ ຮ້ອງອອກມາດ້ວນສຽງອັນດັງວ່າ:

15 ບໍລິສຸດ, ພຣະເຈົ້າຜູ້ບໍລິສຸດ; ພວກຂ້ານ້ອຍເຊື່ອວ່າ ພຣະອົງຄືພຣະເຈົ້າ, ແລະ ພວກຂ້ານ້ອຍເຊື່ອວ່າພຣະອົງບໍລິສຸດ, ແລະວ່າພຣະອົງເປັນວິນຍານມາແລ້ວ, ແລະວ່າພຣະອົງເປັນວິນຍານຢູ່, ແລະວ່າພຣະອົງຈະເປັນວິນຍານຕະຫລອດໄປ.

16 ພຣະເຈົ້າຜູ້ບໍລິສຸດເອີຍ, ພວກຂ້ານ້ອຍເຊື່ອວ່າ ພຣະອົງໄດ້ແຍກພວກຂ້ານ້ອຍອອກຈາກພີ່ນ້ອງຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ; ແລະ ພວກຂ້ານ້ອຍບໍ່ເຊື່ອຖືຮິດຄອງປະເພນີຂອງພີ່ນ້ອງຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ, ທີ່ຖືກມອບໃຫ້ຕໍ່ງານມາ ຍ້ອນບັນຍາທີ່ອ່ອນແອຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາ; ແຕ່ພວກຂ້ານ້ອຍເຊື່ອວ່າພຣະອົງໄດ້ເລືອກພວກຂ້ານ້ອຍໃຫ້ເປັນລູກຜູ້ບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງ; ແລະ ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍຮູ້ຈັກອີກວ່າມັນຈະບໍ່ມີພຣະຄຣິດ.

17 ແຕ່ວ່າພຣະອົງເປັນເໝືອນກັບເຊັ່ນມື້ວານນີ້, ມື້ນີ້, ແລະ ຕະຫລອດການ; ແລະ ພຣະອົງເລືອກພວກຂ້ານ້ອຍເພື່ອພວກຂ້ານ້ອຍຈະໄດ້ລອດ, ໃນຂະນະທີ່ທຸກຄົນທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ຖືກເລືອກເພື່ອເອົາລົງໄປນະລົກໂດຍພຣະພິໂລດຂອງພຣະອົງ; ເພາະຄວາມສັກສິດອັນນີ້, ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າ, ພວກຂ້ານ້ອຍຂອບພຣະໂທພຣະອົງ; ແລະ ພວກຂ້ານ້ອຍຂອບພຣະໂທພຣະອົງອີກທີ່ເລືອກພວກຂ້ານ້ອຍ ເພື່ອພວກຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ໄດ້ຖືກຊັກນຳໄປຕາມຮິດ

ຄອງປະເພນີອັນໂງ່ຈ້າຫລ້າຫລັງຂອງພີ່ນ້ອງຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ, ຊຶ່ງໄດ້ມັດພວກເຂົາລົງສູ່ຄວາມເຊື່ອຖືກ່ຽວກັບພຣະຄຣິດ, ຊຶ່ງໄດ້ຊັກນຳໃຈຂອງພວກເຂົາໃຫ້ເຫັນທ່າງໄປຈາກພຣະອົງຜູ້ເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ.

18 ແລະ ພວກຂ້ານ້ອຍຂອບພຣະໂທພຣະອົງອີກເທື່ອໜຶ່ງ, ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າ, ທີ່ພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ເປັນຜູ້ຖືກເລືອກ ແລະ ເປັນຜູ້ບໍລິສຸດ. ອາແມນ.

19 ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຫລັງຈາກແອວມາ ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງເພິ່ນ ແລະ ລູກຊາຍຂອງເພິ່ນໄດ້ຍິນຄຳອະທິຖານເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ, ພວກເພິ່ນກໍແປກປະຫລາດໃຈເກີນກວ່າທີ່ຈະວັດແທກໄດ້.

20 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ທຸກຄົນໄດ້ອອກໄປ ແລະ ຖະຫວາຍການອະທິຖານແບບດຽວກັນ.

21 ບັດນີ້ພວກເຂົາເອີ້ນບ່ອນນັ້ນວ່າ ແຣມີອຳທຳ, ຊຶ່ງແປວ່າ ແທ່ນສັກສິດ.

22 ບັດນີ້ຈາກແທ່ນສັກສິດນີ້ ຜູ້ຊາຍທຸກຄົນໄດ້ຖະຫວາຍການອະທິຖານແບບດຽວກັນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ຂອບພຣະໂທພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ ທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຖືກເລືອກຈາກພຣະອົງ, ແລະວ່າພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊັກນຳພວກເຂົາໄປຕາມຮິດຄອງປະເພນີຂອງພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາ, ແລະວ່າໃຈຂອງພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຖືກລັກພາໄປໃຫ້ເຊື່ອຖືໃນສິ່ງທີ່ຈະມາເຖິງ, ຊຶ່ງພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ເລີຍ.

23 ບັດນີ້, ຫລັງຈາກທີ່ຜູ້ຄົນຖະຫວາຍຄວາມຂອບພຣະໂທຕາມວິທີນີ້ແລ້ວ,

ພວກເຂົາກໍໄດ້ກັບຄືນໄປຫາເຮືອນຂານຂອງຕົນ, ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ເວົ້າເຖິງພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາອີກຈົນກວ່າຈະໄດ້ມາຊຸມນຸມກັນອີກເທື່ອໃໝ່ທີ່ແທ່ນສັກສິດ, ເພື່ອຖະຫວາຍຄວາມຂອບພຣະໂທຕາມວິທີຂອງພວກເຂົາ.

24 ບັດນີ້ເມື່ອແອວມາເຫັນສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ ໃຈຂອງເພິ່ນໂສກເສົ້າ; ເພາະວ່າເພິ່ນເຫັນວ່າພວກເຂົາເປັນຄົນຊົ່ວ ແລະ ເສຍຄົນໄປແລ້ວ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເພິ່ນເຫັນວ່າໃຈຂອງພວກເຂົາໝົກໝຸ້ນຢູ່ກັບຄຳ ແລະ ຢູ່ກັບເງິນ, ແລະ ຢູ່ກັບສິ່ງຂອງອັນສວຍງາມນາໆຊະນິດ.

25 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ເພິ່ນເຫັນອີກວ່າໃຈຂອງພວກເຂົາໄຝຝັນໃນການອວດອ້າງ, ແລະ ໃນຄວາມທະນົງຕົວຂອງພວກເຂົາ.

26 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ເບິ່ງສຽງຂອງເພິ່ນຂຶ້ນຫາທ້ອງຟ້າສະຫວັນ, ທູນວ່າ: ໂອ້, ຍັງອີກດົນປານໃດ, ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ທີ່ພຣະອົງຈະຍອມໃຫ້ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງຜູ້ຢູ່ທາງລຸ່ມໃນເນື້ອໜັງໃຫ້ເຫັນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍອັນຮຸນແຮງແບບນີ້ໃນບັນດາລູກຫລານມະນຸດ?

27 ຈົ່ງເບິ່ງ, ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າ, ພວກເຂົາຮ້ອງທູນຕໍ່ພຣະອົງ, ແຕ່ໃຈຂອງພວກເຂົາຖືກກິນເຂົ້າໄປໃນຄວາມທະນົງຕົວຂອງພວກເຂົາ. ຈົ່ງທອດພຣະເນດເຖິດ, ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າ, ພວກເຂົາຮ້ອງທູນຕໍ່ພຣະອົງແຕ່ປາກ ຂະນະທີ່ພວກເຂົາທະເຍີທະຍານໃນສິ່ງທີ່ບໍ່ມີປະໂຫຍດຂອງໂລກແມ່ນເຖິງຄວາມໃຫຍ່ຫລວງ.

28 ຈົ່ງເບິ່ງ, ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າຂອງຂ້າ

ນ້ອຍ, ຈົ່ງທອດພຣະເນດເບິ່ງເຄື່ອງນຸ່ງທີ່ມີລາຄາແພງ ແລະ ແຫວນຂໍ້ມື ແລະ ສາຍແຂນຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ເຄື່ອງເອ້ເປັນຄຳຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຂອງທີ່ມີຄຸນຄ່າທັງໝົດຂອງພວກເຂົາ; ຂຶ້ງພວກເຂົາໃຊ້ປະດັບປະດາ, ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ໃຈຂອງພວກເຂົາໝົກໝຸ້ນຢູ່ກັບສິ່ງຂອງເຫລົ່ານີ້ ແຕ່ພວກເຂົາຍັງຮ້ອງທູນຕໍ່ພຣະອົງ ແລະ ກ່າວວ່າ—ພວກຂ້ານ້ອຍຂອບພຣະໂທພຣະອົງ, ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າ, ເພາະພວກຂ້ານ້ອຍເປັນພວກທີ່ຖືກເລືອກໄວ້ໃນຂະນະທີ່ຄົນອື່ນໆຕ້ອງຕາຍ.

29 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາກ່າວວ່າພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້ວ່າ ມັນຈະບໍ່ມີພຣະຄຣິດ.

30 ໂອ້ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຍັງອີກດົນປານໃດທີ່ພຣະອົງຈະຍອມໃຫ້ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມບໍ່ຊື່ສັດເຫລົ່ານີ້ຢູ່ໃນບັນດາຜູ້ຄົນພວກນີ້? ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ຂໍພຣະອົງຈົ່ງໂປດປະທານພະລັງໃຫ້ຂ້ານ້ອຍດ້ວຍເຖິດ, ເພື່ອວ່າຂ້ານ້ອຍຈະໄດ້ທົນຕໍ່ຄວາມບົກພ່ອງຂອງຂ້ານ້ອຍ. ເພາະວ່າຂ້ານ້ອຍອ່ອນແອ ແລະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍເຊັ່ນນີ້ໃນບັນດາຜູ້ຄົນພວກນີ້ເຮັດໃຫ້ຈິດວິນຍານຂອງຂ້ານ້ອຍເຈັບປວດຫລາຍ.

31 ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍເສົ້າສະຫລົດຫລາຍ; ຂໍພຣະອົງຈົ່ງເຮັດໃຫ້ຈິດວິນຍານຂອງຂ້ານ້ອຍສະບາຍໃຈໃນພຣະຄຣິດດ້ວຍເຖິດ. ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ຂໍພຣະອົງຈົ່ງໂປດປະທານແກ່ຂ້ານ້ອຍ ເພື່ອຂ້ານ້ອຍຈະມີພະລັງດ້ວຍເຖິດ, ເພື່ອຂ້ານ້ອຍຈະໄດ້

ຮັບຄວາມທຸກທໍລະມານເຫລົ່ານີ້ດ້ວຍ
ຄວາມອົດທົນ ຊຶ່ງມັນຈະເກີດຂຶ້ນກັບ
ຂ້ານ້ອຍຍ້ອນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຜູ້ຄົນ
ພວກນີ້.

32 ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ຂໍພຣະອົງ
ຈົ່ງເຮັດໃຫ້ຈິດວິນຍານຂອງຂ້ານ້ອຍສະ
ບາຍຂຶ້ນດ້ວຍເຖີດ, ແລະ ປະທານຄວາມ
ສໍາເລັດໃຫ້ແກ່ຂ້ານ້ອຍ, ແລະ ເພື່ອນ
ຮ່ວມງານຂອງຂ້ານ້ອຍຜູ້ຊຶ່ງຢູ່ນໍາຂ້າ
ນ້ອຍດ້ວຍເຖີດ—ຄື ອໍາໂມນ, ແລະ ອາ
ໂຣນ, ແລະ ອອມເນີ, ແລະ ແອມມິວເລັກ
ກັບຊີເອສຣອມນໍາອີກ, ພ້ອມດ້ວຍລູກ
ຊາຍສອງຄົນຂອງຂ້ານ້ອຍນໍາອີກ—ແທ້
ຈິງແລ້ວ, ຂໍໃຫ້ພຣະອົງຈົ່ງເຮັດໃຫ້ເຂົາ
ເຈົ້າທັງໝົດສະບາຍໃຈດ້ວຍເຖີດ, ໂອ້
ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ. ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຂໍພຣະ
ອົງຈົ່ງເຮັດໃຫ້ຈິດວິນຍານຂອງເຂົາເຈົ້າ
ສະບາຍໃຈໃນພຣະຄຣິດດ້ວຍເຖີດ.

33 ຂໍໃຫ້ພຣະອົງຈົ່ງປະທານໃຫ້ເຂົາ
ເຈົ້າ ເພື່ອເຂົາເຈົ້າຈະໄດ້ມີພະລັງ, ເພື່ອ
ເຂົາເຈົ້າຈະໄດ້ທົນຕໍ່ຄວາມທຸກທໍລະ
ມານຂອງເຂົາເຈົ້າ ຊຶ່ງມັນຈະເກີດກັບ
ເຂົາເຈົ້າຍ້ອນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຜູ້ຄົນ
ພວກນີ້.

34 ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ຂໍພຣະອົງ
ຈົ່ງປະທານໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍ ເພື່ອພວກ
ຂ້ານ້ອຍຈະມີຄວາມສໍາເລັດໃນການ
ນໍາພາຜູ້ຄົນເຫລົ່ານີ້ມາຫາພຣະອົງໃນ
ພຣະຄຣິດອີກ.

35 ຂໍຈົ່ງທອດພຣະເນດເຖີດ, ໂອ້ ພຣະ
ອົງເຈົ້າເອີຍ, ຈິດວິນຍານຂອງພວກ
ເຂົາປະເສີດ ແລະ ຫລາຍຄົນໃນບັນດາ
ພວກເຂົາເປັນພິນ້ອງຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ;

ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ຂໍຈົ່ງໂປດປະ
ທານພະລັງ ແລະ ບັນຍາໃຫ້ແກ່ພວກ
ຂ້ານ້ອຍດ້ວຍເຖີດ, ເພື່ອພວກຂ້ານ້ອຍ
ຈະໄດ້ນໍາພວກເຂົາເຫລົ່ານີ້ມາຫາພຣະ
ອົງອີກ.

36 ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ເມື່ອແອວມາກ່າວຂໍ້ຄວາມນີ້ແລ້ວ, ຄື
ເພິ່ນໄດ້ວາງມືຂອງເພິ່ນໃສ່ທຸກຄົນທີ່ຢູ່
ກັບເພິ່ນ. ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ເວລາທີ່ເພິ່ນ
ວາງມືຂອງເພິ່ນໃສ່ພວກເພິ່ນ, ພວກ
ເພິ່ນກໍເຕັມປຽມໄປດ້ວຍພຣະວິນຍານ
ບໍລິສຸດ.

37 ແລະ ຫລັງຈາກນັ້ນ ພວກເພິ່ນໄດ້
ແຍກຍ້າຍກັນໄປໂດຍບໍ່ໄດ້ຄິດວ່າພວກ
ເພິ່ນຈະກິນຫຍັງ, ຫລື ພວກເພິ່ນຈະດື່ມ
ຫຍັງ, ຫລື ພວກເພິ່ນຈະນຸ່ງຫົ່ມຫຍັງ.

38 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຈັດຕຽມ
ໄວ້ໃຫ້ພວກເພິ່ນ ເພື່ອພວກເພິ່ນຈະບໍ່
ໄດ້ຫົວເຂົ້າ ແລະ ບໍ່ກະຫາຍນໍ້າ; ແທ້ຈິງ
ແລ້ວ, ພຣະອົງໄດ້ປະທານພະລັງໃຫ້
ແກ່ພວກເພິ່ນ ເພື່ອພວກເພິ່ນຈະບໍ່ຕ້ອງ
ຮັບທຸກທໍລະມານອັນໃດເລີຍ ນອກຈາກ
ຈະຖືກກິນເຂົ້າໄປໃນຄວາມສຸກຂອງ
ພຣະຄຣິດ. ບັດນີ້ມັນກໍເປັນໄປຕາມຄໍາ
ອະທິຖານຂອງແອວມາ; ແລະ ມັນໄດ້
ເປັນໄປເຊັ່ນນີ້ຍ້ອນວ່າເພິ່ນໄດ້ອະທິຖານ
ດ້ວຍສັດທາ.

ບົດທີ 32

ແອວມາສິດສອນຄົນຍາກຈົນຜູ້ຊຶ່ງ
ຄວາມທຸກທໍລະມານເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາ
ຖ່ອມຕົວ—ສັດທາແມ່ນຄວາມຫວັງໃນ

ສິ່ງທີ່ບໍ່ເຄີຍເຫັນ ຊຶ່ງເປັນຄວາມຈິງ—
 ແອວມາໃຫ້ຖ້ອຍຄຳວ່າ ເຫລົ່າທູດປະ
 ຕິບັດສາດສະໜາກົດແກ່ຜູ້ຊາຍ, ຜູ້ຍິງ,
 ແລະ ເດັກນ້ອຍ—ແອວມາປຽບທຽບ
 ພຣະທຳໃສ່ກັບເມັດພືດ—ມັນຕ້ອງຖືກ
 ເອົາໄປປູກ ແລະ ບຳລຸງລ້ຽງ—ແລ້ວມັນ
 ຈະເຕີບໂຕເປັນກົກໃຫຍ່ ເພື່ອຈະໄດ້ປັດ
 ເອົາໝາກໄມ້ນິລັນດອນຈາກຕົ້ນນັ້ນ. ປະ
 ມານ 74 ປີ ກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
 ພວກເພິ່ນໄດ້ອອກໄປ, ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນ
 ສອນພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ແກ່ຜູ້ຄົນ,
 ໂດຍເຂົ້າໄປໃນທຳມະສາລາ ແລະ ໃນ
 ບ້ານເຮືອນຂອງພວກເຂົາ; ແທ້ຈິງແລ້ວ,
 ແລະ ພວກເພິ່ນໄດ້ສິດສອນພຣະຄຳເຖິງ
 ແມ່ນຕາມຖະໜົນຫົນທາງຂອງພວກເຂົາ
 ນຳອີກ.

2 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
 ຫລັງຈາກທີ່ໄດ້ທຳງານຢ່າງພາກພຽນ
 ໃນບັນດາພວກເຂົາ, ພວກເພິ່ນກໍເລີ່ມ
 ມີຄວາມສຳເລັດໃນບັນດາຄົນຍາກຈົນ;
 ເພາະຈິ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາໄດ້ຖືກຂັບໄລ່
 ອອກຈາກທຳມະສາລາ ເພາະເສື້ອຜ້າ
 ລຸງລ້ຽງຂອງພວກເຂົາ—

3 ສະນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຖືກຫ້າມບໍ່ໃຫ້
 ເຂົ້າໄປໃນທຳມະສາລາຂອງພວກເຂົາ
 ເພື່ອນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ, ເພາະຖື
 ວ່າເປັນຄວາມສົກກະປົກ; ດັ່ງນັ້ນ ພວກ
 ເຂົາຈຶ່ງຍາກຈົນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາ
 ຖືກພິນ້ອງຂອງພວກເຂົາຖືວ່າ ພວກເຂົາ
 ບໍ່ມີຄຸນຄ່າ; ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຍາກຈົນ
 ທາງໂລກ ແລະ ຍາກຈົນໃນໃຈນຳອີກ.

4 ບັດນີ້, ຂະນະທີ່ແອວມາກຳລັງ
 ສິດສອນ ແລະ ເວົ້າກັບຜູ້ຄົນຢູ່ເທິງເນີນ
 ພູໂອໂນດາ, ມີຝູງຄົນເປັນຈຳນວນຫລວງ
 ຫລາຍມາຫາເພິ່ນ, ຊຶ່ງຄືຄົນທີ່ພວກ
 ເຮົາກຳລັງເວົ້າເຖິງຢູ່, ຜູ້ຍາກຈົນໃນໃຈ,
 ເພາະຄວາມຍາກຈົນຂອງພວກເຂົາກ່ຽວ
 ກັບສິ່ງຂອງທາງໂລກ.

5 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າມາຫາແອວ
 ມາ; ແລະ ຄົນໜຶ່ງຊຶ່ງເດັ່ນທີ່ສຸດໃນບັນດາ
 ພວກເຂົາກ່າວກັບເພິ່ນວ່າ: ຈິ່ງເບິ່ງ, ພີ່
 ນ້ອງພວກນີ້ຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈະເຮັດແນວ
 ໃດ ເພາະພວກເຂົາຖືກຄົນທັງປວງພິ່ນ
 ປະໝາດເພາະຄວາມຍາກຈົນຂອງພວກ
 ເຂົາ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນ
 ພວກປະໂລຫິດຂອງພວກເຮົາ; ເພາະ
 ພວກເຂົາໄດ້ຂັບໄລ່ພວກເຮົາອອກຈາກ
 ທຳມະສາລາຂອງພວກເຮົາ ຊຶ່ງພວກເຮົາ
 ໄດ້ລົງແຮງໄວ້ຢ່າງຫລວງຫລາຍ ແລະ
 ໄດ້ສ້າງດ້ວຍມືຂອງພວກເຮົາເອງ; ພວກ
 ເຂົາໄດ້ໄລ່ພວກເຮົາໜີ ເພາະຄວາມ
 ຍາກຈົນຂອງພວກເຮົາ ແລະ ພວກ
 ເຮົາບໍ່ມີບ່ອນທີ່ຈະນະມັດສະການພຣະ
 ເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ; ແລະ ຈິ່ງເບິ່ງ, ພວກ
 ເຮົາຈະເຮັດແນວໃດດີ?

6 ແລະ ບັດນີ້ເມື່ອແອວມາໄດ້ຍິນເລື່ອງ
 ນີ້ແລ້ວ, ເພິ່ນກໍໄດ້ຫັນຕົວມາ ແລະ ເບິ່ງ
 ໜ້າຂອງຄົນນັ້ນທັນທີ; ແລະ ເພິ່ນໄດ້ເບິ່ງ
 ດ້ວຍຄວາມປະຕິຍົນດີອັນໃຫຍ່ຫລວງ;
 ເພາະເພິ່ນເຫັນວ່າຄວາມທຸກທໍລະມານ
 ຂອງພວກເຂົາເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຖ່ອມຕົວ
 ລົງ, ແລະ ພວກເຂົາຈະຢູ່ໃນການຕຽມ
 ພ້ອມທີ່ຈະຟັງພຣະຄຳ.

7 ດັ່ງນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ກ່າວອັນໃດອີກ

ກັບຜູງຊົນ; ແຕ່ເພິ່ນໄດ້ຍິນມືອອກໄປ ແລະ ຮ້ອງປາວຕໍ່ຄົນທີ່ເພິ່ນເຫັນ, ຊຶ່ງ ເປັນຜູ້ສຳນຶກຜິດຢາງຈິງໃຈ, ແລະ ກ່າວ ກັບພວກເຂົາວ່າ:

8 ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນວ່າ ພວກທ່ານຕໍ່າ ຕ້ອຍໃນໃຈ; ແລະ ຖ້າພວກທ່ານເປັນດັ່ງ ນັ້ນ, ພວກທ່ານຍ່ອມເປັນສຸກແລ້ວ.

9 ຈົ່ງເບິ່ງ ພິມັອງຂອງພວກທ່ານໄດ້ ກ່າວວ່າ ພວກເຮົາຈະເຮັດແນວໃດດີ?— ເພາະພວກເຮົາໄດ້ຖືກຂັບໄລ່ອອກຈາກ ທຳມະສາລາຂອງພວກເຮົາ, ສະນັ້ນ ພວກເຮົາຈຶ່ງນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ ຂອງພວກເຮົາບໍ່ໄດ້.

10 ຈົ່ງເບິ່ງ ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກ ທ່ານວ່າ ພວກທ່ານຄິດບໍ່ວ່າ ພວກທ່ານ ຈະນະມັດສະການພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ ນອກ ຈາກຈະຢູ່ໃນທຳມະສາລາຂອງພວກ ທ່ານເທົ່ານັ້ນ?

11 ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະ ຖາມວ່າ, ພວກທ່ານຄິດວ່າພວກທ່ານບໍ່ ຄວນນະມັດສະການພຣະເຈົ້ານອກຈາກ ອາທິດລະເທື່ອເທົ່ານັ້ນບໍ?

12 ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ, ມັນເປັນການດີທີ່ພວກທ່ານໄດ້ຖືກຂັບ ໄລ່ອອກຈາກທຳມະສາລາຂອງພວກ ທ່ານ, ເພື່ອພວກທ່ານຈະໄດ້ຖ່ອມຕົວ, ແລະ ເພື່ອພວກທ່ານຈະໄດ້ຮຽນຮູ້ປັນຍາ; ເພາະມັນຈຳເປັນທີ່ພວກທ່ານຈະຮຽນ ຮູ້ປັນຍາ; ເພາະມັນເປັນດ້ວຍວ່າ ພວກ ທ່ານຖືກຂັບໄລ່, ວ່າພິມັອງຂອງພວກ ທ່ານໝິ່ນປະໝາດພວກທ່ານ ເພາະ ຄວາມຍາກຈົນຫລາຍຂອງພວກທ່ານ, ຈຶ່ງນຳພວກທ່ານມາຫາຄວາມຕໍ່າຕ້ອຍທີ່

ສຸດແຫ່ງໃຈ; ເພາະພວກທ່ານຈຳຕ້ອງຖືກ ນຳມາໃຫ້ຖ່ອມຕົວ.

13 ແລະ ບັດນີ້, ເພາະພວກທ່ານຖືກ ບັງຄັບໃຫ້ຖ່ອມຕົວ ພວກທ່ານຈຶ່ງເປັນ ສຸກ; ເພາະວ່າບາງຄັ້ງຖ້າຫາກມະນຸດຖືກ ບັງຄັບໃຫ້ຖ່ອມຕົວ, ເຂົາຈະສະແຫວງ ຫາການກັບໃຈ; ແລະ ບັດນີ້ຜູ້ໃດກໍຕາມ ທີ່ກັບໃຈ, ຜູ້ນັ້ນຈະພົບຄວາມເມດຕາ ຢ່າງແນ່ນອນ; ແລະ ຜູ້ທີ່ພົບຄວາມເມດ ຕາ ແລະ ອົດທົນຈົນເຖິງທີ່ສຸດ ຜູ້ນັ້ນກໍ ຈະລອດ.

14 ແລະ ບັດນີ້, ດັ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ ເວົ້າກັບພວກທ່ານມາແລ້ວວ່າ ເພາະ ພວກທ່ານຖືກບັງຄັບໃຫ້ຖ່ອມຕົວ, ພວກ ທ່ານຈຶ່ງໄດ້ຮັບພອນ. ພວກທ່ານຄິດບໍ່ວ່າ ຄົນທີ່ຖ່ອມຕົວໂດຍແທ້ເພາະພຣະຄຳ ຜູ້ນັ້ນຈະໄດ້ຮັບພອນຫລາຍກວ່າ?

15 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຜູ້ທີ່ຖ່ອມຕົວດ້ວຍ ຄວາມຈິງໃຈ ແລະ ກັບໃຈຈາກບາບຂອງ ຕົນ, ແລະ ອົດທົນຈົນເຖິງທີ່ສຸດ, ຜູ້ນັ້ນຈະ ໄດ້ຮັບພອນ—ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຜູ້ນັ້ນຈະໄດ້ ຮັບພອນຫລາຍກວ່າຜູ້ທີ່ຖືກບັງຄັບໃຫ້ ຖ່ອມຕົວ ເພາະຄວາມຍາກຈົນຢ່າງຍິ່ງ ຂອງຕົນ.

16 ສະນັ້ນ, ຄົນທີ່ຖ່ອມຕົວໂດຍບໍ່ໄດ້ ຖືກບັງຄັບໃຫ້ຖ່ອມຕົວຍ່ອມເປັນສຸກ; ຫລື ໝາຍຄວາມວ່າ ຄົນທີ່ເຊື່ອຖືໃນພຣະ ຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຮັບບັບຕິສະມາ ໂດຍບໍ່ດີ້ດ້ານໃຈຍ່ອມເປັນສຸກ, ແທ້ຈິງ ແລ້ວ, ໂດຍບໍ່ໄດ້ຖືກນຳມາໃຫ້ຮູ້ຈັກພຣະ ຄຳ, ຫລື ຖືກບັງຄັບໃຫ້ຮູ້ຈັກກ່ອນທີ່ເຂົາ ຈະເຊື່ອ.

17 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມີຢູ່ຫລາຍຄົນທີ່

ເວົ້າວ່າ: ຖ້າຫາກທ່ານຈະສະແດງເຄື່ອງ
ໝາຍຈາກສະຫວັນແກ່ພວກເຮົາແລ້ວ,
ພວກເຮົາຈຶ່ງຈະຮູ້ເຖິງຄວາມແນ່ນອນ;
ເມື່ອນັ້ນພວກເຮົາຈຶ່ງຈະເຊື່ອ.

18 ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຖາມວ່າ ນີ້ແມ່ນ
ສັດທາບໍ? ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າກັບ
ພວກທ່ານວ່າ, ບໍ່ເລີຍ; ເພາະຖ້າຫາກ
ລາວຮູ້ສິ່ງນັ້ນແລ້ວ ລາວກໍບໍ່ມີເຫດຜົນທີ່
ຈະຕ້ອງເຊື່ອ, ເພາະລາວຮູ້ມັນແລ້ວ.

19 ແລະ ບັດນີ້ຄົນທີ່ຮູ້ພຣະປະສົງຂອງ
ພຣະເຈົ້າແລ້ວບໍ່ປະຕິບັດຕາມຈະຖືກ
ສາບແຊ່ງຫລາຍປານໃດກວ່າຄົນທີ່ພຽງ
ແຕ່ເຊື່ອ ຫລື ພຽງມີເຫດຜົນທີ່ຈະເຊື່ອ
ແລະ ຕົກຢູ່ໃນການລ່ວງລະເມີດ?

20 ບັດນີ້ພວກທ່ານຄວນຕັດສິນກ່ຽວ
ກັບເລື່ອງນີ້. ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບ
ພວກທ່ານວ່າ ມັນເປັນທາງໜຶ່ງ ແມ່ນດັ່ງ
ທີ່ມັນເປັນອີກທາງໜຶ່ງ; ແລະ ມັນຈະເປັນ
ກັບມະນຸດທຸກຄົນຕາມວຽກງານຂອງເຂົາ.

21 ແລະ ບັດນີ້ດັ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້
ເວົ້າມາແລ້ວກ່ຽວກັບສັດທາ—ສັດທາບໍ່
ແມ່ນການມີຄວາມຮູ້ອັນສົມບູນເຖິງເລື່ອງ
ຕ່າງໆ; ດັ່ງນັ້ນ ຖ້າຫາກພວກທ່ານມີ
ສັດທາ ພວກທ່ານກໍຫວັງໃນສິ່ງທີ່ບໍ່ເຄີຍ
ເຫັນ, ຊຶ່ງເປັນຄວາມຈິງ.

22 ແລະ ບັດນີ້, ຈົ່ງເບິ່ງຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າ
ກັບພວກທ່ານ, ແລະ ຢາກໃຫ້ພວກທ່ານ
ຈຳໄວ້, ວ່າພຣະເຈົ້າມີຄວາມເມດຕາຕໍ່
ຄົນທັງປວງທີ່ເຊື່ອໃນພຣະນາມຂອງ
ພຣະອົງ; ດັ່ງນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງປາຖະໜາ
ໃນປະການທຳອິດໃຫ້ທ່ານເຊື່ອໃນພຣະ
ຄຳຂອງພຣະອົງ.

23 ແລະ ບັດນີ້, ພຣະອົງໄດ້ໃຫ້ພຣະ

ຄຳຂອງພຣະອົງແກ່ມະນຸດຈາກເຫລົ່າ
ທູດ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ບໍ່ແມ່ນແຕ່ໃຫ້ຜູ້ຊາຍ
ເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ໃຫ້ແກ່ຜູ້ຍິງນຳອີກ. ບັດ
ນີ້ຍັງບໍ່ໝົດ; ເດັກນ້ອຍໆກໍໄດ້ຮັບພຣະ
ຄຳມາສູ່ຕົນເອງຫລາຍເທື່ອ, ຈົນວ່າຈະ
ເຮັດໃຫ້ຄົນທີ່ມີບັນຍາ ແລະ ຄົນທີ່ມີການ
ສຶກສາຍອມຈຳນົນ.

24 ແລະ ບັດນີ້, ພິນ້ອງທີ່ຮັກແພງຂອງ
ຂ້າພະເຈົ້າ, ເນື່ອງຈາກວ່າພວກທ່ານປາ
ຖະໜາຢາກຮູ້ຈາກຂ້າພະເຈົ້າວ່າພວກ
ທ່ານຄວນຈະເຮັດແນວໃດດີ ເພາະພວກ
ທ່ານມີທຸກ ແລະ ໄດ້ຖືກຂັບໄລ່ອອກ
ມາ—ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຢາກໃຫ້ພວກ
ທ່ານຄິດວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າຕັ້ງໃຈຕັດສິນ
ພວກທ່ານນອກຈາກມັນເປັນໄປຕາມສິ່ງ
ທີ່ມີຈິງເທົ່ານັ້ນ—

25 ເພາະຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມ
ວ່າ ພວກທ່ານທຸກຄົນໄດ້ຖືກບັງຄັບໃຫ້
ຖ່ອມຕົວ ເພາະຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອແທ້ໆ
ວ່າ ມີບາງຄົນໃນບັນດາພວກທ່ານທີ່ຈະ
ຖ່ອມຕົວ ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະຢູ່ໃນສະພາບ
ແບບໃດກໍຕາມ.

26 ບັດນີ້, ດັ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າໄວ້
ກ່ຽວກັບສັດທາ—ວ່າມັນບໍ່ແມ່ນຄວາມຮູ້
ອັນສົມບູນ—ຄຳເວົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍ
ເໝືອນກັນ. ທຳອິດພວກທ່ານຈະຮູ້ເຖິງ
ຄວາມແນ່ນອນຂອງມັນຈົນສົມບູນບໍ່ໄດ້,
ເຊັ່ນດຽວກັນກັບສັດທາທີ່ບໍ່ແມ່ນຄວາມຮູ້
ອັນສົມບູນ.

27 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ຖ້າຫາກພວກທ່ານ
ຈະຕື່ນ ແລະ ປຸກຄວາມສາມາດຂອງ
ພວກທ່ານ ຈົນມາຫາການທົດລອງຄຳ
ເວົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ໃຊ້ສັດທາຈັກ

ໜ້ອຍໜຶ່ງ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຖ້າຫາກພວກທ່ານເຮັດບໍ່ໄດ້ຫລາຍໂປກວ່າຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະເຊື່ອ, ກໍຂໍໃຫ້ຄວາມປາຖະໜານີ້ເກີດຜົນໃນພວກທ່ານ ຈົນວ່າພວກທ່ານຈະໃຫ້ບ່ອນສໍາລັບຄໍາສ່ວນໜຶ່ງຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້.

28 ບັດນີ້ພວກເຮົາຈະປຽບທຽບພຣະຄໍາໃສ່ກັບເມັດພືດ. ບັດນີ້ຖ້າຫາກພວກທ່ານໃຫ້ບ່ອນເພື່ອຈະປູກເມັດພືດໃນໃຈຂອງພວກທ່ານ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ຖ້າຫາກເປັນເມັດພືດທີ່ແທ້ຈິງ ຫລື ເມັດທີ່ດີ, ຖ້າຫາກພວກທ່ານບໍ່ໂຍນມັນຖິ້ມໂດຍຄວາມບໍ່ເຊື່ອຖືຂອງພວກທ່ານ, ວ່າພວກທ່ານຈະຕໍ່ຕ້ານພຣະວິນຍານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ້ວ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ມັນຈະເລີ່ມພອງຢູ່ໃນເອິກຂອງພວກທ່ານ, ແລະ ເມື່ອພວກທ່ານຮູ້ສຶກເຖິງການພອງນີ້, ພວກທ່ານຈະເລີ່ມກ່າວຢູ່ພາຍໃນຕົວເອງວ່າ—ມັນຕ້ອງເປັນເມັດດີ ຫລືວ່າພຣະຄໍານີ້ດີ ເພາະມັນເລີ່ມເຮັດໃຫ້ຈິດວິນຍານຂອງເຮົາຂະຫຍາຍອອກ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມັນເລີ່ມເຮັດໃຫ້ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຮົາແຈ້ງອອກ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມັນເລີ່ມມີລົດແຊບສໍາລັບເຮົາ.

29 ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ, ສິ່ງນີ້ຈະບໍ່ເພີ່ມສັດທາຂອງພວກທ່ານບໍ່? ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າກັບພວກທ່ານວ່າ, ແນ່ນອນ; ປານນັ້ນມັນຍັງບໍ່ເຕີບໂຕເປັນຄວາມຮູ້ອັນສົມບູນ.

30 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ເມື່ອເມັດນັ້ນພອງ, ແລະ ງອກ, ແລະ ເລີ່ມເຕີບໂຕຂຶ້ນ, ເມື່ອນັ້ນພວກທ່ານຕ້ອງເວົ້າວ່າ ມັນແມ່ນເມັດດີ; ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ ມັນພອງ, ແລະ ງອກ, ແລະ ເລີ່ມເຕີບໂຕຂຶ້ນ. ແລະ ບັດນີ້, ຈົ່ງເບິ່ງສິ່ງນີ້ຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ສັດທາຂອງ

ພວກທ່ານເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນບໍ່? ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມັນຈະເຮັດໃຫ້ສັດທາຂອງພວກທ່ານເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ: ເພາະພວກທ່ານຈະເວົ້າວ່າເຮົາຮູ້ແລ້ວວ່າມັນແມ່ນເມັດດີ; ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ ມັນງອກ ແລະ ເລີ່ມເຕີບໂຕຂຶ້ນ.

31 ແລະ ບັດນີ້, ຈົ່ງເບິ່ງພວກທ່ານແນ່ໃຈບໍ່ວ່ານີ້ຄືເມັດດີ? ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ, ແມ່ນແລ້ວ; ເພາະທຸກເມັດໄດ້ອອກຜົນໃນລັກສະນະຂອງມັນເອງ.

32 ສະນັ້ນ, ຖ້າຫາກເມັດໃດເຕີບໂຕມັນກໍຈະຕ້ອງເປັນເມັດດີ, ແຕ່ຖ້າຫາກມັນບໍ່ເຕີບໂຕ, ຈົ່ງເບິ່ງ ມັນກໍຕ້ອງເປັນເມັດບໍ່ດີ, ສະນັ້ນ ມັນຈຶ່ງຖືກໂຍນຖິ້ມໄປ.

33 ແລະ ບັດນີ້, ຈົ່ງເບິ່ງເພາະພວກທ່ານໄດ້ພິສູດການທົດລອງ, ແລະ ໄດ້ປູກເມັດນັ້ນ, ແລະ ມັນໄດ້ພອງ, ແລະ ງອກ, ແລະ ເລີ່ມເຕີບໂຕຂຶ້ນ, ພວກທ່ານກໍຕ້ອງຮູ້ວ່າມັນແມ່ນເມັດດີ.

34 ແລະ ບັດນີ້, ຈົ່ງເບິ່ງຄວາມຮູ້ຂອງພວກທ່ານສົມບູນບໍ່? ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຄວາມຮູ້ຂອງພວກທ່ານສົມບູນໃນເລື່ອງນັ້ນ, ແລະ ສັດທາຂອງພວກທ່ານຄົງທີ່; ແລະ ເປັນຍ້ອນພວກທ່ານຮູ້ ຊຶ່ງພວກທ່ານຮູ້ວ່າພຣະຄໍາເຮັດໃຫ້ຈິດວິນຍານຂອງພວກທ່ານພອງຂຶ້ນ, ແລະ ພວກທ່ານຮູ້ອີກວ່າມັນງອກຂຶ້ນ, ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກທ່ານເລີ່ມແຈ້ງອອກ ແລະ ຈິດໃຈຂອງພວກທ່ານເລີ່ມຂະຫຍາຍອອກ.

35 ໂອ້ ດັ່ງນັ້ນແລ້ວ, ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງບໍ່? ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ, ຖືກແລ້ວ, ເພາະມັນຄືຄວາມສະຫວ່າງ; ແລະ ອັນໃດກໍຕາມທີ່ເປັນຄວາມສະ

ຫວ່າງຍ່ອມດີ, ເພາະຫລຽວເຫັນໄດ້, ດັ່ງນັ້ນ ພວກທ່ານຕ້ອງຮູ້ວ່າມັນດີ; ແລະ ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ, ຫລັງຈາກພວກທ່ານໄດ້ຊົມຄວາມສະຫວ່າງນີ້ແລ້ວ, ຄວາມຮູ້ຂອງພວກທ່ານສົມບູນແລ້ວບໍ່?

36 ຈົ່ງເບິ່ງ ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ, ບໍ່ເລີຍ, ພວກທ່ານບໍ່ຄວນປະຖົມສັດທາຂອງພວກທ່ານ, ເພາະພວກທ່ານພຽງແຕ່ໃຊ້ສັດທາຂອງພວກທ່ານເພື່ອປູກເມັດ ເພື່ອພວກທ່ານຈະໄດ້ພິສູດການທົດລອງໃຫ້ຮູ້ຖ້າຫາກມັນເປັນເມັດດີ.

37 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ເມື່ອຕົ້ນເລີ່ມເຕີບໂຕຂຶ້ນ, ພວກທ່ານຈະເວົ້າວ່າ: ຈົ່ງໃຫ້ພວກເຮົາບໍາລຸງລ້ຽງມັນດ້ວຍຄວາມເອົາໃຈໃສ່, ເພື່ອມັນຈະແຕກຮາກ, ເພື່ອມັນຈະເຕີບໂຕຂຶ້ນ, ແລະ ອອກຜົນໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ. ແລະ ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ, ຖ້າຫາກພວກທ່ານບໍາລຸງລ້ຽງມັນດ້ວຍຄວາມເອົາໃຈໃສ່, ມັນກໍຈະແຕກຮາກ, ແລະ ເຕີບໂຕຂຶ້ນ, ແລະ ອອກຜົນ.

38 ແຕ່ຖ້າຫາກພວກທ່ານຈະລະເລີຍຕົນນັ້ນ, ແລະ ບໍ່ຄິດເຖິງການບໍາລຸງລ້ຽງມັນ, ຈົ່ງເບິ່ງ ມັນກໍຈະບໍ່ແຕກຮາກເລີຍ; ແລະ ເມື່ອຄວາມຮ້ອນຂອງດວງຕາເວັນມາເຖິງ ແລະ ເຜົາມັນ, ເມື່ອມັນບໍ່ມີຮາກມັນຍ່ອມຫຼ່ວງແຫ້ງໄປ, ແລະ ພວກທ່ານກໍຈະຖອນມັນຂຶ້ນ ແລະ ໂຍນມັນຖິ້ມໄປ.

39 ບັດນີ້, ມັນບໍ່ແມ່ນວ່າ ເພາະເມັດບໍ່ດີ, ທັງບໍ່ແມ່ນວ່າຜົນຂອງມັນບໍ່ເປັນທີ່ປາຖະໜາ; ແຕ່ເປັນເພາະດິນຂອງພວກທ່ານແຫ້ງແລ້ງ, ແລະ ພວກທ່ານບໍ່ຍອມບໍາລຸງລ້ຽງຕົນນັ້ນ, ສະນັ້ນ ພວກທ່ານຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນຈາກມັນ.

40 ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້, ຖ້າຫາກພວກທ່ານບໍ່ບໍາລຸງລ້ຽງພຣະຄໍາ, ໂດຍຄອງຄອຍໝາກຂອງຕົນດ້ວຍຕາແຫ່ງສັດທາ, ແລ້ວພວກທ່ານຈະເກັບໝາກຂອງຕົນໄມ້ແຫ່ງຊີວິດບໍ່ໄດ້ເລີຍ.

41 ແຕ່ຖ້າຫາກພວກທ່ານຈະບໍາລຸງລ້ຽງພຣະຄໍາ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ບໍາລຸງລ້ຽງຕົນເມື່ອມັນເລີ່ມເຕີບໂຕໂດຍສັດທາຂອງພວກທ່ານດ້ວຍຄວາມພາກພຽນ, ແລະ ດ້ວຍຄວາມອົດທົນ, ໂດຍຄອງຄອຍຜົນຈາກຕົນນັ້ນ, ແລ້ວມັນຈະແຕກຮາກ; ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ ມັນຈະເປັນຕົ້ນທີ່ງົດງາມໄປສູ່ຊີວິດອັນເປັນນິດ.

42 ແລະ ເພາະຄວາມພາກພຽນຂອງພວກທ່ານ ແລະ ສັດທາຂອງພວກທ່ານ ແລະ ດ້ວຍຄວາມອົດທົນຂອງພວກທ່ານໃນການບໍາລຸງລ້ຽງພຣະຄໍາ, ເພື່ອມັນຈະໄດ້ແຕກຮາກຢູ່ໃນພວກທ່ານ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ໃນບໍ່ຊ້ານີ້ພວກທ່ານຈະເກັບໝາກຂອງມັນໄດ້ ຊຶ່ງມີຄ່າທີ່ສຸດ, ຊຶ່ງຫວານເໜືອກວ່າທຸກສິ່ງທີ່ຫວານ, ແລະ ຂາວເໜືອກວ່າທຸກສິ່ງທີ່ຂາວ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ບໍລິສຸດເໜືອກວ່າທຸກສິ່ງທີ່ບໍລິສຸດ; ແລະ ພວກທ່ານຈະອີ່ມໜ້າສໍາລານດ້ວຍໝາກໄມ້ນີ້ ເພື່ອພວກທ່ານຈະບໍ່ຫົວຫັງບໍ່ກະຫາຍ.

43 ເມື່ອນັ້ນພິນັ້ງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ພວກທ່ານຈະເກັບກຽວລາງວັນແຫ່ງສັດທາ ແລະ ຄວາມພາກພຽນ, ແລະ ຄວາມອົດທົນ, ແລະ ຄວາມອົດກັ້ນຂອງພວກທ່ານ ໂດຍໄດ້ຄອຍຖ້າໃຫ້ຕົນໄມ້ອອກຜົນໃຫ້ພວກທ່ານ.

ບົດທີ 33

ຊີນັດໄດ້ສອນວ່າມະນຸດຄວນອະທິຖານ ແລະ ນະມັດສະການໃນທຸກສະຖານທີ່, ແລະ ເປັນຍ້ອນພຣະບຸດ ການພິພາກສາ ຈະຖືກເອົາໜີໄປ—ຊີໂນກໄດ້ສອນ ວ່າ ເປັນຍ້ອນພຣະບຸດ ພວກເຮົາຈຶ່ງໄດ້ ຮັບຄວາມເມດຕາ—ໂມເຊໄດ້ຍົກແບບ ສະບັບຂອງພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຂຶ້ນ ໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ. ປະມານ 74 ປີ ກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ບັດນີ້ຫລັງຈາກແອວມາໄດ້ເວົ້າຂໍ ຄວາມເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ, ຄົນທັງຫລາຍໄດ້ສົ່ງ ຄໍາຖາມມາຫາເພິ່ນ ໂດຍປາຖະໜາຢາກ ຮູ້ຈັກວ່າ ພວກເຂົາຄວນເຊື່ອຖືໃນພຣະ ເຈົ້າອົງດຽວຫລືບໍ່, ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະ ໄດ້ຮັບໝາກຜົນຈາກສິ່ງທີ່ເພິ່ນເວົ້າໄປ ນັ້ນ, ຫລືວ່າພວກເຂົາຈະປູກເມັດພືດໄດ້ ດ້ວຍວິທີໃດ, ຫລືວ່າພຣະຄໍາຈາກສິ່ງທີ່ ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າເຖິງນັ້ນຈະຕ້ອງປູກໄວ້ໃນໃຈ ຂອງພວກເຂົາດ້ວຍວິທີໃດ; ຫລືວ່າພວກ ເຂົາຈະເລີ່ມສະແດງສັດທາຂອງພວກ ເຂົາດ້ວຍວິທີໃດ.

2 ແລະ ແອວມາໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາ ວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກທ່ານເວົ້າວ່າ ພວກ ທ່ານນະມັດສະການພຣະເຈົ້າຂອງ ພວກທ່ານບໍ່ໄດ້ ເພາະວ່າພວກທ່ານໄດ້ ຖືກຂັບໄລ່ອອກຈາກທໍາມະສາລາຂອງ ພວກທ່ານ. ແຕ່ວ່າຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າ ເວົ້າກັບພວກທ່ານວ່າ ຖ້າຫາກພວກທ່ານ ຄິດວ່າ ພວກທ່ານນະມັດສະການພຣະ ເຈົ້າບໍ່ໄດ້, ແລ້ວພວກທ່ານກໍ່ເຮັດຜິດຢ່າງ ໃຫຍ່ຫລວງ, ແລະ ພວກທ່ານຄວນຈະ

ຄົ້ນຄວ້າພຣະຄໍາພີ; ຖ້າຫາກມັນສອນ ພວກທ່ານໃນເລື່ອງນີ້, ພວກທ່ານກໍ່ບໍ່ເຂົ້າ ໃຈມັນ.

3 ພວກທ່ານຈື່ຈໍາໄດ້ບໍ່ ຊຶ່ງພວກທ່ານ ໄດ້ອ່ານເລື່ອງທີ່ຊີນັດ, ຜູ້ປະກາດພຣະ ທໍາໃນສະໄໝໂບຮານ, ກ່ຽວກັບການ ອະທິຖານ ຫລື ການນະມັດສະການ?

4 ເພາະເພິ່ນໄດ້ເວົ້າວ່າ: ພຣະອົງ ເມດຕາປານີ, ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າ, ເພາະ ວ່າພຣະອົງໄດ້ຍິນຄໍາອະທິຖານຂອງ ຂ້ານ້ອຍ ເຖິງແມ່ນເວລາຂ້ານ້ອຍຢູ່ໃນ ຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພຣະອົງເມດຕາປານີເວລາຂ້ານ້ອຍອະ ທິຖານກ່ຽວກັບຜູ້ທີ່ເປັນສັດຕູຂອງຂ້າພະ ເຈົ້າ, ແລະ ພຣະອົງໄດ້ສົ່ງພວກເຂົາມາ ໃຫ້ຂ້ານ້ອຍ.

5 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າ, ແລະ ພຣະອົງເມດຕາປານີຂ້ານ້ອຍ ເວລາ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮ້ອງທູນຕໍ່ພຣະອົງໃນທົ່ງນາ ຂອງຂ້ານ້ອຍ; ເວລາຂ້ານ້ອຍຮ້ອງທູນຕໍ່ ພຣະອົງໃນຄໍາອະທິຖານຂອງຂ້ານ້ອຍ, ແລະ ພຣະອົງກໍ່ໄດ້ຍິນຂ້ານ້ອຍສະເໝີ.

6 ແລະ ອີກເທື່ອໜຶ່ງ, ໂອ້ ພຣະອົງ ເຈົ້າ, ເວລາທີ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ກັບບ້ານຂອງ ຂ້ານ້ອຍ ພຣະອົງກໍ່ໄດ້ຍິນຄໍາອະທິຖານ ຂອງຂ້ານ້ອຍ.

7 ແລະ ເວລາຂ້ານ້ອຍເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງ ຂອງຂ້ານ້ອຍ, ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ແລະ ອະທິຖານຫາພຣະອົງ, ພຣະອົງກໍ່ ໄດ້ຍິນສຽງຂອງຂ້ານ້ອຍ.

8 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພຣະອົງເມດຕາປານີ ລູກຫລານຂອງພຣະອົງ ເວລາທີ່ພວກ ເຂົາຮ້ອງທູນຕໍ່ພຣະອົງ, ເພື່ອຈະໄດ້ຍິນ

ຈາກພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ແມ່ນຈາກມະນຸດ, ແລະ ພຣະອົງຈະໄດ້ຍິນພວກເຂົາ.

9 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າ, ພຣະອົງເມດຕາປານີຂ້ານ້ອຍມາຕະຫລອດ, ແລະ ໄດ້ຍິນສຽງເອີ້ນຫາຂອງຂ້ານ້ອຍໃນທ່າມກາງບ່ອນຊຸມນຸມຂອງພຣະອົງ.

10 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ພຣະອົງໄດ້ຍິນຂ້ານ້ອຍອີກ ເວລາທີ່ຂ້ານ້ອຍຖືກຂັບໄລ່ອອກໄປ ແລະ ຖືກສັດຕູຂອງຂ້ານ້ອຍໝິ່ນປະໝາດ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພຣະອົງໄດ້ຍິນສຽງເອີ້ນຫາຂອງຂ້ານ້ອຍ, ແລະ ພຣະພິໂລດກັບສັດຕູຂອງຂ້ານ້ອຍ, ແລະ ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດມາຍັງມຸມຢາມພວກເຂົາໃນຄວາມພິໂລດຂອງພຣະອົງ ເພື່ອການທຳລາຍພວກເຂົາຢ່າງວ່ອງໄວ.

11 ແລະ ພຣະອົງໄດ້ຍິນຂ້ານ້ອຍຍ້ອນວ່າ ຄວາມທຸກທໍລະມານ ແລະ ຄວາມຈິງໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍ; ແລະ ເປັນຍ້ອນພຣະບຸດຂອງພຣະອົງທີ່ເມດຕາປານີຂ້ານ້ອຍມາດັ່ງນີ້, ສະນັ້ນຂ້ານ້ອຍຈະເອີ້ນຫາພຣະອົງໃນຄວາມທຸກທໍລະມານທັງໝົດຂອງຂ້ານ້ອຍ, ເພາະວ່າຄວາມສຸກຂອງຂ້ານ້ອຍຢູ່ໃນພຣະອົງ, ເພາະພຣະອົງຫັນການພິພາກສາຂອງພຣະອົງໄປຈາກຂ້ານ້ອຍ ເພາະພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ.

12 ແລະ ບັດນີ້ແອວມາໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ: ພວກທ່ານເຊື່ອຖືພຣະຄຳພິເຫລົ່ານັ້ນ ຊຶ່ງຄົນສະໄໝກ່ອນໄດ້ຂຽນໄວ້ບໍ່?

13 ຈົ່ງເບິ່ງ, ຖ້າຫາກພວກທ່ານເຊື່ອ, ພວກທ່ານຄວນເຊື່ອເລື່ອງທີ່ຊີນັດໄດ້ເວົ້າໄວ້; ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າວ່າ: ພຣະ

ອົງໄດ້ເອົາການພິພາກສາຂອງພຣະອົງໄປ ເພາະພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ.

14 ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ, ພິນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຖາມພວກທ່ານວ່າ ພວກທ່ານອ່ານພຣະຄຳພິບໍ່? ຖ້າຫາກພວກທ່ານອ່ານ, ແລ້ວພວກທ່ານບໍ່ເຊື່ອພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ?

15 ເພາະວ່າມັນບໍ່ໄດ້ຂຽນວ່າຊີນັດຜູ້ດຽວທີ່ເວົ້າເຖິງເລື່ອງເຫລົ່ານີ້, ແຕ່ວ່າຊີໂນກກ໌ໄດ້ເວົ້າເຖິງເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ຄືກັນ—

16 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າວ່າ: ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ພຣະອົງພຣະພິໂລດຜູ້ຄົນພວກນີ້, ຍ້ອນວ່າພວກເຂົາບໍ່ຍອມເຂົ້າໃຈໃນຄວາມເມດຕາປານີຂອງພຣະອົງ ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ປະທານໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ ເພາະພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ.

17 ແລະ ບັດນີ້, ພິນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ພວກທ່ານເຫັນວ່າ ສາດສະດາຜູ້ທີສອງໃນສະໄໝກ່ອນໄດ້ໃຫ້ຖ້ອຍຄຳເຖິງພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ຍ້ອນວ່າຜູ້ຄົນບໍ່ຍອມເຂົ້າໃຈຄຳເວົ້າຂອງເພິ່ນ, ພວກເຂົາຈຶ່ງແກວ່ງກ້ອນຫີນໃສ່ເພິ່ນຈົນເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍ.

18 ແຕ່ ຈົ່ງເບິ່ງ, ນີ້ຍັງບໍ່ທັນໝົດ; ບໍ່ມີແຕ່ພວກເພິ່ນເທົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ເວົ້າກ່ຽວກັບພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ.

19 ຈົ່ງເບິ່ງ, ໂມເຊກ໌ໄດ້ເວົ້າເຖິງພຣະອົງ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ ແບບສະບັບຖືກຍົກຂຶ້ນໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ ເພື່ອຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ໄດ້ເຫັນມັນຈະໄດ້ມີຊີວິດ. ແລະ ມີຫລາຍຄົນໄດ້ເຫັນ ແລະ ມີຊີວິດ.

20 ແຕ່ວ່າມີຄົນພຽງເລັກໜ້ອຍເທົ່າ

ນັ້ນທີ່ເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມໝາຍຂອງສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ, ແລະ ນີ້ກໍຍ້ອນຄວາມແຂງກະດ້າງຂອງໃຈຂອງພວກເຂົາ. ແຕ່ມີຫລາຍຄົນທີ່ໃຈແຂງກະດ້າງຫລາຍຈົນວ່າພວກເຂົາບໍ່ຫລຽວເບິ່ງ, ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຕາຍ. ບັດນີ້ເຫດຜົນທີ່ພວກເຂົາບໍ່ຫລຽວເບິ່ງກໍຄື ພວກເຂົາບໍ່ເຊື່ອວ່າມັນຈະປົນປົງພວກເຂົາໄດ້.

21 ໂອ້ ພີ່ນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຖ້າຫາກພວກທ່ານຈະຖືກປົນປົງໄດ້ ໂດຍພຽງແຕ່ຫລຽວເບິ່ງ ພວກທ່ານກໍຖືກປົນປົງແລ້ວ, ພວກທ່ານຈະບໍ່ຫລຽວເບິ່ງໂລດບໍ່, ຫລືວ່າພວກທ່ານຈະເຮັດໃຈແຂງກະດ້າງຢູ່ໃນຄວາມບໍ່ເຊື່ອຖື, ແລະ ເມີນເສີຍບໍ່ຍອມຫລຽວໄປເບິ່ງເລີຍ, ຈົນວ່າພວກທ່ານຕາຍໄປ?

22 ຖ້າຫາກເປັນດັ່ງນັ້ນວິບັດຈະມາເຖິງພວກທ່ານ; ແຕ່ຖ້າຫາກບໍ່ເປັນດັ່ງນັ້ນກໍຈົ່ງຫລຽວເບິ່ງ, ແລະ ເລີ່ມເຊື່ອຖືໃນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ວ່າພຣະອົງຈະສະເດັດມາໂຖ່ຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງ, ແລະ ວ່າພຣະອົງຈະຮັບເອົາຄວາມເຈັບປວດແລະ ສິ້ນພຣະຊົນເພື່ອຊົດໃຊ້ແທນບາບຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ວ່າພຣະອົງຈະລຸກຂຶ້ນຈາກຄວາມຕາຍອີກ, ຊຶ່ງຈະນຳການຟື້ນຄືນຊີວິດມາໃຫ້, ເພື່ອຄົນທັງປວງຈະໄດ້ຍືນຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະອົງ, ເພື່ອຮັບການພິພາກສາໃນມື້ສຸດທ້າຍ ແລະ ເປັນມື້ພິພາກສາ, ຕາມວຽກງານຂອງພວກເຂົາ.

23 ແລະ ບັດນີ້, ພີ່ນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍໃຫ້ພວກທ່ານປູກພຣະຄຳນີ້ໄວ້ໃນໃຈຂອງພວກທ່ານ, ເພື່ອມັນຈະໄດ້

ງອກງາມຂຶ້ນມາ ແລະ ຈົ່ງບຳລຸງມັນດ້ວຍສັດທາຂອງພວກທ່ານ. ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ມັນຈະກັບກາຍເປັນຕົ້ນງອກງາມຂຶ້ນໃນພວກທ່ານຈົນເຖິງຊີວິດອັນເປັນນິດ. ແລະ ເມື່ອນັ້ນ ຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າຈົ່ງໄປດປະທານໃຫ້ພາລະຂອງພວກທ່ານເປົາບາງລົງ, ໂດຍທາງຄວາມສຸກຂອງພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ. ແລະ ພວກທ່ານສາມາດເຮັດສິ່ງທັງໝົດນີ້ໄດ້ຖ້າຫາກພວກທ່ານຕັ້ງໃຈຈະເຮັດມັນ. ອາແມນ.

ບົດທີ 34

ແອມມິວເລັກໃຫ້ຖ້ອຍຄຳວ່າ ຄຳສອນຂອງພຣະຄຣິດຈະນຳມະນຸດໄປສູ່ຄວາມລອດ—ມະນຸດທຸກຄົນຈະຕ້ອງຕາຍເວັ້ນເສຍແຕ່ຈະມີການຊົດໃຊ້ເກີດຂຶ້ນ—ກົດທັງໝົດຂອງໂມເຊຊີ້ໄປຫາການເສຍສະລະຂອງພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ—ແຜນແຫ່ງການໄຖ່ນິລັນດອນຂຶ້ນຢູ່ກັບສັດທາ ແລະ ການກັບໃຈ—ຈົ່ງອະທິຖານສຳລັບພອນທາງໂລກ ແລະ ທາງວິນຍານ—ຊີວິດນີ້ເປັນເວລາຂອງມະນຸດທີ່ຈະຕຽມພ້ອມເພື່ອພົບກັບພຣະເຈົ້າ—ຈົ່ງທຳງານເພື່ອຄວາມລອດຂອງພວກທ່ານດ້ວຍຄວາມຍ້ານກົວຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ປະມານ 74 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຫລັງຈາກແອວມາໄດ້ເວົ້າຂໍຄວາມເຫລົ່ານີ້ກັບພວກເຂົາແລ້ວ ເພິ່ນກຳນົງລົງເທິງພື້ນດິນ ແລະ ແອມມິວເລັກໄດ້ລຸກຂຶ້ນ ແລະ ເລີ່ມສິດສອນພວກເຂົາ, ມີຄວາມວ່າ:

2 ພີ່ນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະ

ເຈົ້າຄິດວ່າມັນຈະເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ພວກທ່ານຈະບໍ່ຮູ້ເລື່ອງ ຊຶ່ງໄດ້ບັນທຶກໄວ້ກ່ຽວກັບການສະເດັດມາຂອງພຣະຄຣິດ, ຜູ້ຊຶ່ງພວກເຮົາສອນວ່າ ພຣະອົງເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າພວກທ່ານໄດ້ຮັບການສອນກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້ຢ່າງກວ້າງຂວາງກ່ອນພວກທ່ານໄດ້ແຍກອອກໄປຈາກພວກເຮົາ.

3 ແລະ ໂດຍທີ່ພວກທ່ານປາຖະໜາຈາກອ້າຍທີ່ຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ເພິ່ນເຮັດໃຫ້ເປັນທີ່ຮູ້ແກ່ພວກທ່ານ ພວກທ່ານຄວນເຮັດແນວໃດ, ເພາະຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງພວກທ່ານ; ແລ້ວເພິ່ນໄດ້ເວົ້າກັບພວກທ່ານບາງຢ່າງເພື່ອຕຽມຈິດໃຈຂອງພວກທ່ານໄວ້; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເພິ່ນໄດ້ຊັກຊວນພວກທ່ານໃຫ້ມີສັດທາ ແລະ ຄວາມອົດທົນ—

4 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຖິງແມ່ນໃຫ້ພວກທ່ານມີສັດທາຢ່າງຫລວງຫລາຍຈົນຝັງພຣະຄໍາໄວ້ໃນໃຈຂອງພວກທ່ານ, ເພື່ອພວກທ່ານຈະໄດ້ພິສູດການທົດລອງຄວາມດີຂອງມັນ.

5 ແລະ ພວກເຮົາເຫັນຄໍາຖາມອັນໃຫຍ່ຍິ່ງຊຶ່ງຢູ່ໃນຈິດໃຈຂອງພວກທ່ານຄືວ່າ ພຣະຄໍາຢູ່ໃນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຫລືບໍ່ ຫລື ຈະມີພຣະຄຣິດຫລືບໍ່?

6 ແລະ ພວກທ່ານຫລົງວເຫັນອີກວ່າ ອ້າຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພິສູດຕໍ່ພວກທ່ານຫລາຍເທື່ອແລ້ວ, ວ່າຄໍາສອນຂອງພຣະຄຣິດຈະນໍາໄປສູ່ຄວາມລອດ.

7 ອ້າຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າເຖິງຄໍາເວົ້າຂອງຊີນັດ, ວ່າການໄຖ່ມາເຖິງໂດຍທາງພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ໄດ້

ເວົ້າເຖິງຄໍາເວົ້າຂອງຊີໂນກນໍາອີກ; ແລະ ເພິ່ນໄດ້ອ້າງເຖິງໂມເຊນໍາອີກ, ເພື່ອພິສູດວ່າເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ຈິງ.

8 ແລະ ບັດນີ້, ຈົ່ງເບິ່ງຂ້າພະເຈົ້າຈະໃຫ້ຖ້ອຍຄໍາແກ່ພວກທ່ານດ້ວຍຕົວເອງວ່າ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເປັນຄວາມຈິງ. ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າກັບພວກທ່ານ, ວ່າຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າພຣະຄຣິດຈະສະເດັດມາໃນບັນດາລູກຫລານມະນຸດ, ເພື່ອຮັບເອົາການລ່ວງລະເມີດຂອງຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງ, ແລະວ່າພຣະອົງຈະຊົດໃຊ້ແທນບາບຂອງໂລກ; ເພາະພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວໄວ້ດັ່ງນີ້.

9 ເພາະມັນສົມຄວນທີ່ຈະມີການຊົດໃຊ້; ເພາະຕາມແຜນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ສະຖິດນິລັນດອນ ແລ້ວມັນຈະຕ້ອງມີການຊົດໃຊ້ເກີດຂຶ້ນ, ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນມະນຸດຊາດທັງປວງຕ້ອງຕາຍຢ່າງຫລີກລ້ຽງບໍ່ໄດ້; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຄົນທັງປວງມີຈິດໃຈແຂງກະດ້າງ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຄົນທັງປວງຕົກ ແລະ ຫລົງທາງໄປ, ແລະ ຕ້ອງ ຕາຍເວັ້ນເສຍແຕ່ຈະເປັນໂດຍທາງການຊົດໃຊ້ ຊຶ່ງສົມຄວນທີ່ຈະມີຂຶ້ນ.

10 ເພາະມັນສົມຄວນທີ່ຈະມີການເສຍສະລະຄັ້ງຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ຄັ້ງສຸດທ້າຍ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ບໍ່ແມ່ນການເສຍສະລະຂອງມະນຸດ, ຫລື ຂອງສັດ, ຫລື ຂອງສັດມີປີກຊະນິດໃດໆ; ເພາະຈະບໍ່ມີການເສຍສະລະຢ່າງມະນຸດ; ແຕ່ມັນຕ້ອງເປັນການເສຍສະລະອັນບໍ່ມີຂອບເຂດ ແລະ ນິລັນດອນ.

11 ບັດນີ້ບໍ່ມີຜູ້ໃດເລີຍທີ່ຈະເສຍສະລະເລືອດເນື້ອຂອງຕົນເອງ ເພື່ອຊົດໃຊ້

ແທນບາບຂອງຄົນອື່ນ. ບັດນີ້, ຖ້າຫາກຜູ້
ໃດເປັນຄາດຕະກອນ, ຈົ່ງເບິ່ງ ກົດໝາຍ
ຂອງພວກເຮົາ, ຊຶ່ງທ່ານທຳ, ຈະເອົາຊີວິດ
ຂອງນ້ອງຂອງເຂົາບໍ່? ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າກັບ
ພວກທ່ານວ່າ, ບໍ່ເລີຍ.

12 ແຕ່ກົດໝາຍຕ້ອງການຊີວິດຂອງ
ເຂົາຜູ້ເປັນຄາດຕະກອນ; ສະນັ້ນ ຈະບໍ່
ມີສິ່ງໃດທີ່ນ້ອຍກວ່າການຊົດໃຊ້ອັນບໍ່
ຂອບເຂດ ຊຶ່ງຈະມີພຽງພໍສຳລັບບາບ
ຂອງໂລກ.

13 ສະນັ້ນ, ມັນຈຶ່ງສົມຄວນທີ່ຈະມີການ
ເສຍສະລະຄັ້ງຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ຄັ້ງສຸດທ້າຍ
ເກີດຂຶ້ນ, ແລະ ເມື່ອນັ້ນມັນຈະມີ ຫລື ມັນ
ສົມຄວນທີ່ຈະຢຸດການຫລັ່ງເລືອດ; ແລ້ວ
ກົດຂອງໂມເຊຈະສຳເລັດ; ແທ້ຈິງແລ້ວ,
ມັນຈະສຳເລັດທັງໝົດໃນທຸກຈຸດ ແລະ
ທຸກຂົດ, ແລະ ຈະບໍ່ມີສິ່ງໃດຕົກຫລົ່ນເລີຍ.

14 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ນີ້ຄືຄວາມໝາຍທັງ
ໝົດຂອງກົດ, ທຸກຂັ້ນທຸກຕອນໄດ້ຊື່ແຈງ
ເຖິງການເສຍສະລະຄັ້ງຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ
ຄັ້ງສຸດທ້າຍ; ແລະ ການເສຍສະລະ
ຄັ້ງຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ຄັ້ງສຸດທ້າຍນີ້ ຈະເປັນ
ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແທ້ຈິງແລ້ວ,
ມັນຈະບໍ່ມີຂອບເຂດ ແລະ ມັນຈະເປັນ
ນິລັນດອນ.

15 ແລະ ພຣະອົງຈະນຳເອົາຄວາມ
ລອດມາຫາຄົນທັງປວງທີ່ເຊື່ອໃນພຣະ
ນາມຂອງພຣະອົງ; ນີ້ຄືເຈດຕະນາຂອງ
ການເສຍສະລະຄັ້ງສຸດທ້າຍ, ເພື່ອຈະ
ນຳອຸທອນແຫ່ງຄວາມເມດຕາມາ, ຊຶ່ງມີ
ອຳນາດເໜືອກວ່າຄວາມຍຸດຕິທຳ, ແລະ
ນຳຫົນທາງມາໃຫ້ມະນຸດ ເພື່ອພວກເຂົາ
ຈະໄດ້ມີສັດທາຈົນເຖິງການກັບໃຈ.

16 ແລະ ຄວາມເມດຕາສາມາດສະ
ໜອງຂໍ້ຮຽກຮ້ອງແຫ່ງຄວາມຍຸດຕິທຳ
ໄດ້, ແລະ ລ້ອມພວກເຂົາໄວ້ໃນແຂນ
ແຫ່ງຄວາມປອດໄພ, ແຕ່ຜູ້ບໍ່ມີສັດທາຈົນ
ເຖິງການກັບໃຈ ຈະເປີດໂອກາດໃຫ້ກົດ
ຂອງຂໍ້ຮຽກຮ້ອງແຫ່ງຄວາມຍຸດຕິທຳທັງ
ໝົດ; ດັ່ງນັ້ນ ແຜນແຫ່ງການໄຖ່ອັນຍິ່ງ
ໃຫຍ່ ແລະ ນິລັນດອນມາເຖິງພຽງຄົນທີ່ມີ
ສັດທາຈົນເຖິງການກັບໃຈເທົ່ານັ້ນ.

17 ສະນັ້ນ ຂໍພຣະເຈົ້າຈົ່ງປະທານໃຫ້
ພວກທ່ານເຖິດ, ພີ່ນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ,
ເພື່ອພວກທ່ານຈະເລີ່ມໃຊ້ສັດທາຂອງ
ພວກທ່ານຈົນເຖິງການກັບໃຈ, ເພື່ອ
ພວກທ່ານຈະເລີ່ມເອີ້ນຫາພຣະນາມອັນ
ສັກສິດຂອງພຣະອົງ, ເພື່ອພຣະອົງຈະມີ
ຄວາມເມດຕາຕໍ່ພວກທ່ານ;

18 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈົ່ງເອີ້ນຫາພຣະອົງ
ເພື່ອຄວາມເມດຕາ; ເພາະພຣະອົງມີ
ອານຸພາບທີ່ຈະຊ່ອຍໃຫ້ລອດ.

19 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈົ່ງຖ່ອມຕົນ, ແລະ
ອະທິຖານຫາພຣະອົງຢູ່ສະເໝີ.

20 ຈົ່ງເອີ້ນຫາພຣະອົງ ເມື່ອພວກທ່ານ
ຢູ່ໃນທັງຂອງພວກທ່ານ, ແທ້ຈິງແລ້ວ,
ເພື່ອຜູ້ສັດລ້ຽງທັງໝົດຂອງພວກທ່ານ.

21 ຈົ່ງເອີ້ນຫາພຣະອົງໃນບ້ານເຮືອນ
ຂອງພວກທ່ານ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເພື່ອຄົນ
ທັງໝົດ ໃນຄອບຄົວຂອງພວກທ່ານ,
ທັງຕອນເຊົ້າ, ຕອນບ່າຍ, ແລະ ຕອນ
ແລງ.

22 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈົ່ງເອີ້ນຫາພຣະອົງ
ເພື່ອຕໍ່ຕ້ານອຳນາດຂອງສັດຕູຂອງພວກ
ທ່ານ.

23 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈົ່ງເອີ້ນຫາພຣະອົງ

ເພື່ອຕໍ່ຕ້ານມານ, ຊຶ່ງເປັນສັດຕູຂອງ
ຄວາມຊອບທຳທັງປວງ.

24 ຈົ່ງເອີ້ນຫາພຣະອົງເພື່ອພຶດພັນໃນ
ທັງຂອງພວກທ່ານ, ເພື່ອພວກທ່ານຈະມີ
ຢ່າງພຽງພໍ.

25 ຈົ່ງເອີ້ນຫາເພື່ອຝູງສັດລ້ຽງໃນທັງ
ຂອງພວກທ່ານ, ເພື່ອມັນຈະເພີ່ມຫລາຍ
ຂຶ້ນ.

26 ແຕ່ນີ້ຍັງບໍ່ໝົດ; ພວກທ່ານຕ້ອງທຸ້ມ
ເທຈິດວິນຍານຂອງພວກທ່ານໃນທ້ອງ
ຂອງພວກທ່ານ, ແລະ ໃນບ່ອນລັບລີ້
ຂອງພວກທ່ານ, ແລະ ໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງ
ກັນດານຂອງພວກທ່ານ.

27 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເມື່ອພວກທ່ານບໍ່ເອີ້ນ
ຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ກໍຂໍໃຫ້ໃຈຂອງ
ພວກທ່ານຈົ່ງອີ່ມເອີບ, ແລະ ອອກມາ
ເປັນການອະທິຖານຫາພຣະອົງຢູ່ສະເໝີ
ເພື່ອຄວາມຜາສຸກຂອງພວກທ່ານ, ແລະ
ເພື່ອຄວາມຜາສຸກຂອງຄົນທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບ
ພວກທ່ານນຳອີກ.

28 ແລະ ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ, ພິນ້ອງທີ່ຮັກ
ແພງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າກັບ
ພວກທ່ານວ່າ, ຢາຄິດວ່າມັນໝົດເທົ່ານີ້;
ເພາະຫລັງຈາກພວກທ່ານເຮັດທັງໝົດ
ນີ້ແລ້ວ, ຖ້າຫາກພວກທ່ານຫັນໜ້າໜີ
ຈາກຄົນຂັດສົນ, ແລະ ຄົນເປືອຍເປົ່າ,
ແລະ ບໍ່ໄປຢັ້ງຢືນຢາມຄົນເຈັບປ່ວຍ ແລະ
ຄົນມີທຸກ, ແລະ ໃຫ້ເຂົ້າຂອງຂອງພວກ
ທ່ານແກ່ຄົນທີ່ຢູ່ໃນຄວາມຕ້ອງການ
ແລ້ວ—ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າກັບພວກທ່ານ
ວ່າ, ຖ້າຫາກພວກທ່ານບໍ່ເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານີ້
ແລ້ວ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ການອະທິຖານຂອງພວກ
ທ່ານບໍ່ມີປະໂຫຍດ, ແລະ ບໍ່ຊ່ອຍອັນໃດ

ໃຫ້ພວກທ່ານເລີຍ, ແລະ ພວກທ່ານກໍ
ຈະເປັນເໝືອນດັ່ງຄົນໜ້າຊື່ໃຈຄົດ ຜູ້ທີ່
ປະຕິເສດສັດທາ.

29 ດັ່ງນັ້ນ, ຖ້າຫາກພວກທ່ານບໍ່ຈົດຈຳ
ທີ່ຈະມີຄວາມໃຈບຸນ, ພວກທ່ານກໍເປັນ
ດັ່ງເສດເຫລືອ, ທີ່ຊ່າງໄດ້ໂຍນຖິ້ມ, (ມັນ
ບໍ່ມີຄຸນຄ່າ) ແລະ ຖືກຢຽບຍ່າໄວ້ໃຕ້ຕີນ
ຂອງມະນຸດ.

30 ແລະ ບັດນີ້, ພິນ້ອງຂອງຂ້າພະ
ເຈົ້າ, ຫລັງຈາກທີ່ພວກທ່ານມີພະຍານ
ຢ່າງຫລວງຫລາຍເຊັ່ນນີ້ແລ້ວ, ໂດຍທີ່
ເຫັນວ່າພຣະຄຳພີອັນສັກສິດໃຫ້ຖ້ອຍ
ຄຳເຖິງເລື້ອງນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າຢາກໃຫ້ພວກ
ທ່ານອອກມາ ແລະ ນຳຜົນໄປເຖິງການ
ກັບໃຈ.

31 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າຢາກໃຫ້
ພວກທ່ານອອກມາ ແລະ ບໍ່ເຮັດໃຈແຂງ
ກະດ້າງອີກຕໍ່ໄປ; ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ບັດນີ້ຄື
ເວລາ ແລະ ວັນແຫ່ງຄວາມລອດຂອງ
ພວກທ່ານ; ແລະ ດັ່ງນັ້ນ, ຖ້າຫາກພວກ
ທ່ານຈະກັບໃຈ ແລະ ບໍ່ເຮັດໃຈແຂງ
ກະດ້າງແລ້ວ, ແຜນແຫ່ງການໄຕ່ອັນຍິ່ງ
ໃຫຍ່ນີ້ຈະຖືກນຳມາຫາພວກທ່ານໂດຍ
ທັນທີ.

32 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ຊີວິດນີ້ເປັນເວລາ
ສຳລັບມະນຸດທີ່ຈະຕຽມພ້ອມເພື່ອພົບກັບ
ພຣະເຈົ້າ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈົ່ງເບິ່ງ ວັນແຫ່ງ
ຊີວິດນີ້ເປັນວັນສຳລັບມະນຸດທີ່ຈະສະ
ແດງຜົນງານຂອງຕົນເອງ.

33 ແລະ ບັດນີ້, ດັ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້
ເວົ້າກັບພວກທ່ານມາກ່ອນແລ້ວ, ເມື່ອ
ພວກທ່ານມີພະຍານຢ່າງຫລວງຫລາຍ
ເຊັ່ນນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍວົງວອນພວກທ່ານ

ວ່າຢ່າຜັດວັນແຫ່ງການກັບໃຈຂອງພວກທ່ານໄປຈົນເຖິງວັນສຸດທ້າຍເລີຍ; ເພາະຫລັງຈາກນີ້ແຫ່ງຊີວິດນີ້ ຊຶ່ງພວກເຮົາໄດ້ຮັບມາເພື່ອຕຽມພ້ອມສຳລັບນິລັນດອນ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ຖ້າຫາກພວກເຮົາບໍ່ບັບປຸງເວລາຂອງພວກເຮົາຂະນະທີ່ຢູ່ໃນຊີວິດນີ້, ເມື່ອນັ້ນຄືນແຫ່ງຄວາມມືດຈະມາເຖິງ, ໃນນັ້ນຈະມີການທ່າງານບໍ່ໄດ້ເລີຍ.

34 ພວກທ່ານຈະເວົ້າບໍ່ໄດ້ເມື່ອພວກທ່ານຖືກນຳໄປທາເວລາອັນເປັນຕາຍ້ານ, ວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະກັບໃຈ, ວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະກັບໄປທາພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ບໍ່ເລີຍ, ພວກທ່ານຈະເວົ້າເຊັ່ນນີ້ບໍ່ໄດ້; ເພາະວິນຍານດວງດຽວກັນນັ້ນທີ່ເປັນເຈົ້າຂອງຮ່າງກາຍຂອງພວກທ່ານເມື່ອພວກທ່ານອອກໄປຈາກຊີວິດນີ້ ວິນຍານດວງດຽວກັນນັ້ນ ຈະມີອຳນາດທີ່ຈະເປັນເຈົ້າຂອງຮ່າງກາຍຂອງພວກທ່ານໃນໂລກນິລັນດອນນັ້ນ.

35 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ຖ້າຫາກພວກທ່ານຜັດວັນແຫ່ງການກັບໃຈຈົນເຖິງວັນຕາຍ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກທ່ານຕ້ອງຂຶ້ນຢູ່ກັບວິນຍານຂອງມານ, ແລະ ມັນໄດ້ຜູກມັດພວກທ່ານໄວ້ເປັນຂອງມັນ; ດັ່ງນັ້ນ, ພຣະວິນຍານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງອອກໄປຈາກພວກທ່ານ ແລະ ບໍ່ປະທັບຢູ່ໃນພວກທ່ານ; ແລະ ມານຈະມີອຳນາດເໜືອພວກທ່ານ; ແລະ ນີ້ຄືພາວະສຸດທ້າຍຂອງຄົນຊົ່ວ.

36 ແລະ ສິ່ງນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້, ເພາະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ ພຣະອົງຈະບໍ່ປະທັບຢູ່ໃນວິຫານທີ່ບໍ່ບໍລິສຸດ, ແຕ່ຈະປະທັບຢູ່ໃນໃຈຂອງຄົນຊອບທຳ; ແທ້ຈິງ

ແລ້ວ, ພຣະອົງໄດ້ກ່າວອີກວ່າ ຄົນຊອບທຳຈະສາມາດຢູ່ໃນອານາຈັກຂອງພຣະອົງ, ຈະບໍ່ອອກໄປອີກ; ແຕ່ເສື້ອຜ້າຂອງພວກເຂົາຕ້ອງຖືກເຮັດໃຫ້ຂາວສະອາດໂດຍທາງໂລຫິດຂອງລູກແກະເສຍກ່ອນ.

37 ແລະ ບັດນີ້, ພິນ້ອງທີ່ຮັກແພງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍໃຫ້ພວກທ່ານຈົດຈຳເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ໄວ້, ແລະວ່າພວກທ່ານຈະທ່າງານເພື່ອຄວາມລອດຂອງພວກທ່ານຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຍ້ານກົວ, ແລະວ່າພວກທ່ານຈະບໍ່ປະຕິເສດເລື່ອງການສະເດັດມາຂອງພຣະຄຣິດອີກຕໍ່ໄປ;

38 ວ່າພວກທ່ານຈະບໍ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະວິນຍານບໍລິສຸດອີກຕໍ່ໄປ, ແຕ່ວ່າພວກທ່ານຈະຮັບເອົາພຣະອົງ, ແລະ ຍອມຮັບເອົາພຣະນາມຂອງພຣະຄຣິດ; ວ່າພວກທ່ານຈະຖ່ອມຕົວລົງຢູ່ກັບພື້ນດິນ, ແລະ ນະມັດສະການພຣະເຈົ້າດ້ວຍວິນຍານ ແລະ ດ້ວຍຄວາມຈິງ, ບໍ່ວ່າພວກທ່ານຈະຢູ່ບ່ອນໃດກໍຕາມ; ແລະວ່າພວກທ່ານຈະໃຊ້ຊີວິດຢູ່ໃນການຂອບພຣະຄຸນທຸກໆມື້ສຳລັບຄວາມເມດຕາ ແລະ ພອນຕ່າງໆທີ່ພຣະອົງໄດ້ປະທານໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ.

39 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍແນະນຳພວກທ່ານ, ພິນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າອີກວ່າ, ພວກທ່ານຈົ່ງເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ການອະທິຖານຢູ່ສະເໝີ, ເພື່ອພວກທ່ານຈະບໍ່ຖືກຊັກນຳໄປໂດຍການຫລອກລວງຂອງມານ, ເພື່ອມັນຈະບໍ່ມີອຳນາດເໜືອພວກທ່ານ, ເພື່ອພວກທ່ານຈະບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນຢູ່ກັບມັນໃນວັນສຸດທ້າຍ; ເພາະ

ຈົ່ງເບິ່ງ, ມັນບໍ່ໃຫ້ຂອງດີເປັນລາງວັນແກ່ພວກທ່ານເລີຍ.

40 ແລະ ບັດນີ້ພີ່ນ້ອງທີ່ຮັກແພງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍແນະນຳພວກທ່ານໃຫ້ມີຄວາມອົດທົນຕໍ່ຄວາມທຸກທໍລະມານນາໆປະການ; ວ່າບໍ່ໃຫ້ພວກທ່ານໝິ່ນປະໝາດຜູ້ທີ່ຂັບໄລ່ພວກທ່ານອອກໄປຈາກທົນະມັດສະການ ເພາະຄວາມຍາກຈົນຂອງພວກທ່ານ, ບໍ່ດັ່ງນັ້ນພວກທ່ານຈະກັບເປັນຄົນບາບຄືກັນກັບພວກເຂົາ;

41 ແຕ່ຂໍໃຫ້ພວກທ່ານມີຄວາມອົດທົນ, ແລະ ທົນຕໍ່ຄວາມທຸກທໍລະມານເຫລົ່ານີ້, ດ້ວຍຄວາມຫວັງອັນໝັ້ນຄົງວ່າ ມີໃຜມື້ໜຶ່ງພວກທ່ານຈະພົ້ນຈາກຄວາມທຸກທໍລະມານທັງໝົດນີ້ຂອງພວກທ່ານ.

ບົດທີ 35

ການສິດສອນພຣະຄຳໄດ້ທຳລາຍເລັກລ້ຽງຂອງຊາວໂຊລຳ—ພວກເຂົາໄດ້ເນລະເທດຜູ້ທີ່ກັບໃຈ, ຜູ້ຊຶ່ງຈາກນັ້ນໄດ້ມາລວມກັບຜູ້ຄົນຂອງອຳໂມນທີ່ເຈີຊອນ—ແອວມາເສົ້າສະຫລົດໃຈຍ້ອນວ່າຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງປະຊາຊົນ. ປະມານ 74 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຫລັງຈາກແອມມິວເລັກກ່າວຂໍຄວາມນີ້ຈົບແລ້ວ, ພວກເຂົາກໍໄດ້ອອກໄປຈາກຝູງຊິນ ແລະ ຂ້າມໄປຫາແຜ່ນດິນເຈີຊອນ.

2 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຫລັງຈາກລາວໄດ້ສິດສອນພຣະຄຳແກ່ຊາວໂຊລຳແລ້ວ,

ພວກອ້າຍນ້ອງທີ່ໄປນຳກັນກໍໄດ້ຂ້າມໄປຫາແຜ່ນດິນເຈີຊອນຄືກັນ.

3 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຫລັງຈາກຊາວໂຊລຳສ່ວນຫລາຍຜູ້ທີ່ດີເດັ່ນໄດ້ປົກສາຫາລືກັນກ່ຽວກັບພຣະຄຳຊຶ່ງພວກເຂົາໄດ້ຮັບການສິດສອນມາ, ແລະ ພວກເຂົາກໍມີຄວາມຄຽດແຄ້ນຍ້ອນວ່າພຣະຄຳໄດ້ທຳລາຍອາຊີບຂອງພວກເຂົາ; ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ຍອມເຊື່ອພັງພຣະຄຳເລີຍ.

4 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ສົ່ງຄົນໄປເຕົ້າໂຮມຜູ້ຄົນທັງໝົດທົ່ວແຜ່ນດິນມາ, ແລະ ໄດ້ປົກສາກັບຜູ້ຄົນເຫລົ່ານັ້ນກ່ຽວກັບພຣະຄຳທີ່ໄດ້ເວົ້າໄວ້.

5 ບັດນີ້ຜູ້ປົກຄອງ ແລະ ພວກປະໂລຫິດທັງຫລາຍ ແລະ ຜູ້ສິດສອນທັງຫລາຍບໍ່ຍອມໃຫ້ຜູ້ຄົນຮູ້ຈັກກ່ຽວກັບຄວາມປາຖະໜາຂອງເດີນ; ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຮູ້ຈັກຄວາມລັບໃນຈິດໃຈຂອງຜູ້ຄົນທັງໝົດ.

6 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຫລັງຈາກທີ່ພວກເຂົາຮູ້ຈັກຈິດໃຈຂອງຜູ້ຄົນທັງໝົດແລ້ວ, ຜູ້ທີ່ເຫັນດີກັບຄຳເວົ້າຂອງແອວມາ ແລະ ອ້າຍນ້ອງຂອງເພິ່ນກໍຖືກຂັບໄລ່ອອກຈາກແຜ່ນດິນ; ແລະ ມັນມີຜູ້ຄົນເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍທີ່ໄດ້ຂ້າມໄປຫາແຜ່ນດິນເຈີຊອນ.

7 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ແອວມາ ແລະ ອ້າຍນ້ອງຂອງເພິ່ນໄດ້ປະຕິບັດສາດສະໜາກິດແກ່ພວກເຂົາເຫລົ່ານັ້ນ.

8 ບັດນີ້ຜູ້ຄົນທີ່ເປັນຊາວໂຊລຳໄດ້ມີຄວາມຄຽດແຄ້ນໃຫ້ຜູ້ຄົນຂອງອຳໂມນ

ຜູ້ຢູ່ໃນເຈີຊອນ, ແລະ ຜູ້ປົກຄອງທີ່ເປັນ ຫົວໜ້າຂອງຊາວໂຊລຳ, ຊຶ່ງເປັນຄົນ ຊົ່ວຫລາຍທີ່ສຸດໄດ້ສົ່ງຄົນໄປຫາຜູ້ຄົນ ຂອງອຳໂມນ ແລະ ແຈ້ງຄວາມປະສົງວ່າ ພວກເຂົາຕ້ອງຂັບໄລ່ຄົນທັງໝົດ ຊຶ່ງໜີ ມາຈາກໂຊລຳອອກຈາກແຜ່ນດິນໄປ.

9 ແລະ ລາວໄດ້ຊູ່ເຂັນພວກເຂົາ. ແລະ ບັດນີ້ຜູ້ຄົນຂອງອຳໂມນບໍ່ໄດ້ຢ້ານກົວຄຳ ເວົ້າຂອງພວກເຂົາເລີຍ; ດັ່ງນັ້ນ ພວກ ເຂົາຈຶ່ງບໍ່ຍອມຂັບໄລ່ພວກທີ່ໜີມານັ້ນ ໄປ, ແຕ່ວ່າພວກເຂົາໄດ້ຕ້ອນຮັບຊາວ ໂຊລຳຜູ້ທີ່ທຸກຍາກທັງໝົດທີ່ຂ້າມມາ ຫາພວກເຂົາ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ບຳລຸງ ລ້ຽງ ແລະ ມອບເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມໃຫ້ພວກ ນັ້ນ, ແລະ ໄດ້ມອບທີ່ດິນໃຫ້ແກ່ພວກນັ້ນ ເພື່ອເປັນມູນມໍລະດົກ; ແລະ ພວກເຂົາ ໄດ້ຊ່ອຍເຫລືອຕາມຄວາມຂັດສົນຂອງ ພວກນັ້ນ.

10 ບັດນີ້ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໄດ້ຍຸຍົງຊາວໂຊ ລຳໃຫ້ຄຽດແຄ້ນໃຫ້ຜູ້ຄົນຂອງອຳໂມນ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມກັບຊາວເລ ມັນ ແລະ ຍຸຍົງພວກນັ້ນໃຫ້ຄຽດແຄ້ນນຳ ກັນ.

11 ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້ ຊາວໂຊລຳ ແລະ ຊາວເລມັນຈຶ່ງເລີ່ມກໍ່ສົງຄາມກັບຜູ້ຄົນ ຂອງອຳໂມນ ແລະ ກັບຊາວນີໂຟນຳອີກ.

12 ແລະ ປີທີສິບເຈັດແຫ່ງການປົກຄອງ ຂອງຜູ້ຕັດສິນດູແລຜູ້ຄົນຂອງນີໂຟໄດ້ ສິ້ນສຸດລົງແບບນີ້.

13 ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງອຳໂມນໄດ້ໜີຈາກ ແຜ່ນດິນເຈີຊອນ, ແລະ ໄປຫາແຜ່ນດິນມີ ເລັກ ແລະ ໄດ້ມອບທີ່ດິນໃນແຜ່ນດິນເຈີ ຊອນໃຫ້ກອງທັບຂອງຊາວນີໂຟ ເພື່ອຈະ

ໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບກອງທັບຂອງຊາວເລມັນ ແລະ ກອງທັບຂອງຊາວໂຊລຳ; ແລະ ສົງຄາມ ລະຫວ່າງຊາວເລມັນກັບຊາວນີໂຟກໍເລີ່ມ ມີຂຶ້ນດັ່ງນີ້, ໃນປີທີສິບແປດແຫ່ງການ ປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນ; ແລະ ຕໍ່ໄປນີ້ຈະ ເປັນເລື່ອງລາວກ່ຽວກັບສົງຄາມຂອງ ພວກເຂົາ.

14 ແລະ ແອວມາ, ແລະ ອຳໂມນ, ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງເຂົາເຈົ້າ, ແລະ ພ້ອມ ດ້ວຍລູກຊາຍສອງຄົນຂອງແອວມາກໍ ໄດ້ກັບຄືນໄປຫາແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາ, ຫລັງຈາກທີ່ໄດ້ເປັນເຄື່ອງມືໃນພຣະທັດ ຂອງພຣະເຈົ້າໃນການນຳພາຊາວໂຊ ລຳຫລາຍຄົນມາຫາການກັບໃຈ; ແລະ ຫລາຍຕໍ່ຫລາຍຄົນທີ່ຖືກນຳມາຫາການ ກັບໃຈກໍຖືກຂັບໄລ່ອອກຈາກແຜ່ນດິນ ຂອງຕົນ; ແຕ່ວ່າພວກເຂົາໄດ້ມີທີ່ດິນ ເປັນມູນມໍລະດົກຂອງຕົນຢູ່ໃນແຜ່ນດິນ ເຈີຊອນ, ແລະ ພວກເຂົາກໍໄດ້ຈັບອາວຸດ ເພື່ອປ້ອງກັນຕົນເອງ, ແລະ ເມຍຂອງ ຕົນ, ແລະ ລູກຂອງຕົນ, ແລະ ແຜ່ນດິນ ຂອງຕົນ.

15 ບັດນີ້ແອວມາ, ໂດຍມີຄວາມໂສກ ເສົ້າເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຜູ້ຄົນຂອງ ເພິ່ນ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເພາະສົງຄາມ ແລະ ການຂ້າພັນ ແລະ ການຂັດແຍ້ງກັນ ຊຶ່ງມີ ຢູ່ໃນບັນດາຜູ້ຄົນ; ແລະ ເພິ່ນໄດ້ປະກາດ ພຣະຄຳ, ຫລື ສົ່ງປະກາດພຣະຄຳໄປໃນ ບັນດາຜູ້ຄົນໃນທຸກຫົວເມືອງ, ໂດຍເຫັນ ວ່າໃຈຂອງຜູ້ຄົນເລີ່ມດີດ້ານຂຶ້ນ; ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ພໍໃຈຍ້ອນວ່າຄວາມເຄັ່ງຄັດ ຂອງພຣະຄຳ, ດັ່ງນັ້ນມັນຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ໃຈ ຂອງເພິ່ນເສົ້າໂສກຢ່າງຍິ່ງ.

16 ດັ່ງນັ້ນ, ເພິ່ນຈຶ່ງໃຫ້ພວກລູກຊາຍຂອງເພິ່ນມາຫາເພິ່ນ, ເພື່ອເພິ່ນຈະໄດ້ມອບໜ້າທີ່ຂອງເພິ່ນໃຫ້ເຂົາທຸກຄົນເປັນສ່ວນຕົວ, ຊຶ່ງກ່ຽວກັບຄວາມຊອບທຳ. ແລະ ພວກເຮົາມີເລື່ອງລາວກ່ຽວກັບຄຳສັ່ງຂອງແອວມາ ຊຶ່ງໄດ້ໃຫ້ແກ່ພວກລູກຊາຍຂອງເພິ່ນ ຕາມບັນທຶກຂອງເພິ່ນເອງ.

ຄຳສັ່ງຂອງແອວມາແກ່ຮີລາມັນລູກຊາຍຂອງເພິ່ນ.

ມີຢູ່ໃນບົດທີ 36 ແລະ 37.

ບົດທີ 36

ແອວມາບອກຮີລາມັນໃຫ້ຮູ້ວ່າ ເພິ່ນໄດ້ປຽນໃຈເຫລື້ອມໃສຫລັງຈາກໄດ້ເຫັນທູດ—ເພິ່ນໄດ້ທົນຕໍ່ຄວາມເຈັບປວດຂອງຈິດວິນຍານທີ່ອັບປະໂຫຍດ; ເພິ່ນໄດ້ເອີ້ນຫາພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູ ແລະ ໄດ້ເກີດໃໝ່ຈາກພຣະເຈົ້າ—ຈິດວິນຍານຂອງເພິ່ນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສຸກອັນຫວານຊື່ນ—ເພິ່ນໄດ້ເຫັນເຫລົ່າທູດສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າ—ຜູ້ປຽນໃຈເຫລື້ອມໃສຢ່າງຫລວງຫລາຍໄດ້ຊົມລົດຊາດ ແລະ ໄດ້ເຫັນຄືກັນກັບເພິ່ນໄດ້ຊົມ ແລະ ໄດ້ເຫັນ. ປະມານ 74 ປີ ກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ລູກຂອງພໍ່ ຈຶ່ງຟັງຄຳເວົ້າຂອງພໍ່; ເພາະວ່າພໍ່ຈະສາບານກັບລູກວ່າ, ຕາບໃດທີ່ລູກຈະຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ ລູກຈະຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນ.

2 ພໍ່ຢາກໃຫ້ລູກເຮັດຄືກັນກັບທີ່ພໍ່ໄດ້ໃຫ້ເຮັດມາແລ້ວ, ໃນການລະນຶກເຖິງການເປັນຊະເລີຍຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາ; ເພາະພວກເຂົາເຫລົ່ານັ້ນຢູ່ໃນຄວາມເປັນຂ້າທາດ, ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດຈະບົດປ່ອຍພວກເຂົາໄດ້ ນອກຈາກພຣະເຈົ້າຂອງອັບຣາຮາມ, ແລະ ພຣະເຈົ້າຂອງອີຊາກ, ແລະ ພຣະເຈົ້າຂອງຢາໂຄບ, ແລະ ພຣະອົງໄດ້ບົດປ່ອຍພວກເຂົາເຫລົ່ານັ້ນອອກຈາກຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງພວກເຂົາຢ່າງແນ່ນອນ.

3 ແລະ ບັດນີ້, ໂອ້ ຮີລາມັນລູກຂອງພໍ່, ຈຶ່ງເບິ່ງ, ລູກຍັງໜຸ່ມແໜ້ນຢູ່, ແລະ ດັ່ງນັ້ນ, ພໍ່ຈຶ່ງວົງວອນລູກໃຫ້ຟັງຄຳເວົ້າຂອງພໍ່ ແລະ ຮຽນຮູ້ຈາກພໍ່; ເພາະພໍ່ຮູ້ວ່າຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ນັ້ນຈະໄດ້ຮັບການອຸ້ມຊູໃນເວລາຂັດສົນຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ພວກເຂົາຈະຖືກຍົກຂຶ້ນໃນວັນສຸດທ້າຍ.

4 ແລະ ພໍ່ບໍ່ຢາກໃຫ້ລູກຄິດວ່າ ພໍ່ຮູ້ຈັກຈາກຕົນເອງ—ບໍ່ແມ່ນຈາກທາງໂລກແຕ່ຈາກທາງວິນຍານ, ບໍ່ແມ່ນຈາກຈິດໃຈອັນເປັນກາມມະລົມ ແຕ່ຈາກພຣະເຈົ້າ.

5 ບັດນີ້, ຈຶ່ງເບິ່ງ, ພໍ່ເວົ້າກັບລູກວ່າ, ຖ້າທາກພໍ່ບໍ່ໄດ້ເກີດຈາກພຣະເຈົ້າແລ້ວ ພໍ່ຈະບໍ່ຮູ້ຈັກເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ເລີຍ; ແຕ່ວ່າໂດຍປາກຂອງທູດຜູ້ບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງ, ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກແກ່ພໍ່, ບໍ່ແມ່ນວ່າຈາກຄຸນງາມຄວາມດີອັນໃດຂອງພໍ່;

6 ເພາະວ່າພໍ່ໄດ້ທ່ອງທ່ຽວໄປມາ

ກັບພວກລູກຊາຍຂອງໂມໄຊຢາ, ພະຍາຍາມທີ່ຈະທຳລາຍສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ; ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງທູດຜູ້ບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງລົງມາຍັບຍັງພວກພໍ່ໄວ້ຕາມທາງ.

7 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ທູດໄດ້ເວົ້າກັບພວກພໍ່, ຄືກັນກັບສຽງຟ້າຮ້ອງ ແລະ ທັງແຜ່ນດິນໂລກໄດ້ສັ່ນສະເທືອນໃຕ້ຕືນຂອງພວກພໍ່; ແລະ ພວກພໍ່ໄດ້ລົ້ມລົງຢູ່ກັບພື້ນດິນ, ເພາະວ່າຄວາມຍ້ານກົວທີ່ພວກພໍ່ມີຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

8 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ສຽງຂອງທູດໄດ້ເວົ້າກັບພໍ່ວ່າ: ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນເຖິດ. ແລະ ພໍ່ໄດ້ລຸກຂຶ້ນ ແລະ ເຫັນທູດອົງນັ້ນ.

9 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າກັບພໍ່ວ່າ: ຖ້າບໍ່ຢາກໃຫ້ຕົວຂອງເຈົ້າຖືກທຳລາຍ, ກໍຢ່າພະຍາຍາມທຳລາຍສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າອີກເລີຍ.

10 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພໍ່ໄດ້ລົ້ມລົງຢູ່ກັບພື້ນດິນ; ແລະ ເປັນເວລາສາມມື້ກັບສາມຄືນທີ່ພໍ່ເປີດປາກບໍ່ໄດ້, ທັງແຂນ ແລະ ຂາຂອງພໍ່ກໍເໜັງຕິງບໍ່ໄດ້.

11 ແລະ ທູດໄດ້ເວົ້າກັບພໍ່ອີກຫລາຍເລື່ອງ ຊຶ່ງອ້າຍນ້ອງຂອງພໍ່ໄດ້ຍິນແຕ່ວ່າ ພໍ່ບໍ່ໄດ້ຍິນເລີຍ; ພໍ່ພຽງແຕ່ໄດ້ຍິນຄຳວ່າ—ຖ້າບໍ່ຢາກໃຫ້ຕົວຂອງເຈົ້າຖືກທຳລາຍ, ກໍຢ່າພະຍາຍາມທຳລາຍສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າອີກເລີຍ—ພໍ່ກໍເກີດມີຄວາມຍ້ານກົວ ແລະ ແປກປະຫລາດໃຈທີ່ສຸດ ຍ້ານວ່າຕົວເອງຈະຖືກທຳລາຍ, ພໍ່ກໍລົ້ມລົງຢູ່ກັບພື້ນດິນ ແລະ ພໍ່ກໍບໍ່ໄດ້ຍິນຫຍັງອີກເລີຍ.

12 ແຕ່ວ່າພໍ່ຖືກທໍລະມານດ້ວຍຄວາມ

ທໍລະມານນິລັນດອນ, ເພາະວ່າຈິດວິນຍານຂອງພໍ່ເຈັບປວດຈົນສຸດຂີດ ແລະ ຖືກທໍລະມານດ້ວຍບາບທັງໝົດຂອງພໍ່.

13 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພໍ່ໄດ້ລະນຶກເຖິງບາບ ແລະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທັງໝົດຂອງພໍ່, ຊຶ່ງພໍ່ຖືກທໍລະມານດ້ວຍຄວາມເຈັບປວດແຫ່ງນະລຶກ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພໍ່ເຫັນວ່າພໍ່ໄດ້ທໍລະຍົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າຂອງພໍ່, ແລະ ວ່າພໍ່ບໍ່ໄດ້ຮັກສາພຣະບັນຍັດອັນສັກສິດຂອງພຣະອົງ.

14 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພໍ່ໄດ້ຂ້າລູກຫລານຂອງພຣະອົງມາຢ່າງຫລວງຫລາຍແລ້ວ, ຫລື ຊັກນຳພວກເຂົາໄປຫາຄວາມທຸກທໍລະມານ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ໂດຍສະຫລຸບ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພໍ່ໃຫຍ່ຫລວງທີ່ສຸດ, ພຽງແຕ່ຄິດທີ່ຈະເຂົ້າໄປໃນທີ່ປະທັບຂອງພຣະເຈົ້າຂອງພໍ່, ມັນກໍໄດ້ເຮັດໃຫ້ຈິດວິນຍານຂອງພໍ່ຕ້ອງທໍລະມານດ້ວຍຄວາມຍ້ານກົວຢ່າງບໍ່ອາດສາມາດຈະວັດແທກໄດ້.

15 ໂອ້, ພໍ່ຄິດ, ວ່າພໍ່ຢາກໃຫ້ຖືກກຳຈັດອອກໄປທັງຈິດວິນຍານ ແລະ ຮ່າງກາຍໃຫ້ສູນຫາຍໄປ, ເພື່ອພໍ່ຈະບໍ່ຖືກນຳມາຍືນຢູ່ໃນທີ່ປະທັບຂອງພຣະເຈົ້າຂອງພໍ່, ເພື່ອຮັບການພິພາກສາກ່ຽວກັບການປະພຶດຂອງພໍ່.

16 ແລະ ບັດນີ້, ພໍ່ຕ້ອງທົນທຸກທໍລະມານຢູ່ເປັນເວລາສາມມື້ສາມຄືນ, ດ້ວຍຄວາມເຈັບປວດຂອງຈິດວິນຍານທີ່ອັບປະໄຫຍດ.

17 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືເວລາທີ່ພໍ່ຕ້ອງທົນກັບການທໍລະມານຢູ່ນັ້ນ, ຂະນະທີ່ພໍ່ເຈັບປວດຢູ່ດ້ວຍຄວາມ

ຊົງຈຳເຖິງບາບອັນຫລວງຫລາຍຂອງພໍ່ຢູ່ນັ້ນ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ພໍ່ໄດ້ລະນຶກເຖິງຄຳທຳນາຍຂອງພໍ່ທີ່ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າຕໍ່ຜູ້ຄົນກ່ຽວກັບການສະເດັດມາຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າອົງໜຶ່ງ, ເພື່ອຂົດໃຊ້ແທນບາບຂອງໂລກ.

18 ບັດນີ້, ເວລາພໍ່ກຳລັງລະນຶກເຖິງຄວາມຄິດເຫລົ່ານີ້, ພໍ່ໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ຢູ່ໃນໃຈວ່າ: ໂອ້ ພຣະເຢຊູເຈົ້າເອີຍ, ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ຂໍຊົງມີເມດຕາປານີຕໍ່ຂ້ານ້ອຍຜູ້ຢູ່ໃນນ້ຳບີແຫ່ງຄວາມຂົມຂື່ນ, ແລະ ຖືກປົດລ້ອມດ້ວຍສາຍໂສ້ແຫ່ງຄວາມຕາຍອັນເປັນນິດດ້ວຍເຖິດ.

19 ແລະ ບັດນີ້, ຈົ່ງເບິ່ງເວລາທີ່ພໍ່ຄິດແບບນີ້, ພໍ່ບໍ່ຈື່ຈຳຄວາມເຈັບປວດຂອງພໍ່ອີກເລີຍ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພໍ່ບໍ່ໄດ້ທໍລະມານດ້ວຍຄວາມລະນຶກເຖິງບາບຂອງພໍ່ອີກຕໍ່ໄປ.

20 ແລະ ໂອ້, ພໍ່ບໍ່ເຄີຍເຫັນຄວາມສຸກ ແລະ ຄວາມສະຫວ່າງອັນໃດທີ່ໜ້າອັດສະຈັນເຊັ່ນນີ້; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈິດວິນຍານຂອງພໍ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສຸກທີ່ສຸດເທົ່າກັບຄວາມເຈັບປວດຂອງພໍ່!

21 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພໍ່ເວົ້າກັບເຈົ້າຜູ້ເປັນລູກຂອງພໍ່ວ່າ, ບໍ່ມີອັນໃດຈະໃຫຍ່ຫລວງ ແລະ ຂົມຂື່ນໄດ້ເທົ່າກັບຄວາມເຈັບປວດຂອງພໍ່. ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ພໍ່ກ່າວກັບເຈົ້າລູກຂອງພໍ່ອີກວ່າ, ບໍ່ມີອັນໃດເລີຍທີ່ງົດງາມ ແລະ ຫວານຊື່ນເທົ່າກັບຄວາມສຸກຂອງພໍ່.

22 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພໍ່ຄິດວ່າພໍ່ໄດ້ເຫັນຄືກັນກັບລີໂຮບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາ, ຊຶ່ງໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າປະທັບຢູ່ເທິງພຣະ

ທີ່ນັ່ງຂອງພຣະອົງ, ຫຸ້ມລ້ອມໄປດ້ວຍເຫລົ່າທູດທັງຫລາຍຈົນນັບບໍ່ຖ້ວນ, ຢູ່ໃນທ່າທາງຮ້ອງເພງ ແລະ ສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ຈິດວິນຍານຂອງພໍ່ຢາກຈະຢູ່ບ່ອນນັ້ນ.

23 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ແຂນຂາຂອງພໍ່ໄດ້ຮັບກຳລັງຂອງມັນຄືນມາອີກ, ແລະ ພໍ່ໄດ້ຍືນຂຶ້ນດ້ວຍຕີນຂອງພໍ່ເອງ, ແລະ ໄດ້ສະແດງແກ່ຜູ້ຄົນວ່າ ພໍ່ໄດ້ເກີດໃໝ່ແລ້ວ ຈາກພຣະເຈົ້າ.

24 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ນັບແຕ່ເວລານັ້ນເປັນຕົ້ນມາຈົນເຖິງເວລານີ້, ພໍ່ໄດ້ເຮັດວຽກຢ່າງບໍ່ທໍ້ຖອຍ, ເພື່ອພໍ່ຈະໄດ້ຊັກນຳເອົາຈິດວິນຍານຫລາຍດວງມາຫາການກັບໃຈ; ເພື່ອພໍ່ຈະໄດ້ນຳເອົາພວກເຂົາມາຊົມລົດຊາດຂອງຄວາມສຸກ ຊຶ່ງບິດາໄດ້ຊົມມັນມາແລ້ວ; ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ເກີດຈາກພຣະເຈົ້າອີກ, ແລະ ເຕັມປຽມໄປດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.

25 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ, ໂອ້ລູກຂອງພໍ່, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະທານຄວາມຊື່ນຊົມຢ່າງຍິ່ງໃຫ້ພໍ່ໃນຜົນງານຂອງພໍ່;

26 ເພາະຍ້ອນວ່າພຣະຄຳຊົ່ງພຣະອົງໃຫ້ແກ່ພໍ່, ຈົ່ງເບິ່ງ, ຄົນຢ່າງຫລວງຫລາຍຈຶ່ງເກີດຈາກພຣະເຈົ້າ, ແລະ ໄດ້ຊົມລົດຊາດຄືກັນກັບພໍ່ໄດ້ຊົມມາ, ແລະ ເຫັນຄືກັນກັບທີ່ພໍ່ໄດ້ເຫັນມາ; ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຮູ້ຈັກເຖິງເລື່ອງເຫລົ່ານີ້, ຊຶ່ງພໍ່ໄດ້ເວົ້າໄວ້ຄືກັນກັບທີ່ພໍ່ໄດ້ຮູ້ຈັກ; ແລະ ຄວາມຮູ້ທີ່ພໍ່ມີນັ້ນເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ.

27 ແລະ ພໍ່ໄດ້ຮັບການອູ້ມຊູເວລາມີຄວາມເດືອດຮ້ອນ ແລະ ເວລາມີຄວາມ

ຫຍຸ້ງຍາກທຸກຢ່າງ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ໃນຄວາມທຸກທໍລະມານທຸກຢ່າງ; ແທ້ຈິງ ແລ້ວ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ປົດປ່ອຍພໍ່ອອກຈາກ ຄຸກ ແລະ ອອກຈາກການຜູກມັດ, ແລະ ອອກຈາກຄວາມຕາຍ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພໍ່ ໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະອົງ, ແລະ ພຣະອົງໄດ້ ປົດປ່ອຍພໍ່ອອກໄປ.

28 ແລະ ພໍ່ຮູ້ວ່າ ພຣະອົງຈະຍົກພໍ່ຂຶ້ນ ໃນວັນສຸດທ້າຍ, ເພື່ອພໍ່ຈະໄດ້ຢູ່ກັບພຣະ ອົງໃນລັດສະໝີພາບ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພໍ່ຈະ ສັນລະເສີນພຣະອົງຕະຫລອດໄປ, ເພາະ ພຣະອົງໄດ້ນໍາພາບັນພະບຸລຸດຂອງພວກ ເຮົາອອກຈາກເອຢິບ ແລະ ພຣະອົງໄດ້ ກິນຊາວເອຢິບເຂົ້າໃນທະເລແດງ; ແລະ ໂດຍອໍານາດຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງໄດ້ ນໍາເອົາຄົນເຫລົ່ານັ້ນໄປຫາແຜ່ນດິນແຫ່ງ ຄໍາສັນຍາ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ພຣະອົງ ໄດ້ປົດປ່ອຍພວກເຂົາໃຫ້ອອກຈາກການ ເປັນຂ້າທາດ ແລະ ການເປັນຊະເລີຍອັນ ບໍ່ເລິກບໍ່ແລ້ວນັ້ນ.

29 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ພຣະອົງໄດ້ ນໍາພາບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາອອກ ຈາກແຜ່ນດິນເຢຣູຊາເລັມມາ; ແລະ ໂດຍອໍານາດອັນເປັນນິດຂອງພຣະອົງ, ໄດ້ປົດປ່ອຍພວກເຂົາອອກຈາກຄວາມ ເປັນຂ້າທາດ ແລະ ຄວາມເປັນຊະເລີຍ ທີ່ບໍ່ເລິກບໍ່ແລ້ວ, ຈົນລົງມາເຖິງປະຈຸບັນ ນີ້; ແລະ ພໍ່ໄດ້ເກັບກໍາເລື່ອງຄວາມເປັນ ຊະເລີຍຂອງພວກເຂົາໄວ້ໃນຄວາມຊົງ ຈໍາສະເໝີ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ລູກກໍຄວນ ເກັບກໍາຄວາມເປັນຊະເລີຍຂອງພວກ ເຂົາໄວ້ໃນຄວາມຊົງຈໍາເໝືອນດັ່ງພໍ່ໄດ້ ເຮັດມາ.

30 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ລູກຂອງພໍ່, ນີ້ຍັງບໍ່ໝົດ; ເພາະວ່າລູກຄວນຮູ້ຈັກເໝືອນດັ່ງພໍ່ໄດ້ຮູ້ ວ່າ, ຕາບໃດທີ່ລູກຍັງຮັກສາພຣະບັນຍັດ ຂອງພຣະເຈົ້າ ລູກຈະຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງ ໃນແຜ່ນດິນ; ແລະ ລູກຄວນຈະຮູ້ຈັກອີກ ວ່າ ຕາບໃດທີ່ລູກບໍ່ຮັກສາພຣະບັນຍັດ ຂອງພຣະເຈົ້າ ລູກຈະຖືກຕັດອອກຈາກ ທີ່ປະທັບຂອງພຣະອົງ. ບັດນີ້, ນີ້ເປັນໄປ ຕາມພຣະຄໍາຂອງພຣະອົງ.

ບົດທີ 37

ແຜ່ນຈາລຶກທອງເຫລືອງ ແລະ ພຣະຄໍາ ພີອື່ນໆໄດ້ຖືກປົກປັກຮັກສາໄວ້ເພື່ອນໍາ ເອົາຈິດວິນຍານທັງຫລາຍມາຫາຄວາມ ລອດ—ຊາວຢາເຮັດຖືກທໍາລາຍຍ້ອນ ວ່າຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ—ຄໍາ ສາບານລັບ ແລະ ຄໍາສັນຍາຂອງພວກ ເຂົາຈະຕ້ອງຖືກຮັກສາໄວ້ບໍ່ໃຫ້ໃຜຮູ້— ຈົ່ງປົກສາກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃນທຸກສິ່ງ ທຸກຢ່າງທີ່ທ່ານເຮັດ—ດັ່ງທີ່ເລຍໂຮນາ ໄດ້ນໍາພາຊາວນີໄຟໄປແນວໃດ, ພຣະຄໍາ ຂອງພຣະຄຣິດກໍຈະນໍາພາຜູ້ຄົນໄປຫາ ຊີວິດນິລັນດອນແນວນັ້ນ. ປະມານ 74 ປີ ກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ບັດນີ້, ຮີລາມັນລູກຂອງພໍ່, ພໍ່ ສັ່ງລູກອີກວ່າ ລູກຈົ່ງຮັບເອົາບັນທຶກ ຊຶ່ງ ໄດ້ຖືກມອບໃຫ້ພໍ່;

2 ແລະ ພໍ່ສັ່ງລູກອີກວ່າ ໃຫ້ລູກບັນ ທຶກກ່ຽວກັບຜູ້ຄົນພວກນີ້ໄວ້ໃນແຜ່ນ ຈາລຶກຂອງນີໄຟຄືກັນກັບພໍ່ໄດ້ກະທໍາ ມາ, ແລະ ຮັກສາສິ່ງເຫລົ່ານີ້ທັງໝົດທີ່ພໍ່ ໄດ້ຮັກສາມາໃຫ້ສັກສິດຄືກັນກັບທີ່ພໍ່ໄດ້

ຮັກສາມັນໄວ້; ເພາະວ່າມັນເປັນໄປເພື່ອຈຸດປະສົງອັນສະຫລາດທີ່ຕ້ອງຮັກສາມັນໄວ້.

3 ແລະ ແຜ່ນຈາລຶກທອງເຫລືອງເຫລົ່ານີ້ ຊຶ່ງມີຕົວອັກສອນສະຫລັກໄວ້ໃນນັ້ນ, ຊຶ່ງມີບັນທຶກ ແລະ ພຣະຄຳພີອັນສັກສິດຢູ່ໃນນັ້ນ, ຊຶ່ງມີລຳດັບການສືບເຊື້ອສາຍຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາຕັ້ງແຕ່ເລີ່ມຕົ້ນມາ—

4 ຈົ່ງເບິ່ງ, ບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາໄດ້ທຳນາຍໄວ້, ວ່າມັນຄວນຖືກຮັກສາໄວ້ ແລະ ມອບຕໍ່ງຸ້ນໄປຈາກຄົນລຸ້ນໜຶ່ງຫາຄົນອີກລຸ້ນໜຶ່ງ, ແລະ ຖືກເກັບກຳ ແລະ ບົກບັກຮັກສາໄວ້ໂດຍພຣະທັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຈົນກວ່າມັນຈະເຖິງວັນເວລາທີ່ມັນຈະອອກໄປຫາທຸກປະຊາຊາດ, ທຸກຕະກຸນ, ທຸກພາສາ, ແລະ ທຸກຜູ້ຄົນທັງປວງ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ຮູ້ຈັກເຖິງຄວາມລຶກລັບທີ່ມີຢູ່ໃນນັ້ນ.

5 ແລະ ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ, ຖ້າຫາກພຣະອົງໄດ້ຮັກສາມັນໄວ້ ມັນຈະສົດໃສຢູ່ຄືເກົ່າ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມັນຈະຍັງສົດໃສຢູ່ຄືເກົ່າ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ແຜ່ນຈາລຶກທັງໝົດຊຶ່ງມີຂໍ້ຄວາມອັນເປັນພຣະຄຳພີສັກສິດຈະຍັງສົດໃສຢູ່ຄືກັນ.

6 ບັດນີ້ລູກອາດຈະຄິດວ່າ ມັນເປັນຄວາມໂງ່ຈ້າຂອງພໍ່; ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ ພໍ່ເວົ້າກັບລູກວ່າ ເລື້ອງເລັກນ້ອຍ ແລະ ງ່າຍໆຈະນຳເລື້ອງໃຫຍ່ມາ; ແລະ ໃນຫລາຍຢ່າງວິທີເລັກໆນ້ອຍໆຈະເຮັດໃຫ້ຄົນສະຫລາດຍອມຈຳນົນ.

7 ແລະ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເຮັດວຽກງານ ໂດຍວິທີທີ່ຈະນຳຈຸດມຸ້ງໝາຍອັນ

ເປັນນິລັນດອນຂອງພຣະອົງມາ; ແລະ ໂດຍວິທີເລັກໆນ້ອຍໆທີ່ສຸດ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄົນສະຫລາດຕ້ອງຈຳນົນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຄວາມລອດເກີດກັບຈິດວິນຍານເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍ.

8 ແລະ ບັດນີ້, ຈົນເຖິງທຸກມື້ນີ້, ນີ້ຄືຄວາມສະຫລຽວສະຫລາດຂອງພຣະເຈົ້າ ທີ່ຈະໃຫ້ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໄດ້ຮັບການບົກບັກຮັກສາໄວ້; ເພາະວ່າຈົ່ງເບິ່ງ, ມັນຈະໃຫ້ຄວາມຊົງຈຳຂອງຜູ້ຄົນພວກນີ້ດີຂຶ້ນ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມັນຈະເຮັດໃຫ້ຫລາຍຄົນສຳນຶກເຖິງຄວາມຜິດຂອງຕົນ, ແລະ ນຳພວກເຂົາມາຫາຄວາມຮູ້ເຖິງພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ໄປຫາຄວາມລອດຂອງຈິດວິນຍານຂອງພວກເຂົາ.

9 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພໍ່ເວົ້າກັບລູກວ່າ, ຖ້າຫາກບໍ່ແມ່ນຍ້ອນສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ ທີ່ມີບັນທຶກໄວ້ຢູ່ໃນແຜ່ນຈາລຶກເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ, ອຳໂມນກັບອ້າຍນ້ອງຂອງລາວຈະເຮັດໃຫ້ຂາວເລມັນຫລາຍພັນຄົນ ແນ່ໃຈບໍ່ໄດ້ໃນຮີດຄອງປະເພນີອັນບໍ່ຖືກຕ້ອງຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ບັນທຶກເຫລົ່ານີ້ ແລະ ຂໍ້ຄວາມທີ່ມີຢູ່ໃນນັ້ນໄດ້ຊັກນຳພວກເຂົາມາສູ່ການກັບໃຈ; ແລະ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໄດ້ຊັກນຳພວກເຂົາມາສູ່ຄວາມຮູ້ເລື້ອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ເພື່ອຈະໄດ້ປິຕິຍິນດີໃນພຣະເຢຊູຄຣິດພຣະຜູ້ໂຖ່ຂອງພວກເຂົາ.

10 ແລະ ຜູ້ໃດຈະຮູ້ໄດ້ວ່າ ບັນທຶກເຫລົ່ານີ້ຈະເປັນເສັ້ນທາງນຳພາພວກ

ເຂົາຫລາຍພັນຄົນມາໃຫ້ຮູ້ຈັກ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ຊາວນີໂຟພີນ້ອງຂອງພວກເຮົາຫລາຍພັນຄົນທີ່ແຂງຄໍ, ຜູ້ຊຶ້ງຕອນນີ້ເຮັດໃຈແຂງກະດ້າງຢູ່ໃນບາບ ແລະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ, ເພື່ອມາຫາຄວາມຮູ້ເລື່ອງພຣະຜູ້ໄຖ່ຂອງພວກເຮົາ?

11 ບັດນີ້ຄວາມລຶກລັບຍັງບໍ່ທັນເປັນທີ່ຮູ້ໂດຍສົມບູນແກ່ພໍ; ດັ່ງນັ້ນ ພໍ່ຈຶ່ງຢຸດໄວ້ກ່ອນ.

12 ແລະ ເປັນການພຽງພໍ ຖ້າຫາກພໍ່ພຽງແຕ່ກ່າວວ່າ ບັນທຶກເຫລົ່ານີ້ໄດ້ຮັບການປົກປັກຮັກສາໄວ້ ເພື່ອຈຸດປະສົງອັນສະຫລາດ, ຊຶ່ງຈຸດປະສົງນີ້ ພຣະເຈົ້າຮູ້ຈັກ; ເພາະວ່າພຣະອົງໄດ້ແນະນຳດ້ວຍຄວາມສະຫລຽວສະຫລາດໃນວຽກງານທັງໝົດຂອງພຣະອົງ, ແລະ ທາງຂອງພຣະອົງຊື່ຕົງ, ແລະ ເສັ້ນທາງເດີນຂອງພຣະອົງເປັນຮອບທີ່ເປັນນິລັນດອນໜຶ່ງ.

13 ໄອ ຈົ່ງຈີ່ຈຳໄວ້, ຈີ່ຈຳໄວ້, ຮີລາມັນລູກຂອງພໍ່, ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນເຄິ່ງຄັດພຽງໃດ. ແລະ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ: ຖ້າຫາກເຈົ້າຈະຮັກສາບັນຍັດຂອງເຮົາ, ເຈົ້າຈະຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນ—ແຕ່ຖ້າຫາກລູກບໍ່ຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງແລ້ວ ລູກຈະຖືກຕັດອອກຈາກທີ່ປະທັບຂອງພຣະອົງ.

14 ແລະ ບັດນີ້ຈົ່ງຈີ່ຈຳໄວ້, ລູກຂອງພໍ່, ວ່າພຣະເຈົ້າມອບສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໄວ້ກັບລູກ ຊຶ່ງເປັນສິ່ງສັກສິດ, ຊຶ່ງພຣະອົງຈະເກັບກຳໄວ້ໃຫ້ສັກສິດ, ແລະ ຊຶ່ງພຣະອົງຈະເກັບກຳ ແລະ ປົກປັກຮັກສາໄວ້ເພື່ອ

ຈຸດປະສົງອັນສະຫລາດຂອງພຣະອົງ, ເພື່ອພຣະອົງຈະໄດ້ສະແດງອຳນາດຂອງພຣະອົງອອກມາໃຫ້ຄົນລຸ້ນຫລັງເຫັນ.

15 ແລະ ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ, ພໍ່ບອກລູກໂດຍວິນຍານແຫ່ງການທຳນາຍວ່າ, ຖ້າຫາກລູກລະເມີດພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າຈະເອົາບັນທຶກເຫລົ່ານີ້ໄປຈາກລູກ, ແລະ ລູກຈະຖືກສົ່ງໄປຫາຊາຕານ, ເພື່ອມັນຈະໄດ້ຜັດລູກຄືກັນກັບຂີ້ແກບຢູ່ຕໍ່ໜ້າລົມ.

16 ແຕ່ຖ້າຫາກລູກຈະຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ຈະປະຕິບັດຕໍ່ສິ່ງສັກສິດເຫລົ່ານີ້ຕາມທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບັນຊາລູກ, (ລູກຈະຕ້ອງວົງວອນຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສຳລັບທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ ບໍ່ວ່າແນວໃດກໍຕາມ ເພື່ອລູກຈະປະຕິບັດຕໍ່ສິ່ງເຫລົ່ານີ້) ຈົ່ງເບິ່ງ, ບໍ່ມີອຳນາດຂອງແຜ່ນດິນໂລກ ຫລື ນະລົກຈະສາມາດເອົາມັນໄປຈາກລູກໄດ້, ເພາະພຣະເຈົ້າມີອຳນາດທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພຣະຄຳຂອງພຣະອົງສຳເລັດທັງໝົດ.

17 ເພາະວ່າພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງ ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ເຮັດໄວ້ກັບລູກສຳເລັດທັງໝົດ, ເພາະພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງ ຊຶ່ງເຮັດໄວ້ກັບບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາສຳເລັດແລ້ວ.

18 ເພາະພຣະອົງໄດ້ສັນຍາກັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນວ່າ ພຣະອົງຈະປົກປັກຮັກສາບັນທຶກນີ້ໄວ້ເພື່ອຈຸດປະສົງອັນສະຫລາດຂອງພຣະອົງ, ເພື່ອພຣະອົງຈະໄດ້ສະແດງອຳນາດຂອງພຣະອົງອອກມາໃຫ້ຄົນລຸ້ນຫລັງເຫັນ.

19 ແລະ ບັດນີ້ຈິ່ງເບິ່ງ, ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ຈຸດປະສົງຢ່າງໜຶ່ງຂອງພຣະອົງສຳເລັດແລ້ວ, ຈົນວ່າເຮັດໃຫ້ຊາວເລມັນຫລາຍພັນຄົນກັບຄືນມາຫາຄວາມຮູ້ເລື່ອງຄວາມຈິງ; ແລະ ພຣະອົງໄດ້ສະແດງອຳນາດຂອງພຣະອົງອອກມາຈາກສິ່ງເຫລົ່ານີ້, ແລະ ພຣະອົງຈະສະແດງອຳນາດຂອງພຣະອົງອອກມາຈາກສິ່ງເຫລົ່ານີ້ອີກໃຫ້ແກ່ຄົນລຸ້ນຕໍ່ໄປ; ດັ່ງນັ້ນສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການປົກປັກຮັກສາໄວ້.

20 ດັ່ງນັ້ນ ພໍ່ຈິ່ງສັ່ງເຈົ້າ, ຮີລາມັນລູກຂອງພໍ່, ໃຫ້ລູກພາກພຽນພະຍາຍາມໃນການເຮັດໃຫ້ຄຳເວົ້າຂອງພໍ່ສຳເລັດທັງໝົດ, ແລະ ໃຫ້ລູກພາກພຽນພະຍາຍາມໃນການຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າຄືກັນກັບທີ່ມີຂຽນໄວ້.

21 ແລະ ບັດນີ້, ພໍ່ຈະເວົ້າກັບລູກກ່ຽວກັບແຜ່ນຈາລຶກຊາວສີ່ແຜ່ນນີ້, ໃຫ້ລູກເກັບກຳມັນໄວ້, ເພື່ອວ່າຄວາມລຶກລັບແລະ ວຽກງານແຫ່ງຄວາມມືດ, ແລະ ວຽກງານລັບທັງໝົດ, ຫລື ວຽກງານລັບຂອງຜູ້ຄົນຜູ້ຖືກທຳລາຍໄປແລ້ວ, ຈະເປັນທີ່ປະຈັກແກ່ຜູ້ຄົນພວກນີ້; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ການຄາດຕະກຳທັງໝົດຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ການຂີ້ລັກມັກສິກ, ແລະ ການບຸ້ນຈີ້, ແລະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ, ແລະ ຄວາມໜ້າກຽດຊັງທັງໝົດຂອງພວກເຂົາ, ຈະເປັນທີ່ປະຈັກແກ່ຜູ້ຄົນພວກນີ້; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ວ່າໃຫ້ລູກປົກປັກຮັກສາເຄື່ອງແປເຫລົ່ານີ້ໄວ້.

22 ເພາະຈິ່ງເບິ່ງ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເຫັນວ່າຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງເລີ່ມເຮັດວຽກ

ງານໃນຄວາມມືດ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຮັດການຄາດຕະກຳ ແລະ ສິ່ງທີ່ໜ້າກຽດຊັງທີ່ເປັນຄວາມລັບ; ດັ່ງນັ້ນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ, ຖ້າຫາກພວກເຂົາເຫລົ່ານັ້ນບໍ່ກັບໃຈ, ແລ້ວພວກເຂົາຈະຖືກທຳລາຍອອກຈາກຜືນແຜ່ນດິນໂລກ.

23 ແລະ ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ: ເຮົາຈະຕຽມທຶນກ້ອນໜຶ່ງໄວ້ໃຫ້ກາເຊເຣັມ ຊຶ່ງເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາ, ຊຶ່ງມັນຈະສ່ອງແສງສະຫວ່າງອອກມາສູ່ຄວາມມືດ, ເພື່ອເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນຊຶ່ງຮັບໃຊ້ເຮົາຮູ້ຈັກເພື່ອເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້ຈັກວຽກງານຂອງພໍ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ວຽກງານລັບ ແລະ ວຽກງານແຫ່ງຄວາມມືດ, ແລະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມໜ້າກຽດຊັງຂອງພວກເຂົາ.

24 ແລະ ບັດນີ້, ລູກຂອງພໍ່, ເຄື່ອງແປເຫລົ່ານີ້ມີຕຽມໄວ້ເພື່ອພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າຈະໄດ້ສຳເລັດ, ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ກ່າວ, ມີຄວາມວ່າ:

25 ເຮົາຈະນຳເອົາວຽກງານລັບຂອງພວກເຂົາອອກຈາກຄວາມມືດມາຫາຄວາມແຈ້ງ; ແລະ ຖ້າຫາກພວກເຂົາບໍ່ກັບໃຈ ເຮົາຈະທຳລາຍພວກເຂົາອອກຈາກຜືນແຜ່ນດິນໂລກ; ແລະ ເຮົາຈະນຳເອົາຄວາມລັບ ແລະ ຄວາມໜ້າກຽດຊັງທັງໝົດຂອງພວກເຂົາໄປຫາຄວາມສະຫວ່າງໃຫ້ແກ່ທຸກປະຊາຊາດທີ່ຈະມາເປັນເຈົ້າຂອງແຜ່ນດິນຕໍ່ຈາກນີ້ໄປ.

26 ແລະ ບັດນີ້, ລູກຂອງພໍ່, ພວກເຮົາເຫັນວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ກັບໃຈ; ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈິ່ງຖືກທຳລາຍ ແລະ ພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເວົ້າໄວ້ຈິ່ງສຳເລັດດັ່ງ

ນີ້; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຄວາມໜ້າກຽດຊັງອັນ ລັບໆຂອງ ພວກເຂົາຖືກນໍາອອກມາຈາກ ຄວາມມືດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກແກ່ ພວກເຮົາ.

27 ແລະ ບັດນີ້, ລູກຂອງພໍ່, ພໍ່ສັ່ງໃຫ້ລູກ ຮັກສາຄໍາສາບານຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຄໍາໝັ້ນສັນຍາຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຂໍ້ ຕົກລົງໃນຄວາມໜ້າກຽດຊັງອັນລັບໆຂອງ ພວກເຂົາໄວ້ໃຫ້ໝົດ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ລູກຈະເກັບກໍາເຄື່ອງໝາຍ ແລະ ສິ່ງແປກ ປະຫລາດທັງໝົດຂອງພວກເຂົາຈາກ ຜູ້ຄົນພວກນີ້, ເພື່ອພວກເຂົາຈະບໍ່ຮູ້ຈັກ ມັນ, ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາອາດຈະຕົກໄປ ໃນຄວາມມືດ ແລະ ຖືກທໍາລາຍໄປ.

28 ເພາະຈິ່ງເບິ່ງ, ມີການສາບແຂ່ງຢູ່ ທົ່ວແຜ່ນດິນ, ຄືຄວາມຈິບຫາຍຈະເກີດ ກັບຄືນທັງໝົດທີ່ເປັນຄົນງານແຫ່ງຄວາມ ມືດຕາມອໍານາດຂອງພຣະເຈົ້າ, ເມື່ອ ພວກເຂົາສຸກເຕັມທີ່; ດັ່ງນັ້ນ ພໍ່ຈິ່ງບໍ່ຢາກ ໃຫ້ຜູ້ຄົນພວກນີ້ຖືກທໍາລາຍ.

29 ດັ່ງນັ້ນ ລູກຈິ່ງເກັບກໍາແຜນການລັບ ເຫລົ່ານີ້ໄວ້ ຊຶ່ງເປັນຄໍາສາບານຂອງພວກ ເຂົາໃຫ້ລອດຈາກຜູ້ຄົນພວກນີ້, ແລະ ລູກ ຈິ່ງໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້ພຽງແຕ່ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມໜ້າກຽດຊັງຂອງພວກເຂົາ ເທົ່ານັ້ນ; ແລະ ລູກຈິ່ງສິດສອນພວກເຂົາ ໃຫ້ກຽດຊັງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມ ໜ້າກຽດຊັງ ແລະ ການຄາດຕະກໍາທັງ ໝົດ; ແລະ ລູກຈິ່ງສິດສອນພວກເຂົາອີກ ວ່າ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນຖືກທໍາລາຍໄປເນື່ອງ ຈາກວ່າຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມໜ້າ ກຽດຊັງ ແລະ ການຄາດຕະກໍາຂອງພວກ ເຂົາເອງ.

30 ເພາະຈິ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາໄດ້ຂ້າ ສາດສະດາທັງໝົດຂອງພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າ ຜູ້ມາຫາພວກເຂົາເພື່ອປະກາດ ແກ່ພວກເຂົາກ່ຽວກັບຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ເລືອດຂອງພວກ ເຂົາເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ຮ້ອງທູນຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າອີງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ ເພື່ອ ການແກ້ແຄ້ນຜູ້ທີ່ຂ້າພວກເຂົາ; ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ເກີດ ຂຶ້ນດັ່ງນີ້ກັບຄົນງານແຫ່ງຄວາມມືດ ແລະ ກັບຜູ້ທີ່ເຮັດການມົ້ວສຸມລັບເຫລົ່ານັ້ນ.

31 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ແຜ່ນດິນຖືກ ສາບແຂ່ງຕະຫລອດໄປ ແລະ ຕະຫລອດ ການສໍາລັບຄົນງານແຫ່ງຄວາມມືດ ແລະ ກັບຜູ້ທີ່ເຮັດການມົ້ວສຸມລັບເຫລົ່ານັ້ນ, ຈົນເຖິງຄວາມພິນາດ, ຖ້າຫາກພວກເຂົາ ບໍ່ກັບໃຈ ກ່ອນພວກເຂົາຈະສຸກເຕັມທີ່.

32 ແລະ ບັດນີ້, ລູກຂອງພໍ່, ຈິ່ງຈິ່ງຈໍາ ຄໍາເວົ້າທີ່ພໍ່ໄດ້ເວົ້າກັບລູກ; ຢາໄດ້ມອບ ແຜນການລັບເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ແກ່ຜູ້ຄົນພວກນີ້, ແຕ່ຈິ່ງສິດສອນພວກເຂົາໃຫ້ກຽດຊັງບາບ ແລະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຕະຫລອດການ.

33 ຈິ່ງສິດສອນເຖິງການກັບໃຈ ແລະ ສັດທາໃນພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າແກ່ພວກ ເຂົາ; ຈິ່ງສິດສອນພວກເຂົາໃຫ້ຕໍ່ອ່ອມ ຕົນ ແລະ ອ່ອນໂຍນ ແລະ ຕໍ່ຕ້ອຍໃນ ໃຈ; ຈິ່ງສິດສອນພວກເຂົາໃຫ້ຕ້ານທານ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຂອງມານ, ດ້ວຍສັດທາ ຂອງພວກເຂົາຊຶ່ງມີໃນພຣະເຢຊູຄຣິດ ເຈົ້າ.

34 ຈິ່ງສິດສອນພວກເຂົາບໍ່ໃຫ້ເບື້ອ ໜ່າຍວຽກງານດີ, ແຕ່ໃຫ້ອ່ອນໂຍນ ແລະ ຕໍ່ຕ້ອຍໃນໃຈ; ເພາະວ່າຄົນເຊັ່ນ

ນັ້ນ ຈະພົບທີ່ພັກຜ່ອນໃຫ້ແກ່ຈິດວິນຍານຂອງຕົນ.

35 ໂອ້, ຈົ່ງຈື່ຈຳໄວ້, ລູກຂອງພໍ່, ແລະ ຈົ່ງຮຽນຮູ້ບັນຍາໃນໄວໜຸ່ມຂອງລູກ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈົ່ງຮຽນຮູ້ໃນໄວໜຸ່ມຂອງລູກ ເພື່ອຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ.

36 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ຈົ່ງເອີ້ນຫາພຣະເຈົ້າ ເພື່ອລູກຈະໄດ້ຮັບຄວາມຊ່ອຍເຫລືອທັງໝົດ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຂໍໃຫ້ການກະທຳທັງໝົດຂອງລູກຢູ່ກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ບໍ່ວ່າລູກຈະໄປບ່ອນໃດກໍຕາມ ກໍໃຫ້ວຽກງານຂອງລູກນັ້ນຢູ່ກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຂໍໃຫ້ຄວາມຄິດຂອງລູກລະນຶກຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຂໍໃຫ້ຄວາມຮັກໃນໃຈຂອງລູກວາງໄວ້ຢູ່ກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕະຫລອດໄປ.

37 ຈົ່ງປຶກສານຳພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃນການກະທຳທັງໝົດຂອງລູກ, ແລະ ພຣະອົງຈະຊີ້ທາງໃຫ້ລູກເພື່ອຄວາມດີ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເວລາລູກນອນລົງຕອນກາງຄືນກໍຈົ່ງນອນຢູ່ກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເພື່ອພຣະອົງຈະໄດ້ດູແລລູກເວລາລູກນອນ; ແລະ ເວລາລູກຕື່ນຂຶ້ນຕອນເຊົ້າ ກໍຂໍໃຫ້ໃຈຂອງລູກເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຂອບພຣະໄທພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ແລະ ຖ້າຫາກລູກເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານີ້, ລູກຈະຖືກຍົກຂຶ້ນໃນວັນສຸດທ້າຍ.

38 ແລະ ບັດນີ້, ລູກຂອງພໍ່, ພໍ່ມີແນວໜຶ່ງທີ່ຈະເວົ້າກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາເອີ້ນວ່າ ລູກກົມ ຫລື ເຂັມຊີ້ທິດ—ຫລື ບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາເອີ້ນວ່າ ເລຍໂຮນາ, ຊຶ່ງແປວ່າ ເຂັມຊີ້

ທິດ; ຊຶ່ງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຕຽມມັນໄວ້ໃຫ້.

39 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ບໍ່ມີຜູ້ໃດເລີຍທີ່ຈະເຮັດວຽກແບບນີ້ໄດ້ດ້ວຍຜິມີອັນແປກປະຫລາດແບບນີ້. ແລະ ເບິ່ງແມ່ ມັນຖືກຕຽມໄວ້ໃຫ້ບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາ ເພື່ອຊີ້ທາງທີ່ພວກເຂົາຄວນເດີນໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ.

40 ແລະ ມັນໄດ້ເຮັດວຽກໃຫ້ພວກເຂົາຕາມສັດທາຂອງພວກເຂົາທີ່ມີໃນພຣະເຈົ້າ; ດັ່ງນັ້ນ, ຖ້າຫາກພວກເຂົາມີສັດທາ ແລະ ມີຄວາມເຊື່ອວ່າ ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ເຂັມຂອງມັນຊີ້ໄປຕາມທາງທີ່ຄວນໄປ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ມັນກໍເປັນໄປເຊັ່ນນັ້ນ; ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງມີສິ່ງມະຫັດສະຈັນນີ້ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນອື່ນໆອີກຫລາຍຢ່າງ ຊຶ່ງເກີດຈາກອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ, ມີແລ້ວມື້ເລົ່າ.

41 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ສິ່ງອັດສະຈັນເຫລົ່ານີ້ໄດ້ເຮັດວຽກໂດຍວິທີເລັກໆນ້ອຍໆ. ມັນໄດ້ສະແດງຜົນງານທີ່ໜ້າອັດສະຈັນແກ່ພວກເຂົາ. ພວກເຂົາກຽດຄ້ານ, ແລະ ລືມໃຊ້ສັດທາ ແລະ ຄວາມພາກພຽນຂອງຕົນ, ແລ້ວວຽກງານທີ່ໜ້າອັດສະຈັນເຫລົ່ານັ້ນກໍຢຸດສະງັກໄປ, ແລະ ພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ກ້າວໜ້າໃນການເດີນທາງຂອງພວກເຂົາ.

42 ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຂົາຈຶ່ງວິນວຽນຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ, ຫລື ບໍ່ໄດ້ເດີນທາງຊີ້ໄປຫາຈຸດໝາຍປາຍທາງ, ແລະ ທຸກຍາກລຳບາກດ້ວຍຄວາມຫົວເຂົ້າຫົວນ້ຳ, ຍ້ອນການລ່ວງລະເມີດຂອງພວກເຂົາ.

43 ແລະ ບັດນີ້, ລູກຂອງພໍ່, ພໍ່ຢາກໃຫ້ ລູກເຂົ້າໃຈວ່າ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ປາດສະ ຈາກເງົາຂອງມັນ; ເພາະວ່າເວລາບັນ ພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາກຽດຄ້ານທີ່ຈະ ເອົາໃຈໃສ່ເຂັມຊີ້ທິດນີ້ (ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເປັນ ເລື່ອງຂອງທາງໂລກ) ພວກເຂົາກໍບໍ່ໄດ້ ຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງກັບສິ່ງເປັນທາງວິນ ຍານ.

44 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ມັນງ່າຍທີ່ຈະເອົາໃຈ ໃສ່ຕໍ່ພຣະຄຳຂອງພຣະຄຣິດ, ຊຶ່ງຈະຊີ້ ທາງຊື່ໃຫ້ລູກໄປຫາຄວາມສຸກ, ດັ່ງທີ່ເປັນ ມາກັບບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາທີ່ໄດ້ ເອົາໃຈໃສ່ກັບເຂັມຊີ້ທິດນີ້, ຊຶ່ງຈະຊີ້ທາງ ຊື່ໄປຫາແຜ່ນດິນແຫ່ງຄຳສັນຍາ.

45 ແລະ ບັດນີ້ພໍ່ຂໍຖາມວ່າ, ບໍ່ມີແບບ ຢ່າງໃນສິ່ງເຫລົ່ານີ້ບໍ່? ເພາະໂດຍແນ່ ນອນທີ່ເຂັມຊີ້ທິດນີ້ໄດ້ນຳພາບັນພະບຸລຸດ ຂອງພວກເຮົາ ໂດຍເດີນຕາມການຊີ້ ທາງຂອງມັນມາສູ່ແຜ່ນດິນທີ່ສັນຍາໄວ້, ພຣະຄຳຂອງພຣະຄຣິດກໍເໝືອນກັນ, ຖ້າ ຫາກພວກເຮົາປະຕິບັດຕາມນັ້ນ ມັນກໍ ຈະນຳພາພວກເຮົາໃຫ້ພົ້ນຫຸບເຂົາແຫ່ງ ຄວາມເສົ້າສະຫລົດໃຈ ແລ້ວໄປຫາໂລກ ທີ່ສັນຍາໄວ້ທີ່ດີກວ່າ.

46 ໂອ້ ລູກຂອງພໍ່, ຂໍຢ່າໃຫ້ພວກເຮົາມີ ຄວາມກຽດຄ້ານຍ້ອນວ່າຄວາມງ່າຍ ຂອງເສັ້ນທາງນັ້ນ; ເພາະວ່າມັນໄດ້ເປັນ ມາແລ້ວກັບບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາ; ເພາະວ່າມັນໄດ້ຕຽມໄວ້ແບບນັ້ນສຳລັບ ພວກເຂົາ, ວ່າຖ້າຫາກພວກເຂົາຫລຽວ ເຫັນ, ພວກເຂົາກໍຈະມີຊີວິດ; ມັນກໍຈະ ເປັນເຊັ່ນນັ້ນກັບພວກເຮົາ. ທາງໄດ້ຖືກ ຕຽມໄວ້ແລ້ວ, ແລະ ຖ້າຫາກເຮົາຈະ

ຫລຽວເບິ່ງ ເຮົາຈະມີຊີວິດຕະຫລອດ ການ.

47 ແລະ ບັດນີ້, ລູກຂອງພໍ່, ຈົ່ງເບິ່ງ ວ່າລູກຮັກສາສິ່ງສັກສິດເຫລົ່ານີ້ໄວ້, ແທ້ ຈິງແລ້ວ, ຈົ່ງເບິ່ງວ່າລູກຫລຽວເບິ່ງພຣະ ເຈົ້າ ແລະ ມີຊີວິດ. ຈົ່ງໄປຫາຜູ້ຄົນພວກນີ້ ແລະ ປະກາດພຣະຄຳ, ແລະ ຈົ່ງມີຄວາມ ເອົາໃຈໃສ່. ລາກ່ອນ, ລູກຂອງພໍ່.

ຄຳສັ່ງຂອງແອວມາໃຫ້ແກ່ຊິບລັນລູກ ຊາຍຂອງເພິ່ນ.

ມີບັນທຶກໄວ້ໃນບົດທີ 38.

ບົດທີ 38

ຊິບລັນຖືກຂົ່ມເຫັງເພາະເຫັນແກ່ຄວາມ ຊອບທຳ—ຄວາມລອດມາຈາກພຣະ ຄຣິດ, ຜູ້ຊຶ່ງເປັນຊີວິດ ແລະ ຄວາມສະ ຫວ່າງຂອງໂລກ—ຄວບຄຸມກິເລດຕັນ ຫາທັງໝົດ. ປະມານ 74 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ລູກຂອງພໍ່, ຈົ່ງຟັງຄຳເວົ້າຂອງພໍ່, ເພາະວ່າພໍ່ເວົ້າກັບລູກຄືກັນກັບທີ່ພໍ່ ໄດ້ເວົ້າກັບຮີລາມັນວ່າ, ຕາບໃດທີ່ລູກ ຈະຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ ລູກ ຈະຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນ; ແລະ ຕາບໃດທີ່ລູກຈະບໍ່ຮັກສາພຣະບັນຍັດ ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລ້ວລູກຈະຖືກຕັດອອກ ຈາກທີ່ປະທັບຂອງພຣະອົງ.

2 ແລະ ບັດນີ້, ລູກຂອງພໍ່, ພໍ່ໄວ້ວາງ ໃຈວ່າ ພໍ່ຈະມີຄວາມສຸກຫລາຍທີ່ສຸດກັບ ລູກ, ຍ້ອນຄວາມສະໝໍ່າສະເໝີຂອງລູກ;

ແລະ ຄວາມຊື່ສັດຂອງລູກທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ; ເພາະວ່າໃນເວລາໄວໜຸ່ມຂອງລູກ, ລູກເລີ່ມເຊື່ອຟັງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງລູກ, ສະນັ້ນພໍ່ຈຶ່ງຫວັງວ່າລູກຈະຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງຕໍ່ໄປ; ເພາະວ່າຜູ້ທີ່ອົດທົນຈົນເຖິງທີ່ສຸດຍ່ອມເປັນສຸກ.

3 ພໍ່ເວົ້າກັບເຈົ້າ, ລູກຂອງພໍ່, ວ່າພໍ່ມີຄວາມສຸກທີ່ສຸດກັບລູກມາຢູ່ແລ້ວ, ຍ້ອນວ່າຄວາມຊື່ສັດ ແລະ ຄວາມພາກພຽນຂອງລູກ, ແລະ ຄວາມອົດທົນຂອງລູກ ແລະ ຄວາມອົດກັ້ນຂອງລູກໃນບັນດາຜູ້ຄົນຂອງຊາວໂຊລຳ.

4 ເພາະພໍ່ຮູ້ວ່າ ລູກຢູ່ໃນຂໍ້ຜູກມັດ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ພໍ່ຮູ້ອີກວ່າ ລູກຖືກແກວ່ງກ້ອນຫີນໃສ່ເພື່ອເຫັນແກ່ພຣະຄຳ; ແລະ ລູກໄດ້ຮັບເອົາສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໄວ້ທັງໝົດດ້ວຍຄວາມອົດທົນ ຍ້ອນວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສະຖິດຢູ່ກັບລູກ; ແລະ ບັດນີ້ລູກຮູ້ຈັກແລ້ວວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປົດປ່ອຍລູກແລ້ວ.

5 ແລະ ບັດນີ້ຊິບລັນ, ລູກຂອງພໍ່, ພໍ່ຢາກໃຫ້ລູກຈື່ຈຳໄວ້ວ່າ, ຕາບໃດທີ່ລູກຈະໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າ ລູກກໍຈະໄດ້ຮັບການປົດປ່ອຍຈາກຄວາມເດືອດຮ້ອນ, ຈາກຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ, ແລະ ຈາກຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງລູກ, ແລະ ລູກຈະຖືກຍົກຂຶ້ນໃນວັນສຸດທ້າຍ.

6 ບັດນີ້, ລູກຂອງພໍ່, ພໍ່ບໍ່ຢາກໃຫ້ລູກຄິດວ່າ ພໍ່ຮູ້ຈັກເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ດ້ວຍຕົວເອງ, ແຕ່ເປັນຍ້ອນພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ສະຖິດຢູ່ກັບພໍ່ ຊຶ່ງໄດ້ເຮັດໃຫ້ເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກແກ່ພໍ່;

ເພາະວ່າຖ້າຫາກພໍ່ບໍ່ໄດ້ເກີດຈາກພຣະເຈົ້າແລ້ວ ພໍ່ກໍຈະບໍ່ຮູ້ຈັກເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ເລີຍ.

7 ແຕ່ຈິ່ງເບິ່ງ, ໃນພຣະເມດຕາປານີອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງທູດອົງໜຶ່ງຂອງພຣະອົງລົງມາປະກາດແກ່ພໍ່ວ່າ ພໍ່ຕ້ອງຢຸດການທຳລາຍໃນບັນດາຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພໍ່ໄດ້ເຫັນທູດໜ້າຕໍ່ໜ້າ, ແລະ ເພິ່ນໄດ້ກ່າວກັບພໍ່, ແລະ ສຽງຂອງເພິ່ນດັງຄືກັບຟ້າຮ້ອງ, ແລະ ມັນເຮັດໃຫ້ທັງແຜ່ນດິນໂລກສັ່ນສະເຫຼືອນ.

8 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນຄວາມເຈັບປວດຢ່າງຂົນຂຶ້ນທີ່ສຸດຂອງຈິດວິນຍານເປັນເວລາສາມມື້ສາມຄືນ; ແລະ ພໍ່ບໍ່ເຄີຍໄດ້ຮັບການປົດປາບຂອງພໍ່ເລີຍຈົນກະທັ້ງພໍ່ໄດ້ຮ້ອງທູນຂໍຄວາມເມດຕາຈາກພຣະເຊຊູຄຣິດເຈົ້າ. ແຕ່ຈິ່ງເບິ່ງ, ພໍ່ໄດ້ຮ້ອງຫາພຣະອົງ ແລະ ພໍ່ໄດ້ພົບສັນຕິສຸກໃຫ້ແກ່ຈິດວິນຍານຂອງພໍ່.

9 ແລະ ບັດນີ້, ລູກຂອງພໍ່, ພໍ່ເລົ່າເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ລູກຟັງ ເພື່ອລູກຈະໄດ້ຮຽນຮູ້ບັນຍາ, ເພື່ອລູກຈະໄດ້ຮຽນຮູ້ຈາກພໍ່ວ່າ ບໍ່ມີທາງອື່ນ ຫລື ວິທີອື່ນໃດທີ່ມະນຸດຈະລອດໄດ້, ມີແຕ່ໃນ ແລະ ໂດຍທາງພຣະຄຣິດເທົ່ານັ້ນ. ຈິ່ງເບິ່ງ, ພຣະອົງເປັນຊີວິດ ແລະ ຄວາມສະຫວ່າງຂອງໂລກ. ຈິ່ງເບິ່ງ, ພຣະອົງເປັນພຣະຄຳແຫ່ງຄວາມຈິງ ແລະ ຄວາມຊອບທຳ.

10 ແລະ ບັດນີ້, ເມື່ອລູກໄດ້ສິດສອນພຣະຄຳຄືກັນກັບພໍ່, ພໍ່ກໍຢາກໃຫ້ລູກສິດສອນຕໍ່ໄປ; ແລະ ພໍ່ຢາກໃຫ້ລູກພາກ

ພຽນ ແລະ ຮູ້ຈັກທ້າມຕົນເອງໃນທຸກສິ່ງ
ທຸກຢ່າງ.

11 ຈົ່ງເບິ່ງວ່າ ລູກຈະບໍ່ໄຜ່ຜັນໃນ
ຄວາມທະນົງຕົວ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈົ່ງເບິ່ງ
ວ່າລູກຈະບໍ່ອວດອ້າງໃນບັນຍາຂອງຕົນ,
ຫລື ພະລັງອັນມະຫາສານຂອງລູກເອງ.

12 ຈົ່ງໃຊ້ຄວາມກ້າຫານ, ແຕ່ບໍ່ແມ່ນ
ຄວາມອວດເກັ່ງ; ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງອີກວ່າ
ລູກຕ້ອງຄວບຄຸມກິເລດຕົ້ນຫາທັງໝົດ
ຂອງລູກ, ເພື່ອລູກຈະເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມ
ຮັກ; ຈົ່ງເບິ່ງວ່າລູກລະເວັ້ນຈາກຄວາມ
ຂໍ້ຄ້ານມັກງ່າຍຂອງລູກ.

13 ຢ່າໄດ້ອະທິຖານເໝືອນດັ່ງຊາວ
ໂຊລຳ, ເພາະລູກເຫັນແລ້ວວ່າ ພວກ
ເຂົາອະທິຖານເພື່ອຢາກໃຫ້ຄົນອື່ນໄດ້
ຍິນ, ແລະ ໄດ້ຮັບການສັນລະເສີນ ເພາະ
ບັນຍາຂອງພວກເຂົາເອງ.

14 ຢ່າໄດ້ເວົ້າວ່າ: ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າ
ເອີຍ, ຂ້ານ້ອຍຂອບພຣະໄທພຣະອົງທີ່
ພວກຂ້ານ້ອຍດີເດັ່ນກວ່າພີ່ນ້ອງຂອງ
ພວກຂ້ານ້ອຍ; ແຕ່ຄວນຈະເວົ້າວ່າ: ໂອ້
ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ຂໍຈົ່ງໃຫ້ອະໄພຄວາມ
ບໍ່ມີຄຸນຄ່າຂອງຂ້ານ້ອຍດ້ວຍເຖິດ, ແລະ
ຂໍຈົ່ງລະນຶກເຖິງພີ່ນ້ອງຂອງຂ້ານ້ອຍ
ດ້ວຍຄວາມເມດຕາປານີດ້ວຍເຖິດ—ແທ້
ຈິງແລ້ວ, ລູກຈົ່ງຍອມຮັບຄວາມບໍ່ມີ
ຄຸນຄ່າຂອງລູກຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະ
ເຈົ້າຕະຫລອດເວລາ.

15 ແລະ ຂໍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈົ່ງໃຫ້ພອນ
ແກ່ຈິດວິນຍານຂອງລູກ, ແລະ ຮັບເອົາ
ລູກເຂົ້າໄປໃນອານາຈັກຂອງພຣະອົງໃນ
ວັນສຸດທ້າຍ, ເພື່ອນັ່ງລົງໃນຄວາມສັນຕິ
ສຸກ. ບັດນີ້ຈົ່ງໄປເຖິດ, ລູກຂອງພໍ່, ແລະ

ຈົ່ງສິດສອນພຣະຄຳແກ່ຜູ້ຄົນພວກນີ້.
ຈົ່ງມີຄວາມເອົາໃຈໃສ່. ລາກ່ອນ, ລູກ
ຂອງພໍ່.

ຄຳສັ່ງຂອງແອວມາໃຫ້ແກ່ໂຄຣ໌ອານທັນ
ລູກຊາຍຂອງເພິ່ນ.

ມີຢູ່ໃນບົດທີ 39 ຈົນເຖິງບົດທີ 42.

ບົດທີ 39

---

*ບາບຂອງກາມມະລົມເປັນສິ່ງທີ່ທ້າກຽດ
ຊັງ—ບາບຂອງໂຄຣ໌ອານທັນໄດ້ກົດ
ກັນຊາວໂຊລຳຈາກການໄດ້ຮັບພຣະ
ຄຳ—ການໄຖ່ຂອງພຣະຄຣິດມີຜົນ
ສະທ້ອນຄົນຫລັງເພື່ອໄຖ່ຜູ້ຄົນທີ່ຊອບ
ທຳຜູ້ໄດ້ເສຍຊີວິດໄປກ່ອນ. ປະມານ 74
ປີກ່ອນ ຄ.ສ.*

1 ແລະ ບັດນີ້, ລູກຂອງພໍ່, ພໍ່ມີບາງ
ສິ່ງທີ່ຈະເວົ້າກັບລູກຫລາຍກວ່າທີ່ພໍ່ໄດ້
ເວົ້າໄປແລ້ວກັບອ້າຍຂອງລູກ; ເພາະຈົ່ງ
ເບິ່ງ, ລູກບໍ່ໄດ້ສັ່ງເກດຄວາມແນ່ນອນ
ຂອງອ້າຍຂອງລູກບໍ່, ຄວາມຊໍ້ສັດຂອງ
ລາວ, ແລະ ຄວາມພາກພຽນຂອງລາວ
ໃນການຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະ
ເຈົ້າ? ຈົ່ງເບິ່ງ, ລາວບໍ່ໄດ້ເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີ
ໃຫ້ແກ່ລູກບໍ່?

2 ເພາະວ່າລູກບໍ່ໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ຄຳ
ເວົ້າຂອງພໍ່ຫລາຍຄືກັນກັບອ້າຍຂອງລູກ
ຢູ່ໃນບັນດາຊາວໂຊລຳ. ບັດນີ້, ນີ້ຄືເລື່ອງ
ທີ່ພໍ່ບໍ່ພໍໃຈກັບລູກ; ລູກໄດ້ອວດອ້າງ
ກຳລັງ ແລະ ບັນຍາຂອງລູກເອງ.

3 ແລະ ນີ້ຍັງບໍ່ໝົດ, ລູກຂອງພໍ່. ລູກ

ໄດ້ເຮັດສິ່ງຊຶ່ງເປັນການໂສກເລົ້າແກ່ພໍ່
ຫລາຍ; ເພາະລູກໄດ້ປະຖິ້ມການປະຕິ
ບັດສາດສະໜາກິດ, ແລະ ໄດ້ໄປຫາ
ແຜ່ນດິນໄຊຣັນ ຊຶ່ງຢູ່ລະຫວ່າງຊາຍແດນ
ຂອງຊາວເລມັນ ເພື່ອຕິດຕາມອິດສະ
ເບນຍິງໂສເພນີຄົນນັ້ນ.

4 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ນາງໄດ້ລັກເອົາໃຈ
ຂອງຫລາຍຄົນໄປ; ແຕ່ນີ້ບໍ່ແມ່ນຂໍ້ແກ້ຕົວ
ສໍາລັບເຈົ້າ, ລູກຂອງພໍ່, ລູກຄວນເອົາໃຈ
ໃສ່ໃນການປະຕິບັດສາດສະໜາກິດ ຊຶ່ງ
ເປັນສິ່ງທີ່ລູກໄດ້ຮັບມອບໝາຍ.

5 ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍ່, ລູກຂອງພໍ່, ວ່າສິ່ງເຫລົ່ານີ້
ເປັນໜ້າກຽດຊັງໃນສາຍພຣະເນດຂອງ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ໜ້າກຽດ
ຊັງທີ່ສຸດເໝືອກວ່າບາບທັງປວງນອກ
ຈາກການເຮັດໃຫ້ຜູ້ບໍລິສຸດຕ້ອງເສຍ
ຊີວິດ ຫລື ການປະຕິເສດພຣະວິນຍານ
ບໍລິສຸດ?

6 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ຖ້າຫາກລູກປະຕິເສດ
ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ຊຶ່ງຄັ້ງໜຶ່ງສະຖິດຢູ່
ໃນລູກ, ແລະ ລູກຮູ້ວ່າຕົນປະຕິເສດ, ຈົ່ງ
ເບິ່ງ, ນີ້ເປັນບາບທີ່ອະໄພໃຫ້ບໍ່ໄດ້ເລີຍ;
ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ເປັນ
ຄາດຕະກອນຕໍ່ຄວາມສະຫວ່າງ ແລະ
ຮູ້ເລື່ອງພຣະເຈົ້າ, ມັນບໍ່ແມ່ນຂອງງ່າຍ
ສໍາລັບພວກເຂົາທີ່ຈະໄດ້ຮັບການອະໄພ
ໂທດ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພໍ່ເວົ້າກັບເຈົ້າ, ລູກ
ຂອງພໍ່, ວ່າມັນບໍ່ງ່າຍສໍາລັບພວກເຂົາທີ່
ຈະໄດ້ຮັບການອະໄພ.

7 ແລະ ບັດນີ້, ລູກຂອງພໍ່, ພໍ່ປາຖະໜາ
ຕໍ່ພຣະເຈົ້າວ່າ ລູກຈະບໍ່ມີຄວາມຜິດອັນ
ໃຫຍ່ຫລວງເຊັ່ນນັ້ນ. ພໍ່ບໍ່ຢາກເວົ້າເຖິງ
ຄວາມຜິດຂອງລູກ, ອັນຈະທໍລະມານ

ຈິດວິນຍານຂອງລູກ, ຖ້າຫາກບໍ່ແມ່ນ
ເພື່ອຄວາມດີຂອງລູກ.

8 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ລູກເຊື່ອງຄວາມຜິດຂອງ
ລູກໃຫ້ພົ້ນຈາກພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້; ແລະ ຖ້າ
ຫາກລູກບໍ່ກັບໃຈ ມັນຈະຍືນເປັນປະຈັກ
ພະຍານກ່າວໂທດລູກໃນວັນສຸດທ້າຍ.

9 ບັດນີ້ລູກຂອງພໍ່, ພໍ່ຢາກໃຫ້ລູກກັບ
ໃຈ ແລະ ປະຖິ້ມບາບຂອງລູກ, ແລະ ບໍ່
ຫລົງໂຫລ ແລະ ໄຝຝັນຢູ່ກັບສິ່ງທີ່ເຫັນ
ໄດ້, ແຕ່ຈົ່ງຫ້າມຕົນເອງຈາກສິ່ງທັງໝົດ
ນີ້; ເພາະຖ້າຫາກລູກບໍ່ເຮັດດັ່ງນີ້ ລູກກໍ
ບໍ່ມີທາງທີ່ຈະໄດ້ຮັບອານາຈັກຂອງພຣະ
ເຈົ້າມາເປັນມູນມໍລະດົກໄດ້ເລີຍ. ໂອ້, ຈົ່ງ
ຈໍາໃວ້, ແລະ ຈົ່ງຖືເປັນໜ້າທີ່, ແລະ ຫ້າມ
ຕົນເອງຈາກສິ່ງເຫລົ່ານີ້.

10 ແລະ ພໍ່ສັ່ງລູກໃຫ້ຖືເປັນໜ້າທີ່ທີ່ຈະ
ປຶກສາກັບພວກອ້າຍໃນການປະຕິບັດ
ຂອງລູກ; ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ລູກຍັງໝຸ່ມຢູ່,
ແລະ ລູກຍັງຕ້ອງໃຫ້ພວກອ້າຍບໍາລຸງ
ລ້ຽງ, ແລະ ຈົ່ງເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ຄໍາແນະນໍາ
ຂອງພວກເຂົາ.

11 ຢ່າຍອມໃຫ້ຕົນເອງຖືກຊັກນໍາ
ໄປໂດຍສິ່ງທີ່ບໍ່ມີປະໂຫຍດ ຫລື ໂງ່ຈ້າ
ເລີຍ; ຢ່າຍອມໃຫ້ມານຊັກນໍາໃຈຂອງ
ລູກໃຫ້ຕິດຕາມພວກຍິງໂສເພນີທີ່ຊົ່ວ
ຮ້າຍເຫລົ່ານັ້ນອີກ. ຈົ່ງເບິ່ງ, ໂອ້ ລູກຂອງ
ພໍ່, ລູກໄດ້ນໍາເອົາຄວາມຊົ່ວຮ້າຍອັນ
ໃຫຍ່ຫລວງພຽງໃດມາໃຫ້ຊາວໂຊລໍາ;
ເພາະວ່າເມື່ອພວກເຂົາເຫັນການປະພຶດ
ຂອງລູກ ພວກເຂົາບໍ່ຍອມເຊື່ອໃນຄໍາ
ເວົ້າຂອງພໍ່ເລີຍ.

12 ແລະ ບັດນີ້ພຣະວິນຍານຂອງ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບພໍ່ວ່າ: ຈົ່ງ

ສິດສອນ ພວກລູກຂອງເຈົ້າໃຫ້ສ້າງ
ຄວາມດີ, ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ພວກເຂົາຊັກນຳ
ໃຈຂອງຫລາຍຄົນໄປສູ່ຄວາມພິນາດ;
ສະນັ້ນພໍ່ສັ່ງເຈົ້າ, ລູກຂອງພໍ່, ດ້ວຍຄວາມ
ເກງກົວພຣະເຈົ້າ, ໃຫ້ລູກລະເວັ້ນຈາກ
ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງລູກ;

13 ໃຫ້ລູກທັນໜ້າໄປຫາພຣະຜູ້ເປັນ
ເຈົ້າດ້ວຍສຸດຄວາມນຶກຄິດ, ຄວາມສາ
ມາດ, ແລະ ກຳລັງ; ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ລູກຊັກ
ນຳໃຈຂອງຜູ້ໃດໃຫ້ເຮັດຄວາມຊົ່ວ; ແຕ່
ແທ້ຈິງແລ້ວຈົ່ງກັບໄປຫາເຂົາ, ແລະ
ຍອມຮັບຄວາມຜິດຂອງລູກ ແລະ ຄວາມ
ຜິດນັ້ນ ຊຶ່ງລູກໄດ້ກະທຳລົງໄປ.

14 ຢ່າຊອກຫາຂອງມີຄ່າ ຫລື ສິ່ງທີ່ບໍ່ມີ
ປະໂຫຍດຂອງໂລກ; ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ລູກ
ຈະເອົາມັນໄປກັບລູກບໍ່ໄດ້.

15 ແລະ ບັດນີ້, ລູກຂອງພໍ່, ພໍ່ຢາກ
ເວົ້າສິ່ງໜຶ່ງກັບລູກກ່ຽວກັບການສະເດັດ
ມາຂອງພຣະຄຣິດ. ຈົ່ງເບິ່ງ, ພໍ່ເວົ້າກັບ
ລູກວ່າ, ພຣະອົງຈະສະເດັດມາຢ່າງແນ່
ນອນເພື່ອເອົາບາບຂອງໂລກໄປ; ແທ້
ຈິງແລ້ວ, ພຣະອົງຈະສະເດັດມາເພື່ອ
ປະກາດຂ່າວອັນໜ້າຊື່ນຊົມແຫ່ງຄວາມ
ລອດໃຫ້ແກ່ຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງ.

16 ແລະ ບັດນີ້ລູກຂອງພໍ່, ນິຕິການ
ປະຕິບັດສາດສະໜາກິດ ຊຶ່ງເອີ້ນລູກມາ,
ເພື່ອປະກາດຂ່າວອັນໜ້າຊື່ນຊົມເຫລົ່າ
ນີ້ໃຫ້ແກ່ຜູ້ຄົນພວກນີ້, ເພື່ອຕຽມຈິດໃຈ
ຂອງເຂົາ; ຫລື ແທ້ຈິງແລ້ວ ຄວາມລອດ
ນັ້ນຈະມາຫາພວກເຂົາ, ເພື່ອພວກເຂົາ
ຈະໄດ້ຕຽມຈິດໃຈຂອງລູກຫລານຂອງ
ພວກເຂົາໃຫ້ໄດ້ຍິນພຣະຄຳໃນເວລາ
ຂອງການສະເດັດມາຂອງພຣະອົງ.

17 ແລະ ບັດນີ້ພໍ່ຈະເຮັດໃຫ້ຈິດໃຈ
ຂອງລູກສະບາຍຂຶ້ນກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້. ຈົ່ງ
ເບິ່ງ, ລູກແປກໃຈຢູ່ວ່າເປັນດ້ວຍເຫດ
ໃດສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຈຶ່ງເປັນທີ່ຮູ້ກັນມາກ່ອນ
ເປັນເວລາດົນນານເຖິງພຽງນີ້. ຈົ່ງເບິ່ງ,
ພໍ່ກ່າວກັບລູກວ່າຈິດວິນຍານໃນເວລາ
ນີ້ບໍ່ແມ່ນບໍ່ທີ່ມີຄ່າຕໍ່ພຣະເຈົ້າດັ່ງຈິດວິນ
ຍານໃນເວລາຂອງການສະເດັດມາຂອງ
ພຣະອົງ?

18 ມັນຈຳເປັນບໍ່ແມ່ນບໍ່ທີ່ແຜນແຫ່ງ
ການໂຕ່ຈະເປັນທີ່ຮູ້ຈັກແກ່ຜູ້ຄົນພວກນີ້
ເຊັ່ນດຽວກັບເປັນທີ່ຮູ້ຈັກແກ່ລູກຫລານ
ຂອງພວກເຂົາ?

19 ມັນງ່າຍບໍ່ແມ່ນບໍ່ທີ່ພຣະຜູ້ເປັນ
ເຈົ້າຈະສົ່ງທູດຂອງພຣະອົງມາປະກາດ
ຂ່າວອັນໜ້າຊື່ນຊົມເຫລົ່ານີ້ແກ່ພວກ
ເຮົາໃນເວລານີ້ດັ່ງແກ່ລູກຫລານຂອງ
ພວກເຮົາ, ຫລື ດັ່ງພາຍຫລັງເວລາແຫ່ງ
ການສະເດັດມາຂອງພຣະອົງ?

ບົດທີ 40

---

*ພຣະຄຣິດນຳເອົາການພົ້ນຄົນຊີວິດມາ
ໃຫ້ມະນຸດທຸກຄົນ—ຄົນຕາຍທີ່ຊອບທຳ
ໄປຫາທີ່ສຸຂະເສີມ ແລະ ຄົນຊົ່ວໄປຫາ
ຄວາມມິດພາຍນອກເພື່ອລໍຖ້າມີແຫ່ງ
ການພົ້ນຄົນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ—ທຸກ
ສ່ວນຈະຖືກປະກອບເຂົ້າກັນໃນລັກ
ສະນະອັນສົມບູນຂອງມັນໃນວັນແຫ່ງ
ການພົ້ນຄົນຊີວິດ. ປະມານ 74 ປີ ກ່ອນ
ຄ.ສ.*

1 ບັດນີ້ລູກຂອງພໍ່, ນິຕິເລື່ອງທີ່ພໍ່ຈະ
ເວົ້າເພີ່ມເຕີມກັບລູກອີກ; ເພາະພໍ່ເຫັນວ່າ

ຈິດໃຈຂອງລູກກັງວົນກ່ຽວກັບເລື່ອງການ
ຟື້ນຄືນຊີວິດຂອງຄົນຕາຍ.

2 ຈົ່ງເບິ່ງ, ພໍເວົ້າກັບລູກວ່າ, ບໍ່ມີການ
ຟື້ນຄືນຊີວິດ—ຫລື, ພໍຈະເວົ້າອີກຢ່າງ
ໜຶ່ງວ່າ, ຄວາມເປັນມະຕະບໍ່ໄດ້ສວມໃສ່
ຄວາມເປັນອະມະຕະ, ຄວາມເນົ່າເປື້ອຍ
ນີ້ບໍ່ໄດ້ສວມໃສ່ຄວາມບໍ່ເນົ່າເປື້ອຍ—ຈົນ
ຮອດພາຍຫລັງການສະເດັດມາຂອງ
ພຣະຄຣິດ.

3 ຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະອົງໄດ້ນຳການຟື້ນຄືນ
ຊີວິດຂອງຄົນຕາຍມາ. ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ລູກ
ຂອງພໍ່, ມັນຍັງບໍ່ໄດ້ເກີດການຟື້ນຄືນ
ຊີວິດເທື່ອ. ບັດນີ້, ພໍໄດ້ເປີດເຜີຍຄວາມ
ລຶກລັບໃຫ້ລູກຟັງກ່ອນ; ປານນັ້ນ, ມັນ
ຍັງມີຄວາມລຶກລັບຫລາຍເລື່ອງ ຊຶ່ງຖືກ
ເກັບກຳໄວ້, ຊຶ່ງບໍ່ມີຜູ້ໃດຮູ້ຈັກມັນນອກ
ຈາກພຣະເຈົ້າເອງ. ແຕ່ພໍຈະເລົ່າໃຫ້
ລູກຟັງເຖິງເລື່ອງໜຶ່ງ ຊຶ່ງພໍ່ໄດ້ທູນຖາມ
ພຣະເຈົ້າຢ່າງພາກພຽນເພື່ອພໍ່ຈະໄດ້
ຮູ້—ເພາະມັນກ່ຽວກັບການຟື້ນຄືນຊີວິດ.

4 ຈົ່ງເບິ່ງ, ມີເວລາກຳນົດໄວ້ທີ່ທຸກຄົນ
ຈະອອກມາຈາກຄວາມຕາຍ. ບັດນີ້ເມື່ອ
ໃດເວລານີ້ຈະມາເຖິງກໍບໍ່ມີຜູ້ໃດຮູ້; ແຕ່
ພຣະເຈົ້າຮູ້ເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້.

5 ບັດນີ້, ບໍ່ວ່າມັນຈະມີຄັ້ງດຽວ, ຫລື
ຄັ້ງທີສອງ, ຫລື ຄັ້ງທີສາມ, ທີ່ມະນຸດ
ຈະອອກມາຈາກຄວາມຕາຍນັ້ນ, ມັນບໍ່
ສຳຄັນ ເພາະພຣະເຈົ້າຮູ້ເລື່ອງທັງໝົດ
ນີ້; ແລະ ເປັນການພຽງພໍສຳລັບພໍ່ທີ່ພຽງ
ຮູ້ວ່າມັນເປັນເຊັ່ນນັ້ນ—ຄືມີເວລາກຳນົດ
ໄວ້ທີ່ທຸກຄົນຈະລຸກຂຶ້ນມາຈາກຄວາມ
ຕາຍ.

6 ບັດນີ້ມັນຈຳຕ້ອງມີໄລຍະເວລາ

ລະຫວ່າງການຕາຍກັບເວລາຂອງການ
ຟື້ນຄືນຊີວິດ.

7 ແລະ ບັດນີ້ພໍ່ຢາກຖາມວ່າມັນຈະ
ເກີດອັນໃດຂຶ້ນກັບຈິດວິນຍານຂອງ
ມະນຸດຕັ້ງແຕ່ເວລາຂອງການຕາຍຈົນ
ເຖິງເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້ສຳລັບການຟື້ນຄືນ
ຊີວິດ?

8 ບັດນີ້ບໍ່ວ່າມັນຈະມີຫລາຍກວ່າ
ຄັ້ງດຽວທີ່ກຳນົດໄວ້ເພື່ອໃຫ້ມະນຸດ
ລຸກຂຶ້ນມາຈາກຄວາມຕາຍນັ້ນ ມັນກໍບໍ່
ສຳຄັນ; ເພາະທຸກຄົນບໍ່ໄດ້ຕາຍພ້ອມກັນ
ແລະ ມັນບໍ່ສຳຄັນເພາະທັງໝົດນີ້ເປັນຄື
ກັນກັບໜຶ່ງມື້ສຳລັບພຣະເຈົ້າ; ແລະ ເປັນ
ພຽງເວລາທີ່ມະນຸດໃຊ້ນັບກັນເທົ່ານັ້ນ.

9 ສະນັ້ນ, ມັນຈຶ່ງມີເວລາກຳນົດໃຫ້
ນະມຸດລຸກຂຶ້ນຈາກຄວາມຕາຍ ແລະ ມີ
ໄລຍະເວລາລະຫວ່າງການຕາຍ ແລະ
ການຟື້ນຄືນຊີວິດ. ແລະ ບັດນີ້, ກ່ຽວ
ກັບໄລຍະເວລາຂອງຕອນນີ້ ຈະມີຫຍັງ
ເກີດຂຶ້ນກັບຈິດວິນຍານຂອງມະນຸດເປັນ
ເລື່ອງທີ່ພໍ່ໄດ້ທູນຖາມມາຢ່າງພາກພຽນ
ຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເພື່ອຈະໄດ້ຮູ້ຈັກ;
ແລະ ມີຄືເລື່ອງທີ່ພໍ່ຮູ້ມາ.

10 ແລະ ເມື່ອເວລາມາເຖິງ ທຸກຄົນ
ຈະລຸກຂຶ້ນ, ແລ້ວພວກເຂົາຈະຮູ້ວ່າ
ພຣະເຈົ້າຮູ້ເວລາທັງໝົດທີ່ກຳນົດໄວ້ໃຫ້
ມະນຸດ.

11 ບັດນີ້, ກ່ຽວກັບສະພາບຂອງຈິດວິນ
ຍານລະຫວ່າງການຕາຍກັບການຟື້ນຄືນ
ຊີວິດ—ຈົ່ງເບິ່ງ, ທູດໄດ້ເຮັດໃຫ້ເປັນທີ່
ຮູ້ຈັກແກ່ພໍ່ວ່າ ວິນຍານຂອງມະນຸດທຸກ
ຄົນນັ້ນ ທັນທີທີ່ອອກຈາກຮ່າງກາຍທີ່
ເປັນມະຕະ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ວິນຍານຂອງ

ມະນຸດທຸກຄົນ, ບໍ່ວ່າເຂົາຕີ ຫລື ຊົ່ວ, ຍ່ອມຖືກນຳກັບບ້ານໄປຫາພຣະເຈົ້າຜູ້ປະທານຊີວິດໃຫ້ແກ່ເຂົາ.

12 ແລະ ເມື່ອນັ້ນ ເຫດການຈະບັງເກີດຂຶ້ນ, ຄືວິນຍານຂອງຜູ້ທີ່ຊອບທຳຈະຖືກຮັບເຂົ້າໃນສະພາບແຫ່ງຄວາມສຸກ, ຊຶ່ງເອີ້ນວ່າ ທີ່ສຸຂະເສີມ, ສະພາບຂອງການພັກຜ່ອນ, ສະພາບຂອງສັນຕິສຸກ, ຊຶ່ງບ່ອນນັ້ນພວກເຂົາຈະພັກຜ່ອນຈາກຄວາມຫຍຸ້ງຍາກທັງໝົດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຈາກຄວາມກັງວົນ, ແລະ ຄວາມເລົ່າສະຫລົດໃຈທຸກຢ່າງ.

13 ແລະ ເມື່ອນັ້ນເຫດການຈະບັງເກີດຂຶ້ນ, ຄືວິນຍານຂອງຄົນຊົ່ວ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຜູ້ທີ່ຊົ່ວ—ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ສ່ວນໜຶ່ງຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເລີຍ; ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາເລືອກເອົາວຽກງານຊົ່ວແທນວຽກງານດີ; ສະນັ້ນ ວິນຍານຂອງມານໄດ້ເຂົ້າຢູ່ກັບພວກເຂົາ, ແລະ ເຂົາເປັນເຈົ້າຂອງບ້ານຂອງພວກເຂົາ—ແລະ ຄົນເຫລົ່ານີ້ຈະຖືກຂັບໄລ່ອອກໄປຫາຄວາມມືດພາຍນອກ; ມັນຈະມີການຮ້ອງໄຫ້, ແລະ ການຄວນຄາງ, ແລະ ການຂົບແຂ້ວຄັງໆພັນ, ແລະ ນີ້ເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຕົນເອງ, ໂດຍທີ່ພວກເຂົາຖືກນຳໄປເປັນຊະເລີຍດ້ວຍຄວາມປະສົງຂອງມານ.

14 ບັດນີ້, ນີ້ຄືສະພາບຂອງຈິດວິນຍານຂອງຄົນຊົ່ວ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ໃນຄວາມມືດ, ແລະ ໃນສະພາບອັນເປັນຕາຍ້ານ, ເຝົ້າຄອຍຄວາມເຄືອງແຄ້ນເໝືອນກັບໄຟອັນໜ້າເກງຂາມ ແລະ ໜ້າຍ້ານກົວ

ຂອງພຣະພິໂລດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີກັບພວກເຂົາ; ເຂົາຈະຄົງຢູ່ໃນສະພາບນີ້ດັ່ງນັ້ນ, ເຊັ່ນດຽວກັບຄົນຊອບທຳຢູ່ໃນທີ່ສຸຂະເສີມຈົນເຖິງເວລາແຫ່ງການຟື້ນຄືນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ.

15 ບັດນີ້, ມີບາງຄົນທີ່ເຂົ້າໃຈວ່າ ສະພາບແຫ່ງຄວາມສຸກ ແລະ ສະພາບແຫ່ງຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງຈິດວິນຍານນີ້ກ່ອນການຟື້ນຄືນຊີວິດເປັນການຟື້ນຄືນຊີວິດຄັ້ງທຳອິດ. ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພໍຍອມຮັບວ່າມັນອາດຈະເປັນຄຳເວົ້າທີ່ໃຊ້ເອີ້ນກັນວ່າ ເປັນການຟື້ນຄືນຊີວິດ, ເປັນການຍົກວິນຍານ ຫລື ຈິດວິນຍານຂຶ້ນ ແລະ ເປັນການສົ່ງພວກເຂົາໄປຫາຄວາມສຸກ ຫລື ຄວາມທຸກທໍລະມານ, ຕາມຄຳທີ່ໄດ້ເວົ້າໄວ້.

16 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ມັນມີເວົ້າໄວ້ອີກວ່າ, ການຟື້ນຄືນຊີວິດຄັ້ງທຳອິດນີ້, ເປັນການຟື້ນຄືນຊີວິດຂອງທຸກຄົນທີ່ເຄີຍມີຊີວິດມາແລ້ວ, ຫລື ກຳລັງມີຊີວິດຢູ່, ຫລື ທີ່ຈະມີຊີວິດ, ລົງມາເຖິງການຟື້ນຄືນຊີວິດຂອງພຣະຄຣິດຈາກຄວາມຕາຍ.

17 ບັດນີ້, ພວກເຮົາບໍ່ຄິດວ່າການຟື້ນຄືນຊີວິດຄັ້ງທຳອິດນີ້, ຊຶ່ງເວົ້າເຖິງຕາມທີ່ວ່າມານີ້ຈະເປັນການຟື້ນຄືນຊີວິດຂອງຈິດວິນຍານ ແລະ ການສົ່ງພວກເຂົາໄປຫາຄວາມສຸກ ຫລື ໄປຫາຄວາມທຸກທໍລະມານ. ລູກຈະບໍ່ຄິດວ່າມັນໝາຍຄວາມວ່າແນວນີ້.

18 ຈົ່ງເບິ່ງ, ພໍເວົ້າກັບລູກວ່າ, ບໍ່ເລີຍ; ແຕ່ມັນໝາຍເຖິງການກັບມາຮ່ວມເຂົ້າກັນຂອງຈິດວິນຍານ ແລະ ຮ່າງກາຍ, ຂອງຄົນເຫລົ່ານີ້ນັບແຕ່ວັນເວລາຂອງ

ອາດາມລົງມາຈົນເຖິງການຟື້ນຄືນຊີວິດຂອງພຣະຄຣິດ.

19 ບັດນີ້, ບໍ່ວ່າຈິດວິນຍານ ແລະ ຮ່າງກາຍຂອງຄົນຊົ່ວ ແລະ ຄົນຊອບທຳຈະຮວມເຂົ້າກັນໃນເວລາດຽວກັນ, ພໍຈະບໍ່ເວົ້າເຖິງ; ຂໍໃຫ້ມັນພຽງພໍເທົ່ານີ້, ພໍມີແຕ່ຈະເວົ້າວ່າພວກເຂົາທຸກຄົນຈະອອກມາຫລື ອີກຢ່າງໜຶ່ງ, ການຟື້ນຄືນຊີວິດຂອງພວກເຂົາຈະເກີດຂຶ້ນກ່ອນການຟື້ນຄືນຊີວິດຂອງຄົນທີ່ຕາຍພາຍຫລັງການຟື້ນຄືນຊີວິດຂອງພຣະຄຣິດ.

20 ບັດນີ້, ລູກຂອງພໍ່, ພໍ່ບໍ່ໄດ້ເວົ້າວ່າການຟື້ນຄືນຊີວິດຂອງພວກເຂົາມາພ້ອມກັບການຟື້ນຄືນຊີວິດຂອງພຣະຄຣິດ; ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ພໍໃຫ້ຄວາມເຫັນວ່າ ຈິດວິນຍານ ແລະ ຮ່າງກາຍຂອງຄົນທີ່ຊອບທຳຈະກັບມາຮ່ວມກັນໃນເວລາດຽວກັບການຟື້ນຄືນຊີວິດ ແລະ ການສະເດັດຂຶ້ນສະຫວັນຂອງພຣະຄຣິດ.

21 ແຕ່ບໍ່ວ່າຈະເປັນໄປໃນເວລາຂອງການຟື້ນຄືນຊີວິດຂອງພຣະອົງ ຫລື ພາຍຫລັງ, ພໍຈະບໍ່ກ່າວເຖິງ; ແຕ່ຂໍກ່າວພຽງເທົ່ານີ້, ວ່າມັນມີໄລຍະເວລາລະຫວ່າງການຕາຍກັບການຟື້ນຄືນຊີວິດຂອງຮ່າງກາຍ, ແລະ ມີສະພາບຂອງຈິດວິນຍານຢູ່ໃນຄວາມສຸກ ຫລື ຢູ່ໃນຄວາມທຸກທໍລະມານ ຈົນເຖິງເວລາທີ່ພຣະເຈົ້າກຳນົດວ່າຄົນຕາຍຈະອອກມາ, ແລະ ທັງຈິດວິນຍານ ແລະ ຮ່າງກາຍຈະເຂົ້າຮ່ວມກັນ, ແລະ ຖືກນຳມາຢືນຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ຈະຖືກພິພາກສາຕາມວຽກງານຂອງພວກເຂົາ.

22 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ສິ່ງນີ້ຈະນຳສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນຄືນມາຊຶ່ງກ່າວໄວ້ໂດຍປາກຂອງສາດສະດາ.

23 ຈິດວິນຍານຈະກັບຄືນເຂົ້າຫາຮ່າງກາຍ, ແລະ ຮ່າງກາຍເຂົ້າຫາຈິດວິນຍານ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ທຸກແຂນຂາ ແລະ ຂໍ້ຕໍ່ຈະກັບຄືນເຂົ້າຫາຮ່າງກາຍຂອງມັນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຖິງແມ່ນຜົມເສັ້ນໜຶ່ງໃນຫົວກໍຈະບໍ່ເສຍໄປ; ແຕ່ທຸກຢ່າງຈະຖືກນຳກັບຄືນຫາໂຄງຮ່າງອັນຖືກຕ້ອງ ແລະ ສົມບູນຂອງມັນ.

24 ແລະ ບັດນີ້, ລູກຂອງພໍ່, ມີຄືການກັບຄືນຊຶ່ງໄດ້ເວົ້າໄວ້ດ້ວຍປາກຂອງສາດສະດາ—

25 ແລະ ເມື່ອນັ້ນຄົນຊອບທຳຈະສ່ອງແສງສະຫວ່າງໃນອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ.

26 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ຄວາມຕາຍອັນເປັນຕາຍິ້ນຈະມາຫາຄົນຊົ່ວ; ເພາະພວກເຂົາຕາຍໃນເລື່ອງທີ່ກ່ຽວກັບຄວາມຊອບທຳ; ເພາະພວກເຂົາບໍ່ສະອາດ, ແລະ ຈະບໍ່ມີສິ່ງທີ່ບໍ່ສະອາດຈະສາມາດຮັບເອົາອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າມາເປັນມູນມໍລະດົກໄດ້; ແຕ່ພວກເຂົາຈະຖືກຂັບໄລ່ອອກໄປ, ແລະ ຖືກສົ່ງໄປຮັບສ່ວນທີ່ໄດ້ກະທຳ ໄວ້, ຫລື ວຽກງານຊົ່ວຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ພວກເຂົາຈະດື່ມສິ່ງທີ່ສົກກະບົກຈາກຈອກທີ່ຂົມຂຶ້ນນັ້ນ.

ບົດທີ 41

ໃນການຟື້ນຄືນຊີວິດນີ້ ມະນຸດຈະມາສູ່ສະພາບຂອງຄວາມສຸກ ຫລື ຄວາມ

ທຸກທໍລະມານຕະຫລອດການ—ຄວາມ
ຊົ່ວຮ້າຍບໍ່ເຄີຍເປັນຄວາມສຸກ—ມະນຸດ
ທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍກາມມະລົມຈະດໍາເນີນ
ຊີວິດຢູ່ໃນໂລກນີ້ໂດຍປາດສະຈາກພຣະ
ເຈົ້າ—ທຸກໆຄົນຈະໄດ້ຮັບບຸກຄະລິກ
ລັກສະນະ ແລະ ຄຸນສົມບັດທີ່ເຄີຍມີໃນ
ຊີວິດມະຕະຄົນອີກ. ປະມານ 74 ປີ ກ່ອນ
ຄ.ສ.

1 ແລະ ບັດນີ້, ລູກຂອງພໍ່, ພໍ່ມີສິ່ງໜຶ່ງ
ທີ່ຈະເວົ້າກ່ຽວກັບການນໍາຄືນມາຂອງ
ສິ່ງທີ່ໄດ້ເວົ້າເຖິງ; ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ບາງຄົນ
ໄດ້ບິດເບືອນຄວາມໝາຍຂອງພຣະຄໍາ
ພີ, ແລະ ຫລົງໄປໄກເພາະສິ່ງນີ້. ແລະ ພໍ່
ມອງເຫັນວ່າຈິດໃຈຂອງລູກກັງວົນກ່ຽວ
ກັບເລື່ອງນີ້ນໍາອີກ. ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ພໍ່ຈະ
ອະທິບາຍໃຫ້ລູກຟັງ.

2 ພໍ່ເວົ້າກັບເຈົ້າ, ລູກຂອງພໍ່, ວ່າ
ແຜນການນໍາກັບຄືນມາຈໍາເປັນຕໍ່ຄວາມ
ຍຸດຕິທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ; ເພາະມັນຈໍາ
ເປັນທີ່ຈະນໍາທຸກຢ່າງກັບຄືນມາຫາ
ສະພາບອັນຖືກຕ້ອງຂອງມັນ. ຈົ່ງເບິ່ງ,
ມັນຈໍາເປັນ ແລະ ທຸ່ງທໍາ, ຕາມອໍານາດ
ແລະ ຕາມການຟື້ນຄືນຊີວິດຂອງພຣະ
ຄຣິດ, ຄືຈິດວິນຍານຂອງມະນຸດຈະຖືກ
ນໍາກັບຄືນຫາຮ່າງກາຍຂອງມັນ, ແລະ ຄື
ທຸກສ່ວນຂອງຮ່າງກາຍຈະຖືກນໍາກັບຄືນ
ຫາຕົວ.

3 ແລະ ມັນຈໍາເປັນກັບຄວາມຍຸດຕິທໍາ
ຂອງພຣະເຈົ້າຄື ມະນຸດຈະຖືກພິພາກສາ
ຕາມວຽກງານຂອງຕົນເອງ; ແລະ ຖ້າ
ຫາກວຽກງານຂອງພວກເຂົາດີໃນຊີວິດ
ນີ້, ແລະ ຄວາມປາຖະໜາຂອງໃຈຂອງ

ພວກເຂົາດີ, ວ່າໃນວັນສຸດທ້າຍພວກເຂົາ
ກໍຈະຖືກນໍາກັບຄືນຫາສິ່ງທີ່ດີນັ້ນ.

4 ແລະ ຖ້າຫາກວຽກງານຂອງພວກ
ເຂົາຊົ່ວ ມັນກໍຈະຖືກນໍາກັບຄືນມາຫາ
ເຂົາໃນທາງຄວາມຊົ່ວ. ສະນັ້ນ, ທຸກ
ຢ່າງຈະຖືກນໍາກັບຄືນຫາສະພາບອັນ
ຖືກຕ້ອງຂອງມັນ, ທຸກຢ່າງຈະມາຫາໂຄງ
ຮ່າງໂດຍທໍາມະຊາດຂອງມັນ—ຄວາມ
ເປັນມະຕະຈະຖືກຍົກຂຶ້ນຫາຄວາມເປັນ
ອະມະຕະ, ຄວາມເນົາເປື້ອຍຫາຄວາມ
ບໍ່ເນົາເປື້ອຍ—ຂຶ້ນຫາຄວາມສຸກອັນບໍ່
ມີບ່ອນສຸດ ເພື່ອຮັບເອົາອານາຈັກຂອງ
ພຣະເຈົ້າມາເປັນມູນມໍລະດົກ, ຫລື ຂຶ້ນ
ຫາຄວາມທຸກທໍລະມານອັນບໍ່ມີບ່ອນສຸດ
ເພື່ອຮັບເອົາອານາຈັກຂອງມານມາເປັນ
ມູນມໍລະດົກ, ພວກໜຶ່ງຈະຢູ່ທາງໜຶ່ງ,
ແລະ ອີກພວກໜຶ່ງຈະຢູ່ອີກທາງໜຶ່ງ—

5 ພວກໜຶ່ງຈະຖືກຍົກຂຶ້ນຫາຄວາມສຸກ
ຕາມການສະແຫວງຫາຄວາມສຸກຂອງ
ຕົນ, ຫລື ຄວາມດີຕາມການສະແຫວງຫາ
ຄວາມດີຂອງຕົນ; ແລະ ອີກພວກໜຶ່ງຫາ
ຄວາມຊົ່ວຕາມການສະແຫວງຫາຄວາມ
ຊົ່ວຂອງຕົນ; ເພາະຖ້າຜູ້ໃດສະແຫວງຫາ
ຄວາມຊົ່ວຕະຫລອດທັງວັນ ຜູ້ນັ້ນກໍຈະ
ໄດ້ຮັບລາງວັນທີ່ເປັນຄວາມຊົ່ວຂອງເຂົາ
ເມື່ອກາງຄືນມາເຖິງ.

6 ແລະ ເປັນດັ່ງນັ້ນກັບອີກພວກໜຶ່ງ.
ຖ້າຫາກເຂົາກັບໃຈຈາກບາບຂອງເຂົາ,
ແລະ ສະແຫວງຫາຄວາມຊອບທໍາຈົນ
ເຖິງທີ່ສຸດຂອງວັນເວລາຂອງເຂົາ, ແລ້ວ
ເຂົາຈະໄດ້ຮັບລາງວັນອັນໄປສູ່ຄວາມ
ຊອບທໍາ.

7 ຄົນເຫລົ່ານີ້ຄືຜູ້ທີ່ຖືກໂຖ່ໂດຍພຣະຜູ້

ເປັນເຈົ້າ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຄົນເຫລົ່ານີ້ຄືຄົນ
ທີ່ໄດ້ຮັບການນຳອອກມາ, ແລະ ໄດ້ຮັບ
ການປົດປ່ອຍຈາກຄົນແຫ່ງຄວາມມືດ
ອັນບໍ່ມີບ່ອນສຸດ; ແລະ ພວກເຂົາຈຶ່ງຍືນ
ຢູ່ຫລື ຕົກໄປດັ່ງນີ້; ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກ
ເຂົາເປັນຜູ້ພິພາກສາຂອງຕົນເອງ, ບໍ່ວ່າ
ຈະກະທຳຄວາມດີ ຫລື ຄວາມຊົ່ວ.

8 ບັດນີ້, ຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າປ່ຽນແປງ
ບໍ່ໄດ້; ສະນັ້ນ, ຈົ່ງມີທາງຕຽມໄວ້ເພື່ອຜູ້
ໃດກໍຕາມທີ່ມີເຈດຕະນາຈະເດີນທາງນັ້ນ
ແລະ ຈະລອດ.

9 ແລະ ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ, ລູກຂອງພໍ່, ຢາ
ສ່ຽງເຮັດຄວາມຜິດຕໍ່ພຣະເຈົ້າຂອງລູກ
ຕາມຫລັກຄຳສອນເຫລົ່ານັ້ນອີກເລີຍ,
ຊຶ່ງເຖິງບັດນີ້ລູກກໍສ່ຽງກະທຳບາບມາ
ແລ້ວ.

10 ຢາຄິດຂຶ້ນມາເອງ, ເພາະມັນມີເວົ້າ
ໄວ້ກ່ຽວກັບການນຳກັບຄືນ, ວ່າລູກຈະ
ຖືກນຳກັບຄືນຈາກບາບໄປຫາຄວາມ
ສຸກ. ຈົ່ງເບິ່ງ, ພໍ່ເວົ້າກັບລູກວ່າ ຄວາມຊົ່ວ
ຮ້າຍບໍ່ເຄີຍເປັນຄວາມສຸກເລີຍ.

11 ແລະ ບັດນີ້, ລູກຂອງພໍ່, ມະນຸດທັງ
ປວງທີ່ຢູ່ໃນສະພາບແຫ່ງທຳມະຊາດ,
ຫລື ພໍ່ຢາກເວົ້າ, ຢູ່ໃນສະພາບແຫ່ງກາມ
ມະລົມ, ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມອິດສາອັນ
ຂົມຂຶ້ນ ແລະ ຖືກລ່າມໄວ້ດ້ວຍໂສ້ແຫ່ງ
ຄວາມອະທຳ; ພວກເຂົາຢູ່ໃນໂລກໂດຍ
ບໍ່ມີພຣະເຈົ້າ, ແລະ ພວກເຂົາໄປໃນ
ທາງກົງກັນຂ້າມກັບທຳມະຊາດຂອງ
ພຣະເຈົ້າ; ສະນັ້ນ, ພວກເຂົາຈຶ່ງຢູ່ໃນ
ສະພາບກົງກັນຂ້າມກັບທຳມະຊາດຂອງ
ຄວາມສຸກ.

12 ແລະ ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ, ຄວາມໝາຍ
ຂອງຄຳວ່າການນຳກັບຄືນມາຄືການ
ນຳເອົາສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນສະພາບທຳມະຊາດ
ມາ ແລະ ວາງໄວ້ໃນສະພາບທີ່ບໍ່ເປັນ
ທຳມະຊາດ, ຫລື ວາງໄວ້ໃນສະພາບ
ກົງກັນຂ້າມກັບທຳມະຊາດຂອງມັນບໍ່?

13 ໂອ້, ລູກຂອງພໍ່, ມັນບໍ່ໄດ້ເປັນເຊັ່ນ
ນັ້ນ; ແຕ່ຄວາມໝາຍຂອງຄຳວ່າການນຳ
ກັບຄືນມານັ້ນຄືການນຳເອົາຄວາມຊົ່ວ
ກັບມາຫາຄວາມຊົ່ວ, ຫລື ກາມມະລົມ
ມາຫາກາມມະລົມ, ຫລື ຄວາມຕ່ຳຊ້າມາ
ຫາຄວາມຕ່ຳຊ້າ—ຄວາມດີມາຫາສິ່ງທີ່
ດີ; ຄວາມຊອບທຳມາຫາສິ່ງທີ່ຊອບທຳ;
ຄວາມທ່ຽງທຳມາຫາສິ່ງທີ່ທ່ຽງທຳ; ຄວາມ
ເມດຕາມາຫາສິ່ງທີ່ມີຄວາມເມດຕາ.

14 ສະນັ້ນ, ລູກຂອງພໍ່, ຈົ່ງເບິ່ງວ່າ
ລູກມີຄວາມເມດຕາຕໍ່ພີ່ນ້ອງຂອງລູກ;
ປະຕິບັດໂດຍທ່ຽງທຳ, ຕັດສິນໂດຍຊອບ
ທຳ, ແລະ ກະທຳຄວາມດີຕະຫລອດ
ເວລາ; ແລະ ຖ້າຫາກລູກເຮັດສິ່ງທັງໝົດ
ນີ້ ແລ້ວລູກຈະໄດ້ຮັບລາງວັນຂອງລູກ;
ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຄວາມເມດຕາຈະກັບຄືນມາ
ຫາລູກອີກ; ຄວາມຍຸດຕິທຳຈະກັບຄືນມາ
ຫາລູກອີກ; ການພິພາກສາອັນຊອບທຳ
ຈະກັບຄືນມາຫາລູກອີກ; ແລະ ລູກຈະມີ
ຄວາມດີເປັນລາງວັນແກ່ລູກອີກ.

15 ເພາະສິ່ງທີ່ລູກໄດ້ສົ່ງອອກໄປຈະ
ກັບຄືນມາຫາລູກອີກ, ແລະ ຈະຖືກ
ນຳກັບຄືນມາຫາ; ດັ່ງນັ້ນ, ຄຳວ່າການ
ກັບຄືນມາຈຶ່ງກ່າວໂທດຄົນບາບໂດຍຄົບ
ຖ້ວນ, ແລະ ບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ນັ້ນເປັນຄົນ
ຖືກຕ້ອງໄດ້ເລີຍ.

ບົດທີ 42

ຊີວິດທີ່ເປັນມະຕະເປັນເວລາແຫ່ງການທົດລອງເພື່ອໃຫ້ມະນຸດສາມາດກັບໃຈ ແລະ ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ—ການຕົກໄດ້ນຳເອົາຄວາມຕາຍທາງໂລກ ແລະ ທາງວິນຍານມາຫາມະນຸດທຸກຄົນ—ການໄຖ່ມາເຖິງຜ່ານການກັບໃຈ—ພຣະເຈົ້າເອງໄດ້ຊົດໃຊ້ແທນບາບຂອງໂລກ—ຄວາມເມດຕາແມ່ນສຳລັບຜູ້ທີ່ກັບໃຈ—ສ່ວນຄົນອື່ນໆແມ່ນຂຶ້ນກັບຄວາມຍຸດຕິທຳຂອງພຣະເຈົ້າ—ຄວາມເມດຕາເກີດຂຶ້ນເພາະການຊົດໃຊ້—ຜູ້ທີ່ກັບໃຈຢ່າງແທ້ຈິງເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະລອດ. ປະມານ 74 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ບັດນີ້, ລູກຂອງພໍ່, ພໍ່ເຫັນວ່າມັນຍັງມີສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ຈິດໃຈຂອງລູກກັງວົນຢູ່, ຊຶ່ງລູກບໍ່ອາດເຂົ້າໃຈໄດ້—ຊຶ່ງກ່ຽວກັບຄວາມຍຸດຕິທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນການລົງໂທດຄົນບາບ; ເພາະລູກພະຍາຍາມຄິດວ່າມັນບໍ່ເປັນການຍຸດຕິທຳທີ່ຈະສົ່ງຄົນບາບໄປຫາສະພາບແຫ່ງຄວາມທຸກທໍລະມານ.

2 ບັດນີ້ຈຶ່ງເບິ່ງ, ລູກຂອງພໍ່, ພໍ່ຈະອະທິບາຍເລື່ອງນີ້ແກ່ລູກ. ເພາະຈຶ່ງເບິ່ງ, ຫລັງຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສົ່ງບິດາມານດາຜູ້ທຳອິດຂອງພວກເຮົາອອກຈາກສວນເອເດນເພື່ອໂຖດິນ, ເພາະຈາກດິນນັ້ນເຂົາເຈົ້າໄດ້ອອກມາ—ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພຣະອົງໄດ້ຂັບໄລ່ເຂົາເຈົ້າອອກໄປ, ແລະ ວາງເຄຣູບິມໄວ້ທີ່ປາຍສວນເອເດນທາງຕາເວັນອອກ, ພ້ອມດ້ວຍດາບທີ່ເປັນແປວໄຟຊຶ່ງຫັນໄປໄດ້ທຸກທາງ, ເພື່ອຮັກສາຕົນໄມ້ແຫ່ງຊີວິດ—

3 ບັດນີ້, ພວກເຮົາເຫັນວ່າມະນຸດມາເປັນເໝືອນດັ່ງພຣະເຈົ້າ, ຮູ້ຄວາມດີ ແລະ ຄວາມຊົ່ວ; ເພື່ອເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ຍື່ນມືອອກໄປ ແລະ ປິດເອົາໝາກໄມ້ຈາກຕົ້ນໄມ້ແຫ່ງຊີວິດອີກ, ແລະ ກິນ ແລະ ມີຊີວິດຢູ່ຕະຫລອດການ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ວາງເຄຣູບິມກັບດາບທີ່ເປັນແປວໄຟໄວ້, ເພື່ອເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ກິນໝາກໄມ້ນັ້ນ—

4 ແລະ ພວກເຮົາຈຶ່ງເຫັນ, ວ່າມັນມີເວລາທີ່ປະທານໃຫ້ມະນຸດເພື່ອກັບໃຈ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມັນມີເວລາແຫ່ງການທົດລອງ, ແມ່ນເວລາທີ່ຈະກັບໃຈ ແລະ ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ.

5 ເພາະຈຶ່ງເບິ່ງ, ຖ້າຫາກອາດາມໄດ້ຍື່ນມືຂອງລາວອອກໄປ ແລະ ປິດເອົາໝາກໄມ້ຈາກຕົ້ນໄມ້ແຫ່ງຊີວິດ, ລາວຈະມີຊີວິດຊົ່ວນິລັນດອນ, ຕາມພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ຈະບໍ່ມີໄລຍະເວລາເພື່ອການກັບໃຈ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ມີຄວາມໝາຍ, ແລະ ແຜນແຫ່ງຄວາມລອດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຈະລົ້ມເຫລວໄປ.

6 ແຕ່ຈຶ່ງເບິ່ງ, ມັນມີກຳນົດທີ່ຈະໃຫ້ມະນຸດຕາຍ—ສະນັ້ນ, ດັ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຖືກຕັດອອກຈາກຕົ້ນໄມ້ແຫ່ງຊີວິດແລ້ວເຂົາເຈົ້າຈະຖືກຕັດອອກຈາກຜືນແຜ່ນດິນໂລກນຳອີກ—ແລະ ມະນຸດຈະຫລົງທາງຕະຫລອດໄປ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຂົາກາຍເປັນມະນຸດທີ່ຕົກໄປ.

7 ແລະ ບັດນີ້, ລູກເຫັນຈາກເລື່ອງນີ້ວ່າບິດາມານດາຜູ້ທຳອິດຂອງພວກເຮົາຖືກຕັດອອກຈາກທີ່ປະທັບຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ທັງທາງໂລກ ແລະ ທາງວິນ

ຍານແລ້ວ; ແລະ ເຂົາເຈົ້າຈຶ່ງເຫັນໄດ້ວ່າ ເຂົາເຈົ້າກາຍມາເປັນຄົນທີ່ຂຶ້ນຢູ່ກັບການ ກະທຳຕາມຄວາມປະສົງຂອງຕົນເອງ.

8 ບັດນີ້ຈຶ່ງເບິ່ງ, ມັນບໍ່ສົມຄວນທີ່ຈະກູ້ ມະນຸດຄົນຈາກຄວາມຕາຍທາງໂລກ, ເພາະມັນຈະທຳລາຍແຜນແຫ່ງຄວາມ ສຸກອັນຍິ່ງໃຫຍ່.

9 ສະນັ້ນ, ຍ້ອນຈິດວິນຍານຕາຍບໍ່ ໄດ້, ແລະ ການຕົກນຳເອົາຄວາມຕາຍ ທັງທາງວິນຍານ ແລະ ທາງໂລກມາຫາ ມະນຸດຊາດທັງປວງຄື, ພວກເຂົາຖືກຕັດ ອອກຈາກທີ່ປະທັບຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ມັນຈຶ່ງສົມຄວນທີ່ຈະກູ້ມະນຸດຊາດຄົນ ຈາກຄວາມຕາຍທາງວິນຍານນີ້.

10 ສະນັ້ນ, ເມື່ອພວກເຂົາກາຍເປັນຄົນ ມີກາມມະລົມ, ຕັນຫາໜ້າມືດ, ແລະ ຕຳ ຊ້າ ໂດຍທຳມະຊາດ, ສະພາບແຫ່ງການ ທົດລອງນີ້ຈຶ່ງກັບເປັນສະພາບໃຫ້ພວກ ເຂົາຕຽມຕົວ; ມັນກັບເປັນສະພາບເພື່ອ ການຕຽມຕົວ.

11 ແລະ ບັດນີ້ຈຶ່ງຈຳໄວ້, ລູກຂອງພໍ່, ຖ້າຫາກບໍ່ແມ່ນເພາະແຜນແຫ່ງການໄຖ່ (ຄືຖ້າບໍ່ມີ) ໃນທັນທີທີ່ພວກເຂົາຕາຍໄປ ຈິດວິນຍານຂອງພວກເຂົາຍ່ອມເປັນທຸກ, ໂດຍທີ່ຖືກຕັດອອກຈາກທີ່ປະທັບຂອງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

12 ແລະ ບັດນີ້, ບໍ່ມີວິທີກູ້ມະນຸດຄົນ ຈາກສະພາບທີ່ຕົກນີ້, ຊຶ່ງມະນຸດນຳມາ ໃຫ້ຕົວເອງ ເພາະຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງ ເຂົາເອງ;

13 ສະນັ້ນ, ຕາມຄວາມຍຸດຕິທຳແລ້ວ, ແຜນແຫ່ງການໄຖ່ຈະເກີດຂຶ້ນບໍ່ໄດ້, ເວັ້ນເສຍແຕ່ໂດຍເງື່ອນໄຂຂອງການ

ກັບໃຈຂອງມະນຸດໃນສະພາບແຫ່ງການ ທົດລອງນີ້, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ສະພາບແຫ່ງ ການທົດລອງນີ້; ເພາະຖ້າຫາກມັນບໍ່ ເປັນໄປຕາມເງື່ອນໄຂເຫລົ່ານີ້, ຄວາມ ເມດຕາຈະເກີດຜົນບໍ່ໄດ້ເວັ້ນເສຍແຕ່ ຈະທຳລາຍວຽກງານແຫ່ງຄວາມຍຸດຕິ ທຳເສຍ. ບັດນີ້ວຽກງານແຫ່ງຄວາມຍຸດ ຕິທຳຈະຖືກທຳລາຍບໍ່ໄດ້; ຖ້າຫາກເປັນ ເຊັ່ນນັ້ນ, ພຣະເຈົ້າກໍຈະເລີກເປັນພຣະ ເຈົ້າ.

14 ແລະ ພວກເຮົາຈຶ່ງເຫັນວ່າມະນຸດ ຊາດທັງໝົດຕົກແລ້ວ, ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາ ຢູ່ໃນກຳມີແຫ່ງຄວາມຍຸດຕິທຳ; ແທ້ຈິງ ແລ້ວ, ຄວາມຍຸດຕິທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ຊຶ່ງ ສົ່ງພວກເຂົາໄປໃຫ້ຖືກຕັດອອກຈາກທີ່ ປະທັບຂອງພຣະອົງຕະຫລອດການ.

15 ແລະ ບັດນີ້, ແຜນແຫ່ງຄວາມເມດ ຕາຈະເກີດຂຶ້ນບໍ່ໄດ້ຖ້າຫາກບໍ່ມີການຊົດ ໃຊ້ເກີດຂຶ້ນ; ສະນັ້ນ ພຣະເຈົ້າເອງຈຶ່ງຊົດ ໃຊ້ແທນບາບຂອງໂລກ, ເພື່ອນຳແຜນ ແຫ່ງຄວາມເມດຕາມາ, ເພື່ອໃຫ້ພຽງພໍ ແກ່ຂໍ້ຮຽກຮ້ອງຂອງຄວາມຍຸດຕິທຳ, ເພື່ອ ພຣະເຈົ້າຈະເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ດີພ້ອມ, ທ່ຽງທຳ, ແລະ ເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ເມດຕາ ນຳອີກ.

16 ບັດນີ້, ການກັບໃຈຈະມາສູ່ມະນຸດ ບໍ່ໄດ້ຖ້າຫາກບໍ່ມີການລົງໂທດ, ຊຶ່ງເປັນ ນິລັນດອນດັ່ງຊີວິດຂອງຈິດວິນຍານຈະ ເປັນ, ໂດຍຕັ້ງໄວ້ກົງກັນຂ້າມກັບແຜນ ແຫ່ງຄວາມສຸກ, ຊຶ່ງເປັນນິລັນດອນດັ່ງ ຊີວິດຂອງຈິດວິນຍານນຳອີກ.

17 ບັດນີ້, ມະນຸດຈະກັບໃຈໄດ້ແນວໃດ ຖ້າຫາກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຮັດບາບ? ເຂົາຈະເຮັດ

ບາບໄດ້ແນວໃດຖ້າຫາກບໍ່ມີກົດ? ກົດຈະມີໄດ້ແນວໃດຖ້າຫາກບໍ່ມີການລົງໂທດ?

18 ບັດນີ້, ມີການລົງໂທດຕັ້ງໄວ້, ແລະ ມີກົດທີ່ທ່ຽງທຳຕັ້ງໄວ້, ຊຶ່ງນຳຄວາມສຳນຶກຜິດຂອງຈິດວິນຍານມາຫາມະນຸດ.

19 ບັດນີ້, ຖ້າຫາກບໍ່ມີກົດໃຫ້ໄວ້—ຖ້າຫາກມະນຸດກະທຳຄາດຕະກຳ ເຂົາກໍຄວນຕາຍ—, ເຂົາຈະຍ້ານບໍ່ວ່າ ເຂົາຈະຕາຍຖ້າເຂົາກະທຳຄາດຕະກຳ?

20 ແລະ ຖ້າຫາກບໍ່ມີກົດໃຫ້ໄວ້ເພື່ອຫ້າມການເຮັດບາບ ມະນຸດຈະບໍ່ຍ້ານທີ່ຈະເຮັດບາບເລີຍ.

21 ແລະ ຖ້າຫາກມັນບໍ່ມີກົດໃຫ້ໄວ້, ຖ້າຫາກມະນຸດເຮັດບາບ ຄວາມຍຸດຕິທຳ ແລະ ຄວາມເມດຕາ ຈະເຮັດຫຍັງໄດ້, ເພາະທັງສອງຢ່າງນີ້ຈະບໍ່ມີສິດທິເໜືອກວ່າມະນຸດ?

22 ແຕ່ມີກົດໃຫ້ໄວ້, ແລະ ມີການລົງໂທດຕັ້ງໄວ້ ແລະ ໃຫ້ມີການກັບໃຈ, ຊຶ່ງການກັບໃຈນີ້ ຄວາມເມດຕາມີສິດທິ; ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ, ຄວາມຍຸດຕິທຳຈະມີສິດເໜືອກວ່າມະນຸດ ແລະ ບັງຄັບກົດ, ແລະ ກົດເຮັດໃຫ້ມີການລົງໂທດ; ຖ້າຫາກບໍ່ດັ່ງນັ້ນ, ວຽກງານແຫ່ງຄວາມຍຸດຕິທຳຈະຖືກທຳລາຍ, ແລະ ພຣະເຈົ້າກໍຈະເລີກເປັນພຣະເຈົ້າ.

23 ແຕ່ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ເລີກເປັນພຣະເຈົ້າ, ແລະ ຄວາມເມດຕາມີສິດທິໃນຜູ້ທີ່ສຳນຶກຜິດ, ແລະ ຄວາມເມດຕາເກີດຂຶ້ນເພາະການຊົດໃຊ້; ແລະ ການຊົດໃຊ້ເຮັດໃຫ້ເກີດການຟື້ນຄືນຊີວິດຂອງຄົນຕາຍ; ແລະ ການຟື້ນຄືນຊີວິດຂອງ

ຄົນຕາຍນຳມະນຸດກັບມາຫາທີ່ປະທັບຂອງພຣະເຈົ້າ; ແລະ ຄົນທັງຫລາຍຈຶ່ງຖືກນຳກັບຄືນຫາທີ່ປະທັບຂອງພຣະອົງ, ເພື່ອຈະຖືກພິພາກສາຕາມວຽກງານຂອງພວກເຂົາ, ອັນເປັນໄປຕາມກົດແຫ່ງຄວາມຍຸດຕິທຳ.

24 ເພາະຈຶ່ງເບິ່ງ, ຄວາມຍຸດຕິທຳປະຕິບັດຂໍ້ຮຽກຮ້ອງທັງໝົດຂອງມັນ, ແລະ ຄວາມເມດຕາມີສິດທິໃນທຸກຢ່າງທີ່ເປັນຂອງມັນເອງ; ແລະ ດ້ວຍປະການນີ້, ມັນຈຶ່ງບໍ່ມີຜູ້ໃດລອດ ນອກຈາກຄົນທີ່ສຳນຶກຜິດຢ່າງແທ້ຈິງ.

25 ລູກຄິດວ່າຄວາມເມດຕາຂະໂມຍຄວາມຍຸດຕິທຳໄດ້ບໍ່? ພໍເວົ້າກັບລູກວ່າ, ບໍ່ໄດ້; ບໍ່ໄດ້ເລີຍແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ຖ້າຫາກເປັນເຊັ່ນນັ້ນ, ພຣະເຈົ້າກໍຈະເລີກເປັນພຣະເຈົ້າແລ້ວ.

26 ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງນຳຈຸດມັງໝາຍອັນເປັນນິລັນດອນຂອງພຣະອົງມາ, ຊຶ່ງໄດ້ຕຽມໄວ້ນັບຕັ້ງແຕ່ການວາງຮາກຖານຂອງໂລກ. ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້ ມັນຈຶ່ງເກີດມີຄວາມລອດແລະ ການໂຖ່ຂອງມະນຸດ, ແລະ ຄວາມພິນາດ, ແລະ ຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງເຂົານຳອີກ.

27 ສະນັ້ນ, ໂອ້ ລູກຂອງພໍ່, ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ຈະມາ ກໍຈະມາໄດ້ ແລະ ດີມນຳແຫ່ງຊີວິດຢ່າງມີອິດສະລະ; ແລະ ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ຈະບໍ່ມາ ຜູ້ນັ້ນກໍຈະບໍ່ຖືກບັງຄັບໃຫ້ມາ; ແຕ່ໃນວັນສຸດທ້າຍ ສິ່ງທີ່ເຂົາໄດ້ກະທຳໄວ້ຈະກັບຄືນມາຫາເຂົາ.

28 ຖ້າຫາກເຂົາປາຖະໜາຈະສ້າງຄວາມຊົ່ວ, ແລະ ບໍ່ກັບໃຈໃນວັນເວລາ

ຂອງເຂົາ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ຄວາມຊົ່ວຈະເກີດກັບເຂົາ, ຊຶ່ງເປັນຕາມການນຳກັບຄືນມາຂອງພຣະເຈົ້າ.

29 ແລະ ບັດນີ້, ລູກຂອງພໍ່, ພໍ່ບໍ່ຢາກໃຫ້ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເປັນທີ່ກັງວົນໃຈຕໍ່ລູກອີກຕໍ່ໄປ, ແລະ ຂໍໃຫ້ບາບຂອງລູກເທົ່ານັ້ນເປັນສິ່ງທີ່ກັງວົນໃຈລູກ, ດ້ວຍຄວາມກັງວົນນັ້ນ ມັນຈະນຳລູກລົງມາສູ່ການກັບໃຈ.

30 ໂອ້ ລູກຂອງພໍ່, ພໍ່ປາຖະໜາວ່າລູກຈະບໍ່ປະຕິເສດຄວາມຍຸດຕິທຳຂອງພຣະເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ. ຈົ່ງຢ່າພະຍາຍາມແກ້ຄວາມຜິດເພາະບາບຂອງລູກ, ໂດຍປະຕິເສດຄວາມຍຸດຕິທຳຂອງພຣະເຈົ້າ; ແຕ່ລູກຈົ່ງຍອມໃຫ້ຄວາມຍຸດຕິທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ພຣະເມດຕາຂອງພຣະອົງ, ແລະ ຄວາມອົດກັ້ນຂອງພຣະອົງມີອິດທິພົນຢ່າງເຕັມທີ່ຢູ່ໃນໃຈຂອງລູກ; ຂໍໃຫ້ມັນນຳລູກລົງມາຕໍ່ຢູ່ກັບຝຸ່ນດິນໃນຄວາມຖ່ອມຕົວ.

31 ແລະ ບັດນີ້, ໂອ້ ລູກຂອງພໍ່, ລູກໄດ້ຮັບການເອີ້ນຈາກພຣະເຈົ້າໃຫ້ສິດສອນພຣະຄຳແກ່ຜູ້ຄົນພວກນີ້. ແລະ ບັດນີ້, ລູກຂອງພໍ່, ຈົ່ງໄປເຖິດ, ຈົ່ງປະກາດພຣະຄຳດ້ວຍຄວາມຈິງ ແລະ ດ້ວຍຄວາມມີສະຕິ, ເພື່ອລູກຈະໄດ້ນຳຈິດວິນຍານທັງຫລາຍມາສູ່ການກັບໃຈ, ເພື່ອແຜນແຫ່ງຄວາມເມດຕາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຈະມີສິດທິເໜືອກວ່າພວກເຂົາ. ແລະ ຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າຈົ່ງໄປດປະທານພອນໃຫ້ລູກຈົນວ່າມັນເປັນໄປຕາມຄຳເວົ້າຂອງພໍ່ດ້ວຍເຖິດ. ອາແມນ.

ບົດທີ 43

ແອວມາ ແລະ ລູກຊາຍໄດ້ສິດສອນພຣະຄຳ—ຊາວໂຊລຳ ແລະ ຊາວນີໂຟຄົນອື່ນໆທີ່ແຍກອອກໄປ ກາຍເປັນຊາວເລມັນ—ຊາວເລມັນມາກໍ່ສົງຄາມກັບຊາວນີໂຟ—ໂມໂຣໂນປະກອບອາວຸດໃຫ້ຊາວນີໂຟດ້ວຍເຄື່ອງປ້ອງກັນຕ່າງໆ—ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເປີດເຜີຍແຜນການຍຸດທະສາດຂອງຊາວເລມັນຕໍ່ແອວມາ—ຊາວນີໂຟປ້ອງກັນບ້ານເຮືອນ, ເສລີພາບ, ຄອບຄົວ, ແລະ ສາດສະໜາຂອງພວກເຂົາ—ກອງທັບຂອງໂມໂຣໂນກັບລີໂຮປິດລັອມຊາວເລມັນ. ປະມານ 74 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກລູກຊາຍຂອງແອວມາໄດ້ອອກໄປໃນບັນດາຜູ້ຄົນ, ເພື່ອປະກາດພຣະຄຳແກ່ພວກເຂົາ. ແລະ ແອວມາເອງກໍໄດ້ອອກໄປສອນຢ່າງບໍ່ໄດ້ພັກຜ່ອນເລີຍ.

2 ບັດນີ້ພວກເຮົາຈະບໍ່ກ່າວເຖິງການສິດສອນຂອງເຂົາເຈົ້າຕໍ່ໄປອີກ, ນອກຈາກວ່າເຂົາເຈົ້າໄດ້ສິດສອນພຣະຄຳ ແລະ ຄວາມຈິງຕາມວິນຍານແຫ່ງການທຳນາຍ ແລະ ການເປີດເຜີຍ; ແລະ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ສິດສອນຕາມຖານະອັນສັກສິດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ໄດ້ເອີ້ນເຂົາເຈົ້າ.

3 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຈະກັບມາເວົ້າກ່ຽວກັບສົງຄາມລະຫວ່າງຊາວນີໂຟ ແລະ ຊາວເລມັນໃນປີທີສິບແປດແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນ.

4 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຊາວໂຊລຳໄດ້ກາຍເປັນຊາວເລ

ມັນ; ດັ່ງນັ້ນ, ໃນຕົ້ນປີທີສິບແປດນີ້ ຜູ້ຄົນຂອງນີໄຟໄດ້ເຫັນວ່າຊາວເລມັນກຳລັງຈະມາໂຈມຕີພວກເຂົາ; ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຕຽມເພື່ອສົງຄາມ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາໄດ້ເຕົ້າໂຮມເອົາກອງທັບຂອງພວກເຂົາທີ່ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນເຈີຊອນ.

5 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຊາວເລມັນໄດ້ຍົກກອງທັບທະຫານມາເປັນຈຳນວນຫລາຍພັນຄົນ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຍົກກອງທັບເຂົ້າມາໃນແຜ່ນດິນອານທິໂອນຳ, ຊຶ່ງເປັນແຜ່ນດິນຂອງຊາວໂຊລຳ; ແລະ ຜູ້ນຳກອງທັບຂອງພວກເຂົາມີຊື່ວ່າ ເຊລາເຮັມນາ.

6 ແລະ ບັດນີ້, ໂດຍທີ່ຊາວອາມາລະໄຄເປັນຄົນຊົ່ວ ແລະ ມັກຂ້າຄົນຫລາຍກວ່າຊາວເລມັນ, ດັ່ງນັ້ນ, ເຊລາເຮັມນາຈຶ່ງໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງນາຍທະຫານຂຶ້ນເພື່ອດູແລຊາວເລມັນ, ຊຶ່ງພວກຫົວໜ້າເຫລົ່ານັ້ນເປັນຊາວອາມາລະໄຄ ແລະ ຊາວໂຊລຳ.

7 ບັດນີ້ລາວໄດ້ເຮັດແບບນີ້ເພື່ອວ່າລາວຈະໄດ້ເກັບກຳຄວາມຄຽດແຄ້ນຂອງພວກເຂົາທີ່ມີຕໍ່ຊາວນີໄຟໄວ້, ເພື່ອລາວຈະໄດ້ເອົາຄົນເຫລົ່ານັ້ນມາຢູ່ພາຍໃຕ້ການປົກຄອງຕາມແຜນການຂອງລາວ.

8 ເພາະຈຶ່ງເບິ່ງ, ແຜນການຂອງລາວຄື ຍຸແຍໃຫ້ຊາວເລມັນຄຽດແຄ້ນໃຫ້ຊາວນີໄຟ; ລາວເຮັດແບບນີ້ເພື່ອວ່າລາວຈະໄດ້ແຍ້ງຊຶງເອົາອຳນາດເພື່ອປົກຄອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນ, ແລະ ເພື່ອວ່າລາວຈະໄດ້ມີອຳນາດປົກຄອງຊາວນີໄຟ ໂດຍເອົາພວກເຂົາເຫລົ່ານັ້ນມາເປັນຂ້າທາດນຳອີກ.

9 ແລະ ບັດນີ້ແຜນການຂອງຊາວນີໄຟນັ້ນແມ່ນ ການປົກປັກຮັກສາແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ບ້ານເຮືອນຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ເມຍຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ລູກຂອງພວກເຂົາ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ປົກປັກຮັກສາສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ພົ້ນຈາກກຳມີຂອງສັດຕູຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັກສາສິດ ແລະ ສິດທິພິເສດຂອງພວກເຂົານຳອີກ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ນະມັດສະການພຣະເຈົ້າຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງຕົນ.

10 ເພາະພວກເຂົາຮູ້ວ່າ ຖ້າຫາກພວກເຂົາຕົກຢູ່ໃນກຳມີຂອງຊາວເລມັນແລ້ວ, ຄືຊາວເລມັນຈະທຳລາຍຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ນະມັດສະການພຣະເຈົ້າໃນວິນຍານ ແລະ ໃນຄວາມຈິງ, ຊຶ່ງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ທ່ຽງແທ້ ແລະ ຊົງພຣະຊົນຢູ່.

11 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ພວກເຂົາຮູ້ຈັກເຖິງຄວາມກຽດຊັງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງຊາວເລມັນທີ່ມີຕໍ່ພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາ, ຜູ້ຊຶ່ງເປັນຜູ້ຄົນຂອງອານໄທ-ນີໄຟ-ລີໄຮ, ຊຶ່ງມີຊື່ວ່າຜູ້ຄົນຂອງອຳໂມນ—ແລະ ຜູ້ຄົນເຫລົ່ານີ້ບໍ່ຍອມຈັບອາວຸດ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າຢູ່ໃນພັນທະສັນຍາ ແລະ ພວກເຂົາຈະບໍ່ລະເມີດ—ດັ່ງນັ້ນ, ຖ້າຫາກພວກເຂົາຕົກຢູ່ໃນກຳມີຂອງຊາວເລມັນ, ພວກເຂົາກໍຈະຖືກທຳລາຍ.

12 ແລະ ຊາວນີໄຟບໍ່ຍອມໃຫ້ພວກເຂົາຖືກທຳລາຍ; ດັ່ງນັ້ນ ຊາວນີໄຟຈຶ່ງໄດ້ມອບແຜ່ນດິນໃຫ້ພວກເຂົາເພື່ອເປັນມູນມໍລະດົກ.

13 ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງອຳໂມນໄດ້ມອບເຂົ້າຂອງຢາງຫລວງຫລາຍຂອງຕົນໃຫ້ແກ່ຊາວນີໄຟ ເພື່ອອູ້ມຊຸກອງທັບຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ດັ່ງນັ້ນ ຊາວນີໄຟຈຶ່ງຖືກບັງຄັບໃຫ້ຕ້ານທານຊາວເລມັນແຕ່ຝ່າຍດຽວ, ຊຶ່ງເປັນເຊື້ອສາຍຂອງເລມັນ ແລະ ເລມູເອນ, ແລະ ພວກລູກຫລານຂອງອິດຊະມາເອນ, ແລະ ຄົນທັງໝົດທີ່ໄດ້ແຍກອອກໄປຈາກຊາວນີໄຟຄື ຊາວອາມາລະໂຄ, ຊາວໂຊລຳ, ແລະ ເຊື້ອສາຍຂອງພວກປະໂລທິດຂອງກະສັດໂນອາຄົນນັ້ນ.

14 ບັດນີ້ຜູ້ສືບເຊື້ອສາຍເຫລົ່ານີ້ມີຈຳນວນຫລວງຫລາຍເກືອບເທົ່າກັບຊາວນີໄຟ; ແລະ ສະນັ້ນຊາວນີໄຟຈຶ່ງຖືກບັງຄັບໃຫ້ຕໍ່ສູ້ກັບພິນ້ອງຂອງຕົນດັ່ງນີ້, ຈົນກະທັ້ງມີການນອງເລືອດເກີດຂຶ້ນ.

15 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນ ໃນຂະນະທີ່ກອງທັບຂອງຊາວເລມັນມາເຕົ້າໂຮມກັນຢູ່ໃນແຜ່ນດິນອານທິໂອນຳ, ຈຶ່ງເບິ່ງ, ກອງທັບຂອງຊາວນີໄຟພ້ອມແລ້ວທີ່ຈະພົບກັບພວກເຂົາໃນແຜ່ນດິນເຈີຊອນ.

16 ບັດນີ້, ຜູ້ນຳຂອງຊາວນີໄຟ ຫລື ຜູ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນຫົວໜ້ານາຍທະຫານຂອງຊາວນີໄຟ—ບັດນີ້ຫົວໜ້ານາຍທະຫານຜູ້ນີ້ເປັນຜູ້ບັງຄັບບັນຊາກອງທັບທັງໝົດຂອງຊາວນີໄຟ—ແລະ ຊື່ຂອງເພິ່ນຄື ໂມໂຣໂນ;

17 ແລະ ໂມໂຣໂນໄດ້ຮັບຕຳແໜ່ງໃຫ້ເປັນຜູ້ບັງຄັບບັນຊາໂດຍທົ່ວໄປ ແລະ ພ້ອມກັບການປົກຄອງກ່ຽວກັບສົງຄາມ. ແລະ ເພິ່ນມີອາຍຸພຽງແຕ່ຊາວຫ້າປີເທົ່າ

ນັ້ນຕອນເພິ່ນຖືກແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນຫົວໜ້ານາຍທະຫານຂອງກອງທັບຊາວນີໄຟ.

18 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືເພິ່ນໄດ້ພົບກັບຊາວເລມັນທີ່ຊາຍແດນເຈີຊອນ, ແລະ ພວກທະຫານຂອງເພິ່ນໄດ້ຖືຫອກ, ແລະ ດາບ, ແລະ ອາວຸດຫລາຍຊະນິດທີ່ໃຊ້ໃນສົງຄາມ.

19 ແລະ ເມື່ອກອງທັບຊາວເລມັນເຫັນວ່າຜູ້ຄົນຂອງນີໄຟ ຫລືວ່າໂມໂຣໂນຕຽມກອງທະຫານຂອງເພິ່ນໄວ້ພ້ອມດ້ວຍແຜ່ນປົກເອິກ ແລະ ພ້ອມດ້ວຍເຄື່ອງປ້ອງກັນແຂນ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພ້ອມທັງເຄື່ອງປ້ອງກັນຫົວຂອງພວກເຂົານຳອີກ, ແລະ ພວກເຂົານຸ່ງຫົ່ມເສື້ອຜ້າໜາ—

20 ບັດນີ້ກອງທັບຂອງເຊລາເຮັມນາບໍ່ໄດ້ມີການຕຽມສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເລີຍ; ພວກເຂົາມີພຽງແຕ່ຫອກ ແລະ ດາບ, ແລະ ຄັນທະນູ ແລະ ລູກທະນູ, ແລະ ມີກ້ອນຫີນກັບກະຖຸນຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ຕົນຕົວຂອງພວກເຂົາເປືອຍເປົ່າ, ນອກຈາກແຜ່ນໜັງຄຽນແອວເທົ່ານັ້ນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຕົນຕົວຂອງພວກເຂົາທຸກຄົນເປືອຍເປົ່າໝົດ, ເວັ້ນເສຍແຕ່ຊາວໂຊລຳ ແລະ ຊາວອາມາລະໂຄເທົ່ານັ້ນ;

21 ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ມີແຜ່ນປົກເອິກ ຫລື ໂລ່—ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຂົາຈຶ່ງມີຄວາມຢ້ານກົວກອງທັບຂອງຊາວນີໄຟຫລາຍທີ່ສຸດເພາະວ່າເຄື່ອງນຸ່ງຂອງພວກນີໄຟ, ທັງທີ່ຈຳນວນຄົນຂອງພວກເຂົາມີຫລາຍກວ່າຊາວນີໄຟຕັ້ງຫລາຍເທົ່າ.

22 ຈຶ່ງເບິ່ງ, ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກເຂົາບໍ່ກຳມາສູ້ຮົບກັບຊາວນີໄຟທີ່ຊາຍແດນເຈີຊອນເລີຍ;

ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ອອກໄປຈາກ ແຜ່ນດິນອານທິໂອນຳ ແລະ ເຂົ້າໄປໃນ ຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານໃກ້ຫົວແມ່ນ້ຳຊີ ໂດນ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ເຂົ້າໄປຫາ ແຜ່ນດິນແມນທາຍ ແລະ ຍຶດເອົາຫົວ ເມືອງ; ເພາະພວກເຂົາບໍ່ຄິດວ່າກອງທັບ ຂອງໂມໂຣໄນຮູ້ຈັກແລ້ວວ່າ ພວກເຂົາ ໄດ້ໄປທາງໃດ.

23 ແຕ່ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນ, ໃນ ຫັນທີທີ່ພວກເຂົາເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງ ແລ້ງກັນດານ ໂມໂຣໄນກໍໄດ້ສົ່ງນັກສືບ ເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານເພື່ອ ຕິດຕາມເບິ່ງຄ້າຍພັກຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ໂມໂລໄນຮູ້ຈັກເຖິງການທຳນາຍ ຂອງແອວມາ, ຈຶ່ງໄດ້ສົ່ງຄົນຈຳນວນ ໜຶ່ງໄປຫາເພິ່ນ, ໂດຍປາຖະໜາຈະ ໃຫ້ເພິ່ນທູນຖາມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າວ່າ ກອງທັບຂອງຊາວນີໄຟຄວນຈະໄປສູ່ ຮົບກັບຊາວເລມັນຢູ່ບ່ອນໃດເພື່ອປົກ ປ້ອງຕົວເອງ.

24 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພຣະຄຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມາເຖິງ ແອວມາ, ແລະ ແອວມາໄດ້ບອກຂ່າວແກ່ ພວກນຳຂ່າວຂອງໂມໂຣໄນວ່າ ກອງທັບ ຂອງຊາວເລມັນກຳລັງຍົກທັບເດີນເຂົ້າ ໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ ເພື່ອຈະໄດ້ ຂ້າມມາຫາແຜ່ນດິນແມນທາຍ, ເພື່ອຈະ ໄດ້ເລີ່ມໂຈມຕີຜູ້ຄົນທີ່ອ່ອນແອກວ່າພວກ ເຂົາ. ແລະ ພວກນຳຂ່າວໄດ້ໄປແຈ້ງຕໍ່ ໂມໂຣໄນ.

25 ບັດນີ້ໂມໂຣໄນ, ຈຶ່ງໄດ້ໃຫ້ກອງທັບ ສ່ວນໜຶ່ງຂອງເພິ່ນຄຸ້ມກັນຢູ່ໃນແຜ່ນດິນ ເຈີຊອນ, ເພາະຢ້ານວ່າໂດຍວິທີໃດ

ວິທີໜຶ່ງຊາວເລມັນບາງຈຳນວນອາດ ຈະເຂົ້າມາຍຶດເອົາແຜ່ນດິນນັ້ນ ແລະ ເຂົ້າເປັນເຈົ້າຂອງ, ໂມໂຣໄນຈຶ່ງໄດ້ຍົກ ກອງທັບສ່ວນທີ່ເຫລືອຢູ່ຂອງເພິ່ນ ແລະ ຂ້າມໄປຫາແຜ່ນດິນແມນທາຍ.

26 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ສົ່ງໃຫ້ຜູ້ຄົນທັງໝົດ ໃນແຜ່ນດິນສ່ວນນັ້ນມາເຕົ້າໂຮມກັນ ເພື່ອຈະໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບຊາວເລມັນ, ເພື່ອປົກ ປ້ອງແຜ່ນດິນ ແລະ ປະເທດຊາດຂອງ ເຂົາເຈົ້າ, ແລະ ສິດທິ ແລະ ເສລີພາບ ຂອງເຂົາເຈົ້າ; ດັ່ງນັ້ນ ຜູ້ຄົນຈຶ່ງໄດ້ຕຽມ ພ້ອມຢູ່ສະເໝີທີ່ຈະຕໍ່ສູ້ກັບຊາວເລມັນ ເມື່ອເວລາພວກເຂົາເຂົ້າມາໂຈມຕີ.

27 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໂມ ໂຣໄນໄດ້ສົ່ງໃຫ້ກອງທັບຂອງເພິ່ນໄປລີ້ ຖ້າຢູ່ໃນຮ່ອມພູ ຊຶ່ງຢູ່ໃກ້ກັບຝັ່ງແມ່ນ້ຳ ຊີໂດນ, ຊຶ່ງມັນຢູ່ທາງຕາເວັນຕົກຂອງ ແມ່ນ້ຳຊີໂດນ ໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ.

28 ແລະ ໂມໂຣໄນໄດ້ວາງຄົນສອດ ແນມໄວ້ໂດຍຮອບ, ເພື່ອເພິ່ນຈະໄດ້ຮູ້ຈັກ ວ່າເວລາໃດຄ້າຍຂອງຊາວເລມັນຈະ ມາຕັ້ງຂຶ້ນ.

29 ແລະ ບັດນີ້, ໂມໂຣໄນຮູ້ຈັກເຈດ ຕະນາຂອງຊາວເລມັນ, ວ່າພວກເຂົາຢາກ ຈະທຳລາຍພື້ນ້ອງຂອງຕົນ, ຫລື ເພື່ອ ຈະໄດ້ນຳເອົາພວກເຂົາມາຂຶ້ນກັບພວກ ເຂົາ ແລະ ເອົາພວກເຂົາເຫລົ່ານັ້ນມາ ເປັນຂ້າທາດ ເພື່ອພວກເຂົາເອງຈະໄດ້ ສະຖາປະນາອານາຈັກຂອງຕົນຂຶ້ນ ເພື່ອ ພວກເຂົາຈະໄດ້ປົກຄອງທົ່ວແຜ່ນດິນ;

30 ແລະ ໂດຍທີ່ເພິ່ນໄດ້ຮູ້ຈັກອີກວ່າ ຄວາມປາຖະໜາຢ່າງດຽວຂອງຊາວນີໄຟ ນັ້ນຄື ເພື່ອປົກປັກຮັກສາແຜ່ນດິນຂອງ

ພວກເຂົາ, ແລະ ເສລີພາບຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ສາດສະໜາຈັກຂອງພວກເຂົາ, ດັ່ງນັ້ນໂມໂຣໄນຈຶ່ງຄິດວ່າມັນບໍ່ເປັນການກະທຳບາບທີ່ເພິ່ນຈະປ້ອງກັນຊາວນີໂຟດ້ວຍກົນອຸປາຍ; ດັ່ງນັ້ນ, ເພິ່ນຈຶ່ງຮູ້ຈັກໂດຍຄົນສອດແນມຂອງລາວວ່າຊາວເລມັນຈະໄປທາງໃດ.

31 ດັ່ງນັ້ນ, ເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ແບ່ງກອງທັບຂອງເພິ່ນ ແລະ ໄດ້ນຳເອົາສ່ວນໜຶ່ງໄປໃນຮ່ອມພູ, ແລະ ລີ້ຢູ່ທາງຕາເວັນອອກ ແລະ ທາງໃຕ້ຂອງເນີນພູຮີບລາ;

32 ແລະ ສ່ວນທີ່ເຫລືອນັ້ນ ເພິ່ນໄດ້ໃຫ້ລີ້ຢູ່ໃນຮ່ອມພູທາງຕາເວັນຕົກຂອງແມ່ນ້ຳຊີໂດນ, ຈົນສຸດຊາຍແດນຂອງແຜ່ນດິນແມນທາຍ.

33 ເມື່ອເພິ່ນໄດ້ຈັດວາງກອງທັບຂອງເພິ່ນໄວ້ຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງເພິ່ນຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ, ເພິ່ນກໍພ້ອມແລ້ວທີ່ຈະພົບກັບພວກເຂົາ.

34 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຊາວເລມັນໄດ້ຍົກກອງທັບມາທາງເໜືອຂອງເນີນພູ, ຊຶ່ງກອງທັບສ່ວນໜຶ່ງຂອງໂມໂຣໄນໄດ້ລີ້ຖ້ຳຢູ່ແລ້ວ.

35 ແລະ ເວລາທີ່ຊາວເລມັນຜ່ານເນີນພູຮີບລາ, ແລະ ມາຮອດຮ່ອມພູ, ແລະ ກຳລັງຈະຂ້າມແມ່ນ້ຳຊີໂດນຢູ່ນັ້ນ, ກອງທັບຂອງໂມໂຣໄນຊຶ່ງລີ້ຖ້ຳຢູ່ທາງໃຕ້ຂອງເນີນພູ ຊຶ່ງນຳໂດຍຄົນຜູ້ໜຶ່ງຊື່ວ່າ ລີໄຮ, ແລະ ລາວໄດ້ນຳເອົາກອງທັບຂອງລາວອອກມາ ແລະ ລ້ອມຊາວເລມັນໄວ້ທາງຕາເວັນອອກທາງດ້ານຫລັງ.

36 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືເວລາຊາວເລມັນເຫັນກອງທັບຊາວນີໂຟ

ເຂົ້າໂຈມຕີຂ້າງຫລັງ, ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຫັນກັບຄືນໄປ ແລະ ເລີ່ມຕໍ່ສູ້ກັບກອງທັບຂອງລີໄຮ.

37 ແລະ ການຕາຍໄດ້ທະວີຂຶ້ນທັງສອງຝ່າຍ, ແຕ່ວ່າການຕາຍຂອງຝ່າຍຊາວເລມັນເປັນໜ້າຍ້ານກົວຫລາຍທີ່ສຸດ, ເພາະວ່າຄວາມເປື້ອຍເປົ່າຂອງພວກເຂົາທີ່ຮັບການພັນຢາງໜັກຂອງຊາວນີໂຟດ້ວຍດາບ ແລະ ຖືກແທງດ້ວຍຫອກ, ຄືທຸກເທື່ອທີ່ໄດ້ພັນລົງໄປຕ້ອງໄດ້ຂ້າເກືອບທຸກເທື່ອ.

38 ສ່ວນໃນບັນດາຊາວນີໂຟນັ້ນ, ດົນໆຈຶ່ງຕາຍຄົນໜຶ່ງດ້ວຍດາບ ແລະ ດ້ວຍການເສຍເລືອດ, ໂດຍທີ່ພວກເຂົາມີເຄື່ອງປ້ອງກັນພາກສ່ວນສຳຄັນຂອງຮ່າງກາຍ, ແລະ ພາກສ່ວນສຳຄັນທີ່ສຸດຂອງຮ່າງກາຍກໍມີເຄື່ອງປ້ອງກັນໃຫ້ພົ້ນຈາກການພັນຂອງຊາວເລມັນ, ໂດຍມີແຜ່ນປົກເອິກ ແລະ ເຄື່ອງປ້ອງກັນແຂນ ແລະ ປ້ອງກັນຫົວຂອງພວກເຂົາ; ດ້ວຍເຫດນີ້ ຊາວນີໂຟຈຶ່ງໄດ້ຂ້າຊາວເລມັນຢ່າງຫລວງຫລາຍ.

39 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຊາວເລມັນມີຄວາມຍ້ານກົວຫລາຍ, ເພາະຄວາມພິນາດອັນໃຫຍ່ຫລວງໃນບັນດາພວກເຂົາ, ຈົນວ່າພວກເຂົາໄດ້ເລີ່ມປົບໜີໄປທາງແມ່ນ້ຳຊີໂດນ.

40 ແລະ ພວກເຂົາຖືກລີໄຮ ແລະ ທະຫານຂອງລາວໄລ່ຕິດຕາມໄປ; ແລະ ພວກເຂົາຖືກລີໄຮໄລ່ລົງໄປໃນນ້ຳຊີໂດນ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຂ້າມນ້ຳຊີໂດນໄປ. ແລະ ລີໄຮສັ່ງໃຫ້ກອງທັບຂອງລາວຢຸດທີ່ຝັ່ງແມ່ນ້ຳຊີໂດນບໍ່ໃຫ້ຂ້າມໄປ.

41 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໂມໂຮໂນ ແລະ ກອງທັບຂອງເພິ່ນໄດ້ພົບກັບຊາວເລມັນໃນຮ່ອມພູທາງຝັ່ງແມ່ນ້ຳຊີໂດນເບື້ອງນັ້ນ ແລະ ເລີມໂຈມຕີ ແລະ ຂ້າພັນພວກເຂົາ.

42 ແລະ ຊາວເລມັນໄດ້ບົບໜີໄປທາງໜ້າຂອງພວກເຂົາ, ໄປທາງແຜ່ນດິນແມນທາຍ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ພົບກັບກອງທັບຂອງໂມໂຮໂນອີກ.

43 ບັດນີ້ເມື່ອເປັນດັ່ງນີ້ແລ້ວ ຊາວເລມັນຈຶ່ງໄດ້ຕໍ່ສູ້ຈົນສຸດກຳລັງ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມັນບໍ່ເຄີຍມີຈັກເທື່ອທີ່ຊາວເລມັນຈະຕໍ່ສູ້ດ້ວຍກຳລັງ ແລະ ດ້ວຍຄວາມກ້າຫານອັນໃຫຍ່ຫລວງພຽງນີ້, ບໍ່ມີຈັກເທື່ອ, ບໍ່ເຄີຍມີເລີຍຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນມາ.

44 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຮັບກຳລັງໃຈຈາກຊາວໂຊລຳ ແລະ ຊາວອາມາລະໂຄ, ຜູ້ທີ່ເປັນນາຍທະຫານຊັ້ນຫົວໜ້າ ແລະ ຜູ້ນຳຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຈາກເຊລາເຮັມນາ ຜູ້ເປັນຫົວໜ້ານາຍທະຫານຂອງພວກເຂົາ, ຫລື ຫົວໜ້າຜູ້ນຳ ແລະ ຜູ້ບັງຄັບບັນຊາຂອງພວກເຂົາ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາໄດ້ຕໍ່ສູ້ຄືກັນກັບມັງກອນ, ແລະ ຊາວນີໂຟຫລາຍຄົນໄດ້ຖືກຂ້າຕາຍດ້ວຍມືຂອງພວກເຂົາ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເພາະວ່າພວກເຂົາໄດ້ພັນເຄື່ອງປ້ອງກັນຫົວເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍຂອງຊາວນີໂຟຂາດອອກເປັນສອງຕ່ອນ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ແທງແຜ່ນປົກເອິກຂອງຊາວນີໂຟຊອດ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ພັນແຂນຂອງຊາວນີໂຟຂາດຫລາຍແຂນ, ແລະ ຊາວເລມັນໄດ້ພັນລົງດ້ວຍຄວາມຄຽດແຄ້ນທີ່ສຸດຂອງພວກເຂົາ.

45 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຊາວນີໂຟຍັງໄດ້ຮັບກຳລັງໃຈດ້ວຍອຸດົມການທີ່ດີກວ່າ, ເພາະວ່າພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຕໍ່ສູ້ເພື່ອກະສັດ ຫລືວ່າເພື່ອອຳນາດໃດໆ ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ຕໍ່ສູ້ເພື່ອບ້ານເຮືອນຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເພື່ອເສລີພາບຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ເພື່ອເມຍຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເພື່ອລູກຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ເພື່ອທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຂອງພວກເຂົາ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນເພື່ອສິດທິແຫ່ງການນະມັດສະການ ແລະ ເພື່ອສາດສະໜາຈັກຂອງພວກເຂົານຳອີກ.

46 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ພວກເຂົາຮູ້ວ່າອັນໃດເປັນໜ້າທີ່ຂຶ້ງພວກເຂົາໄດ້ເປັນໜີ້ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາຢູ່; ເພາະວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາ ແລະ ບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົານຳອີກວ່າ: ຕາບໃດທີ່ເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມຜິດຍ້ອນການຮຸກຮານເທື່ອທຳອິດ, ຫລື ເທື່ອທີສອງ, ຕາບນັ້ນເຮົາຈະບໍ່ຍອມໃຫ້ເຈົ້າຖືກຂ້າດ້ວຍມືສັດຕູຂອງເຈົ້າ.

47 ແລະ ອີກເທື່ອໜຶ່ງ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ: ເຈົ້າຈົ່ງປ້ອງກັນຄອບຄົວຂອງເຈົ້າ ຈົນເຖິງການນອງເລືອດ. ດັ່ງນັ້ນ ຍ້ອນວ່າອຸດົມການອັນນີ້ ຊາວນີໂຟຈຶ່ງມີກຳລັງໃຈຕໍ່ສູ້ກັບຊາວເລມັນເພື່ອປ້ອງກັນຕົວເອງ, ແລະ ຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ປະເທດຊາດຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ສິດທິຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ສາດສະໜາຂອງພວກເຂົາ.

48 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື

ເມື່ອຄົນຂອງໂມໂຣໂນໄດ້ເຫັນຄວາມເປັນໜ້າຢ້ານກົວ ແລະ ຄວາມຄຽດແຄ້ນຂອງຊາວເລມັນ ພວກເຂົາກໍເກືອບຈະປົບໜີໄປຈາກພວກມັນ. ແລະ ໂມໂຣໂນໂດຍທີ່ເຫັນເຈດຕະນາຂອງພວກເຂົາ ຈຶ່ງໄດ້ອອກຄຳສັ່ງໂດຍໃຫ້ກຳລັງໃຈພວກເຂົາດ້ວຍຄວາມຄິດດັ່ງນີ້—ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຄວາມຄິດເຖິງແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາ, ເສລີພາບຂອງພວກເຂົາ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ອິດສະລະພາບຂອງພວກເຂົາຈາກການເປັນຂ້າທາດ.

49 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເຂົາໄດ້ທັນກັບຄືນໄປຕໍ່ສູ້ກັບຊາວເລມັນ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຮ້ອງອອກມາເພື່ອທູນຂໍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາເປັນສຽງດຽວກັນ, ເພື່ອເສລີພາບຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເພື່ອອິດສະລະພາບຂອງພວກເຂົາຈາກການເປັນຂ້າທາດ.

50 ແລະ ພວກເຂົາເລີ່ມຍືນຕໍ່ສູ້ກັບຊາວເລມັນດ້ວຍພະລັງ; ແລະ ໃນຕອນທີ່ພວກເຂົາກຳລັງຮ້ອງທູນຂໍຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເພື່ອອິດສະລະພາບຂອງຕົນຢູ່ນັ້ນ, ຊາວເລມັນກໍເລີ່ມຖອຍໜີໄປຕໍ່ໜ້າຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ໜີໄປຈົນເຖິງແມ່ນ້ຳຊີໂດນ.

51 ບັດນີ້, ຊາວເລມັນມີຈຳນວນຫລາຍກວ່າ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຫລາຍກວ່າຕັ້ງສອງເທົ່າຂອງຈຳນວນຂອງຊາວນິໄຟ; ປານນັ້ນ, ພວກເຂົາຍັງຖືກໄລ່ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງໄປເຕົ້າໂຮມກັນເປັນກອງດຽວຢູ່ໃນຮ່ອມພູເທິງຝັ່ງແມ່ນ້ຳຊີໂດນ.

52 ດັ່ງນັ້ນກອງທັບຂອງໂມໂຣໂນຈຶ່ງ

ອ້ອມພວກເຂົາໄວ້ທັງສອງຝັ່ງແມ່ນ້ຳ, ຈຶ່ງເບິ່ງ, ທາງຕາເວັນອອກກໍມີຄົນຂອງລີໄຮເຕັມຢູ່.

53 ດັ່ງນັ້ນ ເວລາເຊລາເຮັມນາເຫັນຄົນຂອງລີໄຮຢູ່ທາງຕາເວັນອອກຂອງແມ່ນ້ຳຊີໂດນ, ແລະ ກອງທັບຂອງໂມໂຣໂນຢູ່ທາງຕາເວັນຕົກຂອງແມ່ນ້ຳຊີໂດນ, ແລະ ເຫັນວ່າເຂົາຖືກຊາວນິໄຟລ້ອມ ກໍເກີດມີຄວາມຢ້ານກົວ ແລະ ຕົກໃຈຫລາຍຂຶ້ນ.

54 ບັດນີ້ໂມໂຣໂນ, ເມື່ອເຫັນຄວາມຢ້ານກົວຂອງຊາວເລມັນ, ແລ້ວເພິ່ນກໍສັ່ງໃຫ້ຄົນຂອງເພິ່ນຢຸດການຂ້າຟັນລົງ.

ບົດທີ 44

ໂມໂຣໂນອອກຄຳສັ່ງໃຫ້ຊາວເລມັນເຮັດຄຳໝັ້ນສັນຍາແຫ່ງສັນຕິພາບ ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈະຖືກທຳລາຍ—ເຊລາເຮັມນາປະຕິເສດຄຳສັ່ງນັ້ນ, ແລະ ການສູ້ຮົບເລີ່ມຕົ້ນອີກ—ກອງທັບຂອງໂມໂຣໂນຊະນະຊາວເລມັນ. ປະມານ 74-73 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເຂົາໄດ້ຢຸດ ແລະ ຖອຍອອກຫ່າງຈາກພວກເຂົາ. ແລະ ໂມໂຣໂນໄດ້ເວົ້າກັບເຊລາເຮັມນາວ່າ: ຈຶ່ງເບິ່ງ, ເຊລາເຮັມນາ, ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຄົນກະທາຍເລືອດ. ທ່ານຢູ່ໃນກຳມີຂອງຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວ, ແຕ່ວ່າຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ປາຖະໜາທີ່ຈະຂ້າທ່ານ.

2 ຈຶ່ງເບິ່ງ, ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ອອກມາສູ້ຮົບກັບທ່ານ ເພື່ອຈະເຮັດໃຫ້ທ່ານເລືອດຕົກຢ່າງອອກໂດຍຫວັງອຳນາດ; ທັງພວກ

ເຮົາບໍ່ປາຖະໜາຈະເອົາໃຜມາສູ່ແອກຂອງຄວາມເປັນທາດ. ແຕ່ນີ້ຄືສາເຫດອັນແທ້ຈິງທີ່ທ່ານມາສູ່ຮີບກັບພວກເຮົາ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ທ່ານຄຽດແຄ້ນໃຫ້ພວກເຮົາເພາະສາດສະໜາຂອງພວກເຮົາ.

3 ແຕ່ບັດນີ້, ເຈົ້າເຫັນແລ້ວວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສະຖິດຢູ່ກັບພວກເຮົາ ແລະ ທ່ານ ເຫັນ ແລ້ວວ່າ ພຣະອົງສົ່ງຕົວທ່ານມາຢູ່ໃນກຳມີຂອງພວກເຮົາ. ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຍາກໃຫ້ທ່ານເຂົ້າໃຈວ່າມັນເປັນໄປແນວນີ້ກັບພວກເຮົາ ເພາະສາດສະໜາແລະ ສັດທາຂອງພວກເຮົາໃນພຣະຄຣິດ. ແລະ ບັດນີ້ທ່ານເຫັນແລ້ວວ່າ ທ່ານທຳລາຍສັດທາຂອງພວກເຮົາບໍ່ໄດ້.

4 ບັດນີ້ທ່ານເຫັນແລ້ວວ່າ ນີ້ຄືສັດທາທີ່ແທ້ຈິງຂອງພວກເຮົາທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ທ່ານເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າອູ້ມຊູ ແລະ ປົກປັກຮັກສາ ແລະ ປ້ອງກັນພວກເຮົາ, ຕາບໃດທີ່ພວກເຮົາສັດຊື່ຕໍ່ພຣະອົງ, ຕໍ່ສັດທາຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ຕໍ່ສາດສະໜາຂອງພວກເຮົາ; ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະບໍ່ຍອມໃຫ້ພວກເຮົາຖືກທຳລາຍເລີຍ ຖ້າຫາກພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຕົກໄປສູ່ການລ່ວງລະເມີດ ແລະ ປະຕິເສດສັດທາຂອງພວກເຮົາ.

5 ແລະ ບັດນີ້, ເຊລາເຮັມນາ, ຂ້າພະເຈົ້າບັນຊາທ່ານ, ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ມີອຳນາດທັງປວງອົງນັ້ນ, ຜູ້ໃຫ້ກຳລັງແກ່ແຂນຂອງພວກເຮົາ ຈົນວ່າພວກເຮົາມີອຳນາດເກີນກວ່າທ່ານ, ດ້ວຍສັດທາຂອງພວກເຮົາ, ດ້ວຍສາດສະໜາຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ດ້ວຍ

ສິດທິແຫ່ງນະມັດສະການຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ດ້ວຍສາດສະໜາຈັກຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ດ້ວຍຄວາມຊ່ອຍເຫລືອອັນສັກສິດທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເປັນທີ່ເມຍຂອງພວກເຮົາ ແລະ ລູກຂອງພວກເຮົາ, ດ້ວຍເສລີພາບ ຊຶ່ງຜູກມັດພວກເຮົາໄວ້ກັບແຜ່ນດິນຂອງພວກເຮົາ ແລະ ປະເທດຊາດຂອງພວກເຮົາ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ດ້ວຍຮັກສາພຣະຄຳອັນສັກສິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ຊຶ່ງພວກເຮົາໄດ້ເປັນທີ່ຢູ່ສຳລັບຄວາມຜາສຸກຂອງພວກເຮົານີ້; ແລະ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງເປັນທີ່ຮັກຫອມທີ່ສຸດຂອງພວກເຮົາ—

6 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ນີ້ຍັງບໍ່ໝົດ; ເພື່ອເຫັນແກ່ຊີວິດຂອງທ່ານ, ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງບັນຊາທ່ານໃຫ້ມອບອາວຸດແຫ່ງສົງຄາມຂອງທ່ານທັງໝົດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເສຍ, ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ພະຍາຍາມເອົາຊີວິດຂອງທ່ານ, ແຕ່ຈະໄວ້ຊີວິດຂອງທ່ານ, ຖ້າຫາກທ່ານຈະໄປຕາມເສັ້ນທາງຂອງທ່ານ ແລະ ບໍ່ກັບມາເຮັດສົງຄາມກັບພວກເຮົາອີກ.

7 ແລະ ບັດນີ້, ຖ້າທ່ານບໍ່ເຮັດຕາມ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ທ່ານຢູ່ໃນກຳມີຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຈະສັ່ງໃຫ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າໂຈມຕີທ່ານ, ແລະ ເຮັດໃຫ້ອ່າງກາຍຂອງທ່ານໄດ້ຮັບບາດເຈັບຢ່າງສາຫັດ, ເພື່ອທ່ານຈະໄດ້ໝົດສິ້ນໄປ; ແລະ ເວລານັ້ນ ພວກເຮົາຈະໄດ້ເຫັນວ່າຜູ້ໃດມີອຳນາດເໜືອກວ່າຜູ້ຄົນພວກນີ້; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຮົາຈະໄດ້ເຫັນວ່າຜູ້ໃດຖືກນຳເອົາໄປສູ່ຄວາມເປັນຂ້າທາດ.

8 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື

ເມື່ອເຊລາເຮັມນາໄດ້ຍິນຂໍ້ຄວາມນີ້ແລ້ວ ລາວໄດ້ອອກມາ ແລະ ໄດ້ມອບຫອກ ແລະ ດາບ, ແລະ ຄັນທະນູໃສ່ມືໂມໂຣໂນ, ແລະ ເວົ້າກັບເພິ່ນວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ, ນີ້ຄືອາວຸດຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ພວກເຮົາຈະມອບມັນໃຫ້ແກ່ທ່ານ, ແຕ່ວ່າພວກເຮົາຈະບໍ່ຍອມຕົວເຮັດຄຳສາບານຕໍ່ທ່ານ, ເພາະພວກເຮົາຮູ້ຈັກວ່າພວກເຮົາ ແລະ ລູກຫລານຂອງພວກເຮົາຈະລ່ວງລະເມີດມັນ; ແຕ່ຈົ່ງຮັບເອົາອາວຸດຂອງພວກເຮົາໄວ້ສາ, ແລະ ປ່ອຍໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດາມເສຍ; ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຮົາຈະຮັກສາອາວຸດຂອງພວກເຮົາໄວ້, ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຮົາຈະຕາຍ ຫລື ຊະນະກໍຕາມ.

9 ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນສັດທາອັນດຽວກັນກັບທ່ານ; ພວກເຮົາບໍ່ເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງພວກເຮົາໃຫ້ມາຢູ່ໃນກຳມີຂອງທ່ານ; ແຕ່ພວກເຮົາເຊື່ອວ່າມັນເປັນຍ້ອນກິນອຸປາຍຂອງທ່ານທີ່ໄດ້ປົກປ້ອງຕົວເອງໃຫ້ພົ້ນຈາກດາບຂອງພວກເຮົາ. ຈົ່ງເບິ່ງ, ມັນເປັນຍ້ອນແຜ່ນປົກເອີກ ແລະ ໄລ່ທີ່ປົກປ້ອງທ່ານໄວ້.

10 ແລະ ບັດນີ້ເວລາເຊລາເຮັມນາໄດ້ເວົ້າຈົບແລ້ວ, ໂມໂຣໂນກໍສົ່ງດາບ ແລະ ອາວຸດຕ່າງໆຄືນໃຫ້ເຊລາເຮັມນາ, ຊຶ່ງລາວໄດ້ຮັບເອົາຄືນ, ກ່າວວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ ພວກເຮົາຈະຢຸດການຕໍ່ສູ້.

11 ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຈະເອົາຄວາມເວົ້າທີ່ເວົ້າໄປແລ້ວຄືນບໍ່ໄດ້, ດັ່ງນັ້ນຕາບໃດທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງພຣະຊົນຢູ່, ທ່ານຈະອອກໄປບໍ່ໄດ້ ເວັ້ນເສຍແຕ່ທ່ານຈະອອກໄປພ້ອມກັບຄຳສາບານວ່າ

ທ່ານຈະບໍ່ກັບມາກໍລົງຄາມກັບພວກເຮົາອີກ. ບັດນີ້ທ່ານຢູ່ໃນກຳມີຂອງພວກເຮົາແລ້ວ ແລະ ພວກເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເລືອດຂອງທ່ານຕົກລົງສູ່ພື້ນດິນເວລາໃດກໍໄດ້, ບໍ່ດັ່ງນັ້ນທ່ານຈົ່ງຍອມຮັບເອົາເງື່ອນໄຂຂຶ້ນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສະເໝີມານັ້ນ.

12 ແລະ ບັດນີ້ເມື່ອໂມໂຣໂນກ່າວຂໍ້ຄວາມນີ້ແລ້ວ, ເຊລາເຮັມນາກໍຈັບເອົາດາບຂອງລາວໄວ້, ຍ້ອນຄວາມຄຽດແຄ້ນໃຫ້ໂມໂຣໂນຫລາຍ, ແລະ ລາວໄດ້ແລ່ນມາໃສ່ເພື່ອຈະໄດ້ຂ້າໂມໂຣໂນ; ແຕ່ເວລາລາວກຳລັງຍົກດາບຂຶ້ນນັ້ນ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ທະຫານຜູ້ໜຶ່ງຂອງໂມໂຣໂນໄດ້ພັນມັນຈົນຕົກລົງຢູ່ພື້ນດິນ ແລະ ມັນຫັກຢູ່ໃກ້ດ້າມ; ແລະ ລາວໄດ້ພັນເຊລາເຮັມນາອີກຄືລາວໄດ້ຕັດໜັງຫົວຂອງລາວ ແລະ ມັນໄດ້ຕົກລົງຢູ່ພື້ນດິນ. ແລະ ເຊລາເຮັມນາຈຶ່ງຖອຍໜີໄປຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາເຂົ້າໄປຢູ່ໃນທ່າມກາງກອງທະຫານຂອງຕົນ.

13 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືທະຫານຜູ້ທີ່ຍືນຢູ່ຂ້າງ, ຊຶ່ງເປັນຜູ້ຕັດໜັງຫົວຂອງເຊລາເຮັມນາອອກ, ໄດ້ຈັບເອົາໜັງຫົວຂຶ້ນຈາກພື້ນດິນໂດຍຈັບເສັ້ນຜົມ, ແລະ ສຽບມັນໄວ້ທີ່ປາຍດາບ ແລະ ເດ່ມັນອອກໄປຫາພວກເລມັນ, ແລະ ຮ້ອງໃສ່ພວກເຂົາດ້ວຍສຽງອັນດັ່ງວ່າ:

14 ໜັງຫົວຂອງຫົວໜ້າຂອງພວກທ່ານຕົກລົງພື້ນດິນແບບໃດ, ພວກທ່ານກໍຈະລົ້ມລົງກັບພື້ນດິນແບບນັ້ນ, ເວັ້ນເສຍແຕ່ພວກທ່ານຈະມອບອາວຸດຂອງພວກທ່ານໃຫ້ພວກເຮົາເສຍກ່ອນ ແລ້ວອອກໄປພ້ອມດ້ວຍພັນທະສັນຍາແຫ່ງສັນຕິພາບ.

15 ບັດນີ້ເມື່ອຊາວເລມັນໄດ້ຍິນຂໍ້ຄວາມນີ້ແລ້ວ ແລະ ໄດ້ເຫັນໜັງຫົວຢູ່ປາຍດາບ, ພວກເຂົາຫລາຍຄົນເກີດມີຄວາມຢ້ານກົວຂຶ້ນ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ອອກມາ ແລະ ໂຍນອາວຸດໄວ້ທີ່ຕີນຂອງໂມໂຣໂນ, ແລະ ເຂົ້າມາເຮັດພັນທະສັນຍາແຫ່ງສັນຕິພາບ. ແລະ ຫລາຍຕໍ່ຫລາຍຄົນໄດ້ເຂົ້າມາສັນຍາ ແລະ ໄດ້ໜີເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ.

16 ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືເຊລາເຮັມນາກໍ່ມີຄວາມຄຽດແຄ້ນຂຶ້ນຫລາຍກວ່າເກົ່າ, ແລະ ລາວໄດ້ຍຸງໃຫ້ພວກທະຫານສ່ວນທີ່ເຫລືອຢູ່ຂອງລາວໃຫ້ມີຄວາມຄຽດແຄ້ນເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ຕໍ່ສູ້ຢ່າງຮຸນແຮງກັບຊາວນິໄຟອີກ.

17 ແລະ ບັດນີ້ໂມໂຣໂນມີຄວາມຄຽດແຄ້ນຫລາຍຂຶ້ນຍ້ອນຄວາມດີດ້ານຂອງຊາວເລມັນ; ດັ່ງນັ້ນເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ສັ່ງໃຫ້ກອງທັບຂອງເພິ່ນເຂົ້າໂຈມຕີ ແລະ ຂ້າພວກເຂົາເຫລົ່ານັ້ນຖິ້ມ. ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ທະຫານຂອງໂມໂຣໂນໄດ້ເລີ່ມຂ້າພວກເຂົາ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຊາວເລມັນກໍ່ໄດ້ຕໍ່ສູ້ດ້ວຍດາບຢ່າງສຸດກຳລັງຂອງຕົນ.

18 ແຕ່ຈຶ່ງເບິ່ງ, ເນື້ອໜັງຂອງພວກເຂົາເປືອຍເປົ່າ ແລະ ຫົວກໍ່ບໍ່ມີສິ່ງປົດບັງ ຈຶ່ງໄດ້ເປີດປ່ອງໃຫ້ດາບອັນແຫລມຄົມຂອງຊາວນິໄຟ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈຶ່ງເບິ່ງ ພວກເຂົາຖືກແທງ ແລະ ຖືກພັນ, ແລະ ໄດ້ລົ້ມຕາຍຢ່າງວ່ອງໄວດ້ວຍດາບຂອງຊາວນິໄຟ ແລະ ພວກເຂົາເລີ່ມຖືກກວາດລົງດັ່ງທີ່ທະຫານຂອງໂມໂຣໂນທຳນາຍໄວ້.

19 ບັດນີ້ເມື່ອເຊລາເຮັມນາເຫັນວ່າພວກຕົນເກືອບຈະຖືກຂ້າຕາຍໝົດແລ້ວ, ຈຶ່ງໄດ້ຮ້ອງອອກມາຢ່າງສຸດກຳລັງຕໍ່ໂມໂຣໂນ, ສັນຍາວ່າລາວ ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງລາວຈະເຮັດພັນທະສັນຍາ, ຖ້າຫາກທາງຝ່າຍນິໄຟຈະໄວ້ຊີວິດຊາວເລມັນຜູ້ທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່, ວ່າພວກເຂົາຈະບໍ່ມາກໍ່ສົງຄາມກັບຊາວນິໄຟອີກ.

20 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໂມໂຣໂນໄດ້ສັ່ງໃຫ້ການຂ້າພັນຢຸດລົງ. ແລະ ເພິ່ນໄດ້ຮັບເອົາອາວຸດຈາກຊາວເລມັນ; ແລະ ຫລັງຈາກພວກເຂົາເຂົ້າມາເຮັດພັນທະສັນຍາແຫ່ງສັນຕິພາບກັບເພິ່ນແລ້ວ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ໜີເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ.

21 ບັດນີ້ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ນັບຈຳນວນຄົນທີ່ຕາຍໄປ ຍ້ອນວ່າຄວາມຫລວງຫລາຍຂອງມັນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈຳນວນຄົນຕາຍນັ້ນມີຫລາຍທີ່ສຸດ, ທັງຊາວນິໄຟ ແລະ ຊາວເລມັນ.

22 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຊາວນິໄຟໄດ້ໂຍນຄົນຕາຍລົງໄປໃນນ້ຳຊີໂດນ, ແລະ ມັນໄດ້ໄຫລໄປ ແລະ ຖືກຜັງຢູ່ໃນຄວາມເລິກຂອງທະເລ.

23 ແລະ ກອງທັບຂອງຊາວນິໄຟ ຫລື ຂອງໂມໂຣໂນ, ໄດ້ກັບຄືນໄປຫາເຮືອນຊານຂອງພວກເຂົາ ແລະ ແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາ.

24 ແລະ ປີທີສິບແປດແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນດູແລຜູ້ຄົນຂອງນິໄຟໄດ້ສິ້ນສຸດລົງດັ່ງນີ້. ແລະ ບັນທຶກຂອງແອວມາຊຶ່ງມີຂຽນໄວ້ໃນແຜ່ນຈາລຶກຂອງນິໄຟກໍ່ໄດ້ຈົບລົງດັ່ງນີ້.

ເລື່ອງລາວຂອງຜູ້ຄົນຂອງນີໄຟ, ແລະ ລາຍລະອຽດຂອງສົງຄາມ ແລະ ການ ແຕກແຍກກັນຂອງພວກເຂົາ, ໃນວັນ ເວລາຂອງຮີລາມັນ, ອີງຕາມບັນທຶກຂອງ ຮີລາມັນ, ຊຶ່ງເພິ່ນໄດ້ເຮັດໄວ້ໃນວັນເວລາ ຂອງເພິ່ນ.

ມີຢູ່ໃນບົດທີ 45 ຈົນເຖິງບົດທີ 62.

ບົດທີ 45

ຮີລາມັນເຊື່ອຄຳເວົ້າຂອງແອວມາ—ແອວ ມາທຳນາຍເຖິງການທຳລາຍທີ່ຈະມາເຖິງ ຊາວນີໄຟ—ເພິ່ນໃຫ້ພອນ ແລະ ສາບ ແຊ່ງແຜ່ນດິນ—ແອວມາອາດຖືກພຣະ ວິນຍານພາຂຶ້ນໄປເໝືອນກັນກັບໂມເຊ— ການແຕກແຍກເຕີບໂຕຂຶ້ນໃນສາດສະ ໜາຈັກ. ປະມານ 73 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ຈົ່ງເບິ່ງ, ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດ ຂຶ້ນຄື ຜູ້ຄົນຂອງນີໄຟມີຄວາມປິຕິຍິນດີ ຢ່າງຍິ່ງ, ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ບົດປ່ອຍ ພວກເຂົາອອກຈາກກຳມີຂອງສັດຕູ; ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຖະຫວາຍຄວາມ ຂອບພຣະໄທຕໍ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງ ພວກເຂົາ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາໄດ້ຖື ສິນອົດເຂົ້າ ແລະ ອະທິຖານຫລາຍທີ່ ສຸດ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ນະມັດສະການ ພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຊື່ນຊົມຢ່າງລົ້ນ ເຫລືອ.

2 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນໃນປີທີ ສິບເກົ້າແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນ ດູແລຜູ້ຄົນຂອງນີໄຟ, ຄື ແອວມາໄດ້ ມາຫາຮີລາມັນລູກຊາຍຂອງເພິ່ນ ແລະ

ເວົ້າກັບເພິ່ນວ່າ: ລູກເຊື່ອຄຳເວົ້າຊຶ່ງພໍ່ໄດ້ ເວົ້າກັບລູກກຸ່ງວກັບບັນທຶກເຫລົ່ານັ້ນ ຊຶ່ງ ໄດ້ຖືກຮັກສາໄວ້ຕ່າງກັນມາຫລືບໍ່?

3 ແລະ ຮີລາມັນຕອບວ່າ: ແທ້ຈິງແລ້ວ, ລູກເຊື່ອ.

4 ແລະ ແອວມາຖາມອີກວ່າ: ລູກເຊື່ອ ໃນພຣະເຢຊູຄຣິດຜູ້ຈະສະເດັດມາບໍ່?

5 ແລະ ເພິ່ນຕອບວ່າ: ແທ້ຈິງແລ້ວ, ລູກ ເຊື່ອຄຳເວົ້າທັງໝົດທີ່ພໍ່ໄດ້ເວົ້າໄວ້.

6 ແລະ ແອວມາຖາມເພິ່ນອີກວ່າ: ລູກຈະຮັກສາຄຳສັ່ງຂອງພໍ່ໄດ້ບໍ່?

7 ແລະ ເພິ່ນຕອບວ່າ: ແທ້ຈິງແລ້ວ, ລູກ ຈະຮັກສາຄຳສັ່ງຂອງພໍ່ດ້ວຍສຸດໃຈຂອງ ລູກ.

8 ຈາກນັ້ນ ແອວມາໄດ້ເວົ້າກັບເພິ່ນອີກ ວ່າ: ລູກເປັນສຸກແລ້ວ; ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ລູກຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງຢູ່ໃນ ແຜ່ນດິນນີ້.

9 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ພໍ່ມີບາງຢ່າງທີ່ຈະ ທຳນາຍໃຫ້ລູກ; ແຕ່ອັນໃດກໍຕາມທີ່ພໍ່ ທຳນາຍໄວ້ຈະຕ້ອງບໍ່ໃຫ້ຜູ້ໃດຮູ້ຈັກ; ແທ້ ຈິງແລ້ວ, ເລື່ອງທີ່ພໍ່ທຳນາຍໃຫ້ລູກນີ້ ຈະຕ້ອງບໍ່ໃຫ້ຜູ້ໃດຮູ້ຈັກ, ຈົນກວ່າຄຳ ທຳນາຍນັ້ນຈະເກີດເປັນຈິງເສຍກ່ອນ; ດັ່ງນັ້ນ ຈົ່ງຂຽນສິ່ງທີ່ພໍ່ຈະເວົ້າຕໍ່ໄປນີ້.

10 ແລະ ນີ້ຄືຂໍ້ຄວາມຕ່າງໆ: ຈົ່ງເບິ່ງ, ຕາມວິນຍານແຫ່ງການເປີດເຜີຍອັນມີ ຢູ່ກັບພໍ່, ພໍ່ຈຶ່ງຫລົງເຫັນວ່າພາຍໃນສີ່ ຮ້ອຍປີຫລັງຈາກເວລາທີ່ພຣະເຢຊູຄຣິດ ໄດ້ສະເດັດມາປະກົດຕໍ່ຊາວນີໄຟ, ຜູ້ ຄົນເຫລົ່ານີ້ຈະເສື່ອມໂຊມຢູ່ໃນຄວາມບໍ່ ເຊື່ອຖື.

11 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ເວລານັ້ນ ພວກ

ເຂົາຈະປະສົບກັບສົງຄາມ ແລະ ພະຍາດ ໂລຄາ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມັນຈະມີຄວາມ ອິດຢາກ ແລະ ການນອງເລືອດເກີດ ຂຶ້ນ, ຈົນວ່າຜູ້ຄົນຂອງນີໄຟຈະສູນສິ້ນໄປ ໝົດ—

12 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ມັນເປັນເຊັ່ນນີ້ ກໍຍ້ອນວ່າພວກເຂົາເສື່ອມໂຊມຢູ່ໃນ ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຖື ແລະ ຕົກໄປສູ່ວຽກງານ ແຫ່ງຄວາມມືດ, ແລະ ກາມມະລົມ, ແລະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍນາໆປະການ; ແທ້ ຈິງແລ້ວ, ພໍກ່າວກັບລູກ ຍ້ອນວ່າພວກ ເຂົາຈະເຮັດບາບຂັດກັບຄວາມສະຫວ່າງ ແລະ ຄວາມຮູ້ອັນຍິ່ງໃຫຍ່, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພໍກ່າວກັບລູກ, ວ່ານັບແຕ່ມື້ນັ້ນໄປ, ແມ່ນ ແຕ່ຄົນລຸ້ນທີ່ສິ່ຈະຍັງບໍ່ຜ່ານໄປໝົດ ກ່ອນ ທີ່ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍອັນໃຫຍ່ຫລວງຈະມາ ເຖິງ.

13 ແລະ ເມື່ອມີສຳຄັນມາເຖິງ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ມັນຈະມາເຖິງຢ່າງວ່ອງໄວທີ່ສຸດສຳລັບ ຄົນມີຊີວິດຢູ່ໃນປະຈຸບັນນີ້, ຫລືວ່າລູກ ຫລານຂອງຄົນທີ່ມີຊີວິດຢູ່ໃນປະຈຸບັນ ນີ້ ເພາະຜູ້ຖືກນັບເຂົ້າຢູ່ໃນບັນດາຜູ້ຄົນ ຂອງນີໄຟ, ຈະບໍ່ຖືກນັບເຂົ້າເປັນຜູ້ຄົນ ຂອງນີໄຟອີກເລີຍ.

14 ແລະ ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່ ຊຶ່ງບໍ່ໄດ້ຖືກທຳລາຍໃນວັນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ໜ້າຍ້ານກົວນັ້ນ ພວກນັ້ນກໍຈະຖືກ ນັບເຂົ້າຢູ່ໃນບັນດາຊາວເລມັນ, ແລະ ຈະກາຍມາເປັນຊາວເລມັນທັງໝົດ ນອກ ຈາກບໍ່ເທົ່າໃດຄົນຜູ້ທີ່ຈະຖືກເອີ້ນວ່າສາ ນຸສິດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ຊາວເລ ມັນຈະໄລ່ຕາມລ້າຈົນວ່າພວກເຂົາສາບ ສູນໄປ. ແລະ ບັດນີ້, ເປັນຍ້ອນຄວາມ

ຊົ່ວຮ້າຍນີ້, ມັນຈິ່ງຈະເຮັດໃຫ້ຄຳທຳນາຍ ສຳເລັດ.

15 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດ ຂຶ້ນຄື ຫລັງຈາກແອວມາໄດ້ກ່າວເລື່ອງ ເຫລົ່ານີ້ກັບຮີລາມັນແລ້ວ, ເພິ່ນໄດ້ໃຫ້ ພອນແກ່ຮີລາມັນ, ແລະ ລູກຊາຍຄົນ ອື່ນໆຂອງເພິ່ນ; ແລະ ເພິ່ນໄດ້ໃຫ້ພອນ ແກ່ໂລກນີ້ອີກ ເພື່ອເຫັນແກ່ຄົນຊອບທຳ.

16 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ກ່າວວ່າ: ອົງພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວດັ່ງນີ້—ແຜ່ນດິນຈະຖືກ ສາບແຊ່ງ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແຜ່ນດິນນີ້, ແກ່ ທຸກປະຊາຊາດ, ທຸກຕະກຸນ, ທຸກພາສາ, ແລະ ທຸກຜູ້ຄົນທັງປວງຊຶ່ງເຮັດຄວາມ ຊົ່ວໃຫ້ໄປສູ່ຄວາມພິນາດ, ເມື່ອພວກເຂົາ ສຸກເຕັມທີ່; ແລະ ມັນຈະເປັນໄປດັ່ງນັ້ນ ດັ່ງທີ່ພໍ່ເວົ້າໄວ້; ເພາະວ່າມັນເປັນການ ສາບແຊ່ງ ແລະ ເປັນພອນຂອງພຣະເຈົ້າ ເທິງແຜ່ນດິນ, ເພາະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ ສາມາດເບິ່ງບາບດ້ວຍລະດັບການຍິນ ຍອມແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍທີ່ສຸດ.

17 ແລະ ບັດນີ້, ເມື່ອແອວມາກ່າວ ຂໍ້ຄວາມນີ້ແລ້ວ ເພິ່ນກໍໃຫ້ພອນແກ່ ສາດສະໜາຈັກ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເພິ່ນໄດ້ ໃຫ້ພອນແກ່ຄົນທັງໝົດຜູ້ທີ່ຍຶດໝັ້ນຢູ່ໃນ ສັດທານັບແຕ່ເວລານັ້ນເປັນຕົ້ນໄປ.

18 ແລະ ເມື່ອແອວມາເຮັດສິ່ງນີ້ແລ້ວ ເພິ່ນກໍໄດ້ອອກຈາກແຜ່ນດິນເຊລາ ເຮັມລາໄປ, ຄ້າຍຄືກັບວ່າເພິ່ນຈະໄປ ຫາແຜ່ນດິນມິເລັກ. ແລະ ເຫດການໄດ້ ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ບໍ່ມີຜູ້ໃດໄດ້ຍິນເລື່ອງຂອງ ເພິ່ນອີກຕໍ່ໄປເລີຍ; ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ ກ່ຽວກັບການຕາຍ ຫລື ການຝັງສົບຂອງ ເພິ່ນເລີຍ.

19 ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຮົາຮູ້ຈັກວ່າ ເພິ່ນ ເປັນຄົນຊອບທຳ; ແລະ ມີຂ່າວລືໄປ ທົ່ວສາດສະໜາຈັກວ່າ ພຣະວິນຍານ ໄດ້ຮັບເອົາເພິ່ນຂຶ້ນໄປ ຫລື ຖືກຜັງໂດຍ ພຣະທັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເໝືອນດັ່ງ ໂມເຊ. ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະຄຳພິກຳວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເອົາໂມເຊໄປຢູ່ກັບ ພຣະອົງ; ແລະ ພວກເຮົາຄິດວ່າພຣະອົງ ໄດ້ຮັບເອົາແອວມາ ໄປໃນວິນຍານໄວ້ ກັບພຣະອົງຄືກັນ; ດັ່ງນັ້ນ ເພາະເຫດນີ້, ພວກເຮົາຈຶ່ງບໍ່ຮູ້ຫຍັງເລີຍກ່ຽວກັບການ ຕາຍ ແລະ ການຜັງຂອງເພິ່ນ.

20 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດ ຂຶ້ນໃນຕົ້ນປີທີສິບເກົ້າແຫ່ງການປົກຄອງ ຂອງຜູ້ຕັດສິນດູແລຜູ້ຄົນຂອງນີໄຟ, ຮີ ລາມັນໄດ້ອອກໄປໃນບັນດາຜູ້ຄົນເພື່ອ ປະກາດພຣະຄຳຕໍ່ພວກເຂົາ.

21 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ເນື່ອງດ້ວຍວ່າພວກ ເຂົາໄດ້ມີສົງຄາມກັບຊາວເລມັນ ແລະ ມີ ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກເລັກນ້ອຍຫລາຍເທື່ອ ແລະ ມີການແຕກແຍກກັນໃນບັນດາ ຜູ້ຄົນ, ມັນຈຶ່ງສົມຄວນທີ່ຈະປະກາດພຣະ ຄຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ພວກເຂົາ, ແທ້ຈິງ ແລ້ວ, ມັນສົມຄວນທີ່ຈະຈັດຕັ້ງຂໍ້ບັງຄັບ ຂຶ້ນທົ່ວສາດສະໜາຈັກ.

22 ດັ່ງນັ້ນ, ຮີລາມັນ ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງ ເພິ່ນ ຈຶ່ງໄດ້ອອກໄປທົ່ວແຜ່ນດິນເພື່ອສະ ຖາປະນາສາດສະໜາຈັກຂຶ້ນໃໝ່, ແທ້ຈິງ ແລ້ວ, ພວກເຂົາໄດ້ສະຖາປະນາສາດສະ ໜາຈັກຂຶ້ນໃນທຸກທົ່ວເມືອງຕະຫລອດ ແຜ່ນດິນ ຊຶ່ງຜູ້ຄົນຂອງນີໄຟເປັນເຈົ້າ ຂອງ. ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກເຂົາເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງປະໂລຫິດ

ແລະ ຜູ້ສິດສອນໄວ້ທົ່ວແຜ່ນດິນ, ເພື່ອດູ ແລສາດສະໜາຈັກທຸກບ່ອນ.

23 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດ ຂຶ້ນຄື ຫລັງຈາກຮີລາມັນ ແລະ ພີ່ນ້ອງ ຂອງເພິ່ນໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງປະໂລຫິດ ແລະ ຜູ້ ສິດສອນດູແລສາດສະໜາຈັກແລ້ວ, ມັນ ມີການແຕກແຍກກັນໃນບັນດາຜູ້ຄົນ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ຍອມເອົາໃຈໃສ່ໃນ ຄຳເວົ້າຂອງຮີລາມັນ ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງ ເພິ່ນເລີຍ;

24 ແຕ່ພວກເຂົາກັບມາອວດ, ໂດຍທີ່ ເພິ່ນຝັນດ້ວຍຄວາມທະນົງໃຈຂອງພວກ ເຂົາ, ເພາະຄວາມຮັ່ງມີເປັນດີຢ່າງຍິ່ງ ຂອງພວກເຂົາ; ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຮັ່ງມີ ເປັນດີຢ່າງຍິ່ງໃນສາຍຕາຂອງຕົນເອງ, ແລະ ບໍ່ຍອມເອົາໃຈໃສ່ຄຳເວົ້າຂອງພວກ ເພິ່ນ, ເພື່ອເດີນໄປຢ່າງພາກພູມໃຈຕໍ່ ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ.

ບົດທີ 46

ອະມາລີໂຄຢາກະບົດຢາກຈະເປັນກະ ສັດ—ໂມໂຣໂນຍົກປ້າຍແຫ່ງເສລີພາບ ຂຶ້ນ—ເພິ່ນຊຸມນຸມກັບຜູ້ຄົນເພື່ອໃຫ້ປ້ອງ ກັນສາດສະໜາຂອງພວກເຂົາ—ຜູ້ເຊື່ອ ຖືຢ່າງຈິງໃຈຖືກເອີ້ນວ່າຄຣິດສະຕຽນ— ເຊື່ອສາຍຂອງໂຢເຊັບທີ່ເຫລືອຢູ່ຈະຖືກ ປົກປັກຮັກສາໄວ້—ອະມາລີໂຄຢາ ແລະ ຜູ້ທີ່ແຍກອອກໄປນັ້ນໜີໄປຫາແຜ່ນດິນ ນີໄຟ—ຜູ້ທີ່ບໍ່ອຸ້ມຊູອຸດົມການແຫ່ງອິດ ສະລະພາບຖືກປະທານຊີວິດ. ປະມານ 73–72 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ມັນ

ມີຜູ້ຄົນເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍທີ່ບໍ່ພັງ
ຄຳເວົ້າຂອງຮີລາມັນ ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງ
ເພິ່ນ ແລ້ວພວກເຂົາກໍໄດ້ເຕົ້າໂຮມກັນ
ເພື່ອຕໍ່ຕ້ານພີ່ນ້ອງຂອງຕົນ.

2 ແລະ ບັດນີ້ຈິ່ງເບິ່ງ, ຜູ້ຄົນເຫລົ່ານີ້ມີ
ຄວາມຄຽດແຄ້ນຫລາຍທີ່ສຸດ, ເຖິງຂະ
ໜາດທີ່ພວກເຂົາຕັ້ງໃຈວ່າ ຈະຂ້າຮີລາ
ມັນ ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງເພິ່ນຖິ້ມເສຍ.

3 ບັດນີ້ຫົວໜ້າຂອງພວກທີ່ຄຽດແຄ້ນ
ພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາເປັນຊາຍທີ່ມີ
ຮ່າງກາຍສູງໃຫຍ່ ແລະ ແຂງແຮງທີ່ສຸດ;
ແລະ ລາວມີຊື່ວ່າ ອະມາລີໂຄຢາ.

4 ແລະ ອະມາລີໂຄຢາປາຖະໜາຈະ
ເປັນກະສັດ; ແລະ ຜູ້ຄົນທີ່ຄຽດແຄ້ນກໍ
ຢາກໃຫ້ລາວເປັນກະສັດຂອງຕົນ; ແລະ
ພວກເຂົາສ່ວນຫລາຍກໍເປັນຜູ້ຕັດສິນ
ຊັ້ນຕົ້ນຂອງແຜ່ນດິນ, ແລະ ພວກເຂົາ
ກຳລັງສະແຫວງຫາອຳນາດ.

5 ແລະ ພວກເຂົາຖືກຊັກຊວນດ້ວຍຄຳ
ຍົກຍ້ອງຂອງອະມາລີໂຄຢາ, ວ່າຖ້າຫາກ
ພວກເຂົາສະໜັບສະໜູນລາວ ແລະ ຍົກ
ລາວຂຶ້ນເປັນກະສັດແລ້ວ ລາວຈະເຮັດ
ໃຫ້ພວກເຂົາເປັນຜູ້ປົກຄອງຜູ້ຄົນ.

6 ພວກເຂົາຈິ່ງໄດ້ຖືກອະມາລີໂຄ
ຢາຊັກຊວນໄປຫາການແຕກແຍກດັ່ງ
ນີ້, ທັງໆທີ່ມີຄຳສັ່ງສອນຂອງຮີລາມັນ
ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງເພິ່ນຢູ່, ແທ້ຈິງແລ້ວ,
ທັງໆທີ່ຄົນເຫລົ່ານີ້ເຄີຍເອົາໃຈໃສ່ດູແລ
ສາດສະໜາຈັກຫລາຍທີ່ສຸດມາກ່ອນ,
ເພາະວ່າພວກເຂົາເຄີຍເປັນມະຫາປະ
ໂລຫິດດູແລສາດສະໜາຈັກ.

7 ແລະ ມີຫລາຍຄົນໃນສາດສະໜາຈັກ
ເຊື່ອໃນຄຳຍົກຍ້ອງຂອງອະມາລີໂຄຢາ,

ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈິ່ງໄດ້ແຍກອອກໄປຈາກ
ສາດສະໜາຈັກ; ແລະ ການງານຂອງ
ຜູ້ຄົນຂອງນີໂຟນັ້ນຈິ່ງບໍ່ແນ່ນອນ ແລະ
ເປັນອັນຕະລາຍຫລາຍທີ່ສຸດດັ່ງນີ້, ທັງໆ
ທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບໄຊຊະນະອັນໃຫຍ່
ຫລວງມາຈາກຊາວເລມັນ, ແລະ ພວກ
ເຂົາມີຄວາມປະຕິຍົນດີທີ່ໄດ້ຮັບໄຊຊະນະ
ຍ້ອນວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ບົດປ່ອຍພວກເຂົາ.

8 ພວກເຮົາຈິ່ງເຫັນໄດ້ວ່າລູກຫລານ
ມະນຸດຫລົງລືມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນ
ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາໄດ້ຢ່າງວ່ອງໄວ,
ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາກະທຳຄວາມຊົ່ວ
ຮ້າຍ ແລະ ຖືກຊັກຊວນໄປຫາມານຮ້າຍ
ໄດ້ຢ່າງວ່ອງໄວພຽງໃດ.

9 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ພວກເຮົາກໍເຫັນ
ໄດ້ອີກວ່າ ຄົນຊົ່ວຮ້າຍຄົນໜຶ່ງສາມາດ
ເຮັດໃຫ້ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍອັນໃຫຍ່ຫລວງ
ເກີດຂຶ້ນໄດ້ໃນບັນດາລູກຫລານມະນຸດ.

10 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຮົາເຫັນໄດ້
ວ່າອະມາລີໂຄຢາ ເພາະລາວເປັນຄົນທີ່
ມີເລັກລຽມອັນສະຫລາດແກມໂກງ ແລະ
ເປັນຄົນໃຊ້ຄຳຍົກຍ້ອງຫລາຍ, ເພື່ອລາວ
ຈະໄດ້ຊັກນຳໃຈຂອງຜູ້ຄົນຢ່າງຫລວງ
ຫລາຍໃຫ້ເຮັດຄວາມຊົ່ວ; ແທ້ຈິງແລ້ວ,
ແລະ ເພື່ອພະຍາຍາມທຳລາຍສາດສະ
ໜາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອທຳລາຍ
ຮາກຖານແຫ່ງເສລີພາບຂຶ້ນພຣະເຈົ້າໄດ້
ປະທານໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ, ຫລື ພອນທີ່
ພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງມາເທິງຜືນແຜ່ນດິນເພື່ອ
ເຫັນແກ່ຄົນຊອບທຳ.

11 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດ
ຂຶ້ນຄືເວລາໂມໂຣໂນ, ຜູ້ຊຶ່ງເປັນຫົວໜ້າ
ບັງຄັບບັນຊາກອງທັບຂອງຊາວນີໂຟໄດ້

ຍິນເຖິງການແຕກແຍກເຫລົ່ານີ້, ເພິ່ນກໍ ຄຽດແຄ້ນໃຫ້ອະມາລີໄຄຍາ.

12 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເພິ່ນໄດ້ສຶກເສື້ອຂອງເພິ່ນອອກ, ແລະ ເພິ່ນໄດ້ຂຽນໃສ່ຕ່ອນທີ່ສຶກອອກມາ ນັ້ນ—ເພື່ອມັນຈະໄດ້ເປັນທີ່ລະນຶກເຖິງ ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ, ສາດສະໜາ ຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ອິດສະລະພາບ ຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ສັນຕິສຸກຂອງພວກ ເຮົາ, ແລະ ເມຍຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ລູກ ຂອງພວກເຮົາ—ແລະ ເພິ່ນໄດ້ມັດຜ້າ ຕ່ອນນັ້ນໄວ້ເທິງສົ້ນໄມ້.

13 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ໃສ່ເຄື່ອງກັນຫົວຂອງ ເພິ່ນ, ແລະ ແຜ່ນປົກເອິກຂອງເພິ່ນ, ແລະ ເຄື່ອງປ້ອງກັນຂອງເພິ່ນ, ແລະ ເພິ່ນໄດ້ຮັດເຄື່ອງປ້ອງກັນໄວ້ຮອບແອວ ຂອງເພິ່ນ; ແລະ ເພິ່ນໄດ້ຈັບເອົາໄມ້ທີ່ມີ ໜັງສືຂຽນໄວ້ໃນຕ່ອນເສື້ອທີ່ສຶກອອກ ນັ້ນ, (ແລະ ເພິ່ນເອີ້ນມັນວ່າ ປ້າຍແຫ່ງ ເສລີພາບ) ແລະ ເພິ່ນກໍມີຂາບລົງພື້ນດິນ ແລະ ອະທິຖານຫາພຣະເຈົ້າຂອງເພິ່ນ ຢ່າງສຸດກຳລັງ ຂໍໃຫ້ພອນແຫ່ງເສລີພາບ ມາສະຖິດຢູ່ກັບພື້ນືອງຂອງເພິ່ນ, ຕາບ ໃດທີ່ກຸ່ມຄຣິດສະຕຽນຍັງເຫລືອຢູ່ເພື່ອ ວ່າຈະໄດ້ເປັນເຈົ້າຂອງແຜ່ນດິນ—

14 ເພາະຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ເປັນຂອງສາດສະ ໜາຈັກໄດ້ເອີ້ນຜູ້ທີ່ເປັນສະມາຊິກຂອງ ສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ເຊື່ອ ຢ່າງແທ້ຈິງຂອງພຣະຄຣິດດັ່ງນັ້ນ.

15 ແລະ ຜູ້ທີ່ໄດ້ເປັນສະມາຊິກຂອງ ສາດສະໜາຈັກນັ້ນກໍສັດຊື່ແທ້ໆ; ແທ້ ຈິງແລ້ວ, ທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອຖືຢ່າງແທ້ຈິງໃນ ພຣະຄຣິດກໍໄດ້ຍອມຮັບເອົາພຣະນາມ

ຂອງພຣະຄຣິດດ້ວຍຄວາມຍິນດີ, ແລະ ພວກເຂົາຖືກເອີ້ນວ່າ ຄຣິດສະຕຽນ, ຍ້ອນຄວາມເຊື່ອຖືຂອງພວກເຂົາໃນ ພຣະຄຣິດອົງທີ່ຈະສະເດັດມາ.

16 ແລະ ດັ່ງນັ້ນ, ໃນເວລານີ້, ໂມໂຣ ໂນໄດ້ອະທິຖານເພື່ອອຸດົມການຂອງ ຄຣິດສະຕຽນ, ແລະ ອິດສະລະພາບຂອງ ແຜ່ນດິນທີ່ຈະໄດ້ເປັນທີ່ຊົງໄຜດ.

17 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເມື່ອເພິ່ນທຸ່ມເທຈິດວິນຍານຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລ້ວ, ເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ຕັ້ງຊື່ແຜ່ນດິນທັງໝົດ ຊຶ່ງຢູ່ທາງໃຕ້ຂອງແຜ່ນດິນຮ້າງ, ແທ້ຈິງ ແລ້ວ, ແລະ ໂດຍລວມທັງແຜ່ນດິນທັງ ໝົດທັງທາງເໜືອ ແລະ ທາງໃຕ້—ຊຶ່ງ ເປັນແຜ່ນດິນທີ່ຖືກເລືອກໄວ້, ແລະ ເປັນ ແຜ່ນດິນແຫ່ງເສລີພາບ.

18 ແລະ ເພິ່ນເວົ້າວ່າ: ແນ່ນອນທີ່ສຸດ ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຍອມໃຫ້ພວກເຮົາຜູ້ຖືກດູ ໝິ່ນເພາະພວກເຮົາຍອມຮັບເອົາພຣະ ນາມຂອງພຣະຄຣິດ ຖືກຢຽບຢໍ່າ ແລະ ຖືກທຳລາຍ, ເວັ້ນເສຍແຕ່ພວກເຮົາຈະ ນຳມັນມາສູ່ຕົວພວກເຮົາເອງ ໂດຍການ ລ່ວງລະເມີດຂອງພວກເຮົາ.

19 ແລະ ເມື່ອໂມໂຣໂນກ່າວຂໍ້ຄວາມນີ້ ແລ້ວ, ເພິ່ນກໍໄດ້ອອກໄປໃນບັນດາຜູ້ຄົນ ແລະ ເຍິງໄມ້ທີ່ມີຕ່ອນຜ້າທີ່ສຶກອອກ ຈາກເສື້ອຂອງເພິ່ນຂຶ້ນໃນອາກາດ, ເພື່ອ ຈະໄດ້ໃຫ້ທຸກຄົນເຫັນຂໍ້ຄວາມທີ່ເພິ່ນໄດ້ ຂຽນໄວ້ໃນຜ້າຕ່ອນນັ້ນ, ແລະ ເພິ່ນຮ້ອງ ອອກມາດ້ວຍສຽງອັນດັງວ່າ:

20 ຈຶ່ງເບິ່ງ, ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ຈະຮັກສາ ຂໍ້ຄວາມນີ້, ກໍຂໍໃຫ້ອອກມາດ້ວຍພະລັງ ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ເຂົ້າມາໃນ

ພັນທະສັນຍາວ່າ ຕົນຈະຮັກສາສິດທິໄວ້ ແລະ ຮັກສາສິດທິຂອງສາດສະໜາໄວ້, ເພື່ອອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະໄດ້ປະທານ ພອນໃຫ້ແກ່ຕົນ.

21 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເມື່ອໂມໂຣໂນປະກາດຂໍ້ຄວາມນີ້ແລ້ວ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ຜູ້ຄົນໄດ້ພາກັນແລ່ນອອກມາ ພ້ອມດ້ວຍເຄື່ອງປ້ອງກັນຕິດຢູ່ອ້ອມ ແອວ, ສຶກເອົາເສື້ອຜ້າຂອງຕົນອອກມາ ເປັນເຄື່ອງໝາຍ, ຫລື ເປັນພັນທະສັນຍາ ວ່າ ພວກເຂົາຈະບໍ່ປະປ່ອຍພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ; ຫລື ອີກປະການໜຶ່ງ, ຖ້າຫາກພວກ ເຂົາລ່ວງລະເມີດພຣະບັນຍັດຂອງພຣະ ເຈົ້າ, ຫລື ຕົກໄປສູ່ການລ່ວງລະເມີດ, ແລະ ລະອາຍໃຈທີ່ຍອມຮັບພຣະນາມ ຂອງພຣະຄຣິດແລ້ວ, ກໍຂໍໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າສຶກພວກເຂົາໃຫ້ຄືກັນກັບເສື້ອຜ້າ ຂອງພວກເຂົານັ້ນ.

22 ບັດນີ້ ມີຄືພັນທະສັນຍາທີ່ພວກ ເຂົາໄດ້ເຮັດໄວ້, ແລະ ພວກເຂົາໂຍນ ເສື້ອຜ້າຂອງພວກເຂົາໄວ້ທີ່ຕີນຂອງ ໂມໂຣໂນ, ກ່າວວ່າ: ພວກເຮົາຂໍເຮັດ ພັນທະສັນຍາກັບພຣະເຈົ້າຂອງພວກ ເຮົາ, ວ່າຖ້າຫາກພວກເຮົາຕົກໄປສູ່ການ ລ່ວງລະເມີດ, ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາຈົ່ງຖືກ ທຳລາຍຄືກັນກັບພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຮົາ ທີ່ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນທາງເໜືອ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຖ້າຫາກພວກເຮົາຕົກໄປສູ່ການລ່ວງລະ ເມີດ ກໍຂໍໃຫ້ພຣະອົງຈົ່ງໂຍນພວກເຮົາ ລົງຢູ່ພື້ນຕີນຂອງສັດຕູເໝືອນດັ່ງທີ່ພວກ ເຮົາໄດ້ໂຍນເສື້ອຜ້າຂອງພວກເຮົາລົງທີ່ ຕີນຂອງທ່ານ.

23 ໂມໂຣໂນໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຮົາເປັນສ່ວນໜຶ່ງທີ່ເຫລືອ ຢູ່ຂອງເຊື້ອສາຍຂອງຢາໂຄບ; ແທ້ຈິງ ແລ້ວ, ພວກເຮົາເປັນສ່ວນໜຶ່ງທີ່ເຫລືອ ຢູ່ຂອງເຊື້ອສາຍຂອງໂຢເຊັບ, ຊຶ່ງເສື້ອ ຜ້າຂອງເພິ່ນຖືກອ້າຍນ້ອງຂອງເພິ່ນສຶກ ອອກເປັນຕ່ອນໆ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາຈີ່ຈຳ ແລະ ຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າໄວ້, ຖ້າ ບໍ່ດັ່ງນັ້ນເສື້ອຜ້າຂອງພວກເຮົາຈະຖືກພີ່ ນ້ອງຂອງພວກເຮົາສຶກຖິ້ມ, ແລະ ພວກ ເຮົາຈະຖືກເອົາເຂົ້າຄຸກ, ຫລືວ່າຖືກຂາຍ, ຫລື ຖືກຂ້າຕາຍ.

24 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາຈົ່ງປົກ ປັກຮັກສາເສລີພາບຂອງພວກເຮົາໄວ້ ໃນຖານະທີ່ເປັນສ່ວນໜຶ່ງທີ່ເຫລືອຢູ່ຂອງ ໂຢເຊັບ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາຈົ່ງ ຈີ່ຈຳຄຳເວົ້າຂອງຢາໂຄບກ່ອນທີ່ເພິ່ນ ຈະຕາຍຈາກໄປ, ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ເພິ່ນໄດ້ ຮັກສາເສື້ອສ່ວນທີ່ເຫລືອຢູ່ຂອງໂຢເຊັບ ໄວ້ໂດຍບໍ່ໃຫ້ມັນເນົາເປື້ອຍ. ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ກ່າວວ່າ—ເສື້ອສ່ວນທີ່ເຫລືອຢູ່ຂອງ ລູກຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບການປົກປັກ ຮັກສາໄວ້ສັນໃດ, ສ່ວນໜຶ່ງທີ່ເຫລືອຢູ່ ຂອງລູກຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍຈະໄດ້ຮັບການ ປົກປັກຮັກສາໄວ້ໂດຍພຣະທັດຂອງພຣະ ເຈົ້າສັນນັ້ນ, ແລະ ພວກເຂົາຈະຖືກນຳ ກັບຄືນໄປທາງພຣະອົງ, ຂະນະທີ່ສ່ວນ ໜຶ່ງຂອງລູກຫລານຂອງໂຢເຊັບທີ່ເຫລືອ ຢູ່ນັ້ນຈະຕາຍ, ດັ່ງເຊັ່ນການເນົາເປື້ອຍ ຂອງເສື້ອຜ້າຂອງໂຢເຊັບນັ້ນ.

25 ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ, ເລື່ອງນີ້ໄດ້ເຮັດໃຫ້ ຈິດວິນຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າເສົ້າສະຫລົດ

ໃຈຫລາຍ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຈິດວິນຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍຍັງມີຄວາມສຸກກັບລູກຊາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຍ້ອນວ່າຜູ້ສືບເຊື້ອສາຍສ່ວນນັ້ນຂອງລາວຈະຖືກນຳກັບຄືນໄປຫາພຣະເຈົ້າ.

26 ບັດນີ້ຈິ່ງເບິ່ງ, ນີ້ເປັນຄຳເວົ້າຂອງຢາໂຄບ.

27 ແລະ ບັດນີ້ຈະມີຜູ້ໃດຮູ້ໄດ້ວ່າ ຜູ້ທີ່ໄດ້ແຍກອອກໄປຈາກພວກເຮົານັ້ນແມ່ນຜູ້ສືບເຊື້ອສາຍທີ່ເຫລືອຢູ່ຂອງໂຢເຊັບ, ທີ່ຈະຕາຍຄືກັນກັບການເນົ່າເປື້ອຍຂອງເສື້ອຜ້າຂອງເພິ່ນ? ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ມັນອາດຈະເປັນຕົວພວກເຮົາເອງ ຖ້າຫາກພວກເຮົາບໍ່ຍິດໝັ້ນຢູ່ໃນສັດທາຂອງພຣະຄຣິດ.

28 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເວລາໂມໂຣໂນກ່າວຂໍ້ຄວາມນີ້ແລ້ວ, ເພິ່ນກໍອອກໄປ ແລະ ອອກຄຳສັ່ງໄປຫາທຸກພາກສ່ວນຂອງແຜ່ນດິນທີ່ມີຄວາມແຕກແຍກກັນ, ແລະ ໃຫ້ພວກເຂົາເຕົ້າໂຮມຜູ້ຄົນທັງໝົດທີ່ປາຖະໜາຈະຮັກສາເສລີພາບຂອງຕົນ, ເພື່ອໃຫ້ຕໍ່ສູ້ກັບອະມາລີໂຄຢາ ແລະ ພວກທີ່ໄດ້ແຍກອອກໄປນັ້ນຖືກເອີ້ນວ່າຊາວອະມາລີໂຄຢາ.

29 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືເມື່ອອະມາລີໂຄຢາເຫັນວ່າຜູ້ຄົນຂອງໂມໂຣໂນມີຈຳນວນຫລາຍກວ່າຂອງຕົນ—ແລະ ລາວເຫັນອີກວ່າຜູ້ຄົນຂອງລາວມີຄວາມສົງໄສຢູ່ກຸ່ງວກັບຄວາມຍຸດຕິທຳຂອງອຸດົມການທີ່ພວກເຂົາຮັບໄວ້—ດັ່ງນັ້ນ, ເມື່ອອະມາລີໂຄຢາຢ້ານກົວວ່າຕົນຈະເອົາຊະນະຊາວນີໂຟບໍ່ໄດ້,

ລາວຈິ່ງໄດ້ນຳເອົາຜູ້ຄົນສ່ວນໜຶ່ງ ແລະ ອອກໄປຫາແຜ່ນດິນນີໂຟ.

30 ບັດນີ້ໂມໂຣໂນຄິດວ່າມັນບໍ່ເປັນການສົມຄວນທີ່ຊາວເລມັນຈະມີກຳລັງເພີ່ມເຕີມຂຶ້ນອີກ; ດັ່ງນັ້ນ ເພິ່ນຈິ່ງຄິດຈະຕັດຈຳນວນຄົນຂອງອະມາລີໂຄຢາລົງ, ຫລື ເອົາພວກເຂົາເຫລົ່ານັ້ນກັບຄືນມາ, ແລະ ຂ້າອະມາລີໂຄຢາຖິ້ມເສຍ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເພາະໂມໂຣໂນຮູ້ວ່າອະມາລີໂຄຢາຈະຍຸຍົງໃຫ້ຊາວເລມັນຄຽດແຄ້ນໃຫ້ເຂົາເຈົ້າ, ແລະ ເພິ່ນຮູ້ວ່າອະມາລີໂຄຢາຈະເຮັດໄປເພື່ອລາວຈະໄດ້ບັນລຸຄວາມມຸ່ງໝາຍຂອງລາວ.

31 ດັ່ງນັ້ນ ໂມໂຣໂນຄິດວ່າມັນສົມຄວນທີ່ເພິ່ນຈະນຳເອົາກອງທັບຂອງເພິ່ນ, ຊຶ່ງຕຽມພ້ອມຢູ່ແລ້ວ, ແລະ ມີອາຈຸດຢ່າງພ້ອມພຽງ, ແລະ ເຂົ້າເຮັດພັນທະສັນຍາເພື່ອຈະໄດ້ຮັກສາສັນຕິພາບ—ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເພິ່ນໄດ້ນຳກອງທັບຂອງເພິ່ນ ແລະ ໄດ້ອອກເດີນທັບໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ ເພື່ອຕັດທາງຂອງອະມາລີໂຄຢາເສຍ.

32 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືເພິ່ນໄດ້ເຮັດໄປຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງເພິ່ນ, ແລະ ເດີນທັບເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ, ແລະ ໄດ້ສະກັດກອງທັບຂອງອະມາລີໂຄຢາໄວ້.

33 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ອະມາລີໂຄຢາໄດ້ບົບໜີໄປກັບຜູ້ຄົນສ່ວນໜ້ອຍໜຶ່ງຂອງລາວ, ແລະ ພວກທີ່ເຫລືອຢູ່ກໍໄດ້ມອບຕົວໃຫ້ຢູ່ໃນກຳມີຂອງໂມໂຣໂນ ແລະ ຖືກນຳກັບຄືນໄປຫາແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາ.

34 ບັດນີ້, ໂມໂຣໂນໄດຍທີ່ໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງໂດຍຫົວໜ້າຜູ້ຕັດສິນ ແລະ ໂດຍສຽງຂອງປະຊາຊົນ, ດັ່ງນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງມີອຳນາດທີ່ຈະຈັດການຕາມຄວາມປະສົງຂອງເພິ່ນໃນການຈັດຕັ້ງ ແລະ ບົກຄອງກອງທະຫານຂອງຊາວນີໂຟທັງໝົດ.

35 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ເປັນຊາວອະມາລີໂຄຢາທີ່ບໍ່ຍອມເຮັດພັນທະສັນຍາເພື່ອສະໜັບສະໜູນອຸດົມການແຫ່ງອິດສະລະພາບ, ເພື່ອຈະໄດ້ດຳລົງຮັກສາການບົກຄອງອັນເປັນອິດສະລະພາບໄວ້, ເພິ່ນກໍສົ່ງໃຫ້ຂ້າຄົນນັ້ນຖິ້ມເສຍ; ແລະ ມັນມີຄົນພຽງໜ້ອຍດຽວເທົ່ານັ້ນທີ່ປະຕິເສດພັນທະສັນຍາແຫ່ງອິດສະລະພາບນີ້.

36 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນອີກ, ຄືໂມໂຣໂນໄດ້ສົ່ງໃຫ້ເອົາບ້າຍແຫ່ງເສລີພາບປັກໄວ້ຢູ່ເທິງຫໍສູງທຸກບ່ອນ, ໃຫ້ປັກໄວ້ທົ່ວແຜ່ນດິນທີ່ຊາວນີໂຟເປັນເຈົ້າຂອງ; ແລະ ດັ່ງນັ້ນໂມໂຣໂນຈຶ່ງໄດ້ສ້າງຕັ້ງເສລີພາບຢ່າງມາດຕະຖານຂຶ້ນໃນບັນດາຊາວນີໂຟ.

37 ແລະ ພວກເຂົາເລີ່ມມີສັນຕິສຸກໃນແຜ່ນດິນອີກ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ດຳລົງຮັກສາສັນຕິພາບໄວ້ໃນແຜ່ນດິນຈົນເຖິງທ້າຍປີທີສິບເກົ້າແຫ່ງການບົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນ.

38 ແລະ ຮີລາມັນ ແລະ ພວກມະຫາປະໂລຫິດກໍໄດ້ດຳລົງຮັກສາລະບຽບວິໄນຂອງສາດສະໜາຈັກໄວ້; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຂົາເຈົ້າໄດ້ມີສັນຕິສຸກ ແລະ ມີຄວາມປະສົບຢືນດີທີ່ສຸດໃນສາດສະໜາຈັກເປັນເວລາສິ້ນປີ.

39 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືມີຜູ້ຄົນເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍໄດ້ຕາຍໄປ, ໂດຍເຊື່ອຖືຢ່າງໜັກແໜ້ນວ່າ ຈິດວິນຍານຂອງພວກເຂົາຖືກໄຖ່ ໂດຍອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ; ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ລາໂລກນີ້ໄປດ້ວຍຄວາມປະສົບດີດັ່ງນັ້ນ.

40 ແລະ ມີບາງຄົນທີ່ຕາຍໄປຍ້ອນການໄຂ້ຄົງຮ້ອນ ຊຶ່ງມີຂຶ້ນຢູ່ເລື້ອຍໆໃນບາງລະດູ—ແຕ່ວ່າບໍ່ມີຄວາມຕາຍຫລາຍຍ້ອນການໄຂ້ຄົງຮ້ອນເພາະວ່າຄຸນນະພາບຂອງຕົ້ນໄມ້ ແລະ ຮາກໄມ້ຫລາຍຊະນິດຊຶ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ຕຽມໄວ້ໃຫ້ເພື່ອປິ່ນປົວພະຍາດເຫລົ່ານັ້ນ, ຊຶ່ງມັນຕ້ອງເກີດກັບມະນຸດເພາະວ່າທຳມະຊາດຂອງດິນຟ້າອາກາດ—

41 ແຕ່ວ່າມີຫລາຍຄົນທີ່ໄດ້ຕາຍໄປຍ້ອນຄວາມເຖົ້າແກ່; ແລະ ຜູ້ທີ່ຕາຍດ້ວຍສັດທາໃນພຣະຄຣິດຈະເປັນສຸກຢູ່ກັບພຣະອົງ, ດັ່ງທີ່ພວກເຮົາຄິດໄວ້.

ບົດທີ 47

ອະມາລີໂຄຢາໃຊ້ເລັ້ຫລ່ຽມ, ຄາດຕະກຳ, ແລະ ກົນອຸປາຍເພື່ອຈະໄດ້ກາຍເປັນກະສັດຂອງຊາວເລມັນ—ຊາວນີໂຟຜູ້ທີ່ແຍກອອກໄປນັ້ນເປັນຄົນຊົ່ວ ແລະ ປາເຖື່ອນຫລາຍກວ່າຊາວເລມັນ. ປະມານ 72 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ບັດນີ້ພວກເຮົາຈະບັນທຶກເລື່ອງລາວຂອງອະມາລີໂຄຢາ ແລະ ພວກທີ່ໜີໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານກັບລາວ; ເພາະຈິງເບິ່ງ, ລາວໄດ້ພາຄົນທີ່ໄປກັບລາວຂຶ້ນໄປຫາແຜ່ນດິນນີໂຟໃນບັນດາ

ຊາວເລມັນ, ແລະ ຍຸຍົງຊາວເລມັນ ໃຫ້ຄຽດແຄ້ນໃຫ້ຜູ້ຄົນຂອງນີໄຟ, ເຖິງ ຂະໜາດທີ່ກະສັດຂອງຊາວເລມັນໄດ້ສົ່ງ ຂ່າວສານໄປທົ່ວແຜ່ນດິນຂອງຕົນ ໃນ ບັນດາຜູ້ຄົນທັງໝົດຂອງຕົນ ໃຫ້ພວກ ເຂົາຮວບຮວມກັນອີກເພື່ອໄປສູ່ຮົບກັບ ຊາວນີໄຟ.

2 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເວລາຄົນທັງຫລາຍໄດ້ເຫັນຂ່າວສານ ນັ້ນແລ້ວ ພວກເຂົາກໍມີຄວາມຍ້ານກົວ ຫລາຍທີ່ສຸດ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາ ຍ້ານວ່າກະສັດຈະບໍ່ພໍໃຈ, ແລະ ພວກ ເຂົາມີຄວາມຍ້ານກົວທີ່ຈະໄປສູ່ຮົບກັບ ຊາວນີໄຟນຳອີກເພາະຍ້ານວ່າຕົນເອງ ຈະຖືກຂ້າຕາຍ. ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງ ເກີດຂຶ້ນຄື ພວກເຂົາບໍ່ຍອມ, ຫລືວ່າຄົນ ສ່ວນຫລາຍຂອງພວກເຂົາບໍ່ຍອມເຮັດ ຕາມຄຳສັ່ງຂອງກະສັດ.

3 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ກະສັດກໍໂມໂຫຮຮ້າຍຢ່າງໃຫຍ່ເພາະ ຜູ້ຄົນບໍ່ເຊື່ອຟັງຕົນ; ດັ່ງນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງມອບ ອຳນາດໃຫ້ອະມາລີໂຄຢາເປັນຜູ້ບັງຄັບ ບັນຊາກອງທັບສ່ວນທີ່ເຊື່ອຟັງຄຳສັ່ງ ຂອງຕົນ, ແລະ ສັ່ງໃຫ້ອະມາລີໂຄຢາ ອອກໄປບັງຄັບຜູ້ຄົນໃຫ້ຈັບອາວຸດ.

4 ບັດນີ້ຈິ່ງເບິ່ງ, ນີ້ເປັນຄວາມປາຖະໜາ ຂອງອະມາລີໂຄຢາ; ເພາະລາວເປັນຄົນ ທີ່ມີກິນອຸປາຍທີ່ຈະເຮັດຄວາມຊົ່ວຢູ່ແລ້ວ ດັ່ງນັ້ນ ລາວຈຶ່ງໄດ້ວາງແຜນຢູ່ໃນໃຈວ່າ ລາວຈະໂຄ່ນລົ້ມກະສັດຂອງຊາວເລມັນ ອອກຈາກບັນລັງ.

5 ແລະ ບັດນີ້ອະມາລີໂຄຢາມີອຳ ນາດບັງຄັບບັນຊາຊາວເລມັນຜູ້ທີ່ສະ

ໜັບສະໜູນກະສັດ; ແລະ ລາວພະ ຍາຍາມຈະໃຫ້ຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງກະສັດ ນິຍົມຊົມຊອບລາວອີກ; ດັ່ງນັ້ນ ລາວຈຶ່ງ ໄດ້ອອກໄປຫາແຜ່ນດິນບ່ອນໜຶ່ງທີ່ມີ ຊື່ວ່າ ໂອໂນດາ, ເພາະວ່າແຜ່ນດິນນັ້ນ ເປັນບ່ອນທີ່ຊາວເລມັນທັງໝົດໜີໄປຢູ່; ເພາະພວກເຂົາຮູ້ຈັກວ່າກອງທັບຈະຍົກ ມາໂດຍຄິດວ່າກອງທັບຈະຍົກມາເພື່ອ ທຳລາຍພວກຕົນ, ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງ ໄດ້ອອກໄປຫາແຜ່ນດິນໂອໂນດາເພື່ອ ໄປຫາສາງອາວຸດ.

6 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ຄົນຜູ້ໜຶ່ງ ເປັນກະສັດ ແລະ ເປັນຜູ້ນຳ ແລະ ບືກຄອງ ພວກເຂົາ, ເພາະພວກເຂົາໄດ້ຕັ້ງໃຈຢ່າງ ແນ່ນອນວ່າ ພວກເຂົາຈະບໍ່ຍອມໃຫ້ຖືກບັງ ຄັບໃຫ້ໄປສູ່ຮົບກັບຊາວນີໄຟອີກ.

7 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກເຂົາໄດ້ເຕົ້າໂຮມກັນຢູ່ເທິງຈອມພູທີ່ ເອີ້ນວ່າ ອັນຕິປາ, ເພື່ອຕຽມສູ້ຮົບ.

8 ບັດນີ້ມັນບໍ່ແມ່ນເຈດຕະນາຂອງອະ ມາລີໂຄຢາທີ່ຈະໃຫ້ພວກເຂົາສູ້ຮົບກັນ ຕາມຄຳສັ່ງຂອງກະສັດ; ແຕ່ຈິ່ງເບິ່ງ, ເຈດ ຕະນາຂອງອະມາລີໂຄຢານັ້ນແມ່ນຈະ ພະຍາຍາມໃຫ້ກອງທັບເລມັນນິຍົມຊົມ ຊອບລາວ, ເພື່ອວ່າລາວຈະໄດ້ວາງຕົວ ເປັນຫົວໜ້າ ແລະ ໂຄ່ນລົ້ມກະສັດອອກ ຈາກບັນລັງ ແລະ ລາວເອງຈະໄດ້ຂຶ້ນ ເປັນກະສັດ ແລະ ຍຶດຄອງອານາຈັກ.

9 ແລະ ຈິ່ງເບິ່ງ, ເຫດການໄດ້ບັງເກີດ ຂຶ້ນຄື ລາວໄດ້ສັ່ງໃຫ້ກອງທັບຂອງລາວ ຕັ້ງຜ້າເຕັ້ນຂຶ້ນຢູ່ໃນຮ່ອມພູໃກ້ກັບພູ ອັນຕິປາ.

10 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື

ໃນຕອນກາງຄືນອະມາລີໄຄຢາໄດ້ສົ່ງ ຜູ້ຕາງໜ້າຂຶ້ນໄປເທິງພູອັນຕີປາຢ່າງ ລັບໆ, ເພື່ອເຊື່ອເຊີນລີຮອນໄທ ຫົວໜ້າ ຂອງພວກທີ່ຢູ່ບ່ອນນັ້ນໃຫ້ລົງມາຕີນພູ ເພາະວ່າອະມາລີໄຄຢາປາຖະໜາທີ່ຈະ ເວົ້າກັບລາວ.

11 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເມື່ອລີຮອນໄທໄດ້ຮັບຂ່າວນີ້ ລາວກໍບໍ່ກ້າ ລົງມາຫາຕີນພູ. ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງ ເກີດຂຶ້ນຄື ອະມາລີໄຄຢາໄດ້ສົ່ງຄົນໄປ ອີກເປັນເທື່ອທີສອງ ເພື່ອເຊື່ອເຊີນໃຫ້ ລາວລົງມາ. ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດ ຂຶ້ນຄື ລີຮອນໄທບໍ່ຍອມລົງມາອີກ ແລະ ອະມາລີໄຄຢາໄດ້ສົ່ງຄົນໄປອີກເປັນເທື່ອ ທີ່ສາມ.

12 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເມື່ອອະມາລີໄຄຢາເຫັນວ່າລາວບໍ່ ສາມາດເຮັດໃຫ້ລີຮອນໄທລົງມາຈາກ ຈອມພູ, ລາວເອງຈຶ່ງໄດ້ຂຶ້ນໄປເທິງຈອມ ພູເກືອບຮອດຄ້າຍຂອງລີຮອນໄທ, ແລະ ລາວກໍໄດ້ສົ່ງຂ່າວໄປໃຫ້ລີຮອນໄທອີກ ເປັນເທື່ອທີສີ່ໂດຍປາຖະໜາໃຫ້ລາວລົງ ມາ, ແລະ ໃຫ້ນຳເອົາທະຫານອາລັກຂາ ມານຳ.

13 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເວລາທີ່ລີຮອນໄທລົງມາຫາອະມາລີໄຄ ຢາພ້ອມດ້ວຍທະຫານອາລັກຂາຂອງ ລາວ, ອະມາລີໄຄຢາຍາກໃຫ້ລາວກັບ ຄືນມາອີກກັບກອງທັບຂອງລາວໃນ ຕອນກາງຄືນ, ແລະ ມາລ້ອມຄົນທີ່ຢູ່ ໃນຄ້າຍຂອງອະມາລີໄຄຢາ ຊຶ່ງກະສັດ ໄດ້ໃຫ້ລາວມີອຳນາດບັງຄັບບັນຊາ ພວກທະຫານເຫລົ່ານັ້ນ, ແລະວ່າລາວ

ຈະມອບທະຫານເຫລົ່ານັ້ນໃຫ້ຢູ່ໃນ ກຳມີຂອງລີຮອນໄທ, ຖ້າຫາກລາວຈະ ໃຫ້ລາວ (ອະມາລີໄຄຢາ) ເປັນຜູ້ລອງ ຫົວໜ້າຄວບຄຸມກອງທັບທັງໝົດ.

14 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ລີ ຮອນໄທໄດ້ລົງມາພ້ອມດ້ວຍຄົນຂອງ ລາວ ແລະ ລ້ອມຄົນຂອງອະມາລີໄຄຢາ ໄວ້, ດັ່ງນັ້ນກ່ອນພວກເຂົາຈະຕື່ນນອນ ພວກເຂົາກໍຖືກກອງທັບຂອງລີຮອນໄທ ອ້ອມໄວ້ກ່ອນແລ້ວ.

15 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເວລາຄົນຂອງອະມາລີໄຄຢາເຫັນວ່າ ພວກຕົນຖືກປິດລ້ອມໄວ້, ພວກເຂົາຈຶ່ງ ໄດ້ອ້ອນວອນໃຫ້ອະມາລີໄຄຢາຍອມຕົວ ເຂົ້າຮ່ວມກັບພິນ້ອງຂອງພວກເຂົາເສຍ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ຖືກທຳລາຍ. ບັດ ນີ້ ນີ້ແຫລະ ຄືສິ່ງທີ່ອະມາລີໄຄຢາປາ ຖະໜາ.

16 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ອະ ມາລີໄຄຢາໄດ້ມອບຄົນຂອງລາວ, ຊຶ່ງມັນ ເປັນປໍລະບັກຕໍ່ຄຳສັ່ງຂອງກະສັດ. ນີ້ເປັນ ສິ່ງທີ່ອະມາລີໄຄຢາປາຖະໜາ, ເພື່ອລາວ ຈະໄດ້ສຳເລັດໃນແຜນການຂອງຕົນໃນ ການໂຄ່ນລົ້ມກະສັດອອກຈາກບັນລັງ.

17 ບັດນີ້ມັນເປັນທຳນຽມໃນບັນດາ ຊາວເລມັນທີ່ວ່າ, ຖ້າຫາກຜູ້ນຳຫົວໜ້າ ຂອງພວກເຂົາຖືກຂ້າຕາຍ, ພວກເຂົາກໍ ຕ້ອງແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ຜູ້ລອງຂຶ້ນເປັນຫົວໜ້າ ແທນ.

18 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ອະ ມາລີໄຄຢາໄດ້ໃຫ້ຂ້າໃຊ້ຜູ້ໜຶ່ງຂອງລາວ ວາງຢາພິດລີຮອນໄທ ເທື່ອລະເລັກເທື່ອ ລະນ້ອຍຈົນວ່າລີຮອນໄທຕາຍໄປ.

19 ບັດນີ້, ເມື່ອລີຮອນໄທຕາຍໄປແລ້ວ, ຊາວເລມັນກໍໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ອະມາລີໄຄຢາເປັນຜູ້ນຳຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເປັນຜູ້ບັງຄັບບັນຊາຂອງພວກເຂົາ.

20 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ອະມາລີໄຄຢາໄດ້ອອກເດີນທາງໄປພ້ອມດ້ວຍກອງທັບຂອງລາວ (ເພາະວ່າລາວໄດ້ຮັບຄວາມສຳເລັດທຸກຢ່າງຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງລາວແລ້ວ) ຫາແຜ່ນດິນນີໄຟ, ໂດຍມຸ້ງໜ້າເຂົ້າໄປຫາເມືອງນີໄຟ, ຊຶ່ງເປັນເມືອງຫລວງຂອງແຜ່ນດິນ.

21 ແລະ ກະສັດກໍໄດ້ອອກມາພົບອະມາລີໄຄຢາ ພ້ອມດ້ວຍອາລັກຂາຂອງເພິ່ນ, ເພາະຄິດວ່າອະມາລີໄຄຢາໄດ້ປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງ, ແລະວ່າອະມາລີໄຄຢາໄດ້ເຕົ້າໂຮມກອງທັບໃຫຍ່ເພື່ອໄປສູ້ຮົບກັບຊາວນີໄຟ.

22 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ເວລາທີ່ກະສັດອອກມາພົບອະມາລີໄຄຢາ ລາວກໍໃຫ້ຂ້າໃຊ້ຂອງຕົນອອກໄປຕ້ອນຮັບກະສັດ. ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ອອກໄປ ແລະ ກັ້ມຂາບລົງຢູ່ຕໍ່ໜ້າກະສັດ, ຄືກັບວ່າພວກເຂົາສະແດງຄວາມເຄົາລົບນັບຖືເພາະຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງເພິ່ນ.

23 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ກະສັດກໍໄດ້ເດີນອອກໄປ ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາລຸກຂຶ້ນ, ຕາມທຳນຽມຂອງຊາວເລມັນ, ດັ່ງທີ່ເປັນເຄື່ອງໝາຍແຫ່ງຄວາມສະຫງົບສຸກ, ຊຶ່ງພວກເຂົາໄດ້ເອົາມາຈາກຊາວນີໄຟ.

24 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເວລາເພິ່ນບອກໃຫ້ຂ້າໃຊ້ຂອງອະມາລີໄຄຢາຄົນທຳອິດລຸກຂຶ້ນຈາກພື້ນດິນ, ຈົ່ງ

ເບິ່ງ ຄົນນັ້ນໄດ້ແທງກະສັດທະລຸຫົວໃຈ; ແລະ ເພິ່ນໄດ້ລົ້ມລົງຢູ່ກັບພື້ນດິນ.

25 ບັດນີ້ຂ້າໃຊ້ຂອງກະສັດໄດ້ແລ່ນໜີໄປ; ແລະ ຂ້າໃຊ້ຂອງອະມາລີໄຄຢາກໍສົ່ງສຽງຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ:

26 ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າໃຊ້ຂອງກະສັດເອງແທງເພິ່ນຈົນທະລຸຫົວໃຈ, ແລະ ເພິ່ນໄດ້ລົ້ມລົງ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ໜີໄປແລ້ວ; ຈົ່ງເບິ່ງ, ໃຫ້ມາເບິ່ງໄວ້.

27 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ອະມາລີໄຄຢາໄດ້ສັ່ງໃຫ້ກອງທັບຂອງລາວເຂົ້າມາເບິ່ງວ່າ ມັນມີອັນໃດເກີດຂຶ້ນກັບກະສັດ; ແລະ ເວລາພວກເຂົາມາເຖິງສະຖານທີ່ເກີດເຫດ ແລະ ເຫັນກະສັດນອນຈົມເລືອດຢູ່, ອະມາລີໄຄຢາກໍທຳທ່າໂມໂຫຮຣ້າຍຂຶ້ນ, ແລະ ກ່າວວ່າ: ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ມີຄວາມຈິງຮັກພັກດີຕໍ່ກະສັດ ຈົ່ງອອກມາ, ແລະ ໄລ່ຕາມຂ້າໃຊ້ຂອງເພິ່ນໄປ ເພື່ອຈະໄດ້ຂ້າພວກເຂົາຖິ້ມເສຍ.

28 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເມື່ອຜູ້ທີ່ມີຄວາມຈິງຮັກພັກດີຕໍ່ກະສັດໄດ້ຍິນຂໍ້ຄວາມນີ້ແລ້ວ, ກໍໄດ້ອອກມາ ແລະ ໄລ່ຕາມຂ້າໃຊ້ຂອງກະສັດໄປ.

29 ບັດນີ້ເວລາຂ້າໃຊ້ຂອງກະສັດເຫັນກອງທັບໄລ່ຕາມຕົນມາ, ພວກເຂົາກໍຕົກໃຈ ແລະ ໜີເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ, ແລະ ຂ້າມໄປຫາແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາ ແລະ ເຂົ້າຮ່ວມກັບຜູ້ຄົນຂອງອຳໂມນ.

30 ແລະ ກອງທັບທີ່ໄລ່ຕາມພວກນັ້ນໄປໄດ້ກັບຄືນມາ, ເມື່ອບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນໃນການໄລ່ຕາມ; ແລະ ດ້ວຍວ່າກົນອຸປາຍ

ຂອງອະມາລີໂຄຢາ, ລາວຈຶ່ງຊະນະໃຈຂອງຜູ້ຄົນເຫລົ່ານັ້ນ.

31 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືເຊົ້າຕໍ່ມາລາວໄດ້ຍົກເຂົ້າເມືອງນີໄພພ້ອມດ້ວຍກອງທັບຂອງລາວ, ແລະ ເຂົ້າເປັນເຈົ້າຂອງເມືອງ.

32 ແລະ ບັດ ນີ້ ເຫດການ ໄດ້ ບັງເກີດຂຶ້ນຄືລາຊິນີໄດ້ຍິນວ່າກະສັດຖືກຂ້າຕາຍ—ເພາະວ່າອະມາລີໂຄຢາໄດ້ສົ່ງນາຍທູດໄປຫາລາຊິນີແຈ້ງບອກວ່າກະສັດຖືກຂ້າໃຊ້ຂອງຕົນຂ້າຕາຍແລ້ວ, ແລະ ລາວໄດ້ໄລ່ຕາມພວກເຂົາໄປພ້ອມດ້ວຍກອງທັບ, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ບົບໜີໄປໄດ້—

33 ດັ່ງນັ້ນ, ເມື່ອລາຊິນີໄດ້ຮັບຂ່າວນີ້ນາງຈຶ່ງໄດ້ສົ່ງຄົນໄປຫາອະມາລີໂຄຢາ, ບໍ່ໃຫ້ລາວທໍາຮ້າຍຜູ້ຄົນຜູ້ຢູ່ໃນເມືອງນີ້; ແລະ ນາງປາຖະໜາໃຫ້ລາວເຂົ້າມາພົບນາງ; ແລະ ນາງປາຖະໜາໃຫ້ລາວພາພະຍານມານໍາ ເພື່ອຈະໄດ້ໃຫ້ຖ້ອຍຄໍາກ່ຽວກັບການສິ້ນຊີວິດຂອງກະສັດ.

34 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືອະມາລີໂຄຢາໄດ້ນໍາເອົາຂ້າໃຊ້ຜູ້ທີ່ຂ້າກະສັດ ແລະ ຄົນທັງໝົດທີ່ຢູ່ນໍາລາວເຂົ້າໄປພົບກັບລາຊິນີໃນບ່ອນທີ່ນາງນັ່ງຢູ່; ແລະ ພວກເຂົາທຸກຄົນໄດ້ໃຫ້ຖ້ອຍຄໍາແກ່ນາງວ່າກະສັດຖືກຂ້າໃຊ້ຂອງເພິ່ນເອງຂ້າຕາຍ; ແລະ ພວກເຂົາເວົ້າອີກວ່າ: ການທີ່ພວກເຂົາໜີໄປນີ້ ຍັງບໍ່ເປັນຫລັກຖານພຽງພໍທີ່ຈະກ່າວໂທດພວກເຂົາບໍ່? ແລະ ພວກເຂົາເຮັດໃຫ້ລາຊິນີພໍໃຈໃນເຫດຜົນຂອງການຕາຍຂອງກະສັດດັ່ງນີ້.

35 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືອະມາລີໂຄຢາພະຍາຍາມສ້າງຕົນໃຫ້ເປັນທີ່ພໍໃຈຂອງລາຊິນີ ແລະ ເອົານາງມາເປັນພັນລະຍາຂອງຕົນ; ແລະ ດ້ວຍກົນອຸບາຍ, ແລະ ດ້ວຍຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຂອງຂ້າໃຊ້ທີ່ມີເລັ່ຫລ່ຽມຂອງລາວ, ລາວຈຶ່ງໄດ້ອານາຈັກມາປົກຄອງ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເປັນທີ່ຍອມຮັບວ່າລາວໄດ້ເປັນກະສັດປົກຄອງຕະຫລອດທົ່ວແຜ່ນດິນໃນບັນດາຜູ້ຄົນທັງໝົດຂອງຊາວເລມັນ, ຊຶ່ງປະກອບດ້ວຍຊາວເລມັນ ແລະ ຊາວເລມູເອນ ແລະ ຊາວອິດຊະມາເອນ, ແລະ ຊາວນີໄຟທີ່ແຍກອອກໄປທັງໝົດ, ນັບຕັ້ງແຕ່ການປົກຄອງຂອງນີໄຟຈົນເຖິງປະຈຸບັນນີ້.

36 ບັດນີ້ພວກທີ່ແຍກອອກໄປນັ້ນເຄີຍໄດ້ຮັບການສິດສອນມາ ແລະ ມີຄວາມຮູ້ແບບດຽວກັນກັບຊາວນີໄຟ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາໄດ້ຮັບການສິດສອນມາແບບດຽວກັນກ່ຽວກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ມັນເປັນເລື່ອງແປກປະຫລາດທີ່ຈະເວົ້າວ່າ ຫລັງຈາກພວກເຂົາໄດ້ແຍກອອກໄປບໍ່ດົນເທົ່າໃດ, ພວກເຂົາກໍກາຍມາເປັນຄົນແຂງກະດ້າງຫລາຍຂຶ້ນ ແລະ ບໍ່ສໍານຶກຜິດ, ປາເຖື່ອນ, ຊົ່ວຮ້າຍ, ແລະ ໂທດຮ້າຍຫລາຍກວ່າຊາວເລມັນອີກຊ້ໍາ—ກິນດີ່ມຢູ່ຕາມປະເພນີຂອງຊາວເລມັນ; ປ່ອຍຕົວໃຫ້ເປັນຄົນຂີ້ຄ້ານມັກກ່ຽວ, ແລະ ກະທໍາສິ່ງທີ່ລາມິກນາງປະການ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາໄດ້ລືມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາໝົດແລ້ວ.

ບົດທີ 48

ອະມາລີໂຄຢາຍຸຍົງໃຫ້ຊາວເລມັນຕໍ່ສູ້ກັບຊາວນີໄຟ—ໂມໂຣໂນຕຽມຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນໃຫ້ປ້ອງກັນອຸດົມການແຫ່ງຄຣິດສະຕຽນ—ເພິ່ນປິຕິຍິນດີໃນເສລີພາບແລະ ອິດສະລະພາບ ແລະ ເປັນຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າ. ປະມານ 72 ປີ ກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື, ທັນທີທີ່ອະມາລີໂຄຢາໄດ້ຂຶ້ນຄອງອານາຈັກ ລາວກໍໄດ້ປຸກລະດົມໃຈຂອງຊາວເລມັນໃຫ້ຄຽດແຄ້ນໃຫ້ຜູ້ຄົນຂອງນີໄຟ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ລາວໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ມີຜູ້ເວົ້າກັບຊາວເລມັນຈາກທໍ່ສູງ, ຕ້ານກັບຊາວນີໄຟ.

2 ແລະ ລາວໄດ້ປຸກລະດົມໃຈຂອງພວກເຂົາໃຫ້ເປັນສັດຕູກັບຊາວນີໄຟດັ່ງນີ້, ເຖິງຂະໜາດທີ່ໃນທ້າຍປີທີສິບເກົ້າແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນ, ລາວໄດ້ສໍາເລັດແຜນການຂອງລາວມາເຖິງບັດນີ້, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເມື່ອລາວໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນກະສັດປົກຄອງຊາວເລມັນ, ລາວຈຶ່ງພະຍາຍາມທີ່ຈະປົກຄອງທົ່ວແຜ່ນດິນ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ລາວຢາກປົກຄອງຜູ້ຄົນທັງໝົດໃນທົ່ວແຜ່ນດິນ, ທັງຊາວເລມັນ ແລະ ຊາວນີໄຟນໍາກັນ.

3 ດັ່ງນັ້ນ ລາວຈຶ່ງສໍາເລັດແລ້ວຕາມແຜນການຂອງລາວ, ເພາະວ່າລາວໄດ້ເຮັດໃຫ້ໃຈຂອງຊາວເລມັນແຂງກະດ້າງແລະ ເຮັດໃຫ້ຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາມືດມົນ, ແລະ ລາວໄດ້ຍຸຍົງໃຫ້ພວກເຂົາຄຽດແຄ້ນ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ລາວໄດ້ເຕົ້າ

ໂຮມທະຫານໄດ້ຢ່າງຫລວງຫລາຍເພື່ອຈະໄດ້ໄປສູ້ຮົບກັບຊາວນີໄຟ.

4 ຍ້ອນວ່າຈຳນວນທະຫານຢ່າງຫລວງຫລາຍຂອງລາວ, ລາວຈຶ່ງໄດ້ຕັ້ງໃຈໄວ້ວ່າ ລາວຈະເອົາຊະນະຊາວນີໄຟ ແລະ ຈະເອົາພວກເຂົາມາເປັນຂ້າທາດ.

5 ແລະ ລາວໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງຊາວໂຊລໍາໃຫ້ເປັນນາຍທະຫານຊັ້ນຫົວໜ້າ, ເພາະວ່າຊາວໂຊລໍາມີຄວາມຮູ້ດີທີ່ສຸດກ່ຽວກັບກໍາລັງພົນຂອງຊາວນີໄຟ, ແລະ ບ່ອນຕັ້ງກໍາລັງຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ເມືອງໃດທີ່ບໍ່ມີກໍາລັງພຽງພໍ; ດັ່ງນັ້ນ ລາວຈຶ່ງໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງພວກເຂົາໃຫ້ເປັນນາຍທະຫານຊັ້ນຫົວໜ້າເພື່ອບັງຄັບບັນຊາກອງທັບທະຫານຂອງລາວ.

6 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເຂົາໄດ້ເຄື່ອນຍ້າຍກອງທັບເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ ມຸ້ງໜ້າໄປຫາແຜ່ນດິນເຊຣາເຮັມລາ.

7 ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຂະນະທີ່ອະມາລີໂຄຢາໄດ້ອໍານາດມາດ້ວຍກົນອຸບາຍ ແລະ ດ້ວຍຄໍາຫລອກລວງຕ່າງໆ, ກົງກັນຂ້າມ, ໂມໂຣໂນໄດ້ຕຽມຈິດໃຈຂອງຜູ້ຄົນໃຫ້ຊື່ສັດຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ.

8 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເພິ່ນໄດ້ສົ່ງເສີມກໍາລັງກອງທັບຂອງຊາວນີໄຟ, ແລະ ໄດ້ສ້າງປ້ອມຍາມນ້ອຍ ຫລື ບ່ອນສະລົມກໍາລັງຂຶ້ນຫລາຍແຫ່ງ; ໂດຍຄູນດິນຂຶ້ນອ້ອມຮອບເປັນຄູລ້ອມກອງທັບຂອງເພິ່ນໄວ້, ແລະ ສ້າງກໍາແພງຫີນຂຶ້ນອ້ອມພວກທະຫານໄວ້, ພ້ອມທັງຮອບເມືອງ ແລະ

ຊາຍແດນຂອງແຜ່ນດິນນໍາອີກ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເພິ່ນໄດ້ສ້າງກໍາແພງຂຶ້ນໃຫ້ຮອບທົ່ວແຜ່ນດິນ.

9 ແລະ ຄ້າຍໃດທີ່ມີກໍາລັງບໍ່ພຽງພໍເພິ່ນກໍໄດ້ວາງຈໍານວນທະຫານໄວ້ຢ່າງຫລວງຫລາຍ; ແລະ ເພິ່ນໄດ້ເສີມກໍາລັງແລະ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນຊຶ່ງຊາວມີໄຟເປັນເຈົ້າຂອງເຂັມແຂງຂຶ້ນເລື້ອຍໆ.

10 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ຕຽມພ້ອມຢູ່ສະເໝີ ເພື່ອວ່າ ຈະ ໄດ້ ສະໜັບສະໜູນເສລີພາບຂອງພວກເຂົາ, ແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາ, ເມຍຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ລູກຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ສັນຕິສຸກຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະໄດ້ມີຊີວິດຢູ່ກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັກສາສິ່ງທີ່ສັດຕູຂອງພວກເຂົາເອີ້ນວ່າ ອຸດົມການແຫ່ງຄຣິດສະຕຽນ.

11 ແລະ ໂມໂຣໂນເປັນຄົນແຂງແຮງແລະ ມີກໍາລັງຫລາຍ; ແລະ ເພິ່ນເປັນຄົນສະຫລຽວສະຫລາດ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເພິ່ນເປັນຄົນທີ່ບໍ່ປິຕິຍິນດີໃນການນອງເລືອດ; ແຕ່ເປັນຄົນທີ່ປິຕິຍິນດີໃນເສລີພາບແລະ ອິດສະລະພາບຂອງປະເທດຊາດຂອງຕົນ, ແລະ ເພື່ອວ່າພິນ້ອງຂອງເພິ່ນຈະໄດ້ຫລີກເວັ້ນຈາກການເປັນທາດແລະ ຂ້ອຍຂ້າ;

12 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເພິ່ນເປັນຄົນທີ່ມີໃຈຊຶ່ງເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຂອບພຣະໄທພຣະເຈົ້າຂອງເພິ່ນ, ສໍາລັບສິດທິພິເສດ ແລະ ພອນຕ່າງໆທີ່ພຣະອົງໄດ້ປະທານໃຫ້ແກ່ຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນ; ແລະ ເພິ່ນເປັນຄົນ

ທີ່ອອກແຮງງານຢ່າງຂະຫຍັນຂັ້ນແຂງ ເພື່ອຄວາມຜາສຸກ ແລະ ເພື່ອຄວາມປອດໄພຂອງຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນ.

13 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ເພິ່ນເປັນຄົນທີ່ໝັ້ນຄົງຢູ່ນໍາສັດທາໃນພຣະຄຣິດ, ແລະ ເພິ່ນໄດ້ກ່າວຄໍາສາບານໄວ້ວ່າ ເພິ່ນຈະປ້ອງກັນຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນ, ສິດຂອງເພິ່ນ, ແລະ ປະເທດຊາດຂອງເພິ່ນ, ແລະ ສາດສະໜາຂອງເພິ່ນ, ເຖິງແມ່ນວ່າເພິ່ນຈະສູນເສຍເລືອດເນື້ອຂອງເພິ່ນກໍຕາມ.

14 ບັດນີ້ຊາວມີໄຟໄດ້ຮັບການສິດສອນໃຫ້ປ້ອງກັນຕົວເອງຈາກສັດຕູ, ຈົນເຖິງການນອງເລືອດຖ້າຫາກຈໍາເປັນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຮັບການສິດສອນວ່າ ບໍ່ໃຫ້ຮຸກຮານຜູ້ໃດ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ບໍ່ໃຫ້ຍົກຕາບຂຶ້ນເລີຍເວັ້ນເສຍແຕ່ຈະເປັນການຕໍ່ສູ້ສັດຕູ, ຍົກເວັ້ນແຕ່ຈະເປັນໄປເພື່ອປົກປ້ອງຊີວິດຂອງຕົນເອງເທົ່ານັ້ນ.

15 ແລະ ນີ້ຄືສັດທາຂອງພວກເຂົາ, ໂດຍການປະຕິບັດແບບນີ້ ພຣະເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນ, ແລະ ອີກຢ່າງໜຶ່ງ, ຖ້າພວກເຂົາຊື່ສັດໃນການຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈະເຕືອນພວກເຂົາໃຫ້ອອກໜີໄປ, ຫລືວ່າໃຫ້ຕຽມເພື່ອສົງຄາມ, ອີງຕາມຄວາມອັນຕະລາຍຂອງພວກເຂົາ;

16 ແລະ ພຣະເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກແກ່ພວກເຂົາອີກວ່າ ພວກເຂົາຄວນຈະໄປທາງໃດເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບສັດຕູຂອງ

ພວກເຂົາ, ແລະ ໂດຍການກະທຳດັ່ງນີ້, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະໄດ້ບົດປ່ອຍພວກເຂົາ; ແລະ ນີ້ຄືສັດທາຂອງໂມໂຣໂນ ແລະ ໃຈຂອງເພິ່ນປາບປື້ມໃນສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ; ບໍ່ແມ່ນໃນການນອງເລືອດ, ແຕ່ໃນການເຮັດຄວາມດີ, ໃນການປ້ອງກັນຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ໃນການຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ໃນການຕ້ານທານກັບຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ.

17 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວຕາມຄວາມຈິງກັບພວກທ່ານວ່າ, ຖ້າຫາກຄົນທັງປວງໄດ້ເປັນມາແລ້ວ ແລະ ເປັນຢູ່, ແລະ ຈະເປັນຢູ່, ຄືກັນກັບໂມໂຣໂນ, ຈິ່ງເບິ່ງ, ອຳນາດຂອງນະລິກນັ້ນຈະສັ່ນສະເທືອນຕະຫລອດການ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມານຈະບໍ່ມີອຳນາດເໜືອໃຈຂອງລູກຫລານມະນຸດເລີຍ.

18 ຈິ່ງເບິ່ງ, ເພິ່ນເປັນຄົນຄືກັນກັບອຳໂມນ, ລູກຊາຍຂອງໂມໄຊຢາ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຄືກັນກັບລູກຊາຍຜູ້ອື່ນໆຂອງໂມໄຊຢາ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ຄືກັນກັບແອວມາ ແລະ ພວກລູກຊາຍຂອງເພິ່ນນຳອີກ, ເພາະວ່າເຂົາເຈົ້າເຫລົ່ານັ້ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນຄົນຂອງພຣະເຈົ້າທັງນັ້ນ.

19 ບັດນີ້ຈິ່ງເບິ່ງ, ຮີລາມັນ ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງເພິ່ນກໍບໍ່ໄດ້ຮັບໃຊ້ຜູ້ຄົນໜ້ອຍໄປກວ່າໂມໂຣໂນເລີຍ; ເພາະເຂົາເຈົ້າໄດ້ສິດສອນພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ບັບຕິສະມາໄວ້ກັບການກັບໃຈ ແກ່ຄົນທັງປວງທີ່ຍອມເຊື່ອຟັງຄຳເວົ້າຂອງເຂົາເຈົ້າ.

20 ແລະ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ອອກໄປດັ່ງນີ້,

ແລະ ຜູ້ຄົນໄດ້ຖ່ອມຕົວຍ້ອນຄຳເວົ້າຂອງເຂົາເຈົ້າ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ເປັນທີ່ຊົງໂປດປານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈິ່ງໄດ້ເປັນອິດສະລະຈາກສົງຄາມ ແລະ ຈາກການຂັດແຍ້ງໃນບັນດາພວກເຂົາເອງ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເປັນເວລາເຖິງສິ້ນປີ.

21 ແຕ່ວ່າຄືກັນກັບທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າໃນຕອນທ້າຍປີທີສິບເກົ້ານັ້ນ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມັນມີສັນຕິສຸກໃນບັນດາພວກເຂົາເອງ, ພວກເຂົາໄດ້ຖືກບັງຄັບຢ່າງບໍ່ເຕັມໃຈໃຫ້ໄປຕໍ່ສູ້ກັບຊາວເລມັນພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາ.

22 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ໂດຍສະຫລຸບແລ້ວ, ສົງຄາມຂອງພວກເຂົາທີ່ເຮັດກັບຊາວເລມັນບໍ່ເຄີຍຢຸດລົງເລີຍເປັນເວລາຫລາຍປີ, ທັງທີ່ພວກເຂົາບໍ່ເຕັມໃຈຢາກເຮັດ.

23 ບັດນີ້, ພວກເຂົາເສຍໃຈທີ່ຕ້ອງຈັບອາວຸດຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ກັບຊາວເລມັນອີກ, ເພາະວ່າພວກເຂົາບໍ່ພໍໃຈກັບການນອງເລືອດເລີຍ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ນີ້ຍັງບໍ່ໝົດ—ພວກເຂົາເສຍໃຈທີ່ໄດ້ເປັນທາງສິ່ງພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາຢ່າງຫລວງຫລາຍອອກຈາກໂລກນີ້ໄປສູ່ໂລກນິລັນດອນ, ໂດຍບໍ່ໄດ້ຕຽມພ້ອມທີ່ຈະພົບກັບພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາເລີຍ.

24 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພວກເຂົາຈະບໍ່ຍອມເດັດຂາດທີ່ຈະສະລະຊີວິດຂອງຕົນໄປລ້າໆ, ແລະ ປ່ອຍໃຫ້ເມຍຂອງພວກເຂົາ ແລະ ລູກຂອງພວກເຂົາຖືກຂ້າດ້ວຍຄວາມຮ້າຍກາດ ແລະ ຄວາມປາເຖື່ອນຂອງຄົນ ຊຶ່ງເຄີຍເປັນພີ່ນ້ອງກັນມາກ່ອນ,

ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຊຶ່ງເປັນຜູ້ທີ່ໄດ້ແຍກອອກ
ໄປຈາກສາດສະໜາຈັກ, ແລະ ໜີຈາກ
ພວກເຂົາໄປເພື່ອຈະໄດ້ກັບມາທຳລາຍ
ພິນ້ອງຂອງຕົນ ໂດຍການເຂົ້າຮ່ວມກັບ
ຊາວເລມັນ.

25 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາທົນບໍ່ໄດ້ທີ່
ພິນ້ອງຂອງພວກເຂົາຈະປະຕິຍົນດີຢູ່ກັບ
ເລືອດຂອງຊາວນິໄຟ ເພາະຄຳສັນຍາ
ຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຢູ່ວ່າ ຕາບໃດທີ່ຍັງມີ
ຄົນຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່
ເພາະຄຳສັນຍາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າມີ
ຢູ່ວ່າ ຖ້າຫາກພວກເຂົາຈະຮັກສາພຣະ
ບັນຍັດຂອງພຣະອົງ ພວກເຂົາຈະ ຈະ
ເລີນຮຸ່ງເຮືອງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນ.

ບົດທີ 49

ການຮຸກຮານຂອງຊາວເລມັນບໍ່ສາມາດ
ທີ່ຈະຍຶດເອົາເມືອງອຳໂມນໄນຮາ ແລະ
ເມືອງໂນອາທີ່ເປັນດ່ານປ້ອງກັນໄປ
ໄດ້—ອະມາລີໄຄຢາສາບແຂ່ງພຣະເຈົ້າ
ແລະ ສາບານວ່າຈະກິນເລືອດຂອງໂມ
ໂຮໄນ—ຮີລາມັນ ແລະ ພິນ້ອງຂອງເພິ່ນ
ຮັກສາສາດສະໜາຈັກໃຫ້ເຂັ້ມແຂງຕໍ່ໄປ.
ປະມານ 72 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດ
ຂຶ້ນໃນເດືອນທີສິບເອັດຂອງປີທີສິບ
ເກົ້າ, ໃນວັນທີສິບຂອງເດືອນນີ້ ມີຄົນ
ເຫັນກອງທັບຂອງຊາວເລມັນຍົກໄປທາງ
ແຜ່ນດິນອຳໂມນໄນຮາ.

2 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ເມືອງນີ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນ
ໃໝ່ ແລະ ໂມໂຮໄນໄດ້ຕັ້ງກອງທັບໄວ້ໃກ້
ຊາຍແດນຂອງເມືອງນີ້, ແລະ ພວກເຂົາ

ໄດ້ຄຸນດິນຂຶ້ນໂດຍຮອບເພື່ອປ້ອງກັນຕົນ
ເອງຈາກລູກທະນູ ແລະ ກ້ອນຫີນຂອງ
ຊາວເລມັນ; ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາໄດ້
ຕໍ່ສູ້ດ້ວຍກ້ອນຫີນ ແລະ ດ້ວຍລູກທະນູ.

3 ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວວ່າ ເມືອງ
ອຳໂມນໄນຮາໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນໃໝ່ແລ້ວ.
ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ, ແທ້
ຈິງແລ້ວ, ມັນໄດ້ສ້າງຂຶ້ນໃໝ່ເປັນບາງ
ສ່ວນຍ້ອນວ່າເມືອງນີ້ໄດ້ຖືກຊາວເລມັນ
ທຳລາຍມາເທື່ອໜຶ່ງແລ້ວ ເພາະຄວາມ
ຊົ່ວຮ້າຍຂອງຜູ້ຄົນ, ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງ
ຄິດວ່າມັນຈະເປັນເຫຍື່ອອັນງ່າຍດາຍ
ສຳລັບພວກເຂົາອີກ.

4 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາຜິດຫວັງຫລາຍ
ທີ່ສຸດ; ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ຊາວນິໄຟໄດ້ຂຸດ
ດິນເຮັດເປັນຄັນຄູໄວ້ໂດຍຮອບ, ຊຶ່ງຄັນ
ຄູນັ້ນສູງສົມຄວນຈົນວ່າຊາວເລມັນ
ແກວ່ງກ້ອນຫີນ ແລະ ຍິງທະນູຂ້າມໄປບໍ່
ໄດ້, ທັງຈະເຂົ້າໂຈມຕີກໍບໍ່ໄດ້ ນອກຈາກ
ຈະເຂົ້າໄປທາງປະຕູເທົ່ານັ້ນ.

5 ບັດນີ້ເມື່ອນາຍທະຫານຂຶ້ນຫົວໜ້າ
ຂອງຊາວເລມັນເຫັນດັ່ງນັ້ນ ກໍແປກໃຈ
ຢ່າງຍິ່ງເພາະບັນຍາຂອງຊາວນິໄຟໃນ
ການຕຽມບ່ອນປ້ອງກັນຕົວຂອງພວກ
ເຂົາ.

6 ບັດນີ້ພວກຜູ້ນຳຂອງຊາວເລມັນຄິດ
ວ່າ, ຍ້ອນຄວາມຫລວງຫລາຍຂອງຜູ້ຄົນ
ຂອງນິໄຟ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາຄິດ
ວ່າ ພວກເຂົາຈະມີຊ່ອງທາງເພື່ອເຂົ້າ
ໂຈມຕີຊາວນິໄຟຄືກັນກັບທີ່ເຄີຍກະທຳ
ມາແລ້ວ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາກໍໄດ້
ຕຽມພ້ອມຄືກັນ, ພວກເຂົາມີໂລ່ ແລະ ມີ
ແຜ່ນປົກເອິກ; ແລະ ພວກເຂົາກໍໄດ້ໃສ່

ເຄື່ອງນຸ່ງທີ່ເຮັດດ້ວຍໜັງ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເປັນເຄື່ອງນຸ່ງທີ່ໜ້າເພື່ອປົກປິດຄວາມເບືອຍເປົ່າຂອງພວກເຂົາ.

7 ແລະ ໂດຍທີ່ຕຽມພ້ອມຮຽບຮ້ອຍດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຄິດວ່າພວກເຂົາຈະເອົາຊະນະ ແລະ ຈະເອົາພື້ນ້ອງຂອງພວກເຂົາໄປຫາແອກແຫ່ງຄວາມເປັນຂ້າທາດ, ຫລື ຂ້າຖິ້ມໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ, ຫລື ຈະທຳລາຍສັດຕູເສຍໃຫ້ໝົດຕາມຄວາມພໍໃຈຂອງພວກເຂົາ.

8 ແຕ່ຈິ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາເກີດມີຄວາມແປກປະຫລາດໃຈຫລາຍທີ່ສຸດ ເມື່ອພວກເຂົາເຫັນວ່າຊາວນີໂຟໄດ້ຕຽມຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຂົາໃນວິທີທີ່ບໍ່ເຄີຍໄດ້ຮູ້ໄດ້ເຫັນມາກ່ອນໃນບັນດາລູກຫລານຂອງລີໂຮ. ບັດນີ້ພວກເຂົາຕຽມຕໍ່ສູ້ກັບຊາວເລມັນຕາມຄຳສັ່ງຂອງໂມໂຮໂນ.

9 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຊາວເລມັນ ຫລື ຊາວອະມາລີໂຄຢາແປກປະຫລາດໃຈຢ່າງຍິ່ງກັບການຕຽມສົງຄາມຂອງເຂົາເຈົ້າ.

10 ບັດນີ້, ຖ້າຫາກກະສັດອະມາລີໂຄຢາໄດ້ລົງມາຈາກແຜ່ນດິນນີໂຟເພື່ອເປັນຜູ້ນຳກອງທັບຂອງລາວ, ລາວອາດຈະໃຫ້ຊາວເລມັນໂຈມຕີຊາວນີໂຟໃນເມືອງອຳໂມນໄນຮາທັນທີ; ເພາະວ່າລາວບໍ່ໄດ້ຄິດເຖິງເລືອດເນື້ອຂອງຜູ້ຄົນຂອງລາວເລີຍ.

11 ແຕ່ຈິ່ງເບິ່ງ, ອະມາລີໂຄຢາບໍ່ໄດ້ລົງມາສູ້ຮົບ. ແລະ ຈິ່ງເບິ່ງ, ນາຍທະຫານຂຶ້ນທົວໜ້າຂອງລາວບໍ່ກ້າເຂົ້າໂຈມຕີຊາວນີໂຟໃນເມືອງອຳໂມນໄນຮາ, ເພາະວ່າໂມໂຮໂນປຽນວິທີດຳເນີນການ

ງານໃນບັນດາຊາວນີໂຟ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ຊາວເລມັນຜິດຫວັງໃນສະຖານທີ່ ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ຖອຍໜີໄປເພາະພວກເຂົາເຂົ້າໄປໂຈມຕີບໍ່ໄດ້.

12 ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຖອຍໜີເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ, ແລະ ຍົກຍ້າຍຄ້າຍຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເດີນທັບໄປທາງແຜ່ນດິນໂນອາ, ໂດຍຄິດວ່າບ່ອນນັ້ນຈະເປັນບ່ອນທີ່ດີທີ່ສຸດສຳລັບພວກເຂົາທີ່ຈະຕໍ່ສູ້ກັບຊາວນີໂຟ.

13 ເພາະພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າໂມໂຮໂນໄດ້ເສີມກຳລັງໄວ້, ຫລື ສ້າງຄ້າຍຍາມໄວ້ທຸກທົວເມືອງໂດຍຮອບ; ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຂົາຈຶ່ງເດີນທັບໄປຫາແຜ່ນດິນໂນອາດ້ວຍມີຄວາມຕັ້ງໃຈອັນແນວແນວ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ນາຍທະຫານຂຶ້ນທົວໜ້າຂອງພວກເຂົາໄດ້ອອກມາໃຫ້ຄຳສາບານວ່າພວກເຂົາຈະທຳລາຍຜູ້ຄົນໃນເມືອງນັ້ນ.

14 ແຕ່ຈິ່ງເບິ່ງ, ມັນເກີດຄວາມແປກປະຫລາດໃຈຫລາຍທີ່ສຸດແກ່ພວກເຂົາ, ເພາະວ່າເມືອງໂນອາ ຊຶ່ງແຕ່ກ່ອນເຄີຍເປັນບ່ອນທີ່ອ່ອນແອ, ບັດນີ້, ໂດຍໃຊ້ວິທີຂອງໂມໂຮໂນ, ມັນຈຶ່ງກາຍມາເປັນບ່ອນທີ່ເຂັ້ມແຂງ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມັນມີຄວາມເຂັ້ມແຂງຫລາຍກວ່າເມືອງອຳໂມນໄນຮາອີກຊ້ຳ.

15 ແລະ ບັດນີ້, ຈິ່ງເບິ່ງມີຄືປັນຍາຂອງໂມໂຮໂນ; ເພາະເພິ່ນຄິດວ່າຊາວເລມັນຈະເດີນທັບໄປຫາບ່ອນນັ້ນເພື່ອສູ້ຮົບ ແລະ ຈະຕົກໃຈເມື່ອເຫັນວ່າເມືອງອຳໂມນໄນຮາ ແລະ ເມືອງໂນອາ ຊຶ່ງແຕ່ກ່ອນເຄີຍເປັນຈຸດອ່ອນແອທີ່ສຸດຂອງແຜ່ນດິນກັບມາເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ; ແລະ ມັນ

ເປັນໄປຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງໂມໂຣໄນດັ່ງນີ້.

16 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ໂມໂຣໄນໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງລີໂຮໃຫ້ເປັນຫົວໜ້ານາຍທະຫານເພື່ອບັງຄັບບັນຊາຜູ້ຄົນຢູ່ໃນເມືອງນັ້ນ; ແລະ ແມ່ນລີໂຮຜູ້ດຽວກັນນີ້ທີ່ໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບຊາວເລມັນຢູ່ໃນຮ່ອມພູທາງຕາເວັນອອກຂອງແມ່ນ້ຳຊີໂດນ.

17 ແລະ ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນ, ຄືເວລາຊາວເລມັນຮູ້ຈັກວ່າລີໂຮເປັນຜູ້ບັງຄັບບັນຊາເມືອງນີ້ ພວກເຂົາກໍຜິດຫວັງອີກ, ເພາະວ່າພວກເຂົາຍ້ານກົວລີໂຮຫລາຍທີ່ສຸດ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມນາຍທະຫານຊັ້ນຫົວໜ້າຂອງພວກເຂົາໄດ້ໃຫ້ຄຳສາບານໄວ້ແລ້ວວ່າພວກເຂົາຈະເຂົ້າໂຈມຕີເມືອງນີ້; ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຍົກກອງທັບຂອງພວກເຂົາເຂົ້າມາ.

18 ບັດນີ້ ຈົ່ງເບິ່ງ, ຊາວເລມັນບໍ່ສາມາດເຂົ້າໄປໃນຄ້າຍຍາມຂອງຊາວນີໄຟບໍ່ວ່າຈະເປັນທາງໃດກໍຕາມ, ນອກຈາກຈະເປັນທາງປະຕູເທົ່ານັ້ນ ຍ້ອນວ່າຄວາມສູງຂອງຄັນຄູ ຊຶ່ງຄູນຊັ້ນໄວ້ ແລະ ຄວາມເລິກຂອງຕະຄອງ ຊຶ່ງຊຸດໄວ້ໂດຍຮອບ ນອກຈາກແຕ່ທາງປະຕູເທົ່ານັ້ນ.

19 ແລະ ຊາວນີໄຟໄດ້ຕຽມພ້ອມຢູ່ສະເໝີດັ່ງນີ້ທີ່ຈະທຳລາຍທຸກຄົນທີ່ພະຍາຍາມປີນຂຶ້ນປ້ອມຍາມທາງອື່ນໂດຍການແກວ່ງກ້ອນຫີນ ແລະ ຍິງລູກທະນູໃສ່.

20 ແລະ ນາຍຍາມໄດ້ຕຽມພ້ອມຢູ່ແບບນີ້, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາເປັນຄົນແຂງແຮງຫລາຍທີ່ສຸດ, ຊຶ່ງຕຽມພ້ອມ

ດ້ວຍດາບ ແລະ ກະຕູນ, ເພື່ອຈະໄດ້ພັນທຸກຄົນທີ່ພະຍາຍາມບຸກເຂົ້າມາໃນຄ້າຍຍາມທາງປະຕູຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຕຽມພ້ອມທີ່ຈະສູ້ຮົບກັບຊາວເລມັນດັ່ງນີ້.

21 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືນາຍທະຫານຂອງຊາວເລມັນໄດ້ຍົກກອງທັບມາຢູ່ໜ້າທາງເຂົ້າ ແລະ ເລີ່ມຕໍ່ສູ້ກັບຊາວນີໄຟ, ເພື່ອຈະໄດ້ເຂົ້າໄປໃນຄ້າຍຍາມຂອງພວກເຂົາ; ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາຖືກໄລ່ອອກໄປຫລາຍເທື່ອ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກເຂົາຖືກຂ້າຕາຍເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍ.

22 ບັດນີ້ເວລາພວກເຂົາເຫັນວ່າພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເອົາຊະນະຊາວນີໄຟທາງປະຕູເຂົ້າ, ພວກເຂົາຈຶ່ງເລີ່ມຂຸດຄັນຄູຂອງຊາວນີໄຟລົງ ເພື່ອຈະໄດ້ມີຫີນທາງເຂົ້າໄປຫາກອງທັບຂອງພວກຊາວນີໄຟ, ເພື່ອຈະໄດ້ມີໂອກາດຕໍ່ສູ້ຢ່າງເທົ່າທຽມກັນ; ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ໃນຄວາມພະຍາຍາມເຫລົ່ານີ້ ພວກເຂົາຖືກກວາດອອກໄປໂດຍກ້ອນຫີນ ແລະ ລູກທະນູ ຊຶ່ງຖືກຍິງມາໃສ່ພວກເຂົາ; ແລະ ແທນທີ່ພວກເຂົາຈະຖົມຮ່ອງພວກນັ້ນໂດຍການພັງດິນລົງມາ ມັນກັບເຕັມຂຶ້ນສ່ວນໜຶ່ງດ້ວຍຄົນຕາຍ ແລະ ຄົນບາດເຈັບຂອງພວກເຂົາ.

23 ແລະ ຊາວນີໄຟຈຶ່ງມີອຳນາດທັງໝົດເໜືອກວ່າສັດຕູຂອງພວກເຂົາແບບນີ້; ແລະ ຊາວເລມັນໄດ້ພະຍາຍາມຢູ່ສະເໝີທີ່ຈະທຳລາຍຊາວນີໄຟຈົນວ່ານາຍທະຫານຊັ້ນຫົວໜ້າຂອງພວກເຂົາຖືກຂ້າຕາຍຈົນໝົດ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຊາວ

ເລມັນຫລາຍກວ່າພັນຄົນຖືກຂ້າຕາຍ, ກົງກັນຂ້າມ, ທາງຝ່າຍຊາວນິໂຟບໍ່ມີຈັກຄົນເລີຍຖືກຂ້າຕາຍ.

24 ມີຢູ່ປະມານຫ້າສິບຄົນເທົ່ານັ້ນໄດ້ຮັບບາດເຈັບ, ຜູ້ຊຶ່ງເປີດຮັບລູກທະນູຂອງຊາວເລມັນທີ່ທາງເຂົ້າ, ແຕ່ພວກເຂົາຖືກປ້ອງກັນໄວ້ດ້ວຍໂລ່ຂອງພວກເຂົາ, ແລະແຜ່ນປົກເອິກຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ເຄື່ອງປ້ອງກັນຫົວຂອງພວກເຂົາ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບບາດເຈັບຢູ່ທີ່ຂາ, ຊຶ່ງຫລາຍຄົນໄດ້ຮັບບາດເຈັບສາຫັດ.

25 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນ, ຄືເວລາຊາວເລມັນເຫັນວ່ານາຍທະຫານຊັ້ນຫົວໜ້າຂອງຕົນຖືກຂ້າຕາຍໝົດແລ້ວ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ປົບໜີເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ. ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກເຂົາໄດ້ກັບຄືນໄປຫາແຜ່ນດິນນິໂຟ ເພື່ອແຈ້ງຄວາມກ່ຽວກັບຄວາມເສຍຫາຍອັນໃຫຍ່ຫລວງຂອງຕົນ ຕໍ່ອະມາລີໂຄຍາຜູ້ເປັນກະສັດຂອງພວກເຂົາ, ຊຶ່ງເປັນຄົນຂອງນິໂຟໂດຍກຳເນີດ.

26 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືລາວໄດ້ໂມໂຫຮຮ້າຍໃຫ້ຜູ້ຄົນຂອງຕົນຫລາຍທີ່ສຸດ, ຍ້ອນວ່າລາວບໍ່ໄດ້ບັນລຸຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງລາວທີ່ມີກັບຊາວນິໂຟ; ເພາະລາວບໍ່ໄດ້ເອົາພວກເຂົາມາສູ່ແອກແຫ່ງຄວາມເປັນຂ້າທາດ.

27 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ລາວມີຄວາມຄຽດແຄ້ນຫລາຍທີ່ສຸດ, ແລະ ລາວໄດ້ສາບແຊ່ງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໂມໂຮໂນນຳອີກ, ໂດຍກ່າວຄຳສາບານວ່າ ລາວຈະກິນເລືອດຂອງເພິ່ນ; ແລະ ນີ້ຍ້ອນວ່າໂມໂຮ

ໄນຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າໃນການຕຽມພ້ອມເພື່ອຄວາມປອດໄພຂອງຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນ.

28 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ອີກທາງໜຶ່ງຜູ້ຄົນຂອງນິໂຟໄດ້ຖະຫວາຍຄວາມຂອບພຣະໂທແດ່ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ, ເພາະອຳນາດອັນຫາທິປຽບບໍ່ໄດ້ຂອງພຣະອົງໃນການປົດປ່ອຍພວກເຂົາໃຫ້ພົ້ນຈາກກຳມີຂອງສັດຕູຂອງພວກເຂົາ.

29 ແລະ ປີທີສິບເກົ້າແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນດູແລຜູ້ຄົນຂອງນິໂຟໄດ້ສິ້ນສຸດລົງດັ່ງນີ້.

30 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ມັນມີສັນຕິສຸກຕໍ່ເນື່ອງກັນໄປໃນບັນດາປະຊາຊົນຂອງນິໂຟ, ແລະ ມີຄວາມຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງຢ່າງຍິ່ງຢູ່ໃນສາດສະໜາຈັກ ເພາະວ່າຄວາມເອົາໃຈໃສ່ ແລະ ຄວາມພາກພຽນຂອງພວກເຂົາຊຶ່ງມີຕໍ່ພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າຊຶ່ງຮີລາມັນ, ຊິບລັນ, ແລະ ໂຄຣຣິອານທັນ, ແລະ ອຳໂມນ ແລະ ພີນ້ອງຂອງເພິ່ນໄດ້ປະກາດກັບພວກເຂົາ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ໂດຍຄົນທັງໝົດຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ມີຖານະອັນສັກສິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ໂດຍການຮັບບັບຕິສະມາໄວ້ກັບການກັບໃຈ, ແລະ ໄດ້ອອກໄປສິດສອນໃນບັນດາຜູ້ຄົນ.

ບົດທີ 50

ໂມໂຮໂນນສ້າງປ້ອມຍາມປ້ອງກັນແຜ່ນດິນຂອງຊາວນິໂຟ—ພວກເຂົາໄດ້ສ້າງເມືອງໃໝ່ຂຶ້ນຫລາຍເມືອງ—

ສົງຄາມ ແລະ ການທຳລາຍໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບຊາວນີໂຟໃນວັນເວລາຂອງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມໜ້າກຽດຊັງ—ໂມຣິອານທັນ ແລະ ຜູ້ທີ່ແຍກອອກໄປເຂົ້າຮ່ວມກັບລາວໄດ້ເສຍໄຊໃຫ້ທິອານຄຳ—ນີໂຟຮາໄດ້ສິ້ນຊີວິດໄປ, ແລະ ເພໂຣຣັນລູກຊາຍຂອງເພິ່ນໄດ້ຮັບຕຳແໜ່ງຂຶ້ນນັ່ງບັນລັງຕັດສິນແທນ. ປະມານ 72-67 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໂມໂຣໂນບໍ່ໄດ້ຢຸດຍັ້ງການຕຽມສົງຄາມ ເພື່ອປ້ອງກັນຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນໃຫ້ໝັ້ນຈາກຊາວເລມັນ, ເພາະເພິ່ນໄດ້ສົ່ງໃຫ້ກອງທັບຂອງເພິ່ນເລີ່ມເຮັດວຽກໃນຕົ້ນປີທິຊາວແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນ, ຄື ພວກທະຫານຄວນຊຸດດິນເຮັດເປັນຄັນຄູໄວ້ຮອບເມືອງຕະຫລອດທົ່ວແຜ່ນດິນທີ່ຊາວນີໂຟເປັນເຈົ້າຂອງ.

2 ແລະ ເທິງຄັນຄູເຫລົ່ານັ້ນ ເພິ່ນໄດ້ສົ່ງໃຫ້ປັກຫລັກໄມ້ຂຶ້ນ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຫລັກໄມ້ເຫລົ່ານັ້ນໃຫ້ສູງເທົ່າກັບຄົນໄວ້ຮອບເມືອງ.

3 ແລະ ເພິ່ນສັ່ງວ່າ ພວກເຂົາຄວນເຮັດຂອບເປັນໄມ້ແຫລມປັກໄວ້ເທິງຫລັກໄມ້ເຫລົ່ານັ້ນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມັນສູງແຂງແກ່ນທີ່ສຸດ.

4 ແລະ ເພິ່ນໃຫ້ສ້າງຫໍສູງເພື່ອຈະໄດ້ຫລຽວເຫັນຂ້າມໄມ້ແຫລມເຫລົ່ານັ້ນໄດ້, ແລະ ເພິ່ນໃຫ້ສ້າງບ່ອນຫລົບໄພໄວ້ເທິງຫໍສູງເຫລົ່ານັ້ນ, ເພື່ອວ່າກ້ອນຫີນ ແລະ ລູກທະນູຂອງຊາວເລມັນຈະເຮັດອັນຕະລາຍໃຫ້ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້.

5 ແລະ ພວກເຂົາກໍຕຽມພ້ອມທີ່ຈະແກວ່ງກ້ອນຫີນຈາກຫໍສູງນັ້ນຕາມຄວາມພໍໃຈ ແລະ ຕາມກຳລັງຂອງພວກເຂົາ, ເພື່ອຈະໄດ້ຂ້າຜູ້ທີ່ພະຍາຍາມເຂົ້າມາໃກ້ກຳແພງເມືອງ.

6 ໂມໂຣໂນໄດ້ຕຽມທີ່ໝັ້ນໄວ້ຮອບເມືອງທົ່ວແຜ່ນດິນຕາມນີ້ ເພື່ອຕ້ານທານການມາຮຸກຮານຂອງສັດຕູ.

7 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໂມໂຣໂນໄດ້ສົ່ງໃຫ້ທະຫານຂອງເພິ່ນອອກໄປໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານທາງຕາເວັນອອກ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ກອງທັບເຫລົ່ານີ້ໄດ້ອອກໄປຂັບໄລ່ຊາວເລມັນທັງໝົດທີ່ຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານທາງຕາເວັນອອກໃຫ້ກັບໄປຫາແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາເອງ, ຊຶ່ງຢູ່ທາງໃຕ້ຂອງແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາ.

8 ແລະ ແຜ່ນດິນນີໂຟໄດ້ຍາວຢຽດຊື່ໄປຈາກທະເລທາງຕາເວັນອອກເຖິງທາງຕາເວັນຕົກ.

9 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເວລາໂມໂຣໂນໄດ້ຂັບໄລ່ຊາວເລມັນທັງໝົດອອກຈາກຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານທາງຕາເວັນອອກ ຊຶ່ງຢູ່ທາງເໜືອຂອງແຜ່ນດິນຕ່າງໆ ຊຶ່ງເປັນແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາເອງແລ້ວ, ເພິ່ນໄດ້ໃຫ້ຜູ້ຄົນຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາ ແລະ ຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນອ້ອມແອ້ມນັ້ນເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານທາງຕາເວັນອອກຈົນເຖິງຊາຍແດນໃກ້ຝັ່ງທະເລ ແລະ ເຂົ້າໄປເປັນເຈົ້າຂອງແຜ່ນດິນນັ້ນ.

10 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ວາງກອງທັບໄວ້ທາງໃຕ້ໃນຊາຍແດນຂອງພວກເຂົານຳອີກ,

ແລະ ໃຫ້ພວກເຂົາສ້າງບ່ອນປ້ອງກັນຂຶ້ນ ເພື່ອຈະໄດ້ເຮັດໃຫ້ກອງທັບ ແລະ ຜູ້ຄົນ ຂອງພວກເຂົາປອດໄພຈາກກຳມີຂອງ ສັດຕູຂອງພວກເຂົາ.

11 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ຕັດທີ່ໝັ້ນທັງໝົດຂອງ ຊາວເລມັນຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ ທາງຕາເວັນອອກດັ່ງນີ້, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ທັງ ທາງຕາເວັນຕົກນຳອີກ, ໂດຍການເສີມ ກຳລັງແຍກທາງໄວ້ລະຫວ່າງຊາວນີໄຟ ແລະ ຊາວເລມັນ, ລະຫວ່າງແຜ່ນດິນເຊ ລາເຮັມລາ ແລະ ແຜ່ນດິນນີໄຟ, ຈາກ ທະເລທາງຕາເວັນຕົກໄປເຖິງທົວແມ່ນ້ຳ ຊີໂດນ—ຊາວນີໄຟໄດ້ເປັນເຈົ້າຂອງ ແຜ່ນດິນທັງໝົດທາງເໜືອໄດ້ຕາມໃຈ ຊອບ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ລວມທັງແຜ່ນດິນທັງ ໝົດ ຊຶ່ງຢູ່ທາງເໜືອຂອງແຜ່ນດິນອຸດົມ ສົມບູນ.

12 ດ້ວຍເຫດນີ້ ໂມໂຮໄນພ້ອມກຳລັງ ກອງທັບຂອງເພິ່ນຈຶ່ງມີກຳລັງເພີ່ມຂຶ້ນ ທຸກໆມື້ ເພາະວ່າຄວາມໝັ້ນໃຈໃນການ ຄຸ້ມກັນ ຊຶ່ງຜົນງານຂອງເພິ່ນໄດ້ນຳອອກ ມາໃຫ້ພວກເຂົາເຫັນໄດ້ວ່າເພິ່ນກຳລັງ ຕັດກຳລັງ ແລະ ອຳນາດຂອງຊາວເລ ມັນອອກຈາກແຜ່ນດິນຊຶ່ງເປັນຂອງ ພວກເຂົາ, ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ພວກເຂົາມີອຳນາດ ບົກຄອງແຜ່ນດິນຂອງພວກເພິ່ນ.

13 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຊາວນີໄຟໄດ້ເລີ່ມສ້າງເມືອງໜຶ່ງຂຶ້ນ, ແລະ ພວກເຂົາເອີ້ນເມືອງນັ້ນວ່າ ໂມໂຮ ໄນ; ແລະ ມັນຕັ້ງຢູ່ໃກ້ທະເລທາງຕາເວັນ ອອກ; ແລະ ມັນຢູ່ທາງໃຕ້ໃກ້ກັບເສັ້ນ ເຂດແດນແຜ່ນດິນຂອງຊາວເລມັນ.

14 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເລີ່ມສ້າງເມືອງ

ໜຶ່ງຂຶ້ນອີກ ຊຶ່ງຕັ້ງຢູ່ລະຫວ່າງເມືອງໂມ ໂຮໄນກັບເມືອງອາໂຣນ, ໂດຍເສື່ອມ ຊາຍແດນເມືອງອາໂຣນກັບເມືອງໂມໂຮ ໄນເຂົ້າກັນ; ແລະ ພວກເຂົາເອີ້ນຊື່ເມືອງ ຫລື ແຜ່ນດິນນີ້ວ່າ ນີໄຟຮາ.

15 ແລະ ໃນບົດງວດກັນນັ້ນ ພວກເຂົາກໍ ໄດ້ເລີ່ມສ້າງເມືອງຂຶ້ນຫລາຍແຫ່ງທາງ ເໜືອນຳອີກ, ແລະ ເມືອງໜຶ່ງຖືກສ້າງ ຂຶ້ນດ້ວຍວິທີພິເສດ ຊຶ່ງເອີ້ນວ່າ ລີໂຮ, ຊຶ່ງຢູ່ທາງເໜືອໃກ້ກັບຜັງທະເລ.

16 ແລະ ບົທີຊາວໄດ້ສິ້ນສຸດລົງດັ່ງນີ້.

17 ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງນີໄຟຢູ່ໃນສະພາບ ທີ່ຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງຢູ່ໃນຕົ້ນປີທີ່ຊາວເອັດ ແຫ່ງການບົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນດູແລ ຜູ້ຄົນນີໄຟ.

18 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງ ຢ່າງຍິ່ງ ແລະ ກາຍເປັນຄົນຮັ່ງມີຢ່າງ ຍິ່ງ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາໄດ້ມີຄົນເພີ່ມ ທະວີຂຶ້ນ ແລະ ໄດ້ພັດທະນາບ້ານເມືອງ ຂຶ້ນຢ່າງເຂັ້ມແຂງ.

19 ແລະ ພວກເຂົາຈຶ່ງເຫັນໄດ້ວ່າ ພຣະ ຜູ້ເປັນເຈົ້າມີຄວາມເມດຕາປານີ ແລະ ມີຄວາມຍຸດຕິທຳຫລາຍປານໃດ ເພື່ອ ພຣະອົງຈະໄດ້ສຳເລັດໃນພຣະຄຳທັງ ໝົດຂອງພຣະອົງ ຊຶ່ງໄດ້ສັນຍາໄວ້ກັບ ລູກຫລານມະນຸດ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກ ເຂົາເຫັນໄດ້ວ່າ ໃນເວລານີ້ພຣະຄຳຂອງ ພຣະອົງປະກົດເປັນຈິງຂຶ້ນແລ້ວ, ຊຶ່ງ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວໄວ້ກັບລີໂຮວ່າ:

20 ເຈົ້າ ແລະ ລູກຫລານຂອງເຈົ້າເປັນ ສຸກແລ້ວ; ແລະ ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບ ພອນ, ຕາບໃດທີ່ພວກເຂົາຈະຮັກສາ ບັນຍັດຂອງເຮົາ ພວກເຂົາຈະຈະເລີນ

ຮຸ່ງເຮືອງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນ. ແຕ່ຈົ່ງຈຳໄວ້ວ່າ, ຕາບໃດທີ່ພວກເຂົາຈະບໍ່ຮັກສາບັນຍັດຂອງເຮົາ ພວກເຂົາຈະຖືກຕັດອອກຈາກທີ່ປະທັບຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

21 ແລະ ພວກເຮົາຈຶ່ງເຫັນໄດ້ວ່າ ຄຳສັນຍາເຫລົ່ານີ້ປະກົດເປັນຈິງກັບຜູ້ຄົນຂອງນີໄຟແລ້ວ; ເພາະວ່າເປັນການຜິດພາດ ແລະ ການຂັດແຍ້ງກັນຂອງພວກເຂົາ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ການຄາດຕະກຳຂອງພວກເຂົາ, ການປຸ້ນຈີ້ຂອງພວກເຂົາ, ການນັບຖືຮູບບູຊາຂອງພວກເຂົາ, ການໂສເພນີຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຄວາມໜ້າກຽດຊັງຂອງພວກເຂົາ, ທີ່ມີຢູ່ໃນບັນດາພວກເຂົາເອງ, ຊຶ່ງມັນໄດ້ນຳເອົາສົງຄາມ ແລະ ຄວາມພິນາດມາສູ່ຕົນ.

22 ແລະ ຄົນທີ່ສັດຊື່ໃນການຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຖືກປົດປ່ອຍຢູ່ສະເໝີ, ຂະນະທີ່ພົ້ນອົງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາເປັນພັນໆຄົນຖືກສົ່ງໄປສູ່ຄວາມເປັນຂ້າທາດ, ຫລື ຕາຍດ້ວຍດາບ, ຫລື ເສື້ອມໂຊມຢູ່ໃນຄວາມບໍ່ເຊື່ອຖື, ແລະ ເຂົ້າໄປສົມທົບກັບຊາວເລມັນ.

23 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ ນັບຕັ້ງແຕ່ວັນເວລາຂອງນີໄຟເປັນຕົ້ນມາ, ມັນບໍ່ເຄີຍມີເວລາໃດເລີຍທີ່ສະຫງົບສຸກຢູ່ໃນບັນດາຜູ້ຄົນຂອງນີໄຟເກີນກວ່າໃນວັນເວລາຂອງໂມໂຮໂນ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເວລານີ້ເປັນປີທີຊາວເອັດແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນ.

24 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ປີທີຊາວສອງແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນໄດ້ສິ້ນສຸດລົງດ້ວຍສັນຕິພາບ ແລະ ປີທີຊາວສາມກໍຄືກັນ.

25 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື

ໃນຕົ້ນປີທີຊາວສີ່ແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນ, ມັນມີສັນຕິພາບຢູ່ໃນບັນດາຜູ້ຄົນຂອງນີໄຟອີກ ຖ້າຫາກມັນບໍ່ໄດ້ມີການຂັດແຍ້ງກັນເກີດຂຶ້ນ ໃນບັນດາຜູ້ຄົນຢູ່ໃນແຜ່ນດິນລີໂຮ, ແລະ ຜູ້ຄົນຢູ່ໃນແຜ່ນດິນໂມຣີອານທັນ, ຊຶ່ງຢູ່ຕິດຊາຍແດນລີໂຮ; ຊຶ່ງແຜ່ນດິນທັງສອງນີ້ມີຊາຍແດນຕິດກັບຝັ່ງທະເລ.

26 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ຜູ້ຄົນທີ່ເປັນເຈົ້າຂອງແຜ່ນດິນໂມຣີອານທັນໄດ້ຮຽກຮ້ອງເອົາສິດທິສ່ວນໜຶ່ງຂອງແຜ່ນດິນລີໂຮ; ດັ່ງນັ້ນ ມັນຈຶ່ງເລີ່ມມີການຂັດແຍ້ງກັນຂຶ້ນຫລາຍພໍສົມຄວນລະຫວ່າງພວກເຂົາເອງ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ຜູ້ຄົນຂອງໂມຣີອານທັນຈັບອາວຸດຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ກັບພົນອົງຂອງພວກເຂົາເອງ, ແລະ ຕັ້ງໃຈຈະຂ້າພວກເຂົາຖິ້ມດ້ວຍດາບ.

27 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ຜູ້ຄົນຊຶ່ງເປັນເຈົ້າຂອງແຜ່ນດິນລີໂຮໄດ້ໜີໄປເຂົ້າຄ້າຍຂອງໂມໂຮໂນ, ແລະ ວົງວອນຂໍຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຈາກເພິ່ນ; ເພາະວ່າພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເປັນຝ່າຍຜິດ.

28 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືເວລາຜູ້ຄົນຂອງໂມຣີອານທັນ, ຊຶ່ງຜູ້ນຳຊື່ວ່າ ໂມຣີອານທັນໄດ້ຍິນວ່າຜູ້ຄົນຂອງລີໂຮໄດ້ໜີເຂົ້າໄປຄ້າຍຂອງໂມໂຮໂນ, ພວກເຂົາຈຶ່ງມີຄວາມຢ້ານກົວຫລາຍເພາະຢ້ານວ່າກອງທັບຂອງໂມໂຮໂນຈະມາໂຈມຕີພວກເຂົາ ແລະ ທຳລາຍພວກເຂົາ.

29 ດັ່ງນັ້ນ, ໂມຣີອານທັນຈຶ່ງໃຫ້ຄົນເຫລົ່ານັ້ນຈຳໃສ່ໃຈວ່າຕ້ອງໜີໄປຫາແຜ່ນດິນທີ່ຢູ່ທາງເໜືອ, ຊຶ່ງມັນມີ

ແມ່ນ້ຳອັນກວ້າງໃຫຍ່ປົກຄຸມຢູ່, ເພື່ອຈະໄດ້ເຂົ້າໄປເປັນເຈົ້າຂອງແຜ່ນດິນຊຶ່ງຢູ່ທາງເໜືອນັ້ນ.

30 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາເຮັດໃຫ້ແຜນການນີ້ເປັນຜົນສຳເລັດ, (ຊຶ່ງເປັນເຫດໃຫ້ມີການເສົ້າສະຫລົດໃຈເກີດຂຶ້ນ) ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ໂມຣີອານທັນໂດຍທີ່ເປັນຄົນທະເຍີທະຍານ, ດັ່ງນັ້ນລາວຈຶ່ງໃຈຮ້າຍໃຫ້ຂ້າໃຊ້ຜູ້ຍິງຄົນໜຶ່ງຂອງລາວ, ແລະໄດ້ທຸບຕົນຢ່າງສາຫັດ.

31 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືນາງໄດ້ລັກໜີ, ແລະ ຂ້າມໄປຫາຄ້າຍຂອງໂມໂຣໂນ, ແລະ ບອກໃຫ້ໂມໂຣໂນຮູ້ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງກ່ຽວກັບເລື່ອງທີ່ເກີດຂຶ້ນ, ແລະ ເຈດຕະນາຂອງພວກເຂົາວ່າ ພວກເຂົາຈະໜີໄປຫາແຜ່ນດິນທາງເໜືອ.

32 ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ, ຜູ້ຄົນຊຶ່ງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນອຸດົມສົມບູນ, ຫລື ຄວາມຈິງແລ້ວໂມໂຣໂນຍ້ານວ່າຜູ້ຄົນຈະເຊື່ອຟັງຄຳເວົ້າຂອງໂມຣີອານທັນ ແລະ ຈະເຂົ້າໄປຮ່ວມກັບພວກເຂົາ, ແລະ ພວກເຂົາຈະໄດ້ເປັນເຈົ້າຂອງແຜ່ນດິນແຫ່ງຕ່າງໆ, ເພາະມັນອາດຈະເປັນພື້ນຖານໃຫ້ເກີດຜົນຮ້າຍໃນບັນດາຜູ້ຄົນຂອງນີໄຟ, ດັ່ງນັ້ນ, ຜົນຮ້າຍນັ້ນຈະນຳໄປຫາການລົບລ້າງເສລີພາບຂອງພວກເຂົາ.

33 ດັ່ງນັ້ນ ໂມໂຣໂນຈຶ່ງໄດ້ສົ່ງກອງທັບຂອງພວກເຂົາໄປ, ເພື່ອສະກັດຜູ້ຄົນຂອງໂມຣີອານທັນໃຫ້ຢຸດການໜີໄປຫາແຜ່ນດິນທາງເໜືອ.

34 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກທະຫານບໍ່ໄດ້ສະກັດພວກເຂົາ

ຈົນວ່າພວກເຂົາມາເຖິງຊາຍແດນຂອງແຜ່ນດິນຮ້າງ; ແລະ ບ່ອນນັ້ນພວກທະຫານໄດ້ສະກັດພວກເຂົາໃກ້ທາງແຄບບ່ອນໜຶ່ງ ຊຶ່ງຢູ່ລຽບຝັ່ງທະເລໄປຫາແຜ່ນດິນທາງເໜືອ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ໃກ້ທະເລທາງຕາເວັນຕົກ ແລະ ທາງຕາເວັນອອກ.

35 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືກອງທັບທີ່ໂມໂຣໂນສົ່ງໄປນັ້ນໄດ້ຖືກນຳພາໂດຍຄົນຜູ້ໜຶ່ງຊື່ວ່າທິອານຄຳ, ແລະ ໄດ້ພົບກັບຜູ້ຄົນໂມຣີອານທັນ; ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງໂມຣີອານທັນນີ້ເປັນຄົນດີດ້ານຫລາຍທີ່ສຸດ, (ໂດຍຖືກຈູງໃຈດ້ວຍຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄຳຍົກຍ້ອງຂອງລາວ) ຈົນວ່າມີການສູ້ຮົບເກີດຂຶ້ນລະຫວ່າງຄົນເຫລົ່ານີ້, ຈຶ່ງເປັນເຫດໃຫ້ທິອານຄຳຂ້າໂມຣີອານທັນ, ແລະ ທິອານຄຳໄດ້ນຳເອົາພວກເຂົາມາເປັນຊະເລີຍ ແລະ ກັບຄືນໄປຄ້າຍຂອງໂມໂຣໂນ. ແລະ ປີທີຊາວສີ່ແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນດູແລຜູ້ຄົນຂອງນີໄຟໄດ້ສິ້ນສຸດລົງດັ່ງນີ້.

36 ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງໂມຣີອານທັນໄດ້ຖືກນຳເອົາກັບຄືນມາດັ່ງນີ້. ແລະ ພວກເຂົາໃຫ້ເຮັດຄຳໝັ້ນສັນຍາວ່າ ຈະຮັກສາສັນຕິພາບຂອງພວກເຂົາໄວ້ ແລະ ພວກເຂົາຖືກນຳກັບຄືນໄປຫາແຜ່ນດິນໂມຣີອານທັນຄືເກົ່າ, ແລະ ການຮ່ວມກັນລະຫວ່າງພວກເຂົາກັບຜູ້ຄົນລີໂຮກເກີດຂຶ້ນ; ແລະ ພວກເຂົາກໍຖືກນຳກັບຄືນສູ່ແຜ່ນດິນຂອງຕົນຄືເກົ່າ.

37 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືໃນປີດຽວກັນນີ້ຜູ້ຄົນຂອງນີໄຟກໍໄດ້ມີສັນຕິພາບກັບຄືນມາຫາຕົນເອງ ເໝືອນ

ເດີມ, ຄືນີໄຟຮາຜູ້ເປັນຫົວໜ້າຜູ້ຕັດສິນ
ຄົນທີສອງໄດ້ສິ້ນຊີວິດໄປ, ໂດຍໄດ້
ກະທຳໜ້າທີ່ໃນບັນລັງຕັດສິນດ້ວຍ
ຄວາມຮອບຄອບຢ່າງສົມບູນຕໍ່ພຣະພັກ
ຂອງພຣະເຈົ້າ.

38 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເພິ່ນໄດ້ປະຕິ
ເສດທີ່ຈະຮັບເອົາບັນທຶກເຫລົ່ານັ້ນຈາກ
ແອວມາ ແລະ ສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ ຊຶ່ງແອວມາ
ແລະ ບັນພະບຸລຸດຂອງເພິ່ນຖືວ່າສັກສິດ
ທີ່ສຸດ; ດັ່ງນັ້ນ ແອວມາຈຶ່ງໄດ້ມອບມັນໄວ້
ກັບຮີລາມັນລູກຊາຍຂອງເພິ່ນ.

39 ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ລູກຊາຍຂອງນີໄຟຮາໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງ
ໃຫ້ຮັບໜ້າທີ່ນັ່ງບັນລັງຕັດສິນແທນພໍ່
ຂອງເພິ່ນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເພິ່ນຖືກແຕ່ງຕັ້ງ
ໃຫ້ເປັນຫົວໜ້າຜູ້ຕັດສິນ ແລະ ຜູ້ດູແລ
ຜູ້ຄົນດ້ວຍຄຳສາບານ ແລະ ພິທີການ
ອັນສັກສິດທີ່ຈະຕັດສິນໂດຍຄວາມຊອບ
ທຳ, ແລະ ຈະຮັກສາສັນຕິພາບ ແລະ
ອິດສະລະພາບຂອງຜູ້ຄົນ, ແລະ ຈະ
ໃຫ້ສິດທິອັນສັກສິດຂອງພວກເຂົາໃນ
ການນະມັດສະການພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງ
ເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ, ແທ້ຈິງ
ແລ້ວ, ໃນການສະໜັບສະໜູນ ແລະ ດຳ
ລົງຮັກສາອຸດົມການຂອງພຣະເຈົ້າຕະ
ຫລອດວັນເວລາຂອງເພິ່ນ, ແລະ ໃນ
ການນຳຄົນຊົ່ວມາສູ່ຄວາມຍຸດຕິທຳຕາມ
ການກະທຳຄວາມຜິດຂອງພວກເຂົາ.

40 ບັດນີ້ຈຶ່ງເບິ່ງ, ເພິ່ນມີຊື່ວ່າ ເພໂຮ
ຣັນ. ແລະ ເພໂຮຣັນກໍໄດ້ຮັບເອົາຕຳ
ແໜ່ງຈາກບົດາຂອງເພິ່ນ ແລະ ໄດ້ເລີ່ມ
ການບົກຄອງຂອງເພິ່ນໃນທ້າຍປີທີຊາວ
ສີ່ເພື່ອດູແລຜູ້ຄົນຂອງນີໄຟ.

ບົດທີ 51

ກຸ່ມນິຍົມກະສັດໄດ້ຊອກຫາວິທີທາງທີ່ຈະ
ປ່ຽນແປງກົດໝາຍ ແລະ ສະຖາປະນາ
ໃຫ້ມີກະສັດຂຶ້ນ—ເພໂຮຣັນ ແລະ ກຸ່ມ
ອິດສະລະໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນ
ຈາກສຽງຂອງຜູ້ຄົນ—ໂມໂຣໄນບັງຄັບ
ໃຫ້ກຸ່ມນິຍົມກະສັດປ້ອງກັນເສລີພາບ
ຂອງຕົນ ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈະຖືກ
ປະທານຊີວິດ—ອະມາລີໂຄຢາ ແລະ
ຊາວເລມັນໄດ້ຍຶດເອົາຫລາຍຫົວເມືອງ
ທີ່ເປັນເຂດດ່ານໄປ—ທິອານຄຳຂັບໄລ່
ຊາວເລມັນຜູ້ທີ່ມາຮຸກຮານອອກໄປ ແລະ
ໄດ້ຂ້າອະມາລີໂຄຢາຢູ່ໃນຜ້າເຕັ້ນຂອງ
ລາວ. ປະມານ 67–66 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນ
ໃນຕົ້ນປີທີຊາວຫ້າແຫ່ງການບົກຄອງ
ຂອງຜູ້ຕັດສິນດູແລຜູ້ຄົນຂອງນີໄຟ,
ມັນໄດ້ມີການສະຖາປະນາສັນຕິພາບ
ຂຶ້ນລະຫວ່າງຜູ້ຄົນລີໂຮ ແລະ ຜູ້ຄົນໂມ
ຣິອານທັນກ່ຽວກັບແຜ່ນດິນຂອງພວກ
ເຂົາ, ແລະ ກໍເລີ່ມຕົ້ນປີທີຊາວຫ້າດ້ວຍ
ສັນຕິພາບດັ່ງນີ້.

2 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ສັນຕິພາບນັ້ນບໍ່
ຍືນຍາວໃນແຜ່ນດິນເລີຍ, ເພາະວ່າມັນ
ເລີ່ມມີການຂັດແຍ້ງກັນຂຶ້ນໃນບັນດາ
ຜູ້ຄົນກ່ຽວກັບຫົວໜ້າຜູ້ຕັດສິນເພໂຮຣັນ;
ເພາະຈຶ່ງເບິ່ງ, ຄົນສ່ວນໜຶ່ງປາຖະໜາ
ຢາກປ່ຽນແປງຂໍ້ຄວາມສອງສາມຂໍ້ຢູ່ໃນ
ກົດໝາຍ.

3 ແຕ່ຈຶ່ງເບິ່ງ, ເພໂຮຣັນບໍ່ຍອມປ່ຽນ
ແປງ ຫລື ຍອມໃຫ້ກົດໝາຍນັ້ນປ່ຽນແປງ
ໄປ; ດັ່ງນັ້ນ, ເພິ່ນຈຶ່ງບໍ່ສົນໃຈກັບພວກທີ່

ສົ່ງໃບຄໍາຮ້ອງມາກ່ຽວກັບການປ່ຽນແປງ
ກົດໝາຍນີ້.

4 ດັ່ງນັ້ນ, ພວກທີ່ປາຖະໜາຢາກປ່ຽນ
ແປງກົດຈຶ່ງຄຽດແຄ້ນໃຫ້ເພິ່ນ, ແລະ ບໍ່
ຢາກໃຫ້ເພິ່ນເປັນຫົວໜ້າຜູ້ຕັດສິນປົກ
ຄອງແຜ່ນດິນອີກຕໍ່ໄປ; ດັ່ງນັ້ນ ມັນຈຶ່ງມີ
ການໂຕ້ຖຽງກັນຂຶ້ນກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້, ແຕ່
ບໍ່ເຖິງຂັ້ນມີການນອງເລືອດກັນ.

5 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ພວກທີ່ປາຖະໜາຈະໃຫ້ເພໂຮຣັນຖືກ
ປົດອອກຈາກບັນລັງຕັດສິນຖືກເອີ້ນ
ວ່າກຸ່ມນິຍົມກະສັດ, ເພາະວ່າພວກເຂົາ
ຕ້ອງການທີ່ຈະປ່ຽນແປງກົດໝາຍໃນວິທີ
ທີ່ຈະໂຄ່ນລົ້ມການປົກຄອງແບບອິດສະ
ລະ ແລະ ເພື່ອຈະໄດ້ສະຖາປະນາໃຫ້ມີ
ກະສັດຂຶ້ນປົກຄອງແຜ່ນດິນ.

6 ແລະ ຜູ້ທີ່ປາຖະໜາໃຫ້ເພໂຮຣັນ
ເປັນຫົວໜ້າຕັດສິນປົກຄອງແຜ່ນດິນຕໍ່
ໄປກໍຮັບເອົາຊື່ວ່າ ກຸ່ມອິດສະລະ, ແລະ
ການແບ່ງແຍກໃນບັນດາພວກເຂົາຈຶ່ງ
ເປັນໄປແບບນີ້, ເພາະກຸ່ມອິດສະລະໄດ້
ສາບານ ຫລື ໃຫ້ພັນທະສັນຍາວ່າ ພວກ
ເຂົາຈະດໍາລົງຮັກສາສິດທິຂອງພວກເຂົາ
ແລະ ສິດທິພິເສດຂອງສາດສະໜາຂອງ
ພວກເຂົາ ໂດຍການປົກຄອງແບບອິດ
ສະລະ.

7 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ເລື່ອງທີ່ພວກເຂົາຂັດແຍ້ງກັນນັ້ນໄດ້ມາ
ຕົກລົງກັນໄດ້ໂດຍສູງຂອງຜູ້ຄົນ. ແລະ
ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ສູງຂອງຜູ້ຄົນ
ມາທາງຂ້າງກຸ່ມອິດສະລະ, ແລະ ເພໂຮ
ຣັນຈຶ່ງໄດ້ຢູ່ໃນບັນລັງຕັດສິນຕໍ່ໄປ ຊຶ່ງ
ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນຊື່ນຊົມຫລາຍໃນບັນດາ

ພິນ້ອງຂອງເພໂຮຣັນ ແລະ ຜູ້ຄົນຢ່າງ
ຫລວງຫລາຍທີ່ຢູ່ໃນອິດສະລະພາບ
ກໍຊື່ນຊົມຄືກັນ, ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ກຸ່ມນິຍົມ
ກະສັດມີດຽບລົງ, ຈົນວ່າພວກເຂົາບໍ່ກ້າ
ຄັດຄ້ານນອກຈາກຈໍາຕ້ອງດໍາລົງຮັກສາ
ອຸດົມການແຫ່ງອິດສະລະພາບໄວ້.

8 ບັດນີ້ກຸ່ມນິຍົມກະສັດເປັນພວກ
ທີ່ຢູ່ໃນຕະກູນສູງ, ແລະ ພວກເຂົາ
ພະຍາຍາມທີ່ຈະຂຶ້ນເປັນກະສັດ; ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນ
ໂດຍຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາອໍານາດ ແລະ ສິດ
ເພື່ອປົກຄອງຜູ້ຄົນ.

9 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ຕອນນີ້ເປັນເວລາທີ່
ອັນຕະລາຍຫລາຍທີ່ຈະມີການຂັດແຍ້ງ
ກັນໃນບັນດາຜູ້ຄົນຂອງນີ້ໄຟ; ເພາະຈົ່ງ
ເບິ່ງ, ອະມາລີໂຄຢາໄດ້ປຸກລະດົມໃຈ
ຂອງຊາວເລມັນໃຫ້ຕໍ່ຕ້ານຜູ້ຄົນຊາວ
ນີໂຟອີກ, ແລະ ລາວໄດ້ເຕົ້າໂຮມເອົາ
ທະຫານຈາກທຸກແຫ່ງທົນໃນແຜ່ນດິນ,
ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາຈັບອາວຸດ, ແລະ ຕຽມ
ເຮັດສົງຄາມດ້ວຍສຸດຄວາມພາກພຽນ;
ເພາະວ່າລາວໄດ້ສາບານໄວ້ວ່າ ລາວຈະ
ກິນເລືອດຂອງໂມໂຮໂນໃຫ້ໄດ້.

10 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຮົາຈະເຫັນວ່າ
ຄໍາສັນຍາທີ່ລາວເຮັດໄວ້ນັ້ນບໍ່ຮອບ
ຄອບ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ລາວຍັງໄດ້
ຕຽມຕົວ ແລະ ຕຽມກອງທັບຂອງລາວ
ເພື່ອຈະມາຕໍ່ສູ້ກັບຊາວນີໂຟ.

11 ບັດນີ້ກອງທະຫານຂອງລາວບໍ່ມີ
ກໍາລັງຫລາຍດັ່ງທີ່ເຄີຍມີມາກ່ອນ, ຍ້ອນ
ວ່າຄົນຫລາຍພັນຖືກຂ້າຕາຍໄປດ້ວຍມື
ຂອງຊາວນີໂຟ; ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາມີ
ການສູນເສຍຢ່າງໜັກກໍຕາມ, ອະມາລີ

ໄຄຢາຍັງໄດ້ເຕົ້າໂຮມກອງທັບອັນໃຫຍ່ ໄດ້ຢ່າງແປກປະຫລາດໃຈ, ເຖິງຂະໜາດ ທີ່ລາວບໍ່ມີຄວາມຢ້ານກົວເລີຍທີ່ຈະລົງ ມາຫາແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາ.

12 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຕົວອະມາລີໄຄຢາເອງ ທີ່ເປັນຫົວໜ້າກອງທັບຊາວເລມັນ. ແລະ ມັນເປັນປີທີຊາວທ້າແຫ່ງການປົກຄອງ ຂອງຜູ້ຕັດສິນ; ແລະ ເປັນເວລາດຽວກັນ ກັບຕອນທີ່ຊາວນີໂຟເລີ່ມຕົກລົງກັນໄດ້ ໃນເລື່ອງການງານຂອງການຂັດແຍ້ງ ກ່ຽວກັບເພໂຣຣັນຫົວໜ້າຜູ້ຕັດສິນນັ້ນ.

13 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເມື່ອພວກທີ່ມີຊື່ວ່າກຸ່ມນິຍົມກະສັດໄດ້ຍິນ ວ່າຊາວເລມັນກຳລັງຍົກທັບລົງມາສູ່ຮົບ ກັບຕົນ, ພວກເຂົາຈຶ່ງມີຄວາມຊື່ນຊົມຢູ່ ໃນໃຈ; ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ຍອມຈັບອາວຸດ, ເພາະວ່າພວກເຂົາຄຽດແຄ້ນໃຫ້ຫົວໜ້າ ຜູ້ຕັດສິນ ແລະ ຜູ້ຄົນແຫ່ງເສລີພາບ, ຈົນ ວ່າພວກເຂົາບໍ່ຍອມຈັບອາວຸດເພື່ອປ້ອງ ກັນປະເທດຊາດຂອງຕົນ.

14 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເວລາໂມໂຣໂນເຫັນສິ່ງນີ້, ແລະ ເຫັນອີກ ວ່າຊາວເລມັນກຳລັງມາຮອດຊາຍແດນ ຂອງແຜ່ນດິນ, ເພິ່ນກໍໃຈຮ້າຍຢ່າງໃຫຍ່, ຍ້ອນວ່າຄວາມດີດ້ານຂອງພວກເຂົາ ຜູ້ ຊຶ່ງເພິ່ນໄດ້ອອກແຮງຢ່າງພາກພຽນທີ່ ສຸດເພື່ອປ້ອງກັນພວກເຂົາໄວ້; ແທ້ຈິງ ແລ້ວ, ເພິ່ນຄຽດແຄ້ນຫລາຍທີ່ສຸດ ຈົນ ວ່າຈິດວິນຍານຂອງເພິ່ນເຕັມໄປດ້ວຍ ຄວາມຄຽດແຄ້ນຕໍ່ພວກເຂົາ.

15 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເພິ່ນໄດ້ສົ່ງໃບຄຳຮ້ອງຕາມສຽງຂອງ ຜູ້ຄົນໄປຫາຜູ້ປົກຄອງແຜ່ນດິນ, ໂດຍ

ປາຖະໜາໃຫ້ເພິ່ນອ່ານມັນ ແລະ ມອບ ອ່ານາດໃຫ້ແກ່ເພິ່ນ (ໂມໂຣໂນ) ເພື່ອ ຈະໄດ້ບັງຄັບຜູ້ທີ່ແຍກອອກໄປເຫລົ່ານັ້ນ ໃຫ້ປ້ອງກັນປະເທດຊາດຂອງຕົນ ຖ້າບໍ່ ດັ່ງນັ້ນກໍຂໍອະນຸຍາດໃຫ້ຂ້າພວກເຂົາຖິ້ມ ເສຍ.

16 ເພາະມັນເປັນຄວາມເອົາໃຈໃສ່ ປະການທຳອິດຂອງເພິ່ນທີ່ຈະໃຫ້ການ ຂັດແຍ້ງ ແລະ ການແຕກແຍກກັນຢຸດຕິ ລົງ; ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ເລື່ອງແບບນີ້ໄດ້ນຳ ເອົາຄວາມພິນາດທັງໝົດມາຫາພວກ ເຂົາມາກ່ອນແລ້ວ. ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງ ເກີດຂຶ້ນຄື ມັນໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຕາມສຽງ ຂອງຜູ້ຄົນ.

17 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໂມ ໂຣໂນໄດ້ສັ່ງໃຫ້ກອງທັບຂອງເພິ່ນຍົກ ໄປຕໍ່ສູ້ກັບກຸ່ມນິຍົມກະສັດເພື່ອດຶງເອົາ ຄວາມທະນົງຕົວ, ແລະ ຄວາມມັກໃຫຍ່ ໄຝ່ສູງຂອງພວກເຂົາລົງມາ, ແລະ ໃຫ້ ພວກເຂົາມາຢູ່ລະດັບດຽວກັບໂລກ, ຫລື ໃຫ້ພວກເຂົາຈັບອາວຸດເພື່ອສະໜັບສະ ໜູນອຸດົມການແຫ່ງເສລີພາບ.

18 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ກອງທະຫານໄດ້ອອກເດີນທາງໄປສູ່ຮົບ ກັບກຸ່ມນິຍົມກະສັດ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ ດຶງເອົາຄວາມທະນົງຕົວ ແລະ ຄວາມມັກ ໃຫຍ່ໄຝ່ສູງຂອງພວກເຂົາລົງມາ, ເຖິງຂະ ໜາດທີ່ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາຍົກອາວຸດ ຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ກັບຄົນຂອງໂມໂຣໂນ ພວກເຂົາ ຖືກໂຄ່ນລົງ ແລະ ຖືກໃຫ້ຢູ່ໃນລະດັບ ດຽວກັບໂລກ.

19 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຜູ້ທີ່ ແຍກອອກໄປຈຳນວນສີ່ພັນຄົນຖືກໂຄ່ນ

ລົງດ້ວຍດາບ; ແລະ ພວກຜູ້ນຳຂອງພວກເຂົາທີ່ບໍ່ຖືກຂ້າໃນການສູ້ຮົບນັ້ນກໍໄດ້ຖືກຈັບເຂົ້າຄຸກ, ເພາະວ່າມັນບໍ່ມີເວລາທີ່ຈະພິຈາລະນາຄະດີໃນເວລານັ້ນ.

20 ແລະ ພວກທີ່ແຍກອອກໄປທີ່ເຫລືອຢູ່ນັ້ນ ຍ້ານວ່າຕົວເອງຈະຖືກຂ້າຖິ້ມ, ຈຶ່ງຍອມຕໍ່ຄັນປ້າຍແຫ່ງເສລີພາບ, ແລະ ຖືກບັງຄັບໃຫ້ປັກປ້າຍແຫ່ງເສລີພາບໄວ້ເທິງຫໍສູງ ແລະ ຢູ່ໃນເມືອງຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ໃຫ້ຈັບອາວຸດປ້ອງກັນປະເທດຊາດຂອງຕົນ.

21 ແລະ ໂມໂຮໂນໄດ້ເຮັດໃຫ້ກຸ່ມນິຍົມກະສັດສິ້ນສຸດລົງດັ່ງນີ້, ຈົນວ່າບໍ່ມີຜູ້ໃດຮູ້ຈັກກັນອີກເລີຍໃນຊື່ວ່າກຸ່ມນິຍົມກະສັດ; ແລະ ເພິ່ນໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄວາມດີດ້ານແລະ ຄວາມທະນົງຕົວຂອງພວກທີ່ອ້າງວ່າຕົນມາຈາກສາຍເລືອດຂອງຊຸນນາງຜູ້ໃຫຍ່ໄດ້ສິ້ນສຸດລົງດັ່ງນີ້; ແລ້ວພວກເຂົາຖືກນຳລົງມາໃຫ້ຖ່ອມຕົວຄືກັນກັບພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຍິນດີທີ່ຈະຕໍ່ສູ້ຢ່າງກ້າຫານເພື່ອອິດສະລະພາບ ແລະ ເພື່ອອິດສະລະພາບຂອງພວກເຂົາຈາກຄວາມເປັນຂ້າທາດ.

22 ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຂະນະທີ່ໂມໂຮໂນກຳລັງເຮັດໃຫ້ເສິກເສືອ ແລະ ການຂັດແຍ່ງໃນບັນດາຜູ້ຄົນສິ້ນສຸດລົງ ແລະ ໃຫ້ພວກເຂົາທັນມາຫາສັນຕິພາບ ແລະ ມາຫາຄວາມສີວິໄລ, ແລະ ຕັ້ງຂໍ້ບັງຄັບເພື່ອຕຽມລົງຄາມຕໍ່ສູ້ກັບຊາວເລມັນນັ້ນ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ຊາວເລມັນໄດ້ເຂົ້າມາໃນແຜ່ນດິນໂມໂຮໂນກ່ອນແລ້ວ, ຊຶ່ງຢູ່ໃນຊາຍແດນໃກ້ຝັ່ງທະເລ.

23 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື

ຊາວນີໂຟທີ່ຢູ່ໃນເມືອງໂມໂຮໂນບໍ່ມີກຳລັງແຂງແຮງພຽງພໍ; ດັ່ງນັ້ນ ອະມາລີໂຄຍາຈຶ່ງໄດ້ຂັບໄລ່ ແລະ ຂ້າຜູ້ຄົນເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍ. ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ອະມາລີໂຄຍາໄດ້ຍຶດເອົາເມືອງນັ້ນ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເມືອງນີ້ເປັນສູນກາງໃຫຍ່ຂອງຄ້າຍຍາມທັງໝົດຂອງຊາວນີໂຟ.

24 ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງເມືອງໂມໂຮໂນກໍໄດ້ໝົມາຫາເມືອງນີໂຟຮາ; ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງເມືອງລີໂຮໄດ້ມາເຕົ້າໂຮມກັນເພື່ອຕຽມຕໍ່ສູ້ ແລະ ພ້ອມທີ່ຈະຮັບມືກັບຊາວເລມັນຄືກັນ.

25 ແຕ່ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ອະມາລີໂຄຍາບໍ່ຍອມໃຫ້ຊາວເລມັນຍົກທັບໄປສູ້ຮົບກັບເມືອງນີໂຟຮາ, ແຕ່ໃຫ້ຕັ້ງທັບຢູ່ໃກ້ຝັ່ງທະເລ, ໂດຍຈັດໃຫ້ມີທະຫານຍາມເພື່ອປ້ອງກັນ ແລະ ຮັກສາເມືອງນັ້ນໄວ້.

26 ແລະ ລາວໄດ້ຍຶດເອົາຫລາຍຫົວເມືອງເຊັ່ນ ເມືອງນີໂຟຮາ, ເມືອງລີໂຮ, ແລະ ເມືອງໂມຣີອານທັນ, ແລະ ເມືອງອອມເນີ, ແລະ ເມືອງກິດ, ແລະ ເມືອງມິວເລັກ, ຊຶ່ງທັງໝົດນີ້ຕັ້ງຢູ່ຕາມຊາຍແດນໃກ້ຝັ່ງທະເລທາງຕາເວັນອອກ.

27 ຊາວເລມັນໄດ້ຍຶດເອົາຫລາຍຫົວເມືອງມາໄດ້ດັ່ງນີ້, ຕາມກົນອຸປາຍ ແລະ ເລັກລ່ຽມຂອງອະມາລີໂຄຍາ, ແລະ ດ້ວຍກຳລັງທະຫານອັນນັບບໍ່ຖ້ວນຂອງລາວ ຊຶ່ງຫົວເມືອງເຫລົ່ານີ້ໄດ້ຮັບການເສີມສ້າງໃຫ້ແທ້ໝາຍຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມສາມາດຂອງໂມໂຮໂນ; ແລະ ມັນຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ຊາວເລມັນມີທີ່ໝັ້ນຂອງຕົນ.

28 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກເຂົາໄດ້ເດີນທາງໄປຫາຊາຍແດນ ຂອງແຜ່ນດິນອຸດົມສົມບູນ ແລະ ໄດ້ ຕ້ອນເອົາຊາວນີໄຟໄປທາງໜ້າພວກເຂົາ ແລະ ໄດ້ຂ້າຫລາຍຄົນ.

29 ແຕ່ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກ ເຂົາໄດ້ພົບກັບທິອານຄຳ, ຜູ້ທີ່ຂ້າໂມຣິ ອານທັນນັ້ນ ຜູ້ທີ່ສະກັດຜູ້ຄົນຂອງລາວ ຕອນທີ່ພວກເຂົາແຕກໜີໄປ.

30 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ລາວໄດ້ສະກັດອະມາລີໂຄຢາໄວ້, ຂະນະ ທີ່ລາວກຳລັງເດີນທັບມາພ້ອມດ້ວຍ ກຳລັງທະຫານອັນຫລວງຫລາຍຂອງ ລາວ ເພື່ອຈະໄດ້ເຂົ້າຍຶດເອົາແຜ່ນດິນ ອຸດົມສົມບູນ, ແລະ ແຜ່ນດິນທາງເໜືອ ເປັນທົວເມືອງຂຶ້ນນຳອີກ.

31 ແຕ່ຈິ່ງເບິ່ງ ອະມາລີໂຄຢາຕ້ອງ ຜິດຫວັງໂດຍຖືກທິອານຄຳພ້ອມດ້ວຍ ທະຫານຂອງລາວຕິໂຕ້ຕອບ, ເພາະວ່າ ພວກເຂົາເຫລົ່ານັ້ນເປັນນັກຮົບທີ່ຍິ່ງ ໃຫຍ່; ເພາະວ່າທະຫານຂອງທິອານຄຳ ທຸກຄົນແຮງແຮງກວ່າຊາວເລມັນໃນດ້ານ ກຳລັງ ແລະ ມີຄວາມຊຳນານໃນດ້ານ ການສູ້ຮົບ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກເຂົາ ໄດ້ຊະນະຊາວເລມັນ.

32 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກເຂົາໄດ້ຮາວີພວກນັ້ນ, ເຖິງຂະໜາດ ທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຂ້າຜົນພວກນັ້ນຕັ້ງແຕ່ ແຈ້ງຈົນວ່າຄຳ. ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງ ເກີດຂຶ້ນຄື ທິອານຄຳ ແລະ ທະຫານຂອງ ລາວໄດ້ຕັ້ງຜ້າເຕັ້ນພັກຢູ່ໃນຊາຍແດນ ຂອງແຜ່ນດິນອຸດົມສົມບູນ; ແລະ ອະມາ

ລີໂຄຢາໄດ້ຕັ້ງຜ້າເຕັ້ນຂອງລາວຂຶ້ນທີ່ ຊາຍແດນໃນທາດຊາຍແຄມຝັ່ງທະເລ, ແລະ ພວກນັ້ນຖືກຕ້ອນມາດັ່ງນີ້.

33 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໃນຕອນກາງຄືນ, ທິອານຄຳ ແລະ ຂ້າ ໃຊ້ຂອງລາວໄດ້ລັກອອກໄປທາງນອກ ແລະ ເຂົ້າໄປໃນຄ້າຍຂອງອະມາລີໂຄ ຢາ; ແລະ ຈິ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົານອນຫລັບ ສະໜິດຍ້ອນວ່າ ຄວາມອ່ອນເພຍທີ່ໄດ້ ຕໍ່ສູ້ກັນໝົດມື້ ແລະ ຄວາມຮ້ອນໃນຕອນ ກາງເວັນ.

34 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ທິ ອານຄຳໄດ້ລັກເຂົ້າໄປໃນຜ້າເຕັ້ນຂອງ ກະສັດຢ່າງລັບໆ, ແລະ ຊັດຫອກເຂົ້າໃສ່ ກາງຫົວໃຈຂອງກະສັດ; ແລະ ລາວໄດ້ ເຮັດໃຫ້ກະສັດຕາຍຄາທີ່ໂດຍບໍ່ໄດ້ເຮັດ ໃຫ້ຂ້າໃຊ້ຂອງກະສັດຮູ້ເມື່ອຄົງເລີຍ.

35 ແລະ ລາວໄດ້ກັບຄືນໄປຫາຄ້າຍ ຂອງລາວຢ່າງລັບໆ, ແລະ ຈິ່ງເບິ່ງ, ທະ ຫານຂອງລາວກຳລັງນອນຫລັບຢູ່, ແລະ ລາວໄດ້ປຸກພວກເຂົາໃຫ້ຕື່ນຂຶ້ນ ແລະ ໄດ້ເລົ່າເຫດການໃຫ້ພວກເຂົາຟັງເຖິງ ເລື່ອງທັງໝົດທີ່ລາວໄດ້ເຮັດໄປນັ້ນ.

36 ແລະ ລາວໄດ້ໃຫ້ກອງທັບທະຫານ ຂອງລາວຕຽມພ້ອມໄວ້, ຍ້ອນວ່າຊາວເລ ມັນຈະຕື່ນຂຶ້ນ ແລະ ຈະຍົກທັບມາໂຈມ ຕີພວກເຂົາ.

37 ແລະ ປີທີຊາວຫ້າແຫ່ງການປົກຄອງ ຂອງຜູ້ຕັດສິນດູແລຜູ້ຄົນຂອງນີໄຟໄດ້ ສິ້ນສຸດລົງດັ່ງນີ້; ແລະ ວັນເວລາຂອງອະ ມາລີໂຄຢາເອງກໍໄດ້ສິ້ນສຸດລົງໄປເຊັ່ນ ດຽວກັນ.

ບົດທີ 52

ອາມໂມຣອນຂຶ້ນແທນອະມາລີໂຄຢາໃນຖານະເປັນກະສັດຂອງຊາວເລມັນ—ໂມໂຣໄນ, ທີອານຄຳ, ແລະ ລີໂຮ ນຳພາຊາວນີໄຟເພື່ອເອົາຊະນະສົງຄາມກັບຊາວເລມັນ—ເມືອງມິວເລັກຖືກຍຶດກັບຄືນມາ, ແລະ ຢາໂຄບຄົນເລມັນຖືກຂ້າຕາຍ. ປະມານ 66-64 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ບັດນີ້, ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນໃນປີທີ່ຊາວທຶກແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນດູແລຜູ້ຄົນຂອງນີໄຟ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ເວລາຊາວເລມັນຕື່ນຂຶ້ນມາໃນຕອນເຊົ້າ, ຊຶ່ງເປັນມື້ທຳອິດຂອງເດືອນໜຶ່ງ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນອະມາລີໂຄຢາຕາຍຢູ່ໃນຜ້າເຕັ້ນຂອງລາວ; ແລະ ພວກເຂົາກໍໄດ້ເຫັນອີກວ່າທີອານຄຳຕຽມພ້ອມແລ້ວທີ່ຈະສູ້ຮົບກັບພວກເຂົາໃນມື້ນັ້ນ.

2 ແລະ ບັດນີ້, ເວລາຊາວເລມັນເຫັນດັ່ງນີ້ແລ້ວ ພວກເຂົາກໍຕົກໃຈ ແລະ ມີຄວາມຍ້ານກົວຫລາຍ; ແລະ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ເລີກລົມແຜນການຂອງພວກເຂົາທີ່ຈະເດີນທັບໄປຫາແຜ່ນດິນທາງເໜືອ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຖອຍກອງທັບທັງໝົດເຂົ້າໄປໃນເມືອງມິວເລັກ, ແລະ ເຂົ້າໄປຫາທີ່ກຳບັງໃນຄ້າຍຂອງພວກເຂົາ.

3 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ນ້ອງຊາຍຂອງອະມາລີໂຄຢາໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນກະສັດປົກຄອງຜູ້ຄົນ; ແລະ ລາວມີຊື່ວ່າ ອາມໂມຣອນ; ກະສັດອາມໂມຣອນນ້ອງຊາຍຂອງກະສັດອະມາລີໂຄຢາຈຶ່ງໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ປົກຄອງແທນດັ່ງນີ້.

4 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ອາມໂມຣອນໄດ້ສົ່ງໃຫ້ຜູ້ຄົນປົກຄອງຫົວເມືອງເຫລົ່ານັ້ນໄວ້, ເພາະພວກເຂົາໄດ້ເມືອງເຫລົ່ານັ້ນມາດ້ວຍການເສຍເລືອດເນື້ອ; ເພາະກ່ອນທີ່ພວກເຂົາຈະໄດ້ເມືອງໃດມາ ພວກເຂົາຕ້ອງໄດ້ນອງເລືອດຢ່າງຫລວງຫລາຍ.

5 ແລະ ບັດນີ້, ທີອານຄຳເຫັນວ່າຊາວເລມັນຕັ້ງໃຈທີ່ຈະຮັກສາເມືອງເຫລົ່ານັ້ນ ແລະ ພາກສ່ວນຕ່າງໆຂອງແຜ່ນດິນທີ່ພວກເຂົາໄດ້ມາ, ແລະ ໂດຍທີ່ໄດ້ເຫັນຄວາມຫລວງຫລາຍຂອງຈຳນວນຜູ້ຄົນ, ທີອານຄຳຈຶ່ງຄິດວ່າມັນບໍ່ສົມຄວນທີ່ລາວຈະເຂົ້າໂຈມຕີພວກເຂົາໃນຄ້າຍເຫລົ່ານັ້ນ.

6 ແຕ່ລາວໄດ້ຈັດວາງກຳລັງທະຫານຂອງລາວໄວ້ໂດຍຮອບ, ຄືກັນກັບວ່າກຳລັງຕຽມເຮັດເສິກ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ລາວກຳລັງຕຽມປ້ອງກັນຕົວໃຫ້ພົ້ນຈາກພວກນັ້ນ, ໂດຍສ້າງກຳແພງຂຶ້ນໂດຍຮອບ ແລະ ຕຽມປ່ອນຕັ້ງກຳລັງໄວ້.

7 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ລາວໄດ້ຕຽມສົງຄາມຢູ່ສະເໝີ ຈົນກວ່າໂມໂຣໄນສົງທະຫານຈຳນວນຫລວງຫລາຍໄປເພີ່ມກຳລັງຂອງລາວ.

8 ແລະ ໂມໂຣໄນໄດ້ອອກຄຳສັ່ງມາຫາລາວອີກວ່າ ລາວຄວນກັກຂັງຊະເລີຍເສິກທັງໝົດທີ່ຕົກຢູ່ໃນກຳມີຂອງລາວໄວ້; ເພາະວ່າຊາວເລມັນໄດ້ຈັບເອົາຊະເລີຍເສິກເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍໄປ, ຄືລາວຕ້ອງກັກຂັງຊະເລີຍເສິກຂອງຊາວເລມັນທັງໝົດໄວ້ເພື່ອເປັນການໂຖ່ເອົາພວກທີ່ຊາວເລມັນໄດ້ຈັບໄປນັ້ນ.

9 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ສັ່ງມາອີກວ່າ ລາວ ຄວນຕັ້ງດ່ານຄ້າຍໄວ້ໃນແຜ່ນດິນອຸດົມສົມບູນ, ແລະ ຍຶດເສັ້ນທາງແຄບຊຶ່ງເສື່ອມຕໍ່ໄປຫາແຜ່ນດິນທາງເໜືອໄວ້, ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ຊາວເລມັນຈະຍຶດເອົາຈຸດນັ້ນ ແລະ ຈະມີອຳນາດລົບກວນພວກເຂົາທຸກໆດ້ານ.

10 ແລະ ໂມໂຣໂນສັ່ງມາຫາລາວອີກ, ໂດຍປາຖະໜາຢາກໃຫ້ລາວໝັ້ນຄົງຢູ່ໃນການປົກປັກຮັກສາແຜ່ນດິນສ່ວນນີ້ ແລະ ໃຫ້ພະຍາຍາມຫາໂອກາດໂດຍທຸກວິທີທາງທີ່ຈະສ້າງຄວາມເສຍຫາຍໃຫ້ແກ່ຊາວເລມັນໃນແຜ່ນດິນສ່ວນນີ້ໃຫ້ຫລາຍທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ຈະມີກຳລັງເຮັດໄດ້ ເພື່ອວ່າລາວຈະໄດ້ຍຶດເມືອງຕ່າງໆຄືນມາ ເຖິງແມ່ນວ່າມັນຈະໄດ້ມາໂດຍກົນອຸບາຍເລັຫລ່ຽມ ຫລື ໂດຍວິທີໃດກໍຕາມ; ແລະ ໃຫ້ລາວຕັ້ງຄ້າຍ ແລະ ເສີມກຳລັງຂຶ້ນຕາມຫົວເມືອງຕ່າງໆທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ຕົກຢູ່ໃນກຳມືຂອງຊາວເລມັນເທື່ອ.

11 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ບອກລາວວ່າ, ຂ້າພະເຈົ້າຢາກມາຫາທ່ານ, ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ຊາວເລມັນໄດ້ເຂົ້າມາໂຈມຕີພວກເຮົາຢູ່ທາງຊາຍແດນຂອງແຜ່ນດິນໃກ້ທະເລທາງຕາເວັນຕົກ; ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງໄປຕໍ່ຕ້ານພວກເຂົາ, ດັ່ງນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງມາຫາທ່ານບໍ່ໄດ້.

12 ບັດນີ້, ກະສັດ (ອາມໂມຣອນ) ໄດ້ອອກຈາກແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາໄປ, ແລະ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ເປັນທີ່ຮູ້ແກ່ລາຊິນີກ່ຽວກັບການຕາຍຂອງອ້າຍຂອງລາວ, ແລະ ລາວໄດ້ເຕົ້າໂຮມຄົນເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍ, ແລະ ໄດ້ເດີນທັບອອກໄປ

ສູ່ຮົບກັບຊາວນິໄຟທີ່ຊາຍແດນໃກ້ທະເລທາງຕາເວັນຕົກ.

13 ແລະ ລາວພະຍາຍາມລົບກວນຊາວນິໄຟຢູ່ດັ່ງນັ້ນ, ແລະ ເພື່ອຈະຖອນກຳລັງສ່ວນໜຶ່ງຂອງພວກເຂົາໄປຍັງແຜ່ນດິນສ່ວນນັ້ນ ໃນຂະນະທີ່ລາວສັ່ງຄົນທີ່ລາວປະໄວ້ໃຫ້ດູແລເມືອງທີ່ໄດ້ມາ, ໃຫ້ພວກເຂົາລົບກວນຊາວນິໄຟຕາມຊາຍແດນໃກ້ທະເລທາງຕາເວັນອອກນຳອີກ, ແລະ ໃຫ້ເຂົ້າຍຶດເອົາແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາໃຫ້ໄດ້ຫລາຍທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ພວກເຂົາຈະເຮັດໄດ້, ຕາມກຳລັງຂອງກອງທັບຂອງຕົນ.

14 ແລະ ຊາວນິໄຟຈຶ່ງຢູ່ໃນສະພາບທີ່ເປັນອັນຕະລາຍດັ່ງນີ້ໃນທ້າຍປີທີ່ຊາວຫົກແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນດູແລຜູ້ຄົນຂອງນິໄຟ.

15 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນໃນປີທີ່ຊາວເຈັດແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນ, ຄືຫີອານຄຳ, ໂດຍຄຳສັ່ງຂອງໂມໂຣໂນ—ຜູ້ທີ່ຈັດຕັ້ງກອງທັບຂຶ້ນເພື່ອປ້ອງກັນຊາຍແດນທາງໃຕ້ ແລະ ທາງຕາເວັນຕົກຂອງແຜ່ນດິນ, ແລະ ໄດ້ເລີ່ມເດີນທັບຂອງເພິ່ນມຸ່ງໜ້າໄປຫາແຜ່ນດິນອຸດົມສົມບູນ, ເພື່ອວ່າເພິ່ນຈະໄດ້ຊ່ອຍເຫລືອຫີອານຄຳ ແລະ ກອງທັບຂອງລາວໃນການໄປຕີເອົາເມືອງທີ່ສູນເສຍໄປນັ້ນຄືນມາ—

16 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຫີອານຄຳໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງໃຫ້ເຂົ້າຕີເອົາເມືອງມິວເລັກ, ແລະ ໃຫ້ຕີເອົາມັນຄືນມາຖ້າຫາກເປັນໄປໄດ້.

17 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຫີ

ອານຄໍາໄດ້ຕຽມພ້ອມທີ່ຈະເຂົ້າໂຈມຕີເມືອງມິວເລັກ, ແລະ ໄດ້ອອກເດີນທາງພ້ອມດ້ວຍກອງທະຫານຂອງລາວເພື່ອໄປສູ່ຮົບກັບຊາວເລມັນ; ແຕ່ລາວເຫັນວ່າມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະເອົາຊະນະພວກສັດຕູ ໃນຂະນະທີ່ພວກນັ້ນຢູ່ໃນບ່ອນປ້ອງກັນຂອງພວກເຂົາ; ດັ່ງນັ້ນ ລາວຈຶ່ງໄດ້ເລີກລົ້ມແຜນການຂອງລາວ ແລະ ກັບຄືນໄປຫາເມືອງອຸດົມສົມບູນຄືເກົ່າ, ເພື່ອລໍຖ້າການມາຂອງໂມໂຣໂນ, ເພື່ອລາວຈະໄດ້ຮັບກຳລັງເພີ່ມກອງທັບຂອງລາວອີກ.

18 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໂມໂຣໂນໄດ້ມາຮອດແຜ່ນດິນອຸດົມສົມບູນພ້ອມດ້ວຍກອງທັບຂອງ ເພິ່ນ, ໃນຕອນທ້າຍປີທີຊາວເຈັດແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນດູແລຜູ້ຄົນຂອງນີໄຟ.

19 ແລະ ໃນຕົ້ນປີທີຊາວແປດ, ໂມໂຣໂນ ແລະ ທີອານຄໍາພ້ອມດ້ວຍນາຍທະຫານຊັ້ນຫົວໜ້າຫລາຍຄົນໄດ້ມີກອງປະຊຸມປຶກສາຫາລືກັນເລື່ອງສົງຄາມ—ວ່າພວກຕົນຈະເຮັດແນວໃດ ເພື່ອຈະໃຫ້ຊາວເລມັນອອກມາສູ່ຮົບກັບຕົນ; ຫລື ຊອກຫາວິທີໃດວິທີໜຶ່ງທີ່ຈະລໍໃຫ້ພວກນັ້ນອອກມາຈາກທີ່ໝັ້ນຂອງພວກເຂົາ, ເພື່ອຕົນຈະໄດ້ປຽບສັດຕູ ແລະ ຍຶດເອົາເມືອງມິວເລັກນັ້ນກັບຄືນມາ.

20 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນ ພວກເຂົາໄດ້ສົ່ງຄະນະທູດໄປຫາກອງທັບຂອງຊາວເລມັນ, ຊຶ່ງປົກປ້ອງເມືອງມິວເລັກຢູ່ ເພື່ອສົ່ງຄວາມໄປຫາຫົວໜ້າຂອງຊາວເລມັນຜູ້ມີຊື່ວ່າ ຢາໂຄບ, ໂດຍປາ

ຖະໜາໃຫ້ລາວພ້ອມດ້ວຍກອງທັບຂອງລາວອອກມາ ເພື່ອມາພົບກັບຕົນຢູ່ໃນທີ່ຖ່ຮາບ ຊຶ່ງຢູ່ລະຫວ່າງສອງເມືອງນັ້ນ. ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງຢາໂຄບຜູ້ເປັນຊາວໂຊລຳບໍ່ຍອມອອກມາພ້ອມດ້ວຍກອງທັບຂອງລາວ, ເພື່ອພົບກັບພວກນັ້ນຢູ່ໃນບ່ອນທີ່ຮາບພຽງ.

21 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເມື່ອໂມໂຣໂນໂດຍໝົດຫວັງທີ່ຈະໄດ້ພົບກັບຊາວເລມັນຢູ່ໃນບ່ອນຊຶ່ງບໍ່ມີຜູ້ໃດໄດ້ປຽບກັນ, ດັ່ງນັ້ນ, ເພິ່ນຈຶ່ງຕົກລົງໃຈເຮັດຕາມແຜນທີ່ເພິ່ນຈະຫລອກລວງຊາວເລມັນໃຫ້ອອກມາຈາກທີ່ໝັ້ນຂອງພວກເຂົາ.

22 ດັ່ງນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ໃຫ້ທີອານຄໍານຳເອົາທະຫານຈຳນວນໜ້ອຍໜຶ່ງເດີນທັບລົງໄປໃກ້ຝັ່ງທະເລ; ແລະ ໃນຕອນກາງຄືນ ໂມໂຣໂນພ້ອມດ້ວຍກອງທັບຂອງເພິ່ນໄດ້ເດີນທັບເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານທາງຕາເວັນຕົກຂອງເມືອງມິວເລັກ; ແລະ ໃນມື້ໃໝ່ຕໍ່ມາ, ເມື່ອທະຫານຍາມຂອງຊາວເລມັນເຫັນທີອານຄໍາ, ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ແລ່ນໄປບອກຢາໂຄບຜູ້ເປັນນາຍຂອງພວກເຂົາ.

23 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ກອງທັບຂອງຊາວເລມັນໄດ້ຍົກທັບມາຕໍ່ສູ້ກັບທີອານຄໍາ, ໂດຍຄິດວ່າຈຳນວນຄົນຂອງລາວບໍ່ຫລາຍ ແລະ ພວກເຂົາຈະເອົາຊະນະທີອານຄໍາໄດ້. ແລະ ໃນເມື່ອທີອານຄໍາເຫັນກອງທັບຂອງຊາວເລມັນຍົກມາຕໍ່ສູ້ກັບຕົນ ລາວກໍເລີ່ມຖອຍທັບຂອງລາວລົງໄປຫາທາດຊາຍທະເລຂຶ້ນໄປທາງເໜືອ.

24 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື

ເວລາຊາວເລມັນເຫັນວ່າທິອານຄຳຖອຍໜີໄປ, ພວກເຂົາຈຶ່ງມີກຳລັງໃຈ ແລະ ໄລ່ຕາມໄປຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງ. ແລະ ຂະນະທີ່ທິອານຄຳກຳລັງລີ່ຊາວເລມັນຜູ້ກຳລັງໄລ່ຕາມພວກເຂົາມາ ໂດຍບໍ່ມີປະໂຫຍດຢູ່ນັ້ນ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ໂມໂຮໂນກໍໄດ້ສັ່ງໃຫ້ພາກສ່ວນໜຶ່ງຂອງກອງທັບຊຶ່ງຢູ່ກັບເພິ່ນຍົກເຂົ້າໄປໃນເມືອງ ແລະ ເຂົ້າຍຶດເອົາເມືອງນັ້ນ.

25 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າຍຶດເອົາເມືອງດັ່ງນັ້ນ ແລະ ໄດ້ຂ້າຄົນທັງໝົດທີ່ໄດ້ປະໄວ້ປ້ອງກັນເມືອງນັ້ນ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ໄດ້ຂ້າຄົນທັງໝົດທີ່ບໍ່ຍອມມອບອາວຸດສົງຄາມຂອງພວກເຂົາ.

26 ແລະ ໂມໂຮໂນຈຶ່ງໄດ້ເມືອງມິວເລັກຄີນມາໂດຍພາກສ່ວນໜຶ່ງຂອງກອງທັບຂອງເພິ່ນດັ່ງນີ້, ໃນເວລາດຽວກັນນັ້ນເພິ່ນໄດ້ເດີນທັບໄປພ້ອມກຳລັງທີ່ເຫລືອຢູ່ເພື່ອພົບກັບຊາວເລມັນ ເວລາພວກເຂົາກັບຄືນມາຈາກການໄລ່ຕາມທິອານຄຳ.

27 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຊາວເລມັນໄດ້ໄລ່ຕາມທິອານຄຳຈົນມາຮອດໃກ້ເມືອງອຸດົມສົມບູນ, ແລະ ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ພົບກັບລີໂຮ ແລະ ກອງທັບຈຳນວນໜ້ອຍໜຶ່ງ, ຊຶ່ງຖືກປະໄວ້ປ້ອງກັນເມືອງອຸດົມສົມບູນ.

28 ແລະ ບັດນີ້ຈຶ່ງເບິ່ງ, ເວລານາຍທະຫານຊັ້ນໜ້າຂອງຊາວເລມັນເຫັນລີໂຮພ້ອມດ້ວຍກອງທັບຂອງລາວມາຕໍ່ສູ້ກັບຕົນ, ພວກເຂົາກໍໄດ້ໜີໄປດ້ວຍຄວາມສັບສົນຫລາຍ, ເພາະຢ້ານວ່າພວກຕົນຈະເຂົ້າເມືອງມິວເລັກບໍ່ທັນກ່ອນທີ່ລີໂຮ

ຈະຕິດຕາມມາທັນ; ເພາະວ່າພວກເຂົາອ່ອນເພຍຫລາຍຍ້ອນການເດີນທັບ, ແລະ ຄົນຂອງລີໂຮຍັງແຂງແຮງຢູ່.

29 ບັດນີ້ຊາວເລມັນບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າໂມໂຮໂນກຳລັງລີ້ຢູ່ທາງຫລັງຂອງຕົນພ້ອມດ້ວຍກອງທັບຂອງເພິ່ນ; ແລະ ພວກເຂົາມີແຕ່ຟາງຢ້ານລີໂຮ ແລະ ທະຫານຂອງລາວ.

30 ບັດນີ້ລີໂຮບໍ່ປາຖະໜາທີ່ຈະຕິດຕາມໄປໃຫ້ທັນພວກເຂົາ ຈົນກວ່າພວກເຂົາຈະໄດ້ພົບກັບໂມໂຮໂນ ແລະ ກອງທັບຂອງເພິ່ນເສຍກ່ອນ.

31 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືກ່ອນທີ່ຊາວເລມັນຈະຖອຍໄປໄດ້ໄກກໍຖືກຊາວນີໂຟລັອມໄວ້ດ້ານໜຶ່ງໂດຍທະຫານຂອງໂມໂຮໂນ, ແລະ ອີກດ້ານໜຶ່ງແມ່ນທະຫານຂອງລີໂຮ, ຊຶ່ງທັງໝົດນີ້ຍັງແຂງແຮງໝົດ ແລະ ມີກຳລັງເຕັມທີ່; ແຕ່ວ່າຊາວເລມັນອ່ອນເພຍຫລາຍຍ້ອນການເດີນທັບມາໄກ.

32 ແລະ ໂມໂຮໂນໄດ້ສັ່ງຄົນຂອງເພິ່ນໃຫ້ໂຈມຕີຊາວເລມັນຈົນວ່າພວກເຂົາຈະຍອມມອບອາວຸດຂອງພວກເຂົາໃຫ້.

33 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຢາໂຄບ ໂດຍທີ່ເປັນຜູ້ນຳຂອງຊາວເລມັນ, ໂດຍທີ່ເປັນຊາວໂຊລຳ ແລະ ໂດຍທີ່ມີວິນຍານທີ່ບໍ່ຍອມເສຍໄຊ, ລາວຈຶ່ງໄດ້ນຳເອົາຊາວເລມັນອອກໄປສູ່ຮີບກັບໂມໂຮໂນດ້ວຍຄວາມໂມໂຫຮຮ້າຍ.

34 ໂດຍທີ່ໂມໂຮໂນຢູ່ໃນເສັ້ນທາງເດີນທັບຂອງພວກເລມັນ, ດັ່ງນັ້ນ ຢາໂຄບຈຶ່ງຕັ້ງໃຈຈະຂ້າພວກເຂົາ ແລະ ຕີຜ່າອອກໄປຫາເມືອງມິວເລັກ. ແຕ່ຈຶ່ງເບິ່ງ, ໂມ

ໂຮໂນ ແລະ ທະຫານຂອງເພິ່ນມີກຳລັງ
ຫລາຍກວ່າ; ດັ່ງນັ້ນ ຊາວນີໂຟຈິ່ງບໍ່ເປີດ
ທາງໃຫ້ແກ່ຊາວເລມັນ.

35 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ພວກເຂົາໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັນຢ່າງດູເດືອດທັງສອງ
ຝ່າຍ; ແລະ ທັງສອງຝ່າຍມີຄົນຖືກຂ້າ
ຕາຍເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍ; ແທ້ຈິງ
ແລ້ວ, ແລະ ໂມໂຮໂນໄດ້ຮັບບາດເຈັບ
ແລະ ຢາໂຄບຖືກຂ້າຕາຍ.

36 ແລະ ລີໂຮໂນໄດ້ອ້ອມເຂົ້າຕີທາງດ້ານ
ຫລັງຂອງພວກສັດຕູດ້ວຍກອງທະຫານ
ທີ່ມີກຳລັງຂອງລາວ, ດ້ວຍຄວາມໂມ
ໂຫທີ່ສຸດຈົນເຮັດໃຫ້ກອງທັບຫລັງ
ຂອງຊາວເລມັນຍອມມອບອາວຸດແຫ່ງ
ສົງຄາມຂອງຕົນ; ແລະ ສ່ວນທີ່ເຫລືອຢູ່
ນັ້ນກໍສັບສົນກັນຢູ່ບໍ່ຮູ້ວ່າຈະໜີໄປ ຫລື
ຈະຕໍ່ສູ້.

37 ບັດນີ້ໂມໂຮໂນເຫັນຄວາມສັບສົນ
ຂອງຊາວເລມັນ, ເພິ່ນຈິ່ງໄດ້ເວົ້າກັບ
ພວກເຂົາວ່າ: ຖ້າຫາກພວກເຈົ້າຈະນຳ
ເອົາອາວຸດແຫ່ງສົງຄາມມາມອບໃຫ້ແກ່
ພວກເຮົາ, ຈິ່ງເບິ່ງ ພວກເຮົາຈະໄວ້ຊີວິດ
ຂອງພວກເຈົ້າ.

38 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ເວລາຊາວເລມັນໄດ້ຍິນຂໍ້ຄວາມນີ້ແລ້ວ,
ນາຍທະຫານຊັ້ນຫົວໜ້າຂອງພວກເຂົາ
ທັງໝົດທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກຂ້າຕາຍ ຈິ່ງໄດ້ອອກ
ມາ ແລະ ໂຍນອາວຸດແຫ່ງສົງຄາມໄວ້
ທີ່ຕີນຂອງໂມໂຮໂນ, ແລະ ໄດ້ສົ່ງໃຫ້
ທະຫານຂອງຕົນກະທຳແບບດຽວກັນ.

39 ແຕ່ຈິ່ງເບິ່ງ, ມີຫລາຍຄົນທີ່ບໍ່ຍອມ
ເຮັດ; ແລະ ພວກທີ່ບໍ່ຍອມມອບດາບ
ຂອງພວກເຂົາໃຫ້ໂມໂຮໂນ ຈິ່ງໄດ້ຖືກ

ຈັບ ແລະ ມັດໄວ້, ແລະ ອາວຸດທຸກຢ່າງກໍ
ຖືກຍຶດໄປ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຖືກບັງຄັບ
ໃຫ້ເດີນທາງພ້ອມດ້ວຍພື້ນຖານຂອງພວກ
ເຂົາໄປຫາແຜ່ນດິນອຸດົມສົມບູນ.

40 ແລະ ບັດນີ້ຈຳນວນຊະເລີຍເສິກ
ທີ່ຈັບໄດ້ນັ້ນມີຈຳນວນຫລາຍກວ່າ
ຈຳນວນຂອງຜູ້ທີ່ຖືກຂ້າຕາຍ, ແທ້ຈິງ
ແລ້ວ, ມັນມີຈຳນວນຫລາຍກວ່າຄົນທັງ
ສອງຝ່າຍທີ່ຖືກຂ້າຕາຍໄປນັ້ນ.

ບົດທີ 53

*ຊະເລີຍເສິກຊາວເລມັນຖືກໃຊ້ໃຫ້ສ້າງ
ຄ້າຍປ້ອງກັນເມືອງອຸດົມສົມບູນ—ການ
ແຕກແຍກໃນບັນດາຊາວນີໂຟໄດ້ເຮັດ
ໃຫ້ຊາວເລມັນໄດ້ຮັບໄຂຊະນະ—ຮີ
ລາມັນບັງຄັບບັນຊາຊາຍໝູ່ມສອງພັນ
ຄົນຜູ້ທີ່ເປັນພວກລູກຊາຍຂອງຜູ້ຄົນຂອງ
ອຳໂມນ. ປະມານ 64-63 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.*

1 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ພວກເຂົາໄດ້ຈັດຄົນໄວ້ເພື່ອເຝົ້າຍາມຊະ
ເລີຍເສິກຊາວເລມັນ, ແລະ ໄດ້ບັງຄັບ
ໃຫ້ພວກເຂົາອອກໄປຝັງສົບຜູ້ຄົນຂອງ
ພວກເຂົາຜູ້ທີ່ຖືກຂ້າຕາຍ, ແທ້ຈິງແລ້ວ,
ພວກເຂົາໄດ້ຝັງສົບຂອງຊາວນີໂຟນຳ
ອີກ; ແລະ ໂມໂຮໂນໄດ້ຈັດຄົນໄວ້ເພື່ອ
ເຝົ້າຍາມພວກເຂົາໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາ
ກຳລັງອອກແຮງງານຢູ່ນັ້ນ.

2 ແລະ ໂມໂຮໂນໄດ້ໄປຫາເມືອງມິວ
ເລັກກັບລີໂຮ, ແລະ ເຂົ້າຍຶດເອົາເມືອງນີ້
ແລະ ມອບເມືອງໃຫ້ລີໂຮປົກຄອງ. ບັດ
ນີ້ຈິ່ງເບິ່ງ, ລີໂຮຜູ້ນີ້ຄືຜູ້ທີ່ສູ້ຮົບຢູ່ຮ່ວມກັບ
ໂມໂຮໂນຕະຫລອດມາໃນສະໜາມຮົບ

ທັງໝົດຂອງລາວ; ແລະ ລາວກໍເປັນຄົນ ເໝືອນດັ່ງໂມໂຣໄນ ແລະ ທັງສອງຄົນນີ້ ປິຕິຍິນດີໃນຄວາມປອດໄພຂອງກັນແລະ ກັນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຄົນທັງສອງກໍຮັກແພງ ກັນຫລາຍ, ແລະ ເປັນທີ່ຮັກຫອມຂອງຜູ້ ຄົນຂອງນິໄຟທັງໝົດນຳອີກ.

3 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຫລັງ ຈາກຊາວເລມັນສຳເລັດການຝັງສົບຄົນ ຕາຍຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຂອງຊາວນິ ໄຟແລ້ວ, ພວກເຂົາໄດ້ຖືກສົ່ງໄປຫາແຜ່ນ ດິນອຸດົມສົມບູນ; ແລະ ທີ່ອານຄຳ, ໂດຍ ຄຳສັ່ງຂອງໂມໂຣໄນ, ຈຶ່ງໃຫ້ພວກເຂົາ ເລີ່ມອອກແຮງງານເຮັດຄັນຄູຮອບແຜ່ນ ດິນ ຫລື ຮອບເມືອງອຸດົມສົມບູນ.

4 ແລະ ລາວໄດ້ສົ່ງໃຫ້ພວກເຂົາສ້າງ ກຳແພງທີ່ເຮັດດ້ວຍທ່ອນໄມ້ຂຶ້ນຂ້າງໃນ ຂອງຄັນຄູ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຊຸດດິນ ທາໃສ່ກຳແພງທີ່ເຮັດດ້ວຍໄມ້ນັ້ນ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ໃຫ້ຊາວເລມັນອອກແຮງ ງານໄປແບບນີ້ ຈົນວ່າພວກເຂົາໄດ້ເຮັດ ກຳແພງອ້ອມເມືອງອຸດົມສົມບູນໄວ້ໂດຍ ຮອບ ແລະ ມັນສູງຂຶ້ນຫລາຍດ້ວຍກຳ ແພງອັນແຂງແກ່ນທີ່ເຮັດດ້ວຍໄມ້ທ່ອນ ແລະ ດິນ.

5 ແລະ ເມືອງນີ້ຈຶ່ງກາຍມາເປັນທີ່ ໝັ້ນອັນແຂງແກ່ນທີ່ສຸດນັບຕັ້ງແຕ່ເວລາ ນັ້ນມາ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ກັກຂັງພວກ ຊະເລີຍເສິກຊາວເລມັນໄວ້ໃນເຂດກຳ ແພງເມືອງນີ້; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນແຕ່ໃນ ເຂດກຳແພງເມືອງຊຶ່ງຊາວນິໄຟໄດ້ໃຫ້ ຊາວເລມັນສ້າງຂຶ້ນດ້ວຍມືຂອງພວກເຂົາ ເອງ. ບັດນີ້ໂມໂຣໄນຈຳຕ້ອງໃຫ້ຊາວເລ ມັນອອກແຮງງານ, ເພາະວ່າມັນງ່າຍທີ່

ຈະຮັກສາພວກຊະເລີຍເສິກນັ້ນຂະນະທີ່ ພວກເຂົາອອກແຮງງານ; ແລະ ເພິ່ນໃຫ້ ກຳລັງທັບທັງໝົດຂອງເພິ່ນຕຽມພ້ອມຢູ່ ເມື່ອເຖິງເວລາທີ່ເພິ່ນຈະເຂົ້າໄປໂຈມຕີ ຊາວເລມັນ.

6 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໂມ ໂຣໄນໄດ້ເອົາຊະນະກອງທັບທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ທີ່ສຸດກອງໜຶ່ງຂອງຊາວເລມັນ, ແລະ ໄດ້ ເຂົ້າຍຶດເອົາເມືອງມິວເລັກ ຊຶ່ງເປັນທີ່ໝັ້ນ ອັນແຂງແກ່ນທີ່ສຸດບ່ອນໜຶ່ງຂອງຊາວເລ ມັນໃນແຜ່ນດິນນິໄຟ; ແລະ ເພິ່ນໄດ້ສ້າງ ຄູກຂຶ້ນສຳລັບເປັນບ່ອນກັກຂັງຊະເລີຍ ເສິກຂອງເພິ່ນ.

7 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເພິ່ນບໍ່ພະຍາຍາມທີ່ຈະສູ້ຮົບກັບຊາວ ເລມັນອີກຕໍ່ໄປໃນປີນັ້ນ, ແຕ່ເພິ່ນໃຫ້ ທະຫານຂອງເພິ່ນຕຽມພ້ອມທີ່ຈະເຮັດ ເສິກ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ໄດ້ໃຫ້ສ້າງ ບ່ອນປ້ອງກັນເພື່ອຕ້ານທານກັບຊາວເລ ມັນ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ກໍໄດ້ໃຫ້ພວກຜູ້ ຊາຍຊ່ອຍເຫລືອພວກແມ່ຍິງຂອງພວກ ເຂົາ ແລະ ເດັກນ້ອຍຂອງພວກເຂົາໃຫ້ ພົ້ນຈາກຄວາມອິດຢາກ ແລະ ຄວາມທຸກ ທໍລະມານ, ແລະ ໃຫ້ຜູ້ຄົນຈັດຫາອາຫານ ໃຫ້ແກ່ກອງທັບຂອງຊາວນິໄຟນຳອີກ.

8 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໃນຂະນະທີ່ໂມໂຣໄນບໍ່ໄດ້ຢູ່ນຳພວກເຂົາ ນັ້ນ, ມັນໄດ້ມີການສວມຮູ້ຮ່ວມຄິດກັນ ຂຶ້ນໃນບັນດາຊາວນິໄຟ ຊຶ່ງພາໃຫ້ເກີດ ການແຕກແຍກກັນຂຶ້ນ, ດັ່ງນັ້ນ ກອງທັບ ຂອງຊາວເລມັນຈຶ່ງໄດ້ປຽບຊາວນິໄຟ ຂຶ້ນມາ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວ ກເຂົາໄດ້ເຂົ້າຄອບຄອງຫົວເມືອງຕ່າງໆ

ທີ່ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນທາງໃຕ້ໄກ້ທະເລທາງຕາ
ເວັນຕົກ.

9 ແລະ ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າຄວາມຊົ່ວຮ້າຍໃນ
ບັນດາພວກເຂົາເອງ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຍ້ອນ
ວ່າມັນໄດ້ມີການແຕກແຍກ ແລະ ມີການ
ສວມຮູ້ຮ່ວມຄິດກັນໃນບັນດາພວກເຂົາ
ເອງ ພວກເຂົາຈຶ່ງຕົກຢູ່ໃນສະພາບທີ່ເປັນ
ອັນຕະລາຍທີ່ສຸດ.

10 ແລະ ບັດນີ້ຈຶ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າມີ
ບາງຢ່າງທີ່ຈະເວົ້າກ່ຽວກັບຜູ້ຄົນຂອງ
ອໍາໂມນ, ຊຶ່ງແຕ່ກ່ອນຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ເຄີຍ
ເປັນຊາວເລມັນ; ແຕ່ໂດຍອໍາໂມນ ແລະ
ພີ່ນ້ອງຂອງເພິ່ນ, ຫລື ຈະເວົ້າວ່າໂດຍ
ອໍານາດ ແລະ ພຣະຄໍາຂອງພຣະເຈົ້າ,
ພວກເຂົາຈຶ່ງປຽນໃຈເຫລື້ອມໃສໃນພຣະ
ຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ແລະ ພວກເຂົາຖືກນໍາພາລົງ
ມາຫາແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາ ແລະ ໄດ້
ຮັບການຄຸ້ມຄອງຈາກຊາວນີໄຟນັບແຕ່
ເວລານັ້ນມາ.

11 ແລະ ເປັນຍ້ອນຄໍາສາບານຂອງ
ພວກເຂົາ, ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ເວັ້ນຈາກການ
ຈັບອາວຸດທີ່ຈະຕໍ່ສູ້ກັບພີ່ນ້ອງຂອງຕົນ;
ເພາະພວກເຂົາເຮັດຄໍາສາບານໄວ້ວ່າ
ຈະບໍ່ຂ້າພັນອີກເລີຍ; ແລະ ເພາະຕາມ
ຄໍາສາບານຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາຈະ
ຍອມຕາຍ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາຈະ
ຍອມຕົວໃຫ້ຕົກຢູ່ໃນມືຂອງພີ່ນ້ອງຂອງ
ພວກເຂົາຖ້າຫາກບໍ່ແມ່ນເພາະຄວາມ
ສົງສານ ແລະ ຄວາມຮັກອັນລົ້ນເຫລືອ
ຊຶ່ງອໍາໂມນ ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງເພິ່ນມີເພື່ອ
ພວກເຂົາ.

12 ແລະ ເພາະເປັນດ້ວຍເຫດນີ້ ພວກ
ເຂົາຈຶ່ງຖືກເອົາລົງມາຫາແຜ່ນດິນເຊລາ

ເຮັມລາ; ແລະ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຮັບການ
ຄຸ້ມຄອງຈາກຊາວນີໄຟຕັ້ງແຕ່ນັ້ນມາ.

13 ແຕ່ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ເວລາພວກເຂົາເຫັນອັນຕະລາຍ, ແລະ
ຄວາມທຸກທໍລະມານ ແລະ ຄວາມທຸກ
ຍາກລໍາບາກຕ່າງໆນາໆຊຶ່ງຊາວນີໄຟ
ຕ້ອງຮັບແທນຕົນ ພວກເຂົາກໍເກີດມີ
ຄວາມເມດຕາສົງສານຂຶ້ນມາ ແລະ ປາ
ຖະໜາທີ່ຈະຈັບອາວຸດເພື່ອປ້ອງກັນປະ
ເທດຊາດຂອງຕົນ.

14 ແຕ່ຈຶ່ງເບິ່ງ, ເວລາພວກເຂົາກໍາລັງ
ຈະຈັບອາວຸດແຫ່ງສົງຄາມຂອງພວກ
ເຂົາຂຶ້ນ, ພວກເຂົາກໍຖືກຮີລາມັນ ແລະ
ພີ່ນ້ອງຂອງເພິ່ນຊັກຊວນບໍ່ໃຫ້ເຮັດ
ເຊັ່ນນັ້ນ, ເພາະວ່າພວກເຂົາກໍາລັງຈະ
ເຮັດຜິດຄໍາສາບານຂອງພວກເຂົາທີ່ໄດ້
ເຮັດໄວ້.

15 ແລະ ຮີລາມັນຍ້ານວ່າ ຖ້າຂຶ້ນເຮັດ,
ພວກເຂົາຈະສູນເສຍຈິດວິນຍານຂອງ
ພວກເຂົາໄປ; ດັ່ງນັ້ນ ທຸກຄົນທີ່ໄດ້
ເຂົ້າຢູ່ໃນພັນທະສັນຍານີ້ຈຶ່ງຕ້ອງທົນ
ເບິ່ງພີ່ນ້ອງຂອງຕົນລຸຍໄປກັບຄວາມທຸກ
ທໍລະມານຂອງພວກເຂົາ, ໃນສະພາບທີ່
ເປັນອັນຕະລາຍຢູ່ໃນຂະນະນີ້.

16 ແຕ່ຈຶ່ງເບິ່ງ, ເຫດການໄດ້ບັງເກີດ
ຂຶ້ນ ພວກເຂົາມີລູກຊາຍຫລາຍຄົນ, ຜູ້
ຊຶ່ງບໍ່ໄດ້ເຂົ້າຢູ່ໃນພັນທະສັນຍາວ່າຈະ
ບໍ່ຍອມຈັບອາວຸດແຫ່ງສົງຄາມເພື່ອປ້ອງ
ກັນຕົນໃຫ້ພົ້ນຈາກສັດຕູ; ດັ່ງນັ້ນ ພວກ
ເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຈັບອາວຸດ, ແລະ ມາເຕົ້າໂຮມ
ກັນໃນຕອນນີ້, ແລະ ພວກເຂົາເອີ້ນຕົວ
ເອງວ່າ ຊາວນີໄຟ.

17 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ໃຫ້ພັນທະສັນຍາ

ວ່າ ພວກເຂົາຈະຕໍ່ສູ້ເພື່ອເສລີພາບຂອງ ຊາວນີໄຟ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເພື່ອປ້ອງກັນ ແຜ່ນດິນເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາຈະຕາຍ ກໍຕາມ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາໄດ້ໃຫ້ ພັນທະສັນຍາວ່າ ພວກເຂົາຈະບໍ່ຍອມ ເສຍເສລີພາບຂອງພວກເຂົາໄປ, ແຕ່ ວ່າຈະຕໍ່ສູ້ທຸກວິທີທາງເພື່ອຈະໄດ້ປ້ອງ ກັນຊາວນີໄຟ ແລະ ປ້ອງກັນຕົວເອງໃຫ້ ພົ້ນຈາກຄວາມເປັນຂ້າທາດ.

18 ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ, ມີຊາຍໜຸ່ມທັງໝົດນຳ ກັນສອງພັນຄົນ, ຊຶ່ງໄດ້ເຂົ້າຢູ່ໃນພັນທະ ສັນຍານີ້ ແລະ ຈັບອາວຸດແຫ່ງສົງຄາມ ຂຶ້ນເພື່ອປ້ອງກັນປະເທດຊາດຂອງຕົນ.

19 ແລະ ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາບໍ່ ເຄີຍເຮັດໃຫ້ຊາວນີໄຟເສຍຫາຍມາກ່ອນ ເລີຍ, ແລະ ໃນເວລານີ້ ພວກເຂົາກໍມາ ເປັນຝ່າຍສະໜັບສະໜູນອັນກວ້າງຂວາງ ອີກ. ເພາະພວກເຂົາໄດ້ຈັບອາວຸດແຫ່ງ ສົງຄາມ ແລະ ພວກເຂົາຢາກໃຫ້ຮີລາມັນ ເປັນຜູ້ນຳຂອງພວກເຂົາ.

20 ແລະ ພວກເຂົາເປັນຊາຍໜຸ່ມທຸກ ຄົນ, ແລະ ພວກເຂົາເປັນຄົນກ້າຫານທີ່ ສຸດ, ທັງດ້ານກຳລັງ ແລະ ຄວາມວ່ອງໄວ; ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ນີ້ຍັງບໍ່ໝົດ—ພວກເຂົາເປັນ ຄົນທີ່ເອົາການເອົາງານຢູ່ຕະຫລອດວັນ ເວລາ ບໍ່ວ່າອັນໃດກໍຕາມທີ່ພວກເຂົາໄດ້ ຮັບມອບໝາຍ.

21 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາເປັນຄົນ ຊື່ສັດ ແລະ ມີສະຕິປັນຍາຫລາຍ, ເພາະວ່າພວກເຂົາໄດ້ຮັບການສິດສອນ ໃຫ້ຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໃຫ້ເດີນໄປຢ່າງພາກພູມຕໍ່ພຣະ ພັກຂອງພຣະອົງ.

22 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດ ຂຶ້ນຄື ຮີລາມັນໄດ້ເດີນທັບເປັນຜູ້ນຳກອງ ທະຫານໜຸ່ມສອງພັນຄົນຂອງເພິ່ນໄປ ຊ່ອຍຜູ້ຄົນທີ່ຊາຍແດນຂອງແຜ່ນດິນ ທາງໃຕ້ໄກ້ທະເລທາງຕາເວັນຕົກ.

23 ແລະ ປີທີ່ຊາວແປດແຫ່ງການປົກ ຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນດູແລຜູ້ຄົນຂອງນີໄຟ ໄດ້ສິ້ນສຸດລົງດັ່ງນີ້.

ບົດທີ 54

ອາມໂມຣອນ ແລະ ໂມໂຣໄນເຈລະຈາ ກັນເພື່ອແລກປ່ຽນຊະເລີຍເສີກ—ໂມໂຣ ໄນສັ່ງໃຫ້ຊາວເລມັນຖອນອອກໄປ ແລະ ຢຸດຕິການໂຈມຕີອັນປ່າເຖື່ອນລົງ—ອາມ ໂມຣອນສັ່ງໃຫ້ຊາວນີໄຟວາງອາວຸດ ຂອງພວກເຂົາ ແລະ ໃຫ້ມາຂຶ້ນກັບຊາວ ເລມັນ. ປະມານ 63 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນ ໃນຕົ້ນປີທີ່ຊາວເກົາແຫ່ງການປົກຄອງ ຂອງຜູ້ຕັດສິນ, ຄືອາມໂມຣອນໄດ້ສົ່ງຄຳ ຂໍຮ້ອງໄປຫາໂມໂຣໄນ ໂດຍປາຖະໜາທີ່ ຈະແລກປ່ຽນຊະເລີຍເສີກກັນ.

2 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໂມໂຣໄນຮູ້ສຶກປິຕິຍິນດີຢ່າງຍິ່ງໃນຄຳ ຂໍຮ້ອງນີ້ ເພາະວ່າເພິ່ນດີໃຈທີ່ຈະໄດ້ ສະບຽງອາຫານທີ່ເອົາໄປລ້ຽງຊະເລີຍ ເສີກຊາວເລມັນນັ້ນມາລ້ຽງຜູ້ຄົນຂອງ ເພິ່ນເອງ; ແລະ ເພິ່ນດີໃຈທີ່ຈະໄດ້ຜູ້ຄົນ ຂອງເພິ່ນຄືນມາເສີມກຳລັງກອງທັບຂອງ ເພິ່ນນຳອີກ.

3 ບັດນີ້ຊາວເລມັນໄດ້ຈັບເອົາພວກ ແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍຫລາຍຄົນໄປ

ເປັນຊະເລີຍເສິກ, ແຕ່ຊະເລີຍເສິກທັງ
 ໝົດຂອງໂມໂຣໂນ, ຫລືວ່າພວກຊະ
 ເລີຍເສິກທີ່ໂມໂຣໂນຈັບມາບໍ່ມີພວກ
 ແມ່ຍິງ ຫລື ເດັກນ້ອຍຈັກຄົນເລີຍ;
 ດັ່ງນັ້ນໂມໂຣໂນຈຶ່ງຕົກລົງໃຈໃຊ້ກົນ
 ອຸປາຍເພື່ອຈະໄດ້ຊະເລີຍເສິກຊາວນີ
 ໄຟຈາກຊາວເລມັນໃຫ້ຫລາຍທີ່ສຸດເທົ່າ
 ທີ່ຈະເປັນໄປໄດ້.

4 ດັ່ງນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ຂຽນສານສະ
 ບັບໜຶ່ງ, ແລະ ສົ່ງໄປນຳຂ້າໃຊ້ຂອງອາມ
 ໂມຣອນ, ຊຶ່ງເປັນຜູ້ດຽວກັນກັບຜູ້ທີ່ຖື
 ສານມາໃຫ້ໂມໂຣໂນ. ບັດນີ້ ນີ້ຄືຂໍ້ຄວາມ
 ຊຶ່ງເພິ່ນໄດ້ຂຽນເຖິງອາມໂມຣອນ, ມີ
 ຄວາມວ່າ:

5 ຈົ່ງເບິ່ງ ອາມໂມຣອນ, ຂ້າພະເຈົ້າ
 ຂຽນຫາທ່ານກ່ຽວກັບສົງຄາມເທື່ອນີ້ ຊຶ່ງ
 ທ່ານເປັນຜູ້ສ້າງຂຶ້ນຕໍ່ຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະ
 ເຈົ້າ, ຫລືວ່າແທ້ຈິງແລ້ວອ້າຍຂອງທ່ານ
 ເປັນຜູ້ສ້າງຂຶ້ນມາ, ແລະ ຊຶ່ງທ່ານຍັງຕັ້ງ
 ໃຈທີ່ຈະເຮັດຢູ່ຕໍ່ໄປ ເຖິງແມ່ນວ່າອ້າຍ
 ຂອງທ່ານໄດ້ຕາຍໄປແລ້ວ.

6 ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະບອກທ່ານ
 ບາງຢ່າງກ່ຽວກັບຄວາມຍຸດຕິທຳຂອງ
 ພຣະເຈົ້າ, ແລະ ດາບແຫ່ງພຣະພິໂລດ
 ອັນມີລິດເດດຂອງພຣະອົງ, ຊຶ່ງແຂວນຢູ່
 ເທິງຫົວຂອງທ່ານ ຖ້າຫາກທ່ານບໍ່ກັບໃຈ
 ແລະ ຖອນກອງທັບຂອງທ່ານກັບຄືນໄປ
 ແຜ່ນດິນຂອງທ່ານເອງ, ຫລືວ່າແຜ່ນດິນ
 ທີ່ທ່ານເປັນເຈົ້າຂອງ, ຄືແຜ່ນດິນນີໂຟນັ້ນ.

7 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະບອກ
 ທ່ານເຖິງເລື່ອງນີ້ ຖ້າຫາກທ່ານສາມາດ
 ຈະຮັບຟັງມັນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຂ້າພະ
 ເຈົ້າຈະບອກທ່ານກ່ຽວກັບນະລົກອັນ

ເປັນຕາຍ້ານທີ່ຄອຍຮັບຄາດຕະກອນຄື
 ກັນກັບຕົວທ່ານເອງ ຊຶ່ງອ້າຍຂອງທ່ານ
 ໄດ້ຮັບຢູ່ໃນຂະນະນີ້, ຖ້າຫາກທ່ານບໍ່
 ກັບໃຈ ແລະ ລົ້ມເລີກຄວາມມຸ້ງໝາຍອັນ
 ເປັນຄາດຕະກຳນັ້ນເສຍ, ແລະ ກັບຄືນ
 ໄປຫາແຜ່ນດິນຂອງທ່ານເອງພ້ອມດ້ວຍ
 ກອງທັບຂອງທ່ານ.

8 ແຕ່ຖ້າຫາກທ່ານເຄີຍປະຕິເສດສິ່ງ
 ເຫລົ່ານີ້ມາກ່ອນແລ້ວ, ແລະ ເຄີຍໄດ້ຕໍ່ສູ້
 ກັບຜູ້ຄົນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າມາກ່ອນ
 ແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ທ່ານກໍຈະເຮັດສິ່ງ
 ນີ້ອີກ.

9 ແລະ ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຮົາໄດ້ຕຽມ
 ພ້ອມແລ້ວທີ່ຈະຮັບມືກັບທ່ານ; ແທ້ຈິງ
 ແລ້ວ, ຖ້າຫາກທ່ານບໍ່ລົ້ມເລີກຄວາມພະ
 ຍາຍາມຂອງທ່ານເສຍ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ທ່ານຈະ
 ດຶງເອົາພຣະພິໂລດຂອງພຣະເຈົ້າລົງມາ
 ເທິງທ່ານ ຊຶ່ງເປັນອົງທີ່ທ່ານບໍ່ຍອມຮັບ,
 ຈົນວ່າທ່ານໄປສູ່ຄວາມພິນາດ.

10 ແຕ່ວ່າ, ຕາບໃດທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
 ຊົງພຣະຊົນຢູ່, ກອງທັບຂອງຂ້າພະ
 ເຈົ້າຈະຍົກມາຕີທ່ານ ຖ້າຫາກທ່ານບໍ່
 ຖອຍກັບໄປເສຍກ່ອນ, ແລະ ໃນບໍ່ຊ້ານີ້
 ຄວາມຕາຍຈະມາຢັ້ງມຢາມທ່ານ ເພາະ
 ພວກເຮົາຈະຮັກສາເມືອງ ແລະ ແຜ່ນດິນ
 ຂອງພວກເຂົາໄວ້ໃຫ້ໝັ້ນຄົງ; ແທ້ຈິງ
 ແລ້ວ, ແລະ ພວກເຂົາຈະຮັກສາສາດສະ
 ໜາຂອງພວກເຂົາ ແລະ ອຸດົມການຂອງ
 ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາຕໍ່ໄປ.

11 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າ
 ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າກັບທ່ານກ່ຽວກັບເລື່ອງ
 ເຫລົ່ານີ້ໂດຍບໍ່ມີປະໂຫຍດ; ເພາະທ່ານ
 ເປັນລູກຂອງນະລົກ; ດັ່ງນັ້ນ ຂ້າພະ

ເຈົ້າຂໍຈົບສານຂອງຂ້າພະເຈົ້າໂດຍບອກ
ທ່ານວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ແລກປ່ຽນຊະ
ເລີຍເສິກ, ນອກຈາກໂດຍມີເງື່ອນໄຂ
ວ່າ ທ່ານຈະສົ່ງມອບຊາຍຜູ້ໜຶ່ງພ້ອມທັງ
ເມຍຂອງລາວ ແລະ ລູກຂອງລາວ ມາ
ແລກກັບຊະເລີຍເສິກຜູ້ໜຶ່ງຂອງທ່ານ;
ຖ້າຫາກທ່ານເຮັດໄດ້, ຂ້າພະເຈົ້າກໍຈະ
ແລກປ່ຽນ.

12 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ຖ້າຫາກທ່ານບໍ່
ເຮັດດັ່ງນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະມາສູ້ຮົບກັບ
ທ່ານ ພ້ອມດ້ວຍກອງທັບຂອງຂ້າພະເຈົ້າ;
ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະມອບອາວຸດ
ໃຫ້ແກ່ພວກຜູ້ຍິງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ
ເດັກນ້ອຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ຂ້າພະ
ເຈົ້າຈະມາສູ້ຮົບກັບທ່ານ ແລະ ຂ້າພະ
ເຈົ້າຈະຕິດຕາມທ່ານໄປຈົນເຖິງແຜ່ນດິນ
ຂອງທ່ານ, ຊຶ່ງເປັນແຜ່ນດິນມູນມໍລະດົກ
ບ່ອນທຳອິດຂອງພວກເຮົາ; ແທ້ຈິງແລ້ວ,
ມັນຈະເປັນເລືອດຕໍ່ເລືອດ, ແທ້ຈິງແລ້ວ,
ຊີວິດຕໍ່ຊີວິດ; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຈະສູ້ຮົບ
ກັບທ່ານ ຈົນວ່າທ່ານຈະຖືກທຳລາຍໃຫ້
ສິ້ນໄປຈາກຜົນແຜ່ນດິນໂລກ.

13 ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງຄຽດແຄ້ນ
ຢູ່, ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍຄືກັນ;
ທ່ານພະຍາຍາມຈະຂ້າພວກເຮົາ, ແຕ່
ພວກເຮົາພຽງແຕ່ຕໍ່ຕ້ານເພື່ອປ້ອງກັນຕົວ
ເທົ່ານັ້ນ. ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ຖ້າຫາກທ່ານຍັງ
ພະຍາຍາມທຳລາຍພວກເຮົາອີກ ພວກ
ເຮົາກໍຈະພະຍາຍາມທຳລາຍທ່ານຄືກັນ;
ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຮົາຈະພະຍາຍາມ
ເອົາແຜ່ນດິນຂອງພວກເຮົາຄືນມາ, ຊຶ່ງ
ເປັນແຜ່ນດິນມູນມໍລະດົກບ່ອນທຳອິດ
ຂອງພວກເຮົາ.

14 ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຈົບສານຂອງ
ຂ້າພະເຈົ້າພຽງເທົ່ານີ້. ຂ້າພະເຈົ້າຄືໂມ
ໂຮໂນ; ຊຶ່ງເປັນຜູ້ນຳຂອງຊາວມີໄຟ.

15 ບັດນີ້ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ອາມໂມຣອນ, ເມື່ອລາວໄດ້ຮັບສານສະ
ບັບນີ້ແລ້ວ, ລາວກໍມີຄວາມຄຽດແຄ້ນ
ຫລາຍ; ແລະ ລາວໄດ້ຂຽນສານສະບັບ
ໜຶ່ງຕອບໂມໂຮໂນ, ແລະ ມີຄືຂໍ້ຄວາມທີ່
ລາວຂຽນ, ມີຄວາມວ່າ:

16 ຂ້າພະເຈົ້າຄືອາມໂມຣອນ, ກະສັດ
ຂອງຊາວເລມັນ; ຂ້າພະເຈົ້າເປັນນ້ອງ
ຊາຍຂອງອະມາລີເຄຢາ ຜູ້ທີ່ທ່ານລອບ
ຂ້ານັ້ນ. ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະແກ້ແຄ້ນ
ແທນເພິ່ນ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ຂ້າພະ
ເຈົ້າຈະຍົກທັບມາຕີທ່ານພ້ອມດ້ວຍ
ກອງທັບຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ເພາະວ່າຂ້າພະ
ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຢ້ານຄຳຂູ່ຂອງທ່ານເລີຍ.

17 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ບັນພະບຸລຸດຂອງ
ທ່ານເຮັດຜິດຕໍ່ພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາ,
ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກເຂົາໄດ້ລັກເອົາ
ສິດທິໃນການປົກຄອງຂອງພວກເຂົາ
ໄປໃນເມື່ອສິດທິນັ້ນເປັນຂອງພວກເຂົາ
ແລ້ວໂດຍແທ້ຈິງ.

18 ແລະ ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ, ຖ້າຫາກທ່ານ
ຈະຍອມວາງອາວຸດຂອງທ່ານ, ແລະ
ຍອມຕົວໃຫ້ຜູ້ທີ່ເປັນເຈົ້າຂອງສິດທິໂດຍ
ແທ້ຈິງມາປົກຄອງ, ເວລານັ້ນຂ້າພະ
ເຈົ້າຈະໃຫ້ຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າວາງ
ອາວຸດ ແລະ ຈະບໍ່ກໍ່ສົງຄາມອີກຕໍ່ໄປ.

19 ຈົ່ງເບິ່ງ, ທ່ານເວົ້າຂູ່ຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ
ຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າຕັ້ງຫລາຍເທື່ອ; ແຕ່
ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຮົາບໍ່ຢ້ານຄຳຂູ່ຂອງທ່ານ
ເລີຍ.

20 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະອະນຸຍາດໃຫ້ແລກປ່ຽນຊະເລີຍເສິກກັນຕາມຄຳຂໍຮ້ອງຂອງທ່ານດ້ວຍຄວາມຍິນດີ ເພື່ອຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ເກັບອາຫານຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄວ້ສຳລັບພວກທະຫານຂອງຂ້າພະເຈົ້າເອງ; ແລະ ພວກເຮົາຈະໄດ້ເຮັດເສິກກັນຕໍ່ໄປ, ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ເອົາຊາວນີໂຟມາຢູ່ໃຕ້ສິດອຳນາດຂອງພວກເຮົາ ຫລື ເພື່ອການສູນສິ້ນນິລັນດອນຂອງພວກເຮົາ.

21 ແລະ ຄືສິ່ງທີ່ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າອົງນັ້ນ ຜູ້ຊຶ້ງທ່ານກ່າວວ່າ ພວກເຮົາບໍ່ຍອມຮັບ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກເລື່ອງນີ້ເລີຍ; ທັງທ່ານເອງກໍບໍ່ຮູ້ຈັກຄືກັນ; ແຕ່ຖ້າຫາກຈະເປັນໄປວ່າສິ່ງນີ້ມີຈິງ, ພວກເຮົາກໍບໍ່ຮູ້ຈັກ ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພຣະອົງໄດ້ສ້າງພວກເຮົາຂຶ້ນມາຄືກັນກັບທ່ານ.

22 ແລະ ຖ້າຫາກເປັນໄປວ່າມັນມີມານແລະ ນະລົກແທ້, ຈົ່ງເບິ່ງ ພຣະອົງຈະບໍ່ສົ່ງທ່ານໄປບ່ອນນັ້ນບໍ່ ເພື່ອວ່າທ່ານຈະໄດ້ຢູ່ກັບອ້າຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ທ່ານໄດ້ລອບຂ້າ, ຜູ້ທີ່ທ່ານເວົ້າວ່າເພິ່ນໄດ້ໄປຫາບ່ອນນັ້ນ? ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ບໍ່ສຳຄັນເລີຍ.

23 ຂ້າພະເຈົ້າຄືອາມໂມຣອນ, ແລະ ເປັນຜູ້ສືບເຊື້ອສາຍຂອງໂຊລຳ, ຜູ້ທີ່ຖືກບັນພະບຸລຸດຂອງທ່ານບີບບັງຄັບ ແລະ ພາໜີມາຈາກເຢຣູຊາເລັມ.

24 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງບັດນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຊາວເລມັນຜູ້ອາດຫານ; ຈົ່ງເບິ່ງ, ສົງຄາມນີ້ມີຂຶ້ນກໍເພື່ອຈະໄດ້ແກ້ແຄ້ນຄວາມຜິດຂອງພວກເຂົາເຫລົ່ານັ້ນ, ແລະ ເພື່ອຈະໄດ້ຮັກສາສິດທິຂອງພວກເຂົາໃນການ

ປົກຄອງ; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຈົບສານຂອງຂ້າພະເຈົ້າຫາໂມໂຣໂນພຽງເທົ່ານີ້.

ບົດທີ 55

ໂມໂຣໂນປະຕິເສດບໍ່ແລກປ່ຽນຊະເລີຍເສິກ—ທະຫານຍາມຊາວເລມັນຖືກຫລອກໃຫ້ມືນເມົາ, ແລະ ຊະເລີຍເສິກຊາວນີໂຟໄດ້ຮັບການບົດປ່ອຍ—ຊາວນີໂຟໄດ້ຍຶດເອົາເມືອງກິດ ໂດຍບໍ່ໄດ້ເສຍເລືອດເນື້ອເລີຍ. ປະມານ 63–62 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເມື່ອໂມໂຣໂນຮັບສານສະບັບນີ້ແລ້ວ ເພິ່ນກໍໃຈຮ້າຍແຮງຢິ່ງຂຶ້ນ, ເພາະເພິ່ນຮູ້ວ່າອາມໂມຣອນມີຄວາມຮູ້ໂດຍສົມບູນເຖິງກິນອຸປາຍຂອງຕົນເອງ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເພິ່ນຮູ້ວ່າເຫດຜົນທີ່ອາມໂມຣອນຈະເອົາມາເຮັດສົງຄາມກັບຊາວນີໂຟນັ້ນບໍ່ທ່ຽງທຳເລີຍ.

2 ແລະ ໂມໂຣໂນກ່າວວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ແລກປ່ຽນຊະເລີຍເສິກກັບອາມໂມຣອນ ນອກຈາກວ່າລາວຈະລົ້ມເລີກຄວາມມັ່ງໝາຍຂອງລາວຕາມສານຂອງຂ້າພະເຈົ້ານັ້ນ; ເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ໃຫ້ລາວມີອຳນາດຫລາຍໄປກວ່າທີ່ລາວມີຢູ່ໃນເວລານີ້.

3 ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ຈັກສະຖານທີ່ທີ່ຊາວເລມັນກັກຂັງຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄວ້ ຊຶ່ງພວກເຂົາຈັບເອົາໄປເປັນຊະເລີຍ; ແລະ ໂດຍທີ່ອາມໂມຣອນບໍ່ຍອມຮັບເງື່ອນໄຂຕາມສານຂອງຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະໃຫ້ລາວຕາມຄຳ

ເວົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າ; ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະຕາມຂ້າພວກເຂົາຈົນກວ່າວ່າພວກເຂົາຈະຕ້ອງຂໍສັນຕິພາບ.

4 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເມື່ອໂມໂຣໂນກ່າວຂໍຄວາມນີ້ແລ້ວ, ເພິ່ນສົ່ງໃຫ້ມີການກວດຄົ້ນໃນບັນດາທະຫານຂອງເພິ່ນເພື່ອເພິ່ນຈະໄດ້ພົບຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງຊຶ່ງເປັນຜູ້ສືບເຊື້ອສາຍຂອງຊາວເລມັນຢູ່ໃນບັນດາພວກຕົນ.

5 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເຂົາໄດ້ພົບຄົນໜຶ່ງຊຶ່ງວ່າ ເລມັນ; ແລະ ລາວເປັນຂ້າໃຊ້ຂອງກະສັດ ຜູ້ຖືກອະມາລີໂຄຢາລອບຂ້ານັ້ນ.

6 ບັດນີ້ໂມໂຣໂນສົ່ງໃຫ້ເລມັນ ແລະ ທະຫານຈຳນວນໜ້ອຍໜຶ່ງອອກໄປທາທະຫານຍາມ ຊຶ່ງເຝົ້າຍາມຊາວນີໄຟຢູ່.

7 ບັດນີ້ຊາວນີໄຟຖືກກັກຂັງໄວ້ຢູ່ໃນເມືອງກິດ; ດັ່ງນັ້ນ ໂມໂຣໂນຈຶ່ງໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງເລມັນໃຫ້ເອົາທະຫານຈຳນວນໜ້ອຍໜຶ່ງໄປກັບລາວ.

8 ແລະ ເມື່ອເຖິງຕອນຄ່ຳມາ ເລມັນໄດ້ໄປທາທະຫານຍາມທີ່ເຝົ້າຍາມຊາວນີໄຟຢູ່, ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາເຫັນເລມັນເຂົ້າມາ ແລ້ວພວກທະຫານຍາມກໍຮ້ອງຂຶ້ນ; ແຕ່ລາວໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ: ບໍ່ຕ້ອງຢ້ານ; ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້ອຍກໍເປັນຊາວເລມັນ. ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຮົາໄດ້ໂຕນໜີມາຈາກຊາວນີໄຟໃນເວລາທີ່ພວກເຂົາກຳລັງນອນຫລັບຢູ່; ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ ພວກເຮົາໄດ້ລັກເອົາເຫລົ້າແວງຂອງພວກເຂົາມານຳອີກ.

9 ບັດນີ້ເວລາຊາວເລມັນໄດ້ຍິນ

ຂໍ້ຄວາມນີ້ແລ້ວ ພວກເຂົາກໍຕ້ອນຮັບລາວດ້ວຍຄວາມປະທັບໃຈ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າກັບລາວວ່າ: ເອົາເຫລົ້າແວງຂອງເຈົ້າມານີ້ ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ດື່ມ; ພວກເຮົາດີໃຈຫລາຍທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຫລົ້າແວງມານຳ ເພາະວ່າພວກເຮົາມີຄວາມອິດເມື່ອຍຫລາຍ.

10 ແລະ ເລມັນໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ: ໃຫ້ພວກເຮົາເກັບເຫລົ້າແວງນີ້ໄວ້ກ່ອນຈົນກວ່າວ່າພວກເຮົາຈະອອກໄປສູ່ຮົບກັບຊາວນີໄຟ. ແຕ່ຄຳເວົ້ານີ້ໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຢາກດື່ມເຫລົ້າແວງຫລາຍກວ່າເກົ່າ;

11 ເພາະພວກເຂົາເວົ້າວ່າ: ພວກເຮົາມີຄວາມອິດເມື່ອຍຫລາຍ, ໃຫ້ພວກເຮົາດື່ມເຫລົ້າແວງຂອງເຈົ້າເສຍເຖິດ, ແລະ ອີກບໍ່ດົນພວກເຮົາຈະໄດ້ຮັບເຫລົ້າແວງທີ່ເປັນສ່ວນແບ່ງຂອງພວກເຮົາແລ້ວ, ຊຶ່ງມັນຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາມີກຳລັງເພີ່ມຂຶ້ນເພື່ອໄປຕໍ່ສູ້ກັບຊາວນີໄຟ.

12 ແລະ ເລມັນຈຶ່ງເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ: ຖ້າພວກເຈົ້າຢາກດື່ມກໍເຊີນຕາມສະບາຍ.

13 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເຂົາໄດ້ດື່ມເຫລົ້າແວງຢ່າງສະບາຍ; ແລະ ພວກເຂົາພໍໃຈໃນລົດຊາດຂອງມັນ, ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງດື່ມຕໍ່ໄປອີກຢ່າງລື້ນເລິງ; ແລະ ເຫລົ້ານັ້ນປຸກຫລາຍ, ເພາະໄດ້ເຮັດມັນໃຫ້ປຸກແບບນັ້ນ.

14 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເຂົາໄດ້ດື່ມ ແລະ ມ່ວນຊຶ່ນກັນ; ແລະ ບໍ່ດົນພວກເຂົາກໍມືນເມົາໝົດ.

15 ແລະ ບັດນີ້ເມື່ອເລມັນ ແລະ ຄົນ

ຂອງລາວເຫັນວ່າພວກນັ້ນເມົາເຫລົ້າ
ໝົດ ແລະ ກຳລັງນອນຫລັບສະໜິດ
ຢູ່, ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ກັບໄປຫາໂມໂຣໂນ
ແລະ ເລົ່າເລື່ອງທັງໝົດທີ່ເກີດຂຶ້ນໃຫ້
ເພິ່ນຟັງ.

16 ແລະ ບັດນີ້ມັນໄດ້ເປັນໄປຕາມ
ແຜນການຂອງໂມໂຣໂນ. ແລະ ໂມໂຣ
ໂນຊຶ່ງໄດ້ຕຽມທະຫານຂອງເພິ່ນໄວ້ພ້ອມ
ດ້ວຍອາວຸດຢູ່ແລ້ວ; ແລະ ເພິ່ນໄດ້ສົ່ງ
ທະຫານໄປຫາເມືອງກິດຂະນະທີ່ຊາວ
ເລມັນກຳລັງນອນຫລັບສະໜິດ ແລະ
ມືນເມົາຢູ່, ແລະ ເພິ່ນໄດ້ສົ່ງອາວຸດແຫ່ງ
ສົງຄາມໄປໃຫ້ຊະເລີຍເສິກນຳອີກ, ເຖິງ
ຂະໜາດທີ່ພວກເຂົາມີອາວຸດຄົບມີ;

17 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນແຕ່ໃຫ້ແກ່ພວກ
ແມ່ຍິງຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ເດັກນ້ອຍ
ທັງໝົດຂອງພວກເຂົາ, ຕາມແຕ່ຄວາມ
ສາມາດທີ່ຈະໃຊ້ອາວຸດໄດ້, ເມື່ອໂມ
ໂຣໂນໄດ້ມອບອາວຸດໃຫ້ແກ່ຊະເລີຍ
ເສິກທຸກຄົນ, ແລະ ທັງໝົດນີ້ເຮັດໄປໃນ
ຄວາມງຽບທີ່ສຸດ.

18 ແຕ່ຖ້າຫາກພວກເຂົາເຮັດໃຫ້ພວກ
ເລມັນຕື່ນຂຶ້ນມາ, ຈຶ່ງເບິ່ງ ພວກເຂົາຍັງ
ມືນເມົາຢູ່ ແລະ ຊາວນີໄຟຕ້ອງໄດ້ຂ້າ
ພວກເຂົາຖີ້ມ.

19 ແຕ່ຈຶ່ງເບິ່ງ, ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມປາ
ຖະໜາຂອງໂມໂຣໂນເລີຍ; ເພິ່ນບໍ່ໄດ້
ເບີກບານຢູ່ໃນການຂ້າຟັນ ຫລື ການ
ນອງເລືອດ, ແຕ່ເພິ່ນເບີກບານຢູ່ໃນການ
ຊ່ອຍເຫລືອຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນໃຫ້ພົ້ນຈາກ
ຄວາມພິນາດ; ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້ ເພິ່ນ
ຈະບໍ່ໄດ້ນຳຄວາມບໍ່ຍຸດຕິທຳມາຫາເພິ່ນ
ເລີຍ, ເພິ່ນຈຶ່ງບໍ່ຍອມໂຈມຕີຊາວເລມັນ

ແລະ ທຳລາຍພວກເຂົາໃນຂະນະທີ່ພວກ
ເຂົາກຳລັງມືນເມົາຢູ່.

20 ແຕ່ເພິ່ນໄດ້ຕາມຄວາມປະສົງຂອງ
ເພິ່ນແລ້ວ; ເພາະວ່າເພິ່ນໄດ້ມອບອາວຸດ
ໃຫ້ຊະເລີຍເສິກຊາວນີໄຟທຸກຄົນຢູ່ພາຍ
ໃນກຳແພງເມືອງ ແລະ ໃຫ້ອຳນາດແກ່
ພວກເຂົາທີ່ຈະໄດ້ຄວາມເປັນເຈົ້າຂອງ
ພາກສ່ວນຕ່າງໆ ຊຶ່ງຢູ່ພາຍໃນກຳແພງ
ເມືອງນັ້ນ.

21 ແລະ ຫລັງຈາກນັ້ນ ເພິ່ນໄດ້ໃຫ້
ທະຫານຂອງເພິ່ນຖອຍອອກໄປ, ແລະ
ລ້ອມກອງທັບຂອງຊາວເລມັນໄວ້.

22 ບັດນີ້ຈຶ່ງເບິ່ງ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງນີ້ໄດ້
ເກີດຂຶ້ນໃນຕອນກາງຄືນ, ເວລາທີ່ຊາວ
ເລມັນຕື່ນຂຶ້ນມາໃນຕອນເຊົ້າ ພວກເຂົາ
ກໍໄດ້ເຫັນວ່າຕົນເອງກຳລັງຖືກຊາວນີໄຟ
ອ້ອມໄວ້ຢູ່ຂ້າງນອກເມືອງ, ແລະ ເຫັນຊະ
ເລີຍເສິກຂອງຕົນຖືອາວຸດຢູ່ຂ້າງໃນ.

23 ແລ້ວພວກເຂົາໄດ້ເຫັນວ່າຊາວນີໄຟ
ມີກຳລັງຫລາຍກວ່າພວກເຂົາ; ແລະ ໃນ
ສະພາບນີ້ ພວກເຂົາຮູ້ວ່າ ມັນບໍ່ສົມຄວນ
ທີ່ຈະເຂົ້າຕໍ່ສູ້ກັບຊາວນີໄຟ; ດັ່ງນັ້ນ ນາຍ
ທະຫານຊັ້ນຫົວໜ້າຂອງພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້
ສັ່ງເອົາອາວຸດຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ພວກ
ເຂົາໄດ້ນຳມັນອອກມາ ແລະ ໂຍນມັນລົງ
ທີ່ຕີນຂອງຊາວນີໄຟ, ວົງວອນຂໍຄວາມ
ເມດຕາສົງສານ.

24 ບັດນີ້ຈຶ່ງເບິ່ງ, ນີ້ເປັນຄວາມປາ
ຖະໜາຂອງໂມໂຣໂນ. ເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ເອົາ
ພວກເຂົາໄວ້ເປັນຊະເລີຍເສິກ, ແລະ ຍຶດ
ເອົາເມືອງນັ້ນ, ແລະ ໃຫ້ພວກເຂົາປ່ອຍ
ຊະເລີຍທັງໝົດຊຶ່ງເປັນຊາວນີໄຟ; ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມກັບກອງທັບຂອງ

ໂມໂຣໂນ, ແລະ ເປັນກຳລັງສຳຄັນໃນກອງທັບຂອງເພິ່ນ.

25 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືເພິ່ນໄດ້ສັ່ງໃຫ້ຊາວເລມັນຊຶ່ງເພິ່ນຍຶດໄວ້ເປັນຊະເລີຍເລີ່ມເຮັດວຽກງານເພື່ອດັດແປງປ້ອມຍາມທົ່ວເມືອງກິດໃຫມັນເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນຕື່ມອີກ.

26 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືເມື່ອເພິ່ນໄດ້ເສີມສ້າງເມືອງກິດຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງເພິ່ນແລ້ວ, ເພິ່ນກໍໄດ້ສັ່ງໃຫ້ຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນນຳເອົາຊະເລີຍເສີກໄປຫາເມືອງອູດົມສົມບູນ; ແລະ ເພິ່ນໄດ້ຄຸ້ມກັນເມືອງນັ້ນໄວ້ດ້ວຍກຳລັງທີ່ເຂັ້ມແຂງທີ່ສຸດ.

27 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືທັງໆທີ່ຊາວເລມັນມີກົນອຸປະກອນຫລາຍຢ່າງ, ຊາວນີໂຟຍັງໄດ້ຮັກສາ ແລະ ປ້ອງກັນຊະເລີຍເສີກທັງໝົດທີ່ພວກເຂົາຈັບໄດ້, ແລະ ໄດ້ຮັກສາແຜ່ນດິນ ແລະ ສິ່ງມີຊ່ອຍໃຫ້ໄດ້ປຽບທັງໝົດໃນການຍຶດເອົາເມືອງຕ່າງໆຂອງພວກເຂົາຄືນມາ.

28 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຊາວນີໂຟເລີ່ມໄດ້ຮັບໄຊຊະນະອີກ, ແລະ ກູ່ເອົາສິດ ແລະ ສິດທິພິເສດຂອງພວກເຂົາຄືນມາ.

29 ແລະ ຫລາຍເທື່ອທີ່ຊາວເລມັນໄດ້ພະຍາຍາມທີ່ຈະເຂົ້າລ້ອມຊາວນີໂຟໃນຕອນກາງຄືນ, ແຕ່ໃນຄວາມພະຍາຍາມເຫລົ່ານັ້ນ ພວກເຂົາໄດ້ເສຍຊະເລີຍເສີກໄປຫລາຍຄົນ.

30 ແລະ ຫລາຍເທື່ອທີ່ຊາວເລມັນໄດ້ພະຍາຍາມທີ່ຈະເກືອເຫລົ້າແວງ

ຊາວນີໂຟ, ເພື່ອຈະໄດ້ທຳລາຍພວກເຂົາເຫລົ່ານັ້ນດ້ວຍຢາພິດ ຫລືວ່າດ້ວຍຄວາມມືນເມົາ.

31 ແຕ່ຈິ່ງເບິ່ງ, ຊາວນີໂຟບໍ່ໄດ້ຊັກຊ້າທີ່ຈະລະນຶກເຖິງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາໃນເວລາທີ່ມີຄວາມທຸກທໍລະມານເລີຍ. ພວກເຂົາຈະຖືກນຳໄປຖືກບັງຄັບຂອງພວກເລມັນບໍ່ໄດ້; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາຈະບໍ່ຕື່ມເຫລົ້າແວງຂອງພວກສັດຕູ ເວັ້ນເສຍແຕ່ຈະໃຫ້ຊະເລີຍເສີກຊາວເລມັນບາງຄົນຕື່ມເສຍກ່ອນ.

32 ແລະ ພວກເຂົາລະມັດລະວັງຢູ່ສະເໝີ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ມີການຖືກວາງຢາພິດໃນບັນດາພວກເຂົາ; ເພາະຖ້າຫາກເຫລົ້າແວງເປັນພິດແກ່ຊາວເລມັນ ມັນກໍຈະເປັນພິດແກ່ຊາວນີໂຟຄືກັນ; ແລະ ຊາວນີໂຟໄດ້ລອງຊົມເຫລົ້າຂອງຊາວເລມັນແບບນີ້.

33 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ມັນເປັນການສົມຄວນທີ່ໂມໂຣໂນຈະຕຽມພ້ອມເພື່ອເຂົ້າໂຈມຕີເມືອງໂມຣິອານທັນ; ເພາະຈິ່ງເບິ່ງ, ດ້ວຍຜົນງານຂອງພວກເຂົາ, ຊາວເລມັນຈຶ່ງເສີມກຳລັງເມືອງໂມຣິອານທັນ ຈົນວ່າມັນເປັນທີ່ໝັ້ນອັນເຂັ້ມແຂງທີ່ສຸດ.

34 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ນຳເອົາກຳລັງໃໝ່ເຂົ້າມາໃນເມືອງ, ແລະ ສົ່ງສະບຽງອາຫານມາເພີ່ມອີກ.

35 ແລະ ປີທີ່ຊາວເກົ້າແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນດູແລ່ຜູ້ຄົນຂອງນີໂຟກໍໄດ້ສິ້ນສຸດລົງດັ່ງນີ້.

ບົດທີ 56

ຮີລາມັນສົ່ງສານໄປຫາໂມໂຣໂນ, ເລົ່າເຖິງສະພາບແຫ່ງສົງຄາມກັບຊາວເລມັນ—ອານາທິພັດ ແລະ ຮີລາມັນໄດ້ຮັບໄຊຊະນະຈາກຊາວເລມັນ—ຊາຍໜຸ່ມສອງພັນຄົນຂອງຮີລາມັນຕໍ່ສູ້ດ້ວຍອຳນາດອັນໜ້າອັດສະຈັນໃຈ ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດຖືກຂ້າຕາຍເລີຍ. ຂໍ້ທີ 1, ປະມານ 62 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.; ຂໍ້ທີ 2-19, ປະມານ 66 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.; ແລະ ຂໍ້ທີ 20-57, ປະມານ 65-64 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນໃນຕົ້ນປີທີສາມສິບແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນ ໃນມື້ທີສອງຂອງເດືອນໜຶ່ງ, ໂມໂຣໂນໄດ້ຮັບສານຈາກຮີລາມັນກ່າວເຖິງການງານຂອງຜູ້ຄົນໃນແຜ່ນດິນສ່ວນນັ້ນ.

2 ແລະ ນີ້ຄືຄຳເວົ້າທີ່ເພິ່ນໄດ້ຂຽນມາ, ມີຄວາມວ່າ: ໂມໂຣໂນ ອ້າຍທີ່ຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຜູ້ເປັນອ້າຍທັງໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ທັງໃນຄວາມທຸກຍາກລຳບາກຈາກສົງຄາມຂອງພວກເຮົານີ້; ຈົ່ງເບິ່ງ, ອ້າຍທີ່ຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າມີເລື່ອງຈະບອກໃຫ້ທ່ານຮູ້ຈັກກ່ຽວກັບສົງຄາມຂອງພວກເຮົາໃນແຜ່ນດິນພາກນີ້.

3 ຈົ່ງເບິ່ງ, ຊາວໜຸ່ມສອງພັນຄົນເຫລົ່ານີ້ ຊຶ່ງອຳໂນມພາລົງມາຈາກແຜ່ນດິນນີໄຟ—ບັດນີ້ທ່ານຮູ້ຈັກແລ້ວວ່າ ພວກເຂົາເປັນຜູ້ສືບຕະກຸນຂອງເລມັນຜູ້ເປັນລູກຊາຍກົກຂອງລີໂຮບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາ.

4 ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງທວນຄືນແກ່ທ່ານກ່ຽວກັບຮີດຄອງປະເພນີຂອງພວກເຂົາ ຫລື ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຖືຂອງພວກເຂົາ, ເພາະທ່ານເອງກໍຮູ້ຈັກເລື່ອງທັງໝົດນີ້ຢູ່ແລ້ວ—

5 ດັ່ງນັ້ນ ມັນເປັນການພຽງພໍແລ້ວທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະບອກທ່ານວ່າ ຊາຍໜຸ່ມສອງພັນຄົນນີ້ໄດ້ຈັບອາວຸດແຫ່ງສົງຄາມ, ແລະ ໄດ້ຂໍໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຜູ້ນຳຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ຍົກອອກໄປເພື່ອປ້ອງກັນປະເທດຊາດຂອງພວກເຮົາ.

6 ແລະ ບັດນີ້ທ່ານກໍຮູ້ຈັກຢູ່ແລ້ວກ່ຽວກັບພັນທະສັນຍາຊຶ່ງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໄວ້ວ່າ ພວກເຂົາຈະບໍ່ຈັບອາວຸດເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາ.

7 ແຕ່ໃນປີທີຊາວຫົກ ເວລາພວກເຂົາໄດ້ເຫັນຄວາມທຸກທໍລະມານ ແລະ ຄວາມທຸກຍາກລຳບາກທີ່ພວກເຮົາໄດ້ອົດທົນແທນພວກເຂົາ, ພວກເຂົາເກືອບຈະທຳລາຍພັນທະສັນຍາ ຊຶ່ງພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໄວ້ ແລະ ວ່າຈະຈັບອາວຸດແຫ່ງສົງຄາມເພື່ອປ້ອງກັນພວກເຮົາ.

8 ແຕ່ວ່າຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຍອມປ່ອຍໃຫ້ພວກເຂົາທຳລາຍພັນທະສັນຍາທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໄວ້, ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າພຣະເຈົ້າຈະເພີ່ມກຳລັງໃຫ້ພວກເຮົາ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກເຮົາບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງທົນທຸກອີກຕໍ່ໄປ ຖ້າຫາກພວກເຂົາເຮັດຕາມຄຳສາບານທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໄວ້.

9 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ນີ້ເປັນເລື່ອງໜຶ່ງທີ່ພວກເຮົາຈະໄດ້ມີຄວາມປິຕິຍິນດີຫລາຍທີ່

ສຸດ. ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ໃນປີທີຊາວທັກ, ຂ້າພະເຈົ້າຮິລາມັນໄດ້ເດີນທັບນຳໜ້າ ຊາຍໜຸ່ມສອງພັນຄົນໄປຫາເມືອງຢູເດອາ, ເພື່ອຊ່ອຍເຫລືອອານທິພັດ, ຜູ້ຊຶ້ງໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນຜູ້ດູແລຜູ້ຄົນໃນແຜ່ນດິນພາກນັ້ນ.

10 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ນຳເອົາລູກຊາຍສອງພັນຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, (ເພາະວ່າພວກເຂົາມີຄ່າຄວນທີ່ຈະຖືກເອີ້ນວ່າລູກຊາຍ) ໄປຮ່ວມກັບກອງທັບຂອງອານທິພັດ, ຊຶ່ງດ້ວຍກຳລັງນີ້ ອານທິພັດມີຄວາມປະສິດທິຢ່າງຍິ່ງ; ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ຊາວເລມັນໄດ້ລົດກຳລັງທັບຂອງລາວລົງ ແລະ ທະຫານຂອງລາວຖືກຂ້າຕາຍຢ່າງຫລວງຫລາຍ, ດ້ວຍເຫດນີ້ ພວກເຮົາຈຶ່ງເປັນທຸກ.

11 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພວກເຮົາຍັງປອບໃຈຕົວເອງໃນເລື່ອງນີ້ວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ຕາຍໄປເພື່ອອຸດົມການຂອງປະເທດຊາດຂອງຕົນ ແລະ ເພື່ອພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາເປັນສຸກແລ້ວ.

12 ແລະ ຊາວເລມັນໄດ້ກັກຂັງຊະເລີຍເສິກຫລາຍຄົນໄວ້ອີກ, ຊຶ່ງລ້ວນແຕ່ເປັນນາຍທະຫານຊັ້ນຫົວໜ້າ, ເພາະບໍ່ມີຜູ້ໃດອື່ນເລີຍທີ່ພວກນັ້ນຈະໄວ້ຊີວິດ. ແລະ ພວກເຮົາຄິດວ່າ ຂະນະນັ້ນາຍທະຫານເຫລົ່ານີ້ອາດຈະຖືກກັກຂັງໄວ້ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນີໄຟ; ຖ້າຫາກພວກເຂົາຍັງບໍ່ທັນຖືກຂ້າເທື່ອ.

13 ແລະ ບັດນີ້ ນີ້ແມ່ນເມືອງທີ່ຊາວເລມັນຍຶດເອົາໄປໂດຍການເສຍເລືອດເນື້ອຂອງຜູ້ກ້າຫານຂອງພວກເຮົາຫລາຍຄົນ:

14 ແຜ່ນດິນແມນທາຍ, ຫລື ເມືອງແມນທາຍ, ແລະ ເມືອງຊີເອສຣອມ, ແລະ ເມືອງຄູມະໄນ, ແລະ ເມືອງອານທິພາຣາ.

15 ແລະ ເມືອງເຫລົ່ານີ້ຖືກພວກເລມັນຍຶດເອົາໄປ ເວລາຂ້າພະເຈົ້າໄປຮອດເມືອງຢູເດອາ; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພົບກັບອານທິພັດ ພ້ອມດ້ວຍທະຫານຂອງລາວທີ່ກຳລັງເຮັດວຽກຢູ່ຢ່າງໜັກສຸດກຳລັງຢູ່ເພື່ອເສີມສ້າງເມືອງໃຫ້ແໜ້ນໜາຂຶ້ນ.

16 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາມີຄວາມອ່ອນເພຍຫລາຍທັງຮ່າງກາຍ ແລະ ທາງວິນຍານ, ເພາະວ່າພວກເຂົາໄດ້ຕໍ່ສູ້ຢ່າງອາດຫານໃນເວລາກາງເວັນ ແລະ ເຮັດວຽກໜັກໃນເວລາກາງຄືນເພື່ອຮັກສາເມືອງຂອງພວກເຂົາໄວ້; ແລະ ພວກເຂົາຕ້ອງທົນທຸກທໍລະມານຢ່າງສາຫັດຕໍ່ທຸກຢ່າງ.

17 ແລະ ບັດນີ້ພວກເຂົາຕັ້ງໃຈຈະເອົາຊະນະ ຫລື ຖືກຂ້າຢູ່ໃນບ່ອນນີ້; ດັ່ງນັ້ນທ່ານຈະຄິດວ່າກຳລັງຂອງຄົນກຸ່ມນ້ອຍໆຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້ານຳມານີ້, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກຊາຍໜຸ່ມຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ຈະໃຫ້ຄວາມຫວັງ ແລະ ຄວາມສຸກແກ່ພວກເຂົາຫລາຍຂະໜາດໃດ.

18 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເວລາຊາວເລມັນເຫັນວ່າອານທິພັດໄດ້ຮັບກຳລັງເພີ່ມໃຫ້ກອງທັບຂອງລາວຫລາຍຂຶ້ນ, ອາມໂມຣອນຈຶ່ງສັ່ງໃຫ້ກອງທັບຂອງລາວວ່າ ບໍ່ໃຫ້ພວກເຂົາມາໂຈມຕີເມືອງຢູເດອາ, ຫລື ຍົກມາສູ້ຮົບກັບພວກເຮົາ.

19 ແລະ ພວກເຮົາຈຶ່ງເປັນທີ່ໂປດ

ປານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າດັ່ງນີ້; ເພາະ ຖ້າຫາກພວກເຂົາຍົກມາໂຈມຕີພວກ ເຮົາໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາຍັງອ່ອນແອຢູ່ ນັ້ນ ພວກເຂົາອາດຈະທຳລາຍກອງທັບ ນ້ອຍໆຂອງພວກເຮົາໄດ້; ແຕ່ວ່າພວກ ເຮົາໄດ້ຖືກປົກປັກຮັກສາໄວ້ດັ່ງນີ້.

20 ອາມໂມຣອນໄດ້ສັ່ງໃຫ້ຜູ້ຄົນຂອງ ລາວຮັກສາເມືອງເຫລົ່ານັ້ນ ຊຶ່ງພວກເຂົາ ໄດ້ຍຶດເອົາມາໄດ້. ແລະ ປີທີຊາວຫີກໄດ້ ສິ້ນສຸດລົງດັ່ງນີ້. ແລະ ໃນຕົ້ນປີທີຊາວ ເຈັດ ພວກເຮົາໄດ້ຕຽມເມືອງ ແລະ ຕຽມ ຕົວທີ່ຈະສູ້ຮົບ.

21 ບັດນີ້ພວກເຮົາປາຖະໜາຈະໃຫ້ ຊາວເລມັນຍົກມາໂຈມຕີພວກເຮົາ; ເພາະພວກເຮົາບໍ່ປາຖະໜາທີ່ຈະຍົກ ໄປໂຈມຕີພວກເຂົາໃນທີ່ພື້ນຂອງພວກ ເຂົາ.

22 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກເຮົາໄດ້ຈັດວາງນັກສືບໄວ້ທົ່ວໄປ ເພື່ອຕິດຕາມການເຄື່ອນໄຫວຂອງຊາວ ເລມັນ, ວ່າພວກເຂົາຈະບໍ່ຍົກທັບຜ່ານ ພວກເຮົາໄປໃນເວລາກາງຄືນ ຫລື ໃນ ເວລາກາງເວັນ ເພື່ອໄປໂຈມຕີເມືອງ ອື່ນໆຂອງພວກເຮົາຢູ່ທາງເໜືອ.

23 ເພາະພວກເຮົາຮູ້ຈັກວ່າເມືອງ ເຫລົ່ານັ້ນຍັງບໍ່ທັນມີກຳລັງພຽງພໍທີ່ຈະປະ ເຊີນໜ້າກັບສັດຕູເທື່ອ; ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຮົາ ຈຶ່ງປາຖະໜາທີ່ຈະເຂົ້າໂຈມຕີພວກເຂົາ ທາງຂ້າງຫລັງ ຖ້າຫາກພວກເຂົາຜ່ານ ພວກເຮົາໄປ, ແລະ ໂດຍວິທີນີ້ ພວກເຮົາ ກໍຈະໄດ້ໂຈມຕີພວກເຂົາທາງຂ້າງຫລັງ ແລະ ໃນຂະນະດຽວກັນ ພວກເຂົາຈະຖືກ ໂຈມຕີທາງດ້ານໜ້າ. ພວກເຮົາຄິດວ່າ

ພວກເຮົາຈະເອົາຊະນະສັດຕູໄດ້; ແຕ່ຈົ່ງ ເບິ່ງ, ພວກເຮົາຕ້ອງຜິດຫວັງໃນຄວາມ ຕັ້ງໃຈເທື່ອນີ້.

24 ພວກເຂົາບໍ່ກ້າຍົກກອງທັບທັງໝົດ ຂອງພວກເຂົາຜ່ານໄປ, ທັງບໍ່ກ້າຍົກ ກອງທັບບາງສ່ວນຜ່ານໄປ ເພາະຍ້ານ ວ່າຕົນເອງບໍ່ມີກຳລັງພຽງພໍ, ແລະ ຍ້ານ ວ່າຈະເສຍໄຊ.

25 ແລະ ພວກເຂົາກໍບໍ່ກ້າເດີນທັບລົງ ໄປຕີເມືອງເຊລາເຮັມລາ; ທັງບໍ່ກ້າຂ້າມ ຫົວແມ່ນ້ຳຊີໂດນໄປຫາເມືອງນີໄຟຣາຄີ ກັນ.

26 ແລະ ດ້ວຍກຳລັງທັບຂອງພວກ ເຂົາ, ພວກເຂົາຈຶ່ງຕັ້ງໃຈທີ່ຈະຮັກສາ ເມືອງຕ່າງໆທີ່ພວກເຂົາຍຶດໄດ້ດັ່ງນີ້.

27 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດ ຂຶ້ນໃນເດືອນທີສອງຂອງປີນີ້, ພວກ ເຮົາໄດ້ຮັບສະບຽງອາຫານຫລາຍຢ່າງ ຈາກພວກພໍ່ຂອງຊາຍໜຸ່ມສອງພັນຄົນ ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

28 ແລະ ມີຄົນອີກສອງພັນຄົນທີ່ຖືກ ສົ່ງມາໃຫ້ພວກເຮົາຈາກແຜ່ນດິນເຊລາ ເຮັມລາ. ແລະ ພວກເຮົາຈຶ່ງມີຄົນພ້ອມ ແລ້ວຢູ່ສະເໝີສືບພັນຄົນ, ແລະ ມີທັງ ສະບຽງອາຫານສຳລັບພວກເຂົາ, ແລະ ສຳລັບເມຍຂອງພວກເຂົາ ແລະ ລູກຂອງ ພວກເຂົາ.

29 ແລະ ຊາວເລມັນຈຶ່ງເຫັນວ່າກຳລັງ ຂອງພວກເຮົານັບມື້ນັບເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ ເລື້ອຍໆດັ່ງນີ້ ແລະ ສະບຽງອາຫານກໍຖືກ ສົ່ງມາຄຳຊູພວກເຮົາ, ພວກເຂົາກໍເລີ່ມ ມີຄວາມຍ້ານກົວຫລາຍຂຶ້ນ, ແລະ ໄດ້ ຍົກທັບໄປທັນທີ ເພື່ອຈະໄດ້ຍັບຍັງບໍ່ໃຫ້

ພວກເຮົາໄດ້ຮັບສະບຽງອາຫານ ແລະ ກຳລັງເພີ່ມເຕີມ.

30 ບັດນີ້ເວລາພວກເຮົາເຫັນວ່າຊາວເລມັນເລີ່ມກະວົນກະວາຍກຽວກັບເລື່ອງນີ້, ພວກເຮົາຈຶ່ງຄິດຈະໃຊ້ກົນອຸປະກອນກັບພວກເຂົາ; ດັ່ງນັ້ນ ອານທິພັດຈຶ່ງສົ່ງໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເດີນທັບໄປພ້ອມດ້ວຍພວກລູກຊາຍໜຸ່ມຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ເພື່ອໄປຫາເມືອງທີ່ຢູ່ໃກ້ຄຽງໃຫ້ເຮັດຄືກັບວ່າ ພວກເຮົາກຳລັງຂົນສະບຽງອາຫານໄປຫາເມືອງໃກ້ຄຽງນັ້ນ.

31 ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ເດີນທັບໄປໃກ້ເມືອງອານທິພາຣາ, ຄ້າຍຄືກັບວ່າຈະກາຍເມືອງນັ້ນໄປຫາອີກເມືອງໜຶ່ງທີ່ຢູ່ໃນຊາຍແດນໃກ້ແຄມທະເລ.

32 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເຮົາໄດ້ເດີນທັບໄປຄ້າຍຄືກັບວ່າພວກເຮົາຈະໄປຫາເມືອງນັ້ນພ້ອມດ້ວຍສະບຽງອາຫານຂອງພວກເຮົາ.

33 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືອານທິພັດໄດ້ເດີນທັບໄປພ້ອມດ້ວຍກອງທັບສ່ວນໜຶ່ງຂອງລາວ, ໂດຍໄດ້ປະສ່ວນທີ່ເຫລືອໄວ້ເພື່ອຮັກສາຕົວເມືອງ. ແຕ່ວ່າລາວບໍ່ໄດ້ຍົກໄປຈົນກວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະຍົກໄປກ່ອນພ້ອມດ້ວຍກອງທັບນ້ອຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ມາຮອດໃກ້ເມືອງອານທິພາຣາ.

34 ແລະ ບັດນີ້, ຢູ່ໃນເມືອງອານທິພາຣານັ້ນມີກອງທັບທີ່ເຂັ້ມແຂງທີ່ສຸດຂອງຊາວເລມັນຕັ້ງຢູ່; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຢູ່ທີ່ນັ້ນມີກຳລັງພົນຫລາຍທີ່ສຸດ.

35 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືເວລາພວກເລມັນໄດ້ຮັບແຈ້ງຄວາມຈາກ

ນັກສືບ, ພວກເຂົາກໍໄດ້ຍົກທັບມາພ້ອມດ້ວຍກຳລັງທັບຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເຂົ້າມາໂຈມຕີພວກເຮົາ.

36 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເຮົາໄດ້ໜີໄປທາງໜ້າພວກເຂົາໄປທາງເໜືອ. ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ນຳເອົາກອງທັບທີ່ມີກຳລັງຫລາຍທີ່ສຸດຂອງຊາວເລມັນອອກໄປຈາກທີ່ໜັ້ນດັ່ງນີ້;

37 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນໄລຍະໄກບໍ່ໜ້ອຍ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ເມື່ອພວກເຂົາເຫັນກອງທັບຂອງອານທິພັດຕິດຕາມມາດ້ວຍສູດກຳລັງ, ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຫັນຂວາຫລື ຊ້າຍ, ແຕ່ໄດ້ຍົກທັບຕິດຕາມພວກເຮົາມາໃນເສັ້ນທາງຊື່; ແລະ ດັ່ງທີ່ພວກເຂົາຄິດໄວ້, ມັນເປັນເຈດຕະນາຂອງພວກເຂົາທີ່ຈະຂ້າພວກເຮົາເສຍ ກ່ອນທີ່ອານທິພັດຈະຍົກທັບມາທັນພວກເຂົາ, ແລະ ນີ້ກໍເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ຖືກທະຫານຂອງພວກເຮົາລ້ອມໄວ້.

38 ແລະ ບັດນີ້ເວລາອານທິພັດເຫັນວ່າພວກເຮົາມີອັນຕະລາຍ, ຈຶ່ງຟ້າວເດີນທັບຂອງລາວມາຢ່າງວ່ອງໄວ. ແຕ່ຈຶ່ງເບິ່ງ, ມັນເປັນເວລາກາງຄືນ; ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ສາມາດຕິດຕາມພວກເຮົາມາທັນ, ທັງອານທິພັດກໍຕິດຕາມພວກເຂົາບໍ່ທັນຄືກັນ; ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຮົາຈຶ່ງໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍພັກຂຶ້ນໃນຄືນນັ້ນ.

39 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໃນຕອນເຊົ້າມືດຂອງມື້ນັ້ນ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ຊາວເລມັນໄດ້ອອກໄລ່ຕາມພວກເຮົາມາອີກແລ້ວ. ບັດນີ້ພວກເຮົາບໍ່ມີກຳລັງພຽງພໍທີ່ຈະຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຂົາ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າທົນບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະໃຫ້ລູກຊາຍໜຸ່ມ

ທັງຫລາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງຕົກຢູ່ໃນ
ກຳມີຂອງພວກເຂົາ; ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຮົາຈຶ່ງ
ໄດ້ເດີນທັບຕໍ່ໄປ, ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ເດີນ
ທັບເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ.

40 ບັດນີ້ພວກເຂົາບໍ່ກ້າຫັນຂວາ ຫລື
ຊ້າຍ ເພາະພວກເຂົາຍ້ານວ່າພວກເຂົາ
ຈະຖືກອ້ອມໄວ້; ທັງຂ້າພະເຈົ້າເອງກໍ
ບໍ່ກ້າຫັນຂວາ ຫລື ຊ້າຍ ເພາະຍ້ານວ່າ
ພວກເຂົາຈະຕາມມາທັນ, ແລະ ພວກ
ເຮົາຈະຕ້ານທານພວກເຂົາບໍ່ໄດ້, ແຕ່ຈະ
ຖືກຂ້າ, ແລ້ວພວກເຂົາກໍຈະໜີໄປໄດ້;
ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້ ພວກເຮົາຈຶ່ງໄດ້ບົບໜີ
ໄປເລື້ອຍໆໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານໝົດ
ມື້ນັ້ນຈົນຮອດຕອນຄ່ຳມືດ.

41 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນອີກຄື,
ຕອນເຊົ້າມື້ໃໝ່ມາ ພວກເຮົາກໍເຫັນຊາວ
ເລມັນຕິດຕາມມາອີກ, ແລະ ພວກເຮົາກໍ
ໄດ້ໜີໄປທາງໜ້າພວກເຂົາຕໍ່ໄປ.

42 ແຕ່ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກ
ເຂົາໄດ້ຢຸດໄລ່ຫລັງຈາກຕາມມາບໍ່ໄກ
ເທົ່າໃດ; ແລະ ມັນເປັນຕອນເຊົ້າຂອງວັນ
ທີສາມຂອງເດືອນເຈັດ.

43 ແລະ ບັດນີ້, ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ວ່າອານ
ທິພັດໄດ້ໄລ່ຕາມພວກນັ້ນມາທັນຫລືບໍ່,
ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບຄົນຂອງຂ້າພະ
ເຈົ້າວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ວ່າເປັນ
ຫຍັງສັດຕູຈຶ່ງຢຸດໄລ່ຕາມພວກເຮົາ ມັນ
ອາດຈະເປັນຄວາມປະສົງຂອງພວກ
ເຂົາທີ່ຈະໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າໂຈມຕີ, ເພື່ອ
ວ່າພວກເຮົາຈະຖືກບັງຂອງພວກເຂົາ;

44 ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຮົາຈະວ່າແນວໃດ,
ລູກຂອງພໍ່, ພວກເຮົາຈະອອກໄປສູ່ຮີບ
ກັບພວກເຂົາບໍ່?

45 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າກັບອ້າຍ
ໂມໂຣໂນທີ່ຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ວ່າ
ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍເຫັນຄວາມກ້າຫານ
ແບບນີ້ມາກ່ອນເລີຍ, ບໍ່ເຄີຍເລີຍ, ບໍ່ເຄີຍ
ເຫັນຜູ້ໃດເລີຍແມ່ນແຕ່ໃນບັນດາຊາວນີ
ໄຟທັງໝົດ.

46 ເພາະຂ້າພະເຈົ້າຈົນເຖິງຂັ້ນເອີ້ນ
ພວກເຂົາວ່າລູກຊາຍ (ເພາະວ່າພວກ
ເຂົາຍັງໜຸ່ມນ້ອຍຫລາຍ) ຈົນວ່າພວກ
ເຂົາເອີ້ນຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: ພໍ່ເອີຍ, ຈົ່ງເບິ່ງ
ພຣະເຈົ້າສະຖິດຢູ່ກັບພວກເຮົາ, ແລະ
ພຣະອົງຈະບໍ່ຍອມໃຫ້ພວກເຮົາຖືກຂ້າ
ດອກ; ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາອອກໄປເທາະ;
ພວກເຮົາຈະບໍ່ຂ້າພີ່ນ້ອງຊາວເລມັນຂອງ
ພວກເຮົາ ຖ້າຫາກພວກເຂົາຈະປ່ອຍ
ພວກເຮົາໃຫ້ຢູ່ຕາມລຳພັງ; ດັ່ງນັ້ນ ຂໍໃຫ້
ພວກເຮົາອອກໄປເທາະ ຍ້ານວ່າພວກ
ສັດຕູຈະເອົາຂະນະກອງທັບຂອງອານ
ທິພັດ.

47 ບັດນີ້ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍຕໍ່ສູ້ມາກ່ອນ,
ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ຍ້ານຄວາມຕາຍເລີຍ;
ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຄິດເຖິງເສລີພາບຂອງ
ພໍ່ຂອງພວກເຂົາຫລາຍກວ່າຊີວິດຂອງ
ຕົນເອງ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາໄດ້ຮັບ
ການສິດສອນຈາກແມ່ຂອງພວກເຂົາ,
ວ່າຖ້າຫາກພວກເຂົາບໍ່ສົງໃສ, ແລ້ວພຣະ
ເຈົ້າຈະບົດປ່ອຍພວກເຂົາ.

48 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ທົບທວນຄຳ
ເວົ້າຂອງແມ່ຂອງພວກເຂົາກັບຂ້າພະ
ເຈົ້າ, ໂດຍກ່າວວ່າ: ພວກເຮົາບໍ່ສົງໃສ
ເລີຍວ່າ ແມ່ຂອງພວກເຮົາຮູ້ຈັກເລື່ອງນີ້.

49 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ຂ້າພະເຈົ້າພ້ອມດ້ວຍທະຫານສອງພັນ

ຄົນໄດ້ທັນກັບໄປຕໍ່ສູ້ກັບຊາວເລມັນທີ່ໄດ້
ໄລ່ຕາມພວກເຮົາມາ. ແລະ ບັດນີ້ຈຶ່ງເບິ່ງ,
ກອງທັບຂອງອານາທິພັດໄດ້ຍົກມາທັນ
ແລະ ການສູ້ຮົບອັນດຸເດືອນກໍເລີ່ມຕົ້ນ.

50 ໂດຍທີ່ກອງທັບຂອງອານາທິພັດຍັງມີ
ຄວາມອ່ອນເພຍຫລາຍຢູ່ຍ້ອນການເດີນ
ທັບມາໄກພາຍໃນໄລຍະເວລາອັນສັ້ນໆ
ແບບນີ້, ພວກເຂົາຈຶ່ງເກືອບຕົກຢູ່ໃນກຳມີ
ຂອງຊາວເລມັນ; ແລະ ຖ້າຫາກຂ້າພະ
ເຈົ້າບໍ່ກັບຄືນມາພ້ອມດ້ວຍສອງພັນຄົນ
ນີ້ແລ້ວ ພວກເຂົາຄົງຈະໄດ້ບັນລຸຕາມ
ຄວາມມັງໝາຍຂອງພວກເຂົາໄປແລ້ວ.

51 ເພາະອານາທິພັດ ແລະ ຜູ້ນຳທະ
ຫານຫລາຍຄົນໄດ້ຖືກຂ້າຕາຍດ້ວຍດາບ
ຍ້ອນວ່າຄວາມອິດເມື່ອຍຂອງພວກເຂົາ
ຊຶ່ງເກີດມາຈາກການເດີນທັບຢ່າງວ່ອງ
ໄວ—ດັ່ງນັ້ນ ທະຫານຂອງອານາທິພັດ
ຈຶ່ງມີຄວາມສັບສົນຍ້ອນການຕາຍຂອງ
ພວກຜູ້ນຳຂອງພວກເຂົາ, ແລ້ວພວກ
ເຂົາກໍເລີ່ມແຕກໜີໄປຈາກຊາວເລມັນ.

52 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ຊາວເລມັນຈຶ່ງມີກຳລັງໃຈຂຶ້ນ, ແລະ ເລີ່ມ
ໄລ່ຕາມພວກເຂົາໄປ; ແລະ ຊາວເລມັນ
ໄດ້ໄລ່ພວກເຂົາໄປຢ່າງເອົາຈິງເອົາຈັງ
ເມື່ອຮີລາມັນພ້ອມດ້ວຍສອງພັນຄົນຂອງ
ເພິ່ນເຂົ້າຕີທາງດ້ານຫລັງ, ແລະ ເລີ່ມ
ຂ້າພວກເຂົາລົງຢ່າງຫລວງຫລາຍ, ເຖິງ
ຂະໜາດທີ່ກອງທັບຂອງຊາວເລມັນທັງ
ໝົດຕ້ອງຢຸດ ແລະ ທັນກັບມາສູ້ກັບຮີ
ລາມັນ.

53 ບັດນີ້ເວລາຄົນຂອງອານາທິພັດເຫັນ
ວ່າຊາວເລມັນທວນກັບຄືນໄປ, ພວກ
ເຂົາຈຶ່ງໄດ້ເຕົ້າໂຮມກັນເຂົ້າ ແລະ ເຂົ້າ

ໄປໂຈມຕີທາງດ້ານຫລັງຂອງຊາວເລມັນ
ອີກ.

54 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດ
ຂຶ້ນຄື ພວກເຮົາ, ຜູ້ຄົນຂອງນີໄຟ,
ທະຫານຂອງອານາທິພັດ, ແລະ ຂ້າພະ
ເຈົ້າພ້ອມດ້ວຍສອງພັນຄົນຂອງຂ້າພະ
ເຈົ້າໄດ້ລ້ອມຊາວເລມັນໄວ້ ແລະ ໄດ້ຂ້າ
ພວກເຂົາ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຖິງຂະໜາດທີ່
ພວກເຂົາຖືກບັງຄັບໃຫ້ມອບອາວຸດ ແລະ
ມອບຕົວໃຫ້ເປັນຊະເລີຍເສິກ.

55 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດ
ຂຶ້ນຄື ເວລາພວກເຂົາຍອມມອບຕົວ
ໃຫ້ກັບພວກເຮົາແລ້ວ, ຈຶ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະ
ເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ນັບຈຳນວນຊາຍໜຸ່ມທັງໝົດທີ່
ໄດ້ຕໍ່ສູ້ຮ່ວມກັບຂ້າພະເຈົ້າ, ຍ້ານວ່າຈະມີ
ຫລາຍຄົນຖືກຂ້າຕາຍ.

56 ແຕ່ຈຶ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມປິຕິ
ຍິນດີຫລາຍທີ່ສຸດ ເພາະວ່າບໍ່ມີຈັກຄົນ
ເລີຍທີ່ລົ້ມຕາຍກັບພື້ນດິນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ,
ພວກເຂົາໄດ້ຕໍ່ສູ້ຄົກັນກັບວ່າພວກເຂົາ
ຕໍ່ສູ້ດ້ວຍພະລັງຂອງພຣະເຈົ້າ; ແທ້ຈິງ
ແລ້ວ, ບໍ່ເຄີຍມີຜູ້ໃດເຄີຍເຫັນການຕໍ່ສູ້
ດ້ວຍພະລັງອັນໜ້າອັດສະຈັນໃຈແບບນີ້
ມາກ່ອນເລີຍ; ແລະ ດ້ວຍພະລັງອັນຍິ່ງ
ໃຫຍ່ນີ້ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ໂຈມຕີຊາວເລ
ມັນ, ຈົນເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາມີຄວາມຢ້ານ
ກົວຫລາຍ; ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້ຊາວເລມັນ
ຈຶ່ງໄດ້ຍອມມອບຕົວເປັນຊະເລີຍເສິກ.

57 ແລະ ເນື່ອງຈາກວ່າພວກເຮົາບໍ່ມີ
ບ່ອນສຳລັບໄວ້ຊະເລີຍເສິກ, ທີ່ຈະໃຫ້
ພວກເຮົາຮັກສາພວກເຂົາໃຫ້ພົ້ນຈາກ
ກອງທັບຂອງຊາວເລມັນ, ດັ່ງນັ້ນ ພວກ
ເຮົາຈຶ່ງໄດ້ຈັດສົ່ງພວກເຂົາໄປຫາແຜ່ນດິນ

ເຊລາເຮັມລາ, ຊຶ່ງມີທະຫານສ່ວນໜຶ່ງຂອງອານາທິພົດຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກຂ້ານຳພາໄປ, ແລະ ສ່ວນທີ່ເຫລືອຢູ່ນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພາພວກເຂົາໄປຮ່ວມກັບຊາຍໜຸ່ມຊາວອຳໂມນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ເດີນທັບກັບຄືນໄປຫາເມືອງຢູເດອາ.

ບົດທີ 57

ຮີລາມັນທິບທວນເຖິງການຍຶດເອົາເມືອງອານາທິພາຣາ ແລະ ເຖິງການຍອມຈຳນົນ ແລະ ພາຍຫລັງມາໄດ້ເປັນກຳລັງປ້ອງກັນເມືອງຄູມະໄນ—ຊາຍໜຸ່ມຊາວອຳໂມນຕໍ່ສູ້ຢ່າງອົງອາດກ້າຫານ ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດຖືກຂ້າຕາຍເລີຍ; ມີແຕ່ໄດ້ຮັບບາດເຈັບເທົ່ານັ້ນ—ກົດລາຍງານເຖິງການຂ້າພັນ ແລະ ການໂຕນໜີຂອງຊະເລີຍເສິກຊາວເລມັນ. ປະມານ 63 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບສານສະບັບໜຶ່ງຈາກກະສັດອາມໂມຣອນ, ທີ່ມີຄວາມວ່າ ຖ້າຫາກຂ້າພະເຈົ້າສົ່ງຊະເລີຍເສິກທີ່ພວກເຮົາຈັບໄດ້ຄືນໃຫ້ລາວ ແລ້ວລາວຈະມອບເມືອງອານາທິພາຣາໃຫ້ພວກເຮົາ.

2 ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງສານຕອບກະສັດ, ວ່າພວກເຮົາແນ່ໃຈວ່າ ກຳລັງຄົນຂອງພວກເຮົາມີພຽງພໍທີ່ຈະຕິເອົາເມືອງອານາທິພາຣາໄດ້ດ້ວຍກຳລັງຂອງພວກເຮົາ; ແລະ ການສົ່ງຊະເລີຍເພື່ອແລກປ່ຽນກັບເມືອງນັ້ນ ພວກເຮົາຄິດວ່າມັນບໍ່ເປັນການສະຫລາດເລີຍ, ແລະວ່າພວກເຮົາຈະສົ່ງຊະເລີຍເສິກຄືນເພື່ອເປັນການແລກປ່ຽນກັບຊະເລີຍເສິກເທົ່ານັ້ນ.

3 ແລະ ອາມໂມຣອນປະຕິເສດສານຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເພາະວ່າລາວບໍ່ຍອມແລກປ່ຽນຊະເລີຍເສິກ; ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຮົາຈຶ່ງຕຽມພ້ອມເພື່ອຈະໄປຕິເອົາເມືອງອານາທິພາຣາ.

4 ແຕ່ຜູ້ຄົນເມືອງອານາທິພາຣາໄດ້ປະຖິ້ມເມືອງ ແລະ ອອກໜີໄປຫາເມືອງຕ່າງໆ ຊຶ່ງພວກເຂົາເປັນເຈົ້າຂອງຢູ່, ເພື່ອເສີມກຳລັງເມືອງເຫລົ່ານັ້ນ; ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້ ເມືອງອານາທິພາຣາຈຶ່ງຕົກຢູ່ໃນມືຂອງພວກເຮົາດັ່ງນີ້.

5 ແລະ ປີທີຊາວແປດແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນໄດ້ສິ້ນສຸດລົງດັ່ງນີ້.

6 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືໃນຕົ້ນປີທີຊາວເກົ້າ ພວກເຮົາໄດ້ສະບຽງອາຫານຊຸດໜຶ່ງ ແລະ ກຳລັງພົນມາເພີ່ມເຕີມກອງທັບອີກ, ຊຶ່ງໄດ້ມາຈາກແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາ, ແລະ ມາຈາກແຜ່ນດິນອັອມແອັມເປັນຈຳນວນຫົກພັນຄົນ, ນອກນັ້ນຍັງມີຊາຍໜຸ່ມຊາວອຳໂມນອີກຫົກສິບຄົນ ຜູ້ທີ່ມາເຂົ້າຮ່ວມກັບກອງທັບນ້ອຍສອງພັນຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ຊຶ່ງເປັນພິນ້ອງຂອງພວກເຂົາເອງ. ແລະ ບັດນີ້ຈຶ່ງເບິ່ງ, ພວກເຮົາມີກຳລັງເພີ່ມຂຶ້ນ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຮົາໄດ້ຮັບສະບຽງອາຫານຢ່າງເຫລືອເພື່ອຕື່ມອີກ.

7 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ມັນເປັນຄວາມປາຖະໜາຂອງພວກເຮົາທີ່ຈະສູ້ຮົບກັບກອງທັບທີ່ຖືກວາງໄວ້ເພື່ອປ້ອງກັນເມືອງຄູມະໄນ.

8 ແລະ ບັດນີ້ຈຶ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະບອກໃຫ້ທ່ານຮູ້ວ່າ ຈາກນັ້ນໄປບໍ່ດົນພວກເຮົາກໍໄດ້ສຳເລັດຕາມຄວາມປາ

ຖະໜາຂອງພວກເຮົາ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ດ້ວຍກຳລັງອັນເຂັ້ມແຂງຂອງພວກເຮົາ, ຫລືດ້ວຍສ່ວນໜຶ່ງຂອງກຳລັງອັນເຂັ້ມແຂງຂອງພວກເຮົາ, ພວກເຮົາໄດ້ລ້ອມເມືອງຄູມະໂນໄວ້ໃນຕອນກາງຄືນ, ໃກ້ເວລາທີ່ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບສະບຽງອາຫານ.

9 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເຮົາໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍຢູ່ຮອບເມືອງເປັນເວລາຫລາຍຄືນ; ແຕ່ວ່າພວກເຮົາໄດ້ນອນກັບດາບ ແລະ ຈັດເວນຍາມໄວ້ເພື່ອຊາວເລມັນຈະບໍ່ໄດ້ມາໂຈມຕີພວກເຮົາໃນເວລາກາງຄືນ ແລະ ຂ້າພວກເຮົາຖິ້ມຊຶ່ງພວກເຂົາເຄີຍພະຍາຍາມມາກ່ອນແລ້ວຫລາຍເທື່ອ; ແຕ່ທຸກໆເທື່ອທີ່ພວກເຂົາພະຍາຍາມແບບນີ້ ພວກເຂົາຕ້ອງໄດ້ເສຍເລືອດເນື້ອໄປ.

10 ຫລັງຈາກນັ້ນບໍ່ດົນສະບຽງອາຫານຂອງພວກເຂົາກໍມາຮອດ ແລະ ກຳລັງທີ່ຈະເຂົ້າເມືອງໃນເວລາກາງຄືນ. ແລະ ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຮົາ, ຊາວນີໄຟ ແທນທີ່ຈະເປັນຊາວເລມັນ ຈຶ່ງໄດ້ຈັບພວກເຂົາ ແລະ ຍຶດເອົາສະບຽງອາຫານຂອງພວກເຂົາໄວ້.

11 ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າຊາວເລມັນຖືກຕັດອອກຈາກຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຂອງພວກເຂົາຕາມວິທີນີ້, ແຕ່ພວກເຂົາຍັງຕັ້ງໃຈທີ່ຈະຮັກສາເມືອງນັ້ນໄວ້ຢູ່; ດັ່ງນັ້ນມັນຈຶ່ງເປັນການສົມຄວນທີ່ພວກເຮົາຈະຍຶດເອົາສະບຽງອາຫານເຫລົ່ານີ້ ແລະ ສົ່ງມັນໄປຫາເມືອງຢູເດອາ, ແລະ ສົ່ງຊະເລີຍເສິກຂອງພວກເຮົາໄປຫາແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາ.

12 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື

ເວລາຜ່ານໄປບໍ່ເທົ່າໃດມື້ ກ່ອນທີ່ຊາວເລມັນຈະໝົດຫວັງທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມຊ່ອຍເຫລືອ; ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຍອມມອບເມືອງໃຫ້ຢູ່ໃນກຳມີຂອງພວກເຮົາ; ແລະ ພວກເຮົາຈຶ່ງສຳເລັດຜົນດັ່ງນີ້ ຕາມແຜນການຂອງພວກເຮົາທີ່ຈະຍຶດເອົາເມືອງຄູມະໂນໄວ້.

13 ແຕ່ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຊະເລີຍເສິກຂອງພວກເຮົາມີເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍ, ຊຶ່ງຫລາຍກວ່າຈຳນວນທະຫານຂອງພວກເຮົາ, ພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງໃຊ້ກຳລັງທັງໝົດຂອງພວກເຮົາເພື່ອເຝົ້າຍາມ ແລະ ໄດ້ຂ້າຈຳນວນໜຶ່ງຖິ້ມ.

14 ເພາະຈຶ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍທີ່ພະຍາຍາມໂຕນຫີ ແລະ ຕໍ່ສູ້ດ້ວຍກ້ອນຫີນ, ຫລື ດ້ວຍໄມ້ຄ້ອນ, ຫລື ດ້ວຍອັນໃດກໍແລ້ວແຕ່ທີ່ພວກເຮົາຈະເອົາມາໄດ້, ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຂ້າພວກເຂົາຖິ້ມເຖິງສອງພັນຄົນ ຫລັງຈາກທີ່ພວກເຂົາຍອມມອບຕົວເປັນຊະເລີຍເສິກແລ້ວ.

15 ດັ່ງນັ້ນ ມັນຈຶ່ງສົມຄວນສຳລັບພວກເຮົາທີ່ຈະຂ້າພວກເຂົາ, ຫລື ຕ້ອງຍາມພວກເຂົາດ້ວຍດາບໃນມື, ແລະ ພວກເຮົາຈຶ່ງໄດ້ພາພວກເຂົາລົງໄປຫາແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາ; ແລະ ເພາະສະບຽງອາຫານຂອງພວກເຮົາລວມທັງເຄື່ອງທີ່ຍຶດມາໄດ້ຈາກຊາວເລມັນກໍຍັງບໍ່ພໍສຳລັບທະຫານຂອງພວກເຮົາເອງຢູ່ແລ້ວ.

16 ແລະ ບັດນີ້, ໃນສະພາບອັນໜ້າວິຕົກເຊັ່ນນີ້, ມັນຈຶ່ງເປັນເລື່ອງໜັກທີ່

ສຸດທີ່ຈະຕັດສິນໃຈກ່ຽວກັບຊະເລີຍເສິກເຫລົ່ານີ້; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພວກເຮົາຍັງໄດ້ຕົກລົງໃຈທີ່ຈະສົ່ງພວກເຂົາໄປຫາແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາ; ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຮົາຈຶ່ງໄດ້ເລືອກເອົາຄົນຂອງພວກເຮົາສ່ວນໜຶ່ງ, ແລະ ມອບໜ້າທີ່ໃຫ້ພວກເຂົາເຝົ້າຍາມຊະເລີຍເສິກໃນຂະນະທີ່ກຳລັງພາພວກເຂົາລົງໄປຫາແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາ.

17 ແຕ່ວ່າເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືມື້ຕໍ່ມາພວກເຂົາໄດ້ກັບຄືນມາ. ແລະ ບັດນີ້ຈຶ່ງເບິ່ງ, ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ສອບຖາມພວກເຂົາກ່ຽວກັບຊະເລີຍເສິກເຫລົ່ານັ້ນເລີຍ; ເພາະຈຶ່ງເບິ່ງ, ຊາວເລມັນໄດ້ມາໂຈມຕີພວກເຮົາ, ແລະ ພວກເຂົາມາທັນເວລາພໍດີເພື່ອຊ່ອຍເຫລືອພວກເຮົາໃຫ້ພົ້ນຈາກການຕົກໄປຢູ່ໃນກຳມີຂອງພວກຊາວເລມັນເພາະຈຶ່ງເບິ່ງ, ອາມໂມຣອນໄດ້ສົ່ງສະບຽງອາຫານມາຊ່ອຍພວກເຂົາພ້ອມດ້ວຍກຳລັງພົນເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍ.

18 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກຜູ້ຊາຍຊຶ່ງພວກເຮົາໄດ້ສົ່ງໄປກັບຊະເລີຍເສິກນັ້ນໄດ້ມາຮອດທັນເວລາເພື່ອຍັບຍັ້ງສັດຕູໄວ້, ຂະນະທີ່ພວກເຂົາກຳລັງຈະຊະນະພວກເຮົາຢູ່ແລ້ວ.

19 ແຕ່ຈຶ່ງເບິ່ງ, ກອງທັບນ້ອຍຈຳນວນສອງພັນທົກສິບຄົນນັ້ນ ໄດ້ຕໍ່ສູ້ຢ່າງດູເດືອດ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາເຂັ້ມແຂງໃນການສູ້ຮົບ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານກັບຊາວເລມັນ, ແລະ ໄດ້ຂ້າທຸກຄົນທີ່ຂັດຂວາງພວກເຂົາ.

20 ແລະ ເວລາກອງທັບທີ່ເຫລືອຢູ່ຂອງ

ພວກເຮົາກຳລັງຈະຍອມແພ້ໃຫ້ແກ່ຊາວເລມັນຢູ່ນັ້ນ, ຈຶ່ງເບິ່ງ, ທະຫານສອງພັນທົກສິບຄົນນັ້ນຍັງເຂັ້ມແຂງ ແລະ ບໍ່ຫວັ່ນໄຫວເລີຍ.

21 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາໄດ້ເຊື່ອຟັງແລະ ຕັ້ງໃຈປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງທຸກຄຳຢ່າງເຄັ່ງຄັດ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມັນເປັນໄປເຊັ່ນນີ້ຕາມສັດທາຂອງພວກເຮົາ; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຈື່ຈຳຄຳເວົ້າທີ່ພວກເຮົາເວົ້າກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ ແມ່ຂອງພວກເຮົາໄດ້ສອນພວກເຮົາ.

22 ແລະ ບັດນີ້ຈຶ່ງເບິ່ງ, ພວກເຮົາເປັນທີ່ຊີວິດຕໍ່ພວກລູກຊາຍເຫລົ່ານີ້ກັບພວກທີ່ຖືກເລືອກໃຫ້ໄປສົ່ງຊະເລີຍເສິກເຫລົ່ານັ້ນສຳລັບໄຊຊະນະເທື່ອນີ້; ເພາະພວກເຂົາເປັນຜູ້ທີ່ຕິຊາວເລມັນໃຫ້ແຕກຜ່າຍໄປ; ດັ່ງນັ້ນ ພວກນັ້ນຈຶ່ງຖືກຂັບໄລ່ກັບໄປຫາເມືອງແມນທາຍ.

23 ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ຍຶດເອົາເມືອງຄູມະໂນໄວ້; ແລະ ບໍ່ໄດ້ຖືກທຳລາຍທັງໝົດດ້ວຍດາບ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພວກເຮົາກໍຍັງໄດ້ຮັບການເສຍຫາຍຢ່າງຫລວງຫລາຍ.

24 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຫລັງຈາກຊາວເລມັນໄດ້ໜີໄປແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອອກຄຳສັ່ງທັນທີວ່າ ໃຫ້ຍ້າຍທະຫານຂອງຂ້າພະເຈົ້າຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບບາດເຈັບອອກຈາກຜູ້ທີ່ຕາຍ, ແລະ ສົ່ງໃຫ້ປິ່ນປົວບາດແຜຂອງພວກເຮົາ.

25 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ມັນມີຢູ່ສອງຮ້ອຍຄົນໃນສອງພັນທົກສິບຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າທີ່ໄດ້ໝົດສະຕິໄປ ເພາະການເສຍເລືອດຢ່າງໜັກ; ເຖິງຢ່າງໃດ

ກໍຕາມ, ດ້ວຍພຣະກະລຸນາທີ່ຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ຕໍ່ຄວາມແປກປະຫລາດໃຈຫລາຍທີ່ສຸດແກ່ພວກເຮົາ, ແລະ ດ້ວຍຄວາມປະຕິບັດທີ່ຫລາຍແກ່ກອງທັບທັງໝົດຂອງພວກເຮົາ, ເພາະວ່າບໍ່ມີຜູ້ໃດເລີຍໃນພວກເຮົາທີ່ຖືກຂ້າ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ບໍ່ມີເທົ່າໃດຄົນໃນບັນດາພວກເຮົາທີ່ໄດ້ຮັບບາດເຈັບຫລາຍບ່ອນ.

26 ແລະ ບັດນີ້, ການປົກປັກຮັກສາທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຮັບນັ້ນເປັນການແປກປະຫລາດໃຈແກ່ທົ່ວກອງທັບຂອງພວກເຮົາ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຮົາໄດ້ຮັບການໄວ້ຊີວິດໃນຂະນະທີ່ພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຮົາຫລາຍພັນຄົນຖືກຂ້າຕາຍ. ແລະ ພວກເຮົາເຊື່ອຢ່າງແນ່ນອນວ່າມັນເປັນອຳນາດອັນໜ້າອັດສະຈັນໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ, ຍ້ອນວ່າສັດທາຂອງພວກເຮົາມີຫລາຍທີ່ສຸດ ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ຮັບການສິດສອນໃຫ້ເຊື່ອ—ວ່າມັນມີພຣະເຈົ້າຜູ້ທຸ່ງທຳ, ແລະ ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ບໍ່ສົງໃສ, ຜູ້ນັ້ນຈະໄດ້ຮັບການປົກປັກຮັກສາໄວ້ໂດຍອຳນາດອັນໜ້າອັດສະຈັນຂອງພຣະອົງ.

27 ບັດນີ້ ມີຄືສັດທາຂອງພວກເຮົາຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກ່າວມາແລ້ວ; ພວກເຮົາຍັງໜຸ່ມນ້ອຍ, ແລະ ຈິດໃຈຂອງພວກເຮົາເຂັ້ມແຂງ, ແລະ ພວກເຮົາມີຄວາມໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າຕະຫລອດເວລາ.

28 ແລະ ບັດນີ້ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຫລັງຈາກທີ່ພວກເຮົາໄດ້ພະຍາບານຜູ້ຄົນຂອງພວກເຮົາຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບບາດເຈັບ, ແລະ ໄດ້ຝັງສົບຄົນຂອງພວກເຮົາ ແລະ ຊາວເລມັນ ຊຶ່ງມີຢູ່

ຢ່າງຫລວງຫລາຍແລ້ວ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຮົາໄດ້ຖາມກົດກຽວກັບຊະເລີຍເສິກຊຶ່ງພວກເຮົາໄດ້ພາລົງໄປຫາແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາ.

29 ບັດນີ້ກິດເປັນຫົວໜ້ານາຍທະຫານຄວບຄຸມກຸ່ມທະຫານຜູ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ຄຸມພວກຊະເລີຍເສິກໄປຫາແຜ່ນດິນນັ້ນ.

30 ແລະ ບັດນີ້ ມີຄືຄຳເວົ້າຂອງກົດທີ່ໄດ້ເວົ້າກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຮົາໄດ້ເລີ່ມເດີນທາງລົງໄປຫາແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາພ້ອມດ້ວຍຊະເລີຍເສິກຂອງພວກເຮົາ. ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກເຮົາໄດ້ພົບກັບພວກນັກສືບຂອງກອງທັບຂອງພວກເຮົາ ຜູ້ຊຶ່ງໄດ້ຖືກສົ່ງໃຫ້ໄປຕິດຕາມເບິ່ງຄ້າຍຂອງຊາວເລມັນ.

31 ແລະ ພວກນັ້ນໄດ້ຮ້ອງບອກພວກເຮົາ, ໂດຍກ່າວວ່າ—ຈົ່ງເບິ່ງ, ກອງທັບຂອງຊາວເລມັນກຳລັງຍົກທັບໄປທາງເມືອງຄູມະໄນ; ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຮົາໄດ້ເຂົ້າໂຈມຕີພວກທີ່ຢູ່ໃນເມືອງນັ້ນ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ຈະທຳລາຍຜູ້ຄົນຂອງພວກເຮົາ.

32 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເວລາພວກຊະເລີຍເສິກຂອງພວກເຮົາໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງບອກຂອງພວກເຮົາ, ພວກເຮົາຈຶ່ງມີກຳລັງໃຈຂຶ້ນ; ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ລຸກຂຶ້ນຕໍ່ຕ້ານພວກເຮົາ.

33 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເປັນຍ້ອນການກະບົດຂອງພວກເຮົາ ຈຶ່ງເປັນເຫດໃຫ້ພວກເຮົາຕ້ອງຟາດພັນພວກເຮົາ. ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກເຮົາໄດ້ແລ່ນເຂົ້າມາຫາດາບຂອງ

ພວກເຮົາເປັນໝູ່, ມັນຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາສ່ວນຫລາຍຖືກຂ້າຕາຍ ແລະ ພວກທີ່ເຫລືອຕາຍນັ້ນໄດ້ແລ່ນຜ່າຍໜີໄປ.

34 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ເວລາພວກເຂົາໄດ້ໜີໄປແລ້ວ ແລະ ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດໄລ່ຕາມພວກເຂົາທັນ, ພວກເຮົາຈຶ່ງໄດ້ເດີນທັບຢ່າງວ່ອງໄວກັບມາເມືອງຄູມະໄນ; ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຮົາໄດ້ມາເຖິງທັນເວລາ ເພື່ອຈະໄດ້ຊ່ອຍເຫລືອພັນອງຂອງພວກເຮົາໃນການປ້ອງກັນເມືອງໄວ້.

35 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຮົາໄດ້ຮັບການປົດປ່ອຍໃຫ້ຫລຸດຈາກກຳມີຂອງສັດຕູຂອງພວກເຮົາອີກ. ແລະ ຂໍພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາຈົ່ງພຣະກະເສີມສຳລານເຖິດ; ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ມັນແມ່ນພຣະອົງທີ່ປົດປ່ອຍພວກເຮົາ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ທີ່ເຮັດການອັນຍິ່ງໃຫຍ່ນີ້ແກ່ພວກເຮົາ.

36 ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຮີລາມັນໄດ້ຍິນຂໍ້ຄວາມຂອງກິດແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສຸກຢ່າງລົ້ນເຫລືອ, ຍ້ອນວ່າພຣະກະລຸນາທິຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ໄດ້ປົກປັກຮັກສາພວກເຮົາໄວ້, ເພື່ອວ່າພວກເຮົາທັງໝົດຈະບໍ່ໄດ້ຖືກຂ້າ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າແນ່ໃຈວ່າ ຈິດວິນຍານຂອງຜູ້ທີ່ຕາຍໄປນັ້ນໄດ້ເຂົ້າໄປໃນທີ່ພັກຂອງພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາແລ້ວ.

ບົດທີ 58

ຮີລາມັນ, ກິດ, ແລະ ທີອອມເນີ ຍຶດເອົາເມືອງແມນທາຍຄືນມາດ້ວຍກິນ

ອຸບາຍ—ຊາວເລມັນຖອນອອກໄປ—ພວກລູກຊາຍຂອງຜູ້ຄົນຂອງອຳໂມນໄດ້ຮັບການປົກປັກຮັກສາໄວ້ ຊຶ່ງພວກເຂົາໝັ້ນຄົງຢູ່ໃນການປ້ອງກັນເສລີພາບ ແລະ ໝັ້ນຄົງຢູ່ກັບສັດທາຂອງພວກເຂົາ. ປະມານ 63-62 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຈຸດປະສົງຕໍ່ໄປຂອງພວກເຮົາແມ່ນຈະເອົາເມືອງແມນທາຍໃຫ້ໄດ້; ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ບໍ່ມີທາງທີ່ພວກເຮົາຈະສາມາດເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາອອກຈາກເມືອງດ້ວຍກຳລັງທັບນ້ອຍຂອງພວກເຮົານີ້. ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາຈຶ່ງກິນອຸບາຍທີ່ພວກເຮົາເຄີຍໄດ້ເຮັດມາກ່ອນແລ້ວ; ດັ່ງນັ້ນພວກເຮົາຈະຫລອກໃຫ້ພວກເຂົາອອກມາຈາກທີ່ໝັ້ນຂອງພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ອີກແລ້ວ.

2 ແລະ ພວກເຂົາມີຈຳນວນພົນຢ່າງຫລວງຫລາຍ, ຫລາຍກວ່າກອງທັບຂອງພວກເຮົາ ຈົນວ່າພວກເຮົາບໍ່ກ້າອອກໄປໂຈມຕີພວກເຂົາໃນທີ່ໝັ້ນຂອງພວກເຂົາ.

3 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມັນສົມຄວນທີ່ພວກເຮົາຈະໃຫ້ຄົນຂອງພວກເຮົາຮັກສາແຜ່ນດິນພາກຕ່າງໆທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຍຶດກັບຄືນມາເປັນເຈົ້າຂອງອີກ; ດັ່ງນັ້ນມັນຈຶ່ງສົມຄວນທີ່ພວກເຮົາຕ້ອງລໍຖ້າຈົນກວ່າພວກເຮົາຈະໄດ້ຮັບກຳລັງເພີ່ມຈາກແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາ ແລະ ໄດ້ຮັບສະບຽງອາຫານຕື່ມອີກ.

4 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງນາຍທູດໄປຫາຜູ້ປົກຄອງແຜ່ນດິນຂອງພວກເຮົາ, ເພື່ອ

ໃຫ້ເພີ່ມຮູ້ຈັກການງານຂອງຜູ້ຄົນຂອງພວກເຮົາ. ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກເຮົາໄດ້ຄອຍຖ້າຮັບສະບຽງອາຫານ ແລະ ກຳລັງເພີ່ມເຕີມຈາກແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາ.

5 ແຕ່ຈິ່ງເບິ່ງ, ການລໍຄອຍນີ້ບໍ່ເປັນປະໂຫຍດໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາເລີຍ ເພາະວ່າແຕ່ລະມື້ຊາວເລມັນໄດ້ຮັບກຳລັງເພີ່ມຂຶ້ນພ້ອມທັງສະບຽງອາຫານເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍ; ແລະ ນີ້ຄືສະພາບຂອງພວກເຮົາໃນໄລຍະນີ້.

6 ແລະ ຊາວເລມັນກໍໄດ້ອອກມາໂຈມຕີພວກເຮົາເປັນບາງຄັ້ງບາງຄາວ, ໂດຍຕັ້ງໃຈທີ່ຈະທຳລາຍພວກເຮົາດ້ວຍກົນອຸປະກອນ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດອອກຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຂົາ ເພາະກຳລັງ ແລະ ທີ່ໝັ້ນຂອງພວກເຂົາ.

7 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກເຮົາໄດ້ຄອຍຖ້າຢູ່ໃນສະພາບອັນທຸກຍາກລຳບາກເປັນເວລາຫລາຍເດືອນ, ຈົນວ່າພວກເຮົາເກືອບຈະຕາຍຍ້ອນການຂາດອາຫານ.

8 ແຕ່ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກເຮົາໄດ້ຮັບອາຫານພ້ອມກັບກອງທະຫານສອງພັນຄົນ ຊຶ່ງພວກເຂົາເຫລົ່ານີ້ເປັນຜູ້ທີ່ຄຸ້ມກັນອາຫານມາເພື່ອຊ່ອຍເຫລືອພວກເຮົາ; ແລະ ນີ້ຄືຄວາມຊ່ອຍເຫລືອທັງໝົດທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຮັບ, ເພື່ອຈະໄດ້ປ້ອງກັນປະເທດຊາດຂອງພວກເຮົາຈາກການຕົກໄປສູ່ກຳມີຂອງສັດຕູຂອງພວກເຮົາ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເພື່ອຈະໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບສັດຕູຂອງພວກເຮົາ ຊຶ່ງມີຈຳນວນຈົນນັບບໍ່ຖ້ວນ.

9 ແລະ ບັດນີ້ສາເຫດຂອງຄວາມກັງວົນໃຈເຫລົ່ານີ້ຂອງພວກເຮົາ, ຫລື ສາເຫດວ່າເປັນດ້ວຍເຫດໃດພວກເພີ່ນຈິ່ງບໍ່ສົ່ງກຳລັງມາໃຫ້ພວກເຮົາຫລາຍກວ່ານີ້, ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກ; ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຮົາຈິ່ງມີຄວາມໂສກເສົ້າ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຍ້ານກົວ, ຍ້ານວ່າບໍ່ທາງໃດກໍທາງໜຶ່ງການຕັດສິນຂອງພຣະເຈົ້າຈະເກີດກັບແຜ່ນດິນຂອງພວກເຮົາ, ຈົນເຖິງການລົບລ້າງ ແລະ ເຖິງຄວາມພິນາດຈົນໝົດສິ້ນ.

10 ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຮົາຈິ່ງໄດ້ທຸ້ມເທຈິດວິນຍານຂອງພວກເຮົາໃນການອະທິຖານຫາພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອວ່າພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາມີກຳລັງຂຶ້ນ ແລະ ບົດປ່ອຍພວກເຮົາໃຫ້ລອດຈາກກຳມີຂອງສັດຕູຂອງພວກເຮົາ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາມີກຳລັງເພີ່ມຂຶ້ນເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ຮັກສາເມືອງຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ແຜ່ນດິນຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ຊັບສິນຂອງພວກເຮົາໄວ້ເພື່ອຄຳຊູຜູ້ຄົນຂອງພວກເຮົາ.

11 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາໄດ້ມາຢ້ຽມຢາມພວກເຮົາໂດຍໃຫ້ຄວາມໝັ້ນໃຈວ່າ ພຣະອົງຈະບົດປ່ອຍພວກເຮົາ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວຄວາມສະຫງົບແກ່ຈິດວິນຍານຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ໄດ້ປະທານສັດທາອັນແຮງກ້າໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ, ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາມີຄວາມຫວັງໃນຄວາມລອດພົ້ນຂອງພວກເຮົາຈາກພຣະອົງ.

12 ແລະ ພວກເຮົາກໍໄດ້ມີກຳລັງໃຈຂຶ້ນກັບກຳລັງອັນເລັກນ້ອຍຊຶ່ງພວກເຮົາໄດ້ຮັບນັ້ນ, ແລະ ພວກເຮົາເຈາະຈົງຢູ່ກັບຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະເອົາຊະນະສັດຕູຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ເພື່ອຮັກສາແຜ່ນດິນຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ຊັບສິນຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ເມຍຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ລູກຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ອຸດົມການແຫ່ງເສລີພາບຂອງພວກເຮົາໄວ້.

13 ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ຍົກກຳລັງອອກໄປດ້ວຍສຸດກຳລັງຂອງພວກເຮົາເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບຊາວເລມັນ ຊຶ່ງຢູ່ໃນເມືອງແມນທາຍ; ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍຂຶ້ນທາງຂ້າງຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານຊຶ່ງຢູ່ໃກ້ເມືອງ.

14 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືເຂົ້າຕໍ່ມາ, ເວລາຊາວເລມັນເຫັນວ່າພວກເຮົາຢູ່ຂ້າງຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານຊຶ່ງຢູ່ໃກ້ເມືອງ, ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ສົ່ງນັກສືບມາສອດແນມເບິ່ງພວກເຮົາ ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ຮູ້ຈັກເຖິງຈຳນວນ ແລະ ກຳລັງທັບຂອງພວກເຮົາ.

15 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເວລາພວກເຂົາເຫັນວ່າພວກເຮົາບໍ່ມີກຳລັງຫລາຍຕາມຈຳນວນຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ໂດຍຍ້ານວ່າພວກເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຕັດຂາດຈາກການຊ່ອຍເຫລືອຖ້າຫາກພວກເຂົາບໍ່ຍົກກຳລັງອອກມາສູ້ຮົບ ແລະ ຂ້າພວກເຮົາເສຍ, ແລະ ໂດຍຄິດອີກວ່າພວກເຂົາຈະທຳລາຍພວກເຮົາໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍດ້ວຍກຳລັງທະຫານອັນຫລວງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ, ດັ່ງນັ້ນ

ພວກເຂົາຈຶ່ງເລີ່ມ ຕຽມຕົວເພື່ອອອກມາສູ້ຮົບກັບພວກເຮົາ.

16 ແລະ ເມື່ອພວກເຮົາເຫັນວ່າພວກເຂົາກຳລັງຕຽມຕົວເພື່ອຈະອອກມາສູ້ຮົບກັບພວກເຮົາ, ຈຶ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໃຫ້ກິດພ້ອມດ້ວຍທະຫານສ່ວນໜຶ່ງໄປລີ້ຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ, ແລະ ທີ່ອອມເນີກັບຄົນຂອງລາວສ່ວນໜຶ່ງກໍໄປລີ້ຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານຄືກັນ.

17 ບັດນີ້ກິດກັບຄົນຂອງລາວໄດ້ຢູ່ທາງເບື້ອງຂວາ ແລະ ອີກພວກໜຶ່ງຢູ່ທາງເບື້ອງຊ້າຍ; ແລະ ເວລາທີ່ພວກເຂົາກຳລັງລີ້ຢູ່ນັ້ນ, ຈຶ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າພ້ອມດ້ວຍກອງທັບທີ່ເຫລືອຢູ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າຍັງຄົງຢູ່ບ່ອນເກົ່າ, ຊຶ່ງເປັນບ່ອນທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍຂຶ້ນ ແລະ ໄດ້ຄອຍຖ້າເວລາທີ່ຊາວເລມັນຈະຍົກທັບອອກມາສູ້ຮົບກັບພວກເຮົາ.

18 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຊາວເລມັນກໍໄດ້ອອກມາຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຮົາດ້ວຍກຳລັງທັບອັນມະຫາສານຂອງພວກເຂົາ. ແລະ ເວລາທີ່ພວກເຂົາຍົກມາ ແລະ ກຳລັງຈະເຂົ້າໂຈມຕີພວກເຮົາດ້ວຍດາບ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍໃຫ້ທະຫານຂອງຂ້າພະເຈົ້າທີ່ຢູ່ກັບຂ້າພະເຈົ້າຖອຍອອກໄປໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ.

19 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຊາວເລມັນໄດ້ຕິດຕາມພວກເຮົາມາດ້ວຍຄວາມວ່ອງໄວ ເພາະວ່າພວກເຂົາປາຖະໜາທີ່ຈະຕິດຕາມໃຫ້ທັນ ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ຂ້າພວກເຮົາ; ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງຕິດຕາມພວກເຮົາເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ; ແລະ ພວກ

ເຮົາໄດ້ຜ່ານໄປທາງກາງຂອງກິດ ແລະ ທີ່ອອມເນີ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ຊາວເລມັນບໍ່ ເຫັນພວກເຂົາ.

20 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເວລາຊາວເລມັນໄດ້ຜ່ານໄປ, ຫລືວ່າ ກອງທັບໄດ້ຜ່ານໄປແລ້ວ ກິດ ແລະ ທີ່ ອອມເນີໄດ້ຍົກທັບອອກມາຈາກບ່ອນລີ້ ຊ່ອນຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ໄດ້ກັ້ນພວກ ນັກສືບຂອງຊາວເລມັນໄວ້ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ ພວກເຂົາກັບຄືນໄປຫາເມືອງ.

21 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເວລາພວກເຂົາກັ້ນພວກເລມັນໄວ້ແລ້ວ, ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ແລ່ນເຂົ້າໄປໃນເມືອງ ແລະ ເຂົ້າໂຈມຕີ ແລະ ທຳລາຍທະຫານ ຍາມທີ່ປະໄວ້ເຝົ້າເມືອງ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ ພວກເຂົາໄດ້ທຳລາຍພວກເຂົາ ແລະ ໄດ້ ເຂົ້າຍຶດເອົາເມືອງນັ້ນ.

22 ບັດນີ້ມັນເປັນໄປເຊັ່ນນີ້ຍ້ອນວ່າ ຊາວເລມັນໄດ້ຍອມໃຫ້ກອງທັບທັງໝົດ ຂອງພວກເຂົາເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງ ກັນດານ, ຍົກເວັ້ນແຕ່ທະຫານຍາມ ບໍ່ເທົ່າໃດຄົນເທົ່ານັ້ນ.

23 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໂດຍວິທີນີ້ ກິດ ແລະ ທີ່ອອມເນີ ຈຶ່ງ ໄດ້ຍຶດເອົາທີ່ໝັ້ນຂອງພວກເຂົາໄດ້. ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຫລັງ ຈາກທີ່ໄດ້ເດີນທາງໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງ ກັນດານດົນພໍສົມຄວນ, ພວກເຮົາຈຶ່ງໄດ້ ອອກໄປຕາມເສັ້ນທາງຂອງພວກເຮົາມຸ້ງ ໜ້າໄປຫາແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາ.

24 ແລະ ເວລາຊາວເລມັນເຫັນວ່າ ພວກເຂົາກຳລັງເດີນທັບມຸ້ງໜ້າໄປຫາ ແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາ, ພວກເຂົາຈຶ່ງເກີດ

ມີຄວາມຍ້ານກົວຫລາຍທີ່ສຸດ, ຍ້ານວ່າ ພວກເຮົາຈະມີແຜນການວາງໄວ້ເພື່ອຈະ ພາພວກເຂົາໄປສູ່ຄວາມພິນາດ; ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງເລີ່ມຖອຍຄືນເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນ ແຫ່ງແລ້ງກັນດານ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນ ແຕ່ໄດ້ຖອຍກັບໄປທາງເກົ່າຂຶ້ງພວກເຂົາ ໄດ້ຍົກມາ.

25 ແລະ ຈຶ່ງເບິ່ງ, ມັນເປັນເວລາກາງ ຄືນ ແລະ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍຂຶ້ນ, ເພາະວ່ານາຍທະຫານຂຶ້ນຫົວໜ້າຂອງ ຊາວເລມັນຄິດວ່າ ຊາວນີໂຟຈະອ່ອນ ເພຍ ຍ້ອນການເດີນທັບຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ໂດຍຄິດວ່າຕົນເອງໄດ້ຂັບໄລ່ກອງ ທັບທັງໝົດຂອງຊາວນີໂຟໄປແລ້ວ ດັ່ງ ນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ຄິດອັນໃດເລີຍກຸ່ວ ກັບເມືອງແມນທາຍນັ້ນ.

26 ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເວລາຮອດຕອນກາງຄືນ, ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ ໄດ້ໃຫ້ຄືນຂອງຂ້າພະເຈົ້ານອນ, ແຕ່ວ່າ ໃຫ້ເດີນທັບຕໍ່ໄປຕາມເສັ້ນທາງອື່ນມຸ້ງ ໜ້າໄປຫາເມືອງແມນທາຍ.

27 ແລະ ຍ້ອນວ່າການເດີນທັບຂອງ ພວກເຮົາໃນຕອນກາງຄືນ, ຈຶ່ງເບິ່ງ, ຕອນເຊົ້າມາ ພວກເຮົາກໍເລີຍໜ້າຊາວ ເລມັນໄປ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກເຮົາ ໄດ້ມາຮອດເມືອງແມນທາຍກ່ອນພວກ ເຂົາ.

28 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນມາ ຕາມນີ້ແລ້ວ, ເປັນຍ້ອນກົນອຸປາຍ, ພວກ ເຮົາຈຶ່ງໄດ້ຍຶດເອົາເມືອງແມນທາຍໄດ້ ໂດຍບໍ່ໄດ້ເສຍເລືອດເນື້ອເລີຍ.

29 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເວລາກອງທັບຂອງຊາວເລມັນໄດ້ກັບມາ

ໃກ້ເມືອງ, ແລະ ເຫັນວ່າພວກເຮົາຕຽມ ພ້ອມທີ່ຈະພົບກັບພວກເຂົາຢູ່, ພວກເຂົາ ກໍ່ແປກປະຫລາດໃຈຫລາຍທີ່ສຸດ ແລະ ເກີດຄວາມຢ້ານກົວຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງຂຶ້ນ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກເຂົາໄດ້ໜີເຂົ້າໄປໃນ ຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ.

30 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງ ເກີດຂຶ້ນຄື ກອງທັບຂອງຊາວເລມັນໄດ້ໜີ ອອກຈາກແຜ່ນດິນສ່ວນນີ້ທັງໝົດ. ແຕ່ ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາໄດ້ເອົາພວກຜູ້ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍ ຈາກແຜ່ນດິນໄປນຳພວກເຂົາ.

31 ແລະ ໃນເວລານີ້ ເມືອງຕ່າງໆທີ່ ຊາວເລມັນໄດ້ຍຶດເອົາໄປ ໄດ້ຕົກຢູ່ໃນ ຄວາມຄອບຄອງຂອງພວກເຮົາແລ້ວ; ແລະ ບົດາຂອງພວກເຮົາ ແລະ ຜູ້ຍິງ ຂອງພວກເຮົາ ແລະ ເດັກນ້ອຍຂອງ ພວກເຮົາ ກໍ່ກຳລັງກັບຄືນໄປຫາເຮືອນ ຊານຂອງຕົນ, ຍົກເວັ້ນແຕ່ພວກທີ່ຖືກຈັບ ໄປເປັນຊະເລີຍເສິກ ແລະ ຖືກຊາວເລ ມັນພາໄປເທົ່ານັ້ນ.

32 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ກອງທັບຂອງພວກເຮົາ ມີກຳລັງບໍ່ຫລາຍທີ່ຈະຮັກສາຫລາຍຫົວ ເມືອງ ແລະ ຊັບສິນຢ່າງຫລວງຫລາຍ ເຊັ່ນນີ້ໄວ້ໄດ້.

33 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຮົາໄວ້ວາງໃຈໃນ ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ ຜູ້ປະທານໄຊ ຊະນະເໜືອແຜ່ນດິນໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເມືອງ ແລະ ແຜ່ນດິນເຫລົ່ານັ້ນຊຶ່ງເປັນຂອງພວກເຮົາ ຄືນມາ.

34 ບັດນີ້ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກເຖິງສາ ເຫດວ່າດ້ວຍເຫດໃດຝ່າຍຜູ້ປົກຄອງຈຶ່ງ

ບໍ່ສົ່ງກຳລັງມາໃຫ້ພວກເຮົາ; ແລະ ພວກ ຜູ້ຊາຍທີ່ມາຊ່ອຍພວກເຮົາກໍ່ບໍ່ຮູ້ວ່າດ້ວຍ ເຫດໃດພວກເຮົາຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຮັບກຳລັງເພີ່ມ ເຕີມ.

35 ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ວ່າ ທ່ານ ກຳລັງຕົກຢູ່ໃນຂັ້ນອັນຕະລາຍ, ແລະ ທ່ານ ໄດ້ ນຳກຳລັງ ໄປ ຊ່ອຍ ເຫລືອ ແຜ່ນດິນສ່ວນນັ້ນ; ຖ້າຫາກເປັນເຊັ່ນນີ້ ພວກເຮົາກໍ່ຈະບໍ່ຈົ່ມເລີຍ.

36 ແລະ ຖ້າຫາກມັນບໍ່ເປັນເຊັ່ນນີ້, ຈົ່ງ ເບິ່ງ, ພວກເຮົາຢ້ານວ່າມັນຈະມີການ ແຕກແຍກໃນຝ່າຍຜູ້ປົກຄອງເຂົາເຈົ້າຈຶ່ງ ບໍ່ສົ່ງຄືນມາເພີ່ມອີກ; ເພາະພວກເຮົາຮູ້ ຈັກວ່າ ມັນມີຜູ້ຄົນຢູ່ຢ່າງຫລວງຫລາຍ, ຫລາຍກວ່າທີ່ໄດ້ສົ່ງມາແລ້ວ.

37 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ມັນບໍ່ສຳຄັນເລີຍ— ພວກເຮົາໄວ້ວາງໃຈວ່າພຣະເຈົ້າຈະ ບົດປ່ອຍພວກເຮົາ, ທັງໆທີ່ກອງທັບ ຂອງພວກເຮົາອ່ອນເພຍ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພຣະອົງໄດ້ບົດປ່ອຍພວກເຮົາໃຫ້ຫລຸດ ພົ້ນຈາກກຳມີຂອງສັດຕູຂອງພວກເຮົາ.

38 ຈົ່ງເບິ່ງ, ຕອນນີ້ຄືທ້າຍປີທີ່ຊາວເກົ້າ, ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ເປັນເຈົ້າຂອງແຜ່ນດິນ ຂອງພວກເຮົາ; ແລະ ຊາວເລມັນໄດ້ໜີ ກັບໄປຫາແຜ່ນດິນນິໄຟແລ້ວ.

39 ແລະ ພວກລູກຊາຍຂອງຜູ້ຄົນຂອງ ອຳໂມນຜູ້ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າເຖິງດ້ວຍ ຄວາມຍ້ອງຍໍນັ້ນ, ກໍ່ຢູ່ກັບຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ ເມືອງແມນທາຍ; ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໄດ້ຄັ້ງຊູພວກເຂົາ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ໄດ້ຄຸ້ມຄອງພວກເຂົາໃຫ້ພົ້ນຈາກການ ຖືກຂ້າດ້ວຍດາບ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ບໍ່ມີຜູ້ ໃດຖືກຂ້າຕາຍເລີຍ.

40 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາໄດ້ຮັບບາດເຈັບຫລາຍບ່ອນ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພວກເຂົາຍັງໝັ້ນຄົງຢູ່ໃນເສລີພາບ ເປັນດ້ວຍເຫດນີ້ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເປັນອິດສະລະ; ແລະ ນັບມື້ນັບວັນພວກເຂົາຍັງໝັ້ນຄົງຢູ່ໃນການລະນຶກເຖິງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາຫລາຍຂຶ້ນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາໄດ້ຕັ້ງໃຈທີ່ຈະຮັກສາກົດຂອງພຣະອົງ, ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງ, ແລະ ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງຕະຫລອດເວລາ; ແລະ ພວກເຂົາມີສັດທາຢ່າງລົ້ນເຫລືອໃນຄຳທຳນາຍກຽວກັບສິ່ງທີ່ຈະມາເຖິງ.

41 ແລະ ບັດນີ້, ອ້າຍໂມໂຣໄນທີ່ຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂໍໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ, ຜູ້ໄຖ່ພວກເຮົາ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາເປັນອິດສະລະ ຈົ່ງໄປດູ້ມຄອງທ່ານໄວ້ໃນທີ່ປະທັບຂອງພຣະອົງຕະຫລອດໄປດ້ວຍເຖິດ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຂໍໃຫ້ພຣະອົງຈົ່ງໄປດູ້ມຄອງຜູ້ຄົນພວກນີ້, ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບຄວາມສຳເລັດໃນການຍຶດເອົາທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ຊາວເລມັນໄດ້ຍຶດໄປຈາກພວກເຮົາກັບຄືນມາ, ເພື່ອຈະໄດ້ຄຳຊູພວກເຮົາ. ແລະ ບັດນີ້, ຈົ່ງເບິ່ງຂ້າພະເຈົ້າຂໍຈົບສານຂອງຂ້າພະເຈົ້າເທົ່ານີ້. ຂ້າພະເຈົ້າຄືຮີລາມັນລູກຊາຍຂອງແອວມາ.

ບົດທີ 59

ໂມໂຣໄນຮ້ອງຂໍເພໂຣຣັນໃຫ້ເພີ່ມກຳລັງກອງທັບຂອງຮີລາມັນ—ຊາວເລມັນຍຶດ

ເອົາເມືອງນີໄຟຮາ—ໂມໂຣໄນໃຈຮ້າຍໃຫ້ຝ່າຍຜູ້ປົກຄອງ. ປະມານ 62 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນໃນປີທີສາມສິບແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນດູແລຜູ້ຄົນຂອງນີໄຟ, ຫລັງຈາກໂມໂຣໄນໄດ້ຮັບສານຂອງຮີລາມັນ ແລະ ອ່ານມັນແລ້ວ, ເພິ່ນກໍມີຄວາມປິຕິຍິນດີຢ່າງຍິ່ງ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຜາສຸກ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເພິ່ນມີຄວາມຊື່ນຊົມກັບຄວາມສຳເລັດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ຊຶ່ງຮີລາມັນໄດ້ຮັບໃນການຍຶດເອົາແຜ່ນດິນຕ່າງໆທີ່ເສຍໄປກັບຄືນມາ.

2 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ເພິ່ນໄດ້ປະກາດໃຫ້ຜູ້ຄົນທຸກຄົນຂອງເພິ່ນຮູ້ຈັກ, ແລະ ເພິ່ນໄດ້ປະກາດໃຫ້ຜູ້ຄົນທີ່ອາໄສຢູ່ໃນອ້ອມແອ້ມນັ້ນຮູ້ຈັກນຳອີກ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ປິຕິຍິນດີນຳກັນ.

3 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເພິ່ນໄດ້ສົ່ງສານໄປຫາເພໂຣຣັນໂດຍທັນທີ, ໂດຍປາຖະໜາໃຫ້ເພິ່ນເກນທະຫານເພື່ອເພີ່ມກຳລັງໃຫ້ຮີລາມັນ, ຫລື ກອງທັບຂອງຮີລາມັນ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ເພິ່ນຈະສາມາດຮັກສາແຜ່ນດິນສ່ວນນັ້ນໄວ້ໄດ້ຢ່າງສະບາຍ ຊຶ່ງເພິ່ນໄດ້ຮັບການຊ່ອຍເຫລືອຢ່າງແປກປະຫລາດໃນການຍຶດເອົາມັນຄືນມາໄດ້.

4 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນເວລາໂມໂຣໄນສົ່ງສານນີ້ໄປຫາແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາແລ້ວ, ເພິ່ນໄດ້ເລີ່ມວາງແຜນອີກ ເພື່ອເພິ່ນຈະໄດ້ສິ່ງຂອງທັງໝົດ ແລະ ຫົວເມືອງຕ່າງໆທີ່ເຫລືອຢູ່ນັ້ນຄືນ

ມາ ຊຶ່ງຊາວເລມັນໄດ້ຍຶດເອົາໄປຈາກພວກເຂົາ.

5 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຂະນະທີ່ໂມໂຣໂນກຳລັງຕຽມຕົວທີ່ຈະໄປສູ່ຮົບກັບຊາວເລມັນຢູ່ນັ້ນ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ຜູ້ຄົນຂອງນີໂຟຮາທີ່ມາເຕົ້າໂຮມກັນຈາກເມືອງໂມໂຣໂນ ແລະ ຈາກເມືອງລີໂຮ ແລະ ຈາກເມືອງໂມຣິອານທັນກຳລັງຖືກຊາວເລມັນໂຈມຕີ.

6 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກທີ່ຖືກບັງຄັບໃຫ້ໜີຈາກແຜ່ນດິນແມນທາຍ, ແລະ ຈາກແຜ່ນດິນອັອມແອັມນັ້ນ ໄດ້ຂ້າມມາເຂົ້າຮ່ວມກັບຊາວເລມັນໃນແຜ່ນດິນສ່ວນນີ້.

7 ແລະ ພວກເຂົາມີຜູ້ຄົນເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແຕ່ລະມື້ພວກເຂົາໄດ້ຮັບກຳລັງເພີ່ມຂຶ້ນ, ໂດຍຄຳສັ່ງຂອງອາມໂມຣອນ, ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຍົກມາສູ່ຮົບກັບຜູ້ຄົນຂອງນີໂຟຮາ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເລີ່ມຂ້າພວກເຂົາຈົນວ່າຜູ້ຄົນເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍໄດ້ຖືກຂ້າຕາຍ.

8 ແລະ ກອງທັບຂອງພວກເຂົາມີກຳລັງຢ່າງຫລວງຫລາຍ ຈົນວ່າຜູ້ຄົນຂອງນີໂຟຮາທີ່ເຫລືອຢູ່ຈຳເປັນຕ້ອງໜີໄປ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າມາຮ່ວມກັບກອງທັບຂອງໂມໂຣໂນ.

9 ແລະ ບັດນີ້ຕາມຄວາມຄິດຂອງໂມໂຣໂນນັ້ນ ເພິ່ນຄວນສົ່ງຄົນໄປເມືອງນີໂຟຮາ, ເພື່ອຊ່ອຍເຫລືອຜູ້ຄົນໃຫ້ຮັກສາເມືອງນີ້, ແລະ ໂດຍທີ່ຮູ້ວ່າການທີ່ຈະຮັກສາເມືອງບໍ່ໃຫ້ຕົກຢູ່ໃນກຳມືຂອງຊາວເລມັນນັ້ນແມ່ນງ່າຍກວ່າຈະໄປຕີ

ເອົາຄືນ, ເພິ່ນຄິດວ່າຜູ້ຄົນໃນເມືອງນີ້ຈະຮັກສາເມືອງໄວ້ໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ.

10 ດັ່ງນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງສັ່ງໃຫ້ກຳລັງທັງໝົດຂອງເພິ່ນຢູ່ຮັກສາບ່ອນຕ່າງໆຊຶ່ງເພິ່ນໄດ້ຍຶດຄືນມາໄດ້.

11 ແລະ ບັດນີ້, ເມື່ອໂມໂຣໂນຮູ້ວ່າເມືອງນີໂຟຮາຖືກຍຶດເອົາໄປແລ້ວ, ເພິ່ນກໍເສົ້າສະຫລົດໃຈຫລາຍທີ່ສຸດ ແລະ ເກີດມີຄວາມສົງໄສຂຶ້ນມາຍ້ອນວ່າຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຜູ້ຄົນ, ຖ້າຫາກພວກເຂົາຄວນຕົກໄປຢູ່ໃນກຳມືຂອງພິນ້ອງຂອງພວກເຂົາຫລືບໍ່.

12 ບັດນີ້ເລື່ອງນີ້ກໍເກີດຂຶ້ນກັບນາຍທະຫານຊັ້ນຫົວໜ້າຂອງເພິ່ນທັງໝົດ. ເຂົາເຈົ້າກໍສົງໄສ ແລະ ແປກປະຫລາດໃຈຄືກັນ ເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຜູ້ຄົນ, ແລະ ມັນແປກປະຫລາດໃຈຫລາຍກ່ຽວກັບຊາວເລມັນທີ່ມີອຳນາດເໜືອກວ່າພວກເຂົາ.

13 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໂມໂຣໂນໄດ້ຄຽດແຄ້ນໃຫ້ຝ່າຍຜູ້ປົກຄອງ, ຍ້ອນວ່າເຂົາເຈົ້າບໍ່ເອົາຫົວຊາກ່ຽວກັບອິດສະລະພາບຂອງປະເທດຊາດຂອງຕົນ.

ບົດທີ 60

ໂມໂຣໂນຕົວ່າກັບເພໂຣຣັນພ້ອມທັງຝ່າຍຜູ້ປົກຄອງໃນການບໍ່ເອົາຫົວຊາຕໍ່ກອງທັບ—ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຍອມໃຫ້ຄົນຊອບທຳຖືກຂ້າ—ຊາວນີໂຟຕ້ອງໃຊ້ອຳນາດ, ແລະ ໃຊ້ທຸກວິທີເພື່ອປົດປ່ອຍຕົນເອງໃຫ້ພົ້ນຈາກສັດຕູຂອງພວກເຂົາ—ໂມໂຣໂນຊຶ່ງວ່າຈະຕໍ່ສູ້ກັບຝ່າຍຜູ້

ປົກຄອງ ເວ້ນເສຍແຕ່ຝ່າຍຜູ້ປົກຄອງ
ຈະໃຫ້ຄວາມຊ່ອຍເຫລືອແກ່ກອງທັບ
ຂອງເພິ່ນ. ປະມານ 62 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ເພິ່ນໄດ້ຂຽນໜັງສືໄປຫາຜູ້ປົກຄອງ
ແຜ່ນດິນອີກຜູ້ຊື່ວ່າເພໂຮຣັນ, ແລະ ນີ້
ຄືຂໍ້ຄວາມທີ່ເພິ່ນຂຽນໄປ, ມີຄວາມວ່າ:
ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງສານນີ້ມາຫາ
ເພໂຮຣັນທີ່ຢູ່ໃນເມືອງເຊລາເຮັມລາ, ຜູ້
ເປັນຫົວໜ້າຜູ້ຕັດສິນ ແລະ ປົກຄອງ
ແຜ່ນດິນທັງໝົດ, ແລະ ມາຫາທຸກຄົນທີ່
ໄດ້ຮັບການເລືອກຕັ້ງຂຶ້ນໂດຍສຽງຂອງ
ຜູ້ຄົນພວກນີ້ເພື່ອປົກຄອງ ແລະ ດຳເນີນ
ການງານກ່ຽວກັບສົງຄາມເທື່ອນີ້.

2 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າມີສິ່ງທີ່ຈະ
ກ່າວກັບຜູ້ຄົນເຫລົ່ານີ້ ເປັນການກ່າວ
ໂທດ; ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ຕົວພວກທ່ານເອງ
ໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເຕົ້າໂຮມຜູ້ຄົນ, ແລະ
ຈັດຫາຫອກ ແລະ ດາບ, ແລະ ຫາອາວຸດ
ແຫ່ງສົງຄາມທຸກຊະນິດໃຫ້ພວກເຂົາ,
ແລະ ສົ່ງພວກເຂົາອອກໄປສູ້ຮົບກັບຊາວ
ເລມັນ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນບ່ອນໃດກໍຕາມ ທີ່
ພວກເຂົາຈະເຂົ້າມາໃນແຜ່ນດິນຂອງ
ພວກເຮົາ.

3 ແລະ ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າ
ເວົ້າກັບພວກທ່ານໂດຍຕົງວ່າ, ແລະ
ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ຮີລາມັນ
ກັບຄົນຂອງເພິ່ນນຳອີກ, ຕ້ອງທົນ
ທຸກທໍລະມານຢ່າງແສນສາຫັດ; ແທ້ຈິງ
ແລ້ວ, ຕ້ອງທົນຕໍ່ຄວາມຫົວເຂົ້າ, ຫົວນ້ຳ,
ແລະ ຄວາມອິດເມື່ອຍ, ແລະ ຄວາມທຸກ
ທໍລະມານນາໆປະການ.

4 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ຖ້າຫາກພວກເຮົາຕ້ອງ
ອົດທົນຢູ່ກັບສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເທົ່ານັ້ນ ພວກ
ເຮົາກໍຈະບໍ່ຈົ່ມວ່າ ແລະ ຮັອງທຸກເລີຍ.

5 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ຜູ້ຄົນຂອງພວກເຮົາ
ໄດ້ຖືກຂ້າຕາຍໄປເປັນຈຳນວນຫລວງ
ຫລາຍ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຫລາຍພັນຄົນໄດ້
ລົ້ມຕາຍດ້ວຍດາບ, ຊຶ່ງມັນບໍ່ຄວນເປັນ
ໄປເລີຍຖ້າຫາກພວກທ່ານໄດ້ສົ່ງກຳລັງ
ແລະ ໃຫ້ຄວາມຊ່ອຍເຫລືອແກ່ກອງທັບ
ຂອງພວກເຮົາພຽງພໍ. ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກ
ທ່ານບໍ່ໄດ້ເອົາຫົວຊາກັບພວກເຮົາເລີຍ.

6 ແລະ ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຮົາຢາກ
ຮູ້ຈັກສາເຫດຂອງການບໍ່ເອົາຫົວຊາອັນ
ໃຫຍ່ຫລວງນີ້; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກ
ເຮົາຢາກຮູ້ຈັກວ່າ ເປັນຫຍັງພວກທ່ານຈຶ່ງ
ບໍ່ເອົາໃຈໃສ່.

7 ພວກທ່ານຄິດບໍ່ວ່າ ພວກທ່ານຈະນັ່ງ
ຢູ່ໃນບັນລັງຂອງພວກທ່ານໄດ້ຢ່າງໂງ່
ຈ້າ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຄິດໃນຂະນະທີ່ສັດຕູ
ຂອງພວກທ່ານກຳລັງແຜ່ຂະຫຍາຍວຽກ
ງານແຫ່ງຄວາມຕາຍອ້ອມຮອບຕົວຂອງ
ພວກທ່ານຢູ່? ແທ້ຈິງແລ້ວ, ໃນເວລານີ້
ສັດຕູກຳລັງຂ້າພື້ນ້ອງຂອງພວກທ່ານຢູ່
ເປັນພັນໆຄົນ—

8 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາໄດ້ລໍຄອຍ
ຄວາມຄຸ້ມຄອງຈາກພວກທ່ານ, ແທ້
ຈິງແລ້ວ, ໄດ້ເລືອກພວກທ່ານໃຫ້ຢູ່ໃນ
ຖານະນີ້ ເພື່ອພວກທ່ານຈະໄດ້ຊ່ອຍ
ເຫລືອພວກເຂົາ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເພື່ອພວກ
ທ່ານຈະໄດ້ສົ່ງກອງທັບໄປໃຫ້ພວກເຂົາ,
ເພື່ອພວກເຂົາຈະມີກຳລັງເພີ່ມຂຶ້ນ, ແລະ
ຊ່ອຍເຫລືອໃຫ້ຫລາຍພັນຄົນ ພື້ນຈາກ
ການຕາຍດ້ວຍດາບ.

9 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ນີ້ຍັງບໍ່ໝົດ—ພວກທ່ານໄດ້ກັກສະບຽງອາຫານໄວ້ ບໍ່ສົ່ງໄປໃຫ້ພວກເຂົາ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ຄົນຈຳນວນຢ່າງຫລວງຫລາຍໄດ້ຕໍ່ສູ້ ແລະ ຕ້ອງເສຍຊີວິດໄປ ຍ້ອນວ່າພວກເຂົາມີຄວາມປາຖະໜາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ຈະໃຫ້ຜູ້ຄົນພວກນີ້ມີຄວາມຜາສຸກ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຕໍ່ສູ້ ແລະ ກຳລັງຈະຕາຍດ້ວຍຄວາມອິດຫົວ, ເພາະການບໍ່ເອົາຫົວຊາຂອງພວກທ່ານນີ້.

10 ແລະ ບັດນີ້, ພື້ນ້ອງທີ່ຮັກແພງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ—ເພາະວ່າພວກທ່ານຄວນຈະເປັນທີ່ຮັກຫອມ; ດັ່ງນັ້ນ, ແລະ ພວກທ່ານຄວນຈະກະຕຸ້ນຕົວເອງໃຫ້ພາກພຽນຫລາຍຂຶ້ນເພື່ອຄວາມຜາສຸກ ແລະ ອິດສະລະພາບຂອງຜູ້ຄົນພວກນີ້; ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກທ່ານບໍ່ເອົາຫົວຊາພວກເຂົາເລີຍ ເຖິງຂະໜາດທີ່ເລືອດຂອງຫລາຍພັນຄົນຈະໄຫລລົງມາເທິງພວກທ່ານເພື່ອການແກ້ແຄ້ນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພຣະເຈົ້າຮູ້ຈັກການຮ້ອງໄຫ້ ແລະ ຄວາມທຸກເວດທະນາທັງໝົດຂອງພວກເຂົາແລ້ວ—

11 ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກທ່ານຄິດບໍ່ວ່າ ພວກທ່ານຈະນັ່ງຢູ່ໃນບັນລັງຂອງພວກທ່ານໄດ້, ແລະ ກໍຍ້ອນວ່າພຣະກະລຸນາທິຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ ພວກທ່ານບໍ່ຕ້ອງເຮັດຫຍັງເລີຍ ແລະ ພຣະອົງຈະບົດປ່ອຍພວກທ່ານ? ຈົ່ງເບິ່ງ, ຖ້າຫາກພວກທ່ານຄິດແນວນີ້, ພວກທ່ານກໍຄິດຜິດໄປແລ້ວ.

12 ພວກທ່ານຄິດບໍ່ວ່າ, ພື້ນ້ອງຂອງພວກທ່ານຖືກຂ້າຕາຍ ກໍຍ້ອນວ່າຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ? ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວ

ກັບພວກທ່ານວ່າ ຖ້າຫາກພວກທ່ານຄິດແບບນີ້ ພວກທ່ານກໍຄິດຜິດໄປແລ້ວ; ເພາະຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ, ພວກທ່ານຈະຖືກລົງໂທດສຳລັບການຕາຍຂອງຄົນເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍນັ້ນ;

13 ເພາະວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຍອມໃຫ້ຄົນຊອບທຳຕ້ອງຖືກຂ້າ ເພື່ອຄວາມຍຸດຕິທຳ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງຈະໄດ້ມາຫາຄົນຊົ່ວ; ດັ່ງນັ້ນ ພວກທ່ານບໍ່ຕ້ອງຄິດວ່າຄົນຊອບທຳຕົກໄປຍ້ອນວ່າພວກເຂົາຖືກຂ້າ; ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າໄປຫາທີ່ປະທັບຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາແລ້ວ.

14 ແລະ ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ, ຂ້າພະເຈົ້າຍ້ານຫລາຍທີ່ສຸດວ່າ ການຕັດສິນຂອງພຣະເຈົ້າຈະມາຫາຜູ້ຄົນພວກນີ້, ຍ້ອນວ່າຄວາມບໍ່ເອົາຫົວຊາ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນຄວາມບໍ່ເອົາຫົວຊາຂອງຝ່າຍຜູ້ບົກຄອງຂອງພວກເຮົາທີ່ບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ເລີຍກັບພື້ນ້ອງຂອງຕົນ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກທ່ານບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ເລີຍກັບຜູ້ທີ່ຖືກຂ້າຕາຍ.

15 ເພາະຖ້າຫາກ ມັນບໍ່ແມ່ນຍ້ອນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ຊຶ່ງເລີ່ມຕົ້ນມາຈາກພວກຫົວໜ້າຂອງພວກເຮົາກ່ອນແລ້ວ, ພວກເຮົາກໍຈະຕ້ານທານສັດຕູຂອງພວກເຮົາໄດ້ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ພວກເຂົາມີອຳນາດເໜືອກວ່າພວກເຮົາ.

16 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຖ້າຫາກມັນບໍ່ແມ່ນຍ້ອນສົງຄາມ ຊຶ່ງເກີດຂຶ້ນລະຫວ່າງພວກເຮົາເອງ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຖ້າຫາກບໍ່

ແມ່ນຍ້ອນກຸ່ມນິຍົມກະສັດເຫລົ່ານີ້ ຊຶ່ງເປັນເຫດໃຫ້ການນອງເລືອດອັນແສນສາຫັດເຊັ່ນນີ້ເກີດຂຶ້ນໃນບັນດາພວກເຮົາເອງ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ໃນເວລາທີ່ພວກເຮົາກຳລັງຂັດແຍ້ງກັນ ຖ້າຫາກພວກເຮົາລວມກຳລັງເຂົ້າກັນຄືກັນກັບພວກເຮົາເຄີຍເຮັດມາແຕ່ກ່ອນແລ້ວ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຖ້າຫາກບໍ່ແມ່ນຍ້ອນຄວາມຢາກໄດ້ອຳນາດ ແລະ ສິດຊຶ່ງກຸ່ມນິຍົມກະສັດໄດ້ກໍ່ຄວາມວຸ້ນວາຍກັບພວກເຮົາຢູ່ນີ້, ຖ້າຫາກພວກເຮົາຂີ່ສັດຕໍ່ອຸດົມການແຫ່ງອິດສະລະພາບຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ເຂົ້າມາຮ່ວມກັບພວກເຮົາ, ແລະ ອອກໄປຕໍ່ສູ້ກັບສັດຕູຂອງພວກເຮົາ ແທນທີ່ຈະຍົກດາບຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ກັນເອງ, ອັນເປັນເຫດໃຫ້ເກີດການນອງເລືອດເກີດຂຶ້ນໃນລະຫວ່າງພວກເຮົາເອງ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຖ້າຫາກພວກເຮົາອອກໄປສູ້ຮົບກັບສັດຕູດ້ວຍພະລັງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ພວກເຮົາກໍຈະເຮັດໃຫ້ສັດຕູຂອງພວກເຮົາຜ່າຍແພ້ໄປ, ແລະ ມັນຈະເປັນໄປເພື່ອໃຫ້ພຣະຄຳຂອງພຣະອົງສຳເລັດ.

17 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ບັດນີ້ຊາວເລມັນກຳລັງມາໂຈມຕີພວກເຮົາຢູ່, ກຳລັງຍຶດເອົາແຜ່ນດິນຂອງພວກເຮົາໄປ, ແລະ ພວກເຮົາກຳລັງຂ້າຜູ້ຄົນຂອງພວກເຮົາດ້ວຍດາບ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກແມ່ຍິງຂອງພວກເຮົາ ແລະ ເດັກນ້ອຍຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ກໍ່ຖືກຈັບໄປເປັນຂະເລີຍນຳອີກ, ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຕ້ອງໄດ້ຮັບຄວາມທຸກທໍລະມານນາໆປະການ, ແລະ ສິ່ງນີ້ເກີດຂຶ້ນຍ້ອນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທີ່ສຸດຂອງຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາອຳນາດ ແລະ

ສິດ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນກຸ່ມນິຍົມກະສັດເຫລົ່ານັ້ນ.

18 ແຕ່ເປັນຫຍັງຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຄວນເວົ້າຍຶດຍາວກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້? ເພາະພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າພວກທ່ານເອງກຳລັງສະແຫວງຫາສິດອຳນາດຢູ່ຫລືບໍ່. ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າພວກທ່ານເອງກໍ່ເປັນຜູ້ທີ່ລະຍຶດຕໍ່ປະເທດຊາດຂອງພວກທ່ານຄືກັນຫລືບໍ່.

19 ຫລືວ່າພວກທ່ານບໍ່ເອົາຫົວຊາຍ້ອນວ່າ ພວກທ່ານຢູ່ໃນໃຈກາງຂອງປະເທດ ແລະ ພວກທ່ານຖືກອ້ອມລ້ອມດ້ວຍກຳລັງອັນແໜ້ນໜາຂັ້ນບໍ່, ຈົນວ່າພວກທ່ານບໍ່ໄດ້ຈັດສົ່ງອາຫານໄປໃຫ້ພວກເຮົາ, ແລະ ບໍ່ສົ່ງຄົນໄປເພີ່ມກຳລັງກອງທັບຂອງພວກເຮົາ?

20 ພວກທ່ານລືມພຣະບັນຍັດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກທ່ານແລ້ວບໍ່? ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກທ່ານລືມການເປັນຂະເລີຍຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາແລ້ວບໍ່? ພວກທ່ານລືມແລ້ວບໍ່ວ່າ ພວກເຮົາໄດ້ຮັບການບົດປ່ອຍອອກຈາກກຳມີຂອງສັດຕູມາຫລາຍເທື່ອແລ້ວ?

21 ຫລືວ່າພວກທ່ານຄິດວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະບົດປ່ອຍພວກເຮົາຕໍ່ໄປຢູ່ບໍ່, ໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົານັ່ງຢູ່ເທິງບັນລັງ ແລະ ບໍ່ໃຊ້ສິ່ງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈັດຫາໄວ້ໃຫ້ເປັນປະໂຫຍດ?

22 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກທ່ານຈະນັ່ງຢູ່ລ້າໆໄດ້ບໍ່ ໃນຂະນະທີ່ພວກທ່ານຖືກຫຸ້ມລ້ອມດ້ວຍຄົນຫລາຍພັນຄົນ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ນັບເປັນຫລາຍສິບພັນຄົນຜູ້ຊຶ່ງນັ່ງຢູ່ລ້າໆ, ໃນຂະນະທີ່ຜູ້ຄົນຫລາຍພັນຄົນ

ທີ່ຢູ່ທາງຊາຍແດນກຳລັງລົ້ມຕາຍດ້ວຍ
ດາບ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາໄດ້ຮັບບາດ
ເຈັບ ແລະ ເສຍເລືອດເນື້ອໄປ?

23 ພວກທ່ານຄິດບໍ່ວ່າ ພຣະເຈົ້າຈະ
ຖືວ່າພວກທ່ານບໍ່ມີຄວາມຜິດຂະນະທີ່
ພວກທ່ານນັ່ງຢູ່ຢ່າງເສີຍເມີຍ ແລະ ເບິ່ງ
ສິ່ງເຫລົ່ານີ້? ຈົ່ງເບິ່ງ ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວ
ກັບພວກທ່ານວ່າ, ບໍ່ເລີຍ. ບັດນີ້ຂ້າພະ
ເຈົ້າຢາກໃຫ້ພວກທ່ານຈື່ຈຳໄວ້ວ່າ ພຣະ
ເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ ພວກເຮົາຕ້ອງເຮັດໃຫ້
ຕົນຕົວຂ້າງໃນສະອາດເສຍກ່ອນ, ແລ້ວ
ຈື່ເຮັດຄວາມສະອາດຂ້າງນອກ.

24 ແລະ ບັດນີ້, ຖ້າຫາກພວກທ່ານບໍ່
ກັບໃຈຈາກສິ່ງທີ່ພວກທ່ານໄດ້ເຮັດມາ
ນັ້ນ, ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນທ່າງານ, ແລະ ສົ່ງ
ອາຫານ ແລະ ຄົນມາໃຫ້ພວກເຮົາຢ່າງ
ໄວ, ແລະ ສົ່ງໄປໃຫ້ຮີລາມັນນຳອີກ,
ເພື່ອເພິ່ນຈະໄດ້ຄຳຊູພາກສ່ວນເຫລົ່າ
ນັ້ນຂອງປະເທດຂອງພວກເຮົາໄວ້, ຊຶ່ງ
ເພິ່ນຍຶດຄືນມາໄດ້, ແລະ ເພື່ອພວກເຮົາ
ຈະໄດ້ແຜ່ນດິນໃນຄວາມຄອບຄອງຂອງ
ພວກເຮົາທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່ໃນສ່ວນເຫລົ່ານີ້
ຄືນມາ, ຈົ່ງເບິ່ງ ມັນເປັນການສົມຄວນທີ່
ພວກເຮົາຈະບໍ່ລົບກວນຊາວເລມັນອີກ
ຕໍ່ໄປ ຈົນກວ່າພວກເຮົາຈະໃຫ້ຕົນຕົວ
ຂ້າງໃນສະອາດເສຍກ່ອນ, ແທ້ຈິງແລ້ວ,
ແມ່ນຕົນຕົວຂອງຫົວໜ້າຝ່າຍຜູ້ປົກຄອງ
ຂອງພວກເຮົາ.

25 ແລະ ຖ້າຫາກພວກທ່ານບໍ່ຍອມ
ເຮັດຕາມສານນີ້, ແລະ ອອກມາສະແດງ
ໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນວິນຍານແຫ່ງອິດ
ສະລະພາບອັນແທ້ຈິງ, ແລະ ພະຍາຍາມ
ເສີມກຳລັງກອງທັບຂອງພວກເຮົາໃຫ້

ເຂັ້ມແຂງ, ແລະ ສົ່ງອາຫານເພື່ອມາ
ລ້ຽງພວກເຂົາແລ້ວ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະ
ເຈົ້າຈະປະໃຫ້ກຸ່ມອິດສະລະສ່ວນໜຶ່ງ
ຂອງຂ້າພະເຈົ້າຮັກສາແຜ່ນດິນສ່ວນນີ້
ໄວ້, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຈະປະພະລັງ ແລະ
ພອນຂອງພຣະເຈົ້າໄວ້ກັບພວກເຂົາເພື່ອ
ບໍ່ໃຫ້ອຳນາດອັນໃດມາທຳລາຍພວກ
ເຂົາໄດ້—

26 ແລະ ມັນຈະເປັນໄປຍ້ອນວ່າສັດທາ
ອັນໃຫຍ່ຫລວງຂອງພວກເຮົາ, ແລະ
ຄວາມອົດທົນຕໍ່ຄວາມທຸກຍາກລຳບາກ
ນາໆປະການຂອງພວກເຮົາ—

27 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຈະມາຫາພວກ
ທ່ານ, ແລະ ຖ້າຫາກຈະມີຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງໃນ
ບັນດາພວກທ່ານປາຖະໜາຢາກມີອິດ
ສະລະພາບຢູ່, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຖ້າຫາກມັນ
ຈະມີແມ່ນແຕ່ແສງແຫ່ງອິດສະລະພາບ
ໜ້ອຍໜຶ່ງເຫລືອຢູ່, ຈົ່ງເບິ່ງ ຂ້າພະ
ເຈົ້າຈະຍຸຍົງໃຫ້ເກີດການກະບົດຂຶ້ນໃນ
ບັນດາພວກທ່ານ, ຈົນວ່າພວກທີ່ປາ
ຖະໜາຈະແຍ້ງຊີງເອົາອຳນາດ ແລະ ສິດ
ໝົດສິ້ນໄປ.

28 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈົ່ງເບິ່ງ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່
ຍ້ານອຳນາດ ຫລື ສິດຂອງພວກທ່ານ
ເລີຍ, ແຕ່ຄືພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າ
ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຍ້ານກົວ; ແລະ ຕາມ
ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງທີ່ຂ້າພະ
ເຈົ້າໄດ້ຈັບດາບເພື່ອປ້ອງກັນອຸດົມການ
ຂອງປະເທດຊາດຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄວ້,
ແລະ ຍ້ອນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກ
ທ່ານ ພວກເຮົາຈື່ງຕ້ອງໄດ້ຮັບຄວາມເສຍ
ຫາຍຢ່າງໜັກເຊັ່ນນີ້.

29 ຈົ່ງເບິ່ງ ມັນເຖິງເວລາແລ້ວ, ແທ້ຈິງ

ແລ້ວ, ບັດນີ້ເວລາມາຮອດແລ້ວ ຖ້າຫາກພວກທ່ານບໍ່ຕື່ນຕົວໃນການປ້ອງກັນປະເທດຊາດ ແລະ ລູກຫລານຂອງພວກທ່ານແລ້ວ, ດາບແຫ່ງຄວາມຍຸດຕິທຳທ້ອຍຢູ່ເໜືອຫົວຂອງພວກທ່ານ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມັນຈະພັນລົງໃສ່ພວກທ່ານ ແລະ ມາຢັ້ງມຢາມພວກທ່ານຈົນເຖິງຄວາມພິນາດ.

30 ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າຍັງລໍຖ້າຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຈາກພວກທ່ານຢູ່; ແລະ ຖ້າຫາກພວກທ່ານບໍ່ໃຫ້ຄວາມຊ່ອຍເຫລືອແກ່ພວກເຮົາ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະມາຫາພວກທ່ານທີ່ແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາ, ແລະ ຈະພັນພວກທ່ານດ້ວຍດາບ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກທ່ານບໍ່ມີອຳນາດທີ່ຈະຂັດຂວາງຄວາມກ້າວໜ້າຂອງຜູ້ຄົນພວກນີ້ໃນອຸດົມການແຫ່ງອິດສະລະພາບຂອງພວກເຮົາໄດ້ອີກຕໍ່ໄປ.

31 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ພວກທ່ານມີຊີວິດ ແລະ ກ້າວໜ້າໃນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍເພື່ອທຳລາຍຜູ້ຄົນທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະອົງ.

32 ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກທ່ານຄິດບໍ່ວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະໄວ້ຊີວິດພວກທ່ານ ແລະ ສະເດັດມາລົງໂທດຊາວເລມັນ, ຍ້ອນວ່າຮີດຄອງປະເພນີຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເປັນໜ້າກຽດຊັງ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ຄວາມໜ້າກຽດຊັງນີ້ໄດ້ເພີ່ມທະວີຂຶ້ນໂດຍຜູ້ທີ່ແຍກອອກໄປຈາກພວກເຮົາ, ແລະ ໃນຂະນະທີ່ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກທ່ານເປັນເຫດຂອງຄວາມຮັກຂອງພວກທ່ານນຳຄວາມສັນລະເສີນ ແລະ ສິ່ງທີ່ບໍ່ມີປະໂຫຍດຂອງໂລກ?

33 ພວກທ່ານຮູ້ຈັກແລ້ວວ່າ ພວກທ່ານລະເມີດກົດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ພວກທ່ານຮູ້ຈັກແລ້ວວ່າ ພວກທ່ານໄດ້ຢຽບຍ່ໍາມັນໄວ້ໃຕ້ຕີນຂອງພວກທ່ານ. ຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: ຖ້າຫາກຜູ້ທີ່ເຈົ້າໄດ້ເລືອກໃຫ້ເປັນຜູ້ປົກຄອງຂອງເຈົ້າບໍ່ກັບໃຈຈາກບາບ ແລະ ຈາກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາແລ້ວ, ເຈົ້າຈົ່ງຂຶ້ນໄປສູ່ຮົບກັບພວກເຂົາ.

34 ແລະ ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າໂມໂຣໂນມີຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະເຮັດຕາມພັນທະສັນຍາ ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໄວ້ ເພື່ອຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າ; ດັ່ງນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຢາກໃຫ້ພວກທ່ານຍຶດພັນຢູ່ໃນພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ສົ່ງສະບຽງອາຫານກັບຄົນຂອງພວກທ່ານມາໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ຮີລາມັນນຳອີກໂດຍໄວທີ່ສຸດ.

35 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ຖ້າຫາກພວກທ່ານບໍ່ເຮັດຕາມນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າຈະມາຫາພວກທ່ານຢ່າງໄວ; ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຍອມໃຫ້ພວກເຮົາຕາຍຍ້ອນຄວາມອິດຫົວ; ດັ່ງນັ້ນ, ພຣະອົງຈະມອບອາຫານຂອງພວກທ່ານໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ, ເຖິງແມ່ນຈະເປັນໄປດ້ວຍດາບກໍຕາມ. ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງວ່າພວກທ່ານເຮັດໃຫ້ພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າສຳເລັດ.

36 ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າໂມໂຣໂນຜູ້ນຳນາຍທະຫານຂອງພວກທ່ານ. ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສະແຫວງຫາອຳນາດ, ແຕ່ຈະດຶງມັນລົງມາ. ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສະແຫວງຫາກຽດຕິຍົດຂອງໂລກ, ແຕ່ເພື່ອລັດ

ສະໝີພາບຂອງພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ອິດສະລະພາບ ແລະ ຄວາມ ຜາສຸກຂອງປະເທດຊາດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຈົບສານຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄວ້ພຽງເທົ່ານີ້.

ບົດທີ 61

ເພ ໂຮຣັນບອກໂມໂຮໂນເຖິງການຕໍ່ຕ້ານ ແລະ ການກະບົດຕໍ່ຝ່າຍຜູ້ປົກຄອງ—ກຸ່ມນິຍົມກະສັດຍົດເອົາເມືອງເຊລາເຣັມລາໄປ ແລະ ສ້າງມິດຕະພາບກັບຊາວເລມັນ—ເພໂຮຣັນຮ້ອງຂໍຄວາມຊ່ອຍເຫລືອທາງທະຫານເພື່ອຈະໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບພວກກະບົດ. ປະມານ 62 ປີ ກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ຈົ່ງເບິ່ງ, ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ບໍ່ດົນຫລັງຈາກທີ່ໂມໂຮໂນສົ່ງສານຂອງເພິ່ນໄປຫາຫົວໜ້າຜູ້ປົກຄອງ, ແລ້ວເພິ່ນກໍໄດ້ຮັບສານຈາກເພໂຮຣັນຫົວໜ້າຜູ້ປົກຄອງ ແລະ ນີ້ຄືເນື້ອຄວາມທີ່ເພິ່ນໄດ້ຮັບ:

2 ຂ້າພະເຈົ້າເພໂຮຣັນຜູ້ເປັນຫົວໜ້າຜູ້ປົກຄອງແຜ່ນດິນ, ໄດ້ສົ່ງຂໍ້ຄວາມເຫລົ່ານີ້ມາຫາໂມໂຮໂນ, ຜູ້ບັງຄັບບັນຊາກອງທັບ. ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບທ່ານໂມໂຮໂນວ່າຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຊົມຊົມໃນຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງທ່ານເລີຍ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມັນເຮັດໃຫ້ຈິດວິນຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າໂສກເສົ້າຫລາຍ.

3 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ມັນມີບາງຄົນທີ່ຊົມຊົມໃນຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງທ່ານ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກ

ເຂົາໄດ້ລຸກຂຶ້ນກະບົດຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ຕໍ່ຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າຜູ້ເປັນກຸ່ມອິດສະລະ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມັນມີຄົນຫລວງຫລາຍທີ່ລຸກຂຶ້ນກະບົດ.

4 ແລະ ມັນແມ່ນຜູ້ທີ່ພະຍາຍາມຈະເອົາບັນລັງຕັດສິນໄປຈາກຂ້າພະເຈົ້າ ທີ່ເປັນສາເຫດໃຫ້ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍອັນໃຫຍ່ຫລວງນີ້ເກີດຂຶ້ນ; ເພາະວ່າພວກເຂົາໃຊ້ຄຳຍົກຍ້ອງ ແລະ ຊັກຈູງໃຈຂອງຜູ້ຄົນເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍໄປນຳ, ຊຶ່ງໄດ້ເປັນສາເຫດໃຫ້ມີຄວາມທຸກທໍລະມານຢ່າງສາຫັດເກີດຂຶ້ນໃນບັນດາພວກເຮົາ; ພວກເຂົາກໍໄດ້ກັກສະບຽງອາຫານຂອງພວກເຮົາໄວ້, ແລະ ໄດ້ຂົ່ມຂູ່ກຸ່ມອິດສະລະຈົນວ່າພວກເຂົາບໍ່ກ້າມາຫາທ່ານ.

5 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາໄດ້ໄລ່ຂ້າພະເຈົ້າອອກຈາກບັນລັງຕັດສິນ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໜີໄປຫາແຜ່ນດິນກິເດໂອນພ້ອມດ້ວຍຄົນຈຳນວນໜຶ່ງເທົ່າທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະຫາໄດ້.

6 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງໃບປະກາດໄປທົ່ວແຜ່ນດິນພາກນີ້; ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາກຳລັງພາກັນມາຫາພວກເຮົາແຕ່ລະມື້, ແລະ ຮັບເອົາອາວຸດເພື່ອປ້ອງກັນປະເທດຊາດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ອິດສະລະພາບຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບຄວາມບໍ່ຖືກຕ້ອງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບມາ.

7 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ມາຫາພວກເຮົາ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກທີ່ລຸກຂຶ້ນຕໍ່ຕ້ານພວກເຮົາຕ້ອງຢຸດສະໜັງກິນໃນການຕໍ່ຕ້ານ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຖິງຂະໜາດທີ່

ພວກເຂົາມີຄວາມຍ້ານກົວພວກເຮົາ ແລະ ບໍ່ກ້າອອກມາສູ້ຮົບກັບພວກເຮົາ.

8 ພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າໄປຄອບຄອງແຜ່ນດິນ ຫລື ເມືອງເຊລາເຮັມລາ; ພວກເຂົາໄດ້ສະຖາປະນາໃຫ້ມີກະສັດຂຶ້ນປົກຄອງພວກເຂົາເອງ, ແລະ ກະສັດໄດ້ຂຽນຈົດໝາຍໄປຫາກະສັດຊາວເລມັນ, ຊຶ່ງໃນນັ້ນໄດ້ສັນຍາຮ່ວມສຳພັນທະໄມຕີກັບຊາວເລມັນ; ຊຶ່ງໃນຄຳສັນຍາສຳພັນທະໄມຕີນັ້ນ ລາວຕົກລົງວ່າຈະຮັກສາເມືອງເຊລາເຮັມລາໄວ້, ລາວຄິດວ່າ ການຮັກສານັ້ນ ຈະເຮັດໃຫ້ຊາວເລມັນສາມາດຍຶດເອົາແຜ່ນດິນຕ່າງໆ ທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່, ແລະ ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ເປັນຫົວເມືອງຂຶ້ນຂອງຊາວເລມັນແລ້ວ, ລາວເອງຈະໄດ້ເປັນກະສັດປົກຄອງຜູ້ຄົນພວກນີ້.

9 ແລະ ບັດນີ້, ໃນສານຂອງທ່ານນັ້ນ ທ່ານຕຳນິຂ້າພະເຈົ້າ, ແຕ່ກໍບໍ່ເປັນຫຍັງ; ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໃຈຮ້າຍເລີຍ, ແຕ່ໄດ້ປິຕິຍິນດີໃນນ້ຳໃຈອັນປະເສີດຂອງທ່ານ. ຂ້າພະເຈົ້າເພໂຮຣັນບໍ່ໄດ້ສະແຫວງຫາອຳນາດອັນໃດເລີຍນອກຈາກບັນລັງຕັດສິນ ເພື່ອຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ຮັກສາຄວາມຍຸດຕິທຳ ແລະ ເສລີພາບຂອງຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄວ້ເທົ່ານັ້ນ. ຈິດວິນຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າໝັ້ນຄົງຢູ່ໃນເສລີພາບສະເໝີມາ ຊຶ່ງໃນນັ້ນພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາເປັນອິດສະລະ.

10 ແລະ ບັດນີ້, ຈົ່ງເບິ່ງພວກເຮົາຈະຕໍ່ຕ້ານຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຈົນເຖິງການນອງເລືອດ. ພວກເຮົາຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ຊາວເລມັນເສຍເລືອດເນື້ອເລີຍ ຖ້າຫາກພວກເຂົາຢູ່ໃນແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາເອງ.

11 ພວກເຮົາຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ພື້ນອງຂອງພວກເຮົາຕ້ອງເສຍເລືອດເນື້ອເລີຍ ຖ້າຫາກພວກເຂົາບໍ່ລຸກຂຶ້ນຕໍ່ຕ້ານ ແລະ ຈັບດາບຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຮົາ.

12 ພວກເຮົາຈະຍອມຕົວຂຶ້ນຢູ່ກັບແອກແຫ່ງຄວາມເປັນຂ້າທາດ ຖ້າຫາກມັນເປັນສິ່ງຈຳເປັນກັບຄວາມຍຸດຕິທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ຫລື ຖ້າຫາກພຣະອົງຈະບັນຊາພວກເຮົາໃຫ້ເຮັດເຊັ່ນນີ້.

13 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ບັນຊາພວກເຮົາໃຫ້ຍອມຕົວຂຶ້ນຢູ່ກັບສັດຕູຂອງພວກເຮົາເລີຍ, ແຕ່ໃຫ້ພວກເຮົາໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະອົງ, ແລະ ພຣະອົງຈະບົດປ່ອຍພວກເຮົາ.

14 ດັ່ງນັ້ນ, ໂມໂຮໂນອ້າຍທີ່ຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາຈົ່ງຕໍ່ຕ້ານຄວາມຊົ່ວ ແລະ ຄວາມຊົ່ວໃດກໍຕາມທີ່ພວກເຮົາບໍ່ອາດຕ້ານທານໄດ້ດ້ວຍຄຳເວົ້າຂອງພວກເຮົາ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຊັ່ນດຽວກັບການກະບົດ ແລະ ການແຕກແຍກນັ້ນ, ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາຈົ່ງຕໍ່ຕ້ານມັນດ້ວຍດາບຂອງພວກເຮົາ, ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ຮັກສາອິດສະລະພາບຂອງພວກເຮົາໄວ້, ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ປິຕິຍິນດີໃນສິດທິອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງສາດສະໜາຈັກຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ໃນອຸດົມການຂອງພຣະຜູ້ໄຖ່ ແລະ ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ.

15 ດັ່ງນັ້ນ, ຂໍໃຫ້ທ່ານມາຫາຂ້າພະເຈົ້າໂດຍໄວ, ພ້ອມດ້ວຍຄົນຂອງທ່ານຈຳນວນໜຶ່ງ, ແລະ ໃຫ້ຄົນທີ່ເຫລືອຢູ່ນັ້ນຢູ່ໃຕ້ບັງຄັບບັນຊາກອງທັບຂອງລີໂຮ ແລະ ຂອງທິອານຄຳ; ໃຫ້ເຂົາເຈົ້າມີອຳນາດທີ່ຈະດຳເນີນສົງຄາມໃນ

ແຜ່ນດິນສ່ວນນັ້ນຕາມພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ, ຊຶ່ງເປັນພຣະວິນຍານແຫ່ງອິດສະລະພາບທີ່ມີຢູ່ກັບເຂົາເຈົ້າ.

16 ຈົ່ງເບິ່ງ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງສະບຽງອາຫານເລັກໜ້ອຍມາໃຫ້ພວກເຂົາ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ຫົວຕາຍ ຈົນກວ່າທ່ານຈະມາເຖິງຂ້າພະເຈົ້າ.

17 ຈົ່ງເຕົ້າໂຮມກຳລັງທະຫານເທົ່າທີ່ທ່ານສາມາດເຮັດໄດ້ ແລະ ໃຫ້ເດີນທັບມາທີ່ນີ້, ແລະ ພວກເຮົາຈະໄປຕໍ່ສູ້ທັນທີກັບພວກທີ່ແຕກແຍກອອກໄປ ດ້ວຍພະລັງຂອງພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາຕາມສັດທາທີ່ພວກເຮົາມີ.

18 ແລະ ພວກເຮົາຈະຍຶດເອົາເມືອງເຊລາເຮັມລານັ້ນຄືນມາ, ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ມີອາຫານເພີ່ມຂຶ້ນ ເພື່ອສົ່ງໄປໃຫ້ລີໄຮ ແລະ ທີອານຄຳ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຮົາຈະອອກໄປຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຂົາດ້ວຍພະລັງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ພວກເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍອັນໃຫຍ່ຫລວງນີ້ສິ້ນສຸດລົງ.

19 ແລະ ບັດນີ້, ໂມໂຮໂນ, ຂ້າພະເຈົ້າດີໃຈຫລາຍທີ່ໄດ້ຮັບສານຂອງທ່ານ, ເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງກຸ້ມໃຈຫລາຍ ບໍ່ຮູ້ວ່າຈະເຮັດແນວໃດດີ, ວ່າມັນເປັນການຖືກຕ້ອງຫລືບໍ່ທີ່ພວກເຮົາຈະອອກໄປສູ້ຮົບກັບພິນ້ອງຂອງພວກເຮົາເອງ.

20 ແຕ່ທ່ານໄດ້ເວົ້າວ່າ ຖ້າຫາກພວກເຂົາບໍ່ກັບໃຈ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບັນຊາໃຫ້ທ່ານໄປສູ້ຮົບກັບພວກເຂົາ.

21 ຈົ່ງຊ່ອຍໃຫ້ລີໄຮ ແລະ ທີອານຄຳເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ຈົ່ງບອກເຂົາເຈົ້າບໍ່ໃຫ້ຍ້ານກົວ, ເພາະວ່າ

ພຣະເຈົ້າຈະບົດປ່ອຍເຂົາເຈົ້າ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພ້ອມທັງທຸກຄົນທີ່ໝັ້ນຄົງຢູ່ໃນເສລີພາບ ຊຶ່ງພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເປັນອິດສະລະ. ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຈົບສານຂອງຂ້າພະເຈົ້າຫາໂມໂຮໂນອ້າຍທີ່ຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າພຽງເທົ່ານີ້.

ບົດທີ 62

ໂມໂຮໂນເດີນທັບໄປຊ່ອຍເພໂຮຣັນໃນແຜ່ນດິນກິເດ ໂອນ—ຜູ້ທີ່ນິຍົມກະສັດ ແລະ ປະຕິເສດບໍ່ປ້ອງກັນປະເທດຊາດຖືກປະທານຊີວິດ—ເພໂຮຣັນ ແລະ ໂມໂຮໂນໄດ້ຍຶດເອົາເມືອງນີໂຮຣາຄືນມາ—ຊາວເລມັນຢ່າງຫລວງຫລາຍເຂົ້າຮ່ວມກັບຜູ້ຄົນຂອງອຳໂມນ—ທີອານຄຳຂ້າອາມໂມຣອນ ແລະ ລາວກໍຖືກຂ້າຕາຍຄືກັນ—ຊາວເລມັນຖືກຂັບໄລ່ອອກຈາກແຜ່ນດິນໄປ, ແລະ ສັນຕິພາບໄດ້ຖືກສະຖາປະນາຂຶ້ນ—ຮີລາມັນກັບຄືນມາປະຕິບັດສາດສະໜາກິດຄືເກົ່າ ແລະ ຈັດຕັ້ງສາດສະໜາຈັກຂຶ້ນ. ປະມານ 62–57 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືເມື່ອໂມໂຮໂນໄດ້ຮັບສານນີ້ ໃຈຂອງເພິ່ນໄດ້ຮັບພະລັງຂຶ້ນ, ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຊື່ນຊົມຢ່າງລົ້ນເຫລືອ ຍ້ອນຄວາມຊື່ສັດຂອງເພໂຮຣັນ, ຄືເພິ່ນເອງບໍ່ໄດ້ເປັນຄົນທໍລະຍົດຕໍ່ອິດສະລະພາບ ແລະ ຕໍ່ປະເທດຊາດຂອງເພິ່ນ.

2 ແຕ່ເພິ່ນກໍມີຄວາມໂສກເສົ້າຫລາຍທີ່ສຸດຄືກັນ ເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກທີ່ຂັບໄລ່ເພໂຮຣັນອອກຈາກບັນລັງ

ຕັດສິນ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ໂດຍສະຫລຸບ ເພາະມັນມີພວກທີ່ກະບົດຕໍ່ປະເທດຊາດ ແລະ ຕໍ່ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົານຳອີກ.

3 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໂມ ໂຮໂນໄດ້ເອົາຄົນຈຳນວນໜຶ່ງມານຳ ຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງເພໂຮຣັນ, ແລະ ມອບອຳນາດໃຫ້ລີໂຮ ແລະ ທີອານ ຄຳບັງຄັບບັນຊາກອງທະຫານທີ່ເຫລືອ ຢູ່ຂອງເພິ່ນ, ແລະ ເພິ່ນໄດ້ເດີນທັບໄປ ຫາແຜ່ນດິນກີເດໂອນ.

4 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ຍົກທຸງແຫ່ງເສລີພາບ ຂຶ້ນໃນທຸກບ່ອນທີ່ເພິ່ນເຂົ້າໄປເຖິງ, ແລະ ໄດ້ຮັບກຳລັງເພີ່ມຂຶ້ນເທົ່າທີ່ຈະຫາໄດ້ ໃນ ລະຫວ່າງການເດີນທັບຂອງເພິ່ນໄປຫາ ແຜ່ນດິນກີເດໂອນນັ້ນ.

5 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ມີ ຜູ້ຄົນຫລາຍພັນຄົນທີ່ໄດ້ພາກັນມາ ເຂົ້າຮ່ວມກອງທັບຂອງເພິ່ນ, ແລະ ໄດ້ ຈັບດາບຂຶ້ນເພື່ອປ້ອງກັນອິດສະລະ ພາບ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ຕົກໄປສູ່ ຄວາມເປັນຂ້າທາດ.

6 ແລະ ເວລາໂມໂຮໂນໄດ້ເຕົ້າໂຮມ ກຳລັງຄົນເທົ່າທີ່ຈະເຮັດໄດ້ໃນລະຫວ່າງ ການເດີນທັບຂອງເພິ່ນແລ້ວ, ເພິ່ນກຳມາ ຮອດແຜ່ນດິນກີເດໂອນ, ແລະ ໄດ້ຮວມ ກຳລັງຂອງເພິ່ນເຂົ້າກັບກຳລັງຂອງເພໂຮ ຣັນ, ແມ່ນແຕ່ມີກຳລັງຫລາຍກວ່າກຳລັງ ຄົນຂອງເພຄັດ, ຜູ້ທີ່ເປັນກະສັດຂອງ ພວກທີ່ແຍກອອກໄປ ຜູ້ຊຶ່ງໄດ້ຂັບໄລ່ ກຸ່ມອິດສະລະອອກຈາກແຜ່ນດິນເຊລາ ເຮັມລາໄປ ແລະ ໄດ້ເຂົ້າເປັນເຈົ້າຂອງ ແຜ່ນດິນນັ້ນ.

7 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໂມ

ໂຮໂນ ແລະ ເພໂຮຣັນໄດ້ລົງໄປພ້ອມ ດ້ວຍກອງທັບຂອງພວກເພິ່ນ ເພື່ອເຂົ້າ ໄປໂຈມຕີແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາ, ແລະ ພວກເພິ່ນໄດ້ພົບກັບທະຫານຂອງເພ ຄັດ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ທັງສອງຝ່າຍໄດ້ ເຂົ້າສູ້ຮົບກັນ.

8 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ເພຄັດໄດ້ຖືກຂ້າຕາຍ ແລະ ທະຫານຂອງລາວຖືກຈັບໄປເປັນ ຂະເລີຍເສິກ, ແລະ ເພໂຮຣັນກໍໄດ້ກັບ ຄືນສູ່ບັນລັງຕັດສິນຂອງເພິ່ນເໝືອນ ເດີມ.

9 ແລະ ຄົນຂອງເພຄັດໄດ້ຮັບການ ພິຈາລະນາຄະດີຕາມກົດໝາຍ, ແລະ ກຸ່ມນິຍົມກະສັດກໍໄດ້ຖືກຈັບ ແລະ ເອົາ ເຂົ້າຄຸກ; ແລະ ພວກເຂົາຖືກຕັດສິນຕາມ ກົດໝາຍ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຖ້າຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ ເປັນທະຫານຂອງເພຄັດ ແລະ ເປັນກຸ່ມ ນິຍົມກະສັດທີ່ຂັດຂວາງ ແລະ ບໍ່ຍອມ ຈັບອາວຸດຂຶ້ນເພື່ອປ້ອງກັນປະເທດຊາດ ຂອງຕົນ, ຜູ້ນັ້ນກໍຕ້ອງໄດ້ຖືກປະຫານ ຊີວິດ.

10 ແລະ ມັນຈຶ່ງເປັນການສົມຄວນທີ່ ກົດໝາຍນີ້ຈະໄດ້ຮັບການປະຕິບັດຢ່າງ ເຄັ່ງຄັດ ເພື່ອຄວາມປອດໄພຂອງປະ ເທດຊາດຂອງພວກເຂົາ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ຖືກພົບວ່າປະຕິ ເສດອິດສະລະພາບ ຍ່ອມຖືກປະຫານ ຊີວິດຕາມກົດໝາຍໂດຍທັນທີ.

11 ແລະ ປີທີສາມສິບແຫ່ງການ ປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນດູແລຜູ້ຄົນຂອງນີ ໄຟໄດ້ສິ້ນສຸດລົງດັ່ງນີ້; ໂມໂຮໂນກັບເພ ໂຮຣັນໄດ້ນຳສັນຕິພາບຄືນມາໃຫ້ແຜ່ນ ດິນເຊລາເຮັມລາ, ໃນບັນດາຜູ້ຄົນຂອງ

ພວກເພິ່ນ, ໂດຍໄດ້ປະທານຊີວິດທຸກຄົນທີ່ບໍ່ສັດຊື່ຕໍ່ອຸດົມການແຫ່ງອິດສະລະພາບ.

12 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນໃນຕົ້ນປີທີສາມສິບເອັດແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນດູແລຜູ້ຄົນຂອງມີໄຟ, ໂມໂຣໂນໄນໄດ້ສົ່ງໃຫ້ສິ່ງສະບຽງອາຫານ ແລະ ກອງທັບທີ່ມີກຳລັງຄົນຫົກພັນຄົນໄປໃຫ້ຮີລາມັນໂດຍທັນທີ, ເພື່ອຊ່ອຍເຫລືອເພິ່ນໃນການປ້ອງກັນແຜ່ນດິນພາກນັ້ນ.

13 ແລະ ເພິ່ນກໍໄດ້ສົ່ງກອງທັບທີ່ມີກຳລັງຄົນຫົກພັນຄົນພ້ອມດ້ວຍອາຫານເປັນຈຳນວນພຽງພໍໄປໃຫ້ກອງທັບຂອງລີໂຮ ແລະ ທີ່ອານຄຳນຳອີກ. ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ສິ່ງນີ້ກະທຳໄປເພື່ອເສີມກຳລັງແຜ່ນດິນ ເພື່ອຈະໄດ້ຕ້ານທານຊາວເລມັນ.

14 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໂມໂຣໂນກັບເພໂຣຣັນ ໂດຍທີ່ໄດ້ປະກອງທະຫານໄວ້ໃນແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍ, ແລ້ວທັງສອງກໍໄດ້ອອກເດີນທັບໄປພ້ອມດ້ວຍທະຫານຈຳນວນຫລວງຫລາຍ ມຸ້ງໜ້າໄປຫາແຜ່ນດິນມີໄຟຮາ, ໂດຍຕັ້ງໃຈຈະເອົາຊະນະຊາວເລມັນຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນເມືອງນັ້ນ.

15 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໃນຂະນະທີ່ພວກເພິ່ນເດີນທັບມຸ້ງໜ້າໄປຫາແຜ່ນດິນນັ້ນ, ເຂົາເຈົ້າໄດ້ພົບກັບຊາວເລມັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍ, ແລະ ໄດ້ຂ້າພວກເຂົາຢ່າງຫລວງຫລາຍ, ແລະ ໄດ້ຍຶດເອົາສະບຽງອາຫານ ແລະ ອາວຸດຂອງພວກເຂົາ.

16 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຫລັງ

ຈາກພວກເພິ່ນໄດ້ຈັບພວກເຂົາໄວ້ແລ້ວ, ພວກເພິ່ນໄດ້ໃຫ້ພວກເຂົາເຮັດພັນທະສັນຍາວ່າ ພວກເຂົາຈະບໍ່ຈັບອາວຸດແຫ່ງສົງຄາມຂຶ້ນສູ້ຮົບກັບຊາວມີໄຟອີກຕໍ່ໄປ.

17 ແລະ ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ເຮັດພັນທະສັນຍານີ້ແລ້ວ ພວກເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ສົ່ງພວກເຂົາໄປຢູ່ກັບຜູ້ຄົນຂອງອຳໂມນ, ແລະ ພວກເຂົາເຫລົ່ານັ້ນມີຈຳນວນປະມານສີ່ພັນຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກຂ້າຕາຍ.

18 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເມື່ອພວກເພິ່ນໄດ້ສົ່ງພວກເຂົາໄປແລ້ວ ພວກເພິ່ນກໍໄດ້ເດີນທັບໄປຫາແຜ່ນດິນມີໄຟຮາ. ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເວລາພວກເພິ່ນໄປຮອດເມືອງມີໄຟຮາແລ້ວ, ພວກເພິ່ນໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍຂຶ້ນໃນທີ່ງຮາບທີ່ຢູ່ໃກ້ກັບເມືອງມີໄຟຮາ.

19 ບັດນີ້ໂມໂຣໂນປາຖະໜາຈະໃຫ້ຊາວເລມັນອອກມາສູ້ຮົບກັບພວກຕົນໃນທີ່ງຮາບ; ແຕ່ຊາວເລມັນຮູ້ຈັກເຖິງຄວາມເກັ່ງກ້າທີ່ສຸດຂອງພວກເພິ່ນ, ແລະ ໂດຍທີ່ເຫັນຈຳນວນຄົນຢ່າງຫລວງຫລາຍ, ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ກ້າອອກມາຕໍ່ສູ້ກັບພວກເພິ່ນ; ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ອອກມາຕໍ່ສູ້ໃນມື້ນັ້ນ.

20 ແລະ ເມື່ອເຖິງຕອນກາງຄືນ, ໂມໂຣໂນໄນໄດ້ອອກໄປໃນຄວາມມືດ, ແລະ ຂຶ້ນໄປເທິງກຳແພງເພື່ອສອດແນມເບິ່ງວ່າຊາວເລມັນຕັ້ງຄ້າຍຢູ່ກັບກອງທັບຂອງພວກເຂົາຢູ່ບ່ອນໃດຂອງເມືອງ.

21 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກເຂົາຕັ້ງຄ້າຍຢູ່ທາງຕາເວັນອອກໃກ້ທາງເຂົ້າ; ແລະ ພວກເຂົາທັງໝົດກຳລັງນອນຫລັບຢູ່. ແລະ ບັດນີ້ໂມໂຣໂນໄນໄດ້

ກັບຄືນໄປຫາກອງທັບຂອງລາວ ແລະ ໃຫ້ພວກເຂົາຕຽມເຊືອກກັບຂັ້ນໄດໂດຍດ່ວນ, ເພື່ອຈະໄດ້ຢ່ອນລົງໄປຈາກສັນກຳແພງ ແລະ ເຂົ້າໄປຫາຂ້າງໃນ.

22 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໂມໂຮໂນໄດ້ໃຫ້ທະຫານຂອງເພິ່ນຍົກທັບອອກໄປ ແລະ ຂຶ້ນໄປເທິງກຳແພງ, ແລະ ຢ່ອນຕົວລົງໄປຫາສ່ວນໜຶ່ງຂອງຕົວເມືອງ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ລົງໄປທາງຕາເວັນຕົກ, ບ່ອນທີ່ຊາວເລມັນບໍ່ໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍຢູ່ກັບກອງທັບຂອງພວກເຂົາ.

23 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເຂົາເຈົ້າທັງໝົດໄດ້ຢ່ອນຕົວລົງໄປໃນເມືອງຕອນກາງຄືນໂດຍໃຊ້ເຊືອກທີ່ໝັ້ນໜຽວ ແລະ ຂັ້ນໄດ; ເມື່ອຮອດຕອນເຊົ້າມາ ເຂົາເຈົ້າທຸກຄົນໄດ້ເຂົ້າມາຢູ່ພາຍໃນກຳແພງເມືອງແລ້ວດັ່ງນັ້ນ.

24 ແລະ ບັດນີ້, ເວລາຊາວເລມັນຕື່ນຂຶ້ນ ແລະ ເຫັນວ່າກອງທັບຂອງໂມໂຮໂນຢູ່ພາຍໃນກຳແພງເມືອງແລ້ວ, ພວກເຂົາກໍຕົກໃຈຢ້ານທີ່ສຸດ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກເຂົາໄດ້ພາກັນແລ່ນໜີອອກໄປຕາມທາງເຂົ້າເມືອງນັ້ນ.

25 ແລະ ບັດນີ້ເມື່ອໂມໂຮໂນເຫັນວ່າພວກເຂົາກຳລັງໜີໄປຕໍ່ໜ້າເພິ່ນ, ເພິ່ນກໍໄດ້ສັ່ງໃຫ້ທະຫານຂອງເພິ່ນຍົກອອກໄປຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຂົາ, ແລະ ໄດ້ຂ້າພວກເຂົາຖິ້ມຢ່າງຫລວງຫລາຍ, ແລະ ອ້ອມໄວ້ອີກຢ່າງຫລວງຫລາຍ, ແລະ ຈັບເອົາພວກເຂົາໄປເປັນຊະເລີຍເສິກ; ແລະ ສ່ວນທີ່ເຫລືອຢູ່ນັ້ນກໍໜີເຂົ້າໄປຫາແຜ່ນດິນໂມໂຮໂນ ຊຶ່ງຢູ່ຕິດຊາຍແດນໃກ້ຜຸ່ງທະເລ.

26 ໂມໂຮໂນກັບເພໂຮຣັນໄດ້ຄອບຄອງເມືອງນີໂຟຮາດັ່ງນີ້ ໂດຍບໍ່ໄດ້ສູນເສຍຈັກຄົນເລີຍ; ແລະ ມີຊາວເລມັນເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍຖືກຂ້າຕາຍ.

27 ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຊາວເລມັນຜູ້ທີ່ຖືກຈັບເປັນຊະເລີຍຢ່າງຫລວງຫລາຍມີຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະເຂົ້າຮ່ວມກັບຜູ້ຄົນຂອງອຳໂມນ ແລະ ກາຍເປັນຄົນທີ່ມີອິດສະລະພາບ.

28 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຫລາຍຕໍ່ຫລາຍຄົນທີ່ປາຖະໜາຢາກເຂົ້າຮ່ວມກໍໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງພວກເຂົາ.

29 ດັ່ງນັ້ນ, ຊະເລີຍເສິກທັງໝົດທີ່ເປັນຊາວເລມັນຈຶ່ງໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມກັບຜູ້ຄົນຂອງອຳໂມນ ແລະ ໄດ້ເລີ່ມອອກແຮງຢ່າງດູໝັ່ນ, ໄດ້ໂຖດິນ, ປູກພືດພັນນາໆຊະນິດ, ແລະ ລ້ຽງສັດ ລວມທັງຝູງສັດໃຊ້ແຮງງານທຸກຊະນິດ; ດັ່ງນັ້ນຊາວນີໂຟຈຶ່ງໄດ້ພົ້ນຈາກພາລະອັນໜັກໜ່ວງໂດຍວິທີນີ້; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກເຂົາໄດ້ພົ້ນຈາກພາລະທີ່ບໍ່ຕ້ອງເຝົ້າຍາມຊະເລີຍເສິກທີ່ເປັນຊາວເລມັນອີກຕໍ່ໄປ.

30 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໂມໂຮໂນ, ຫລັງຈາກທີ່ເພິ່ນໄດ້ຄອບຄອງເມືອງນີໂຟຮາ, ໄດ້ຈັບຊະເລີຍເສິກເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍໄວ້, ຊຶ່ງໄດ້ເຮັດໃຫ້ກອງທັບຂອງຊາວເລມັນລົດກຳລັງລົງຫລາຍ, ແລະ ໄດ້ຮັບຊາວນີໂຟຫລາຍຄົນທີ່ຖືກຈັບໄປເປັນຊະເລີຍກັບຄືນມາ, ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ກອງທັບຂອງໂມໂຮໂນມີກຳລັງຫລາຍຂຶ້ນເລື້ອຍໆ; ດັ່ງນັ້ນ ໂມໂຮໂນຈຶ່ງ

ໄດ້ນຳກອງທັບຈາກແຜ່ນດິນນີໂຮໂຣໄປ
ຫາແຜ່ນດິນລີໄຮ.

31 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ເມື່ອຊາວເລມັນເຫັນວ່າໂມໂຣໂນກຳລັງ
ຈະມາໂຈມຕີພວກເຂົາ, ພວກເຂົາຈຶ່ງຕື່ນ
ຕົກໃຈ ແລະ ໄດ້ບົບໜີໄປຕໍ່ໜ້າກອງທັບ
ຂອງໂມໂຣໂນ.

32 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໂມ
ໂຣໂນກັບກອງທັບຂອງເພິ່ນໄດ້ໄລ່ຕາມ
ພວກເຂົາຈາກເມືອງໜຶ່ງໄປຫາອີກເມືອງ
ໜຶ່ງ ຈົນວ່າພວກເຂົາໄດ້ພົບກັບລີໄຮ
ແລະ ທີອານຄຳ; ແລະ ຊາວເລມັນໄດ້ບົບ
ໜີຈາກລີໄຮ ແລະ ທີອານຄຳໄປ, ຈົນລົງ
ໄປຮອດແຜ່ນດິນໂມໂຣໂນ ຊຶ່ງຢູ່ໃນຊາຍ
ແດນໃກ້ຝັ່ງທະເລ.

33 ແລະ ກອງທັບຂອງຊາວເລມັນໄດ້
ພາກັນມາເຕົ້າໂຮມກັນຢູ່, ເຖິງຂະໜາດ
ທີ່ພວກເຂົາທັງໝົດເປັນກອງດຽວໃນ
ແຜ່ນດິນໂມໂຣໂນ. ບັດນີ້ອາມໂມຣອນ
ຜູ້ເປັນກະສັດຂອງຊາວເລມັນກໍຢູ່ໃນທີ່
ນັ້ນຄືກັນ.

34 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໂມ
ໂຣໂນ ແລະ ລີໄຮ ແລະ ທີອານຄຳ ໄດ້
ຕັ້ງຄ້າຍຂຶ້ນອ້ອມຮອບຊາຍແດນແຜ່ນ
ດິນໂມໂຣໂນ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ຊາວເລມັນ
ໄດ້ຖືກລ້ອມໄວ້ຢູ່ທີ່ຊາຍແດນໃກ້ຖິ່ນແຫ່ງ
ແລ້ງກັນດານທາງໃຕ້, ແລະ ປົດລ້ອມ
ຊາຍແດນໃກ້ກັບຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ
ທາງຕາເວັນອອກ.

35 ແລະ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍຂຶ້ນໃນ
ຕອນຄ່ຳດັ່ງນີ້. ເພາະຈິ່ງເບິ່ງ, ທັງຊາວນີ
ໄຟ ແລະ ຊາວເລມັນມີຄວາມອິດເມື່ອຍ
ຫລາຍ ຍ້ອນການເດີນທັບມາເປັນເວລາ

ນານແລ້ວ; ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ໄດ້
ວາງກົນອຸບາຍແນວໃດໃນຕອນກາງ
ຄືນ, ນອກຈາກທີ່ອານຄຳຄົນດຽວ ເພາະ
ວ່າລາວໄດ້ຄຽດແຄ້ນໃຫ້ອາມໂມຣອນ
ຫລາຍທີ່ສຸດ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ລາວເຈາະ
ຈິ່ງໃສ່ວ່າອາມໂມຣອນ ແລະ ອະມາລີ
ໄຄຢາອ້າຍຂອງລາວເປັນສາເຫດຂອງ
ສົງຄາມທີ່ຍຶດເຍື່ອຍາວນານລະຫວ່າງ
ເຂົາເຈົ້າກັບຊາວເລມັນ, ຊຶ່ງເປັນສາເຫດ
ຂອງສົງຄາມ ແລະ ການນອງເລືອດຢ່າງ
ຫລວງຫລາຍ, ແທ້ຈິ່ງແລ້ວ, ແລະ ການ
ອິດຢາກຢ່າງຫລວງຫລາຍເຊັ່ນນີ້.

36 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ທີ່ອານຄຳມີຄວາມຄຽດແຄ້ນຫລາຍ ຈຶ່ງ
ໄດ້ລອບເຂົ້າໄປໃນຄ້າຍຂອງຊາວເລ
ມັນ, ແລະ ຢ່ອນຕົວລົງຈາກສັນກຳແພງ
ເມືອງ. ແລະ ລາວໄດ້ເຂົ້າໄປພ້ອມດ້ວຍ
ເຊືອກຈາກບ່ອນນັ້ນ ຫາບ່ອນນີ້, ຈົນວ່າ
ລາວພົບກະສັດ ແລະ ລາວໄດ້ຊັດຫອກ
ໃສ່ກະສັດຖືກໃກ້ຫົວໃຈ. ແຕ່ຈິ່ງເບິ່ງ,
ກະສັດໄດ້ປຸກຂ້າໃຊ້ຂອງຕົນຂຶ້ນກ່ອນ
ຕົວເອງຈະຂາດໃຈຕາຍ, ເຖິງຂະໜາດ
ທີ່ພວກເຂົາໄດ້ໄລ່ຕາມທີ່ອານຄຳ ແລະ
ຂ້າລາວ.

37 ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ເວລາລີໄຮ ແລະ ໂມໂຣໂນຮູ້ເຖິງການ
ຕາຍຂອງທີ່ອານຄຳ, ພວກເພິ່ນກໍ
ເລົ້າສະຫລົດໃຈຫລາຍທີ່ສຸດ; ຍ້ອນ
ວ່າທີ່ອານຄຳເປັນຄົນທີ່ໄດ້ຕໍ່ສູ້ຢ່າງ
ກ້າຫານເພື່ອປະເທດຊາດຂອງລາວ,
ແທ້ຈິ່ງແລ້ວ, ເປັນເພື່ອນແທ້ໆຂອງ
ເສລີພາບ; ແລະ ລາວໄດ້ທືນຕໍ່ຄວາມທຸກ
ທໍລະມານຢ່າງແສນສາຫັດ ຢ່າງຫລວງ

ຫລາຍມາແລ້ວ. ແຕ່ຈິ່ງເບິ່ງ, ລາວໄດ້ຕາຍໄປເສຍແລ້ວຕາມທາງຂອງໂລກ.

38 ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໂມໂຮໂນໄດ້ອອກເດີນທັບໃນຕອນເຊົ້າ, ແລະ ໄດ້ເຂົ້າໂຈມຕີຊາວເລມັນ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຂ້າພວກເຂົາລົງຢ່າງຫລວງຫລາຍ; ແລະ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຂັບໄລ່ພວກເຂົາອອກຈາກແຜ່ນດິນໄປ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ໜີໄປຈົນວ່າບໍ່ໄດ້ກັບຄືນມາຕໍ່ສູ້ກັບຊາວນິໄຟອີກເລີຍໃນເວລານັ້ນ.

39 ແລະ ປີທີສາມສິບເອັດແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນດູແລຜູ້ຄົນຂອງນິໄຟໄດ້ສິ້ນສຸດລົງດັ່ງນີ້; ຊຶ່ງພວກເຂົາໄດ້ມີສົງຄາມ, ແລະ ມີການນອງເລືອດ, ແລະ ມີຄວາມອຶດຢາກ, ແລະ ມີຄວາມທຸກທໍລະມານຢູ່ດັ່ງນັ້ນເປັນເວລາຫລາຍປີ.

40 ແລະ ມັນໄດ້ມີການຄາດຕະກຳ, ແລະ ມີການຂັດແຍ້ງ, ແລະ ມີການແຕກແຍກ, ແລະ ມີຄວາມຊົ່ວຮ້າຍນາໆປະການຢູ່ໃນບັນດາຜູ້ຄົນຂອງນິໄຟ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ເພື່ອເຫັນແກ່ຄົນຊອບທຳ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເປັນຍ້ອນຄຳອະທິຖານຂອງຄົນທີ່ຊອບທຳ, ພວກເຂົາຈິ່ງໄດ້ຮັບການໄວ້ຊີວິດ.

41 ແຕ່ຈິ່ງເບິ່ງ, ຍ້ອນວ່າໄລຍະເວລາຂອງສົງຄາມນັ້ນຍາວນານຫລາຍລະຫວ່າງຊາວນິໄຟ ແລະ ຊາວເລມັນ ຄົນຈຳນວນຫລວງຫລາຍຈິ່ງແຂງກະດ້າງຂຶ້ນ, ເພາະໄລຍະເວລາອັນຍາວນານຂອງສົງຄາມ; ແລະ ຄົນຈຳນວນຫລວງຫລາຍຈິ່ງອ່ອນໄຫວລົງເພາະຄວາມທຸກ

ທໍລະມານຂອງພວກເຂົາ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຖ່ອມຕົວລົງຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ຈົນເຖິງສ່ວນເລິກແຫ່ງຄວາມຖ່ອມຕົວ.

42 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຫລັງຈາກໂມໂຮໂນໄດ້ເສີມກຳລັງໃຫ້ພາກຕ່າງໆທີ່ຢູ່ໃກ້ກັບແຜ່ນດິນຂອງຊາວເລມັນຈົນວ່າມີກຳລັງພຽງພໍແລ້ວ, ເພິ່ນຈິ່ງໄດ້ກັບຄືນໄປເມືອງເຊລາເຮັມລາ; ແລະ ຮີລາມັນກໍໄດ້ກັບໄປຫາບ້ານເກີດເມືອງນອນຂອງເພິ່ນຄືກັນ; ແລະ ມັນກໍມີການສະຖາປະນາສັນຕິພາບຂຶ້ນອີກເທື່ອໜຶ່ງໃນບັນດາຜູ້ຄົນຂອງນິໄຟ.

43 ແລະ ໂມໂຮໂນໄດ້ມອບອຳນາດຂອງຜູ້ບັງຄັບບັນຊາກອງທັບຂອງລາວໃຫ້ຢູ່ໃນການບັນຊາຂອງລູກຊາຍຂອງເພິ່ນ ຜູ້ມີຊື່ວ່າ ໂມໂຮໂນຮາ; ແລະ ເພິ່ນກໍໄດ້ກັບໄປຢູ່ນຳຄອບຄົວຂອງເພິ່ນເພື່ອຈະໄດ້ໃຊ້ເວລາທີ່ເຫລືອຢູ່ນັ້ນຂອງເພິ່ນກັບຄວາມສະຫງົບສຸກ.

44 ແລະ ເພໂຮຣັນກໍໄດ້ກັບຄືນໄປຫາບັນລັງຕັດສິນຂອງເພິ່ນເໝືອນເດີມ; ແລະ ຮີລາມັນໄດ້ຮັບໜ້າທີ່ສິດສອນພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ຜູ້ຄົນຄືນອີກ; ຍ້ອນວ່າມັນມີສົງຄາມ ແລະ ການຂັດແຍ້ງກັນຢ່າງຫລວງຫລາຍເຊັ່ນນັ້ນ ມັນຈິ່ງສົມຄວນທີ່ຈະຕັ້ງຂໍ້ບັງຄັບຂຶ້ນອີກໃນສາດສະໜາຈັກ.

45 ດັ່ງນັ້ນ, ຮີລາມັນ ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງເພິ່ນຈິ່ງອອກໄປ ແລະ ໄດ້ປະກາດພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍພະລັງອັນມະຫາສານໃຫ້ຜູ້ຄົນເປັນຈຳນວນ

ຫລວງຫລາຍສຳນຶກເຖິງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຕົນ, ຊຶ່ງໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາກັບໃຈຈາກບາບຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຮັບບັບຕິສະມາໄວ້ກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ.

46 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເຂົາໄດ້ຈັດຕັ້ງສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າຂຶ້ນອີກຕະຫລອດທົ່ວແຜ່ນດິນ.

47 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຕັ້ງຂໍ້ບັງຄັບຂຶ້ນຊຶ່ງກຽວກັບກົດໝາຍ. ແລະ ມີການເລືອກຕັ້ງຜູ້ຕັດສິນ ແລະ ຫົວໜ້າຂອງຜູ້ຕັດສິນຂຶ້ນອີກ.

48 ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງນິໄຟກໍເລີ່ມຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງຂຶ້ນຢ່າງຍິ່ງໃນແຜ່ນດິນອີກ, ແລະ ເລີ່ມມີຜູ້ຄົນເພີ່ມທະວີຂຶ້ນ ແລະ ເຂັ້ມແຂງຫລາຍຂຶ້ນໃນແຜ່ນດິນ. ແລະ ພວກເຂົາເລີ່ມຮຸ່ງມີເປັນດີຢ່າງຍິ່ງ.

49 ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາຈະມີເຄື່ອງຂອງທີ່ມີຄຸນຄ່າ, ຫລື ພະລັງ, ຫລື ຄວາມຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງຕ່າງໆ, ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເພີ່ມຜົນດ້ວຍຄວາມທະນົງຕົວໃນສາຍຕາຂອງຕົນເລີຍ; ທັງພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຊັກຊ້າທີ່ຈະລະນຶກເຖິງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ; ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ຖ່ອມຕົວທີ່ສຸດຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະອົງ.

50 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາຈື່ຈຳສະເໝີເຖິງສິ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກະທຳເພື່ອພວກເຂົາ, ວ່າພຣະອົງໄດ້ບົດປ່ອຍພວກເຂົາອອກຈາກຄວາມຕາຍ, ແລະ ຈາກການເປັນຊະເລີຍ, ແລະ ອອກຈາກຄຸກ, ແລະ ພົ້ນຈາກຄວາມທຸກທໍລະມານນາໆປະການ, ແລະ ພຣະອົງ

ໄດ້ບົດປ່ອຍພວກເຂົາອອກຈາກກຳມີຂອງສັດຕູຂອງພວກເຂົາ.

51 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ອະທິຖານຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາຢູ່ສະເໝີ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະທານພອນໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາຕາມພຣະຄຳຂອງພຣະອົງ, ຈົນວ່າພວກເຂົາໄດ້ໝັ້ນຄົງ ແລະ ຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນດັ່ງນີ້.

52 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືເຫດການທັງໝົດນີ້ເປັນໄປ. ແລະ ຮີລາມັນໄດ້ສິ້ນຊີວິດໄປ, ໃນປີທີສາມສິບຫ້າແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນດູແລ ຜູ້ຄົນຂອງນິໄຟ.

ບົດທີ 63

ຊິບລັນ ແລະ ຕໍ່ມາຮີລາມັນໄດ້ຄອບຄອງບັນທຶກສັກສິດໄວ້—ຊາວນິໄຟຈຳນວນຫລວງຫລາຍເດີນທາງໄປຫາແຜ່ນດິນທາງເໜືອ—ເຮກອດສ້າງເຮືອໃຫຍ່ລຳໜຶ່ງ, ຊຶ່ງປ່ອຍມັນລົງສູ່ທະເລທາງຕາເວັນຕົກ—ໂມໂຣໄນຮາເອົາຊະນະຊາວເລມັນໃນສະໜາມຮົບ. ປະມານ 56-52 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນໃນຕົ້ນປີທີສາມສິບຫົກແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນດູແລຜູ້ຄົນຂອງນິໄຟຄື ຊິບລັນໄດ້ຄອບຄອງສິ່ງສັກສິດເຫລົ່ານີ້ໄວ້ຊຶ່ງແອວມາໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ຮີລາມັນ.

2 ແລະ ເພິ່ນເປັນຄົນທ່ຽງທຳ, ແລະ ເພິ່ນໄດ້ເດີນໄປຢ່າງພາກພູມຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ; ແລະ ເພິ່ນໄດ້ຕັ້ງໃຈທີ່

ຈະສ້າງຄວາມດີຢູ່ຕະຫລອດເວລາ, ທີ່ຈະຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເພິ່ນ; ແລະ ອ້າຍຂອງເພິ່ນກໍໄດ້ເຮັດເຊັ່ນດຽວກັນ.

3 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໂມໂຣໂນໄດ້ສິ້ນຊີວິດໄປຄືກັນ. ແລະ ປີທີສາມສິບຫົກແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນໄດ້ສິ້ນສຸດລົງດັ່ງນັ້ນ.

4 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໃນປີທີສາມສິບເຈັດແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນ, ມັນໄດ້ມີຜູ້ຊາຍກຸ່ມໃຫຍ່ກຸ່ມໜຶ່ງເປັນຈຳນວນເຖິງຫ້າພັນສີ່ຮ້ອຍຄົນ, ພ້ອມດ້ວຍເມຍຂອງພວກເຂົາ ແລະ ລູກຂອງພວກເຂົາ, ໄດ້ເດີນທາງອອກຈາກແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາໄປຫາແຜ່ນດິນຊຶ່ງຢູ່ທາງເໜືອ.

5 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເຮກອດເປັນຄົນທີ່ຢາກຮູ້ຢາກເຫັນຫລາຍທີ່ສຸດ, ດັ່ງນັ້ນ ລາວຈຶ່ງໄດ້ອອກໄປ ແລະ ສ້າງເຮືອໃຫຍ່ລ່າໜຶ່ງທີ່ຊາຍແດນຂອງແຜ່ນດິນອຸດົມສົມບູນ, ຊຶ່ງຢູ່ໃກ້ກັບແຜ່ນດິນຮ້າງ, ແລະ ໄດ້ປ່ອຍມັນລົງສູ່ລົງສູ່ທະເລທາງຕາເວັນຕົກໃກ້ທາງແຄບຊຶ່ງນຳໄປຫາແຜ່ນດິນທາງເໜືອ.

6 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ຊາວນີໂຟເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍໄດ້ລົງໄປໃນເຮືອນນັ້ນ ແລະ ໄດ້ຂີ່ໄປພ້ອມດ້ວຍສະບຽງອາຫານຢ່າງຫລວງຫລາຍ, ແລະ ມີແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍຫລາຍຄົນນຳອີກ; ແລະ ພວກເຂົາຂັບເຮືອໄປທາງເໜືອ. ແລະ ປີທີສາມສິບເຈັດໄດ້ສິ້ນສຸດລົງດັ່ງນີ້.

7 ແລະ ໃນປີທີສາມສິບແປດ, ຜູ້ຊາຍຄົນນີ້ກໍໄດ້ສ້າງເຮືອໃຫຍ່ອີກລ່າໜຶ່ງ.

ແລະ ເຮືອລ່າທຳອິດກໍໄດ້ກັບຄືນມາອີກ, ແລະ ມີຜູ້ຄົນເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍລົງໄປໃນເຮືອ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເອົາສະບຽງອາຫານຢ່າງຫລວງຫລາຍໄປນຳ, ແລະ ອອກເດີນທາງໄປຫາແຜ່ນດິນທາງເໜືອອີກ.

8 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ບໍ່ມີຜູ້ໃດໄດ້ຂ່າວຄາວຂອງພວກເຂົາເລີຍ. ແລະ ພວກເຮົາຄິດວ່າ ພວກເຂົາຈົມຢູ່ໃນຄວາມເລິກຂອງທະເລເສຍແລ້ວ. ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ມີເຮືອໃຫຍ່ອີກລ່າໜຶ່ງໄດ້ແລ່ນອອກໄປອີກ; ແລະ ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າມັນໄປທາງໃດ.

9 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໃນປີນີ້ ມີຜູ້ຄົນເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍທີ່ອອກໄປຫາແຜ່ນດິນທາງເໜືອ. ແລະປີທີສາມສິບແປດໄດ້ສິ້ນສຸດລົງດັ່ງນີ້.

10 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນໃນປີທີສາມສິບເກົ້າແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນ, ຊິບລັນໄດ້ເສຍຊີວິດໄປ, ແລະ ໂຄຣຣີອານທັນໄດ້ອອກໄປຫາແຜ່ນດິນທາງເໜືອໃນເຮືອລ່າໜຶ່ງ, ເພື່ອນຳເອົາສະບຽງອາຫານໄປໃຫ້ຜູ້ຄົນທີ່ອອກໄປຫາແຜ່ນດິນນັ້ນ.

11 ດັ່ງນັ້ນ ມັນຈຶ່ງເປັນການສົມຄວນສຳລັບຊິບລັນທີ່ຈະມອບສິ່ງສັກສິດເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ແກ່ລູກຊາຍຂອງຮີລາມັນ, ຜູ້ມີຊື່ວ່າຮີລາມັນ, ໂດຍເອີ້ນຕາມຊື່ບິດາຂອງລາວ.

12 ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ, ອັກຂະລະທັງໝົດນັ້ນຊຶ່ງຢູ່ໃນການຄອບຄອງຂອງຮີລາມັນຖືກຂຽນຂຶ້ນ ແລະ ຖືກສົ່ງອອກໄປໃນບັນດາລູກຫລານມະນຸດຕະຫລອດທົ່ວແຜ່ນດິນ

ນອກຈາກສ່ວນຕ່າງໆຊຶ່ງແອວມາສັ່ງ
ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ສົ່ງອອກໄປ.

13 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຕ້ອງ
ໄດ້ຮັບການປົກປັກຮັກສາໄວ້ໃຫ້ເປັນສິ່ງ
ສັກສິດ, ແລະ ມອບຕໍ່ໆກັນໄປຈາກຄົນ
ລຸ້ນໜຶ່ງຫາຄົນອີກລຸ້ນໜຶ່ງ; ດັ່ງນັ້ນ, ໃນປີ
ນີ້, ສິ່ງສັກສິດເຫລົ່ານີ້ຈຶ່ງຖືກມອບໃຫ້ແກ່
ຮີລາມັນ, ກ່ອນການຕາຍຂອງຊິບລັນ.

14 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນອີກ
ໃນປີນີ້ຄື ມີຜູ້ຄົນຈຳນວນໜຶ່ງໄດ້ແຍກ
ອອກໄປຫາຊາວເລມັນ; ແລະ ພວກເຂົາ
ຖືກຊັກຊວນໃຫ້ຄຽດແຄ້ນໃຫ້ຊາວນີໄຟ
ຄົນອີກ.

15 ແລະ ໃນປີດຽວກັນນີ້ອີກ ພວກເຂົາ

ໄດ້ຍົກທັບລົງມາພ້ອມດ້ວຍກອງທັບອັນມີ
ກຳລັງມະຫາສານ ເພື່ອມາກໍ່ສົງຄາມກັບ
ຜູ້ຄົນຂອງໂມໂຣໂນຮາ, ຫລື ກັບກອງທັບ
ຂອງໂມໂຣໂນຮາ, ຊຶ່ງຕ້ອງເຮັດໃຫ້ພວກ
ເຂົາຕ້ອງຜ່າຍແພ້ ແລະ ຖືກຂັບໄລ່ໃຫ້ກັບ
ຄືນໄປຫາແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາຄືເກົ່າ,
ໂດຍໄດ້ຮັບຄວາມເສຍຫາຍຢ່າງໜັກ.

16 ແລະ ໃນປີທີສາມສິບເກົ້າແຫ່ງການ
ປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນດູແລຜູ້ຄົນຂອງນີ
ໄຟກໍ່ສິ້ນສຸດລົງດັ່ງນີ້.

17 ແລະ ເລື່ອງລາວຂອງແອວມາ, ແລະ
ຮີລາມັນລູກຊາຍຂອງເພິ່ນ, ແລະ ຊິບລັນ
ນຳອີກ ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງເພິ່ນກໍ່ໄດ້ສິ້ນ
ສຸດລົງດັ່ງນີ້.

ໜັງສືຮີລາມັນ

ເລື່ອງລາວຂອງຊາວນີໄຟ. ສົງຄາມ ແລະ ການຂັດແຍ້ງຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ການ
ແຕກແຍກຂອງພວກເຂົາ. ແລະ ເລື່ອງລາວຂອງການທຳນາຍຂອງສາດສະດາຜູ້
ບໍລິສຸດຫລາຍທ່ານທີ່ໄດ້ທຳນາຍໄວ້ກ່ອນການສະເດັດມາຂອງພຣະຄຣິດນຳອີກ, ຕາມ
ບັນທຶກຂອງຮີລາມັນນຳອີກ, ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງຮີລາມັນ, ແລະ ຕາມບັນທຶກຂອງ
ພວກລູກຊາຍຂອງເພິ່ນນຳອີກ, ຈົນມາຮອດການສະເດັດມາຂອງພຣະຄຣິດ. ແລະ
ຊາວເລມັນເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍໄດ້ປຽນໃຈເຫລື້ອມໃສນຳອີກ. ແລະ ເລື່ອງ
ລາວຂອງການປຽນໃຈເຫລື້ອມໃສຂອງພວກເຂົາ. ເລື່ອງລາວກ່ຽວກັບຄວາມຊອບທຳ
ຂອງຊາວເລມັນ, ແລະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມໜ້າກຽດຊັງຂອງຊາວນີໄຟ, ຕາມ
ບັນທຶກຂອງຮີລາມັນ ແລະ ລູກຊາຍຂອງເພິ່ນ, ຈົນມາເຖິງການສະເດັດມາຂອງພຣະ
ຄຣິດ, ຊຶ່ງເອີ້ນວ່າໜັງສືຮີລາມັນ, ແລະ ອື່ນໆ.

ບົດທີ 1 ເພ ໂຮຣັນຜູ້ເປັນລູກຊາຍກາຍເປັນ	ຫົວໜ້າຜູ້ຕັດສິນ ແລະ ຖືກລອບຂ້າໂດຍ ຄິດຄູເມັນ—ແລ້ວເພຄົວເມໂນນກໍ່ຮັບຕຳ ແໜ່ງບັນລັງຕັດສິນແທນ—ໂຄຣຣິອານທະ
---	--

ເມີນນໍາພາກອງທັບເລມັນ, ຍົດເອົາເຊລາເຮັມລາໄປ, ແລະ ຂ້າເພຄົວເມໄນ—ໂມໂຣໄນຮາຊະນະຊາວເລມັນ ແລະ ຍົດເອົາເຊລາເຮັມລາຄົນມາ, ແລະ ໄຄຣິອານທະເມີຖືກຂ້າ. ປະມານ 52-50 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ບັດນີ້ຈິ່ງເບິ່ງ, ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນໃນຕົ້ນປີທີສີ່ສິບແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນດູແລຜູ້ຄົນຂອງນີໄຟ, ມັນໄດ້ເລີ່ມມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຢ່າງຮ້າຍແຮງເກີດຂຶ້ນໃນບັນດາຜູ້ຄົນຂອງນີໄຟ.

2 ເພາະຈິ່ງເບິ່ງ, ເພໂຣຣັນໄດ້ສິ້ນຊີວິດໄປ ແລະ ໄດ້ໄປຕາມທາງຂອງໂລກແລ້ວ; ດັ່ງນັ້ນ ມັນຈິ່ງເລີ່ມມີການຂັດແຍ້ງຢ່າງຮຸນແຮງກ່ຽວກັບວ່າຜູ້ໃດໃນບັນດາອ້າຍນ້ອງກັນ ຊຶ່ງເປັນພວກລູກຊາຍຂອງເພໂຣຣັນ ຈະໄດ້ຮັບຕໍາແຫ່ງເປັນຜູ້ຕັດສິນ.

3 ບັດນີ້ ມີຄືລາຍຊື່ຂອງຜູ້ທີ່ຂັດແຍ້ງກັນເພື່ອຍາດເອົາຕໍາແຫ່ງຜູ້ຕັດສິນ ຜູ້ຊຶ່ງໄດ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນຂັດແຍ້ງກັນນໍາອີກ: ເພໂຣຣັນ, ເພອານໄຄ, ແລະ ເພຄົວເມໄນ.

4 ບັດນີ້ເພໂຣຣັນບໍ່ໄດ້ມີລູກຊາຍພຽງແຕ່ສາມຄົນເທົ່ານັ້ນ (ເພາະເພິ່ນມີລູກຊາຍຫລາຍຄົນ), ແຕ່ສາມຄົນນີ້ເປັນຜູ້ທີ່ຂັດແຍ້ງກັນເພື່ອຍາດເອົາຕໍາແຫ່ງຜູ້ຕັດສິນ; ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຂົາຈິ່ງເຮັດໃຫ້ເກີດການແບ່ງແຍກກັນຂຶ້ນເປັນສາມກຸ່ມໃນບັນດາຜູ້ຄົນ.

5 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເພໂຣຣັນໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງໂດຍສຽງຂອງຜູ້ຄົນໃຫ້ເປັນຫົວໜ້າຜູ້ຕັດສິນ

ແລະ ເປັນຜູ້ປົກຄອງດູແລຜູ້ຄົນຂອງນີໄຟ.

6 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເພຄົວເມໄນ, ເມື່ອລາວເຫັນວ່າຕົນເອງບໍ່ໄດ້ຕໍາແຫ່ງຜູ້ຕັດສິນແລ້ວ, ລາວຈິ່ງເຫັນພ້ອມກັບສຽງຂອງຜູ້ຄົນ.

7 ແຕ່ຈິ່ງເບິ່ງ, ເພອານໄຄ, ແລະ ຜູ້ຄົນຜູ້ທີ່ປາຖະໜາໃຫ້ລາວເປັນຜູ້ປົກຄອງຂອງຕົນກໍມີຄວາມຄຽດແຄ້ນຂຶ້ນ; ດັ່ງນັ້ນ, ລາວຈິ່ງໄດ້ຍຸຍົງຜູ້ຄົນພວກນັ້ນໃຫ້ລຸກຂຶ້ນກະບົດຕໍ່ອ້າຍນ້ອງຂອງລາວເອງ.

8 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຂະນະທີ່ລາວກໍາລັງກໍານານກະບົດຢູ່ນັ້ນ, ຈິ່ງເບິ່ງ, ລາວໄດ້ຖືກຈັບໄປ, ແລະ ຖືກຕັດສິນຕາມສຽງຂອງຜູ້ຄົນ, ແລະ ຕ້ອງໄດ້ຮັບໂທດປະຫານຊີວິດ; ເພາະວ່າລາວໄດ້ກໍານານກະບົດຂຶ້ນ ແລະ ພະຍາຍາມທີ່ຈະທໍາລາຍເສລີພາບຂອງຜູ້ຄົນ.

9 ບັດນີ້ເວລາພວກທີ່ຢາກໃຫ້ເພອານໄຄເປັນຜູ້ປົກຄອງຂອງຕົນເຫັນວ່າເພອານໄຄໄດ້ຮັບໂທດປະຫານຊີວິດແລ້ວ, ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈິ່ງຄຽດແຄ້ນ, ແລະ ຈິ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາໄດ້ສົ່ງຄົນຜູ້ໜຶ່ງຊື່ວ່າ ຄິດຄູເມັນ, ໄປທີ່ບັນລັງຕັດສິນຂອງເພໂຣຣັນ, ແລະ ລອບຂ້າເພໂຣຣັນໃນຂະນະທີ່ເພິ່ນນັ່ງຢູ່ໃນບັນລັງຕັດສິນຢູ່ນັ້ນ.

10 ແລະ ຂ້າໃຊ້ຂອງເພໂຣຣັນໄດ້ໄລ່ຕິດຕາມຄິດຄູເມັນໄປ; ແຕ່ຈິ່ງເບິ່ງ, ຄິດຄູເມັນໄດ້ບົບໜີໄປຢ່າງວ່ອງໄວທີ່ສຸດ ຈົນວ່າບໍ່ມີຜູ້ໃດໄລ່ຕາມລາວທັນ.

11 ແລະ ລາວໄດ້ກັບຄືນໄປຫາຜູ້ທີ່ໃຊ້ລາວມາ, ແລະ ພວກເຂົາທັງໝົດໄດ້ເຮັດພັນທະສັນຍາຮ່ວມກັນ, ແທ້ຈິງແລ້ວ,

ໄດ້ສາບານໂດຍອ້າງເຖິງພຣະຜູ້ສ້າງທີ່ເປັນນິດຂອງພວກເຂົາ, ວ່າບໍ່ໃຫ້ເປີດເຜີຍໃຫ້ຜູ້ໃດຮູ້ວ່າ ຄິດຄູເມັນໄດ້ລອບຂ້າເພໂຮຣັນ.

12 ດັ່ງນັ້ນ, ຈຶ່ງບໍ່ມີຜູ້ໃດຮູ້ຈັກຄິດຄູເມັນເລີຍໃນບັນດາຜູ້ຄົນຂອງນີໂຟ, ເພາະວ່າລາວໄດ້ປອມຕົວເຂົ້າໄປລອບຂ້າເພໂຮຣັນ. ແລະ ຄິດຄູເມັນພ້ອມດ້ວຍພັກພວກຂອງລາວກໍໄດ້ເຮັດພັນທະສັນຍານຳກັນ, ໄດ້ປະບົນຢູ່ໃນບັນດາຜູ້ຄົນ, ໂດຍວິທີທີ່ຈະຊອກຫາພວກເຂົາບໍ່ເຫັນ; ແຕ່ຄົນທີ່ຖືກພົບເຫັນຕ້ອງຮັບໂທດປະຫານຊີວິດ.

13 ແລະ ບັດນີ້ຈຶ່ງເບິ່ງ, ເພຄິວເມໂນໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງໂດຍສູງຂອງຜູ້ຄົນໃຫ້ເປັນຫົວໜ້າຜູ້ຕັດສິນ, ແລະ ເປັນຜູ້ປົກຄອງດູແລຜູ້ຄົນແທນເພໂຮຣັນອ້າຍຂອງລາວ. ແລະ ມັນເປັນໄປຕາມສິດທິຂອງລາວທີ່ຄວນຈະໄດ້ຮັບ. ແລະ ທັງໝົດນີ້ເປັນໄປໃນປີທີສີ່ສິບແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນ ແລະ ມັນໄດ້ສິ້ນສຸດລົງດັ່ງນີ້.

14 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນໃນປີທີສີ່ສິບເອັດແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນ, ຄືຊາວເລມັນໄດ້ເຕົ້າໂຮມກອງທັບອັນມີກຳລັງຄົນນັບບໍ່ຖ້ວນ, ແລະ ປະກອບອາວຸດດ້ວຍຫອກ ແລະ ດາບ, ແລະ ດ້ວຍຄັນທະນູ, ແລະ ລູກທະນູ, ແລະ ດ້ວຍເຄື່ອງປ້ອງກັນຫົວ ແລະ ເຄື່ອງປ້ອງກັນເອິກ, ແລະ ເຄື່ອງປ້ອງກັນທຸກຊະນິດ.

15 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຍົກທັບລົງມາອີກ ເພື່ອຈະໄດ້ສູ້ຮົບກັບຊາວນີໂຟ. ແລະ

ພວກເຂົາໄດ້ຮັບການບັງຄັບບັນຊາໂດຍໂຄຣຮິອານທະເມີ; ແລະ ລາວເປັນຜູ້ສືບເຊື້ອສາຍຂອງເຊລາເຮັມລາ; ແລະ ລາວເປັນຜູ້ທີ່ແຍກອອກໄປຈາກບັນດາຊາວນີໂຟ; ແລະ ເປັນຄົນຮ່າງໃຫຍ່ ແລະ ມີກຳລັງຫລາຍ.

16 ດັ່ງນັ້ນ, ກະສັດຂອງຊາວເລມັນຜູ້ມີຊື່ວ່າ ທຸບະລອດ, ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງອາມໂມຣອນ, ຈຶ່ງຄິດວ່າໂຄຣຮິອານທະເມີເປັນຄົນມີກຳລັງແຂງແຮງ, ສະນັ້ນ ລາວຈະສາມາດຍືນຕໍ່ສູ້ກັບຊາວນີໂຟໄດ້, ແລະ ລາວກໍມີບັນຍາອັນແຫລມຄົມນຳອີກ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ຖ້າສົ່ງລາວໄປ ລາວກໍຈະເອົາຊະນະຊາວນີໂຟໄດ້—

17 ດັ່ງນັ້ນ ລາວຈຶ່ງໄດ້ຍຸຍົງພວກເຂົາໃຫ້ຄຽດແຄ້ນ, ແລະ ລາວໄດ້ເຕົ້າໂຮມກອງທັບຂອງລາວ, ແລະ ໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງໂຄຣຮິອານທະເມີເປັນຜູ້ນຳຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ລາວໄດ້ສັ່ງໃຫ້ພວກເຂົາອອກເດີນທັບລົງໄປຫາແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາເພື່ອສູ້ຮົບກັບຊາວນີໂຟ.

18 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຍ້ອນວ່າມັນມີການຂັດແຍ້ງກັນ ແລະ ມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຫລາຍ ໃນຝ່າຍຜູ້ປົກຄອງ, ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາບໍ່ມີທະຫານຍາມພຽງພໍຢູ່ໃນແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາ; ເພາະພວກເຂົາຄິດວ່າ ຊາວເລມັນຈະບໍ່ກ້າເຂົ້າມາເຖິງໃຈກາງຂອງແຜ່ນດິນ ເພື່ອມາຍຶດເອົາເມືອງເຊລາເຮັມລາທີ່ໃຫຍ່ຍິ່ງນັ້ນ.

19 ແຕ່ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໂຄຣຮິອານທະເມີໄດ້ເດີນທັບນຳໜ້າກອງທະຫານອັນມະຫາສານຂອງລາວມາ,

ແລະ ເຂົ້າໂຈມຕີຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນເມືອງນັ້ນ, ແລະ ການເດີນທັບຂອງພວກເຂົານັ້ນວ່ອງໄວທີ່ສຸດ ຈົນວ່າຊາວນິໄຟບໍ່ມີເວລາພຽງພໍທີ່ຈະເຕົ້າໂຮມກຳລັງກອງທັບຂອງຕົນ.

20 ດັ່ງນັ້ນ ໂຄຣຣິອານທະເມີຈຶ່ງໄດ້ຂ້າທະຫານຍາມທາງເຂົ້າເມືອງ, ແລະ ໄດ້ຍົກກອງທັບເຂົ້າໄປໃນເມືອງ ພ້ອມດ້ວຍກອງທັບທັງໝົດຂອງລາວ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຂ້າທຸກຄົນທີ່ຂັດຂວາງພວກເຂົາ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າເປັນເຈົ້າຂອງເມືອງທັງເມືອງ.

21 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເພຄົວເມໄນ, ຜູ້ເປັນຫົວໜ້າຜູ້ຕັດສິນໄດ້ແລ່ນໜີໄປຕໍ່ໜ້າໂຄຣຣິອານທະເມີ, ໄປຮອດກຳແພງເມືອງ. ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໂຄຣຣິອານທະເມີໄດ້ຟັນລາວຕິດກຳແພງຈົນລາວຕາຍ. ແລະ ວັນເວລາຂອງເພຄົວເມໄນກໍໄດ້ສິ້ນສຸດລົງດັ່ງນີ້.

22 ແລະ ບັດນີ້ເວລາໂຄຣຣິອານທະເມີເຫັນວ່າຕົນເອງໄດ້ຄອບຄອງເມືອງເຊລາເຮັມລາແລ້ວ, ແລະ ເຫັນວ່າຊາວນິໄຟໄດ້ປົບໜີໄປຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາ, ແລະ ໄດ້ຖືກຂ້າ, ແລະ ໄດ້ຖືກຈັບເຂົ້າຄູກ, ແລະ ວ່າລາວໄດ້ຍຶດທີ່ໝັ້ນອັນເຂັ້ມແຂງທີ່ສຸດໃນທົ່ວແຜ່ນດິນໄດ້ແລ້ວ, ໃຈຂອງລາວກໍມີກຳລັງຂຶ້ນ ເຖິງຂະໜາດທີ່ລາວຄິດ ຈະ ຍົກທັບ ໄປ ສູ້ ຮົບ ທົ່ວ ແຜ່ນດິນ.

23 ແລະ ບັດນີ້ລາວບໍ່ໄດ້ຢຸດຢູ່ໃນແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາເລີຍ, ແຕ່ລາວໄດ້ຍົກທັບໄປດ້ວຍກອງທັບໃຫຍ່ຂອງລາວ, ແລະ ມຸ້ງໜ້າໄປຫາເມືອງອຸດົມສົມບູນ;

ເພາະວ່າມັນເປັນຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງລາວທີ່ຈະຍົກທັບໄປ ແລະ ຈະຟາດພັນໄປຕະຫລອດທາງ, ເພື່ອຈະໄດ້ຍຶດເອົາແຜ່ນດິນພາກສ່ວນຕ່າງໆທາງເໜືອ.

24 ແລະ ໂດຍທີ່ຄິດວ່າກຳລັງສ່ວນໃຫຍ່ທີ່ສຸດຂອງຊາວນິໄຟຕັ້ງຢູ່ທີ່ໃຈກາງຂອງແຜ່ນດິນ, ດັ່ງນັ້ນ ລາວຈຶ່ງໄດ້ຍົກທັບໄປໂດຍບໍ່ໃຫ້ພວກເຂົາເຕົ້າໂຮມກັນໄດ້ ແຕ່ເປັນກຸ່ມນ້ອຍໆເທົ່ານັ້ນ; ແລະ ໂດຍວິທີນີ້ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ເຂົ້າໂຈມຕີ ແລະ ຟາດພັນພວກເຂົາລົງກັບພື້ນດິນ.

25 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ເທື່ອນີ້ໂຄຣຣິອານທະເມີໄດ້ເດີນທັບຜ່ານໃຈກາງຂອງແຜ່ນດິນໄປມັນຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ໂມໂຣໂນຮາໄດ້ປຽບພວກເຂົາ, ເຖິງແມ່ນວ່າຊາວນິໄຟຈຳນວນຫລວງຫລາຍຖືກຂ້າຕາຍໄປແລ້ວກໍຕາມ.

26 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ໂມໂຣໂນຮາຄິດວ່າຊາວເລມັນບໍ່ກ້າເຂົ້າມາໃຈກາງຂອງແຜ່ນດິນ, ພຽງແຕ່ວ່າຈະເຂົ້າໂຈມຕີຫົວເມືອງຕ່າງໆໂດຍອ້ອມແອ້ມຊາຍແດນຄືກັນກັບທີ່ຊາວເລມັນໄດ້ເຮັດມາກ່ອນແລ້ວ; ດັ່ງນັ້ນ ໂມໂຣໂນຮາຈຶ່ງໄດ້ສົ່ງໃຫ້ກອງທັບອັນເຂັ້ມແຂງຂອງລາວໄປຮັກສາແຜ່ນດິນພາກສ່ວນຕ່າງໆໂດຍອ້ອມຮອບໃກ້ຊາຍແດນ.

27 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ຊາວເລມັນບໍ່ໄດ້ຢ້ານກົວໃນສິ່ງທີ່ໂມໂຣໂນຮາເຮັດໄປນັ້ນເລີຍ, ເພາະພວກເຂົາໄດ້ຍົກທັບເຂົ້າເຖິງໃຈກາງຂອງແຜ່ນດິນແລ້ວ, ແລະ ໄດ້ຍຶດເອົາເມືອງຫລວງ ຊຶ່ງຄືເມືອງເຊລາເຮັມລາ, ແລະ ກຳລັງເດີນທັບຜ່ານຫລາຍຫົວເມືອງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດຂອງແຜ່ນດິນ, ແລະ ຂ້າຜູ້ຄົນຢ່າງຫລວງ

ຫລາຍກ່າຍກອງ, ທັງຜູ້ຊາຍ, ຜູ້ຍິງ, ແລະ ເດັກນ້ອຍ, ຍຶດເອົາຫລາຍທົວເມືອງ ແລະ ທີ່ໝັ້ນຫລາຍບ່ອນ.

28 ແຕ່ເມື່ອໂມໂຣໂນຮາຮູ້ຈັກເລື່ອງນີ້ ແລ້ວ, ລາວກໍໄດ້ສົ່ງລີໂຮພ້ອມດ້ວຍກອງ ທະຫານໄປປົດລ້ອມທັນທີ ເພື່ອຈະໄດ້ ສະກັດກັ້ນພວກເຂົາກ່ອນທີ່ພວກເຂົາຈະ ມາຮອດແຜ່ນດິນອຸດົມສົມບູນ.

29 ແລະ ລາວໄດ້ເຮັດເຊັ່ນນີ້; ແລະ ໄດ້ ສະກັດກັ້ນພວກເຂົາໄວ້ກ່ອນທີ່ພວກ ເຂົາຈະມາຮອດແຜ່ນດິນອຸດົມສົມບູນ, ແລະ ໄດ້ເຂົ້າໂຈມຕີພວກເຂົາ, ເຖິງ ຂະໜາດທີ່ພວກເຂົາເລີ່ມຖອຍທັບກັບ ຄືນໄປເຊລາເຮັມລາ.

30 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໂມ ໂຣໂນຮາໄດ້ສະກັດກັ້ນພວກເຂົາໄວ້ໃນ ລະຫວ່າງການຖອຍທັບຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ໄດ້ເຂົ້າສູ້ຮົບກັນ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ ມັນກາຍເປັນການຕໍ່ສູ້ອັນນອງເລືອດ ທີ່ສຸດ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຄົນເປັນຈຳນວນ ຫລວງຫລາຍຖືກຂ້າ, ແລະ ໃນບັນດາ ພວກທີ່ຕາຍນັ້ນມີໂຄຣຮີອານທະເມີຢູ່ນຳ.

31 ແລະ ບັດນີ້, ຈົ່ງເບິ່ງຊາວເລມັນ ຈະຖອຍທັບໄປທາງໃດກໍບໍ່ໄດ້, ບໍ່ວ່າ ຈະເປັນທາງເໜືອ, ຫລື ທາງໃຕ້, ຫລື ທາງຕາເວັນອອກ, ຫລື ທາງຕາເວັນຕົກ, ເພາະວ່າພວກເຂົາຖືກຊາວນີໄຟອ້ອມໄວ້ ທຸກດ້ານ.

32 ແລະ ສະຫລຸບຄວາມແລ້ວ ໂຄຣຮີ ອານທະເມີໄດ້ນຳເອົາຊາວເລມັນເຂົ້າໄປ ເຖິງໃຈກາງຂອງຊາວນີໄຟ, ເຖິງຂະໜາດ ທີ່ພວກເຂົາຕົກຢູ່ໃນອຳນາດຂອງຊາວ ນີໄຟ, ແລະ ຕົວລາວເອງກໍຖືກຂ້າຕາຍ,

ແລະ ຊາວເລມັນໄດ້ຍອມມອບຕົວໃຫ້ຢູ່ ໃນກຳມີຂອງຊາວນີໄຟ.

33 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໂມ ໂຣໂນຮາໄດ້ຍຶດເອົາເມືອງເຊລາເຮັມລາ ຄືນອີກ, ແລະ ສັ່ງໃຫ້ຊາວເລມັນຜູ້ທີ່ຖືກ ຈັບມາເປັນຊະເລີຍເສີກນັ້ນອອກຈາກ ແຜ່ນດິນໂດຍສັນຕິ.

34 ແລະ ປີທີສີ່ສິບເອັດແຫ່ງການ ບຶກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນໄດ້ສິ້ນສຸດລົງດັ່ງນີ້.

ບົດທີ 2

ຮີລາມັນຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງຮີລາມັນ ກາຍເປັນທົວໜ້າຜູ້ຕັດສິນ—ແກດີອານ ທັນເປັນຜູ້ນຳຂອງພັກຄິດຄູເມັນ—ຂ້າ ໃຊ້ຂອງຮີລາມັນຂ້າຄິດຄູເມັນ, ແລະ ພັກ ພວກຂອງແກດີອານທັນບົບໜີເຂົ້າໄປໃນ ຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ. ປະມານ 50–49 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນໃນປີ ທີ່ສີ່ສິບສອງແຫ່ງການບຶກຄອງຂອງຜູ້ ຕັດສິນ, ຫລັງຈາກໂມໂຣໂນຮາໄດ້ສະຖາ ປະນາສັນຕິພາບຂຶ້ນອີກລະຫວ່າງຊາວ ນີໄຟກັບຊາວເລມັນແລ້ວ, ຈົ່ງເບິ່ງ ບໍ່ມີ ຜູ້ໃດເລີຍໄດ້ຮັບຕຳແໜ່ງເປັນຜູ້ຕັດສິນ; ດັ່ງນັ້ນ ມັນຈຶ່ງເລີ່ມມີການຂັດແຍ້ງກັນ ຂຶ້ນອີກໃນບັນດາຜູ້ຄົນກ່ຽວກັບວ່າ ຜູ້ ໃດສົມຄວນທີ່ຈະໄດ້ຮັບຕຳແໜ່ງເປັນຜູ້ ຕັດສິນແທນ.

2 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຮີ ລາມັນຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງຮີລາມັນໄດ້ ຖືກແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ຮັບຕຳແໜ່ງເປັນຜູ້ຕັດສິນ ແທນໂດຍສຽງຂອງຜູ້ຄົນ.

3 ແຕ່ ຈົ່ງເບິ່ງ, ຄິດຄູເມັນຜູ້ໄດ້ລອບຂ້າເພໂຮຣັນໄດ້ພະຍາຍາມທີ່ຈະທຳລາຍຊີວິດຂອງຮີລາມັນຄືກັນ; ແລະ ລາວໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນຈາກພັກພວກຂອງລາວ, ຜູ້ຊຶ່ງໄດ້ເຮັດພັນທະສັນຍາຮ່ວມກັນວ່າຈະບໍ່ບອກໃຫ້ຜູ້ໂຕຮູ້ຈັກເຖິງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງລາວ.

4 ເພາະມີຊາຍຄົນໜຶ່ງຊື່ວ່າ ແກດີອານທັນ ເປັນຜູ້ທີ່ມີຄວາມຊຳນິຊຳນານໃນການປາກເວົ້າ ແລະ ກົນອຸປາຍເລັຫລ່ຽມທີ່ຈະເຮັດວຽກງານລັບກຸ່ວກັບການຄາດຕະກຳ ແລະ ບຸນຈີ້; ດັ່ງນັ້ນ ລາວຈຶ່ງໄດ້ກາຍມາເປັນຜູ້ນຳຂອງພັກຄິດຄູເມັນ.

5 ດັ່ງນັ້ນ ລາວຈຶ່ງໄດ້ເວົ້າດີນຳພວກເຂົາ, ແລະ ຄິດຄູເມັນນຳອີກວ່າຖ້າຫາກພວກເຂົາຈະໃຫ້ລາວໄດ້ຂຶ້ນນັ່ງບັນລັງຕັດສິນ ແລ້ວລາວຈະໃຫ້ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນພັກຂອງລາວມີອຳນາດ ແລະ ໜ້າທີ່ສູງໃນບັນດາຜູ້ຄົນ; ດັ່ງນັ້ນ ຄິດຄູເມັນຈຶ່ງພະຍາຍາມທີ່ຈະຂ້າຮີລາມັນເສຍ.

6 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນໃນຂະນະທີ່ລາວກຳລັງເດີນທາງໄປຫາບັນລັງຜູ້ຕັດສິນເພື່ອຈະທຳຮ້າຍຮີລາມັນຢູ່ນັ້ນ, ຈົ່ງເບິ່ງ ຂ້າໃຊ້ຄົນໜຶ່ງຂອງຮີລາມັນໄດ້ປອມຕົວອອກໄປຂ້າງນອກໃນເວລາກາງຄືນ, ສະນັ້ນ ລາວຈຶ່ງໄດ້ຮູ້ຈັກເຖິງແຜນການຊຶ່ງພັກນີ້ວາງຂຶ້ນເພື່ອຈະໄດ້ທຳລາຍຮີລາມັນ—

7 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຂ້າໃຊ້ຂອງຮີລາມັນໄດ້ພົບກັບຄິດຄູເມັນ, ແລະ ໄດ້ໃຫ້ສັນຍານແກ່ລາວ; ດັ່ງນັ້ນ ຄິດຄູເມັນຈຶ່ງໄດ້ບອກໃຫ້ລາວຮູ້ເຖິງຄວາມປາຖະໜາຂອງຕົນ, ໂດຍ

ປາຖະໜາທີ່ຈະໃຫ້ລາວນຳລາວໄປຫາບັນລັງຕັດສິນເພື່ອວ່າລາວຈະໄດ້ລອບຂ້າຮີລາມັນເສຍ.

8 ແລະ ເວລາຂ້າໃຊ້ຂອງຮີລາມັນຮູ້ຈັກເຖິງເລື່ອງໃນໃຈຂອງຄິດຄູເມັນທັງໝົດ, ແລະ ຮູ້ຈັກເຖິງຈຸດປະສົງຂອງລາວທີ່ຫວັງຈະຂ້າ, ແລະ ຮູ້ຈັກອີກວ່າມັນເປັນຈຸດປະສົງຂອງທຸກຄົນທີ່ຢູ່ໃນພັກຂອງລາວທີ່ຫວັງຈະຂ້າຄືກັນ, ແລະ ຫວັງທີ່ຈະລັກ, ແລະ ຫວັງທີ່ຈະຍຶດເອົາອຳນາດ, (ແລະ ນີ້ເປັນແຜນການລັບ, ແລະ ການມີວິສຸມລັບຂອງພວກເຂົາ) ຂ້າໃຊ້ຂອງຮີລາມັນເວົ້າກັບຄິດຄູເມັນວ່າ: ໃຫ້ພວກເຮົາໄປຫາບັນລັງຕັດສິນນຳກັນເທາະ.

9 ບັດນີ້ມັນຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ຄິດຄູເມັນພໍໃຈຫລາຍທີ່ສຸດ, ເພາະຄິດວ່າລາວຈະໄດ້ຮັບຜົນສຳເລັດຕາມແຜນການທີ່ວາງໄວ້; ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາກຳລັງເດີນທາງໄປຫາບັນລັງຕັດສິນຢູ່ນັ້ນ, ຂ້າໃຊ້ຂອງຮີລາມັນໄດ້ແທງຄິດຄູເມັນທະລຸຫົວໃຈ ຈົນລາວໄດ້ລົ້ມຕາຍຄາທີ່ໂດຍບໍ່ມີສຽງຮ້ອງຄາງເລີຍ. ແລະ ລາວໄດ້ແລ່ນໄປບອກຮີລາມັນເຖິງເລື່ອງທັງໝົດທີ່ລາວໄດ້ເຫັນ, ແລະ ໄດ້ຍິນ, ແລະ ໄດ້ເຮັດ.

10 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຮີລາມັນຈຶ່ງໄດ້ສົ່ງຄົນໄປຈັບພວກໂຈນ ແລະ ກຸ່ມຄາດຕະກອນລັບພວກນີ້, ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ຖືກປະຫານຊີວິດຕາມກົດໝາຍ.

11 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ເວລາແກດີອານທັນຮູ້ວ່າຄິດຄູເມັນບໍ່ໄດ້ກັບຄືນມາ ລາວກໍຢ້ານວ່າຕົວເອງຈະຖືກທຳລາຍ; ດັ່ງນັ້ນ ລາວ

ຈົ່ງສັ່ງໃຫ້ພັກພວກຂອງລາວຕິດຕາມລາວໄປ. ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ໜີອອກຈາກແຜ່ນດິນໂດຍທາງລັບເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ; ແລະ ເວລາທີ່ຮີລາມັນສົ່ງຄົນໄປຈັບພວກເຂົາ, ຈົ່ງບໍ່ເຫັນພວກເຂົາໃນບ່ອນໃດເລີຍ.

12 ແລະ ເລື່ອງລາວຂອງແກດີອານທັນຈະຖືກເວົ້າເຖິງອີກຫລັງຈາກນີ້ໄປ. ແລະ ປີທີສີ່ສິບສອງແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນດູແລຜູ້ຄົນຂອງນິໄຟໄດ້ສິ້ນສຸດລົງດັ່ງນີ້.

13 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ໃນຕອນສຸດທ້າຍຂອງໜັງສືເຫລັ້ມນີ້ ທ່ານຈະເຫັນໄດ້ວ່າແກດີອານທັນຜູ້ນີ້ໄດ້ເປັນຕົ້ນເຫດຂອງການໂຄ່ນລົ້ມ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມັນເກືອບຈະເປັນການທຳລາຍຜູ້ຄົນຂອງນິໄຟໃຫ້ສູນສິ້ນໄປ.

14 ຈົ່ງເບິ່ງ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ມັນແມ່ນຕອນສຸດທ້າຍຂອງໜັງສືຮີລາມັນ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າໝາຍເຖິງຕອນສຸດທ້າຍຂອງໜັງສືນິໄຟ, ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເອົາເລື່ອງລາວທັງໝົດມາຂຽນໄວ້.

ບົດທີ 3

ຊາວນິໄຟຢ່າງຫລວງຫລາຍອົບພະຍົບໄປຫາແຜ່ນດິນທາງເໜືອ—ພວກເຂົາສ້າງເຮືອນຊານດ້ວຍປູນຊີມັງ ແລະ ຂຽນບັນທຶກໄວ້ຫລາຍເລື່ອງ—ຫລາຍສິບພັນຄົນໄດ້ປຸງໃຈເຫລື້ອມໃສ ແລະ ຮັບບັບຕິສະມາ—ພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້ານຳພາມະນຸດໄປສູ່ຄວາມລອດ—ນິໄຟລູກຊາຍຂອງຮີລາມັນຮັບຕຳແໜ່ງ

ເປັນຜູ້ຕັດສິນ. ປະມານ 49-39 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນໃນປີທີສີ່ສິບສາມແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນ, ມັນບໍ່ມີການຂັດແຍ້ງກັນເລີຍໃນບັນດາຜູ້ຄົນຂອງນິໄຟຍົກເວັ້ນແຕ່ມີຄວາມທະນົງຕົວເລັກໜ້ອຍໃນສາດສະໜາຈັກ, ຊຶ່ງພາໃຫ້ເກີດການແຕກແຍກກັນເລັກໜ້ອຍໃນບັນດາຜູ້ຄົນ, ຊຶ່ງມັນໄດ້ຢຸດຕິລົງໃນທ້າຍປີທີສີ່ສິບສາມ.

2 ແລະ ມັນບໍ່ມີການຂັດແຍ້ງກັນເລີຍໃນບັນດາຜູ້ຄົນໃນປີທີສີ່ສິບສີ່; ແລະ ທັງບໍ່ມີການຂັດແຍ້ງກັນຫລາຍໃນປີທີສີ່ສິບຫ້າ.

3 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນໃນປີທີສີ່ສິບຫົກ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມັນໄດ້ມີການຂັດແຍ້ງກັນຂຶ້ນຫລາຍພໍສົມຄວນ ແລະ ມີການແຕກແຍກກັນຫລາຍ; ຈົ່ງເປັນເຫດໃຫ້ຜູ້ຄົນຈຳນວນຫລວງຫລາຍອອກຈາກແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາໄປ, ແລະ ໄດ້ອອກໄປຫາແຜ່ນດິນທາງເໜືອ ເພື່ອຈະໄດ້ເອົາແຜ່ນດິນພາກນັ້ນເປັນມູນມໍລະດົກ.

4 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເດີນທາງໄປເປັນໄລຍະໄກທີ່ສຸດ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກເຂົາມາຮອດແມ່ນ້ຳອັນກວ້າງໃຫຍ່ ແລະ ແມ່ນ້ຳຫລາຍສາຍ.

5 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາໄດ້ກະຈັດກະຈາຍກັນອອກໄປທົ່ວແຜ່ນດິນພາກນັ້ນ, ແລະ ໄດ້ເຂົ້າໄປເອົາທີ່ດິນສ່ວນຕ່າງໆທີ່ຍັງບໍ່ມີເຈົ້າຂອງ ຊຶ່ງຖືກປະໄວ້ໃຫ້ຮີກຮ້າງ ແລະ ປາດສະຈາກຕົ້ນໄມ້,

ຍ້ອນວ່າມັນເຄີຍມີຜູ້ຄົນເປັນຈຳນວນ
ຫລວງຫລາຍອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນີ້ມາ
ກ່ອນແລ້ວ.

6 ແລະ ບັດນີ້ແຜ່ນດິນນີ້ບໍ່ໄດ້ຮັກຮ້າງ
ອີກແລ້ວ, ເວັ້ນເສຍແຕ່ມັນບໍ່ມີຕົ້ນໄມ້;
ຍ້ອນວ່າຄວາມພິນາດອັນໃຫຍ່ຫລວງ
ຂອງຜູ້ຄົນຜູ້ເຄີຍອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນີ້
ມາກ່ອນ ມັນຈຶ່ງຖືກເອີ້ນວ່າແຜ່ນດິນຮ້າງ.

7 ແລະ ມັນມີຕົ້ນໄມ້ຢູ່ພຽງເລັກໜ້ອຍ
ໃນແຜ່ນດິນ, ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ຜູ້ຄົນ
ທີ່ເຂົ້າມາຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນີ້ເປັນຜູ້ທີ່ຊໍານິ
ຊໍານານໃນການເຮັດປູນຊີມັງ; ດັ່ງນັ້ນ
ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ສ້າງເຮືອນຂຸນຂຶ້ນດ້ວຍ
ປູນຊີມັງ, ເພື່ອເປັນບ່ອນພັກພາອາໄສ.

8 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ພວກເຂົາໄດ້ເພີ່ມທະວີຂຶ້ນ, ແລະ
ຂະຫຍາຍອອກໄປ ແລະ ໄດ້ແຜ່
ຂະຫຍາຍອອກໄປຈາກແຜ່ນດິນທາງ
ໃຕ້ ເຖິງແຜ່ນດິນທາງເໜືອ, ແລະ ພວກ
ເຂົາເລີ່ມແຜ່ຂະຫຍາຍ ເຖິງຂະໜາດທີ່
ພວກເຂົາເລີ່ມຕົ້ນປົກຄຸມທົ່ວຜືນແຜ່ນດິນ
ໂລກ, ຈາກທະເລທາງໃຕ້ເຖິງທະເລທາງ
ເໜືອ, ຈາກທະເລທາງຕາເວັນຕົກເຖິງ
ທະເລທາງຕາເວັນອອກ.

9 ແລະ ຜູ້ຄົນຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນທາງ
ເໜືອໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນຜ່າຕັ້ນ, ແລະ ເຮືອນ
ຂຸນທີ່ເຮັດດ້ວຍປູນຊີມັງ, ແລະ ພວກ
ເຂົາໄດ້ປ່ອຍໃຫ້ຕົ້ນໄມ້ບໍ່ວ່າຊະນິດໃດໆ
ກໍຕາມເຕີບໂຕຂຶ້ນ ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະ
ໄດ້ມີໄມ້ໄວ້ສ້າງເຮືອນຂຸນຂອງພວກ
ເຂົາເວລາມັນໃຫຍ່ຂຶ້ນມາ, ແທ້ຈິງແລ້ວ,
ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ສ້າງບ້ານເມືອງຂອງ
ພວກເຂົາ, ແລະ ພຣະວິຫານຂອງພວກ

ເຂົາ, ແລະ ບ່ອນຫລົບໄພຂອງພວກເຂົາ,
ແລະ ທຳມະສາລາຂອງພວກເຂົາ, ແລະ
ອາຄານຕ່າງໆຂອງພວກເຂົາຂຶ້ນ.

10 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນເມື່ອງ
ຈາກວ່າຕົ້ນໄມ້ໃນແຜ່ນດິນທາງເໜືອຫາ
ຍາກຫລາຍ, ຜູ້ຄົນຢູ່ທາງໃຕ້ຈຶ່ງໄດ້ສົ່ງໄມ້
ຢ່າງຫລວງຫລາຍຂຶ້ນໄປທາງເຮືອ.

11 ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງສາມາດຊ່ອຍ
ຜູ້ຄົນຜູ້ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນທາງເໜືອ
ສ້າງບ້ານເມືອງຂຶ້ນ, ທັງເຮັດດ້ວຍໄມ້
ແລະ ດ້ວຍປູນຊີມັງ.

12 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ມີ
ຜູ້ຄົນຂອງອຳໂມນຈຳນວນຫລາຍຊຶ່ງ
ເປັນຊາວເລມັນໂດຍກຳເນີດ, ໄດ້ຂຶ້ນໄປ
ຫາແຜ່ນດິນມີຄີກັນ.

13 ແລະ ບັດນີ້ມີບັນທຶກຫລາຍສະບັບ
ທີ່ຫລາຍຄົນໃນຜູ້ຄົນພວກນີ້ຂຽນໄວ້ເຖິງ
ການກະທຳຂອງຜູ້ຄົນພວກນີ້, ຊຶ່ງເປັນ
ເລື່ອງທີ່ຍືດຍາວກ່ຽວກັບພວກເຂົາເອງ.

14 ແຕ່ຈິ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກ່າວໄວ້
ພຽງແຕ່ໜຶ່ງສ່ວນຮ້ອຍເທົ່ານັ້ນຂອງການ
ກະທຳຂອງຜູ້ຄົນພວກນີ້, ແທ້ຈິງແລ້ວ,
ເລື່ອງລາວຂອງຊາວເລມັນ ແລະ ເລື່ອງ
ລາວຂອງຊາວນີໄຟ, ແລະ ສົງຄາມຂອງ
ພວກເຂົາ, ແລະ ການຂັດແຍ້ງຂອງພວກ
ເຂົາ, ແລະ ການແຕກແຍກຂອງພວກ
ເຂົາ, ແລະ ການສິດສອນຂອງພວກເຂົາ,
ແລະ ການທຳນາຍຂອງພວກເຂົາ, ແລະ
ການຂົນສົ່ງທາງນ້ຳຂອງພວກເຂົາ ແລະ
ການສ້າງເຮືອໃຫຍ່ຂອງພວກເຂົາ, ແລະ
ການສ້າງພຣະວິຫານຂອງພວກເຂົາ,
ແລະ ການສ້າງບ່ອນລີ້ໄພ ແລະ ທຳມະ
ສາລາຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຄວາມຊອບ

ທຳຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ການຄາດຕະກຳຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ການລັກຂະໂມຍຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ການປຸ້ນຈີ່ຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຄວາມໜ້າກຽດຊັງ ແລະ ການໂສເພນີຂອງພວກເຂົາ, ບໍ່ສາມາດຈະເອົາມາບັນຈຸໄວ້ໃນໜັງສືເຫລັ້ມນີ້ໄດ້.

15 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ມັນມີໜັງສືຫລາຍເຫລັ້ມ ແລະ ບັນທຶກຫລາຍສະບັບຂອງທຸກແບບ, ແລະ ສ່ວນໃຫຍ່ນັ້ນແມ່ນຊາວນິໄຟເປັນຜູ້ຮັກສາໄວ້.

16 ແລະ ຊາວນິໄຟໄດ້ມອບສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຕໍ່ກັນໄປຈາກຄົນລຸ້ນໜຶ່ງຫາຄົນອີກລຸ້ນໜຶ່ງ, ຈົນວ່າມາຮອດເວລາພວກເຂົາຕົກໄປສູ່ການລ່ວງລະເມີດ ແລະ ມີການຄາດຕະກຳ, ການປຸ້ນຈີ່, ແລະ ການຕາມລ່າ, ແລະ ການຂັບໄລ່, ແລະ ການຂ້າພັນ, ແລະ ການແຕກກະຈັດກະຈາຍໄປທົ່ວຜືນແຜ່ນດິນໂລກ, ແລະ ປະບົນເຂົ້າກັບຊາວເລມັນ ຈົນວ່າພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຖືກເອີ້ນວ່າຊາວນິໄຟອີກຕໍ່ໄປ, ກາຍເປັນຄົນຊົ່ວຮ້າຍ, ແລະ ປ່າເຖື່ອນ, ແລະ ຮ້າຍກາດ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ໄດ້ກາຍເປັນຊາວເລມັນ.

17 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຈະກັບມາເວົ້າເຖິງເລື່ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າອີກ; ດັ່ງນັ້ນ, ສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າມານີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນແລ້ວ ຫລັງຈາກມີການຂັດແຍ້ງ, ແລະ ມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ, ແລະ ສົງຄາມ, ແລະ ການແຕກແຍກຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງໃນບັນດາຜູ້ຄົນຂອງນິໄຟ.

18 ປີທີສີ່ສິບຫົກແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ;

19 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືມັນຍັງມີການຂັດແຍ້ງອັນໃຫຍ່ຫລວງເກີດຂຶ້ນໃນແຜ່ນດິນຢູ່, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຖິງແມ່ນໃນປີທີສີ່ສິບເຈັດ ແລະ ປີທີສີ່ສິບແປດນຳອີກ.

20 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ຮີລາມັນຍັງໄດ້ເຮັດໜ້າທີ່ຂອງຜູ້ຕັດສິນດ້ວຍຄວາມຍຸດຕິທຳ ແລະ ຄວາມຊອບທຳ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເພິ່ນໄດ້ຕັ້ງໃຈຮັກສາກົດ, ແລະ ການຕັດສິນ, ແລະ ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ; ແລະ ເພິ່ນໄດ້ເຮັດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ຖືກຕ້ອງໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະເຈົ້າຕະຫລອດເວລາ; ແລະ ເພິ່ນໄດ້ໃຊ້ຊີວິດຕາມແບບຢ່າງຂອງບິດາຂອງເພິ່ນ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ເພິ່ນໄດ້ຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນ.

21 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືເພິ່ນມີລູກຊາຍສອງຄົນ. ເພິ່ນໄດ້ຕັ້ງຊື່ໃຫ້ລູກກົກວ່າ ນິໄຟ, ແລະ ຜູ້ຫລ້າວ່າ ລີໄຮ. ແລະ ພວກເຂົາທັງສອງເລີ່ມເຕີບໂຕຂຶ້ນໃນທາງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

22 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືສົງຄາມ ແລະ ການຂັດແຍ້ງກັນເລີ່ມຢຸດລົງແດ່ແລ້ວ, ໃນບັນດາຜູ້ຄົນຂອງນິໄຟໃນທ້າຍປີທີສີ່ສິບແປດແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນດູແລຜູ້ຄົນຂອງນິໄຟ.

23 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນໃນປີທີສີ່ສິບເກົ້າແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນ, ມັນໄດ້ມີຄວາມສະຫງົບສຸກຕໍ່ເນື່ອງກັນໄປໃນແຜ່ນດິນ, ນອກຈາກການມົ້ວສຸມລັບ ຊຶ່ງໂຈນແກດີອານທັນຈັດຕັ້ງຂຶ້ນ ໃນພາກສ່ວນຕ່າງໆຂອງແຜ່ນດິນທີ່ມີຜູ້ຄົນພັກພາອາໄສຢູ່, ຊຶ່ງ

ໃນເວລານັ້ນ ຜູ້ທີ່ເປັນຜູ້ນຳຂອງຝ່າຍ
ປົກຄອງບໍ່ຮູ້ຈັກຫຍັງເລີຍ; ດັ່ງນັ້ນ ພວກ
ເຂົາຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຖືກທຳລາຍໄປຈາກແຜ່ນ
ດິນ.

24 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໃນ
ປີດຽວກັນນີ້ ມັນມີຄວາມຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງ
ຫລາຍທີ່ສຸດໃນສາດສະໜາຈັກ, ເຖິງ
ຂະໜາດທີ່ມີຫລາຍພັນຄົນເຂົ້າມາຮ່ວມ
ສາດສະໜາຈັກ ແລະ ໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາ
ໄວ້ກັບການກັບໃຈ.

25 ແລະ ຄວາມຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງຂອງ
ສາດສະໜາຈັກນັ້ນກວ້າງຂວາງຫລາຍ
ຂຶ້ນ, ແລະ ພອນຢ່າງຫລວງຫລາຍໄດ້ຖືກ
ຖອກເຫລັງມາເທິງຜູ້ຄົນ, ຈົນວ່າມະຫາ
ປະໂລຫິດ ແລະ ຄູສອນເອງແປກໃຈເກີນ
ກວ່າທີ່ຈະຄຳນວນໄດ້.

26 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ວຽກງານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້
ຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງຂຶ້ນ ຈົນນຳຄົນຢ່າງ
ຫລວງຫລາຍມາຫາການຮັບບັບຕິສະມາ
ແລະ ເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັນກັບສາດ
ສະໜາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ແທ້ຈິງແລ້ວ,
ເຖິງແມ່ນເປັນຫລາຍສິບພັນຄົນ.

27 ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຮົາຈຶ່ງເຫັນໄດ້ວ່າ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເມດຕາປານີຕໍ່ທຸກໆ
ຄົນທີ່ເອີ້ນຫາພຣະນາມອັນສັກສິດຂອງ
ພຣະອົງດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈຂອງໃຈເຂົາ.

28 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຮົາຈຶ່ງເຫັນໄດ້
ວ່າ ປະຕູສະຫວັນໄດ້ເປີດໃຫ້ແກ່ທຸກຄົນ
ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູ
ຄຣິດຜູ້ເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ.

29 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຮົາຈຶ່ງເຫັນໄດ້
ວ່າ ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ຕັ້ງໃຈຍຶດຖືພຣະຄຳ

ຂອງພຣະເຈົ້າ, ຊຶ່ງໄວ ແລະ ມີອຳນາດທີ່
ຈະແຍກຄວາມສະຫລາດແກມໂກງ ແລະ
ບ້ວງ ແລະ ກິນຂອງມານອອກໄປ, ແລະ
ນຳເອົາຄົນຂອງພຣະຄຣິດໄປໃນທາງຄັບ
ແລະ ແຄບ ຂ້າມເຫວເລິກແຫ່ງຄວາມທຸກ
ທໍລະມານອັນເປັນນິດ ຊຶ່ງຕຽມໄວ້ໃຫ້ກິນ
ຄົນຊົ່ວ—

30 ແລະ ຈະນຳເອົາຈິດວິນຍານຂອງ
ພວກເຂົາມາວາງໄວ້, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນ
ຈິດວິນຍານທີ່ເປັນອະມະຕະຂອງພວກ
ເຂົາມາວາງໄວ້ທາງພຣະຫັດກ້າຂວາ
ຂອງພຣະເຈົ້າໃນອານາຈັກສະຫວັນ,
ເພື່ອນັ່ງຢູ່ຮ່ວມກັບອັບຣາຮາມ, ແລະ ກັບ
ອີຊາກ, ແລະ ກັບຢາໂຄບ, ແລະ ກັບບັນ
ພະບຸລຸດຜູ້ບໍລິສຸດທັງຫລາຍຂອງພວກ
ເຮົາເພື່ອຈະບໍ່ອອກໄປອີກ.

31 ແລະ ໃນປີນີ້ ມັນຍັງມີຄວາມຊື່ນຊົມຢູ່
ໃນແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາ, ແລະ ໃນ
ພາກສ່ວນຕ່າງໆ ໂດຍອ້ອມຮອບ ເຖິງ
ແມ່ນໃນທົ່ວແຜ່ນດິນທີ່ຊາວນີໂຟເປັນ
ເຈົ້າຂອງ.

32 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ມັນໄດ້ມີສັນຕິພາບ ແລະ ຄວາມຊື່ນ
ຊົມຢ່າງລົ້ນເຫລືອໃນເວລາທີ່ເຫລືອຢູ່
ຂອງປີທີສິບເກົ້າ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມັນ
ໄດ້ມີສັນຕິພາບ ແລະ ຄວາມຜາສຸກຕໍ່
ເນື່ອງກັນໄປອີກໃນປີທີຫ້າສິບແຫ່ງການ
ປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນ.

33 ແລະ ໃນປີທີຫ້າສິບເອັດແຫ່ງການ
ປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນກໍຍັງມີສັນຕິພາບ
ຢູ່ ນອກຈາກມີຄວາມທະນົງຕົວຊຶ່ງເລີ່ມ
ເຂົ້າມາໃນສາດສະໜາຈັກ—ບໍ່ແມ່ນເຂົ້າ
ມາໃນສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ,

ແຕ່ເຂົ້າມາໃນໃຈຂອງຜູ້ທີ່ອ້າງວ່າເປັນຂອງສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ—

34 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ໄຝຝັນຢູ່ໃນຄວາມທະນົງຕົວ, ຈົນວ່າພວກເຂົາໄດ້ກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງພີ່ນ້ອງຂອງຕົນຫລາຍຄົນ. ບັດນີ້ ນີ້ເປັນຄວາມຊົ່ວອັນໃຫຍ່ຫລວງຊຶ່ງໄດ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນທີ່ຖ່ອມຕົວເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍຕ້ອງຫົນທຸກຕໍ່ການກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງນັ້ນ, ແລະ ຕ້ອງລຸຍໄປກັບຄວາມທຸກທໍລະມານຢ່າງຫລວງຫລາຍ.

35 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພວກເຂົາຍັງໄດ້ຖືສິນອົດເຂົ້າ ແລະ ອະທິຖານຢູ່ເລື້ອຍໆ ແລະ ໄດ້ເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນໄປເລື້ອຍໆ ໃນຄວາມຖ່ອມຕົວຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ໝັ້ນຄົງຂຶ້ນໄປເລື້ອຍໆ ນຳສັດທາໃນພຣະຄຣິດ, ຈົນເຮັດໃຫ້ຈິດວິນຍານຂອງພວກເຂົາເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສຸກ ແລະ ຄວາມປອບໃຈ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈົນເຮັດໃຫ້ໃຈຂອງພວກເຂົາບໍລິສຸດ ແລະ ສັກສິດຊຶ່ງຄວາມສັກສິດນັ້ນມີມາຍ້ອນການຍອມຖະຫວາຍໃຈຂອງພວກເຂົາແຕ່ພຣະເຈົ້າ.

36 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືປີທີຫ້າສິບສອງໄດ້ສິ້ນສຸດລົງດ້ວຍສັນຕິພາບຄືກັນ, ນອກຈາກຄວາມທະນົງຕົວອັນໃຫຍ່ຫລວງໄດ້ເຂົ້າເຖິງໃຈຂອງຜູ້ຄົນ; ແລະ ມັນເປັນຍ້ອນຄວາມຮັ່ງມີເປັນດີ ແລະ ຄວາມຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງຢ່າງຍິ່ງໃນແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ນັບມື້ນັບວັນມັນໄດ້ເຕີບໂຕຂຶ້ນຢູ່ໃນພວກເຂົາ.

37 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນໃນປີທີຫ້າສິບສາມແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນ, ຮີລາມັນໄດ້ສິ້ນຊີວິດໄປ, ແລະ

ລູກຊາຍກົກຂອງເພິ່ນ ມີໄຟ ໄດ້ຂຶ້ນເປັນຜູ້ຕັດສິນແທນ. ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເພິ່ນໄດ້ເຮັດໜ້າທີ່ໃນບັນລັງຕັດສິນດ້ວຍຄວາມຍຸດຕິທຳ ແລະ ຄວາມທ່ຽງທຳ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເພິ່ນໄດ້ຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ໄດ້ເດີນໃນທາງຂອງບິດາຂອງເພິ່ນ.

ບົດທີ 4

ຜູ້ທີ່ແຍກອອກໄປຈາກຊາວມີໄຟໄດ້ລວມກຳລັງເຂົ້າກັບຊາວເລມັນ ແລະ ຍຶດເອົາເຊລາເຮັມລາໄປ—ຊາວມີໄຟເສຍໄຊເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ—ສາດສະໜາຈັກເສື່ອມໂຊມລົງ ແລະ ຜູ້ຄົນກັບກາຍມາເປັນຄົນອ່ອນແອຄືກັນກັບຊາວເລມັນ. ປະມານ 38–30 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນໃນປີທີຫ້າສິບສີ່ຄື ມັນມີການແຕກແຍກຂຶ້ນຫລາຍໃນສາດສະໜາຈັກ, ແລະ ມີການຂັດແຍ້ງກັນໃນບັນດາຜູ້ຄົນນຳອີກ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ມີການນອງເລືອດຢ່າງໜັກເກີດຂຶ້ນ.

2 ແລະ ຝ່າຍພວກກະບົດບາງສ່ວນຖືກຂ້າ ແລະ ຖືກຂັບໄລ່ອອກໄປຈາກແຜ່ນດິນ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ໄປຫາກະສັດຂອງຊາວເລມັນ.

3 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເຂົາໄດ້ຍຸງຊາວເລມັນໃຫ້ມາເຮັດເສີກກັບຊາວມີໄຟ; ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ຊາວເລມັນມີຄວາມຍ້ານກົວຫລາຍທີ່ສຸດ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກເຂົາບໍ່ຍອມເຊື່ອຟັງຄຳເວົ້າຂອງພວກທີ່ແຍກອອກໄປນັ້ນ.

4 ແຕ່ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນໃນປີທີ່ທ້າສິບຫົກແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນ, ມັນໄດ້ມີຜູ້ຄົນຜູ້ທີ່ແຍກອອກຈາກຊາວນິໄຟໄປຫາຊາວເລມັນ; ແລະພວກເຂົາໄດ້ຮັບຄວາມສໍາເລັດໃນການຍຸຍົງໃຫ້ຜູ້ອື່ນຄຽດແຄ້ນໃຫ້ຊາວນິໄຟ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຕຽມເຮັດເສິກຕະຫລອດປີ.

5 ແລະ ໃນປີທີ່ທ້າສິບເຈັດ ພວກເຂົາໄດ້ຍົກທັບລົງມາສູ່ຮົບກັບຊາວນິໄຟ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເລີ່ມວຽກງານແຫ່ງຄວາມຕາຍ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ໃນປີທີ່ທ້າສິບແປດແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນ ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຄວາມສໍາເລັດໃນການເຂົ້າຄອບຄອງແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ແຜ່ນດິນທັງໝົດລວມທັງແຜ່ນດິນທີ່ຢູ່ໃກ້ກັບແຜ່ນດິນອຸດົມສົມບູນ.

6 ແລະ ຊາວນິໄຟພ້ອມທັງກອງທັບຂອງໂມໂຮໂນຮາຖືກຂັບໄລ່ເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນອຸດົມສົມບູນ;

7 ແລະ ບ່ອນນັ້ນຊາວນິໄຟໄດ້ສ້າງຄ້າຍຂຶ້ນເພື່ອຕ້ານທານຊາວເລມັນ, ຈາກທະເລທາງຕາເວັນຕົກຈົນເຖິງທາງຕາເວັນອອກ; ຊຶ່ງເປັນການເດີນທາງມື້ໜຶ່ງສໍາລັບຊາວນິໄຟ, ຕາມເສັ້ນທາງຊຶ່ງພວກເຂົາໄດ້ເສີມກໍາລັງ ແລະ ວາງກໍາລັງທັບຂອງພວກເຂົາໄວ້ເພື່ອປ້ອງກັນປະເທດຊາດຂອງພວກເຂົາໃນທາງເໜືອ.

8 ແລະ ພວກທີ່ແຍກອອກໄປຈາກຊາວນິໄຟນັ້ນໄດ້ຮັບການຊ່ອຍເຫລືອຈາກກອງທັບອັນມີກໍາລັງຢ່າງຫລວງຫລາຍຈາກຊາວເລມັນ, ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງ

ໄດ້ຍຶດເອົາແຜ່ນດິນຂອງຊາວນິໄຟທີ່ຢູ່ທາງໃຕ້ໄປໝົດ. ແລະ ທັງໝົດນີ້ເກີດຂຶ້ນໃນປີທີ່ທ້າສິບແປດ ແລະ ປີທ້າສິບເກົ້າແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນ.

9 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນໃນປີທີ່ຫົກສິບແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນ, ໂມໂຮໂນຮາ ແລະ ກໍາລັງຂອງພົນໄດ້ຮັບຄວາມສໍາເລັດໃນການຍຶດເອົາແຜ່ນດິນພາກສ່ວນຕ່າງໆຄືນມາ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາໄດ້ຍຶດເອົາຫລາຍທົ່ວເມືອງຊຶ່ງຕົກຢູ່ໃນກໍາມີຂອງຊາວເລມັນຄືນມາ.

10 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນໃນປີທີ່ຫົກສິບເອັດແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນ ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຄວາມສໍາເລັດໃນການຍຶດແຜ່ນດິນ ຈົນວ່າພວກເຂົາໄດ້ຍຶດເອົາເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງແຜ່ນດິນທັງໝົດທີ່ເສຍໄປນັ້ນຄືນມາ.

11 ບັດນີ້ການສູນເສຍຢ່າງຫລວງຫລາຍຂອງຊາວນິໄຟເທື່ອນີ້ ແລະ ການຂ້າພັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນບັນດາພວກເຂົາ ຊຶ່ງມັນຈະບໍ່ເກີດຂຶ້ນເລີຍຖ້າທາກມັນບໍ່ເປັນຍ້ອນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມໜ້າກຽດຊັງຂອງພວກເຂົາ ຊຶ່ງມີຢູ່ໃນບັນດາພວກເຂົາເອງ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມັນຢູ່ໃນບັນດາຜູ້ຄົນທີ່ອ້າງຕົນເອງວ່າເປັນຂອງສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ.

12 ແລະ ມັນເປັນຍ້ອນຄວາມທະນົງໃຈຂອງພວກເຂົາ, ເປັນຍ້ອນຄວາມຮັ່ງມີເປັນດີຢ່າງຍິ່ງຂອງພວກເຂົາ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມັນເປັນຍ້ອນການກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງຂອງພວກເຂົາທີ່ມີຕໍ່ຄົນທຸກຍາກ

ລຳບາກ, ກັກກັນອາຫານຈາກຄົນອື່ນ
ຫົວ, ບໍ່ມອບເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມໃຫ້ຜູ້ທີ່ເປືອຍ
ເປົ່າ, ແລະ ຕົບໜ້າພີ່ນ້ອງຂອງຕົນຜູ້ທີ່
ຖ່ອມຕົວ, ເວົ້າເຍາະເຍີ້ຍສິ່ງທີ່ສັກສິດ,
ປະຕິເສດວິນຍານແຫ່ງການທຳນາຍ
ແລະ ການເປີດເຜີຍ, ກໍ່ການຄາດຕະກຳ,
ບຸ້ນຈີ້, ເວົ້າຕົວະ, ຂີ້ລັກມັກສົກ, ຫລິ້ນຊູ້,
ຂັດແຍ້ງກັນຂຶ້ນຢ່າງຮຸນແຮງ, ແລະ ບົບ
ໜີໄປຫາແຜ່ນດິນນິໄຟໃນບັນດາຊາວ
ເລມັນ—

13 ແລະ ເປັນຍ້ອນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍອັນ
ໃຫຍ່ຫລວງນີ້, ແລະ ການອວດອ້າງໃນ
ກຳລັງຂອງພວກເຂົາເອງ, ພວກເຂົາຈຶ່ງ
ຖືກປະຖິ້ມໃຫ້ຢູ່ກັບກຳລັງຂອງຕົນເອງ;
ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງ
ແລະ ກັບມາເປັນຄົນທຸກ, ຖືກທຸບຕີ, ຖືກ
ຂັບໄລ່ອອກໄປຕໍ່ໜ້າຊາວເລມັນ, ຈົນວ່າ
ຕ້ອງເສຍຄວາມເປັນເຈົ້າຂອງແຜ່ນດິນ
ຂອງຕົນເອງທັງໝົດໄປ.

14 ແຕ່ຈິ່ງເບິ່ງ, ໂມໂຮໂນຮາໄດ້ສິດ
ສອນຜູ້ຄົນຫລາຍເລື່ອງເຖິງຄວາມຊົ່ວ
ຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ນິໄຟກັບລີ
ໄຮຜູ້ຊຶ່ງເປັນລູກຊາຍຂອງຮິລາມັນກໍໄດ້
ສິດສອນຜູ້ຄົນຫລາຍເລື່ອງຄືກັນ, ແທ້
ຈິງແລ້ວ, ພວກເພິ່ນໄດ້ທຳນາຍຫລາຍ
ເລື່ອງແກ່ພວກເຂົາກ່ຽວກັບຄວາມຊົ່ວ
ຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ສິ່ງທີ່ຈະເກີດ
ຂຶ້ນກັບພວກເຂົາ ຖ້າຫາກພວກເຂົາບໍ່ກັບ
ໃຈຈາກບາບຂອງພວກເຂົາ.

15 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ພວກເຂົາໄດ້ກັບໃຈ, ແລະ ຕາບໃດທີ່
ພວກເຂົາໄດ້ກັບໃຈ ພວກເຂົາກໍໄດ້ຈະ
ເລີນຮຸ່ງເຮືອງຂຶ້ນ.

16 ເພາະເມື່ອໂມໂຮໂນຮາເຫັນວ່າ
ພວກເຂົາໄດ້ກັບໃຈແລ້ວ ເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ພາ
ພວກເຂົາໄປຕໍ່ສູ້ຈາກບ່ອນໜຶ່ງ ຫາອີກ
ບ່ອນໜຶ່ງ, ແລະ ຈາກເມືອງໜຶ່ງໄປຫາອີກ
ເມືອງໜຶ່ງ, ຈົນວ່າພວກເຂົາໄດ້ເຄິ່ງໜຶ່ງ
ຂອງສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເປັນເຈົ້າຂອງ ແລະ
ເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງແຜ່ນດິນທັງໝົດຂອງພວກ
ເຂົາຄືນມາ.

17 ແລະ ປີທີຫົກສິບເອັດແຫ່ງການ
ບຶກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນໄດ້ສິ້ນສຸດລົງດັ່ງນີ້.

18 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນໃນ
ປີທີຫົກສິບສອງແຫ່ງການບຶກຄອງຂອງ
ຜູ້ຕັດສິນ, ວ່າໂມໂຮໂນຮາບໍ່ສາມາດຍຶດ
ເອົາແຜ່ນດິນຄືນມາຈາກຊາວເລມັນອີກ
ແລ້ວ.

19 ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ເລີກລົ້ມ
ແຜ່ນການຂອງພວກເຂົາທີ່ຈະຍຶດເອົາ
ແຜ່ນດິນທີ່ເຫລືອຢູ່ຄືນມາ, ເພາະວ່າຊາວ
ເລມັນມີຈຳນວນຫລວງຫລາຍທີ່ສຸດ ຈົນ
ວ່າເປັນໄປບໍ່ໄດ້ເລີຍທີ່ຊາວນິໄຟຈະມີ
ອຳນາດເໜືອພວກເຂົາ; ດັ່ງນັ້ນ ໂມໂຮ
ໂນຮາຈຶ່ງໄດ້ໃຊ້ກຳລັງທັບທັງໝົດຂອງ
ເພິ່ນໃຫ້ປົກປັກຮັກສາແຜ່ນດິນສ່ວນທີ່
ເພິ່ນຍຶດຄືນມາໄດ້ນັ້ນ.

20 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນ,
ຍ້ອນວ່າຄວາມຫລວງຫລາຍຂອງຈຳ
ນວນຜູ້ຄົນຂອງຊາວເລມັນ ຊາວນິໄຟຈຶ່ງ
ເກີດມີຄວາມຢ້ານກົວຫລາຍຂຶ້ນ, ຢ້ານ
ວ່າຕົນເອງຈະຜ່າຍແພ້, ແລະ ຖືກຢຽບ
ຍ່ຳລົງ, ແລະ ຖືກຂ້າ, ແລະ ຖືກທຳລາຍ.

21 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາເລີ່ມຈື່ຈຳຄຳ
ທຳນາຍຂອງແອວມາ, ແລະ ຄຳທຳນາຍ
ຂອງໂມໄຊຢານຳອີກ; ແລະ ພວກເຂົາ

ເຫັນວ່າຕົນເອງເປັນຄົນແຂງຄໍ, ແລະວ່າພວກເຂົາໄດ້ຖືວ່າພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ມີຄຸນຄ່າ;

22 ແລະ ວ່າພວກເຂົາໄດ້ປຽນແປງ ແລະ ຢຽບຢາກົດຂອງໂມໂຊຢາໄວ້ໃຕ້ຕີນຂອງພວກເຂົາ, ຫລືວ່າເປັນກົດທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບັນຊາເພິ່ນໃຫ້ບອກແກ່ຜູ້ຄົນ; ແລະ ພວກເຂົາເຫັນວ່າກົດຂອງພວກເຂົາເສື່ອມໂຊມລົງ, ແລະວ່າພວກເຂົາໄດ້ກັບກາຍເປັນຄົນຊົ່ວ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກເຂົາຊົ່ວຄືກັນກັບຊາວເລມັນ.

23 ແລະ ເປັນຍ້ອນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ ສາດສະໜາຈັກຈິ່ງເລີ່ມເສື່ອມໂຊມລົງ; ແລະ ພວກເຂົາ ເລີ່ມບໍ່ເຊື່ອຖືໃນວິນຍານແຫ່ງການທຳນາຍ ແລະ ວິນຍານແຫ່ງການເປີດເຜີຍ; ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າກຳລັງຫລຽວເບິ່ງໜ້າພວກເຂົາຢູ່.

24 ແລະ ພວກເຂົາເຫັນວ່າຕົນເອງກັບມາເປັນຄົນອ່ອນແອຄືກັນກັບຊາວເລມັນພື້ນ້ອງຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ປົກປ້ອງພວກເຂົາຕໍ່ໄປອີກແລ້ວ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພຣະອົງໄດ້ຖອນໄປຈາກພວກເຂົາ ເພາະພຣະວິນຍານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະບໍ່ປະທັບຢູ່ໃນວິຫານທີ່ບໍ່ບໍລິສຸດ—

25 ດັ່ງນັ້ນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງຢຸດປົກປ້ອງພວກເຂົາດ້ວຍອຳນາດອັນມະຫັດສະຈັນທີ່ຫາອັນປຽບບໍ່ໄດ້ຂອງພຣະອົງ, ເພາະວ່າພວກເຂົາໄດ້ຕົກໄປຢູ່ໃນສະພາບຂອງຄວາມບໍ່ເຊື່ອຖື ແລະ

ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍອັນເປັນຕາຍຳນນັ້ນ; ແລະ ພວກເຂົາຈຶ່ງເຫັນໄດ້ວ່າຊາວເລມັນມີອຳນາດຫລາຍກວ່າພວກເຂົາ, ແລະ ພວກເຂົາຈະຕ້ອງຕາຍຢ່າງຫລີກລ້ຽງບໍ່ໄດ້ ຖ້າຫາກພວກເຂົາບໍ່ກັບຄືນມາໃກ້ຂົດຢູ່ກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ.

26 ເພາະຈຶ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາເຫັນວ່າຊາວເລມັນມີກຳລັງຫລາຍເທົ່າກັບກຳລັງຂອງພວກເຂົາ, ຊຶ່ງເປັນກຳລັງຂອງຄົນຕໍ່ຄົນ. ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຕົກໄປສູ່ການລ່ວງລະເມີດອັນໃຫຍ່ຫລວງດັ່ງນີ້; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາໄດ້ກັບມາອ່ອນແອເພາະການລ່ວງລະເມີດຂອງພວກເຂົາໃນເວລາບໍ່ຫລາຍປີດັ່ງນີ້.

ບົດທີ 5

ນີໄຟ ແລະ ລີໂຮອຸທິດຕົນເພື່ອສິດສອນ—ຊື່ຂອງພວກເພິ່ນເປັນສິ່ງທີ່ນຳພາໃຫ້ພວກເພິ່ນດຳເນີນຊີວິດຕາມແບບຢ່າງຂອງບັນພະບູລຸດຂອງພວກເພິ່ນ—ພຣະຄຣິດໄຖ່ຜູ້ທີ່ກັບໃຈ—ນີໄຟ ແລະ ລີໂຮເຮັດໃຫ້ຄົນຢ່າງຫລວງຫລາຍປຽນໃຈເຫລື້ອມໃສ ແລະ ພວກເພິ່ນຖືກຈັບເຂົ້າຄຸກ ແລະ ຖືກລ້ອມໄວ້ດ້ວຍໄຟ—ເມກແຫ່ງຄວາມມືດປົກຄຸມຜູ້ຄົນຈຳນວນສາມຮ້ອຍຄົນ—ແຜ່ນດິນສົ້ນສະເທືອນ ແລະ ມີສຽງບັນຊາໃຫ້ພວກເຂົາກັບໃຈ—ນີໄຟ ແລະ ລີໂຮສົນທະນາກັບເຫລົ່າທູດ, ແລະ ຝູງຊົນຖືກລ້ອມໄວ້ດ້ວຍໄຟ. ປະມານ 30 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໃນປີ

ດຽວກັນນີ້, ຈົ່ງເບິ່ງ, ມີໄຟໄດ້ມອບບັນລັງ ຕັດສິນໃຫ້ແກ່ຄົນຜູ້ໜຶ່ງຊື່ວ່າ ຊີໂຊຣຳ.

2 ເພາະວ່າຜູ້ຄົນເປັນຜູ້ແຕ່ງຕັ້ງກົດ ໝາຍ ແລະ ເລືອກເອົາຜູ້ປົກຄອງຂອງ ພວກເຂົາເອງ, ແຕ່ຜູ້ທີ່ເລືອກເອົາຄວາມ ຊົ່ວມີຫລາຍກວ່າຜູ້ທີ່ເລືອກເອົາຄວາມ ດີ, ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງກຳລັງສູກເພື່ອ ຄວາມພິນາດແລ້ວ, ເພາະວ່າກົດໝາຍ ໄດ້ເສື່ອມໂຊມລົງ.

3 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ນີ້ຍັງບໍ່ໝົດ; ພວກ ເຂົາເປັນຄົນແຂງຄໍ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ກົດ ໝາຍ ຫລື ຄວາມຍຸດຕິທຳຈະປົກຄອງ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້, ນອກຈາກຈະພາໄປເຖິງ ຄວາມພິນາດເທົ່ານັ້ນ.

4 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ມີ ໄຟໂສກເສົ້າຫລາຍເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ຂອງພວກເຂົາ; ແລ້ວເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ສະລະ ບັນລັງຕັດສິນຂອງເພິ່ນເພື່ອໄປສິດສອນ ພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າຕະຫລອດວັນ ເວລາທີ່ເຫລືອຢູ່ຂອງເພິ່ນ, ແລະ ລີໂຮ ນ້ອງຊາຍຂອງເພິ່ນກໍຄືກັນຕະຫລອດວັນ ເວລາທີ່ເຫລືອຢູ່ຂອງເພິ່ນ;

5 ເພາະວ່າພວກເພິ່ນຈື່ຈຳຄຳເວົ້າຂອງ ຮິລາມັນບິດາຂອງພວກເພິ່ນທີ່ໄດ້ເວົ້າໄວ້ ກັບພວກເພິ່ນ. ແລະ ນີ້ຄືຄຳເວົ້າຂອງຮິ ລາມັນຊຶ່ງກ່າວວ່າ:

6 ຈົ່ງເບິ່ງ, ລູກຂອງພໍ່, ພໍ່ປາຖະໜາ ຢາກໃຫ້ລູກຈື່ຈຳທີ່ຈະຮັກສາພຣະບັນຍັດ ຂອງພຣະເຈົ້າ; ແລະ ພໍ່ຢາກໃຫ້ລູກປະ ກາດຂໍ້ຄວາມນີ້ຕໍ່ຜູ້ຄົນ. ຈົ່ງເບິ່ງ, ພໍ່ໄດ້ ຕັ້ງໃຫ້ລູກຕາມຊື່ຂອງບັນພະບຸລຸດຄົນ ທຳອິດ ຜູ້ທີ່ໄດ້ອອກມາຈາກແຜ່ນດິນເຢ ຣູຊາເລັມ; ແລະ ພໍ່ເຮັດໄປເພື່ອຢາກໃຫ້

ລູກຈື່ຈຳຊື່ຂອງລູກ; ແລ້ວລູກກໍຈະຈື່ຈຳ ພວກເພິ່ນ ແລະ ເວລາລູກຈື່ຈຳພວກເພິ່ນ ລູກກໍຈະຈື່ຈຳຜົນງານຂອງພວກເພິ່ນ; ແລະ ເວລາລູກຈື່ຈຳຜົນງານຂອງພວກ ເພິ່ນ ລູກຈະຮູ້ດີວ່າມັນຖືກເວົ້າເຖິງ, ແລະ ຂຽນໄວ້ວ່າ ພວກເພິ່ນນັ້ນເປັນຜູ້ປະເສີດ.

7 ດັ່ງນັ້ນ, ລູກຂອງພໍ່, ພໍ່ຢາກໃຫ້ລູກ ເຮັດສິ່ງທີ່ດີເພື່ອຈະໄດ້ຖືກເວົ້າເຖິງ ແລະ ຖືກຂຽນໄວ້ຄືກັນກັບທີ່ພວກເພິ່ນໄດ້ຖືກ ເວົ້າເຖິງ ແລະ ຖືກຂຽນເຖິງ.

8 ແລະ ບັດນີ້ລູກຂອງພໍ່, ຈົ່ງເບິ່ງ ພໍ່ມີ ບາງສິ່ງທີ່ຈະຂໍຈາກລູກຄື ບໍ່ໃຫ້ລູກເຮັດ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເພື່ອເປັນການໂອ້ອວດ, ແຕ່ ໃຫ້ລູກເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານີ້ ເພື່ອເປັນການ ສະສົມຊັບສົມບັດໄວ້ໃນສະຫວັນເພື່ອ ຕົນເອງ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມັນເປັນສິ່ງທີ່ໝົດ ບໍ່ເປັນ ແລະ ເປັນຢູ່ຊົ່ວນິລັນດອນ; ແທ້ ຈິງແລ້ວ, ເພື່ອລູກຈະມີຂອງປະທານອັນ ມີຄຸນຄ່າແຫ່ງຊີວິດນິລັນດອນ, ຊຶ່ງພວກ ເຮົາມີເຫດຜົນທີ່ຈະຄິດວ່າບັນພະບຸລຸດ ຂອງພວກເຮົາໄດ້ຮັບມັນມາແລ້ວ.

9 ໂອ້ ຈົ່ງຈື່ຈຳໄວ້, ຈື່ຈຳໄວ້, ລູກຂອງ ພໍ່, ຖ້ອຍຄຳຂອງກະສັດເປັນຢາມິນທີ່ໄດ້ ກ່າວກັບຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈົ່ງຈື່ຈຳໄວ້ວ່າ ບໍ່ມີທາງ ຫລື ວິທີອື່ນໃດ ເລີຍທີ່ມະນຸດຈະລອດໄດ້, ນອກຈາກ ທາງໂລຫິດທີ່ຊົດໃຊ້ແທນຂອງພຣະເຢຊູ ຄຣິດຜູ້ຈະສະເດັດມາເທົ່ານັ້ນ; ແທ້ຈິງ ແລ້ວ, ພຣະອົງຈະສະເດັດມາເພື່ອໂຖ່ ໂລກ.

10 ແລະ ຈົ່ງຈື່ຈຳຄຳເວົ້າຂອງແອມມິວ ເລັກນຳອີກ ຊຶ່ງເພິ່ນໄດ້ເວົ້າຕໍ່ຊີເອສຣອມ, ຢູ່ໃນເມືອງອຳໂມນໄນຮານັ້ນ; ເພາະເພິ່ນ

ໄດ້ເວົ້າກັບລາວວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະສະເດັດມາຢ່າງແນ່ນອນ ເພື່ອໄຖ່ຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງ, ແຕ່ວ່າພຣະອົງຈະບໍ່ໄຖ່ພວກເຂົາໃນບາບຂອງພວກເຂົາ, ແຕ່ຈະໄຖ່ພວກເຂົາຈາກບາບຂອງພວກເຂົາ.

11 ແລະ ພຣະອົງມີອຳນາດຊຶ່ງໄດ້ຮັບຈາກພຣະບິດາເພື່ອໄຖ່ມະນຸດຈາກບາບຂອງພວກເຂົາ ຍ້ອນການກັບໃຈ; ດັ່ງນັ້ນພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ສົ່ງທູດຂອງພຣະອົງລົງມາເພື່ອປະກາດຂ່າວກ່ຽວກັບເງື່ອນໄຂຂອງການກັບໃຈ, ຊຶ່ງຈະນຳໄປຫາອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ໄຖ່, ໄປຫາຄວາມລອດຂອງຈິດວິນຍານຂອງພວກເຂົາ.

12 ແລະ ບັດນີ້, ຈົ່ງຈື່ໄວ້, ລູກຂອງພໍ່, ຈົ່ງຈື່ໄວ້ວ່າ ລູກຈະຕ້ອງສ້າງຮາກຖານຂອງລູກເທິງດານຫີນຂອງພຣະຜູ້ໄຖ່ຂອງພວກເຮົາ, ຄື ພຣະຄຣິດ, ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ; ເພື່ອວ່າເມື່ອມານສົ່ງລົມພາຍຸຮ້າຍຂອງມັນມາ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຟ້າແມບເຫລື້ອມກັບລົມບ້າໝູຂອງມັນມາ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເມື່ອໝາກເຫັບທັງໝົດແລະ ລົມຝົນອັນແຮງກ້າຂອງມັນລົງມາຕີລູກ, ມັນຈະບໍ່ມີອຳນາດອັນໃດເໜືອລູກເລີຍທີ່ຈະແກ່ລູກລົງໄປຫາເທວເລີກແຫ່ງຄວາມທຸກທໍລະມານ ແລະ ຄວາມຈິບຫາຍອັນບໍ່ສິ້ນສຸດ, ເພາະດານຫີນບ່ອນທີ່ລູກຖືກສ້າງຂຶ້ນເທິງມັນ ຊຶ່ງເປັນຮາກຖານທີ່ແໜ້ນໜາ, ເປັນຮາກຖານຊຶ່ງຫາກມະນຸດສ້າງຂຶ້ນເທິງມັນ ພວກເຂົາຈະຕົກໄປບໍ່ໄດ້.

13 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ນີ້ຄືຄຳເວົ້າຊຶ່ງຮີລາມັນໄດ້ສັ່ງສອນລູກຊາຍຂອງເພິ່ນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເພິ່ນໄດ້ສິດສອນ

ພວກເພິ່ນຫລາຍເລື່ອງຊຶ່ງບໍ່ໄດ້ຂຽນໄວ້, ແລະ ຫລາຍເລື່ອງຊຶ່ງໄດ້ຂຽນໄວ້.

14 ແລະ ພວກເພິ່ນໄດ້ຈີ່ຈຳຄຳເວົ້າຂອງເພິ່ນ; ແລະ ດັ່ງນັ້ນ ພວກເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ອອກໄປ, ໂດຍຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອຈະໄດ້ສິດສອນພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ແກ່ບັນດາຜູ້ຄົນຂອງນີໂຟທັງໝົດ, ໂດຍເລີ່ມຕົ້ນຕັ້ງແຕ່ເມືອງອຸດົມສົມບູນໄປ;

15 ແລະ ຈາກນັ້ນກໍໄປຫາເມືອງກິດ; ແລະ ຈາກເມືອງກິດກໍໄປຫາເມືອງມິວເລັກ.

16 ແລະ ຈາກເມືອງໜຶ່ງກໍໄປຫາອີກເມືອງໜຶ່ງ ຈົນວ່າພວກເພິ່ນໄດ້ອອກໄປຫາບັນດາຜູ້ຄົນຂອງນີໂຟທັງໝົດ ຊຶ່ງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນທາງໃຕ້; ແລະ ຈາກທີ່ນັ້ນໄດ້ເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາໄປຫາບັນດາຊາວເລມັນ.

17 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເພິ່ນໄດ້ສິດສອນດ້ວຍພະລັງອັນຍິ່ງໃຫຍ່, ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກເພິ່ນໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກທີ່ແຍກອອກໄປຈາກຊາວນີໂຟຍອມຈຳນົນ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກເຂົາໄດ້ອອກມາຮັບສາລະພາບບາບຂອງຕົນ ແລະ ຮັບບັບຕິສະມາໄວ້ກັບການກັບໃຈ, ແລະ ກັບຄືນໄປຫາຊາວນີໂຟທັນທີ ເພື່ອຈະພະຍາຍາມແກ້ໄຂຄວາມຜິດພາດທີ່ຕົນໄດ້ກະທຳໄປນັ້ນ.

18 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ນີໂຟກັບລີໂຮໄດ້ສິດສອນຊາວເລມັນດ້ວຍພະລັງ ແລະ ອຳນາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ເຊັ່ນນັ້ນ, ເພາະວ່າພວກເພິ່ນໄດ້ຮັບອຳນາດແລະ ສິດອຳນາດເພື່ອຈະໄດ້ກ່າວ, ແລະ

ພວກເພິ່ນໄດ້ຮັບສິ່ງທີ່ພວກເພິ່ນຄວນ
ກ່າວນຳອີກ—

19 ດັ່ງນັ້ນ ມັນຈຶ່ງໄດ້ເກີດມີຄວາມແປກ
ໃຈຫລາຍທີ່ສຸດຕໍ່ຊາວເລມັນ ຈົນເຮັດ
ໃຫ້ພວກເຂົາສຳນຶກໄດ້, ເຖິງຂະໜາດທີ່
ໄດ້ມີຊາວເລມັນຈຳນວນແປດພັນຄົນທີ່ຢູ່
ໃນແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາ ແລະ ແຜ່ນດິນ
ອ້ອມແອ້ມນັ້ນຮັບບັບຕິສະມາໄວ້ກັບ
ການກັບໃຈ, ແລະ ໄດ້ສຳນຶກເຖິງຄວາມ
ຊົ່ວຮ້າຍຂອງອິດຄອງປະເພນີຂອງ
ບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາ.

20 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ນີ
ໄຟ ແລະ ລີໂຮໄດ້ອອກບ່ອນນັ້ນໄປຫາ
ແຜ່ນດິນນີໄຟ.

21 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຢູ່
ທີ່ນັ້ນພວກເພິ່ນຖືກກອງທັບຂອງຊາວ
ເລມັນຈັບໄປ ແລະ ເອົາເຂົ້າຄູກ; ແທ້ຈິງ
ແລ້ວ, ເປັນຄູກບ່ອນດຽວກັນກັບທີ່ອຳ
ໂມນ ແລະ ພີນ້ອງຂອງເພິ່ນຖືກຂ້າໃຊ້
ຂອງລິມໄຮເອົາໄປກັກຂັງ.

22 ແລະ ຫລັງຈາກທີ່ພວກເພິ່ນຖືກຈັບ
ເຂົ້າຄູກໄດ້ຫລາຍມື້ປາດສະຈາກເຂົ້ານ້ຳ,
ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າໄປໃນຄູກເພື່ອ
ຈະເອົາພວກເພິ່ນໄປຂ້າຖິ້ມເສຍ.

23 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ນີ
ໄຟ ແລະ ລີໂຮໄດ້ຖືກອ້ອມໄວ້ຄືກັບວ່າ
ດ້ວຍໄຟ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກເຂົາບໍ່ກ້າ
ແຕະຕ້ອງພວກເພິ່ນເລີຍ ເພາະຍ້ານວ່າ
ໄຟຈະໄໝ້ພວກເຂົາ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ,
ນີໄຟ ແລະ ລີໂຮບໍ່ໄດ້ຖືກໄຟໄໝ້ເລີຍ;
ແລະ ເບິ່ງຄືວ່າພວກເພິ່ນຍືນຢູ່ທ່າມກາງ
ກອງໄຟ ແລະ ໄຟບໍ່ໄດ້ໄໝ້ພວກເພິ່ນ.

24 ແລະ ເວລາພວກເພິ່ນເຫັນວ່າຕົນ

ເອງຖືກລ້ອມໄວ້ດ້ວຍເລົາໄຟ, ແລະ
ເຫັນວ່າໄຟບໍ່ໄດ້ໄໝ້ຕົນ, ໃຈຂອງພວກ
ເພິ່ນຈຶ່ງມີກຳລັງຂຶ້ນ.

25 ເພາະວ່າພວກເພິ່ນເຫັນວ່າຊາວເລ
ມັນບໍ່ກ້າແຕະຕ້ອງພວກເພິ່ນ; ທັງບໍ່ກ້າ
ເຂົ້າມາໃກ້ພວກເພິ່ນ, ແຕ່ວ່າຍືນຢູ່ຄືກັນ
ກັບເກີດເປັນຄົນໄບ້ດ້ວຍຄວາມແປກປະ
ຫລາດໃຈ.

26 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ນີ
ໄຟ ແລະ ລີໂຮໄດ້ຍືນຂຶ້ນ ແລະ ເລີ່ມເວົ້າ
ກັບພວກເຂົາ, ມີຄວາມວ່າ: ບໍ່ຕ້ອງຢ້ານ,
ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ມັນແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ສະ
ແດງສິ່ງອັດສະຈັນໃຈນີ້ໃຫ້ພວກທ່ານ
ເຫັນ, ເພື່ອສະແດງໃຫ້ພວກທ່ານເຫັນ
ວ່າພວກທ່ານຈະຂ້າພວກເຮົາບໍ່ໄດ້.

27 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ເວລາພວກເພິ່ນກ່າວ
ຂໍ້ຄວາມນີ້ແລ້ວ, ແຜ່ນດິນກໍສັ່ນສະເທືອນ
ຢ່າງໜັກ, ແລະ ກຳແພງຄູກກໍສັ່ນສະ
ເທືອນຄ້າຍຄືກັບວ່າມັນກຳລັງຈະພັງລົງສູ່
ພື້ນດິນ; ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ມັນບໍ່ໄດ້ພັງລົງ. ແລະ
ຈົ່ງເບິ່ງ, ຄົນທີ່ຢູ່ໃນຄູກນັ້ນເປັນຊາວເລມັນ
ແລະ ຊາວນີໄຟຜູ້ທີ່ແຍກອອກໄປນັ້ນ.

28 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ພວກເຂົາໄດ້ຖືກປົກຄຸມໄວ້ດ້ວຍເມກ
ແຫ່ງຄວາມມືດ, ແລະ ຄວາມຍ້ານຢ່າງ
ຫລວງຫລາຍໄດ້ເກີດກັບພວກເຂົາ.

29 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ມີສຽງດັງຂຶ້ນຄ້າຍຄືກັບວ່າ ສຽງນັ້ນຢູ່
ເທິງເມກແຫ່ງຄວາມມືດ, ມີຄວາມວ່າ:
ເຈົ້າຈົ່ງກັບໃຈ, ເຈົ້າຈົ່ງກັບໃຈ, ແລະ ຢ່າ
ພະຍາຍາມທຳລາຍຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາອີກ
ຕໍ່ໄປ ຜູ້ຊຶ່ງເຮົາສົ່ງມາຫາພວກເຈົ້າເພື່ອ
ປະກາດຂ່າວປະເສີດ.

30 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເວລາພວກເຂົາໄດ້ຍິນສຽງນີ້, ແລະ ເຫັນ ວ່າບໍ່ແມ່ນສຽງຟ້າຮ້ອງ, ທັງບໍ່ແມ່ນສຽງກົກ ກ້ອງ, ແຕ່ວ່າມັນເປັນສຽງອ່ອນຫວານຂອງ ຄວາມນັ້ມນວນຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງ, ຄ້າຍຄືກັບ ວ່າເປັນສຽງຊຶ່ມໃສ່ໝູ, ແລະ ມັນໄດ້ສຽບ ແທງເຂົ້າໄປໃນຈິດວິນຍານທຸກຄວາງ—

31 ແລະ ທັງໆທີ່ສຽງນັ້ນນັ້ມນວນ, ຈົ່ງ ເບິ່ງ ແຜ່ນດິນຍັງສັ່ນສະເທືອນຫລາຍທີ່ ສຸດ, ແລະ ກຳແພງຄຸກກຳສັ່ນສະເທືອນ ອີກ, ຄ້າຍກັບວ່າມັນກຳລັງຈະເພພັງລົງ ສູ່ພື້ນດິນ; ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ ເມກຊິ່ງປົກຄຸມ ພວກເຂົາຢູ່ນັ້ນກໍບໍ່ໄດ້ລ່ອງລອຍອອກໄປ ເລີຍ—

32 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ ມີສຽງດັງຂຶ້ນອີກ, ມີ ຄວາມວ່າ: ເຈົ້າຈົ່ງກັບໃຈ, ເຈົ້າຈົ່ງກັບໃຈ, ເພາະອານາຈັກສະຫວັນມາຮອດແລ້ວ; ແລະ ຢ່າໄດ້ພະຍາຍາມທຳລາຍຜູ້ຮັບໃຊ້ ຂອງເຮົາອີກຕໍ່ໄປ; ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງ ເກີດຂຶ້ນຄື ແຜ່ນດິນ ແລະ ກຳແພງຄຸກໄດ້ ສັ່ນສະເທືອນອີກ.

33 ແລະ ສຽງດັງມາອີກເປັນເທື່ອທີ ສາມ, ແລະ ໄດ້ເວົ້າຂໍ້ຄວາມອັນໜ້າ ອັດສະຈັນໃຈກັບພວກເຂົາ ຊຶ່ງມະນຸດບໍ່ ສາມາດກ່າວ, ແລະ ກຳແພງໄດ້ສັ່ນອີກ, ແລະ ແຜ່ນດິນໄດ້ສັ່ນສະເທືອນຄ້າຍຄື ກັບວ່າມັນກຳລັງຈະແຍກອອກຈາກກັນ.

34 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຊາວເລມັນບົບໜີໄປບໍ່ໄດ້ຍ້ອນວ່າເມກ ແຫ່ງຄວາມມືດນັ້ນໄດ້ປົກຄຸມພວກເຂົາ ໄວ້; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາເຄື່ອນໄຫວ ໄປມາບໍ່ໄດ້ເລີຍ ເພາະຄວາມຍ້ານກົວທີ່ ເກີດກັບພວກເຂົາ.

35 ບັດນີ້ມີຊາຍຄົນໜຶ່ງໃນບັນດາພວກ ເຂົາຊຶ່ງເປັນຊາວນີໄຟໂດຍກຳເນີດ, ຊຶ່ງແຕ່ກ່ອນເຄີຍເປັນສະມາຊິກຂອງ ສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ໄດ້ ແຍກອອກໄປຈາກພວກເຂົາ.

36 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ລາວໄດ້ຫັນຕົວໄປ, ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ລາວ ໄດ້ເຫັນໜ້າຂອງນີໄຟ ແລະ ລີໄຮ ຜ່ານ ຄວາມມືດຂອງເມກ; ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ມັນ ໄດ້ຮຸ່ງເທລື້ອມທີ່ສຸດຄືກັນກັບໜ້າຂອງ ເທລີາທູດ. ແລະ ລາວໄດ້ເຫັນພວກ ເພິ່ນຫລຽວໜ້າຂຶ້ນໄປເທິງຟ້າ; ແລະ ພວກເພິ່ນຢູ່ໃນທ່າທາງທີ່ກຳລັງເວົ້າ ຫລື ກຳລັງເບິ່ງສຽງກັບຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງຊຶ່ງພວກ ເພິ່ນຫລຽວເຫັນ.

37 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ຮ້ອງບອກຜູງຊົນເພື່ອໃຫ້ ພວກເຂົາຫລຽວມາເບິ່ງ. ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ໄດ້ ມີພະລັງທີ່ເຮັດໃຫ້ຄົນເຫລົ່ານັ້ນສາມາດ ຫລຽວມາເບິ່ງ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນໜ້າ ຂອງນີໄຟ ແລະ ລີໄຮ.

38 ແລະ ຜູ້ຄົນໄດ້ເວົ້າກັບຊາຍຄົນ ນັ້ນວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ, ເລື່ອງທັງໝົດນີ້ໝາຍ ຄວາມວ່າແນວໃດ, ແລະ ຄົນທັງສອງ ນັ້ນກຳລັງສົນທະນາກັບຜູ້ໃດຢູ່?

39 ບັດນີ້ຊາຍຄົນນັ້ນມີຊື່ວ່າ ອາມິນາ ດາບ. ແລະ ອາມິນາດາບໄດ້ເວົ້າກັບ ຜູ້ຄົນວ່າ: ພວກເພິ່ນກຳລັງສົນທະນາກັບ ເທລີາທູດຂອງພຣະເຈົ້າ.

40 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຊາວເລມັນໄດ້ຖາມລາວວ່າ: ພວກເຮົາ ຈະເຮັດແນວໃດ, ເພື່ອຈະໃຫ້ເມກແຫ່ງ ຄວາມມືດໜີຈາກພວກເຮົາໄປ?

41 ແລະ ອາມິນາດາບໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ: ພວກທ່ານຕ້ອງກັບໃຈ, ແລະ ຮ້ອງຂໍຕໍ່ສຽງນັ້ນ ຈົນວ່າພວກທ່ານມີສັດທາໃນພຣະຄຣິດ, ຜູ້ຊຶ້ງແອວມາ, ແລະ ແອມມິວເລັກ, ແລະ ຊີເອສຣອມໄດ້ສິດສອນພວກທ່ານໄວ້; ແລະ ຖ້າຫາກພວກທ່ານປະຕິບັດຕາມນີ້, ເມກແຫ່ງຄວາມມິດຈະເລື່ອນໄປຈາກພວກທ່ານ.

42 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຄົນເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ເລີ່ມຮ້ອງຂໍຕໍ່ສຽງຂອງຜູ້ທີ່ເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນສັ່ນສະເທືອນ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາໄດ້ຮ້ອງຂໍຈົນວ່າເມກແຫ່ງຄວາມມິດໄດ້ກະຈາຍໄປ.

43 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືເວລາພວກເຂົາຫລຽວເບິ່ງ, ແລະ ເຫັນວ່າເມກແຫ່ງຄວາມມິດນັ້ນໄດ້ກະຈາຍໄປ ແລະ ບໍ່ໄດ້ປິດບັງພວກເຂົາອີກແລ້ວ, ຈຶ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາເຫັນວ່າຕົນເອງຖືກລ້ອມໄວ້ດ້ວຍເລົາໄຟ, ແທ້ຈິງແລ້ວທຸກຄົນ.

44 ແລະ ນີໂຟກັບລີໂຮໄດ້ຍືນຢູ່ໃນທ່າມກາງພວກເຂົາ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາຖືກປິດອ້ອມຮອບ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຄ້າຍຄືກັບວ່າພວກເຂົາຢູ່ທ່າມກາງແປວໄຟ, ແຕ່ມັນບໍ່ໄດ້ເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ພວກເຂົາເລີຍ, ທັງບໍ່ໄດ້ ໄໝ້ລາມໄປຫາກໍາແພງຄຸກເລີຍ; ແລະ ພວກເຂົາກໍເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສຸກ ຈົນບໍ່ອາດຈະພັນລະນາໄດ້ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍລັດສະໝີພາບ.

45 ແລະ ຈຶ່ງເບິ່ງ, ພຣະວິນຍານອັນສັກສິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ສະເດັດລົງມາຈາກຟ້າສະຫວັນ, ແລະ ໄດ້ເຂົ້າໃນໃຈຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ພວກເຂົາຄືກັບເຕັມປຽມດ້ວຍໄຟ, ແລະ ພວກເຂົາ

ສາມາດເວົ້າຂໍ້ຄວາມອັນໜ້າອັດສະຈັນອອກມາ.

46 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືມີສຽງດັງມາຫາພວກເຂົາ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມັນເປັນສຽງທີ່ອ່ອນຫວານ, ຄ້າຍຄືກັບວ່າມັນເປັນສຽງຊຶ້ມໃສ່ໝູ, ມີຄວາມວ່າ:

47 ສັນຕິສຸກ, ສັນຕິສຸກຈຶ່ງມີແກ່ເຈົ້າ, ຍ້ອນວ່າສັດທາຂອງເຈົ້າໃນຜູ້ທີ່ເຮົາຮັກຫລາຍທີ່ສຸດ, ຜູ້ທີ່ເປັນຢູ່ນັບຕັ້ງແຕ່ການວາງຮາກຖານຂອງໂລກ.

48 ແລະ ບັດນີ້, ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຍືນຂໍ້ຄວາມນີ້ແລ້ວ ພວກເຂົາກໍໄດ້ຫລຽວເບິ່ງ ຄ້າຍຄືກັບວ່າສຽງນັ້ນມາຈາກໃສ; ແລະ ຈຶ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນທ້ອງຟ້າເປີດອອກ; ແລະ ເຫລົ່າທູດໄດ້ລົງມາຈາກສະຫວັນ ແລະ ປະຕິບັດຕໍ່ພວກເຂົາ.

49 ແລະ ມັນມີຢູ່ປະມານສາມຮ້ອຍຄົນທີ່ໄດ້ເຫັນ ແລະ ໄດ້ຍືນເລື່ອງເຫລົ່ານີ້; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງໃຫ້ອອກໄປ ແລະ ບໍ່ໃຫ້ແປກໃຈ, ທັງບໍ່ໃຫ້ສົງໃສ.

50 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເຂົາໄດ້ອອກໄປ, ແລະ ໄດ້ປະຕິບັດຕໍ່ຜູ້ຄົນ, ປະກາດເລື່ອງທັງໝົດທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຍືນ ແລະ ໄດ້ເຫັນມາຕໍ່ຜູ້ຄົນທົ່ວທຸກພາກໂດຍຮອບ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ຊາວເລມັນສ່ວນໃຫຍ່ໄດ້ຍອມຮັບເລື່ອງເຫລົ່ານີ້, ຍ້ອນວ່າຫລັກຖານ ແລະ ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບມາ.

51 ແລະ ຫລາຍຕໍ່ຫລາຍຄົນທີ່ສຳນຶກຕົວກໍໄດ້ວາງອາວຸດແຫ່ງສົງຄາມຂອງຕົນ, ແລະ ປະຄວາມກຽດຊັງຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຮິດຄອງປະເພນີຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາ.

52 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກເຂົາໄດ້ສົ່ງແຜ່ນດິນທີ່ພວກເຂົາໄດ້ ຍຶດເອົາມານັ້ນຄືນໃຫ້ຊາວນີໄຟ.

ບົດທີ 6

ຊາວເລມັນຜູ້ທີ່ຊອບທຳສິດສອນຊາວນີ ໄຟຜູ້ທີ່ຊົ່ວ—ຜູ້ຄົນສອງຝ່າຍຈະເລີນຮຸ່ງ ເຮືອງຂຶ້ນໃນສະໄໝແຫ່ງສັນຕິສຸກ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມອຸດົມສົມບູນ—ລູຊີ ເພີ, ຜູ້ສ້າງບາບ, ຍຸຍົງໃຈຂອງຄົນຊົ່ວ ແລະ ພວກໂຈນແກດີອານທັນໃຫ້ກະທຳ ການຄາດຕະກຳ ແລະ ສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ— ພວກເຂົາໂຄ່ນລົ້ມຝ່າຍຜູ້ປົກຄອງຂອງ ຊາວນີໄຟ. ປະມານ 29-23 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ປີ ທີ່ຫົກສິບສອງແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ ຕັດສິນໄດ້ຜ່ານໄປ, ເລື່ອງລາວທັງໝົດນີ້ ໄດ້ເກີດຂຶ້ນຄື ຊາວເລມັນສ່ວນໃຫຍ່ໄດ້ ກາຍມາເປັນຄົນຊອບທຳ, ເຖິງຂະໜາດ ທີ່ຄວາມຊອບທຳຂອງພວກເຂົາມີຫລາຍ ກວ່າຊາວນີໄຟອີກຊ້ຳ, ຍ້ອນວ່າຄວາມ ໝັ້ນຄົງ ແລະ ຄວາມສະໝໍ່າສະເໝີຂອງ ພວກເຂົາຢູ່ໃນສັດທາ.

2 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ໄດ້ມີຊາວນີໄຟເປັນ ຈຳນວນຫລວງຫລາຍທີ່ກາຍມາເປັນຄົນ ແຂງກະດ້າງ ແລະ ບໍ່ສຳນຶກຜິດ ແລະ ຊົ່ວຮ້າຍ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກເຂົາບໍ່ ຍອມຮັບພັງພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄຳສິດສອນ ແລະ ຄຳທຳນາຍທັງໝົດທີ່ ມາໃນບັນດາພວກເຂົາ.

3 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ສະມາຊິກຂອງ ສາດສະໜາຈັກກຳຍັງມີຄວາມຜາສຸກພໍ

ສົມຄວນນຳການປ່ຽນໃຈເຫລື້ອມໃສ ຂອງຊາວເລມັນ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຍ້ອນວ່າ ສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ຊຶ່ງໄດ້ ສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນໃນບັນດາພວກເຂົາ. ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຜູກສຳພັນທະໄມຕີຕໍ່ກັນ, ແລະ ໄດ້ປິຕິຍິນດີນຳກັນ, ແລະໄດ້ມີ ຄວາມຊື່ນຊົມຫລາຍທີ່ສຸດ.

4 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຊາວ ເລມັນຫລາຍຄົນໄດ້ລົງມາເມືອງເຊລາ ເຮັມລາ, ແລະ ໄດ້ປະກາດແກ່ຊາວນີໄຟ ເຖິງການປ່ຽນໃຈເຫລື້ອມໃສຂອງພວກ ເຂົາ, ແລະ ໄດ້ຊັກຊວນພວກເຂົາເຖິງ ສັດທາ ແລະ ການກັບໃຈ.

5 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ຫລາຍຄົນໄດ້ ສິດສອນດ້ວຍພະລັງ ແລະ ດ້ວຍສິດ ອຳນາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດ, ຈົນວ່າພວກ ເຂົາໄດ້ຊັກນຳຫລາຍຄົນລົງມາສູ່ສ່ວນ ເລິກແຫ່ງຄວາມຖ່ອມຕົວ, ແລະ ເປັນຜູ້ ຕິດຕາມທີ່ຖ່ອມຕົວຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ລູກແກະ.

6 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຊາວ ເລມັນຫລາຍຄົນໄດ້ເຂົ້າໄປຫາແຜ່ນດິນ ທາງເໜືອ; ແລະ ນີໄຟກັບລີໂຮກໄປຫາ ແຜ່ນດິນທາງເໜືອຄືກັນເພື່ອສິດສອນ ຜູ້ຄົນ. ແລະ ປີທີ່ຫົກສິບສາມໄດ້ສິ້ນສຸດ ລົງດັ່ງນີ້.

7 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ມັນມີຄວາມສະຫງົບ ສຸກຢູ່ທົ່ວແຜ່ນດິນທັງໝົດ, ເຖິງຂະໜາດ ທີ່ຊາວນີໄຟສາມາດເຂົ້າໄປຫາແຜ່ນດິນ ສ່ວນໃດກໍໄດ້ຕາມແຕ່ພວກເຂົາຕ້ອງ ການ ບໍ່ວ່າໃນບັນດາຊາວນີໄຟ ຫລືວ່າ ໃນບັນດາຊາວເລມັນ.

8 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຊາວ

ເລມັນຈະໄປບ່ອນໃດກໍໄດ້ ຕາມແຕ່ພວກເຂົາຕ້ອງການຄືກັນ, ບໍ່ວ່າໃນບັນດາຊາວເລມັນ ຫລື ໃນບັນດາຊາວນິໄຟ; ແລະພວກເຂົາໄດ້ມີການຕິດຕໍ່ກັນຢ່າງເປັນອິດສະລະດັ່ງນີ້, ເພື່ອຊື້ ແລະ ເພື່ອຂາຍ, ແລະ ເພື່ອຫາຜົນປະໂຫຍດ, ຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງໃຜລາວ.

9 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ທັງຊາວເລມັນ ແລະ ຊາວນິໄຟໄດ້ຮັ່ງມີເປັນດີຢ່າງຍິ່ງ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ມີຄຳ, ແລະ ມີເງິນ, ແລະ ມີໂລຫະທີ່ມີຄຸນຄ່າຢ່າງຫລວງຫລາຍ, ທັງໃນແຜ່ນດິນທາງໃຕ້ ແລະ ໃນແຜ່ນດິນທາງເໜືອ.

10 ບັດນີ້ແຜ່ນດິນທາງໃຕ້ຖືກເອີ້ນວ່າ ລີໄຮ, ແລະ ແຜ່ນດິນທາງເໜືອຖືກເອີ້ນວ່າ ມິວເລັກ, ເພາະເອີ້ນຕາມຊື່ລູກຊາຍຂອງເຊເດກີຢາ; ເພາະພຣະເຈົ້າໄດ້ນຳເອົາມິວເລັກເຂົ້າໄປຫາແຜ່ນດິນພາກເໜືອ, ແລະ ລີໄຮເຂົ້າໄປຫາແຜ່ນດິນທາງໃຕ້.

11 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ມັນໄດ້ມີຄຳຫລາຍຊະນິດໃນແຜ່ນດິນທັງສອງບ່ອນ, ແລະ ເງິນ, ແລະ ໂລຫະທີ່ມີຄ່າທຸກຊະນິດ; ແລະ ມີນາຍຊ່າງທີ່ມີຝີປານິດນຳອີກ, ຊຶ່ງໄດ້ຕີໂລຫະທຸກຊະນິດ; ແລະ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ມັນລະອຽດງາມດີ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ກັບກາຍເປັນຄົນຮັ່ງມີດັ່ງນີ້.

12 ພວກເຂົາໄດ້ປູກພືດພັນຢ່າງຫລວງຫລາຍ, ທັງທາງເໜືອ ແລະ ທາງໃຕ້; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ມີຄວາມຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງຢ່າງຍິ່ງ, ທັງທາງເໜືອ ແລະ ທາງໃຕ້. ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ມີຄົນເພີ່ມທະວີຂຶ້ນຢ່າງຫລວງຫລາຍ ແລະ ເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນຢ່າງຍິ່ງໃນແຜ່ນດິນ. ແລະ

ພວກເຂົາໄດ້ລ້ຽງສັດຫລາຍຊະນິດຢ່າງຫລວງຫລາຍ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມັນໄດ້ອອກແມ່ແຜ່ລູກຢ່າງຫລວງຫລາຍ.

13 ຈົ່ງເບິ່ງ ພວກຜູ້ຍິງກໍໄດ້ອອກແຮງງານຢ່າງດຸໝັ້ນ ແລະ ເຂັ້ມຝ້າຍ, ແລະ ໄດ້ເຮັດຜ້າແພຫລາຍຊະນິດ, ຜ້າລິນິນຕ່ຳຢ່າງດີ ແລະ ຜ້າທຸກຊະນິດ, ເພື່ອຈະໄດ້ປົກປິດຄວາມເບື້ອຍເບົ່າຂອງພວກເຂົາ. ແລະ ປີທີຫົກສິບສີ່ໄດ້ຜ່ານພົ້ນໄປຢ່າງສັນຕິດັ່ງນີ້.

14 ແລະ ໃນປີທີຫົກສິບຫ້າ ພວກເຂົາໄດ້ມີຄວາມຜາສຸກ ແລະ ສັນຕິພາບຢ່າງກວ້າງຂວາງ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມັນໄດ້ມີການສິດສອນຫລາຍຢ່າງ ແລະ ມີການທຳນາຍຫລາຍຢ່າງກຽວກັບສິ່ງທີ່ຈະມາເຖິງ. ແລະ ປີທີຫົກສິບຫ້າກໍໄດ້ຜ່ານໄປດັ່ງນີ້.

15 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໃນປີທີຫົກສິບຫົກແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ຊີໂຊຣຳຖືກລອບຂ້າໂດຍມີລິກລັບໃນຂະນະທີ່ນັ່ງຢູ່ໃນບັນລັງຜູ້ຕັດສິນ. ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໃນປີດຽວກັນນັ້ນ, ຄືລູກຊາຍຂອງເພິ່ນ, ຜູ້ທີ່ຖືກແຕ່ງຕັ້ງຂຶ້ນແທນກໍຖືກລອບຂ້າຄືກັນ. ແລະ ປີທີຫົກສິບຫົກໄດ້ສິ້ນສຸດລົງດັ່ງນີ້.

16 ແລະ ໃນຕົ້ນປີທີຫົກສິບເຈັດ ຜູ້ຄົນເລີ່ມເປັນຄົນຊົ່ວຄືນຄືເກົ່າ.

17 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະທານພອນໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາມາດົນແລ້ວ ດ້ວຍຂອງທີ່ມີຄຸນຄ່າທາງໂລກ ຈົນວ່າມັນບໍ່ມີການຍຸຍົງໃຫ້ຄຽດແຄ້ນ, ໃຫ້ເຮັດສົງຄາມ, ຫລື ໃຫ້ຂ້າພັນກັນ; ດັ່ງນັ້ນ

ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ເລີ່ມໝົກໝຸນຢູ່ກັບຂອງມີຄ່າຂອງພວກເຂົາ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາເລີ່ມພະຍາຍາມຫາຜົນປະໂຫຍດເພື່ອຕົນເອງຈະໄດ້ມີກຽດຕິຍົດສູງກວ່າຜູ້ອື່ນ; ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງເລີ່ມທຳການຄາດຕະກຳຢ່າງລັບໆ, ແລະ ເລີ່ມລັກ, ແລະ ບຸ້ນຈີ້ເພື່ອຫາຜົນປະໂຫຍດ.

18 ແລະ ບັດນີ້ຈຶ່ງເບິ່ງ, ຄາດຕະກອນແລະ ພວກບຸ້ນຈີ້ເຫລົ່ານັ້ນເປັນພັກພວກທີ່ຄິດຄູ່ເມັນ ແລະ ແກດີອານທັນໄດ້ຕັ້ງຂຶ້ນ. ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໃນບັນດາຊາວນິໄຟກໍມີພັກພວກຂອງແກດີອານທັນຢ່າງຫລວງຫລາຍ. ແຕ່ຈຶ່ງເບິ່ງ, ມັນມີຈຳນວນຫລາຍກວ່າໃນບັນດາຊາວເລມັນພວກທີ່ຊົ່ວກວ່າ. ແລະ ພວກເຂົາຖືກເອີ້ນວ່າໂຈນແລະ ຄາດຕະກອນຂອງແກດີອານທັນ.

19 ແລະ ພວກເຂົາຄືພວກທີ່ໄດ້ລອບຂ້າຊີໂຊຣຳຜູ້ເປັນຫົວໜ້າຜູ້ຕັດສິນ ແລະ ລູກຊາຍຂອງເພິ່ນ, ໃນຂະນະທີ່ພວກເພິ່ນຢູ່ໃນບັນລັງຜູ້ຕັດສິນ; ແລະ ຈຶ່ງເບິ່ງ, ຊອກຫາພວກເຂົາບໍ່ພົບເລີຍ.

20 ແລະ ບັດນີ້ ເຫດການ ໄດ້ ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເມື່ອຊາວເລມັນເຫັນວ່າ ມັນມີພວກໂຈນປະບົນຢູ່ໃນບັນດາພວກເຂົາເອງ ພວກເຂົາກໍເສົ້າສະຫລົດໃຈຫລາຍທີ່ສຸດ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ໃຊ້ທຸກວິທີທາງ ແລະ ອຳນາດຂອງພວກເຂົາເພື່ອທຳລາຍພວກໂຈນເຫລົ່ານັ້ນໃຫ້ໝົດສິ້ນໄປຈາກຜົນແຜ່ນດິນໂລກ.

21 ແຕ່ຈຶ່ງເບິ່ງ, ຊາຕານໄດ້ຍຸຍົງໃຈຂອງຊາວນິໄຟສ່ວນຫລາຍ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມກັບ

ພວກໂຈນເຫລົ່ານັ້ນ, ແລະ ໄດ້ເຮັດພັນທະສັນຍາ ແລະ ຄຳສາບານກັບພວກເຂົາ, ວ່າພວກເຂົາຈະຄຸ້ມຄອງ ແລະ ປົກປັກຮັກສາພວກດຽວກັນ, ເຖິງແມ່ນຈະຢູ່ໃນສະພາບອັນຫຍຸ້ງຍາກໃດໆກໍຕາມທີ່ພວກໂຈນໄດ້ຮັບ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ຮັບໂຫດເພາະການຄາດຕະກຳຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ການບຸ້ນຈີ້ຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ການຂີ້ລັກມັກສົກຂອງພວກເຂົາ.

22 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເຂົາໄດ້ມີເຄື່ອງໝາຍຂອງພວກເຂົາເອງ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຄື່ອງໝາຍລັບແລະ ຄຳເວົ້າລັບໆຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຈະຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້ຈັກພິນ້ອງທີ່ເຂົ້າມາໃນພັນທະສັນຍາ, ເພື່ອຄວາມຊົ່ວຮ້າຍໃດໆກໍຕາມທີ່ພິນ້ອງຂອງພວກເຂົາກະທຳ ເຂົາຈະບໍ່ຖືກພິນ້ອງ ຫລືຄົນທີ່ໄດ້ເປັນຂອງພັກພວກຂອງຕົນທີ່ຮັບພັນທະສັນຍານີ້ທຳຮ້າຍ.

23 ແລະ ພວກເຂົາຈະໄດ້ຂ້າ, ແລະ ບຸ້ນຈີ້, ແລະ ລັກ, ແລະ ທຳໂສເພນີ ແລະ ເຮັດຄວາມຊົ່ວຮ້າຍນາໆປະການດັ່ງນີ້, ກົງກັນຂ້າມກັບກົດໝາຍຂອງບ້ານເມືອງ ແລະ ກົດຂອງພຣະເຈົ້ານຳອີກ.

24 ແລະ ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ຢູ່ໃນພັກພວກດຽວກັນເປີດເຜີຍຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມໜ້າກຽດຊັງຂອງພັກພວກດຽວກັນໃຫ້ໂລກຮູ້ຈັກ, ຜູ້ນັ້ນຈະໄດ້ຮັບການຕັດສິນລົງໂທດ, ບໍ່ແມ່ນຕາມກົດໝາຍຂອງບ້ານເມືອງ, ແຕ່ເປັນກົດໝາຍອັນຊົ່ວຮ້າຍຊຶ່ງແກດີອານທັນ ແລະ ຄິດຄູ່ເມັນໄດ້ຕັ້ງໄວ້.

25 ບັດນີ້ ຈົ່ງເບິ່ງ, ມັນເປັນຄຳສາບານ ແລະ ພັນທະສັນຍາລັບ ຊຶ່ງແອວມາໄດ້ ສັ່ງລູກຂອງພົນໄວ້ວ່າ ບໍ່ໃຫ້ເອົາອອກ ໄປໃຫ້ໂລກຮູ້, ເພາະຍ້ານວ່າມັນຈະເປັນ ທາງນຳພາຜູ້ຄົນລົງໄປສູ່ຄວາມພິນາດ.

26 ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ, ແກດີອານທັນບໍ່ໄດ້ ເອົາຄຳສາບານ ແລະ ພັນທະສັນຍາລັບ ເຫລົ່ານັ້ນມາຈາກບັນທຶກທີ່ຖືກມອບໃຫ້ ແກ່ຮີລາມັນ; ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ມັນຖືກເອົາເຂົ້າ ໃສ່ໃນໃຈຂອງແກດີອານທັນໂດຍຜູ້ດຽວ ກັນກັບຜູ້ທີ່ໄດ້ຊັກຊວນບິດາມານດາຜູ້ທຳ ອິດຂອງພວກເຮົາໃຫ້ກິນໝາກໄມ້ທີ່ຕ້ອງ ຫ້າມນັ້ນ—

27 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມັນແມ່ນຜູ້ດຽວກັນນີ້ ທີ່ໄດ້ວາງແຜນກັບກາອິນ, ວ່າຖ້າຫາກ ລາວຂ້າອາເປັນຜູ້ເປັນນ້ອງຊາຍຂອງ ລາວແລ້ວ ສິ່ງທີ່ລາວເຮັດໄປນັ້ນ ຈະບໍ່ ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກແກ່ໂລກນີ້ເລີຍ. ແລະ ມັນໄດ້ ວາງແຜນກັບກາອິນ ແລະ ກັບຜູ້ເຊື່ອຟັງ ລາວນັບຕັ້ງແຕ່ເວລານັ້ນມາ.

28 ແລະ ແມ່ນຜູ້ດຽວກັນນີ້ຄືກັນທີ່ໃສ່ ມັນໄວ້ໃນໃຈຂອງຜູ້ຄົນໃຫ້ສ້າງທໍ່ຄອຍທີ່ ສູງທີ່ສຸດເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ຂຶ້ນໄປເຖິງ ສະຫວັນ. ແລະ ແມ່ນຜູ້ດຽວກັນນີ້ທີ່ຊັກ ນຳຜູ້ຄົນຜູ້ທີ່ໝົາຈາກທໍ່ຄອຍໃຫ້ເຂົ້າມາ ໃນແຜ່ນດິນນີ້; ເພື່ອເຜີຍແຜ່ວຽກງານ ແຫ່ງຄວາມມິດ ແລະ ຄວາມໜ້າກຽດຊັງ ໄປທົ່ວແຜ່ນດິນ, ຈົນວ່າມັນໄດ້ລາກຜູ້ຄົນ ໄປສູ່ຄວາມພິນາດ, ແລະ ໄປສູ່ນະລົກ ອັນເປັນນິດ.

29 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນຜູ້ດຽວກັນນີ້ທີ່ໃສ່ ມັນໄວ້ໃນໃຈຂອງແກດີອານທັນສືບຕໍ່ ເຮັດວຽກງານແຫ່ງຄວາມມິດ, ແລະ ການ

ຄາດຄະກຳຢ່າງລັບໆຕໍ່ໄປ; ແລະ ມັນໄດ້ ນຳມັນອອກມານັບຕັ້ງແຕ່ການເລີ່ມຕົ້ນ ຂອງມະນຸດ ຈົນເຖິງເວລານີ້.

30 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ຜູ້ດຽວກັນນີ້ທີ່ສ້າງ ບາບທັງປວງ. ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ມັນໄດ້ທຳ ງານແຫ່ງຄວາມມິດ ແລະ ຄາດຕະກຳ ລັບ, ແລະ ໄດ້ສົ່ງຕໍ່ແຜນການຂອງພວກ ເຂົາ, ແລະ ຄຳສາບານຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ພັນທະສັນຍາຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ແຜນການອັນຊົ່ວຮ້າຍອັນເປັນຕາ ຍ້ານຂອງພວກເຂົາຈາກຄົນລຸ້ນໜຶ່ງຫາ ຄົນອີກລຸ້ນໜຶ່ງ ຕາມທີ່ມັນຈະສາມາດ ຄອບຄອງໃຈຂອງລູກຫລານມະນຸດໄດ້.

31 ແລະ ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ, ມັນໄດ້ຄອບ ຄອງໃຈຂອງຊາວນີໄຟໄດ້ຫລາຍ; ແທ້ ຈິງແລ້ວ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກເຂົາກັບ ມາເປັນຄົນຊົ່ວທີ່ສຸດ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກ ເຂົາສ່ວນຫລາຍໄດ້ຫັນໄປຈາກທາງ ແຫ່ງຄວາມຊອບ, ແລະ ໄດ້ຢຽບຍ່າພຣະ ບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າໄວ້ໃຕ້ຕີນຂອງ ພວກເຂົາ, ແລະ ໄດ້ຫັນໄປສູ່ທາງຂອງ ຕີນ, ແລະໄດ້ສ້າງຮູບບູຊາຂຶ້ນໃຫ້ຕີນເອງ ດ້ວຍຄຳຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເງິນຂອງ ພວກເຂົາ.

32 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທັງໝົດນີ້ໄດ້ມາຫາພວກ ເຂົາໃນເວລາບໍ່ເທົ່າໃດປີ, ເຖິງຂະໜາດ ທີ່ສ່ວນຫລາຍຂອງມັນໄດ້ມາສູ່ພວກເຂົາ ໃນປີທີ່ທຶກສືບເຈັດແຫ່ງການປົກຄອງ ຂອງຜູ້ຕັດສິນດູແລຜູ້ຄົນຂອງນີໄຟ.

33 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເກັ່ງກ້າຂຶ້ນໃນ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາໃນປີທີ່ທຶກ ສືບແປດນຳອີກ, ຈົນວ່າມັນເຮັດໃຫ້ຄົນທີ່

ຊອບທຳເສົ້າສະຫລົດໃຈ ແລະ ເປັນທຸກຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງ.

34 ແລະ ພວກເຮົາຈຶ່ງເຫັນໄດ້ດັ່ງນີ້ວ່າ ຊາວນີໄຟໄດ້ເລີ່ມເສື່ອມໂຊມລົງຢູ່ໃນຄວາມບໍ່ເຊື່ອຖື, ແລະ ເກັ່ງກັ້ນຢູ່ໃນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມໜ້າກຽດຊັງ, ໃນເວລາດຽວກັນຊາວເລມັນກັບມາເລີ່ມເຕີບໂຕຢ່າງຍິ່ງໃນຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາໄດ້ເລີ່ມຮັກສາກົດ ແລະ ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ, ແລະ ເດີນຢູ່ໃນຄວາມຈິງ ແລະ ຊື່ຕົງຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະອົງ.

35 ແລະ ພວກເຮົາຈຶ່ງເຫັນໄດ້ດັ່ງນີ້ວ່າ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເລີ່ມຖອຍອອກຈາກຊາວນີໄຟແລ້ວ, ເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມແຂງກະດ້າງຂອງໃຈຂອງພວກເຂົາ.

36 ແລະ ພວກເຮົາຈຶ່ງເຫັນໄດ້ດັ່ງນີ້ວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເລີ່ມຖອກເທພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງລົງມາເທິງຊາວເລມັນ, ເພາະຄວາມບອກລອນສອນງ່າຍ ແລະ ຄວາມເຕັມໃຈຂອງພວກເຂົາທີ່ຈະເຊື່ອໃນພຣະຄຳຂອງພຣະອົງ.

37 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຊາວເລມັນໄດ້ຕາມລ້າພວກໂຈນແກດີອານທັນ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ສິດສອນພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນບັນດາພວກທີ່ຊົ່ວຫລາຍກວ່າ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກໂຈນເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ຖືກທຳລາຍໃຫ້ສູນສິ້ນໄປຈາກບັນດາຊາວເລມັນ.

38 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນ ອີກດ້ານໜຶ່ງ ຄືຊາວນີໄຟໄດ້ຊຸກຍູ້ ແລະ ໄດ້ຊ່ອຍເຫລືອພວກເຂົາ, ໂດຍເລີ່ມຕົ້ນຈາກ

ພວກທີ່ຊົ່ວຫລາຍກວ່າ, ຈົນວ່າພວກເຂົາໄດ້ແຜ່ຂະຫຍາຍໄປທົ່ວແຜ່ນດິນຂອງຊາວນີໄຟ, ແລະ ໄດ້ລ້ຽວຄົນຊອບທຳສ່ວນຫລາຍໃຫ້ລົງມາເຊື່ອໃນວຽກງານຂອງພວກເຂົາ ແລະ ມີສ່ວນໃນຂອງທີ່ລັກຂະໂມຍມາ, ແລະ ຮ່ວມກັບພວກເຂົາໃນການຄາດຕະກຳ ແລະ ການມົ້ວສຸມລັບຂອງພວກເຂົາ.

39 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ມີອຳນາດດຳເນີນການປົກຄອງແຕ່ຝ່າຍດຽວ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຢຽບຍ່າໄວ້ໃຕ້ຕີນຂອງພວກເຂົາ ແລະ ໄດ້ຂັງນຕິ ແລະ ໄດ້ທັນຫລັງໃສ່ຜູ້ທີ່ທຸກຍາກລຳບາກ ແລະ ອ່ອນນ້ອມ, ແລະ ຜູ້ຕິດຕາມຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຖ່ອມຕີນ.

40 ແລະ ພວກເຮົາຈຶ່ງເຫັນໄດ້ດັ່ງນີ້ວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ຕົກຢູ່ໃນສະພາບອັນເປັນຕາຍິນ, ແລະ ກຳລັງສຸກເພື່ອຄວາມພິນາດອັນເປັນນິດ.

41 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ປີທີຫົກສິບແປດແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນດູແລຜູ້ຄົນຂອງນີໄຟໄດ້ສິ້ນສຸດລົງດັ່ງນີ້.

ຄຳທຳນາຍຂອງນີໄຟລູກຊາຍຂອງຮີລາມັນ—ພຣະເຈົ້ານາບຊູຜູ້ຄົນຂອງນີໄຟວ່າ ພຣະອົງຈະສະເດັດມາຢັ້ງມຢາມພວກເຂົາດ້ວຍພຣະພິໂລດຂອງພຣະອົງ, ແລະ ຈະທຳລາຍພວກເຂົາໃຫ້ພິນາດໄປ ຖ້າຫາກພວກເຂົາບໍ່ກັບໃຈຈາກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ. ພຣະເຈົ້າລົງໂທດຜູ້ຄົນຂອງນີໄຟດ້ວຍພະຍາດໂລຄາ; ພວກເຂົາກັບໃຈ ແລະ ຫັນມາຫາ

ພຣະອົງ. ຊາມູເອນຄົນເລມັນທຳນາຍແກ່
ຊາວນີໄຟ.

ມີຢູ່ໃນບົດທີ 7 ຈົນເຖິງບົດທີ 16.

ບົດທີ 7

ນີໄຟຖືກປະຕິເສດຢູ່ທາງເໜືອ ແລະ
ໄດ້ກັບຄືນມາເຊລາເຮັມລາ—ເພິ່ນອະ
ທິຖານຢູ່ເທິງຫໍສູງຢູ່ໃນສວນຂອງເພິ່ນ
ແລະ ເອິ້ນໃຫ້ຜູ້ຄົນກັບໃຈ ຖ້າບໍ່ດັ່ງ
ນັ້ນພວກເຂົາຈະຕາຍ. ປະມານ 23-21
ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ຈົ່ງເບິ່ງ, ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດ
ຂຶ້ນໃນປີທີຫົກສິບເກົ້າແຫ່ງການປົກຄອງ
ຂອງຜູ້ຕັດສິນດູແລ ຜູ້ຄົນຂອງນີໄຟ, ຄືນີ
ໄຟລູກຊາຍຂອງຮິລາມັນໄດ້ກັບມາຈາກ
ແຜ່ນດິນທາງເໜືອ ມາຫາແຜ່ນດິນເຊລາ
ເຮັມລາ.

2 ເພາະວ່າເພິ່ນໄດ້ອອກໄປຫາບັນດາ
ຜູ້ຄົນ ຊຶ່ງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນທາງເໜືອ, ແລະ
ໄດ້ສິດສອນພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້
ແກ່ພວກເຂົາ, ແລະ ໄດ້ທຳນາຍຫລາຍ
ເລື່ອງຕໍ່ພວກເຂົາ;

3 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ປະຕິເສດຄຳ
ເວົ້າທັງໝົດຂອງເພິ່ນ, ເຖິງຂະໜາດທີ່
ເພິ່ນຢູ່ໃນບັນດາພວກເຂົາບໍ່ໄດ້, ແຕ່ໄດ້
ກັບຄືນມາຫາແຜ່ນດິນອັນເປັນບ້ານເກີດ
ເມືອງນອນຂອງເພິ່ນ.

4 ແລະ ໂດຍທີ່ເຫັນວ່າຜູ້ຄົນຕົກຢູ່ໃນ
ສະພາບແຫ່ງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍອັນເປັນຕາ
ຍ້ານ, ແລະ ພວກໂຈນແກດີອານທັນ
ເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ຂຶ້ນຄອງບັນລັງຕັດສິນ—

ຍາດແຍ່ງເອົາອຳນາດ ແລະ ສິດອຳນາດ
ຂອງແຜ່ນດິນໄປ; ເມີນເສີຍຕໍ່ພຣະບັນຍັດ
ຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ກະທຳສິ່ງທີ່ບໍ່
ຖືກຕ້ອງຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະອົງ; ແລະ ບໍ່
ໃຫ້ຄວາມຍຸດຕິທຳແກ່ລູກຫລານມະນຸດ;

5 ກ່າວໂຈມຕີຄົນຊອບທຳ ເພາະຄວາມ
ຊອບທຳຂອງພວກເຂົາ; ປ່ອຍຄົນຜິດ
ແລະ ຄົນຊົ່ວໄປໂດຍບໍ່ລົງໂທດເພາະເງິນ
ຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ຍັງ
ໄດ້ຢູ່ໃນຕຳແໜ່ງຫົວໜ້າຝ່າຍຜູ້ປົກຄອງ
ເພື່ອປົກຄອງ ແລະ ເຮັດຕາມຄວາມ
ປະສົງຂອງຕົນ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ຫາ
ຜົນປະໂຫຍດ ແລະ ການຍ້ອງຍໍສັນລະ
ເສີນທາງໂລກ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ,
ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ຫລິ້ນຊູ້, ແລະ ລັກ
ສິ່ງຂອງ, ແລະ ເຮັດການຄາດຕະກຳ,
ແລະ ເຮັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພວກ
ເຂົາໄດ້ຢ່າງສະບາຍ—

6 ບັດນີ້ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍອັນໃຫຍ່ຫລວງ
ນີ້ໄດ້ມາສູ່ຊາວນີໄຟໃນເວລາບໍ່ເທົ່າໃດປີ;
ແລະ ເວລານີໄຟໄດ້ເຫັນສິ່ງເຫລົ່ານີ້, ໃຈ
ຂອງເພິ່ນກໍບວບຊ້ຳດ້ວຍຄວາມເສົ້າສະ
ຫລົດຢູ່ພາຍໃນຫົວອົກຂອງເພິ່ນ; ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ຮ້ອງຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມເຈັບປວດ
ຂອງຈິດວິນຍານຂອງເພິ່ນວ່າ:

7 ໂອ້, ຖ້າຫາກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຢູ່ໃນວັນ
ເວລາຂອງສະໄໝທີ່ນີໄຟບັນພະບຸລຸດ
ຂອງຂ້າພະເຈົ້າຫາກໍ່ອອກມາຈາກ
ແຜ່ນດິນເຢຣູຊາເລັມ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍ່ຈະປີຕີ
ຍິນດີກັບເພິ່ນໃນແຜ່ນດິນແຫ່ງຄຳສັນຍາ;
ເພາະວ່າເວລານັ້ນຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນເປັນຄົນ
ບອກລອນສອນງ່າຍ, ໝັ້ນຄົງທີ່ຈະຮັກສາ
ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ຊ້າທີ່ຈະ

ນຳໄປໃຫ້ເຮັດຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ; ແລະ ພວກເຂົາວ່ອງໄວທີ່ຈະເຊື່ອຟັງພຣະຄຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ—

8 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຖ້າຫາກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຢູ່ໃນສະໄໝນັ້ນ, ແລ້ວຈິດວິນຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍຄົງມີແຕ່ຄວາມຜາສຸກຢູ່ໃນຄວາມຊອບທຳຂອງພີ່ນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

9 ແຕ່ ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າຍອມຮັບວ່ານີ້ເປັນເວລາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ວ່າຈິດວິນຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເສົ້າສະຫລົດໃຈ ເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍນີ້ຂອງພີ່ນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

10 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ມັນເກີດຂຶ້ນຢູ່ທີ່ທ່ອງຢູ່ໃນສວນຂອງນີໂຟ, ຊຶ່ງຢູ່ແຄມທາງຫລວງທີ່ນຳໄປຫາຕະຫລາດໃຫຍ່, ຊຶ່ງຕັ້ງຢູ່ໃນເມືອງເຊລາເຮັມລາ; ດັ່ງນັ້ນ, ນີໂຟຈຶ່ງໄດ້ກົມຂາບລົງຢູ່ເທິງທ່ອງຢູ່ໃນສວນຂອງເພິ່ນ, ຊຶ່ງທ່ອງນັ້ນຕັ້ງຢູ່ໃກ້ປະຕູສວນແຄມທາງຫລວງ.

11 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ມີພວກຜູ້ຊາຍຈຳນວນໜຶ່ງຜ່ານມາເຫັນນີໂຟຢູ່ເທິງທ່ອງໃນຂະນະທີ່ເພິ່ນກຳລັງທຸ້ມເທຈິດວິນຍານຂອງເພິ່ນໄວ້ກັບພຣະເຈົ້າ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ແລ່ນໄປບອກຜູ້ຄົນເຖິງສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນ, ແລະ ຜູ້ຄົນກໍໄດ້ມາເຕົ້າໂຮມກັນເປັນຝູງໃຫຍ່ເພື່ອຈະໄດ້ຮູ້ຈັກສາເຫດຂອງການເປັນທຸກອັນໃຫຍ່ຫລວງເຊັ່ນນັ້ນ ເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຜູ້ຄົນ.

12 ແລະ ບັດນີ້, ເມື່ອນີໂຟລຸກຂຶ້ນ ເພິ່ນກໍໄດ້ເຫັນຝູງຊົນມາເຕົ້າໂຮມກັນຢູ່.

13 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເພິ່ນໄດ້ເປີດປາກ ແລະ ເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ, ເປັນຫຍັງພວກທ່ານຈຶ່ງມາເຕົ້າໂຮມກັນຢູ່ນີ້? ເພື່ອຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ບອກພວກທ່ານເຖິງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກທ່ານບໍ?

14 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າຂຶ້ນມາເທິງທ່ອງນີ້ກໍເພື່ອວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ທຸ້ມເທຈິດວິນຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄວ້ກັບພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເພາະຄວາມເສົ້າສະຫລົດຍິ່ງຂອງໃຈຂ້າພະເຈົ້າ ຊຶ່ງເປັນເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກທ່ານ!

15 ແລະ ເປັນຍ້ອນການໂສກເສົ້າ ແລະ ການຮ້ອງໄຫ້ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ພວກທ່ານຈຶ່ງໄດ້ມາເຕົ້າໂຮມກັນ, ແລະ ແປກໃຈ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກທ່ານສົມຄວນທີ່ຈະແປກໃຈ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກທ່ານຄວນແປກໃຈ ເພາະພວກທ່ານໄດ້ປ່ອຍຕົວໃຫ້ມານຄອບຄອງໃຈຂອງພວກທ່ານຢ່າງກວ້າງຂວາງເຊັ່ນນີ້.

16 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເປັນດ້ວຍເຫດໃດພວກທ່ານຈຶ່ງປ່ອຍຕົວຂອງພວກທ່ານໃຫ້ແກ່ການຊັກຈູງຂອງມັນ ຜູ້ທີ່ພະຍາຍາມທີ່ຈະເອົາຈິດວິນຍານຂອງພວກທ່ານໂຍນລົງໄປສູ່ຄວາມທຸກທໍລະມານອັນເປັນນິດ ແລະ ໄປສູ່ຄວາມຈິບຫາຍອັນບໍ່ມີສິ້ນສຸດ?

17 ໂອ້ ພວກທ່ານຈຶ່ງກັບໃຈ, ພວກທ່ານຈຶ່ງກັບໃຈເຖິດ! ເປັນດ້ວຍເຫດໃດພວກທ່ານຈຶ່ງຢາກຕາຍ? ຈົ່ງຫັນມາ, ຫັນມາຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກທ່ານເຖິດ. ເປັນດ້ວຍເຫດໃດພຣະອົງຈຶ່ງປະຖິ້ມພວກທ່ານ?

18 ເປັນຍ້ອນວ່າພວກທ່ານເຮັດໃຈແຂງກະດ້າງ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກທ່ານບໍ່ຟັງສຽງຂອງຜູ້ລ້ຽງແກະທີ່ດີ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກທ່ານໄດ້ກໍ່ກວນໃຫ້ພຣະອົງພຣະພິໂລດໃຫ້ພວກທ່ານ.

19 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ແທນທີ່ຈະເຕົ້າໂຮມພວກທ່ານ, ຖ້າຫາກພວກທ່ານບໍ່ກັບໃຈ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ພວກທ່ານກະຈັດກະຈາຍໄປ ຈົນວ່າພວກທ່ານຈະກັບກາຍມາເປັນຕ່ອນຊີ້ນສໍາລັບໝາ ແລະ ສັດປ່າ.

20 ໂອ້, ພວກທ່ານລືມພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານໄດ້ແນວໃດ ທັງໆທີ່ໃນມື້ນັ້ນເອງທີ່ພຣະອົງໄດ້ບົດປ່ອຍພວກທ່ານອອກມາ?

21 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ມັນເປັນໄປເພື່ອຫາຜົນປະໂຫຍດ, ເພື່ອໃຫ້ຄົນຍັອງຍໍສັນລະເສີນ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ເພື່ອພວກທ່ານຈະໄດ້ຄໍາ ແລະ ເງິນ. ແລະ ພວກທ່ານໄດ້ໝັກໝູ່ນຢູ່ກັບຂອງມີຄຸນຄ່າ ແລະ ສິ່ງທີ່ບໍ່ມີປະໂຫຍດຂອງໂລກນີ້, ເພື່ອສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນພວກທ່ານຈິ່ງຂ້າ, ແລະ ບຸ້ນຈີ້, ແລະ ລັກ, ແລະ ເປັນພະຍານເທັດປັກປ່າເພື່ອນບ້ານໃກ້ຄຽງຂອງພວກທ່ານ, ແລະ ເຮັດຄວາມຊົ່ວຮ້າຍນາໆປະການ.

22 ແລະ ເປັນຍ້ອນເຫດນີ້ ຄວາມຈິບຫາຍຈະມາສູ່ພວກທ່ານຖ້າຫາກພວກທ່ານບໍ່ກັບໃຈ. ແຕ່ຖ້າຫາກພວກທ່ານບໍ່ກັບໃຈ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ເມືອງໃຫຍ່ນີ້ ແລະ ເມືອງໃຫຍ່ຕ່າງໆຊຶ່ງຢູ່ອ້ອມແອ້ມນີ້ ທີ່ພວກເຮົາເປັນເຈົ້າຂອງຈະຖືກຍຶດເອົາໄປ, ຈົນວ່າພວກທ່ານບໍ່ມີບ່ອນຢູ່ອາໄສ;

ຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະບໍ່ປະທານພະລັງໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານຄືກັນກັບຕອນທີ່ພຣະອົງເຄີຍໄດ້ປະທານມາແລ້ວແຕ່ກ່ອນ ເພື່ອໃຫ້ພວກທ່ານຍືນຕໍ່ສູ້ກັບສັດຕູຂອງພວກທ່ານໄດ້.

23 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ: ເຮົາຈະບໍ່ສະແດງພະລັງຂອງເຮົາແກ່ຄົນທີ່ຊົ່ວ, ແກ່ຄົນໜຶ່ງຫລາຍກວ່າອີກຄົນໜຶ່ງ, ຖ້າຫາກເຂົາບໍ່ກັບໃຈຈາກບາບຂອງເຂົາ, ແລະ ເຊື່ອຟັງຄໍາຂອງເຮົາ. ບັດນີ້ດັ່ງນັ້ນ, ພິນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າເອີຍ, ຂ້າພະເຈົ້າຢາກໃຫ້ພວກທ່ານເຫັນວ່າຈະເປັນການດີສໍາລັບຊາວເລມັນຫລາຍກວ່າພວກທ່ານ ຖ້າຫາກພວກທ່ານບໍ່ກັບໃຈ.

24 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາມີຄວາມຊອບທໍາຫລາຍກວ່າພວກທ່ານ, ເພາະວ່າພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຝ່າຝົນຄວາມຮູ້ອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຊຶ່ງພວກທ່ານໄດ້ຮັບມາ; ດັ່ງນັ້ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະເມດຕາປານີຕໍ່ພວກເຂົາ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ວັນເວລາຂອງພວກເຂົາຍຶດຍາວອອກໄປຕື່ມອີກ ແລະ ຈະເພີ່ມຈໍານວນລູກຫລານຂອງພວກເຂົາໃຫ້ຫລາຍຂຶ້ນ, ໃນຂະນະທີ່ພວກທ່ານຈະຖືກທໍາລາຍໃຫ້ໝົດສິ້ນໄປ ຖ້າຫາກພວກທ່ານບໍ່ກັບໃຈ.

25 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ວິບັດແກ່ພວກທ່ານເພາະຄວາມໜ້າກຽດຊັງອັນໃຫຍ່ຫລວງນີ້ ຊຶ່ງມີຢູ່ໃນບັນດາພວກທ່ານ; ແລະ ພວກທ່ານໄດ້ຮ່ວມຕົວເຂົ້າກັບມັນ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກທ່ານໄດ້ຮ່ວມຕົວເຂົ້າກັບພັກລັບນັ້ນ ຊຶ່ງແກດີອານທັນເປັນຜູ້ຈັດຕັ້ງຂຶ້ນ!

26 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ວິບັດຈະມາເຖິງພວກທ່ານ ເພາະຄວາມທະນົງຕົວ ຊຶ່ງພວກທ່ານຍອມໃຫ້ມັນເຂົ້າມາໃນໃຈຂອງພວກທ່ານ, ຈົນເຮັດໃຫ້ພວກທ່ານໄຜ່ຜັນເໝືອກວ່າສິ່ງທີ່ດີງາມ ເພາະສິ່ງມີຄ່າອັນຫລວງຫລາຍຂອງພວກທ່ານ!

27 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ວິບັດແກ່ພວກທ່ານ ເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມໜ້າກຽດຊັງຂອງພວກທ່ານ!

28 ແລະ ຖ້າຫາກພວກທ່ານບໍ່ກັບໃຈ, ພວກທ່ານຈະຕ້ອງຕາຍ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແຜ່ນດິນຂອງພວກທ່ານຈະຖືກຍຶດເອົາໄປ ແລະ ພວກທ່ານຈະຖືກທຳລາຍໄປຈາກຜົນແຜ່ນດິນໂລກ.

29 ຈົ່ງເບິ່ງ ບັດນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກ່າວດ້ວຍຕົວຂ້າພະເຈົ້າເອງ, ເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮູ້ເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ດ້ວຍຕົວຂ້າພະເຈົ້າເອງ; ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ເປັນຄວາມຈິງເພາະອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກະທຳໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ຈັກ, ດັ່ງນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໃຫ້ຖ້ອຍຄຳວ່າ ມັນຈະເກີດຂຶ້ນ.

ບົດທີ 8

ບັນດາຜູ້ຕັດສິນທີ່ເສື່ອມຊາມພະຍາຍາມທີ່ຈະຍຸຍົງຜູ້ຄົນໃຫ້ຕໍ່ຕ້ານນິໄຟ—ອັບຣາຮາມ, ໂມເຊ, ຊີນັດ, ຊີໂນກ, ອີໂຊອັດ, ເອຊາຢາ, ເຢເຣມີຍາ, ລີໄຮ, ແລະ ນິໄຟຕ່າງໆກໍໄດ້ໃຫ້ຖ້ອຍຄຳເຖິງພຣະຄຣິດ—ໂດຍການດົນໃຈ ນິໄຟປະກາດເຖິງການຄາດຕະກຳທົ່ວໜ້າຜູ້ຕັດສິນ. ປະມານ 23-21 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືເວລານິໄຟກ່າວຂໍ້ຄວາມນີ້ແລ້ວ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ມີຄົນທີ່ເປັນຜູ້ຕັດສິນຊຶ່ງເປັນຂອງພັກລັບຂອງແກດີອານທັນ, ແລະ ພວກເຂົາຄຽດແຄ້ນ ແລະ ໄດ້ຮ້ອງຂັດຄ້ານເພິ່ນ, ໂດຍການຮ້ອງຕໍ່ຜູ້ຄົນວ່າ: ເປັນຫຍັງພວກທ່ານຈຶ່ງບໍ່ຈັບເອົາຄົນຜູ້ນີ້ ແລະ ເອົາລາວໄປເພື່ອຈະໄດ້ກ່າວໂທດລາວຕາມຄວາມຜິດທີ່ລາວເຮັດມາ?

2 ເປັນດ້ວຍເຫດໃດພວກທ່ານຍັງເບິ່ງ ແລະ ຟັງຄົນຜູ້ນີ້ໝື່ນປະໝາດຜູ້ຄົນພວກນີ້ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານກົດໝາຍຂອງພວກເຮົາຢູ່?

3 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ນິໄຟໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາກ່ຽວກັບການເສື່ອມໂຊມຂອງກົດໝາຍຂອງພວກເຂົາ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ນິໄຟໄດ້ເວົ້າຫລາຍເລື່ອງຊຶ່ງຂຽນໄວ້ບໍ່ໄດ້; ແລະ ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ເພິ່ນໄດ້ກ່າວໄປກົງກັນຂ້າມກັບພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ.

4 ແລະ ຜູ້ຕັດສິນເຫລົ່ານັ້ນຄຽດແຄ້ນໃຫ້ເພິ່ນຍ້ອນວ່າເພິ່ນໄດ້ເວົ້າຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງກັບພວກເຂົາກ່ຽວກັບວຽກງານລັບແຫ່ງຄວາມມືດຂອງພວກເຂົາ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພວກເຂົາຍັງບໍ່ກ້າຈັບເພິ່ນເພາະຄວາມຢ້ານກົວວ່າຜູ້ຄົນຈະຮ້ອງຂັດຄ້ານພວກເຂົາ.

5 ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຮ້ອງຕໍ່ຜູ້ຄົນ, ມີຄວາມວ່າ: ດ້ວຍເຫດໃດພວກທ່ານຈຶ່ງຍອມໃຫ້ຄົນຜູ້ນີ້ໝື່ນປະໝາດພວກເຮົາ? ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ລາວໄດ້ເວົ້າກ່າວໂທດໃຫ້ຜູ້ຄົນພວກນີ້ທັງໝົດຈົນເຖິງຄວາມພິນາດ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ເວົ້າວ່າເມືອງໃຫຍ່ເຫລົ່ານີ້ຂອງພວກເຮົາຈະຖືກຍຶດ

ເອົາໄປຈາກພວກເຮົາອີກ, ວ່າພວກເຮົາ
ຈະບໍ່ມີບ່ອນຢູ່ອາໄສ.

6 ແລະ ບັດນີ້ພວກເຮົາຮູ້ຈັກວ່າມັນເປັນ
ໄປບໍ່ໄດ້, ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຮົາມີກຳລັງ
ອັນເຂັ້ມແຂງ, ແລະ ເມືອງຂອງພວກເຮົາ
ກໍຍິ່ງໃຫຍ່, ດັ່ງນັ້ນ ສັດຕູຂອງພວກເຮົາ
ຈະມີກຳລັງເໜືອກວ່າພວກເຮົາບໍ່ໄດ້.

7 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ພວກເຂົາໄດ້ຍຸງໃຫ້ຜູ້ຄົນຄຽດແຄ້ນ
ໃຫ້ນິໄສດັ່ງນີ້, ແລະ ເຮັດໃຫ້ເກີດການ
ຂັດແຍ້ງກັນຂຶ້ນໃນບັນດາພວກເຂົາ;
ເພາະວ່າມີບາງຄົນໄດ້ຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ, ຢ່າ
ຫຍຸ້ງກັບຄົນຜູ້ນີ້ເລີຍ ເພາະວ່າເພິ່ນເປັນ
ຄົນດີ, ແລະ ເລື່ອງທັງໝົດທີ່ເພິ່ນໄດ້ກ່າວ
ມານັ້ນຈະເກີດຂຶ້ນຢ່າງແນ່ນອນ ຖ້າຫາກ
ພວກເຮົາບໍ່ກັບໃຈ;

8 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ການຕັດສິນທັງ
ໝົດຊຶ່ງເພິ່ນໄດ້ໃຫ້ຖ້ອຍຄຳແກ່ພວກເຮົາ
ຈະມາຫາພວກເຮົາ; ເພາະວ່າພວກເຮົາ
ຮູ້ຈັກວ່າ ເພິ່ນໄດ້ໃຫ້ຖ້ອຍຄຳທີ່ຖືກຕ້ອງ
ຕໍ່ພວກເຮົາກ່ຽວກັບຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງ
ພວກເຮົາ. ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ ມັນມີຢູ່ຢ່າງ
ຫລວງຫລາຍ, ແລະ ເພິ່ນຮູ້ຈັກເລື່ອງ
ທັງໝົດທີ່ຈະເກີດກັບພວກເຮົາເຊັ່ນດຽວ
ກັບທີ່ເພິ່ນຮູ້ຈັກເຖິງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງ
ພວກເຮົາ;

9 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ຖ້າຫາກ
ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ເປັນສາດສະດາແລ້ວ ເພິ່ນ
ຈະບໍ່ສາມາດໃຫ້ຖ້ອຍຄຳກ່ຽວກັບເລື່ອງ
ເຫລົ່ານີ້ໄດ້ດອກ.

10 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ຜູ້ຄົນທີ່ພະຍາຍາມທຳລາຍນິໄສ ຈົ່ງຖືກ
ບັງຄັບບໍ່ໃຫ້ຈັບນິໄສ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່

ກ້າຈັບນິໄສຍ້ອນວ່າພວກເຂົາມີຄວາມ
ຍ້ານກົວ; ດັ່ງນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງເລີ່ມກ່າວກັບ
ພວກເຂົາອີກ ໂດຍທີ່ເຫັນວ່າເພິ່ນໄດ້
ຮັບຄວາມນິຍົມໃນສາຍຕາຂອງຄົນບາງ
ຄົນ ເຖິງຂະໜາດທີ່ຜູ້ຄົນທີ່ເຫລືອຢູ່ນັ້ນ
ເກີດມີຄວາມຍ້ານກົວຂຶ້ນມາ.

11 ດັ່ງນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ກ່າວກັບພວກ
ເຂົາຕື່ມອີກ ມີຄວາມວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ, ພິມັອງ
ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ພວກທ່ານບໍ່ເຄີຍອ່ານ
ບໍ່ວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບອຳນາດໃຫ້ແກ່
ຊາຍຄົນໜຶ່ງ ແມ່ນແຕ່ໂມເຊໃຫ້ຕີນ້ຳໃນ
ທະເລແດງ ແລະ ມັນກໍແຍກອອກໄປ
ທາງນັ້ນ ແລະ ທາງນີ້, ເຖິງຂະໜາດທີ່
ຊາວອິດສະຣາເອນຜູ້ເປັນບັນພະບຸລຸດ
ຂອງພວກເຮົາໄດ້ຜ່ານໄປເທິງແຜ່ນດິນ
ແຫ້ງ, ແລະ ນ້ຳໄດ້ໄຫລກັບ ແລະ ຖ້ວມ
ກອງທັບຂອງຊາວເອຢິບ ແລະ ໄດ້
ກິນກິນພວກເຂົາໃຫ້ໝົດສິ້ນໄປ?

12 ແລະ ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ, ຖ້າຫາກພຣະ
ເຈົ້າໄດ້ມອບອຳນາດໃຫ້ຄົນຜູ້ນີ້ແລ້ວ
ເຫດໃດພວກທ່ານຈຶ່ງໂຕ້ຖຽງກັນອີກ,
ແລະ ກ່າວວ່າພຣະອົງບໍ່ໄດ້ມອບອຳນາດ
ໃຫ້ແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ ຊຶ່ງໂດຍອຳນາດນັ້ນ
ຂ້າພະເຈົ້າຈະຮູ້ຈັກກ່ຽວກັບການຕັດສິນ
ທີ່ຈະມາຫາພວກທ່ານ ຖ້າຫາກພວກ
ທ່ານບໍ່ກັບໃຈ?

13 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ບໍ່ພຽງແຕ່ພວກທ່ານ
ປະຕິເສດຄຳເວົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ
ແຕ່ພວກທ່ານຍັງໄດ້ປະຕິເສດຄຳເວົ້າທັງ
ໝົດ ຊຶ່ງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາໄດ້
ເວົ້າໄວ້, ແລະ ປະຕິເສດຄຳເວົ້າຂອງໂມ
ເຊຄົນນີ້ອີກ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບອຳນາດອັນຍິ່ງ
ໃຫຍ່, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກທ່ານໄດ້ປະຕິ

ເສດຄຳເວົ້າ ຊຶ່ງໂມເຊໄດ້ເວົ້າກ່ຽວກັບ ການສະເດັດມາຂອງພຣະເມຊີອາ.

14 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ໂມເຊບໍ່ໄດ້ໃຫ້ຖ້ອຍຄຳ ໄວ້ບໍ່ວ່າ ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຈະສະ ເດັດມາ? ແລະ ເພິ່ນໄດ້ຍົກງູທອງຂຶ້ນໃນ ຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານສັນໃດ, ຜູ້ທີ່ຈະສະ ເດັດມາຈະຖືກຍົກຂຶ້ນສັນນັ້ນ.

15 ແລະ ຫລາຍຕໍ່ຫລາຍຄົນຜູ້ທີ່ຫລຽວ ເບິ່ງຈູນັ້ນຈະມີຊີວິດສັນໃດ, ຫລາຍຕໍ່ ຫລາຍຄົນທີ່ຫລຽວເບິ່ງພຣະບຸດຂອງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າດ້ວຍສັດທາ, ໂດຍມີວິນ ຍານທີ່ສຳນຶກຜິດຈະມີຊີວິດສັນນັ້ນ, ເຖິງ ແມ່ນຈົນໄປສູ່ຊີວິດນິລັນດອນ.

16 ແລະ ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ, ບໍ່ແມ່ນແຕ່ໂມ ເຊຄົນດຽວເທົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ໃຫ້ຖ້ອຍຄຳກ່ຽວ ກັບເລື່ອງນີ້, ແຕ່ສາດສະດາຜູ້ບໍລິສຸດ ຄົນອື່ນໆກໍໄດ້ໃຫ້ຖ້ອຍຄຳໄວ້ຄືກັນ, ນັບ ຕັ້ງແຕ່ວັນເວລາຂອງເພິ່ນຄົນໄປຫາວັນ ເວລາຂອງອັບຮາຮາມ.

17 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ອັບຮາ ຮາມໄດ້ເຫັນການສະເດັດມາຂອງພຣະ ອົງ, ແລະ ກໍໄດ້ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຍິນດີ ແລະ ປິຕິຍິນດີຫລາຍ.

18 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ ຂ້າພະ ເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າບໍ່ແມ່ນ ແຕ່ອັບຮາຮາມເທົ່ານັ້ນທີ່ຮູ້ຈັກເລື່ອງ ເຫລົ່ານີ້ ແຕ່ຍັງມີອີກຫລາຍທ່ານຜູ້ມີ ຊີວິດກ່ອນວັນເວລາຂອງອັບຮາຮາມຜູ້ ທີ່ຖືກເອີ້ນໂດຍພຣະຖານະຂອງພຣະ ເຈົ້າ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຕາມພຣະຖານະ ຂອງພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ; ແລະ ມັນ ເປັນໄປດັ່ງນີ້ ເພື່ອຈະໄດ້ສະແດງໃຫ້ ຜູ້ຄົນຮູ້ຈັກໄວ້ຫລາຍພັນປີກ່ອນການສະ

ເດັດມາຂອງພຣະອົງ, ວ່າການໄຖ່ກໍຈະ ມາເຖິງພວກເຂົາ.

19 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຢາກໃຫ້ພວກ ທ່ານຮູ້ໄວ້ວ່າ ນັບຕັ້ງແຕ່ວັນເວລາຂອງອັບ ຮາຮາມເປັນຕົ້ນມາ ມັນໄດ້ມີສາດສະດາ ຫລາຍທ່ານທີ່ໄດ້ໃຫ້ຖ້ອຍຄຳເຖິງເລື່ອງ ເຫລົ່ານີ້; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ສາດສະດາ ຊີນັດໄດ້ໃຫ້ຖ້ອຍຄຳຢ່າງກ້າຫານ; ຍ້ອນ ການກະທຳນີ້ ເພິ່ນຈຶ່ງຖືກຂ້າຕາຍ.

20 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ຊີໂນກນຳອີກ. ແລະ ອີໄຊອັດນຳອີກ, ແລະ ເອຊາຢານຳອີກ, ແລະ ເຢເຣມີຢາ, (ເຢເຣມີຢາຄືສາດສະ ດາຜູ້ທີ່ໃຫ້ຖ້ອຍຄຳເຖິງການທຳລາຍ ຂອງເຢຣູຊາເລັມ) ແລະ ບັດນີ້ພວກ ເຮົາຮູ້ຈັກແລ້ວວ່າ ເຢຣູຊາເລັມໄດ້ຖືກ ທຳລາຍໄປແລ້ວຕາມຄຳເວົ້າຂອງເຢເຣ ມີຢາ. ໂອ້ ເຫດສັນໃດພຣະບຸດຂອງພຣະ ເຈົ້າຈະບໍ່ສະເດັດມາຕາມຄຳທຳນາຍ ຂອງເພິ່ນ?

21 ແລະ ບັດນີ້ພວກທ່ານຍັງຈະໂຕ້ຖຽງ ກັນຢູ່ບໍ່ວ່າ ເຢຣູຊາເລັມໄດ້ຖືກທຳລາຍ ແລ້ວຫລືບໍ່? ພວກທ່ານຍັງຈະເວົ້າຢູ່ບໍ່ວ່າ ພວກລູກຊາຍຂອງເຊເດກີຢາບໍ່ໄດ້ຖືກ ຂ້າຕາຍໝົດທຸກຄົນ ນອກຈາກມິວເລັກ ເທົ່ານັ້ນ? ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ພວກທ່ານ ບໍ່ເຫັນບໍ່ວ່າ ລູກຫລານຂອງເຊເດກີຢາຢູ່ ນຳພວກເຮົາ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຖືກຂັບ ໄລ່ອອກມາຈາກແຜ່ນດິນເຢຣູຊາເລັມ? ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ນີ້ຍັງບໍ່ໝົດ—

22 ລີໂຮປັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາ ກໍໄດ້ຖືກໄລ່ອອກມາຈາກເຢຣູຊາເລັມ ຍ້ອນວ່າເພິ່ນໄດ້ໃຫ້ຖ້ອຍຄຳກ່ຽວກັບສິ່ງ ເຫລົ່ານີ້, ແລະ ນີໂຟກໍໄດ້ໃຫ້ຖ້ອຍຄຳ

ກ່ຽວກັບສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຄືກັນ, ແລະ ບັນພະ
ບຸລຸດຂອງພວກເຮົາເກືອບທັງໝົດນຳ
ອີກຈົນລົງມາເຖິງເວລານີ້; ແທ້ຈິງແລ້ວ,
ພວກເພິ່ນໄດ້ໃຫ້ຖ້ອຍຄຳເຖິງການສະ
ເດັດມາຂອງພຣະຄຣິດ, ແລະ ໄດ້ລໍຖ້າ,
ແລະ ປີຕິຍິນດີໃນວັນເວລາຂອງພຣະອົງ
ຊຶ່ງກຳລັງຈະມາເຖິງ.

23 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະອົງຄືພຣະເຈົ້າ,
ແລະ ພຣະອົງສະຖິດຢູ່ນຳພວກເພິ່ນ,
ແລະ ພຣະອົງໄດ້ສະແດງໃຫ້ພວກເພິ່ນ
ເຫັນວ່າ ພວກເພິ່ນຖືກໂຖ່ໂດຍພຣະອົງ;
ແລະ ພວກເພິ່ນໄດ້ສັນລະເສີນພຣະອົງ
ເພາະສິ່ງທີ່ຈະມາເຖິງນັ້ນ.

24 ແລະ ບັດນີ້, ໂດຍທີ່ເຫັນວ່າພວກ
ທ່ານຮູ້ຈັກເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ ແລະ ຈະ
ປະຕິເສດມັນບໍ່ໄດ້ນອກຈາກວ່າພວກ
ທ່ານຈະເວົ້າຕົວະເທົ່ານັ້ນ, ດັ່ງນັ້ນ ຖ້າ
ຫາກພວກທ່ານເວົ້າຕົວະພວກທ່ານກໍ
ຈະເປັນຜູ້ເຮັດບາບ ຍ້ອນວ່າພວກທ່ານ
ປະຕິເສດເລື່ອງທັງໝົດນີ້ ທັງທີ່ມີຫລັກ
ຖານຢູ່ຢ່າງພຽງພໍ ຊຶ່ງພວກທ່ານໄດ້ເຫັນ
ມາ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກທ່ານໄດ້ເຫັນທຸກ
ສິ່ງທຸກຢ່າງ, ທັງສິ່ງຢູ່ໃນສະຫວັນ, ແລະ
ທັງທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຢູ່ໃນໂລກກໍໄດ້ເປັນ
ພະຍານວ່າ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເປັນຄວາມຈິງ.

25 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກທ່ານໄດ້ປະຕິເສດ
ຄວາມຈິງ ແລະ ທໍລະຍົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າຜູ້
ບໍລິສຸດຂອງພວກທ່ານ ແລະ ໃນເວລານີ້
ແທນທີ່ພວກທ່ານຈະສະສົມຊັບສົມບັດ
ໄວ້ໃນສະຫວັນເພື່ອຕົນເອງ ຊຶ່ງບ່ອນ
ນັ້ນບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ຈະເນົ່າເປື້ອຍໄດ້, ແລະ
ຢູ່ບ່ອນນັ້ນບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ບໍ່ສະອາດຈະເຂົ້າ
ໄປໄດ້, ແຕ່ພວກທ່ານກຳລັງກອບໂກຍ

ເອົາພຣະພິໂລດໄວ້ເພື່ອຕົນເອງໃນວັນ
ແຫ່ງການພິພາກສາ.

26 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ໃນເວລານີ້ ພວກ
ທ່ານກຳລັງສຸກເພື່ອຄວາມພິນາດອັນ
ເປັນນິດ ເພາະການຄາດຕະກຳຂອງ
ພວກທ່ານ ແລະ ການລ່ວງປະເວນີ ແລະ
ການຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກທ່ານ; ແທ້ຈິງ
ແລ້ວ, ແລະ ຖ້າຫາກພວກທ່ານບໍ່ກັບໃຈ
ມັນຈະມາເຖິງພວກທ່ານໃນບໍ່ເຊົານີ້.

27 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈົ່ງເບິ່ງບັດນີ້ ມັນຢູ່
ໃກ້ໆປະຕູຂອງທ່ານ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ໃຫ້
ພວກທ່ານໄປຫາບັນລັງຕັດສິນ ແລະ ຄົ້ນ
ເບິ່ງ; ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ຜູ້ຕັດສິນຂອງພວກ
ທ່ານໄດ້ຖືກລອບຂ້າ ແລະ ເພິ່ນກຳລັງ
ນອນຈົມກອງເລືອດຂອງເພິ່ນຢູ່; ແລະ
ເພິ່ນຖືກນ້ອງຊາຍຂອງເພິ່ນລອບຂ້າ, ຜູ້
ຊຶ່ງຢາກນັ່ງບັນລັງຕັດສິນແທນ.

28 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ທັງສອງເປັນຄົນ
ຂອງພັກລັບຂອງພວກທ່ານນັ້ນເອງ, ຊຶ່ງ
ຜູ້ຕັ້ງມັນຄືແກດີອານທັນ ແລະ ມານຮ້າຍ
ຜູ້ພະຍາຍາມທີ່ຈະທຳລາຍຈິດວິນຍານ
ຂອງມະນຸດ.

ບົດທີ 9

---

*ພວກໄປເອົາຂ່າວພົບຫົວໜ້າຜູ້ຕັດສິນ
ຕາຍຄາບັນລັງຕັດສິນ—ຜູ້ໄປເອົາຂ່າວ
ຖືກຈັບເຂົ້າຄູກ ແລະ ພາຍລຸນມາຖືກ
ປ່ອຍຕົວໄປ—ໂດຍການດົນໃຈ ນີໂຟ
ຮູ້ຈັກວ່າ ຊີອານທຳເປັນຄາດຕະກອນ—
ຫລາຍຄົນຮັບຮູ້ວ່ານີໂຟເປັນສາດສະດາ.
ປະມານ 23–21 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.*

1 ຈົ່ງເບິ່ງ, ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດ

ຂຶ້ນຄື ເວລານີໄຟເວົ້າຂໍຄວາມນີ້ແລ້ວ ໄດ້ມີບາງຄົນ ຊຶ່ງຢູ່ໃນບັນດາພວກເຂົາແລ່ນໄປຫາບັນລັງຕັດສິນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມັນມີນຳກັນຫ້າຄົນທີ່ໄປ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ລົມກັນຕອນແລ່ນໄປນັ້ນວ່າ:

2 ຈົ່ງເບິ່ງ, ບັດນີ້ພວກເຮົາຈະຮູ້ຈັກຢ່າງແນ່ນອນວ່າ ຄົນຜູ້ນັ້ນເປັນສາດສະດາແທ້ຫລືບໍ່ ແລະ ພຣະເຈົ້າບັນຊາໃຫ້ເພິ່ນທຳນາຍເລື່ອງໜ້າອັດສະຈັນເຊັ່ນນີ້ແກ່ພວກເຂົາ. ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຮົາບໍ່ເຊື່ອວ່າພຣະອົງຈະກະທຳແບບນີ້; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຮົາບໍ່ເຊື່ອວ່າເພິ່ນເປັນສາດສະດາ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຖ້າຫາກສິ່ງທີ່ເພິ່ນເວົ້າກ່ຽວກັບຫົວໜ້າຜູ້ຕັດສິນວ່າ ເພິ່ນຖືກຂ້າຕາຍນັ້ນເປັນຄວາມຈິງ ແລ້ວພວກເຮົາຈຶ່ງຈະເຊື່ອວ່າ ສິ່ງທີ່ເພິ່ນເວົ້າມານັ້ນເປັນຄວາມຈິງ.

3 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກເຂົາໄດ້ແລ່ນໄປຢ່າງວ່ອງໄວເທົ່າທີ່ຈະໄວໄດ້, ແລະ ເຂົ້າໄປຮອດບັນລັງຕັດສິນ; ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ຫົວໜ້າຜູ້ຕັດສິນລົ້ມຢູ່ກັບພື້ນ ແລະ ນອນຈົມກອງເລືອດຢູ່.

4 ແລະ ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ, ເວລາພວກເຂົາເຫັນເຊັ່ນນີ້ ພວກເຂົາກໍແປກປະຫລາດໃຈຢ່າງຍິ່ງ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກເຂົາໄດ້ລົ້ມລົງຢູ່ກັບພື້ນດິນ; ເພາະວ່າພວກເຂົາບໍ່ເຊື່ອວ່າຄຳເວົ້າທີ່ນີໄຟເວົ້າກ່ຽວກັບຫົວໜ້າຜູ້ຕັດສິນນັ້ນຈິງ.

5 ແຕ່ບັດນີ້, ເມື່ອເຫັນແລ້ວພວກເຂົາກໍເຊື່ອ, ແລະ ພວກເຂົາຢ້ານວ່າການພິພາກສາທັງໝົດທີ່ນີໄຟເວົ້າມານັ້ນຈະເກີດກັບຜູ້ຄົນ; ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຕົວສັ່ນ ແລະ ລົ້ມລົງຢູ່ກັບພື້ນດິນ.

6 ບັດນີ້, ໃນທັນທີທີ່ຜູ້ຕັດສິນຖືກລອບຂ້າຕາຍ—ໂດຍນັ້ນອາດຊາຍຂອງຕົນ ຊຶ່ງໄດ້ນຸ່ງເຄື່ອງລຶກລັບເຂົ້າມາແທງ ແລ້ວກໍແລ່ນໜີໄປ, ແລະ ພວກເຂົາໃຊ້ໄດ້ແລ່ນໄປບອກຜູ້ຄົນ, ສົ່ງສຽງຮ້ອງປ່າວເຖິງເລື່ອງການຄາດຕະກຳທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນບັນດາພວກເຂົາ;

7 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ ຜູ້ຄົນໄດ້ມາເຕົ້າໂຮມກັນທີ່ບັນລັງຕັດສິນ—ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາມີຄວາມແປກປະຫລາດໃຈຫລາຍ ເວລາພວກເຂົາເຫັນຄົນຫ້າຄົນນັ້ນລົ້ມຢູ່ກັບພື້ນດິນ.

8 ແລະ ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ, ຜູ້ຄົນບໍ່ຮູ້ຫຍັງກ່ຽວກັບຜູ້ຊົນທີ່ມາເຕົ້າໂຮມກັນທີ່ສວນຂອງນີໄຟນັ້ນ; ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງເວົ້າກັນວ່າ: ຄົນພວກນີ້ຄືພວກທີ່ລອບຂ້າຜູ້ຕັດສິນ ແລະ ພຣະເຈົ້າລົງໂທດພວກເຂົາ ເພື່ອພວກເຂົາຈະໜີໄປຈາກພວກເຮົາບໍ່ໄດ້.

9 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຜູ້ຄົນໄດ້ຈັບພວກເຂົາ, ແລະ ມັດພວກເຂົາ ແລະ ເອົາພວກເຂົາເຂົ້າຄຸກ. ແລະ ມີຂ່າວສານສົ່ງອອກໄປທົ່ວວ່າ ຜູ້ຕັດສິນຖືກລອບຂ້າ ແລະ ຄາດຕະກອນກໍໄດ້ຖືກຈັບເອົາເຂົ້າຄຸກແລ້ວ.

10 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໃນມື້ຕໍ່ມາຜູ້ຄົນກໍໄດ້ມາເຕົ້າໂຮມກັນເພື່ອໄວ້ອາໄລ ແລະ ເພື່ອຖືສິນອົດເຂົ້າໃນພິທີຝັງສົບຫົວໜ້າຜູ້ຕັດສິນຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ ຊຶ່ງຖືກຂ້າຕາຍ.

11 ແລະ ພວກຜູ້ຕັດສິນຜູ້ທີ່ໄປຟັງຄຳເວົ້າຂອງນີໄຟຢູ່ໃນສວນຂອງເພິ່ນນັ້ນ ກໍໄດ້ມາເຕົ້າໂຮມກັນໃນພິທີຝັງສົບຄືກັນ.

12 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື

ພວກເຂົາໄດ້ສອບຖາມໃນບັນດາຜູ້ຄົນ, ມີຄວາມວ່າ: ຄົນທ້າຄົນທີ່ຖືກສົ່ງມາເພື່ອ ສອບສວນກ່ຽວກັບຫົວໜ້າຜູ້ຕັດສິນ ວ່າ ເພິ່ນຖືກຂ້າຕາຍຫລືບໍ່ນັ້ນຢູ່ໃສ? ແລະ ຄົນທັງຫລາຍຕອບ ແລະ ເວົ້າວ່າ: ກ່ຽວກັບຄົນທ້າຄົນທີ່ພວກທ່ານສົ່ງ ມານັ້ນພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກ, ແຕ່ວ່າມີທ້າຄົນ ທີ່ເປັນຄາດຕະກອນ ຊຶ່ງພວກເຮົາໄດ້ຈັບ ເຂົ້າຄຸກແລ້ວ.

13 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກຜູ້ຕັດສິນຈຶ່ງສົ່ງໃຫ້ນຳເອົາພວກທ້າ ຄົນນັ້ນມາ ແລະ ພວກເຂົາຖືກນຳມາ, ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ ພວກເຂົາຄືຄົນທ້າຄົນທີ່ຖືກ ສົ່ງໄປນັ້ນ; ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ ພວກຜູ້ຕັດສິນ ໄດ້ສອບຖາມພວກເຂົາ ເພື່ອຈະໄດ້ ຮູ້ຈັກກ່ຽວກັບເລື່ອງຕ່າງໆ, ແລະ ພວກ ເຂົາໄດ້ບອກຜູ້ຄົນເຫລົ່ານັ້ນເຖິງເລື່ອງທັງ ພົດທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດ, ມີຄວາມວ່າ:

14 ພວກເຮົາໄດ້ແລ່ນມາຫາບັນລັງ ຕັດສິນ ແລະ ເມື່ອພວກເຮົາເຫັນທຸກ ສິ່ງທຸກຢ່າງຄືກັນກັບນິໄຟໄດ້ໃຫ້ຖ້ອຍ ຄຳໄວ້, ພວກເຮົາກໍແປກປະຫລາດ ໃຈຫລາຍ ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກເຮົາ ໄດ້ລົ້ມລົງຢູ່ກັບພື້ນດິນ; ແລະ ເວລາ ພວກເຮົາຫາຍແປກປະຫລາດໃຈແລ້ວ, ຈົ່ງເບິ່ງ ພວກເຂົາກໍໄດ້ເອົາພວກເຮົາ ເຂົ້າຄຸກ.

15 ບັດນີ້, ເລື່ອງການລອບຂ້າຜູ້ຕັດສິນ ນີ້ ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າຜູ້ໃດເຮັດ, ແລະ ພວກເຮົາຮູ້ຈັກພຽງແຕ່ວ່າ ພວກເຮົາໄດ້ ແລ່ນມາຕາມທີ່ພວກທ່ານປາຖະໜາ ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ເພິ່ນຕາຍແລ້ວຕາມຄຳ ເວົ້າຂອງນິໄຟ.

16 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດ ຂຶ້ນຄື ພວກຜູ້ຕັດສິນໄດ້ຊື່ແຈງເລື່ອງນີ້ ແກ່ຜູ້ຄົນ ແລະ ໄດ້ຮ້ອງກ່າວໂທດນິໄຟ, ມີຄວາມວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຮົາຮູ້ຈັກວ່າ ນິໄຟຜູ້ນີ້ຕ້ອງຕົກລົງກັບຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງໃຫ້ ຂ້າຜູ້ຕັດສິນ, ແລະ ລາວຈຶ່ງໄດ້ປະກາດ ເລື່ອງນີ້ແກ່ພວກເຮົາ, ເພື່ອລາວຈະໄດ້ ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາປຽນໃຈເຫລື້ອມໃສ ຕາມສັດທາຂອງລາວ, ເພື່ອລາວຈະ ໄດ້ຍົກຕົວເອງຂຶ້ນເປັນຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່, ເປັນ ຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເລືອກໄວ້ ແລະ ເປັນ ສາດສະດາ.

17 ແລະ ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຮົາ ຈະສອບສວນຊາຍຜູ້ນີ້ ແລະ ລາວຈະ ສາລະພາບຄວາມຜິດຂອງລາວ ແລະ ພວກເຮົາຈະໄດ້ຮູ້ຈັກວ່າຜູ້ໃດແທ້ຂ້າຜູ້ ຕັດສິນ.

18 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ທ້າຄົນຖືກປ່ອຍຕົວໃນມື້ຝັງສົບນັ້ນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພວກເຂົາຍັງໄດ້ ຕິຕຽນພວກຜູ້ຕັດສິນກ່ຽວກັບຄຳເວົ້າທີ່ ເວົ້າປັກປຳນິໄຟ, ແລະ ໄດ້ໂຕ້ຖຽງກັບ ຜູ້ຕັດສິນແຕ່ລະຄົນ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ ພວກເຂົາຍອມຈຳນົນ.

19 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພວກເຂົາຍັງໄດ້ ສົ່ງໃຫ້ຈັບມັດເອົານິໄຟມາ ແລະ ໃຫ້ມາ ຍືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າຝູງຊົນ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ ສອບຖາມເພິ່ນຫລາຍຢ່າງ ເພື່ອຈະເຮັດ ໃຫ້ເພິ່ນສັບສົນ, ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະໄດ້ ກ່າວຫາເພິ່ນໃຫ້ເຖິງຄວາມຕາຍ—

20 ໂດຍກ່າວກັບເພິ່ນວ່າ: ທ່ານເປັນ ຜູ້ສົມຮູ້ຮ່ວມຄິດ; ແມ່ນໃຜເປັນຜູ້ເຮັດ ຄາດຕະກຳນີ້? ບັດນີ້ຈົ່ງບອກມາ ແລະ

ຍອມຮັບຄວາມຜິດຂອງທ່ານສາ; ກ່າວວ່າ, ຈົ່ງເບິ່ງ ນີ້ແມ່ນເງິນ; ແລະ ພວກເຮົາຈະໄວ້ຊີວິດຂອງທ່ານ ຖ້າຫາກທ່ານບອກພວກເຮົາເຖິງການຕົກລົງຮ່ວມມືກັບຄາດຕະກອນຄົນນັ້ນ.

21 ແຕ່ນິໄຟໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ: ໂອ້ ພວກຄົນໂງ່ເອີຍ, ພວກທ່ານມີໃຈສົກກະບົກ, ພວກທ່ານຕາບອດ, ພວກທ່ານເປັນຄົນແຂງຄໍ, ພວກທ່ານຮູ້ຈັກບໍ່ວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານຈະປ່ອຍໃຫ້ພວກທ່ານໄປໃນທາງບາບຂອງພວກທ່ານອີກດົນປານໃດ?

22 ໂອ້ ພວກທ່ານຄວນຮ້ອງໄທ້ ແລະ ໄວ້ອາໄລ, ຍ້ອນວ່າໃນຂະນະນີ້ຄວາມພິນາດອັນໃຫຍ່ຫລວງກຳລັງຄອຍຖ້າພວກທ່ານຢູ່, ຖ້າຫາກພວກທ່ານບໍ່ກັບໃຈ.

23 ຈົ່ງເບິ່ງ ພວກທ່ານກ່າວວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຕົກລົງກັບຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງໃຫ້ລອບຂ້າສີໂຊຣຳຜູ້ຊຶ່ງເປັນຫົວໜ້າຜູ້ຕັດສິນຂອງພວກເຮົາ. ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ ເປັນຍ້ອນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສະແດງຫລັກຖານແກ່ພວກທ່ານ ເພື່ອພວກທ່ານຈະໄດ້ຮູ້ຈັກກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເພື່ອເປັນພະຍານຕໍ່ພວກທ່ານວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ຈັກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມໜ້າກຽດຊັງຊຶ່ງມີຢູ່ໃນບັນດາພວກທ່ານ.

24 ແລະ ຍ້ອນວ່າຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຮັດສິ່ງນີ້ ພວກທ່ານຈຶ່ງເວົ້າວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຕົກລົງກັບຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງໃຫ້ເຮັດສິ່ງນີ້; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຍ້ອນວ່າຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສະ

ແດງເຄື່ອງໝາຍນີ້ແກ່ພວກທ່ານ, ພວກທ່ານຈຶ່ງຄຽດແຄ້ນໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ພະຍາຍາມທີ່ຈະທຳລາຍຊີວິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

25 ແລະ ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະສະແດງເຄື່ອງໝາຍອີກຢ່າງໜຶ່ງແກ່ພວກທ່ານ, ແລະ ຈະເບິ່ງວ່າ ພວກທ່ານຈະພະຍາຍາມທຳລາຍຊີວິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນເລື່ອງນີ້ຫລືບໍ່.

26 ຈົ່ງເບິ່ງ ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ: ໃຫ້ໄປຫາເຮືອນຂອງຊີອານທຳຜູ້ເປັນນັ້ງອຸຊາຍຂອງສີໂຊຣຳ, ແລະ ເວົ້າກັບລາວວ່າ—

27 ນິໄຟຜູ້ທີ່ອ້າງຕົນເອງວ່າເປັນສາດສະດາ ຜູ້ໄດ້ທຳນາຍກ່ຽວກັບຄວາມຊົ່ວຢ່າງຫລວງຫລາຍຂອງຜູ້ຄົນພວກນີ້ໄດ້ສົມຮູ້ຮ່ວມຄິດກັບເຈົ້າບໍ່ໃນການລອບຂ້າສີໂຊຣຳຜູ້ເປັນອ້າຍຂອງເຈົ້າ?

28 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ລາວຈະເວົ້າກັບພວກທ່ານວ່າ, ບໍ່.

29 ແລະ ພວກທ່ານຈຶ່ງຖາມລາວອີກວ່າ: ເຈົ້າໄດ້ຂ້າອ້າຍຂອງເຈົ້າບໍ່?

30 ແລະ ລາວຈະຍືນຊື່ນດ້ວຍຄວາມຍ້ານກົວ ແລະ ບໍ່ຮູ້ວ່າຈະເວົ້າແນວໃດ. ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ລາວຈະປະຕິເສດ ແລະ ລາວຈະເຮັດທຳທ່າວ່າລາວແປກໃຈ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ລາວກໍຈະອ້າງກັບພວກທ່ານວ່າ ລາວບໍລິສຸດ.

31 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ໃຫ້ພວກທ່ານກວດຄົ້ນຕົວລາວ, ແລະ ພວກທ່ານຈະໄດ້ເຫັນເລືອດໃນສາຍເສື້ອຄຸມຂອງລາວ.

32 ແລະ ເວລາພວກທ່ານເຫັນສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ, ພວກທ່ານຈຶ່ງຖາມວ່າ:

ເລືອດນີ້ມາແຕ່ໃສ? ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ບໍ່ວ່າມັນເປັນເລືອດຂອງອ້າຍເຈົ້າ?

33 ແລະ ເວລານັ້ນລາວຈະຕົວສັ່ນ, ແລະ ໜ້າຊິດ, ຄ້າຍຄືກັບວ່າ ຄວາມຕາຍມາຮອດລາວແລ້ວ.

34 ແລະ ເວລານັ້ນພວກທ່ານຈະເວົ້າວ່າ: ຍ້ອນຄວາມຢ້ານ ແລະ ໜ້າຊິດທີ່ມີຢູ່ໃນໃບໜ້າຂອງເຈົ້າ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຮົາຈຶ່ງຮູ້ວ່າເຈົ້າມີຄວາມຜິດ.

35 ແລະ ເວລານັ້ນ ລາວຈະມີຄວາມຢ້ານກົວຫລາຍທີ່ສຸດ; ແລະ ແລ້ວລາວຈະສາລະພາບກັບພວກທ່ານ, ແລະ ລາວຈະປະຕິເສດບໍ່ໄດ້ອີກວ່າ ລາວບໍ່ໄດ້ເຮັດການຄາດຕະກຳນີ້.

36 ແລະ ເວລານັ້ນ ລາວຈະກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ ຂ້າພະເຈົ້ານີໄພບໍ່ຮູ້ຈັກເລື່ອງນີ້ເລີຍ ນອກຈາກວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບມາໂດຍອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ແລະ ເວລານັ້ນ ພວກທ່ານຈະຮູ້ວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຄົນສັດຊື່, ແລະ ພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງຂ້າພະເຈົ້າມາຫາພວກທ່ານ.

37 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເຂົາໄດ້ໄປ ແລະ ເຮັດ, ຕາມທີ່ນີໄພໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາ. ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ຄຳເວົ້າຂອງເພິ່ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນຄວາມຈິງ; ເພາະອີງຕາມຄຳທີ່ລາວໄດ້ປະຕິເສດ, ແລະ ອີງຕາມຄຳທີ່ລາວໄດ້ສາລະພາບນຳອີກ.

38 ແລະ ລາວຖືກນຳຕົວມາເພື່ອພິສູດວ່າລາວເອງເປັນຄາດຕະກອນ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ຄົນທຳຄົນໄດ້ຖືກປ່ອຍຕົວໄປ ແລະ ນີໄພກໍຖືກປ່ອຍຕົວໄປຄືກັນ.

39 ແລະ ຊາວນີໄພບາງຄົນໄດ້ເຊື່ອໃນ

ຄຳເວົ້າຂອງນີໄພ; ແລະ ບາງຄົນໄດ້ເຊື່ອໃນເລື່ອງນີ້ເພາະປະຈັກພະຍານຂອງທຳຄົນນັ້ນ, ເພາະພວກເຂົາໄດ້ປຸງໃຈເຫລື້ອມໃສໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາຢູ່ໃນຄູກ.

40 ແລະ ບັດນີ້ມີບາງຄົນໃນບັນດາຜູ້ຄົນເວົ້າວ່ານີໄພເປັນສາດສະດາ.

41 ແລະ ມີຄົນອື່ນໆທີ່ເວົ້າວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ ເພິ່ນເປັນພຣະເຈົ້າ, ເພາະຖ້າຫາກເພິ່ນບໍ່ໄດ້ເປັນພຣະເຈົ້າແລ້ວ ເພິ່ນຈະຮູ້ຈັກທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງບໍ່ໄດ້. ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ເພິ່ນໄດ້ບອກພວກເຮົາເຖິງຄວາມນຶກຄິດທີ່ຢູ່ໃນໃຈຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ບອກເຖິງເລື່ອງຕ່າງໆນຳອີກ; ແລະ ແມ່ນແຕ່ເພິ່ນໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຮູ້ຈັກຄາດຕະກອນຕົວຈິງຂອງຫົວໜ້າຜູ້ຕັດສິນຂອງພວກເຮົາ.

ບົດທີ 10

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າປະທານອຳນາດແຫ່ງການ ຜະນຶກ ໃຫ້ແກ່ນີໄພ—ເພິ່ນມີອຳນາດທີ່ຈະມັດ ແລະ ແກ້ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ຢູ່ໃນສະຫວັນ—ເພິ່ນສົ່ງໃຫ້ຜູ້ຄົນກັບໃຈ ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈະຕາຍ—ພຣະວິນຍານນຳພາເພິ່ນຈາກຝູງຊົນກຸ່ມໜຶ່ງໄປຫາຝູງຊົນອີກກຸ່ມໜຶ່ງ. ປະມານ 21-20 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ມັນມີການແບ່ງແຍກເກີດຂຶ້ນໃນບັນດາຜູ້ຄົນ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກເຂົາໄດ້ແຍກກັນໄປທາງນັ້ນທາງນີ້, ໄປຕາມທາງຂອງໃຜລາວ, ປະໃຫ້ນີໄພຢູ່ຕາມລຳພັງ, ໃນ

ຂະນະທີ່ເພິ່ນກຳລັງຢືນຢູ່ທ່າມກາງພວກເຂົາ.

2 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ນີໄຟເດີນທາງມຸ້ງໜ້າກັບໄປທາບ້ານຂອງເພິ່ນເອງ, ໂດຍທີ່ເພິ່ນໄດ້ໂຕ່ຕອງເຖິງເລື່ອງຕ່າງໆທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສະແດງແກ່ເພິ່ນ.

3 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນໃນຂະນະທີ່ເພິ່ນກຳລັງໂຕ່ຕອງ—ໂດຍທີ່ຖືກຢຽດຫຍາມເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຜູ້ຄົນຊາວນີໄຟ, ວຽກງານລັບແຫ່ງຄວາມມືດຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ການຄາດຕະກຳຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ການປຸ້ນຈີ້ຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍນາໆປະການຂອງພວກເຂົາ—ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຂະນະທີ່ເພິ່ນກຳລັງໂຕ່ຕອງໃນໃຈຢູ່ນັ້ນ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ສຽງໄດ້ມາຫາເພິ່ນ ມີຄວາມວ່າ:

4 ເຈົ້າເປັນສຸກແລ້ວນີໄຟເພາະສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດໄປນັ້ນ; ເພາະເຮົາເຫັນແລ້ວວ່າເຈົ້າປະກາດພຣະຄຳ ຊຶ່ງເຮົາໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ, ແກ່ຜູ້ຄົນພວກນີ້ໂດຍບໍ່ຮູ້ຈັກອິດເມື່ອຍ. ແລະ ເຈົ້າກໍບໍ່ຢ້ານພວກເຂົາເລີຍ, ແລະ ບໍ່ໄດ້ສະແຫວງຫາເພື່ອຊີວິດຂອງຕົນເອງ, ແຕ່ກະທຳຕາມຄວາມປະສົງຂອງເຮົາ, ແລະ ຮັກສາບັນຍັດຂອງເຮົາ.

5 ແລະ ບັດນີ້, ເພາະເຈົ້າໄດ້ເຮັດການນີ້ໂດຍບໍ່ຮູ້ຈັກອິດເມື່ອຍດັ່ງນັ້ນ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາຈະປະທານພອນໃຫ້ແກ່ເຈົ້າຕະຫລອດການ; ແລະ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຍິ່ງໃຫຍ່ໃນຄຳເວົ້າ ແລະ ໃນການກະທຳ ແລະ ໃນສັດທາ ແລະ ໃນວຽກ

ງານ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຈະເປັນໄປຕາມຄຳເວົ້າຂອງເຈົ້າ, ເພາະວ່າເຈົ້າຈະບໍ່ຂໍສິ່ງທີ່ກົງກັນຂ້າມກັບຄວາມປະສົງຂອງເຮົາເລີຍ.

6 ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຈົ້າຄືນີໄຟ, ແລະ ເຮົາຄືພຣະເຈົ້າ. ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາປະກາດແກ່ເຈົ້າຕໍ່ໜ້າເຫລົ່າທູດຂອງເຮົາວ່າ, ເຈົ້າຈະມີອຳນາດເໜືອກວ່າຜູ້ຄົນພວກນີ້, ແລະ ເຮົາຈະລົງໂທດໂລກດ້ວຍຄວາມອິດຢາກ ແລະ ດ້ວຍພະຍາດໂລຄາ, ແລະ ຄວາມພິນາດຕາມຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຜູ້ຄົນພວກນີ້.

7 ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາໄດ້ໃຫ້ອຳນາດແກ່ເຈົ້າ, ຄືສິ່ງໃດທີ່ເຈົ້າຈະຜະນຶກເທິງແຜ່ນດິນໂລກນີ້ ສິ່ງນັ້ນຈະຖືກຜະນຶກໃນສະຫວັນ; ແລະ ສິ່ງໃດທີ່ເຈົ້າຈະແກ້ໃຫ້ຫລຸດເທິງແຜ່ນດິນໂລກນີ້ ສິ່ງນັ້ນຈະຖືກແກ້ໃຫ້ຫລຸດໃນສະຫວັນ; ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້ ເຈົ້າຈະມີອຳນາດໃນບັນດາຜູ້ຄົນພວກນີ້.

8 ແລະ ຖ້າຫາກເຈົ້າຈະກ່າວກັບພຣະວິຫານນີ້ວ່າ ໃຫ້ມັນແຍກອອກເປັນສອງ, ມັນກໍຈະເປັນໄປ.

9 ແລະ ຖ້າເຈົ້າຈະກ່າວກັບພູໜ່ວຍນີ້ວ່າ ໃຫ້ມັນພົງລົງມາ ແລະ ກັບມາຮາບພຽງ, ມັນກໍຈະເປັນໄປ.

10 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ຖ້າຫາກເຈົ້າຈະກ່າວວ່າ: ພຣະເຈົ້າຈະລົງໂທດຜູ້ຄົນພວກນີ້, ມັນກໍຈະເກີດຂຶ້ນ.

11 ແລະ ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາສົ່ງໃຫ້ເຈົ້າໄປປະກາດກັບຜູ້ຄົນພວກນີ້, ວ່າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຜູ້ຊົງລິດອຳນາດຍິ່ງໃຫຍ່ກ່ວາດັ່ງນີ້: ຖ້າຫາກພວກທ່ານບໍ່ກັບ

ໃຈ, ພວກທ່ານຈະຖືກລົງໂທດຈົນເຖິງຄວາມພິນາດ.

12 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນ ເວລາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຮັບສັ່ງຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ກັບນິໄຟແລ້ວ, ເພິ່ນໄດ້ຢຸດສະຫງົກ ແລະ ບໍ່ໄດ້ກັບໄປເຮືອນຂອງເພິ່ນເລີຍ, ແຕ່ໄດ້ກັບໄປຫາຝູງຊົນທີ່ກະຈັດກະຈາຍກັນຢູ່ທົ່ວແຜ່ນດິນ, ແລະ ເລີ່ມປະກາດຕໍ່ພວກເຂົາເຖິງພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ ຊຶ່ງໄດ້ຮັບສັ່ງແກ່ເພິ່ນກ່ຽວກັບຄວາມພິນາດຂອງພວກເຂົາ ຖ້າຫາກພວກເຂົາບໍ່ກັບໃຈ.

13 ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ, ທັງໆທີ່ສິ່ງມະຫັດສະຈັນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ຊຶ່ງນິໄຟໄດ້ເຮັດໄປໃຫ້ຜູ້ຄົນເຫັນກ່ຽວກັບການຕາຍຂອງຫົວໜ້າຜູ້ຕັດສິນ, ພວກເຂົາຍັງເຮັດໃຈແຂງກະດ້າງຢູ່ ແລະ ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະຄຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເລີຍ.

14 ດັ່ງນັ້ນ ນິໄຟຈຶ່ງໄດ້ປະກາດພຣະຄຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອີກ, ມີຄວາມວ່າ: ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວດັ່ງນີ້ ຖ້າຫາກພວກທ່ານບໍ່ກັບໃຈ, ພວກທ່ານຈະຖືກລົງໂທດຈົນເຖິງຄວາມພິນາດ.

15 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເມື່ອນິໄຟປະກາດພຣະຄຳກັບຜູ້ຄົນເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາຍັງເຮັດໃຈແຂງກະດ້າງຢູ່ ແລະ ບໍ່ຍອມເຊື່ອຟັງຄຳເວົ້າຂອງເພິ່ນເລີຍ; ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ໝິ່ນປະໝາດເພິ່ນ, ແລະ ໄດ້ພະຍາຍາມຈັບເພິ່ນເພື່ອຈະເອົາເພິ່ນເຂົ້າຄຸກ.

16 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ສະຖິດຢູ່ນຳເພິ່ນ, ແລະ ພວກເຂົາຈຶ່ງ

ຈັບເພິ່ນເຂົ້າຄຸກບໍ່ໄດ້, ເພາະພຣະວິນຍານໄດ້ພາເພິ່ນອອກໄປຈາກທ່າມກາງພວກເຂົາ.

17 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືເພິ່ນໄດ້ອອກໄປໃນພຣະວິນຍານ, ຈາກຝູງຊົນກຸ່ມໜຶ່ງຫາຝູງຊົນອີກກຸ່ມໜຶ່ງ, ປະກາດພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ຈົນວ່າເພິ່ນໄດ້ປະກາດຕໍ່ຜູ້ຄົນ ໂດຍທົ່ວເຖິງ, ຫລື ໄດ້ສົ່ງມັນໄປຫາບັນດາຜູ້ຄົນທັງໝົດ.

18 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເຂົາບໍ່ຍອມຟັງຄຳຂອງເພິ່ນເລີຍ; ແລະ ເລີ່ມມີການຂັດແຍ້ງກັນຂຶ້ນ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກເຂົາໄດ້ແບ່ງແຍກ ແລະ ເລີ່ມຂ້າຟັນກັນດ້ວຍຕາບ.

19 ແລະ ປີທີເຈັດສິບເອັດແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນດູແລຜູ້ຄົນຂອງນິໄຟໄດ້ສິ້ນສຸດລົງດັ່ງນີ້.

ບົດທີ 11

ນິໄຟທູນຂໍໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າປ່ຽນໃຫ້ມີຄວາມອິດຢາກແທນສົງຄາມ—ຫລາຍຄົນໄດ້ຕາຍໄປ—ພວກເຂົາກັບໃຈ, ແລະ ນິໄຟອ້ອນວອນຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃຫ້ເຝົ້າຕົກລົງມາ—ນິໄຟ ແລະ ລີໂຮໄດ້ຮັບການເປີດເຜີຍຫລາຍຢ່າງ—ພວກໂຈນແກດີອານາທິນສ້າງທີ່ໝັ້ນຂອງພວກເຂົາຢູ່ໃນແຜ່ນດິນ. ປະມານ 20–6 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນໃນປີທີເຈັດສິບສອງແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນ ມັນໄດ້ມີການຂັດແຍ້ງກັນຫລາຍຂຶ້ນ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ມັນມີສົງຄາມ

ເກີດຂຶ້ນຕະຫລອດທົ່ວແຜ່ນດິນ ໃນ ບັນດາຜູ້ຄົນຂອງນີໄຟທັງໝົດ.

2 ແລະ ມັນແມ່ນພວກໂຈນລັບພັກນີ້ ທີ່ໄດ້ສ້າງວຽກງານແຫ່ງຄວາມພິນາດ ແລະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ. ແລະ ເຮັດເສິກຢູ່ ຕະຫລອດປີນັ້ນ; ແລະ ໃນປີທີ່ເຈັດສິບ ສາມກໍຍັງມີສິງຄາມຢູ່ອີກ.

3 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນໃນປີ ນີ້ນີໄຟໄດ້ຮ້ອງທູນຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ມີ ຄວາມວ່າ:

4 ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ຂໍຢາປ່ອຍໃຫ້ ຜູ້ຄົນພວກນີ້ຖືກທຳລາຍດ້ວຍດາບເລີຍ; ແຕ່ ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ແຕ່ຂໍໃຫ້ມີ ຄວາມອິດຢາກແທນທົ່ວແຜ່ນດິນນີ້ເຖິດ, ເພື່ອຈະໄດ້ກະຕຸ້ນພວກເຂົາໃຫ້ລະນຶກ ເຖິງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າ ຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ບາງທີພວກເຂົາ ອາດຈະກັບໃຈ ແລະ ຫັນມາຫາພຣະອົງ.

5 ແລະ ມັນກໍໄດ້ເປັນໄປຕາມຄຳ ອ້ອນວອນຂອງນີໄຟ. ແລະ ມັນຈຶ່ງມີ ຄວາມອິດຢາກຫລາຍທີ່ສຸດໃນແຜ່ນດິນ ໃນບັນດາຜູ້ຄົນຂອງນີໄຟທັງໝົດ. ແລະ ມັນມີຄວາມອິດຢາກຕິດຕໍ່ກັນໄປ ຈົນ ຮອດປີທີ່ເຈັດສິບສີ່ ກໍຍັງມີຄວາມອິດ ຢາກຢູ່, ແລະ ວຽກງານແຫ່ງຄວາມ ພິນາດດ້ວຍດາບໄດ້ຢຸດຕິລົງ, ແຕ່ວ່າ ຄວາມອິດຢາກກັບມາຮ້າຍແຮງຂຶ້ນ.

6 ແລະ ຄວາມອິດຢາກນີ້ໄດ້ມີຢູ່ຕໍ່ ໄປຈົນຮອດປີທີ່ເຈັດສິບຫ້າອີກ. ເພາະ ແຜ່ນດິນ ຖືກ ສາບ ແຊ່ງ ຈົນ ວ່າ ມັນ ແຫ້ງແລ້ງ ບໍ່ໃຫ້ພືດພັນອອກໝາກເກີດ ຜົນໃນລະດູການ; ແລະ ທັງແຜ່ນດິນ ໂລກຖືກສາບແຊ່ງ ແມ່ນແຕ່ໃນບັນດາ

ຊາວເລມັນເຊັ່ນດຽວກັບໃນບັນດາຊາວນີ ໄຟ ຈົນພວກເຂົາເປັນພັນໆຖືກລົງໂທດ ຈົນຕາຍໄປໃນແຜ່ນດິນສ່ວນທີ່ມີຄົນຊົ່ວ ຢ່າງຫລວງຫລາຍອາໄສຢູ່.

7 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຜູ້ຄົນເຫັນວ່າຕົນເອງກຳລັງຈະຕາຍໄປ ເພາະຄວາມອິດຢາກ, ແລະ ພວກເຂົາ ຈຶ່ງເລີ່ມສຳນຶກເຖິງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງ ເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ພວກ ເຂົາເລີ່ມຄິດເຖິງຄຳເວົ້າຂອງນີໄຟ.

8 ແລະ ຜູ້ຄົນເລີ່ມວົງວອນຫົວໜ້າ ຜູ້ຕັດສິນ ແລະ ຜູ້ນຳຂອງພວກເຂົາ ເຫລົ່ານັ້ນໃຫ້ເວົ້າກັບນີໄຟວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຮົາຮູ້ແລ້ວວ່າ ທ່ານເປັນຄົນຂອງ ພຣະເຈົ້າ, ແລະ ດັ່ງນັ້ນ ຂໍໃຫ້ທ່ານຈົ່ງ ຮ້ອງທູນຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະ ເຈົ້າຂອງພວກເຮົາແຕ່ທ່ອນ ເພື່ອໃຫ້ ພຣະອົງເອົາຄວາມອິດຢາກນີ້ໄປຈາກ ພວກເຮົາ, ຢ້ານວ່າຄຳທັງໝົດ ຊຶ່ງທ່ານ ໄດ້ເວົ້າໄວ້ກ່ຽວກັບຄວາມພິນາດຂອງ ພວກເຮົານັ້ນຈະເກີດເປັນຈິງ.

9 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກຜູ້ຕັດສິນໄດ້ເວົ້າກັບນີໄຟຕາມຄຳທີ່ ຜູ້ຄົນຕ້ອງການໃຫ້ເວົ້າ. ແລະ ເຫດການ ໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເວລານີໄຟເຫັນວ່າ ຜູ້ຄົນກັບໃຈແລ້ວ ແລະ ໄດ້ຖ່ອມຕົວຢູ່ໃນ ຜ້າກະສອບ, ແລ້ວເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ຮ້ອງທູນຕໍ່ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ມີຄວາມວ່າ:

10 ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ຈົ່ງທອດພຣະ ເນດເຖິດ ຜູ້ຄົນພວກນີ້ໄດ້ກັບໃຈແລ້ວ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ກວາດລ້າງພັກພວກ ຂອງແກດີອານທັນອອກໄປຈາກບັນດາ ພວກເຂົາແລ້ວ ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກເຂົາ

ໄດ້ສູນສິ້ນໄປ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຜັງ ແຜນລັບຂອງພວກເຂົາໄວ້ໃນແຜ່ນດິນ ແລ້ວ.

11 ບັດນີ້, ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ເພາະ ຄວາມຖ່ອມຕົວຂອງພວກເຂົາເຫລົ່ານີ້ ຂໍໃຫ້ພຣະອົງຈົ່ງຖອນພຣະພິໂລດຂອງ ພຣະອົງໄປເສຍ, ແລະ ຂໍໃຫ້ພຣະອົງຈົ່ງ ຜ່ອນຄາຍພຣະພິໂລດຂອງພຣະອົງກັບ ຄວາມພິນາດຂອງຄົນຊົ່ວເຫລົ່ານີ້ ຊຶ່ງ ພຣະອົງໄດ້ທຳລາຍໄປແລ້ວ.

12 ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ຂໍໃຫ້ພຣະ ອົງເອົາພຣະພິໂລດຂອງພຣະອົງໄປເຖິດ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈົ່ງເອົາພຣະພິໂລດອັນຮຸນ ແຮງຂອງພຣະອົງໄປ, ແລະ ຈົ່ງເຮັດໃຫ້ ຄວາມອິດຢາກຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນີ້ຢຸດລົງ ດ້ວຍເຖິດ.

13 ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ຂໍຈົ່ງໂປດ ຟັງຂ້າມ້ອຍດ້ວຍເຖິດ, ແລະ ຂໍໃຫ້ເປັນ ໄປຕາມຄຳເວົ້າຂອງຂ້າມ້ອຍດ້ວຍເຖິດ, ແລະ ຂໍຈົ່ງສົ່ງຜົນລົງມາເທິງຜົນແຜ່ນດິນ ໂລກດ້ວຍເຖິດ ເພື່ອມັນຈະອອກໝາກ ຂອງມັນ, ແລະ ອອກພືດຂອງມັນໃນ ລະດູຂອງພືດ.

14 ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ພຣະອົງໄດ້ ຍິນຄຳອ້ອນວອນຂອງຂ້າມ້ອຍ ເວລາ ຂ້າມ້ອຍທູນວ່າ ຂໍໃຫ້ມີຄວາມອິດຢາກ ເກີດຂຶ້ນເພື່ອພະຍາດໂລຄາທີ່ເກີດມາ ຈາກດາບຈະໄດ້ຢຸດຕິລົງ, ແລະ ຂ້າມ້ອຍ ຮູ້ວ່າ ພຣະອົງໄດ້ຍິນຄຳອ້ອນວອນຂອງ ຂ້າມ້ອຍໃນເວລານີ້ ເພາະພຣະອົງໄດ້ ກ່າວວ່າ: ຖ້າຫາກຜູ້ຄົນພວກນີ້ກັບໃຈ, ແລ້ວເຮົາຈະໄວ້ຊີວິດຂອງພວກເຂົາ.

15 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າ

ເອີຍ, ແລະ ພຣະອົງເຫັນວ່າພວກເຂົາ ກັບໃຈແລ້ວ, ເພາະຄວາມອິດຢາກ ແລະ ພະຍາດໂລຄາ ແລະ ຄວາມພິນາດ ຊຶ່ງ ເກີດກັບພວກເຂົາ.

16 ແລະ ບັດນີ້, ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ພຣະອົງຈະບໍ່ເອົາພຣະພິໂລດຂອງພຣະ ອົງໄປບໍ່, ແລະ ຈະບໍ່ທົດລອງອີກບໍ່ວ່າ ພວກເຂົາຈະຮັບໃຊ້ພຣະອົງຫລືບໍ່? ແລະ ຖ້າຫາກເປັນເຊັ່ນນັ້ນ, ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າ ເອີຍ, ພຣະອົງຈະອວຍພອນພວກເຂົາ ໄດ້ຕາມພຣະຄຳຂອງພຣະອົງ ຊຶ່ງພຣະ ອົງໄດ້ກ່າວໄວ້.

17 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໃນປີທີ່ເຈັດສິບຫົກ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ ເອົາພຣະພິໂລດຂອງພຣະອົງໄປຈາກ ຜູ້ຄົນ, ແລະ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຜົນຕົກລົງມາ ເທິງແຜ່ນດິນ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ມັນໄດ້ ອອກໝາກຂອງມັນໃນລະດູທີ່ມີໝາກ. ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ມັນໄດ້ ອອກພືດຂອງມັນໃນລະດູທີ່ມີພືດ.

18 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ຜູ້ຄົນໄດ້ມີຄວາມປິ ຕິຍິນດີ ແລະ ໄດ້ຖະຫວາຍຄວາມຂອບ ພຣະຄຸນແດ່ພຣະເຈົ້າ, ແລະ ທັງຜົນ ແຜ່ນດິນກໍເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມປິຕິຍິນດີ; ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ພະຍາຍາມທຳລາຍ ນິໄຟອີກຕໍ່ໄປ, ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ນັບຖື ເພິ່ນວ່າເປັນສາດສະດາຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່, ແລະ ເປັນຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ, ໂດຍທີ່ໄດ້ຮັບ ອຳນາດ ແລະ ສິດອຳນາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ຈາກພຣະເຈົ້າ.

19 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ລີໂຮນ້ອງຊາຍຂອງ ເພິ່ນກໍບໍ່ໄດ້ນັບອຍໜ້າໄປກວ່າເພິ່ນ ໃນ ເລື່ອງກ່ຽວກັບຄວາມຊອບທຳນີ້ເລີຍ.

20 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນ ດັ່ງນີ້ຄື ຜູ້ຄົນຂອງນີໄຟໄດ້ເລີ່ມຈະເລີນ ຮຸ່ງເຮືອງຂຶ້ນອີກໃນແຜ່ນດິນ, ແລະ ເລີ່ມເສີມສ້າງແຜ່ນດິນທີ່ຮົກຮ້າງຂອງ ພວກເຂົາຂຶ້ນ, ແລະ ເລີ່ມມີຜູ້ຄົນເພີ່ມ ທະວີຂຶ້ນ ແລະ ໄດ້ຂະຫຍາຍອອກ ໄປຈົນວ່າພວກເຂົາໄດ້ປົກຄຸມທັງຜືນ ແຜ່ນດິນທັງທາງເໜືອ ແລະ ທາງໃຕ້, ຈາກທະເລທາງຕາເວັນຕົກທາທະເລ ທາງຕາເວັນອອກ.

21 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນ ຄື ປີທີ່ເຈັດສິບຫົກໄດ້ສິ້ນສຸດລົງດ້ວຍ ສັນຕິພາບ. ແລະ ປີທີ່ເຈັດສິບເຈັດກໍເລີ່ມ ຕົ້ນດ້ວຍສັນຕິພາບ; ແລະ ສາດສະໜາ ຈັກກໄດ້ຂະຫຍາຍໄປທົ່ວຜືນແຜ່ນດິນ; ແລະ ຜູ້ຄົນສ່ວນຫລາຍ ທັງຊາວເລມັນ ແລະ ຊາວນີໄຟໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມສາດສະໜາ ຈັກ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ມີສັນຕິພາບ ຫລາຍທີ່ສຸດໃນແຜ່ນດິນ; ແລະ ປີທີ່ເຈັດ ສິບເຈັດໄດ້ສິ້ນສຸດລົງດັ່ງນີ້.

22 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ມີສັນຕິພາບໃນ ປີທີ່ເຈັດສິບແປດອີກ ນອກຈາກວ່າມີ ການຂັດແຍ້ງກັນຂຶ້ນເລັກໜ້ອຍກຸ່ງວກັບ ຫລັກທຳຂອງຄຳສອນ ຊຶ່ງສາດສະດາ ທັງຫລາຍໄດ້ຂຽນໄວ້.

23 ແລະ ໃນປີທີ່ເຈັດສິບເກົ້າກໍເລີ່ມມີ ການຜິດຖຽງກັນຂຶ້ນ. ແຕ່ເຫດການໄດ້ ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ນີໄຟກັບລີໄຮ, ແລະ ພີ ນ້ອງຂອງພວກເພິ່ນຫລາຍຄົນ ຜູ້ທີ່ຮູ້ຈັກ ກຸ່ງວກັບຫລັກທຳອັນແທ້ຈິງຂອງຄຳສອນ ໂດຍທີ່ໄດ້ຮັບການເປີດເຜີຍທຸກໆມື້, ດັ່ງນັ້ນ ພວກເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ສິດສອນຜູ້ຄົນ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກເພິ່ນເຮັດໃຫ້ການ

ຜິດຖຽງກັນຂອງພວກເຂົາ ສິ້ນສຸດລົງໃນ ປີດຽວກັນນັ້ນ.

24 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໃນປີທີ່ແປດສິບແຫ່ງການປົກຄອງຂອງ ຜູ້ຕັດສິນດູແລຜູ້ຄົນຂອງນີໄຟ, ມັນມີຜູ້ ຄົນຈຳນວນໜຶ່ງຜູ້ທີ່ແຍກອອກໄປຈາກ ຜູ້ຄົນຂອງນີໄຟບໍ່ເທົ່າໃດປີມານີ້ ໄດ້ຂ້າມ ໄປຫາຊາວເລມັນ ແລະ ຮັບເອົາຊື່ຊາວ ເລມັນ, ແລະ ມີຄົນອີກຈຳນວນໜຶ່ງ ຊຶ່ງ ເປັນຜູ້ສືບຕະກຸນແທ້ຈິງຂອງຊາວເລມັນ ຖືກພວກທີ່ແຍກອອກໄປນັ້ນຍຸຍົງໃຫ້ ຄຽດແຄ້ນໃຫ້ພີ່ນ້ອງຂອງຕົນ, ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງເລີ່ມເຮັດສົງຄາມກັບພີ່ນ້ອງ ຂອງຕົນ.

25 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດການຄາດ ຕະກຳ ແລະ ບຸ້ນຈີ້; ຈາກນັ້ນພວກເຂົາກໍ ຖອຍກັບເຂົ້າໄປໃນພູເຂົາ, ແລະ ເຂົ້າໄປ ໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ ແລະ ໃນບ່ອນ ລັບຂອງພວກເຂົາ, ລີ້ຊ່ອນຕົວຢູ່ເພື່ອບໍ່ ໃຫ້ຜູ້ໃດພົບເຫັນ, ໂດຍມີຈຳນວນຄົນ ເພີ່ມທະວີຂຶ້ນທຸກໆວັນ, ຈົນວ່າມີຜູ້ຄົນ ເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍແຍກອອກໄປ ຫາພວກເຂົາ.

26 ແລະ ໃນເວລາໜຶ່ງ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ໃນເວລາບໍ່ເທົ່າໃດປີ, ພວກເຂົາໄດ້ກັບ ກາຍມາເປັນໂຈນພັກໃຫຍ່ທີ່ສຸດ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຄົ້ນຫາແຜນລັບທັງໝົດຂອງ ແກດີອານທັນອອກມາ; ແລະ ພວກເຂົາ ໄດ້ກາຍມາເປັນພວກໂຈນຂອງແກດີ ອານທັນດັ່ງນີ້.

27 ບັດນີ້ຈຶ່ງເບິ່ງ, ພວກໂຈນເຫລົ່ານີ້ໄດ້ ສ້າງຄວາມເດືອດຮ້ອນຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ໄດ້ສ້າງຄວາມພິນາດອັນ

ໃຫຍ່ຫລວງໃນບັນດາຜູ້ຄົນຂອງນີໄຟ, ແລະ ໃນບັນດາຜູ້ຄົນຊາວເລມັນນໍາອີກ.

28 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືມັນເປັນການສົມຄວນທີ່ຈະຍຸດຕິວຽກງານແຫ່ງຄວາມພິນາດນີ້; ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ສົ່ງກອງທັບທີ່ມີກຳລັງຄົນອັນເຂັ້ມແຂງເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ ແລະ ເຂົ້າໄປໃນພູເຂົາ ເພື່ອຊອກຫາພວກໂຈນພັກນີ້, ເພື່ອຈະໄດ້ທຳລາຍພວກເຂົາເສຍ.

29 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໃນປີດຽວກັນນັ້ນ ພວກເຂົາໄດ້ຖືກຂັບໄລ່ກັບຄືນໄປຫາແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາຄືເກົ່າ. ແລະ ປີທີແປດສິບແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນດູແລຜູ້ຄົນຂອງນີໄຟໄດ້ສິ້ນສຸດລົງດັ່ງນີ້.

30 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນໃນຕົ້ນປີທີແປດສິບເອັດຄື ພວກເຂົາໄດ້ຍົກອອກໄປຕໍ່ສູ້ກັບພວກໂຈນພັກນີ້ອີກ, ແລະ ໄດ້ທຳລາຍພວກເຂົາເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍ; ແລະ ພວກເຂົາກໍໄດ້ຮັບການເສຍຫາຍຢ່າງໜັກຄືກັນ.

31 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຖືກບັງຄັບໃຫ້ໜີອອກຈາກຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ ແລະ ອອກຈາກພູເຂົາຄືນໄປຫາແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາເອງອີກ ເພາະມັນມີພວກໂຈນເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍຊຶ່ງມີຢູ່ທົ່ວໄປໃນພູເຂົາ ແລະ ໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ.

32 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ປີນີ້ໄດ້ສິ້ນສຸດລົງດັ່ງນີ້. ແລະ ພວກໂຈນໄດ້ມີກຳລັງເພີ່ມຂຶ້ນຕື່ມອີກ, ແລະ ເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກເຂົາສາມາດ

ຕໍ່ຕ້ານທັງກອງທັບຂອງຊາວນີໄຟ ແລະ ຂອງຊາວເລມັນນໍາອີກ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ນຳເອົາຄວາມຢ້ານກົວຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງມາໃຫ້ຜູ້ຄົນທົ່ວຜືນແຜ່ນດິນ.

33 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າໄປຫາແຜ່ນດິນພາກສ່ວນຕ່າງໆຫລາຍແຫ່ງ, ແລະ ໄດ້ເຮັດຄວາມເສຍຫາຍອັນໃຫຍ່ຫລວງໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ໄດ້ຂ້າຜູ້ຄົນຢ່າງຫລວງຫລາຍ ແລະ ໄດ້ຈັບເອົາຫລາຍຄົນໄປເປັນຂະເລີຍໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ໂດຍສະເພາະພວກຜູ້ຍິງຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເດັກນ້ອຍຂອງພວກເຂົາ.

34 ບັດນີ້ຄວາມຊົ່ວອັນໃຫຍ່ຫລວງນີ້ຊຶ່ງມາສູ່ຜູ້ຄົນເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ, ມັນໄດ້ປຸກໃຫ້ພວກເຂົາຕື່ນອີກ ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາລະນຶກເຖິງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ.

35 ແລະ ປີທີແປດສິບເອັດແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນໄດ້ສິ້ນສຸດລົງດັ່ງນີ້.

36 ແລະ ໃນປີທີແປດສິບສອງ ພວກເຂົາໄດ້ເລີ່ມລືມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ. ແລະ ໃນປີທີແປດສິບສາມ ພວກເຂົາກໍຍິ່ງແກ່ກ້າຂຶ້ນໃນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ. ແລະ ໃນປີທີແປດສິບສີ່ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ແກ້ໄຂທິດທາງຂອງພວກເຂົາເລີຍ.

37 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນໃນປີທີແປດສິບຫ້າ ພວກເຂົາໄດ້ແກ່ກ້າຫລາຍຂຶ້ນໃນຄວາມທະນົງຕົວ ແລະ ໃນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ພວກເຂົາກຳລັງສຸກອີກດັ່ງນັ້ນເພື່ອຄວາມພິນາດ.

38 ແລະ ປີທີແປດສິບຫ້າໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ ດັ່ງນີ້.

ບົດທີ 12

ມະນຸດບໍ່ໝັ້ນຄົງ ແລະ ໂງ່ຈ້າ ແລະ ວ່ອງ ໄວທີ່ຈະເຮັດຄວາມຊົ່ວ—ພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າລົງໂທດຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງ—ມະນຸດ ບໍ່ມີຄຸນຄ່າຫຍັງເລີຍຖ້າຈະປຽບທຽບໃສ່ ກັບອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ—ໃນວັນແຫ່ງ ການພິພາກສາ, ມະນຸດຈະໄດ້ຮັບຊີວິດ ອັນເປັນນິດ ຫລື ໄດ້ຮັບການສາບແຊ່ງ ອັນເປັນນິດ. ປະມານ 6 ປີ ກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ພວກເຮົາຈຶ່ງເຫັນໄດ້ເຖິງຄວາມ ບໍ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ຄວາມບໍ່ໝັ້ນແໜ້ນຂອງ ໃຈຂອງລູກຫລານມະນຸດ ດັ່ງນີ້ວ່າ ມັນ ເປັນໄປແນວໃດ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຮົາ ສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າ ໃນພຣະກະລຸນາ ທີ່ຄຸນອັນບໍ່ມີຂອບເຂດຂອງພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າ ຊົງໄດ້ປະທານພອນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ ຜູ້ທີ່ໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະອົງຈະເລີນຮຸ່ງ ເຮືອງຂຶ້ນ.

2 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ພວກເຮົາຈະເຫັນ ໄດ້ໃນເວລາທີ່ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນຂອງ ພຣະອົງຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງຂຶ້ນ, ແທ້ຈິງ ແລ້ວ, ໃນການເພີ່ມພູນໄຮ່ນາຂອງພວກ ເຂົາ, ຝູງສັດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຝູງສັດ ໃຊ້ແຮງງານຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຄຳ ຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ເງິນຂອງພວກ ເຂົາ, ແລະ ສິ່ງຂອງມີຄ່ານາໆປະການ ຂອງພວກເຂົາ ແລະ ສິ່ງຂອງທີ່ເຮັດດ້ວຍ ຝີມີອັນປານິດຂອງພວກເຂົາ, ໄວ້ຊີວິດ ຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ບົດປ່ອຍພວກເຂົາ

ໃຫ້ຫລຸດອອກຈາກກຳມີຂອງສັດຕູ; ເຮັດ ໃຫ້ໃຈຂອງສັດຕູຂອງພວກເຂົາອ່ອນລົງ ເພື່ອພວກເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ມາເຮັດສົງຄາມ ກັບພວກເຂົາອີກ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ໂດຍສະຫລຸບແລ້ວ, ກະທຳທຸກສິ່ງທຸກ ຢ່າງເພື່ອຄວາມຜາສຸກ ແລະ ຄວາມສຸກ ສະບາຍຂອງຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງ; ແທ້ ຈິງແລ້ວ, ມັນກໍຍັງມີຕອນທີ່ພວກເຂົາ ເຮັດໃຈແຂງກະດ້າງຢູ່ ແລະ ໄດ້ຫລົງ ລືມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າ ຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ໄດ້ຢຽບຍ່າພຣະຜູ້ ບໍລິສຸດໄວ້ໃຕ້ຕີນຂອງພວກເຂົາ—ແທ້ຈິງ ແລ້ວ, ແລະ ທັງໝົດນີ້ຍ້ອນວ່າຄວາມສະ ບາຍຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຄວາມຈະເລີນ ຮຸ່ງເຮືອງຢ່າງຍິ່ງຂອງພວກເຂົາ.

3 ແລະ ພວກເຮົາຈຶ່ງເຫັນດັ່ງນີ້ວ່າ ຖ້າ ຫາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ລົງໂທດຜູ້ຄົນຂອງ ພຣະອົງດ້ວຍຄວາມທຸກທໍລະມານ ນາໆປະການ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຖ້າຫາກ ພຣະອົງບໍ່ສະເດັດມາຢັ້ງມຢາມພວກເຂົາ ດ້ວຍຄວາມຕາຍ ແລະ ດ້ວຍຄວາມຍ້ານ ກົວຫລາຍທີ່ສຸດ, ແລະ ດ້ວຍຄວາມອິດ ຢາກ, ແລະ ດ້ວຍພະຍາດໂລຄາຕ່າງໆ ແລ້ວ, ພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ລະນຶກເຖິງພຣະ ອົງເລີຍ.

4 ໂອ້ ລູກຫລານມະນຸດ ເຈົ້າຊ່າງມາ ໂງ່ແທ້ນີ້, ແລະ ອວດດີແທ້ນີ້, ແລະ ຊົ່ວ ແທ້ນີ້, ແລະ ຕ່ຳຊ້າແທ້ນີ້, ແລະ ວ່ອງໄວ ແທ້ນີ້ທີ່ຈະສ້າງຄວາມຊົ່ວ, ແລະ ຊັກຊ້າ ແທ້ນີ້ທີ່ຈະສ້າງຄວາມດີ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ວ່ອງໄວແທ້ນີ້ທີ່ຈະເຊື່ອຟັງຄຳເວົ້າຂອງ ມານຮ້າຍ ແລະ ໝົກໝຸ່ນຢູ່ກັບສິ່ງທີ່ບໍ່ມີ ປະໂຫຍດຂອງໂລກ!

5 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ວ່ອງໄວແທ້ນີ້ທີ່ຈະໄຜ່ຜັນໃນຄວາມທະນົງຕົວ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ວ່ອງໄວແທ້ນີ້ທີ່ຈະອວດອ້າງ ແລະ ເຮັດນາໆປະການຊຶ່ງເປັນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ; ແລະ ຊັກຊ້າແທ້ນີ້ທີ່ຈະລະນຶກເຖິງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ບໍ່ໄດ້ຕັ້ງໃຈພັງຄຳແນະນຳຂອງພຣະອົງ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຊັກຊ້າແທ້ນີ້ທີ່ຈະເດີນໃນທາງແຫ່ງບັນຍາ!

6 ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາບໍ່ປາຖະໜາທີ່ຈະໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ, ຜູ້ສ້າງພວກເຂົາ, ບົກຄອງພວກເຂົາ, ແລະ ຄອບຄອງດູແລພວກເຂົາ; ທັງໆທີ່ພຣະກະລຸນາທິຄຸນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ ແລະ ພຣະເມດຕາຂອງພຣະອົງມີຕໍ່ພວກເຂົາ, ພວກເຂົາຍັງຖືວ່າຄຳແນະນຳຂອງພຣະອົງບໍ່ມີຄ່າ, ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ຍອມໃຫ້ພຣະອົງເປັນຜູ້ນຳທາງຂອງພວກເຂົາ.

7 ໂອ້ ລູກຫລານມະນຸດເອີຍ ເຈົ້າຊ່າງມາບໍ່ມີຄຸນຄ່າຫຍັງເລີຍແທ້ນີ້; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາຍັງນ້ອຍໄປກວ່າຂີ້ຝຸ່ນດິນຂອງແຜ່ນດິນໂລກ.

8 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ຂີ້ຝຸ່ນຂອງແຜ່ນດິນໂລກຍັງສາມາດເຄື່ອນໄຫວໄປມາທາງນັ້ນທາງນີ້ໄດ້, ເພື່ອແຍກອອກຈາກກັນດ້ວຍການບັນຊາຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ເປັນນິດຂອງພວກເຮົາ.

9 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈົ່ງເບິ່ງ ດ້ວຍສຸລະສຽງຂອງພຣະອົງ ເນີນພູ ແລະ ພູເຂົາສັນ ແລະ ຫວັ່ນໄຫວ.

10 ແລະ ໂດຍອຳນາດແຫ່ງສຸລະສຽງຂອງພຣະອົງ ມັນຈຶ່ງແຕກອອກ, ແລະ

ກັບມາຮາບພຽງ ແລະ ກາຍມາເປັນຮ່ອມພູ.

11 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ໂດຍອຳນາດແຫ່ງສຸລະສຽງຂອງພຣະອົງ ທັງແຜ່ນດິນໂລກສັນສະເທີອນ;

12 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ໂດຍອຳນາດແຫ່ງສຸລະສຽງຂອງພຣະອົງ, ທິນຮາກຖານສັນສະເທີອນ, ເຖິງໃຈກາງ.

13 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ຖ້າຫາກພຣະອົງກ່າວກັບແຜ່ນດິນໂລກວ່າ—ຈົ່ງເລື່ອນໄປ—ມັນກໍຈະເລື່ອນໄປ.

14 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຖ້າຫາກພຣະອົງກ່າວກັບແຜ່ນດິນໂລກວ່າ—ຈົ່ງກັບຄືນໄປ, ເພື່ອຕໍ່ມື້ອອກໄປໃຫ້ເປັນຫລາຍຊົ່ວໂມງ—ມັນກໍຈະເປັນໄປ;

15 ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້, ຕາມພຣະຄຳຂອງພຣະອົງ ແຜ່ນດິນໂລກຈຶ່ງກັບຄືນໄປ, ແລະ ມັນຈຶ່ງປະກົດໃຫ້ມະນຸດເຫັນວ່າ ດວງຕາເວັນນັ້ນຢູ່ບ່ອນເກົ່າ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ມັນເປັນໄປຕາມນັ້ນ ເພາະໂດຍແນ່ນອນ ມັນແມ່ນແຜ່ນດິນໂລກທີ່ເຄື່ອນໄຫວໄປມາ ແລະ ບໍ່ແມ່ນດວງຕາເວັນ.

16 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ຖ້າຫາກພຣະອົງກ່າວກັບນ້ຳທີ່ເລິກທີ່ສຸດອີກວ່າ—ເຈົ້າຈົ່ງແຫ້ງ—ມັນກໍຈະເປັນໄປ.

17 ຈົ່ງເບິ່ງ, ຖ້າຫາກພຣະອົງກ່າວກັບພູເຂົາໜ່ວຍນີ້ວ່າ—ເຈົ້າຈົ່ງສູງຂຶ້ນ, ແລະ ຕົກລົງໃສ່ເມືອງນັ້ນເພື່ອຜັງມັນໄວ້—ຈົ່ງເບິ່ງ ມັນກໍຈະເປັນໄປ.

18 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ຖ້າຫາກຜູ້ໃດເຊື່ອຊັບສົມບັດໄວ້ໃນແຜ່ນດິນ, ແລະ ເມື່ອພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວວ່າ—ໃຫ້ມັນຖືກ

ສາບແຊ່ງຍ້ອນວ່າຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອງມັນໄວ້—ຈົ່ງເບິ່ງ, ມັນກໍຈະຖືກສາບແຊ່ງ.

19 ແລະ ຖ້າຫາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວວ່າ—ເຈົ້າຈົ່ງຖືກສາບແຊ່ງ, ເພື່ອຈະບໍ່ໃຫ້ຜູ້ໃດພົບເຫັນເຈົ້ານັບແຕ່ເວລານີ້ເປັນຕົ້ນໄປ ແລະ ຕະຫລອດການ—ຈົ່ງເບິ່ງ, ມັນຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດພົບເຫັນມັນໄດ້ນັບແຕ່ເວລານີ້ເປັນຕົ້ນໄປ ແລະ ຕະຫລອດການ.

20 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ຖ້າຫາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວກັບມະນຸດວ່າ—ເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະຖືກສາບແຊ່ງຕະຫລອດການ—ມັນກໍຈະເປັນໄປ.

21 ແລະ ຖ້າຫາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວວ່າ—ເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະຖືກຕັດອອກຈາກທີ່ປະທັບຂອງເຮົາ—ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ມັນເປັນໄປດັ່ງນັ້ນ.

22 ແລະ ວິບັດແກ່ຜູ້ພຣະອົງຈະກ່າວເຊັ່ນນີ້, ເພາະມັນຈະເປັນໄປກັບເຂົາຜູ້ເຮັດຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ, ແລະ ເຂົາຈະລອດບໍ່ໄດ້; ດັ່ງນັ້ນ ເພາະເຫດນີ້, ເພື່ອມະນຸດຈະໄດ້ຮັບຄວາມລອດ ຈຶ່ງມີປະກາດເລື່ອງການກັບໃຈ.

23 ດັ່ງນັ້ນ, ຄົນທີ່ກັບໃຈ ແລະ ເຊື່ອຟັງສຸລະສຽງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາຍ່ອມເປັນສຸກ; ເພາະຜູ້ຄົນເຫລົ່ານີ້ຄືພວກທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມລອດ.

24 ແລະ ຂໍພຣະເຈົ້າໂປດປະທານໃນຄວາມບໍລິບູນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງເພື່ອມະນຸດຈະຖືກນໍາມາສູ່ການກັບໃຈ

ແລະ ວຽກງານດີ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ຖືກນໍາກັບຄືນສູ່ພຣະຄຸນເພື່ອພຣະຄຸນ, ຕາມວຽກງານຂອງພວກເຂົາ.

25 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຢາກໃຫ້ທຸກຄົນໄດ້ຮັບຄວາມລອດ. ແຕ່ພວກເຮົາໄດ້ອ່ານມາວ່າ ໃນວັນສຸດທ້າຍ ແລະ ຍິ່ງໃຫຍ່ນັ້ນ ຈະມີບາງຄົນທີ່ຖືກຂັບໄລ່ອອກໄປ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈະຖືກປະຖິ້ມຈາກທີ່ປະທັບຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ;

26 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈະຖືກສົ່ງໄປຫາສະພາບແຫ່ງຄວາມທຸກທໍລະມານອັນບໍ່ມີວັນສິ້ນສຸດຕາມຄໍາທີ່ມີເວົ້າໄວ້ວ່າ: ຜູ້ທີ່ສ້າງຄວາມດີຈະມີຊີວິດອັນເປັນນິດ; ແລະ ຜູ້ທີ່ສ້າງຄວາມຊົ່ວຈະໄດ້ຮັບຄວາມອັບປະໂຫຍດອັນເປັນນິດ ແລະ ມັນຈະເປັນໄປດັ່ງນັ້ນ. ອາແມນ.

ຄໍາທໍານາຍຂອງຊາມູເອນຄົນເລມັນທີ່ໃຫ້ໄວ້ກັບຊາວນີໄຟ.

ມີຢູ່ໃນບົດທີ 13 ຈົນເຖິງບົດທີ 15.

ບົດທີ 13

ຊາມູເອນຄົນເລມັນທໍານາຍເຖິງການທໍາລາຍຂອງຊາວນີໄຟຖ້າຫາກພວກເຂົາບໍ່ກັບໃຈ—ພວກເຂົາ ແລະ ຂອງມີຄໍາຂອງພວກເຂົາຖືກສາບແຊ່ງ—ພວກເຂົາປະຕິເສດ ແລະ ແກວ່ງກ້ອນຫີນໃສ່ສາດສະດາ, ຖືກຫຸ້ມລ້ອມໄວ້ດ້ວຍວິນຍານຮ້າຍ, ແລະ ສະແຫວງຫາຄວາມສຸກໃນການເຮັດສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ. ປະມານ 6 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນ ໃນປີທີແປດສິບຫົກ, ຊາວນີໂຟຍັງຢູ່ ໃນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຢູ່, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຍັງ ຢູ່ໃນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍອັນໃຫຍ່ຫລວງ, ໃນຂະນະທີ່ຊາວເລມັນໄດ້ປະຕິບັດຢ່າງ ເຄັ່ງຄັດໃນການຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງ ພຣະເຈົ້າຕາມກົດຂອງໂມເຊ.

2 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໃນ ປີນີ້ມີຊາວເລມັນຄົນໜຶ່ງຊື່ວ່າ ຊາມູເອນ, ເຂົ້າມາໃນແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາ ແລະ ເລີ່ມສິດສອນຜູ້ຄົນ. ແລະ ເຫດການໄດ້ ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເພິ່ນໄດ້ສິດສອນກ່ຽວກັບ ການກັບໃຈໃຫ້ແກ່ຜູ້ຄົນຢູ່ຫລາຍມື້, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຂັບໄລ່ເພິ່ນອອກໄປ, ແລະ ເພິ່ນກຳລັງຈະກັບໄປຫາແຜ່ນດິນຂອງ ເພິ່ນເອງ.

3 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ສຸລະສຽງຂອງພຣະ ຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມາເຖິງເພິ່ນ, ວ່າເພິ່ນ ຄວນກັບຄືນໄປອີກ ແລະ ທຳນາຍແກ່ຜູ້ ຄົນເຖິງເລື່ອງອັນໃດກໍຕາມທີ່ຈະເຂົ້າມາ ໃນໃຈຂອງເພິ່ນ.

4 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກເຂົາບໍ່ຍອມໃຫ້ເພິ່ນເຂົ້າເມືອງ; ດັ່ງນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງອອກໄປ ແລະ ຂຶ້ນເທິງ ກຳແພງເມືອງນັ້ນ ແລະ ຍື່ນມືຂອງເພິ່ນ ອອກໄປ ແລະ ຮ້ອງອອກມາດ້ວຍສຽງ ອັນດັງ ແລະ ທຳນາຍແກ່ຜູ້ຄົນເຖິງເລື່ອງ ທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃສ່ໄວ້ໃນໃຈຂອງເພິ່ນ.

5 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງຂ້າພະເຈົ້າຊາມູເອນເປັນຊາວເລ ມັນ, ຂໍເວົ້າເຖິງພຣະຄຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າ ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ໃສ່ໄວ້ໃນໃຈຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າ; ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ ພຣະອົງໄດ້

ໃສ່ມັນໄວ້ໃນໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ເພື່ອ ໃຫ້ກ່າວກັບຜູ້ຄົນພວກນີ້ວ່າ ດາບແຫ່ງ ຄວາມຍຸດຕິທຳກຳລັງຫ້ອຍຢູ່ເທິງຫົວ ຂອງຜູ້ຄົນພວກນີ້; ແລະ ກ່ອນສີ່ຮ້ອຍປີ ຈະຜ່ານໄປ, ດາບແຫ່ງຄວາມຍຸດຕິທຳ ຈະຕົກລົງມາໃສ່ຜູ້ຄົນພວກນີ້.

6 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຄວາມພິນາດຢ່າງໃຫຍ່ ຫລວງໄດ້ຄອຍຖ້າຜູ້ຄົນພວກນີ້ຢູ່, ແລະ ມັນຈະມາຫາຜູ້ຄົນພວກນີ້ຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ຈະບໍ່ມີສິ່ງໃດຈະຊ່ອຍໃຫ້ຜູ້ຄົນ ພວກນີ້ລອດໄດ້ນອກຈາກການກັບໃຈ ແລະ ສັດທາໃນອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ, ຜູ້ຈະສະເດັດມາໃນໂລກຢ່າງແນ່ນອນ, ແລະ ຈະທົນທຸກທໍລະມານຫລາຍຢ່າງ ແລະ ຈະຖືກຂ້າເພື່ອຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງ.

7 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ທູດຂອງພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າໄດ້ປະກາດເລື່ອງນີ້ແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ເພິ່ນໄດ້ນຳຂ່າວອັນໜ້າຊື່ນຊົມມາ ສູ່ຈິດວິນຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ແລະ ຈົ່ງ ເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າຖືກສົ່ງມາຫາພວກທ່ານ ແລະ ປະກາດແກ່ພວກທ່ານນຳອີກ, ເພື່ອ ພວກທ່ານຈະໄດ້ຮັບຂ່າວອັນໜ້າຊື່ນ ຊົມນີ້; ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ ພວກທ່ານບໍ່ຍອມຮັບ ຂ້າພະເຈົ້າເລີຍ.

8 ດັ່ງນັ້ນ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວດັ່ງນີ້: ເພາະຄວາມແຂງກະດ້າງຂອງໃຈຂອງ ຜູ້ຄົນຊາວນີໂຟ, ຖ້າຫາກພວກເຂົາບໍ່ກັບ ໃຈ ເຮົາຈະເອົາພຣະຄຳຂອງເຮົາໄປຈາກ ພວກເຂົາ, ແລະ ເຮົາຈະຖອນພຣະວິນ ຍານຂອງເຮົາອອກຈາກພວກເຂົາ, ແລະ ເຮົາຈະບໍ່ອົດທົນກັບພວກເຂົາຕໍ່ໄປອີກ, ແລະ ເຮົາຈະຫັນໃຈຂອງພີ່ນ້ອງຂອງ ພວກເຂົາມາຕໍ່ຕ້ານພວກເຂົາ.

9 ແລະ ກ່ອນສີ່ຮ້ອຍປີຈະຜ່ານໄປ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຖືກລົງໂທດ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຮົາຈະມາຢັ້ມຢາມພວກເຂົາດ້ວຍດາບ ແລະ ດ້ວຍຄວາມອິດຢາກ ແລະ ດ້ວຍພະຍາດໂລຄາຕ່າງໆ.

10 ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຮົາຈະມາຢັ້ມຢາມພວກເຂົາໃນພຣະພິໂລດອັນຮ້າຍແຮງຂອງເຮົາ, ແລະ ຄົນລຸ້ນທີສີ່ ຜູ້ທີ່ເປັນສັດຕູຂອງພວກເຈົ້າຈະມີຊີວິດຢູ່, ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ເຫັນຄວາມພິນາດທັງໝົດຂອງພວກເຈົ້າ; ແລະ ສິ່ງນີ້ຈະເກີດຂຶ້ນຢ່າງແນ່ນອນຖ້າຫາກພວກເຈົ້າບໍ່ກັບໃຈ; ແລະ ຄົນລຸ້ນທີສີ່ຈະເຫັນຄວາມພິນາດຂອງພວກເຈົ້າ.

11 ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວດັ່ງນີ້ ແຕ່ຖ້າຫາກພວກເຈົ້າກັບໃຈ ແລະ ຫັນມາຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ ເຮົາຈະເອົາພຣະພິໂລດຂອງເຮົາໄປ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຜູ້ທີ່ກັບໃຈ ແລະ ຫັນມາຫາເຮົາຍ່ອມເປັນສຸກ, ແຕ່ວິບັດແກ່ຜູ້ທີ່ບໍ່ກັບໃຈ.

12 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ວິບັດແກ່ເມືອງເຊລາເຮັມລາທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ນີ້; ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ເພາະຄົນຊອບທຳມັນຈິ່ງຖືກຍົກເວັ້ນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ວິບັດແກ່ເມືອງຍິ່ງໃຫຍ່ນີ້ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວ ເພາະເຮົາເຫັນວ່າມີຢູ່ຢ່າງຫລວງຫລາຍ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຄົນສ່ວນຫລາຍຂອງເມືອງຍິ່ງໃຫຍ່ນີ້ທີ່ຈະເຮັດໃຈແຂງກະດ້າງຕໍ່ເຮົາ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວ.

13 ແຕ່ຄົນທີ່ຈະກັບໃຈຍ່ອມເປັນສຸກ, ເປັນຍ້ອນພວກເຂົາ ເຮົາຈິ່ງຈະຍົກເວັ້ນ.

ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ຖ້າຫາກບໍ່ແມ່ນເພາະຄົນຊອບທຳທີ່ຢູ່ໃນເມືອງຍິ່ງໃຫຍ່ນີ້, ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາຈະໃຫ້ໄຟລົງມາຈາກສະຫວັນ ແລະ ທຳລາຍມັນເສຍ.

14 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ເພື່ອເຫັນແກ່ຄົນຊອບທຳ ມັນຈິ່ງໄດ້ຮັບການຍົກເວັ້ນ. ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ ເວລາຈະມາເຖິງ ເມື່ອໃດພວກເຈົ້າຈະຂັບໄລ່ຄົນຊອບທຳອອກຈາກບັນດາພວກເຈົ້າ, ເມື່ອນັ້ນພວກເຈົ້າຈະສຸກເພື່ອຄວາມພິນາດ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ວິບັດແກ່ເມືອງຍິ່ງໃຫຍ່ນີ້ ເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມໜ້າກຽດຊັງຊິ່ງມີຢູ່ໃນນັ້ນ.

15 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ວິບັດແກ່ເມືອງກີເດໂອນ, ເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມໜ້າກຽດຊັງຊິ່ງມີຢູ່ໃນນັ້ນ.

16 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ວິບັດແກ່ເມືອງທັງໝົດ ຊຶ່ງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນໂດຍຮອບ, ທີ່ຊາວນິໄຟເປັນເຈົ້າຂອງ ເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມໜ້າກຽດຊັງທີ່ມີຢູ່ໃນນັ້ນ.

17 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ຈອມໂຍທາໄດ້ກ່າວໄວ້ດັ່ງນີ້, ແຜ່ນດິນຈະຖືກສາບແຊ່ ເພາະເພື່ອເຫັນແກ່ຜູ້ຄົນທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຄວາມໜ້າກຽດຊັງຂອງພວກເຂົາ.

18 ແລະ ເຫດການຈະບັງເກີດຂຶ້ນ ຈອມໂຍທາກ່າວ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພຣະເຈົ້າອົງຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ແທ້ຈິງຂອງພວກເຮົາໄດ້ກ່າວວ່າ ຜູ້ທີ່ເຊື່ອຊັບສົມບັດໄວ້ໃນແຜ່ນດິນຈະຫາມັນບໍ່ພົບອີກເລີຍ ເພາະການສາບແຊ່ອັນໃຫຍ່ຫລວງທີ່

ມີກັບແຜ່ນດິນ, ຍົກເວັ້ນແຕ່ຄົນຊອບທຳ ຜູ້ທີ່ເຊື່ອງຊັບສິນຂອງພວກເຂົາໄວ້ກັບ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ.

19 ເພາະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວ ວ່າ, ເຮົາຢາກໃຫ້ພວກເຂົາເຊື່ອງຊັບ ສົມບັດຂອງພວກເຂົາໄວ້ກັບເຮົາ; ແລະ ຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອງຊັບສົມບັດຂອງພວກເຂົາ ໄວ້ກັບເຮົາຈະຖືກສາບແຊ່ງ ເພາະບໍ່ມີຜູ້ ໃດທີ່ຈະເຊື່ອງຊັບສົມບັດຂອງຕົນໄວ້ກັບ ເຮົານອກຈາກຄົນທີ່ຊອບທຳເທົ່ານັ້ນ; ແລະ ຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ເຊື່ອງຊັບສົມບັດຂອງ ເຂົາໄວ້ກັບເຮົາຈະຖືກສາບແຊ່ງ ແລະ ຊັບສົມບັດກໍຄືກັນ, ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດຈະໄຖ່ ມັນຄືນມາເພາະຄຳສາບແຊ່ງທີ່ມີກັບ ແຜ່ນດິນ.

20 ແລະ ມື້ນັ້ນຈະມາເຖິງຄື ພວກເຂົາ ຈະເຊື່ອງຊັບສົມບັດຂອງພວກເຂົາໄວ້ ເພາະພວກເຂົາມີແຕ່ໝົກໝຸ່ນຢູ່ກັບຂອງ ມີຄ່າ; ແລະ ເພາະພວກເຂົາມີແຕ່ໝົກ ໝຸ່ນຢູ່ກັບຂອງມີຄ່າຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຈະເຊື່ອງຊັບສົມບັດຂອງພວກ ເຂົາໄວ້ໃນເວລາທີ່ພວກເຂົາຫລົບໜີໄປ ຈາກສັດຕູຂອງພວກເຂົາ; ເພາະພວກ ເຂົາບໍ່ໄດ້ເຊື່ອງຊັບສິນຂອງພວກເຂົາ ໄວ້ກັບເຮົາ, ພວກເຂົາຈະຖືກສາບແຊ່ງ ແລະ ຊັບສົມບັດຂອງພວກເຂົາກໍຄືກັນ, ແລະ ໃນມື້ນັ້ນ ພວກເຂົາຈະຖືກລົງໂທດ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວ.

21 ຈົ່ງເບິ່ງ ພວກທ່ານຜູ້ເປັນຜູ້ຄົນຂອງ ເມືອງຍິ່ງໃຫຍ່ນີ້, ແລະ ຈົ່ງຟັງຄຳ ເວົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າເຖິດ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈົ່ງຟັງພຣະຄຳຊົ່ງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ ກ່າວໄວ້; ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະອົງໄດ້ກ່າວ

ວ່າ ພວກທ່ານຈະຖືກສາບແຊ່ງ ເພາະ ຂອງມີຄ່າຂອງພວກທ່ານ, ແລະ ຂອງມີ ຄ່າຂອງພວກທ່ານຈະຖືກສາບແຊ່ງນຳ ອີກ ເພາະພວກທ່ານໝົກໝຸ່ນຢູ່ກັບ ມັນ, ແລະ ບໍ່ຟັງພຣະຄຳຂອງພຣະອົງຜູ້ ປະທານມັນໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ.

22 ພວກທ່ານບໍ່ຈື່ຈຳພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງ ເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານໃນສິ່ງທີ່ ພຣະອົງປະທານໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ, ແຕ່ ພວກທ່ານຈື່ຈຳຂອງມີຄ່າຂອງພວກ ທ່ານຢູ່ຕະຫລອດເວລາ ແລະ ບໍ່ຖະ ຫວາຍຄວາມຂອບພຣະໂທແດ່ພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກ ທ່ານສຳລັບສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ໃຈຂອງພວກທ່ານບໍ່ໄດ້ອອກມາຫາພຣະ ຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແຕ່ມັນໄດ້ພອງຂຶ້ນດ້ວຍ ຄວາມທະນົງຕົວອັນໃຫຍ່ຫລວງ, ຈົນເຖິງ ການອວດອ້າງ ແລະ ຈົນເຖິງການທະເຍີ ທະຍານ, ການອິດສາບັງບຽດ, ການຜິດ ດຽງກັນ, ການມີເຈດຕະນາຮ້າຍ, ການ ກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງ, ແລະ ການຄາດຕະກຳ, ແລະ ການເຮັດຄວາມຊົ່ວຮ້າຍນາໆ ປະການ.

23 ດ້ວຍເຫດນີ້ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈື່ງ ໃຫ້ການສາບແຊ່ງມາສູ່ແຜ່ນດິນ ແລະ ມາສູ່ຂອງມີຄ່າຂອງພວກທ່ານນຳອີກ, ແລະ ນີ້ເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກ ທ່ານ.

24 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ວິບັດແກ່ຜູ້ຄົນພວກນີ້, ເພາະເວລານີ້ຊົ່ງມາເຖິງແລ້ວ, ທີ່ພວກ ທ່ານໄດ້ຂັບໄລ່ສາດສະດາອອກໄປ, ແລະ ເຍາະເຍີ້ຍພວກເພິ່ນ, ແລະ ແກວ່ງ ກ້ອນຫີນໃສ່ພວກເພິ່ນ, ແລະ ໄລ່ຂ້າ

ພວກເພິ່ນ, ແລະ ເຮັດຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ
ນາໆປະການຕໍ່ພວກເພິ່ນ ຄືກັນກັບຜູ້ຄົນ
ໃນສະໄໝໂບຮານເຮັດໄປນັ້ນ.

25 ແລະ ບັດນີ້ເວລາພວກທ່ານເວົ້າ
ອອກມາ, ພວກທ່ານເວົ້າວ່າ: ຖ້າຫາກ
ພວກເຮົາມີຊີວິດຢູ່ໃນສະໄໝຂອງບັນພະ
ບຸລຸດຂອງພວກເຮົາ, ພວກເຮົາຈະບໍ່ຂ້າ
ສາດສະດາ; ພວກເຮົາຈະບໍ່ແກວ່ງກ້ອນ
ຫີນໃສ່ພວກເພິ່ນ, ແລະ ຂັບໄລ່ພວກເພິ່ນ
ອອກໄປ.

26 ຈົ່ງເບິ່ງ ພວກທ່ານຍິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ
ຫລາຍກວ່າພວກເຂົາອີກຊ້າ; ເພາະຕາບ
ໃດທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງພຣະຊົນຢູ່, ຖ້າ
ຫາກສາດສະດາຄົນໃດມາໃນບັນດາ
ພວກທ່ານ ແລະ ປະກາດພຣະຄຳຂອງ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແກ່ພວກທ່ານ, ຊຶ່ງໃຫ້
ຖ້ອຍຄຳເຖິງບາບ ແລະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ
ຂອງພວກທ່ານ, ແລ້ວພວກທ່ານກໍໂມ
ໂຫຮ້າຍຂຶ້ນ, ແລະ ຂັບໄລ່ເພິ່ນອອກໄປ,
ແລະ ຊອກຫາທຸກວິທີທາງທີ່ຈະທຳລາຍ
ເພິ່ນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກທ່ານຈະເວົ້າວ່າ
ເພິ່ນເປັນສາດສະດາປອມ, ແລະວ່າ
ເພິ່ນເປັນຄົນບາບ, ແລະ ເປັນຂອງມານ,
ເພາະເພິ່ນໄດ້ໃຫ້ຖ້ອຍຄຳວ່າ ການ
ກະທຳຂອງພວກທ່ານຊົ່ວ.

27 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ຖ້າຫາກມີຄົນໜຶ່ງ
ເຂົ້າມາໃນບັນດາພວກທ່ານ ແລະ
ເວົ້າວ່າ: ເຮັດແນວນີ້; ແລະ ຈະບໍ່ມີຄວາມ
ຊົ່ວຮ້າຍ; ເຮັດແນວນັ້ນ ແລ້ວພວກ
ທ່ານຈະບໍ່ຕ້ອງທົນທຸກ; ແທ້ຈິງແລ້ວ,
ລາວຈະເວົ້າວ່າ: ຈົ່ງດຳເນີນໄປຕາມ
ຄວາມຈອງຫອງຂອງໃຈຂອງພວກທ່ານ
ເອງ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈົ່ງດຳເນີນໄປຕາມ

ຄວາມຈອງຫອງຂອງຕາຂອງພວກທ່ານ
ເອງ, ແລະ ຈົ່ງເຮັດສິ່ງໃດກໍຕາມຕາມ
ຄວາມປາຖະໜາຂອງໃຈຂອງພວກ
ທ່ານ—ແລະ ຖ້າຫາກມີຄົນໃດເຂົ້າມາໃນ
ບັນດາພວກທ່ານ ແລະ ເວົ້າແບບນີ້ ພວກ
ທ່ານກໍຈະຮັບເອົາລາວ ແລະ ເວົ້າວ່າ
ລາວເປັນສາດສະດາ.

28 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກທ່ານຈະຍົກ
ລາວຂຶ້ນ, ແລະ ພວກທ່ານຈະມອບສິ່ງ
ຂອງຂອງພວກທ່ານໃຫ້ລາວ; ພວກ
ທ່ານຈະມອບຄຳຂອງພວກທ່ານໃຫ້
ລາວ, ແລະ ເງິນຂອງພວກທ່ານໃຫ້ລາວ,
ແລະ ພວກທ່ານຈະຕົກແຕ່ງລາວດ້ວຍ
ເສື້ອຜ້າທີ່ມີລາຄາແພງ ເພາະລາວໄດ້
ຍ້ອງຍໍພວກທ່ານ, ແລະ ຍ້ອນວ່າລາວ
ເວົ້າໃນທາງທີ່ພວກທ່ານພໍໃຈ, ເວລາ
ນັ້ນພວກທ່ານຈະບໍ່ພົບຄວາມຜິດໃນ
ລາວ.

29 ໂອ້ ພວກທ່ານຜູ້ຄົນລຸ້ນທີ່ຊົ່ວ ແລະ
ເສຍຄົນເອີຍ; ພວກທ່ານເປັນຄົນແຂງ
ກະດ້າງ ແລະ ພວກທ່ານເປັນຄົນແຂງຄໍ,
ພວກທ່ານຄິດວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະ
ອິດທິນກັບພວກທ່ານໄດ້ດົນປານໃດ?
ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກທ່ານຈະປ່ອຍຕົວໃຫ້
ຄົນໂງ່ ແລະ ຕາບອດນຳພາພວກທ່ານ
ໄປດົນປານໃດ? ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກ
ທ່ານຈະເລືອກເອົາຄວາມມືດແທນ
ຄວາມສະຫວ່າງໄປດົນປານໃດ?

30 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະພິໂລດ
ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເກີດກັບພວກ
ທ່ານແລ້ວ; ຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະອົງໄດ້ສາບ
ແຊ່ແຜ່ນດິນ ເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງ
ພວກທ່ານ.

31 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ເວລາມາເຖິງແລ້ວ ທີ່ພຣະອົງຈະສາບແຂ່ງຂອງມີຄຳຂອງ ພວກທ່ານ, ເພື່ອໃຫ້ມັນມີນັ້ນຫລຸດໄປ, ເພື່ອພວກທ່ານຈະຍຶດມັນໄວ້ບໍ່ໄດ້; ແລະ ໃນມື້ແຫ່ງຄວາມຍາກຈົນຂອງພວກທ່ານ, ພວກທ່ານຈະບໍ່ສາມາດຮັກສາມັນໄວ້ໄດ້.

32 ແລະ ໃນມື້ແຫ່ງຄວາມຍາກຈົນຂອງ ພວກທ່ານ, ພວກທ່ານຈະຮ້ອງຫາພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າ; ແລະ ພວກທ່ານຈະຮ້ອງໄປ ໂດຍບໍ່ມີປະໂຫຍດ, ເພາະຄວາມເປົ່າ ປຽວໄດ້ມາຫາພວກທ່ານແລ້ວ, ແລະ ຄວາມພິນາດຂອງພວກທ່ານນັ້ນກໍຈະມີ ຂຶ້ນຢ່າງແນ່ນອນ; ແລະ ໃນມື້ນັ້ນພວກ ທ່ານຈະຮ້ອງໄຫ້ ແລະ ຄວນຄາງ, ຈອມ ໂຍຫາກ່າວ. ເວລານັ້ນພວກທ່ານຈະ ຄວນຄາງ ແລະ ເວົ້າວ່າ:

33 ໂອ້ ຖ້າຫາກພວກເຮົາໄດ້ກັບໃຈ, ແລະ ບໍ່ໄດ້ຂ້າສາດສະດາ, ແລະ ບໍ່ໄດ້ ແກວ່ງກ້ອນຫີນໃສ່ພວກເພິ່ນ, ແລະ ບໍ່ ໄດ້ຂັບໄລ່ພວກເພິ່ນອອກໄປ. ແທ້ຈິງ ແລ້ວ, ໃນມື້ນັ້ນ ພວກທ່ານຈະກ່າວວ່າ: ໂອ້ ຖ້າຫາກພວກເຮົາລະນຶກເຖິງພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ ໃນມື້ທີ່ພຣະອົງປະທານຂອງມີຄຳໃຫ້ ແກ່ພວກເຮົາ, ມັນກໍຄົງຈະບໍ່ມີນັ້ນຫລຸດໄປ ຈົນພວກເຮົາຕ້ອງສູນເສຍມັນ; ເພາະຈົ່ງ ເບິ່ງ, ຂອງມີຄຳຂອງພວກເຮົາໄປຈາກ ພວກເຮົາແລ້ວ.

34 ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຮົາວາງເຄື່ອງມືໄວ້ ບ່ອນນີ້ ແລະ ມື້ໃໝ່ມາ ມັນໄດ້ຫາຍໄປ; ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ດາບຂອງພວກເຮົາກໍຫາຍ ໄປໃນມື້ທີ່ພວກເຮົາຊອກຫາມັນເພື່ອ ການສູ້ຮົບ.

35 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຮົາໄດ້ເຊື່ອງຊັບ ສົມບັດຂອງພວກເຮົາໄວ້ ແລະ ມັນໄດ້ ມີນັ້ນຫລຸດໄປຈາກພວກເຮົາ ເພາະຄວາມ ສາບແຂ່ງທີ່ມີກັບແຜ່ນດິນ.

36 ໂອ້ ຖ້າຫາກພວກເຮົາໄດ້ກັບໃຈໃນ ມື້ທີ່ພຣະຄຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າມາເຖິງ ພວກເຮົາ; ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ ແຜ່ນດິນໄດ້ຖືກ ສາບແຂ່ງແລ້ວ, ແລະ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ ກໍມີນັ້ນຫລຸດໄປ, ແລະ ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດ ຈະຍຶດຖືມັນໄວ້ເລີຍ.

37 ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຮົາຖືກປົດລ້ອມໄວ້ ດ້ວຍວິນຍານຮ້າຍ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກ ເຮົາຖືກປົດລ້ອມໄວ້ດ້ວຍບໍລິວານຂອງ ຜູ້ທີ່ພະຍາຍາມຈະທຳລາຍຈິດວິນຍານ ຂອງພວກເຮົາ. ຈົ່ງເບິ່ງ, ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ຂອງພວກເຮົານັ້ນໃຫຍ່ຫລວງທີ່ສຸດ. ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ພຣະອົງຈະບໍ່ ເອົາພຣະພິໂລດຂອງພຣະອົງໄປຈາກ ພວກຂ້ານ້ອຍແຕ່ບໍ່? ແລະ ນີ້ຈະເປັນຄຳ ເວົ້າຂອງພວກທ່ານໃນມື້ນັ້ນ.

38 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ວັນເວລາແຫ່ງການທົດ ລອງຂອງພວກທ່ານໄດ້ຜ່ານໄປແລ້ວ; ພວກທ່ານໄດ້ຜັດມື້ຜັດວັນແຫ່ງຄວາມ ລອດຂອງພວກທ່ານ ຈົນວ່າມັນສາຍ ເກີນໄປຢ່າງເປັນນິດ, ແລະ ຄວາມພິນາດ ຂອງພວກທ່ານກໍແນ່ນອນແລ້ວ; ແທ້ຈິງ ແລ້ວ, ເພາະຕະຫລອດຊີວິດຂອງພວກ ທ່ານ, ພວກທ່ານມີແຕ່ສະແຫວງຫາສິ່ງທີ່ ພວກທ່ານບໍ່ສາມາດຍຶດຖືມັນໄວ້; ແລະ ພວກທ່ານສະແຫວງຫາຄວາມສຸກໂດຍ ການສ້າງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ, ຊຶ່ງສິ່ງເຫລົ່ານີ້ ກົງກັນຂ້າມກັບທຳມະຊາດຂອງຄວາມ ຊອບທຳ ຊຶ່ງມີຢູ່ໃນທັງສາມພຣະອົງຜູ້

ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ເປັນນິລັນດອນຂອງພວກເຮົາ.

39 ໂອ້ ຜູ້ຄົນຂອງແຜ່ນດິນເອີຍ, ຂໍໃຫ້ພວກທ່ານຈົ່ງພັງຄຳເວົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າເຖິດ! ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍໃຫ້ພຣະພິໂລດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈົ່ງຫັນໜີໄປຈາກພວກທ່ານ, ແລະ ວ່າພວກທ່ານຈະກັບໃຈ ແລະ ລອດ.

ບົດທີ 14

ຊາມູເອນເວົ້າໄວ້ກ່ຽວກັບຄວາມແຈ້ງໃນຍາມກາງຄືນ ແລະ ດາວດວງໃໝ່ທີ່ປະກົດຂຶ້ນໃນເວລາທີ່ພຣະຄຣິດກຳເນີດ—ພຣະຄຣິດໄຖ່ມະນຸດຈາກຄວາມຕາຍທາງໂລກ ແລະ ທາງວິນຍານ—ເຄື່ອງໝາຍຂອງການສິ້ນພຣະຊົນຂອງພຣະອົງລວມທັງສາມມີແຫ່ງຄວາມມືດ, ການພັງທະລາຍຂອງກ້ອນຫີນ, ແລະ ການທຳລາຍຢ່າງຮ້າຍແຮງຂອງທຳມະຊາດ. ປະມານ 6 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຊາມູເອນຄົນເລມັນໄດ້ທຳນາຍອີກຫລາຍເລື່ອງຊຶ່ງຂຽນໄວ້ບໍ່ໄດ້.

2 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະໃຫ້ເຄື່ອງໝາຍແກ່ພວກທ່ານ; ເພາະອີກຫ້າປີທີ່ຈະມາເຖິງນີ້, ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ເວລານັ້ນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຈະສະເດັດມາເພື່ອໂຖ່ຄົນທັງປວງຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງ.

3 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະໃຫ້ສິ່ງນີ້ແກ່ພວກທ່ານ ເພື່ອເປັນເຄື່ອງໝາຍ

ຂອງການສະເດັດມາ; ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ມັນຈະມີຄວາມແຈ້ງທີ່ສຸດໃນສະຫວັນ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ໃນຄືນກ່ອນທີ່ພຣະອົງຈະສະເດັດມານັ້ນ, ມັນຈະບໍ່ມີຄວາມມືດເລີຍ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ມັນປະກົດແກ່ມະນຸດວ່າມັນເປັນກາງເວັນ.

4 ດັ່ງນັ້ນ, ມັນຈະມີມື້ໜຶ່ງກັບຄືນໜຶ່ງ ແລະ ອີກມື້ໜຶ່ງ, ເບິ່ງຄືກັບວ່າເປັນມື້ດຽວ ແລະ ບໍ່ມີກາງຄືນ; ແລະ ນີ້ຈະເປັນເຄື່ອງໝາຍແກ່ພວກທ່ານ; ເພາະວ່າພວກທ່ານຮູ້ຈັກເຖິງການຂຶ້ນຂອງດວງຕາເວັນ ແລະ ການຕົກຂອງມັນນຳອີກ; ດັ່ງນັ້ນ ພວກທ່ານຈະຮູ້ຈັກເຖິງຄວາມແນ່ນອນວ່າ ມັນຈະມີສອງມື້ກັບໜຶ່ງຄືນເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ຄືນນັ້ນຈະບໍ່ມີຄວາມມືດ ແລະ ມັນຈະເປັນຄືນກ່ອນທີ່ພຣະອົງຈະກຳເນີດ.

5 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ມັນຈະມີດາວດວງໃໝ່ປະກົດຂຶ້ນ, ຊຶ່ງເປັນດາວທີ່ພວກທ່ານບໍ່ເຄີຍເຫັນມາກ່ອນ ແລະ ດາວດວງນີ້ຈະເປັນເຄື່ອງໝາຍແກ່ພວກທ່ານຄືກັນ.

6 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ ນີ້ຍັງບໍ່ໝົດ, ມັນຈະມີເຄື່ອງໝາຍ ແລະ ການແປກປະຫລາດຫລາຍຢ່າງໃນທ້ອງຟ້າ.

7 ແລະ ເຫດການຈະບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກທ່ານທຸກຄົນຈະແປກປະຫລາດໃຈ ແລະ ອັດສະຈັນໃຈຫລາຍ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກທ່ານຈະລົ້ມລົງຢູ່ກັບພື້ນດິນ.

8 ແລະ ເຫດການຈະບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ເຊື່ອໃນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ນັ້ນຈະມີຊີວິດອັນເປັນນິດ.

9 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບັນຊາຂ້າພະເຈົ້າ ໂດຍທູດຂອງພຣະ

ອົງ, ວ່າໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າມາບອກເລື່ອງນີ້ ແກ່ພວກທ່ານ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພຣະອົງ ໄດ້ບັນຊາໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າທຳນາຍເລື່ອງ ເຫລົ່ານີ້ແກ່ພວກທ່ານ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: ຈົ່ງ ປ່າວປະກາດຕໍ່ຜູ້ຄົນພວກນີ້ວ່າ ຈົ່ງກັບ ໃຈ ແລະ ຕຽມທາງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

10 ແລະ ບັດນີ້, ເພາະຂ້າພະເຈົ້າເປັນ ຄົນເລມັນ, ແລະ ເວົ້າກັບພວກທ່ານມາ ແລ້ວເຖິງພຣະຄຳທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ບັນຊາ ຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ເພາະມັນໄດ້ຕຳນິພວກ ທ່ານຢ່າງຮຸນແຮງ, ພວກທ່ານຈຶ່ງຄຽດ ແຄ້ນໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ພະຍາຍາມ ທີ່ຈະທຳລາຍຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ໄດ້ຂັບ ໄລ່ຂ້າພະເຈົ້າອອກໄປຈາກບັນດາພວກ ທ່ານ.

11 ແລະ ຂໍໃຫ້ພວກທ່ານຈົ່ງຟັງຄຳ ເວົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າກ່ອນເຖິດ, ເພາະວ່າ ດ້ວຍເຈດຕະນານີ້ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຂຶ້ນ ມາເທິງກຳແພງເມືອງນີ້, ເພື່ອພວກທ່ານ ຈະໄດ້ຍິນ ແລະ ຮູ້ເຖິງການພິພາກສາ ຂອງພຣະເຈົ້າ ຊຶ່ງຄອຍຖ້າພວກທ່ານຢູ່ ເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກທ່ານ, ແລະ ເພື່ອວ່າພວກທ່ານຈະໄດ້ຮູ້ເຖິງ ເງື່ອນໄຂຂອງການກັບໃຈນຳອີກ.

12 ແລະ ເພື່ອວ່າພວກທ່ານຈະໄດ້ ຮູ້ຈັກເຖິງການສະເດັດມາຂອງພຣະເຢຊູ ຄຣິດນຳອີກ, ຜູ້ເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະ ເຈົ້າ, ຜູ້ເປັນພຣະບິດາຂອງສະຫວັນ ແລະ ຂອງແຜ່ນດິນໂລກ, ຜູ້ເປັນພຣະຜູ້ ສ້າງສາລະພັດສິ່ງແຕ່ຕົ້ນມາ; ແລະ ເພື່ອ ວ່າພວກທ່ານຈະໄດ້ຮູ້ເຖິງເຄື່ອງໝາຍ ຂອງການສະເດັດມາຂອງພຣະອົງ, ດ້ວຍ

ເຈດຕະນານີ້ ພວກທ່ານຈະໄດ້ເຊື່ອໃນ ພຣະນາມຂອງພຣະອົງ.

13 ແລະ ຖ້າຫາກພວກທ່ານເຊື່ອໃນ ພຣະນາມຂອງພຣະອົງແລ້ວ, ພວກທ່ານ ຈະກັບໃຈຈາກບາບທັງໝົດຂອງພວກ ທ່ານ, ເພື່ອດ້ວຍເຫດນີ້ ພວກທ່ານຈະໄດ້ ຮັບການບົດບາບໂດຍຄຸນຄວາມດີຂອງ ພຣະອົງ.

14 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ອີກອັນໜຶ່ງ, ຂ້າພະ ເຈົ້າຈະໃຫ້ເຄື່ອງໝາຍອີກຢ່າງໜຶ່ງແກ່ ພວກທ່ານ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຄືເຄື່ອງໝາຍ ຂອງການສິ້ນພຣະຊົນຂອງພຣະອົງ.

15 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະອົງຈະສິ້ນພຣະ ຊົນຢ່າງແນ່ນອນເພື່ອຄວາມລອດຈະມີ ຂຶ້ນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພຣະອົງເຫັນວ່າ ມັນ ຈຳເປັນ ແລະ ມັນເປັນການສົມຄວນທີ່ ພຣະອົງຈະສິ້ນພຣະຊົນ, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ ເກີດການພື້ນຄືນຊີວິດຂອງຄົນຕາຍ, ເພື່ອໂດຍການສິ້ນພຣະຊົນນີ້ ມະນຸດຈະ ຖືກນຳເຂົ້າມາຫາທີ່ປະທັບຂອງພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າ.

16 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ການສິ້ນພຣະ ຊົນນີ້ຈະເຮັດໃຫ້ເກີດການພື້ນຄືນຊີວິດ, ແລະ ໄຖ່ມະນຸດຊາດທັງປວງຈາກຄວາມ ຕາຍຄັ້ງທຳອິດ—ຊຶ່ງເປັນຄວາມຕາຍ ທາງວິນຍານ; ຍ້ອນວ່າໂດຍທີ່ອາດາມ ໄດ້ຕົກໄປ ມະນຸດຊາດທັງປວງຈຶ່ງຖືກຕັດ ອອກຈາກທີ່ປະທັບຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ຖືວ່າຕາຍແລ້ວ, ຊຶ່ງເປັນທັງທາງ ໂລກ ແລະ ທາງວິນຍານ.

17 ແຕ່ ຈົ່ງເບິ່ງ, ການພື້ນຄືນຊີວິດຂອງ ພຣະຄຣິດ ໄຖ່ມະນຸດຊາດ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຖິງແມ່ນມະນຸດຊາດທັງປວງ, ແລະ ນຳ

ພວກເຂົາກັບເຂົ້າໄປຫາທີ່ປະທັບຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

18 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ມັນເຮັດໃຫ້ເກີດເງື່ອນໄຂແຫ່ງການກັບໃຈ, ຄືຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ກັບໃຈ ຜູ້ນັ້ນຍ່ອມບໍ່ຖືກໂຄ່ນລົງ ແລະ ໂຍນເຂົ້າໃນກອງໄຟ; ແຕ່ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ບໍ່ກັບໃຈ ຜູ້ນັ້ນຍ່ອມຖືກໂຄ່ນລົງ ແລະ ໂຍນເຂົ້າໃນກອງໄຟ; ແລະ ຄວາມຕາຍທາງວິນຍານຈະມາເຖິງພວກເຂົາອີກ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຄືຄວາມຕາຍຄັ້ງທີສອງ, ເພາະວ່າພວກເຂົາຖືກຕັດອອກໄປອີກຈາກສິ່ງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຄວາມຊອບທຳ.

19 ດັ່ງນັ້ນ ພວກທ່ານຈົ່ງກັບໃຈ, ພວກທ່ານຈົ່ງກັບໃຈເຖິດ, ເມື່ອພວກທ່ານຮູ້ຈັກເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ ແຕ່ບໍ່ປະຕິບັດຕາມພວກທ່ານຈະປ່ອຍໃຫ້ຕົນເອງມາຢູ່ພາຍໃຕ້ການກ່າວໂທດ, ແລະ ພວກທ່ານຈະຖືກນຳລົງໄປຫາຄວາມຕາຍຄັ້ງທີສອງນີ້.

20 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ຄືກັນກັບທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບພວກທ່ານມາແລ້ວ, ກ່ຽວກັບເຄື່ອງໝາຍອີກຢ່າງໜຶ່ງ, ຄືເຄື່ອງໝາຍຂອງການສິ້ນພຣະຊົນຂອງພຣະອົງ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ໃນມື້ນັ້ນ ມື້ທີ່ພຣະອົງຈະຮັບເອົາຄວາມຕາຍ, ດວງຕາເວັນຈະມືດ ແລະ ບໍ່ໃຫ້ຄວາມສະຫວ່າງຂອງມັນແກ່ພວກທ່ານ, ແລະ ດວງເດືອນກັບດວງດາວນຳອີກ, ແລະ ມັນຈະບໍ່ມີຄວາມສະຫວ່າງໃນຜືນແຜ່ນດິນນີ້ ນັບຕັ້ງແຕ່ເວລາທີ່ພຣະອົງຮັບເອົາຄວາມຕາຍໄປຈົນເຖິງສາມມື້, ຈົນວ່າເຖິງເວລາທີ່ພຣະອົງຈະລຸກຂຶ້ນອີກຈາກຄວາມຕາຍ.

21 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ໃນເວລາທີ່ພຣະອົງຈະປ່ອຍຈິດວິນຍານຂຶ້ນໄປ ມັນຈະມີຟ້າ

ຮ້ອງ ແລະ ຟ້າແມບເຫລື້ອມເປັນເວລາຫລາຍຊົ່ວໂມງ ແລະ ແຜ່ນດິນຈະສິ້ນຫວັ່ນໄຫວ ແລະ ຫີນຊຶ່ງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນີ້ ທີ່ຢູ່ທາງເທິງ ແລະ ທາງໃຕ້ໜ້າດິນຈະພັງທະລາຍ, ຊຶ່ງພວກທ່ານຮູ້ຢູ່ແລ້ວວ່າໃນເວລານີ້ຫີນນັ້ນແຂງແກ່ນຊຳໃດ, ຫລືແຜ່ນດິນທີ່ເປັນແຜ່ນອັນກວ້າງໃຫຍ່ຈະແຕກແຍກອອກໄປ;

22 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມັນຈະແຍກອອກເປັນສອງ, ແລະ ນັບຕັ້ງແຕ່ນັ້ນໄປ ຈະເຫັນເປັນຮ່ອງ ແລະ ຮອຍແຕກ, ແລະ ເປັນເສດແຕກຫັກຢູ່ທົ່ວທັງແຜ່ນດິນໂລກ, ແທ້ຈິງແລ້ວ ທັງທາງເທິງ ແລະ ທາງໃຕ້ໜ້າດິນ.

23 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ມັນຈະມີລົມພາຍໃຫຍ່, ແລະ ພູຜາຫລາຍໜ່ວຍຈະພັງທະລາຍລົງເປັນຮ່ອມພູ, ແລະ ຈະມີບ່ອນຫລາຍແຫ່ງຊຶ່ງດຽວນີ້ເອີ້ນກັນວ່າ ຮ່ອມພູຈະກັບເປັນພູເຂົາ, ຊຶ່ງມີຄວາມສູງທີ່ສຸດ.

24 ແລະ ທາງໃຫຍ່ຫລາຍສາຍຈະຂາດອອກ, ແລະ ຫລາຍຫົວເມືອງຈະກັບມາຮຶກຮ້າງ.

25 ແລະ ຫລຸມຝັງສົບເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍຈະເປີດອອກ, ແລະ ປ່ອຍຄົນຕາຍຂຶ້ນເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍ; ແລະ ໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງຫລວງຫລາຍຈະມາປະກົດແກ່ຄົນຢ່າງຫລວງຫລາຍ.

26 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ທູດໄດ້ບອກຂ້າພະເຈົ້າດັ່ງນີ້; ເພາະເພິ່ນໄດ້ເວົ້າກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ ມັນຈະມີຟ້າຮ້ອງ ແລະ ຟ້າແມບເຫລື້ອມເປັນເວລາຫລາຍຊົ່ວໂມງ.

27 ແລະ ເພິ່ນ ໄວ້ເວົ້າກັບ ຂ້າພະ

ເຈົ້າວ່າ ໃນຂະນະທີ່ຟ້າຮ້ອງ ແລະ ຟ້າ ແມບເຫລື້ອມ, ແລະ ລົມພະຍຸຮ້າຍຍັງ ມີຢູ່, ຄວາມມິດຈະປົກຄຸມທັງແຜ່ນດິນ ໂລກເປັນເວລາສາມມື້.

28 ແລະ ທູດໄດ້ເວົ້າກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ ຄົນຢ່າງຫລວງຫລາຍຈະໄດ້ເຫັນສິ່ງທີ່ ອັດສະຈັນໃຈຫລາຍກວ່ານັ້ນ, ເພາະມີ ເຈດຕະນາທີ່ຈະໃຫ້ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າ ເຄື່ອງໝາຍ ແລະ ການແປກປະຫລາດ ເຫລົ່ານີ້ຈະເກີດຂຶ້ນທົ່ວຜືນແຜ່ນດິນ ນີ້ ໂດຍມີເຈດຕະນາທີ່ຈະບໍ່ໃຫ້ມີສາ ເຫດຂອງການບໍ່ເຊື່ອຖືໃນບັນດາລູກ ຫລານມະນຸດ—

29 ແລະ ນີ້ດ້ວຍເຈດຕະນາວ່າ ຜູ້ໃດກໍ ຕາມທີ່ມີຄວາມເຊື່ອ ຜູ້ນັ້ນຈະລອດ, ແລະ ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ຈະບໍ່ເຊື່ອ, ການພິພາກສາ ອັນຊອບທຳຈະມາສູ່ຜູ້ນັ້ນ; ແລະ ຖ້າ ຫາກພວກເຂົາຖືກກ່າວໂທດ, ພວກເຂົາ ກໍເປັນຜູ້ນຳການກ່າວໂທດນັ້ນມາສູ່ຕົນ ເອງ.

30 ແລະ ບັດນີ້ຈົ່ງຈີ່ຈຳໄວ້, ຈົ່ງຈີ່ຈຳ ໄວ້ພີ່ນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ວ່າຜູ້ໃດກໍ ຕາມທີ່ຕາຍໄປ, ກໍເປັນຍ້ອນວ່າລາວສ້າງ ຄວາມຕາຍໃຫ້ຕົວລາວເອງ, ແລະ ຜູ້ໃດກໍ ຕາມທີ່ກະທຳຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ, ຜູ້ນັ້ນກໍຈະ ນຳຄວາມຊົ່ວຮ້າຍມາສູ່ຕົວເຂົາເອງ; ເພາະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກທ່ານມີອິດສະລະ; ພວກ ທ່ານໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ເຮັດເພື່ອຕົວ ເອງ; ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານ ຄວາມຮູ້ໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ ແລະ ພຣະອົງ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກທ່ານເປັນອິດສະລະ.

31 ພຣະອົງປະທານມັນໃຫ້ພວກທ່ານ ເພື່ອວ່າພວກທ່ານຈະໄດ້ຮູ້ຈັກຄວາມ

ດີຈາກຄວາມຊົ່ວ, ແລະ ພຣະອົງຈະ ປະທານມັນໃຫ້ພວກທ່ານເພື່ອວ່າ ພວກ ທ່ານຈະໄດ້ເລືອກເອົາຊີວິດ ຫລື ຄວາມ ຕາຍ; ແລະ ພວກທ່ານສາມາດເຮັດ ຄວາມດີໄດ້ ແລະ ຖືກນຳກັບຄືນຫາສິ່ງ ທີ່ດີ, ຫລື ໃຫ້ສິ່ງທີ່ດີກັບຄືນມາຫາພວກ ທ່ານ; ຫລື ພວກທ່ານສາມາດເຮັດຄວາມ ຊົ່ວໄດ້, ແລະ ໃຫ້ສິ່ງທີ່ຊົ່ວກັບຄືນມາຫາ ພວກທ່ານ.

ບົດທີ 15

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າລົງໂທດຊາວນີໄຟເພາະ ພຣະອົງຮັກພວກເຂົາ—ຊາວເລມັນທີ່ ປຸງໃຈເຫລື້ອມໃສ່ມີສັດທາອັນໝັ້ນຄົງ ແລະ ແນ່ວແນ່—ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະເມດ ຕາຊາວເລມັນໃນຍຸກສຸດທ້າຍ. ປະມານ 6 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ບັດນີ້, ພີ່ນ້ອງທີ່ຮັກແພງ ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍ ປະກາດກັບພວກທ່ານວ່າ ຖ້າຫາກພວກ ທ່ານບໍ່ກັບໃຈ ແລ້ວບ້ານເຮືອນຂອງພວກ ທ່ານຈະຖືກປະຖິ້ມໃຫ້ຮົກຮ້າງ.

2 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຖ້າຫາກພວກທ່ານບໍ່ກັບ ໃຈ ເຫດຮ້າຍອັນໃຫຍ່ຫລວງນັ້ນຈະເຮັດ ໃຫ້ພວກຜູ້ຍິງຂອງພວກທ່ານເປັນທຸກໃນ ມື້ທີ່ນາງຍັງເປັນແມ່ລູກອ່ອນຢູ່; ເພາະວ່າ ພວກທ່ານຈະພະຍາຍາມໜີໄປ ແລະ ຈະບໍ່ມີບ່ອນພັກພາອາໄສ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ວິບັດແກ່ນາງຜູ້ທີ່ຖືພາ ເພາະນາງ ຈະໜັກທ້ອງ ແລະ ໜີໄປບໍ່ໄດ້; ດັ່ງນັ້ນ, ນາງຈິ່ງຈະຖືກຢຽບຍຳ ແລະ ຖືກປະຖິ້ມ ໃຫ້ຕາຍໄປ.

3 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ວິບັດແກ່ຜູ້ຄົນພວກນີ້ ຜູ້ມີຊື່ວ່າຜູ້ຄົນຂອງນີໄຟ ຖ້າຫາກພວກເຂົາບໍ່ກັບໃຈໃນເວລາທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນເຄື່ອງໝາຍ ແລະ ການແປກປະຫລາດທັງໝົດນີ້ ຊຶ່ງຈະສະແດງແກ່ພວກເຂົາ; ເພາະຈິ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາເປັນຜູ້ຄົນທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເລືອກໄວ້; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພຣະອົງຮັກຜູ້ຄົນຂອງນີໄຟ ແລະ ພຣະອົງໄດ້ລົງໂທດພວກເຂົາໃນເວລາທີ່ພວກເຂົາກະທຳຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ເພາະພຣະອົງຮັກພວກເຂົາ.

4 ແຕ່ຈິ່ງເບິ່ງ ພິມັອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ພຣະອົງກຽດຊັງຊາວເລມັນ ເພາະວ່າພວກເຂົາກະທຳຄວາມຊົ່ວຢູ່ຕະຫລອດເວລາ, ແລະ ມັນເປັນຍ້ອນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຮິດຄອງປະເພນີຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາ. ແຕ່ຈິ່ງເບິ່ງ, ຄວາມລອດໄດ້ມາເຖິງພວກເຂົາແລ້ວ ໂດຍທາງການສິດສອນຂອງຊາວນີໄຟ; ແລະ ດ້ວຍເຈດຕະນານີ້ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈິ່ງເຮັດໃຫ້ວັນເວລາຂອງພວກເຂົາຍືດຍາວອອກໄປ.

5 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຢາກໃຫ້ພວກທ່ານເຫັນວ່າ ພວກເຂົາສ່ວນຫລາຍກະທຳໃນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຄວນກະທຳ, ແລະ ພວກເຂົາເດີນໄປຢ່າງຮອບຄອບຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຕັ້ງໃຈຮັກສາພຣະບັນຍັດ ແລະ ຮັກສາກົດ ແລະ ຮັກສາການພິພາກສາຂອງພຣະອົງຕາມກົດຂອງໂມເຊ.

6 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ ພວກເຂົາສ່ວນຫລາຍກຳລັງກະທຳຢ່າງນີ້, ແລະ ພວກເຂົາ

ກຳລັງພະຍາຍາມດ້ວຍຄວາມພາກພຽນອັນບໍ່ຮູ້ອິດເມື່ອຍທີ່ຈະນຳພາພິມັອງທີ່ເຫລືອຢູ່ຂອງພວກເຂົາມາສູ່ຄວາມຮູ້ເລື່ອງຄວາມຈິງ; ດັ່ງນັ້ນ ທຸກໆມື້ພວກເຂົາຈິ່ງມີຄົນມາເພີ່ມຫລາຍຂຶ້ນ.

7 ແລະ ຈິ່ງເບິ່ງ, ພວກທ່ານໄດ້ຮູ້ດ້ວຍຕົວເອງແລ້ວ, ເພາະພວກທ່ານໄດ້ເຫັນມາແລ້ວ, ວ່າຫລາຍຕໍ່ຫລາຍຄົນໄດ້ຖືກນຳມາສູ່ຄວາມຮູ້ເລື່ອງຄວາມຈິງ, ແລະ ໃຫ້ຮູ້ເລື່ອງຮິດຄອງປະເພນີອັນຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ໜ້າກຽດຊັງຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຖືກຊັກຊວນໃຫ້ມາເຊື່ອພຣະຄຳພີອັນສັກສິດ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ໃຫ້ມາເຊື່ອຄຳທຳນາຍຂອງສາດສະດາຜູ້ບໍລິສຸດ ຊຶ່ງມີຂຽນໄວ້ ຊຶ່ງໄດ້ຊັກຊວນໃຫ້ພວກເຂົາມີສັດທາໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ມາສູ່ການກັບໃຈ, ຊຶ່ງສັດທາ ແລະ ການກັບໃຈນັ້ນໄດ້ນຳການປ່ຽນແປງມາສູ່ໃຈຂອງພວກເຂົາ—

8 ດັ່ງນັ້ນ, ພວກທ່ານຈິ່ງຮູ້ດ້ວຍຕົວເອງວ່າ, ຫລາຍຕໍ່ຫລາຍຄົນທີ່ໄດ້ມາເຖິງຈຸດນີ້ຍ້ອມໝັ້ນຄົງ ແລະ ແນ່ວແນ່ຢູ່ໃນສັດທາ, ແລະ ຢູ່ໃນສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເປັນອິດສະລະ.

9 ແລະ ພວກທ່ານກໍຮູ້ອີກວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ຝັງອາວຸດແຫ່ງສົງຄາມຂອງພວກເຂົາໄວ້, ແລະ ພວກເຂົາຍ້ານທີ່ຈະເອົາມັນຂຶ້ນມາເພາະຍ້ານວ່າໃນທາງໃດທາງໜຶ່ງ ພວກເຂົາຈະເຮັດບາບ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກທ່ານເຫັນໄດ້ວ່າ ພວກເຂົາຍ້ານທີ່ຈະເຮັດບາບ—ເພາະຈິ່ງເບິ່ງ ພວກເຂົາຈະຍອມຕົວໃຫ້ສັດຕູຂອງພວກເຂົາຢຽບຢໍ່າ ແລະ ຂ້າຖິ້ມ, ແລະ ຈະບໍ່ຍອມຍົກ

ດາບຂອງພວກເຂົາຂຶ້ນເພື່ອຕໍ່ສູ້ພວກເຂົາ, ແລະ ນີ້ກໍເປັນເພາະສັດທາຂອງພວກເຂົາໃນພຣະຄຣິດ.

10 ແລະ ບັດນີ້, ເປັນຍ້ອນຄວາມແນວແນ່ຂອງພວກເຂົາໃນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຊື່ອຖື, ແລະ ເປັນຍ້ອນຄວາມໝັ້ນຄົງຂອງພວກເຂົາ ເວລາພວກເຂົາໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງມາແລ້ວເທື່ອໜຶ່ງ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະປະທານພອນໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ ແລະ ຈະເຮັດໃຫ້ວັນເວລາຂອງພວກເຂົາຍືດຍາວອອກໄປ, ທັງໆທີ່ພວກເຂົາເຄີຍສ້າງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍມາກ່ອນ—

11 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາຈະເສື່ອມໂຊມລົງສູ່ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຖື ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍຍັງຈະເຮັດໃຫ້ວັນເວລາຂອງພວກເຂົາຍືດຍາວອອກໄປ, ຈົນເຖິງເວລາທີ່ກ່າວໄວ້ໂດຍບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ໂດຍສາດສະດາຊີນັດ ແລະ ສາດສະດາຄົນອື່ນໆອີກຫລາຍທ່ານກ່ຽວກັບການນຳພີ່ນ້ອງຊາວເລມັນຂອງພວກເຮົາກັບຄືນມາສູ່ຄວາມຮູ້ເລື່ອງຄວາມຈິງອີກ—

12 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ ຄຳສັນຍາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຖືກມອບໃຫ້ແກ່ຊາວເລມັນຜູ້ເປັນພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາໃນຍຸກສຸດທ້າຍ; ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບຄວາມທຸກທໍລະມານຫລາຍປານໃດກໍຕາມ, ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາຈະຖືກຂັບໄລ່ໄປມາທົ່ວຜືນແຜ່ນດິນໂລກ, ແລະ ຈະຖືກຕາມລ້າ, ແລະ ຈະຖືກທຸບຕີ, ແລະ ຈະແຕກກະຈັດກະຈາຍໄປ, ແລະ

ບໍ່ມີບ່ອນພັກພາອາໄສກໍຕາມ, ແຕ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຍັງຈະເມດຕາພວກເຂົາຢູ່.

13 ແລະ ຈະເປັນເຊັ່ນນີ້ຕາມຄຳທຳນາຍ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະມາສູ່ຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງ, ຊຶ່ງເປັນຄວາມຮູ້ເຖິງພຣະຜູ້ໂຖ່ ແລະ ຜູ້ລ້ຽງແກະຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ແທ້ຈິງຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຖືກນັບເຂົ້າຢູ່ໃນບັນດາຜູງແກະຂອງພຣະອົງ.

14 ດັ່ງນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ, ມັນຈະເປັນສິ່ງດີສຳລັບພວກເຂົາຫລາຍກວ່າພວກທ່ານ ຖ້າຫາກພວກທ່ານບໍ່ກັບໃຈ.

15 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ວຽກງານອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຖືກສະແດງແກ່ພວກເຂົາຄືກັນກັບທີ່ໄດ້ຖືກສະແດງແກ່ພວກທ່ານ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມັນໄດ້ຖືກສະແດງແກ່ຜູ້ທີ່ເສື່ອມໂຊມຢູ່ໃນຄວາມບໍ່ເຊື່ອຖື ເພາະຮີດຄອງປະເພນີຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາ, ພວກທ່ານໄດ້ເຫັນມາດ້ວຍຕົວພວກທ່ານແລ້ວວ່າ ພວກເຂົາຈະບໍ່ເສື່ອມໂຊມຢູ່ໃນຄວາມບໍ່ເຊື່ອຖືຕໍ່ໄປອີກແລ້ວ.

16 ດັ່ງນັ້ນ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ: ເຮົາຈະບໍ່ທຳລາຍພວກເຂົາຈົນໝົດສິ້ນ, ແຕ່ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາກັບມາຫາເຮົາອີກ ໃນວັນແຫ່ງຄວາມສະຫລຽວສະຫລາດຂອງເຮົາ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວ.

17 ແລະ ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວ, ກ່ຽວກັບຜູ້ຄົນຂອງຊາວນີໂຟ: ຖ້າຫາກພວກເຂົາຈະບໍ່ກັບໃຈ ແລະ ບໍ່ຕັ້ງໃຈທີ່ຈະເຮັດຕາມພຣະປະສົງຂອງເຮົາແລ້ວ, ເຮົາຈະທຳລາຍພວກເຂົາໃຫ້ໝົດສິ້ນໄປ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວ, ເພາະ

ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຖືຂອງພວກເຂົາ ທັງໆທີ່ເຮົາ ໄດ້ກະທຳວຽກງານອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຫລາຍ ຢ່າງໃນບັນດາພວກເຂົາ; ແລະ ພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າຊົງພຣະຊົນຢູ່ຢ່າງແນ່ນອນ ສັນໃດ, ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຈະເປັນໄປສັນນັ້ນ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວ.

ບົດທີ 16

ຊາວນິໄຟຜູ້ທີ່ເຊື່ອຊາມູເອນໄດ້ຮັບບັບຕິ ສະມາໂດຍນິໄຟ—ຊາມູເອນບໍ່ສາມາດ ຖືກຂ້າໂດຍລູກທະນູ ແລະ ກ້ອນຫີນ ຂອງຊາວນິໄຟທີ່ບໍ່ກັບໃຈ—ບາງຄົນເຮັດ ໃຈແຂງກະດ້າງ, ແລະ ບາງຄົນໄດ້ເຫັນ ເຫລົ່າທູດ—ພວກທີ່ບໍ່ເຊື່ອເວົ້າວ່າມັນບໍ່ ມີເຫດຜົນເລີຍທີ່ຈະເຊື່ອໃນພຣະຄຣິດ ແລະ ການສະເດັດມາຂອງພຣະອົງໃນ ເຢຣູຊາເລັມ. ປະມານ 6-1 ປີກ່ອນ ຄ.ສ.

1 ແລະ ບັດນີ້, ເຫດການໄດ້ບັງເກີດ ຂຶ້ນຄື ມັນມີຄົນເປັນຈຳນວນຫລວງ ຫລາຍທີ່ໄດ້ຍິນຄຳເວົ້າຂອງຊາມູເອນ ຄົນເລມັນຄົນນີ້ ຊຶ່ງໄດ້ເວົ້າຢູ່ເທິງກຳແພງ ເມືອງ. ແລະ ຫລາຍຕໍ່ຫລາຍຄົນທີ່ເຊື່ອ ໃນຄຳເວົ້າຂອງເພິ່ນ ໄດ້ອອກໄປຊອກ ຫານິໄຟ; ແລະ ເມື່ອພວກເຂົາອອກໄປ ແລະ ພົບເພິ່ນແລ້ວ ພວກເຂົາໄດ້ສາ ລະພາບບາບຂອງພວກເຂົາຕໍ່ເພິ່ນ ແລະ ບໍ່ໄດ້ປະຕິເສດບາບນັ້ນ, ໂດຍປາຖະໜາ ທີ່ຈະຮັບບັບຕິສະມາໄວ້ກັບພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າ.

2 ແຕ່ຫລາຍຕໍ່ຫລາຍຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃນ ຄຳເວົ້າຂອງຊາມູເອນໄດ້ຄຽດແຄ້ນໃຫ້ ເພິ່ນ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ແກວ່ງກ້ອນຫີນ

ໄປໃສ່ເພິ່ນຢູ່ເທິງກຳແພງ, ແລະ ຫລາຍ ຄົນໄດ້ຍິງທະນູໄປໃສ່ເພິ່ນນຳອີກໃນ ເວລາທີ່ເພິ່ນກຳລັງຍືນຢູ່ເທິງກຳແພງ ນັ້ນ, ແຕ່ພຣະວິນຍານຂອງພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າສະຖິດຢູ່ກັບເພິ່ນ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດແກວ່ງກ້ອນຫີນ ແລະ ຍິງທະນູໄປຖືກເພິ່ນ.

3 ບັດນີ້ເມື່ອພວກເຂົາເຫັນວ່າ ພວກ ເຂົາແຕະຕ້ອງເພິ່ນບໍ່ໄດ້, ຫລາຍຄົນຕື່ມ ອີກໄດ້ເຊື່ອໃນຄຳເວົ້າຂອງເພິ່ນ ເຖິງ ຂະໜາດທີ່ພວກເຂົາໄດ້ອອກໄປຫານິໄຟ ເພື່ອຮັບບັບຕິສະມາ.

4 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ນິໄຟກຳລັງໃຫ້ບັບຕິ ສະມາຢູ່, ແລະ ທຳນາຍ, ແລະ ສິດສອນ, ແລະ ປາວປະກາດການກັບໃຈແກ່ຜູ້ຄົນ, ແລະ ສະແດງເຄື່ອງໝາຍ ແລະ ການ ແປກປະຫລາດຕ່າງໆ, ແລະ ເຮັດສິ່ງ ມະຫັດສະຈັນໃນບັນດາຜູ້ຄົນ, ເພື່ອພວກ ເຂົາຈະໄດ້ຮູ້ຈັກວ່າ ພຣະຄຣິດຈະສະ ເດັດມາໃນບໍ່ຊ້າ—

5 ໂດຍບອກພວກເຂົາເຖິງເລື່ອງທີ່ຈະ ເກີດຂຶ້ນໃນບໍ່ຊ້າ ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ ຮູ້ຈັກ ແລະ ຈື່ຈຳມັນໄດ້ເມື່ອເຖິງເວລາ ທີ່ມັນເກີດຂຶ້ນ ວ່າມັນຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນທີ່ ຮູ້ຈັກແກ່ພວກເຂົາມາກ່ອນແລ້ວ ໂດຍ ມີເຈດຕະນາທີ່ຈະໃຫ້ພວກເຂົາເຊື່ອຖື; ດັ່ງນັ້ນ ຫລາຍຕໍ່ຫລາຍຄົນທີ່ເຊື່ອໃນຄຳ ເວົ້າຂອງຊາມູເອນ ຈຶ່ງໄດ້ອອກໄປຫາ ເພິ່ນເພື່ອຮັບບັບຕິສະມາ ເພາະວ່າພວກ ເຂົາມາດ້ວຍການກັບໃຈ ແລະ ດ້ວຍການ ສາລະພາບບາບຂອງພວກເຂົາ.

6 ແຕ່ວ່າຄົນສ່ວນຫລາຍບໍ່ເຊື່ອໃນຄຳ ເວົ້າຂອງຊາມູເອນ; ດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອພວກເຂົາ

ເຫັນວ່າກ້ອນຫີນ ແລະ ລູກທະນູຂອງພວກເຂົາແຕະຕ້ອງເພິ່ນບໍ່ໄດ້, ພວກເຂົາຈຶ່ງຮ້ອງບອກນາຍທະຫານຂອງພວກເຂົາ, ມີຄວາມວ່າ: ຈັບຊາຍຜູ້ນີ້ແລ້ວມັດລາວໄວ້, ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ ລາວຖືກຜີສິງ; ແລະ ເພາະອຳນາດຂອງຜີທີ່ຢູ່ກັບລາວ, ພວກເຮົາຈຶ່ງແກວ່ງກ້ອນຫີນ ແລະ ຍົງທະນູໄປໃສ່ລາວບໍ່ຖືກ; ສະນັ້ນ ຈົ່ງຈັບລາວ ແລະ ມັດລາວໄວ້, ແລະ ເອົາລາວໄປ.

7 ແລະ ເວລາທີ່ພວກນາຍທະຫານອອກໄປເພື່ອຈະຈັບເພິ່ນ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ເພິ່ນໄດ້ກະໂດດລົງຈາກກຳແພງເມືອງ ແລະ ໄດ້ໜີອອກຈາກແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາໄປ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຖິງແມ່ນໄປຫາບ້ານເມືອງຂອງເພິ່ນ, ແລະ ເລີ່ມສິດສອນ ແລະ ທຳນາຍຢູ່ໃນບັນດາຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນເອງ.

8 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນບັນດາຊາວນີໄຟໄດ້ຍິນເລື່ອງລາວຂອງເພິ່ນອີກ; ແລະ ການງານຂອງຜູ້ຄົນເປັນໄປດັ່ງນັ້ນ.

9 ແລະ ປີທີແປດສິບຫົກແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນດູແລຜູ້ຄົນຂອງນີໄຟໄດ້ສິ້ນສຸດລົງດັ່ງນີ້.

10 ແລະ ປີທີແປດສິບເຈັດແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນກໍໄດ້ສິ້ນສຸດລົງດັ່ງນີ້ອີກ, ຜູ້ຄົນສ່ວນຫລາຍຍັງຢູ່ໃນຄວາມທະນົງຕົວ ແລະ ຢູ່ໃນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຄົນສ່ວນນ້ອຍໄດ້ດຳເນີນຊີວິດໄປຢ່າງຮອບຄອບຫລາຍຂຶ້ນຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ.

11 ແລະ ສະພາບເຊັ່ນນີ້ກໍເປັນໄປໃນປີທີແປດສິບແປດແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນຄືກັນ.

12 ແລະ ມັນມີການປ່ຽນແປງພຽງເລັກນ້ອຍໃນການງານຂອງຜູ້ຄົນ ນອກຈາກຜູ້ຄົນເລີ່ມແຂງກະດ້າງຫລາຍຂຶ້ນໃນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ເຮັດສິ່ງທີ່ກົງກັນຂ້າມກັບພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າຫລາຍຂຶ້ນ, ໃນປີທີແປດສິບເກົ້າແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນ.

13 ແຕ່ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນໃນປີທີເກົ້າສິບແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນ, ມັນມີເຄື່ອງໝາຍສຳຄັນ ແລະ ການແປກປະຫລາດປະກົດຂຶ້ນແກ່ຜູ້ຄົນ; ແລະ ຄຳເວົ້າຂອງສາດສະດາທັງຫລາຍເລີ່ມເປັນຈິງຂຶ້ນມາ.

14 ແລະ ທູດໄດ້ມາປະກົດແກ່ມະນຸດ, ແລະ ນັກປາດ, ແລະ ໄດ້ປະກາດຂ່າວອັນໜ້າຊຶ້ນຊົມແຫ່ງຄວາມປິຕິຍິນດີອັນຍິ່ງໃຫຍ່ແກ່ພວກເຂົາ; ດັ່ງນັ້ນ ໃນປີນີ້ຂໍ້ຄວາມພຣະຄຳພີຈຶ່ງເລີ່ມສຳເລັດ.

15 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຜູ້ຄົນຍິ່ງເລີ່ມເຮັດໃຈແຂງກະດ້າງຫລາຍຂຶ້ນ, ທຸກຄົນນອກຈາກຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອຫລາຍທີ່ສຸດ, ທັງຊາວນີໄຟ ແລະ ຊາວເລມັນນຳອີກ, ແລະ ເລີ່ມເຊື່ອຖືກຳລັງຂອງຕົນເອງ ແລະ ບັນຍາຂອງຕົນເອງ, ໂດຍກ່າວວ່າ:

16 ບາງສິ່ງໃນບັນດາຫລາຍສິ່ງພວກເຂົາອາດເດົາຖືກ; ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຮົາຮູ້ວ່າວຽກງານທີ່ສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງອັດສະຈັນທັງໝົດທີ່ເວົ້າເຖິງຈະບັງເກີດຂຶ້ນບໍ່ໄດ້.

17 ແລະ ພວກເຂົາເລີ່ມຫາເຫດຜົນ ແລະ ໂຕ້ຖຽງກັນໃນບັນດາພວກເຂົາເອງ, ມີຄວາມວ່າ:

18 ຄືມັນບໍ່ມີເຫດຜົນທີ່ຄົນຢ່າງພຣະຄຣິດຈະສະເດັດມາ; ຖ້າເປັນເຊັ່ນນັ້ນແທ້

ແລະວ່າພຣະອົງເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນພຣະບິດາຂອງສະຫວັນ ແລະ ຂອງແຜ່ນດິນໂລກ ດັ່ງທີ່ເວົ້າເຖິງ, ເປັນດ້ວຍເຫດໃດພຣະອົງຈຶ່ງຈະບໍ່ສະເດັດມາຫາພວກເຮົາເຊັ່ນດຽວກັບທີ່ພຣະອົງຈະສະເດັດມາຫາຄົນທັງຫລາຍຊຶ່ງຈະຢູ່ທີ່ເຢຣູຊາເລັມ?

19 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເປັນດ້ວຍເຫດໃດພຣະອົງຈຶ່ງຈະບໍ່ສະເດັດມາຫາແຜ່ນດິນນີ້ ເຊັ່ນດຽວກັບທີ່ພຣະອົງຈະສະເດັດມາສູ່ແຜ່ນດິນເຢຣູຊາເລັມ?

20 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຮົາຮູ້ວ່ານີ້ເປັນຮີດຄອງປະເພນີອັນຊົ່ວຮ້າຍ ຊຶ່ງຖືກມອບໃຫ້ຕໍ່ກັນມາຈົນເຖິງພວກເຮົາໂດຍບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາ, ເພື່ອໃຫ້ພວກເຮົາເຊື່ອໃນສິ່ງທີ່ສຳຄັນ ແລະ ໜ້າອັດສະຈັນ ຊຶ່ງຈະເກີດຂຶ້ນ ແຕ່ບໍ່ແມ່ນໃນບັນດາພວກເຮົາ, ແຕ່ໃນແຜ່ນດິນທີ່ຢູ່ຫ່າງໄກ ແຜ່ນດິນຊຶ່ງພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກ; ເພື່ອພວກເຮົາຈະສາມາດເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຢູ່ໃນຄວາມໂງ່ຈ້າລ້າຫລັງ, ເພາະວ່າພວກເຮົາຈະບໍ່ສາມາດເປັນພະຍານດ້ວຍຕາຂອງພວກເຮົາເອງວ່າ ມັນເປັນຄວາມຈິງ.

21 ແລະ ໂດຍກົນອຸບາຍ ແລະ ຄວາມລຶກລັບຂອງມານຮ້າຍ, ພວກເຮົາຈະເຮັດການລຶກລັບອັນໃຫຍ່ຫລວງບາງຢ່າງຊຶ່ງພວກເຮົາບໍ່ເຂົ້າໃຈ, ຊຶ່ງຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາລົງໄປເປັນຂ້າໃຊ້ຂອງຄຳເວົ້າຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ເປັນຂ້າໃຊ້

ຂອງພວກເຂົານຳອີກ, ເພາະວ່າພວກເຮົາຕ້ອງເພິ່ງພວກເຮົາໃຫ້ສອນພຣະຄຳໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ; ແລະ ພວກເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຢູ່ໃນຄວາມໂງ່ຈ້າດັ່ງນີ້ ຖ້າຫາກພວກເຮົາຍອມມອບຕົວໃຫ້ກັບພວກເຮົາຕະຫລອດວັນເວລາຂອງຊີວິດພວກເຮົາ.

22 ແລະ ມີອີກຫລາຍເລື່ອງທີ່ຜູ້ຄົນໄດ້ຄິດຂຶ້ນມາເອງຢູ່ໃນໃຈຂອງພວກເຮົາ, ຊຶ່ງເປັນເລື່ອງໂງ່ ແລະ ບໍ່ມີປະໂຫຍດ; ແລະ ພວກເຮົາວຸ້ນວາຍໃຈຫລາຍ, ເພາະຊາຕານໄດ້ຍຸຍົງໃຫ້ພວກເຮົາເຮັດຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຢູ່ຕະຫລອດເວລາ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມັນໄດ້ທ່ອງທ່ຽວໄປມາແຜ່ຂ່າວລື ແລະ ການຂັດແຍ້ງທົ່ວຜົນແຜ່ນດິນ ເພື່ອມັນຈະໄດ້ເຮັດໃຫ້ໃຈຂອງຜູ້ຄົນແຂງກະດ້າງຕໍ່ສິ່ງທີ່ດີ ແລະ ຕໍ່ສິ່ງທີ່ຈະມາເຖິງ.

23 ແລະ ທັງໆທີ່ເຄື່ອງໝາຍ ແລະ ການແປກປະຫລາດໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນບັນດາຜູ້ຄົນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນຫລາຍຢ່າງຊຶ່ງຄົນເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ເຮັດຂຶ້ນ, ຊາຕານກໍຍັງມີອຳນາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ເໜືອໃຈຂອງຜູ້ຄົນທົ່ວຜົນແຜ່ນດິນຢູ່.

24 ແລະ ປີທີເກົາສິບແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຜູ້ຕັດສິນດູແລຜູ້ຄົນຂອງນີໂຟໄດ້ສິ້ນສຸດລົງດັ່ງນີ້.

25 ແລະ ໜັງສືຮີລາມັນ, ຕາມບັນທຶກຂອງຮີລາມັນ ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງຮີລາມັນກໍໄດ້ຈົບລົງດັ່ງນີ້.

ນິໄສະບັບທິສາມ ຫນັງສືນິໄສ

ລູກຊາຍຂອງນິໄສ, ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງຮີລາມັນ

ແລະ ຮີລາມັນເປັນລູກຊາຍຂອງຮີລາມັນ, ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງແອວມາ, ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງແອວມາ, ໂດຍເປັນຜູ້ສືບເຊື້ອສາຍຂອງນິໄສ ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງລີໂຮ, ຜູ້ທີ່ໄດ້ອອກມາຈາກເຢຣູຊາເລັມໃນປີທຳອິດແຫ່ງການປົກຄອງຂອງເຊເດກີຢາກະສັດຂອງຊາວຢູດາ.

ບົດທີ 1

ນິໄສຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງຮີລາມັນອອກຈາກແຜ່ນດິນໄປ, ແລະ ນິໄສລູກຊາຍຂອງເພິ່ນຮັກສາແຜ່ນຈາລຶກໄວ້—ເຖິງແມ່ນເຄື່ອງໝາຍ ແລະ ການແປກປະຫລາດປະກົດຂຶ້ນຢູ່ທົ່ວໄປ, ແຕ່ຄົນຊົ່ວຍັງວາງແຜນທີ່ຈະຂ້າຄົນຊອບທຳ—ຄົນແຫ່ງການກຳເນີດຂອງພຣະຄຣິດມາເຖິງ—ເຄື່ອງໝາຍຖືກມອບໃຫ້ ແລະ ດາວດວງໃໝ່ປະກົດຂຶ້ນ—ການເວົ້າຕົວະ ແລະ ການຫລອກລວງເພີ່ມທະວີຂຶ້ນ, ແລະ ພັກແກດີອານທັນໄດ້ຂ້າຄົນຢ່າງຫລວງຫລາຍ. ປະມານ ຄ.ສ. 1-4.

1 ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ປີທີເກົາສິບເອັດໄດ້ຜ່ານໄປ ແລະ ມັນເປັນຫົກຮ້ອຍປີນັບຕັ້ງແຕ່ເວລາທີ່ລີໂຮມາຈາກເຢຣູຊາເລັມ; ແລະ ມັນເປັນປີທີ່ເລໂຄນີອັດເປັນຫົວໜ້າຜູ້ຕັດສິນ ແລະ ເປັນຜູ້ປົກຄອງດູແລແຜ່ນດິນ.

2 ແລະ ນິໄສລູກຊາຍຂອງຮີລາມັນໄດ້ອອກຈາກແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາໄປ, ໂດຍທີ່ໄດ້ມອບໝາຍໜ້າທີ່ໃຫ້ແກ່ນິໄສຜູ້ເປັນລູກຊາຍກົກຂອງເພິ່ນໃຫ້ເປັນຜູ້

ຮັກສາແຜ່ນຈາລຶກທອງເຫລືອງ ແລະ ບັນທຶກທັງໝົດທີ່ໄດ້ຮັບການຮັກສາມາ, ແລະ ສິ່ງທັງໝົດຊຶ່ງໄດ້ຮັບການຮັກສາໄວ້ໃຫ້ສັກສິດນັບຕັ້ງແຕ່ລີໂຮອອກຈາກເຢຣູຊາເລັມ.

3 ແລ້ວເພິ່ນໄດ້ອອກຈາກແຜ່ນດິນໄປ, ແລະ ບໍ່ມີໃຜຮູ້ວ່າເພິ່ນໄປຫາບ່ອນໃດ, ແລະ ນິໄສຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງເພິ່ນກໍໄດ້ຮັກສາບັນທຶກແທນເພິ່ນ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ບັນທຶກຂອງຜູ້ຄົນພວກນີ້.

4 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືໃນຕົ້ນປີທີເກົາສິບສອງ, ຈິ່ງເບິ່ງ, ຄຳທຳນຳຂອງສາດສະດາເລີ່ມຈະສຳເລັດ ໂດຍສົມບູນຍິ່ງຂຶ້ນ; ເພາະມັນເລີ່ມມີເຄື່ອງໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນເກີດຂຶ້ນໃນບັນດາຜູ້ຄົນ.

5 ແຕ່ມີບາງຄົນເລີ່ມກ່າວວ່າ ເວລາໄດ້ຜ່ານພົ້ນໄປແລ້ວສຳລັບຄຳຊຶ່ງຊາມູເອນຊາວເລມັນເວົ້າໄວ້ຈະສຳເລັດ.

6 ແລະ ພວກເຂົາເລີ່ມສະແດງຄວາມປິຕິຍິນດີໃສ່ພີ່ນ້ອງຂອງເຂົາ, ໂດຍກ່າວວ່າ: ຈິ່ງເບິ່ງ ເວລາໄດ້ຜ່ານໄປແລ້ວ, ແລະ ຄຳເວົ້າຂອງຊາມູເອນບໍ່ເກີດເປັນຈິງ; ສະນັ້ນ, ຄວາມປິຕິຍິນດີ ແລະ ສັດທາ

ຂອງພວກທ່ານທີ່ມີຕໍ່ສິ່ງນີ້ກໍບໍ່ມີປະໂຫຍດ.

7 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເຂົາໄດ້ຮ້ອງຟ້າໄປຕະຫລອດທົ່ວແຜ່ນດິນ; ແລະ ຜູ້ຄົນທີ່ເຊື່ອ ເລີ່ມເສົ້າສະຫລົດໃຈຫລາຍທີ່ສຸດ ເພາະຍ້ານໂດຍທາງໃດທາງໜຶ່ງສິ່ງທີ່ເວົ້າໄວ້ຈະບໍ່ເກີດຂຶ້ນ.

8 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ຜູ້ຄົນທີ່ເຊື່ອໄດ້ລໍຖ້າຢູ່ຢ່າງຈິດຈໍ່ສໍາລັບມື້ນັ້ນ ແລະ ຄືນນັ້ນ ແລະ ມື້ນັ້ນ ຊຶ່ງຈະເປັນມື້ດຽວກັນຄືກັບວ່າບໍ່ມີກາງຄືນ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ຮູ້ວ່າສັດທາຂອງພວກເຂົາມີປະໂຫຍດ.

9 ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ມີໜຶ່ງທີ່ພວກທີ່ບໍ່ເຊື່ອຕັ້ງໄວ້ ເພື່ອທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນປະເພນີເຫລົ່ານັ້ນຈະຖືກຂ້າຖ້າຫາກເຄື່ອງໝາຍຂຶ້ນສາດສະດາຊາມູເອນໃຫ້ໄວ້ບໍ່ເກີດເປັນຈິງ.

10 ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືເມື່ອມີໄພຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງມີໄພເຫັນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍນີ້ຂອງຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນ, ໃຈຂອງເພິ່ນກໍເສົ້າສະຫລົດຢ່າງຍິ່ງ.

11 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືເພິ່ນໄດ້ອອກໄປ ແລະ ຂາບລົງຢູ່ກັບພື້ນດິນ, ແລະ ຮ້ອງທູນຕໍ່ພຣະເຈົ້າຂອງເພິ່ນຢ່າງສຸດກຳລັງເພື່ອຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເພື່ອພວກທີ່ກຳລັງຈະຖືກທຳລາຍເພາະສັດທາຂອງພວກເຂົາໃນປະເພນີຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາ.

12 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືເພິ່ນໄດ້ຮ້ອງຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢ່າງສຸດກຳລັງໝົດມື້ນັ້ນ; ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ສຸລະສຽງ

ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມາເຖິງເພິ່ນ, ມີຄວາມວ່າ:

13 ຈົ່ງເງິຍໜ້າ ແລະ ເບີກບານເຖິດ; ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ເວລາໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ, ແລະ ໃນຄືນນີ້ເຄື່ອງໝາຍຈະປະກົດຂຶ້ນ, ແລະ ໃນມື້ອື່ນເຊົ້ານີ້ ເຮົາຈະເຂົ້າມາໃນໂລກນີ້, ເພື່ອສະແດງແກ່ໂລກວ່າ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ ຊຶ່ງເຮົາເວົ້າໄວ້ໂດຍປາກຂອງສາດສະດາຜູ້ບໍລິສຸດຂອງເຮົາສຳເລັດ.

14 ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາຈະມາຫາຜູ້ຄົນຂອງເຮົາເອງ, ເພື່ອກະທຳໃຫ້ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງສຳເລັດ ຊຶ່ງເຮົາໄດ້ກະທຳໃຫ້ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກແກ່ລູກຫລານມະນຸດນັບຕັ້ງແຕ່ການວາງຮາກຖານຂອງໂລກ, ແລະ ເພື່ອກະທຳຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະບິດາ ແລະ ຂອງພຣະບຸດ—ຂອງພຣະບິດາເພາະເຮົາ, ແລະ ຂອງພຣະບຸດເພາະເນື້ອໜັງຂອງເຮົາ. ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ເວລາໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ, ແລະ ຄືນນີ້ເຄື່ອງໝາຍຈະປະກົດຂຶ້ນ.

15 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພຣະຄຳທີ່ກ່າວໄວ້ກັບມີໄພນັ້ນສຳເລັດແລ້ວ, ດັ່ງທີ່ກ່າວໄວ້; ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ເວລາດວງອາທິດຕົກແລ້ວ ມັນບໍ່ມີຄວາມມືດເລີຍ; ແລະ ຜູ້ຄົນເລີ່ມແປກປະຫລາດໃຈເພາະວ່າມັນບໍ່ມີຄວາມມືດໃນຕອນກາງຄືນເລີຍ.

16 ແລະ ມີຄົນຢ່າງຫລວງຫລາຍຜູ້ບໍ່ເຊື່ອຄຳເວົ້າຂອງສາດສະດາໄດ້ລົ້ມລົງຢູ່ກັບພື້ນດິນ ແລະ ເປັນຄືກັນກັບຕາຍແລ້ວ, ເພາະພວກເຂົາຮູ້ວ່າ ແຜນການທຳລາຍອັນໃຫຍ່ຫລວງທີ່ພວກເຂົາວາງ

ໄວ້ສຳລັບຄົນທີ່ເຊື່ອໃນຄຳເວົ້າຂອງສາດສະດາລົ້ມເຫລວແລ້ວ; ເພາະເຄື່ອງໝາຍທີ່ໃຫ້ໄວ້ນັ້ນໄດ້ເກີດຂຶ້ນແລ້ວ.

17 ແລະ ພວກເຂົາເລີ່ມຮູ້ຈັກວ່າ ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຕ້ອງສະເດັດມາປະກົດໃນບໍ່ດົນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ໂດຍສະຫລຸບ, ຜູ້ຄົນທັງໝົດທີ່ຢູ່ທົ່ວແຜ່ນດິນຈາກທາງຕາເວັນຕົກເຖິງທາງຕາເວັນອອກ, ທັງໃນແຜ່ນດິນທາງເໜືອ ແລະ ໃນແຜ່ນດິນທາງໃຕ້, ມີຄວາມແປກໃຈຢ່າງຍິ່ງຈົນວ່າພວກເຂົາລົ້ມລົງຢູ່ກັບພື້ນດິນ.

18 ເພາະພວກເຂົາຮູ້ຈັກວ່າ ສາດສະດາໄດ້ໃຫ້ຖ້ອຍຄຳເຖິງເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ມາຫລາຍປີແລ້ວ, ແລະ ເຄື່ອງໝາຍຊຶ່ງໃຫ້ໄວ້ກໍໄດ້ເກີດຂຶ້ນແລ້ວ; ແລະ ພວກເຂົາເລີ່ມຍ້ານກົວເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຖືຂອງພວກເຂົາ.

19 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ມັນບໍ່ມີຄວາມມືດຕະຫລອດຄືນນັ້ນ, ແຕ່ມັນແຈ້ງຄືກັນກັບຕອນທຸ່ງຂອງກາງເວັນ. ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ດວງອາທິດໄດ້ຂຶ້ນມາອີກໃນຕອນເຊົ້າຕາມລະບຽບອັນຖືກຕ້ອງຂອງມັນ; ແລະ ພວກເຂົາຈຶ່ງຮູ້ຈັກວ່າ ມັນເປັນມື້ທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະກຳເນີດ, ເພາະເຄື່ອງໝາຍທີ່ໄດ້ໃຫ້ໄວ້.

20 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ, ທຸກຂໍ້ຄວາມໄດ້ເກີດຂຶ້ນຕາມຄຳເວົ້າຂອງສາດສະດາ.

21 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນອີກຄື ດາວດວງໃໝ່ໄດ້ປະກົດຂຶ້ນຕາມຄຳທີ່ໄດ້ໃຫ້ໄວ້ຄືກັນ.

22 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ນັບແຕ່ເວລານັ້ນເປັນຕົ້ນໄປ, ຊາຕານໄດ້ແຜ່ຂະຫຍາຍຄຳຕົວະອອກໄປໃນບັນດາຜູ້ຄົນເພື່ອເຮັດໃຫ້ໃຈຂອງພວກເຂົາແຂງກະດ້າງ ໂດຍມີເຈດຕະນາທີ່ຈະບໍ່ໃຫ້ພວກເຂົາເຊື່ອໃນເຄື່ອງໝາຍ ແລະ ການແປກປະຫລາດເຫລົ່ານັ້ນ ຊຶ່ງພວກເຂົາໄດ້ເຫັນມາ; ເຖິງແມ່ນວ່າຈະມີການເວົ້າຕົວະ ແລະ ການຫລອກລວງກໍຕາມແຕ່ຄົນສ່ວນຫລາຍກໍຍັງເຊື່ອ, ແລະ ປຽນໃຈເຫລື້ອມໃສໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

23 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ມີໄຟໄດ້ອອກໄປໃນບັນດາຜູ້ຄົນ, ແລະ ຄົນອື່ນໆອີກຫລາຍຄົນກໍຄືກັນ, ໄດ້ໃຫ້ບັບຕິສະມາໄວ້ກັບການກັບໃຈ, ຊຶ່ງໃນການນັ້ນ ມີການປົດປາບຢ່າງຫລວງຫລາຍ. ແລະ ຜູ້ຄົນເລີ່ມມີສັນຕິສຸກອີກດັ່ງນັ້ນໃນແຜ່ນດິນ.

24 ແລະ ມັນບໍ່ມີການຂັດແຍ້ງກັນເລີຍ, ນອກຈາກຄົນຈຳນວນບໍ່ເທົ່າໃດຄົນທີ່ເລີ່ມສິດສອນ, ໂດຍພະຍາຍາມພິສູດຕາມພຣະຄຳພີວ່າ ມັນບໍ່ຈຳເປັນທີ່ຈະປະຕິບັດຕາມກົດຂອງໂມເຊອີກຕໍ່ໄປ. ບັດນີ້ໃນເລື່ອງນີ້ ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດຜິດໂດຍບໍ່ເຂົ້າໃຈພຣະຄຳພີ.

25 ແຕ່ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ບໍ່ດົນພວກເຂົາກໍໄດ້ປຽນໃຈເຫລື້ອມໃສ, ແລະ ຍອມຮັບຄວາມຜິດທີ່ພວກເຂົາຕົກຢູ່, ເພາະມັນໄດ້ເຮັດໃຫ້ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກແກ່ພວກເຂົາວ່າ ກົດຍັງບໍ່ສົມບູນເທື່ອ, ແລະວ່າມັນຈະຕ້ອງສົມບູນທຸກຂໍ້; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຖ້ອຍຄຳໄດ້ມາເຖິງພວກເຂົາວ່າ ມັນຕ້ອງສົມບູນທັງໝົດ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ວ່າ

ຈຸດໜຶ່ງ ຫລື ຂີດໜຶ່ງກໍຈະບໍ່ຜ່ານໄປຈົນກວ່າວ່າມັນຈະສົມບູນເສຍກ່ອນ; ສະນັ້ນໃນບົດງວກນີ້ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຖືກນຳມາສູ່ຄວາມຮູ້ເຖິງຄວາມຜິດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ໄດ້ສາລະພາບຄວາມຜິດຂອງພວກເຂົາ.

26 ແລະ ບີຫີເກົ້າສິບສອງໄດ້ຜ່ານໄປດັ່ງນັ້ນ, ນຳຂ່າວອັນໜ້າຊື່ນຊົມມາເຖິງຜູ້ຄົນ ເພາະເຄື່ອງໝາຍໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຕາມຄຳທຳນາຍຂອງສາດສະດາຜູ້ບໍລິສຸດທັງຫລາຍ.

27 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ບີເກົ້າສິບສາມໄດ້ຜ່ານໄປດ້ວຍສັນຕິສຸກນອກຈາກພວກໂຈນແກດີອານທັນເທົ່ານັ້ນຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນພູຜາປາດົງ, ຜູ້ທີ່ມາລົບກວນບ້ານເມືອງ; ເພາະທີ່ໝັ້ນຂອງພວກເຂົາ ແລະ ບ່ອນລີ້ຊ່ອນຕົວຂອງພວກເຂົານັ້ນເຂັ້ມແຂງຫລາຍຈົນວ່າຜູ້ຄົນເອົາຊະນະພວກເຂົາບໍ່ໄດ້; ສະນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ເຮັດການຄາດຕະກຳຢ່າງຫລວງຫລາຍ, ແລະ ໄດ້ທຳການຂ້າພັນຢ່າງຫລວງຫລາຍໃນບັນດາຜູ້ຄົນ.

28 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືໃນບີຫີເກົ້າສິບສີ່ ພວກເຂົາເລີ່ມມີກຳລັງເພີ່ມຂຶ້ນຢ່າງຫລວງຫລາຍ, ເພາະມີຄົນຢ່າງຫລວງຫລາຍທີ່ແຍກອອກໄປຈາກຊາວນີໄຟໜີໄປຫາພວກເຂົາ, ຊຶ່ງໄດ້ເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມເສົ້າສະຫລົດໃຈຫລາຍແກ່ຊາວນີໄຟເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຄົງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນ.

29 ແລະ ມີເຫດໃຫ້ເກີດຄວາມເສົ້າສະຫລົດໃຈຫລາຍໃນບັນດາຊາວເລມັນນຳອີກ; ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາໄດ້ມີລູກ

ຫລານຢ່າງຫລວງຫລາຍທີ່ໄດ້ເຕີບໂຕ ແລະ ເລີ່ມມີອາຍຸຫລາຍຂຶ້ນຈົນເປັນຕົວເອງ, ແລະ ຖືກບາງຄົນຊຶ່ງເປັນຊາວໂຊລຳ ຊັກນຳໄປ, ໂດຍການເວົ້າຕົວະ ແລະ ໂດຍການຍົກຍ້ອງຂອງພວກເຂົາ, ເພື່ອໄປເຂົ້າຮ່ວມກັບພວກໂຈນແກດີອານທັນເຫລົ່ານັ້ນ.

30 ແລະ ຊາວເລມັນຈຶ່ງທົນທຸກເຊັ່ນນັ້ນເໝືອນກັນ, ແລະ ເລີ່ມເສື່ອມລົງໃນສັດທາ ແລະ ຄວາມຊອບທຳຂອງພວກເຂົາ, ເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຄົນລຸ້ນໃໝ່.

ບົດທີ 2

ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມໜ້າກຽດຊັງເພີ່ມທະວີຂຶ້ນໃນບັນດາຜູ້ຄົນ—ຊາວນີໄຟ ແລະ ຊາວເລມັນຮ່ວມມືກັນເພື່ອປົກປ້ອງຕົນເອງຈາກພວກໂຈນແກດີອານທັນ—ຊາວເລມັນທີ່ເຫລືອມໃສກັບເປັນຄົນຜິວຂາວ ແລະ ຖືກເອີ້ນວ່າຊາວນີໄຟ. ປະມານ ຄ.ສ. 5–16.

1 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ບີຫີເກົ້າສິບຫ້າກໍໄດ້ຜ່ານໄປຄືກັນ, ແລະ ຜູ້ຄົນເລີ່ມຫລົງລືມເຄື່ອງໝາຍ ແລະ ຄວາມແປກປະຫລາດຊຶ່ງພວກເຂົາເຄີຍໄດ້ຍິນມາ, ແລະ ເລີ່ມແປກໃຈນ້ອຍລົງກ່ຽວກັບເຄື່ອງໝາຍ ຫລື ການແປກປະຫລາດຈາກສະຫວັນ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກເຂົາເລີ່ມແຂງກະດ້າງໃນໃຈ ແລະ ມືດດັບໃນຈິດ, ແລະ ເລີ່ມບໍ່ເຊື່ອທຸກສິ່ງຊຶ່ງພວກເຂົາໄດ້ຍິນ ແລະ ເຫັນມາ—

2 ນິກຄິດເຖິງສິ່ງທີ່ບໍ່ມີປະໂຫຍດບາງ

ຢ່າງໃນໃຈຂອງພວກເຂົາ ວ່າມະນຸດ ແລະ ອຳນາດຂອງມານເຮັດມັນຂຶ້ນເພື່ອ ຊັກຈູງ ແລະ ຫລອກລວງໃຈຂອງຜູ້ຄົນ; ແລະ ຊາຕານໄດ້ຄອບຄອງໃຈຂອງຜູ້ຄົນ ອີກແລ້ວດັ່ງນັ້ນ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ມັນໄດ້ ເຮັດໃຫ້ຕາຂອງພວກເຂົາບອດ ແລະ ຊັກນຳພວກເຂົາໄປໃຫ້ເຊື່ອວ່າ ຄຳສອນ ຂອງພຣະຄຣິດເປັນສິ່ງທີ່ໂງ່ຈ້າລ້າຫລັງ ແລະ ບໍ່ມີປະໂຫຍດ.

3 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຜູ້ຄົນເລີ່ມເກັ່ງກ້າຂຶ້ນໃນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມໜ້າກຽດຊັງ; ແລະ ພວກເຂົາ ບໍ່ເຊື່ອວ່າ ມັນຈະມີເຄື່ອງໝາຍ ຫລື ການ ແປກປະຫລາດເກີດຂຶ້ນຕື່ມອີກ; ແລະ ຊາຕານໄດ້ໄປຫາທົ່ວທຸກແຫ່ງທີ່ມີຊັກຈູງ ໃຈຂອງຜູ້ຄົນໄປ ໂດຍລັ່ລວງພວກເຂົາ ແລະ ເປັນເຫດໃຫ້ພວກເຂົາເຮັດຄວາມ ຊົ່ວຮ້າຍອັນໃຫຍ່ຫລວງໃນແຜ່ນດິນ.

4 ແລະ ປີທີເກົ້າສິບຫົກໄດ້ຜ່ານໄປ ດັ່ງນັ້ນ; ແລະ ປີທີເກົ້າສິບເຈັດນຳອີກ; ແລະ ປີທີເກົ້າສິບແປດ ແລະ ປີທີເກົ້າສິບ ເກົ້ານຳອີກ.

5 ແລະ ໜຶ່ງຮ້ອຍປີໄດ້ຜ່ານໄປ ນັບຕັ້ງ ແຕ່ວັນເວລາຂອງໂມໄຊຢາຜູ້ເປັນກະສັດ ຂອງຊາວນິໄຟ.

6 ແລະ ຫົກຮ້ອຍກັບເກົ້າປີໄດ້ຜ່ານໄປ ນັບຕັ້ງແຕ່ລີໂຮອອກຈາກເຢຣູຊາເລັມ ມາ.

7 ແລະ ເກົ້າປີໄດ້ຜ່ານໄປ ນັບຕັ້ງແຕ່ ເວລາທີ່ມີເຄື່ອງໝາຍປະທານໃຫ້, ຊຶ່ງ ສາດສະດາໄດ້ເວົ້າໄວ້ວ່າ ພຣະຄຣິດຈະ ສະເດັດມາສູ່ໂລກ.

8 ບັດນີ້ຊາວນິໄຟໄດ້ເລີ່ມນັບເວລາ

ຂອງພວກເຂົານັບຕັ້ງແຕ່ເວລານີ້ເປັນ ຕົ້ນໄປເລີ່ມຈາກເວລາທີ່ມີເຄື່ອງໝາຍ ປະທານໃຫ້, ຫລື ນັບຕັ້ງແຕ່ການສະເດັດ ມາຂອງພຣະຄຣິດ; ດັ່ງນັ້ນ, ມັນຈຶ່ງເປັນ ເວລາພຽງແຕ່ເກົ້າປີຜ່ານໄປ.

9 ແລະ ນິໄຟຜູ້ເປັນບິດາຂອງນິໄຟຜູ້ ໄດ້ຮັບໜ້າທີ່ເພື່ອເກັບແຜ່ນຈາລຶກນັ້ນ, ບໍ່ ໄດ້ກັບຄືນມາແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາອີກ, ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດພົບເຫັນເພິ່ນຢູ່ບ່ອນໃດ ເລີຍໃນທົ່ວແຜ່ນດິນ.

10 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຜູ້ຄົນຍັງຄົງຢູ່ໃນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ, ທັງໆ ທີ່ມີການສິດສອນ ແລະ ໃຫ້ຄຳທຳນາຍ ຫລາຍຢ່າງໃນບັນດາພວກເຂົາ; ແລະ ປີ ທີ່ສິບໄດ້ຜ່ານໄປດັ່ງນີ້; ແລະ ປີທີ່ສິບເອັດ ກໍໄດ້ຜ່ານໄປດ້ວຍຄວາມຊົ່ວຮ້າຍນຳອີກ.

11 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນໃນປີ ທີ່ສິບສາມ ມັນເລີ່ມມີສົງຄາມ ແລະ ການ ຂັດແຍ້ງກັນຕະຫລອດທົ່ວແຜ່ນດິນ; ເພາະວ່າພວກໂຈນແກດີອານທັນກັບ ມີຈຳນວນຫລວງຫລາຍຂຶ້ນ, ແລະ ໄດ້ ຂ້າຜູ້ຄົນຢ່າງຫລວງຫລາຍ, ແລະ ເຮັດ ໃຫ້ຫລາຍທົ່ວເມືອງແປນເປົ່າ ແລະ ໄດ້ ຂະຫຍາຍຄວາມຕາຍ ແລະ ການຂ້າພັນ ຢ່າງຫລວງຫລາຍທົ່ວແຜ່ນດິນ, ຈົນວ່າ ມັນເປັນສິ່ງສົມຄວນທີ່ຜູ້ຄົນທັງໝົດ ທັງ ຊາວນິໄຟ ແລະ ຊາວເລມັນຈະຈັບອາວຸດ ຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຂົາ.

12 ດັ່ງນັ້ນ, ຊາວເລມັນທັງໝົດຜູ້ໄດ້ ປ່ຽນໃຈເຫລື້ອມໃສໃນພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ເຂົ້າສົມທົບກັບຊາວນິໄຟ ພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຖືກບັງຄັບ ໃຫ້ຈັບອາວຸດຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ກັບໂຈນແກດີອານ

ທັນເຫລົ່ານັ້ນ ເພື່ອຄວາມປອດໄພຂອງ ຊີວິດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ພວກຜູ້ຍິງ ຂອງພວກເຂົາ ແລະ ພວກເດັກນ້ອຍ ຂອງພວກເຂົາ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ເພື່ອ ປົກປັກຮັກສາສິດຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ສິດທິພິເສດຂອງສາດສະໜາຈັກຂອງ ພວກເຂົາ ແລະ ສິດຂອງການນະມັດ ສະການຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ອິດສະລະ ພາບ ແລະ ເສລີພາບຂອງພວກເຂົານຳ ອີກ.

13 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ກ່ອນປີທີສິບສາມຈະຜ່ານພົ້ນໄປ ຊາວນີ ໄຟໄດ້ຖືກຄຸກຄາມດ້ວຍການທຳລາຍອັນ ໃຫຍ່ຫລວງ ຍ້ອນວ່າສົງຄາມເທື່ອນີ້ໄຫດ ຮ້າຍຫາລຸນຫລາຍທີ່ສຸດ.

14 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຊາວເລມັນເຫລົ່ານັ້ນຜູ້ທີ່ໄດ້ເຂົ້າມາຮ່ວມ ກັບຊາວນີໄຟ ໄດ້ຖືກນັບເຂົ້າຢູ່ໃນບັນດາ ຊາວນີໄຟ;

15 ແລະ ຄຳສາບແຂ່ງທີ່ມີຢູ່ກັບພວກ ເຂົາຖືກຖອນອອກໄປ, ແລະ ຜິວໜັງຂອງ ພວກເຂົາກັບມາຂາວຄືກັນກັບຊາວນີໄຟ;

16 ແລະ ພວກຊາຍໜຸ່ມ ແລະ ພວກລູກ ສາວຂອງພວກເຂົາກັບມາເປັນຄົນ ຈິບງາມທີ່ສຸດ, ແລະ ພວກເຂົາຖືກນັບ ເຂົ້າຢູ່ໃນບັນດາຊາວນີໄຟ ແລະ ຖືກເອີ້ນ ວ່າຊາວນີໄຟ. ແລະ ປີທີສິບສາມໄດ້ສິ້ນ ສຸດລົງດັ່ງນີ້.

17 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນ ໃນຕົ້ນປີທີສິບສີ່, ສົງຄາມລະຫວ່າງພວກ ໂຈນ ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງນີໄຟໄດ້ດຳເນີນຕໍ່ ໄປ ແລະ ມັນໄດ້ກັບມາຮ້າຍແຮງຫລາຍ ທີ່ສຸດ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຜູ້ຄົນຂອງນີ

ໄຟຍັງໄດ້ປຽບພວກໂຈນຢູ່, ເຖິງຂະໜາດ ທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຂັບໄລ່ພວກເຂົາອອກ ໄປຈາກແຜ່ນດິນຂອງຕົນ ເຂົ້າໄປໃນພູ ແລະ ບ່ອນລີ້ຊ່ອນຂອງພວກເຂົາ.

18 ແລະ ປີທີສິບສີ່ໄດ້ສິ້ນສຸດລົງດັ່ງ ນີ້. ແລະ ໃນປີທີສິບຫ້າ ພວກເຂົາໄດ້ຍົກ ມາຕໍ່ສູ້ກັບຜູ້ຄົນຂອງນີໄຟ; ແລະ ເປັນ ຍ້ອນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຜູ້ຄົນຂອງນີ ໄຟ, ແລະ ການຂັດແຍ້ງ ແລະ ການແຕກ ແຍກກັນຫລາຍຕໍ່ຫລາຍເທື່ອຂອງພວກ ເຂົາ, ພວກໂຈນແກດີອານທັນຈຶ່ງໄດ້ປຽບ ພວກເຂົາ.

19 ແລະ ປີທີສິບຫ້າໄດ້ສິ້ນສຸດລົງດັ່ງ ນີ້, ແລະ ຜູ້ຄົນໄດ້ຢູ່ໃນສະພາບແຫ່ງ ຄວາມທຸກທໍລະມານຢູ່ດັ່ງນີ້; ແລະ ດາບ ແຫ່ງຄວາມພິນາດໄດ້ແຂວນຢູ່ເທິງຫົວ ຂອງພວກເຂົາ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກ ເຂົາຈະຖືກມັນຟາດພັນ, ແລະ ນີ້ກໍ ເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ.

ບົດທີ 3

ກິດດີອານໄຮຜູ້ເປັນຫົວໜ້າໂຈນແກດີ ອານທັນສັ່ງໃຫ້ເລໂຄນິອັດ ແລະ ຊາວ ນີໄຟຍອມຈຳນົນ ແລະ ຍອມມອບແຜ່ນ ດິນໃຫ້ພວກເຂົາ—ເລໂຄນິອັດແຕ່ງຕັ້ງ ກິດກິດໂຕໄນຂຶ້ນເປັນຫົວໜ້າບັງຄັບ ບັນຊາກອງທັບ—ຊາວນີໄຟເຕົ້າໂຮມກັນ ຢູ່ເຊລາເຮັມລາ ແລະ ແຜ່ນດິນອຸດົມ ສົມບູນເພື່ອປ້ອງກັນຕົວເອງ. ປະມານ ຄ.ສ. 16-18.

1 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໃນປີທີສິບຫົກນັບຕັ້ງແຕ່ການສະເດັດມາ

ຂອງພຣະຄຣິດ, ເລໂຄນິອັດຜູ້ປົກຄອງ ແຜ່ນດິນໄດ້ຮັບສານຈາກຜູ້ນຳ ແລະ ຜູ້ ປົກຄອງຂອງພວກໂຈນພັກນີ້; ແລະ ນີ້ຄື ຂໍ້ຄວາມທີ່ມີຂຽນໄວ້, ມີຄວາມວ່າ:

2 ເລໂຄນິອັດຜູ້ເປັນຫົວໜ້າຜູ້ປົກຄອງ ແຜ່ນດິນທີ່ມີກຽດສູງສົ່ງ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະ ເຈົ້າຂຽນສານນີ້ມາຫາທ່ານ, ແລະ ຂໍ ຍ້ອງຍໍທ່ານເປັນຢ່າງສູງ ເພາະຄວາມ ໝັ້ນຄົງຂອງທ່ານ, ແລະ ຄວາມໝັ້ນຄົງ ຂອງຜູ້ຄົນຂອງທ່ານນຳອີກໃນການປົກ ປັກຮັກສາສິ່ງທີ່ພວກທ່ານຄິດວ່າເປັນ ສິດທິ ແລະ ເສລີພາບຂອງພວກທ່ານ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກທ່ານຢູ່ໃນຖານະດີ ຄ້າຍຄືກັບວ່າ ພວກທ່ານໄດ້ຮັບຄວາມ ອູ່ມຊູໂດຍພຣະທັດຂອງພຣະເຈົ້າອົງ ໜຶ່ງ ໃນການປ້ອງກັນເສລີພາບຂອງ ພວກທ່ານ, ແລະ ຊັບສົມບັດຂອງພວກ ທ່ານ, ແລະ ປະເທດຂອງພວກທ່ານ, ຫລື ສິ່ງພວກທ່ານເອີ້ນເຊັ່ນນັ້ນ.

3 ແລະ ເບິ່ງເປັນໜ້າສົງສານສຳລັບ ຂ້າພະເຈົ້າເລໂຄນິອັດຜູ້ມີກຽດສູງສຸດ, ທີ່ພວກທ່ານໂງ່ ແລະ ອວດດີທີ່ຄິດ ວ່າ ພວກທ່ານຈະສາມາດຢືນຕໍ່ສູ້ກັບ ຄົນກ້າຫານຢ່າງຫລວງຫລາຍຜູ້ທີ່ຢູ່ ໃຕ້ບັງຄັບບັນຊາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ຜູ້ຊຶ່ງ ໃນເວລານີ້ກຳລັງຢືນຈັບອາວຸດ ແລະ ຄອຍຖ້າຄຳສັ່ງຢູ່ດ້ວຍຄວາມຮ້ອນຣົນທີ່ ສຸດ—ໃຫ້ຍົກໄປໂຈມຕີຊາວນິໄຟ ແລະ ທຳລາຍພວກເຂົາເສຍ.

4 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໂດຍທີ່ຮູ້ຈັກດີເຖິງ ວິນຍານທີ່ບໍ່ຍອມຜ່າຍແພ້ຂອງພວກ ເຂົາ, ແລະ ໂດຍທີ່ໄດ້ທົດສອບມາແລ້ວ ໃນສະໜາມຮົບ ແລະ ຮູ້ຈັກດີເຖິງຄວາມ

ກຽດຊັງອັນເປັນນິດຂອງພວກເຂົາທີ່ ມີຕໍ່ພວກທ່ານ ເພາະຄວາມຜິດພາດ ຫລາຍຢ່າງທີ່ພວກທ່ານໄດ້ກະທຳຕໍ່ພວກ ເຂົາ, ສະນັ້ນ ຖ້າຫາກພວກເຂົາຍົກລົງ ມາຕໍ່ສູ້ກັບພວກທ່ານ ແລ້ວພວກເຂົາ ຈະມາຢັ້ງມຢາມພວກທ່ານດ້ວຍຄວາມ ພິນາດຈົນໝົດສິ້ນ.

5 ດັ່ງນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຂຽນສານ ນີ້ ປະທັບຕາດ້ວຍມືຂອງຂ້າພະເຈົ້າເອງ, ເຫັນແກ່ຄວາມຜາສຸກຂອງພວກທ່ານ ເພາະຄວາມໝັ້ນຄົງຂອງພວກທ່ານໃນ ສິ່ງທີ່ພວກທ່ານເຊື່ອວ່າຖືກຕ້ອງ, ແລະ ວິນຍານອັນສູງສັກຂອງພວກທ່ານໃນ ສະໜາມຮົບ.

6 ດັ່ງນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຂຽນມາຫາ ທ່ານ ເພື່ອປາຖະໜາໃຫ້ພວກທ່ານຍອມ ມອບເມືອງຂອງພວກທ່ານ, ແຜ່ນດິນ ຂອງພວກທ່ານ, ແລະ ຊັບສົມບັດຂອງ ພວກທ່ານ, ແທນທີ່ຈະໃຫ້ພວກເຂົາມາ ຢັ້ງມຢາມພວກທ່ານດ້ວຍດາບ ແລະ ໃຫ້ ຄວາມພິນາດນັ້ນມາສູ່ພວກທ່ານ.

7 ຫລື ອີກຄຳໜຶ່ງ ໃຫ້ພວກທ່ານຍອມ ມອບຕົວໃຫ້ພວກເຮົາເສຍ, ແລະ ເຂົ້າມາ ຮ່ວມກັບພວກເຮົາ ແລະ ມາຮູ້ຈັກກັບ ວຽກງານອັນລຶກລັບຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ກັບກາຍເປັນພີ່ນ້ອງຂອງພວກ ເຮົາ ເພື່ອພວກທ່ານຈະໄດ້ເປັນຄືກັນກັບ ພວກເຮົາ—ບໍ່ແມ່ນຂ້າທາດຂອງພວກ ເຮົາ, ແຕ່ເປັນພີ່ນ້ອງ ແລະ ຫຸ້ນສ່ວນໃນ ເຂົ້າຂອງທັງໝົດຂອງພວກເຮົາ.

8 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍສາບານ ກັບພວກທ່ານວ່າ, ຖ້າຫາກພວກທ່ານ ເຮັດຕາມນີ້ດ້ວຍຄຳສາບານ, ພວກທ່ານ

ຈະບໍ່ຖືກທຳລາຍ; ແຕ່ຖ້າພວກທ່ານ ບໍ່ຍອມເຮັດຕາມນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍກ່າວ ຄຳສາບານກັບພວກທ່ານວ່າ, ເດືອນ ໜ້ານີ້ຂ້າພະເຈົ້າຈະສົ່ງໃຫ້ກອງທັບຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າຍົກທັບລົງມາ ໂຈມຕີພວກ ທ່ານ, ແລະ ພວກເຂົາຈະບໍ່ຍັງມີ ແລະ ຈະບໍ່ໄວ້ຊີວິດ, ແຕ່ຈະຂ້າພວກທ່ານ, ແລະ ຈະໃຫ້ດາບຟາດພັນລົງເທິງພວກ ທ່ານ ຈົນວ່າພວກທ່ານຈະສູນສິ້ນ.

9 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າຄືກິດດີ ອານໄຮ; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຜູ້ປົກຄອງ ສະມາຄົມລັບແຫ່ງນີ້ຂອງແກດີອານ ທັນ; ຊຶ່ງສະມາຄົມ ແລະ ວຽກງານຂອງ ມັນຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າດີ; ແລະ ມັນມີມາ ແຕ່ເກົ່າກ່ອນ ແລະ ມັນຖືກມອບຕໍ່ກັນ ມາເຖິງພວກເຮົາ.

10 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂຽນສານມາຫາ ທ່ານ, ເລໂຄນີອັດ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຫວັງ ວ່າ ພວກທ່ານຈະມອບແຜ່ນດິນຂອງ ພວກທ່ານ, ແລະ ຊັບສົມບັດຂອງພວກ ທ່ານໃຫ້ໂດຍບໍ່ມີການເສຍເລືອດເນື້ອ, ເພື່ອຄົນພວກນີ້ຂອງຂ້າພະເຈົ້າຜູ້ທີ່ແຍກ ອອກໄປຈາກພວກທ່ານເພາະຄວາມ ຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກທ່ານໃນການຍຶດເອົາ ສິດທິການປົກຄອງຂອງພວກເຂົາໄປ ຈະໄດ້ຮັບສິດທິ ແລະ ອຳນາດປົກຄອງ ຂອງພວກເຂົາຄືນມາ, ແລະ ຖ້າຫາກ ພວກທ່ານບໍ່ເຮັດຕາມນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າຈະ ແກ້ແຄ້ນຄວາມເສຍຫາຍຂອງພວກເຂົາ. ຂ້າພະເຈົ້າຄື ກິດດີອານໄຮ.

11 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດ ຂຶ້ນເວລາເລໂຄນີອັດໄດ້ຮັບສານນີ້ແລ້ວ ເພິ່ນກໍ່ແປກໃຈຢ່າງຍິ່ງເພາະຄວາມ

ອວດດີຂອງກິດດີອານໄຮໃນການຮຽກ ຮ້ອງຄວາມເປັນເຈົ້າຂອງແຜ່ນດິນຂອງ ຊາວນີໄຟ ແລະ ນາບຊູຜູ້ຄົນ ແລະ ຈະ ແກ້ແຄ້ນຄວາມເສຍຫາຍໃຫ້ຄົນທີ່ບໍ່ ໄດ້ຮັບຄວາມເສຍຫາຍນຳອີກ ນອກຈາກ ພວກເຂົາໄດ້ສ້າງຄວາມເສຍຫາໃຫ້ແກ່ ຕົນເອງ ໂດຍແຍກອອກໄປຫາພວກໂຈນ ທີ່ຊົ່ວ ແລະ ໜ້າກຽດຊັງເຫລົ່ານັ້ນ.

12 ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ, ເລໂຄນີອັດຜູ້ປົກຄອງ ຜູ້ນີ້ເປັນຄົນທ່ຽງທຳ, ແລະ ຄຳສັ່ງ ແລະ ການນາບຊູຂອງໂຈນບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ເພິ່ນ ມີຄວາມສະຫ້ານຫວັ່ນໄຫວເລີຍ; ດັ່ງນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຟັງສານຂອງກິດດີອານ ໄຮ ຜູ້ປົກຄອງຂອງພວກໂຈນເລີຍ, ແຕ່ ວ່າເພິ່ນໄດ້ໃຫ້ຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນຮ້ອງທູນຕໍ່ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເພື່ອຂໍພະລັງໃນເວລາທີ່ ພວກໂຈນຈະຍົກທັບມາໂຈມຕີພວກເຂົາ.

13 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເພິ່ນໄດ້ສົ່ງຂ່າວໄປ ໃນບັນດາຜູ້ຄົນທັງໝົດ, ວ່າໃຫ້ພວກ ເຂົາຮວບຮວມພວກແມ່ຍິງຂອງພວກ ເຂົາ ແລະ ເດັກນ້ອຍຂອງພວກເຂົາ, ຝູງ ສັດລ້ຽງຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຝູງສັດໃຊ້ ແຮງງານຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ເຂົ້າຂອງ ທັງໝົດຂອງພວກເຂົາຢູ່ບ່ອນດຽວກັນ, ເວັ້ນເສຍແຕ່ແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາເທົ່າ ນັ້ນ.

14 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ສົ່ງໃຫ້ສ້າງບ່ອນປ້ອງ ກັນຂຶ້ນໂດຍຮອບ, ແລະ ໃຫ້ບ່ອນນັ້ນມີ ກຳລັງຫລາຍທີ່ສຸດ. ແລະ ເພິ່ນໄດ້ໃຫ້ ກອງທັບທັງໝົດ ທັງຂອງຊາວນີໄຟ ແລະ ຂອງຊາວເລມັນ ຫລື ຜູ້ຄົນທັງໝົດທີ່ຖືກ ນັບເຂົ້າຢູ່ໃນບັນດາຊາວນີໄຟມາຕັ້ງປ້ອງ ກັນພວກເຂົາໂດຍຮອບ ທັງກາງເວັນ

ແລະ ກາງຄືນ, ແລະ ບ້ອງກັນພວກເຂົາໃຫ້ພົ້ນຈາກພວກໂຈນ.

15 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເພິ່ນໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ: ຕາບໃດທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງພຣະຊົນຢູ່ ຖ້າຫາກພວກທ່ານບໍ່ກັບໃຈຈາກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທັງໝົດຂອງພວກທ່ານ ແລະ ຮ້ອງທູນຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລ້ວພວກທ່ານຈະບໍ່ມີທາງຫລຸດພົ້ນຈາກກຳມີຂອງພວກໂຈນແກດີອານທັນເຫລົ່ານີ້ໄດ້.

16 ແລະ ຄຳເວົ້າ ແລະ ຄຳທຳນາຍຂອງເລໂຄນີອັດນັ້ນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ໜ້າອັດສະຈັນຫລາຍ ຈົນເຮັດໃຫ້ ຄວາມຍ້ານກົວເກີດກັບຜູ້ຄົນທັງໝົດ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ພະຍາຍາມທຳຕົວດ້ວຍຄວາມສາມາດຂອງພວກເຂົາທີ່ຈະປະຕິບັດຕາມຄຳຂອງເລໂຄນີອັດ.

17 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເລໂຄນີອັດໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ມີນາຍທະຫານຊັ້ນຫົວໜ້າເພື່ອຄວບຄຸມກອງທັບທັງໝົດຂອງຊາວນີໄຟ, ເພື່ອຈະໄດ້ບັງຄັບບັນຊາໃນເວລາທີ່ພວກໂຈນຈະຍົກທັບລົງມາຈາກຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານເພື່ອໂຈມຕີພວກເຂົາ.

18 ບັດນີ້ມີການແຕ່ງຕັ້ງຫົວໜ້າໃຫຍ່ທີ່ສຸດໃນບັນດານາຍທະຫານທັງໝົດ ແລະ ຜູ້ບັງຄັບບັນຊາໃຫຍ່ຂອງກອງທັບຂອງຊາວນີໄຟມີຊື່ວ່າ ກິດກິດໂດໄນ.

19 ບັດນີ້ມັນເປັນທຳນຽມໃນບັນດາຊາວນີໄຟທັງໝົດທີ່ຈະແຕ່ງຕັ້ງນາຍທະຫານຊັ້ນຫົວໜ້າຂອງພວກເຂົາ (ນອກຈາກໃນເວລາແຫ່ງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ) ຈາກຄົນທີ່ມີວິນຍານແຫ່ງການເປີດເຜີຍ

ແລະ ການທຳນາຍນຳອີກ; ດັ່ງນັ້ນ, ກິດກິດໂດໄນຜູ້ນີ້ຈຶ່ງໄດ້ເປັນສາດສະດາຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ໃນບັນດາພວກເຂົາ, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບຫົວໜ້າຜູ້ຕັດສິນ.

20 ບັດນີ້ຜູ້ຄົນໄດ້ກ່າວກັບກິດກິດໂດໄນວ່າ: ຈົ່ງອະທິຖານຫາພຣະເຈົ້າເທາະ, ແລະ ໃຫ້ພວກເຮົາຂຶ້ນໄປເທິງພູ ແລະ ເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ໂຈມຕີພວກໂຈນ ແລະ ທຳລາຍພວກເຂົາເສຍໃນແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາເອງ.

21 ແຕ່ກິດກິດໂດໄນໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ: ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສົ່ງທ້າມ; ເພາະຖ້າຫາກພວກເຮົາຂຶ້ນຂຶ້ນໄປໂຈມຕີພວກເຂົາ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະສົ່ງພວກເຮົາໄປສູ່ກຳມີຂອງພວກເຂົາ; ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຮົາຈະຕຽມຕົວເອງໃນໃຈກາງແຜ່ນດິນຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ພວກເຮົາຈະເຕົ້າໂຮມກອງທັບທັງໝົດຂອງພວກເຮົາໄວ້, ແລະ ພວກເຮົາຈະບໍ່ໄປໂຈມຕີພວກເຂົາ, ແຕ່ພວກເຮົາຈະລໍຄອຍພວກເຂົາຈົນກວ່າພວກເຂົາຈະຍົກທັບມາໂຈມຕີພວກເຮົາ; ດັ່ງນັ້ນ ຕາບໃດທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງພຣະຊົນຢູ່, ຖ້າຫາກພວກເຮົາເຮັດຕາມນີ້ ພຣະອົງຈະສົ່ງພວກເຂົາມາສູ່ມືຂອງພວກເຮົາ.

22 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນໃນປີທີສິບເຈັດ, ໃນທ້າຍປີທີສິບເຈັດ, ມີປະກາດຂອງເລໂຄນີອັດອອກໄປຕະຫລອດທົ່ວຜືນແຜ່ນດິນ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເອົາມ້າຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ລົດຮົບຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຝູງງົວຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຝູງສັດລ້ຽງທັງໝົດຂອງພວກເຂົາ,

ແລະ ຜູງສັດໃຊ້ແຮງງານຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ພຶດພັນທັນຍາຫານຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ເຂົ້າຂອງທັງໝົດຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ໄດ້ຍົກອອກໄປນັບພັນນັບໝື່ນ ຈົນວ່າພວກເຂົາໄດ້ອອກໄປຮອດບ່ອນທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃຫ້ພວກເຂົາໄປເຕົ້າໂຮມກັນເພື່ອປ້ອງກັນຕົວໃຫ້ພົ້ນຈາກສັດຕູຂອງພວກເຂົາ.

23 ແລະ ແຜ່ນດິນຊຶ່ງໄດ້ກຳນົດໄວ້ຄື ແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາ, ແລະ ແຜ່ນດິນທີ່ຢູ່ລະຫວ່າງແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາ ແລະ ແຜ່ນດິນອຸດົມສົມບູນ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຕາມເສັ້ນທາງທີ່ຢູ່ລະຫວ່າງແຜ່ນດິນອຸດົມສົມບູນກັບແຜ່ນດິນຮ້າງ.

24 ແລະ ມັນມີຜູ້ຄົນຫລາຍພັນຄົນຜູ້ມີຊື່ວ່າຊາວນີໄຟ ໄດ້ມາເຕົ້າໂຮມກັນໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ. ບັດນີ້ເລໂຄນິອັດໄດ້ໃຫ້ພວກເຂົາໄປເຕົ້າໂຮມກັນຢູ່ໃນແຜ່ນດິນທາງໃຕ້ ເພາະຄຳສາບແຊ່ງຢ່າງໜັກຊຶ່ງມີກັບແຜ່ນດິນທາງເໜືອ.

25 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເສີມກຳລັງຂຶ້ນເພື່ອຕ້ານທານກັບສັດຕູຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນດຽວ ແລະ ໃນກຸ່ມດຽວ, ແລະ ພວກເຂົາຍ້ານກົວຄຳທີ່ເລໂຄນິອັດໄດ້ເວົ້າໄວ້, ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກເຂົາໄດ້ກັບໃຈຈາກບາບທັງໝົດຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ອະທິຖານຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ, ເພື່ອພຣະອົງຈະໄດ້ບົດປ່ອຍພວກເຂົາໃນເວລາທີ່ສັດຕູຈະຍົກທັບມາໂຈມຕີພວກເຂົາ.

26 ແລະ ພວກເຂົາເສົ້າສະຫລົດໃຈຢ່າງຍິ່ງເພາະສັດຕູຂອງພວກເຂົາ. ແລະ

ກິດກິດໂດໂນໄດ້ໃຫ້ພວກເຂົາສ້າງອາວຸດແຫ່ງສົງຄາມທຸກຊະນິດ, ແລະ ໃຫ້ພວກເຂົາມີກຳລັງດ້ວຍເຄື່ອງປ້ອງກັນ, ແລະ ດ້ວຍໂລ່, ແລະ ດ້ວຍເສື້ອຫຸ້ມເກາະ, ຕາມແບບຢ່າງທີ່ພົ້ນໄດ້ແນະນຳ.

ບົດທີ 4

ກອງທັບນີໄຟເອົາຊະນະພວກໂຈນແກດີອານທັນ—ກິດດີອານໄຮຖືກຂ້າຕາຍ, ແລະ ເຊັມນາໄລທາຜູ້ຮັບຕຳແໜ່ງແທນລາວຖືກແຂນຄໍ—ຊາວນີໄຟສັ່ນລະເສີນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສຳລັບໄຊຊະນະຂອງພວກເຂົາ.

1 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໃນທ້າຍປີທີສິບແປດ ກອງທັບຂອງໂຈນເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ຕຽມສູ້ຮົບ ແລະ ເລີ່ມລົງມາຈູ່ໂຈມຈາກເນີນພູ, ແລະ ອອກມາຈາກທົ່ວພູ ແລະ ຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ, ແລະ ຈາກທີ່ໝັ້ນຕ່າງໆ ແລະ ບ່ອນລີ້ຊ່ອນຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ເລີ່ມເຂົ້າຄອບຄອງແຜ່ນດິນທັງບ່ອນທາງໃຕ້ ແລະ ທັງບ່ອນທາງເໜືອ, ແລະ ເລີ່ມເຂົ້າຄອບຄອງແຜ່ນດິນທັງໝົດຊຶ່ງຊາວນີໄຟປະຖິ້ມໄວ້, ແລະ ຫົວເມືອງຕ່າງໆຊຶ່ງຊາວນີໄຟໄດ້ປະຖິ້ມໄວ້ໃຫ້ຮົກຮ້າງ.

2 ແຕ່ຈິ່ງເບິ່ງ, ມັນບໍ່ມີສັດປ່າສຳລັບທີ່ຈະລ່າເນື້ອໃນແຜ່ນດິນເຫລົ່ານັ້ນຊຶ່ງຊາວນີໄຟໄດ້ປະຖິ້ມ, ແລະ ມັນບໍ່ມີສັດປ່າທີ່ຈະໃຫ້ພວກໂຈນລ່າເລີຍ ນອກຈາກມີແຕ່ຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານເທົ່ານັ້ນ.

3 ແລະ ພວກໂຈນບໍ່ສາມາດດຳລົງຊີວິດ ນອກຈາກຈະເຂົ້າໄປຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ່ງ

ແລ້ງກັນດານ ເພາະຄວາມອິດທິວ ຍ້ອນວ່າຊາວນິໄຟໄດ້ປະຖິ້ມແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາໄວ້ໃຫ້ຮັກຮ້າງ ແລະ ໄດ້ເຕົ້າໂຮມເອົາຜູງສັດລ້ຽງຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຜູງສັດໃຊ້ແຮງງານຂອງພວກເຂົາ ແລະ ສິ່ງຂອງທັງໝົດຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ພວກເຂົາຢູ່ເປັນກຸ່ມດຽວ.

4 ດັ່ງນັ້ນ, ຈຶ່ງບໍ່ມີໂອກາດສໍາລັບພວກໂຈນທີ່ຈະປຸ້ນ ແລະ ຈະຊອກຫາອາຫານໄດ້, ນອກຈາກຈະຍົກມາສູ້ຮົບຢ່າງເປີດເຜີຍກັບຊາວນິໄຟເທົ່ານັ້ນ; ແລະ ຊາວນິໄຟໂດຍທີ່ໄດ້ຢູ່ເປັນກຸ່ມດຽວ, ແລະ ມີຈໍານວນຢ່າງຫລວງຫລາຍ, ແລະ ໂດຍທີ່ໄດ້ເກັບມ້ຽນສະບຽງອາຫານ, ລວມທັງມ້າ ແລະ ງົວ, ແລະ ຜູງສັດທຸກຊະນິດໄວ້ສໍາລັບພວກເຂົາເອງ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະຢູ່ລອດໄດ້ເປັນເວລາເຈັດປີ, ຊຶ່ງໃນໄລຍະເວລານັ້ນ ພວກເຂົາມີຄວາມຫວັງວ່າ ພວກເຂົາຈະໄດ້ທໍາລາຍພວກໂຈນໃຫ້ໝົດສິ້ນໄປຈາກຜົນແຜ່ນດິນ; ແລະ ປີທີສິບແປດໄດ້ຜ່ານໄປດັ່ງນີ້.

5 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໃນປີທີສິບເກົ້າ ກິດດີອານໄຮເຫັນວ່າມັນສົມຄວນທີ່ລາວຈະຍົກໄປສູ້ຮົບກັບຊາວນິໄຟ, ເພາະວ່າມັນບໍ່ມີທາງອື່ນທີ່ພວກເຂົາຈະຢູ່ລອດໄດ້ ນອກຈາກຈະປຸ້ນ ແລະ ລັກ ແລະ ຂ້າເທົ່ານັ້ນ.

6 ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ກ້າທີ່ຈະກະຈັດກະຈາຍໄປຕາມແຜ່ນດິນເທົ່າທີ່ຄວນເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ປູກພືດພັນ, ເພາະຍ້ານວ່າຊາວນິໄຟຈະຍົກທັບມາ ແລະ ຂ້າພວກເຂົາເສຍ; ດັ່ງນັ້ນ ກິດດີອານໄຮຈຶ່ງອອກຄໍາສັ່ງໃຫ້ກອງທັບຂອງລາວວ່າ

ໃນປີນີ້ພວກເຂົາຈະຍົກໄປສູ້ຮົບກັບຊາວນິໄຟ.

7 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກໂຈນໄດ້ຍົກທັບມາສູ້ຮົບ; ແລະ ມັນເປັນໄປໃນເດືອນທີຫົກ; ແລະ ຈຶ່ງເບິ່ງ, ມື້ທີ່ພວກເຂົາຍົກທັບມາສູ້ຮົບນັ້ນເປັນມື້ທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ເປັນໜ້າຍ້ານກົວຫລາຍທີ່ສຸດ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງຕາມແບບຢ່າງຂອງພວກໂຈນ; ແລະ ພວກເຂົາຄຽນໜັງແກະຮອບແອວ ຊຶ່ງຍ້ອມດ້ວຍເລືອດ, ແລະ ຫົວຂອງພວກເຂົາໂລ້ນ, ແລະ ມີເຄື່ອງປ້ອງກັນຫົວ, ແລະ ການປະກົດຂອງກອງທັບຂອງກິດດີອານໄຮນັ້ນມີຈໍານວນພົນຢ່າງຫລວງຫລາຍ ແລະ ເປັນໜ້າຍ້ານກົວຫລາຍ, ຍ້ອນວ່າເຄື່ອງປ້ອງກັນຂອງພວກເຂົາທີ່ຍ້ອມດ້ວຍເລືອດ.

8 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເວລາກອງທັບຊາວນິໄຟເຫັນການປະກົດຂອງກອງທັບຂອງກິດດີອານໄຮແລ້ວ, ກໍໄດ້ລົ້ມລົງຢູ່ກັບພື້ນດິນ, ແລະ ໄດ້ເປັ່ງສຽງຮ້ອງທູນຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ, ເພື່ອພຣະອົງຈະໄດ້ໄວ້ຊີວິດ ແລະ ບົດປ່ອຍພວກເຂົາໃຫ້ພົ້ນຈາກກໍາມີຂອງພວກສັດຕູ.

9 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເວລາກອງທັບຂອງກິດດີອານໄຮເຫັນດັ່ງນີ້ ພວກເຂົາຈຶ່ງມີຄວາມປິຕິຍິນດີ, ແລະ ກໍເລີ່ມຮ້ອງໂຮຂຶ້ນດ້ວຍສຽງອັນດັງ ເພາະວ່າພວກເຂົາຄິດວ່າ ຊາວນິໄຟໄດ້ລົ້ມລົງເພາະຄວາມຍ້ານກົວກອງທັບຂອງພວກເຂົາ.

10 ແຕ່ວ່າໃນເລື່ອງນີ້ ພວກເຂົາຕ້ອງ

ຜິດຫວັງ ເພາະຊາວນິໄຟບໍ່ໄດ້ຍ້ານກົວພວກເຂົາເລີຍ; ແຕ່ພວກເຂົາຍ້ານກົວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ ແລະ ໄດ້ອ້ອນວອນຫາພຣະອົງເພື່ອຂໍຄວາມຄຸ້ມຄອງ; ດັ່ງນັ້ນ, ເວລາກອງທັບຂອງກິດດີອານໄຮແລ່ນເຂົ້າມາໃສ່ພວກເຂົາ, ພວກເຂົາກໍຕຽມພ້ອມຢູ່ແລ້ວທີ່ຈະພົບກັບພວກເຂົາ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາໄດ້ຕ້ອນຮັບພວກເຂົາດ້ວຍກຳລັງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

11 ແລະ ການສູ້ຮົບໄດ້ເລີ່ມຂຶ້ນໃນເດືອນທີຫົກ; ແລະ ການສູ້ຮົບເທື່ອນີ້ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ໂຫດຮ້າຍທີ່ສຸດ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ການຂ້າພັນເທື່ອນີ້ໃຫຍ່ຫລວງ ແລະ ໂຫດຮ້າຍທີ່ສຸດ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ມັນບໍ່ເຄີຍມີການຂ້າພັນທີ່ໃຫຍ່ຫລວງເຊັ່ນນີ້ມາກ່ອນເລີຍໃນບັນດາຜູ້ຄົນຂອງລີໄຮ ນັບຕັ້ງແຕ່ເພິ່ນໄດ້ອອກມາຈາກເຢຣູຊາເລັມ.

12 ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າກິດດີອານໄຮໄດ້ນາບຊູ່ ແລະ ກ່າວຄຳສາບານໄວ້ກໍຕາມ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ຊາວນິໄຟຍັງໄດ້ໄຊຊະນະພວກເຂົາ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກເຂົາໄດ້ແຕກຜ່າຍໄປຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາ.

13 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືກິດກິດໂດໂນໄດ້ສົ່ງໃຫ້ກອງທັບຂອງເພິ່ນໄລ່ຕາມພວກເຂົາໄປໃຫ້ຮອດຊາຍແດນຂອງຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ, ແລະວ່າບໍ່ໃຫ້ໄວ້ຊີວິດຜູ້ໃດເລີຍທີ່ພວກເຂົາພົບເຫັນໃນລະຫວ່າງທາງ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຕິດຕາມພວກເຂົາໄປດັ່ງນັ້ນ, ແລະ ໄດ້ຂ້າພວກເຂົາໄປຈົນຮອດຊາຍແດນຂອງຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ,

ຈົນວ່າໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄຳສັ່ງຂອງກິດກິດໂດໂນສຳເລັດ.

14 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືກິດດີອານໄຮ, ຜູ້ທີ່ຍືນຕົ້ນສູ້ດ້ວຍຄວາມອົງອາດກ້າຫານໄດ້ຖືກໄລ່ຕາມໃນຂະນະທີ່ລາວໜີໄປ; ແລະ ໂດຍທີ່ມີຄວາມອິດເມື່ອຍເພາະການຕໍ່ສູ້ອັນຍືດຍາວຂອງລາວ, ລາວຈຶ່ງຖືກຕາມທັນ ແລະ ຖືກຂ້າຕາຍ. ແລະ ນີ້ຄືທີ່ສຸດຂອງໂຈນກິດດີອານໄຮ.

15 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືກອງທັບຊາວນິໄຟໄດ້ກັບຄືນມາຫາບ່ອນປອດໄພຂອງພວກເຂົາອີກ. ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ປີທີສິບເກົ້າໄດ້ຜ່ານໄປ, ແລະ ພວກໂຈນບໍ່ໄດ້ຍົກມາສູ້ຮົບອີກ; ທັງບໍ່ໄດ້ຍົກມາໃນປີທີຊາວຄືກັນ.

16 ແລະ ໃນປີທີຊາວເອັດ ພວກເຂົາກໍບໍ່ໄດ້ຍົກມາສູ້ຮົບ, ແຕ່ວ່າພວກເຂົາໄດ້ຍົກມາລ້ອມຜູ້ຄົນຂອງນິໄຟໄວ້ໂດຍຮອບ; ເພາະພວກເຂົາຄິດວ່າ ຖ້າຫາກພວກເຂົາກັນຜູ້ຄົນຂອງນິໄຟຈາກແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ລ້ອມໄວ້ທຸກດ້ານ, ແລະ ຖ້າຫາກພວກເຂົາກັນພວກເຂົາຈາກຜົນປະໂຫຍດພາຍນອກຂອງພວກເຂົາ, ແລ້ວພວກເຂົາອາດຈະເຮັດໃຫ້ຄົນພວກເຂົາຕ້ອງຍອມມອບຕົວຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງພວກເຂົາ.

17 ບັດນີ້ພວກເຂົາໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງຫົວໜ້າອີກຄົນໜຶ່ງ, ຊຶ່ງມີຊື່ວ່າ ເຊັມນາໂລຫາ; ດັ່ງນັ້ນ ເຊັມນາໂລຫາຜູ້ນີ້ເອງທີ່ໄດ້ອອກຄຳສັ່ງໃຫ້ປົດລ້ອມເທື່ອນີ້.

18 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ສິ່ງນີ້ຈຶ່ງເປັນການໄດ້ປຽບແກ່ຊາວນິໄຟ; ເພາະວ່າມັນເປັນໄປ

ບໍ່ໄດ້ທີ່ພວກໂຈນຈະປົດລ້ອມໄດ້ຢ່າງ
ດົນນານພໍທີ່ຈະໄດ້ຮັບຜົນອັນໃດຈາກ
ຊາວມີໄຟ ເພາະສະບຽງອາຫານຂອງ
ພວກເຂົາທີ່ພວກເຂົາໄດ້ສະສົມໄວ້ຢ່າງ
ຫລວງຫລາຍ,

19 ແລະ ເປັນຍ້ອນການຂາດເຂີນ
ສະບຽງອາຫານໃນບັນດາພວກໂຈນ;
ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາບໍ່ມີອັນໃດກິນ
ເລີຍນອກຈາກຊີ້ນເທົ່ານັ້ນ, ເພື່ອພວກ
ເຂົາຈະຢູ່ລອດໄດ້ ຊຶ່ງເປັນຊີ້ນທີ່ພວກເຂົາ
ໄດ້ເອົາມາຈາກຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ;

20 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ສັດປ່າທີ່ເຄີຍຫາມາໄດ້ກິນກັບຫາຍາກ
ຫລາຍຂຶ້ນໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ ເຖິງ
ຂະໜາດທີ່ພວກໂຈນກຳລັງຈະຕາຍ
ດ້ວຍຄວາມອຶດຫິວ.

21 ແລະ ຊາວມີໄຟໄດ້ເລີ່ມເດີນທັບ
ຕະຫລອດທັງກາງເວັນ ແລະ ກາງຄືນ,
ແລະ ໄດ້ເຂົ້າໂຈມຕີກອງທັບຂອງພວກ
ເຂົາ ແລະ ໄດ້ຟາດພັນພວກເຂົາລົງເປັນ
ພັນໆເປັນພັນໆຄືນ.

22 ແລະ ມັນຈຶ່ງເປັນຄວາມປາຖະໜາ
ຂອງຜູ້ຄົນຂອງເຊັມນາໄລຫາທີ່ຈະ
ເລີກລົ້ມແຜນການຂອງພວກເຂົາດັ່ງ
ນີ້, ເພາະຄວາມພິນາດອັນໃຫຍ່ຫລວງ
ຊຶ່ງເກີດກັບພວກເຂົາທັງກາງເວັນ ແລະ
ກາງຄືນ,

23 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ເຊັມນາໄລຫາຈຶ່ງໄດ້ອອກຄຳສັ່ງໃຫ້ຜູ້
ຄົນຂອງລາວຖອນຕົວອອກຈາກການ
ປົດລ້ອມ, ແລະ ເດີນທັບຂຶ້ນໄປຫາຂົງ
ເຂດທີ່ຢູ່ເໜືອສຸດຂອງແຜ່ນດິນທາງ
ເໜືອ.

24 ແລະ ບັດນີ້, ກິດກິດໂດໂນໂດຍທີ່
ຮູ້ຈັກແຜນການຂອງພວກເຂົາ, ແລະ
ໂດຍທີ່ຮູ້ຈັກເຖິງຄວາມອ່ອນແອຂອງ
ພວກເຂົາ ເພາະຄວາມຕ້ອງການອາ
ຫານຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ການຂ້າພັນ
ຢ່າງຫລວງຫລາຍຊຶ່ງເກີດຂຶ້ນໃນບັນດາ
ພວກເຂົາ, ດັ່ງນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ສັ່ງໃຫ້ກອງ
ທັບຂອງເພິ່ນອອກໄປໃນເວລາກາງຄືນ
ແລະ ໄດ້ດັກສະກັດທາງໜຶ່ງຂອງພວກ
ເຂົາ ແລະ ໄດ້ວາງກຳລັງໄວ້ຕາມເສັ້ນ
ທາງທີ່ພວກເຂົາຈະໜີໄປ.

25 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດແບບນີ້ໃນ
ເວລາກາງຄືນ, ແລະ ໄດ້ເດີນທັບເລີຍ
ໄປທາງໜ້າຂອງພວກໂຈນ, ສະນັ້ນ ໃນ
ມື້ອື່ນເຊົ້າມາ ເວລາພວກໂຈນເລີ່ມເດີນ
ທັບຂອງພວກເຂົາໄປ, ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້
ພົບກັບກອງທັບຂອງຊາວມີໄຟ ທັງທາງ
ດ້ານໜ້າຂອງພວກເຂົາ ແລະ ທາງດ້ານ
ຫລັງຂອງພວກເຂົາ.

26 ແລະ ພວກໂຈນຜູ້ຢູ່ທາງໃຕ້ກໍໄດ້
ຖືກສະກັດກັ້ນໃນບ່ອນທີ່ພວກເຂົາໜີມາ.
ແລະ ທັງໝົດນີ້ເປັນໄປຕາມຄຳສັ່ງຂອງ
ກິດກິດໂດໂນ.

27 ແລະ ມີຫລາຍພັນຄົນທີ່ໄດ້ຍອມ
ມອບຕົວເປັນຊະເລີຍເສີກຕໍ່ຊາວມີໄຟ,
ແລະ ພວກທີ່ເຫລືອຢູ່ກໍຖືກຂ້າ.

28 ແລະ ເຊັມນາໄລຫາຜູ້ນຳຂອງພວກ
ເຂົາຖືກຈັບແຂວນຄຳຢູ່ເທິງຕົ້ນໄມ້, ແທ້
ຈິງແລ້ວ, ຖືກແຂວນໄວ້ຢູ່ຍອດຕົ້ນໄມ້ຈົນ
ເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍ. ແລະ ເວລາພວກ
ເຂົາໄດ້ແຂວນລາວໄວ້ຈົນເຖິງຕາຍແລ້ວ,
ພວກເຂົາກໍໄດ້ປ່ຳຕົ້ນໄມ້ນັ້ນລົງ, ແລະ
ໄດ້ຮ້ອງຂຶ້ນດ້ວຍສຽງອັນດັງ, ມີຄວາມວ່າ:

29 ຂໍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈົ່ງປົກປັກຮັກສາ ຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງດ້ວຍເຖິດ ໃນຄວາມ ຊອບທຳ ແລະ ໃນໃຈອັນບໍລິສຸດຂອງ ພວກເຂົາ, ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະໄດ້ເຮັດ ໃຫ້ພວກທີ່ພະຍາຍາມຂ້າພວກເຂົາດ້ວຍ ອຳນາດ, ແລະ ການມັ້ວສຸມລັບຖືກໂຄ່ນ ລົງກັບພື້ນດິນຄືກັນກັບຊາຍຜູ້ນີ້ຖືກໂຄ່ນ ລົງກັບພື້ນດິນ.

30 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ມີຄວາມປິຕິຍິນ ດີ ແລະ ຮ້ອງຂຶ້ນອີກເປັນສຽງດຽວກັນ, ມີຄວາມວ່າ: ຂໍພຣະເຈົ້າຂອງອັບຣາ ຮາມ, ແລະ ພຣະເຈົ້າຂອງອີຊາກ, ແລະ ພຣະເຈົ້າຂອງຢາໂຄບ, ຈົ່ງໂປດຄຸ້ມ ຄອງຜູ້ຄົນພວກນີ້ດ້ວຍເຖິດ, ຕາບໃດ ທີ່ພວກເຂົາຍັງເອີ້ນຫາພຣະນາມຂອງ ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາຢູ່ເພື່ອຂໍຄວາມ ຄຸ້ມຄອງ.

31 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກເຂົາທັງໝົດໄດ້ເບິ່ງສຽງອອກມາ ເປັນສຽງດຽວກັນໃນການຮ້ອງເພງ, ແລະ ສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າຂອງພວກ ເຂົາສຳລັບສິ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂຶ້ນພຣະອົງໄດ້ ກະທຳເພື່ອພວກເຂົາ, ໃນການປົກປ້ອງ ພວກເຂົາບໍ່ໃຫ້ຕົກໄປສູ່ກຳມີຂອງພວກ ສັດຕູຂອງພວກເຂົາ.

32 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາໄດ້ຮ້ອງ ອອກມາວ່າ: ໂຮຊັນນາແດ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າສູງສຸດ. ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຮ້ອງອອກ ມາວ່າ: ຂໍພຣະນາມຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າຜູ້ຊົງລິດອຳນາດຍິ່ງໃຫຍ່ຈົ່ງພຣະກະ ເສີມສຳລານເຖິດ.

33 ແລະ ໃຈຂອງພວກເຂົາເຕັມໄປ ດ້ວຍຄວາມສຸກຈົນຫລັງນ້ຳຕາອອກມາ

ຢ່າງຫລວງຫລາຍ ເພາະພຣະກະລຸນາ ທີ່ຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າໃນການປົດປ່ອຍ ພວກເຂົາອອກຈາກກຳມີຂອງສັດຕູຂອງ ພວກເຂົາ; ແລະ ພວກເຂົາຮູ້ວ່າເປັນ ຍ້ອນການກັບໃຈ ແລະ ການຖ່ອມຕົວ ຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຮັບການ ປົດປ່ອຍໃຫ້ພົ້ນຈາກການທຳລາຍອັນ ຕະຫລອດໄປເປັນນິດ.

ບົດທີ 5

ຊາວມີໄຟກັບໃຈ ແລະ ປະຖົມບາບຂອງ ພວກເຂົາ—ມໍ່ມອນຂຽນປະຫວັດສາດ ຂອງຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນໄວ້ ແລະ ປະກາດ ພຣະຄຳອັນເປັນນິດແກ່ພວກເຂົາ—ອິດ ສະຣາເອນຈະເຕົ້າໂຮມຈາກການແຕກ ກະຈັດກະຈາຍອັນຍາວນານ. ປະມານ ຄ.ສ. 22-26.

1 ແລະ ບັດນີ້ຈຶ່ງເບິ່ງ, ບໍ່ມີຜູ້ໃດຈັກຄົນ ເລີຍໃນບັນດາຜູ້ຄົນທັງໝົດຂອງຊາວມີ ໄຟໄດ້ສົງໄສໃນຄຳເວົ້າຂອງສາດສະດາ ຜູ້ບໍລິສຸດທັງຫລາຍທີ່ໄດ້ເວົ້າໄວ້; ເພາະ ພວກເຂົາຮູ້ວ່າມັນຈຳເປັນທີ່ມັນຈະຕ້ອງ ເປັນຈິງ.

2 ແລະ ພວກເຂົາຮູ້ຈັກວ່າ ມັນສົມຄວນ ທີ່ພຣະຄຣິດຕ້ອງສະເດັດມາ ເພາະ ເຄື່ອງໝາຍຫລາຍຢ່າງ ຊຶ່ງໄດ້ເກີດ ຂຶ້ນຕາມຄຳເວົ້າຂອງສາດສະດາ; ແລະ ເພາະຫລາຍສິ່ງທີ່ໄດ້ເວົ້າໄວ້ນັ້ນໄດ້ເກີດ ຂຶ້ນແລ້ວ, ພວກເຂົາຈຶ່ງຮູ້ວ່າ ມັນຈຳເປັນ ທີ່ທຸກສິ່ງຈະເກີດຂຶ້ນຕາມຄຳທີ່ໄດ້ເວົ້າ ໄວ້.

3 ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ປະຖົມບາບ

ທັງໝົດຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຄວາມໜ້າ
ກຽດຊັງຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ການທຳ
ໂສເພນີຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ໄດ້ຮັບ
ໃຊ້ພຣະເຈົ້າຈົນສຸດຄວາມພາກພຽນ
ຕະຫລອດວັນ ແລະ ຄືນ.

4 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ເວລາພວກເຂົາໄດ້ຈັບພວກໂຈນທັງໝົດ
ມາເປັນຊະເລີຍ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ບໍ່ມີຜູ້
ໃດທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກຂ້າໝີລອດໄປໄດ້, ພວກ
ເຂົາຈຶ່ງໄດ້ເອົາຊະເລີຍເຂົ້າຄູກ, ແລະ ໄດ້
ສິດສອນພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ແກ່
ພວກຊະເລີຍເຫລົ່ານັ້ນ; ແລະ ຫລາຍ
ຕໍ່ຫລາຍຄົນທີ່ໄດ້ກັບໃຈຈາກບາບຂອງ
ພວກເຂົາ ແລະ ໄດ້ເຂົ້າເຮັດພັນທະ
ສັນຍາວ່າພວກເຂົາຈະບໍ່ເຮັດການຄາດ
ຕະກຳອີກຕໍ່ໄປ ໄດ້ຖືກປ່ອຍໄປ.

5 ແຕ່ຫລາຍຕໍ່ຫລາຍຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າມາ
ເຮັດພັນທະສັນຍາ, ແລະ ຄົນທີ່ຍັງມີ
ຄວາມຄິດຄາດຕະກຳຢູ່ໃນໃຈຂອງພວກ
ເຂົາ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຫລາຍຕໍ່ຫລາຍຄົນທີ່
ພົບເຫັນວ່າໃຊ້ຄຳເວົ້າຂົ່ມຂູ່ພັນອງຂອງ
ຕົນຢູ່ ຈຶ່ງໄດ້ຖືກຕັດສິນ ແລະ ລົງໂທດ
ຕາມກົດໝາຍ.

6 ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້
ຢຸດການມົວສຸມລັບອັນຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ
ໜ້າກຽດຊັງທັງໝົດ ຊຶ່ງໃນນັ້ນມີຄວາມ
ຊົ່ວຮ້າຍຫລາຍ, ແລະ ການຄາດຕະກຳ
ຢ່າງຫລວງຫລາຍ.

7 ແລະ ປີທີຊາວສອງໄດ້ຜ່ານໄປດັ່ງ
ນີ້, ແລະ ປີທີຊາວສາມນຳອີກ, ແລະ ປີທີ
ຊາວສີ່, ແລະ ປີທີຊາວຫ້າ; ແລະ ເວລາ
ຊາວຫ້າປີໄດ້ຜ່ານໄປດັ່ງນີ້.

8 ແລະ ມີຫລາຍຢ່າງຫລາຍແນວເກີດ

ຂຶ້ນ ຊຶ່ງໃນສາຍຕາຂອງຄົນບາງຄົນເຫັນ
ວ່າມັນເປັນເລື່ອງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ໜ້າ
ອັດສະຈັນ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເລື່ອງ
ລາວທັງໝົດກໍບໍ່ສາມາດທີ່ຈະເອົາມາ
ຂຽນໄວ້ໃນໜັງສືເຫລັ້ມນີ້ໄດ້; ແທ້ຈິງ
ແລ້ວ, ໜັງສືເຫລັ້ມນີ້ບໍ່ສາມາດບັນທຶກ
ແມ່ນແຕ່ໜຶ່ງສ່ວນຮ້ອຍຂອງສິ່ງທີ່ເກີດ
ຂຶ້ນໃນບັນດາຜູ້ຄົນຢ່າງຫລວງຫລາຍໃນ
ໄລຍະຊາວຫ້າປີຜ່ານມາ;

9 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ ມັນມີບັນທຶກ ຊຶ່ງມີເລື່ອງ
ລາວຂອງຄວາມເປັນມາທັງໝົດຂອງ
ຜູ້ຄົນພວກນີ້; ແລະ ມັນເປັນເລື່ອງລາວ
ທີ່ສັ້ນໆ ແຕ່ເປັນຄວາມຈິງຊຶ່ງໃຫ້ໄວ້ໂດຍ
ນິໄຟ.

10 ດັ່ງນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ເຮັດບັນ
ທຶກຂອງຂ້າພະເຈົ້າກ່ຽວກັບເລື່ອງເຫລົ່າ
ນີ້, ຕາມບັນທຶກຂອງນິໄຟ ຊຶ່ງຖືກບັນທຶກ
ໄວ້ໃນແຜ່ນຈາລຶກທີ່ເອີ້ນວ່າ ແຜ່ນຈາລຶກ
ຂອງນິໄຟ.

11 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ບັນ
ທຶກໄວ້ໃນແຜ່ນຈາລຶກ ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້
ເຮັດດ້ວຍມືຂອງຂ້າພະເຈົ້າເອງຄືກັນ.

12 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າຊື່ວ່າ ມໍ
ມອນ, ໂດຍທີ່ຖືກເອີ້ນຕາມແຜ່ນດິນມໍ
ມອນ, ແຜ່ນດິນທີ່ແອວມາໄດ້ສ້າງຕັ້ງ
ສາດສະໜາຈັກຂຶ້ນໃນບັນດາຜູ້ຄົນ, ແທ້
ຈິງແລ້ວ, ມັນເປັນສາດສະໜາຈັກແຫ່ງ
ທຳອິດທີ່ຖືກສະຖາປະນາຂຶ້ນໃນບັນດາ
ພວກເຂົາ ຫລັງຈາກການລ່ວງລະເມີດ
ຂອງພວກເຂົາ.

13 ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າເປັນສານຸສິດ
ຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ພຣະບຸດຂອງພຣະ
ເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບການເອີ້ນຈາກ

ພຣະອົງ ໃຫ້ປະກາດພຣະຄຳໃນບັນດາ ຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ ມີຊີວິດອັນເປັນນິດ.

14 ແລະ ມັນຈຶ່ງເປັນການສົມຄວນທີ່ ຂ້າພະເຈົ້າ, ຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າ, ຄວນເຮັດບັນທຶກກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ ເປັນມາເຫລົ່ານີ້ໄວ້, ເພື່ອໃຫ້ຄຳອະທິຖານ ຂອງຜູ້ທີ່ໄດ້ຈາກໄປແລ້ວໄດ້ຮັບຄວາມສຳ ເລັດຕາມສັດທາຂອງພວກເຂົາ—

15 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ບັນທຶກເຫລົ່ານັ້ນອຍ ຂອງເລື່ອງລາວທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນນັບຕັ້ງແຕ່ ເວລາທີ່ລີໄຮອອກມາຈາກເຢຣູຊາເລັມ, ຈົນເຖິງເວລານີ້.

16 ດັ່ງນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ເຮັດບັນ ທຶກຈາກເລື່ອງລາວຊຶ່ງຄົນທີ່ຢູ່ມາກ່ອນ ຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ໄວ້, ຈົນຮອດຕອນຕົ້ນ ຂອງວັນເວລາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ;

17 ແລະ ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ເຮັດ ບັນທຶກກ່ຽວກັບເລື່ອງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ ເຫັນມາດ້ວຍຕາຂອງຂ້າພະເຈົ້າເອງ.

18 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ບັນທຶກ ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າເຮັດໄວ້ນັ້ນເປັນບັນທຶກທີ່ ຖືກຕ້ອງ ແລະ ເປັນຄວາມຈິງ; ເຖິງຢ່າງ ໃດກໍຕາມ ມັນຍັງມີອີກຫລາຍສິ່ງຫລາຍ ຢ່າງ ຊຶ່ງພວກເຮົາບໍ່ສາມາດຈະຂຽນໄວ້ ໄດ້ຕາມພາສາຂອງພວກເຮົາ.

19 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຈົບການ ເວົ້າເຖິງຕົວຂອງຂ້າພະເຈົ້າເອງໄວ້ພຽງ ເທົ່ານີ້, ແລະ ຕໍ່ໄປນີ້ຈະເລີ່ມເລົ່າເລື່ອງ ລາວກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ເປັນມາກ່ອນຂ້າພະ ເຈົ້າ.

20 ຂ້າພະເຈົ້າຄືມໍ່ມອນ, ແລະ ເປັນ ຜູ້ສືບເຊື້ອສາຍໂດຍແທ້ຈິງຂອງລີໄຮ.

ຂ້າພະເຈົ້າມີເຫດຜົນທີ່ຈະຖະຫວາຍ ພອນແດ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ ລອດຂອງຂ້າພະເຈົ້າພຣະເຢຊູຄຣິດ, ທີ່ ພຣະອົງໄດ້ນຳພາບັນພະບຸລຸດຂອງພວກ ເຮົາອອກມາຈາກແຜ່ນດິນເຢຣູຊາເລັມ, (ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດຮູ້ຈັກເລື່ອງນີ້ເລີຍ ນອກ ຈາກພຣະອົງເອງ ແລະ ຜູ້ທີ່ພຣະອົງໄດ້ ນຳອອກມາຈາກແຜ່ນດິນນັ້ນ) ແລະ ວ່າພຣະອົງໄດ້ປະທານຄວາມຮູ້ຢ່າງມະ ຫາສານໃຫ້ແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ຜູ້ຄົນ ຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄປສູ່ຄວາມລອດແຫ່ງຈິດ ວິນຍານຂອງພວກເຮົາ.

21 ພຣະອົງໄດ້ປະທານພອນໃຫ້ແກ່ ເຊື້ອສາຍຂອງຢາໂຄບ ໂດຍແນ່ແທ້, ແລະ ໄດ້ເມດຕາປານີລູກຫລານຂອງໂຢ ເຊັບ.

22 ແລະ ຕາບໃດທີ່ລູກຫລານຂອງລີ ໄຮຍັງຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ ຢູ່ ພຣະອົງໄດ້ປະທານພອນໃຫ້ແກ່ພວກ ເຂົາ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຈະເລີນຮຸ່ງ ເຮືອງຕາມຄຳຂອງພຣະອົງ.

23 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ແນ່ນອນທີ່ສຸດ ພຣະອົງຈະເອົາສ່ວນໜຶ່ງທີ່ເຫລືອຢູ່ ຂອງລູກຫລານຂອງໂຢເຊັບມາສູ່ຄວາມ ຮູ້ເລື່ອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະ ເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ.

24 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງພຣະຊົນ ຢູ່ຢ່າງແນ່ນອນສັນໃດ, ພຣະອົງຈະເຕົ້າ ໂຮມສ່ວນທີ່ເຫລືອຢູ່ທັງໝົດຂອງລູກ ຫລານຂອງຢາໂຄບ, ຈາກສີ່ສ່ວນຂອງ ແຜ່ນດິນໂລກເຂົ້າກັນສັນນັ້ນ ຊຶ່ງພວກ ເຂົາໄດ້ແຕກກະຈັດກະຈາຍໄປຕາມຜືນ ແຜ່ນດິນໂລກ.

25 ແລະ ພຣະອົງໄດ້ເຮັດພັນທະສັນຍາໄວ້ກັບເຊື້ອສາຍຂອງຢາໂຄບທັງໝົດສັນໃດ, ພັນທະສັນຍາຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ກະທຳໄວ້ກັບເຊື້ອສາຍຂອງຢາໂຄບຈະສຳເລັດໃນເວລາອັນເໝາະສົມຂອງພຣະອົງເອງສັນນັ້ນ, ຈົນເຖິງການນຳເອົາເຊື້ອສາຍຂອງຢາໂຄບທັງໝົດກັບມາຫາຄວາມຮູ້ເລື່ອງພັນທະສັນຍາທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໄວ້ກັບພວກເຂົາ.

26 ແລະ ເມື່ອນັ້ນພວກເຂົາຈະຮູ້ຈັກພຣະຜູ້ໃຖ່ຂອງພວກເຂົາ, ຄືພຣະເຢຊູຄຣິດພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ; ແລະ ເມື່ອນັ້ນ ພວກເຂົາຈະຖືກເຕົ້າໂຮມຈາກສີ່ສ່ວນຂອງແຜ່ນດິນໂລກ, ເຂົ້າມາຫາແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາເອງ ຊຶ່ງພວກເຂົາໄດ້ໜີຈາກໄປ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂົງພຣະຊົນຢູ່ສັນໃດ, ມັນກໍຈະເປັນໄປສັນນັ້ນ. ອາແມນ.

ບົດທີ 6

ຊາວນິໄສ ຈະ ເລີນ ຮຸ່ງ ເຮືອງ ຂຶ້ນ—ຄວາມທະນົງຕົວ, ຄວາມຮັ່ງມີເປັນດີ, ແລະ ການແບ່ງຊັ້ນວັນນະເກີດຂຶ້ນ—ສາດສະໜາຈັກແຕກແຍກດ້ວຍຄວາມບໍ່ລົງລອຍກັນ—ຊາຕານນຳພາຜູ້ຄົນໃນການກະບົດ—ສາດສະດາຫລາຍທ່ານຂໍຮ້ອງໃຫ້ມີການກັບໃຈ ແລະ ໄດ້ຖືກຂ້າ—ຜູ້ຄາດຕະກຳພວກເພິ່ນຄິດກະບົດເພື່ອໂຄ່ນລົ້ມຝ່າຍຜູ້ປົກຄອງ. ປະມານ ຄ.ສ. 26-30.

1 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຜູ້ຄົນຂອງນິໄສທັງໝົດໄດ້ກັບຄືນໄປ

ຫາແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາເອງໃນບີທິຊາວຫົກ, ຜູ້ຊາຍທຸກຄົນ, ພ້ອມດ້ວຍຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາ, ພ້ອມທັງຝູງສັດລ້ຽງຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຝູງສັດໃຊ້ແຮງງານຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ມ້າຂອງພວກເຂົາ ແລະ ງົວຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງບໍ່ວ່າອັນໃດກໍຕາມທີ່ເປັນຂອງພວກເຂົາ.

2 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເຂົາຍັງບໍ່ໄດ້ກິນສະບຽງອາຫານຂອງພວກເຂົາທັງໝົດເທື່ອ; ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ເອົາສິ່ງຂອງທີ່ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ໃຊ້ທັງໝົດໄປກັບພວກເຂົາ, ຊຶ່ງມີເຄື່ອງປູກຂອງຝັງທຸກຊະນິດ, ແລະ ຄຳຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ເງິນຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຂອງມີຄ່າທັງໝົດຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ກັບຄືນໄປຫາແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາເອງ, ແລະ ສິ່ງຂອງຂອງພວກເຂົາເອງ, ທັງຢູ່ທາງເໜືອ ແລະ ຢູ່ທາງໃຕ້, ທັງໃນແຜ່ນດິນທາງເໜືອ ແລະ ໃນແຜ່ນດິນທາງໃຕ້.

3 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ແບ່ງປັນທີ່ດິນໃຫ້ແກ່ພວກໂຈນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ເຂົ້າເຮັດພັນທະສັນຍາວ່າຈະຮັກສາສັນຕິສຸກໃນແຜ່ນດິນ, ຜູ້ປາຖະໜາເປັນຊາວເລມັນຢູ່ຕໍ່ໄປ, ຕາມຈຳນວນໜ້ອຍຫລາຍຂອງພວກເຂົາ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ມີບ່ອນທຳມາຫາກິນ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ສະຖາປະນາສັນຕິພາບຂຶ້ນໃນທົ່ວແຜ່ນດິນດັ່ງນັ້ນ.

4 ແລະ ພວກເຂົາເລີ່ມຮຸ່ງເຮືອງ ແລະ ໃຫຍ່ຍິ່ງຂຶ້ນອີກ; ແລະ ບີທິຊາວຫົກ ແລະ ຊາວເຈັດໄດ້ຜ່ານໄປ, ແລະ ມັນ

ມີຄວາມເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍຫລາຍ ໃນແຜ່ນດິນ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຕັ້ງກົດ ຂຶ້ນຕາມຄວາມຊອບທຳ ແລະ ຄວາມຍຸດ ຕິທຳ.

5 ແລະ ບັດນີ້ບໍ່ມີສິ່ງໃດໃນທົ່ວແຜ່ນດິນ ທີ່ຈະຂັດຂວາງບໍ່ໃຫ້ຜູ້ຄົນຈະເລີນຮຸ່ງ ເຮືອງຕະຫລອດໄປໄດ້, ເວັ້ນເສຍແຕ່ ພວກເຂົາຈະຕົກໄປສູ່ການລ່ວງລະເມີດ ເທົ່ານັ້ນ.

6 ແລະ ບັດນີ້ແມ່ນກົດກົດໂດໄນ ແລະ ຜູ້ຕັດສິນເລໂຄໂນອັດ, ແລະ ພວກທີ່ຖືກ ແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນຜູ້ນຳ ເປັນຜູ້ສະຖາປະນາ ສັນຕິພາບອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂຶ້ນໃນແຜ່ນດິນ.

7 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ມັນ ໄດ້ມີຫລາຍເມືອງທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນໃໝ່, ແລະ ຫລາຍເມືອງທີ່ເກົ່າແກ່ກໍໄດ້ຮັບ ການສ້ອມແຊມ.

8 ແລະ ມັນມີການສ້າງທາງຫລວງ ຫລາຍສາຍ, ແລະ ຖະໜົນຫົນທາງ ຫລາຍສາຍ ຊຶ່ງນຳໄປຈາກເມືອງໜຶ່ງຫາ ອີກເມືອງໜຶ່ງ, ແລະ ຈາກແຜ່ນດິນໜຶ່ງໄປ ຫາອີກແຜ່ນດິນໜຶ່ງ, ແລະ ຈາກບ່ອນໜຶ່ງ ໄປຫາອີກບ່ອນໜຶ່ງ.

9 ແລະ ປີທີຊາວແປດໄດ້ຜ່ານໄປ, ແລະ ຜູ້ຄົນກໍມີສັນຕິສຸກຕະຫລອດເວລາ.

10 ແຕ່ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນໃນປີ ທີ່ຊາວເກົ່າ ມັນໄດ້ເລີ່ມມີການໂຕ້ຖຽງ ກັນເລັກໜ້ອຍໃນບັນດາຜູ້ຄົນ; ແລະ ມີບາງຄົນໄຜ່ຜັນໃນຄວາມທະນົງຕົວ ແລະ ການອວດອ້າງເພາະຂອງມີຄ່າ ຢ່າງຫລວງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ, ແທ້ຈິງ ແລ້ວ, ຈົນນຳໄປສູ່ການຂົ່ມເຫັງອັນໃຫຍ່ ຫລວງ.

11 ເພາະວ່າມັນໄດ້ມີພໍ້ຄ້າຢ່າງຫລວງ ຫລາຍໃນແຜ່ນດິນ, ແລະ ທະນາຍຄວາມ ຢ່າງຫລວງຫລາຍ, ແລະ ເຈົ້າໜ້າທີ່ ຢ່າງຫລວງຫລາຍນຳອີກ.

12 ແລະ ຜູ້ຄົນເລີ່ມມີການແບ່ງຊັ້ນ ວັນນະກັນຂຶ້ນຕາມຄວາມຮັ່ງມີຂອງຕົນ, ແລະ ຕາມໂອກາດຂອງພວກເຂົາທີ່ໄດ້ ຮຽນຮູ້; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ບາງຄົນເປັນຄົນໂງ່ ຈ້າເພາະຄວາມຍາກຈົນຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຄົນອື່ນໆໄດ້ຮັບການສຶກສາຢ່າງ ກວ້າງຂວາງເພາະຄວາມຮັ່ງມີຂອງພວກ ເຂົາ.

13 ບາງຄົນໄດ້ໄຜ່ຜັນໃນຄວາມທະນົງ ຕົວ, ແລະ ບາງຄົນເປັນຄົນຖ່ອມຕົວທີ່ ສຸດ; ບາງຄົນກໍໄດ້ໂຕ້ຖຽງກັນດ້ວຍສູງ ບ້ອຍດ່າ, ໃນຂະນະທີ່ບາງຄົນຍອມຮັບ ການບ້ອຍດ່າ ແລະ ຍອມຮັບການຂົ່ມ ເຫັງ ແລະ ຄວາມທຸກທໍລະມານນາໆ ປະການ, ແລະ ບໍ່ຍອມໂຕ້ຕອບ ແລະ ດ່າຄືນ, ມີແຕ່ຖ່ອມຕົວ ແລະ ສຳນຶກຜິດຕໍ່ ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ.

14 ແລະ ມັນຈຶ່ງມີຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບ ກັນໃນທົ່ວແຜ່ນດິນ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ ສາດສະໜາຈັກເລີ່ມແຕກແຍກ; ແທ້ຈິງ ແລ້ວ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ສາດສະໜາຈັກ ໃນທົ່ວແຜ່ນດິນໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນແຕກແຍກ ກັນໃນປີທີສາມສິບ ນອກຈາກໃນບັນດາ ຊາວເລມັນຈຳນວນໜ້ອຍໜຶ່ງຜູ້ທີ່ປຽນ ໃຈເຫລື້ອມໃສສັດທາໂດຍແທ້ຈິງ; ແລະ ເຂົາຈະບໍ່ຖິ້ມມັນໄປ ເພາະເຂົາໝັ້ນຄົງ, ແລະ ແນ່ວແນ່, ແລະ ບໍ່ຫວັ່ນໄຫວ, ເຕັມ ໃຈທີ່ຈະຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າດ້ວຍສຸດຄວາມພາກພຽນ.

15 ບັດນີ້ສາເຫດຂອງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຜູ້ຄົນແມ່ນຄືແນວນີ້—ຊາຕານໄດ້ມີອຳນາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ໃນການຍຸຍົງໃຫ້ຜູ້ຄົນເຮັດຄວາມຊົ່ວຮ້າຍນາໆປະການ, ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຫລົງໄຫລດ້ວຍຄວາມທະນົງຕົວ, ຫລອກລວງພວກເຂົາໃຫ້ສະແຫວງຫາອຳນາດ ແລະ ສິດອຳນາດ, ແລະ ຂອງມີຄ່າ, ແລະ ສິ່ງທີ່ບໍ່ມີປະໂຫຍດຂອງໂລກ.

16 ແລະ ຊາຕານໄດ້ຊັກນຳໃຈຂອງຜູ້ຄົນໃຫ້ເຮັດຄວາມຊົ່ວຮ້າຍນາໆປະການດັ່ງນີ້; ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຊົມຊົມຢູ່ກັບສັນຕິພາບພຽງແຕ່ບໍ່ເທົ່າໃດປີເທົ່ານັ້ນ.

17 ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້, ໃນຕົ້ນປີທີສາມສິບ—ຜູ້ຄົນໄດ້ຖືກປະປອຍໄວ້ເປັນເວລາດົນນານຢູ່ນຳການຫລອກລວງຂອງມານຕາມແຕ່ມັນປາຖະໜາທີ່ຈະພາພວກເຂົາໄປ, ແລະ ໃຫ້ເຮັດຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຕາມແຕ່ມັນປາຖະໜາທີ່ຈະໃຫ້ພວກເຂົາເຮັດ—ແລະ ຕົ້ນປີທີສາມສິບນີ້, ຜູ້ຄົນຈຶ່ງໄດ້ຕົກຢູ່ໃນສະພາບແຫ່ງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍອັນເປັນຕາຍຢ້ານດັ່ງນີ້.

18 ບັດນີ້ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຮັດບາບໂດຍບໍ່ຮູ້ເທົ່າເຖິງການ, ເພາະພວກເຂົາຮູ້ຈັກເຖິງພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າກ່ຽວກັບພວກເຂົາ, ເພາະພວກເຂົາໄດ້ຮັບການສິດສອນມາແລ້ວ; ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ກະບົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າໂດຍເຈດຕະນາ.

19 ແລະ ບັດນີ້ມັນເປັນໄປໃນວັນເວລາຂອງເລໂຄນິອັດຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງເລໂຄນິອັດ, ເພາະວ່າເລໂຄນິອັດໄດ້ຮັບຕຳແໜ່ງແທນບິດາຂອງເພິ່ນ ແລະ ໄດ້ບົກຄອງຜູ້ຄົນໃນປີນັ້ນ.

20 ແລະ ມັນເລີ່ມມີຄົນໄດ້ຮັບການດົນໃຈຈາກສະຫວັນ ແລະ ຖືກສົ່ງໄປຫາບັນດາຜູ້ຄົນໃນທົ່ວແຜ່ນດິນເພື່ອສິດສອນ ແລະ ໃຫ້ຖ້ອຍຄຳຢ່າງອາດຫານເຖິງບາບ ແລະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຜູ້ຄົນ, ແລະ ໄດ້ໃຫ້ຖ້ອຍຄຳແກ່ພວກເຂົາກ່ຽວກັບການໂຕ່, ຊຶ່ງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະກະທຳເພື່ອຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງ, ຫລື ອີກປະການໜຶ່ງຄື ການຟື້ນຄືນຊີວິດຂອງພຣະຄຣິດ; ແລະ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ຖ້ອຍຄຳຢ່າງອາດຫານເຖິງການສິ້ນພຣະຊົນ ແລະ ການທຸກທໍລະມານຂອງພຣະອົງ.

21 ບັດນີ້ມັນໄດ້ມີຜູ້ຄົນຈຳນວນຫລວງຫລາຍທີ່ຄຽດແຄ້ນຫລາຍທີ່ສຸດໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ໃຫ້ຖ້ອຍຄຳເຖິງເລື່ອງເຫລົ່ານີ້; ແລະ ຜູ້ທີ່ຄຽດແຄ້ນນັ້ນສ່ວນຫລາຍເປັນພວກຫົວໜ້າຜູ້ຕັດສິນ, ແລະ ພວກທີ່ເປັນມະຫາປະໂລຫິດ ແລະ ພວກທະນາຍຄວາມ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກທະນາຍຄວາມທັງໝົດໄດ້ຄຽດແຄ້ນໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ໃຫ້ຖ້ອຍຄຳເຖິງເລື່ອງເຫລົ່ານີ້.

22 ບັດນີ້ບໍ່ມີທະນາຍຄວາມ ຫລືວ່າຜູ້ຕັດສິນ ຫລືວ່າມະຫາປະໂລຫິດຄົນໃດທີ່ຈະມີອຳນາດກ່າວໂທດຜູ້ໃດເຖິງຕາຍໄດ້ນອກຈາກຜູ້ບົກຄອງແຜ່ນດິນຈະເປັນຜູ້ລົງຊື່ໃນການກ່າວໂທດນັ້ນເທົ່ານັ້ນ.

23 ບັດນີ້ມີຫລາຍຄົນໃນພວກທີ່ໃຫ້ຖ້ອຍຄຳເຖິງເລື່ອງທີ່ກ່ຽວກັບພຣະຄຣິດຜູ້ທີ່ໄດ້ໃຫ້ຖ້ອຍຄຳຢ່າງອາດຫານໄດ້ຖືກພວກຜູ້ຕັດສິນຈັບໄປ ແລະ ຂ້າຢ່າງລັບໆເພື່ອການຕາຍຂອງເຂົາເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຮູ້ໄປເຖິງຜູ້ບົກຄອງແຜ່ນດິນ ຈົນກວ່າຫລັງຈາກເຂົາເຈົ້າຕາຍໄປແລ້ວ.

24 ບັດນີ້ຈິ່ງເບິ່ງ, ນີ້ເປັນສິ່ງກົງກັນຂ້າມກັບກົດໝາຍຂອງບ້ານເມືອງທີ່ຈະລົງໂທດປະຫານຊີວິດຄົນໃດຕາມໃຈຊອບເວັ້ນໄວ້ແຕ່ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບອຳນາດຈາກຜູ້ປົກຄອງແຜ່ນດິນເສຍກ່ອນ—

25 ດັ່ງນັ້ນ ມັນຈິ່ງມີໄປຄຳຮ້ອງຂຶ້ນໄປຫາແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາ, ເຖິງຜູ້ປົກຄອງແຜ່ນດິນເພື່ອກ່າວພ້ອງຜູ້ຕັດສິນເຫລົ່ານີ້ທີ່ໄດ້ກ່າວໂທດສາດສະດາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈົນເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍ, ຊຶ່ງມັນບໍ່ເປັນໄປຕາມກົດໝາຍ.

26 ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເຂົາຈິ່ງໄດ້ຖືກຈັບ ແລະ ຖືກນຳໄປຢູ່ຕໍ່ໜ້າຜູ້ຕັດສິນ, ເພື່ອຮັບການຕັດສິນຕາມຄວາມຜິດທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໄປນັ້ນຕາມກົດໝາຍຊຶ່ງຜູ້ຄົນໄດ້ຕັ້ງໄວ້.

27 ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຜູ້ຕັດສິນເຫລົ່ານີ້ ມີເພື່ອນຝູງ ແລະ ຍາດພີ່ນ້ອງຫລາຍຄົນ; ແລະ ພວກທີ່ເຫລືອຢູ່, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກທະນາຍຄວາມ ແລະ ພວກມະຫາປະໂລຫິດເກືອບໝົດທຸກຄົນໄດ້ຮ່ວມມືເຂົ້າກັບຍາດຕິພີ່ນ້ອງຂອງພວກຜູ້ຕັດສິນເຫລົ່ານັ້ນ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຖືກພິຈາລະນາໂທດຕາມກົດໝາຍ.

28 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດພັນທະສັນຍາຮ່ວມກັນ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເປັນພັນທະສັນຍາ ຊຶ່ງຄົນແຕ່ເກົ່າກ່ອນໃຫ້ໄວ້ ຊຶ່ງພັນທະສັນຍານັ້ນ ມານໄດ້ໃຫ້ໄວ້, ເພື່ອຈະໄດ້ຮ່ວມຫົວກັນຕໍ່ສູ້ກັບຄວາມຊອບທຳທັງມວນ.

29 ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈິ່ງໄດ້ຮ່ວມຫົວກັນຕໍ່ສູ້ກັບຜູ້ຄົນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ເຂົາເຮັດພັນທະສັນຍາເພື່ອຈະໄດ້

ທຳລາຍຜູ້ຄົນຊອບທຳເຫລົ່ານັ້ນ, ເພື່ອຊ່ອຍເຫລືອພວກທີ່ມີຄວາມຜິດຖານຄາດຕະກຳ ໃຫ້ພົ້ນຈາກເງື່ອມມືຂອງຄວາມຍຸດຕິທຳ, ຊຶ່ງກຳລັງຈະອອກໃຊ້ຕາມກົດໝາຍ.

30 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຕໍ່ຕ້ານກົດໝາຍ ແລະ ສິດທິຂອງປະເທດຊາດຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດພັນທະສັນຍາຮ່ວມກັນເພື່ອທຳລາຍຜູ້ປົກຄອງແຜ່ນດິນ, ແລະ ເພື່ອຈັດຕັ້ງກະສັດຂຶ້ນປົກຄອງແຜ່ນດິນ, ເພື່ອແຜ່ນດິນຈະບໍ່ໄດ້ມີເສລີພາບອີກຕໍ່ໄປ ແຕ່ຈະຂຶ້ນກັບກະສັດ.

ບົດທີ 7

ຫົວໜ້າຜູ້ຕັດສິນຖືກຂ້າຕາຍ, ຜູ້ປົກຄອງຖືກໂຄ່ນລົ້ມ, ແລະ ຜູ້ຄົນແບ່ງແຍກກັນອອກເປັນຫລາຍເຜົ່າ—ຢາໂຄບຜູ້ຕໍ່ຕ້ານພຣະຄຣິດກາຍເປັນກະສັດຂອງກຸ່ມມົ້ວສຸມລັບ—ນີໂຟສິດສອນເຖິງການກັບໃຈ ແລະ ສັດທາໃນພຣະຄຣິດ—ເຫລົ່າທູດມາປະຕິບັດສາດສະໜາກົດແກ່ເພິ່ນທຸກໆມື້, ແລະ ເພິ່ນໄດ້ໂຜດຍົກນ້ອງຊາຍຂອງເພິ່ນຂຶ້ນຈາກຕາຍ—ຫລາຍຄົນກັບໃຈ ແລະ ຮັບບັບຕິສະມາ. ປະມານ ຄ.ສ. 30-33.

1 ບັດນີ້ຈິ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະສະແດງແກ່ພວກທ່ານວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ມີກະສັດປົກຄອງແຜ່ນດິນ; ແຕ່ໃນປີດຽວກັນນັ້ນ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ໃນປີທີສາມສິບ, ພວກເຂົາໄດ້ທຳລາຍບັນລັງຕັດສິນ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ໄດ້ລອບຂ້າຫົວໜ້າຜູ້ຕັດສິນຂອງແຜ່ນດິນ.

2 ແລະ ຜູ້ຄົນໄດ້ແບ່ງແຍກເປັນສັດຕູກັນ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ແບ່ງແຍກກັນອອກເປັນຫລາຍເຜົ່າ, ຕາມຄອບຄົວ ແລະ ຍາດພີ່ນ້ອງ ແລະ ເພື່ອນຝູງຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ທຳລາຍການປົກຄອງຂອງແຜ່ນດິນດັ່ງນີ້.

3 ແລະ ແຕ່ລະເຜົ່າກໍໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ມີຫົວໜ້າ ຫລື ຜູ້ດູແລພວກເຂົາ; ແລະ ພວກເຂົາຈຶ່ງກັບເປັນເຜົ່າຕ່າງໆ ແລະ ເປັນຫົວໜ້າເຜົ່າດັ່ງນີ້.

4 ບັດນີ້ຈຶ່ງເບິ່ງ, ບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນບັນດາພວກເຂົາທີ່ບໍ່ມີຄອບຄົວ ແລະ ຍາດພີ່ນ້ອງ ແລະ ເພື່ອນຝູງຫລາຍຄົນ; ດັ່ງນັ້ນ ເຜົ່າຂອງພວກເຂົາຈຶ່ງກວ້າງຂວາງຢ່າງຍິ່ງ.

5 ບັດນີ້ທັງໝົດນີ້ເປັນໄປ ແລະ ຍັງບໍ່ທັນມີສົງຄາມເກີດຂຶ້ນໃນບັນດາພວກເຂົາເທື່ອ; ແລະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທັງໝົດນີ້ມາສູ່ຜູ້ຄົນ ເພາະພວກເຂົາໄດ້ຍອມຕົວໃຫ້ກັບອຳນາດຂອງຊາຕານ.

6 ແລະ ລະບຽບການຂອງຝ່າຍຜູ້ປົກຄອງໄດ້ຖືກທຳລາຍໄປ, ເພາະຄວາມມົ້ວສຸມລັບຂອງເພື່ອນຝູງ ແລະ ຍາດພີ່ນ້ອງຂອງພວກທີ່ຂ້າສາດສະດາ.

7 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ເກີດການຂັດແຍ້ງອັນໃຫຍ່ຫລວງໃນແຜ່ນດິນ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ຜູ້ຄົນທີ່ຊອບທຳເກືອບຈະກາຍມາເປັນຄົນຊົ່ວໄປຈົນໝົດ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຍັງມີແຕ່ຄົນທີ່ຊອບທຳຢູ່ພຽງບໍ່ເທົ່າໃດຄົນເທົ່ານັ້ນໃນບັນດາພວກເຂົາ.

8 ແລະ ເວລາຫົກປີຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຜ່ານໄປເທື່ອນັບແຕ່ຄົນສ່ວນຫລາຍໄດ້ຫັນໄປຈາກຄວາມຊອບທຳຂອງພວກເຂົາ, ຄື

ກັນກັບໝາກິນສິ່ງທີ່ມັນຮາກອອກມາ, ຫລື ຄືກັນກັບໝູທີ່ລ້າງແລ້ວລົງໄປນອນລຸຍຢູ່ໃນບວກອີກ.

9 ບັດນີ້ກຸ່ມມົ້ວສຸມລັບນີ້, ຊຶ່ງນຳຄວາມຊົ່ວຮ້າຍອັນໃຫຍ່ຫລວງມາສູ່ຜູ້ຄົນ, ໄດ້ມາເຕົ້າໂຮມກັນ ແລະ ໄດ້ຕັ້ງຄົນຜູ້ໜຶ່ງຂຶ້ນເປັນຫົວໜ້າຂອງພວກເຂົາ ຜູ້ທີ່ພວກເຂົາເອີ້ນວ່າ ຢາໂຄບ;

10 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເອີ້ນລາວວ່າເປັນກະສັດຂອງພວກເຂົາ; ດັ່ງນັ້ນ ລາວຈຶ່ງໄດ້ກາຍມາເປັນກະສັດປົກຄອງຄົນຊົ່ວກຸ່ມນີ້; ແລະ ລາວເປັນຄົນສຳຄັນທີ່ສຸດຄົນໜຶ່ງທີ່ໄດ້ອອກສຽງຕໍ່ຕ້ານສາດສະດາຜູ້ຊຶ່ງໃຫ້ຖ້ອຍຄຳເຖິງພຣະເຢຊູ.

11 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເຂົາບໍ່ມີຈຳນວນຄົນຫລາຍເທົ່າກັບເຜົ່າຕ່າງໆ, ຜູ້ໄດ້ຮວມເຂົ້າກັນເປັນໜຶ່ງ ແຕ່ພວກຫົວໜ້າຂອງພວກເຂົາໄດ້ຕັ້ງກົດຂັ້ນ, ແຕ່ລະຄົນຕາມເຜົ່າຂອງຕົນເອງ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມພວກເຂົາກໍຍັງເປັນສັດຕູກັນຢູ່; ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເປັນຄົນຊອບທຳ, ແຕ່ພວກເຂົາກໍໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມກັນກຽດຊັງພວກທີ່ໄດ້ເຂົ້າເຮັດພັນທະສັນຍາເພື່ອທຳລາຍຝ່າຍຜູ້ປົກຄອງ.

12 ດັ່ງນັ້ນ, ຢາໂຄບ ໂດຍທີ່ເຫັນວ່າສັດຕູມີຈຳນວນຫລາຍກວ່າພວກຕົນ, ໂດຍທີ່ລາວເອງເປັນກະສັດຂອງກຸ່ມນັ້ນ, ດັ່ງນັ້ນ ລາວຈຶ່ງໄດ້ສັ່ງໃຫ້ຜູ້ຄົນຂອງລາວໜີໄປທາງຂົງເຂດທີ່ຢູ່ເໜືອສຸດຂອງແຜ່ນດິນທາງເໜືອ, ແລະ ຢູ່ທີ່ນັ້ນຈະໄດ້ສ້າງອານາຈັກຂຶ້ນເພື່ອພວກເຂົາເອງ, ຈົນວ່າມີພວກທີ່ແຍກອອກໄປຮ່ວມກັບ

ພວກເຂົາ, (ເພາະຢາໂຄບໄດ້ເວົ້າຍຸຍົງ ພວກເຂົາວ່າ ມັນຈະມີຜູ້ຄົນແຍກອອກ ໄປຮ່ວມເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍ) ແລະ ພວກເຂົາກັບມາມີກຳລັງພຽງພໍທີ່ ຈະຕໍ່ສູ້ກັບຜູ້ຄົນຂອງເຜົ່າຕ່າງໆ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດເຊັ່ນນີ້.

13 ແລະ ການເດີນທັບຂອງພວກເຂົາ ນັ້ນວ່ອງໄວທີ່ສຸດ ເຖິງຂະໜາດທີ່ບໍ່ມີສິ່ງ ໃດຈະຂັດຂວາງພວກເຂົາໄດ້ ຈົນວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ອອກໄປພົ້ນຈາກໄລຍະທີ່ ຜູ້ຄົນຈະຕາມມາທັນ. ແລະ ປີທີສາມສິບ ໄດ້ສິ້ນສຸດລົງດັ່ງນີ້; ແລະ ການງານຂອງ ຜູ້ຄົນຂອງນີໄຟກໍເປັນໄປດັ່ງນີ້.

14 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນໃນ ປີທີສາມສິບເອັດຄື ພວກເຂົາໄດ້ແບ່ງ ແຍກອອກເປັນຫລາຍເຜົ່າ, ທຸກຄົນຕາມ ຄອບຄົວ, ຍາດພີ່ນ້ອງ ແລະ ເພື່ອນຜູງ ຂອງເຂົາ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພວກ ເຂົາຍັງໄດ້ຕົກລົງກັນວ່າ ພວກເຂົາຈະ ບໍ່ເຮັດສົງຄາມຕໍ່ຕ້ານກັນ, ແຕ່ພວກ ເຂົາບໍ່ໄດ້ເປັນໜຶ່ງເລື່ອງກົດໝາຍ ແລະ ລະບຽບການປົກຄອງຂອງພວກເຂົາ ເພາະພວກເຂົາໄດ້ຕັ້ງກົດຂັ້ນຕາມ ຄວາມຄິດເຫັນຂອງຜູ້ທີ່ເປັນຫົວໜ້າ ແລະ ຜູ້ນຳຂອງພວກເຂົາ. ແຕ່ວ່າພວກ ເຂົາໄດ້ຕັ້ງກົດເຄັ່ງຄັດທີ່ສຸດຂຶ້ນວ່າ ບໍ່ ໃຫ້ແຕ່ລະເຜົ່າລ່ວງລະເມີດຊຶ່ງກັນແລະ ກັນ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ມັນໄດ້ມີສັນຕິພາບ ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນພໍລົມຄວນ; ເຖິງຢ່າງໃດ ກໍຕາມ, ໃຈຂອງພວກເຂົາໄດ້ຫັນເຫ ໄປຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະ ເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ ແກວ່ງກ້ອນຫີນໃສ່ສາດສະດາ, ແລະ

ໄດ້ຂັບໄລ່ພວກເພິ່ນອອກໄປຈາກ ບັນດາພວກເຂົາ.

15 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນ ຄື—ໂດຍທີ່ນີໄຟໄດ້ຮັບການມາຢັ້ງມາມ ຈາກເຫລົ່າທູດ ແລະ ໄດ້ຍິນສຸລະສຽງ ຂອງພຣະເຈົ້ານຳອີກ, ດັ່ງນັ້ນ ນີໄຟຈຶ່ງໄດ້ ເຫັນເຫລົ່າທູດ, ແລະ ເປັນພະຍານດ້ວຍ ຕາ, ແລະ ມີອຳນາດທີ່ຖືກປະທານໃຫ້ແກ່ ເພິ່ນ ເພື່ອເພິ່ນຈະໄດ້ຮູ້ຈັກກ່ຽວກັບການ ປະຕິບັດສາດສະໜາກົດຂອງພຣະຄຣິດ, ແລະ ເປັນພະຍານດ້ວຍຕາ ເຖິງການຫັນ ເຫຍ່າງວ່ອງໄວຈາກຄວາມຊອບທຳໄປສູ່ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມໜ້າກຽດຊົງ ຂອງພວກເຂົານຳອີກ;

16 ດັ່ງນັ້ນ, ໂດຍທີ່ມີຄວາມໂສກເສົ້າ ເພາະຄວາມແຂງກະດ້າງຂອງໃຈຂອງ ພວກເຂົາ ແລະ ຄວາມບອດຂອງຈິດໃຈ ຂອງພວກເຂົາ—ຈຶ່ງໄດ້ອອກໄປໃນປີ ດຽວກັນນັ້ນ, ແລະ ເລີ່ມໃຫ້ຖ້ອຍຄຳຢ່າງ ອາດຫາມເລື່ອງການກັບໃຈ ແລະ ການ ບົດບາບຜ່ານສັດທາໃນອົງພຣະເຢຊູ ຄຣິດເຈົ້າ.

17 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ປະຕິບັດສາດສະໜາ ກົດຫລາຍຢ່າງແກ່ພວກເຂົາ; ແລະ ບໍ່ ສາມາດຂຽນເລື່ອງທັງໝົດໄວ້ໄດ້, ແລະ ຖ້າຈະຂຽນສ່ວນໜຶ່ງໄວ້ກໍຈະບໍ່ຄົບຖ້ວນ, ດັ່ງນັ້ນ ມັນຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຖືກຂຽນໄວ້ເລີຍໃນ ໜັງສືເຫລັ້ມນີ້. ແລະ ນີໄຟໄດ້ປະຕິບັດ ສາດສະໜາກົດດ້ວຍອຳນາດ ແລະ ດ້ວຍສິດອຳນາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່.

18 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກເຂົາໄດ້ຄຽດແຄ້ນໃຫ້ເພິ່ນ, ເພາະ ເພິ່ນມີອຳນາດຫລາຍກວ່າພວກເຂົາ,

ເພາະມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ພວກເຂົາຈະບໍ່ເຊື່ອຄຳເວົ້າຂອງເພິ່ນ, ເພາະສັດທາຂອງເພິ່ນໃນອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້ານັ້ນໃຫຍ່ຍິ່ງທີ່ສຸດຈົນວ່າເຫລົ່າທູດໄດ້ມາປະຕິບັດຕໍ່ເພິ່ນທຸກໆມື້.

19 ແລະ ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູເພິ່ນໄດ້ຂັບໄລ່ພວກຜີສາງ ແລະ ວິນຍານອັນບໍ່ສະອາດອອກໄປ; ແລະ ເຖິງຂະໜາດທີ່ເພິ່ນໄດ້ໄຜດຍົກນ້ອງຊາຍຂອງເພິ່ນຂຶ້ນຈາກຕາຍ, ຫລັງຈາກທີ່ລາວຖືກຜູ້ຄົນແກວ່ງກ້ອນຫີນໃສ່ຈົນເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍ.

20 ແລະ ຜູ້ຄົນໄດ້ເຫັນເຫດການນີ້ ແລະ ໄດ້ເປັນພະຍານເຖິງເລື່ອງນີ້, ແລະ ໄດ້ຄຽດແຄ້ນໃຫ້ເພິ່ນຍ້ອນອຳນາດຂອງເພິ່ນ; ແລະ ເພິ່ນໄດ້ເຮັດສິ່ງມະຫັດສະຈັນອີກຫລາຍຢ່າງໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຕໍ່ສາຍຕາຂອງຜູ້ຄົນນຳອີກ.

21 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ບີທີສາມສິບເອັດໄດ້ຜ່ານພົ້ນໄປ, ແລະ ມີຄົນບໍ່ເທົ່າໃດຄົນທີ່ປຽນໃຈເຫລື້ອມໃສໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ແຕ່ຫລາຍຕໍ່ຫລາຍຄົນທີ່ປຽນໃຈເຫລື້ອມໃສໄດ້ສະແດງຕໍ່ຜູ້ຄົນ ໂດຍແທ້ຈິງວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ຖືກຍັງມຢາມໂດຍອຳນາດ ແລະ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າຊຶ່ງສະຖິດຢູ່ໃນພຣະເຢຊູຄຣິດ, ຊຶ່ງໃນພຣະອົງພວກເຂົາເຊື່ອຖື.

22 ແລະ ຫລາຍຕໍ່ຫລາຍຄົນທີ່ໄດ້ຮັບການຂັບໄລ່ຜີສາງອອກຈາກຕົວຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ໄດ້ຮັບການປິ່ນປົວຈາກຄວາມເຈັບໄຂ້ໄດ້ປ່ວຍຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຄວາມບໍ່ຢູ່ດີມີແຮງຂອງພວກເຂົາ

ນັ້ນ, ໄດ້ປະກາດແກ່ຜູ້ຄົນ ໂດຍແທ້ຈິງວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ຮັບການປິ່ນປົວໂດຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ໄດ້ຫາຍດີເປັນບົກກະຕິແລ້ວ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ສະແດງເຄື່ອງໝາຍໃຫ້ເຫັນນຳອີກ ແລະ ໄດ້ເຮັດສິ່ງມະຫັດສະຈັນຫລາຍຢ່າງໃນບັນດາຜູ້ຄົນ.

23 ບີທີສາມສິບສອງກໍໄດ້ຜ່ານໄປດັ່ງນີ້. ແລະ ມີໄຟໄດ້ຮ້ອງປາວຕໍ່ຜູ້ຄົນໃນຕົ້ນບີທີສາມສິບສາມ; ແລະ ເພິ່ນໄດ້ສິດສອນເລື່ອງການກັບໃຈ ແລະ ການບົດບາບໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ.

24 ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຍາກໃຫ້ທ່ານຈິຈຳໄວ້ນຳອີກວ່າ ບໍ່ມີຜູ້ໃດເລີຍທີ່ໄດ້ຮັບການນຳມາສູ່ການກັບໃຈ ໂດຍປາດສະຈາກການບັບຕິສະມາດ້ວຍນ້ຳ.

25 ດັ່ງນັ້ນ, ຈຶ່ງມີຜູ້ຊາຍຫລາຍຄົນໄດ້ຮັບການຍືນຍັນຈາກນີໄຟ, ເພື່ອປະຕິບັດສາດສະໜາກິດນີ້ ເພື່ອທຸກຄົນທີ່ມາຫາພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາດ້ວຍນ້ຳ, ແລະ ການຮັບບັບຕິສະມາດ້ວຍນ້ຳນີ້ຈະເປັນພະຍານ ແລະ ປະຈັກພະຍານຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ຕໍ່ຜູ້ຄົນວ່າພວກເຂົາໄດ້ກັບໃຈ ແລະ ໄດ້ຮັບການບົດບາບແລ້ວ.

26 ແລະ ໃນຕົ້ນປີນີ້ ມີຄົນເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາໄວ້ກັບການກັບໃຈ; ແລະ ເວລາສ່ວນຫລາຍຂອງປີໄດ້ຜ່ານໄປດັ່ງນີ້.

ບົດທີ 8

ລົມພາຍຸຮ້າຍ, ແຜ່ນດົນໄຫວ, ໄຟໄໝ້,

ລົມບ້າໝູ, ແລະ ການພັງທະລາຍເປັນ
 ຫລັກຖານເຖິງການຄົງຂອງພຣະຄຣິດ—
 ຜູ້ຄົນເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍຖືກ
 ທຳລາຍ—ຄວາມມືດບົກຄຸມແຜ່ນດິນ
 ເປັນເວລາສາມມື້ສາມຄືນ—ຜູ້ທີ່ລອດ
 ຕາຍໂສກເສົ້າເສຍໃຈຫລາຍສຳລັບ
 ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຖືຂອງພວກເຂົາ. ປະມານ
 ຄ.ສ. 33-34.

1 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
 ຕາມບັນທຶກຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ພວກ
 ເຮົາຮູ້ວ່າບັນທຶກຂອງພວກເຮົາຖືກຕ້ອງ,
 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ຊາຍຄົນນີ້ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັກສາ
 ບັນທຶກນີ້ໄວ້ເປັນຄົນຊອບທຳ—ເພາະວ່າ
 ເປັນຄວາມຈິງແທ້ທີ່ເພິ່ນໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່
 ມະຫັດສະຈັນຫລາຍຢ່າງໃນພຣະນາມ
 ຂອງພຣະເຢຊູ; ແລະ ບໍ່ມີຄົນໃດທີ່ຈະ
 ເຮັດສິ່ງມະຫັດສະຈັນໃນພຣະນາມຂອງ
 ພຣະເຢຊູໄດ້ ນອກຈາກຄົນນັ້ນຈະສະ
 ອາດໝົດຈິດຈາກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງ
 ລາວເສຍກ່ອນ—

2 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນ,
 ຖ້າວັນເວລາຖືກຕ້ອງຕາມຊາຍຄົນນີ້ຄິດ
 ໄລ່ໄວ້, ປີທີສາມສິບສາມກໍໄດ້ຜ່ານພົ້ນ
 ໄປ;

3 ແລະ ຜູ້ຄົນເລີ່ມຄອຍເຝົ້າຫາເຄື່ອງ
 ໝາຍດ້ວຍຄວາມຕັ້ງໃຈ ຊຶ່ງສາດສະດາ
 ຊາມູເອນຄົນເລມັນໄດ້ໃຫ້ໄວ້, ແທ້ຈິງ
 ແລ້ວ, ໄດ້ລໍຖ້າເວລາທີ່ມັນຈະເກີດມີ
 ຄວາມມືດເປັນເວລາສາມມື້ສາມຄືນບົກ
 ຄຸມຜົນແຜ່ນດິນ.

4 ແລະ ມັນເລີ່ມມີຄວາມສົງໄສ ແລະ ມີ
 ການໂຕ້ຖຽງກັນຢ່າງຮຸນແຮງໃນບັນດາ

ຜູ້ຄົນ, ທັງໆທີ່ເຄື່ອງໝາຍຫລາຍຢ່າງໄດ້
 ໃຫ້ໄວ້ແລ້ວ.

5 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນໃນປີ
 ທີສາມສິບສີ່, ໃນເດືອນທຳອິດ, ໃນວັນທີ
 ສີ່ຂອງເດືອນ, ມັນໄດ້ມີລົມແຮງເກີດຂຶ້ນ
 ທົ່ວແຜ່ນດິນຢ່າງທີ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດເຄີຍພົບເຫັນ
 ມາກ່ອນເລີຍ.

6 ແລະ ມັນໄດ້ມີລົມພາຍຸຮ້າຍ ແລະ
 ໜ້າຢ້ານກົວນຳອີກ; ແລະ ມັນມີຟ້າຮ້ອງ
 ທີ່ໜ້າຢ້ານກົວ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ມັນໄດ້
 ເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນໂລກທັງໝົດສັ່ນສະ
 ເຫືອນຄືກັບວ່າ ມັນຈະແຍກອອກຈາກ
 ກັນ.

7 ແລະ ມັນໄດ້ມີຟ້າແມບເທລື້ອມຢ່າງ
 ຫນັກໃນທົ່ວແຜ່ນດິນ, ຢ່າງທີ່ບໍ່ເຄີຍພົບ
 ເຫັນມາກ່ອນເລີຍ.

8 ແລະ ເມືອງເຊລາເຮັມລາໄດ້ຖືກ
 ໄຟໄໝ້.

9 ແລະ ເມືອງໂມໂຣໂນໄດ້ຈົມລົງໄປໃນ
 ຄວາມເລິກຂອງທະເລ, ແລະ ຜູ້ທີ່ອາໄສ
 ຢູ່ໃນນັ້ນກໍໄດ້ຈົມລົງໄປໃນນ້ຳ.

10 ແລະ ດິນຖືກຫອບຂຶ້ນໄປຖົມເມືອງ
 ໂມໂຣໂນຮາຈົນວ່າມັນເກີດເປັນພູເຂົາ
 ໃຫຍ່ຂຶ້ນແທນເມືອງ.

11 ແລະ ມັນມີຄວາມພິນາດອັນໃຫຍ່
 ຫລວງ ແລະ ໜ້າຢ້ານກົວໃນແຜ່ນດິນ
 ທາງໃຕ້.

12 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ມັນໄດ້ມີຄວາມພິນາດ
 ອັນໃຫຍ່ຫລວງ ແລະ ໜ້າຢ້ານກົວ
 ໃນແຜ່ນດິນທາງເໜືອຫລາຍກວ່າ
 ພາກອື່ນໆ; ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ທັງຜົນ
 ແຜ່ນດິນຖືກປຽນໄປຍ້ອນລົມພາຍຸຮ້າຍ
 ແລະ ລົມບ້າໝູ, ແລະ ຟ້າຮ້ອງ ແລະ ຟ້າ

ແມບເຫລື້ອມ, ແລະ ມັນໄດ້ມີແຜ່ນດິນ ໄຫວຢ່າງຮ້າຍແຮງທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກ;

13 ແລະ ເສັ້ນທາງຫລວງສາຍຕ່າງໆ ໄດ້ຂາດອອກ, ແລະ ຖະໜົນທີ່ຮາບພຽງ ໄດ້ເສຍຫາຍໄປ, ແລະ ບ່ອນທີ່ແປນກົງ ກັບກາຍເປັນຂຸມຂຸຄະ.

14 ແລະ ເມືອງໃຫຍ່ທີ່ມີຊື່ສຽງຫລາຍ ເມືອງໄດ້ຈົມ, ແລະ ຫລາຍເມືອງໄດ້ຖືກ ເຜົາ, ແລະ ຫລາຍເມືອງໄດ້ສັ່ນສະເທືອນ ຈົນວ່າອາຄານຕ່າງໆທີ່ຢູ່ໃນນັ້ນເພພັງ ລົງກັບພື້ນດິນ, ແລະ ຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນນັ້ນ ໄດ້ຖືກຂ້າຕາຍ, ແລະ ສະຖານທີ່ຕ່າງໆ ໄດ້ຖືກປະຖິ້ມໃຫ້ຮົກຮ້າງ.

15 ແລະ ມີບາງເມືອງທີ່ເຫລືອຢູ່; ແຕ່ ຄວາມເສຍຫາຍຂອງມັນນັ້ນໃຫຍ່ ຫລວງທີ່ສຸດ, ແລະ ມີຄົນເປັນຈຳນວນ ຫລວງຫລາຍຖືກຂ້າຕາຍ.

16 ແລະ ມີບາງຄົນຖືກລົມບ້າໝູຫອບ ໄປ ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດຮູ້ເລີຍວ່າ ພວກເຂົາ ຖືກພາໄປບ່ອນໃດ; ມີແຕ່ຮູ້ວ່າ ພວກເຂົາ ຖືກຫອບໄປ.

17 ແລະ ທັງແຜ່ນດິນໂລກກັບປຽນຮູບ ໄປດັ່ງນີ້, ຍ້ອນວ່າລົມພາຍຸຮ້າຍ, ແລະ ພ້າຮ້ອງ, ແລະ ພ້າແມບເຫລື້ອມ, ແລະ ການສັ່ນສະເທືອນຂອງແຜ່ນດິນ.

18 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ຫີນໄດ້ແຍກອອກ ເປັນສອງ; ມັນໄດ້ແຍກອອກຢູ່ທົ່ວ ແຜ່ນດິນໂລກ, ເຖິງຂະໜາດມັນແຕກ ເປັນຕ່ອນໆ ແລະ ເປັນຮອຍຕໍ່ ແລະ ແຕກແຫງຢູ່ທົ່ວໄປຕາມຜືນແຜ່ນດິນ.

19 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເວລາພ້າຮ້ອງ, ແລະ ພ້າແມບເຫລື້ອມ, ແລະ ລົມແຮງ, ແລະ ລົມພາຍຸຮ້າຍ,

ແລະ ແຜ່ນດິນໄຫວຢຸດລົງ—ເພາະຈົ່ງ ເບິ່ງ, ມັນໄດ້ເກີດຂຶ້ນເປັນເວລາປະມານ ສາມຊົ່ວໂມງ; ແລະ ບາງຄົນເວົ້າວ່າ ມັນດົນກວ່ານັ້ນ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ເຫດການອັນໃຫຍ່ຍິ່ງ ແລະ ໜ້າຍ້ານ ກົວທັງໝົດນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນເປັນເວລາ ປະມານສາມຊົ່ວໂມງ—ແລະແລ້ວ ຈົ່ງ ເບິ່ງ, ມັນໄດ້ມີຄວາມມືດປົກຄຸມທົ່ວຜືນ ແຜ່ນດິນ.

20 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ມັນ ໄດ້ມີຄວາມມືດອັນໜ້າແທ້ປົກຄຸມທົ່ວ ຜືນແຜ່ນດິນ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ຜູ້ອາໄສຢູ່ ໃນນັ້ນ ຜູ້ທີ່ລອດຕາຍສາມາດສຳພັດກິນ ອາຍແຫ່ງຄວາມມືດໄດ້.

21 ແລະ ມັນບໍ່ມີຄວາມສະຫວ່າງເລີຍ ເພາະຄວາມມືດ, ບໍ່ມີທັງຄວາມສະຫວ່າງ ຈາກແສງທຽນ, ຈາກແສງກະບອງ; ທັງກໍ່ ໄຟດ້ວຍໄມ້ແນວດີ ແລະ ໄມ້ແຫ້ງແຫ້ງກໍ່ ບໍ່ຕິດ, ດັ່ງນັ້ນ ມັນຈຶ່ງບໍ່ມີຄວາມສະຫວ່າງ ເລີຍ;

22 ແລະ ມັນບໍ່ມີຄວາມສະຫວ່າງທີ່ ຈະເຫັນໄດ້ເລີຍ, ທັງບໍ່ມີແສງໄຟ, ຫລື ແສງມົງມຸງ, ຫລື ແສງຈາກດວງຕາ ເວັນ, ຫລື ຈາກດວງເດືອນ, ຫລື ຈາກ ດວງດາວ, ເພາະໝອກແຫ່ງຄວາມມືດ ຊຶ່ງປົກຄຸມຢູ່ທົ່ວຜືນແຜ່ນດິນນັ້ນໜ້າຕຶບ ທີ່ສຸດ.

23 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ມັນ ເປັນຢູ່ເຊັ່ນນີ້ເປັນເວລາສາມມື້ທີ່ມັນບໍ່ມີ ຄວາມສະຫວ່າງທີ່ຈະເຫັນໄດ້ເລີຍ; ແລະ ມັນໄດ້ມີສຽງຮ້ອງ ແລະ ສຽງຄວນຄາງ ແລະ ສຽງຮ້ອງໃຫ້ຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງໃນບັນ ດາຜູ້ຄົນທັງປວງຕະຫລອດເວລາ; ແທ້ຈິງ

ແລ້ວ, ສຽງຄວນຄາງຂອງຜູ້ຄົນນັ້ນໃຫຍ່
ຫລວງເພາະຄວາມມືດ ແລະ ຄວາມພິ
ນາດອັນໃຫຍ່ຫລວງທີ່ໄດ້ມາສູ່ພວກເຂົາ.

24 ແລະ ໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງໄທ້ຈົມວ່າໃນ
ບ່ອນໜຶ່ງ, ມີຄວາມວ່າ: ໂອ້ ຖ້າຫາກພວກ
ເຮົາໄດ້ກັບໃຈກ່ອນວັນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ
ໜ້າຢ້ານກົວນີ້, ແລະ ແລ້ວພິ່ນອງຂອງ
ພວກເຮົາກໍຄົງໄດ້ຮັບການໄວ້ຊີວິດ, ແລະ
ພວກເຮົາຄົງບໍ່ໄດ້ຖືກເຜົາຢູ່ໃນເມືອງເຊ
ລາເຮັມລາທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ນັ້ນເລີຍ.

25 ແລະ ໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງໄທ້ຄວນຄາງ
ແລະ ຈົມໃນອີກບ່ອນໜຶ່ງ, ມີຄວາມວ່າ:
ໂອ້ ຖ້າຫາກພວກເຮົາໄດ້ກັບໃຈກ່ອນວັນ
ອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ໜ້າຢ້ານກົວນີ້, ແລະ
ບໍ່ໄດ້ຂ້າ ແລະ ບໍ່ໄດ້ແກວ່ງກ່ອນຫີນໃສ່
ສາດສະດາ, ແລະ ຂັບໄລ່ພວກເພິ່ນອອກ
ໄປ; ແລ້ວແມ່ຂອງພວກເຮົາ ແລະ ພວກ
ລູກສາວທີ່ໜ້າຮັກຂອງພວກເຮົາ, ແລະ
ລູກຫລານຂອງພວກເຮົາກໍຄົງໄດ້ຮັບ
ການໄວ້ຊີວິດ, ແລະ ຄົງບໍ່ໄດ້ຖືກຝັງຢູ່ໃນ
ເມືອງໂມໂຣໂນເຮາທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ນັ້ນ. ແລະ
ສຽງຄວນຄາງຂອງຜູ້ຄົນນັ້ນໃຫຍ່ຫລວງ
ແລະ ເປັນໜ້າຢ້ານກົວດັ່ງນັ້ນ.

ບົດທີ 9

ຢູ່ໃນຄວາມມືດນັ້ນ, ສຸລະສຽງຂອງພຣະ
ຄຣິດໄດ້ປະກາດການທຳລາຍຂອງຜູ້
ຄົນຢາງຫລວງຫລາຍ ແລະ ຫລາຍຫົວ
ເມືອງຍ້ອນວ່າຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກ
ເຂົາ—ພຣະອົງປ່າວປະກາດເຖິງການ
ຖະຫວາຍພຣະອົງເອງ, ປະກາດວ່າ ກົດ
ຂອງໂມເຊສຳເລັດແລ້ວ, ແລະ ເຊື້ອເຊີນ

ມະນຸດໃຫ້ມາຫາພຣະອົງ ແລະ ລອດ.
ປະມານ ຄ.ສ. 34.

1 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ມັນ
ໄດ້ມີສຽງທີ່ໄດ້ຍິນທົ່ວກັນ ໃນບັນດາຄົນ
ທັງໝົດຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນທົ່ວຜືນ
ແຜ່ນດິນນີ້, ມີຄວາມວ່າ:

2 ວິບັດ, ວິບັດ, ວິບັດແກ່ຜູ້ຄົນພວກນີ້;
ວິບັດແກ່ຜູ້ທີ່ອາໄສໃນທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກ
ນີ້ ຖ້າຫາກພວກເຮົາບໍ່ກັບໃຈ; ເພາະວ່າ
ມານ ແລະ ບໍລິວານຂອງມັນໄດ້ຫົວເຍາະ
ເຍີ້ຍດ້ວຍຄວາມປິຕິຍິນດີ, ເພາະພວກ
ລູກສາວ ແລະ ພວກລູກຊາຍຜູ້ທີ່ໜ້າຮັກ
ຂອງຜູ້ຄົນຂອງພວກເຮົາຖືກຂ້າຕາຍ;
ແລະ ເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມ
ໜ້າກຽດຊັງຂອງພວກເຮົາເອງ ພວກເຮົາ
ຈຶ່ງລົ້ມຕາຍໄປ.

3 ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາໄດ້ເຜົາເມືອງເຊລາ
ເຮັມລາເມືອງໃຫຍ່ນັ້ນ ແລະ ຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່
ໃນນັ້ນດ້ວຍໄຟ.

4 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ເມືອງ
ໂມໂຣໂນເມືອງໃຫຍ່ນັ້ນ ຈົມລົງໄປໃນ
ຄວາມເລິກຂອງທະເລ, ແລະ ຜູ້ອາໄສຢູ່
ໃນນັ້ນກໍຈົມລົງໃນນ້ຳຄືກັນ.

5 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາໄດ້ຝັງເມືອງໂມໂຣ
ໂນເຮາເມືອງໃຫຍ່ນັ້ນ, ແລະ ຜູ້ອາໄສໃນ
ນັ້ນດ້ວຍດິນ, ເພື່ອເຊື່ອງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ
ແລະ ຄວາມໜ້າກຽດຊັງຂອງພວກເຮົາ
ໃຫ້ພົ້ນຈາກໜ້າເຮົາ, ເພື່ອເລືອດຂອງ
ສາດສະດາຜູ້ບໍລິສຸດ ແລະ ໄພ່ພົນຂອງ
ເຮົາທັງຫລາຍຈະບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນມາຫາເຮົາ
ເພື່ອຟ້ອງພວກເຮົາອີກຕໍ່ໄປ.

6 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ເມືອງ

ກິນການຈົມລົງໄປ ແລະ ຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນ
ນັ້ນກໍໄດ້ຖືກຝັງຢູ່ກັບຄວາມເລິກຂອງ
ແຜ່ນດິນໂລກ;

7 ແລະ ເມືອງໂອໂນຮາ ແລະ ຜູ້ອາ
ໄສຢູ່ໃນນັ້ນ, ແລະ ເມືອງໂມຄຳ ແລະ
ຜູ້ອາໄສຢູ່ໃນນັ້ນ ແລະ ເມືອງເຢຣູຊາ
ເລັມ ແລະ ຜູ້ອາໄສຢູ່ໃນນັ້ນ, ຊຶ່ງເຮົາໄດ້
ເຮັດໃຫ້ນໍ້າມາຖ້ວມເມືອງທັງໝົດນີ້ ເພື່ອ
ເຊື່ອງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມໜ້າ
ກຽດຊັງຂອງພວກເຂົາໃຫ້ພົ້ນຈາກໜ້າ
ເຮົາ, ເພື່ອເລືອດຂອງສາດສະດາຜູ້ບໍລິ
ສຸດ ແລະ ໄພ່ພົນຂອງເຮົາທັງຫລາຍຈະ
ບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນມາຫາເຮົາເພື່ອຟ້ອງພວກເຂົາ
ອີກຕໍ່ໄປ.

8 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ເມືອງແກດີອານໄດ,
ແລະ ເມືອງແກດີອອມນາ, ແລະ ເມືອງ
ຢາໂຄບ, ແລະ ເມືອງກິມກິມໂນ, ຊຶ່ງ
ເຮົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ເມືອງເຫລົ່ານີ້ຈົມລົງໄປ;
ແລະ ເຮົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ມີເນີນພູເກີດຂຶ້ນ
ແລະ ເຮັດໃຫ້ຮ່ອມພູຂຶ້ນມາແທນບ່ອນ,
ແລະ ເຮົາໄດ້ຝັງຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນນັ້ນໄວ້
ໃນຄວາມເລິກຂອງແຜ່ນດິນໂລກ, ເພື່ອ
ເຊື່ອງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມໜ້າ
ກຽດຊັງຂອງພວກເຂົາໃຫ້ພົ້ນຈາກໜ້າ
ເຮົາ, ເພື່ອເລືອດຂອງສາດສະດາ ແລະ
ໄພ່ພົນຂອງເຮົາທັງຫລາຍຈະບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນມາ
ຫາເຮົາເພື່ອຟ້ອງພວກເຂົາອີກຕໍ່ໄປ.

9 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ໄຟມາ
ໄໝ້ຢາໂຄບບູກາດເມືອງໃຫຍ່ນັ້ນ ຊຶ່ງ
ເປັນທີ່ຢູ່ອາໄສຂອງຜູ້ຄົນຂອງກະສັດ
ຢາໂຄບ, ຍ້ອນວ່າບາບ ແລະ ຄວາມ
ຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ ຊຶ່ງມັນຊົ່ວຮ້າຍ
ເກີນກວ່າຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທັງປວງໃນທົ່ວ

ແຜ່ນດິນໂລກ ຍ້ອນວ່າການຄາດຕະກຳ
ແລະ ການມົ້ວສຸມລັບຂອງພວກເຂົາ;
ເພາະວ່າພວກເຂົາໄດ້ທຳລາຍສັນຕິພາບ
ຂອງຜູ້ຄົນຂອງເຮົາ ແລະ ທຳລາຍການ
ປົກຄອງຂອງແຜ່ນດິນ; ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງ
ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຖືກເຜົາໄໝ້ໄປ ເພື່ອ
ຈະໄດ້ທຳລາຍພວກເຂົາໃຫ້ພົ້ນຈາກ
ໜ້າເຮົາ, ເພື່ອເລືອດຂອງສາດສະດາ
ແລະ ໄພ່ພົນຂອງເຮົາທັງຫລາຍຈະບໍ່ໄດ້
ຂຶ້ນມາຫາເຮົາເພື່ອຟ້ອງພວກເຂົາອີກຕໍ່
ໄປ.

10 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ໄຟມາ
ໄໝ້ເມືອງເລມັນ, ແລະ ເມືອງຈອດ, ແລະ
ເມືອງກາດ, ແລະ ເມືອງຄິດຄຸເມັນ, ແລະ
ຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນນັ້ນ ເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ
ຂອງພວກເຂົາ ທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຂັບໄລ່
ສາດສະດາ ແລະ ໄດ້ແກວ່ງກ້ອນຫີນໃສ່
ຜູ້ທີ່ເຮົາສົ່ງໄປເພື່ອປະກາດແກ່ພວກເຂົາ
ກ່ຽວກັບຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມໜ້າ
ກຽດຊັງຂອງພວກເຂົານັ້ນ.

11 ແລະ ຍ້ອນວ່າພວກເຂົາໄດ້ຂັບ
ໄລ່ພວກເພິ່ນອອກໄປ, ມັນຈຶ່ງບໍ່ມີຜູ້ໃດ
ເປັນຄົນຊອບທຳເລີຍໃນບັນດາພວກ
ເຂົາ, ເຮົາຈຶ່ງໄດ້ສົ່ງໄຟລົງມາທຳລາຍ
ພວກເຂົາ, ເພື່ອເຊື່ອງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ
ແລະ ຄວາມໜ້າກຽດຊັງຂອງພວກ
ເຂົາໃຫ້ພົ້ນຈາກໜ້າເຮົາ, ເພື່ອເລືອດ
ຂອງສາດສະດາ ແລະ ໄພ່ພົນຂອງເຮົາ
ທັງຫລາຍທີ່ເຮົາໄດ້ສົ່ງໄປໃນບັນດາພວກ
ເຂົາ ຈະບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນມາຫາເຮົາເພື່ອຟ້ອງ
ພວກເຂົາອີກຕໍ່ໄປ.

12 ແລະ ເຮົາໄດ້ໃຫ້ການທຳລາຍອັນ
ໃຫຍ່ຫລວງເກີດຂຶ້ນກັບແຜ່ນດິນນີ້, ແລະ

ກັບຜູ້ຄົນພວກນີ້, ເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມໜ້າກຽດຊັງຂອງພວກເຂົາ.

13 ໂອ້ ພວກເຈົ້າທຸກຄົນໄດ້ຮັບການໄວ້ ຊີວິດກໍຍ້ອນວ່າ ພວກເຈົ້າເປັນຄົນຊອບ ທຳຫລາຍກວ່າພວກເຂົາ, ບັດນີ້ພວກ ເຈົ້າຍັງຈະບໍ່ຫັນກັບມາຫາເຮົາບໍ່, ແລະ ກັບໃຈຈາກບາບຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ປ່ຽນໃຈເຫລື້ອມໃສ, ເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ ບິນບົວພວກເຈົ້າ?

14 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຕາມຄວາມຈິງເຮົາ ກ່າວກັບພວກເຈົ້າວ່າ, ຖ້າຫາກພວກ ເຈົ້າເຂົ້າມາຫາເຮົາ ພວກເຈົ້າຈະມີຊີວິດ ມີລັນດອນ. ຈົ່ງເບິ່ງ, ແຂນແຫ່ງຄວາມ ເມດຕາສົງສານຂອງເຮົາໄດ້ເດ່ອອກມາ ຫາພວກເຈົ້າແລ້ວ, ແລະ ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ ຈະເຂົ້າມາຫາເຮົາ, ເຮົາຈະຮັບເອົາໄວ້; ແລະ ຄົນທີ່ມາຫາເຮົາຈະເປັນສຸກ.

15 ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາຄືພຣະເຢຊູຄຣິດ ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຮົາໄດ້ສ້າງ ທ້ອງຟ້າ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ, ລວມທັງ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ຢູ່ໃນນັ້ນ. ເຮົາໄດ້ຢູ່ກັບ ພຣະບິດາຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນມາ. ເຮົາຢູ່ໃນພຣະ ບິດາ ແລະ ພຣະບິດາຢູ່ໃນເຮົາ, ແລະ ໃນເຮົາພຣະບິດາແຕ່ບາລະມີພຣະນາມ ຂອງພຣະອົງ.

16 ເຮົາໄດ້ມາຫາຄົນຂອງເຮົາເອງ, ແລະ ຄົນຂອງເຮົາບໍ່ໄດ້ຕ້ອນຮັບເຮົາ. ແລະ ຂໍ້ຄວາມພຣະຄຳພິກຽວກັບການສະ ເດັດມາຂອງເຮົາໄດ້ສຳເລັດແລ້ວ.

17 ແລະ ຫລາຍຕໍ່ຫລາຍຄົນທີ່ຕ້ອນ ຮັບເຮົາ, ເຮົາຈະໃຫ້ພວກເຂົາກາຍມາ ເປັນບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ; ແລະ ແມ່ນແຕ່ ເຊັ່ນນັ້ນເຮົາຈະໃຫ້ແກ່ຫລາຍຕໍ່ຫລາຍ

ຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະນາມຂອງເຮົາ, ເພາະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ການໄຖ່ມາເຖິງໂດຍທາງເຮົາ, ແລະ ໃນເຮົາກົດຂອງໂມເຊຈົ່ງສຳເລັດ ຄົບຖ້ວນ.

18 ເຮົາຄືຄວາມສະຫວ່າງ ແລະ ຊີວິດ ຂອງໂລກ. ເຮົາຄືອາລະຟາ ແລະ ໂອ ເມຄາ, ເປັນຕົ້ນ ແລະ ທີ່ສຸດ.

19 ແລະ ພວກເຈົ້າຢ່າໄດ້ຖະຫວາຍ ເຄື່ອງບູຊາດ້ວຍການຫລັ່ງເລືອດແກ່ ເຮົາອີກຕໍ່ໄປ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຄື່ອງບູຊາ ແລະ ເຄື່ອງເຜົາຂອງພວກເຈົ້າໝົດສິ້ນ ໄປແລ້ວ, ເພາະເຮົາບໍ່ຮັບເອົາເຄື່ອງບູຊາ ແລະ ເຄື່ອງເຜົາຂອງພວກເຈົ້າອີກແລ້ວ.

20 ແລະ ໃຫ້ພວກເຈົ້າຖະຫວາຍ ໃຈທີ່ຊອກຊ້ຳ ແລະ ວິນຍານທີ່ສຳນຶກຜິດ ຂອງພວກເຈົ້າແກ່ເຮົາເປັນເຄື່ອງບູຊາ, ແລະ ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ມາຫາເຮົາດ້ວຍໃຈທີ່ ຊອກຊ້ຳ ແລະ ວິນຍານທີ່ສຳນຶກຜິດ, ເຮົາຈະໃຫ້ບັບຕິສະມາແກ່ຜູ້ນັ້ນດ້ວຍໄຟ, ແລະ ດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ເຖິງ ແມ່ນຈະເປັນຊາວເລມັນກໍຕາມ, ເພາະ ສັດທາຂອງພວກເຂົາທີ່ມີຕໍ່ເຮົາໃນເວລາ ທີ່ພວກເຂົາປ່ຽນໃຈເຫລື້ອມໃສ, ໄດ້ຮັບ ບັບຕິສະມາດ້ວຍໄຟ ແລະ ດ້ວຍພຣະວິນ ຍານບໍລິສຸດ, ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກມັນ.

21 ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາໄດ້ມາສູ່ໂລກເພື່ອນຳ ເອົາການໄຖ່ມາສູ່ໂລກ, ເພື່ອຊ່ອຍໂລກ ໃຫ້ລອດຈາກບາບ.

22 ດັ່ງນັ້ນ, ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ກັບໃຈ ແລະ ມາຫາເຮົາຄືກັນກັບເດັກນ້ອຍ, ເຮົາຈະ ຮັບຜູ້ນັ້ນໄວ້ ເພາະອານາຈັກຂອງພຣະ ເຈົ້າປະກອບດ້ວຍຄົນເຊັ່ນນັ້ນ. ຈົ່ງເບິ່ງ, ເພາະຄົນເຊັ່ນນັ້ນທີ່ເຮົາໄດ້ສະລະຊີວິດ

ຂອງເຮົາແທນ, ແລະ ຮັບເອົາຊີວິດນັ້ນ
ຄືນອີກ; ດັ່ງນັ້ນ ຈົ່ງກັບໃຈ, ແລະ ມາຫາ
ເຮົາ ເຈົ້າທັງຫລາຍທີ່ສຸດຂອງແຜ່ນດິນ
ໂລກ, ແລະ ລອດ.

ບົດທີ 10

ມັນມີຄວາມງຽບສະຫງົດໃນແຜ່ນດິນເປັນ
ເວລາຫລາຍຊົ່ວໂມງ—ສຸລະສຽງຂອງ
ພຣະຄຣິດສັນຍາວ່າຈະເຕົ້າໂຮມຜູ້ຄົນ
ຂອງພຣະອົງເໝືອນດັ່ງແມ່ໄກ່ເຕົ້າໂຮມ
ລູກຂອງມັນ—ຄົນທີ່ຊອບທຳຫລາຍກວ່າ
ໄດ້ຖືກຮັກສາໄວ້. ປະມານ ຄ.ສ. 34-35.

1 ແລະ ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຫດການໄດ້
ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຜູ້ຄົນທັງໝົດໃນແຜ່ນດິນ
ໄດ້ຍິນຂໍ້ຄວາມເຫລົ່ານີ້, ແລະ ໄດ້ເປັນ
ພະຍານໃນເລື່ອງນີ້. ແລະ ຫລັງຈາກ
ຂໍ້ຄວາມເຫລົ່ານີ້ຈົບລົງແລ້ວ ມັນໄດ້ມີ
ຄວາມງຽບສະຫງົດໃນແຜ່ນດິນເປັນ
ເວລາຫລາຍຊົ່ວໂມງ;

2 ເພາະຜູ້ຄົນມີຄວາມແປກໃຈຫລາຍທີ່
ສຸດ ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກເຂົາຢຸດຮ້ອງໄທ້
ແລະ ຢຸດຄວນຄາງນຳການສູນເສຍຍາດ
ພີ່ນ້ອງຜູ້ທີ່ຖືກຂ້າຕາຍ; ດັ່ງນັ້ນ ມັນຈຶ່ງໄດ້
ມີຄວາມງຽບສະຫງົດໃນແຜ່ນດິນທັງໝົດ
ເປັນເວລາຫລາຍຊົ່ວໂມງ.

3 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ມີ
ສຸລະສຽງມາຫາຜູ້ຄົນອີກ, ແລະ ພວກ
ເຂົາທຸກຄົນໄດ້ຍິນ, ແລະ ໄດ້ເປັນ
ພະຍານເຖິງສຽງນັ້ນ, ມີຄວາມວ່າ:

4 ໂອ້ ເຈົ້າຜູ້ເປັນພົນລະເມືອງຂອງ
ເມືອງໃຫຍ່ເຫລົ່ານີ້ ຊຶ່ງຕົກໄປແລ້ວ ຊຶ່ງ
ເປັນຜູ້ສືບເຊື້ອສາຍຂອງຢາໂຄບ, ແທ້ຈິງ

ແລ້ວ, ຜູ້ເປັນເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ,
ຈັກເທື່ອແລ້ວທີ່ເຮົາໄດ້ເຕົ້າໂຮມເຈົ້າຄືກັນ
ກັບແມ່ໄກ່ເຕົ້າໂຮມລູກຂອງມັນໄວ້ໃຕ້
ປົກຂອງມັນ, ແລະ ບຳລຸງລ້ຽງເຈົ້າ.

5 ແລະ ອີກເທື່ອໜຶ່ງ, ຈັກເທື່ອແລ້ວ ທີ່
ເຮົາໄດ້ເຕົ້າໂຮມເຈົ້າຄືກັນກັບແມ່ໄກ່
ເຕົ້າໂຮມລູກຂອງມັນໄວ້ໃຕ້ປົກຂອງມັນ,
ແທ້ຈິງແລ້ວ, ໂອ້ ເຈົ້າຜູ້ເປັນເຊື້ອສາຍອິດ
ສະຣາເອນຜູ້ຕົກໄປ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ໂອ້
ເຈົ້າຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນເຢຣູຊາເລັມ, ເຈົ້າຕົກໄປ
ແລ້ວ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈັກເທື່ອແລ້ວທີ່ເຮົາ
ໄດ້ເຕົ້າໂຮມເຈົ້າຄືກັນກັບແມ່ໄກ່ເຕົ້າໂຮມ
ລູກຂອງມັນໄວ້ໃຕ້ປົກຂອງມັນ, ແລະ
ເຈົ້າບໍ່ຍິນຍອມ.

6 ໂອ້ ເຈົ້າເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ ຜູ້
ທີ່ເຮົາໄວ້ຊີວິດ, ເຮົາຈະເຕົ້າໂຮມເຈົ້າ
ຫລາຍໆເທື່ອຄືກັນກັບແມ່ໄກ່ເຕົ້າໂຮມ
ລູກຂອງມັນໄວ້ໃຕ້ປົກຂອງມັນ, ຖ້າຫາກ
ເຈົ້າຈະກັບໃຈ ແລະ ຫັນມາຫາເຮົາດ້ວຍ
ຄວາມມຸ້ງໝາຍເຕັມທີ່ແຫ່ງໃຈ.

7 ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ, ໂອ້ ເຊື້ອສາຍອິດສະຣາ
ເອນເອີຍ ບ່ອນຢູ່ຂອງເຈົ້າຈະກາຍເປັນ
ບ່ອນຮົກຮ້າງຈົນກວ່າຈະຮອດເວລາແຫ່ງ
ພັນທະສັນຍາທີ່ເຮັດໄວ້ກັບບັນພະບຸລຸດ
ຂອງເຈົ້າສຳເລັດຄົບຖ້ວນ.

8 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ຫລັງຈາກຜູ້ຄົນໄດ້ຍິນຂໍ້ຄວາມນີ້ແລ້ວ,
ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາໄດ້ເລີ່ມຮ້ອງໄທ້ ແລະ
ຄວນຄາງຕື່ມອີກເພາະການສູນເສຍຍາດ
ພີ່ນ້ອງ ແລະ ເພື່ອນຝູງຂອງພວກເຂົາ.

9 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ສາມ
ມື້ໄດ້ຜ່ານໄປ. ແລະ ເວລາຕອນເຊົ້ານີ້
ໃໝ່ມາ ຄວາມມືດໄດ້ກະຈາຍໄປຈາກ

ຜົນແຜ່ນດິນ, ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກໄດ້
ເຂົາສັ່ນສະເທືອນ, ແລະ ຫີນກໍເຂົາແຕກ,
ແລະ ສຽງຄວນຄາງອັນເປັນໜ້າຢ້ານກົວ
ກໍໄດ້ມີດງຽບລົງ, ແລະ ສຽງກົກກ້ອງທັງ
ໝົດກໍໄດ້ຜ່ານໄປ.

10 ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກໄດ້ຕໍ່ເຂົ້າກັນ
ອີກ ຄືຕັ້ງໝັ້ນຢູ່; ແລະ ການຄວນຄາງ,
ແລະ ການຮ້ອງໄຫ້, ແລະ ການຄໍ້າຄວນ
ຂອງຜູ້ຄົນຜູ້ທີ່ລອດຕາຍໄດ້ມີດງຽບລົງ;
ແລະ ການເປັນທຸກຂອງພວກເຂົາໄດ້
ປ່ຽນມາເປັນຄວາມສຸກ, ແລະ ການຮ້ອງ
ຄວນຄາງຂອງພວກເຂົາໄດ້ປ່ຽນມາເປັນ
ການສັນລະເສີນ, ແລະ ຂອບພຣະໄທແດ່
ອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ, ພຣະຜູ້ໄຖ່ຂອງ
ພວກເຂົາ.

11 ແລະ ພຣະຄໍາໄດ້ສໍາເລັດປານນີ້ ດັ່ງ
ທີ່ສາດສະດາທັງຫລາຍໄດ້ເວົ້າໄວ້.

12 ແລະ ຜູ້ທີ່ມີຊີວິດຢູ່ນັ້ນແມ່ນຜູ້ທີ່
ຊອບທໍາຫລາຍກວ່າ, ແລະ ແມ່ນຜູ້ທີ່ໄດ້
ຕ້ອນຮັບສາດສະດາ ແລະ ບໍ່ໄດ້ແກວ່ງ
ກ້ອນຫີນໃສ່ພວກເພິ່ນ; ແລະ ມັນແມ່ນ
ພວກທີ່ບໍ່ໄດ້ນອງເລືອດໄພ່ພົນຂອງພຣະ
ເຈົ້າທີ່ໄດ້ຮັບການໄວ້ຊີວິດ—

13 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຮັບການຍົກເວັ້ນ
ແລະ ບໍ່ໄດ້ຈົມລົງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຖືກຜັງໄວ້ຢູ່
ໃນແຜ່ນດິນໂລກ; ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້
ຈົມຢູ່ໃນຄວາມເລິກຂອງທະເລ; ແລະ
ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຖືກໄຟເຜົາ, ທັງບໍ່ໄດ້ຖືກ
ທັບ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຖືກບົດໃຫ້ຕາຍ; ແລະ
ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຖືກລົມບໍາໝູຫອບໄປ; ທັງ
ບໍ່ໄດ້ໝົດກໍາລັງດ້ວຍອາຍ ແລະ ຄວັນ
ຂອງຄວາມມືດ.

14 ແລະ ບັດນີ້, ຜູ້ໃດທີ່ອ່ານເລື່ອງນີ້ກໍ

ຂໍໃຫ້ຜູ້ນັ້ນເຂົ້າໃຈເຖິດ; ຜູ້ໃດທີ່ມີພຣະຄໍາ
ພິກຂໍໃຫ້ຜູ້ນັ້ນຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ເບິ່ງເອົາ
ທ້ອນ, ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ ຖ້າຫາກຄວາມຕາຍ
ແລະ ການທໍາລາຍທັງໝົດນີ້ດ້ວຍໄຟ
ແລະ ດ້ວຍຄວັນ, ແລະ ດ້ວຍລົມພາຍຸ
ຮ້າຍ, ແລະ ດ້ວຍລົມບໍາໝູ, ແລະ ດ້ວຍ
ການແຕກແຍກຂອງແຜ່ນດິນໂລກ ເພື່ອ
ດູດເອົາພວກເຂົາໄປ, ແລະ ສິ່ງທັງໝົດ
ນີ້ບໍ່ໄດ້ເປັນໄປເພື່ອໃຫ້ຄໍາທໍານາຍຂອງ
ສາດສະດາຜູ້ບໍລິສຸດຫລາຍທ່ານສໍາເລັດ.

15 ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບທ່ານ
ວ່າ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຫລາຍຄົນໄດ້ໃຫ້ຖ້ອຍ
ຄໍາກ່ຽວກັບເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ເວລາພຣະ
ຄຣິດສະເດັດມາ, ແລະ ຖືກຂ້າຕາຍ
ເພາະພວກເພິ່ນໄດ້ໃຫ້ຖ້ອຍຄໍາກ່ຽວກັບ
ເລື່ອງເຫລົ່ານີ້.

16 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ສາດສະດາຊິນັດ
ໄດ້ໃຫ້ຖ້ອຍຄໍາກ່ຽວກັບເລື່ອງເຫລົ່ານີ້,
ແລະ ຊິໂນກກໍໄດ້ເວົ້າກ່ຽວກັບເລື່ອງ
ເຫລົ່ານີ້ຄືກັນ, ເພາະພວກເພິ່ນໄດ້ໃຫ້
ຖ້ອຍຄໍາໂດຍສະເພາະກ່ຽວກັບພວກ
ເຮົາຜູ້ເປັນລູກຫລານທີ່ເຫລືອຢູ່ຂອງ
ພວກເພິ່ນ.

17 ຈົ່ງເບິ່ງ, ຢາໂຄບຜູ້ເປັນບັນພະບຸລຸດ
ຂອງພວກເຮົາກໍໄດ້ໃຫ້ຖ້ອຍຄໍາກ່ຽວກັບ
ລູກຫລານທີ່ເຫລືອຢູ່ຂອງໂຢເຊັບຄືກັນ.
ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ແລ້ວພວກເຮົາບໍ່ແມ່ນລູກ
ຫລານທີ່ເຫລືອຢູ່ຂອງໂຢເຊັບບໍ? ແລະ
ເລື່ອງລາວເຫລົ່ານີ້ ຊຶ່ງໄດ້ໃຫ້ຖ້ອຍຄໍາ
ກ່ຽວກັບພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຖືກຂຽນໄວ້ໃນ
ແຜ່ນຈາລຶກທອງເຫລືອງບໍ ຊຶ່ງລິໄຮຜູ້
ເປັນບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາໄດ້ນໍາ
ອອກມາຈາກເຢຣູຊາເລັມນັ້ນ?

18 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໃນທ້າຍປີທີສາມສິບສີ່ຄື, ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະສະແດງໃຫ້ພວກທ່ານເຫັນວ່າ ຜູ້ຄົນຂອງນີໄຟທີ່ລອດຕາຍ, ແລະ ລວມທັງຜູ້ທີ່ມີຊື່ວ່າ ຊາວເລມັນທີ່ລອດຕາຍໄດ້ຮັບຄວາມໂປດປານ ແລະ ພອນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຫລັງລົງມາເທິງຫົວຂອງພວກເຂົາ, ເຖິງ ຂະໜາດທີ່ບໍ່ດົນຫລັງຈາກການສະເດັດຂຶ້ນສະຫວັນຂອງພຣະຄຣິດ ພຣະອົງໄດ້ມາປະກົດຕົວແກ່ພວກເຂົາແທ້ໆ—

19 ໂດຍປະກົດຕົວແກ່ພວກເຂົາ ແລະ ປະຕິບັດສາດສະໜາກິດແກ່ພວກເຂົາ; ແລະ ເລື່ອງລາວກ່ຽວກັບການປະຕິບັດສາດສະໜາກິດຂອງພຣະອົງຈະມີກ່າວເຖິງຕໍ່ໄປຈາກນີ້. ດັ່ງນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າສຳລັບເວລານີ້ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຈົບຄຳເວົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

ພຣະເຢຊູຄຣິດໄດ້ມາປະກົດຕົວແກ່ຜູ້ຄົນຂອງນີໄຟ ໃນຂະນະທີ່ຝູງຊົນກຳລັງເຕົ້າໂຮມກັນຢູ່ໃນແຜ່ນດິນອຸດົມສົມບູນ, ແລະ ໄດ້ປະຕິບັດສາດສະໜາກິດແກ່ພວກເຂົາ; ແລະ ໂດຍວິທີນີ້ພຣະອົງໄດ້ປະກົດແກ່ພວກເຂົາ.

ມີຢູ່ໃນບົດທີ 11 ຈົນເຖິງບົດທີ 26.

ບົດທີ 11

ພຣະບິດາໃຫ້ຖ້ອຍຄຳເຖິງບຸດທີ່ຮັກຂອງພຣະອົງ—ພຣະຄຣິດມາປະກົດ ແລະ ປະກາດການຊົດໃຊ້ຂອງພຣະອົງ—ຝູງ

ຊົນໄດ້ລູບຄຳຮອຍຢູ່ໃນພຣະທັດ ແລະ ພຣະບາດ ແລະ ຢູ່ໃນຂ້າງຂອງພຣະອົງພວກເຂົາຮ້ອງໂຮ ໂຮຊັນນາ—ພຣະອົງຈັດຕັ້ງແບບແຜນບັບຕິສະມາ—ວິນຍານແຫ່ງການຂັດແຍ້ງກັນມາຈາກມານ—ຄຳສອນຂອງພຣະຄຣິດຄື ມະນຸດຄວນເຊື່ອ ແລະ ຮັບບັບຕິສະມາ ແລະ ຮັບເອົາພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ປະມານ ຄ.ສ. 34.

1 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ມັນໄດ້ມີຊາວນີໄຟເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍມາເຕົ້າໂຮມກັນຢູ່ອ້ອມຮອບບໍລິເວນພຣະວິຫານ ຊຶ່ງຕັ້ງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນອຸດົມສົມບູນ; ແລະ ພວກເຂົາກຳລັງອັດສະຈັນໃຈ ແລະ ງົດງົ້ນກັນຢູ່, ແລະ ກຳລັງບອກກັນເຖິງຄວາມປ່ຽນແປງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ໜ້າອັດສະຈັນໃຈ ຊຶ່ງໄດ້ເກີດຂຶ້ນ.

2 ແລະ ພວກເຂົາກຳລັງເວົ້າເຖິງພຣະເຢຊູຄຣິດນີ້ຢູ່, ຜູ້ຊຶ່ງມີເຄື່ອງໝາຍໃຫ້ໄວ້ກ່ຽວກັບການສິ້ນພຣະຊົນຂອງພຣະອົງ.

3 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາກຳລັງສົນທະນາກັນຢູ່ນັ້ນ, ພວກເຂົາໄດ້ຍິນສຽງດັງຂຶ້ນຄືກັນກັບວ່າ ມັນດັງມາຈາກທ້ອງຟ້າ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ກວາດສາຍຕາໄປຮອບໆ ເພາະວ່າພວກເຂົາບໍ່ເຂົ້າໃຈສຽງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຍິນນັ້ນເລີຍ, ແລະ ມັນບໍ່ແມ່ນສຽງໂທດຫ້ຽມ ແລະ ທັງບໍ່ແມ່ນສຽງດັງ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ແລະ ທັງໆທີ່ມັນເປັນສຽງເປົາ ປານນັ້ນມັນກໍຍັງໄດ້ສູງແຫ່ງເຂົາຈົນເຖິງກາງໃຈ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ບໍ່ມີສ່ວນໃດຂອງຮ່າງກາຍຂອງພວກເຂົາ

ທີ່ສຽງນັ້ນຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ສັ່ນໄດ້; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມັນໄດ້ສຽບແທງພວກເຂົາຈົນເຖິງຮອດຈິດວິນຍານທຸກສ່ວນ, ແລະ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ໃຈຂອງພວກເຂົາຮ້ອນໄໝ້.

4 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເຂົາໄດ້ຍິນສຽງນັ້ນອີກ, ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ເຂົ້າໃຈມັນ.

5 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຍິນສຽງນັ້ນອີກເປັນເທື່ອທີສາມ, ແລະ ໄດ້ງ່າງຫູພັງ ແລະ ຕາຂອງພວກເຂົາຫລຽວໄປທາງສຽງນັ້ນ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ແນມຂຶ້ນທ້ອງຟ້າ, ເພາະສຽງດັງມາຈາກບ່ອນນັ້ນ.

6 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ເທື່ອທີສາມພວກເຂົາຈົ່ງໄດ້ເຂົ້າໃຈສຽງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຍິນນັ້ນ; ແລະ ມັນກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ:

7 ຈົ່ງເບິ່ງ ເຈົ້າຈົ່ງຟັງບຸດທີ່ຮັກຂອງເຮົາເຖິດ, ຜູ້ເຮົາພໍໃຈຫລາຍ, ຜູ້ທີ່ສັນລະເສີນພຣະນາມຂອງເຮົາ—ຈົ່ງຟັງທ່ານ.

8 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນ, ເມື່ອພວກເຂົາເຂົ້າໃຈຄຳເວົ້ານັ້ນ ພວກເຂົາຈົ່ງໄດ້ກວດສາຍຕາຂຶ້ນໄປທ້ອງຟ້າອີກ; ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນຊາຍຄົນໜຶ່ງລົງມາຈາກສະຫວັນ; ແລະ ພຣະອົງໄດ້ສວມເສື້ອຄຸມສີຂາວ; ແລະ ພຣະອົງໄດ້ລົງມາຍືນຢູ່ທ່າມກາງພວກເຂົາ; ແລະ ຕາຂອງຝູງຊົງທັງໝົດຈົດຈໍ່ຢູ່ທີ່ພຣະອົງ, ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ກ້າທີ່ຈະເປີດປາກ, ທັງບໍ່ກ້າຊິມກັນ, ແລະ ບໍ່ຮູ້ວ່າມັນໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ ເພາະພວກເຂົາຄິດວ່າ ພຣະອົງເປັນທູດທີ່ມາປະກົດຕໍ່ພວກເຂົາ.

9 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພຣະອົງໄດ້ແຕ່ພຣະຫັດອອກໄປ ແລະ ເວົ້າກັບຜູ້ຄົນ, ມີຄວາມວ່າ:

10 ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາຄືພຣະເຢຊູຄຣິດ, ຜູ້ທີ່ສາດສະດາໄດ້ໃຫ້ຖ້ອຍຄຳວ່າຈະມາຍັງໂລກນີ້.

11 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາເປັນຄວາມສະຫວ່າງ ແລະ ເປັນຊີວິດຂອງໂລກ; ແລະ ເຮົາໄດ້ຕື່ມຈາກຈອກອັນຂົມຂຶ້ນ ຊຶ່ງພຣະບິດາໄດ້ປະທານໃຫ້ເຮົາແລ້ວ, ແລະ ຖະຫວາຍບາລະມີພຣະບິດາໂດຍຮັບເອົາບາບຂອງໂລກມາໄວ້ກັບເຮົາ, ຊຶ່ງໃນເລື່ອງນີ້ ເຮົາໄດ້ຍອມປະຕິບັດຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະບິດາໃນທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນມາ.

12 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືເມື່ອພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວຂໍຄວາມນີ້ແລ້ວ ຝູງຊົນທັງໝົດກໍໄດ້ລົ້ມລົງຢູ່ກັບພື້ນດິນ; ເພາະພວກເຂົາຈື່ໄດ້ວ່າ ມັນມີທຳນາຍໄວ້ແລ້ວ ໃນບັນດາພວກເຂົາວ່າ ພຣະຄຣິດຈະສະເດັດມາຫາພວກເຂົາດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ ຫລັງຈາກທີ່ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດຂຶ້ນສະຫວັນແລ້ວ.

13 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາມີຄວາມວ່າ:

14 ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນ ແລະ ອອກມາຫາເຮົາເຖິດ, ເພື່ອເຈົ້າຈະໄດ້ເດີມີມາໃສ່ຂ້າງຂອງເຮົາ, ແລະ ເພື່ອເຈົ້າຈະໄດ້ລູບຄຳຮອຍຕະປູທີ່ພຣະຫັດ ແລະ ທີ່ພຣະບາດຂອງເຮົານຳອີກ ເພື່ອເຈົ້າຈະໄດ້ຮູ້ວ່າເຮົາຄືພຣະເຈົ້າຂອງອິດສະຣາເອນ ແລະ ພຣະເຈົ້າຂອງທັງແຜ່ນດິນໂລກ, ແລະ ໄດ້ຖືກປະທານເພື່ອບາບຂອງໂລກ.

15 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຝູງຊົນໄດ້ອອກໄປ, ແລະ ໄດ້ເດີມີໄປ

ໃສ່ຂ້າງ ແລະ ໄດ້ລູບຄຳຮອຍຕະປູທີ່ພຣະທັດ ແລະ ພຣະບາດຂອງພຣະອົງ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ກະທຳສິ່ງນີ້ໂດຍການອອກໄປເທື່ອລະຄົນ ຈົນວ່າພວກເຂົາພົດທຸກຄົນໄດ້ອອກໄປ ແລະ ໄດ້ເຫັນດ້ວຍຕາຂອງຕົນເອງ, ແລະ ໄດ້ລູບຄຳດ້ວຍມືຂອງຕົນເອງ, ແລະ ໄດ້ຮູ້ເຖິງຄວາມແນ່ນອນນີ້ ແລະ ໄດ້ເປັນພະຍານວ່າ ມັນແມ່ນພຣະອົງແທ້ໆ ຜູ້ທີ່ສາດສະດາທັງຫລາຍໄດ້ຂຽນໄວ້ວ່າ ຈະສະເດັດມາ.

16 ແລະ ຫລັງຈາກທີ່ພວກເຂົາທຸກຄົນໄດ້ອອກໄປ ແລະ ໄດ້ເຫັນດ້ວຍຕາຂອງຕົນເອງແລ້ວ, ພວກເຂົາໄດ້ຮ້ອງອອກມາເປັນສຽງດຽວກັນ, ມີຄວາມວ່າ:

17 ໂຮຊັນນາ! ຂໍພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ສູງສຸດຈົ່ງພຣະກະເສີມສຳລານເຖິດ! ແລ້ວພວກເຂົາກໍໄດ້ກາບລົງແທບພຣະບາດຂອງພຣະເຢຊູ ແລະ ໄດ້ນະມັດສະການພຣະອົງ.

18 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບນີໄຟ (ເພາະວ່ານີໄຟກໍໄດ້ຢູ່ໃນບັນດາຝູງຊົນນັ້ນ) ແລະ ພຣະອົງໄດ້ບັນຊາໃຫ້ເພິ່ນອອກມາ.

19 ແລະ ນີໄຟໄດ້ລຸກຂຶ້ນ ແລະ ອອກໄປ, ແລະ ກາບລົງຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ຈູບພຣະບາດຂອງພຣະອົງ.

20 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບັນຊາໃຫ້ນີໄຟລຸກຂຶ້ນ. ແລະ ເພິ່ນກໍໄດ້ລຸກຂຶ້ນຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະອົງ.

21 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບເພິ່ນວ່າ: ເຮົາມອບອຳນາດແກ່ເຈົ້າເພື່ອ

ເຈົ້າຈະໄດ້ໃຫ້ບັບຕິສະມາແກ່ຜູ້ຄົນພວກນີ້ ເມື່ອເຮົາກັບຂຶ້ນສະຫວັນອີກ.

22 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເອີ້ນຄົນອື່ນໆມາອີກ, ແລະ ໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາໃນທຳນອງດຽວກັນ; ແລະ ພຣະອົງໄດ້ປະທານອຳນາດໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ ເພື່ອຈະໄດ້ໃຫ້ບັບຕິສະມາຄົນອື່ນ. ແລະ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ: ເຈົ້າຈົ່ງໃຫ້ບັບຕິສະມາຕາມວິທີນີ້ ແລະ ມັນຈະບໍ່ມີການໂຕ້ຖຽງກັນໃນບັນດາພວກເຈົ້າ.

23 ຕາມຄວາມຈິງແລ້ວ ເຮົາກ່າວກັບເຈົ້າວ່າ, ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ກັບໃຈຈາກບາບຂອງຕົນຕາມຄຳເວົ້າຂອງເຈົ້າ, ແລະ ປາຖະໜາທີ່ຈະຮັບບັບຕິສະມາໃນພຣະນາມຂອງເຮົາ, ເຈົ້າຈົ່ງໃຫ້ບັບຕິສະມາເຂົາຕາມວິທີນີ້—ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຈົ້າຈົ່ງລົງໄປຍືນຢູ່ໃນນ້ຳ, ແລະ ເຈົ້າຈົ່ງໃຫ້ບັບຕິສະມາເຂົາໃນພຣະນາມຂອງເຮົາ.

24 ແລະ ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຈົ້າຈົ່ງກ່າວຄຳເຫລົ່ານີ້ ໂດຍເອີ້ນຊື່ຂອງເຂົາ, ກ່າວວ່າ:

25 ໂດຍໄດ້ຮັບອຳນາດມອບໝາຍຈາກພຣະເຢຊູຄຣິດ, ຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ບັບຕິສະມາທ່ານໃນພຣະນາມຂອງພຣະບິດາ, ແລະ ຂອງພຣະບຸດ, ແລະ ຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ອາແມນ.

26 ແລະ ຫລັງຈາກນັ້ນ ໃຫ້ເຈົ້າຈຸ່ມເຂົາລົງໃນນ້ຳ, ແລະ ຂຶ້ນມາຈາກນ້ຳອີກ.

27 ແລະ ຕາມວິທີນີ້ເຈົ້າຈົ່ງໃຫ້ບັບຕິສະມາໃນພຣະນາມຂອງເຮົາ; ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ຕາມຈິງແລ້ວ ເຮົາກ່າວກັບເຈົ້າ, ວ່າພຣະບິດາ, ແລະ ພຣະບຸດ, ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເປັນໜຶ່ງ; ແລະ ເຮົາຢູ່ໃນ

ພຣະບິດາ, ແລະ ພຣະບິດາຢູ່ໃນເຮົາ, ແລະ ພຣະບິດາກັບເຮົາເປັນໜຶ່ງ.

28 ແລະ ຕາມທີ່ເຮົາສັ່ງເຈົ້າ, ເຈົ້າຈົ່ງໃຫ້ ບັບຕິສະມາ. ແລະ ມັນຈະບໍ່ມີການໂຕ້ ຖຽງກັນໃນບັນດາພວກເຈົ້າ, ດັ່ງທີ່ເຄີຍມີ ມາກ່ອນ; ທັງຈະບໍ່ມີການໂຕ້ຖຽງກັນໃນ ບັນດາພວກເຈົ້າກຸ່ວກັບຄຳສອນຂອງ ເຮົາ ດັ່ງທີ່ເຄີຍມີມາກ່ອນນັ້ນ.

29 ເພາະຕາມຈິງ, ຕາມຈິງແລ້ວເຮົາ ກ່າວກັບເຈົ້າ, ຜູ້ທີ່ມີວິນຍານແຫ່ງການ ຂັດແຍ້ງນັ້ນບໍ່ໄດ້ມາຈາກເຮົາ, ແຕ່ມາ ຈາກມານ, ຜູ້ເປັນບິດາຂອງການຂັດແຍ້ງ ແລະ ມັນໄດ້ຍຸຍົງໃຈຂອງມະນຸດໃຫ້ຂັດ ແຍ້ງກັນດ້ວຍຄວາມຄຽດແຄ້ນ.

30 ຈົ່ງເບິ່ງ, ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄຳສອນຂອງເຮົາ ທີ່ຈະຍຸຍົງໃຈຂອງມະນຸດໃຫ້ມີຄວາມ ຄຽດແຄ້ນຕໍ່ກັນ; ແຕ່ນີ້ເປັນຄຳສອນຂອງ ເຮົາຄື ຄວນໃຫ້ເລື່ອງເຊັ່ນນັ້ນໝົດໄປ.

31 ຈົ່ງເບິ່ງ, ຕາມຈິງ, ຕາມຈິງແລ້ວເຮົາ ກ່າວກັບເຈົ້າວ່າ ເຮົາຈະປະກາດຄຳສອນ ຂອງເຮົາກັບເຈົ້າ.

32 ແລະ ນີ້ຄືຄຳສອນຂອງເຮົາ, ແລະ ມັນເປັນຄຳສອນ ຊຶ່ງພຣະບິດາໄດ້ປະ ທານໃຫ້ແກ່ເຮົາ, ແລະ ເຮົາເປັນພະຍານ ເຖິງພຣະບິດາ ແລະ ພຣະບິດາເປັນ ພະຍານເຖິງເຮົາ, ແລະ ພຣະວິນຍານ ບໍລິສຸດເປັນພະຍານເຖິງພຣະບິດາ ແລະ ເຖິງເຮົາ, ແລະ ເຮົາເປັນພະຍານວ່າ ພຣະບິດາໄດ້ບັນຊາໃຫ້ມະນຸດທັງປວງ ຢູ່ທຸກທິນທຸກແຫ່ງກັບໃຈ ແລະ ເຊື່ອໃນ ເຮົາ.

33 ແລະ ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ເຊື່ອໃນເຮົາ, ແລະ ຮັບບັບຕິສະມາ, ຜູ້ນັ້ນຈະລອດ;

ແລະ ເຂົາຈະເປັນຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບອານາຈັກ ຂອງພຣະເຈົ້າເປັນມູນມໍລະດົກ.

34 ແລະ ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃນເຮົາ, ແລະ ບໍ່ຮັບບັບຕິສະມາ, ຈະຕ້ອງອັບປະ ໂຫຍດ.

35 ຕາມຈິງ, ຕາມຈິງແລ້ວເຮົາກ່າວກັບ ເຈົ້າວ່າ, ນີ້ຄືຄຳສອນຂອງເຮົາ ແລະ ເຮົາ ເປັນພະຍານເຖິງມັນ ຊຶ່ງມາຈາກພຣະ ບິດາ; ແລະ ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ເຊື່ອໃນເຮົາ ຍ່ອມເຊື່ອໃນພຣະບິດາຄືກັນ; ແລະ ຕໍ່ ຜູ້ນັ້ນພຣະບິດາຈະເປັນພະຍານເຖິງເຮົາ, ເພາະພຣະອົງຈະສະເດັດມາຢັ້ງຢາມ ຜູ້ນັ້ນດ້ວຍໄຟ ແລະ ດ້ວຍພຣະວິນຍານ ບໍລິສຸດ.

36 ແລະ ເມື່ອນັ້ນພຣະບິດາຈະເປັນ ພະຍານເຖິງເຮົາ, ແລະ ພຣະວິນຍານ ບໍລິສຸດຈະເປັນພະຍານເຖິງພຣະບິດາ ແລະ ເຖິງເຮົາ; ເພາະວ່າພຣະບິດາກັບ ເຮົາ ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເປັນໜຶ່ງ.

37 ແລະ ເຮົາກ່າວກັບເຈົ້າອີກ, ເຈົ້າ ຕ້ອງກັບໃຈ, ແລະ ກາຍເປັນເໝືອນດັ່ງ ເດັກນ້ອຍເສຍກ່ອນ, ແລະ ຮັບບັບຕິສະ ມາໃນນາມຂອງເຮົາ, ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າ ຈະບໍ່ມີທາງທີ່ຈະໄດ້ຮັບສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໄດ້ ເລີຍ.

38 ແລະ ເຮົາກ່າວກັບເຈົ້າອີກ, ເຈົ້າ ຕ້ອງກັບໃຈ ແລະ ຮັບບັບຕິສະມາໃນ ນາມຂອງເຮົາເສຍກ່ອນ, ແລະ ກາຍເປັນ ເໝືອນດັ່ງເດັກນ້ອຍ, ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າ ຈະບໍ່ມີທາງທີ່ຈະໄດ້ອານາຈັກຂອງພຣະ ເຈົ້າມາເປັນມູນມໍລະດົກໄດ້ເລີຍ.

39 ຕາມຈິງ, ຕາມຈິງແລ້ວເຮົາກ່າວກັບ ເຈົ້າ, ວ່ານີ້ຄືຄຳສອນຂອງເຮົາ, ແລະ ຜູ້

ໃດກໍຕາມທີ່ສ້າງຢູ່ໃນຄໍາສອນນີ້ຍ່ອມສ້າງຢູ່ເທິງດານຫີນຂອງເຮົາ ແລະ ປະຕູນະລິກຈະເອົາຂະນະເຂົາບໍ່ໄດ້.

40 ແລະ ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ຈະປະກາດຫລາຍ ຫລື ໜ້ອຍໄປກວ່ານີ້, ແລະ ຕັ້ງມັນຂຶ້ນເປັນຄໍາສອນຂອງເຮົາ ຜູ້ນັ້ນແຫລະມາຈາກຄວາມຊົ່ວ, ແລະ ບໍ່ໄດ້ສ້າງຢູ່ເທິງດານຫີນຂອງເຮົາ, ແຕ່ເຂົາໄດ້ສ້າງຢູ່ໃນຮາກຖານຂອງດິນຊາຍ, ແລະ ປະຕູນະລິກຈະເປີດຮັບຄົນເຊັ່ນນັ້ນເມື່ອນ້ຳມາຖ້ວມ ແລະ ລົມພາຍຸພັດຕິ.

41 ດັ່ງນັ້ນ, ຈົ່ງອອກໄປຫາຜູ້ຄົນພວກນີ້ເຖີດ ແລະ ປະກາດພຣະຄໍາ ຊຶ່ງເຮົາໄດ້ກ່າວໄປນັ້ນໃຫ້ເຖີງທີ່ສຸດຂອງແຜ່ນດິນໂລກ.

ບົດທີ 12

ພຣະເຢຊູເອີ້ນ ແລະ ມອບໝາຍໜ້າທີ່ໃຫ້ອັກຄະສາວົກສິບສອງຄົນ—ພຣະອົງສິດສອນຊາວນິໄຟເໝືອນດັ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຫດສະໜາຢູ່ຄ້ອຍພູ—ພຣະອົງກ່າວຄໍາອວຍພອນ—ຄໍາສອນຂອງພຣະອົງຢູ່ເໜືອ ແລະ ສູງກວ່າກົດຂອງໂມເຊ—ມະນຸດຖືກບັນຊາໃຫ້ເປັນຄົນດີພ້ອມເໝືອນດັ່ງພຣະອົງ ແລະ ພຣະບິດາຂອງພຣະອົງເປັນ—ປຽບທຽບກັບ ມັດທາຍ 5. ປະມານ ຄ.ສ. 34.

1 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືເມື່ອພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວຂໍ້ຄວາມເຫລົ່ານີ້ກັບນິໄຟ ແລະ ກັບຄົນທີ່ໄດ້ຮັບການເອີ້ນນັ້ນແລ້ວ, (ບັດນີ້ຈຳນວນຄົນທີ່ໄດ້ຮັບການເອີ້ນ ແລະ ໄດ້ຮັບອຳນາດ

ແລະ ສິດອຳນາດເພື່ອໃຫ້ບັບຕິສະມານັ້ນມີຢູ່ສິບສອງຄົນດ້ວຍກັນ) ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະອົງໄດ້ແຕ່ພຣະຫັດອອກໄປຫາຝູງຊົນ, ແລະ ກ່າວຢ່າງດັງງກັບພວກເຂົາ, ມີຄວາມວ່າ: ເຈົ້າຍ່ອມເປັນສຸກຖ້າຫາກເຈົ້າຈະເອົາໃຈໃສ່ກັບຄົນຂອງເຮົາສິບສອງຄົນນີ້ ຊຶ່ງເຮົາໄດ້ເລືອກເອົາມາຈາກບັນດາພວກເຈົ້າ ເພື່ອໃຫ້ປະຕິບັດສາດສະໜາກົດແກ່ເຈົ້າ ແລະ ໃຫ້ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຈົ້າ ແລະ ເຮົາໄດ້ມອບອຳນາດໃຫ້ຜູ້ຄົນເຫລົ່ານີ້ ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ໃຫ້ບັບຕິສະມາເຈົ້າດ້ວຍນ້ຳ ແລະ ຫລັງຈາກເຈົ້າໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາດ້ວຍນ້ຳແລ້ວ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາຈະໃຫ້ບັບຕິສະມາເຈົ້າດ້ວຍໄຟ ແລະ ດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ; ສະນັ້ນ ເຈົ້າຍ່ອມເປັນສຸກຖ້າຫາກເຈົ້າຈະເຊື່ອໃນເຮົາ ແລະ ຮັບບັບຕິສະມາຫລັງຈາກທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຫັນເຮົາ ແລະ ຮູ້ວ່າເຮົາເປັນຢູ່.

2 ແລະ ອີກເທື່ອໜຶ່ງ, ຜູ້ທີ່ຈະເຊື່ອໃນຄໍາເວົ້າຂອງເຈົ້າຈະເປັນສຸກຫລາຍກວ່ານີ້ ເພາະວ່າເຈົ້າຈະໃຫ້ຖ້ອຍຄຳວ່າ ເຈົ້າໄດ້ເຫັນເຮົາ, ແລະວ່າເຈົ້າຮູ້ວ່າເຮົາເປັນຢູ່. ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຜູ້ໃດທີ່ຈະເຊື່ອໃນຄໍາເວົ້າຂອງເຈົ້າ ແລະ ລົງມາສູ່ຄວາມເລິກແຫ່ງຄວາມຖ່ອມຕົວ ແລະ ຮັບບັບຕິດສະມາຍ່ອມເປັນສຸກ ເພາະວ່າຜູ້ນັ້ນຈະໄດ້ຮັບການມາຢ້ຽມຢາມດ້ວຍໄຟ ແລະ ດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ຈະໄດ້ຮັບການບົດບາບຂອງຕົນ.

3 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຄົນທີ່ຍາກຈົນທາງວິນຍານທີ່ມາຫາເຮົາຍ່ອມເປັນສຸກ, ເພາະວ່າອານາຈັກສະຫວັນຈະເປັນຂອງຜູ້ນັ້ນ.

4 ແລະ ອີກຢ່າງໜຶ່ງ, ຄົນທັງປວງທີ່ ໂສກເສົ້າຍ່ອມເປັນສຸກ, ເພາະວ່າເຂົາຈະ ໄດ້ຮັບການປອບໃຈ.

5 ແລະ ຄົນທີ່ອ່ອນໄຫວຍ່ອມເປັນສຸກ, ເພາະວ່າເຂົາຈະໄດ້ຮັບແຜ່ນດິນ ໂລກ ເປັນມູນມໍລະດົກ.

6 ແລະ ຄົນທັງປວງທີ່ອິດທິວຄວາມ ຊອບທ້າຍ່ອມເປັນສຸກ, ເພາະວ່າເຂົາຈະ ເຕັມໄປດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.

7 ແລະ ຄົນທີ່ມີໃຈເມດຕາຍ່ອມເປັນ ສຸກ, ເພາະວ່າເຂົາຈະໄດ້ຮັບຄວາມເມດ ຕາຕອບແທນ.

8 ແລະ ຄົນທັງປວງທີ່ມີໃຈບໍລິສຸດ ຍ່ອມເປັນສຸກ, ເພາະວ່າເຂົາຈະໄດ້ເຫັນ ພຣະເຈົ້າ.

9 ແລະ ຄົນທັງປວງທີ່ສ້າງຄວາມສະ ຫງົບສຸກຍ່ອມເປັນສຸກ, ເພາະວ່າເຂົາຈະ ຖືກເອີ້ນວ່າລູກຂອງພຣະເຈົ້າ.

10 ແລະ ຄົນທັງປວງທີ່ຖືກຂົ່ມເຫັງ ເພາະເຫັນແກ່ພຣະນາມຂອງເຮົາຍ່ອມ ເປັນສຸກ, ເພາະວ່າອານາຈັກສະຫວັນຈະ ເປັນຂອງເຂົາ.

11 ແລະ ເຈົ້າຍ່ອມເປັນສຸກເມື່ອຄົນ ຕິຕຽນ ແລະ ນິນທາເຈົ້າ ແລະ ກ່າວ ຄວາມຊົ່ວນາໆປະການ, ແລະ ຫາຄວາມ ຜິດໃສ່ເຈົ້າເພາະເຮົາ;

12 ເພາະເຈົ້າຈະມີຄວາມຊື່ນຊົມຢ່າງ ລົ້ນເຫລືອ ແລະ ມີຄວາມຍິນດີຢ່າງຍິ່ງ, ເພາະລາງວັນຂອງເຈົ້າໃນສະຫວັນຈະ ໃຫຍ່ຍິ່ງ; ເພາະສາດສະດາທີ່ຢູ່ມາກ່ອນ ເຈົ້າຖືກຂົ່ມເຫັງເຊັ່ນນັ້ນ.

13 ຕາມຈິງ, ຕາມຈິງແລ້ວເຮົາກ່າວ ກັບເຈົ້າວ່າ, ເຮົາບັນຊາເຈົ້າໃຫ້ເປັນເກືອ

ຂອງໂລກ; ແຕ່ຖ້າຫາກເກືອນັ້ນໝົດລົດ ເຕັມຂອງມັນ ໂລກຈະໄດ້ຄວາມເຕັມ ຈາກໃສ? ຈາກນັ້ນເກືອຈະບໍ່ມີປະໂຫຍດ ອັນໃດເລີຍ, ແຕ່ຈະຖືກໂຍນຖິ້ມໃຫ້ຄົນ ຢຽບຍ່າເທົ່ານັ້ນ.

14 ຕາມຈິງ, ຕາມຈິງແລ້ວເຮົາກ່າວ ກັບເຈົ້າວ່າ, ເຮົາບັນຊາໃຫ້ເຈົ້າເປັນແສງ ສະຫວ່າງຂອງຜູ້ຄົນພວກນີ້. ເມືອງທີ່ ຕັ້ງຢູ່ເທິງເນີນພູຈະຖືກບັງລັບໄວ້ບໍ່ໄດ້.

15 ຈົ່ງເບິ່ງ, ຄົນຈະໃຕ້ທຽນ ແລ້ວເອົາ ກະບູງມາກວມໄວ້ບໍ່? ບໍ່ເລີຍ, ມີແຕ່ ຈະຕັ້ງມັນໄວ້ເທິງປ່ອນຕັ້ງທຽນ ແລະ ມັນຈະສ່ອງແຈ້ງໄປທົ່ວທຸກຄົນທີ່ຢູ່ໃນ ເຮືອນນັ້ນ.

16 ດັ່ງນັ້ນຈົ່ງໃຫ້ຄວາມສະຫວ່າງຂອງ ເຈົ້າສ່ອງເຊັ່ນນັ້ນຕໍ່ໜ້າຜູ້ຄົນພວກນີ້, ເພື່ອວ່າເມື່ອພວກເຂົາເຫັນການດີຂອງ ເຈົ້າ ແລະ ສັນລະເສີນພຣະບິດາຂອງ ເຈົ້າຜູ້ສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນ.

17 ຢ່າຄິດວ່າເຮົາມານີ້ເພື່ອລຶບລ້າງກົດ ແລະ ຖ້ອຍຄໍາຂອງສາດສະດາ. ເຮົາບໍ່ ໄດ້ມາເພື່ອລຶບລ້າງ ແຕ່ເຮົາມາເພື່ອເຮັດ ໃຫ້ມັນສໍາເລັດຄົບຖ້ວນ;

18 ເພາະຕາມຈິງແລ້ວ ເຮົາບອກ ເຈົ້າວ່າ ແມ່ນແຕ່ຈຸດໜຶ່ງ ຫລື ຂີດໜຶ່ງກໍບໍ່ ໄດ້ຕົກຫລົ້ນໄປຈາກກົດ, ແຕ່ໃນເຮົາ ມັນ ໄດ້ສໍາເລັດແລ້ວທັງໝົດ.

19 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາໄດ້ມອບກົດ ແລະ ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະບິດາຂອງ ເຮົາໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ ເພື່ອເຈົ້າຈະໄດ້ເຊື່ອໃນ ເຮົາ, ແລະ ເພື່ອເຈົ້າຈະກັບໃຈຈາກບາບ ຂອງເຈົ້າ, ແລະ ເຂົ້າມາຫາເຮົາດ້ວຍໃຈ ທີ່ຊອກຊື້ ແລະ ດ້ວຍວິນຍານທີ່ສໍານຶກ

ຜິດ. ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຈົ້າມີພຣະບັນຍັດຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຈົ້າ, ແລະ ກົດສຳເລັດແລ້ວ.

20 ສະນັ້ນ ຈົ່ງມາຫາເຮົາ ແລະ ເຈົ້າຈະລອດ; ເພາະເຮົາບອກກັບເຈົ້າຕາມຈິງ, ວ່າຖ້າຫາກເຈົ້າຈະບໍ່ຮັກສາບັນຍັດຂອງເຮົາ ຊຶ່ງເຮົາບັນຊາເຈົ້າໃນເວລານີ້ ບໍ່ວ່າໃນກໍລະນີໃດກໍຕາມ, ເຈົ້າຈະເຂົ້າໄປໃນອານາຈັກສະຫວັນບໍ່ໄດ້.

21 ເຈົ້າໄດ້ຍິນຄຳເວົ້າ ຊຶ່ງກ່າວໄວ້ໃນສະໄໝໂບຮານ ແລະ ມີຂຽນໄວ້ຕໍ່ໜ້າເຈົ້າອີກ, ວ່າຢາຂ້າຄົນ, ແລະ ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ຂ້າຄົນ ຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງຖືກພິພາກສາລົງໂທດໂດຍພຣະເຈົ້າ;

22 ແຕ່ເຮົາບອກເຈົ້າວ່າ ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ຄຽດແຄ້ນໃຫ້ອ້າຍນ້ອງຂອງຕົນ ຜູ້ນັ້ນຈະຖືກພິພາກສາລົງໂທດຈາກສານຂອງພຣະອົງ. ແລະ ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ຈະເວົ້າກັບອ້າຍນ້ອງຂອງຕົນວ່າ, ຄົນໂງ່ຈັຈ, ຜູ້ນັ້ນຈະຖືກພິພາກສາລົງໂທດຈາກສານສູງສຸດ, ແລະ ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ຈະເວົ້າວ່າ, ຄົນບ້າ, ຜູ້ນັ້ນຈະມີໂທດເຖິງໄຟນະລົກ.

23 ດັ່ງນັ້ນ, ຖ້າຫາກເຈົ້າຈະມາຫາເຮົາ, ຫລື ປາຖະໜາທີ່ຈະມາຫາເຮົາ ແລະ ນຶກຂຶ້ນໄດ້ວ່າເຈົ້າມີຂໍ້ຊົ່ນເຄື່ອງກັບອ້າຍນ້ອງຂອງເຈົ້າດ້ວຍເລື່ອງໃດເລື່ອງໜຶ່ງ—

24 ກໍໃຫ້ກັບຄືນໄປດຶກກັບອ້າຍນ້ອງຂອງເຈົ້າເສຍກ່ອນ, ແລ້ວຈົ່ງມາຫາເຮົາດ້ວຍຄວາມມັ່ງໝາຍເຕັມທີ່ແຫ່ງໃຈ, ແລະ ເຮົາຈະຮັບເອົາເຈົ້າ.

25 ຈົ່ງຮີບປອງດອງກັບຄູ່ໂຈດຂອງເຈົ້າໃນຂະນະທີ່ຢູ່ກາງທາງນຳກັນ, ຢ້ານວ່າຄູ່ໂຈດຂອງເຈົ້າຈະມອບເຈົ້າໄວ້, ແລະ ເຈົ້າຈະຖືກລົງເຂົ້າຄູກ.

26 ຕາມຈິງ, ຕາມຈິງແລ້ວເຮົາກ່າວກັບເຈົ້າວ່າ, ເຈົ້າຈະອອກຈາກທີ່ນັ້ນບໍ່ໄດ້ຈົນກວ່າເຈົ້າຈະໄດ້ໃຊ້ໜີ້ຈົນຄົບທຸກຊີໂນເສຍກ່ອນ. ແລະ ໃນຂະນະທີ່ເຈົ້າຢູ່ໃນຄູກນັ້ນ ເຈົ້າຈະມີເງິນຈັກຊີໂນບໍ່ທີ່ຈະເອົາມາເປັນຄ່າໄຖ່ຕົວ? ຕາມຈິງ, ຕາມຈິງແລ້ວເຮົາກ່າວກັບເຈົ້າວ່າ, ບໍ່ເລີຍ.

27 ຈົ່ງເບິ່ງ, ຄົນໃນສະໄໝກ່ອນໄດ້ຂຽນໄວ້ວ່າ, ຢາຫລິ້ນຊູ່ສູ່ຜົວເມຍຜູ້ອື່ນ;

28 ແຕ່ເຮົາກ່າວກັບເຈົ້າວ່າ, ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ຫລຽວເບິ່ງແມ່ຍິງດ້ວຍຄວາມໄຄ່ໃນຍິງນັ້ນ, ຜູ້ນັ້ນກໍໄດ້ຫລິ້ນຊູ່ໃນໃຈຂອງຕົນແລ້ວ.

29 ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາໃຫ້ບັນຍັດແກ່ເຈົ້າ, ວ່າຢາຍອມໃຫ້ເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ເຂົ້າມາໃນໃຈຂອງເຈົ້າເລີຍ;

30 ເພາະວ່າມັນຈະເປັນການດີກວ່າທີ່ເຈົ້າຈະປະຕິເສດຕົນຈາກສິ່ງເຫລົ່ານີ້, ຊຶ່ງໃນການນີ້ເຈົ້າຈະໄດ້ແບກໄມ້ກາງແຂນຂອງເຈົ້າເອງ ແທນທີ່ເຈົ້າຈະຖືກໂຍນລົງສູ່ນະລົກ.

31 ມັນມີຂຽນໄວ້, ວ່າຖ້າຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ຈະປະຮ້າງເມຍຂອງຕົນ ກໍໃຫ້ເຮັດໜັງສືຢາຮ້າງໃຫ້ນາງ.

32 ຕາມຈິງ, ຕາມຈິງແລ້ວ, ເຮົາກ່າວກັບເຈົ້າ, ວ່າຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ຈະປະຖິ້ມເມຍຂອງຕົນ ນອກຈາກເພາະຜິດຖານຫລິ້ນຊູ່, ຍ່ອມເປັນເຫດໃຫ້ນາງມີຊູ່; ແລະ ຜູ້ໃດທີ່ຈະແຕ່ງງານກັບນາງຊຶ່ງຖືກຢາຍ່ອມເປັນຊູ່.

33 ແລະ ມັນມີຂຽນໄວ້ອີກວ່າ, ຢາສາບານເທັດ, ແຕ່ໃຫ້ປະຕິບັດຄຳສາບານຂອງເຈົ້າຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ;

34 ແຕ່ຕາມຈິງ, ຕາມຈິງແລ້ວ, ເຮົາກ່າວກັບເຈົ້າວ່າ, ຢ່າສາບານເລີຍ; ທັງຢ່າອ້າງສະຫວັນ, ເພາະວ່າມັນເປັນພຣະທີ່ນັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ;

35 ຫລື ຢ່າອ້າງແຜ່ນດິນໂລກ, ເພາະວ່າມັນເປັນທີ່ຮອງພຣະບາດຂອງພຣະອົງ;

36 ທັງຢ່າສາບານໂດຍອ້າງເຖິງຫົວຂອງເຈົ້າ, ເພາະວ່າເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ຜົມເສັ້ນໜຶ່ງກັບເປັນດໍາ ຫລື ຂາວບໍ່ໄດ້;

37 ແຕ່ຈົ່ງໃຫ້ຖ້ອຍຄໍາຂອງເຈົ້າເປັນດັ່ງນີ້, ແມ່ນກໍໃຫ້ວ່າແມ່ນ; ບໍ່ແມ່ນກໍໃຫ້ວ່າບໍ່ແມ່ນ; ເພາະຄໍາເວົ້າເກີນນີ້ໄປມາຈາກຄວາມຊົ່ວ.

38 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ມັນມີຂຽນໄວ້ວ່າ, ຕາຕໍ່ຕາ, ແລະ ແຂ້ວຕໍ່ແຂ້ວ;

39 ແຕ່ເຮົາກ່າວກັບເຈົ້າວ່າ ຢ່າຕໍ່ສູ້ກັບຄົນຊົ່ວ, ແຕ່ຖ້າຜູ້ໃດຕົບແກ້ມເບື້ອງຂວາຂອງເຈົ້າ, ຈົ່ງປິ່ນແກ້ມເບື້ອງຊ້າຍໃຫ້ຜູ້ນັ້ນນໍາອີກ;

40 ແລະ ຖ້າຄົນໃດຢາກພ້ອງສານເອົາເສື້ອຊັ້ນໃນຂອງເຈົ້າ, ກໍຈົ່ງເອົາເສື້ອຊັ້ນນອກຂອງເຈົ້າໃຫ້ເຂົາເໝືອນກັນ;

41 ແລະ ຖ້າຜູ້ໃດຈະບັງຄັບໃຫ້ເຈົ້າຢ່າງໄປໜຶ່ງຫລັກ, ກໍໃຫ້ເຈົ້າໄປກັບເຂົາເຖິງສອງຫລັກ.

42 ຈົ່ງໃຫ້ແກ່ຄົນທີ່ຂໍເຈົ້າ, ແລະ ຢ່າໄດ້ປິ່ນຫລັງໃສ່ຜູ້ຂໍຢືມເຈົ້າ.

43 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ ມັນມີຂຽນໄວ້ອີກ, ວ່າຈົ່ງຮັກເພື່ອນບ້ານຂອງເຈົ້າ ແລະ ກຽດຊັງສັດຕູຂອງເຈົ້າ;

44 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ ເຮົາກ່າວກັບເຈົ້າວ່າ, ຈົ່ງຮັກສັດຕູຂອງເຈົ້າ, ຈົ່ງໃຫ້ພອນແກ່ຄົນທີ່

ປ້ອຍດ່າເຈົ້າ, ຈົ່ງເຮັດດີຕໍ່ຜູ້ທີ່ກຽດຊັງເຈົ້າ, ແລະ ຈົ່ງອະທິຖານເພື່ອຜູ້ທີ່ໃຊ້ເຈົ້າຢ່າງໝັ້ນປະໝາດ ແລະ ຂົ່ມເຫັງເຈົ້າ;

45 ເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະໄດ້ເປັນລູກຂອງພຣະບິດາຂອງເຈົ້າຜູ້ປະທັບຢູ່ໃນສະຫວັນ; ເພາະພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ດວງຕາເວັນຂຶ້ນສ່ອງແສງໃສ່ຄົນຊົ່ວ ແລະ ຄົນດີ.

46 ດັ່ງນັ້ນ ເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ ຊຶ່ງເປັນຂອງສະໄໝກ່ອນ, ຊຶ່ງມີຢູ່ໃນກົດ, ຈົ່ງສໍາເລັດຄົບຖ້ວນໃນເຮົາ.

47 ສິ່ງເກົ່າໝົດໄປ, ແລະ ທຸກສິ່ງເປັນຂອງໃໝ່.

48 ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງຢາກໃຫ້ເຈົ້າດີພ້ອມຄືກັນກັບເຮົາ, ຫລື ພຣະບິດາຂອງເຈົ້າ ຜູ້ປະທັບຢູ່ໃນສະຫວັນຊົງດີພ້ອມ.

ບົດທີ 13

ພຣະ ເຢຊູ ສອນ ຄໍາອະທິຖານ ຂອງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃຫ້ແກ່ຊາວນີໂຟ— ພວກເຂົາຄວນຮິບໂຮມຊັບສົມບັດໄວ້ໃນສະຫວັນ—ອັກຄະສາວົກສິບສອງ ຖືກບັນຊາໃຫ້ປະຕິບັດສາດສະໜາກົດ ໂດຍບໍ່ຄິດກ່ຽວກັບສິ່ງຂອງທາງໂລກ— ປຽບທຽບກັບ ມັດທາຍ 6. ປະມານ ຄ.ສ. 34.

1 ຕາມຈິງ, ຕາມຈິງແລ້ວ, ເຮົາກ່າວວ່າ ເຮົາຢາກໃຫ້ເຈົ້າໃຫ້ທານແກ່ຄົນຍາກຈົນ; ແຕ່ຈົ່ງລະວັງຢ່າໃຫ້ທານເພື່ອອວດຄົນອື່ນ; ເພາະຖ້າເຮັດຢ່າງນັ້ນ ເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຮັບລາງວັນຈາກພຣະບິດາຂອງເຈົ້າ ຜູ້ສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນ.

2 ດັ່ງນັ້ນ, ເມື່ອເຈົ້າໃຫ້ທານ ຢ່າໄດ້ເປົ່າແກ່ໄປກ່ອນໜ້າເຈົ້າ, ເໝືອນດັ່ງຄົນໜ້າຊື່ໃຈຄົດເຄີຍເຮັດໃນທຳມະສາລາ ແລະ ຕາມຖະໜົນຫົນທາງ, ເພື່ອໃຫ້ມະນຸດສັນລະເສີນ. ຕາມຈິງແລ້ວ ເຮົາກ່າວກັບເຈົ້າວ່າ, ພວກເຂົາໄດ້ຮັບລາງວັນຂອງພວກເຂົາແລ້ວ.

3 ແຕ່ເມື່ອເຈົ້າໃຫ້ທານ ຢ່າໃຫ້ມີຊ້າຍຂອງເຈົ້າຮູ້ວ່າມີຂວາຂອງເຈົ້າເຮັດຫຍັງ;

4 ເພື່ອຂອງທານຂອງເຈົ້າຈະເປັນໄປຢ່າງລັບໆ ແລະ ພຣະບິດາຂອງເຈົ້າຜູ້ເຫັນໃນທີ່ລັບຈະໂຜດປະທານລາງວັນໃຫ້ແກ່ເຈົ້າຢ່າງເປີດເຜີຍ.

5 ແລະ ເມື່ອເຈົ້າອະທິຖານ ຈົ່ງຢ່າເຮັດເໝືອນຄົນໜ້າຊື່ໃຈຄົດ, ເພາະພວກເຂົາມັກຍືນອະທິຖານໃນທຳມະສາລາ ແລະ ຕາມແຈຖະໜົນ, ເພື່ອຜູ້ຄົນຈະໄດ້ເຫັນພວກເຂົາ. ຕາມຈິງແລ້ວ ເຮົາກ່າວກັບເຈົ້າວ່າ, ພວກເຂົາໄດ້ຮັບລາງວັນຂອງພວກເຂົາແລ້ວ.

6 ແຕ່ເວລາເຈົ້າອະທິຖານ, ຈົ່ງເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງ ແລະ ເມື່ອເຈົ້າປົດປະຕູແລ້ວ, ຈົ່ງອະທິຖານຫາພຣະບິດາຂອງເຈົ້າຜູ້ສະຖິດຢູ່ໃນທີ່ລັບ; ແລະ ພຣະບິດາຂອງເຈົ້າຜູ້ເຫັນໃນທີ່ລັບຈະໂຜດປະທານລາງວັນໃຫ້ແກ່ເຈົ້າຢ່າງເປີດເຜີຍ.

7 ແຕ່ເມື່ອເຈົ້າອະທິຖານຢູ່, ຢ່າເວົ້າຊ້ຳຄຳເກົ່າ, ເໝືອນດັ່ງຄົນນອກສາດສະໜາ, ເພາະວ່າພວກເຂົາຄິດວ່າ ຖ້າພວກເຂົາເວົ້າຫລາຍໆເທື່ອ ພຣະອົງຈະໂຜດຮັບພັງ.

8 ສະນັ້ນ ຢ່າເຮັດຄືພວກເຂົາ, ເພາະ

ວ່າພຣະບິດາຂອງເຈົ້າຮູ້ໃນສິ່ງທີ່ເຈົ້າຕ້ອງການກ່ອນທີ່ເຈົ້າຈະຂໍຈາກພຣະອົງ.

9 ດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າຈົ່ງອະທິຖານຕາມວິທີນີ້: ໂອ້ ພຣະບິດາຂອງຂ້າພຣະອົງຜູ້ສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນ, ຂໍໃຫ້ພຣະນາມຂອງພຣະອົງເປັນທີ່ເຄົາລົບບູຊາ.

10 ຂໍໃຫ້ພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງເປັນໄປໃນແຜ່ນດິນໂລກເໝືອນດັ່ງທີ່ເປັນໄປໃນສະຫວັນ.

11 ແລະ ຂໍຈົ່ງໂຜດຍົກໂທດໃຫ້ຂ້າພຣະອົງເໝືອນດັ່ງທີ່ຂ້າພຣະອົງໄດ້ຍົກໂທດໃຫ້ຜູ້ທີ່ເຮັດຜິດຕໍ່ຂ້າພຣະອົງ.

12 ແລະ ຂໍຢ່າພາຂ້າພຣະອົງເຂົ້າໄປໃນການທົດລອງ, ແຕ່ຂໍຈົ່ງໃຫ້ຂ້າພຣະອົງພົ້ນຈາກຄວາມຊົ່ວ.

13 ເພາະລາຊາອານາຈັກ, ແລະ ອຳນາດ, ແລະ ລັດສະໝີພາບ, ກໍເປັນຂອງພຣະອົງຕະຫລອດໄປ. ອາແມນ.

14 ເພາະວ່າ, ຖ້າຫາກເຈົ້າໃຫ້ອະໄພແກ່ເພື່ອນມະນຸດດ້ວຍກັນ ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຂອງເຈົ້າກໍຈະໃຫ້ອະໄພແກ່ເຈົ້າຄືກັນ;

15 ແຕ່ຖ້າຫາກເຈົ້າບໍ່ໃຫ້ອະໄພແກ່ເພື່ອນມະນຸດດ້ວຍກັນ ພຣະບິດາຂອງເຈົ້າກໍຈະບໍ່ໃຫ້ອະໄພແກ່ເຈົ້າຄືກັນ.

16 ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ເມື່ອເຈົ້າຖືສິນອົດເຂົ້າ ຢ່າເຮັດໜ້າເສົ້າໝອງເໝືອນດັ່ງຄົນໜ້າຊື່ໃຈຄົດ, ເພາະພວກເຂົາເຮັດໜ້າເສົ້າໝອງເພື່ອຢາກໃຫ້ຄົນອື່ນເຫັນວ່າພວກເຂົາຖືສິນອົດເຂົ້າ. ຕາມຈິງແລ້ວ ເຮົາກ່າວກັບເຈົ້າວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ຮັບລາງວັນຂອງພວກເຂົາແລ້ວ.

17 ແຕ່ເວລາເຈົ້າຖືສິນອົດເຂົ້າ, ຈົ່ງລ້າງໜ້າ, ແລະ ເອົານ້ຳມັນທາຫົວຂອງເຈົ້າ;

18 ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຄົນເຫັນວ່າເຈົ້າຖືສິນອົດເຂົ້າ, ແຕ່ໃຫ້ພຣະບິດາຂອງເຈົ້າຜູ້ສະຖິດຢູ່ໃນທີ່ລັບເຫັນ, ແລະ ພຣະບິດາຂອງເຈົ້າ ຜູ້ເຫັນຢູ່ໃນທີ່ລັບຈະໄຜດປະທານລາງວັນໃຫ້ແກ່ເຈົ້າຢ່າງເປີດເຜີຍ.

19 ຢ່າຮີບໂຮມຊັບສົມບັດສຳລັບຕົນໄວ້ໃນໂລກ, ຊຶ່ງເປັນບ່ອນມອດ ແລະ ຂີ້ໝັ້ງກັດກິນໄດ້, ແລະ ເປັນບ່ອນທີ່ໂຈນເຈາະເຂົ້າລັກເອົາໄດ້;

20 ແຕ່ຈົ່ງຮີບໂຮມຊັບສົມບັດສຳລັບຕົນໄວ້ໃນສະຫວັນ, ຊຶ່ງເປັນບ່ອນມອດ ແລະ ຂີ້ໝັ້ງກັດກິນບໍ່ໄດ້, ແລະ ທັງໂຈນຈະເຈາະ ແລະ ລັກເອົາໄປບໍ່ໄດ້.

21 ເພາະວ່າຊັບສົມບັດຂອງເຈົ້າຢູ່ບ່ອນໃດ, ໃຈຂອງເຈົ້າກໍຢູ່ບ່ອນນັ້ນຄືກັນ.

22 ຕາເປັນດວງສະຫວ່າງຂອງຮ່າງກາຍ; ດັ່ງນັ້ນ, ຖ້າຫາກຕາຂອງເຈົ້າເບິ່ງຕົງ, ຮ່າງກາຍຂອງເຈົ້າທຸກສ່ວນກໍຈະສະຫວ່າງດີ.

23 ແຕ່ຖ້າຫາກຕາຂອງເຈົ້າຊົ່ວ, ຮ່າງກາຍທຸກສ່ວນຂອງເຈົ້າຈະເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມມືດມົນ. ດັ່ງນັ້ນ, ຖ້າຫາກຄວາມສະຫວ່າງທີ່ຢູ່ໃນຕົວຂອງເຈົ້າມືດໄປ, ຄວາມມືດນັ້ນຈະໃຫຍ່ຫລວງພຽງໃດນໍ!

24 ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດເປັນຂ້າໃຊ້ຂອງສອງເຈົ້າ ບ່າວສອງນາຍໄດ້; ເພາະລາວຈະຊັງນາຍຜູ້ນີ້ ແລະ ໄປຮັກນາຍຜູ້ນັ້ນ, ຫລື ຈະນັບຖືນາຍຜູ້ນີ້ ແລະ ໝິ່ນປະໝາດນາຍຜູ້ນັ້ນ. ເຈົ້າຈະເປັນຂ້າໃຊ້ຂອງ

ພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນຂ້າໃຊ້ຂອງເງິນຄຳພ້ອມກັນບໍ່ໄດ້.

25 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເມື່ອພຣະເຢຊູກ່າວຂໍຄວາມເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ, ພຣະອົງກໍໄດ້ຫລຽວເບິ່ງຄົນສິບສອງຄົນຜູ້ທີ່ພຣະອົງໄດ້ເລືອກໄວ້ ແລະ ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ: ຈົ່ງຈື່ຈຳຄຳເວົ້າຂຶ້ງເຮົາໄດ້ເວົ້າມານັ້ນ. ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຈົ້າຄືຜູ້ທີ່ເຮົາໄດ້ເລືອກໄວ້ ເພື່ອຈະໄດ້ປະຕິບັດສາດສະໜາກົດແກ່ຜູ້ຄົນພວກນີ້. ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາກ່າວກັບເຈົ້າວ່າ ຢ່າຄິດເຖິງຊີວິດຂອງເຈົ້າ, ວ່າເຈົ້າຈະກິນຫຍັງ, ຫລື ເຈົ້າຈະດື່ມຫຍັງ; ແລະ ຢ່າຄິດເຖິງຮ່າງກາຍຂອງເຈົ້າ, ວ່າເຈົ້າຈະນຸ່ງຫຍັງ. ຊີວິດກໍຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າອາຫານບໍ່ແມ່ນບໍ, ແລະ ຮ່າງກາຍກໍຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມບໍ່ແມ່ນບໍ?

26 ຈົ່ງເບິ່ງ ນົກໃນອາກາດ, ມັນບໍ່ໄດ້ຫວ່ານ, ທັງມັນບໍ່ໄດ້ກຽວ ຫລື ບໍ່ໄດ້ເຕົ້າໂຮມໃສ່ເລົ້າໄວ້; ແຕ່ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຂອງເຈົ້າຍັງລ້ຽງດູມັນ. ເຈົ້າປະເສີດຫລາຍກວ່ານົກບໍ່ແມ່ນບໍ?

27 ໃຜໃນເຈົ້າເມື່ອຄິດເອົາ ຈະສາມາດເພີ່ມຄວາມສູງຈັກສອກໜຶ່ງໃຫ້ຕົນເອງໄດ້ບໍ?

28 ແລະ ເຫດໃດເຈົ້າຈຶ່ງຄິດເຖິງເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມ? ຈົ່ງສັງເກດເບິ່ງດອກໄມ້ໃນທີ່ງ່ວ່າມັນເຕີບໂຕຂຶ້ນໄດ້ແນວໃດ? ມັນບໍ່ໄດ້ທຳງານ, ທັງບໍ່ໄດ້ເຂັນຝ້າຍ;

29 ແລະ ເຮົາກ່າວກັບເຈົ້າວ່າ ເຖິງແມ່ນໂຊໂລໂມນໃນຄວາມສະຫງ່າລາສີທັງໝົດຂອງລາວ ກໍຍັງບໍ່ໄດ້ທົ່ງເຄື່ອງງາມເທົ່າກັບດອກໄມ້ເຫລົ່ານີ້ດອກໜຶ່ງ.

30 ດັ່ງນັ້ນ, ຖ້າທາກພຣະເຈົ້າໄດ້ແຕ່ງ
ຫຍ້າໃນທັງຢ່າງນັ້ນ, ຊຶ່ງເປັນຢູ່ນີ້ ແລະ
ມີໜ້າຕ້ອງຖືກໂຍນຖິ້ມໃສ່ເຕົາໄຟ, ພຣະ
ອົງກໍຈະແຕ່ງເຈົ້າເຊັ່ນນັ້ນ ຖ້າທາກເຈົ້າບໍ່
ນ້ອຍໜ້າໃນສັດທາ.

31 ດັ່ງນັ້ນ ຢ່າຄິດໂດຍກ່າວວ່າ ຈະກິນ
ຫຍັງ? ຫລື ດື່ມຫຍັງ? ຫລື ນຸ່ງຫົ່ມຫຍັງ?

32 ເພາະພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຂອງ
ເຈົ້າຮູ້ວ່າ ເຈົ້າຕ້ອງການສິ່ງທັງໝົດນີ້.

33 ແຕ່ເຈົ້າຈົ່ງສະແຫວງຫາລາຊາອາ
ນາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຊອບ
ທຳຂອງພຣະອົງເສຍກ່ອນ, ແລ້ວພຣະ
ອົງຈະເພີ່ມສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ.

34 ດັ່ງນັ້ນຢ່າຄິດເຖິງມື້ອື່ນ, ເພາະມື້ອື່ນ
ຈະຄິດເຖິງເລື່ອງຂອງມັນເອງ. ມື້ໜຶ່ງກໍ
ພຽງພໍແລ້ວກັບຄວາມຊົ່ວຂອງມື້ນັ້ນ.

ບົດທີ 14

*ພຣະເຢຊູບັນຊາວ່າ: ຢ່າກ່າວໂທດຜູ້ອື່ນ;
ໃຫ້ທູນຂໍ້ຈາກພຣະເຈົ້າ; ລະວັງສາດສະ
ດາປອມ—ພຣະອົງສັນຍາວ່າ ຜູ້ທີ່ເຮັດ
ຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະບິດາຈະໄດ້
ຮັບຄວາມລອດ—ປຽບທຽບກັບ ມັດທາຍ
7. ປະມານ ຄ.ສ. 34.*

1 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ເມື່ອພຣະເຢຊູຮັບສິ່ງຂໍ້ຄວາມເຫລົ່ານີ້
ແລ້ວ ພຣະອົງໄດ້ຫັນໄປທາງຝູງຊົນອີກ,
ແລະ ໄດ້ເປີດປາກກ່າວກັບພວກເຂົາອີກ,
ມີຄວາມວ່າ: ຕາມຈິງ, ຕາມຈິງແລ້ວ, ເຮົາ
ກ່າວກັບເຈົ້າວ່າ ຢ່າກ່າວໂທດຜູ້ອື່ນ, ເພື່ອ
ເຈົ້າຈະບໍ່ຖືກກ່າວໂທດຄືນ.

2 ເພາະສິ່ງໃດທີ່ເຈົ້າເອົາມາກ່າວໂທດ

ຜູ້ອື່ນ, ເຈົ້າກໍຈະຖືກກ່າວໂທດໃນສິ່ງນັ້ນ;
ແລະ ເຈົ້າຕວງຜູ້ອື່ນດ້ວຍເຄື່ອງຜອງອັນ
ໃດ, ເຈົ້າກໍຈະຖືກຕວງດ້ວຍເຄື່ອງຜອງ
ອັນນັ້ນຄືກັນ.

3 ແລະ ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຫລຽວເຫັນຂີ້
ເຫຍື້ອທີ່ຢູ່ໃນຕາຂອງພິນັ້ນຂອງເຈົ້າ,
ແຕ່ໄມ້ທັງທ່ອນທີ່ຢູ່ໃນຕາຂອງເຈົ້າ,
ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ສຶກ?

4 ຫລື ເຈົ້າຈະເວົ້າກັບພິນັ້ນຂອງເຈົ້າ
ໄດ້ແນວໃດວ່າ: ໃຫ້ຂ້ອຍເຂ່ຍຂີ້ເຫຍື້ອ
ອອກຈາກຕາເຈົ້າເທາະ—ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ,
ໄມ້ທັງທ່ອນຢູ່ໃນຕາຂອງເຈົ້າ?

5 ເຈົ້າຄົນໜ້າຊື່ໃຈຄິດ, ຈົ່ງເອົາໄມ້ທັງ
ທ່ອນອອກຈາກຕາຂອງເຈົ້າເສຍກ່ອນ;
ແລ້ວເຈົ້າຈຶ່ງຈະເຫັນໄດ້ຄັກ ເພື່ອຈະໄດ້
ເຂ່ຍຂີ້ເຫຍື້ອອອກຈາກຕາຂອງພິນັ້ນຂອງ
ຂອງເຈົ້າ.

6 ຢ່າເອົາຂອງທີ່ປະເສີດໃຫ້ໝາ, ຢ່າ
ໂຍນໄຂ່ມຸກໃສ່ຕໍ່ໜ້າໝູ, ຢ້ານວ່າມັນຈະ
ຢຽບຢູ່ເສຍ ແລະ ຈະຕ່າວຄືນມາຂົບ
ເຈົ້ານຳອີກ.

7 ຈົ່ງໝັ່ນຂໍ, ແລ້ວເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບ; ຈົ່ງ
ໝັ່ນຊອກ, ແລ້ວເຈົ້າຈະພົບ; ຈົ່ງໝັ່ນ
ເຄາະ, ແລ້ວຈະມີຜູ້ໄຂປະຕູໃຫ້.

8 ເພາະວ່າທຸກຄົນທີ່ໝັ່ນຂໍ, ຈະໄດ້ຮັບ;
ແລະ ທຸກຄົນທີ່ໝັ່ນຊອກ, ຈະພົບ; ແລະ
ທຸກຄົນທີ່ໝັ່ນເຄາະ, ຈະມີຜູ້ໄຂໃຫ້.

9 ຫລື ມີຜູ້ໃດແດ່ໃນພວກເຈົ້າທີ່ ຖ້າ
ທາກລູກຂອງຕົນຂໍເຂົ້າບັນໜຶ່ງ, ພໍຈະ
ເອົາກ້ອນຫີນໃຫ້ບໍ?

10 ຫລື ຖ້າທາກລູກຂອງຕົນຂໍປາ, ພໍ
ຈະເອົາໆໃຫ້ບໍ?

11 ເຫດສະນັ້ນ, ເຈົ້າຜູ້ເປັນຄົນຊົ່ວ

ກໍຍັງຮູ້ຈັກເຂົາຂອງດີໃຫ້ລູກຂອງຕົນ, ແລ້ວພຣະບິດາຂອງເຈົ້າຜູ້ສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນຈະປະທານຂອງດີໃຫ້ແກ່ຄົນທີ່ທູນຂໍຈາກພຣະອົງຫລາຍກວ່ານັ້ນອີກຈັກເທົ່າ?

12 ສະນັ້ນ, ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງບໍ່ວ່າອັນໃດກໍຕາມທີ່ເຈົ້າປາຖະໜາໃຫ້ຜູ້ອື່ນເຮັດກັບເຈົ້າ, ເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດກັບເຂົາທຸກປະການເໝືອນກັນ, ເພາະມັນເປັນກົດແລະ ເປັນຄຳສັ່ງສອນຂອງສາດສະດາທັງຫລາຍ.

13 ຈົ່ງເຂົ້າໄປທາງປະຕູຄັບ; ເພາະວ່າປະຕູກວ້າງຂວາງ ແລະ ທາງກົກວ້າງຂວາງຈະນຳໄປຫາຄວາມພິນາດ, ແລະ ມີຫລາຍຄົນເຂົ້າໄປໃນທາງນັ້ນ.

14 ເພາະວ່າປະຕູທີ່ນຳໄປສູ່ຊີວິດກໍຄັບ, ແລະ ທາງກໍແຄບ, ແລະ ບໍ່ມີຫລາຍຄົນພົບທາງນີ້.

15 ຈົ່ງລະວັງສາດສະດາປອມ, ຜູ້ທີ່ປອມຕົວຄືແກະມາຫາເຈົ້າ, ແຕ່ພາຍໃນເຂົາເປັນໝາໄນຕົວຮ້າຍ.

16 ເຈົ້າຈະຮູ້ຈັກເຂົາໂດຍໝາກຜົນຂອງເຂົາ. ຜູ້ຄົນຈະເກັບໝາກອະງຸ່ນຈາກເຄືອໜາມບໍ່, ຫລື ເກັບໝາກເຕືອຈາກຕົ້ນໜາມບໍ່?

17 ດັ່ງນັ້ນ ຕົ້ນໄມ້ດີທຸກຕົ້ນຍ່ອມເກີດໝາກຜົນດີ; ແຕ່ຕົ້ນໄມ້ບໍ່ດີຍ່ອມເກີດໝາກຜົນບໍ່ດີ.

18 ຕົ້ນດີຈະເກີດໝາກຜົນບໍ່ດີບໍ່ໄດ້, ຫລື ຕົ້ນໄມ້ບໍ່ດີຈະເກີດໝາກຜົນດີບໍ່ໄດ້.

19 ຕົ້ນໄມ້ທຸກຕົ້ນທີ່ບໍ່ເກີດໝາກຜົນດີຕ້ອງຖືກໂຄ່ນລົງ, ແລະ ຖືກໂຍນເຂົ້າໃນກອງໄຟເສຍ.

20 ດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າຈະຮູ້ຈັກເຂົາໂດຍໝາກຜົນຂອງເຂົາ.

21 ບໍ່ແມ່ນພົດທຸກຄົນທີ່ກ່າວກັບເຮົາວ່າ, ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ແລ້ວຈະໄດ້ເຂົ້າໄປໃນລາຊາອານາຈັກສະຫວັນໄດ້; ມີແຕ່ຜູ້ທີ່ກະທຳຕາມນ້ຳພຣະໄທຂອງພຣະບິດາຂອງເຮົາຜູ້ສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນເທົ່ານັ້ນ ທີ່ຈະເຂົ້າໄປໄດ້.

22 ຫລາຍຄົນຈະກ່າວກັບເຮົາໃນມື້ນັ້ນວ່າ: ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ພວກຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ທຳນາຍໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງບໍ່, ແລະ ໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງ ພວກຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງໄດ້ຂັບໄລ່ຜິອກໄປ, ແລະ ໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງພວກຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງໄດ້ກະທຳສິ່ງແປກປະຫລາດຫລາຍຢ່າງບໍ່ແມ່ນບໍ່?

23 ແລະ ເມື່ອນັ້ນເຮົາຈະບອກກັບພວກເຂົາວ່າ: ເຮົາບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກພວກເຈົ້າ; ພວກເຈົ້າຜູ້ທີ່ເຮັດການຊົ່ວຮ້າຍເອີຍ, ຈົ່ງຜ່າຍໜີໄປໃຫ້ໝັ້ນຈາກເຮົາເສຍ.

24 ດັ່ງນັ້ນ, ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ໄດ້ຍິນຄຳເຫລົ່ານີ້ຂອງເຮົາ ແລະ ປະຕິບັດຕາມ, ຜູ້ນັ້ນກໍປຽບເໝືອນຄົນສະຫລາດຜູ້ປຸກເຮືອນຂອງຕົນໃສ່ເທິງດານຫີນ—

25 ແລະ ຝົນຖົ່ງເຫລົງມາ, ແລະ ນ້ຳກໍນອງ, ແລະ ລົມກໍພັດ, ແລະ ປະທະເຮືອນນັ້ນ; ແລະ ມັນບໍ່ພັງ, ເພາະວ່າມັນຖືກສ້າງໃສ່ເທິງດານຫີນ.

26 ແຕ່ທຸກຄົນທີ່ໄດ້ຍິນຄຳເຫລົ່ານີ້ຂອງເຮົາ ແລ້ວບໍ່ປະຕິບັດຕາມກໍປຽບເໝືອນຄົນໂງ່, ຜູ້ປຸກເຮືອນຂອງຕົນໃສ່ເທິງດິນຊາຍ—

27 ແລະ ຝົນຖົ່ງເທລົງມາ, ແລະ ນ້ຳກໍນອງ, ແລະ ລົມກໍພັດ, ແລະ ປະທະເຮືອນນັ້ນ; ແລະ ມັນພັງ, ແລະ ການພັງນັ້ນໃຫຍ່ຫລວງ.

ບົດທີ 15

ພຣະເຢຊູປະກາດວ່າກົດຂອງໂມເຊສຳເລັດໃນພຣະອົງ—ຊາວນີໄຟແມ່ນແກະອີກຝູງໜຶ່ງ ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ກ່າວເຖິງໃນເຢຣູຊາເລັມ—ເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ, ຜູ້ຄົນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃນເຢຣູຊາເລັມຈຶ່ງບໍ່ຮູ້ຈັກກ່ຽວກັບແກະຂອງອິດສະຣາເອນທີ່ແຕກກະຈັດກະຈາຍໄປ. ປະມານ ຄ.ສ. 34.

1 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືເມື່ອພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວຂໍ້ຄວາມເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ, ພຣະອົງໄດ້ທອດພຣະເນດເບິ່ງຝູງຊົນໂດຍຮອບ, ແລະ ໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຈົ້າໄດ້ຍິນເລື່ອງທີ່ເຮົາສິດສອນກ່ອນທີ່ເຮົາໄດ້ຂຶ້ນໄປເຝົ້າພຣະບິດາຂອງເຮົາແລ້ວ; ດັ່ງນັ້ນ, ຜູ້ໃດທີ່ຈົດຈຳຄຳເວົ້າເຫລົ່ານີ້ຂອງເຮົາ ແລະ ປະຕິບັດຕາມ, ເຮົາຈະຍົກຜູ້ນັ້ນຂຶ້ນໃນວັນສຸດທ້າຍ.

2 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືເມື່ອພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວຂໍ້ຄວາມເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ ພຣະອົງເຫັນວ່າມີບາງຄົນໃນບັນດາພວກເຂົາທີ່ແປກໃຈ ແລະ ສົງໄສວ່າພຣະອົງມີຄວາມປະສົງອັນໃດກ່ຽວກັບກົດຂອງໂມເຊ; ເພາະພວກເຂົາບໍ່ເຂົ້າໃຈຄຳເວົ້າທີ່ວ່າ ສິ່ງເກົ່າໄດ້ຜ່ານໄປ, ແລະວ່າທຸກສິ່ງເປັນຂອງໃໝ່.

3 ແລະ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ: ຢ່າໄດ້ແປກໃຈເລີຍທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວກັບເຈົ້າວ່າ ສິ່ງເກົ່າໄດ້ຜ່ານໄປ, ແລະ ທຸກສິ່ງເປັນຂອງໃໝ່.

4 ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາກ່າວກັບເຈົ້າວ່າ ກົດທີ່ມອບໃຫ້ແກໂມເຊນັ້ນສຳເລັດແລ້ວ.

5 ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາຄືຜູ້ທີ່ມອບກົດໃຫ້, ແລະ ເຮົາຄືຜູ້ທີ່ໃຫ້ພັນທະສັນຍາກັບອິດສະຣາເອນຜູ້ຄົນຂອງເຮົາ; ດັ່ງນັ້ນ, ໃນເຮົາກົດສຳເລັດແລ້ວ, ເພາະວ່າເຮົາໄດ້ມາເພື່ອໃຫ້ກົດນັ້ນສຳເລັດ; ສະນັ້ນ ມັນຈຶ່ງມີທີ່ສຸດ.

6 ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາບໍ່ໄດ້ທຳລາຍຄຳສັ່ງສອນຂອງສາດສະດາທັງຫລາຍ, ເພາະວ່າມີຫລາຍຕໍ່ຫລາຍອັນທີ່ຍັງບໍ່ທັນສຳເລັດໃນເຮົາເທື່ອ, ຕາມຈິງແລ້ວເຮົາກ່າວກັບເຈົ້າວ່າ ມັນຈະສຳເລັດທັງໝົດ.

7 ແລະ ເພາະວ່າເຮົາໄດ້ກ່າວກັບເຈົ້າວ່າ ສິ່ງເກົ່າໄດ້ຜ່ານໄປ, ແຕ່ເຮົາບໍ່ໄດ້ທຳລາຍຂໍ້ຄວາມທີ່ເວົ້າໄວ້ກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ຈະມາເຖິງ.

8 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ພັນທະສັນຍາທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດໄວ້ກັບຜູ້ຄົນຂອງເຮົາຍັງບໍ່ສຳເລັດເທື່ອ; ແຕ່ກົດທີ່ມອບໃຫ້ແກໂມເຊນັ້ນມີທີ່ສຸດໃນເຮົາ.

9 ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາຄືກົດ, ແລະ ຄວາມສະຫວ່າງ. ຈົ່ງເບິ່ງທີ່ເຮົາ ແລະ ອົດທົນຈົນເຖິງທີ່ສຸດ, ແລະ ເຈົ້າຈະມີຊີວິດ; ຍ້ອນເຮົາຈະໃຫ້ຊີວິດນິລັນດອນແກ່ຄົນທີ່ອົດທົນຈົນເຖິງທີ່ສຸດ.

10 ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາໄດ້ມອບບັນຍັດໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ; ດັ່ງນັ້ນ ຈົ່ງຮັກສາບັນຍັດຂອງເຮົາ. ແລະ ນີ້ຄືກົດ ແລະ ສາດສະດາ, ເພາະມັນໄດ້ໃຫ້ຖອຍຄຳເຖິງເຮົາໂດຍແທ້.

11 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເມື່ອພຣະເຊຍຊູກ່າວຂໍຄວາມເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ, ພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບສິບສອງຄົນຜູ້ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ເລືອກໄວ້ວ່າ:

12 ເຈົ້າເປັນສານຸສິດຂອງເຮົາ; ແລະ ເຈົ້າເປັນຄວາມສະຫວ່າງຂອງຜູ້ຄົນພວກນີ້, ຜູ້ເປັນສ່ວນໜຶ່ງທີ່ເຫລືອຢູ່ຂອງເຊື້ອສາຍຂອງໂຢເຊັບ.

13 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ນີ້ຄືແຜ່ນດິນທີ່ເປັນມູນມໍລະດົກຂອງເຈົ້າ; ແລະ ພຣະບິດາໄດ້ປະທານມັນໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ.

14 ແລະ ບໍ່ເຄີຍມີຈັກເທື່ອທີ່ພຣະບິດາໄດ້ໃຫ້ພຣະບັນຍັດແກ່ເຮົາບອກເລື່ອງນີ້ກັບພັນື່ງຂອງເຈົ້າທີ່ເຢຣູຊາເລັມ.

15 ທັງບໍ່ເຄີຍມີຈັກເທື່ອທີ່ພຣະບິດາໄດ້ໃຫ້ພຣະບັນຍັດແກ່ເຮົາບອກພວກເຂົາກ່ຽວກັບເຜົ່າອື່ນໆຂອງເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ, ຜູ້ທີ່ພຣະບິດາໄດ້ນຳພາອອກໄປຈາກແຜ່ນດິນ.

16 ພຣະບິດາໄດ້ບັນຊາໃຫ້ເຮົາບອກພວກເຂົາພຽງເທົ່ານີ້:

17 ວ່າເຮົາມີແກະອື່ນອີກ ຊຶ່ງບໍ່ເປັນຂອງຄອກນີ້; ແກະເຫລົ່ານັ້ນເຮົາຕ້ອງພາມາເໝືອນກັນ, ແລ້ວພວກເຂົາຈະພັງສຽງຂອງເຮົາ; ແລ້ວຈະລວມເປັນຜູງດຽວກັນ ແລະ ມີຜູ້ລ້ຽງແຕ່ພຽງຜູ້ດຽວ.

18 ແລະ ບັດນີ້, ເພາະຄວາມແຂງຄໍ ແລະ ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຖື ພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ເຂົ້າໃຈຄຳເວົ້າຂອງເຮົາ; ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງໄດ້ຮັບບັນຊາຈາກພຣະບິດາວ່າ ບໍ່ໃຫ້ບອກພວກເຂົາອີກກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້.

19 ແຕ່ຕາມຈິງແລ້ວເຮົາກ່າວກັບເຈົ້າວ່າ ພຣະບິດາໄດ້ບັນຊາເຮົາ ແລະ

ເຮົາກໍໄດ້ບອກເລື່ອງນີ້ກັບເຈົ້າ, ວ່າເຈົ້າໄດ້ຖືກແຍກຈາກບັນດາພວກເຂົາເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ; ດັ່ງນັ້ນ ເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ຮູ້ຈັກຫຍັງເລີຍກ່ຽວກັບເຈົ້າ.

20 ແລະ ຕາມຈິງແລ້ວເຮົາກ່າວກັບເຈົ້າອີກວ່າ ພຣະບິດາໄດ້ແຍກເຜົ່າອື່ນໆອີກອອກຈາກພວກເຂົາ; ແລະ ເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ຮູ້ຈັກຫຍັງເລີຍກ່ຽວກັບຜູ້ຄົນເຫລົ່ານັ້ນ.

21 ແລະ ຕາມຈິງແລ້ວເຮົາກ່າວກັບເຈົ້າວ່າ: ເຈົ້ານີ້ແຫລະຄືຜູ້ຄົນທີ່ເຮົາກ່າວເຖິງວ່າ: ເຮົາມີແກະອື່ນອີກ ຊຶ່ງບໍ່ເປັນຂອງຄອກນີ້; ແກະເຫລົ່ານັ້ນເຮົາຕ້ອງພາມາເໝືອນກັນ, ແລ້ວພວກເຂົາຈະພັງສຽງຂອງເຮົາ; ແລ້ວຈະລວມເປັນຜູງດຽວກັນ, ແລະ ມີຜູ້ລ້ຽງແຕ່ພຽງຜູ້ດຽວ.

22 ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈເຮົາ, ເພາະພວກເຂົາຄິດວ່າເປັນຄົນຕ່າງຊາດ; ເພາະພວກເຂົາບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າ ຄົນຕ່າງຊາດຈະປ່ຽນໃຈເຫລື້ອມໃສໂດຍທາງການສິດສອນຂອງພວກເຂົາ.

23 ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ເຂົ້າໃຈເຮົາເມື່ອເຮົາກ່າວວ່າ ພວກເຂົາຈະໄດ້ຍິນສຽງຂອງເຮົາ; ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ເຂົ້າໃຈເຮົາທີ່ວ່າຄົນຕ່າງຊາດຈະບໍ່ໄດ້ຍິນສຽງຂອງເຮົາ ບໍ່ວ່າເວລາໃດກໍຕາມ—ວ່າເຮົາຈະບໍ່ໄດ້ປະກົດຕົວຕໍ່ພວກເຂົານອກຈາກຈະເປັນໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເທົ່ານັ້ນ.

24 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຈົ້າທັງໄດ້ຍິນສຽງຂອງເຮົາ, ແລະ ໄດ້ເຫັນເຮົາ; ແລະ ເຈົ້າຄື

ແກະຂອງເຮົາ, ແລະ ເຈົ້າຖືກນັບເຂົ້າຢູ່
ໃນບັນດາຜູ້ຄົນທີ່ພຣະບິດາປະທານໃຫ້
ແກ່ເຮົາ.

ບົດທີ 16

*ພຣະເຢຊູຈະຢັງມຢາມແກະອື່ນອີກທີ່
ເສຍໄປຂອງອິດສະຣາເອນ—ໃນຍຸກສຸດ
ທ້າຍ ພຣະກິດຕິຄຸນຈະໄປຫາຄົນຕ່າງ
ຊາດ ແລ້ວຈຶ່ງໄປຫາເຊື້ອສາຍອິດສະຣາ
ເອນ—ຜູ້ຄົນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະໄດ້
ເຫັນດ້ວຍຕາຂອງຕົນເອງເມື່ອພຣະອົງ
ນຳສີໂອນຄົນມາອີກ. ປະມານ ຄ.ສ. 34.*

1 ແລະ ຕາມຈິງ, ຕາມຈິງແລ້ວເຮົາກ່າວ
ກັບເຈົ້າວ່າ ເຮົາມີແກະອື່ນອີກ ຊຶ່ງບໍ່ໄດ້
ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນີ້, ທັງບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນ
ເຢຣູຊາເລັມ, ທັງບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນສ່ວນໃດສ່ວນ
ໜຶ່ງຂອງແຜ່ນດິນນັ້ນ ໂດຍຮອບ ທີ່ເຮົາ
ເຄີຍໄດ້ປະຕິບັດສາດສະໜາກິດ.

2 ເພາະວ່າຄົນທີ່ເຮົາກຳລັງເວົ້າເຖິງນີ້
ຄືຄົນທີ່ບໍ່ທັນໄດ້ຍິນສຽງຂອງເຮົາເທື່ອ;
ແລະ ເຮົາກໍບໍ່ເຄີຍປະກົດຕົວໃຫ້ພວກ
ເຂົາເຫັນຈັກເທື່ອ.

3 ແຕ່ວ່າເຮົາໄດ້ຮັບພຣະບັນຍັດ
ຈາກພຣະບິດາວ່າ ໃຫ້ເຮົາໄປຫາພວກ
ເຂົາ, ແລະ ໃຫ້ພວກເຂົາຍິນສຽງຂອງ
ເຮົາ, ແລະ ຈະນັບພວກເຂົາເຂົ້າຢູ່ໃນ
ບັນດາແກະຂອງເຮົາ, ເພື່ອຈະລວມເປັນ
ຝູງດຽວກັນ ແລະ ມີຜູ້ລ້ຽງແຕ່ພຽງຜູ້ດຽວ;
ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງຈະໄປປະກົດຕົວແກ່ພວກ
ເຂົາ.

4 ແລະ ເຮົາບັນຊາເຈົ້າວ່າ ຈຶ່ງຂຽນ

ຂໍ້ຄວາມເຫລົ່ານີ້ໄວ້ຫລັງຈາກທີ່ເຮົາ
ໄປແລ້ວ, ແລະ ຖ້າຫາກເປັນໄປວ່າ ຜູ້
ຄົນຂອງເຮົາທີ່ເຢຣູຊາເລັມຜູ້ທີ່ເຄີຍ
ເຫັນເຮົາ ແລະ ຢູ່ກັບເຮົາໃນການປະ
ຕິບັດສາດສະໜາກິດຂອງເຮົາ, ບໍ່ທູນ
ຂໍພຣະບິດາໃນນາມຂອງເຮົາ ເພື່ອ
ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ເລື່ອງເຈົ້າ
ໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ແລະ ເລື່ອງ
ເຜົ່າອື່ນໆຊຶ່ງພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກ ເພື່ອວ່າ
ຂໍ້ຄວາມເຫລົ່ານີ້ຊຶ່ງເຈົ້າຈະຂຽນໄວ້ ຈະ
ໄດ້ຮັບການຮັກສາໄວ້ ແລະ ນຳມາສະ
ແດງແກ່ຄົນຕ່າງຊາດ, ເພື່ອໂດຍທາງ
ຄວາມບໍລິບູນຂອງຄົນຕ່າງຊາດ ພວກທີ່
ເຫລືອຢູ່ຂອງລູກຫລານຂອງພວກເຂົາ,
ຊຶ່ງຈະກະຈັດກະຈາຍໄປຕາມຜືນແຜ່ນ
ດິນໂລກເພາະຄວາມບໍ່ເຊື່ອຖືຂອງພວກ
ເຂົາຈະຖືກນຳເຂົ້າມາ, ຫລື ຈະຖືກນຳ
ມາສູ່ຄວາມຮູ້ເລື່ອງເຮົາ, ພຣະຜູ້ໃຖ່ຂອງ
ພວກເຂົາ.

5 ແລະ ເມື່ອນັ້ນເຮົາຈະເຕົ້າໂຮມພວກ
ເຂົາເຂົ້າມາຈາກສີ່ສ່ວນຂອງແຜ່ນດິນ
ໂລກ; ແລະ ເມື່ອນັ້ນເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພັນ
ທະສັນຍາຊຶ່ງພຣະບິດາໄດ້ກະທຳໄວ້ກັບ
ຜູ້ຄົນທັງໝົດຂອງເຊື້ອສາຍອິດສະຣາ
ເອນສຳເລັດ.

6 ແລະ ຄົນຕ່າງຊາດຍ່ອມເປັນສຸກ,
ເພາະຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາທີ່ມີໃນ
ເຮົາ, ໂດຍຜ່ານທາງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ
ທີ່ໄດ້ເປັນພະຍານຕໍ່ພວກເຂົາເຖິງເຮົາ
ແລະ ເຖິງພຣະບິດາ.

7 ຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະບິດາໄດ້ກ່າວວ່າ ເພາະ
ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາທີ່ມີໃນເຮົາ,
ແລະ ເພາະຄວາມບໍ່ເຊື່ອຖືຂອງເຈົ້າ, ໂອ້

ເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ, ດັ່ງນັ້ນ ໃນຍຸກສຸດທ້າຍຄວາມຈິງຈິ່ງຈະມາເຖິງຄົນຕ່າງຊາດ, ເພື່ອວ່າຄວາມສົມບູນຂອງເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ຈະໄດ້ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກແກ່ພວກເຂົາ.

8 ແຕ່ພຣະບິດາໄດ້ກ່າວວ່າ, ວິບັດແກ່ຄົນຕ່າງຊາດຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື້ອ—ເພາະວ່າທັງໆທີ່ພວກເຂົາໄດ້ມາຢູ່ໃນຜືນແຜ່ນດິນນີ້ ແລະ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນຂອງເຮົາ ຊຶ່ງເປັນຂອງເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນຕ້ອງແຕກກະຈັດກະຈາຍໄປ; ແລະ ໄດ້ຂັບໄລ່ຜູ້ຄົນຂອງເຮົາ ຊຶ່ງເປັນເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນອອກຈາກບັນດາພວກເຂົາ ແລະ ຖືກຢຽບຍ່າໄວ້ໃຕ້ຕີນພວກເຂົາ;

9 ແລະ ເປັນຍ້ອນພຣະເມດຕາຂອງພຣະບິດາທີ່ມີຕໍ່ຄົນຕ່າງຊາດ, ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະບິດາທີ່ມີຕໍ່ຜູ້ຄົນຂອງເຮົາຜູ້ເປັນເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນນຳອີກ, ຕາມຈິງ, ຕາມຈິງແລ້ວເຮົາກ່າວກັບເຈົ້າ ວ່າຫລັງຈາກທັງໝົດນີ້ ແລະ ເຮົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນຂອງເຮົາ ຊຶ່ງເປັນຂອງເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນໄດ້ຮັບການລົງໂທດ, ແລະ ໄດ້ຮັບຄວາມທຸກທໍລະມານ ແລະ ຖືກຂ້າ, ແລະ ຖືກຂັບໄລ່ອອກໄປຈາກບັນດາພວກເຂົາ, ແລະ ຖືກພວກເຂົາກຽດຊັງ ແລະ ຖືກພວກເຂົາເວົ້າຂວັນນິນທາ—

10 ແລະ ພຣະບິດາບັນຊາໃຫ້ເຮົາກ່າວກັບເຈົ້າດັ່ງນີ້ວ່າ: ໃນມື້ນັ້ນເມື່ອຄົນຕ່າງຊາດເຮັດບາບເພື່ອຕໍ່ຕ້ານພຣະກິດຕິຄຸນ ແລະ ປະຕິເສດຄວາມສົມບູນຂອງພຣະກິດຕິຄຸນຂອງເຮົາ, ແລະ ເພີ່ມດ້ວຍຄວາມທະນົງໃຈຂອງພວກເຂົາເໜືອກວ່າປະຊາຊາດທັງປວງ, ແລະ ເໜືອ

ກວ່າຜູ້ຄົນທັງປວງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ແລະ ຈະເຕັມໄປດ້ວຍການເວົ້າຕົວະ, ແລະ ການຫລອກຫລວງ, ແລະ ການກໍ່ກວນ, ແລະ ການໜ້າຊີໃຈຄົດ, ແລະ ການຄາດຕະກຳ, ແລະ ການປະຕິບັດໂດຍອຳນາດຈອມປອມ, ແລະ ການໂສເພນີ, ແລະ ຄວາມໜ້າກຽດຊັງອັນລີ້ລັບນາໆປະການ; ແລະ ຖ້າຫາກເມື່ອໃດພວກເຂົາກະທຳສິ່ງທັງໝົດນີ້ ແລະ ບໍ່ຍອມຮັບຄວາມສົມບູນຂອງພຣະກິດຕິຄຸນຂອງເຮົາ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະບິດາໄດ້ກ່າວວ່າ, ເຮົາຈະເອົາຄວາມສົມບູນຂອງພຣະກິດຕິຄຸນຂອງເຮົາໄປຈາກບັນດາພວກເຂົາ.

11 ແລະ ເວລານັ້ນເຮົາຈະນຶກເຖິງພັນທະສັນຍາທີ່ເຮົາໄດ້ກະທຳໄວ້ກັບຜູ້ຄົນຂອງເຮົາ, ໂອ້ ເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ, ແລະ ເຮົາຈະນຳເອົາພຣະກິດຕິຄຸນຂອງເຮົາມາຫາພວກເຂົາ.

12 ແລະ ແລ້ວເຮົາຈະສະແດງແກ່ເຈົ້າ, ໂອ້ ເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ, ວ່າຄົນຕ່າງຊາດຈະບໍ່ມີອຳນາດເໜືອເຈົ້າ; ແຕ່ເຮົາຈະນຶກເຖິງພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາທີ່ໄດ້ໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ, ໂອ້ ເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ, ແລະ ເຈົ້າຈະມາສູ່ຄວາມຮູ້ເລື່ອງຄວາມສົມບູນຂອງພຣະກິດຕິຄຸນຂອງເຮົາ.

13 ພຣະບິດາໄດ້ກ່າວວ່າ ແຕ່ຖ້າຫາກຄົນຕ່າງຊາດຈະກັບໃຈ ແລະ ກັບມາຫາເຮົາ, ຈົ່ງເບິ່ງ ໂອ້ ເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ, ເຮົາຈະນັບພວກເຂົາເຂົ້າຢູ່ໃນບັນດາຜູ້ຄົນຂອງເຮົາ.

14 ແລະ ເຮົາຈະບໍ່ຍອມໃຫ້ຜູ້ຄົນຂອງ

ເຮົາ ຊຶ່ງເປັນເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນເຂົ້າ
ໄປໃນບັນດາພວກເຂົາເພື່ອຢຽບຍຳພວກ
ເຂົາ, ພຣະບິດາກ່າວ.

15 ແຕ່ຖ້າທາກພວກເຂົາບໍ່ທັນມາຫາ
ເຮົາ, ແລະ ບໍ່ພັງສຽງຂອງເຮົາ, ເຮົາຈະ
ຍອມໃຫ້ພວກເຂົາ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຮົາຈະ
ຍອມໃຫ້ຜູ້ຄົນຂອງເຮົາ, ໂອ້ ເຊື້ອສາຍ
ອິດສະຣາເອນ, ເຂົ້າໄປໃນບັນດາພວກ
ເຂົາ ແລະ ຢຽບຍຳພວກເຂົາ, ແລະ ພວກ
ເຂົາຈະເປັນເໝືອນດັ່ງເກືອທີ່ໝົດຄວາມ
ເຄັມ ຊຶ່ງນັບແຕ່ເວລານັ້ນໄປ ມັນຈະບໍ່ມີ
ຄຸນຄ່າ, ມີແຕ່ຈະຖືກໂຍນຖິ້ມ ແລະ ຖືກ
ຢຽບຍຳໄວ້ໃຕ້ຕີນຂອງຜູ້ຄົນຂອງເຮົາ,
ໂອ້ ເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ.

16 ຕາມຈິງ, ຕາມຈິງແລ້ວເຮົາກ່າວກັບ
ພວກເຈົ້າວ່າ, ພຣະບິດາໄດ້ສັ່ງເຮົາໄວ້
ດັ່ງນີ້ຄື—ໃຫ້ເຮົາມອບແຜ່ນດິນນີ້ໃຫ້ແກ່
ຜູ້ຄົນພວກນີ້ ເພື່ອເປັນມູນມໍລະດົກຂອງ
ພວກເຂົາ.

17 ແລະ ເວລານັ້ນຄຳເວົ້າຂອງສາດສະ
ດາເອຂາຢາຈະສຳເລັດ, ຊຶ່ງກ່າວວ່າ:

18 ຄົນເຝົ້າຍາມຂອງເຈົ້າຈະເປັ້ງສຽງ;
ພວກ ເຂົາ ຈະ ຮ້ອງ ເພງ ພ້ອມ ກັນ,
ເພາະວ່າພວກເຂົາຈະເຫັນພ້ອມກັນ
ເວລາທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານຳສີໂອນມາອີກ.

19 ຈົ່ງເປັ້ງສຽງປິຕິຍິນຕີ, ຮ້ອງເພງນຳ
ກັນ, ກຸງເຢຣູຊາເລັມເອີຍ ເຈົ້າຜູ້ທີ່ເປັນ
ເມືອງຮົກຮ້າງ; ເພາະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ໄດ້ອອຍໃຈຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງແລ້ວ,
ພຣະອົງໄດ້ໂຖ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມແລ້ວ.

20 ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກາງແຂນອັນ
ສັກສິດຂອງພຣະອົງຕໍ່ສາຍຕາຂອງທຸກ
ປະຊາຊາດ; ແລະ ທຸກໆຊົນຊາດຂອງ

ແຜ່ນດິນ ໂລກຈະເຫັນຄວາມຊ່ອຍໃຫ້
ລອດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ບົດທີ 17

*ພຣະເຢຊູແນະນຳໃຫ້ຝູງຊົນໄຕ່ຕອງກ່ວ
ກັບຄຳເວົ້າຂອງພຣະອົງ ແລະ ອະທິຖານ
ເພື່ອຄວາມເຂົ້າໃຈ—ພຣະອົງບິ່ນບົວຄົນ
ເຈັບປ່ວຍ—ພຣະອົງອະທິຖານເພື່ອຝູງ
ຊົນໂດຍໃຊ້ພາສາທີ່ບໍ່ສາມາດຈະຂຽນ
ໄວ້ໄດ້—ເຫລົ່າທູດປະຕິບັດສາດສະໜາ
ກົດແກ່ເດັກນ້ອຍ ແລະ ໄຟໄດ້ອ້ອມ
ຮອບລູກໆຂອງພວກເຂົາໄວ້. ປະມານ
ຄ.ສ. 34.*

1 ຈົ່ງເບິ່ງ, ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດ
ຂຶ້ນຄື ເມື່ອພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວຂໍຄວາມ
ເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ, ພຣະອົງໄດ້ທອດພຣະ
ເນດເບິ່ງຝູງຊົນໂດຍຮອບອີກ, ແລະ
ພຣະອົງກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ,
ເວລາຂອງເຮົາມາເຖິງແລ້ວ.

2 ເຮົາເຫັນວ່າ ເຈົ້າຍັງອ່ອນແອຢູ່ ແລະ
ເຈົ້າຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈຄຳເວົ້າທັງໝົດຂອງເຮົາ
ໄດ້, ຊຶ່ງພຣະບິດາໄດ້ບັນຊາໃຫ້ເຮົາມາ
ບອກເຈົ້າໃນເທື່ອນີ້.

3 ດັ່ງນັ້ນ, ເຈົ້າຈົ່ງກັບໄປບ້ານຂອງເຈົ້າ,
ແລະ ໄຕ່ຕອງເຖິງເລື່ອງທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວ
ໄປນັ້ນ, ແລະ ທູນຖາມພຣະບິດາໃນພຣະ
ນາມຂອງເຮົາ, ເພື່ອຈະໄດ້ເຂົ້າໃຈ ແລະ
ຈົ່ງຕຽມຈິດໃຈໄວ້ສຳລັບມື້ອື່ນ, ແລະ ເຮົາ
ຈະກັບມາຫາເຈົ້າອີກ.

4 ແຕ່ບັດນີ້ເຮົາຈະໄປເຝົ້າພຣະບິດາ,
ແລະ ເຮົາຈະໄປປະກົດຕົວຕໍ່ເຝົ້າອິດສະ
ຣາເອນທີ່ຫາຍໄປນັ້ນ, ເພາະວ່າພວກ

ເຂົາບໍ່ໄດ້ຫາຍໄປສຳລັບພຣະບິດາ, ເພາະພຣະອົງຮູ້ວ່າພຣະອົງໄດ້ນຳພວກເຂົາໄປໄວ້ບ່ອນໃດ.

5 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເມື່ອພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວດັ່ງນີ້ແລ້ວ, ພຣະອົງໄດ້ທອດພຣະເນດເບິ່ງຜູງຊົນໂດຍຮອບອີກ, ແລະ ເຫັນວ່າພວກເຂົາຫລັ່ງນຳຕາ, ແລະ ໄດ້ຫລຽວເບິ່ງພຣະອົງຄືກັບວ່າຈະທູນຂໍໃຫ້ພຣະອົງຢູ່ກັບພວກເຂົາຕື່ມອີກໜ້ອຍໜຶ່ງ.

6 ແລະ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ, ອຸທອນຂອງເຮົາເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເມດຕາສົງສານເຈົ້າ.

7 ມີຜູ້ໃດເຈັບປ່ວຍຢູ່ໃນບັນດາພວກເຈົ້າບໍ່? ຈົ່ງນຳເອົາພວກເຂົາມານີ້. ມີຜູ້ໃດທີ່ເປັນລ່ອຍ, ຫລື ຕາບອດ, ຫລື ຂາເສຍ, ຫລື ພິການ, ຫລື ເປັນຂີ້ທູດ, ຫລື ຫ່ຽວແຫ້ງ, ຫລື ຫູໜວກ, ຫລື ມີທຸກອັນໃດບໍ່? ຈົ່ງນຳເອົາພວກເຂົາມານີ້ ແລະ ເຮົາຈະປິ່ນປົວພວກເຂົາ, ເພາະເຮົາມີຄວາມເມດຕາສົງສານເຈົ້າ; ອຸທອນຂອງເຮົາເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເມດຕາສົງສານ.

8 ເພາະເຮົາເຫັນວ່າເຈົ້າປາຖະໜາຈະໃຫ້ເຮົາສະແດງແກ່ເຈົ້າ ເຖິງສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ກະທຳແກ່ພີ່ນ້ອງຂອງເຈົ້າທີ່ເຢຣູຊາເລັມ, ເພາະເຮົາເຫັນວ່າເຈົ້າມີສັດທາພຽງພໍທີ່ຈະໃຫ້ເຮົາປິ່ນປົວເຈົ້າ.

9 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເມື່ອພຣະອົງກ່າວດັ່ງນີ້ແລ້ວ, ຜູງຊົນທັງໝົດໄດ້ອອກໄປພ້ອມກັນ, ພ້ອມດ້ວຍຄົນເຈັບຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຄົນມີທຸກຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຄົນເປ້ຍລ່ອຍຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຄົນຕາບອດຂອງພວກເຂົາ,

ແລະ ຄົນໃບ້ຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ພ້ອມດ້ວຍຄົນທັງໝົດທີ່ມີທຸກໃດໆ; ແລະ ພຣະອົງໄດ້ປິ່ນປົວພວກເຂົາທຸກຄົນ ເມື່ອພວກເຂົາຖືກພາມາຫາພຣະອົງ.

10 ແລະ ພວກເຂົາທັງໝົດ ທັງຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການປິ່ນປົວ ແລະ ຜູ້ມີສຸຂະພາບແຂງແຮງ, ໄດ້ກັມຂາບລົງແທບພຣະບາດ ແລະ ໄດ້ນະມັດສະການພຣະອົງ; ແລະ ຜູງຊົນເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍໄດ້ອອກມາຈູບພຣະບາດຂອງພຣະອົງ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກເຂົາໄດ້ລ້າງພຣະບາດຂອງພຣະອົງດ້ວຍນ້ຳຕາຂອງພວກເຂົາ.

11 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພຣະອົງໄດ້ສົ່ງໃຫ້ນຳເອົາເດັກນ້ອຍຂອງພວກເຂົາມາ.

12 ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ນຳເອົາເດັກນ້ອຍຂອງພວກເຂົາມານັ່ງຢູ່ພື້ນດິນອ້ອມຮອບພຣະອົງ, ແລະ ພຣະເຢຊູໄດ້ປະທັບຢືນຢູ່ເຄິ່ງກາງ; ແລະ ຜູງຊົນໄດ້ເປີດທາງໃຫ້ຜູ້ຄົນນຳເອົາເດັກນ້ອຍທັງໝົດເຂົ້າມາຫາພຣະອົງ.

13 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ນຳເອົາເດັກນ້ອຍທັງໝົດມາແລ້ວ, ແລະ ພຣະເຢຊູປະທັບຢືນຢູ່ເຄິ່ງກາງ, ພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ສົ່ງໃຫ້ຜູງຊົນຄູເຂົ້າລົງຢູ່ກັບພື້ນດິນ.

14 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຄູເຂົ້າລົງຢູ່ກັບພື້ນດິນແລ້ວ, ພຣະເຢຊູຮ້ອງຄວນຄາງຢູ່ພາຍໃນພຣະອົງ, ແລະ ກ່າວວ່າ: ຂ້າແດ່ພຣະບິດາ, ຂ້ານ້ອຍຫຍຸ້ງຍາກຈິດໃຈຫລາຍ ເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຜູ້ຄົນທີ່ເປັນເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ.

15 ແລະ ເມື່ອພຣະອົງກ່າວຂໍ້ຄວາມ ເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ, ພຣະອົງໄດ້ຄູເຂົ້າລົງຢູ່ກັບ ພື້ນດິນຄືກັນ; ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ ພຣະອົງໄດ້ ອະທິຖານຕໍ່ພຣະບິດາ, ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະ ອົງອະທິຖານນັ້ນບໍ່ອາດຈະຂຽນໄວ້ໄດ້, ແລະ ຝູງຊົນທີ່ໄດ້ຍິນພຣະອົງໄດ້ເປັນ ພະຍານເຖິງສິ່ງເຫລົ່ານີ້.

16 ແລະ ຕາມວິທີນີ້ທີ່ພວກເຂົາໄດ້ ເປັນພະຍານ: ຕາບໍ່ເຄີຍໄດ້ເຫັນ ແລະ ຫຼຸບໍ່ເຄີຍໄດ້ຍິນເລື່ອງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ໜ້າອັດສະຈັນເຊັ່ນນີ້ມາກ່ອນ ດັ່ງທີ່ພວກ ເຮົາໄດ້ເຫັນ ແລະ ໄດ້ຍິນເລື່ອງທີ່ພຣະເຢ ຊູໄດ້ກ່າວກັບພຣະບິດາ;

17 ແລະ ບໍ່ມີລິ້ນໃດຈະເວົ້າໄດ້, ທັງບໍ່ ມີຄົນໃດຈະຂຽນໄວ້ໄດ້, ທັງໃຈຂອງມະ ນຸດຈະເຂົ້າໃຈເລື່ອງຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ໜ້າ ອັດສະຈັນເຊັ່ນນີ້ບໍ່ໄດ້ ດັ່ງທີ່ພວກເຮົາ ທັງໄດ້ເຫັນ ແລະ ໄດ້ຍິນພຣະເຢຊູກ່າວ; ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດເຂົ້າໃຈໄດ້ເຖິງຄວາມ ສຸກ ຊຶ່ງເຕັມຈິດວິນຍານຂອງພວກເຮົາ ໃນເວລາທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຍິນພຣະອົງອະ ທິຖານຕໍ່ພຣະບິດາເພື່ອພວກເຮົາ.

18 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເມື່ອພຣະເຢຊູຈົບການອະທິຖານຕໍ່ພຣະ ບິດາແລ້ວ, ພຣະອົງກໍລຸກຂຶ້ນ; ແຕ່ຄວາມ ປິຕິຍິນດີຂອງຝູງຊົນນັ້ນຍັງມີຢູ່ຢາງຖ້ວມ ລິ້ນຈົນວ່າພວກເຂົາໝົດກຳລັງໄປ.

19 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາ, ແລະ ບອກໃຫ້ພວກເຂົາລຸກຂຶ້ນ.

20 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ລຸກຂຶ້ນຈາກພື້ນ ດິນ, ແລະ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາ

ວ່າ: ເຈົ້າເປັນສຸກແລ້ວ ເພາະສັດທາຂອງ ເຈົ້າ. ແລະ ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ, ຄວາມສຸກຂອງ ເຮົາເຕັມປຽມ.

21 ແລະ ເມື່ອພຣະອົງໄດ້ກ່າວຂໍ້ຄວາມ ເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ, ພຣະອົງກໍກັນແສງ, ແລະ ຝູງຊົນໄດ້ເປັນພະຍານໃນເລື່ອງນີ້, ແລະ ພຣະອົງໄດ້ເອົາເດັກນ້ອຍຂອງພວກເຂົາ ມາເທືອລະຄົນ, ແລະ ອວຍພອນພວກ ເຂົາ, ແລະ ອະທິຖານຕໍ່ພຣະບິດາເພື່ອ ພວກເຂົາ.

22 ແລະ ເມື່ອພຣະອົງໄດ້ເຮັດສິ່ງນີ້ ແລ້ວ, ພຣະອົງກໍກັນແສງອີກ;

23 ແລະ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບຝູງຊົນ, ແລະ ເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງລູກ ນ້ອຍໆຂອງເຈົ້າ.

24 ແລະ ເວລາພວກເຂົາຫລຽວໄປເບິ່ງ ພວກເຂົາໄດ້ກວາດສາຍຕາຂຶ້ນໄປເທິງ ຟ້າ, ແລະ ພວກເຂົາເຫັນທ້ອງຟ້າເປີດ ອອກ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນເຫລົ່າທູດ ພາກັນລົງມາຈາກສະຫວັນຄືກັບວ່າຢູ່ ທ່າມກາງໄຟ; ແລະ ພວກເພິ່ນໄດ້ລົງມາ ອ້ອມຮອບເດັກນ້ອຍເຫລົ່ານັ້ນໄວ້, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຖືກປົດລ້ອມໄວ້ດ້ວຍໄຟ; ແລະ ເຫລົ່າທູດໄດ້ປະຕິບັດສາດສະໜາ ກິດແກ່ພວກເຂົາ.

25 ແລະ ຝູງຊົນໄດ້ເຫັນ ແລະ ໄດ້ຍິນ ແລະ ໄດ້ເປັນພະຍານ; ແລະ ພວກເຂົາ ຮູ້ວ່າບັນທຶກຂອງພວກເຂົາເປັນຄວາມ ຈິງ ເພາະພວກເຂົາທຸກຄົນໄດ້ເຫັນ, ແລະ ໄດ້ຍິນດ້ວຍຕົວເອງ; ແລະ ພວກເຂົາມີ ຈຳນວນຢູ່ປະມານສອງພັນຫ້າຮ້ອຍຄົນ ລວມທັງຜູ້ຊາຍ, ຜູ້ຍິງ, ແລະ ເດັກນ້ອຍ.

ບົດທີ 18

ພຣະເຢຊູຈັດຕັ້ງສິນລະລຶກຂຶ້ນໃນບັນດາຊາວນີໄຟ—ພວກເຂົາຖືກສົ່ງໃຫ້ອະທິຖານເປັນປະຈຳໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງ—ຜູ້ທີ່ຮັບເນື້ອໜັງ ແລະ ໂລຫິດຂອງພຣະອົງໂດຍບໍ່ມີຄ່າຄວນ ຈະອັບປະໂຫຍດ—ສານຸສິດໄດ້ຮັບອຳນາດເພື່ອມອບພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ປະມານ ຄ.ສ. 34.

1 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພຣະເຢຊູໄດ້ສົ່ງໃຫ້ສານຸສິດຂອງພຣະອົງໄປເອົາເຂົ້າຈີ່ ແລະ ເຫລົ້າແວງຈຳນວນໜຶ່ງມາໃຫ້ພຣະອົງ.

2 ແລະ ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາອອກໄປຫາເຂົ້າຈີ່ ແລະ ເຫລົ້າແວງຢູ່ນັ້ນ, ພຣະອົງໄດ້ສົ່ງໃຫ້ຝູງຊົນນຳລົງຢູ່ພື້ນດິນ.

3 ແລະ ເມື່ອສານຸສິດກັບມາພ້ອມດ້ວຍເຂົ້າຈີ່ ແລະ ເຫລົ້າແວງ, ພຣະອົງໄດ້ຮັບເອົາເຂົ້າຈີ່ ແລະ ຫັກມັນ ແລະ ໃຫ້ພອນແກ່ມັນ; ແລະ ພຣະອົງໄດ້ມອບມັນໃຫ້ແກ່ສານຸສິດ ແລະ ສົ່ງໃຫ້ພວກເຂົາກິນ.

4 ແລະ ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ກິນ ແລະ ອີ່ມແລ້ວ, ພຣະອົງໄດ້ສົ່ງໃຫ້ພວກເຂົາເອົາໃຫ້ຝູງຊົນກິນ.

5 ແລະ ເມື່ອຝູງຊົນໄດ້ກິນ ແລະ ອີ່ມແລ້ວ, ພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບສານຸສິດວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ ຈະມີຜູ້ໜຶ່ງໃນບັນດາພວກເຈົ້າທີ່ຈະໄດ້ຮັບການແຕ່ງຕັ້ງ, ແລະ ເຮົາຈະມອບອຳນາດໃຫ້ແກ່ລາວ ເພື່ອລາວຈະໄດ້ຫັກເຂົ້າຈີ່ ແລະ ໃຫ້ພອນແກ່ມັນ ແລະ ເອົາມັນໃຫ້ແກ່ຜູ້ຄົນຂອງສາດສະໜາຈັກຂອງເຮົາ, ແລະ ໃຫ້ແກ່

ທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອ ແລະ ຮັບບັບຕິສະມາໃນນາມຂອງເຮົາ.

6 ແລະ ສິ່ງນີ້ເຈົ້າຈົ່ງຍິດຖືປະຕິບັດສະເໝີດັ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດ ຊຶ່ງເຮົາໄດ້ຫັກເຂົ້າຈີ່ ແລະ ໃຫ້ພອນແກ່ມັນ ແລະ ເອົາໃຫ້ເຈົ້າກິນ.

7 ແລະ ສິ່ງນີ້ເຈົ້າຈົ່ງເຮັດດ້ວຍຄວາມລະນຶກເຖິງຮ່າງກາຍຂອງເຮົາ, ຊຶ່ງເຮົາໄດ້ສະແດງແກ່ເຈົ້າ. ແລະ ມັນຈະເປັນປະຈັກພະຍານຕໍ່ພຣະບິດາວ່າ ເຈົ້າລະນຶກເຖິງເຮົາຢູ່ຕະຫລອດເວລາ. ແລະ ຖ້າຫາກເຈົ້າລະນຶກເຖິງເຮົາຢູ່ຕະຫລອດເວລາ ເຈົ້າຈະມີວິນຍານຂອງເຮົາຢູ່ນຳເຈົ້າ.

8 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືເມື່ອພຣະອົງກ່າວຂໍຄວາມເຫລົ້ານີ້ແລ້ວ, ພຣະອົງໄດ້ສົ່ງໃຫ້ສານຸສິດຂອງພຣະອົງຮັບເອົາຈອກເຫລົ້າແວງ ແລະ ດື່ມມັນ, ແລະ ໃຫ້ພວກເຂົາມອບໃຫ້ແກ່ຝູງຊົນນຳອີກເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ດື່ມມັນ.

9 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເຂົາກໍໄດ້ປະຕິບັດຕາມນີ້ ແລະ ໄດ້ດື່ມມັນ ແລະ ອີ່ມ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ມອບມັນໃຫ້ແກ່ຝູງຊົນ, ແລະ ພວກເຂົາກໍໄດ້ດື່ມ ແລະ ພວກເຂົາອີ່ມ.

10 ແລະ ເມື່ອສານຸສິດໄດ້ກະທຳສິ່ງນີ້ແລ້ວ, ພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ: ເຈົ້າເປັນສູກແລ້ວ ເພາະສິ່ງນີ້ທີ່ເຈົ້າໄດ້ກະທຳໄປນັ້ນ, ເພາະນີ້ເປັນການເຮັດໃຫ້ບັນຍັດຂອງເຮົາສຳເລັດ, ແລະ ນີ້ເປັນເປັນພະຍານຕໍ່ພຣະບິດາວ່າ ເຈົ້າເຕັມໃຈປະຕິບັດຕາມສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ບັນຊາເຈົ້າ.

11 ແລະ ນີ້ເຈົ້າຈົ່ງປະຕິບັດສະເໝີໄປກັບຄົນທີ່ກັບໃຈ ແລະ ຮັບບັບຕິສະມາໃນ

ນາມຂອງເຮົາ; ແລະ ເຈົ້າຈົ່ງກະທຳສິ່ງນີ້ ດ້ວຍຄວາມລະນຶກເຖິງໂລຫິດຂອງເຮົາ, ຊຶ່ງເຮົາໄດ້ຫລັ່ງເພື່ອເຈົ້າ, ເພື່ອເຈົ້າຈະໄດ້ ເປັນພະຍານຕໍ່ພຣະບິດາວ່າ ເຈົ້າລະນຶກ ເຖິງເຮົາຢູ່ຕະຫລອດເວລາ. ແລະ ຖ້າ ຫາກເຈົ້າລະນຶກເຖິງເຮົາຢູ່ຕະຫລອດ ເວລາ ເຈົ້າຈະມີວິນຍານຂອງເຮົາຢູ່ ນຳເຈົ້າ.

12 ແລະ ເຮົາໃຫ້ບັນຍັດແກ່ເຈົ້າວ່າ ຈົ່ງ ກະທຳສິ່ງເຫລົ່ານີ້. ແລະ ຖ້າຫາກເຈົ້າ ກະທຳຕາມສິ່ງເຫລົ່ານີ້ສະເໝີ ເຈົ້າຍ່ອມ ເປັນສຸກ, ເພາະເຈົ້າຖືກສ້າງຢູ່ເທິງດານ ຫີນຂອງເຮົາ.

13 ແຕ່ຜູ້ໃດໃນບັນດາພວກເຈົ້າຈະ ກະທຳຫລາຍ ຫລື ນ້ອຍໄປກວ່ານີ້ຍ່ອມບໍ່ ໄດ້ຖືກສ້າງຢູ່ເທິງດານຫີນຂອງເຮົາ; ແຕ່ ໄດ້ຖືກສ້າງຢູ່ເທິງດິນຊາຍ; ແລະ ເມື່ອຝົນ ຖົ່ງເທລົງມາ, ແລະ ນ້ຳກໍ່ນອງ, ແລະ ລົມ ກໍ່ພັດ, ແລະ ປະທະພວກເຂົາ, ພວກເຂົາ ຈະພັງ, ແລະ ປະຕູນະລິກຈະເປີດອອກ ພ້ອມແລ້ວທີ່ຈະຮັບເອົາພວກເຂົາ.

14 ດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າຍ່ອມເປັນສຸກ ຖ້າຫາກ ເຈົ້າຈະຮັກສາບັນຍັດຂອງເຮົາ, ຊຶ່ງພຣະ ບິດາໄດ້ບັນຊາເຮົາໃຫ້ມອບມັນແກ່ເຈົ້າ.

15 ຕາມຈິງ, ຕາມຈິງແລ້ວເຮົາກ່າວ ກັບເຈົ້າວ່າ ຈົ່ງຄອຍເຝົ້າລະວັງ ແລະ ອະທິຖານຢູ່ສະເໝີ, ເພື່ອເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ ຖືກມານລໍ້ລວງ, ແລະ ຖືກມັນນຳໄປເປັນ ຊະເລີຍ.

16 ແລະ ເຊັ່ນດຽວກັບທີ່ເຮົາໄດ້ ອະທິຖານໃນບັນດາພວກເຈົ້າ, ໃຫ້ເຈົ້າ ອະທິຖານໃນສາດສະໜາຈັກຂອງເຮົາ ໃນບັນດາຜູ້ຄົນຂອງເຮົາທີ່ກັບໃຈ ແລະ

ຮັບບັບຕິສະມາໃນນາມຂອງເຮົາ. ຈົ່ງເບິ່ງ ເຮົາຄືຄວາມສະຫວ່າງ; ເຮົາໄດ້ເຮັດເປັນ ຕົວຢ່າງໄວ້ໃຫ້ເຈົ້າແລ້ວ.

17 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເມື່ອພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວຂໍ້ຄວາມເຫລົ່ານີ້ ກັບສານຸສິດຂອງພຣະອົງແລ້ວ, ພຣະອົງ ໄດ້ຫັນໄປຫາຝູງຊົນອີກ ແລະ ກ່າວກັບ ພວກເຂົາວ່າ:

18 ຈົ່ງເບິ່ງ, ຕາມຈິງ, ຕາມຈິງແລ້ວເຮົາ ກ່າວກັບເຈົ້າວ່າ ເຈົ້າຕ້ອງຄອຍເຝົ້າລະ ວັງ ແລະ ອະທິຖານຢູ່ສະເໝີ ເພື່ອ ເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປຫາການລໍ້ລວງ; ເພາະວ່າຊາຕານປາຖະໜາຢາກໄດ້ເຈົ້າ, ເພື່ອມັນຈະໄດ້ຝັດຮ່ອນເຈົ້າເໝືອນດັ່ງ ຝັດເຂົ້າເປືອກ.

19 ດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າຕ້ອງອະທິຖານຫາພຣະ ບິດາຢູ່ສະເໝີໃນນາມຂອງເຮົາ;

20 ແລະ ສິ່ງໃດກໍ່ຕາມທີ່ເຈົ້າຈະຂໍຈາກ ພຣະບິດາໃນນາມຂອງເຮົາຊຶ່ງຖືກຕ້ອງ, ໂດຍເຊື່ອວ່າເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບ, ຈົ່ງເບິ່ງ ມັນ ຈະຖືກມອບໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ.

21 ຈົ່ງອະທິຖານນຳຄອບຄົວຂອງ ເຈົ້າຫາພຣະບິດາໃນນາມຂອງເຮົາສະ ເໝີ, ເພື່ອເມຍຂອງເຈົ້າ ແລະ ລູກຂອງ ເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບພອນ.

22 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຈົ້າຈົ່ງຊຸມນຸມກັນ ຢູ່ເລື້ອຍໆ; ແລະ ເຈົ້າຢາໄດ້ຫ້າມຜູ້ທີ່ ເຂົ້າມາຫາເຈົ້າເວລາເຈົ້າກຳລັງຊຸມນຸມ ກັນຢູ່ນັ້ນ, ແຕ່ປ່ອຍໃຫ້ເຂົາເຂົ້າມາຫາ ເຈົ້າ ແລະ ຢາໄດ້ຫ້າມເຂົາ;

23 ແຕ່ເຈົ້າຈົ່ງອະທິຖານເພື່ອເຂົາ, ແລະ ຢາໄດ້ຂັບໄລ່ເຂົາອອກໄປ; ແລະ ຖ້າຫາກເປັນໄປວ່າ ເຂົາມາຫາເຈົ້າເປັນ

ປະຈຳ ຈົ່ງອະທິຖານຫາພຣະບິດາເພື່ອເຂົາໃນນາມຂອງເຮົາ.

24 ດັ່ງນັ້ນ ຈົ່ງຍົກແສງສະຫວ່າງຂອງເຈົ້າຂຶ້ນເພື່ອມັນຈະສ່ອງແສງໄປທົ່ວໂລກ. ຈົ່ງເບິ່ງ ເຮົາຄືຄວາມສະຫວ່າງຂຶ້ນເຈົ້າຈະຍົກຂຶ້ນ—ພ້ອມທັງສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຫັນເຮົາກະທຳໄປນັ້ນ. ຈົ່ງເບິ່ງ ເຈົ້າເຫັນວ່າເຮົາໄດ້ອະທິຖານຫາພຣະບິດາ, ແລະ ເຈົ້າທຸກຄົນໄດ້ເຫັນດ້ວຍຕາຂອງຕົນເອງ.

25 ແລະ ເຈົ້າເຫັນວ່າ ເຮົາບໍ່ໄດ້ສົ່ງໃຫ້ຜູ້ໃດໃນພວກເຈົ້າອອກໄປ, ແຕ່ໄດ້ສົ່ງໃຫ້ເຈົ້າເຂົ້າມາຫາເຮົາ, ເພື່ອເຈົ້າຈະໄດ້ສຳພັດ ແລະ ເຫັນ; ເຖິງແມ່ນເຊັ່ນນັ້ນເຈົ້າຈົ່ງປະຕິບັດຕໍ່ໂລກ; ແລະ ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ຝ່າຍົນບັນຍັດນີ້ ຜູ້ນັ້ນຈະຍອມໃຫ້ຕົນຖືກຊັກນຳໄປຫາການລົ້ລວງ.

26 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເມື່ອພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວຂໍ້ຄວາມເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ, ພຣະອົງໄດ້ທອດພຣະເນດໄປຫາສານຸສິດທີ່ພຣະອົງເລືອກໄວ້ນັ້ນອີກ, ແລະ ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ:

27 ຈົ່ງເບິ່ງ ຕາມຈິງ, ຕາມຈິງແລ້ວເຮົາກ່າວກັບເຈົ້າວ່າ, ເຮົາຈະມອບບັນຍັດອີກຂໍ້ໜຶ່ງໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ, ແລະ ຫລັງຈາກນັ້ນເຮົາຕ້ອງໄປເຝົ້າພຣະບິດາຂອງເຮົາເພື່ອຈະໄດ້ກະທຳໃຫ້ພຣະບັນຍັດຂໍ້ອື່ນໆທີ່ພຣະອົງໄດ້ປະທານໃຫ້ແກ່ເຮົາສຳເລັດ.

28 ແລະ ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ, ນີ້ຄືບັນຍັດທີ່ເຮົາຈະມອບໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ, ຄືເວລາເຈົ້າປະຕິບັດສາດສະໜາກິດນັ້ນ ຢ່າປ່ອຍໃຫ້ຜູ້ໃດຮັບສ່ວນເນື້ອໜັງ ແລະ ໂລຫິດຂອງເຮົາໂດຍບໍ່ມີຄຸນຄ່າ;

29 ເພາະວ່າຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ກິນເນື້ອໜັງ ແລະ ຕື່ມໂລຫິດຂອງເຮົາໂດຍບໍ່ມີຄ່າຄວນ ຜູ້ນັ້ນຍ່ອມກິນ ແລະ ຕື່ມຄວາມອັບປະໂຫຍດເຂົ້າໄປສູ່ດວງວິນຍານຂອງເຂົາ; ດັ່ງນັ້ນ ຖ້າຫາກເຈົ້າຮູ້ວ່າຜູ້ໃດບໍ່ມີຄ່າຄວນທີ່ຈະກິນເນື້ອໜັງ ແລະ ຕື່ມໂລຫິດຂອງເຮົາ ເຈົ້າຄວນຫ້າມເຂົາໄວ້.

30 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເຈົ້າຢ່າໄດ້ຂັບໄລ່ເຂົາອອກຈາກບັນດາພວກເຈົ້າ, ແຕ່ເຈົ້າຈົ່ງປະຕິບັດສາດສະໜາກິດແກ່ເຂົາ ແລະ ຈົ່ງອະທິຖານຫາພຣະບິດາໃນນາມຂອງເຮົາເພື່ອເຂົາ ແລະ ຖ້າຫາກເປັນໄປວ່າ ເຂົາກັບໃຈ ແລະ ຮັບບັບຕິສະມາໃນນາມຂອງເຮົາ, ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າຈົ່ງຮັບເອົາເຂົາໄວ້, ແລະ ຈົ່ງມອບເນື້ອໜັງ ແລະ ໂລຫິດຂອງເຮົາໃຫ້ເຂົາ.

31 ແຕ່ຖ້າຫາກເຂົາບໍ່ກັບໃຈ ເຂົາຈະບໍ່ຖືກນັບເຂົ້າຢູ່ໃນບັນດາຜູ້ຄົນຂອງເຮົາ, ເພື່ອວ່າເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ທຳລາຍຜູ້ຄົນຂອງເຮົາ, ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ ເຮົາຮູ້ຈັກແກະຂອງເຮົາ, ແລະ ພວກເຂົາຖືກນັບໄວ້ແລ້ວ.

32 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເຈົ້າຈະບໍ່ຂັບໄລ່ເຂົາອອກຈາກທຳມະສາລາຂອງພວກເຈົ້າ, ຫລື ຈາກສະຖານທີ່ນະມັດສະການຂອງພວກເຈົ້າ, ແຕ່ຈົ່ງປະຕິບັດສາດສະໜາກິດແກ່ຄົນນັ້ນສະເໝີໄປເພາະເຈົ້າບໍ່ສາມາດຈະຮູ້ໄດ້ວ່າ ເຂົາອາດຈະກັບມາ ແລະ ກັບໃຈຫລືບໍ່, ແລະ ມາຫາເຮົາດ້ວຍຄວາມມັງໝາຍເຕັມທີ່ແຫ່ງໃຈ, ແລະ ເຮົາຈະປິ່ນປົວເຂົາ; ແລະ ເຈົ້າຈະເປັນທາງນຳຄວາມລອດມາສູ່ເຂົາ.

33 ດັ່ງນັ້ນ, ຈົ່ງຮັກສາຂໍ້ຄວາມເຫລົ່າ

ນີ້ ຊຶ່ງເຮົາໄດ້ບັນຊາເຈົ້າ ເພື່ອເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ເຂົ້າຢູ່ພາຍໃຕ້ການກ່າວໂທດ; ເພາະວິບັດແກ່ຜູ້ທີ່ຖືກພຣະບິດາກ່າວໂທດ.

34 ແລະ ເຮົາໄດ້ມອບບັນຍັດເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ແກ່ເຈົ້າຍ້ອນວ່າ ການໂຕ້ຖຽງກັນ ຊຶ່ງເຄີຍມີມາກ່ອນໃນບັນດາພວກເຈົ້າ. ແລະເຈົ້າຍ່ອມເປັນສູກ ຖ້າຫາກເຈົ້າບໍ່ມີການໂຕ້ຖຽງກັນໃນບັນດາພວກເຈົ້າເອງ.

35 ແລະ ບັດນີ້ເຮົາຈະໄປເຝົ້າພຣະບິດາ, ເພາະມັນສົມຄວນທີ່ເຮົາຈະໄປເຝົ້າພຣະບິດາເພື່ອເຈົ້າ.

36 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືເມື່ອພຣະເຢຊູຈົບຂໍ້ຄວາມເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ, ພຣະອົງໄດ້ແຕະຕ້ອງສານຸສິດແຕ່ລະຄົນຜູ້ທີ່ພຣະອົງເລືອກໄວ້ດ້ວຍພຣະທັດຂອງພຣະອົງຈົນໄດ້ແຕະຕ້ອງທຸກຄົນ, ແລະກ່າວກັບພວກເຂົາໃນຂະນະທີ່ແຕະຕ້ອງພວກເຂົາຢູ່ນັ້ນ.

37 ແລະ ຝູງຊົນບໍ່ໄດ້ຍິນຄຳທີ່ພຣະອົງກ່າວ, ສະນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ເປັນພະຍານ; ແຕ່ສານຸສິດໄດ້ເປັນພະຍານວ່າ ພຣະອົງໄດ້ປະທານອຳນາດໃຫ້ພວກເຂົາ ເພື່ອຈະໄດ້ມອບພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃຫ້ແກ່ຄົນອື່ນໆ. ແລະ ຕໍ່ໄປນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຈະສະແດງໃຫ້ພວກທ່ານຮູ້ວ່າບັນຫີກນີ້ເປັນຄວາມຈິງ.

38 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືເມື່ອພຣະເຢຊູໄດ້ແຕະຕ້ອງພົດທຸກຄົນແລ້ວ, ມັນໄດ້ມີກ້ອນເມກມາບົກຄຸມຝູງຊົນໄວ້ເຖິງຂະໜາດບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດຫລຽວເຫັນພຣະເຢຊູໄດ້.

39 ແລະ ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາຖືກກ້ອນເມກບົກຄຸມຢູ່ນັ້ນ ພຣະອົງໄດ້ຈາກ

ພວກເຂົາໄປ, ແລະ ໄດ້ສະເດັດຂຶ້ນສະຫວັນ. ແລະ ພວກສານຸສິດໄດ້ເຫັນ ແລະ ໄດ້ເປັນພະຍານວ່າ ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດຂຶ້ນສະຫວັນອີກເທື່ອໜຶ່ງ.

ບົດທີ 19

ສານຸສິດສົບສອງຄົນປະຕິບັດສາດສະໜາກິດແກ່ຝູງຊົນ ແລະ ອະທິຖານເພື່ອຮັບເອົາພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ—ພວກເຂົາໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາ ແລະ ຮັບເອົາພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ໄດ້ຮັບການປະຕິບັດສາດສະໜາກິດຈາກເຫລົ່າທຸດ—ພຣະເຢຊູອະທິຖານດ້ວຍຖ້ອຍຄຳທີ່ບໍ່ສາມາດຂຽນໄວ້ໄດ້—ພຣະອົງຍືນຍັນເຖິງສັດທາອັນແຮງກ້າຂອງຊາວມິໄພເຫລົ່ານີ້. ປະມານ ຄ.ສ. 34.

1 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືເມື່ອພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດຂຶ້ນສູ່ສະຫວັນແລ້ວ, ຝູງຊົນກໍໄດ້ແຍກຍ້າຍກັນໄປ, ແລະ ທຸກຄົນກໍໄດ້ພາເມຍຂອງຕົນ ແລະ ລູກຂອງຕົນກັບໄປບ້ານເຮືອນຂອງໃຜລາວ.

2 ແລະ ມັນໄດ້ມີຂ່າວລືໂດຍທັນທີໄປທົ່ວໃນບັນດາຜູ້ຄົນກ່ອນມັນຈະຄຳມືດ, ວ່າພຣະອົງໄດ້ປະຕິບັດສາດສະໜາກິດແກ່ພວກເຂົາ, ແລະວ່າພຣະອົງຈະມາປະກົດຕໍ່ຝູງຊົນອີກໃນມື້ອື່ນເຊົ້າ.

3 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ຕະຫລອດທັງຄົນມັນໄດ້ມີສຽງເວົ້າກັນໄປທົ່ວກຸ່ມກັບພຣະເຢຊູ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ສົ່ງຂ່າວໄປຍັງຜູ້ຄົນຈົນວ່າຄົນຢ່າງຫລວງຫລາຍໄດ້ຮູ້ຈັກ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຄົນເປັນຈຳນວນ

ຫລວງຫລາຍໄດ້ທ່າງານຢ່າງໜັກຕະຫລອດທັງຄືນ, ເພື່ອວ່າໃນມື້ໃໝ່ຂຶ້ນມາພວກເຂົາຈະໄດ້ມີໜ້າຢູ່ບ່ອນທີ່ພຣະເຢຊູຈະມາປະກົດຕົວຕໍ່ຜູ້ຊົມອີກ.

4 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໃນມື້ໃໝ່ຂຶ້ນມາ ຜູ້ຊົມກໍໄດ້ມາລວມກັນຢູ່ແລ້ວ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ມີໄຟ ແລະ ນ້ອງຊາຍຂອງລາວ ຜູ້ທີ່ເພິ່ນໄດ້ໄຜດຍົກຂຶ້ນຈາກຕາຍ ຊື່ວ່າ ຕີໂມທິ, ແລະ ລູກຊາຍຂອງລາວຊື່ວ່າ ໂຢນາ, ແລະ ມາໂທໂນກັບນ້ອງຊາຍຂອງລາວຊື່ວ່າ ມາໂທໂນຮາ, ແລະ ຄູເມັນ, ແລະ ຄູເມັນອອນໄຮ, ແລະ ເຢເຣມີຢາ, ແລະ ເຊັມນັນ, ແລະ ໂຢນາ, ແລະ ເຊເດກີຢາ, ແລະ ເອຊາຢາ—ທັງໝົດນີ້ຄືຊື່ຂອງ ສານຸສິດທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ເລືອກໄວ້—ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກເພິ່ນໄດ້ອອກໄປຍືນຢູ່ເຄິ່ງກາງຝູງຊົນ.

5 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ມັນມີຜູ້ຊົມຢ່າງຫລວງຫລາຍຈົນວ່າພວກເພິ່ນຕ້ອງໄດ້ໃຫ້ພວກເຂົາແຍກອອກເປັນສິບສອງກຸ່ມ.

6 ແລະ ສານຸສິດສິບສອງຄົນໄດ້ສອນຝູງຊົນ; ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເພິ່ນໄດ້ໃຫ້ຜູ້ຊົມຄູ່ເຂົ້າລົງຢູ່ກັບພື້ນດິນ ແລະ ອະທິຖານຫາພຣະບິດາໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູ.

7 ແລະ ສານຸສິດກໍໄດ້ອະທິຖານຫາພຣະບິດາໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄືກັນ. ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກເພິ່ນໄດ້ລຸກຂຶ້ນ ແລະ ປະຕິບັດສາດສະໜາກິດແກ່ຜູ້ຄົນ.

8 ແລະ ເມື່ອພວກເພິ່ນໄດ້ສິດສອນຂໍ້ຄວາມດຽວກັນກັບທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້

ກ່າວ ໂດຍບໍ່ຜິດຈາກຄຳທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວໄວ້ເລີຍ ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເພິ່ນໄດ້ຄູ່ເຂົ້າລົງ ແລະ ອະທິຖານຫາພຣະບິດາໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູ.

9 ແລະ ພວກເພິ່ນໄດ້ອະທິຖານຂໍສິ່ງທີ່ພວກເພິ່ນປາຖະໜາຫລາຍທີ່ສຸດ; ແລະ ພວກເພິ່ນປາຖະໜາຂໍໃຫ້ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດມາສະຖິດຢູ່ນຳພວກເພິ່ນ.

10 ແລະ ເມື່ອເຂົາເຈົ້າອະທິຖານແລ້ວ ພວກເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ລົງໄປຍັງຄືມແມ່ນ້ຳ, ແລະ ຜູ້ຊົມໄດ້ຕິດຕາມພວກເພິ່ນໄປ.

11 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ມີໄຟໄດ້ລົງໄປໃນນ້ຳ ແລະ ຮັບບັບຕິສະມາ.

12 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ຂຶ້ນມາຈາກນ້ຳ ແລະ ເລີ່ມໃຫ້ບັບຕິສະມາ. ແລະ ເພິ່ນໄດ້ໃຫ້ບັບຕິສະມາທຸກຄົນທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ເລືອກໄວ້.

13 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນເມື່ອພວກເພິ່ນທຸກຄົນໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາ ແລະ ຂຶ້ນມາຈາກນ້ຳແລ້ວ, ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ສະເດັດລົງມາເທິງພວກເພິ່ນ, ແລະ ພວກເພິ່ນໄດ້ເຕັມປຽມໄປດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ດ້ວຍໄຟ.

14 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ຄືກັນກັບວ່າພວກເພິ່ນຖືກລ້ອມໄວ້ດ້ວຍໄຟ; ແລະ ມັນໄດ້ລົງມາຈາກສະຫວັນ, ແລະ ຜູ້ຊົມໄດ້ເຫັນກັບຕາຂອງຕົນເອງ, ແລະ ໄດ້ເປັນພະຍານເຖິງເລື່ອງນີ້ ແລະ ເຫລົ່າທູດໄດ້ລົງມາຈາກສະຫວັນ ແລະ ໄດ້ປະຕິບັດສາດສະໜາກິດແກ່ພວກເພິ່ນ.

15 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໃນຂະນະທີ່ເຫລົ່າທູດກຳລັງປະຕິບັດ

ສາດສະໜາກິດແກ່ສານຸສິດຢູ່ນັ້ນ, ຈົ່ງ ເບິ່ງ, ພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດລົງມາ ແລະ ປະທັບຍືນຢູ່ເຄິ່ງກາງ ແລະ ປະຕິບັດ ສາດສະໜາກິດແກ່ພວກເພິ່ນ.

16 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບຝູງຊົນ, ແລະ ບັນຊາ ໃຫ້ພວກເຂົາຄູ່ເຂົ້າລົງຢູ່ກັບພື້ນດິນອີກ, ແລະ ບັນຊາໃຫ້ສານຸສິດຂອງພຣະອົງຄູ່ ເຂົ້າລົງຢູ່ກັບພື້ນດິນຄືກັນ.

17 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເມື່ອທຸກຄົນໄດ້ຄູ່ເຂົ້າລົງຢູ່ກັບພື້ນດິນ ແລ້ວ ພຣະອົງໄດ້ບັນຊາໃຫ້ສານຸສິດຂອງ ພຣະອົງອະທິຖານ.

18 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເພິ່ນເລີ່ມ ອະທິຖານ; ແລະ ພວກເພິ່ນໄດ້ອະທິຖານ ຫາພຣະເຢຊູ, ເອີ້ນພຣະອົງວ່າພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເພິ່ນ.

19 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດອອກໄປຈາກວົງ ລ້ອມຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ໄດ້ສະເດັດ ອອກໄປຫ່າງຈາກພວກເຂົາເລັກໜ້ອຍ ແລະ ກັມຂາບລົງຢູ່ກັບພື້ນດິນ, ແລະ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ:

20 ພຣະບິດາເອີຍ, ຂ້ານ້ອຍຂໍຂອບ ພຣະໂທທີ່ພຣະອົງໄດ້ປະທານພຣະ ວິນຍານບໍລິສຸດໃຫ້ແກ່ຄົນເຫລົ່ານີ້ ຊຶ່ງຂ້ານ້ອຍເລືອກໄວ້; ແລະ ເປັນຍ້ອນ ສັດທາຂອງພວກເຂົາທີ່ມີໃນຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງໄດ້ເລືອກພວກເຂົາຈາກໂລກ.

21 ພຣະບິດາເອີຍ, ຂ້ານ້ອຍຂໍວົງວອນ ຂໍພຣະອົງປະທານພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ໃຫ້ແກ່ທຸກຄົນທີ່ຈະເຊື່ອໃນຄຳເວົ້າຂອງ ພວກເຂົາ.

22 ພຣະບິດາເອີຍ, ພຣະອົງໄດ້ ປະທານພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃຫ້ແກ່ ພວກເຂົາ ເພາະພວກເຂົາເຊື່ອໃນ ຂ້ານ້ອຍ; ແລະ ພຣະອົງເຫັນວ່າ ພວກ ເຂົາເຊື່ອໃນຂ້ານ້ອຍກໍເພາະວ່າພຣະ ອົງໄດ້ຍືນພວກເຂົາ, ແລະ ພວກເຂົາ ອະທິຖານຫາຂ້ານ້ອຍ; ແລະ ພວກເຂົາ ອະທິຖານຫາຂ້ານ້ອຍເພາະຂ້ານ້ອຍຢູ່ ກັບພວກເຂົາ.

23 ແລະ ບັດນີ້ພຣະບິດາເອີຍ, ຂ້ານ້ອຍ ອະທິຖານຫາພຣະອົງເພື່ອພວກເຂົາ, ແລະ ເພື່ອທຸກຄົນທີ່ຈະເຊື່ອໃນຄຳ ເວົ້າຂອງພວກເຂົາ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ ເຊື່ອໃນຂ້ານ້ອຍ, ເພື່ອຂ້ານ້ອຍຈະໄດ້ຢູ່ ໃນພວກເຂົາດັ່ງພຣະອົງຢູ່ໃນຂ້ານ້ອຍ, ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ເປັນໜຶ່ງ.

24 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເມື່ອພຣະເຢຊູໄດ້ອະທິຖານຫາພຣະ ບິດາດັ່ງນັ້ນແລ້ວ, ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດ ໄປຫາສານຸສິດຂອງພຣະອົງ, ແລະ ຈົ່ງ ເບິ່ງ, ພວກເພິ່ນຍັງອະທິຖານຫາພຣະອົງ ຢູ່ໂດຍບໍ່ຢຸດຢັ້ງ; ແລະ ພວກເພິ່ນບໍ່ໄດ້ ເວົ້າຊ້ຳຄຳເກົ່າ, ເພາະວ່າພວກເພິ່ນໄດ້ ຮັບມາແລ້ວວ່າພວກເພິ່ນຄວນອະທິຖານ ແບບໃດ, ແລະ ພວກເພິ່ນກໍເຕັມໄປດ້ວຍ ຄວາມປາຖະໜາ.

25 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພຣະເຢຊູໄດ້ປະທານພອນໃຫ້ແກ່ພວກ ເພິ່ນ ໃນຂະນະທີ່ພວກເພິ່ນກຳລັງອະ ທິຖານຫາພຣະອົງຢູ່ນັ້ນ, ແລະ ພຣະອົງ ໄດ້ຍື່ມໃສ່ພວກເພິ່ນ, ແລະ ຄວາມສະ ຫວ່າງໃນໃບໜ້າຂອງພຣະອົງໄດ້ສ່ອງໃສ່ ພວກເພິ່ນ, ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ ພວກເພິ່ນຂາວ

ຄືກັນກັບໃບໜ້າ ແລະ ອາພອນຂອງພຣະ ເຢຊູ; ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ ຄວາມຂາວນັ້ນຍິ່ງ ກວ່າຄວາມຂາວທັງປວງ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ບໍ່ ມີສິ່ງໃດໃນແຜ່ນດິນໂລກທີ່ຈະຂາວເທົ່າ ກັບຄວາມຂາວນັ້ນ.

26 ແລະ ພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວກັບພວກ ເພິ່ນວ່າ: ຈົ່ງອະທິຖານຕໍ່ໄປເຖິດ; ແຕ່ເຖິງ ປານນັ້ນພວກເພິ່ນກໍບໍ່ໄດ້ຢຸດອະທິຖານ ເລີຍ.

27 ແລະ ພຣະອົງໄດ້ຫັນໄປຈາກພວກ ເພິ່ນອີກ, ແລະ ໄດ້ສະເດັດອອກໄປຫ່າງ ຈາກພວກເພິ່ນເລັກໜ້ອຍ; ແລະ ກັ້ມຂາບ ລົງຢູ່ກັບພື້ນດິນ; ແລະ ພຣະອົງໄດ້ ອະທິຖານຫາພຣະບິດາອີກ, ມີຄວາມວ່າ:

28 ພຣະບິດາເອີຍ, ຂ້ານ້ອຍຂໍຂອບ ພຣະໂທພຣະອົງທີ່ພຣະອົງກະທຳໃຫ້ ຄົນທີ່ຂ້ານ້ອຍເລືອກໄວ້ບໍລິສຸດ, ເພາະ ສັດທາຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຂ້ານ້ອຍ ອະທິຖານເພື່ອພວກເຂົາ, ແລະ ເພື່ອ ທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອຄຳຂອງພວກເຂົານຳອີກ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະຖືກເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດໃນ ຂ້ານ້ອຍ, ໂດຍທາງສັດທາໃນຄຳຂອງ ພວກເຂົາ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກເຂົາ ບໍລິສຸດໃນຂ້ານ້ອຍ.

29 ພຣະບິດາເອີຍ, ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ ອະທິຖານເພື່ອໂລກ, ແຕ່ເພື່ອຄົນເຫລົ່າ ນັ້ນທີ່ພຣະອົງໄດ້ປະທານໃຫ້ແກ່ຂ້ານ້ອຍ ຈາກໂລກເພາະສັດທາຂອງພວກເຂົາ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະຖືກເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດໃນ ຂ້ານ້ອຍ, ເພື່ອຂ້ານ້ອຍຈະໄດ້ຢູ່ໃນພວກ ເຂົາຄືກັນກັບພຣະບິດາຢູ່ໃນຂ້ານ້ອຍ, ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ເປັນໜຶ່ງ, ເພື່ອ ຂ້ານ້ອຍຈະໄດ້ຮັບບາລະມີໃນພວກເຂົາ.

30 ແລະ ເມື່ອພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວ ຂໍ້ຄວາມເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ ພຣະອົງໄດ້ສະ ເດັດມາຫາສານຸສິດຂອງພຣະອົງອີກ; ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ ພວກເພິ່ນຍັງອະທິຖານຫາ ພຣະອົງຢູ່ຢ່າງຕັ້ງອີກຕັ້ງໃຈໂດຍບໍ່ຢຸດ ຍັງ; ແລະ ພຣະອົງໄດ້ຍື່ມໃສ່ພວກເພິ່ນ ອີກ; ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ ພວກເພິ່ນຂາວເໝືອນ ດັ່ງພຣະເຢຊູ.

31 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດອອກໄປຫ່າງຈາກ ພວກເພິ່ນເລັກໜ້ອຍອີກ ແລະ ໄດ້ ອະທິຖານຫາພຣະບິດາ;

32 ແລະ ລິ້ນບໍ່ສາມາດກ່າວຄຳທີ່ ພຣະອົງອະທິຖານນັ້ນໄດ້, ທັງມະນຸດ ບໍ່ສາມາດຂຽນຂໍ້ຄວາມທີ່ພຣະອົງ ອະທິຖານນັ້ນໄດ້.

33 ແລະ ຜູງຊົນໄດ້ຍິນ ແລະ ໄດ້ເປັນ ພະຍານ; ແລະ ໃຈຂອງພວກເຂົາເປີດ ອອກ ແລະ ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ພຣະ ອົງໄດ້ອະທິຖານໃນໃຈຂອງພວກເຂົາ.

34 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຄຳເວົ້າຊຶ່ງພຣະ ອົງໄດ້ກ່າວອອກມານັ້ນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ໜ້າອັດສະຈັນຫລາຍຈົນຂຽນມັນໄວ້ ບໍ່ໄດ້, ທັງມະນຸດຈະເອີ້ຍບໍ່ໄດ້.

35 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເມື່ອພຣະເຢຊູຈົບການອະທິຖານແລ້ວ, ແລະ ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດມາຫາສານຸສິດ ອີກ, ແລະ ໄດ້ກ່າວກັບພວກເພິ່ນວ່າ: ເຮົາບໍ່ເຄີຍເຫັນສັດທາອັນແຮງກ້າເຊັ່ນ ນີ້ໃນບັນດາຊາວຢິວເລີຍ; ສະນັ້ນເຮົາ ຈົ່ງສະແດງສິ່ງມະຫັດສະຈັນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ເຊັ່ນນີ້ກັບພວກເຂົາບໍ່ໄດ້, ເພາະຄວາມບໍ່ ເຊື່ອຖືຂອງພວກເຂົາ.

36 ຕາມຈິງແລ້ວ ເຮົາກ່າວກັບເຈົ້າວ່າ, ບໍ່ມີຜູ້ໃດເລີຍໃນບັນດາຊາວຍິວທີ່ເຄີຍເຫັນສິ່ງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ດັ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຫັນມານີ້; ທັງພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍໄດ້ຍິນເລື່ອງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ເຊັ່ນນີ້ດັ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ຍິນ.

ບົດທີ 20

ພຣະເຢຊູຈັດທາເຂົ້າຈີ່ ແລະ ເຫລົ້າແວງ ຢ່າງໜ້າອັດສະຈັນ ແລະ ປະຕິບັດສິນລະລຶກແກ່ພວກເຂົາຕື່ມອີກ—ຜູ້ທີ່ເຫລືອຢູ່ຂອງຢາໂຄບຈະຮຽນຮູ້ເລື່ອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຈະໄດ້ເປັນເຈົ້າຂອງອາເມຣິກາ—ພຣະເຢຊູເປັນສາດສະດາຄືກັນກັບໂມເຊ, ແລະ ຊາວນີໄຟແມ່ນລູກຫລານຂອງສາດສະດາ—ຜູ້ຄົນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກຸ່ມອື່ນໆຈະໄປເຕົ້າໂຮມກັນທີ່ເຢຣູຊາເລັມ. ປະມານ ຄ.ສ. 34.

1 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພຣະອົງໄດ້ບັນຊາໃຫ້ຝູງຊົນເຊົາອະທິຖານ, ແລະ ສານຸສິດຂອງພຣະອົງກໍຄືກັນ. ແລະ ພຣະອົງໄດ້ບັນຊາພວກເຂົາວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ຄວນເຊົາອະທິຖານຢູ່ໃນໃຈຂອງພວກເຂົາ.

2 ແລະ ພຣະອົງໄດ້ບັນຊາໃຫ້ພວກເຂົາລຸກຍືນຂຶ້ນ. ແລະ ພວກເຂົາກໍໄດ້ລຸກຍືນຂຶ້ນ.

3 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພຣະອົງໄດ້ຫັກເຂົ້າຈີ່ອີກເທື່ອໜຶ່ງ ແລະ ໃຫ້ພອນແກ່ມັນ, ແລະ ເອົາໃຫ້ສານຸສິດກິນ.

4 ແລະ ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ກິນແລ້ວ

ພຣະອົງໄດ້ບັນຊາໃຫ້ພວກເຂົາຫັກເຂົ້າຈີ່, ແລະ ເອົາໃຫ້ຝູງຊົນກິນ.

5 ແລະ ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ເອົາໃຫ້ຝູງຊົນແລ້ວ ພຣະອົງເອົາເຫລົ້າແວງໃຫ້ພວກເຂົາດື່ມນໍາອີກ, ແລະ ບັນຊາໃຫ້ພວກເຂົາເອົາໃຫ້ຝູງຊົນດື່ມ.

6 ບັດນີ້, ທັງສານຸສິດ ແລະ ຝູງຊົນບໍ່ໄດ້ເອົາເຂົ້າຈີ່ ແລະ ເຫລົ້າແວງມາໃຫ້ພຣະອົງ;

7 ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ເອົາເຂົ້າຈີ່ໃຫ້ແກ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນກິນ, ແລະ ໄດ້ເອົາເຫລົ້າແວງໃຫ້ແກ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນດື່ມອີກ.

8 ແລະ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ: ຄົນໃດທີ່ໄດ້ກິນເຂົ້າຈີ່ຈາກປຽງນີ້ກໍເທົ່າກັບວ່າ ເຂົາໄດ້ກິນຮ່າງກາຍຂອງເຮົາເຂົ້າໄປສູ່ຈິດວິນຍານຂອງເຂົາ; ແລະ ຄົນໃດທີ່ໄດ້ດື່ມເຫລົ້າແວງຈາກຈອກນີ້ກໍເທົ່າກັບວ່າເຂົາໄດ້ດື່ມໂລຫິດຂອງເຮົາເຂົ້າໄປສູ່ຈິດວິນຍານຂອງເຂົາ; ແລະ ຈິດວິນຍານຂອງເຂົາຈະບໍ່ທົ່ວ ຫລື ກະຫາຍ, ແຕ່ຈະອີ່ມ.

9 ບັດນີ້, ເມື່ອຝູງຊົນໄດ້ກິນ ແລະ ດື່ມກັນໝົດທຸກຄົນແລ້ວ, ຈິ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາເຕັມປຽມໄປດ້ວຍພຣະວິນຍານ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຮ້ອງອອກມາເປັນສຽງດຽວກັນ ແລະ ຖະຫວາຍບາລະມີແຕ່ພຣະເຢຊູ ຜູ້ທີ່ພວກເຂົາທັງໄດ້ເຫັນ ແລະ ໄດ້ຍິນສຽງ.

10 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເມື່ອພວກເຂົາທຸກຄົນໄດ້ຖະຫວາຍບາລະມີແຕ່ພຣະເຢຊູແລ້ວ, ພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ: ຈິ່ງເບິ່ງ ບັດນີ້ເຮົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະບັນຍັດຊຶ່ງພຣະບິດາບັນຊາເຮົາ

ກ່ຽວກັບຜູ້ຄົນພວກນີ້ສໍາເລັດແລ້ວ, ຜູ້ຊຶ້ງ
ເປັນຜູ້ທີ່ເຫລືອຢູ່ຂອງເຊື້ອສາຍອິດສະ
ຣາເອນ.

11 ເຈົ້າຄົງຈໍາໄດ້ວ່າ ເຮົາໄດ້ກ່າວກັບ
ເຈົ້າ, ແລະ ເວົ້າວ່າເມື່ອຄໍາຂອງເອຊາຢາ
ຈະສໍາເລັດ—ຈົ່ງເບິ່ງ ມັນມີຂຽນໄວ້, ເຈົ້າມີ
ມັນຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຈົ້າ, ດັ່ງນັ້ນ ຈົ່ງຄົ້ນຄວ້າມັນ—

12 ແລະ ຕາມຈິງ, ຕາມຈິງແລ້ວເຮົາ
ກ່າວກັບເຈົ້າ, ວ່າເມື່ອມັນສໍາເລັດ ເວລາ
ນັ້ນພັນທະສັນຍາຊຶ່ງພຣະບິດາໄດ້ເຮັດ
ໄວ້ກັບຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງກໍຈະສໍາເລັດ,
ໂອ້ ເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ.

13 ແລະ ເມື່ອນັ້ນຜູ້ທີ່ເຫລືອຢູ່, ຊຶ່ງໄດ້
ແຕກກະຈັດກະຈາຍໄປທົ່ວຜືນແຜ່ນດິນ
ໂລກຈະເຕົ້າໂຮມຈາກທາງຕາເວັນອອກ
ແລະ ຈາກທາງຕາເວັນຕົກ, ແລະ ຈາກ
ທາງໃຕ້ ແລະ ຈາກທາງເໜືອ; ແລະ
ພວກເຂົາຈະຖືກນໍາມາສູ່ຄວາມຮູ້ເລື່ອງ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງ
ພວກເຂົາ ຜູ້ໄດ້ໄຖ່ພວກເຂົາ.

14 ແລະ ພຣະບິດາໄດ້ບັນຊາເຮົາວ່າ
ເຮົາຄວນມອບແຜ່ນດິນນີ້ໃຫ້ເຈົ້າເພື່ອ
ເປັນມູນມໍລະດົກ.

15 ແລະ ເຮົາກ່າວກັບເຈົ້າ, ວ່າຖ້າຫາກ
ຄົນຕ່າງຊາດບໍ່ກັບໃຈຫລັງຈາກທີ່ພວກ
ເຂົາໄດ້ຮັບພອນແລ້ວ, ຫລັງຈາກພວກ
ເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນຂອງເຮົາກະຈັດກະ
ຈາຍໄປ—

16 ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າ, ຜູ້ເປັນຜູ້ທີ່ເຫລືອຢູ່
ຂອງເຊື້ອສາຍຂອງຢາໂຄບຈະອອກໄປ
ໃນບັນດາພວກເຂົາ; ແລະ ເຈົ້າຈະຢູ່ໃນ
ທ່າມກາງຂອງພວກເຂົາທີ່ມີຈໍານວນຢ່າງ
ຫລວງຫລາຍ; ແລະ ເຈົ້າຈະຢູ່ໃນບັນດາ

ພວກເຂົາເໝືອນດັ່ງສິ່ງຢູ່ໃນບັນດາສັດ
ໃນປ່າ, ແລະ ດັ່ງສິ່ງໝຸ່ມຢູ່ໃນບັນດາຝູງ
ແກະ ຊຶ່ງຖ້າຫາກມັນຜ່ານໄປ ທັງຈະຢຽບ
ຍໍາ ແລະ ຈິກເປັນຕ່ອນໆ, ແລະ ບໍ່ມີໃຜ
ບົດປ່ອຍໄດ້.

17 ມີຂອງເຈົ້າຈະຍົກຢູ່ເທິງຜູ້ບໍລະບັກ
ຂອງເຈົ້າ, ແລະ ສັດຕູຂອງເຈົ້າຈະຖືກຕັດ
ອອກໄປທັງໝົດ.

18 ແລະ ເຮົາຈະເຕົ້າໂຮມຜູ້ຄົນຂອງ
ເຮົາເຂົ້າກັນດັ່ງຄົນເຕົ້າໂຮມມັດເຂົ້າ
ໄວ້ໃນລານ.

19 ເພາະເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນຂອງເຮົາ
ຜູ້ທີ່ພຣະບິດາໃຫ້ພັນທະສັນຍາ, ແທ້ຈິງ
ແລ້ວ, ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເຂົາຂອງເຈົ້າເປັນ
ເຫລັກ, ແລະ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ກີບຕີນຂອງ
ເຈົ້າເປັນທອງເຫລືອງ. ແລະ ເຈົ້າຈະໄດ້
ທຸບຕີຄົນຢ່າງຫລວງຫລາຍເປັນຕ່ອນໆ;
ແລະ ເຮົາຈະອຸທິດຜົນປະໂຫຍດຂອງ
ພວກເຂົາແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ
ເຂົ້າຂອງຂອງພວກເຂົາຖະຫວາຍພຣະຜູ້
ເປັນເຈົ້າຂອງທັງແຜ່ນດິນໂລກ. ແລະ ຈົ່ງ
ເບິ່ງ, ເຮົາຄືຜູ້ທີ່ຈະກະທໍາສິ່ງນີ້.

20 ແລະ ເຫດການຈະບັງເກີດຂຶ້ນ,
ພຣະບິດາກ່າວ, ວ່າດາບແຫ່ງຄວາມຍຸດ
ຕິທໍາຂອງເຮົາຈະແຂວນຢູ່ເທິງຫົວຂອງ
ພວກເຂົາໃນມື້ນັ້ນ, ແລະ ຖ້າຫາກພວກ
ເຂົາບໍ່ກັບໃຈ ມັນຈະຟາດພັນລົງໃສ່ພວກ
ເຂົາ, ພຣະບິດາກ່າວ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນ
ແຕ່ຢູ່ເທິງຫົວຂອງທຸກປະຊາຊາດຂອງ
ຄົນຕ່າງຊາດ.

21 ແລະ ເຫດການຈະບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ເຮົາຈະສະຖາປະນາຄົນຂອງເຮົາຂຶ້ນ,
ໂອ້ ເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ.

22 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາຈະສະຖາປະນາຜູ້ຄົນພວກນີ້ຂຶ້ນໃນແຜ່ນດິນນີ້, ເພື່ອໃຫ້ພັນທະສັນຍາຊຶ່ງເຮົາໄດ້ເຮັດໄວ້ກັບຢາໂຄບບັນພະບຸດລຸດຂອງເຈົ້າສຳເລັດ; ແລະ ມັນຈະເປັນເຢຣູຊາເລັມໃໝ່. ແລະ ອຳນາດຂອງສະຫວັນຈະມາຢູ່ທ່າມກາງຜູ້ຄົນພວກນີ້; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນແຕ່ເຮົາຈະຢູ່ໃນທ່າມກາງພວກເຈົ້າ.

23 ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາຄືຜູ້ທີ່ໂມເຊເວົ້າເຖິງ, ມີຄວາມວ່າ: ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າຈະຍົກສາດສະດາຜູ້ໜຶ່ງຂຶ້ນຈາກພີ່ນ້ອງຂອງເຈົ້າໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ ທີ່ເໝືອນກັບຂ້າພະເຈົ້າ; ເຈົ້າຈົ່ງຟັງຜູ້ນັ້ນໃນທຸກເລື່ອງວ່າຈະເປັນອັນໃດກໍຕາມທີ່ຜູ້ນັ້ນຈະກ່າວກັບເຈົ້າ. ແລະ ເຫດການຈະບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ບໍ່ຟັງຖ້ອຍຄຳຂອງສາດສະດາ ຜູ້ນັ້ນຈະຖືກຕັດອອກຈາກບັນດາຜູ້ຄົນ.

24 ຕາມຈິງແລ້ວເຮົາກ່າວກັບເຈົ້າວ່າ, ແລະ ສາດສະດາທັງໝົດນັບຕັ້ງແຕ່ຊາມູເອນ ແລະ ຄົນອື່ນໆຕໍ່ຈາກນັ້ນມາຫລາຍຕໍ່ຫລາຍຄົນກໍໄດ້ເວົ້າ ແລະ ໃຫ້ຖ້ອຍຄຳເຖິງເຮົາ.

25 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຈົ້າເປັນລູກຫລານຂອງສາດສະດາ; ແລະ ເຈົ້າເປັນເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ; ແລະ ເຈົ້າຢູ່ໃນພັນທະສັນຍາ ຊຶ່ງພຣະບິດາໄດ້ເຮັດໄວ້ກັບບັນພະບຸລຸດຂອງເຈົ້າ, ເມື່ອພຣະອົງກ່າວກັບອັບຣາຮາມວ່າ: ແລະ ໃນລູກຫລານຂອງເຈົ້າ ທຸກຕະກຸນຂອງແຜ່ນດິນໂລກຈະໄດ້ຮັບພອນ.

26 ພຣະບິດາຍົກເຮົາໃຫ້ກັບເຈົ້າກ່ອນ, ແລະ ສົ່ງເຮົາມາໃຫ້ພອນແກ່ເຈົ້າໃນການ

ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າທຸກຄົນຫັນໜີຈາກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງເຈົ້າ; ແລະ ນີ້ກໍເພາະວ່າເຈົ້າເປັນລູກຫລານແຫ່ງພັນທະສັນຍາ—

27 ແລະ ຫລັງຈາກທີ່ເຈົ້າໄດ້ຮັບພອນແລ້ວ ເມື່ອນັ້ນພຣະບິດາຈະໃຫ້ພັນທະສັນຍາຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ກະທຳໄວ້ກັບອັບຣາຮາມສຳເລັດ, ມີຄວາມວ່າ: ໃນລູກຫລານຂອງເຈົ້າ ທຸກຕະກຸນຂອງແຜ່ນດິນໂລກຈະໄດ້ຮັບພອນ—ເພື່ອການເທພຣະວິນຍານບໍລິສຸດລົງມາເທິງຄົນຕ່າງຊາດໂດຍທາງເຮົາ, ຊຶ່ງພອນທີ່ມີຢູ່ກັບຄົນຕ່າງຊາດນັ້ນຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຍິ່ງໃຫຍ່ເໜືອຄົນທັງປວງ, ຈົນເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນຂອງເຮົາກະຈັດກະຈາຍໄປ, ໂອ້ ເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ.

28 ແລະ ພວກເຂົາຈະເປັນໄພພິບັດຕໍ່ຜູ້ຄົນຂອງແຜ່ນດິນນີ້. ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຮັບພຣະກິດຕິຄຸນອັນສົມບູນຂອງເຮົາແລ້ວ, ເມື່ອນັ້ນຖ້າຫາກພວກເຂົາຍັງເຮັດໃຈແຂງກະດ້າງກັບເຮົາຢູ່, ເຮົາຈະສົ່ງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາກັບຄືນໃສ່ຫົວຂອງພວກເຂົາ, ພຣະບິດາກ່າວ.

29 ແລະ ເຮົາຈະນຶກເຖິງພັນທະສັນຍາຊຶ່ງເຮົາໄດ້ກະທຳໄວ້ກັບຜູ້ຄົນຂອງເຮົາ; ແລະ ເຮົາໄດ້ໃຫ້ພັນທະສັນຍາກັບພວກເຂົາວ່າ ເຮົາຈະເຕົ້າໂຮມພວກເຂົາໃນວັນເວລາອັນເໝາະສົມຂອງເຮົາ, ວ່າເຮົາຈະມອບແຜ່ນດິນຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາຄືນຄືເກົ່າເປັນມູນມໍລະດົກ ຄືແຜ່ນດິນເຢຣູຊາເລັມ, ຊຶ່ງເປັນແຜ່ນດິນແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພວກເຂົາຕະຫລອດໄປ, ພຣະບິດາກ່າວ.

30 ແລະ ເຫດການຈະບັງເກີດຂຶ້ນຄື ວັນ
ເວລາຈະມາເຖິງ, ເມື່ອພຣະກິດຕິຄຸນອັນ
ສົມບູນຂອງເຮົາຈະໄດ້ຖືກສິດສອນໃຫ້
ແກ່ພວກເຂົາ;

31 ແລະ ພວກເຂົາຈະເຊື່ອໃນເຮົາ,
ວ່າເຮົາຄືພຣະເຢຊູຄຣິດ, ພຣະບຸດຂອງ
ພຣະເຈົ້າ, ແລະ ຈະອະທິຖານທາພຣະ
ບິດາໃນນາມຂອງເຮົາ.

32 ເມື່ອນັ້ນ ພວກທີ່ເຝົ້າຍາມກໍຈະ
ເບັ້ງສຽງ, ແລະ ພວກເຂົາຈະເບັ້ງສຽງ
ໂຮຮ້ອງນໍາກັນ; ເພາະວ່າພວກເຂົາຈະ
ເຫັນດ້ວຍຕາ.

33 ເມື່ອນັ້ນ ພຣະບິດາຈະເຕົ້າໂຮມ
ພວກເຂົາເຂົ້າກັນອີກ, ແລະ ປະທານເຢຊູ
ຊາເລັມໃຫ້ພວກເຂົາ ເພື່ອເປັນແຜ່ນດິນ
ມູນມໍລະດົກຂອງພວກເຂົາ.

34 ເມື່ອນັ້ນພວກເຂົາຈະເບັ້ງສຽງດ້ວຍ
ຄວາມຊື່ນຊົມ—ຮ້ອງເພງນໍາກັນ, ກຸງ
ເຢຊູຊາເລັມເອີຍ ເຈົ້າຜູ້ທີ່ເປັນເມືອງຮົກ
ຮ້າງ; ເພາະພຣະບິດາໄດ້ອອຍໃຈຜູ້ຄົນ
ຂອງພຣະອົງແລ້ວ, ພຣະອົງໄດ້ໄຖ່ກຸງ
ເຢຊູຊາເລັມແລ້ວ.

35 ພຣະບິດາໄດ້ກາງແຂນອັນສັກສິດ
ຂອງພຣະອົງຕໍ່ສາຍຕາຂອງທຸກປະຊາ
ຊາດທັງປວງໄດ້ເຫັນ; ແລະ ຈົນເຖິງທີ່
ສຸດຂອງແຜ່ນດິນໂລກຈະໄດ້ເຫັນຄວາມ
ລອດຈາກພຣະບິດາ; ແລະ ພຣະບິດາ
ກັບເຮົາເປັນໜຶ່ງ.

36 ແລະ ເມື່ອນັ້ນເລື່ອງທີ່ມີຂຽນໄວ້
ຈະບັງເກີດຂຶ້ນ: ຈົ່ງຕື່ນເຖິດ, ຈົ່ງຕື່ນຂຶ້ນ
ອີກ, ແລະ ຈົ່ງມີຄວາມເຂັ້ມແຂງ, ໂອ້ ສີ
ໂອນ; ຈົ່ງນຸ່ງຫົ່ມເສື້ອຜ້າອັນສວຍງາມ
ເຖິດ, ໂອ້ ເຢຣູຊາເລັມເມືອງທີ່ສັກສິດ

ເອີຍ, ເພາະວ່ານັບແຕ່ນີ້ຕໍ່ໄປຈະບໍ່ມີຜູ້
ໃດທີ່ສົກກະບົກ ແລະ ບໍ່ສະອາດເຂົ້າ
ມາຫາເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ.

37 ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນຈາກຝຸ່ນດິນ; ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນ,
ນັ່ງລົງ, ໂອ້ ເຢຣູຊາເລັມ; ຈົ່ງບົດຕົວອອກ
ຈາກປອກຄໍ, ໂອ້ ທິດາຜູ້ຖືກຈ້ອງຈໍາຂອງ
ສີໂອນ.

38 ເພາະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ:
ເຈົ້າໄດ້ຂາຍຕົວໄປລ້າງ, ແລະ ເຈົ້າຈະ
ຖືກໂຕໂດຍບໍ່ຕ້ອງເສຍເງິນ.

39 ຕາມຈິງ, ຕາມຈິງແລ້ວເຮົາກ່າວກັບ
ເຈົ້າ, ວ່າຜູ້ຄົນຂອງເຮົາຈະຮູ້ຈັກຊື່ເຮົາ;
ແທ້ຈິງແລ້ວ, ໃນມື້ນັ້ນພວກເຂົາຈະຮູ້ວ່າ
ເຮົາຄືຄົນທີ່ເວົ້າ.

40 ແລະ ເມື່ອນັ້ນພວກເຂົາຈະເວົ້າວ່າ:
ຕີນຂອງຜູ້ທີ່ຢູ່ເທິງພູເຂົານັ້ນງາມພຽງ
ໃດ ຜູ້ທີ່ໄດ້ນໍາເອົາຂ່າວປະເສີດມາ; ທີ່
ໄດ້ປະກາດຄວາມສັນຕິສຸກ; ທີ່ນໍາເອົາ
ຂ່າວປະເສີດຂອງຄວາມດີມາ, ທີ່ປະກາດ
ຄວາມລອດ; ທີ່ກ່າວກັບສີໂອນວ່າ: ພຣະ
ເຈົ້າຂອງເຈົ້າຊົງບົກຄອງ;

41 ແລະ ເມື່ອນັ້ນຈະມີສຽງຮ້ອງອອກ
ໄປວ່າ: ເຈົ້າຈົ່ງອອກໄປ, ເຈົ້າຈົ່ງອອກ
ໄປ, ເຈົ້າຈົ່ງອອກໄປຈາກບ່ອນນັ້ນ, ຢ່າ
ແຕະຕ້ອງສິ່ງທີ່ບໍ່ສະອາດ; ຈົ່ງອອກໄປ
ຈາກທ່າມກາງຂອງມັນ; ເຈົ້າທີ່ຖືພາສະ
ນະຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈົ່ງຮັກສາຕົວ
ໃຫ້ສະອາດ.

42 ເພາະເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງຟ້າວອອກໄປ
ຫລື ບໍ່ຕ້ອງຫລົບໜີໄປ; ເພາະພຣະຜູ້
ເປັນເຈົ້າຈະນໍາໜ້າເຈົ້າໄປ, ແລະ ພຣະ
ເຈົ້າຂອງອິດສະຣາເອນຈະຮັກສາທາງ
ຫລັງຂອງເຈົ້າ.

43 ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າໃຊ້ຂອງເຮົາຈະເຮັດພາລະກິດຂອງຕົນຢ່າງຮອບຄອບ; ລາວຈະເປັນຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ມີກຽດອັນສູງສົ່ງ.

44 ດັ່ງທີ່ຫລາຍຕໍ່ຫລາຍຄົນແປກໃຈໃນຕົວເຈົ້າ—ໜ້າຕາຂອງລາວບາດເຈັບຫລາຍກວ່າຄົນອື່ນ, ແລະ ຮ່າງກາຍຂອງລາວບາດເຈັບຫລາຍກວ່າບຸດຂອງມະນຸດ—

45 ແຕ່ລາວຈະເຮັດໃຫ້ຊົນຊາດທັງຫລາຍອັດສະຈັນໃຈ; ກະສັດຈະປາກບໍ່ອອກ; ເພາະພວກເພິ່ນຈະໄດ້ເຫັນສິ່ງທີ່ບໍ່ເຄີຍບອກເລົ່າ; ແລະ ພວກເພິ່ນຈະພິຈາລະນາສິ່ງທີ່ບໍ່ເຄີຍໄດ້ຍິນ.

46 ຕາມຈິງ, ຕາມຈິງແລ້ວເຮົາກ່າວກັບເຈົ້າວ່າ ສິ່ງທັງໝົດນີ້ຈະມາເຖິງຢ່າງແນ່ນອນຕາມທີ່ພຣະບິດາໄດ້ບັນຊາເຮົາ. ເມື່ອນັ້ນພັນທະສັນຍາທີ່ພຣະບິດາໄດ້ໃຫ້ໄວ້ກັບຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງຈະສຳເລັດ; ແລະ ເມື່ອນັ້ນເຢຣູຊາເລັມຈະມີຜູ້ຄົນຂອງເຮົາອາໄສຢູ່ອີກ, ແລະ ມັນຈະເປັນແຜ່ນດິນມູນມໍລະດົກຂອງພວກເຂົາ.

ບົດທີ 21

ຊາວອິດສະຣາເອນຈະເຕົ້າໂຮມກັນເມື່ອພຣະຄຳພີມໍມອນອອກມາ—ຄົນຕ່າງຊາດຈະໄດ້ຮັບການສະຖາປະນາເປັນຜູ້ທີ່ມີອິດສະລະພາບຢູ່ໃນອາເມຣິກາ—ພວກເຂົາຈະລອດຖ້າຫາກພວກເຂົາເຊື່ອ ແລະ ເຊື່ອຟັງ; ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຂົາຈະຖືກຕັດອອກ ແລະ ຖືກທຳລາຍ—ຊາວອິດສະຣາເອນຈະສ້າງເມືອງເຢຣູຊາເລັມໃໝ່ ຂຶ້ນ, ແລະ ເຜົ່າ

ຕ່າງໆທີ່ຫາຍໄປຈະກັບຄືນມາ. ປະມານ ຄ.ສ. 34.

1 ແລະ ຕາມຈິງແລ້ວເຮົາກ່າວກັບເຈົ້າວ່າ ເຮົາຈະໃຫ້ເຄື່ອງໝາຍແກ່ເຈົ້າ, ເພື່ອເຈົ້າຈະໄດ້ຮູ້ໃນເວລາທີ່ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຈະເກີດຂຶ້ນ—ຄືເຮົາຈະເຕົ້າໂຮມຜູ້ຄົນຂອງເຮົາຈາກການແຕກກະຈັດກະຈາຍໄປເປັນເວລາດົນນານຂອງພວກເຂົາ, ໂອ້ ເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ, ແລະ ຈະສະຖາປະນາສີໂອນຂອງເຮົາຂຶ້ນໃນບັນດາພວກເຂົາອີກ;

2 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງນີ້ຄືສິ່ງທີ່ເຮົາຈະໃຫ້ແກ່ເຈົ້າເປັນເຄື່ອງໝາຍ—ເພາະຕາມຈິງແລ້ວເຮົາກ່າວກັບເຈົ້າວ່າ ເມື່ອສິ່ງເຫລົ່ານີ້ ຊຶ່ງເຮົາໄດ້ປະກາດແກ່ເຈົ້າ, ແລະ ສິ່ງທີ່ເຮົາຈະປະກາດແກ່ເຈົ້າກ່ຽວກັບຕົວເຮົາເອງຕໍ່ຈາກນີ້ໄປ, ແລະ ໂດຍອຳນາດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ຊຶ່ງເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບຈາກພຣະບິດາຈະເປັນທີ່ຮູ້ຈັກແກ່ຄົນຕ່າງຊາດ ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ຮູ້ກ່ຽວກັບຜູ້ຄົນພວກນີ້ ຊຶ່ງເປັນຜູ້ທີ່ເຫລືອຢູ່ຂອງເຊື້ອສາຍຂອງຢາໂຄບ, ແລະ ກ່ຽວກັບຜູ້ຄົນພວກນີ້ຂອງເຮົາ ຜູ້ທີ່ຈະຖືກພວກເຂົາເຮັດໃຫ້ແຕກກະຈັດກະຈາຍໄປ;

3 ຕາມຈິງ, ຕາມຈິງແລ້ວເຮົາກ່າວກັບເຈົ້າວ່າ ເມື່ອເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ຈະເປັນທີ່ຮູ້ແກ່ພວກເຂົາຈາກພຣະບິດາ, ແລະ ຈະອອກມາຈາກພຣະບິດາ, ຈາກພວກເຂົາມາເຖິງເຈົ້າ;

4 ເພາະມັນເປັນຄວາມສະຫລຽວສະຫລາດໃນພຣະບິດາທີ່ພວກເຂົາສົມຄວນຖືກສະຖາປະນາຂຶ້ນແຜ່ນດິນນີ້, ແລະ

ຈັດຕັ້ງໃຫ້ເປັນຜູ້ຄົນທີ່ມີອິດສະລະພາບ ໂດຍອຳນາດຂອງພຣະບິດາ, ເພື່ອສິ່ງ ເຫລົ່ານີ້ຈະໄດ້ອອກມາຈາກພວກເຂົາມາ ຫາຜູ້ທີ່ເຫລືອຢູ່ຂອງລູກຫລານຂອງເຈົ້າ, ເພື່ອພັນທະສັນຍາຂອງພຣະບິດາຊຶ່ງໃຫ້ ໄວ້ກັບຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງຈະສຳເລັດ, ໂອ້ ເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ;

5 ດັ່ງນັ້ນ, ວຽກງານເຫລົ່ານີ້ ແລະ ວຽກ ງານທີ່ຈະມາເຖິງໃນບັນດາພວກເຈົ້ານັບ ແຕ່ນີ້ໄປຈະອອກມາຈາກຄົນຕ່າງຊາດ, ແລະ ມາຫາລູກຫລານຂອງເຈົ້າ ຊຶ່ງຈະ ເສື່ອມໂຊມຢູ່ໃນຄວາມບໍ່ເຊື່ອຖືເພາະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ;

6 ເພາະພຣະບິດາເຫັນດັ່ງນັ້ນ ວ່າມັນ ຄວນອອກມາຈາກຄົນຕ່າງຊາດ, ເພື່ອ ພຣະອົງຈະໄດ້ສະແດງອຳນາດຂອງ ພຣະອົງຕໍ່ຄົນຕ່າງຊາດ, ເພື່ອດ້ວຍເຫດ ຄືຖ້າຫາກຄົນຕ່າງຊາດຈະບໍ່ເຮັດໃຈແຂງ ກະດ້າງ, ວ່າພວກເຂົາຈະກັບໃຈ ແລະ ມາຫາເຮົາ ແລະ ຮັບບັບຕິສະມາໃນນາມ ຂອງເຮົາ, ແລະ ຮູ້ເຖິງຫລັກທຳອັນແທ້ຈິງ ຂອງຄຳສອນຂອງເຮົາ, ເພື່ອພວກເຂົາ ຈະໄດ້ນັບເຂົ້າຢູ່ໃນບັນດາຜູ້ຄົນຂອງເຮົາ, ໂອ້ ເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ;

7 ແລະ ເມື່ອສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເກີດຂຶ້ນຄື ລູກ ຫລານຂອງເຈົ້າຈະເລີ່ມຮູ້ເລື່ອງເຫລົ່າ ນີ້—ມັນຈະເປັນເຄື່ອງໝາຍໃຫ້ແກ່ພວກ ເຂົາ ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ຮູ້ວ່າ ວຽກງານ ຂອງພຣະບິດາໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນແລ້ວ, ເພື່ອ ເຮັດໃຫ້ພັນທະສັນຍາ ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ ກະທຳໄວ້ກັບຜູ້ຄົນຜູ້ເປັນເຊື້ອສາຍອິດ ສະຣາເອນສຳເລັດ.

8 ແລະ ເມື່ອມັນນັ້ນມາເຖິງ, ເຫດການ

ຈະບັງເກີດຂຶ້ນຄື ກະສັດຈະປາກບໍ່ ອອກ; ເພາະພວກເພິ່ນຈະໄດ້ເຫັນສິ່ງ ທີ່ບໍ່ເຄີຍບອກເລົ່າ; ແລະ ພວກເພິ່ນຈະ ພິຈາລະນາສິ່ງທີ່ບໍ່ເຄີຍໄດ້ຍິນ.

9 ເພາະວ່າໃນມື້ນັ້ນ ເພື່ອເຮົາພຣະ ບິດາຈະກະທຳວຽກງານຢ່າງໜຶ່ງ, ຊຶ່ງຈະ ເປັນວຽກງານອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ໜ້າ ອັດສະຈັນໃຈໃນບັນດາພວກເຂົາ; ແລະ ຈະມີຄົນໃນບັນດາພວກເຂົາທີ່ຈະບໍ່ ເຊື່ອເລື່ອງນີ້, ເຖິງແມ່ນວ່າຈະມີຄົນມາ ປະກາດເລື່ອງນີ້ແກ່ເຂົາກໍຕາມ.

10 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ຊີວິດຂອງຂ້າໃຊ້ຂອງ ເຮົາຈະຢູ່ໃນມືເຮົາ; ສະນັ້ນ ພວກເຂົາຈະ ບໍ່ທຳຮ້າຍລາວ ເຖິງແມ່ນວ່າລາວຈະໄດ້ ຮັບບາດເຈັບເພາະພວກເຂົາກໍຕາມ. ແຕ່ ເຮົາຈະປິ່ນປົວລາວ ເພາະວ່າເຮົາຈະ ສະແດງໃຫ້ພວກເຂົາເຫັນວ່າ ຄວາມ ສະຫລຽວສະຫລາດຂອງເຮົານັ້ນຍິ່ງໃຫຍ່ ກວ່າເລັກລຽມຂອງມານ.

11 ດັ່ງນັ້ນ ເຫດການຈະບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ຈະບໍ່ເຊື່ອໃນຄຳຂອງເຮົາ, ຜູ້ເປັນພຣະເຢຊູຄຣິດ ຊຶ່ງພຣະບິດາຈະ ເຮັດໃຫ້ລາວນຳອອກໄປຫາຄົນຕ່າງຊາດ ແລະ ຈະປະທານອຳນາດໃຫ້ລາວເພື່ອ ລາວຈະນຳມັນອອກໄປຫາຄົນຕ່າງຊາດ, (ມັນຈະເປັນໄປຄືກັນກັບໂມເຊກ່າວໄວ້) ພວກເຂົາຈະຖືກຕັດອອກຈາກບັນດາ ຜູ້ຄົນຂອງເຮົາຜູ້ຢູ່ໃນພັນທະສັນຍາ.

12 ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງເຮົາຜູ້ທີ່ເຫລືອ ຢູ່ຂອງຢາໂຄບຈະຢູ່ໃນບັນດາຄົນຕ່າງ ຊາດ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈະຢູ່ທາມກາງພວກ ເຂົາເໝືອນດັ່ງສິ່ງໃນບັນດາສັດໃນປ່າ, ແລະ ດັ່ງສິ່ງໝຸ່ມຢູ່ໃນບັນດາຝູງແກະ

ຊຶ່ງຖ້າຫາກມັນຜ່ານໄປ ທັງຈະຢຽບຢູ່ ແລະ ຈຶກເປັນຕ່ອນໆ, ແລະ ບໍ່ມີໃຜປົດປ່ອຍໄດ້.

13 ມືຂອງພວກເຂົາຈະຍົກຢູ່ເທິງຜູ້ບໍລະບັກຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ສັດຕູຂອງພວກເຂົາຈະຖືກຕັດອອກໄປທັງໝົດ.

14 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ວິບັດແກ່ຄົນຕ່າງຊາດ ຖ້າຫາກພວກເຂົາບໍ່ກັບໃຈ; ເພາະເຫດການຈະບັງເກີດຂຶ້ນໃນມື້ນັ້ນ, ພຣະບິດາກ່າວ, ວ່າເຮົາຈະເອົາມ້າຂອງເຈົ້າໄປຈາກທ່າມກາງພວກເຈົ້າ, ແລະ ເຮົາຈະທຳລາຍລີ້ຂອງເຈົ້າ;

15 ແລະ ເຮົາຈະທຳລາຍເມືອງທັງຫລາຍໃນແຜ່ນດິນຂອງເຈົ້າ, ແລະ ຈະຢຽບຢູ່ທີ່ໝັ້ນທັງໝົດຂອງເຈົ້າ;

16 ແລະ ເຮົາຈະຕັດການໃຊ້ຄ່າຖາອອກໄປຈາກແຜ່ນດິນຂອງເຈົ້າ, ແລະ ເຈົ້າຈະບໍ່ມີໝໍ້ອີກຕໍ່ໄປ;

17 ຮູບສະຫລັກຂອງເຈົ້າເຮົາຈະຕັດອອກນຳອີກ, ແລະ ຮູບບູຊາຂອງເຈົ້າອອກຈາກທ່າມກາງພວກເຈົ້າ, ແລະ ເຈົ້າຈະບໍ່ກາບໄຫວ້ວຽກງານຈາກມືຂອງເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ;

18 ແລະ ເຮົາຈະຖອນປ່າອອກຈາກທ່າມກາງພວກເຈົ້າ; ເຮົາຈະທຳລາຍເມືອງຂອງເຈົ້ານຳອີກ.

19 ແລະ ເຫດການຈະບັງເກີດຂຶ້ນຄືການເວົ້າຕົວະ, ແລະ ການຫລອກລວງ, ແລະ ການອິດສາບັງບຽດ, ແລະ ການຜິດຖຽງກັນ, ແລະ ການປະຕິບັດໂດຍອຳນາດຈອມປອມ, ແລະ ການໂສເພນີຈະສູນສິ້ນໄປທັງໝົດ.

20 ເພາະເຫດການຈະບັງເກີດຂຶ້ນ,

ພຣະບິດາກ່າວ, ວ່າໃນມື້ນັ້ນຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ຈະບໍ່ກັບໃຈ ແລະ ບໍ່ມາຫາບຸດທີ່ຮັກຂອງເຮົາ, ເຮົາຈະຕັດເຂົາອອກຈາກບັນດາຜູ້ຄົນຂອງເຮົາ, ໂອ້ ເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ;

21 ແລະ ເຮົາຈະທຳການແກ້ແຄ້ນ ແລະ ໂມໂຫຮ້າຍພວກເຂົາດັ່ງທີ່ກັບຄືນນອກສາດສະໜາ, ຢ່າງທີ່ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍໄດ້ຍິນ.

22 ແຕ່ຖ້າຫາກພວກເຂົາຈະກັບໃຈ ແລະ ເຊື່ອຟັງຄຳຂອງເຮົາ, ແລະ ບໍ່ເຮັດໃຈແຂງກະດ້າງແລ້ວ, ເຮົາຈະຈັດຕັ້ງສາດສະໜາຈັກຂອງເຮົາຂຶ້ນໃນບັນດາພວກເຂົາ, ແລະ ພວກເຂົາຈະເຂົ້າມາສູ່ພັນທະສັນຍາ ແລະ ຖືກນັບເຂົ້າຢູ່ໃນບັນດາຜູ້ທີ່ເຫລືອຢູ່ນີ້ຂອງຢາໂຄບ, ຊຶ່ງເຮົາໄດ້ມອບແຜ່ນດິນນີ້ໃຫ້ເປັນມູນມໍລະດົກຂອງພວກເຂົາ;

23 ແລະ ພວກເຂົາຈະຊ່ອຍເຫລືອຜູ້ຄົນຂອງເຮົາ, ຜູ້ທີ່ເຫລືອຂອງຢາໂຄບ, ແລະ ຫລາຍຕໍ່ຫລາຍຄົນຂອງເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນທີ່ຈະກັບມາອີກ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະສ້າງເມືອງໜຶ່ງຂຶ້ນ, ຊຶ່ງຈະຖືກເອີ້ນວ່າ ເຢຣູຊາເລັມໃໝ່.

24 ແລະ ແລ້ວພວກເຂົາຈະຊ່ອຍເຫລືອຜູ້ຄົນຂອງເຮົາເພື່ອພວກເຂົາທີ່ແຕກກະຈັດກະຈາຍກັນໄປຕາມຜືນແຜ່ນດິນຈະໄດ້ຖືກເຕົ້າໂຮມມາສູ່ເຢຣູຊາເລັມໃໝ່.

25 ແລະ ແລ້ວອຳນາດຂອງສະຫວັນຈະລົງມາເທິງບັນດາພວກເຂົາ; ແລະ ເຮົາຈະຢູ່ໃນທ່າມກາງພວກເຂົາເໝືອນກັນ.

26 ແລະ ແລ້ວວຽກງານຂອງພຣະບິດາ ຈະເລີ່ມຕົ້ນໃນມື້ນັ້ນ, ເມື່ອພຣະກິດຕິ ຄຸນນີ້ຖືກສິດສອນໃນບັນດາຜູ້ທີ່ເຫລືອ ຢູ່ຂອງຜູ້ຄົນພວກນີ້. ຕາມຈິງແລ້ວເຮົາ ກ່າວກັບເຈົ້າວ່າ ໃນມື້ນັ້ນວຽກງານຂອງ ພຣະບິດາຈະເລີ່ມຕົ້ນໃນບັນດາຜູ້ຄົນທັງ ໝົດຂອງເຮົາທີ່ແຕກກະຈັດກະຈາຍກັນ ໄປ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນແຕ່ເຜົ່າທີ່ຫາຍ ໄປ, ຊຶ່ງພຣະບິດາໄດ້ນຳພວກເຂົາອອກ ໄປຈາກເຢຣູຊາເລັມ.

27 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ວຽກງານຈະເລີ່ມຕົ້ນ ດ້ວຍພຣະບິດາໃນບັນດາຜູ້ຄົນທັງໝົດ ຂອງເຮົາທີ່ແຕກກະຈັດກະຈາຍກັນໄປ, ເພື່ອຕຽມທາງໄວ້ ຊຶ່ງໂດຍທາງນັ້ນ ພວກ ເຂົາຈະມາຫາເຮົາ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ ເອີ້ນຫາພຣະບິດາໃນນາມຂອງເຮົາ.

28 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ແລ້ວວຽກງານ ຈະເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍພຣະບິດາໃນບັນດາປະ ຊາຊາດທັງປວງ ໃນການຕຽມທາງໄວ້ ຊຶ່ງ ທາງນັ້ນ ພຣະອົງຈະເຕົ້າໂຮມຜູ້ຄົນຂອງ ພຣະອົງກັບບ້ານ ສູ່ແຜ່ນດິນທີ່ເປັນມູນ ມໍລະດົກຂອງພວກເຂົາ.

29 ແລະ ພວກເຂົາຈະອອກຈາກປະ ເທດທັງໝົດ; ແລະ ພວກເຂົາຈະບໍ່ອອກ ໄປດ້ວຍຄວາມຮີບຮ້ອນ, ຫລື ຫລົບໜີ ໄປ, ເພາະເຮົາຈະນຳໜ້າພວກເຂົາໄປ, ພຣະບິດາກ່າວ, ແລະ ເຮົາຈະຮັກສາທາງ ຫລັງຂອງພວກເຂົາ.

ບົດທີ 22

ເມືອງສີໂອນ ແລະ ຫລັກຂອງມັນຈະຖືກ ສ້າງຂຶ້ນໃນຍຸກສຸດທ້າຍ, ແລະ ຊາວອິດ

ສະຣາເອນຈະຖືກເຕົ້າໂຮມເຂົ້າກັນ ໃນ ຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມອ່ອນໄຫວ— ພວກເຂົາຈະໄຊຊະນະ—ປຽບທຽບກັບ ເອຊາຢາ 54. ປະມານ ຄ.ສ. 34.

1 ແລະ ເມື່ອນັ້ນສິ່ງທີ່ມີຂຽນໄວ້ຈະ ເກີດຂຶ້ນ: ຈົ່ງຮ້ອງລຳທຳເພງເຖີດ, ໂອ້ ເຈົ້າຜູ້ເປັນເໝືອນຍິງພັນ; ຈົ່ງຮ້ອງລຳ ທຳເພງ ແລະ ມ່ວນຂຶ້ນເຖີດ, ເຈົ້າຜູ້ບໍ່ເຄີຍ ເຈັບທ້ອງອອກລູກເອີຍ; ເພາະວ່າເຈົ້າຈະ ມີລູກຫລາຍກວ່າຍິງທີ່ມີຜົວ, ພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າກ່າວ.

2 ຈົ່ງເຮັດຜ້າເຕັ້ນຂອງເຈົ້າໃຫ້ກວ້າງ ຂວາງ, ແລະ ຕໍ່ເຊືອກຜ້າເຕັ້ນຂອງເຈົ້າ ໃຫ້ຍາວ; ແລະ ສຽບຫລັກຂອງເຈົ້າໃຫ້ ແພ້ນ;

3 ເພາະເຈົ້າຈະຂະຫຍາຍເຂດອອກໄປ ທາງຂວາມື ແລະ ຊ້າຍ, ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງ ເຈົ້າໄດ້ຄົນຕ່າງຊາດມາເປັນມໍລະດົກ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເມືອງຮີກຮ້າງເປັນບ່ອນ ອາໄສ.

4 ຢ່າສູ່ຍ້ານ, ເຈົ້າຈະບໍ່ອາຍ; ທັງເຈົ້າ ຈະບໍ່ຈຳນົນ, ເພາະເຈົ້າຈະບໍ່ຖືກເຮັດ ໃຫ້ອາຍ; ເຈົ້າຈະລົມຄວາມອາຍໃນໄວ ເຍົາຂອງເຈົ້າ, ແລະ ຈະບໍ່ຈື່ຈຳຄວາມ ຕຳນິໃນຄາວໄວເຍົາຂອງເຈົ້າ, ແລະ ຈະ ບໍ່ຈື່ຈຳຄວາມຕຳນິຂອງຄວາມເປັນໝ້າຍ ຂອງເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ.

5 ເພາະຜູ້ສ້າງຂອງເຈົ້າ, ສາມີຂອງເຈົ້າ, ຈອມໂຍທາຄືພຣະນາມຂອງພຣະອົງ; ແລະ ພຣະຜູ້ໄຖ່ຂອງເຈົ້າ, ແລະ ພຣະຜູ້ບໍລິ ສຸດຂອງອິດສະຣາເອນ—ພຣະອົງຈະຖືກ ເອີ້ນວ່າ ພຣະເຈົ້າຂອງທັງແຜ່ນດິນໂລກ.

6 ເພາະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເອີ້ນເຈົ້າເປັນເໝືອນເມຍສາວທີ່ຖືກຜົວປະຖິ້ມ ແລະ ມີວິນຍານໂສກເສົ້າ, ແລະ ເປັນເມຍສາວຄາວເຈົ້າເປັນໝ້າຍ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຈົ້າກ່າວ.

7 ເຮົາໄດ້ປະຖິ້ມເຈົ້າພຽງແຕ່ໄລຍະຊົ່ວຄາວ, ແຕ່ເຮົາຈະເອົາເຈົ້າຄືນດ້ວຍຄວາມຮັກອັນສຸດຊຶ້ງ.

8 ເຮົາປິ່ນໜ້າດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍພຽງຊົ່ວຄາວ, ແຕ່ເຮົາຈະສະແດງຄວາມຮັກຕໍ່ເຈົ້າສືບໄປ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະຜູ້ໄຖ່ຂອງເຈົ້າກ່າວ.

9 ເພາະການນີ້, ເຮົາໄດ້ສັນຍາໄວ້ໃນສະໄໝຂອງໂນອາວ່າ ເຮົາຈະບໍ່ໃຫ້ນ້ຳຖ້ວມແຜ່ນດິນໂລກອີກເລີຍ, ສະນັ້ນເຮົາຈຶ່ງສັນຍາວ່າ ເຮົາຈະບໍ່ໂກດຮ້າຍເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ.

10 ພູໃຫຍ່ ແລະ ພູນ້ອຍອາດພັງທະລາຍລົງ, ແຕ່ຄວາມຮັກຂອງເຮົາໝັ້ນຄົງບໍ່ສິ້ນສຸດໄດ້, ທັງເຮົາຈະຮັກສາສັນຍາສັນຕິພາບໄວ້ສືບໄປ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ມີຄວາມເມດຕາຕໍ່ເຈົ້າກ່າວ.

11 ໂອ້ ເຈົ້າຜູ້ເປັນທຸກ, ຜູ້ຖືກໂຍນໄປດ້ວຍພາຍຸຮ້າຍ, ແລະ ບໍ່ໄດ້ຮັບການປອບໂຍນ! ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາຈະວາງຫີນຂອງເຈົ້າດ້ວຍສີສວຍງາມ, ແລະ ຈະວາງຮາກຖານຂອງເຈົ້າດ້ວຍຫີນປະເສີດ.

12 ແລະ ເຮົາຈະສ້າງປ່ອງຢ້ຽມຂອງເຈົ້າດ້ວຍທັບທິມ, ແລະ ປະຕູຂອງເຈົ້າດ້ວຍແກ້ວເຈຍລະໂນ, ແລະ ກຳແພງເມືອງທັງໝົດຂອງເຈົ້າດ້ວຍເພັດນິນຈິນດາ.

13 ແລະ ລູກຫລານທັງໝົດຂອງ

ເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບການສິດສອນເລື່ອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ແລະ ສັນຕິສຸກຂອງລູກຫລານຂອງເຈົ້າຈະຍິ່ງໃຫຍ່.

14 ເຈົ້າຈະຕັ້ງຢູ່ໃນຄວາມຊອບທຳ; ເຈົ້າຈະຫ່າງຈາກການກົດຂີ່ ເພາະເຈົ້າຈະບໍ່ຍ້ານ, ແລະ ຫ່າງຈາກຄວາມຫວາດກົວ ເພາະມັນຈະບໍ່ມາໃກ້ເຈົ້າ.

15 ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາຈະຮ່ວມກັນຕໍ່ສູ້ເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ, ແຕ່ບໍ່ແມ່ນໂດຍເຮົາ; ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ຈະຮ່ວມກັນຕໍ່ຕ້ານເຈົ້າ ກໍຈະລົ້ມລົງ.

16 ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາໄດ້ສ້າງຊ່າງຕີເຫລັກເປົ່າຖ່ານໃນໄຟ, ແລະ ນຳເຄື່ອງມືທີ່ເຂົາສ້າງອອກມາ; ແລະ ເຮົາໄດ້ສ້າງຜູ້ມ້າງເພພື່ອທຳລາຍ.

17 ບໍ່ມີອາວຸດໃດໆທີ່ຖືກເຮັດຂຶ້ນເພື່ອໃຊ້ກັບເຈົ້າຈະໄດ້ຜົນ; ແລະ ເຈົ້າຈະລົງໂທດລິ້ນທຸກລິ້ນທີ່ຈະລຸກຂຶ້ນຟ້ອງເຈົ້າໃນການພິພາກສາ. ນີ້ຄືມລະດົກຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ຄວາມຊອບທຳຂອງພວກເຂົາມາຈາກເຮົາ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວ.

ບົດທີ 23

ພຣະເຢຊູເຫັນພ້ອມກັບຄຳຂອງເອຊາຢາ—ພຣະອົງບັນຊາໃຫ້ຜູ້ຄົນຄົ້ນຫາສາດສະດາ—ຄຳຂອງຊາມູເອນຄົນເລມັນກ່ຽວກັບການພື້ນຄືນຊີວິດຖືກບັນທຶກໄວ້ໃນແຜ່ນຈາລິກ. ປະມານ ຄ.ສ. 34.

1 ແລະ ບັດນີ້, ຈົ່ງເບິ່ງເຮົາກ່າວກັບເຈົ້າວ່າ ເຈົ້າຄວນຄົ້ນຫາສິ່ງເຫລົ່ານີ້. ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຮົາໃຫ້ບັນຍັດແກ່ເຈົ້າເພື່ອ

ໃຫ້ຄົນຫາສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຢ່າງພາກພຽນ; ເພາະວ່າຄຳເວົ້າຂອງເອຊາຢານັ້ນໃຫຍ່ ຍິ່ງ.

2 ເພາະເພິ່ນໄດ້ເວົ້າໄວ້ໃນທຸກເລື່ອງ ກ່ຽວກັບຜູ້ຄົນຂອງເຮົາແທ້ໆ ຜູ້ຊຶ່ງເປັນ ເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ; ດັ່ງນັ້ນ ຈິ່ງຈຳ ເປັນທີ່ເພິ່ນຈະຕ້ອງເວົ້າກັບຄົນຕ່າງຊາດ ເໝືອນກັນ.

3 ແລະ ທຸກເລື່ອງທີ່ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າໄວ້ ໄດ້ ເກີດຂຶ້ນ ແລະ ຈະເກີດຂຶ້ນຕາມຄຳທີ່ເພິ່ນ ເວົ້າ.

4 ສະນັ້ນ ຈິ່ງເອົາໃຈໃສ່ໃນຄຳຂອງເຮົາ; ຈິ່ງຂຽນເລື່ອງທີ່ເຮົາບອກເຈົ້າ; ແລະ ຕາມ ພຣະປະສົງຂອງພຣະບິດາທີ່ເຫັນວ່າ ສົມຄວນ ມັນຈະອອກໄປຫາຄົນຕ່າງຊາດ.

5 ແລະ ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ຈະເຊື່ອຄຳຂອງ ເຮົາ ແລະ ກັບໃຈ ແລະ ຮັບບັບຕິສະມາ ຜູ້ນັ້ນຈະລອດ. ຈິ່ງຄົ້ນຫາສາດສະດາ, ເພາະວ່າຫລາຍຄົນໄດ້ໃຫ້ຖ້ອຍຄຳໄວ້ ເຖິງເລື່ອງເຫລົ່ານີ້.

6 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດ ຂຶ້ນຄື ເມື່ອພຣະເຢຊູກ່າວຂໍຄວາມເຫລົ່າ ນີ້ແລ້ວ, ພຣະອົງກໍໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາ ອີກ, ຫລັງຈາກທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊີ້ແຈງພຣະ ຄຳພິທັງໝົດກັບພວກເຂົາ ຊຶ່ງພວກເຂົາ ໄດ້ຮັບມາ, ພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາ ວ່າ: ຈິ່ງເບິ່ງ, ເຮົາຢາກໃຫ້ເຈົ້າຂຽນພຣະ ຄຳພິອັນທີ່ເຈົ້າຍັງບໍ່ມີ.

7 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບນີໄຟວ່າ: ຈິ່ງເອົາ ບັນທຶກທີ່ເຈົ້າມີອອກມາ.

8 ແລະ ເວລານີໄຟໄດ້ເອົາບັນທຶກອອກ ມາ ແລະ ວາງໄວ້ຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະ

ອົງ, ແລ້ວພຣະອົງໄດ້ທອດພຣະເນດເບິ່ງ ມັນ ແລະ ກ່າວວ່າ:

9 ຕາມຈິງແລ້ວເຮົາກ່າວກັບເຈົ້າວ່າ, ເຮົາໄດ້ສັ່ງໃຫ້ຊາມູເອນຄົນເລມັນຂ້າໃຊ້ ຂອງເຮົາໃຫ້ຖ້ອຍຄຳກັບຜູ້ຄົນພວກນີ້, ວ່າໃນມື້ທີ່ພຣະບິດາຈະແຜ່ບາລະມີພຣະ ນາມຂອງພຣະອົງໃນເຮົາ ຈະມີໄຟພົນ ຂອງເຮົາເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍທີ່ ຈະລຸກຂຶ້ນຈາກຄວາມຕາຍ, ແລະ ຈະມາ ປະກົດແກ່ຜູ້ຄົນຢ່າງຫລວງຫລາຍ, ແລະ ຈະປະຕິບັດສາດສະໜາກົດແກ່ພວກ ເຂົາ. ແລະ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາ ວ່າ: ມັນບໍ່ໄດ້ເປັນເຊັ່ນນັ້ນບໍ່?

10 ແລະ ສານຸສິດຂອງພຣະອົງໄດ້ ຕອບພຣະອົງ ແລະ ກ່າວວ່າ: ແມ່ນ ແລ້ວ, ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ຊາມູເອນໄດ້ ທຳນາຍຕາມຄຳຂອງພຣະອົງ, ແລະ ຄຳ ເຫລົ່ານັ້ນສຳເລັດແລ້ວທັງໝົດ.

11 ແລະ ພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວກັບພວກ ເຂົາວ່າ: ດ້ວຍເຫດໃດເຈົ້າຈິ່ງບໍ່ຂຽນ ເລື່ອງນີ້ໄວ້, ເລື່ອງທີ່ໄຟພົນຂອງເຮົາ ຢ່າງຫລວງຫລາຍໄດ້ລຸກຂຶ້ນ ແລະ ໄດ້ ມາປະກົດແກ່ຜູ້ຄົນຢ່າງຫລວງຫລາຍ ແລະ ໄດ້ປະຕິບັດສາດສະໜາກົດແກ່ ພວກເຂົາ?

12 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ນີ ໄຟຈຳໄດ້ວ່າ ເລື່ອງນີ້ບໍ່ໄດ້ຖືກຂຽນໄວ້.

13 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພຣະເຢຊູໄດ້ບັນຊາໃຫ້ຂຽນເລື່ອງນີ້ໄວ້; ສະນັ້ນ ມັນຈິ່ງມີຂຽນໄວ້ຕາມທີ່ພຣະອົງ ໄດ້ບັນຊາ.

14 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດ ຂຶ້ນຄື ເມື່ອພຣະເຢຊູໄດ້ຊີ້ແຈງພຣະຄຳ

ພິທັງໝົດແລ້ວ ຊຶ່ງພວກເພິ່ນໄດ້ຂຽນໄວ້, ພຣະອົງໄດ້ບັນຊາໃຫ້ພວກເພິ່ນສິດສອນ ເລື່ອງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊີ້ແຈງມານັ້ນແກ່ ພວກເຂົາ.

ບົດທີ 24

ທູດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຈັດຕຽມທາງ ສຳລັບການສະເດັດມາຄັ້ງທີສອງ—ພຣະ ຄຣິດຈະປະທັບນັ່ງເປັນຜູ້ພິພາກສາ— ຊາວອິດສະຣາເອນຖືກບັນຊາໃຫ້ຈ່າຍ ສ່ວນສິບ ແລະ ຖະຫວາຍເຄື່ອງບູຊາ— ປຶ້ມແຫ່ງຄວາມຊົງຈຳຖືກຮັກສາໄວ້— ປຽບທຽບກັບ ມາລາກີ 3. ປະມານ ຄ.ສ. 34.

1 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພຣະອົງບັນຊາໃຫ້ພວກເພິ່ນຂຽນຖ້ອຍ ຄຳຊຶ່ງພຣະບິດາໄດ້ປະທານໃຫ້ແກ່ ມາລາກີ ຊຶ່ງພຣະອົງຈະບອກແກ່ພວກ ເພິ່ນ. ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຫລັງຈາກທີ່ພວກເພິ່ນໄດ້ຂຽນຂໍ້ຄວາມ ເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ ພຣະອົງໄດ້ຊີ້ແຈງກັບ ພວກເພິ່ນ. ແລະ ນີ້ຄືຂໍ້ຄວາມທີ່ພຣະ ອົງໄດ້ບອກແກ່ພວກເພິ່ນ, ມີຄວາມວ່າ: ພຣະບິດາກ່າວກັບມາລາກີດັ່ງນີ້—ຈົ່ງ ເບິ່ງ, ເຮົາຈະສົ່ງທູດຂອງເຮົາໄປຈັດຕຽມ ທາງໄວ້ສຳລັບເຮົາ, ແລ້ວ ໃນທັນໃດນັ້ນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງທີ່ພວກເຈົ້າສະແຫວງ ຫາກໍຈະສະເດັດມາທີ່ພຣະວິຫານຂອງ ພຣະອົງ, ເຖິງແມ່ນທູດແຫ່ງພັນທະສັນຍາ ຊຶ່ງພວກເຈົ້າເບີກບານໃນພຣະອົງ; ຈົ່ງ ເບິ່ງ, ພຣະອົງຈະມາ, ຈອມໂຍທາກ່າວ.

2 ແຕ່ໃຜຈະຢູ່ໃນວັນທີ່ພຣະອົງສະເດັດ

ມາ? ໃຜຈະຍືນຢູ່ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດມາ ປະກົດ? ເພາະວ່າພຣະອົງເປັນເໝືອນດັ່ງ ໄຟທີ່ຫລອມໂລຫະ, ແລະ ເປັນເໝືອນດັ່ງ ສະບູທີ່ມີພະລັງແຮງຂອງຄົນຊັກຜ້າ.

3 ແລະ ພຣະອົງຈະປະທັບນັ່ງດັ່ງຜູ້ ຫລອມເງິນໃຫ້ບໍລິສຸດ; ແລະ ພຣະອົງ ຈະເຮັດໃຫ້ລູກຊາຍຂອງເລວີບໍລິສຸດ ດັ່ງ ດຽວກັນກັບຄຳ ແລະ ເງິນທີ່ຫລອມແລ້ວ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະນຳເຄື່ອງຖະຫວາຍ ບູຊາ ທີ່ ຖືກຕ້ອງ ມາ ຖະຫວາຍ ແດ່ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

4 ເມື່ອນັ້ນເຄື່ອງຖະຫວາຍຂອງຢູດາ ແລະ ເຢຣູຊາເລັມຈະເປັນທີ່ພໍພຣະໂທ ຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າດັ່ງໃນສະໄໝໂບຮານ ແລະ ດັ່ງປີກ່ອນໆ.

5 ແລະ ເຮົາຈະມາໃກ້ເຈົ້າເພື່ອພິພາກ ສາ; ແລະ ເຮົາຈະເປັນພະຍານຕໍ່ສູ້ພວກ ທີ່ລົງມືເຝິກເວດມົນຄາຖາໃນທັນທີ, ແລະ ຕໍ່ສູ້ພວກທີ່ຫລິ້ນຊູ່ສູ່ຜິວເມຍ, ແລະ ຕໍ່ສູ້ພວກທີ່ເປັນພະຍານເທັດ, ແລະ ຕໍ່ສູ້ ພວກທີ່ສື່ໂກງຄ່າແຮງງານຂອງລູກຈ້າງ, ຕໍ່ສູ້ພວກທີ່ເອົາປຽບແມ່ໝ້າຍ ແລະ ເດັກ ກຳພ້າ, ແລະ ຄົນຕ່າງດ້າວ, ແລະ ຕໍ່ສູ້ ພວກທີ່ບໍ່ຢາເກງເຮົາ, ຈອມໂຍທາກ່າວ.

6 ເພາະເຮົາຄືພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເຮົາ ບໍ່ປ່ຽນແປງ; ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຈົ້າຜູ້ເປັນ ເຊື້ອສາຍຂອງຢາໂຄບຍັງບໍ່ສູນສິ້ນໄປ ເທື່ອ.

7 ເຖິງແມ່ນຕັ້ງແຕ່ວັນເວລາຂອງ ບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າ ໄດ້ໄປຈາກພິທີການຂອງເຮົາ, ແລະ ບໍ່ ໄດ້ຮັກສາມັນ. ຈົ່ງກັບມາຫາເຮົາ ແລະ ເຮົາຈະກັບໄປຫາພວກເຈົ້າ, ຈອມໂຍທາ

ກ່າວ. ແຕ່ພວກເຈົ້າຖາມວ່າ: ພວກຂ້າພຣະອົງຈະເຮັດຢ່າງໃດຈຶ່ງຈະສາມາດກັບໄປຫາພຣະອົງໄດ້?

8 ມັນເປັນການຖືກຕ້ອງບໍ່ທີ່ມະນຸດສີ່ໂກງພຣະເຈົ້າ? ແຕ່ເຈົ້າໄດ້ສີ່ໂກງເຮົາ. ແຕ່ພວກເຈົ້າຖາມວ່າ: ສີ່ໂກງຢ່າງໃດ? ກໍສີ່ໂກງໃນເລື່ອງໜຶ່ງສ່ວນສິບ ແລະ ເຄື່ອງຖະຫວາຍຕ່າງໆນັ້ນແຫລະ.

9 ພວກເຈົ້າຖືກສາບແຊ່ງດ້ວຍຄຳສາບແຊ່ງ, ກໍເພາະວ່າຄົນທັງຊາດສີ່ໂກງເຮົາ.

10 ຈຶ່ງນຳເງິນເຕັມຈຳນວນໜຶ່ງສ່ວນສິບມາຍັງພຣະວິຫານ ເພື່ອວ່າຈະມີອາຫານໃນພຣະວິຫານ; ຈົ່ງລອງເຮັດຢ່າງນັ້ນກັບເຮົາເບິ່ງ, ຈອມໂຍທາກ່າວ, ແລະ ພວກເຈົ້າຈະເຫັນວ່າ ເຮົາຈະໄຂປະຕູສະຫວັນ ແລະ ຖອກເທພຣະພອນລົງມາຍັງພວກເຈົ້າ ຈົນວ່າບໍ່ມີບ່ອນໃສ່ມັນໄວ້.

11 ເຮົາຈະບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ຜູງແມງໄມ້ມາທຳລາຍຜົນລະປູກຂອງພວກເຈົ້າ; ທັງຕົນອະນຸ່ນຂອງພວກເຈົ້າກໍຈະມີໝາກຫລາຍ, ຈອມໂຍທາກ່າວ.

12 ແລະ ທຸກປະຊາຊາດຈະເອີ້ນພວກເຈົ້າວ່າຜູ້ມີຄວາມສຸກ, ເພາະດິນແດນຂອງພວກເຈົ້າຈະເປັນທີ່ຢູ່ອາໄສຢ່າງຜາສຸກ, ຈອມໂຍທາກ່າວ.

13 ພວກເຈົ້າໄດ້ເວົ້າຈາໃສ່ຮ້າຍເຮົາ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວ. ແຕ່ພວກເຈົ້າຖາມວ່າ: ພວກຂ້າພຣະອົງໄດ້ເວົ້າຈາໃສ່ຮ້າຍຫຍັງແດ່ແກ່ພຣະອົງ?

14 ພວກເຈົ້າໄດ້ເວົ້າວ່າ: ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້ານັ້ນບໍ່ມີປະໂຫຍດ, ແລະ ມີປະໂຫຍດຫຍັງທີ່ຈະປະຕິບັດຕາມ ພິທີການຕ່າງໆ

ຂອງພຣະອົງ ແລະ ເສຍໃຈຕໍ່ສິ່ງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເຮັດມາຕໍ່ພຣະພັກຂອງຈອມໂຍທາ?

15 ແລະ ບັດນີ້ພວກເຮົາເອີ້ນຄົນຈອງຫອງວ່າຄົນມີຄວາມສຸກ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຄົນທີ່ເຮັດຄວາມຊົ່ວຮ້າຍວ່າສູງສົ່ງ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ວ່າແຕ່ຄົນທົດລອງພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ຮັບໂທດຫຍັງເລີຍ.

16 ແລ້ວຄົນທີ່ຢາເກງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັນເລື້ອຍໆ, ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຍິນ ແລະ ໄດ້ຟັງ; ແລະ ຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະອົງ ມີໜັງສືແຫ່ງຄວາມຊົງຈຳເຫລັ້ມໜຶ່ງທີ່ບັນທຶກລາຍຊື່ຂອງຄົນທີ່ຢາເກງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄວ້, ແລະ ເຄົາລົບພຣະນາມຂອງພຣະອົງ.

17 ພວກເຂົາຈະເປັນຜູ້ຄົນຂອງເຮົາ, ຈອມໂຍທາກ່າວ, ໃນມື້ນັ້ນເມື່ອເຮົາດຳເນີນການນັ້ນ; ແລະ ເຮົາຈະເມດຕາພວກເຂົາດັ່ງພໍ່ເມດຕາລູກຜູ້ທີ່ຮັບໃຊ້ຕົນ.

18 ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າຈະກັບມາ ແລະ ເຫັນຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງຄົນຊອບທຳ ແລະ ຄົນຊົ່ວ, ລະຫວ່າງຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ຮັບໃຊ້ພຣະອົງ.

ບົດທີ 25

ໃນການສະເດັດມາຄັ້ງທີສອງ, ຄົນຊົ່ວຈະຖືກເຜົາດັ່ງເພືອງ—ເອລີຢາຈະກັບຄືນມາກ່ອນວັນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ເປັນຕາຍ້ານນັ້ນ—ປຽບທຽບກັບ ມາລາກີ 4. ປະມານ ຄ.ສ. 34.

1 ເພາະຈຶ່ງເບິ່ງ, ມື້ນັ້ນຍ່ອມມາເຖິງເມື່ອຈະໃໝ່ດັ່ງເຕົາໄຟ; ແລະ ຄົນຈອງ

ທອງທັງໝົດ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຄົນທັງໝົດ ທີ່ເຮັດຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຈະເປັນດັ່ງເພືອງ; ແລະ ມື້ທີ່ມາຈະໃໝ່ພວກເຂົາຈົນບໍ່ມີຫຍັງ ເຫລືອ, ຈອມໂຍທາກ່າວ, ແລະ ມັນຈະບໍ່ ເຫລືອທັງຮາກ ຫລື ກິ່ງໃຫ້ພວກເຂົາເລີຍ.

2 ແຕ່ສໍາລັບເຈົ້າທີ່ຍໍາເຖງນາມຂອງ ເຮົາ, ພຣະບຸດແຫ່ງຄວາມຊອບທໍາຈະ ລຸກຂຶ້ນພ້ອມກັບອໍານາດແຫ່ງການປົນ ປົວທີ່ຢູ່ໃນປົກຂອງພຣະອົງ; ແລະ ເຈົ້າ ຈະເປັນອິດສະລະ ແລະ ມີຄວາມສຸກດັ່ງ ລູກງົວໃນຄອກ.

3 ແລະ ເຈົ້າຈະຊະນະຄົນຊົ່ວ; ເພາະ ພວກເຂົາຈະເປັນດັ່ງຂີ້ຝຸ່ນທີ່ຢູ່ໃຕ້ພື້ນດິນ ຂອງເຈົ້າໃນມື້ທີ່ເຮົາດໍາເນີນການນັ້ນ, ຈອມໂຍທາກ່າວ.

4 ຈົ່ງຈື່ຈໍາກົດຂອງໂມເຊຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງ ເຮົາ, ພ້ອມທັງຂໍ້ກໍານົດ ແລະ ຄໍາພິພາກ ສາຂຶ້ງເຮົາໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ລາວທີ່ພູ ໂຮ ເຮັບສໍາລັບຊາວອິດສະຣາເອນທຸກຄົນ.

5 ຈົ່ງເບິ່ງ, ກ່ອນມື້ອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ເປັນຕາຍ້ານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະມາ ເຖິງ, ເຮົາຈະໃຊ້ສາດສະດາເອລີຢາມາ ຫາເຈົ້າ;

6 ແລະ ລາວຈະຫັນໃຈພໍ່ມາຫາລູກ, ແລະ ຫັນໃຈລູກໄປຫາພໍ່, ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາ ຈະມາ ແລະ ທໍາລາຍແຜ່ນດິນໂລກດ້ວຍ ຄໍາສາບແຊງ.

ບົດທີ 26

ພຣະເຢຊູຊີ້ແຈງທັງໝົດນັບຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນຈົນ ເຖິງມື້ສຸດທ້າຍ—ທາລົກ ແລະ ເດັກນ້ອຍ ເວົ້າເລື່ອງມະຫັດສະຈັນທີ່ບໍ່ອາດສາມາດ

ຂຽນໄວ້ໄດ້—ຜູ້ທີ່ເຂົ້າຮ່ວມສາດສະໜາ ຈັກຂອງພຣະຄຣິດຖືວ່າສິ່ງຂອງທັງ ໝົດທີ່ພວກເຂົາມີເປັນຂອງສ່ວນລວມ. ປະມານ ຄ.ສ. 34.

1 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເມື່ອພຣະເຢຊູເລົ່າເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ ພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ຊີ້ແຈງເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ຕໍ່ຜູງ ຊົນ; ແລະ ພຣະອົງໄດ້ຊີ້ແຈງເລື່ອງທັງ ໝົດຕໍ່ພວກເຂົາ, ທັງເລື່ອງໃຫຍ່ ແລະ ເລື່ອງນ້ອຍ.

2 ແລະ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ: ພຣະ ຄໍາພິເຫລົ່ານີ້ ຊຶ່ງພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມີຢູ່ນໍາ, ພຣະບິດາຈຶ່ງໄດ້ບັນຊາໃຫ້ເຮົາມອບໃຫ້ ແກ່ພວກເຈົ້າ; ເພາະມັນເປັນຄວາມສະ ຫລຽວສະຫລາດໃນພຣະອົງທີ່ມັນຄວນ ຖືກສົ່ງຕໍ່ໄປໃຫ້ຜູ້ຄົນລຸ້ນຫລັງ.

3 ແລະ ພຣະອົງໄດ້ຊີ້ແຈງເລື່ອງທັງໝົດ ຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນຈົນເຖິງເວລາທີ່ພຣະອົງຈະ ສະເດັດມາໃນລັດສະໝີພາບຂອງພຣະ ອົງ—ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈົນກະທັ້ງທຸກເລື່ອງ ທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນໃນຜືນແຜ່ນດິນໂລກ, ຈົນ ກະທັ້ງວັດຖຸຕ່າງໆເປື້ອຍໄປດ້ວຍໄຟ, ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກຈະຫົດເຂົ້າດັ່ງມ້ວນ ກະດາດ, ແລະ ພ້າກັບແຜ່ນດິນກໍຈະ ລ່ວງພື້ນໄປ;

4 ແລະ ຈົນກະທັ້ງເປັນວັນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ສຸດທ້າຍ, ເມື່ອທຸກຜູ້ຄົນ, ແລະ ທຸກ ຕະກູນ, ແລະ ທຸກປະຊາຊາດ, ແລະ ທຸກ ພາສາ ຈະມາຢືນຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະ ເຈົ້າ, ເພື່ອຮັບການພິພາກສາ, ຕາມວຽກ ງານຂອງພວກເຂົາ ບໍ່ວ່າຈະເປັນວຽກ ງານດີ ຫລື ວຽກງານຊົ່ວ—

5 ຖ້າຫາກມັນເປັນວຽກງານດີ, ກໍຈະໄດ້ອອກມາຫາການຟື້ນຄືນຊີວິດອັນເປັນນິດ; ແລະ ຖ້າຫາກມັນເປັນວຽກງານຊົ່ວ, ກໍຈະໄດ້ອອກມາຫາການຟື້ນຄືນຊີວິດທີ່ອັບປະໂຫຍດ; ໂດຍເປັນທາງສອງເສັ້ນຄຽງຄູ່ກັນໄປ, ເສັ້ນໜຶ່ງຢູ່ມືເບື້ອງໜຶ່ງ ແລະ ອີກເສັ້ນໜຶ່ງຢູ່ມືອີກເບື້ອງໜຶ່ງ, ອີງຕາມພຣະເມດຕາ, ແລະ ຕາມຄວາມຍຸດຕິທຳ, ແລະ ຕາມຄວາມບໍລິສຸດຊຶ່ງມີໃນພຣະຄຣິດ, ຜູ້ຊຶ່ງເປັນຢູ່ມາກ່ອນໂລກເລີ່ມຕົ້ນ.

6 ແລະ ບັດນີ້ບໍ່ອາດຂຽນມັນໄວ້ໃນໜັງສືເຫລັ້ມນີ້ໄດ້ເຖິງແມ່ນໃນໜຶ່ງສ່ວນຮ້ອຍຂອງເລື່ອງຊຶ່ງພຣະເຢຊູໄດ້ສອນໄວ້ແທ້ໆແກ່ຜູ້ຄົນ;

7 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ ແຜ່ນຈາລຶກຂອງນີໄຟໄດ້ບັນຈຸຫລາຍກວ່ານີ້ຂອງເລື່ອງຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ສິດສອນຜູ້ຄົນ.

8 ແລະ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂຽນໄວ້ ຊຶ່ງເປັນພຽງສ່ວນເລັກໜ້ອຍຂອງເລື່ອງທັງໝົດທີ່ພຣະອົງໄດ້ສິດສອນຜູ້ຄົນ; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຂຽນມັນໄວ້ໂດຍມີເຈດຕະນາວ່າ ມັນອາດຈະຖືກນຳມາສູ່ຜູ້ຄົນພວກນີ້ອີກ ໂດຍຄົນຕ່າງຊາດຕາມຂໍ້ຄວາມທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວໄວ້.

9 ແລະ ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຮັບເລື່ອງນີ້ແລ້ວ, ຊຶ່ງສົມຄວນທີ່ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບມັນກ່ອນ, ເພື່ອທົດລອງຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຖ້າຫາກເປັນໄປວ່າ ພວກເຂົາເຊື່ອເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ ເມື່ອນັ້ນເລື່ອງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຈະປະກົດແກ່ພວກເຂົາ.

10 ແລະ ຖ້າຫາກເປັນໄປວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ເຊື່ອເລື່ອງເຫລົ່ານີ້, ເມື່ອນັ້ນເລື່ອງທີ່ຍິ່ງ

ໃຫຍ່ກວ່ານີ້ຈະຖືກກົດກັນໄວ້ຈາກພວກເຂົາ, ຊຶ່ງນຳໄປສູ່ການກ່າວໂທດພວກເຂົາ.

11 ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງຈະຂຽນເລື່ອງທັງໝົດທີ່ບັນທຶກຢູ່ໃນແຜ່ນຈາລຶກຂອງນີໄຟຢູ່ພໍດີ, ແຕ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຫ້າມໄວ້ ແລະ ກ່າວວ່າ: ເຮົາຈະທົດລອງສັດທາຂອງຜູ້ຄົນຂອງເຮົາ.

12 ດັ່ງນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າມໍ່ມອນຈົ່ງຂຽນເລື່ອງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບັນຊາຂ້າພະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ. ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າ, ມໍ່ມອນຈົບຂໍ້ຄວາມຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ຕໍ່ໄປນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຈະເລີ່ມຂຽນເລື່ອງຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບບັນຊາ.

13 ດັ່ງນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າຢາກໃຫ້ທ່ານເຫັນວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ສິດສອນຜູ້ຄົນໂດຍແທ້ເປັນເວລາສາມມື້, ແລະ ຫລັງຈາກນັ້ນພຣະອົງໄດ້ມາປະກົດຕໍ່ພວກເຂົາເປັນບາງຄັ້ງບາງຄາວ, ແລະ ໄດ້ຫັກເຂົ້າຈີ່ ແລະ ໃຫ້ພອນແກ່ມັນ, ແລະ ໄດ້ມອບມັນໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ.

14 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພຣະອົງໄດ້ສິດສອນ ແລະ ປະຕິບັດສາດສະໜາກິດແກ່ເດັກນ້ອຍຂອງຜູງຊົນຊຶ່ງໄດ້ກ່າວມາແລ້ວ, ແລະ ພຣະອົງໄດ້ມາຍລິ້ນຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າເລື່ອງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ໜ້າອັດສະຈັນກັບພໍ່ຂອງພວກເຂົາ, ແມ່ນແຕ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ເປີດເຜີຍກັບຜູ້ຄົນມາແລ້ວ; ແລະ ພຣະອົງໄດ້ມາຍລິ້ນຂອງພວກເຂົາ ເພື່ອພວກເຂົາຈະເວົ້າອອກມາໄດ້.

15 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື

ຫລັງຈາກທີ່ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດຂຶ້ນສະຫວັນ—ເທື່ອທີ່ສອງທີ່ພຣະອົງໄດ້ປະກົດຕົວຕໍ່ພວກເຂົາ, ແລະ ໄດ້ກັບຂຶ້ນໄປຫາພຣະບິດາ, ຫລັງຈາກໄດ້ປິ່ນປົວຄົນເຈັບປ່ວຍ ແລະ ຄົນເປ້ຍລ່ອຍທັງໝົດ, ແລະ ໄດ້ເປີດຕາໃຫ້ຄົນຕາບອດ ແລະ ໄດ້ເປີດຫູໃຫ້ຄົນຫູໜວກ, ແລະ ເຖິງຂະໜາດທີ່ໄດ້ປິ່ນປົວພະຍາດນາໆປະການໃນບັນດາພວກເຂົາ, ແລະ ໄດ້ໄຜດຍົກຊາຍຄົນໜຶ່ງຄົນຈາກຕາຍ, ແລະ ໄດ້ສະແດງອຳນາດຂອງພຣະອົງໃຫ້ພວກເຂົາເຫັນ, ແລ້ວໄດ້ສະເດັດຂຶ້ນໄປເຝົ້າພຣະບິດາ—

16 ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນໃນມື້ຕໍ່ມາຄື ຜູງຊົນໄດ້ມາເຕົ້າໂຮມກັນ, ແລະ ພວກເຂົາທັງໄດ້ເຫັນ ແລະ ໄດ້ຍິນເດັກນ້ອຍເຫລົ່ານີ້; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຖິງຂະໜາດທາລົກກໍໄດ້ເປີດປາກເວົ້າເລື່ອງໜ້າອັດສະຈັນອອກມາ; ແລະ ເລື່ອງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າອອກມານັ້ນຖືກຫ້າມບໍ່ໃຫ້ຜູ້ໃດຂຽນໄວ້.

17 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ສານຸສິດຜູ້ຊົ່ງພຣະເຢຊູໄດ້ເລືອກໄວ້ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນບັບຕິສະມາ ແລະ ສິດສອນຫລາຍຕໍ່ຫລາຍຄົນທີ່ໄດ້ມາຫາພວກເພິ່ນຕັ້ງແຕ່ເວລານັ້ນໄປ; ແລະ ຫລາຍຕໍ່ຫລາຍຄົນທີ່ໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູກໍເຕັມປຽມໄປດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.

18 ແລະ ຫລາຍຄົນໃນຈຳນວນພວກເຂົາໄດ້ເຫັນ ແລະ ໄດ້ຍິນເລື່ອງຊົ່ງບໍ່ອາດຈະເວົ້າໄດ້, ຊົ່ງມັນຖືກຫ້າມບໍ່ໃຫ້ຂຽນໄວ້.

19 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ສິດສອນ, ແລະ

ໄດ້ປະຕິບັດສາດສະໜາກົດແກ່ກັນແລະກັນ; ແລະ ພວກເຂົາຖືວ່າ ສິ່ງຂອງທັງໝົດທີ່ພວກເຂົາມີເປັນຂອງສ່ວນລວມ, ທຸກຄົນປະຕິບັດຕໍ່ກັນຢ່າງທ່ຽງທຳ.

20 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງດັ່ງທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ບັນຊາພວກເຂົາ.

21 ແລະ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຖືກເອີ້ນວ່າ ສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະຄຣິດ.

ບົດທີ 27

ພຣະເຢຊູບັນຊາໃຫ້ພວກເຂົາເອີ້ນສາດສະໜາຈັກຕາມພຣະນາມຂອງພຣະອົງ—ພາລະກິດ ແລະ ການເສຍສະລະຊົດໃຊ້ຂອງພຣະອົງປະກອບເປັນພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະອົງ—ມະນຸດຖືກບັນຊາໃຫ້ກັບໃຈ ແລະ ຮັບບັບຕິສະມາ ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ຖືກຊຳລະລ້າງໃຫ້ບໍລິສຸດໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ—ພວກເຂົາຄວນເປັນດັ່ງທີ່ພຣະເຢຊູເປັນ. ປະມານ ຄ.ສ. 34–35.

1 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໃນໄລຍະເວລາທີ່ສານຸສິດຂອງພຣະເຢຊູກຳລັງເດີນທາງໄປສິດສອນເລື່ອງທີ່ພວກເພິ່ນໄດ້ຍິນ ແລະ ໄດ້ເຫັນມານັ້ນ, ແລະ ໄດ້ໃຫ້ບັບຕິສະມາໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູ, ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ສານຸສິດໄດ້ມາເຕົ້າໂຮມກັນເພື່ອອະທິຖານ ແລະ ຖືສິນອົດເຂົ້າຢ່າງເອົາຈິງເອົາຈັງ.

2 ແລະ ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດມາປະກົດຕົວຕໍ່ພວກເພິ່ນອີກ, ເພາະພວກເພິ່ນໄດ້ອະທິຖານຫາພຣະບິດາໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງ, ແລະ ພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດມາຢືນຢູ່ທ່າມກາງພວກເພິ່ນ, ແລະ ຖາມພວກເພິ່ນວ່າ: ເຈົ້າຕ້ອງການອັນໃດຈາກເຮົາ?

3 ແລະ ພວກເພິ່ນໄດ້ກ່າວກັບພຣະອົງວ່າ: ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ພວກຂ້ານ້ອຍຢາກໃຫ້ພຣະອົງບອກພວກຂ້ານ້ອຍວ່າພວກຂ້ານ້ອຍຄວນເອີ້ນຊື່ຂອງສາດສະໜາຈັກມີວ່າແນວໃດ ເພາະວ່າໄດ້ມີການໂຕ້ຖຽງກັນໃນບັນດາຜູ້ຄົນກຸ່ວກັບເລື່ອງນີ້.

4 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບພວກເພິ່ນວ່າ: ຕາມຈິງ, ຕາມຈິງແລ້ວເຮົາກ່າວກັບເຈົ້າວ່າ, ເປັນດ້ວຍເຫດໃດຜູ້ຄົນຈິ່ງຈົມ ແລະ ໂຕ້ຖຽງກັນເພາະເລື່ອງນີ້?

5 ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ອ່ານພຣະຄຳພີບໍ່, ຊຶ່ງມັນບອກໄວ້ວ່າ ເຈົ້າຕ້ອງຮັບເອົາພຣະນາມຂອງພຣະຄຣິດ, ຊຶ່ງເປັນນາມຂອງເຮົາ? ເພາະໂດຍນາມນີ້ເຈົ້າຈະຖືກເອີ້ນໃນວັນສຸດທ້າຍ;

6 ແລະ ຜູ້ໃດທີ່ຮັບນາມຂອງເຮົາ, ແລະ ອົດທົນຈົນເຖິງທີ່ສຸດ, ຜູ້ນັ້ນຈະລອດໃນວັນສຸດທ້າຍ.

7 ດັ່ງນັ້ນ, ອັນໃດກໍຕາມທີ່ເຈົ້າຈະເຮັດ, ຈົ່ງເຮັດໃນນາມຂອງເຮົາ; ດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າຈົ່ງເອີ້ນສາດສະໜາຈັກຕາມນາມຂອງເຮົາ; ແລະ ເຈົ້າຈົ່ງເອີ້ນຫາພຣະບິດາໃນນາມຂອງເຮົາ ເພື່ອພຣະອົງຈະປະທານພອນໃຫ້ແກ່ສາດສະໜາຈັກເພື່ອເຫັນແກ່ເຮົາ.

8 ແລະ ມັນຈະເປັນສາດສະໜາຈັກ

ຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດຖ້າຫາກມັນບໍ່ມີຊື່ຕາມນາມຂອງເຮົາ? ເພາະຖ້າຫາກສາດສະໜາຈັກມີຊື່ຕາມຊື່ຂອງໂມເຊ, ແລ້ວມັນກໍຈະເປັນສາດສະໜາຈັກຂອງໂມເຊ; ຫລື ຖ້າຫາກມັນມີຊື່ຕາມຊື່ຂອງມະນຸດ, ມັນກໍຈະເປັນສາດສະໜາຈັກຂອງມະນຸດ; ແຕ່ຖ້າຫາກມັນມີຊື່ຕາມນາມຂອງເຮົາ, ມັນກໍຈະເປັນສາດສະໜາຈັກຂອງເຮົາຖ້າຫາກເປັນໄປວ່າມັນຖືກສ້າງເທິງພຣະກິດຕິຄຸນຂອງເຮົາ.

9 ຕາມຈິງແລ້ວເຮົາກ່າວກັບເຈົ້າ, ວ່າເຈົ້າຖືກສ້າງເທິງພຣະກິດຕິຄຸນຂອງເຮົາ; ສະນັ້ນອັນໃດກໍຕາມທີ່ເຈົ້າຈະເອີ້ນເຈົ້າຈົ່ງເອີ້ນຕາມນາມຂອງເຮົາ; ດັ່ງນັ້ນຖ້າຫາກເຈົ້າເອີ້ນຫາພຣະບິດາເພື່ອສາດສະໜາຈັກ, ແລະ ຖ້າຫາກມັນເປັນໄປໃນນາມຂອງເຮົາ ພຣະບິດາຈະຮັບພັງເຈົ້າ;

10 ແລະ ຖ້າຫາກເປັນໄປວ່າສາດສະໜາຈັກຖືກສ້າງຂຶ້ນເທິງພຣະກິດຕິຄຸນຂອງເຮົາ ແລ້ວພຣະບິດາຈະສະແດງວຽກງານຂອງພຣະອົງອອກມາໃນນັ້ນ.

11 ແຕ່ຖ້າຫາກມັນບໍ່ໄດ້ຖືກສ້າງເທິງພຣະກິດຕິຄຸນຂອງເຮົາ, ແລະ ມັນຖືກສ້າງເທິງວຽກງານຂອງມະນຸດ, ຫລື ເທິງວຽກງານຂອງມານ, ຕາມຈິງແລ້ວເຮົາກ່າວກັບເຈົ້າ ພວກເຂົາຈະມີຄວາມສຸກໃນວຽກງານຂອງພວກເຂົາພຽງຊົ່ວໄລຍະໜຶ່ງເທົ່ານັ້ນ, ແລະ ໃນບໍ່ຊ້າເວລາສຸດທ້າຍຍ່ອມມາເຖິງ, ແລະ ພວກເຂົາຈະຖືກໂຄ່ນລົງ ແລະ ໂຍນເຂົ້າໃນໄຟ, ຊຶ່ງຈາກບ່ອນນັ້ນຈະບໍ່ມີທາງຫວນກັບຄືນໄດ້.

12 ເພາະວ່າວຽກງານຂອງພວກເຂົາຈະ ຕິດຕາມພວກເຂົາ, ເປັນຍ້ອນວຽກງານ ຂອງພວກເຂົາທີ່ພວກເຂົາຖືກໂຄ່ນລົງ; ດັ່ງນັ້ນ ຈົ່ງຈຳສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ບອກເຈົ້າ.

13 ຈົ່ງເບິ່ງ ເຮົາໄດ້ມອບພຣະກິດຕິຄຸນ ຂອງເຮົາໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ, ແລະ ນີ້ຄືພຣະກິດຕິ ຄຸນຊຶ່ງເຮົາໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ—ຄືເຮົາໄດ້ ມາເກີດໃນໂລກເພື່ອກະທຳຕາມນ້ຳພຣະ ໄທຂອງພຣະບິດາຂອງເຮົາ, ເພາະວ່າ ພຣະບິດາຂອງເຮົາໄດ້ສົ່ງເຮົາມາ.

14 ແລະ ພຣະບິດາຂອງເຮົາໄດ້ສົ່ງເຮົາ ມາເພື່ອວ່າເຮົາຈະໄດ້ຖືກຍົກຂຶ້ນເທິງໄມ້ ກາງແຂນ; ແລະ ຫລັງຈາກເຮົາໄດ້ຖືກ ຍົກຂຶ້ນເທິງໄມ້ກາງແຂນ ເພື່ອວ່າເຮົາຈະ ໄດ້ຊັກນຳຄົນທັງຫລາຍມາຫາເຮົາ, ດັ່ງ ທີ່ເຮົາໄດ້ຖືກຍົກຂຶ້ນໂດຍມະນຸດສັນນັ້ນ ມະນຸດກໍຈະໄດ້ຖືກຍົກຂຶ້ນໂດຍພຣະບິ ດາສັນນັ້ນ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ມາຢືນຢູ່ ຕໍ່ພຣະພັກຂອງເຮົາ ເພື່ອຮັບການພິພາກ ສາຕາມວຽກງານຂອງພວກເຂົາ, ບໍ່ວ່າ ຈະເປັນວຽກງານດີ ຫລື ວຽກງານຊົ່ວ—

15 ແລະ ເປັນດ້ວຍເຫດນີ້ ເຮົາຈຶ່ງຖືກ ຍົກຂຶ້ນ; ສະນັ້ນ ຕາມອຳນາດຂອງພຣະ ບິດາ, ເຮົາຈຶ່ງຈະຊັກນຳຄົນທັງຫລາຍມາ ຫາເຮົາ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບການ ພິພາກສາຕາມວຽກງານຂອງພວກເຂົາ.

16 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຜູ້ ໃດກໍຕາມທີ່ກັບໃຈ ແລະ ຮັບບັບຕິສະມາ ໃນນາມຂອງເຮົາ ຜູ້ນັ້ນຈະເຕັມປຽມ; ແລະ ຖ້າຫາກເຂົາອົດທົນຈົນເຖິງທີ່ສຸດ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາຈະຖືວ່າເຂົາບໍ່ມີຄວາມຜິດຕໍ່ພຣະພັກ ຂອງພຣະບິດາຂອງເຮົາໃນມື້ນັ້ນທີ່ເຮົາຈະ ຢືນຢູ່ເພື່ອພິພາກສາໂລກ.

17 ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ອົດທົນຈົນເຖິງທີ່ສຸດ, ຜູ້ນັ້ນກໍຈະເປັນຜູ້ທີ່ຖືກໂຄ່ນລົງ ແລະ ໂຍນເຂົ້າໃນໄຟ, ຊຶ່ງຈາກບ່ອນນັ້ນເຂົາ ຈະກັບຄືນມາອີກບໍ່ໄດ້, ເພາະຄວາມຍຸດ ຕິທຳຂອງພຣະບິດາ.

18 ແລະ ນີ້ຄືພຣະຄຳທີ່ພຣະອົງໄດ້ ປະທານໃຫ້ແກ່ລູກຫລານມະນຸດ. ແລະ ເພາະດ້ວຍເຫດນີ້ ພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ເຮັດ ໃຫ້ພຣະຄຳ ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ກ່າວໄວ້ສຳ ເລັດ, ແລະ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເວົ້າຕົວະ, ແຕ່ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະຄຳຂອງພຣະອົງສຳເລັດ ທັງໝົດ.

19 ແລະ ສິ່ງທີ່ບໍ່ສະອາດຈະບໍ່ສາມາດ ເຂົ້າໄປໃນອານາຈັກຂອງພຣະອົງໄດ້; ດັ່ງນັ້ນ ຈະບໍ່ມີສິ່ງໃດສາມາດເຂົ້າໄປ ໃນທີ່ພັກຂອງພຣະອົງໄດ້ ນອກຈາກຜູ້ ທີ່ໄດ້ຊຳລະລ້າງອາພອນຂອງເຂົາໃຫ້ ຂາວສະອາດແລ້ວດ້ວຍໂລຫິດຂອງເຮົາ, ເພາະສັດທາ ແລະ ການກັບໃຈຈາກບາບ ທັງໝົດ ແລະ ຄວາມຊື່ສັດຈົນເຖິງທີ່ສຸດ ຂອງເຂົາ.

20 ບັດນີ້ ນີ້ຄືພຣະບັນຍັດ: ຈົ່ງກັບໃຈ, ເຈົ້າທັງຫລາຍຈົນເຖິງທີ່ສຸດຂອງແຜ່ນດິນ ໂລກ, ແລະ ຈົ່ງມາຫາເຮົາ ແລະ ຮັບບັບຕິ ສະມາໃນນາມຂອງເຮົາ, ເພື່ອເຈົ້າຈະ ໄດ້ຖືກຊຳລະລ້າງໃຫ້ບໍລິສຸດໂດຍການ ຮັບພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ເພື່ອເຈົ້າຈະ ຢືນຢູ່ໂດຍບໍ່ມີມົນທົນຕໍ່ໜ້າເຮົາໃນວັນ ສຸດທ້າຍ.

21 ຕາມຈິງ, ຕາມຈິງແລ້ວເຮົາກ່າວ ກັບເຈົ້າວ່າ, ນີ້ຄືພຣະກິດຕິຄຸນຂອງເຮົາ ແລະ ເຈົ້າຮູ້ເຖິງສິ່ງທີ່ເຈົ້າຄວນຈະກະທຳ ໃນສາດສະໜາຈັກຂອງເຮົາ; ເພາະວຽກ

ງານທີ່ເຈົ້າເຫັນເຮົາເຮັດມາແລ້ວ ສິ່ງນັ້ນ ເຈົ້າຈົ່ງເຮັດຕາມເໝືອນກັນ; ເພາະສິ່ງໃດ ທີ່ເຈົ້າເຫັນເຮົາເຮັດມາແລ້ວ ເຖິງແມ່ນສິ່ງ ນັ້ນເຈົ້າຈົ່ງກະທຳ.

22 ດັ່ງນັ້ນ, ຖ້າຫາກເຈົ້າເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານີ້ ເຈົ້າຍ່ອມເປັນສຸກ, ເພາະວ່າເຈົ້າຈະຖືກ ຍົກຂຶ້ນໃນວັນສຸດທ້າຍ.

23 ຈົ່ງຂຽນເລື່ອງທີ່ເຈົ້າເຫັນ ແລະ ໄດ້ ຍິນມານັ້ນ, ນອກຈາກເລື່ອງທີ່ຖືກທ້າມ ໄວ້ເທົ່ານັ້ນ.

24 ຈົ່ງຂຽນວຽກງານຂອງຜູ້ຄົນພວກນີ້ ໄວ້, ຊຶ່ງມັນຈະເກີດຂຶ້ນ, ດັ່ງທີ່ມີຂຽນໄວ້ ກ່ຽວກັບເລື່ອງທີ່ເກີດຂຶ້ນແລ້ວ.

25 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ຈາກບັນດາໜັງສືທີ່ ມີຂຽນໄວ້ ແລະ ທີ່ຈະຂຽນ, ຜູ້ຄົນພວກ ນີ້ຈະໄດ້ຮັບການພິພາກສາ, ເພາະຕາມ ໜັງສືເຫລົ່ານັ້ນວຽກງານຂອງພວກເຂົາ ຈົ່ງຈະໄດ້ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກແກ່ມວນມະນຸດ.

26 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ທຸກສິ່ງໄດ້ຖືກຂຽນໄວ້ ໂດຍພຣະບິດາ; ດັ່ງນັ້ນ ໂລກຈະໄດ້ຮັບ ການພິພາກສາຈາກໜັງສືທີ່ຈະຂຽນ.

27 ແລະ ຈົ່ງຮູ້ໄວ້ວ່າເຈົ້າຈະເປັນຜູ້ ພິພາກສາຂອງຜູ້ຄົນພວກນີ້, ຕາມການ ພິພາກສາຊຶ່ງເຮົາຈະມອບໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ, ຊຶ່ງຈະຍຸດຕິທຳ. ດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າຄວນເປັນ ຄົນແນວໃດ? ຕາມຈິງແລ້ວ ເຮົາກ່າວກັບ ເຈົ້າວ່າ ເຖິງແມ່ນດັ່ງທີ່ເຮົາເປັນ.

28 ແລະ ບັດນີ້ເຮົາໄປເຝົ້າພຣະບິດາ. ແລະ ຕາມຈິງແລ້ວເຮົາກ່າວກັບເຈົ້າ, ສິ່ງ ໃດກໍຕາມທີ່ເຈົ້າຈະຂໍຈາກພຣະບິດາໃນ ນາມຂອງເຮົາ ເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບ.

29 ດັ່ງນັ້ນ, ຈົ່ງຂໍ, ແລ້ວເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບ; ຈົ່ງເຄາະ, ແລ້ວຈະມີຄົນໄຂປະຕູໃຫ້;

ເພາະວ່າທຸກຄົນທີ່ຂໍ ກໍຈະໄດ້ຮັບ; ແລະ ທຸກຄົນທີ່ເຄາະ ກໍຈະມີຄົນໄຂປະຕູໃຫ້.

30 ແລະ ບັດນີ້, ຈົ່ງເບິ່ງຄວາມສຸກຂອງ ເຮົາໃຫຍ່ຍິ່ງຈົນເຕັມບໍລິບູນເພາະເຈົ້າ, ແລະ ເພາະຄົນລຸ້ນນີ້; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຖິງ ແມ່ນພຣະບິດາກໍປິຕິຍິນດີ ແລະ ເຫລົ່າ ທຸດທີ່ສັກສິດທັງຫລາຍນຳອີກ, ເພາະເຈົ້າ ແລະ ຄົນລຸ້ນນີ້; ເພາະບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນພວກ ເຂົາເສຍໄປ.

31 ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາຢາກໃຫ້ເຈົ້າເຂົ້າໃຈ; ເພາະເຮົາໝາຍເຖິງຜູ້ຄົນລຸ້ນນີ້ທີ່ມີຊີວິດ ຢູ່ຕອນນີ້; ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນພວກເຂົາ ເສຍໄປ; ແລະ ເຮົາມີຄວາມສຸກຫລາຍ ແທ້ໆນຳພວກເຂົາ.

32 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ມັນເຮັດໃຫ້ເຮົາເສົ້າ ສະຫລົດໃຈເພາະຄົນລຸ້ນທີ່ສິ້ນບໍ່ຈາກຄົນ ລຸ້ນນີ້ໄປຈະຖືກມານຈັບໄປເປັນຊະເລີຍ ເຖິງແມ່ນດັ່ງບຸດແຫ່ງຄວາມຈິບຫາຍ; ເພາະວ່າພວກເຂົາຈະຂາຍເຮົາເພື່ອເງິນ ແລະ ເພື່ອຄຳ, ແລະ ເພື່ອສິ່ງທີ່ມອດ ແລະ ຂີ້ໝ້ຽງກັດກິນ ແລະ ເປັນບ່ອນທີ່ ໂຈນເຈາະເຂົ້າລັກເອົາໄດ້, ແລະ ໃນມື້ ນັ້ນເຮົາຈະມາຢູ່ມຢາມພວກເຂົາຈົນເຖິງ ຂັ້ນທີ່ນຳເອົາວຽກງານຂອງພວກເຂົາກັບ ມາໃສ່ຫົວຂອງພວກເຂົາເອງ.

33 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເມື່ອພຣະເຢຊູໄດ້ຈົບຂໍ້ຄວາມນີ້ແລ້ວ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບສານຸສິດຂອງພຣະ ອົງວ່າ: ຈົ່ງເຂົ້າໄປທາງປະຕູຄັບ; ເພາະ ປະຕູຄັບ, ແລະ ທາງແຄບນັ້ນແຫລະທີ່ ນຳໄປສູ່ຊີວິດ, ແລະ ມີໜ້ອຍຄົນທີ່ຈະພົບ ເຫັນມັນ; ແຕ່ວ່າປະຕູ ແລະ ທາງທີ່ນຳໄປ ຫາຄວາມຕາຍນັ້ນກວ້າງຂວາງຫລາຍ

ແລະ ມີຄົນເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍ ເດີນໄປທາງນັ້ນ, ຈົນວ່າຕາເວັນຄ້ອຍ ຄຳ, ແລ້ວພວກເຂົາກໍບໍ່ອາດສາມາດເຮັດ ຫຍັງໄດ້.

ບົດທີ 28

ເກົ້າຄົນໃນອັກຄະສາວົກສິບສອງປາ ຖະໜາ ແລະ ໄດ້ຮັບຄຳສັນຍາວ່າຈະມີ ສ່ວນໃນອານາຈັກຂອງພຣະຄຣິດເວລາ ພວກເພິ່ນສິ້ນຊີວິດໄປ—ຊາວມິໄຟອີກ ສາມຄົນປາຖະໜາ ແລະ ໄດ້ຮັບອຳນາດ ໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມຕາຍ ເພື່ອວ່າພວກ ເພິ່ນຈະໄດ້ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນໂລກຈົນກວ່າ ພຣະເຢຊູຈະສະເດັດມາອີກ—ພວກເພິ່ນ ໄດ້ປ່ຽນສະພາບ ແລະ ໄດ້ເຫັນສິ່ງທີ່ເອີ້ຍ ປາກບໍ່ໄດ້, ແລະ ໃນປະຈຸບັນນີ້ພວກເພິ່ນ ກໍຍັງປະຕິບັດສາດສະໜາກິດໃນທ່າມ ກາງມະນຸດຢູ່. ປະມານ ຄ.ສ. 34-35.

1 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຫລັງ ຈາກພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວຂໍ້ຄວາມນີ້, ພຣະ ອົງໄດ້ເວົ້າກັບສານຸສິດຂອງພຣະອົງ ແຕ່ລະຄົນ, ໂດຍກ່າວກັບພວກເພິ່ນວ່າ: ພວກເຈົ້າປາຖະໜາອັນໃດຈາກເຮົາ, ຫລັງຈາກເຮົາໄປເຝົ້າພຣະບິດາ?

2 ແລະ ທັງໝົດນອກຈາກສາມຄົນ ໄດ້ທູນວ່າ: ພວກຂ້າມ້ອຍປາຖະໜາ ວ່າ ຫລັງຈາກທີ່ພວກຂ້າມ້ອຍມີຊີວິດຢູ່ ຈົນຮອດສຸດອາຍຸຂອງມະນຸດ, ວ່າການ ປະຕິບັດສາດສະໜາກິດຂອງພວກ ຂ້າມ້ອຍໄດ້ເຖິງທີ່ສຸດແລ້ວ, ຊຶ່ງໃນການ ນັ້ນພຣະອົງໄດ້ເອີ້ນພວກຂ້າມ້ອຍມາ,

ຂໍໃຫ້ພວກຂ້າມ້ອຍໄດ້ຂຶ້ນໄປເຝົ້າພຣະ ອົງໃນອານາຈັກຂອງພຣະອົງໂດຍໄວ ດ້ວຍເຫີ້ນ.

3 ແລະ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບພວກ ເພິ່ນວ່າ: ພວກເຈົ້າເປັນສຸກແລ້ວ ເພາະ ວ່າພວກເຈົ້າປາຖະໜາສິ່ງນີ້ຈາກເຮົາ; ດັ່ງນັ້ນ, ຫລັງຈາກທີ່ພວກເຈົ້າມີອາຍຸໄດ້ ເຈັດສິບສອງປີ ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ໄປຫາ ເຮົາໃນອານາຈັກຂອງເຮົາ; ແລະ ພວກ ເຈົ້າຈະໄດ້ພັກຜ່ອນຢູ່ກັບເຮົາ.

4 ແລະ ຫລັງຈາກທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວ ກັບພວກເພິ່ນແລ້ວ ພຣະອົງໄດ້ຫັນພຣະ ພັກມາຫາອີກສາມຄົນ, ແລະ ໄດ້ກ່າວ ກັບພວກເພິ່ນວ່າ: ພວກເຈົ້າຢາກໃຫ້ເຮົາ ເຮັດສິ່ງໃດໃຫ້ພວກເຈົ້າ, ເມື່ອເຮົາໄປ ເຝົ້າພຣະບິດາ?

5 ແລະ ພວກເພິ່ນໄດ້ສະຫລົດຢູ່ໃນໃຈ, ເພາະວ່າພວກເພິ່ນບໍ່ກ້າທູນພຣະອົງເຖິງ ສິ່ງທີ່ພວກເພິ່ນປາຖະໜາ.

6 ແລະ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບພວກເພິ່ນ ວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາຮູ້ຈັກຄວາມຄິດຂອງ ພວກເຈົ້າ, ແລະ ພວກເຈົ້າປາຖະໜາ ສິ່ງດຽວກັນກັບທີ່ໂຢຮັນທີ່ຮັກຂອງເຮົາ ໄດ້ປາຖະໜາ, ຜູ້ໄດ້ຢູ່ກັບເຮົາໃນການ ປະຕິບັດສາດສະໜາກິດຂອງເຮົາ, ກ່ອນ ທີ່ເຮົາຖືກຊາວຍິວຍົກຂຶ້ນ.

7 ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຈົ້າເປັນສຸກກວ່ານັ້ນ, ເພາະພວກເຈົ້າຈະບໍ່ຕ້ອງຊົມລົດຊາດ ຂອງຄວາມຕາຍເລີຍ; ແຕ່ພວກເຈົ້າຈະມີ ຊີວິດຢູ່ເພື່ອຈະໄດ້ເຫັນສິ່ງທັງໝົດທີ່ພຣະ ບິດາຈະກະທຳກັບລູກຫລານມະນຸດ, ຈົນວ່າທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຈະສຳເລັດຕາມ ນ້ຳພຣະໄທຂອງພຣະບິດາ, ເມື່ອນັ້ນເຮົາ

ຈະມາໃນລັດສະໝີພາບຂອງເຮົາພ້ອມດ້ວຍອຳນາດແຫ່ງສະຫວັນ.

8 ແລະ ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ຕ້ອງຮັບຄວາມເຈັບປວດຂອງຄວາມຕາຍເລີຍ; ແຕ່ວ່າເວລາເຮົາມາໃນລັດສະໝີພາບຂອງເຮົາພວກເຈົ້າຈະຖືກປ່ຽນໄປຊົ່ວພັບຕາດຽວຈາກຄວາມເປັນມະຕະໄປສູ່ຄວາມເປັນອະມະຕະ; ແລະ ເມື່ອນັ້ນ ພວກເຈົ້າຈະເປັນສຸກໃນອານາຈັກຂອງພຣະບິດາຂອງເຮົາ.

9 ແລະ ອີກຢ່າງໜຶ່ງ, ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ມີຄວາມເຈັບປວດເວລາທີ່ພວກເຈົ້າຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ, ທັງບໍ່ມີຄວາມເລົ່າສະຫລົດໃຈນອກຈາກຈະເປັນເພາະບາບຂອງໂລກເທົ່ານັ້ນ; ແລະ ທັງໝົດນີ້ເຮົາຈະກະທຳໄປເພື່ອສະໜອງຄວາມປາຖະໜາຂອງພວກເຈົ້າ, ເພາະພວກເຈົ້າມີຄວາມປະສົງທີ່ຈະຊັກນຳຈິດວິນຍານຂອງມະນຸດໃຫ້ມາຫາເຮົາໃນເວລາທີ່ໂລກຍັງຕັ້ງຢູ່.

10 ແລະ ເພາະເຫດນີ້ ພວກເຈົ້າຈຶ່ງຈະເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສຸກ; ແລະ ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ນັ່ງລົງໃນອານາຈັກຂອງພຣະບິດາຂອງເຮົາ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຄວາມສຸກຂອງພວກເຈົ້າຈະບໍລິບູນ, ດັ່ງເຊັ່ນພຣະບິດາໄດ້ປະທານ ຄວາມສຸກອັນບໍລິບູນໃຫ້ແກ່ເຮົາ; ແລະ ພວກເຈົ້າຈະເປັນດັ່ງເຮົາ, ດັ່ງທີ່ເຮົາເປັນດັ່ງພຣະບິດາ, ແລະ ພຣະບິດາກັບເຮົາເປັນໜຶ່ງ;

11 ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເປັນພະຍານເຖິງພຣະບິດາ ແລະ ເຮົາ; ແລະ ເປັນຍ້ອນເຮົາ ພຣະບິດາຈຶ່ງປະທານພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃຫ້ແກ່ລູກຫລານມະນຸດ.

12 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືເມື່ອພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວຂໍ້ຄວາມເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ, ພຣະອົງໄດ້ແຕະຕ້ອງພວກເພິ່ນແຕ່ລະຄົນດ້ວຍນິ້ວພຣະຫັດຂອງພຣະອົງ ຍົກເວັ້ນແຕ່ສາມຄົນ ຊຶ່ງຈະຢູ່ຕໍ່ໄປ, ແລະ ຫລັງຈາກນັ້ນພຣະອົງກໍໄດ້ຈາກໄປ.

13 ແລະ ຈິ່ງເບິ່ງ, ທ້ອງຟ້າໄດ້ເປີດອອກ, ແລະ ພວກເພິ່ນຖືກພາຂຶ້ນໄປສະຫວັນ, ແລະ ພວກເພິ່ນໄດ້ເຫັນ ແລະ ໄດ້ຍິນເລື່ອງຊຶ່ງບໍ່ອາດຈະເວົ້າໄດ້.

14 ແລະ ພວກເພິ່ນຖືກຫ້າມບໍ່ໃຫ້ເວົ້າ; ທັງພວກເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຮັບອຳນາດໃຫ້ເວົ້າເຖິງເລື່ອງຊຶ່ງພວກເພິ່ນໄດ້ເຫັນ ແລະ ໄດ້ຍິນນັ້ນ;

15 ແລະ ພວກເພິ່ນບອກບໍ່ໄດ້ວ່າພວກເພິ່ນຢູ່ໃນຮ່າງກາຍ ຫລື ຢູ່ນອກຮ່າງກາຍ; ເພາະວ່າພວກເພິ່ນໄດ້ຮູ້ສຶກເໝືອນເປັນການປ່ຽນຮ່າງກາຍຂອງພວກເພິ່ນ, ຄືພວກເພິ່ນຖືກປ່ຽນຈາກຮ່າງກາຍແຫ່ງເນື້ອໜັງໄປສູ່ສະພາບທີ່ເປັນອະມະຕະ, ເພື່ອພວກເພິ່ນຈະໄດ້ເຫັນສິ່ງທີ່ເປັນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້.

16 ແຕ່ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກເພິ່ນໄດ້ລົງມາປະຕິບັດສາດສະໜາກິດໃນຜືນແຜ່ນດິນໂລກອີກ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພວກເພິ່ນກໍບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດກ່ຽວກັບເລື່ອງທີ່ພວກເພິ່ນໄດ້ຍິນ ແລະ ໄດ້ເຫັນມາ, ເພາະມັນເປັນພຣະບັນຍັດຈາກສະຫວັນ.

17 ແລະ ບັດນີ້, ພວກເພິ່ນເປັນມະຕະຢູ່ ຫລື ເປັນອະມະຕະຕັ້ງແຕ່ວັນທີ່ປ່ຽນຮ່າງກາຍຂອງພວກເພິ່ນນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຮູ້;

18 ແຕ່ວ່າຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ພຽງເທົ່ານີ້ ຕາມ

ບັນທຶກຊຶ່ງໄດ້ຮັບມາ—ພວກເພິ່ນໄດ້ອອກ
 ໄປທົ່ວຜືນແຜ່ນດິນ ແລະ ໄດ້ປະຕິບັດ
 ສາດສະໜາກິດແກ່ຜູ້ຄົນທັງປວງ, ໄດ້
 ເຕົ້າໂຮມຫລາຍຕໍ່ຫລາຍຄົນທີ່ເຊື່ອຈາກ
 ການສັ່ງສອນຂອງພວກເພິ່ນເຂົ້າມາສູ່
 ສາດສະໜາຈັກ; ໄດ້ບັບຕິສະມາໃຫ້ພວກ
 ເຂົາ, ແລະ ຫລາຍຕໍ່ຫລາຍຄົນທີ່ຮັບບັບຕິ
 ສະມານັ້ນໄດ້ຮັບພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.

19 ແລະ ພວກເພິ່ນໄດ້ຖືກຄົນທີ່ບໍ່ເປັນ
 ຂອງສາດສະໜາຈັກຈັບເອົາເຂົ້າຄຸກ.
 ແລະ ຄຸກກໍຂັງພວກເພິ່ນໄວ້ບໍ່ໄດ້,
 ເພາະວ່າມັນໄດ້ແຍກອອກເປັນສອງ.

20 ແລະ ພວກເພິ່ນຖືກໂຍນລົງໄປໃນ
 ແຜ່ນດິນ; ແຕ່ພວກເພິ່ນໄດ້ຕິແຜ່ນດິນ
 ດ້ວຍພຣະຄໍາຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຖິງ
 ຂະໜາດທີ່ໂດຍອໍານາດຂອງພຣະອົງ
 ພວກເພິ່ນໄດ້ຖືກບົດປ່ອຍຈາກຄວາມ
 ເລິກຂອງແຜ່ນດິນ; ແລະ ສະນັ້ນ ພວກ
 ເຂົາຈຶ່ງບໍ່ສາມາດຂຸດຫລຸມໃຫ້ເລິກພໍທີ່
 ຈະຂັງພວກເພິ່ນໄວ້ໄດ້.

21 ແລະ ພວກເພິ່ນຖືກໂຍນເຂົ້າໄປ
 ໃນເຕົາໄຟສາມເທື່ອ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຮັບ
 ອັນຕະລາຍ.

22 ແລະ ພວກເພິ່ນຖືກໂຍນເຂົ້າໃນ
 ຖ້ຳສັດຮ້າຍສອງເທື່ອ; ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ
 ພວກເພິ່ນໄດ້ຫລິ້ນຢູ່ກັບສັດເຫລົ່ານັ້ນຄື
 ກັນກັບເດັກນ້ອຍຫລິ້ນກັບລູກແກະທີ່ຍັງ
 ກິນນົມຢູ່, ແລະ ບໍ່ໄດ້ຮັບອັນຕະລາຍ.

23 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
 ພວກເພິ່ນໄດ້ອອກໄປດັ່ງນັ້ນໃນບັນດາ
 ຜູ້ຄົນຂອງນີ້ໄຟທັງໝົດ, ແລະ ໄດ້
 ສິດສອນພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະຄຣິດ
 ໃຫ້ແກ່ຜູ້ຄົນທັງໝົດໃນຜືນແຜ່ນດິນ;

ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ປຸງໃຈເຫລື້ອມໃສໃນ
 ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ໄດ້ຮ່ວມເຂົ້າໃນ
 ສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະຄຣິດ, ແລະ
 ຄົນລຸ້ນນັ້ນຈຶ່ງໄດ້ຮັບພອນດັ່ງນີ້ຕາມຖ້ອຍ
 ຄໍາຂອງພຣະເຢຊູ.

24 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າມໍ່ມອນຂໍຈົບ
 ການເວົ້າກ່ຽວກັບເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ໄວ້ເທົ່າ
 ນີ້ກ່ອນ.

25 ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງຈະຂຽນຊື່
 ຂອງຜູ້ທີ່ບໍ່ຕ້ອງຊົມລົດຊາດຂອງຄວາມ
 ຕາຍໄວ້, ແຕ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ທ້າມ
 ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໃຫ້ຂຽນ, ສະນັ້ນ ຂ້າພະ
 ເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຂຽນມັນໄວ້ ເພາະວ່າມັນຖືກ
 ບົດໄວ້ຈາກໂລກ.

26 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນ
 ພວກເພິ່ນ, ແລະ ພວກເພິ່ນໄດ້ປະຕິບັດ
 ສາດສະໜາກິດແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ.

27 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງພວກເພິ່ນຈະຢູ່ໃນ
 ບັນດາຄົນຕ່າງຊາດ, ແລະ ຄົນຕ່າງຊາດ
 ຈະບໍ່ຮູ້ຈັກພວກເພິ່ນເລີຍ.

28 ພວກເພິ່ນຈະຢູ່ໃນບັນດາຊາວ
 ຍິວເໝືອນກັນ, ແລະ ຊາວຍິວຈະບໍ່
 ຮູ້ຈັກພວກເພິ່ນເລີຍ.

29 ແລະ ເຫດການຈະບັງເກີດຂຶ້ນຄື
 ເມື່ອພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເຫັນວ່າສົມຄວນ
 ໃນຄວາມສະຫລຽວສະຫລາດຂອງພຣະ
 ອົງທີ່ພວກເພິ່ນຈະປະຕິບັດສາດສະໜາ
 ກິດແກ່ເຜົ່າອິດສະຣາເອນທັງໝົດທີ່
 ແຕກກະຈັດກະຈາຍກັນໄປ, ແລະ ແກ່
 ທຸກປະຊາຊາດ, ທຸກຕະກຸນ, ທຸກພາສາ,
 ແລະ ທຸກຜູ້ຄົນທັງປວງ, ແລະ ຈະນຳຄົນ
 ຢ່າງຫລວງຫລາຍອອກມາຈາກພວກນັ້ນ
 ມາຫາພຣະເຢຊູ ເພື່ອຄວາມປາຖະໜາ

ຂອງພວກເພິ່ນຈະສຳເລັດ, ແລະ ເປັນ ຍ້ອນອຳນາດທີ່ເຮັດໃຫ້ເຊື້ອຂອງພຣະ ເຈົ້າຊຶ່ງຢູ່ກັບພວກເພິ່ນ.

30 ແລະ ພວກເພິ່ນເປັນເໝືອນດັ່ງ ທູດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ຖ້າຫາກພວກ ເພິ່ນຈະອະທິຖານຫາພຣະບິດາໃນພຣະ ນາມຂອງພຣະເຢຊູ ພວກເພິ່ນກໍຈະ ສາມາດປະກົດຕົວໃຫ້ຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງເຫັນໄດ້ ຕາມແຕ່ພວກເພິ່ນເຫັນວ່າສົມຄວນ.

31 ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເພິ່ນຈະເຮັດວຽກງານ ອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ໜ້າອັດສະຈັນໃຈ ກ່ອນມື້ອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຈະມາເຖິງ ເມື່ອທຸກຜູ້ ຄົນຈະຕ້ອງມາຍືນຕໍ່ໜ້າບັນລັງພິພາກສາ ຂອງພຣະຄຣິດຢ່າງແນ່ນອນ.

32 ແທ້ຈິງແລ້ວ ແມ່ນແຕ່ໃນບັນດາຄົນ ຕ່າງຊາດ ພວກເພິ່ນຈະເຮັດວຽກງານອັນ ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ໜ້າອັດສະຈັນໃຈກ່ອນວັນ ພິພາກສານັ້ນ.

33 ແລະ ຖ້າຫາກທ່ານມີພຣະຄຳພີທັງ ໝົດ ຊຶ່ງໃຫ້ເລື່ອງລາວກ່ຽວກັບວຽກງານ ອັນໜ້າອັດສະຈັນໃຈທັງໝົດຂອງພຣະ ຄຣິດ, ທ່ານກໍຈະຮູ້ຕາມຄຳຂອງພຣະ ຄຣິດວ່າສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຈະຕ້ອງເກີດຂຶ້ນຢ່າງ ແນ່ນອນ.

34 ແລະ ວິບັດແກ່ຄົນທີ່ຈະບໍ່ເຊື່ອພັງ ພຣະຄຳຂອງພຣະເຢຊູ ແລະ ຂອງຄົນ ທີ່ພຣະອົງໄດ້ເລືອກໄວ້ ແລະ ສົ່ງໄປໃນ ບັນດາພວກເຂົານຳອີກ; ເພາະວ່າຜູ້ໃດ ກໍຕາມທີ່ບໍ່ຮັບພັງພຣະຄຳຂອງພຣະເຢຊູ ແລະ ຖ້ອຍຄຳຂອງຄົນທີ່ພຣະອົງໄດ້ສົ່ງ ໄປ, ຜູ້ນັ້ນກໍບໍ່ໄດ້ຮັບເອົາພຣະອົງ; ແລະ ດັ່ງນັ້ນພຣະອົງກໍຈະບໍ່ຮັບເອົາພວກເຂົາ ໃນວັນສຸດທ້າຍ;

35 ແລະ ມັນຈະເປັນການດີກວ່າສຳລັບ ເຂົາຖ້າຫາກເຂົາບໍ່ໄດ້ເກີດມາ. ເພາະ ທ່ານຄິດບໍ່ວ່າ ທ່ານຈະກຳຈັດຄວາມຍຸດ ຕິທຳຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ເຄືອງແຄ້ນໄດ້, ຜູ້ ຖືກຢຽບຍ່າຢູ່ໃຕ້ຕີນຂອງມະນຸດ, ເພື່ອ ໂດຍການນັ້ນຄວາມລອດຈະມາໄດ້?

36 ແລະ ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ, ດັ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າ ໄດ້ເວົ້າກ່ຽວກັບຄົນເຫຼົ່ານັ້ນຜູ້ທີ່ພຣະຜູ້ ເປັນໄດ້ເລືອກໄວ້, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນ ກ່ຽວກັບສາມຄົນທີ່ຖືກພາຂຶ້ນໄປໃນ ທ້ອງຟ້າ, ຄືຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າ ພວກເພິ່ນ ໄດ້ຖືກຊຳລະຈາກຄວາມເປັນມະຕະໄປ ຫາຄວາມເປັນອະມະຕະແລ້ວຫລືບໍ່—

37 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ນັບຕັ້ງແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າ ຂຽນມາ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ທູນຖາມພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ພຣະອົງໄດ້ສະແດງໃຫ້ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ມັນຈຳເປັນທີ່ຈະຕ້ອງ ມີການປ່ຽນແປງເກີດຂຶ້ນກັບຮ່າງກາຍ ຂອງພວກເພິ່ນ, ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນພວກ ເພິ່ນຈະຕ້ອງໄດ້ຊົມລົດຊາດຂອງຄວາມ ຕາຍ;

38 ດັ່ງນັ້ນ, ເພື່ອພວກເພິ່ນຈະບໍ່ໄດ້ຊົມ ລົດຊາດຂອງຄວາມຕາຍ, ມັນຈຳເປັນການ ປ່ຽນແປງເກີດຂຶ້ນກັບຮ່າງກາຍຂອງພວກ ເພິ່ນ, ເພື່ອພວກເພິ່ນຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມ ເຈັບປວດ ຫລື ຄວາມເສົ້າສະຫລົດໃຈ ນອກຈາກເປັນເພາະບາບຂອງໂລກ.

39 ບັດນີ້ການປ່ຽນແປງນີ້ຍັງບໍ່ເທົ່າກັບ ການປ່ຽນແປງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນໃນວັນສຸດ ທ້າຍ; ແຕ່ມັນມີການປ່ຽນແປງເກີດຂຶ້ນ ກັບພວກເພິ່ນ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ຊາຕານ ບໍ່ມີອຳນາດເໜືອພວກເພິ່ນ, ຄືມັນຈະບໍ່ ສາມາດລໍ່ລວງພວກເພິ່ນໄດ້; ແລະ ພວກ

ເພິ່ນຖືກຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດແລ້ວໃນເມື່ອ
ໜັງ, ຈົນວ່າພວກເພິ່ນເປັນຜູ້ບໍລິສຸດ
ແລະ ຈົນວ່າອຳນາດຂອງແຜ່ນດິນໂລກ
ບໍ່ສາມາດຍຶດພວກເພິ່ນໄວ້ໄດ້.

40 ແລະ ພວກເພິ່ນຈະຄົງຢູ່ໃນສະ
ພາບເຊັ່ນນີ້ຈົນເຖິງມື້ພິພາກສາຂອງ
ພຣະຄຣິດ; ແລະ ໃນມື້ນັ້ນພວກເພິ່ນຈະ
ໄດ້ຮັບການປ່ຽນແປງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າ
ນີ້, ແລະ ຈະຖືກຮັບເຂົ້າໄປໃນອານາ
ຈັກຂອງພຣະບິດາ ເພື່ອຈະບໍ່ໄດ້ອອກ
ໄປອີກ, ແຕ່ຈະຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າໃນສະ
ຫວັນຊົ່ວນິລັນດອນ.

ບົດທີ 29

*ການອອກມາຂອງພຣະຄຳພິມມອນຈະ
ເປັນການສັນຍານວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນເຕົ້າໂຮມຊາວອິດສະຣາເອນ
ແລະ ເຮັດໃຫ້ພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງ
ສຳເລັດ—ຜູ້ທີ່ປະຕິເສດການເປີດເຜີຍ
ແລະ ຂອງປະທານຂອງພຣະອົງໃນຍຸກ
ສຸດທ້າຍຈະຖືກສາບແຊງ. ປະມານ ຄ.ສ.
34–35.*

1 ແລະ ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວ
ກັບທ່ານວ່າ ເມື່ອພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເຫັນ
ສົມຄວນໃນຄວາມສະຫລຽວສະຫລາດ
ຂອງພຣະອົງ, ວ່າຂໍ້ຄວາມເຫລົ່ານີ້ຈະ
ມາສູ່ຄົນຕ່າງຊາດ, ຕາມພຣະຄຳຂອງ
ພຣະອົງ ເມື່ອນັ້ນທ່ານຈະຮູ້ວ່າພັນທະ
ສັນຍາຊຶ່ງພຣະບິດາໄດ້ເຮັດໄວ້ກັບລູກ
ຫລານອິດສະຣາເອນກ່ຽວກັບການກັບ
ຄືນມາຫາແຜ່ນດິນທີ່ເປັນມູນມໍລະດົກ
ຂອງພວກເຂົານັ້ນເລີ່ມຈະສຳເລັດແລ້ວ.

2 ແລະ ທ່ານຈະຮູ້ວ່າ ພຣະຄຳຂອງ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊຶ່ງສາດສະດາຜູ້ບໍລິສຸດ
ເວົ້າໄວ້ຈະສຳເລັດທັງໝົດ; ແລະ ທ່ານບໍ່
ຄວນເວົ້າວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊັກຊ້າໃນ
ການສະເດັດມາຫາລູກຫລານອິດສະຣາ
ເອນ.

3 ແລະ ທ່ານບໍ່ຄວນຄິດຢູ່ໃນໃຈວ່າ ຄຳ
ທີ່ເວົ້າໄວ້ນັ້ນບໍ່ມີປະໂຫຍດ, ເພາະຈົ່ງ
ເບິ່ງ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງຈຳພັນທະສັນຍາ
ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ເຮັດໄວ້ກັບຜູ້ຄົນຂອງ
ພຣະອົງຜູ້ເປັນເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ.

4 ແລະ ເມື່ອທ່ານເຫັນຂໍ້ຄວາມເຫລົ່ານີ້
ອອກມາໃນບັນດາພວກທ່ານ, ເມື່ອນັ້ນ
ທ່ານບໍ່ຄວນໝິ່ນປະໝາດການກະທຳ
ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ, ເພາະວ່າ
ດາບແຫ່ງຄວາມຍຸດຕິທຳຂອງພຣະອົງ
ຢູ່ໃນພຣະທັດເບື້ອງຂວາຂອງພຣະອົງ;
ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ໃນມື້ນັ້ນ ຖ້າຫາກວ່າທ່ານ
ໝິ່ນປະໝາດການກະທຳຂອງພຣະອົງ
ແລ້ວ ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ມັນຕາມມາທັນ
ທ່ານຢ່າງວ່ອງໄວ.

5 ວິບັດແກ່ຄົນທີ່ໝິ່ນປະໝາດການ
ກະທຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ແທ້ຈິງແລ້ວ,
ວິບັດແກ່ຄົນທີ່ປະຕິເສດພຣະຄຣິດ ແລະ
ວຽກງານຂອງພຣະອົງ!

6 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ວິບັດແກ່ຄົນທີ່ປະຕິເສດ
ການເປີດເຜີຍຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,
ແລະ ເວົ້າວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ກະທຳ
ວຽກງານໂດຍການເປີດເຜີຍ, ຫລື ໂດຍ
ການທຳນາຍ, ຫລື ໂດຍຂອງປະທານ,
ຫລື ໂດຍພາສາ, ຫລື ໂດຍການປິ່ນປົວ,
ຫລື ໂດຍອຳນາດຂອງພຣະວິນຍານ
ບໍລິສຸດຕໍ່ໄປອີກແລ້ວ!

7 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ວິບັດແກ່ຜູ້ທີ່ຈະເວົ້າສິ່ງນີ້ອອກມາໃນມື້ນັ້ນເພື່ອຫາຜົນປະໂຫຍດ, ວ່າມັນບໍ່ມີສິ່ງມະຫັດສະຈັນເກີດຂຶ້ນໂດຍພຣະເຢຊູຄຣິດ; ເພາະຄົນທີ່ທຳການນີ້ຈະເປັນດັງບຸດແຫ່ງຄວາມຈິບຫາຍ, ຊຶ່ງຄົນເຊັ່ນນີ້ຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມເມດຕາເລີຍຕາມພຣະຄຳຂອງພຣະຄຣິດທີ່ໃຫ້ໄວ້!

8 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ທ່ານບໍ່ຄວນດູກູກ ຫລື ໝິ່ນປະໝາດ, ຫລື ເຍາະເຍີ້ຍຊາວຢິວ, ຫລື ຄົນໃດຜູ້ທີ່ເຫລືອຢູ່ຂອງເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນອີກຕໍ່ໄປ; ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈື່ຈຳພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງທີ່ໃຫ້ໄວ້ກັບພວກເຂົາ, ແລະ ພຣະອົງຈະກະທຳຕໍ່ພວກເຂົາຕາມທີ່ພຣະອົງໄດ້ສາບານໄວ້.

9 ດັ່ງນັ້ນ ທ່ານບໍ່ຕ້ອງຄິດວ່າ ທ່ານຈະສາມາດຫັນພຣະຫັດເປື້ອງຂວາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄປຫາເບື້ອງຊາຍໄດ້, ເພື່ອວ່າພຣະອົງຈະບໍ່ດຳເນີນການພິພາກສາ ຈົນເຖິງການເຮັດໃຫ້ພັນທະສັນຍາຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ເຮັດໄວ້ກັບເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນສຳເລັດ.

ບົດທີ 30

ຄົນຕ່າງຊາດໃນຍຸກສຸດທ້າຍຖືກບັນຊາໃຫ້ກັບໃຈ, ມາຫາພຣະຄຣິດ, ແລະ ຖືກ

ນັບເຂົ້າຢູ່ນຳເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ. ປະມານ ຄ.ສ. 34-35.

1 ຈົ່ງພັງ, ໂອ້ເຈົ້າຄົນຕ່າງຊາດ, ແລະ ຈົ່ງພັງພຣະຄຳຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່, ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ບັນຊາໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກ່ຽວກັບທ່ານ, ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະອົງໄດ້ບັນຊາຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ຂຽນໄວ້, ມີຄວາມວ່າ:

2 ຈົ່ງຫັນມາ, ເຈົ້າຄົນຕ່າງຊາດທັງປວງ, ຈາກທາງອັນຊົ່ວຮ້າຍຂອງເຈົ້າ; ແລະ ກັບໃຈຈາກການເຮັດຊົ່ວຂອງເຈົ້າ, ຈາກການເວົ້າຕົວະ ແລະ ການຫລອກລວງຂອງເຈົ້າ, ແລະ ຈາກການໂສເພນີຂອງເຈົ້າ, ແລະ ຈາກຄວາມໜ້າກຽດຊັງອັນລີ້ລັບຂອງເຈົ້າ, ແລະ ການຂາບໄຫວ້ຮູບບູຊາຂອງເຈົ້າ, ແລະ ການຄາດຕະກຳຂອງເຈົ້າ, ແລະ ການປະຕິບັດດ້ວຍອຳນາດຈອມປອມຂອງເຈົ້າ, ແລະ ການອິດສາບັງບຽດຂອງເຈົ້າ, ແລະ ການຜິດຖຽງກັນຂອງເຈົ້າ, ແລະ ຈາກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມໜ້າກຽດຊັງທັງໝົດຂອງເຈົ້າ, ແລະ ມາຫາເຮົາ ແລະ ຮັບບັບຕິສະມາໃນນາມຂອງເຮົາ, ເພື່ອເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບການບົດບາບຂອງເຈົ້າ, ແລະ ເພື່ອຈະໄດ້ເຕັມປ່ຽມໄປດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ເພື່ອເຈົ້າຈະຖືກນັບເຂົ້າຢູ່ກັບຜູ້ຄົນຂອງເຮົາ ຜູ້ເປັນເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ.

ນິໄສສະບັບທີສີ່ ໜັງສືນິໄສ

ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງນິໄສ—ຊຶ່ງເປັນສານຸສິດຜູ້ໜຶ່ງຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ

ເລື່ອງລາວຂອງຜູ້ຄົນຂອງນິໄສຕາມບັນທຶກຂອງເພິ່ນ.

ບົດທີ 1

ຊາວນິໄສ ແລະ ຊາວເລມັນທັງໝົດປ່ຽນໃຈເຫລື້ອມໃສເຂົ້າຮ່ວມສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ—ພວກເຂົາມີເຂົ້າຂອງທັງໝົດນຳກັນເປັນສ່ວນລວມ, ກະທຳການມະຫັດສະຈັນ, ແລະ ຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງໃນແຜ່ນດິນ—ຫລັງຈາກສອງສັດຕະວັດ, ການແຕກແຍກ, ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ, ສາດສະໜາຈັກທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ, ແລະ ການຂົ່ມເຫັງເລີ່ມເກີດຂຶ້ນ—ຫລັງຈາກສາມຮ້ອຍປີ, ທັງຊາວນິໄສ ແລະ ຊາວເລມັນກາຍເປັນຄົນຊົ່ວ—ອາມມາຣອນເຊື່ອງແຜ່ນຈາລຶກທີ່ສັກສິດໄວ້. ປະມານ ຄ.ສ. 35–321.

1 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ປີທີສາມສິບສີ່ຜ່ານໄປ, ແລະ ປີທີສາມສິບຫ້ານຳອີກ, ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ ສານຸສິດຂອງພຣະເຢຊູໄດ້ຈັດຕັ້ງສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະຄຣິດຂຶ້ນໃນແຜ່ນດິນທັງໝົດໂດຍຮອບ. ແລະ ຫລາຍຕໍ່ຫລາຍຄົນໄດ້ມາຫາພວກເພິ່ນ, ແລະ ໄດ້ກັບໃຈຈາກບາບຂອງຕົນຢ່າງແທ້ຈິງ, ໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຮັບພຣະວິນຍານບໍລິສຸດນຳອີກ.

2 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນໃນປີທີສາມສິບຫົກຄື, ຜູ້ຄົນທັງໝົດທົ່ວຜືນ

ແຜ່ນດິນໄດ້ປ່ຽນໃຈເຫລື້ອມໃສໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ທັງຊາວນິໄສ ແລະ ຊາວເລມັນ, ແລະ ບໍ່ມີການຂັດແຍ້ງ ແລະ ການໂຕ້ຖຽງກັນໃນບັນດາພວກເຂົາ, ແລະ ທຸກຄົນກໍໄດ້ປະຕິບັດຕໍ່ກັນໂດຍຫຼ່ຽງທຳ.

3 ແລະ ພວກເຂົາມີເຂົ້າຂອງທັງໝົດນຳກັນເປັນສ່ວນລວມ; ສະນັ້ນ ຈຶ່ງບໍ່ມີຄົນຮັ່ງມີ ຫລື ຄົນຍາກຈົນ, ຂ້າທາດ ຫລື ຜູ້ເປັນອິດສະລະ, ແຕ່ພວກເຂົາທຸກຄົນເປັນອິດສະລະ, ແລະ ເປັນຜູ້ມີສ່ວນໃນຂອງປະທານຈາກສະຫວັນ.

4 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ປີທີສາມສິບເຈັດກໍໄດ້ຜ່ານໄປອີກ, ແລະ ມັນກໍຍັງມີຄວາມສັນຕິສຸກຢູ່ຕໍ່ໄປໃນແຜ່ນດິນ.

5 ແລະ ມີວຽກງານອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ໜ້າມະຫັດສະຈັນທີ່ສານຸສິດຂອງພຣະເຢຊູເຮັດຂຶ້ນ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກເພິ່ນໄດ້ປິ່ນປົວຄົນເຈັບປ່ວຍ, ແລະ ເຮັດໃຫ້ຄົນຕາຍຄືນມີຊີວິດອີກ, ແລະ ເຮັດໃຫ້ຄົນເປ້ຍລ່ອຍຢ່າງໄດ້, ແລະ ຄົນຕາບອດເຫັນຮຸ່ງ, ແລະ ຄົນຫູໜວກຍິນໄດ້; ແລະ ພວກເພິ່ນໄດ້ເຮັດສິ່ງມະຫັດສະຈັນນາໆປະການໃນບັນດາລູກຫລານມະນຸດ; ແລະ ພວກເພິ່ນບໍ່ໄດ້ເຮັດສິ່ງອັດສະຈັນໂດຍວິທີອື່ນ ນອກຈາກໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູເທົ່ານັ້ນ.

6 ແລະ ປີທີສາມສິບແປດໄດ້ຜ່ານໄປ ດັ່ງນີ້, ແລະ ປີທີສາມສິບເກົ້າ ແລະ ປີທີ ສີ່ສິບເອັດ, ແລະ ປີທີສີ່ສິບສອງນຳອີກ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈົນເຖິງປີທີສີ່ສິບເກົ້າຜ່ານ ໄປ, ແລະ ປີທີຫ້າສິບເອັດອີກ, ແລະ ປີທີ ຫ້າສິບສອງ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈົນປີທີຫ້າສິບ ເກົ້າຜ່ານໄປນຳອີກ.

7 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ ພວກເຂົາຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງຢ່າງຍິ່ງໃນ ແຜ່ນດິນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຖິງຂະໜາດ ທີ່ພວກເຂົາໄດ້ສ້າງເມືອງຂຶ້ນອີກໃນ ບ່ອນ ຊຶ່ງເຄີຍເປັນເມືອງທີ່ຖືກເຜົາໄໝ້ ໄປແລ້ວ.

8 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຖິງແມ່ນເມືອງເຊລາ ເຮັມລາ ຊຶ່ງເປັນເມືອງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ນັ້ນ ກໍໄດ້ ຖືກສ້າງຂຶ້ນໃໝ່ອີກ.

9 ແຕ່ວ່າ ມີຫລາຍເມືອງ ຊຶ່ງໄດ້ຈົມລົງ, ແລະ ນ້ຳເຂົ້າມາແທນທີ່; ສະນັ້ນ ຈຶ່ງສ້າງ ເມືອງເຫລົ່ານັ້ນຂຶ້ນໃໝ່ບໍ່ໄດ້.

10 ແລະ ບັດນີ້, ຈົ່ງເບິ່ງເຫດການໄດ້ ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຜູ້ຄົນຂອງນີໂຟໄດ້ເຂັ້ມ ແຂງຂຶ້ນ, ແລະ ມີຄົນເພີ່ມທະວີຂຶ້ນຢ່າງ ໄວ, ແລະ ກັບເປັນຜູ້ຄົນທີ່ຈົບງາມ ແລະ ຫ້າຊົມທີ່ສຸດ.

11 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ແຕ່ງງານກັນ, ແລະ ຍົກໃຫ້ແຕ່ງງານກັນ, ແລະ ໄດ້ຮັບ ພອນຫລາຍປະການຕາມຄຳສັນຍາ ຊຶ່ງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກະທຳໄວ້ກັບພວກ ເຂົາ.

12 ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເດີນໄປຕາມ ການປະຕິບັດ ແລະ ພິທີການຂອງກົດ ຂອງໂມເຊຕໍ່ໄປອີກ; ແຕ່ວ່າພວກເຂົາ ໄດ້ເດີນໄປຕາມພຣະບັນຍັດ ຊຶ່ງພວກ

ເຂົາໄດ້ຮັບຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນ ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ, ໂດຍການຖື ສິນອົດເຂົ້າ ແລະ ການອະທິຖານ, ແລະ ການຊຸມນຸມກັນເລື້ອຍໆເພື່ອອະທິຖານ ແລະ ເພື່ອພັງພຣະບັນຍັດຂອງພຣະ ຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

13 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ບໍ່ ມີການຂັດແຍ້ງກັນໃນບັນດາຜູ້ຄົນທັງ ໝົດໃນທົ່ວແຜ່ນດິນ, ແຕ່ມີສິ່ງທີ່ໜ້າ ອັດສະຈັນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຕ່າງໆທີ່ເຮັດຂຶ້ນ ໃນບັນດາສານຸສິດຂອງພຣະເຢຊູ.

14 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ປີ ທີເຈັດສິບເອັດຜ່ານໄປ ແລະ ປີທີເຈັດ ສິບສອງອີກ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ໂດຍ ສະຫລຸບ, ຈົນຮອດປີທີເຈັດສິບເກົ້າໄດ້ ຜ່ານໄປ; ແທ້ຈິງແລ້ວ ຈົນຮອດໜຶ່ງຮ້ອຍ ປີຜ່ານໄປ, ແລະ ສານຸສິດຂອງພຣະເຢ ຊູຜູ້ທີ່ພຣະອົງໄດ້ເລືອກໄວ້ກໍໄດ້ຈາກໄປ ຫາທີ່ສຸຂະເສີມຂອງພຣະເຈົ້າທັງໝົດ ແລ້ວ ເວັ້ນເສຍແຕ່ສາມຄົນທີ່ຈະຍັງຄົງ ຢູ່ຕໍ່ໄປ; ແລະ ມີສານຸສິດຜູ້ອື່ນໆໄດ້ຮັບ ແຕ່ງຕັ້ງແທນ; ແລະ ຜູ້ຄົນເປັນຈຳນວນ ຫລວງຫລາຍໃນລຸ້ນນັ້ນກໍໄດ້ຈາກໄປ ເໝືອນກັນ.

15 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ມັນ ບໍ່ມີການຂັດແຍ້ງກັນໃນແຜ່ນດິນ, ຍ້ອນ ວ່າຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ຊຶ່ງມີຢູ່ໃນໃຈ ຂອງຜູ້ຄົນ.

16 ແລະ ມັນບໍ່ມີການອິດສາບັງບຽດ, ບໍ່ມີການຜິດຖຽງ, ບໍ່ມີການວຸ້ນວາຍ, ບໍ່ ມີການໂສເພນີ, ບໍ່ມີການເວົ້າຕົວະ, ບໍ່ມີ ການຄາດຕະກຳ, ບໍ່ມີການປະພຶດລາມົກ ຢ່າງໃດເລີຍ; ແລະ ໂດຍແນ່ນອນແລ້ວ

ຄົງບໍ່ມີຜູ້ຄົນກຸ່ມໃດທີ່ມີຄວາມສຸກຫລາຍ ໄປກວ່ານີ້ໃນບັນດາຜູ້ຄົນທັງປວງທີ່ ພຣະທັດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງຂຶ້ນມາ.

17 ມັນບໍ່ມີໃຈນ, ຫລື ຄາດຕະກອນ, ທັງ ບໍ່ມີຊາວເລມັນ ຫລື ຊາວໃດໆເລີຍ; ແຕ່ ຄົນທັງໝົດຢູ່ເປັນພວກດຽວກັນ, ເປັນ ລູກຂອງພຣະຄຣິດ, ແລະ ທາຍາດຂອງ ອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ.

18 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເປັນສຸກຫລາຍ ແທ້ໆ! ເພາະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະທານ ພອນໃຫ້ພວກເຂົາສຳລັບການກະທຳ ຂອງພວກເຂົາທັງໝົດ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາໄດ້ຮັບພອນ ແລະ ຈະເລີນ ຮຸ່ງເຮືອງຢູ່ເຖິງແມ່ນໜຶ່ງຮ້ອຍສິບປີຜ່ານ ໄປ; ແລະ ຄົນລຸ້ນທຳອິດນັບແຕ່ພຣະ ຄຣິດກໍໄດ້ຈາກໄປ, ແລະ ມັນກໍບໍ່ໄດ້ມີ ການຂັດແຍ້ງກັນໃນທົ່ວແຜ່ນດິນເລີຍ.

19 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືນີ ໄຟ, ຜູ້ທີ່ເຮັດບັນທຶກອັນສຸດທ້າຍນີ້ໄດ້ສິ້ນ ຊີວິດໄປ, (ຊຶ່ງເພິ່ນໄດ້ເຮັດບັນທຶກໄວ້ໃນ ແຜ່ນຈາລຶກຂອງນິໄຟ) ແລະ ອາໂມລູກ ຊາຍຂອງເພິ່ນໄດ້ເຮັດບັນທຶກນີ້ແທນ; ແລະ ລາວກໍໄດ້ເຮັດບັນທຶກໄວ້ໃນແຜ່ນ ຈາລຶກຂອງນິໄຟນຳອີກ.

20 ແລະ ລາວໄດ້ຮັກສາບັນທຶກຢູ່ແປດ ສິບສີ່ປີ, ແລະ ຄວາມສັນຕິສຸກກໍຍັງມີຢູ່ ໃນແຜ່ນດິນ, ນອກຈາກຜູ້ຄົນສ່ວນໜ້ອຍ ໜຶ່ງທີ່ອອກໄປຈາກສາດສະໜາຈັກ ແລະ ເອີ້ນຊື່ຕົນວ່າ ຊາວເລມັນ; ສະນັ້ນ ມັນຈຶ່ງ ເລີ່ມມີຊາວເລມັນຢູ່ໃນແຜ່ນດິນອີກ.

21 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ອາ ໂມໄດ້ສິ້ນຊີວິດໄປຄືກັນ, (ແລະ ມັນເປັນ ໜຶ່ງຮ້ອຍເກົ້າສິບສີ່ປີນັບແຕ່ການສະເດັດ

ມາຂອງພຣະຄຣິດ) ແລະ ອາໂມລູກຊາຍ ຂອງລາວໄດ້ຮັກສາບັນທຶກແທນ; ແລະ ລາວກໍໄດ້ບັນທຶກໄວ້ໃນແຜ່ນຈາລຶກຂອງ ນິໄຟຄືກັນ; ແລະ ມັນມີຂຽນໄວ້ໃນໜັງສື ນິໄຟນຳອີກ ຊຶ່ງແມ່ນໜັງສືເຫລັ້ມນີ້.

22 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ສອງຮ້ອຍປີໄດ້ຜ່ານໄປ; ແລະ ຄົນຊົ່ວ ອາຍຸທຶສອງໄດ້ຜ່ານໄປໝົດ ນອກຈາກບໍ່ ເທົ່າໃດຄົນເທົ່ານັ້ນ.

23 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າມໍ່ມອນຢາກ ໃຫ້ທ່ານຮູ້ວ່າ ຜູ້ຄົນໄດ້ເພີ່ມທະວີຂຶ້ນ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກເຂົາໄດ້ແຕ່ຂະ ຫຍາຍໄປທົ່ວຜືນແຜ່ນດິນ, ແລະວ່າ ພວກເຂົາກັບເປັນຄົນຮຸ່ງມີຢາງຍິ່ງ, ເພາະ ຄວາມຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງຂອງພວກເຂົາໃນ ພຣະຄຣິດ.

24 ແລະ ບັດນີ້, ໃນປີທຶສອງຮ້ອຍໜຶ່ງ ໄດ້ເລີ່ມມີບາງຄົນໃນບັນດາພວກເຂົາທີ່ ໄຝຝັນໃນຄວາມທະນົງຕົວເຊັ່ນ ການນຸ່ງ ຖືເສື້ອຜ້າທີ່ມີລາຄາແພງ, ແລະ ໃສ່ເຄື່ອງ ປະດັບຢາງດີນາໆຊະນິດ ແລະ ໃຊ້ຂອງ ດີໆຂອງໂລກ.

25 ແລະ ນັບແຕ່ເວລານັ້ນໄປພວກເຂົາ ບໍ່ໄດ້ມີສິ່ງຂອງ ແລະ ເຂົ້າຂອງຮວມກັນ ເປັນສ່ວນລວມໃນບັນດາພວກເຂົາອີກ ຕໍ່ໄປ.

26 ແລະ ພວກເຂົາເລີ່ມແບ່ງຊັ້ນວັນນະ ກັນ; ແລະ ພວກເຂົາເລີ່ມສ້າງສາດສະ ໜາຈັກຂອງຕົນເອງຂຶ້ນ ເພື່ອຫາຜົນປະ ໂຫຍດ, ແລະ ເລີ່ມປະຕິເສດສາດສະໜາ ຈັກທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະຄຣິດ.

27 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເມື່ອສອງຮ້ອຍສິບປີຜ່ານໄປ ກໍໄດ້ມີສາດ

ສະໜາຈັກຢູ່ຫລາຍແຫ່ງໃນແຜ່ນດິນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມີຫລາຍສາດສະໜາຈັກ ຊຶ່ງອ້າງວ່າຕົນຮູ້ຈັກພຣະຄຣິດ, ແຕ່ພວກ ເຂົາໄດ້ປະຕິເສດພຣະກິດຕິຄຸນສ່ວນ ໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກ ເຂົາໄດ້ຍອມຮັບຄວາມຊົ່ວຮ້າຍນາໆປະ ການ, ແລະ ໄດ້ປະຕິບັດສິ່ງທີ່ສັກສິດແກ່ ຄົນທີ່ຖືກຫ້າມເພາະຄວາມບໍ່ມີຄ່າຄວນ.

28 ແລະ ສາດສະໜາຈັກແຫ່ງນີ້ໄດ້ ມີສະມາຊິກເພີ່ມທະວີຂຶ້ນຢ່າງຫລວງ ຫລາຍຍ້ອນວ່າຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ, ແລະ ຍ້ອນວ່າອຳນາດຂອງຊາຕານຜູ້ຊຶ້ງມີ ອຳນາດເໜືອໃຈຂອງພວກເຂົາ.

29 ແລະ ອີກອັນໜຶ່ງ, ມັນມີສາດສະໜາ ຈັກອີກແຫ່ງໜຶ່ງທີ່ປະຕິເສດພຣະຄຣິດ; ແລະ ເຂົາໄດ້ຂົ່ມເຫັງສາດສະໜາຈັກທີ່ ແທ້ຈິງຂອງພຣະຄຣິດ, ຍ້ອນວ່າຄວາມ ຖ່ອມຕົວຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຄວາມເຊື່ອ ຂອງພວກເຂົາໃນພຣະຄຣິດ; ແລະ ເຂົາ ໄດ້ໝິ່ນປະໝາດພວກເຂົາຍ້ອນວ່າສິ່ງ ມະຫັດສະຈັນຫລາຍຢ່າງຊຶ່ງກະທຳຂຶ້ນ ໃນບັນດາພວກເຂົາ.

30 ດັ່ງນັ້ນ ເຂົາຈຶ່ງໄດ້ໃຊ້ອຳນາດ ແລະ ສິດຂົ່ມຂູ່ສານຸສິດຂອງພຣະເຢຊູຜູ້ທີ່ຢູ່ ກັບເຂົາ, ແລະ ເຂົາໄດ້ເອົາພວກເພິ່ນ ເຂົ້າຄຸກ; ແຕ່ໂດຍອຳນາດຂອງພຣະຄຳ ຂອງພຣະເຈົ້າຊຶ່ງຢູ່ກັບພວກເພິ່ນ, ຄຸກຈຶ່ງ ແຍກອອກເປັນສອງ, ແລະ ພວກເພິ່ນກໍ ໄດ້ອອກໄປເຮັດສິ່ງມະຫັດສະຈັນຍິ່ງ ໃຫຍ່ໃນບັນດາພວກເຂົາ.

31 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ແລະ ທັງໆທີ່ສິ່ງ ມະຫັດສະຈັນທັງໝົດນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນຢູ່ກໍ ຕາມ, ແຕ່ຜູ້ຄົນກໍຍັງເຮັດໃຈແຂງກະດ້າງ

ຢູ່, ແລະ ໄດ້ພະຍາຍາມທີ່ຈະຂ້າພວກ ເພິ່ນເໝືອນດັ່ງຊາວຍິວທີ່ຢູ່ເຢຣູຊາເລັມ ພະຍາຍາມຂ້າພຣະເຢຊູຕາມພຣະຄຳ ຂອງພຣະອົງ.

32 ແລະ ເຂົາໄດ້ໂຍນພວກເພິ່ນເຂົ້າ ເຕົາໄຟ, ແຕ່ພວກເພິ່ນໄດ້ອອກມາໂດຍບໍ່ ໄດ້ຮັບອັນຕະລາຍຢ່າງໃດ.

33 ແລະ ເຂົາໄດ້ໂຍນພວກເພິ່ນເຂົ້າ ໃນຖ້ຳສັດຮ້າຍອີກ, ແລະ ພວກເພິ່ນໄດ້ ຫລິ້ນຢູ່ກັບສັດຮ້າຍເຫລົ່ານັ້ນຄືກັນກັບ ເດັກນ້ອຍຫລິ້ນຢູ່ນຳລູກແກະ; ແລະ ພວກເພິ່ນໄດ້ອອກມາຈາກສັດເຫລົ່ານັ້ນ ໂດຍບໍ່ໄດ້ຮັບອັນຕະລາຍເລີຍ.

34 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຜູ້ຄົນກໍຍັງເຮັດ ໃຈແຂງກະດ້າງຢູ່, ເພາະວ່າພວກເຂົາ ໄດ້ຖືກຊັກນຳໄປໂດຍພວກນັກທຳ ແລະ ໂດຍສາດສະດາປອມຫລາຍຄົນ ເພື່ອ ໃຫ້ສ້າງສາດສະໜາຈັກຫລາຍບ່ອນຂຶ້ນ, ແລະ ໃຫ້ເຮັດຄວາມຊົ່ວນາໆປະການ. ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ທຸບຕິຜູ້ຄົນຂອງພຣະ ເຢຊູ; ແຕ່ວ່າຜູ້ຄົນຂອງພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ ໂຕ້ຕອບເລີຍ. ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເສື່ອມ ໂຊມລົງດັ່ງນັ້ນຢູ່ໃນຄວາມບໍ່ເຊື່ອຖືໄປ ແຕ່ລະປີ ແລະ ຢູ່ໃນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຈົນ ວ່າສອງຮ້ອຍສາມສິບປີຜ່ານໄປ.

35 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດ ຂຶ້ນໃນປີນີ້, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ໃນປີສອງຮ້ອຍ ສາມສິບເອັດ, ມັນເກີດມີການແບ່ງແຍກ ກັນຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງໃນບັນດາຜູ້ຄົນ.

36 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໃນປີນີ້ ມັນໄດ້ເກີດມີຜູ້ຄົນກຸ່ມໜຶ່ງ ຊຶ່ງມີ ຊື່ວ່າ ຊາວນີໄຟ, ແລະ ພວກເຂົາເປັນຜູ້ ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອຢ່າງແທ້ຈິງໃນພຣະຄຣິດ;

ແລະ ໃນບັນດາພວກເຂົາມີພວກອື່ນອີກ ທີ່ຊາວເລມັນເອີ້ນວ່າ—ຊາວຢາໂຄບ, ຊາວໂຢເຊັບ, ແລະ ຊາວໂຊລຳ;

37 ດັ່ງນັ້ນ ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະຄຣິດຢ່າງ ແທ້ຈິງ, ແລະ ຜູ້ນະມັດສະການຢ່າງແທ້ຈິງ ຂອງພຣະຄຣິດ, (ລວມທັງສານຸສິດສາມ ຄົນຂອງພຣະເຢຊູ ຊຶ່ງຈະຄົງຢູ່ຕໍ່ໄປ) ຖືກ ເອີ້ນວ່າ ຊາວນິໄຟ, ແລະ ຊາວຢາໂຄບ, ແລະ ຊາວໂຢເຊັບ, ແລະ ຊາວໂຊລຳ.

38 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຜູ້ ທີ່ປະຕິເສດພຣະກິດຕິຄຸນຖືກເອີ້ນວ່າ ຊາວເລມັນ, ຊາວເລມູເອນ, ແລະ ຊາວ ອິດຊະມາເອນ; ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ ເສື່ອມໂຊມຢູ່ໃນການບໍ່ເຊື່ອຖື, ແຕ່ພວກ ເຂົາໄດ້ກະບົດຕໍ່ພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະ ຄຣິດໂດຍເຈດຕະນາ; ແລະ ພວກເຂົາ ໄດ້ສິດສອນລູກຫລານຂອງພວກເຂົາບໍ່ ໃຫ້ເຊື່ອ, ເໝືອນດັ່ງທີ່ບັນພະບຸລຸດຂອງ ພວກເຂົາ, ທີ່ບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນມາ.

39 ແລະ ເປັນຍ້ອນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມໜ້າກຽດຊັງຂອງບັນພະບຸ ລຸດຂອງພວກເຂົາຄືກັນກັບທີ່ເປັນມາ ແລ້ວນັບຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນມາ. ແລະ ພວກເຂົາ ຈຶ່ງຖືກສິດສອນໃຫ້ກຽດຊັງລູກຂອງພຣະ ເຈົ້າ, ຄືກັນກັບຊາວເລມັນຖືກສິດສອນ ໃຫ້ກຽດຊັງລູກຫລານຊາວນິໄຟນັບຕັ້ງ ແຕ່ຕົ້ນມາ.

40 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ສອງຮ້ອຍສີ່ສິບສີ່ປີຜ່ານໄປ ແລະ ການ ງານຂອງຜູ້ຄົນເປັນໄປດັ່ງນັ້ນ. ແລະ ຜູ້ຄົນສ່ວນທີ່ຊົ່ວຫລາຍກວ່າກໍເຂັ້ມແຂງ ຂຶ້ນ, ແລະ ກັບມີຈຳນວນຫລາຍກວ່າ ຜູ້ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ.

41 ແລະ ພວກເຂົາຍັງຄົງສ້າງສາດສະ ໜາຈັກໃຫ້ຕົນເອງຢູ່ຕໍ່ໄປ, ແລະ ຕົກ ແຕ່ງມັນດ້ວຍຂອງມີຄ່ານາໆຊະນິດ. ແລະ ສອງຮ້ອຍຫ້າສິບປີໄດ້ຜ່ານໄປດັ່ງ ນີ້, ແລະ ສອງຮ້ອຍຫົກສິບປີກໍຜ່ານໄປ ອີກ.

42 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຜູ້ຄົນກຸ່ມທີ່ຊົ່ວເລີ່ມເຮັດຄຳສາບານ ແລະ ເຮັດການມົວສຸມລັບຂອງແກດີອານທັນ ຂຶ້ນອີກ.

43 ແລະ ຜູ້ຄົນຜູ້ມີຊື່ວ່າ ຜູ້ຄົນຂອງນິໄຟ ເລີ່ມທະນົງໃຈຂຶ້ນ, ຍ້ອນວ່າຂອງມີຄ່າ ຢ່າງຫລວງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ກັບມາຖືຕົວຄືກັນກັບຊາວເລມັນພື້ນ້ອງ ຂອງພວກເຂົາ.

44 ແລະ ນັບແຕ່ເວລານີ້ໄປ ສານຸສິດ ກໍເລີ່ມເລົ້າສະຫລົດໃຈເພາະບາບຂອງ ໂລກ.

45 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເມື່ອສາມຮ້ອຍປີຜ່ານໄປ, ທັງຜູ້ຄົນຂອງ ນິໄຟ ແລະ ຜູ້ຄົນເລມັນກັບມາເປັນຄົນ ຊົ່ວຫລາຍຂຶ້ນເທົ່າໆກັນ.

46 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໂຈນແກດີອານທັນໄດ້ແຜ່ຂະຫຍາຍ ໄປທົ່ວຜືນແຜ່ນດິນ; ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດຈັກ ຄົນທີ່ຊ່ອຍທ່ານອກຈາກສານຸສິດຂອງ ພຣະເຢຊູເທົ່ານັ້ນ. ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ ຄ້າຂາຍຄຳ ແລະ ເງິນ ຢູ່ໃນຮ້ານຄ້າ ຢ່າງຫລວງຫລາຍ, ແລະ ໄດ້ເຮັດການ ຄ້າຂາຍອື່ນໆນຳອີກ.

47 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຫລັງຈາກສາມຮ້ອຍຫ້າປີຜ່ານໄປ, (ແລະ ຜູ້ຄົນຍັງຄົງຢູ່ໃນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຢູ່) ອາ

ໂມໄດ້ສິ້ນຊີວິດໄປ; ແລະ ອາມມາຣອນ ນັ້ນຊາຍຂອງລາວໄດ້ຮັກສາບັນທຶກ ແທນ.

48 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເມື່ອສາມຮ້ອຍຊາວປີຜ່ານໄປ, ອາມມາ ຣອນໂດຍຖືກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຊົງ ນຳໄດ້ເຊື່ອງບັນທຶກທີ່ສັກສິດໄວ້—ແທ້ ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນບັນທຶກສັກສິດທັງໝົດ ຊຶ່ງຖືກມອບຕໍ່ງຸກັນມາຈາກຄົນລຸ້ນໜຶ່ງ

ຫາຄົນອີກລຸ້ນໜຶ່ງ—ຈົນເຖິງປີທີສາມ ຮ້ອຍຊາວນັບຕັ້ງແຕ່ການສະເດັດມາ ຂອງພຣະຄຣິດ.

49 ແລະ ລາວໄດ້ເຊື່ອງມັນໄວ້ກັບ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເພື່ອມັນຈະຖືກນຳ ອອກມາຫາເຊື້ອສາຍຂອງຢາໂຄບຜູ້ທີ່ ເຫລືອຢູ່ອີກ, ຕາມຄຳທຳນາຍ ແລະ ຕາມ ຄຳສັນຍາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ແລະ ບັນທຶກຂອງອາມມາຣອນຈົບລົງດັ່ງນີ້.

ໜັງສືມໍມອນ

ບົດທີ 1

ອາມມາຣອນແນະນຳມໍມອນກ່ຽວກັບ ແຜ່ນຈາລຶກສັກສິດ—ສົງຄາມລະຫວ່າງ ຊາວນີໄຟກັບຊາວເລມັນ—ຊາວນີໄຟ ສາມຄົນຖືກພາໜີໄປ—ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ, ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຖື, ເວດມົນ, ແລະ ຄາຖາອາ ຄົມມີຂັ້ນ. ປະມານ ຄ.ສ. 321–326.

1 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າມໍມອນເຮັດ ບັນທຶກກ່ຽວກັບເລື່ອງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ ເຫັນ ແລະ ໄດ້ຍິນ ແລະ ເອີ້ນໜັງສືນີ້ວ່າ ໜັງສືມໍມອນ.

2 ແລະ ມັນຄົງເປັນໄລຍະເວລາໃກ້ກັບ ຕອນທີ່ອາມມາຣອນເຊື່ອງບັນທຶກໄວ້ ກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນ, ເພິ່ນໄດ້ມາຫາ ຂ້າພະເຈົ້າ, (ຕອນນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າມີອາຍຸ ປະມານສິບປີ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າເລີ່ມມີ ຄວາມຮູ້ແຕ່ແລ້ວຕາມແບບການຮຽນຮູ້ ຂອງຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ) ແລະ ອາມ

ມາຣອນໄດ້ເວົ້າກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: ຂ້ອຍ ເຫັນວ່າເຈົ້າເປັນເດັກທີ່ຈິງຈັງ ແລະ ເຈົ້າ ຮູ້ຈັກສັງເກດ;

3 ດັ່ງນັ້ນ, ເມື່ອເຈົ້າມີອາຍຸໄດ້ຊາວສີ່ປີ ຂ້ອຍຢາກໃຫ້ເຈົ້າຈົດຈຳເລື່ອງທີ່ເຈົ້າໄດ້ ສັງເກດມາກ່ຽວກັບຜູ້ຄົນພວກນີ້; ແລະ ເວລາເຈົ້າມີອາຍຸໄດ້ເທົ່ານັ້ນ ຈົ່ງໄປຫາ ແຜ່ນດິນອານທຳ, ໄປຫາເນີນພູທີ່ມີຊື່ວ່າ ຊິມ; ແລະ ບ່ອນນັ້ນແຫລະທີ່ຂ້ອຍໄດ້ຝັງ ແຜ່ນຈາລຶກສັກສິດທັງໝົດກ່ຽວກັບຜູ້ຄົນ ພວກນີ້ໄວ້ກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

4 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ໃຫ້ເຈົ້າເອົາແຜ່ນ ຈາລຶກຂອງນີໄຟ, ແລະ ສ່ວນທີ່ຍັງເຫລືອ ຢູ່ນັ້ນໃຫ້ເຈົ້າປະມັນໄວ້ໃນບ່ອນທີ່ມັນ ຢູ່ນັ້ນ; ແລະ ໃຫ້ບັນທຶກເລື່ອງທັງໝົດທີ່ ເຈົ້າສັງເກດມາກ່ຽວກັບຜູ້ຄົນພວກນີ້ໄວ້ ໃນແຜ່ນຈາລຶກຂອງນີໄຟນັ້ນ.

5 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າມໍມອນໂດຍເປັນຜູ້ ສືບຕະກຸນຂອງນີໄຟ, (ແລະ ບິດາຂອງ

ຂ້າພະເຈົ້າກໍມີຊື່ວ່າ ມໍມອນ) ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຈື່ຈໍາເລື່ອງຊຶ່ງອາມມາຣອນໄດ້ສັ່ງຂ້າພະເຈົ້າໄວ້.

6 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າມີອາຍຸໄດ້ສິບເອັດປີ, ບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພາຂ້າພະເຈົ້າໄປຫາແຜ່ນດິນທາງໃຕ້, ຈົນໄປຮອດແຜ່ນດິນເຊລາເຮັມລາ.

7 ທົ່ວແຜ່ນດິນໄດ້ເຕັມໄປດ້ວຍອາຄານບ້ານເຮືອນຕ່າງໆ, ແລະ ມີຜູ້ຄົນຢູ່ຢ່າງຫລວງຫລາຍຄືກັນກັບດິນຊາຍໃນທະເລ.

8 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນໃນປີນີ້ຄື ມັນເລີ່ມມີສົງຄາມລະຫວ່າງຊາວນີໄຟ, ຊຶ່ງຊາວນີໄຟໄດ້ສົມທົບເຂົ້າກັບຊາວຢາໂຄບ ແລະ ຊາວໂຢເຊັບ ແລະ ຊາວໂຊລໍາ; ແລະ ສົງຄາມນີ້ເປັນໄປລະຫວ່າງຊາວນີໄຟກັບຊາວເລມັນ ແລະ ຊາວເລມູເອນ ແລະ ຊາວອິດຊະມາເອນ.

9 ບັດນີ້ຊາວເລມັນ ແລະ ຊາວເລມູເອນ ແລະ ຊາວອິດຊະມາເອນຖືກເອີ້ນວ່າ ຊາວເລມັນ, ແລະ ສົງຄາມນີ້ແມ່ນລະຫວ່າງຊາວນີໄຟກັບຊາວເລມັນ.

10 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ສົງຄາມເລີ່ມເກີດຂຶ້ນໃນບັນດາພວກເຂົາທີ່ຊາຍແດນເຊລາເຮັມລາ, ໃກ້ແມ່ນໍ້າຊີໂດນ.

11 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຊາວນີໄຟໄດ້ເຕົ້າໂຮມພົນທະຫານໄວ້ເປັນຈໍານວນຫລວງຫລາຍ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ມີຈໍານວນຫລາຍກວ່າສາມສິບພັນຄົນ. ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກເຂົາໄດ້ມີການສູ້ຮົບກັນຫລາຍເທື່ອໃນປີດຽວກັນນີ້, ຊຶ່ງຊາວນີໄຟໄດ້ເອົາຊະນະ

ຊາວເລມັນ ແລະ ໄດ້ຂ້າພວກເຂົາເປັນຈໍານວນຫລວງຫລາຍ.

12 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຊາວເລມັນໄດ້ລົ້ມເລີກແຜນການຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ມັນຈຶ່ງໄດ້ມີຄວາມສັນຕິສຸກຢູ່ໃນແຜ່ນດິນອີກ; ແລະ ຄວາມສັນຕິສຸກໄດ້ຄົງຢູ່ເປັນເວລາປະມານສິ່ປີ, ຄືບໍ່ມີການຂ້າພັນກັນເລີຍ.

13 ແຕ່ວ່າຄວາມຊົ່ວຮ້າຍໄດ້ແຜ່ຂະຫຍາຍໄປທົ່ວຜືນແຜ່ນດິນ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເອົາສານຸສິດທີ່ຮັກຂອງພຣະອົງໄປ, ແລະ ວຽກງານແຫ່ງການມະຫັດສະຈັນ ແລະ ການປິ່ນປົວໄດ້ຢຸດລົງ ເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຜູ້ຄົນ.

14 ແລະ ບໍ່ມີຂອງປະທານມາຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ່ໄດ້ສະເດັດມາຫາຜູ້ໃດ, ເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຖືຂອງພວກເຂົາ.

15 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຊຶ່ງມີອາຍຸໄດ້ສິບຫ້າປີ ແລະ ພໍມີຄວາມຄິດແດ່ແລ້ວ, ສະນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຮັບການສະເດັດມາຢັ້ງມຢາມຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ໄດ້ຊົມລົດຊາດ ແລະ ຮູ້ເຖິງພຣະກະລຸນາທີ່ຄຸນຂອງພຣະເຢຊູ.

16 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພະຍາຍາມສິດສອນຜູ້ຄົນພວກນີ້, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຖືກປິດປາກໄວ້, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຖືກຫ້າມບໍ່ໃຫ້ສິດສອນພວກເຂົາ; ເພາະຈົ່ງເບິ່ງພວກເຂົາໄດ້ກະບົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາໂດຍເຈດຕະນາ; ແລະ ສານຸສິດທີ່ຮັກຖືກພາໜີໄປຈາກແຜ່ນດິນ, ເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ.

17 ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຍັງຄົງຢູ່ໃນບັນດາພວກເຂົາ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຖືກຫ້າມບໍ່ໃຫ້ສິດສອນພວກເຂົາ, ເພາະຄວາມແຂງກະດ້າງຂອງໃຈຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ເພາະຄວາມແຂງກະດ້າງຂອງໃຈຂອງພວກເຂົານີ້, ແຜ່ນດິນຈຶ່ງຖືກສາບແຊ່ງເພາະພວກເຂົາ.

18 ແລະ ພວກໂຈນແກດີອານທັນເຫລົ່ານີ້, ຜູ້ຊຶ້ງຢູ່ໃນບັນດາຊາວເລມັນ, ໄດ້ລົບກວນແຜ່ນດິນ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ຄົນທີ່ອາໄສຢູ່ໃນນັ້ນເລີ່ມເຊື່ອງຊັບສົມບັດຂອງຕົນໄວ້ໃນດິນ; ແລະ ມັນໄດ້ສູນຫາຍໄປເພາະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສາບແຊ່ງແຜ່ນດິນໄວ້, ເພາະພວກເຂົາຈະຍຶດມັນໄວ້ບໍ່ໄດ້, ທັງຈະເອົາມັນຄືນມາອີກກໍບໍ່ໄດ້.

19 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືມັນມີເວດມົນ, ຄາຖາ, ແລະ ໄສຍະສາດ; ແລະ ອຳນາດຂອງມານຮ້າຍກະທຳຂຶ້ນຢູ່ທົ່ວຜືນແຜ່ນດິນ, ຈົນວ່າເຮັດໃຫ້ຄຳທຳນາຍຂອງອະບິນາໄດ ແລະ ຂອງຊາມູເອນຄົນເລມັນໄດ້ຮັບຄວາມສຳເລັດທັງໝົດ.

ບົດທີ 2

ມໍມອນນຳພາກອງທັບນີໄຟ—ເລືອດ ແລະ ການຂ້າພັນຂະຫຍາຍອອກໄປທົ່ວແຜ່ນດິນ—ຊາວນີໄຟຮ້ອງໄຫ້ຄວນຄາງ ແລະ ໄວ້ອາໄລເພາະຄວາມເສົ້າສະຫລົດໃຈກັບຄວາມອັບປະໂຫຍດ—ວັນເວລາແຫ່ງພຣະຄຸນຂອງພວກເຂົາໄດ້ຜ່ານໄປ—ມໍມອນຮັບແຜ່ນຈາລຶກຂອງນີໄຟ

ໄວ້—ສົງຄາມດຳເນີນຕໍ່ໄປ. ປະມານ ຄ.ສ. 327-350.

1 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໃນປີດຽວກັນນັ້ນ ໄດ້ມີສົງຄາມອີກລະຫວ່າງຊາວເລມັນກັບຊາວນີໄຟ. ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າຂ້າພະເຈົ້າເອງກໍມີອາຍຸນ້ອຍຢູ່ແຕ່ວ່າມີຮ່າງກາຍໃຫຍ່ສູງ; ດັ່ງນັ້ນ ຜູ້ຄົນຂອງນີໄຟຈຶ່ງໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຜູ້ນຳຂອງພວກເຂົາ, ຫລື ເປັນຜູ້ນຳກອງທັບຂອງພວກເຂົາ.

2 ດັ່ງນັ້ນ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືເວລາຂ້າພະເຈົ້າມີອາຍຸໄດ້ສິບຫົກປີຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອອກນຳທຳກອງທັບຂອງຊາວນີໄຟເພື່ອໄປຕໍ່ສູ້ກັບຊາວເລມັນ; ດັ່ງນັ້ນ ເວລາສາມຮ້ອຍຊາວຫົກປີໄດ້ຜ່ານໄປ.

3 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໃນປີສາມຮ້ອຍຊາວເຈັດ ຊາວເລມັນໄດ້ເຂົ້າມາໂຈມຕີພວກເຮົາດ້ວຍກຳລັງອັນຫລວງຫລາຍທີ່ສຸດ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ກອງທັບຂອງຂ້າພະເຈົ້າຕົກໃຈ; ສະນັ້ນພວກເຮົາຈຶ່ງ ບໍ່ຍອມຕໍ່ສູ້, ແລະ ພວກເຮົາເລີ່ມຖອຍໄປຫາແຜ່ນດິນທາງເໜືອ.

4 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເຮົາໄດ້ມາຮອດເມືອງໜຶ່ງມີຊື່ວ່າອານໂກລາ, ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ເຂົ້າໄປເປັນເຈົ້າຂອງເມືອງນັ້ນ, ແລະ ໄດ້ຕຽມພ້ອມເພື່ອປ້ອງກັນຕົວໃຫ້ພົ້ນຈາກຊາວເລມັນ. ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເຮົາໄດ້ເສີມສ້າງກຳລັງປ້ອງກັນເມືອງຈົນໝົດຄວາມສາມາດຂອງພວກ

ເຮົາ; ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຮົາໄດ້ເສີມສ້າງ
ກຳລັງທັງໝົດໄວ້ກໍຕາມ ແຕ່ຊາວເລມັນ
ກໍຍັງໄດ້ມາໂຈມຕີພວກເຮົາ ແລະ ໄດ້ຂັບ
ໄລ່ພວກເຮົາອອກຈາກເມືອງນັ້ນໄປ.

5 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຂັບໄລ່ພວກເຮົາ
ອອກຈາກແຜ່ນດິນດາວິດນຳອີກ.

6 ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ເດີນທັບຕໍ່ໄປ
ແລະ ມາຮອດແຜ່ນດິນໂຢຊວຍ, ຊຶ່ງຕັ້ງຢູ່
ຕາມຊາຍແດນທາງຕາເວັນຕົກໃກ້ກັບ
ຝັ່ງທະເລ.

7 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ພວກເຮົາໄດ້ທ້ອນໂຮມຜູ້ຄົນຂອງພວກ
ເຮົາຢ່າງວ່ອງໄວທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ຈະໄວໄດ້,
ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ທ້ອນໂຮມພວກເຂົາ
ໄວ້ເປັນກຸ່ມດຽວກັນ.

8 ແຕ່ຈິ່ງເບິ່ງ, ແຜ່ນດິນນັ້ນເຕັມໄປ
ດ້ວຍພວກໂຈນ ແລະ ຊາວເລມັນ; ແລະ
ທັງໆທີ່ຄວາມພິນາດອັນໃຫຍ່ຫລວງຊຶ່ງ
ລໍຖ້າຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າຢູ່, ພວກເຂົາ
ກໍບໍ່ໄດ້ກັບໃຈຈາກການເຮັດຄວາມຊົ່ວ
ຂອງພວກເຂົາ; ດັ່ງນັ້ນ ມັນຈຶ່ງມີເລືອດ
ແລະ ການຂ້າພັນຕະຫລອດທົ່ວຜືນ
ແຜ່ນດິນ, ທັງຝ່າຍຊາວເລມັນ ແລະ ຝ່າຍ
ຊາວນິໄຟເຊັ່ນດຽວກັນ; ແລະ ມັນມີການ
ປະຕິວັດທົ່ວຜືນແຜ່ນດິນ.

9 ແລະ ບັດນີ້, ຊາວເລມັນມີກະສັດຄົນ
ໜຶ່ງຊື່ວ່າ ອາໂຣນ; ແລະ ລາວໄດ້ມາສູ້
ຮົບກັບພວກເຮົາດ້ວຍກຳລັງທັບສີ່ສິບ
ສີ່ພັນຄົນ. ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດ
ຂຶ້ນຄື ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຕໍ່ຕ້ານລາວດ້ວຍ
ກຳລັງສີ່ສິບສອງພັນຄົນ. ແລະ ເຫດການ
ໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເອົາ
ຊະນະລາວດ້ວຍກຳລັງກອງທັບຂອງ

ຂ້າພະເຈົ້າຈົນເຮັດໃຫ້ລາວບົບໜີໄປ
ຕໍ່ໜ້າຂ້າພະເຈົ້າ. ແລະ ຈິ່ງເບິ່ງ, ທັງໝົດ
ນີ້ໄດ້ເປັນໄປ ແລະ ສາມຮ້ອຍສາມສິບປີ
ກໍໄດ້ຜ່ານໄປ.

10 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ຊາວນິໄຟໄດ້ກັບໃຈຈາກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ
ຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ເລີ່ມຮ້ອງໄຫ້ຂຶ້ນ
ຄືກັນກັບທີ່ສາດສະດາຊາມູເອນໄດ້ທຳ
ນາຍໄວ້; ເພາະຈິ່ງເບິ່ງ ບໍ່ມີຜູ້ໃດທີ່ຈະຮັກ
ສາສິ່ງທີ່ເປັນຂອງຕົນເອງໄວ້ໄດ້ ເພາະ
ວ່າຂະໂມຍ, ແລະ ໂຈນ, ແລະ ຄາດຕະ
ກອນ, ແລະ ການໃຊ້ໄສຍະສາດ, ແລະ
ການໃຊ້ເວດມິນ, ແລະ ຄາຖາອາຄົມ ຊຶ່ງ
ມີຢູ່ໃນແຜ່ນດິນ.

11 ມັນຈຶ່ງເລີ່ມມີການໄວ້ອາໄລ ແລະ
ມີການຮ້ອງໄຫ້ຄວນຄາງຢູ່ດັ່ງນັ້ນທົ່ວ
ຜືນແຜ່ນດິນເພາະສິ່ງເຫລົ່ານີ້, ແລະ
ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງແມ່ນເກີດຂຶ້ນໃນ
ບັນດາຜູ້ຄົນຂອງນິໄຟ.

12 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າມໍມອນເຫັນການຮ້ອງ
ໄຫ້ຄວນຄາງ ແລະ ການໄວ້ອາໄລຂອງ
ພວກເຂົາ ແລະ ເຫັນຄວາມເສົ້າສະຫລົດ
ໃຈຂອງພວກເຂົາຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະ
ຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍເລີ່ມ
ປິຕິຍິນຕີຢູ່ພາຍໃນໂດຍທີ່ຮູ້ຈັກຄວາມ
ເມດຕາ ແລະ ຄວາມອົດກັ້ນຂອງພຣະ
ຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ດັ່ງນັ້ນ ໂດຍທີ່ຄິດວ່າພຣະ
ອົງຈະເມດຕາພວກເຂົາ ເພື່ອພວກເຂົາ
ຈະໄດ້ປ່ຽນໃຈເປັນຄົນຊອບທຳອີກ.

13 ແຕ່ຈິ່ງເບິ່ງ ຄວາມສຸກຂອງຂ້າພະ
ເຈົ້າບໍ່ມີປະໂຫຍດອັນໃດເລີຍ ເພາະ
ຄວາມເສົ້າສະຫລົດໃຈຂອງພວກເຂົາ

ບໍ່ແມ່ນເພື່ອການກັບໃຈເພາະພຣະກະລຸນາທິຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ; ແຕ່ເປັນຄວາມເສົ້າສະຫລົດໃຈຂອງຜູ້ທີ່ອັບປະໂຫຍດເພາະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ຍອມໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຄວາມສຸກໃນບາບສະເໝີໄປ.

14 ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ມາຫາພຣະເຢຊູດ້ວຍໃຈທີ່ຊອກຊໍ້າ ແລະ ວິນຍານທີ່ສໍານິກຜິດ, ແຕ່ວ່າພວກເຂົາໄດ້ສາບແຊງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ປາຖະໜາທີ່ຈະຕາຍ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພວກເຂົາຍັງດົ້ນລົນດ້ວຍດາບເພື່ອປ້ອງກັນຊີວິດຂອງພວກເຂົາຢູ່.

15 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຄວາມເສົ້າສະຫລົດໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຫວນຄືນມາຫາຂ້າພະເຈົ້າອີກ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນວ່າ ວັນແຫ່ງພຣະຄຸນສໍາລັບພວກເຂົາໄດ້ຜ່ານໄປແລ້ວ, ທັງທາງໂລກ ແລະ ທາງວິນຍານ; ເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນພວກເຂົາຫລາຍພັນຄົນຖືກໂຄ່ນລົງຂະນະທີ່ພວກເຂົາທໍລະຍົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາຢ່າງເປີດເຜີຍ, ແລະ ກອງກັນຂຶ້ນຄືກັນກັບກອງຝຸ່ນສັດທິຢາຍໄປທົ່ວຜືນແຜ່ນດິນ. ແລະ ສາມຮ້ອຍສີ່ສິບສີ່ປີກໍໄດ້ຜ່ານໄປດັ່ງນີ້.

16 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໃນປີທີສາມຮ້ອຍສີ່ສິບຫ້າ ຊາວນິໄຟໄດ້ເລີ່ມໜີໄປທາງໜ້າຊາວເລມັນ; ແລະ ພວກເຂົາຖືກໄລ່ຕິດຕາມໄປຮອດແຜ່ນດິນເຈຊອນ, ກ່ອນທີ່ຊາວເລມັນຈະສາມາດຍັບຍັ້ງຊາວນິໄຟໄວ້ໄດ້.

17 ແລະ ບັດນີ້, ເມືອງເຈຊອນນີ້ຕັ້ງຢູ່ໃກ້ກັບແຜ່ນດິນທີ່ອາມມາຣອນໄດ້ມັງນ

ບັນທຶກໄວ້ກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເພື່ອມັນຈະບໍ່ໄດ້ຖືກທໍາລາຍ. ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ໄປຕາມຄໍາເວົ້າຂອງອາມມາຣອນ ແລະ ໄດ້ເອົາແຜ່ນຈາລຶກຂອງນິໄຟອອກມາ ແລະ ໄດ້ເຮັດບັນທຶກຕາມຄໍາເວົ້າຂອງອາມມາຣອນ.

18 ໃນແຜ່ນຈາລຶກຂອງນິໄຟ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ບັນທຶກເລື່ອງລາວຕ່າງໆໄວ້ຢ່າງຄົບຖ້ວນກ່ຽວກັບຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມໜ້າກຽດຊັງທັງໝົດ; ແຕ່ວ່າໃນໜັງສືເຫລັ້ມນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖືກຫ້າມບໍ່ໃຫ້ບັນທຶກເລື່ອງລາວຢ່າງຄົບຖ້ວນກ່ຽວກັບຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມໜ້າກຽດຊັງຂອງພວກເຂົາໄວ້, ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ພາບຂອງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມໜ້າກຽດຊັງນັ້ນມີຢູ່ໃນສາຍຕາຂອງຂ້າພະເຈົ້າຕະຫລອດເວລານັບຕັ້ງແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າພໍທີ່ຈະເຫັນທາງຂອງມະນຸດໄດ້.

19 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າເປັນທຸກຫລາຍຍ້ອນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຄົນເຫລົ່ານີ້; ເພາະວ່າໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເສົ້າສະຫລົດໃຈຍ້ອນວ່າຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຄົນເຫລົ່ານີ້ມາຕະຫລອດວັນເວລາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຂ້າພະເຈົ້າຍັງຮູ້ວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າຈະຖືກຍົກຂຶ້ນໃນວັນສຸດທ້າຍ.

20 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືໃນປີນີ້ຜູ້ຄົນຂອງນິໄຟຖືກຂ້າຕາຍ ແລະ ຖືກຂັບໄລ່ອອກໄປ. ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກເຮົາຖືກຂັບໄລ່ຂຶ້ນໄປທາງເໜືອ ຈົນວ່າພວກເຮົາມາຮອດແຜ່ນດິນທີ່ມີຊື່ວ່າ ເຊມ.

21 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກເຮົາໄດ້ເສີມກຳລັງເມືອງເຊມຂຶ້ນ, ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ເຕົ້າໂຮມຜູ້ຄົນຂອງ ພວກເຮົາໃຫ້ຫລາຍທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ຈະເຮັດ ໄດ້, ເພື່ອບາງທີພວກເຮົາອາດຈະຊ່ອຍ ກັນໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມພິນາດໄດ້.

22 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນໃນປີ ທີ່ສາມຮ້ອຍສີ່ສິບຫົກ ພວກເຂົາໄດ້ເລີ່ມ ມາໂຈມຕີພວກເຮົາອີກ.

23 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຂ້າ ພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ຂໍຮ້ອງຢ່າງຈິງຈັງເພື່ອໃຫ້ພວກ ເຂົາຍືນຕໍ່ສູ້ຢ່າງກ້າຫານຕໍ່ໜ້າຊາວເລມັນ ເພື່ອເມຍຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ເພື່ອລູກ ຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ເພື່ອເຮືອນຂອງ ພວກເຂົາ, ແລະ ເພື່ອບ້ານຂອງພວກ ເຂົາ.

24 ແລະ ຄຳເວົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ປຸກ ລະດົມໃຫ້ພວກເຂົາມີຄວາມເຂັ້ມແຂງ ຂຶ້ນແດ່, ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ ບົບໜີໄປຕໍ່ໜ້າຊາວເລມັນ, ແຕ່ໄດ້ຍືນ ດ້ວຍຄວາມກ້າຫານຕໍ່ສູ້ພວກເຂົາ.

25 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກເຮົາໄດ້ຕໍ່ສູ້ດ້ວຍກຳລັງທັບສາມສິບ ພັນຄົນ ຕ້ານກັບກຳລັງທັບທ້າສິບພັນ ຄົນ. ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກເຮົາໄດ້ຍືນຕໍ່ສູ້ດ້ວຍຄວາມໝັ້ນຄົງ ຈົນວ່າພວກເຂົາໄດ້ໜີໄປຕໍ່ໜ້າພວກເຮົາ.

26 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນ ຄື ເມື່ອພວກເຂົາກຳລັງໜີໄປນັ້ນ ພວກ ເຮົາໄດ້ໄລ່ຕິດຕາມໄປດ້ວຍກຳລັງທັບ ຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ໄດ້ພົບກັບພວກ ເຂົາອີກ, ແລະ ໄດ້ເອົາຊະນະພວກເຂົາ;

ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພະລັງຂອງພຣະ ຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ຢູ່ກັບພວກເຮົາ; ແທ້ ຈິງແລ້ວ, ພວກເຮົາໄດ້ໃຊ້ກຳລັງຂອງ ຕົນເອງ, ເພາະພຣະວິນຍານຂອງພຣະ ຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສະຖິດຢູ່ກັບພວກເຮົາ; ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຮົາຈຶ່ງກັບມາອ່ອນແອຄືກັນ ກັບພັນ້ອງຂອງພວກເຮົາ.

27 ແລະ ໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າເລົ່າສະ ຫລົດຍ້ອນວ່າຄວາມສູນເສຍອັນໃຫຍ່ ຫລວງຂອງຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເພາະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມໜ້າກຽດຊັງ ຂອງພວກເຂົາ. ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຮົາໄດ້ ອອກໄປສູ້ຮົບກັບຊາວເລມັນ ແລະ ກັບ ພວກໂຈນແກດີອານທັນ, ຈົນວ່າພວກ ເຮົາໄດ້ເຂົ້າຍຶດເອົາແຜ່ນດິນມູນມໍລະດົກ ຂອງພວກເຮົາຄືນມາອີກ.

28 ແລະ ປີທີ່ສາມຮ້ອຍສີ່ສິບເກົ້າໄດ້ ຜ່ານພົ້ນໄປ. ແລະ ໃນປີທີ່ສາມຮ້ອຍຫ້າ ສິບ ພວກເຮົາໄດ້ເຮັດຂໍ້ຕົກລົງກັບຊາວ ເລມັນ ແລະ ພວກໂຈນແກດີອານທັນ, ຊຶ່ງໃນນັ້ນພວກເຮົາໄດ້ແບ່ງບັນແຜ່ນດິນ ມູນມໍລະດົກຂອງພວກເຮົາ.

29 ແລະ ຊາວເລມັນໄດ້ມອບແຜ່ນດິນ ທາງເໜືອໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈົນຮອດທາງແຄບ ຊຶ່ງນຳໄປສູ່ແຜ່ນດິນ ທາງໃຕ້. ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ມອບ ແຜ່ນດິນທາງໃຕ້ທັງໝົດໃຫ້ຊາວເລມັນ.

ບົດທີ 3

ມໍມອນຮ້ອງການກັບໃຈຕໍ່ຊາວນີໄຟ— ພວກເຂົາໄດ້ຮັບໄຊຊະນະອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ອວດອ້າງໃນພະລັງຂອງຕົນເອງ—

ມໍມອນປະຕິເສດບໍ່ນຳພາພວກເຂົາ, ແລະ ເພິ່ນອະທິຖານເພື່ອພວກເຂົາຢ່າງ ໝົດຫວັງ—ພຣະຄຳພີມໍມອນເຊື້ອເຊີນ ສິບສອງເຜົ່າຂອງອິດສະຣາເອນໃຫ້ ເຊື້ອໃນພຣະກິດຕິຄຸນ. ປະມານ ຄ.ສ. 360-362.

1 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຊາວ ເລມັນບໍ່ໄດ້ມາສູ່ຮົບອີກຈົນວ່າເວລາສິບ ປີຜ່ານໄປ. ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ ໃຫ້ຊາວນິໄຟ, ຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຕຽມບ້ານເມືອງ ແລະ ຕຽມອາວຸດຂອງ ພວກເຂົາໄວ້ສຳລັບເວລາສູ່ຮົບ.

2 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າ ວ່າ: ໃຫ້ປ່າວເຕືອນຜູ້ຄົນພວກນີ້ວ່າ—ຈົ່ງ ກັບໃຈ, ແລະ ມາຫາເຮົາ, ແລະ ຮັບບັບຕິ ສະມາ, ແລະ ຈັດຕັ້ງສາດສະໜາຈັກຂອງ ເຮົາຂຶ້ນອີກ, ແລະ ເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບການໄວ້ ຊີວິດ.

3 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ປ່າວເຕືອນຜູ້ຄົນ ພວກນີ້, ແຕ່ກໍບໍ່ໄດ້ຜົນ; ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ ເຂົ້າໃຈວ່າ ແມ່ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານີ້ແຫລະ ທີ່ໄວ້ຊີວິດຂອງພວກເຂົາມາຕະຫລອດ, ແລະ ໃຫ້ໂອກາດພວກເຂົາເພື່ອຈະ ມີການກັບໃຈ. ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ ພວກເຂົາໄດ້ ເຮັດໃຈແຂງກະດ້າງຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງ ເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ.

4 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຫລັງ ຈາກສິບປີນີ້ຜ່ານໄປ, ຊຶ່ງລວມເປັນສາມ ຮ້ອຍຫົກສິບປີ ນັບຕັ້ງແຕ່ການສະເດັດ ມາຂອງພຣະຄຣິດ, ກະສັດຊາວເລມັນ ໄດ້ສົ່ງສານມາຫາຂ້າພະເຈົ້າເພື່ອໃຫ້

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ຈັກວ່າ ພວກເຂົາກຳລັງຈະ ຍົກທັບມາສູ່ຮົບກັບພວກເຮົາອີກ.

5 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ໄປເຕົ້າໂຮມກັນຢູ່ແຜ່ນດິນຮ້າງ, ໄປຫາ ເມືອງໜຶ່ງຊຶ່ງຢູ່ໃນຊາຍແດນໃກ້ກັບທາງ ແຄບ, ຊຶ່ງນຳໄປຫາແຜ່ນດິນທາງໃຕ້.

6 ແລະ ບ່ອນນັ້ນພວກເຮົາໄດ້ວາງ ກອງທັບຂອງພວກເຮົາໄວ້ເພື່ອວ່າພວກ ເຮົາຈະໄດ້ສະກັດກັ້ນກອງທັບຊາວເລ ມັນ, ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ເຂົ້າມາ ເປັນເຈົ້າຂອງແຜ່ນດິນຕອນໃດໆຂອງ ພວກເຮົາ; ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຮົາຈຶ່ງໄດ້ເສີມ ກຳລັງຕ້ານທານພວກເຂົາໄວ້ ດ້ວຍ ກຳລັງທັງໝົດຂອງພວກເຮົາ.

7 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໃນ ປີທີສາມຮ້ອຍຫົກສິບເອັດ ຊາວເລມັນໄດ້ ຍົກກອງທັບລົງມາຮອດເມືອງຮ້າງ ເພື່ອ ມາສູ່ຮົບກັບພວກເຮົາ; ແລະ ເຫດການ ໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໃນປີນັ້ນ ພວກເຮົາໄດ້ ຮັບໄຊຊະນະພວກເຂົາ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ ພວກເຮົາໄດ້ແຕກຖອຍໄປຫາແຜ່ນດິນ ຂອງພວກເຂົາເອງອີກ.

8 ແລະ ໃນປີທີສາມຮ້ອຍຫົກສິບສອງ ພວກເຮົາໄດ້ຍົກທັບລົງມາສູ່ຮົບອີກ. ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ເອົາຊະນະພວກເຂົາ ອີກ, ແລະ ໄດ້ຂ້າພວກເຂົາເປັນຈຳນວນ ຫລວງຫລາຍ, ແລະ ໄດ້ໂຍນສົບຂອງ ພວກເຂົາລົງໃນທະເລ.

9 ແລະ ບັດນີ້, ຍ້ອນວ່າສິ່ງຍິ່ງໃຫຍ່ຊຶ່ງ ຊາວນິໄຟຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຮັດ ໄປ, ພວກເຂົາຈຶ່ງເລີ່ມຕົ້ນອວດອ້າງໃນ ພະລັງຂອງຕົນເອງ, ແລະ ເລີ່ມສາບານຕໍ່

ສະຫວັນວ່າ ພວກເຂົາຈະແກ້ແຄ້ນດ້ວຍ
ຕົນເອງ ເພື່ອເລືອດຂອງພີ່ນ້ອງຂອງ
ພວກເຂົາຜູ້ທີ່ຖືກສັດຕູຂອງພວກເຂົາຂ້າ
ຕາຍ.

10 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ສາບານ ໂດຍ
ອ້າງເຖິງສະຫວັນ, ແລະ ໂດຍອ້າງເຖິງ
ພຣະທີ່ນັ່ງຂອງພຣະເຈົ້ານໍາອີກ, ວ່າພວກ
ເຂົາຈະຂຶ້ນໄປສູ່ຮົບກັບສັດຕູຂອງພວກ
ເຂົາ, ແລະ ຈະທໍາລາຍພວກເຂົາໃຫ້ສູນ
ສິ້ນໄປຈາກແຜ່ນດິນ.

11 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ຂ້າພະເຈົ້າມໍມອນໄດ້ປະຕິເສດເດັດຂາດ
ນັບແຕ່ເວລານັ້ນໄປວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່
ເປັນຜູ້ບັງຄັບບັນຊາ ແລະ ເປັນຜູ້ນໍາຂອງ
ຜູ້ຄົນພວກນີ້, ເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ
ຄວາມໜ້າກຽດຊັງຂອງພວກເຂົາ.

12 ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ນໍາພວກ
ເຂົາຫລາຍເທື່ອມາແລ້ວ ໂດຍບໍ່ໄດ້ຄິດ
ຄໍານຶງເຖິງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກ
ເຂົາ ແລະ ໄດ້ຮັກພວກເຂົາດ້ວຍສຸດໃຈ
ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຕາມຄວາມຮັກຂອງ
ພຣະເຈົ້າຊຶ່ງມີຢູ່ໃນຂ້າພະເຈົ້າ; ແລະ ຈິດ
ວິນຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າທຸ່ມເທອກມາ
ໃນຄໍາອະທິຖານຫາພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າ
ພະເຈົ້າຕະຫລອດທັງວັນເພື່ອພວກເຂົາ;
ແຕ່ປານນັ້ນ ພວກເຂົາກໍຍັງບໍ່ມີສັດທາ,
ຍ້ອນວ່າຄວາມແຂງກະດ້າງຂອງໃຈຂອງ
ພວກເຂົາ.

13 ແລະ ສາມເທື່ອທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ບົດ
ປ່ອຍພວກເຂົາອອກຈາກກໍາມືຂອງສັດຕູ
ຂອງພວກເຂົາ, ແຕ່ພວກເຂົາກໍຍັງບໍ່ໄດ້
ກັບໃຈຈາກບາບຂອງພວກເຂົາເລີຍ.

14 ແລະ ເວລາພວກເຂົາສາບານ

ໂດຍອ້າງເຖິງທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ພຣະ
ຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ
ພຣະເຢຊູຄຣິດຂອງພວກເຮົາຊົງທໍາມ,
ວ່າພວກເຂົາຈະຂຶ້ນໄປຫາສັດຕູເພື່ອສູ້
ຮົບ ແລະ ແກ້ແຄ້ນດ້ວຍຕົນເອງ ແທນ
ເລືອດຂອງພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາ, ຈົ່ງເບິ່ງ
ສຸລະສຽງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມາຫາ
ຂ້າພະເຈົ້າ, ມີຄວາມວ່າ:

15 ການແກ້ແຄ້ນເປັນຂອງເຮົາ, ແລະ
ເຮົາຈະຕອບໂຕ້ໃຫ້; ແລະ ເປັນຍ້ອນວ່າ
ຜູ້ຄົນພວກນີ້ບໍ່ໄດ້ກັບໃຈຫລັງຈາກທີ່ເຮົາ
ໄດ້ບົດປ່ອຍພວກເຂົາ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກ
ເຂົາຈະຖືກທໍາລາຍໃຫ້ສູນສິ້ນໄປອອກ
ຈາກຜືນແຜ່ນດິນໂລກ.

16 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ປະຕິເສດຢ່າງເດັດຂາດ
ວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ຂຶ້ນໄປສູ່ຮົບກັບສັດຕູ
ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້
ເຮັດຕາມຄໍາບັນຊາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ;
ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍືນເປັນພະຍານເປັນ
ຄົນກາງ ເພື່ອສະແດງແກ່ໂລກເຖິງສິ່ງທີ່
ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນ ແລະ ໄດ້ຍືນມາຕາມ
ການປະກົດຂອງພຣະວິນຍານ ຊຶ່ງໄດ້ໃຫ້
ຫລັກຖານກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ຈະມາເຖິງ.

17 ດັ່ງນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຂຽນຫາທ່ານຜູ້
ເປັນຄົນຕ່າງຊາດ, ແລະ ຫາທ່ານຜູ້ເປັນ
ເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນນໍາອີກ, ເມື່ອເຖິງ
ເວລາທີ່ວຽກງານຈະເລີ່ມຕົ້ນ, ວ່າທ່ານ
ຈະຕຽມພ້ອມເພື່ອກັບຄືນໄປຫາແຜ່ນດິນ
ມູນມໍລະດົກຂອງທ່ານ;

18 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າ
ຂຽນຫາທີ່ສຸດຂອງແຜ່ນດິນໂລກ; ແທ້ຈິງ
ແລ້ວ, ຂຽນຫາທ່ານຜູ້ເປັນສິບສອງເຜົ່າ

ຂອງອິດສະຣາເອນ, ຜູ້ທີ່ຈະໄດ້ຮັບການຕັດສິນຕາມວຽກງານຂອງທ່ານໂດຍຄົນສິບສອງເຜົ່າ ຊຶ່ງພຣະເຢຊູໄດ້ເລືອກໄວ້ໃຫ້ເປັນສານຸສິດຂອງພຣະອົງໃນແຜ່ນດິນເຢຣູຊາເລັມ.

19 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂຽນຫາຜູ້ທີ່ເຫລືອຢູ່ຂອງຜູ້ຄົນພວກນີ້ອີກ, ຜູ້ທີ່ຈະຮັບການຕັດສິນໂດຍຄົນສິບສອງຄົນ ຜູ້ທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ເລືອກໄວ້ໃນແຜ່ນດິນນີ້; ແລະ ພວກເຂົາກໍຈະໄດ້ຮັບການຕັດສິນຈາກຄົນສິບສອງຄົນ ຊຶ່ງພຣະເຢຊູໄດ້ເລືອກໄວ້ໃນແຜ່ນດິນເຢຣູຊາເລັມນຳອີກ.

20 ແລະ ພຣະວິນຍານໄດ້ສະແດງສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ; ດັ່ງນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຂຽນຫາທ່ານທຸກຄົນ. ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຂຽນຫາທ່ານເພື່ອທ່ານຈະໄດ້ຮູ້ຈັກວ່າ ທ່ານທຸກຄົນຈະຕ້ອງຍືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າບັນລັງຕັດສິນຂອງພຣະຄຣິດ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ທຸກຄົນທີ່ເປັນເຊື້ອສາຍ ແລະ ເປັນຄອບຄົວມະນຸດຂອງອາດາມ; ແລະວ່າທຸກຄົນຈະຕ້ອງຍືນຮັບການຕັດສິນຕາມຜົນງານຂອງທ່ານ, ບໍ່ວ່າມັນຈະດີ ຫລື ຊົ່ວ;

21 ແລະ ເພື່ອທ່ານຈະໄດ້ເຊື່ອໃນພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ຊຶ່ງທ່ານຈະມີມັນຢູ່ໃນບັນດາພວກທ່ານ; ແລະ ເພື່ອວ່າຊາວຍິວ ຜູ້ຄົນແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະໄດ້ມີພະຍານອື່ນອີກນອກຈາກພຣະອົງ ຜູ້ທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນ ແລະ ໄດ້ຍິນ, ວ່າພຣະເຢຊູຜູ້ທີ່ພວກເຂົາຂ້າ, ຄືພຣະຄຣິດອົງນັ້ນ ແລະ ພຣະເຈົ້າອົງນັ້ນ.

22 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ຈະຊັກຊວນທ່ານທັງຫລາຍທີ່ສຸດຂອງແຜ່ນດິນໂລກໃຫ້ກັບໃຈ ແລະ ຕຽມຕົວເພື່ອຍືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າບັນລັງພິພາກສາຂອງພຣະຄຣິດ.

ບົດທີ 4

ສົງຄາມ ແລະ ການຂ້າພັນລັມແທງເກີດຂຶ້ນ—ຄົນຊົ່ວທຳລາຍຄົນຊົ່ວ—ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍເກີດຂຶ້ນຊຶ່ງຮ້າຍແຮງກວ່າທີ່ເຄີຍເປັນມາໃນອິດສະເອນທັງໝົດ—ພວກຜູ້ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍຖືກມອບໃຫ້ເປັນເຄື່ອງຖະຫວາຍແກ່ຮູບບູຊາ—ຊາວເລມັນເລີ່ມກຳຈັດຊາວນີໄຟຢູ່ຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາ. ປະມານ ຄ.ສ. 363-375.

1 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນໃນປີທີສາມຮ້ອຍຫົກສິບສາມ ຊາວນີໄຟໄດ້ຍົກກອງທັບຂອງພວກເຂົາອອກຈາກແຜ່ນດິນຮ້າງຂຶ້ນໄປສູ່ຮີບກັບຊາວເລມັນ.

2 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືກອງທັບຂອງຊາວນີໄຟໄດ້ຖືກຂັບໄລ່ຄືນມາຍັງແຜ່ນດິນຮ້າງອີກ. ແລະ ເວລາທີ່ພວກເຂົາຍັງອິດເມື່ອຍຢູ່ນັ້ນ, ກອງທັບຊຶ່ງຍັງສົດຊື່ນຢູ່ຂອງຊາວເລມັນໄດ້ເຂົ້າມາໂຈມຕີພວກເຂົາ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັນຢ່າງຮຸນແຮງ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ຊາວເລມັນເຂົ້າເປັນເຈົ້າຂອງເມືອງຮ້າງ, ແລະ ໄດ້ຂ້າຊາວນີໄຟເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍ, ທັງໄດ້ຈັບຊາວນີໄຟໄປເປັນຊະເລີຍເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍ.

3 ແລະ ພວກທີ່ເຫລືອຕາຍໄດ້ໜີໄປຢູ່ກັບຜູ້ຄົນຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນເມືອງທິອານຄຳ. ບັດນີ້ເມືອງທິອານຄຳນີ້ຕັ້ງຢູ່ໃນຊາຍ

ແດນໃກ້ຝັ່ງທະເລ; ແລະ ມັນກໍຢູ່ໃກ້ເມືອງຮ້າງອີກ.

4 ແລະ ຍ້ອນວ່າກອງທັບຂອງຊາວນີໄຟຍົກທັບຂຶ້ນໄປຕີຊາວເລມັນ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຖືກຟາດພັນ; ເພາະຖ້າຫາກບໍ່ແມ່ນຍ້ອນການຍົກທັບໄປຕີນັ້ນ, ຊາວເລມັນຈະບໍ່ມີອຳນາດເໜືອພວກເຂົາໄດ້.

5 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າຈະຕາມທັນຄົນຊົ່ວ; ແລະ ມັນແມ່ນຄົນຊົ່ວທີ່ຖືກຄົນຊົ່ວລົງໂທດ; ເພາະມັນແມ່ນຄົນຊົ່ວນີ້ແຫລະທີ່ຍຸຍົງໃຈຂອງລູກຫລານມະນຸດໃຫ້ຂ້າພັນກັນ.

6 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຊາວເລມັນໄດ້ຕຽມພ້ອມເພື່ອຈະໄດ້ຍົກກອງທັບມາຕີເອົາເມືອງທິອານຄຳ.

7 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນໃນປີທີສາມຮ້ອຍຫົກສິບສີ່ ຊາວເລມັນໄດ້ຍົກທັບມາຕີເມືອງທິອານຄຳ ເພື່ອຈະໄດ້ເປັນເຈົ້າຂອງເມືອງທິອານຄຳນຳອີກ.

8 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເຂົາຖືກຊາວນີໄຟຕີໂຕ້ຕອບ ແລະ ຂັບໄລ່ກັບຄືນໄປ. ແລະ ເມື່ອຊາວນີໄຟເຫັນວ່າຕົນໄດ້ຂັບໄລ່ຊາວເລມັນກັບຄືນໄປ, ພວກເຂົາກໍໄດ້ອວດອ້າງພະລັງຂອງຕົນອີກ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຍົກທັບອອກໄປດ້ວຍສຸດກຳລັງຂອງຕົນ, ແລະ ເຂົ້າຍຶດເອົາເມືອງຮ້າງຄືນມາອີກ.

9 ແລະ ບັດນີ້ເລື່ອງທັງໝົດນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນແລ້ວ, ແລະ ທັງສອງຝ່າຍມີຄົນນັບເປັນຫລາຍພັນຖືກຂ້າຕາຍ, ທັງຊາວນີໄຟ ແລະ ຊາວເລມັນ.

10 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ປີທີສາມຮ້ອຍຫົກສິບຫົກໄດ້ຜ່ານໄປ, ແລະ

ຊາວເລມັນໄດ້ຍົກທັບມາສູ້ຮົບກັບຊາວນີໄຟອີກ; ແຕ່ຊາວນີໄຟກໍບໍ່ໄດ້ກັບໃຈຈາກຄວາມຊົ່ວທີ່ພວກເຂົາເຮັດໄປນັ້ນ, ແລະ ຍັງຄົງຈົມຢູ່ໃນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາຢູ່ຕະຫລອດເວລາ.

11 ແລະ ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ສຳລັບລິ້ນທີ່ຈະບັນລະຍາຍ, ຫລື ສຳລັບມະນຸດທີ່ຈະຂຽນຄຳບັນລະຍາຍຢ່າງບໍລິບູນເຖິງພາບອັນໜ້າຫວາດກົວຂອງເລືອດ ແລະ ການຂ້າພັນຊຶ່ງມີຢູ່ໃນບັນດາຜູ້ຄົນ, ທັງຂອງຊາວນີໄຟ ແລະ ຊາວເລມັນ; ແລະ ໃຈທຸກດວງແຂງກະດ້າງຈົນເບີກບານໃນການຫລັ່ງເລືອດຢູ່ຕະຫລອດເວລາ.

12 ແລະ ຕາມຄຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ້ວມັນບໍ່ເຄີຍມີຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງເຊັ່ນນີ້ມາກ່ອນເລີຍໃນບັນດາລູກຫລານຂອງລີໂຮ, ຫລື ແມ່ນແຕ່ໃນບັນດາເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນທັງໝົດ, ດັ່ງທີ່ເປັນຢູ່ໃນບັນດາຜູ້ຄົນພວກນີ້.

13 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຊາວເລມັນໄດ້ເຂົ້າເປັນເຈົ້າຂອງເມືອງຮ້າງ, ແລະ ນີ້ເພາະວ່າຈຳນວນຄົນຂອງພວກເຂົາມີຫລາຍກວ່າຈຳນວນຄົນຂອງຊາວນີໄຟ.

14 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເດີນທັບມຸ່ງໜ້າໄປຕີເອົາເມືອງທິອານຄຳອີກ, ແລະ ໄດ້ຂັບໄລ່ຜູ້ອາໄສອອກຈາກເມືອງນັ້ນໄປ, ແລະ ໄດ້ຈັບເອົາຫລາຍຄົນໄປເປັນຂະເລີຍເສິກລວມທັງພວກຜູ້ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ, ແລະ ໄດ້ມອບພວກເຂົາເປັນເຄື່ອງຖະຫວາຍແກ່ພຣະເຈົ້າທີ່ເປັນຮູບບູຊາຂອງພວກເຂົາ.

15 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື

ໃນປີທີສາມຮ້ອຍທຳອິດເຈັດ, ຊາວນີໄຟ ໂດຍທີ່ມີຄວາມຄຽດແຄ້ນຫລາຍທີ່ສຸດ ຍ້ອນວ່າຊາວເລມັນໄດ້ເອົາພວກຜູ້ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍຂອງພວກເຂົາໄປເປັນ ເຄື່ອງຖະຫວາຍ, ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຍົກທັບ ໄປສູ່ຮົບກັບຊາວເລມັນດ້ວຍຄວາມຄຽດ ແຄ້ນທີ່ສຸດ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກເຂົາໄດ້ ເອົາຊະນະຊາວເລມັນ, ແລະ ໄດ້ຂັບໄລ່ ພວກເຂົາອອກຈາກແຜ່ນດິນຂອງຕົນໄປ.

16 ແລະ ຊາວເລມັນບໍ່ໄດ້ຍົກທັບມາຕີ ຊາວນີໄຟອີກ ຈົນຮອດປີທີສາມຮ້ອຍ ເຈັດສິບຫ້າ.

17 ແລະ ໃນປີນີ້ພວກເຂົາໄດ້ຍົກ ທັບລົງມາຕີຊາວນີໄຟດ້ວຍກຳລັງທັງ ໝົດຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ບໍ່ໄດ້ນັບ ຈຳນວນຄົນຂອງພວກເຂົາ ເພາະຄວາມ ຫລວງຫລາຍຂອງຈຳນວນຂອງພວກ ເຂົາ.

18 ແລະ ນັບແຕ່ເວລານີ້ໄປ ຊາວນີໄຟ ບໍ່ໄດ້ມີອຳນາດເໜືອຊາວເລມັນອີກ, ແຕ່ ເລີ່ມຖືກພວກເຂົາກວາດລ້າງຕົນຄືກັນ ກັບນ້ຳຄ້າງຢູ່ຕໍ່ໜ້າດວງຕາເວັນ.

19 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຊາວເລມັນໄດ້ຍົກທັບລົງມາຕີເມືອງຮ້າງ; ແລະ ມັນໄດ້ມີການສູ້ຮົບກັນຢ່າງຮຸນແຮງ ທີ່ສຸດໃນແຜ່ນດິນຮ້າງ, ຊຶ່ງໃນການສູ້ຮົບ ນີ້ພວກເຂົາໄດ້ເອົາຊະນະຊາວນີໄຟ.

20 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ໜີໄປທາງໜ້າ ພວກເຂົາອີກ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ມາ ຮອດເມືອງໂບອາດ; ແລະ ບ່ອນນັ້ນພວກ ເຂົາໄດ້ຕັ້ງຫລັກຕໍ່ສູ້ຊາວເລມັນດ້ວຍ ຄວາມອາດຫານ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ຊາວ ເລມັນບໍ່ໄດ້ເອົາຊະນະພວກເຂົາ ຈົນວ່າ

ຊາວເລມັນໄດ້ຍົກທັບມາອີກເປັນເທື່ອທີ ສອງ.

21 ແລະ ເມື່ອພວກເຂົາຍົກທັບມາເປັນ ເທື່ອທີສອງ, ຊາວນີໄຟຈຶ່ງຖືກຂັບໄລ່ ແລະ ຖືກຂ້າພັນອີກ ຊຶ່ງເປັນການຂ້າພັນ ທີ່ໃຫຍ່ຫລວງທີ່ສຸດ; ພວກແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍຂອງພວກເຂົາໄດ້ຖືກເອົາໄປ ເປັນເຄື່ອງຖະຫວາຍແກ່ຮູບບູຊາອີກ.

22 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນ ຄື ຊາວນີໄຟໄດ້ປົບໜີໄປຈາກພວກ ເຂົາອີກ, ໂດຍໄດ້ເອົາຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນ ເມືອງນັ້ນທັງໝົດໄປນຳ, ລວມທັງຜູ້ທີ່ຢູ່ ໃນຕົວເມືອງ ແລະ ຢູ່ໃນໝູ່ບ້ານຕ່າງໆ.

23 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າມໍມອນໂດຍ ທີ່ເຫັນວ່າຊາວເລມັນກຳລັງຈະລົບລ້າງ ແຜ່ນດິນ, ສະນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ໄປ ຫາເນີນພູຊິມ, ແລະ ໄດ້ເອົາບັນທຶກທັງ ໝົດຊຶ່ງອາມມາຮອນໄດ້ເຊື່ອງໄວ້ກັບ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນຂຶ້ນມາ.

ບົດທີ 5

ມໍມອນນຳພາກອງທັບຊາວນີໄຟອີກໃນ ສະໜາມຮົບອັນນອງເລືອດ ແລະ ເຕັມ ໄປດ້ວຍການຂ້າພັນລັ້ນແທງ—ພຣະຄຳ ພີມໍມອນຈະອອກມາເພື່ອໃຫ້ຊາວອິດ ສະຣາເອນທຸກຄົນແນ່ໃຈວ່າພຣະເຢຊູ ຄືພຣະຄຣິດ—ຊາວເລມັນຈະເປັນຄົນ ຜິວດຳ, ສົກກະບົກ, ແລະ ໜ້າກຽດຊັງ— ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບພຣະກິດຕິຄຸນຈາກ ຄົນຕ່າງຊາດໃນຍຸກສຸດທ້າຍ. ປະມານ ຄ.ສ. 375-384.

1 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອອກໄປໃນບັນດາຊາວນິໄຟ, ແລະ ໄດ້ຖອນຄຳສາບານຄືນ ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າເຮັດໄວ້ວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ຊ່ອຍເຫລືອພວກເຂົາອີກຕໍ່ໄປ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ມອບອຳນາດບັນຊາກອງທັບທະຫານຂອງພວກເຂົາໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຄືນ, ເພາະວ່າພວກເຂົາເບິ່ງຂ້າພະເຈົ້າຄືກັບວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າສາມາດບົດປ່ອຍພວກເຂົາຈາກຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງພວກເຂົາໄດ້.

2 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມຫວັງເລີຍເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ຈັກເຖິງການຕັດສິນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຊຶ່ງຈະມາຫາພວກເຂົາ; ເພາະພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ກັບໃຈຈາກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ, ແຕ່ໄດ້ພາກັນດື່ນລົນເພື່ອຊີວິດຂອງຕົນຕາມລຳພັງໂດຍບໍ່ມີການເອີ້ນຫາພຣະອົງຜູ້ໄດ້ສ້າງພວກເຂົາມາ.

3 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຊາວເລມັນໄດ້ຍົກທັບມາຕີພວກເຮົາໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາກຳລັງໜີໄປຫາເມືອງຍໍແດນ; ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາໄດ້ຖືກຂັບໄລ່ກັບຄືນໄປ ຈົນວ່າພວກເຂົາຍຶດເອົາເມືອງບໍ່ໄດ້ໃນເວລານັ້ນ.

4 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຊາວເລມັນໄດ້ຍົກທັບມາຕີອີກ, ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ຮັກສາເມືອງໄວ້ໄດ້. ແລະ ມີເມືອງອື່ນໆອີກທີ່ຊາວນິໄຟຮັກສາໄວ້ ຊຶ່ງເປັນທີ່ໝັ້ນເພື່ອປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ຊາວເລມັນເຂົ້າມາໃນແຜ່ນດິນ ຊຶ່ງຢູ່ທາງໜ້າຂອງພວກເຮົາໄດ້, ເພື່ອເຂົ້າມາທຳລາຍຜູ້ທີ່ຢູ່ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນຂອງພວກເຮົາ.

5 ແຕ່ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ບ້ານ

ເມືອງບ່ອນໃດກໍຕາມທີ່ພວກເຮົາຜ່ານໄປ, ແລະ ບໍ່ໄດ້ເຕົ້າໂຮມຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນນັ້ນເຂົ້າກັນ, ກໍຖືກຊາວເລມັນທຳລາຍໝົດ, ທັງຕົວເມືອງ ແລະ ໝູ່ບ້ານ, ແລະ ເມືອງໃຫຍ່ກໍຖືກເຜົາດ້ວຍໄຟ; ແລະ ເວລາສາມຮ້ອຍເຈັດສິບເກົ້າປີໄດ້ຜ່ານໄປດັ່ງນີ້.

6 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໃນປີທີສາມຮ້ອຍແປດສິບ ຊາວເລມັນໄດ້ຍົກທັບມາສູ້ຮົບກັບພວກເຮົາອີກ, ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ຍືນຕໍ່ສູ້ພວກເຂົາຢ່າງອາດຫານ, ແຕ່ບໍ່ມີປະໂຫຍດ ເພາະວ່າພວກເຂົາມີຈຳນວນຫລວງຫລາຍຈົນວ່າພວກເຂົາໄດ້ຢຽບຍຳຜູ້ຄົນຂອງຊາວນິໄຟໄວ້ໃຕ້ຕີນຂອງພວກເຂົາ.

7 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກເຮົາໄດ້ບົບໜີໄປອີກ, ແລະ ຜູ້ໃດທີ່ບົບໜີໄວກວ່າຊາວເລມັນກໍໜີລອດ, ແລະ ຜູ້ທີ່ໜີບໍ່ທັນກໍຖືກຊາວເລມັນກວາດລ້າງ ແລະ ຖືກທຳລາຍໄປ.

8 ແລະ ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າມໍມອນບໍ່ປາຖະໜາທີ່ຈະທໍລະມານຈິດວິນຍານຂອງມະນຸດໂດຍນຳເອົາພາບຂອງເລືອດ ແລະ ການຂ້າຟັນອັນເປັນຕາຍຳນເຊັ່ນນີ້ທີ່ຢູ່ຕໍ່ໜ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າມາໂຍນໃສ່ຕໍ່ໜ້າມະນຸດ; ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຈະຕ້ອງເປັນທີ່ຮູ້ຈັກຢ່າງແນ່ນອນ, ແລະ ວ່າທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ລີ້ຊ່ອນຢູ່ຈະຕ້ອງຖືກເປີດເຜີຍໃນທ່າມກາງປວງຊົນ—

9 ແລະ ເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ກໍຈະເປັນທີ່ຮູ້ຈັກແກ່ຜູ້ທີ່ເຫລືອຢູ່ຂອງຜູ້ຄົນເຫລົ່ານີ້ນຳອີກ, ແລະ ມາຫາຄືນຕ່າງຊາດ

ນໍາອີກ, ຜູ້ຊຶ້ງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວວ່າ
 ຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເປັນຜູ້ເຮັດໃຫ້
 ຜູ້ຄົນພວກນີ້ແຕກກະຈັດກະຈາຍໄປ,
 ແລະ ພວກເຂົາຈະນັບວ່າຜູ້ຄົນພວກນີ້
 ບໍ່ມີຄຸນຄ່າອັນໃດໝົດ—ດັ່ງນັ້ນ ຂ້າພະ
 ເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຂຽນໄວ້ໂດຍຫຍໍ້ ແລະ ບໍ່ກ້າ
 ໃຫ້ເລື່ອງລາວອັນຄົບຖ້ວນກ່ຽວກັບສິ່ງ
 ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນມາ, ເພາະພຣະ
 ບັນຍັດຊຶ້ງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບມາ, ແລະ
 ເພື່ອວ່າພວກທ່ານຈະບໍ່ໄດ້ມີຄວາມ
 ເສົ້າສະຫລົດໃຈເກີນໄປເພາະຄວາມຊົ່ວ
 ຮ້າຍຂອງຜູ້ຄົນພວກນີ້.

10 ແລະ ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ, ເລື່ອງນີ້ຂ້າພະ
 ເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບລູກຫລານຂອງພວກເຂົາ,
 ແລະ ກັບຄົນຕ່າງຊາດຜູ້ທີ່ມີຄວາມເອົາ
 ໃຈໃສ່ຕໍ່ເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນນໍາອີກ,
 ເພື່ອໃຫ້ເຂົ້າໃຈ ແລະ ຮູ້ຈັກວ່າພອນຂອງ
 ພວກເຂົານັ້ນມາຈາກໃສ.

11 ເພາະຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າຄົນເຊັ່ນ
 ນັ້ນຈະເສົ້າສະຫລົດໃຈເພາະຄວາມສູນ
 ເສຍຂອງເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ; ແທ້
 ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາຈະເສົ້າສະຫລົດ
 ໃຈຍ້ອນວ່າ ຄວາມພິນາດຂອງຜູ້ຄົນ
 ພວກນີ້; ພວກເຂົາຈະເສົ້າສະຫລົດໃຈ
 ທີ່ຜູ້ຄົນພວກນີ້ບໍ່ກັບໃຈ ເພື່ອອ້ອມແຂນ
 ຂອງພຣະເຢຊູຈະໄດ້ກອດຮັດພວກເຂົາ
 ໄວ້.

12 ບັດນີ້ເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ມີຂຽນໄວ້ເຖິງ
 ຜູ້ທີ່ເຫລືອຢູ່ຂອງເຊື້ອສາຍຂອງຢາ
 ໂຄບ; ແລະ ມັນຖືກຂຽນໄວ້ຕາມວິທີນີ້
 ເພາະພຣະເຈົ້າຮູ້ວ່າຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຈະ
 ບໍ່ນໍາມັນອອກມາໃຫ້ພວກເຂົາ; ແລະ
 ມັນຈະຖືກເຊື່ອງໄວ້ກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ

ເພື່ອມັນຈະໄດ້ອອກມາໃນວັນເວລາອັນ
 ເໝາະສົມຂອງພຣະອົງ.

13 ແລະ ນີ້ຄືພຣະບັນຍັດຊຶ້ງຂ້າພະເຈົ້າ
 ໄດ້ຮັບມາ; ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ມັນຈະອອກ
 ມາຕາມພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
 ເມື່ອພຣະອົງເຫັນວ່າສົມຄວນໃນຄວາມ
 ສະຫລຽວສະຫລາດຂອງພຣະອົງ.

14 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ມັນຈະອອກໄປຫາ
 ຊາວຍິວຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອ; ແລະ ເພາະເຈດຕະ
 ນານີ້ມັນຈະອອກໄປ—ເພື່ອມັນຈະໄດ້
 ຊັກຊວນພວກເຂົາໃຫ້ເຊື່ອວ່າພຣະເຢຊູຄື
 ພຣະຄຣິດ, ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊຶ້ງ
 ພຣະຊົນຢູ່; ເພື່ອພຣະບິດາຈະໄດ້ນໍາຈຸດ
 ປະສົງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ນິລັນດອນຂອງ
 ພຣະອົງມາໂດຍທາງພຣະບຸດທີ່ຮັກຂອງ
 ພຣະອົງ, ໃນການນໍາເອົາຊາວຍິວ ຫລື
 ເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນທັງໝົດກັບຄືນ
 ຫາແຜ່ນດິນມູນມໍລະດົກຂອງພວກເຂົາ,
 ຊຶ່ງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງ
 ພວກເຂົາປະທານໃຫ້, ເພື່ອເປັນການ
 ເຮັດໃຫ້ພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງສໍາ
 ເລັດ;

15 ແລະ ເພື່ອລູກຫລານຂອງຜູ້ຄົນ
 ພວກນີ້ຈະໄດ້ມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະກິດ
 ຕິຄຸນຂອງພຣະອົງຢ່າງເຕັມປຽມ, ຊຶ່ງຈະ
 ອອກໄປຫາພວກເຂົາຈາກຄົນຕ່າງຊາດ;
 ເພາະຜູ້ຄົນພວກນີ້ຈະແຕກກະຈັດກະ
 ຈາຍໄປ, ແລະ ຈະກັບເປັນຄົນຜິວດໍາ,
 ສົກກະບົກ, ແລະ ໜ້າກງຸດຊັງ, ເກີນກວ່າ
 ຜູ້ທີ່ເຄີຍເປັນມາແລ້ວໃນບັນດາຊາວເລ
 ມັນ, ແລະ ນີ້ເປັນຍ້ອນຄວາມບໍ່ເຊື່ອຖື
 ແລະ ການນັບຖືຮູບບູຊາຂອງພວກເຂົາ.

16 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະວິນຍານຂອງ

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເລີກລົ້ມຄວາມພະຍາຍາມກັບບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາແລ້ວ; ແລະ ພວກເຂົາປາດສະຈາກພຣະຄຣິດ ແລະ ພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນໂລກນີ້; ແລະ ພວກເຂົາຖືກຂັບໄລ່ໄປມາຄືກັນກັບຂີ້ແກບທີ່ຢູ່ຕໍ່ໜ້າລົມ.

17 ຄັ້ງໜຶ່ງພວກເຂົາເຄີຍເປັນຄົນທີ່ໜ້າຊົມ, ແລະ ພວກເຂົາມີພຣະຄຣິດເປັນຜູ້ລ້ຽງຂອງພວກເຂົາ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພຣະເຈົ້າພຣະບິດາເອງເປັນຜູ້ນຳພາພວກເຂົາ.

18 ແຕ່ບັດນີ້, ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາຖືກຊາຕານພາໄປຄືກັນກັບຂີ້ແກບພັດຢູ່ຕໍ່ໜ້າລົມ, ຫລືວ່າຄືກັນກັບເຮືອທີ່ຖືກຄືນທະເລພາດໄປມາໂດຍປາດສະຈາກໃບເຮືອຫລື ສະໝໍ, ຫລື ປາດສະຈາກສິ່ງທີ່ຈະນຳມັນໄປ; ແລະ ຄືກັນກັບເຮືອເປັນຢູ່ສັນໃດ, ພວກເຂົາກໍເປັນຢູ່ສັນນັ້ນ.

19 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເກັບພອນຂອງພວກເຂົາໄວ້, ຊຶ່ງພວກເຂົາຄວນຈະໄດ້ຮັບໃນແຜ່ນດິນ ເພື່ອຄົນຕ່າງຊາດຜູ້ຈະມາເປັນເຈົ້າຂອງແຜ່ນດິນ.

20 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຫດການຈະບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກເຂົາຈະຖືກຄືນຕ່າງຊາດຂັບໄລ່ ແລະ ແຕກກະຈັດກະຈາຍໄປ; ແລະ ຫລັງຈາກທີ່ພວກເຂົາຖືກຄືນຕ່າງຊາດຂັບໄລ່ ແລະ ແຕກກະຈັດກະຈາຍໄປແລ້ວ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ເວລານັ້ນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະນຶກເຖິງພັນທະສັນຍາ ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ເຮັດໄວ້ກັບອັບຣາຮາມ, ແລະ ກັບເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນທັງໝົດ.

21 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານຶກເຖິງຄຳອະທິຖານຂອງຄົນທີ່ຊອບທຳນຳອີກ; ຊຶ່ງ

ພວກເຂົາໄດ້ວົງວອນທູນຂໍພຣະອົງເພື່ອພວກເຂົາ.

22 ແລະ ເວລານັ້ນ, ໂອ້ ຄົນຕ່າງຊາດ, ທ່ານຈະຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ, ຖ້າຫາກທ່ານບໍ່ກັບໃຈ ແລະ ຫັນຈາກທາງຊົ່ວຂອງທ່ານ?

23 ທ່ານຮູ້ບໍ່ວ່າ ທ່ານຢູ່ໃນພຣະທັດຂອງພຣະເຈົ້າ? ທ່ານຮູ້ບໍ່ວ່າພຣະອົງມີອຳນາດທັງໝົດ, ແລະ ໂດຍຄຳບັນຊາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ ແຜ່ນດິນໂລກຈະກໍ່ເຂົ້າກັນດັ່ງມ້ວນກະດາດ?

24 ດັ່ງນັ້ນ, ທ່ານຈົ່ງກັບໃຈເຖິດ, ແລະ ຈົ່ງຖ່ອມຕົວລົງຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະອົງ, ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ພຣະອົງຈະສະເດັດມາໃນຄວາມຍຸດຕິທຳເພື່ອຕັດສິນລົງໂທດທ່ານ—ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ສ່ວນໜຶ່ງທີ່ເຫລືອຢູ່ຂອງລູກຫລານຂອງຢາໂຄບຈະເຂົ້າໄປໃນບັນດາພວກທ່ານດັ່ງໂຕສິງ, ແລະ ຈະຈຶກທ່ານອອກເປັນຕ່ອນໆ, ແລະ ຈະບໍ່ມີໃຜຈະບົດປ່ອຍໄດ້.

ບົດທີ 6

ຊາວນີໄຟໄດ້ເຕົ້າໂຮມກັນທີ່ແຜ່ນດິນຄູໂມຣາສຳລັບການສູ້ຮົບຄັ້ງສຸດທ້າຍ—ມໍມອນເຊື້ອຊຶ່ງແຜ່ນຈາລຶກສັກສິດໄວ້ໃນເນີນພູຄູໂມຣາ—ຊາວເລມັນໄດ້ຮັບໄຊຊະນະ, ແລະ ປະຊາຊາດນີໄຟຖືກທຳລາຍໄປ—ຫລາຍຮ້ອຍພັນຄົນຖືກຂ້າຕາຍດ້ວຍດາບ. ປະມານ ຄ.ສ. 385.

1 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຮັດບັນທຶກກ່ຽວກັບຄວາມພິນາດຂອງຊາວນີໄຟຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າສຳເລັດແລ້ວ. ແລະ

ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກເຮົາໄດ້ເດີນທັບໄປກ່ອນໜ້າຊາວເລມັນ.

2 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າມໍມອນໄດ້ຂຽນສານເຖິງກະສັດຂອງຊາວເລມັນ, ແລະ ໄດ້ຂໍຮ້ອງໃຫ້ເພິ່ນໃຫ້ໂອກາດແກ່ພວກເຮົາເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ມາເຕົ້າໂຮມຜູ້ຄົນຂອງພວກເຮົາໃຫ້ໄປຫາແຜ່ນດິນຄູໂມຣາໃກ້ກັບເນີນພູມີຊີວ່າ ຄູໂມຣາ, ແລະ ບ່ອນນັ້ນພວກເຮົາຈະຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຂົາໄດ້.

3 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືກະສັດຂອງຊາວເລມັນໄດ້ຍິນຍອມຕາມຄໍາຂໍຮ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

4 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເຮົາໄດ້ເດີນທັບໄປເຖິງແຜ່ນດິນຄູໂມຣາ, ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ຕັ້ງຜ້າເຕັ້ນຢູ່ອ້ອມເນີນພູຄູໂມຣາ; ແລະ ມັນເປັນບ່ອນທີ່ມີແມ່ນ້ຳໃຫຍ່, ແລະ ມີແມ່ນ້ຳຫລາຍສາຍ ແລະ ມີຫ້ວຍນ້ຳຢູ່ຢ່າງຫລວງຫລາຍ; ແລະ ບ່ອນນີ້ພວກເຮົາມີຄວາມຫວັງທີ່ຈະໄດ້ປຽບຊາວເລມັນ.

5 ແລະ ເມື່ອສາມຮ້ອຍແປດສິບສີ່ປີຜ່ານໄປ, ພວກເຮົາໄດ້ເຕົ້າໂຮມຜູ້ຄົນຂອງພວກເຮົາທີ່ເຫລືອຢູ່ທັງໝົດມາຫາແຜ່ນດິນຄູໂມຣາ.

6 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືເມື່ອພວກເຮົາໄດ້ເຕົ້າໂຮມຜູ້ຄົນຂອງພວກເຮົາທັງໝົດເຂົ້າເປັນກຸ່ມດຽວກັນທີ່ແຜ່ນດິນຄູໂມຣາແລ້ວ, ຈຶ່ງເບິ່ງຂ້າພະເຈົ້າມໍມອນເລີ່ມເຖົ້າແກ່ລົງ; ແລະ ໂດຍທີ່ຮູ້ຈັກວ່າ ມັນຈະເປັນການຕໍ່ສູ້ຄັ້ງສຸດທ້າຍຂອງຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ໂດຍ

ທີ່ໄດ້ຮັບບັນຊາຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າວ່າຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຄວນປ່ອຍໃຫ້ບັນທຶກສັກສິດ ຊຶ່ງບັນພະບຸດລຸດຂອງພວກເຮົາມອບໃຫ້ຕໍ່ກັນມາຕົກຢູ່ໃນກຳມີຂອງຊາວເລມັນ, (ເພາະວ່າຊາວເລມັນຈະທຳລາຍມັນ) ດັ່ງນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດບັນທຶກນີ້ຈາກແຜ່ນຈາລຶກຂອງນີໂຟ, ແລະ ເຊື່ອງບັນທຶກທັງໝົດ ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບມອບໝາຍມາໂດຍພຣະຫັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄວ້ໃນເນີນພູຄູໂມຣາ, ຍົກເວັ້ນແຕ່ແຜ່ນຈາລຶກສ່ວນໜ້ອຍໜຶ່ງ ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມອບມັນໃຫ້ແກ່ໂມໂຣໂນລູກຊາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

7 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ພ້ອມດ້ວຍເມຍຂອງພວກເຂົາ ແລະ ລູກຂອງພວກເຂົາ, ໄດ້ຫລຽວເຫັນກອງທັບຂອງຊາວເລມັນກຳລັງມຸ້ງໜ້າມາຫາພວກເຂົາ; ແລະ ດ້ວຍຄວາມຍ້ານກົວຕໍ່ຄວາມຕາຍອັນເປັນຕາຍ້ານ ຊຶ່ງມີຢູ່ເຕັມອີກຂອງຄົນຊົ່ວທຸກຄົນ, ພວກເຂົາໄດ້ຄອຍຕ້ອນຮັບພວກນັ້ນຢູ່.

8 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເຂົາໄດ້ຍົກທັບມາສູ້ຮົບກັບພວກເຮົາ, ແລະ ທຸກຄົນກໍເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຍ້ານກົວທີ່ສຸດ ເພາະຄວາມຫລວງຫລາຍຂອງຈຳນວນຄົນຂອງພວກເຂົາ.

9 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າມາໂຈມຕີຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍດາບ, ແລະ ດ້ວຍທະນູ, ແລະ ດ້ວຍລູກທະນູ, ແລະ ດ້ວຍຂວານ, ແລະ ດ້ວຍອາວຸດແຫ່ງສົງຄາມທຸກຊະນິດ.

10 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖືກໂຄ່ນລົງ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນແຕ່ຫລາຍສິບພັນຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າຊຶ່ງຢູ່ກັບຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບບາດເຈັບຢູ່ທ່າມກາງພວກເຂົາ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຜ່ານຂ້າພະເຈົ້າໄປ ຄືພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຊີວິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າສິ້ນສຸດລົງ.

11 ແລະ ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຜ່ານໄປ ແລະ ໄດ້ໂຄ່ນຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າລົງຈົນໝົດແລ້ວ ນອກຈາກພວກເຮົາຊາວສີ່ຄົນເທົ່ານັ້ນ (ຊຶ່ງໃນບັນດາຄົນເຫລົ່ານີ້ມີໂມໂຣໂນລູກຊາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ) ແລະ ໂດຍການລອດຊີວິດຈາກພວກທີ່ຕາຍຂອງຜູ້ຄົນຂອງພວກເຮົາ, ໃນມື້ໃໝ່ມາ, ຫລັງຈາກຊາວເລມັນກັບໄປຄ້າຍຂອງພວກເຂົາ, ຈາກຈອມເນີນພູຄູໂມຣາ, ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າສິບພັນຄົນທີ່ຂ້າພະເຈົ້ານຳໜ້າໄປຖືກໂຄ່ນລົງຈົນໝົດ.

12 ແລະ ພວກເຮົາກໍໄດ້ເຫັນສິບຂອງສິບພັນຄົນຊຶ່ງໂມໂຣໂນລູກຊາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້ານຳພາໄປອີກ.

13 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ສິບພັນຄົນຂອງກິດກິດໂດນາກໍລົ້ມຕາຍຢູ່, ແລະ ລາວກໍຢູ່ໃນທ່າມກາງພວກເຂົານັ້ນ.

14 ແລະ ເລມາກໍໄດ້ລົ້ມຕາຍຢູ່ກັບສິບພັນຄົນຂອງລາວ; ແລະ ກິນການກໍໄດ້ລົ້ມຕາຍຢູ່ກັບສິບພັນຄົນຂອງລາວ; ແລະ ລິມຮາກໍໄດ້ລົ້ມຕາຍຢູ່ກັບສິບພັນຄົນຂອງລາວ; ແລະ ເຈນີອາກໍໄດ້ລົ້ມຕາຍຢູ່ກັບສິບພັນຄົນຂອງລາວ; ພ້ອມທັງຄູມະໂນຮາ, ແລະ ໂມໂຣໂນຮາ, ແລະ ອານທິ

ໂອນາ, ແລະ ຊິບລຳ, ແລະ ເຊມ, ແລະ ຈອດ, ຕ່າງກໍໄດ້ລົ້ມຕາຍຢູ່ກັບສິບພັນຄົນຂອງຕົນ.

15 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ມີຫົວໜ້າທະຫານຄົນອື່ນອີກສິບຄົນທີ່ໄດ້ລົ້ມຕາຍດ້ວຍອາວຸດແຫ່ງສົງຄາມຢູ່ກັບສິບພັນຄົນຂອງຕົນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າທັງໝົດໄດ້ຖືກຂ້າຕາຍຈົນໝົດ, ຍົກເວັ້ນແຕ່ຊາວສີ່ຄົນທີ່ຢູ່ກັບຂ້າພະເຈົ້ານີ້, ແລະ ບໍ່ເທົ່າໃດຄົນທີ່ໜີໄປຫາແຜ່ນດິນທາງໃຕ້, ແລະ ບໍ່ເທົ່າໃດຄົນທີ່ແຕກໄປຫາຊາວເລມັນ; ແລະ ເມື່ອໜັງ, ແລະ ກະດູກ, ແລະ ເລືອດຂອງພວກເຂົາເຕັມຊະຊາຍຢູ່ຕາມຜືນແຜ່ນດິນຖືກຖິ້ມໃຫ້ເປື້ອຍເນົ່າຢູ່ໃນແຜ່ນດິນດ້ວຍນ້ຳມືຂອງຄົນທີ່ຂ້າພວກເຂົາ, ແລະ ຖືກປ່ອຍໃຫ້ສະຫລາຍໄປ ແລະ ກັບໄປຫາແຜ່ນດິນແມ່ຂອງພວກເຂົາ.

16 ແລະ ຈິດວິນຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າເປັນທຸກ, ດ້ວຍຄວາມເຈັບປວດຍ້ອນການຕາຍຂອງຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮ້ອງອອກມາວ່າ:

17 ໂອ້ ທ່ານຜູ້ສວຍງາມ, ທ່ານອອກໄປຈາກທາງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ! ໂອ້ ທ່ານຜູ້ສວຍງາມ, ທ່ານບໍ່ຍອມຮັບພຣະເຢຊູອົງນັ້ນໄດ້ແນວໃດ, ຜູ້ຢືນວາແຂນຕ້ອນຮັບທ່ານຢູ່!

18 ຈົ່ງເບິ່ງ, ຖ້າຫາກທ່ານບໍ່ໄດ້ເຮັດເຊັ່ນນີ້, ທ່ານກໍຈະບໍ່ລົ້ມຕາຍ. ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ທ່ານໄດ້ລົ້ມຕາຍໄປ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໂສກເສົ້າເພາະການສູນເສຍທ່ານ.

19 ໂອ້ ທ່ານຜູ້ເປັນລູກຊາຍ ແລະ ລູກສາວທີ່ສວຍງາມ, ທ່ານຜູ້ເປັນພໍ່ ແລະ

ແມ່, ທ່ານຜູ້ເປັນສາມີ ແລະ ພັນລະຍາ, ທ່ານຜູ້ສວຍງາມ, ເປັນໄປໄດ້ແນວໃດທີ່ ທ່ານມາລົ້ມຕາຍໄປແບບນີ້!

20 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ທ່ານໄດ້ຈາກໄປແລ້ວ, ແລະ ຄວາມເລົ່າສະຫລົດໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ສາມາດນຳທ່ານກັບຄືນມາໄດ້.

21 ແລະ ມື້ນັ້ນຈະມາຮອດໃນບໍ່ຊ້ານີ້ ຊຶ່ງຮ່າງກາຍທີ່ເປັນມະຕະຂອງທ່ານຈະ ຕ້ອງສວມຄວາມເປັນອະມະຕະ ແລະ ຮ່າງກາຍຊຶ່ງກຳລັງເນົ່າເປື້ອຍຢູ່ນີ້ຈະກັບ ເປັນຮ່າງກາຍທີ່ເນົ່າເປື້ອຍບໍ່ໄດ້ໃນບໍ່ຊ້າ; ແລະ ເມື່ອນັ້ນທ່ານຈະຕ້ອງຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າ ບັນລັງພິພາກສາຂອງພຣະຄຣິດ, ເພື່ອ ຮັບການພິພາກສາຕາມວຽກງານຂອງ ທ່ານ; ແລະ ຖ້າຫາກເປັນໄປວ່າທ່ານເປັນ ຄົນຊອບທຳ, ເມື່ອນັ້ນທ່ານຈະໄດ້ຮັບ ພອນດັ່ງບັນພະບຸລຸດຂອງທ່ານຜູ້ຈາກໄປ ກ່ອນທ່ານ.

22 ໂອ້ ຖ້າທ່ານໄດ້ກັບໃຈກ່ອນຄວາມ ພິນາດອັນໃຫຍ່ຫລວງນີ້ໄດ້ມາເຖິງທ່ານ. ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ທ່ານໄດ້ຈາກໄປແລ້ວ, ແລະ ພຣະບິດາ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພຣະບິດາຜູ້ ສະຖິດນິລັນດອນແຫ່ງສະຫວັນຮູ້ເຖິງ ສະພາບຂອງທ່ານ; ແລະ ພຣະອົງກະທຳ ກັບທ່ານຕາມຄວາມຍຸດຕິທຳ ແລະ ຕາມ ຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງ.

ບົດທີ 7

ມໍມອນເຊື້ອເຊີນຊາວເລມັນໃນຍຸກສຸດ ທ້າຍໃຫ້ເຊື້ອໃນພຣະຄຣິດ, ໃຫ້ຮັບເອົາ ພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະອົງ, ແລະ ຮັບ ຄວາມລອດ—ທຸກຄົນທີ່ເຊື້ອໃນພຣະ

ຄຣິສຕະທຳຄຳພີຈະເຊື້ອໃນພຣະຄຳພີມໍ ມອນ. ປະມານ ຄ.ສ. 385.

1 ແລະ ບັດນີ້, ຈົ່ງເບິ່ງຂ້າພະເຈົ້າຈະ ເວົ້າກັບຜູ້ທີ່ເຫລືອຢູ່ຂອງຜູ້ຄົນພວກນີ້ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການຍົກເວັ້ນ, ຖ້າຫາກເປັນ ໄປວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະປະທານສິ່ງທີ່ ຂ້າພະເຈົ້າຈະເວົ້າໄປນີ້ໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ຮູ້ຈັກເຖິງເລື່ອງ ຕ່າງໆຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າກັບທ່ານວ່າ, ທ່ານຜູ້ເປັນເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນທີ່ ເຫລືອຢູ່; ແລະ ນີ້ຄືຄຳທີ່ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວ:

2 ຈົ່ງຮູ້ໄວ້ວ່າ ທ່ານເປັນເຊື້ອສາຍອິດ ສະຣາເອນ.

3 ຈົ່ງຮູ້ໄວ້ວ່າ ທ່ານຕ້ອງກັບໃຈ ຖ້າບໍ່ ດັ່ງນັ້ນ, ທ່ານຈະລອດບໍ່ໄດ້.

4 ຈົ່ງຮູ້ໄວ້ວ່າ ທ່ານຕ້ອງປະຖິ້ມອາວຸດ ແຫ່ງສົງຄາມຂອງທ່ານເສຍ, ແລະ ບໍ່ໃຫ້ ເບີກບານໃນການຫລັ່ງເລືອດອີກຕໍ່ໄປ, ແລະ ບໍ່ຕ້ອງຈັບມັນຂຶ້ນມາອີກ ເວັ້ນເສຍ ແຕ່ເວລາທີ່ພຣະເຈົ້າບັນຊາພວກທ່ານ ເທົ່ານັ້ນ.

5 ຈົ່ງຮູ້ໄວ້ວ່າ ທ່ານຕ້ອງມາຫາຄວາມ ຮູ້ເລື່ອງກ່ຽວກັບບັນພະບຸລຸດຂອງທ່ານ, ແລະ ກັບໃຈຈາກບາບ ແລະ ຄວາມຊົ່ວ ຮ້າຍທັງໝົດຂອງທ່ານ, ແລະ ເຊື້ອໃນ ພຣະເຢຊູຄຣິດ, ວ່າພຣະອົງເປັນພຣະ ບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ວ່າພຣະອົງ ໄດ້ຖືກຊາວຢິວຂ້າ, ແລະ ໂດຍອຳນາດ ຂອງພຣະບິດາ ພຣະອົງໄດ້ເປັນຄົນມາມີ ຊີວິດອີກ, ຊຶ່ງໂດຍການນັ້ນ ພຣະອົງໄດ້ ໄຂຊະນະເໜືອຫລຸມສົບ; ແລະ ໃນພຣະ

ອົງຄວາມເຈັບປວດແຫ່ງຄວາມຕາຍໄດ້
ຖືກກິນໄວ້ນໍາອີກ.

6 ແລະ ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ເກີດມີການ
ຟື້ນຄືນຊີວິດຂອງຄົນຕາຍ, ຊຶ່ງໂດຍການ
ນັ້ນມະນຸດຈະຕ້ອງຖືກຍົກຂຶ້ນມາຢືນຢູ່
ຕໍ່ໜ້າບັນລັງພິພາກສາຂອງພຣະອົງ.

7 ແລະ ພຣະອົງໄດ້ນໍາການໄຖ່ມາສູ່
ໂລກ, ຊຶ່ງໂດຍການນັ້ນຜູ້ທີ່ຖືກພົບວ່າ
ບໍ່ມີຄວາມຜິດຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະອົງ
ໃນວັນພິພາກສາ ຍ່ອມໄດ້ຮັບອະນຸຍາດ
ໃຫ້ເຂົ້າໄປຢູ່ໃນທີ່ປະທັບຂອງພຣະເຈົ້າ
ໃນອານາຈັກຂອງພຣະອົງໃນສະພາວະ
ແຫ່ງຄວາມສຸກອັນບໍ່ມີທີ່ສຸດ, ເພື່ອຮ້ອງ
ເພງສັນລະເສີນ ໂດຍບໍ່ຢຸດຢັ້ງຮ່ວມກັບ
ຜູ້ຂັບຮ້ອງຢູ່ເບື້ອງເທິງ, ເພື່ອສັນລະເສີນ
ພຣະບິດາ, ແລະ ພຣະບຸດ, ແລະ ພຣະ
ວິນຍານບໍລິສຸດ, ຊຶ່ງເປັນພຣະເຈົ້າດຽວ
ກັນ.

8 ດັ່ງນັ້ນ ຈົ່ງກັບໃຈ, ແລະ ຮັບບັບຕິ
ສະມາໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູ, ແລະ
ຍຶດໝັ້ນໃນພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະ
ຄຣິດ, ຊຶ່ງຈະຖືກວາງຢູ່ຕໍ່ໜ້າທ່ານ, ບໍ່ພຽງ
ແຕ່ມີຢູ່ໃນບັນທຶກນີ້ເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ມີຢູ່ໃນ
ບັນທຶກຊຶ່ງຈະອອກຈາກຊາວຍິວມາຫາ
ຄົນຕ່າງຊາດນໍາອີກ, ຊຶ່ງບັນທຶກນັ້ນຈະ
ອອກຈາກຄົນຕ່າງຊາດມາຫາທ່ານ.

9 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ເລື່ອງນີ້ມີຂຽນໄວ້ໂດຍ
ມິເຈດຕະນາທີ່ຈະໃຫ້ທ່ານເຊື່ອເລື່ອງ
ນັ້ນ; ແລະ ຖ້າຫາກທ່ານເຊື່ອເລື່ອງນັ້ນ;
ທ່ານຈະເຊື່ອເລື່ອງນີ້ຄືກັນ; ແລະ ຖ້າ
ຫາກທ່ານເຊື່ອເລື່ອງນີ້ ທ່ານຈະຮູ້ກ່ຽວ
ກັບບັນພະບຸລຸດຂອງທ່ານ, ແລະ ຈະ
ຮູ້ກ່ຽວກັບວຽກງານອັນໜ້າອັດສະຈັນ

ໃຈນໍາອີກ ຊຶ່ງເຮັດຂຶ້ນໂດຍອໍານາດຂອງ
ພຣະເຈົ້າໃນບັນດາພວກເຂົາ.

10 ແລະ ທ່ານຈະຮູ້ອີກວ່າ ທ່ານເປັນ
ສ່ວນໜຶ່ງທີ່ເຫລືອຢູ່ຂອງເຊື້ອສາຍຂອງ
ຢາໂຄບ; ດັ່ງນັ້ນ ທ່ານຈົ່ງຖືກນັບເຂົ້າຢູ່
ໃນບັນດາຜູ້ຄົນແຫ່ງພັນທະສັນຍາທໍາ
ອິດ; ແລະ ຖ້າຫາກເປັນໄປວ່າ ທ່ານ
ເຊື່ອໃນພຣະຄຣິດ, ແລະ ຮັບບັບຕິສະ
ມາດ້ວຍນໍ້າກໍ່ອນ, ແລ້ວດ້ວຍໄຟ ແລະ
ດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ຕາມແບບ
ຢ່າງຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຂອງພວກ
ເຮົາ, ຕາມສິ່ງທີ່ພຣະອົງບັນຊາພວກເຮົາ,
ມັນຈະດຶກທ່ານໃນວັນແຫ່ງການພິພາກ
ສານັ້ນ. ອາແມນ.

ບົດທີ 8

---

*ຊາວເລມັນຊອກທໍາລາຍຊາວນີໄຟ—
ພຣະຄໍາພີມໍມອນຈະອອກມາໂດຍອໍາ
ນາດຂອງພຣະເຈົ້າ—ຄໍາສາບແຊ່ງເຖິງ
ຜູ້ທີ່ມີຈິດໃຈໂຫດຮ້າຍປ່າເຖື່ອນ ແລະ
ຕໍ່ຕ້ານວຽກງານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ—
ບັນທຶກຂອງນີໄຟຈະອອກມາໃນເວລາ
ທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ, ເສື່ອມໂຊມ, ແລະ ມີການປະ
ຖິ້ມ. ປະມານ ຄ.ສ. 400-421.*

1 ຈົ່ງເບິ່ງຂ້າພະເຈົ້າໂມໂຣໂນເຮັດ
ບັນທຶກຂອງມໍມອນບິດາຂອງຂ້າພະ
ເຈົ້າຈົບແລ້ວ. ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າມີພຽງ
ບໍ່ເທົ່າໃດເລື່ອງທີ່ຈະຂຽນ, ຊຶ່ງເປັນເລື່ອງ
ທີ່ບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າສົ່ງໃຫ້ຂ້າພະ
ເຈົ້າຂຽນໄວ້.

2 ແລະ ບັດນີ້ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ຫລັງຈາກການສູ້ຮົບຄັ້ງໃຫຍ່ ແລະ ໜ້າ

ສະຫຍົດສະຫຍອງທີ່ຄູໂມຣານັ້ນ, ຈົ່ງ ເບິ່ງ, ຊາວນິໄຟຜູ້ທີ່ໄປຫາແຜ່ນດິນ ທາງໃຕ້ໄດ້ຖືກຊາວເລມັນຕິດຕາມລ່າຈົນ ຖືກທໍາລາຍໄປໝົດ.

3 ແລະ ບົດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍຖືກພວກ ເຂົາຂ້ານໍາອີກ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຖືກປ່ອຍ ໃຫ້ຢູ່ຜູ້ດຽວເພື່ອຂຽນເລື່ອງເສົ້າສະຫລົດ ໃຈກ່ຽວກັບຄວາມພິນາດຂອງຜູ້ຄົນຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າ. ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາໄດ້ ຈາກໄປແລ້ວ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ ເຮັດໃຫ້ຄໍາສັ່ງຂອງບົດາຂ້າພະເຈົ້າສໍາ ເລັດແລ້ວ. ແລະ ພວກເຂົາຈະຂ້າຂ້າພະ ເຈົ້າຫລືບໍ່, ຂ້າພະເຈົ້າກໍບໍ່ຮູ້.

4 ສະນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈະຂຽນບັນທຶກ ແລະ ຈະເຊື່ອງມັນໄວ້ໃນດິນ; ແລະ ບ່ອນ ໃດຂ້າພະເຈົ້າຈະໄປຫານັ້ນບໍ່ສໍາຄັນແລ້ວ.

5 ຈົ່ງເບິ່ງ, ບົດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຮັດ ບັນທຶກນີ້, ແລະ ເພິ່ນໄດ້ຂຽນຈຸດປະສົງ ຂອງມັນໄວ້. ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະ ຂຽນມັນໄວ້ອີກຖ້າຫາກຂ້າພະເຈົ້າມີບ່ອນ ຂຽນໃນແຜ່ນຈາລຶກ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ມີ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າກໍບໍ່ມີໂລຫະອີກ, ເພາະ ຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ຄົນດຽວ. ບົດາຂອງຂ້າພະ ເຈົ້າໄດ້ຖືກຂ້າຢູ່ໃນການສູ້ຮົບພ້ອມທັງ ຍາດພີ່ນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າທັງໝົດ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ມີໝູ່ເພື່ອນເລີຍທັງບໍ່ມີ ບ່ອນຈະໄປຫາ; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຍອມໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າມີ ຊີວິດຢູ່ດົນປານໃດ.

6 ຈົ່ງເບິ່ງ, ສີ່ຮ້ອຍປີໄດ້ຜ່ານໄປນັບຕັ້ງ ແຕ່ການສະເດັດມາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ.

7 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ຊາວເລມັນໄດ້ຕາມລ່າ

ຊາວນິໄຟຜູ້ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຈາກ ເມືອງໜຶ່ງໄປຫາອີກເມືອງໜຶ່ງ ແລະ ຈາກບ່ອນໜຶ່ງໄປຫາອີກບ່ອນໜຶ່ງ, ຈົນ ວ່າບໍ່ເຫລືອຈັກຄົນ; ແລະ ການຕົກຂອງ ພວກເຂົານັ້ນໃຫຍ່ຫລວງ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຄວາມພິນາດຂອງຊາວນິໄຟຜູ້ຄົນຂອງ ຂ້າພະເຈົ້ານັ້ນໃຫຍ່ຫລວງ ແລະ ໜ້າ ອັດສະຈັນທີ່ສຸດ.

8 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ມັນແມ່ນພຣະຫັດຂອງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ທໍາການນີ້. ແລະ ຈົ່ງ ເບິ່ງອີກ, ຊາວເລມັນກໍາລັງເຮັດສົງຄາມ ຕໍ່ສູ້ກັນເອງຢູ່; ແລະ ທັງທົ່ວຜືນແຜ່ນດິນ ນີ້ເປັນຮອບໜຶ່ງຂອງການຄາດຕະກໍາ ແລະ ການນອງເລືອດທີ່ຕໍ່ເນື່ອງກັນບໍ່ມີ ຍາມເຊົາ; ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດຮູ້ວ່າ ສົງຄາມ ຈະສິ້ນສຸດລົງຕອນໃດ.

9 ແລະ ບັດນີ້, ຈົ່ງເບິ່ງຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ ເວົ້າກ່ຽວກັບພວກເຂົາອີກຕໍ່ໄປ, ເພາະວ່າ ບໍ່ມີຜູ້ໃດເລີຍທີ່ເຫລືອຢູ່ນອກຈາກຊາວ ເລມັນ ແລະ ພວກໂຈນເທົ່ານັ້ນທີ່ຍັງມີ ຊີວິດຢູ່ໃນຜືນແຜ່ນດິນ.

10 ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າທີ່ທ່ຽງ ແທ້ເລີຍ ນອກຈາກສານຸສິດຂອງພຣະ ເຢຊູ, ຜູ້ທີ່ຄົງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນຈົນຮອດ ເວລາທີ່ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຜູ້ຄົນໃຫຍ່ ຫລວງ; ແລ້ວພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະບໍ່ປ່ອຍ ໃຫ້ພວກເພິ່ນຢູ່ກັບຜູ້ຄົນອີກ; ແລະ ພວກ ເພິ່ນຍັງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນຫລືບໍ່ນັ້ນ ບໍ່ມີຜູ້ ໃດຮູ້.

11 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ບົດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນພວກເພິ່ນ, ແລະ ພວກເພິ່ນໄດ້ປະຕິບັດສາດສະໜາກິດ ແກ່ພວກເຮົາ.

12 ແລະ ຜູ້ໃດທີ່ໄດ້ຮັບບັນທຶກນີ້ ແລະ ບໍ່ຕໍານິຕິຕຽນມັນ ເພາະຂໍ້ບົກພ່ອງທີ່ຢູ່ໃນນັ້ນ, ຜູ້ນັ້ນຈະຮູ້ຈັກເຖິງເລື່ອງສໍາຄັນກ່ວານີ້. ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າຄືໂມໂຣໄນ; ແລະ ຖ້າຫາກເປັນໄປໄດ້, ຂ້າພະເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງເປັນທີ່ຮູ້ຈັກແກ່ທ່ານ.

13 ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຈົບການເວົ້າກ່ຽວກັບຜູ້ຄົນພວກນີ້ໄວ້ເທົ່ານີ້. ຂ້າພະເຈົ້າເປັນລູກຊາຍຂອງມິມອນ, ແລະ ບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າເປັນຜູ້ສືບຕະກຸນຂອງມີໄຟ.

14 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຄືຜູ້ທີ່ເຊື່ອງບັນທຶກໄວ້ກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ແຜ່ນຈາລຶກນີ້ບໍ່ມີຄ່າຫຍັງ, ຕາມພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເພາະວ່າພຣະອົງກ່າວຢ່າງແນ່ນອນວ່າບໍ່ມີຜູ້ໃດຈະໄດ້ມັນໄປເພື່ອຫາຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວ; ແຕ່ວ່າບັນທຶກທີ່ຢູ່ໃນນັ້ນມີຄ່າທີ່ສຸດ ແລະ ຜູ້ໃດທີ່ຈະນໍາມັນໄປສູ່ຄວາມສະຫວ່າງ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະປະທານພອນໃຫ້ແກ່ຜູ້ນັ້ນ.

15 ເພາະວ່າບໍ່ມີຜູ້ໃດທີ່ມີອໍານາດນໍາມັນໄປສູ່ຄວາມສະຫວ່າງໄດ້ນອກຈາກພຣະເຈົ້າຈະປະທານໃຫ້ແກ່ຜູ້ນັ້ນເທົ່ານັ້ນ; ເພາະພຣະເຈົ້າມີພຣະປະສົງວ່າມັນຈະເປັນໄປເພາະການທີ່ເຫັນແກ່ລັດສະໝີພາບຂອງພຣະອົງແຕ່ຢ່າງດຽວ, ຫລື ເພື່ອຄວາມຜາສຸກຂອງຜູ້ຄົນແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃນສະໄໝໂບຮານ ແລະ ເພື່ອຜູ້ທີ່ໄດ້ແຕກກະຈັດກະຈາຍໄປດົນນານແລ້ວ.

16 ແລະ ຄົນທີ່ຈະນໍາສິ່ງນີ້ມາຫາຄວາມສະຫວ່າງຍ່ອມເປັນສຸກ; ເພາະວ່າມັນຈະ

ຖືກນໍາອອກຈາກຄວາມມືດມາຫາຄວາມສະຫວ່າງຕາມຄໍາຂອງພຣະເຈົ້າ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມັນຈະຖືກນໍາອອກມາຈາກດິນ, ແລະ ມັນຈະສ່ອງແສງສະຫວ່າງຈາກຄວາມມືດ, ແລະ ມາສູ່ຄວາມຮູ້ຂອງຜູ້ຄົນ; ແລະ ມັນຈະເປັນໄປໂດຍອໍານາດຂອງພຣະເຈົ້າ.

17 ແລະ ຖ້າຫາກມີຄວາມຜິດ ກໍເປັນຄວາມຜິດພາດຂອງມະນຸດ. ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຮົາຮູ້ວ່າມັນບໍ່ມີຄວາມຜິດ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພຣະເຈົ້າຮູ້ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ; ສະນັ້ນ, ຜູ້ທີ່ວິຈານກໍໃຫ້ຜູ້ນັ້ນລະວັງຕົວໄວ້ຢ້ານວ່າເຂົາຈະຢູ່ໃນອັນຕະລາຍຂອງໄຟນະລົກ.

18 ແລະ ຜູ້ທີ່ກ່າວວ່າ: ຈົ່ງສະແດງມັນຕໍ່ເຮົາ, ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນທ່ານຈະຖືກລົງໂທດ—ກໍໃຫ້ຜູ້ນັ້ນລະວັງໄວ້ ຢ້ານວ່າເຂົາຈະສັ່ງໃນສິ່ງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂົງຫ້າມ.

19 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ຜູ້ໃດທີ່ຕັດສິນຜູ້ອື່ນຢ່າງຮີບດ່ວນຈະຖືກຕັດສິນຢ່າງຮີບດ່ວນຄືກັນ; ເພາະວ່າເຂົາຈະໄດ້ຮັບຄ່າຈ້າງຕາມວຽກງານຂອງເຂົາ; ສະນັ້ນ, ຄົນທີ່ທໍາຮ້າຍຄົນອື່ນ ຍ່ອມຖືກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທໍາຮ້າຍຄືກັນ.

20 ຈົ່ງເບິ່ງສິ່ງທີ່ຂໍ້ຄວາມພຣະຄໍາພີກ່າວໄວ້ຄື—ມະນຸດບໍ່ຄວນທໍາຮ້າຍຕໍ່ກັນ, ທັງພວກເຂົາບໍ່ຄວນຕັດສິນກັນ; ເພາະວ່າການຕັດສິນນັ້ນເປັນຂອງເຮົາ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວ, ແລະ ການແກ້ແຄ້ນເປັນຂອງເຮົານໍາອີກ, ແລະ ເຮົາຈະເປັນຜູ້ຕອບແທນ.

21 ແລະ ຜູ້ໃດທີ່ເວົ້າໂດຍສະແດງຄວາມໂມໂຫ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານວຽກງານຂອງ

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ກໍ່ກວນຜູ້ຄົນແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຜູ້ເປັນເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ, ແລະ ກ່າວວ່າ: ພວກເຮົາຈະທໍາລາຍວຽກງານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະບໍ່ຈື່ຈໍາພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງ ຊຶ່ງໄດ້ເຮັດໄວ້ກັບເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນດອກ—ຜູ້ດຽວກັນນັ້ນກໍຢູ່ໃນຂັ້ນອັນຕະລາຍທີ່ຈະຖືກໂຄ່ນລົງ ແລະ ໂຍນເຂົ້າໃນກອງໄຟ;

22 ເພາະວ່າຈຸດເປົ້າໝາຍອັນເປັນນິລັນດອນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະດໍາເນີນຕໍ່ໄປ, ຈົນກວ່າພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງຈະສໍາເລັດທັງໝົດ.

23 ຈົ່ງຄົ້ນຄວ້າຄໍາທໍານາຍຂອງເອຊາຢາ. ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າຂຽນໄວ້ບໍ່ໄດ້. ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈົ່ງເບິ່ງ ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບທ່ານວ່າ ໄຟພົນຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ຈາກໄປກ່ອນຂ້າພະເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ເຄີຍເປັນເຈົ້າຂອງແຜ່ນດິນນີ້ ຈະຕ້ອງທູນຂໍຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນຈາກພື້ນດິນ; ແລະ ຕາບໃດທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງພຣະຊົນຢູ່ ພຣະອົງຈະນຶກເຖິງພັນທະສັນຍາທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໄວ້ກັບພວກເຂົາ.

24 ແລະ ພຣະອົງຮູ້ເຖິງຄໍາອະທິຖານຂອງພວກເຂົາ ວ່າມັນເປັນໄປເພື່ອພິນ້ອງຂອງພວກເຂົາ. ແລະ ພຣະອົງຮູ້ຈັກສັດທາຂອງພວກເຂົາ, ເພາະໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງ ພວກເຂົາຈຶ່ງສາມາດເຄື່ອນຍ້າຍພູໄດ້; ແລະ ໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງ ພວກເຂົາຈຶ່ງສາມາດເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນໂລກສັ່ນສະເທືອນໄດ້, ແລະ

ໂດຍອໍານາດແຫ່ງພຣະຄໍາຂອງພຣະອົງ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ເຮັດຄຸກພັງທະລາຍລົງກັບພື້ນດິນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນແຕ່ເຕົາໄຟຮ້ອນແຮງ ທັງສັດປ່າ ແລະ ອູພິດ ກໍຍັງເຮັດອັນຕະລາຍໃຫ້ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້, ເພາະອໍານາດແຫ່ງຄໍາຂອງພຣະອົງ.

25 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ຄໍາອະທິຖານຂອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນເປັນໄປເພື່ອຄົນຜູ້ທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຍອມໃຫ້ນໍາເອົາສິ່ງເຫລົ່ານີ້ອອກມາ.

26 ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດຈໍາຕ້ອງເວົ້າວ່າມັນຈະບໍ່ມາເຖິງ, ເພາະມັນຈະມາຢ່າງແນ່ນອນ, ເພາະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວແລ້ວວ່າ ມັນຈະອອກຈາກແຜ່ນດິນໂດຍພຣະຫັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດຈະຍັບຍັ້ງໄດ້; ແລະ ມັນຈະມາໃນມື້ທີ່ຜູ້ຄົນເວົ້າກັນວ່າ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນໝົດໄປແລ້ວ; ແລະ ມັນຈະມາຄືກັນກັບວ່າ ຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງຈະເວົ້າອອກຈາກຄົນຕາຍ.

27 ແລະ ມັນຈະມາໃນມື້ທີ່ເລືອດຂອງໄຟພົນຂອງພຣະເຈົ້າຈະຕ້ອງທູນຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເພາະການມົ້ວສຸມລັບ ແລະ ວຽກງານແຫ່ງຄວາມມືດ.

28 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມັນຈະມາໃນມື້ທີ່ອໍານາດຂອງພຣະເຈົ້າຈະຖືກປະຕິເສດ, ແລະ ສາດສະໜາຈັກຕ່າງໆກັບມາເສື່ອມຄວາມສັກສິດ ແລະ ເພີ່ຜັນດ້ວຍຄວາມທະນົງໃຈຂອງຕົນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນໃນວັນທີ່ຜູ້ນໍາຂອງສາດສະໜາຈັກ ແລະ ຜູ້ສອນຈະລຸກຂຶ້ນໃນຄວາມທະນົງໃຈຂອງຕົນ, ຈົນເຖິງການອິດສາບັງບຽດຜູ້ຄົນທີ່ເປັນຂອງສາດສະໜາຈັກຂອງຄົນອື່ນ.

29 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມັນຈະມາໃນມື້ທີ່ຈະ

ໄດ້ຍິນເຖິງເລື່ອງໄຟ, ແລະ ພາຍຸຮ້າຍ, ແລະ ອາຍຄວັນໃນຕ່າງແດນ;

30 ແລະ ຈະໄດ້ຍິນເຖິງເລື່ອງສົງຄາມ, ຂ່າວເລົ່າລືເລື່ອງສົງຄາມ, ແລະ ແຜ່ນດິນໄຫວໃນບ່ອນຕ່າງໆນຳອີກ.

31 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມັນຈະມາໃນມື້ທີ່ຈະມີສິ່ງສຶກາກະບົກທີ່ສຸດຢູ່ເທິງຜືນແຜ່ນດິນໂລກ; ມັນຈະມີການຄາດຕະກຳ, ແລະ ການປຸ້ນຈີ້, ແລະ ການເວົ້າຕົວະ, ແລະ ການຫລອກລວງ, ແລະ ການໂສເພນີ, ແລະ ການກະທຳທີ່ເປັນໜ້າກຽດຊັງນາໆປະການ; ຈະເປັນເວລາທີ່ຈະມີຫລາຍຄົນກ່າວວ່າ ເຮັດແນວນີ້ ຫລື ເຮັດແນວນັ້ນໂລດ, ແລະ ມັນຈະບໍ່ເປັນຫຍັງດອກ, ເພາະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະສົ່ງເສີມການກະທຳເຊັ່ນນີ້ໃນວັນສຸດທ້າຍ. ແຕ່ວິບັດແກ່ຄົນເຊັ່ນນັ້ນ, ເພາະວ່າເຂົາຢູ່ໃນຄວາມອິດສາອັນຂົ່ມຂື່ນ ແລະ ຖືກຫລ່າມໄວ້ດ້ວຍໂສ້ແຫ່ງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ.

32 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມັນຈະມາໃນມື້ທີ່ຈະມີສາດສະໜາຈັກຕ່າງໆຖືກສ້າງຂຶ້ນຊຶ່ງກ່າວວ່າ: ຈົ່ງມາຫາເຮົາ, ແລະ ດ້ວຍເງິນຂອງທ່ານ, ທ່ານຈະໄດ້ຮັບການອະໄພຈາກບາບຂອງທ່ານ.

33 ໂອ້ ທ່ານຜູ້ເປັນຄົນຊົ່ວ ແລະ ເສຍຄົນ ແລະ ແຂງຄໍເອີຍ, ດ້ວຍເຫດໃດທ່ານຈຶ່ງສ້າງສາດສະໜາຈັກໃຫ້ຕົນເອງເພື່ອຫາຜົນປະໂຫຍດ? ດ້ວຍເຫດໃດທ່ານຈຶ່ງປຸງພຣະຄຳອັນສັກສິດຂອງພຣະເຈົ້າ ເພື່ອທ່ານຈະໄດ້ນຳເອົາຄວາມອັບປະໂຫຍດມາໃຫ້ຈິດວິນຍານຂອງທ່ານ? ຈົ່ງເບິ່ງ, ທ່ານຈຶ່ງພິຈາລະນາການເປີດເຜີຍຂອງພຣະເຈົ້າ; ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ,

ເວລາຍ່ອມມາເຖິງໃນມື້ນັ້ນ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຕ້ອງສຳເລັດທັງໝົດ.

34 ຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສະແດງເລື່ອງຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ໜ້າອັດສະຈັນກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ຈະຕ້ອງມາໃນບໍ່ຊ້ານີ້ ແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ, ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ ເມື່ອເວລາມາເຖິງໃນມື້ນັ້ນ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຈະອອກມາໃນບັນດາພວກທ່ານ.

35 ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າກັບທ່ານຄືກັບວ່າທ່ານຢູ່ຕໍ່ໜ້າຂ້າພະເຈົ້າ, ແຕ່ວ່າທ່ານບໍ່ໄດ້ຢູ່. ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະເຢຊູຄຣິດໄດ້ສະແດງໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນທ່ານ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ຈັກການກະທຳຂອງທ່ານ.

36 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ທ່ານໄດ້ເດີນໄປໃນຄວາມທະນົງໃຈຂອງທ່ານ; ແລະ ມີພຽງບໍ່ເທົ່າໃດຄົນເທົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ໄດ້ຍົກຕົນເອງຂຶ້ນໃນຄວາມທະນົງໃຈຂອງຕົນ ຈົນເຖິງການນຸ່ງເສື້ອຜ້າທີ່ສວຍງາມຫລາຍ, ຈົນເຖິງຂົນອິດສາບັງບຽດ, ແລະ ຜິດຖຽງກັນ, ແລະ ມີເຈດຕະນາຮ້າຍຕໍ່ກັນ, ແລະ ຂົ່ມເຫັງ, ແລະ ເຮັດຄວາມຊົ່ວຮ້າຍນາໆປະການ; ແລະ ທັງສາດສະໜາຈັກຂອງທ່ານ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ທຸກໆບ່ອນກັບມາສຶກາກະບົກເພາະຄວາມທະນົງໃຈຂອງທ່ານ.

37 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ທ່ານຮັກເງິນ, ແລະ ຮັກສິ່ງຂອງຂອງທ່ານ, ແລະ ຮັກເສື້ອຜ້າທີ່ສວຍງາມຫລາຍຂອງທ່ານ, ແລະ ການຕົກແຕ່ງສາດສະໜາຈັກຂອງທ່ານຫລາຍກວ່າທີ່ທ່ານຮັກຄົນຍາກາຈົນ ແລະ ຄົນຂັດສົນ, ຄົນເຈັບປ່ວຍ, ແລະ ຄົນທີ່ເປັນທຸກ.

38 ໂອ້ ທ່ານຄົນສຶກາກະບົກ, ທ່ານຄົນ

ໜ້າຊື່ໃຈຄົດ, ທ່ານຜູ້ສອນ, ຜູ້ຊຶ່ງຂາຍຕົວ ເພື່ອສິ່ງທີ່ຈະເນົ່າເປື້ອນໄດ້, ດ້ວຍເຫດ ໃດທ່ານຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ສາດສະໜາຈັກທີ່ບໍລິ ສຸດຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນສຶກກະປົກ? ດ້ວຍ ເຫດໃດທ່ານຈຶ່ງອັບອາຍທີ່ຈະຮັບເອົາ ພຣະນາມຂອງພຣະຄຣິດ? ດ້ວຍເຫດໃດ ທ່ານຈຶ່ງບໍ່ຄິດວ່າຄຸນຄ່າຂອງຄວາມສຸກ ອັນບໍ່ມີບ່ອນຈົບນັ້ນສຳຄັນກວ່າຄວາມ ທຸກທໍລະມານຊຶ່ງບໍ່ເຄີຍຕາຍ—ຍ້ອນວ່າ ຄຳສັນລະເສີນຂອງໂລກບໍ່?

39 ດ້ວຍເຫດໃດທ່ານຈຶ່ງຕົກແຕ່ງ ຕົວດ້ວຍສິ່ງທີ່ບໍ່ມີຊີວິດ, ແລະ ຍັງຍອມ ໃຫ້ຄົນຫົວໂຫຍ, ແລະ ຄົນຂັດສົນ, ແລະ ຄົນເປື້ອຍເປົ່າ, ແລະ ຄົນເຈັບປ່ວຍ, ແລະ ຄົນທີ່ເປັນທຸກຜ່ານເຈົ້າໄປ, ແລະ ບໍ່ ຫລຽວແລພວກເຂົາ?

40 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ດ້ວຍເຫດໃດທ່ານຈຶ່ງ ສ້າງຄວາມໜ້າກຽດຊັງອັນລື້ລັບຂຶ້ນ ເພື່ອຫາຜົນປະໂຫຍດ, ແລະ ເຮັດໃຫ້ ແມ່ໝ້າຍຕ້ອງໂສກເສົ້າຕໍ່ພຣະພັກຂອງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ເຮັດໃຫ້ເດັກ ກຳພ້າຕ້ອງໂສກເສົ້າຕໍ່ພຣະພັກຂອງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ເຮັດໃຫ້ເລືອດ ພໍ່ຂອງພວກເຂົາ ແລະ ສາມີຂອງພວກ ເຂົາຕ້ອງຮ້ອງທູນຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈາກ ພື້ນດິນ, ເພື່ອການແກ້ແຄ້ນເທິງຫົວຂອງ ທ່ານ?

41 ຈຶ່ງເບິ່ງ, ດາບແຫ່ງການແກ້ແຄ້ນ ແຂວນຢູ່ເທິງຫົວທ່ານ; ແລະ ເວລາຈະ ມາເຖິງໃນບໍ່ຊ້ານີ້ ທີ່ພຣະອົງຈະແກ້ແຄ້ນ ທ່ານແທນເລືອດຂອງໄພ່ພົນຂອງພຣະ ເຈົ້າ, ເພາະວ່າພຣະອົງຈະບໍ່ທົນຕໍ່ການ ຮ້ອງຂໍຂອງພວກເຂົາອີກຕໍ່ໄປ.

ບົດທີ 9

ໂມໂຣໄນເຊື້ອເຊີນຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື້ອໃນພຣະ ຄຣິດໃຫ້ກັບໃຈ—ເພິ່ນໃຫ້ຖ້ອຍຄຳ ເຖິງພຣະເຈົ້າແຫ່ງສິ່ງມະຫັດສະຈັນ, ຜູ້ ມອບການເປີດເຜີຍ ແລະ ຖອກເທຂອງ ປະທານ ແລະ ເຄື່ອງໝາຍເທິງຜູ້ທີ່ສັດ ຊື່—ສິ່ງມະຫັດສະຈັນຢຸດລົງກໍເພາະວ່າ ຄວາມບໍ່ເຊື້ອຖື—ເຄື່ອງໝາຍຈະຕິດຕາມ ໄປກັບຜູ້ທີ່ເຊື້ອ—ມະນຸດຖືກຕັກເຕືອນ ໃຫ້ເປັນຄົນສະຫລາດ ແລະ ຮັກສາພຣະ ບັນຍັດ. ປະມານ ຄ.ສ. 401–421.

1 ແລະ ບັດນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເວົ້າກ່ຽວກັບ ຄົນທີ່ບໍ່ເຊື້ອໃນພຣະຄຣິດນຳອີກ.

2 ຈຶ່ງເບິ່ງ, ທ່ານຈະເຊື້ອໃນມື້ແຫ່ງ ການສະເດັດມາຢັງມຸຍາມທ່ານຫລືບໍ່— ຈຶ່ງເບິ່ງ, ເວລາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສະເດັດ ມາ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນໃນວັນອັນຍິ່ງ ໃຫຍ່ນັ້ນ ເມື່ອແຜ່ນດິນໂລກຈະຖືກກັ ເຂົ້າກັນຄືກັນກັບມ້ວນກະດາດ, ແລະ ທາດຕ່າງໆຈະລະລາຍດ້ວຍຄວາມຮ້ອນ ອັນແຮງກ້າ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ໃນມື້ຍິ່ງໃຫຍ່ ນັ້ນ ທ່ານຈະຖືກນຳມາຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະ ພັກຂອງລູກແກະຂອງພຣະເຈົ້າ—ເວລາ ນັ້ນເຈົ້າຈະກ່າວບໍ່ວ່າບໍ່ມີພຣະເຈົ້າ?

3 ເວລານັ້ນທ່ານຍັງຈະປະຕິເສດພຣະ ຄຣິດອີກຢູ່ບໍ່ ຫລື ທ່ານຈະສາມາດຫລຽວ ເບິ່ງລູກແກະຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ບໍ່? ທ່ານ ຄິດບໍ່ວ່າທ່ານຈະສາມາດຢູ່ກັບພຣະອົງ ພາຍໃຕ້ຄວາມສຳນຶກຜິດຂອງທ່ານໄດ້? ທ່ານຄິດບໍ່ວ່າ ທ່ານຈະມີຄວາມສຸກທີ່ຈະ ຢູ່ກັບພຣະອົງຜູ້ບໍລິສຸດອົງນັ້ນໄດ້ ເມື່ອ ຈິດວິນຍານຂອງທ່ານທໍລະມານຢູ່ດ້ວຍ

ຄວາມສໍານຶກຜິດວ່າ ທ່ານເຄີຍເຮັດຜິດຕໍ່ກົດຂອງພຣະອົງ?

4 ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບທ່ານວ່າ ທ່ານຈະທຸກທໍລະມານໃຈທີ່ຈະຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າຜູ້ບໍລິສຸດ ແລະ ທ່າງທໍາພາຍໃຕ້ຄວາມສໍານຶກຜິດໃນຄວາມເປີຂເປື້ອນຂອງທ່ານຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະອົງ, ຍິ່ງກວ່າທ່ານຈະຢູ່ກັບຈິດວິນຍານທີ່ອັບປະໂຫຍດໃນນະລົກ.

5 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ເມື່ອທ່ານຖືກນໍາມາໃຫ້ເຫັນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງທ່ານຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ໃຫ້ເຫັນລັດສະໝີພາບຂອງພຣະເຈົ້ານໍາອີກ, ແລະ ໃຫ້ເຫັນຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ມັນຈະເຮັດໃຫ້ເກີດແປວໄພທີ່ບໍ່ຮູ້ມອດຢູ່ໃນຕົວທ່ານ.

6 ໂອ້ ແລ້ວທ່ານບໍ່ເຊື່ອ, ທ່ານຈົ່ງຫັນມາຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ຈົ່ງທູນຂໍຕໍ່ພຣະບິດາຢ່າງສຸດກໍາລັງໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູ ເພື່ອທ່ານອາດຈະພົບວ່າທ່ານບໍ່ມີມົນທົນ ມີແຕ່ຄວາມບໍລິສຸດ, ຄວາມງາມ, ແລະ ຄວາມຂາວ, ໂດຍຖືກເຮັດໃຫ້ສະອາດແລ້ວດ້ວຍໂລຫິດຂອງລູກແກະໃນວັນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ສຸດທ້າຍນັ້ນ.

7 ແລະ ອີກເທື່ອໜຶ່ງ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເວົ້າກັບທ່ານຜູ້ປະຕິເສດການເປີດເຜີຍຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ເວົ້າວ່າມັນໝົດໄປແລ້ວ, ວ່າບໍ່ມີການເປີດເຜີຍ, ຫລື ການທໍານາຍ, ຫລື ຂອງປະທານ, ຫລື ການປິ່ນປົວ, ຫລື ການເວົ້າດ້ວຍພາສາອື່ນ, ແລະ ການແປຄວາມໝາຍຂອງພາສາອື່ນ;

8 ຈົ່ງເບິ່ງ ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບທ່ານວ່າຄົນທີ່ປະຕິເສດສິ່ງເຫລົ່ານີ້ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະຄຣິດ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຂົາບໍ່ໄດ້ອ່ານພຣະຄໍາພີ; ຖ້າຫາກອ່ານເຂົາກໍບໍ່ເຂົ້າໃຈມັນ.

9 ເຮົາບໍ່ໄດ້ອ່ານບໍ່ວ່າ ພຣະເຈົ້າເປັນເໝືອນກັບເຊັ່ນມື້ວານນີ້, ມື້ນີ້, ແລະ ຕະຫລອດການ, ແລະ ໃນພຣະອົງບໍ່ມີຄວາມຜັນແປ ທັງບໍ່ມີເງົາຂອງຄວາມປ່ຽນແປງເລີຍ?

10 ແລະ ບັດນີ້, ຖ້າຫາກທ່ານນຶກຄິດໃຫ້ຕົວເອງເຖິງພຣະເຈົ້າທີ່ຜັນແປໄດ້, ແລະ ໃນພຣະເຈົ້ານັ້ນມີເງົາຂອງຄວາມປ່ຽນແປງ ເວລານັ້ນທ່ານກໍນຶກຄິດໃຫ້ຕົນເອງເຖິງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊຶ່ງບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າຂອງສິ່ງມະຫັດສະຈັນ.

11 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະສະແດງພຣະເຈົ້າຂອງສິ່ງມະຫັດສະຈັນແກ່ທ່ານ, ເຖິງແມ່ນພຣະເຈົ້າຂອງອັບຣາຮາມ, ແລະ ພຣະເຈົ້າຂອງອີຊາກ, ແລະ ພຣະເຈົ້າຂອງຢາໂຄປ; ແລະ ຄືພຣະເຈົ້າອົງດຽວກັນນັ້ນທີ່ສ້າງທ້ອງຟ້າສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ, ແລະ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ຢູ່ໃນນັ້ນ.

12 ຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະອົງໄດ້ສ້າງອາດາມ, ແລະ ເປັນຍ້ອນອາດາມ ມະນຸດທັງໝົດຈຶ່ງໄດ້ຕົກໄປ. ແລະ ເປັນຍ້ອນການຕົກຂອງມະນຸດ ພຣະເຢຊູຈຶ່ງສະເດັດມາ ຜູ້ເປັນພຣະບິດາ ແລະ ພຣະບຸດ; ແລະ ເປັນຍ້ອນພຣະເຢຊູຄຣິດ ການໄຖ່ຂອງມະນຸດຈຶ່ງມີມາ.

13 ແລະ ເປັນຍ້ອນການໄຖ່ຂອງມະນຸດ, ຊຶ່ງມາໂດຍພຣະເຢຊູຄຣິດ, ຄົນ

ທັງຫລາຍຈຶ່ງຖືກນຳກັບໄປທາທີ່ປະທັບຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ດ້ວຍການນີ້ມະນຸດທັງປວງຈຶ່ງຖືກໄຖ່, ເປັນຍ້ອນການສິ້ນພຣະຊົນຂອງພຣະຄຣິດ ມັນຈຶ່ງເກີດການພົ້ນຄົນຊີວິດ, ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ເກີດການໄຖ່ເພື່ອໃຫ້ພົ້ນຈາກການນອນຫລັບອັນບໍ່ມີວັນສິ້ນສຸດ, ຊຶ່ງເມື່ອເວລາສຽງແກດັງຂຶ້ນ ອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າຈະປຸກມະນຸດທັງປວງໃຫ້ຕື່ນຈາກການນອນຫລັບ; ແລະ ຄົນທັງຫລາຍຈະອອກມາທັງຜູ້ນ້ອຍ ແລະ ຜູ້ໃຫຍ່, ແລະ ທຸກຄົນຈະຍືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າບັນລັງຂອງພຣະອົງ ໂດຍຖືກໄຖ່ ແລະ ຫລຸດຈາກສາຍຮັດແຫ່ງຄວາມຕາຍຊົ່ວນິລັນດອນ, ຊຶ່ງຄວາມຕາຍນັ້ນເປັນຄວາມຕາຍທາງຮ່າງກາຍ.

14 ແລະ ເວລານັ້ນ ການພິພາກສາຂອງພຣະຜູ້ບໍລິສຸດຈະມາຫາພວກເຂົາ; ແລະ ເວລານັ້ນຄົນທີ່ສຶກກະບົກຈະຄົງສຶກກະບົກຢູ່ຄືເກົ່າ; ແລະ ຄົນທີ່ຊອບທຳຈະຄົງຊອບທຳຢູ່ຄືເກົ່າ; ແລະ ຄົນທີ່ເປັນສຸກຈະຄົງເປັນສຸກຢູ່ຄືເກົ່າ; ແລະ ຄົນທີ່ບໍ່ເປັນສຸກກໍຄົງບໍ່ເປັນສຸກຢູ່ຄືເກົ່າ.

15 ແລະ ບັດນີ້, ໂອ້ ທ່ານທັງຫລາຍທີ່ນຶກຄິດໃຫ້ຕົນເອງວ່າ ພຣະເຈົ້າຈະເຮັດສິ່ງມະຫັດສະຈັນບໍ່ໄດ້, ຂ້າພະເຈົ້າຈະຖາມທ່ານວ່າ ສິ່ງທັງໝົດທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າມານີ້ເກີດຂຶ້ນແລ້ວບໍ່? ເວລາສຸດທ້າຍມາຮອດແລ້ວບໍ່? ຈົ່ງເບິ່ງ ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບທ່ານວ່າ ຍັງບໍ່ທັນມາຮອດເທື່ອ; ແລະ ພຣະເຈົ້າຍັງບໍ່ເຊົາເປັນພຣະເຈົ້າຂອງສິ່ງມະຫັດສະຈັນເທື່ອ.

16 ຈົ່ງເບິ່ງ, ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກະທຳບໍ່ໄດ້ເປັນໜ້າມະຫັດສະຈັນແກ່ສາຍຕາຂອງ

ພວກເຮົາບໍ່? ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ແມ່ນໃຜທີ່ຈະເຂົ້າໃຈວຽກງານອັນໜ້າອັດສະຈັນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້?

17 ຜູ້ໃດຈະເວົ້າວ່າ ມັນບໍ່ແມ່ນສິ່ງມະຫັດສະຈັນ ຊຶ່ງໂດຍພຣະຄຳຂອງພຣະອົງທ້ອງຟ້າສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກຈຶ່ງຖືກສ້າງຂຶ້ນ; ແລະ ໂດຍອຳນາດຂອງຄຳຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ມະນຸດຈຶ່ງຖືກສ້າງຂຶ້ນດ້ວຍຂີ້ຝຸ່ນຂອງແຜ່ນດິນໂລກ; ແລະ ໂດຍອຳນາດຂອງຄຳຂອງພຣະອົງ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນຈຶ່ງເກີດຂຶ້ນ?

18 ແລະ ຜູ້ໃດຈະເວົ້າວ່າ ພຣະເຢຊູຄຣິດບໍ່ໄດ້ເຮັດສິ່ງມະຫັດສະຈັນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຫລາຍຢ່າງ? ແລະ ມີສິ່ງມະຫັດສະຈັນຍິ່ງໃຫຍ່ຫລາຍຢ່າງເກີດຂຶ້ນ ໂດຍມີຂອງອັກຄະສາວົກ.

19 ແລະ ຖ້າຫາກມີສິ່ງມະຫັດສະຈັນກະທຳຂຶ້ນໃນສະໄໝນັ້ນ, ດ້ວຍເຫດໃດພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຈະເລີກເປັນພຣະເຈົ້າຂອງສິ່ງມະຫັດສະຈັນ ແລະ ຍັງເປັນອົງຜູ້ບໍ່ປ່ຽນແປງຢູ່ໄປເລື້ອຍໆ? ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບທ່ານວ່າ ພຣະອົງບໍ່ປ່ຽນແປງ; ຖ້າຫາກມີການປ່ຽນແປງ ພຣະອົງຈະເລີກເປັນພຣະເຈົ້າ; ແລະ ພຣະອົງຈະບໍ່ເລີກເປັນພຣະເຈົ້າ, ແລະ ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງສິ່ງມະຫັດສະຈັນຢູ່.

20 ແລະ ເຫດຜົນທີ່ພຣະອົງເລີກກະທຳສິ່ງມະຫັດສະຈັນໃນບັນດາລູກຫລານມະນຸດ ເປັນເພາະວ່າພວກເຂົາເສື່ອມໂຊມຢູ່ໃນຄວາມບໍ່ເຊື່ອຖື, ແລະ ອອກຈາກທິດທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ, ແລະ ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າຜູ້ຊຶ່ງພວກເຂົາຄວນໄວ້ວາງໃຈ.

21 ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບທ່ານວ່າ

ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ເຊື່ອໃນພຣະຄຣິດ, ໂດຍບໍ່ສົງໄສຈັກດີ້, ສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ເຂົາຂໍຈາກພຣະບິດາໃນພຣະນາມຂອງພຣະຄຣິດເຂົາຈະໄດ້ຮັບສິ່ງນັ້ນ; ແລະ ຄຳສັນຍາມີກັບຄົນທັງປວງ, ເຖິງແມ່ນທີ່ສຸດຂອງແຜ່ນດິນໂລກ.

22 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະເຢຊູຄຣິດພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວດັ່ງນັ້ນກັບສານຸສິດຂອງພຣະອົງຜູ້ທີ່ຈະຄົງຢູ່ຕໍ່ໄປ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ກັບສານຸສິດທັງໝົດຂອງພຣະອົງ ຊຶ່ງຝູງຊົນໄດ້ຍິນວ່າ: ທ່ານຈົ່ງອອກໄປທົ່ວໂລກ, ແລະ ຈົ່ງສິດສອນພຣະກິດຕິຄຸນໃຫ້ແກ່ມະນຸດທຸກຄົນ;

23 ແລະ ຄົນທີ່ເຊື່ອ ແລະ ຮັບບັບຕິສະມາຈະລອດ, ແຕ່ຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຈະອັບປະໂຫຍດ;

24 ແລະ ເຄື່ອງໝາຍເຫລົ່ານີ້ຈະຕິດຕາມຄົນທີ່ເຊື່ອໄປ—ໃນພຣະນາມຂອງເຮົາ ເຂົາຈະຂັບໄລ່ຜີສາດອອກໄປ; ເຂົາຈະເວົ້າອອກມາເປັນພາສາອື່ນ; ແລະ ເຂົາຈະຈັບງູໄດ້; ແລະ ຖ້າຫາກເຂົາຕື່ມສິ່ງທີ່ເປັນພິດ ມັນຈະບໍ່ເປັນອັນຕະລາຍແກ່ເຂົາ; ເຂົາຈະເອົາມືວາງໃສ່ຄົນປ່ວຍໄຂ້ ແລະ ຄົນປ່ວຍຈະຫາຍດີ;

25 ແລະ ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ເຊື່ອ ໃນນາມຂອງເຮົາ, ໂດຍບໍ່ສົງໄສຈັກດີ້, ເຮົາຈະຍືນຍັນຄຳເວົ້າຂອງເຮົາທັງໝົດກັບເຂົາ, ເຖິງກັບທີ່ສຸດຂອງແຜ່ນດິນໂລກ.

26 ແລະ ບັດນີ້, ຈົ່ງເບິ່ງຜູ້ໃດຈະສາມາດຍືນຕໍ່ຕ້ານວຽກງານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້? ຜູ້ໃດຈະສາມາດປະຕິເສດຄຳຂອງ

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້? ຜູ້ໃດຈະລຸກຂຶ້ນຕໍ່ຕ້ານລິດທານຸພາບຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ? ຜູ້ໃດຈະພົ່ນປະໝາດວຽກງານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ? ຜູ້ໃດຈະດູໝິ່ນລູກງຂອງພຣະຄຣິດ? ຈົ່ງເບິ່ງ, ທ່ານທັງຫລາຍຜູ້ພົ່ນປະໝາດວຽກງານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ທ່ານນັ້ນແຫລະຈະແປກໃຈ ແລະ ຈະຕາຍ.

27 ໂອ້ ດັ່ງນັ້ນແລ້ວ, ຈົ່ງຢາໄດ້ພົ່ນປະໝາດເລີຍ, ແລະ ຢາໄດ້ແປກໃຈເລີຍ, ແຕ່ຈົ່ງເຊື່ອພັງຄຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ໃຫ້ທູນຂໍພຣະບິດາໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູ ເພື່ອສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ທ່ານຕ້ອງການ, ຢາສົງໄສເລີຍ, ແຕ່ຈົ່ງເຊື່ອ, ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນຄືກັນກັບໃນຄາວກ່ອນ, ແລະ ມາຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າດ້ວຍສຸດໃຈ, ແລະ ເຮັດວຽກງານຂອງຄວາມລອດໃຫ້ຕົນເອງດ້ວຍຄວາມຍ້ານກົວ ແລະ ຕົວສັ່ນຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະອົງ.

28 ຈົ່ງຮອບຄອບໃນວັນແຫ່ງການທົດລອງຂອງທ່ານ; ຈົ່ງເອົາຕົວອອກໃຫ້ທ່າງໄກຈາກສິ່ງທີ່ບໍ່ສະອາດທັງໝົດ; ຢາໄດ້ຂໍເພື່ອທ່ານຈະໄດ້ໃຊ້ຈ່າຍເພື່ອຄວາມໄຄ່ຂອງທ່ານ, ແຕ່ໃຫ້ຂໍດ້ວຍຄວາມໝັ້ນຄົງອັນບໍ່ຫວັ່ນໄຫວ, ເພື່ອທ່ານຈະບໍ່ໄດ້ຜ່າຍແພ່ຕໍ່ການລົ້ລວງ, ແຕ່ວ່າເພື່ອທ່ານຈະໄດ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າອົງທີ່ທ່າງແທ້ ແລະ ຊົງພຣະຊົນຢູ່.

29 ຈົ່ງເບິ່ງວ່າ ທ່ານຈະບໍ່ຮັບບັບຕິສະມາ ໂດຍບໍ່ມີຄຳຄວນ; ຈົ່ງເບິ່ງວ່າທ່ານຈະບໍ່ຮັບສ່ວນສິນລະລຶກຂອງພຣະຄຣິດ ໂດຍບໍ່ມີຄຳຄວນ; ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງວ່າທ່ານຈະເຮັດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງດ້ວຍຄວາມມີຄຳຄວນ, ແລະ

ເຮັດໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ; ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່, ແລະ ຖ້າຫາກທ່ານເຮັດເຊັ່ນນີ້ ແລະ ອົດທົນຈົນເຖິງທີ່ສຸດ, ແລ້ວທ່ານຈະບໍ່ມີ ທາງທີ່ຈະຖືກຂັບໄລ່ອອກໄປເລີຍ.

30 ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າກັບທ່ານ ຄືກັນກັບຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າຈາກຄົນຕາຍ; ເພາະຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ທ່ານຈະໄດ້ຍິນຄໍາ ເວົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

31 ຢ່າໄດ້ກ່າວໂທດຂ້າພະເຈົ້າຍ້ອນ ຄວາມຂາດຕົກບົກພ່ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ທັງບົດຂອງຂ້າພະເຈົ້າເພາະຄວາມ ຂາດຕົກບົກພ່ອງຂອງເພິ່ນ, ທັງຄົນທີ່ ຂຽນໄວ້ກ່ອນເພິ່ນເລີຍ; ແຕ່ທາງທີ່ດີຈົ່ງ ຖະຫວາຍຄວາມຂອບຄຸນແດ່ພຣະເຈົ້າທີ່ ພຣະອົງໄດ້ສະແດງໃຫ້ທ່ານເຫັນເຖິງ ຄວາມຂາດຕົກບົກພ່ອງຂອງພວກເຮົາ, ເພື່ອວ່າທ່ານຈະໄດ້ຮຽນຮູ້ໃຫ້ຮອບຄອບ ດີກວ່າທີ່ພວກເຮົາເປັນມາ.

32 ແລະ ບັດນີ້, ຈົ່ງເບິ່ງພວກເຮົາໄດ້ ຂຽນບັນທຶກນີ້ຕາມຄວາມຮູ້ຄວາມສາ ມາດຂອງພວກເຮົາ, ດ້ວຍອັກຂະລະຊຶ່ງ ເອີ້ນກັນໃນບັນດາພວກເຮົາວ່າ ພາສາເອ ຢິບທີ່ບັບປຸງໃໝ່, ໂດຍໄດ້ຖືກມອບຕໍ່ໆ ກັນມາ ແລະ ປ່ຽນແປງໄປຕາມວິທີເວົ້າ ຂອງພວກເຂົາ.

33 ແລະ ຖ້າຫາກແຜ່ນຈາລຶກຂອງ ພວກເຮົາໃຫຍ່ພໍ, ພວກເຮົາອາດຈະຂຽນ ເປັນພາສາເຮັບເຮີ; ແຕ່ພວກເຮົາກໍໄດ້ ປ່ຽນແປງພາສາເຮັບເຮີນຳອີກ; ແລະ ຖ້າ

ຫາກພວກເຮົາຂຽນເປັນພາສາເຮັບເຮີໄດ້, ຈົ່ງເບິ່ງ, ທ່ານຈະບໍ່ພົບຄວາມຂາດຕົກ ບົກພ່ອງໃນບັນທຶກຂອງພວກເຮົາເລີຍ.

34 ແຕ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຮູ້ຈັກເລື່ອງທີ່ ພວກເຮົາຂຽນໄວ້, ແລະ ຮູ້ອີກວ່າ ບໍ່ມີ ບຸກຄົນອື່ນໃດຮູ້ພາສາຂອງພວກເຮົາ; ແລະ ດ້ວຍເຫດວ່າບໍ່ມີບຸກຄົນໃດຮູ້ພາສາ ຂອງພວກເຮົາ, ສະນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງຈະ ຕຽມທາງເພື່ອການແປຄວາມໝາຍນັ້ນ.

35 ແລະ ເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ມີຂຽນໄວ້ເພື່ອ ພວກເຮົາຈະໄດ້ກຳຈັດເລືອດຂອງພິນ້ອງ ຜູ້ເສື່ອມໂຊມຢູ່ໃນຄວາມບໍ່ເຊື່ອຖືອອກ ຈາກອາພອນຂອງພວກເຮົາ.

36 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ພວກເຮົາປາ ຖະໜາໃຫ້ກັບພິນ້ອງຂອງພວກເຮົາ, ແທ້ ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນການກັບຄືນມາສູ່ຄວາມ ຮູ້ເລື່ອງພຣະຄຣິດ, ອັນເປັນໄປຕາມຄຳ ອະທິຖານຂອງໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າທັງ ໝົດຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນ.

37 ແລະ ຂໍອົງພຣະເຢຊູຄຣິດຈົ່ງຍິນ ຍອມໃຫ້ການອະທິຖານຂອງພວກເຂົາ ໄດ້ຮັບຄຳຕອບຕາມສັດທາຂອງພວກ ເຂົາ; ແລະ ຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າພຣະບິດາຈົ່ງ ນຶກເຖິງພັນທະສັນຍາ ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ ເຮັດໄວ້ກັບເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ; ແລະ ຂໍໃຫ້ພຣະອົງຈົ່ງປະທານພອນໃຫ້ ແກ່ພວກເຂົາຕະຫລອດການ, ໂດຍທາງ ສັດທາໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ອາແມນ.

ໜັງສືອີເທີ

ບັນທຶກຂອງຊາວຢາເຮັດທີ່ໄດ້ມາຈາກແຜ່ນຈາລຶກຊາວສີ່ແຜ່ນ ຊຶ່ງຜູ້ຄົນຂອງລົມໄຮໄດ້ພົບເຫັນໃນວັນເວລາຂອງກະສັດໂມໄຊຢາ.

ບົດທີ 1

ໂມໂຮໂນທຍ໌ການບັນທຶກຂອງອີເທີເຂົ້າກັນ—ລຳດັບການສືບເຊື້ອສາຍຂອງອີເທີ—ພາສາຂອງຊາວຢາເຮັດບໍ່ໄດ້ສັບສົນໃນສະໄໝຂອງທໍ່ຄອຍເມືອງບາເບັນ—ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສັນຍາວ່າຈະນຳພວກເຂົາໄປຫາແຜ່ນດິນທີ່ເລືອກໄວ້ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເປັນປະຊາຊາດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່.

1 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າໂມໂຮໂນໃຫ້ເລື່ອງລາວຂອງຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນສະໄໝກ່ອນ ຊຶ່ງໄດ້ຖືກທຳລາຍໄປແລ້ວໃນຜືນແຜ່ນດິນທາງເໜືອນີ້ ໂດຍພຣະທັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

2 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຈະເຮັດບັນທຶກຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈາກແຜ່ນຈາລຶກຊາວສີ່ແຜ່ນ ຊຶ່ງຜູ້ຄົນຂອງລົມໄຮໄດ້ພົບເຫັນ, ຊຶ່ງມີຊື່ວ່າ ໜັງສືອີເທີ.

3 ແລະ ຄືກັນກັບທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຄິດໄວ້ແລ້ວວ່າ, ໃນພາກທຳອິດຂອງບັນທຶກນີ້ມີຢູ່ແລ້ວໃນບັນດາຊາວຢາ ຊຶ່ງເວົ້າກ່ຽວກັບການສ້າງໂລກ ແລະ ກ່ຽວກັບອາດາມນຳອີກ ແລະ ເລື່ອງລາວນັບຕັ້ງແຕ່ເວລາຂອງອາດາມຈົນມາຮອດເວລາຂອງທໍ່ຄອຍສູງໃຫຍ່ນັ້ນ, ແລະ ເລື່ອງອັນໃດກໍຕາມຊຶ່ງເກີດຂຶ້ນໃນບັນດາລູກຫລານມະນຸດຈົນຮອດເວລານັ້ນ—

4 ດັ່ງນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຂຽນເລື່ອງ

ເຫລົ່ານັ້ນ ຊຶ່ງໄດ້ເກີດຂຶ້ນນັບຕັ້ງແຕ່ເວລາຂອງອາດາມຈົນມາຮອດເວລານັ້ນ; ເພາະມັນມີຢູ່ແລ້ວໃນແຜ່ນຈາລຶກ; ແລະ ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ພົບພໍ້ແຜ່ນຈາລຶກ, ຜູ້ນັ້ນຈະມີອຳນາດເພາະວ່າເຂົາຈະໄດ້ເລື່ອງລາວໂດຍຄົບຖ້ວນ.

5 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໃຫ້ເລື່ອງລາວໂດຍຄົບຖ້ວນ, ແຕ່ວ່າຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ໄວ້ພຽງສ່ວນໜຶ່ງຂອງເລື່ອງລາວນັບຕັ້ງແຕ່ທໍ່ຄອຍຈົນກະທັ້ງພວກເຂົາເຫລົ່ານັ້ນຖືກທຳລາຍໝົດ.

6 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ເລື່ອງລາວໄວ້ຕາມນີ້. ຜູ້ທີ່ຂຽນບັນທຶກນີ້ມີຊື່ວ່າ ອີເທີ, ແລະ ລາວເປັນຜູ້ສືບຕະກຸນຂອງໂຄຣຣິອານທໍ່.

7 ໂຄຣຣິອານທໍ່ເປັນລູກຊາຍຂອງໂມຣັນ.

8 ແລະ ໂມຣັນເປັນລູກຊາຍຂອງອີເທັມ.

9 ແລະ ອີເທັມເປັນລູກຊາຍຂອງເອທາ.

10 ແລະ ເອທາເປັນລູກຊາຍຂອງເຊດ.

11 ແລະ ເຊດເປັນລູກຊາຍຂອງຊິບລັນ.

12 ແລະ ຊິບລັນເປັນລູກຊາຍຂອງຄອມ.

13 ແລະ ຄອມເປັນລູກຊາຍຂອງໂຄຣຣິອານທໍ່.

14 ແລະ ໂຄຣຣິອານທໍ່ເປັນລູກຊາຍຂອງອາມນີແກດາ.

15 ແລະ ອາມນີແກດາເປັນລູກຊາຍຂອງອາໂຣນ.

16 ແລະ ອາໂຣນເປັນຜູ້ສືບຕະກຸນຂອງ ເຫັດ, ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງຮີອາທໍາ.

17 ແລະ ຮີອາທໍາເປັນລູກຊາຍຂອງລິບ.

18 ແລະ ລິບເປັນລູກຊາຍຂອງກີເຊ.

19 ແລະ ກີເຊເປັນລູກຊາຍຂອງໂຄຣຳ.

20 ແລະ ໂຄຣຳເປັນລູກຊາຍຂອງເລວີ.

21 ແລະ ເລວີເປັນລູກຊາຍຂອງຄິມ.

22 ແລະ ຄິມເປັນລູກຊາຍຂອງໂມຣີ ອານທັນ.

23 ແລະ ໂມຣີອານທັນເປັນຜູ້ສືບ ຕະກຸນຂອງຮີບລາຄິດ.

24 ແລະ ຮີບລາຄິດເປັນລູກຊາຍຂອງ ເຊັດ.

25 ແລະ ເຊັດເປັນລູກຊາຍຂອງເຫັດ.

26 ແລະ ເຫັດເປັນລູກຊາຍຂອງຄອມ.

27 ແລະ ຄອມເປັນລູກຊາຍຂອງໂຄຣຣີ ອານທໍາ.

28 ແລະ ໂຄຣຣີອານທໍາເປັນລູກຊາຍ ຂອງອີເມີ.

29 ແລະ ອີເມີເປັນລູກຊາຍຂອງໂອເມ.

30 ແລະ ໂອເມເປັນລູກຊາຍຂອງຊູນ.

31 ແລະ ຊູນເປັນລູກຊາຍຂອງຄິບ.

32 ແລະ ຄິບເປັນລູກຊາຍຂອງໂອໂຣ ຮາ, ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງຢາເຣັດ;

33 ຢາເຣັດຜູ້ນີ້ແຫລະຄືຜູ້ທີ່ມາຈາກ ຫໍສູງໃຫຍ່ພ້ອມດ້ວຍນ້ອງຊາຍ ແລະ ຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາ, ພ້ອມທັງຜູ້ ອື່ນ ແລະ ຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາ, ໃນ ວັນເວລາທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເຮັດໃຫ້ ພາສາຂອງມະນຸດສັບສົນກັນ, ແລະ ສາບານໃນພຣະພິໂລດຂອງພຣະອົງ ວ່າ ຜູ້ຄົນທັງຫລາຍຈະກະຈັດກະຈາຍ ໄປຕາມຜືນແຜ່ນດິນໂລກ; ແລະ ຕາມ

ຄໍາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າມະນຸດຈຶ່ງ ກະຈັດກະຈາຍໄປ.

34 ແລະ ນ້ອງຊາຍຂອງຢາເຣັດ ໂດຍ ທີ່ເປັນຄົນຮ່າງໃຫຍ່ສູງ ແລະ ມີກໍາລັງ ຫລາຍ, ແລະ ໂດຍທີ່ເປັນຜູ້ໂປດປານທີ່ ສຸດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຢາເຣັດ ຜູ້ເປັນ ອ້າຍຈຶ່ງເວົ້າກັບລາວວ່າ: ຈົ່ງຮ້ອງທຸນຕໍ່ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເຖິດ, ເພື່ອພຣະອົງຈະບໍ່ ເຮັດໃຫ້ພາສາຂອງພວກເຮົາສັບສົນຈົນ ວ່າພວກເຮົາເວົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈກັນ.

35 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ນ້ອງຊາຍຂອງຢາເຣັດໄດ້ຮ້ອງທຸນຕໍ່ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າມີ ຄວາມເມດຕາປານີຕໍ່ຢາເຣັດ; ດັ່ງນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ພາສາຂອງຢາ ເຣັດສັບສົນ; ແລະ ຢາເຣັດກັບນ້ອງຊາຍ ຂອງລາວກໍບໍ່ໄດ້ສັບສົນ.

36 ຈາກນັ້ນ ຢາເຣັດໄດ້ເວົ້າກັບນ້ອງ ຊາຍຂອງລາວວ່າ: ຈົ່ງຮ້ອງທຸນຂໍພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າອີກ, ເພື່ອບາງທີພຣະອົງຈະຫັນ ເອົາພຣະພິໂລດຂອງພຣະອົງໄປຈາກໝູ່ ເພື່ອນຂອງພວກເຮົາ, ເພື່ອພຣະອົງຈະບໍ່ ເຮັດໃຫ້ພາສາຂອງພວກເຂົາສັບສົນ.

37 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ນ້ອງຊາຍຂອງຢາເຣັດໄດ້ຮ້ອງທຸນຕໍ່ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ພຣະອົງມີຄວາມ ເມດຕາປານີຕໍ່ໝູ່ເພື່ອນຂອງພວກເຂົາ, ພ້ອມທັງຄອບຄົວຂອງພວກເຂົານໍາອີກ, ຄືພາສາຂອງພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ສັບສົນ.

38 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຢາ ເຣັດໄດ້ເວົ້າກັບນ້ອງຊາຍຂອງລາວອີກ, ມີຄວາມວ່າ: ຈົ່ງໄປທຸນຖາມພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າວ່າ ພຣະອົງຈະຂັບໄລ່ພວກເຮົາອອກ

ຈາກແຜ່ນດິນບໍ່ ແລະ ຖ້າຫາກພຣະອົງ
ຈະຂັບໄລ່ພວກເຮົາອອກຈາກແຜ່ນດິນ
ໄປ ຈົ່ງຮ້ອງທູນຕໍ່ພຣະອົງວ່າ ພວກເຮົາຈະ
ໄປຫາບ່ອນໃດ? ແລະ ເພື່ອບາງທີພຣະຜູ້
ເປັນເຈົ້າຈະໄດ້ນຳພາພວກເຮົາໄປຫາ
ແຜ່ນດິນທີ່ປະເສີດເລີດລ້ຳກວ່າແຜ່ນດິນ
ທັງໝົດໃນໂລກນີ້? ແລະ ຖ້າຫາກມັນເປັນ
ເຊັ່ນນັ້ນກໍຂໍໃຫ້ພວກເຮົາສັດຊື່ຕໍ່ພຣະຜູ້
ເປັນເຈົ້າ ເພື່ອຈະໄດ້ຮັບແຜ່ນດິນນັ້ນມາ
ເປັນມູນມໍລະດົກຂອງພວກເຮົາ.

39 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ນ້ອງຊາຍຂອງຢາເຣັດກໍໄດ້ຮ້ອງທູນຕໍ່
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕາມທີ່ໄດ້ເວົ້າໄວ້ດ້ວຍ
ປາກຂອງຢາເຣັດ.

40 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຍິນນ້ອງຊາຍຂອງຢາ
ເຣັດ, ແລະ ມີຄວາມເມດຕາປານີຕໍ່ລາວ,
ແລະ ໄດ້ກ່າວກັບລາວວ່າ:

41 ຈົ່ງໄປເຕົ້າໂຮມຝູງສັດລ້ຽງຂອງ
ເຈົ້າທັງໂຕຜູ້ ແລະ ໂຕແມ່ທຸກຊະນິດ,
ແລະ ເມັດພືດເຄື່ອງປູກຂອງຝັງ ທຸກໆ
ຊະນິດນຳອີກ; ພ້ອມທັງຄອບຄົວຂອງ
ເຈົ້າ; ແລະ ຢາເຣັດອ້າຍຂອງເຈົ້າພ້ອມ
ທັງຄອບຄົວຂອງລາວອີກ; ແລະ ໝູ່
ເພື່ອນຂອງເຈົ້າພ້ອມທັງຄອບຄົວຂອງ
ພວກເຂົາ; ແລະ ໝູ່ເພື່ອນຂອງຢາເຣັດ
ພ້ອມທັງຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາ.

42 ແລະ ເວລາເຈົ້າເຮັດຕາມນີ້ແລ້ວ
ເຈົ້າຈຶ່ງນຳໜ້າພວກເຂົາລົງໄປຫາຮ່ອມ
ພູທາງເໜືອ. ແລະ ເຮົາຈະພົບກັບເຈົ້າ
ຢູ່ບ່ອນນັ້ນ, ແລະ ເຮົາຈະນຳທາງເຈົ້າ
ໄປຫາແຜ່ນດິນອັນປະເສີດເລີດລ້ຳກວ່າ
ແຜ່ນດິນທັງໝົດໃນແຜ່ນດິນໂລກ.

43 ແລະ ບ່ອນນັ້ນເຮົາຈະໃຫ້ພອນແກ່
ເຈົ້າ ແລະ ລູກຫລານຂອງເຈົ້າ, ແລະ
ສະຖາປະນາປະເທດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ນັ້ນໄວ້
ໃຫ້ເຮົາຈາກລູກຫລານຂອງເຈົ້າ, ແລະ
ຈາກລູກຫລານຂອງອ້າຍຂອງເຈົ້າ, ແລະ
ຜູ້ທີ່ຈະໄປພ້ອມກັບເຈົ້າ, ແລະ ຈະບໍ່ມີ
ປະເທດໃດໆໃນຜືນແຜ່ນດິນໂລກນີ້ທີ່
ຈະຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າປະເທດ ຊຶ່ງເຮົາຈະ
ສະຖາປະນາໃຫ້ຕົວເຮົາເອງ, ຈາກລູກ
ຫລານຂອງເຈົ້າ. ແລະ ເຮົາຈະໃຫ້ເຈົ້າດັ່ງ
ນີ້ຍ້ອນວ່າເຈົ້າໄດ້ຂໍເຮົາເປັນເວລາອັນ
ຍາວນານ.

ບົດທີ 2

---

*ຊາວຢາເຣັດຕຽມພ້ອມເພື່ອການເດີນ
ທາງໄປຫາແຜ່ນດິນແຫ່ງຄຳສັນຍາ—
ມັນເປັນແຜ່ນດິນບ່ອນທີ່ມະນຸດຈະ
ຕ້ອງຮັບໃຊ້ພຣະຄຣິດ ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນຈະ
ຖືກກວາດອອກໄປ—ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ສົນທະນາກັບນ້ອງຊາຍຂອງຢາເຣັດເປັນ
ເວລາສາມຊົ່ວໂມງ—ຊາວຢາເຣັດສ້າງ
ເຮືອຈຳນວນໜຶ່ງ—ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຖາມ
ນ້ອງຊາຍຂອງຢາເຣັດວ່າເຮັດແນວໃດ
ເຮືອນັ້ນຈຶ່ງຈະມີແສງສະຫວ່າງ.*

1 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຢາ
ເຣັດ ແລະ ນ້ອງຊາຍຂອງລາວພ້ອມ
ທັງຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາ, ພ້ອມດ້ວຍ
ໝູ່ເພື່ອນຂອງຢາເຣັດ ແລະ ນ້ອງຊາຍ
ຂອງລາວພ້ອມທັງຄອບຄົວຂອງພວກ
ເຂົາເຫລົ່ານັ້ນ, ລົງໄປຫາຮ່ອມພູຊຶ່ງຢູ່
ທາງເໜືອ, (ແລະ ຮ່ອມພູນັ້ນມີຊື່ວ່າ ນິມ
ໂຣດ, ຊຶ່ງເອີ້ນຕາມຊື່ນາຍພານທີ່ມີຊື່ສຽງ

ຜູ້ໜຶ່ງ) ພ້ອມທັງຝູງສັດລ້ຽງຂອງພວກເຂົາ ຊຶ່ງພວກເຂົາໄດ້ເຕົ້າໂຮມໄວ້, ທັງໂຕຜູ້ ແລະ ໂຕແມ່ທຸກຊະນິດ.

2 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ທ້າງແຮ້ວຈັບນົກ ໃນອາກາດ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຕຽມພາຊະນະ ຊຶ່ງໃນນັ້ນພວກເຂົາຈະໄດ້ເອົາປາຈາກນ້ຳໄປກັບພວກເຂົາ.

3 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເອົາເດເຊເຣັດໄປນຳ ຊຶ່ງແປວ່າ ໂຕເຜິ້ງ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເອົາຝູງເຜິ້ງໄປນຳດັ່ງນັ້ນ; ແລະ ສິ່ງທີ່ມີຢູ່ໃນຜົນແຜ່ນດິນນາໆຊະນິດ, ເມັດພືດເຄື່ອງປູກຂອງຝັງທຸກຊະນິດ.

4 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເວລາພວກເຂົາລົງມາຮອດຮ່ອມພູນິມໂຣດແລ້ວ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສະເດັດລົງມາ ແລະ ກ່າວກັບນ້ອງຊາຍຂອງຢາເຣັດ; ແລະ ພຣະອົງໄດ້ປະທັບຢູ່ໃນກ້ອນເມກ, ແລະ ນ້ອງຊາຍຂອງຢາເຣັດກໍບໍ່ໄດ້ເຫັນພຣະອົງເລີຍ.

5 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບັນຊາພວກເຂົາໃຫ້ເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ໄປຫາສ່ວນບ່ອນທີ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດໄປເຖິງ. ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສະເດັດອອກທາງໜ້າພວກເຂົາ, ແລະ ໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາຂະນະທີ່ພຣະອົງປະທັບຢູ່ໃນກ້ອນເມກ, ແລະ ຊື່ທາງທີ່ພວກເຂົາຄວນຈະໄປຫາ.

6 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກເຂົາໄດ້ເດີນທາງເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ, ແລະ ໄດ້ສ້າງເຮືອບັນທຸກ ຊຶ່ງດ້ວຍເຮືອນັ້ນພວກເຂົາຈະໄດ້ໃຊ້ຂ້າມນ້ຳຫລາຍສາຍ ແລະ ໄດ້ຮັບການຊື່ທາງ

ຕະຫລອດເວລາ ໂດຍພຣະທັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

7 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ຍອມໃຫ້ພວກເຂົາຍຸດທັກໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານເລີຍທະເລໄປ, ແຕ່ພຣະອົງຢາກໃຫ້ພວກເຂົາເລີຍໄປຈົນເຖິງແຜ່ນດິນແຫ່ງຄຳສັນຍາ ຊຶ່ງປະເສີດເລີດລ້ຳກວ່າແຜ່ນດິນອື່ນໆທັງໝົດ ຊຶ່ງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຮັກສາໄວ້ໃຫ້ຄົນຊອບທຳ.

8 ແລະ ພຣະອົງໄດ້ສາບານກັບນ້ອງຊາຍຂອງຢາເຣັດດ້ວຍພຣະພິໂລດວ່າ, ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ຈະເປັນເຈົ້າຂອງແຜ່ນດິນແຫ່ງຄຳສັນຍານີ້ ນັບແຕ່ເວລານັ້ນໄປ ຕະຫລອດການ, ຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງຮັບໃຊ້ພຣະອົງ ຜູ້ເປັນພຣະເຈົ້າອົງທ່ຽງແທ້ ແລະ ອົງດຽວເທົ່ານັ້ນ, ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈະຖືກກວາດອອກໄປເມື່ອຄວາມສົມບູນແຫ່ງພຣະພິໂລດຂອງພຣະອົງມາຫາພວກເຂົາ.

9 ແລະ ບັດນີ້, ພວກເຮົາເຫັນໄດ້ເຖິງພຣະດຳລັດຂອງພຣະເຈົ້າກ່ຽວກັບແຜ່ນດິນນີ້, ຄືເປັນແຜ່ນດິນແຫ່ງຄຳສັນຍາ; ແລະ ຊາດໃດກໍຕາມທີ່ເປັນເຈົ້າຂອງ ຊາດນັ້ນຈະຕ້ອງຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ, ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ເຂົາຈະຖືກກວາດອອກໄປເວລາຄວາມສົມບູນແຫ່ງພຣະພິໂລດຂອງພຣະອົງມາຫາພວກເຂົາ. ແລະ ຄວາມສົມບູນແຫ່ງພຣະພິໂລດຂອງພຣະອົງຈະມາຫາພວກເຂົາໃນເວລາພວກເຂົາສຸກຢູ່ໃນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ.

10 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ນີ້ເປັນແຜ່ນດິນທີ່ປະເສີດເລີດລ້ຳກວ່າແຜ່ນດິນໃດໆທັງໝົດ; ສະນັ້ນຜູ້ທີ່ເປັນເຈົ້າຂອງຈະຕ້ອງຮັບໃຊ້

ພຣະເຈົ້າ; ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ຈະຖືກກວາດອອກໄປ ເພາະວ່າມັນເປັນພຣະດຳລັດອັນເປັນນິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ແລະ ມັນຈະບໍ່ເກີດຂຶ້ນຈົນກວ່າຈະຮອດຄວາມສົມບູນຂອງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍໃນບັນດາລູກຫລານຂອງແຜ່ນດິນ ທີ່ພວກເຂົາຈະຖືກກວາດອອກໄປ.

11 ແລະ ມັນຈະມາຫາທ່ານ, ໂອ້ ທ່ານຄົນຕ່າງຊາດ, ເພື່ອທ່ານຈະໄດ້ຮູ້ຈັກພຣະດຳລັດຂອງພຣະເຈົ້າ—ເພື່ອທ່ານຈະກັບໃຈ, ແລະ ບໍ່ຢູ່ໃນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງທ່ານຕໍ່ໄປຈົນກວ່າຄວາມສົມບູນນັ້ນມາຮອດ, ເພື່ອທ່ານຈະບໍ່ໄດ້ນຳເອົາຄວາມສົມບູນແຫ່ງພຣະພິໂລດຂອງພຣະເຈົ້າລົງມາຫາທ່ານຄືກັນກັບຜູ້ທີ່ອາໄສໃນນັ້ນເຄີຍເຮັດມາແລ້ວ.

12 ຈົ່ງເບິ່ງ, ນີ້ເປັນແຜ່ນດິນທີ່ປະເສີດເລີດລ້ຳ, ແລະ ຊາດໃດກໍຕາມທີ່ຈະມາເປັນເຈົ້າຂອງມັນ ຈະເປັນອິດສະລະຈາກການເປັນຂ້າທາດ, ແລະ ຈາກການເປັນຊະເລີຍ ແລະ ຈາກປະເທດອື່ນທັງໝົດພາຍໃຕ້ສະຫວັນຊັ້ນຟ້ານີ້, ຖ້າຫາກເຂົາພຽງແຕ່ຈະຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຂອງແຜ່ນດິນ, ຄືພຣະເຊຣູຄຣິດ, ຜູ້ຊຶ່ງໄດ້ປະກົດມາແລ້ວໂດຍເລື່ອງທີ່ພວກເຮົາຂຽນໄວ້.

13 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າເລີ່ມເຮັດບັນທຶກຂອງຂ້າພະເຈົ້າຕໍ່ໄປ; ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ນຳເອົາຢາເຮັດ ແລະ ນ້ອງຊາຍຂອງລາວມາຈົນຮອດທະເລແບ່ງແຍກແຜ່ນດິນ. ແລະ ເມື່ອພວກເຂົາມາຮອດທະເລແລ້ວ ພວກເຂົາໄດ້ຕັ້ງຜ້າເຕັ້ນຂຶ້ນ; ແລະ ພວກເຂົາເອີ້ນປ່ອນ

ນັ້ນວ່າ ໂມຣິອານຄູເມີ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນຜ້າເຕັ້ນນັ້ນຢູ່ແຄມຝັ່ງທະເລແຫ່ງນັ້ນເປັນເວລາສິບປີ.

14 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືໃນທ້າຍປີທີສີ່ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສະເດັດລົງມາຫານ້ອງຊາຍຂອງຢາເຮັດອີກ, ແລະ ປະທັບຢູ່ໃນກ້ອນເມກ ແລະ ໄດ້ກ່າວກັບລາວ. ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບນ້ອງຊາຍຂອງຢາເຮັດເປັນເວລາສາມຊົ່ວໂມງ, ແລະ ຕໍານິຕິຕຽນລາວຍ້ອນວ່າລາວບໍ່ໄດ້ຈື່ຈໍາທີ່ຈະເອີ້ນຫາພຣະນາມຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເລີຍ.

15 ແລະ ນ້ອງຊາຍຂອງຢາເຮັດໄດ້ກັບໃຈຈາກຄວາມຊົ່ວທີ່ລາວໄດ້ເຮັດໄປນັ້ນ, ແລະ ໄດ້ເອີ້ນຫາພຣະນາມຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເພື່ອພີ່ນ້ອງຂອງລາວຜູ້ທີ່ຢູ່ນຳລາວ. ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບອກລາວວ່າ: ເຮົາຈະຍົກໂທດໃຫ້ເຈົ້າ ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງເຈົ້າກຸ່ວງກັບບາບຂອງພວກເຂົາ; ແຕ່ວ່າເຈົ້າຢາໄດ້ເຮັດບາບອີກຕໍ່ໄປ, ແລະ ເຈົ້າຈົ່ງຈໍາໄວ້ວ່າ ວິນຍານຂອງເຮົາຈະບໍ່ພະຍາຍາມຢູ່ກັບມະນຸດສະເໝີໄປ; ດັ່ງນັ້ນ, ຖ້າຫາກເຈົ້າເຮັດບາບອີກຕໍ່ໄປຈົນສຸກເຕັມທີ່ແລ້ວ, ເຈົ້າຈະຖືກຕັດອອກຈາກທີ່ປະທັບຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ແລະ ນີ້ຄືຄວາມນຶກຄິດຂອງເຮົາກຸ່ວງກັບແຜ່ນດິນ ຊຶ່ງເຮົາຈະໃຫ້ແກ່ເຈົ້າເພື່ອເປັນມູນມໍລະດົກຂອງເຈົ້າ; ເພາະວ່າມັນຈະເປັນແຜ່ນດິນທີ່ປະເສີດເລີດລ້ຳກວ່າຜົນແຜ່ນດິນອື່ນໆທັງໝົດ.

16 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ: ຈົ່ງລົງມືເຮັດວຽກ, ແລະ ສ້າງເຮືອຕາມແບບຊຶ່ງເຮົາເຮັດໄວ້ກ່ອນນັ້ນ. ແລະ

ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ນ້ອງຊາຍຂອງຢາເຣັດໄດ້ລົງມືສ້າງເຮືອພ້ອມທັງພີ່ນ້ອງຂອງລາວ, ແລະ ໄດ້ສ້າງເຮືອຕາມແບບທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດມາແລ້ວຕາມຄຳແນະນຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ມັນນ້ອຍ ແລະ ເບົາຢູ່ເທິງໜ້ານ້ຳຄືກັນກັບຄວາມເບົາຂອງນົກທີ່ຢູ່ເທິງໜ້ານ້ຳ.

17 ແລະ ເຮືອເຫລົ່ານັ້ນຖືກສ້າງຂຶ້ນຕາມວິທີອັນແທ້ໝາທີ່ສຸດ, ຈົນວ່າມັນສາມາດບັນຈຸນ້ຳໄດ້ຄືກັນກັບຊາມ; ແລະ ທ້ອງຂອງມັນແທ້ໝາຄືກັນກັບຊາມ; ແລະ ຂ້າງຂອງມັນແທ້ໝາຄືກັນກັບຊາມ, ແລະ ທ້າຍທັງສອງເບື້ອງສ່ວຍແຫລມ; ແລະ ທາງເທິງຂອງມັນແທ້ໝາຄືກັນກັບຊາມ; ແລະ ຄວາມຍາວຂອງມັນຄືກັນກັບຄວາມຍາວຂອງຕົ້ນໄມ້; ແລະ ປະຕູຂອງມັນ, ເວລາປິດແລ້ວ, ມັນແທ້ໝາຄືກັນກັບຊາມ.

18 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືນ້ອງຊາຍຂອງຢາເຣັດໄດ້ທູນຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ມີຄວາມວ່າ: ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດວຽກຊຶ່ງພຣະອົງບັນຊາຂ້ານ້ອຍແລ້ວ, ແລະ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດເຮືອຕາມທີ່ພຣະອົງແນະນຳໃຫ້ຂ້ານ້ອຍເຮັດ.

19 ແລະ ຈົ່ງທອດພຣະເນດເບິ່ງ, ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ມັນບໍ່ມີແສງສະຫວ່າງຢູ່ໃນເຮືອເລີຍ? ແລະ ຂ້ານ້ອຍຈະບັງຄັບເຮືອໄປທາງໃດ? ພວກຂ້ານ້ອຍຈະຕ້ອງຕາຍເພາະວ່າພວກຂ້ານ້ອຍຫາຍໃຈບໍ່ໄດ້ໃນເຮືອ, ນອກຈາກດ້ວຍອາກາດທີ່ຢູ່ໃນນັ້ນ; ດັ່ງນັ້ນພວກຂ້ານ້ອຍຈະຕ້ອງຕາຍ.

20 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບນ້ອງຊາຍຂອງຢາເຣັດວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ, ໃຫ້ເຈົ້າເຈາະຮູຂ້າງເທິງຮູໜຶ່ງ ແລະ ເຈາະທ້ອງເຮືອອີກຮູໜຶ່ງ. ແລະ ເມື່ອເຈົ້າຈະຕ້ອງທົນທຸກເພາະຂາດອາກາດ ໃຫ້ເຈົ້າເປີດຮູ ແລະ ຮັບອາກາດ. ແລະ ຖ້າຫາກເປັນໄປວ່ານ້ຳໄຫລເຂົ້າມາຫາເຈົ້າ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ໃຫ້ເຈົ້າປິດຮູເພື່ອເຈົ້າຈະບໍ່ຕາຍດ້ວຍນ້ຳຖ້ວມ.

21 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືນ້ອງຊາຍຂອງຢາເຣັດໄດ້ເຮັດຕາມນັ້ນ, ຕາມທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບັນຊາໃຫ້ເຮັດ.

22 ແລະ ລາວໄດ້ຮ້ອງທູນຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອີກມີຄວາມວ່າ: ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ຂໍຈົ່ງໂປດທອດພຣະເນດເຖີດ, ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດຕາມທີ່ພຣະອົງໄດ້ບັນຊາຂ້ານ້ອຍແລ້ວ, ແລະ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຕຽມເຮືອໄວ້ສຳລັບຜູ້ຄົນຂອງຂ້ານ້ອຍແລ້ວ ແລະ ຈົ່ງທອດພຣະເນດເຖີດ, ມັນບໍ່ມີແສງສະຫວ່າງເລີຍຢູ່ໃນນັ້ນ. ຈົ່ງທອດພຣະເນດເຖີດ, ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ພຣະອົງຈະປ່ອຍໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍຂ້າມນ້ຳອັນກວ້າງໃຫຍ່ດ້ວຍຄວາມມືດບໍ່?

23 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບນ້ອງຊາຍຂອງຢາເຣັດວ່າ: ເຈົ້າຢາກໃຫ້ເຮົາເຮັດສິ່ງໃດໃຫ້ເຈົ້າ ເພື່ອເຈົ້າຈະໄດ້ມີແສງສະຫວ່າງຢູ່ໃນເຮືອຂອງເຈົ້າ? ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ເຈົ້າບໍ່ສາມາດມີປ່ອງຢ້ຽມເພາະວ່າມັນຈະແຕກອອກເປັນປຽງປຽງ, ທັງເຈົ້າບໍ່ສາມາດເອົາໄຟໄປກັບເຈົ້າເພາະວ່າເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ໄປດ້ວຍແສງໄຟ.

24 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ເຈົ້າຈະເປັນຄືກັບປາ

ວານຢູ່ໃນກາງທະເລ; ເພາະວ່າຄື້ນທະເລຈະມາກະທົບຖ້ວມເຈົ້າ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເຈົ້າຈະຂຶ້ນມາອີກຈາກຄວາມເລິກຂອງທະເລ; ເພາະວ່າລົມນັ້ນພັດອອກຈາກປາກຂອງເຮົາ, ແລະ ເຮົາຈະສົ່ງຝົນແລະ ນ້ຳຖ້ວມໄປນຳອີກ.

25 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາຕຽມເຈົ້າໄວ້ຕໍ່ສູ້ສິ່ງເຫລົ່ານີ້; ເພາະວ່າເຈົ້າຈະຂ້າມຄວາມເລິກອັນກວ້າງໃຫຍ່ນີ້ໄປບໍ່ໄດ້ນອກຈາກວ່າເຮົາຈະຕຽມເຈົ້າຕໍ່ສູ້ກັບຄື້ນທະເລແລະ ລົມທີ່ພັດມາ ແລະ ນ້ຳຖ້ວມທີ່ຈະມາຫາເຈົ້າເສຍກ່ອນ. ດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າຢາກໃຫ້ເຮົາຕຽມສິ່ງໃດໃຫ້ເຈົ້າ ເພື່ອເຈົ້າຈະໄດ້ມີແສງສະຫວ່າງເວລາເຈົ້າຖືກກິນເຂົ້າໄປໃນຄວາມເລິກທີ່ສຸດຂອງທະເລ?

ບົດທີ 3

ນ້ອງຊາຍຂອງຢາເຣັດເຫັນນິ້ວພຣະທັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງແຕະຕ້ອງທຶນສິບທຶກກ້ອນນັ້ນ—ພຣະຄຣິດໄດ້ສະແດງຮ່າງກາຍທາງວິນຍານແກ່ນ້ອງຊາຍຂອງຢາເຣັດ—ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ສາມາດກົດກັນສິ່ງທີ່ບົດບັງຢູ່ພາຍໃນຈາກຜູ້ທີ່ມີຄວາມຮູ້ອັນສົມບູນໄດ້—ເຄື່ອງແປຖືກເຮັດຂຶ້ນເພື່ອນຳເອົາບັນທຶກຂອງຊາວຢາເຣັດໄປຫາແສງສະຫວ່າງ.

1 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ນ້ອງຊາຍຂອງຢາເຣັດ, (ບັດນີ້ເຮືອທີ່ຕຽມໄວ້ມີຢູ່ແປດລຳ) ໄດ້ອອກໄປຫາພູເຂົາ ຊຶ່ງເອີ້ນກັນວ່າ ພູເຊເຣັມ, ຍ້ອນວ່າຄວາມສູງທີ່ສຸດຂອງມັນ, ແລະ ລາວໄດ້ຫລອມທຶນໃຫ້ເປັນກ້ອນນ້ອຍສິບທຶກກ້ອນອອກ

ຈາກທຶນກ້ອນໜຶ່ງ, ແລະ ມັນຂາວ ແລະ ໄສຄືກັນກັບແກ້ວທີ່ສ່ອງຊອດໄດ້, ແລະ ລາວໄດ້ຖືມັນຂຶ້ນໄປເທິງຈອມພູ ແລະ ໄດ້ຮ້ອງທູນຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ມີຄວາມວ່າ:

2 ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ ພວກຂ້ານ້ອຍຈະຕ້ອງຖືກນ້ຳຖ້ວມອ້ອມຮອບ. ບັດນີ້ ຈົ່ງທອດພຣະເນດເຖີດ, ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ຂໍຢ່າພຣະພິໂລດຂ້າໃຊ້ຂອງພຣະອົງເລີຍ; ຍ້ອນວ່າຄວາມອ່ອນແອຂອງລາວທີ່ມີຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະອົງ; ເພາະວ່າພວກຂ້ານ້ອຍຮູ້ຈັກວ່າ ພຣະອົງບໍລິສຸດ ແລະ ປະທັບຢູ່ໃນສະຫວັນ, ແລະວ່າພວກຂ້ານ້ອຍບໍ່ມີຄຳຄວນຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະອົງ; ຍ້ອນການຕົກໂດຍທຳມະຊາດຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ ຈຶ່ງກັບມາຊົ່ວຢູ່ຕະຫລອດເວລາ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ພຣະອົງໄດ້ປະທານພຣະບັນຍັດແກ່ພວກຂ້ານ້ອຍວ່າ ພວກຂ້ານ້ອຍຕ້ອງເອີ້ນຫາພຣະອົງ, ເພື່ອພວກຂ້ານ້ອຍຈະໄດ້ຮັບຄຳຕອບຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ.

3 ຈົ່ງທອດພຣະເນດເຖີດ, ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ພຣະອົງໄດ້ລົງໂທດພວກຂ້ານ້ອຍຍ້ອນວ່າຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ, ແລະ ໄດ້ຂັບໄລ່ພວກຂ້ານ້ອຍໄປໃນຊົ່ວເວລາຫລາຍປີມາແລ້ວ, ພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພຣະອົງຍັງເມດຕາປານີພວກຂ້ານ້ອຍຢູ່. ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ຂໍຈົ່ງໂຜດທອດພຣະເນດພວກຂ້ານ້ອຍດ້ວຍຄວາມສົງສານ,

ແລະ ຂໍໂຜດຫັນເອົາພຣະພິໂລດຂອງ
ພຣະອົງອອກໄປຈາກຄົນເຫລົ່ານີ້ຂອງ
ພຣະອົງດ້ວຍເຖິດ, ແລະ ຢາໄດ້ປ່ອຍ
ໃຫ້ພວກເຂົາຂ້າມຄວາມເລິກຂອງທະເລ
ດ້ວຍຄວາມມືດເລີຍ; ແຕ່ຂໍຈົ່ງໂຜດທອດ
ພຣະເນດສິ່ງເຫລົ່ານີ້ ຊຶ່ງຂ້ານ້ອຍໄດ້ຫລໍ່
ຫລອມອອກຈາກຫີນ.

4 ແລະ ຂ້ານ້ອຍຮູ້, ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າ
ເອີຍ, ວ່າພຣະອົງມີລິດເດດທຸກຢ່າງ,
ແລະ ສາມາດເຮັດອັນໃດກໍໄດ້ຕາມທີ່
ພຣະອົງປາຖະໜາເພື່ອຜົນປະໂຫຍດ
ຂອງມະນຸດ; ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ,
ດັ່ງນັ້ນ ຂໍຈົ່ງໂຜດແຕະຕ້ອງຫີນເຫລົ່ານີ້
ດ້ວຍນິ້ວພຣະຫັດຂອງພຣະອົງ, ແລະ
ຕຽມມັນໄວ້ເພື່ອມັນຈະສ່ອງແສງອອກມາ
ໃນຄວາມມືດ, ແລະ ມັນຈະໄດ້ສ່ອງແສງ
ອອກມາຫາພວກຂ້ານ້ອຍຢູ່ໃນເຮືອນັ້ນ,
ຊຶ່ງພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ຕຽມໄວ້ແລ້ວ, ເພື່ອ
ວ່າພວກຂ້ານ້ອຍຈະໄດ້ມີແສງສະຫວ່າງ
ໃນຂະນະທີ່ຂ້າມນ້ຳທະເລໄປນັ້ນ.

5 ຈົ່ງທອດພຣະເນດດ້ວຍເຖິດ, ໂອ້
ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ພຣະອົງເຮັດສິ່ງນີ້ໄດ້.
ພວກຂ້ານ້ອຍຮູ້ວ່າ ພຣະອົງສາມາດສະ
ແດງລິດເດດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ໄດ້, ຊຶ່ງເບິ່ງເປັນ
ເລື່ອງເລັກນ້ອຍໃນຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງ
ມະນຸດ.

6 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ເວລານ້ອງຊາຍຂອງຢາເຮັດກ່າວຂໍ້
ຄວາມເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະຜູ້ເປັນ
ເຈົ້າໄດ້ແຕ່ພຣະຫັດອອກມາ ແລະ ແຕະ
ຕ້ອງຫີນເຫລົ່ານັ້ນເທື່ອລະກ້ອນດ້ວຍ
ນິ້ວພຣະຫັດຂອງພຣະອົງ. ແລະ ເຄື່ອງ
ປິດບັງຖືກເອົາອອກໄປຈາກນ້ອງຊາຍ

ຂອງຢາເຮັດ, ແລະ ລາວໄດ້ເຫັນນິ້ວ
ພຣະຫັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ແລະ ມັນ
ຄືກັນກັບນິ້ວມືຂອງມະນຸດ, ທີ່ມີເນື້ອໜັງ
ແລະ ກະດູກ, ແລະ ນ້ອງຊາຍຂອງຢາ
ເຮັດໄດ້ລົ້ມລົງຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະຜູ້
ເປັນເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຢ້ານກົວ.

7 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເຫັນວ່າ ນ້ອງ
ຊາຍຂອງຢາເຮັດໄດ້ລົ້ມລົງຢູ່ກັບພື້ນດິນ;
ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບລາວ
ວ່າ: ຈົ່ງລູກຂຶ້ນເຖິດ, ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງ
ລົ້ມລົງ?

8 ແລະ ລາວໄດ້ທູນຕອບພຣະຜູ້ເປັນ
ເຈົ້າວ່າ: ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນນິ້ວພຣະຫັດ
ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ຂ້ານ້ອຍ
ຢ້ານວ່າ ພຣະອົງຈະລົງໂທດຂ້ານ້ອຍ;
ເພາະວ່າຂ້ານ້ອຍບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນ
ເຈົ້າມີເນື້ອໜັງ ແລະ ກະດູກ.

9 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບ
ຢາເຮັດວ່າ: ເປັນຍ້ອນສັດທາຂອງເຈົ້າ,
ເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ເຫັນວ່າເຮົາຈະຮັບເອົາເນື້ອໜັງ
ແລະ ກະດູກ; ແລະ ບໍ່ເຄີຍມີຜູ້ໃດເລີຍ
ທີ່ມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາດ້ວຍສັດທາອັນໃຫຍ່
ຫລວງຄືກັນກັບເຈົ້າ; ເພາະວ່າຖ້າຫາກ
ບໍ່ເປັນເຊັ່ນນັ້ນ ເຈົ້າຈະເຫັນນິ້ວພຣະຫັດ
ຂອງເຮົາບໍ່ໄດ້. ເຈົ້າເຫັນຫລາຍກວ່ານີ້ບໍ່?

10 ແລະ ລາວໄດ້ທູນຕອບວ່າ: ບໍ່;
ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ຈົ່ງໂຜດປະກົດຕົວໃຫ້
ຂ້ານ້ອຍເຫັນແດ່ທ້ອນ.

11 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບ
ລາວວ່າ: ເຈົ້າເຊື່ອຄຳເວົ້າຂອງເຮົາບໍ່?

12 ແລະ ລາວໄດ້ຕອບວ່າ: ເຊື່ອ, ພຣະ
ອົງເຈົ້າເອີຍ, ຂ້ານ້ອຍຮູ້ວ່າ ພຣະອົງ
ກ່າວດ້ວຍຄວາມຈິງ, ເພາະວ່າພຣະ

ອົງເປັນພຣະເຈົ້າແຫ່ງຄວາມຈິງ, ແລະ ເວົ້າຕົວະບໍ່ໄດ້.

13 ແລະ ເວລາລາວກ່າວຂໍ້ຄວາມນີ້ ແລ້ວ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະກົດຕົວໃຫ້ລາວເຫັນ, ແລະ ກ່າວວ່າ: ຍ້ອນວ່າເຈົ້າຮູ້ຈັກເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ ເຈົ້າຈຶ່ງຖືກໂຖ່ອອກຈາກການຕົກແລ້ວ; ດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງຖືກນຳເອົາກັບມາຫາທີ່ປະທັບຂອງເຮົາ; ສະນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງໄດ້ປະກົດຕົວແກ່ເຈົ້າ.

14 ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາຄືຜູ້ທີ່ຖືກຕຽມໄວ້ນັບຕັ້ງແຕ່ການວາງຮາກຖານຂອງໂລກເພື່ອໂຖ່ຜູ້ຄົນຂອງເຮົາ. ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາຄືພຣະເຢຊູຄຣິດ. ເຮົາຄືພຣະບິດາ ແລະ ພຣະບຸດ. ໂດຍຜ່ານທາງເຮົາມະນຸດຊາດທັງປວງຈະມີຊີວິດອັນຕະຫລອດການ, ຕະຫລອດທັງທຸກຄົນຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະນາມຂອງເຮົາ; ແລະ ພວກເຂົາຈະກາຍເປັນບຸດ ແລະ ທິດາຂອງເຮົາ.

15 ແລະ ເຮົາບໍ່ເຄີຍປະກົດຕົວແກ່ມະນຸດຜູ້ທີ່ເຮົາສ້າງມາກ່ອນເລີຍ, ເພາະວ່າມະນຸດບໍ່ເຄີຍເຊື່ອໃນເຮົາຄືກັນກັບເຈົ້າເຊື່ອ. ເຈົ້າເຫັນແລ້ວບໍ່ວ່າ ເຈົ້າຖືກສ້າງຂຶ້ນຕາມຮູບລັກສະນະຂອງເຮົາ? ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມະນຸດທັງໝົດໄດ້ຖືກສ້າງມາຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນຕາມຮູບຮ່າງລັກສະນະຂອງເຮົາເອງ.

16 ຈົ່ງເບິ່ງ, ຮ່າງກາຍຂຶ້ນເຈົ້າເຫັນຢູ່ດຽວນີ້, ເປັນຮ່າງກາຍທາງວິນຍານຂອງເຮົາ; ແລະ ເຮົາໄດ້ສ້າງມະນຸດຕາມລັກສະນະຮ່າງກາຍທາງວິນຍານຂອງເຮົາ; ແລະ ຄືກັນກັບທີ່ເຮົາປະກົດແກ່ເຈົ້າໃນທາງວິນຍານສັນໃດ ເຮົາຈະປະກົດແກ່ຜູ້ຄົນຂອງເຮົາໃນທາງເນື້ອໜັງສັນນັ້ນ.

17 ແລະ ບັດນີ້, ດັ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໂມໂຣໂນກ່າວໄວ້ວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ອາດບັນທຶກເລື່ອງລາວຂອງສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໄວ້ໄດ້ຢ່າງຄົບຖ້ວນ, ດັ່ງນັ້ນ ມັນຈຶ່ງພຽງພໍສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າທີ່ຈະກ່າວວ່າ ພຣະເຢຊູໄດ້ປະກົດແກ່ຊາຍຄົນນີ້ໃນທາງວິນຍານແລ້ວ, ຕາມແບບ ແລະ ໃນຮູບຮ່າງລັກສະນະຂອງຮ່າງກາຍອັນດຽວກັນກັບທີ່ພຣະອົງໄດ້ສະແດງແກ່ຊາວນີໄຟມາແລ້ວ.

18 ແລະ ພຣະອົງໄດ້ປະຕິບັດສາດສະໜາກິດແກ່ນ້ອງຊາຍຂອງຢາເຣັດ ຊຶ່ງຄືກັນກັບທີ່ພຣະອົງໄດ້ປະຕິບັດສາດສະໜາກິດແກ່ຊາວນີໄຟ; ແລະ ທັງໝົດນີ້ກໍເພື່ອເຮັດໃຫ້ຊາຍຄົນນີ້ຮູ້ຈັກວ່າ ພຣະອົງຄືພຣະເຈົ້າ, ຍ້ອນວ່າວຽກງານອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຫລາຍຢ່າງຂຶ້ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສະແດງແກ່ລາວ.

19 ແລະ ເປັນຍ້ອນຄວາມຮູ້ຂອງຊາຍຄົນນີ້ ຈຶ່ງກິດກັນລາວຈາກການເຫັນສິ່ງທີ່ປິດບັງຢູ່ພາຍໃນບໍ່ໄດ້; ແລະ ລາວໄດ້ເຫັນນິ້ວພຣະຫັດຂອງພຣະເຢຊູ, ຊຶ່ງເວລາເຫັນແລ້ວ ລາວກໍລົ້ມລົງດ້ວຍຄວາມຢ້ານກົວ, ເພາະລາວຮູ້ວ່າມັນເປັນນິ້ວພຣະຫັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ແລະ ລາວບໍ່ມີສັດທາອີກຕໍ່ໄປ, ເພາະວ່າລາວຮູ້ແລ້ວໂດຍບໍ່ມີຄວາມສົງໄສເລີຍ.

20 ສະນັ້ນ, ຍ້ອນວ່າລາວມີຄວາມຮູ້ອັນສົມບູນກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ, ຈຶ່ງກິດກັນລາວຈາກສິ່ງທີ່ປິດບັງຢູ່ພາຍໃນບໍ່ໄດ້; ດັ່ງນັ້ນ ລາວຈຶ່ງໄດ້ເຫັນພຣະເຢຊູ; ແລະ ພຣະອົງໄດ້ປະຕິບັດສາດສະໜາກິດແກ່ລາວ.

21 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວກັບນ້ອງຊາຍຂອງ

ຢາເຮັດວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຈົ້າຢາໄດ້ໃຫ້ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຊຶ່ງເຈົ້າໄດ້ເຫັນ ແລະ ໄດ້ຍິນອອກໄປຫາໂລກມະນຸດ, ຈົນກວ່າເວລາຈະມາຮອດເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ແຜ່ບາລະມີພຣະນາມຂອງເຮົາໃນທາງເນື້ອໜັງ; ສະນັ້ນ, ເຈົ້າຈົ່ງເກັບກຳເລື່ອງທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຫັນ ແລະ ໄດ້ຍິນທັງໝົດໄວ້, ແລະ ຢາໄດ້ເປີດເຜີຍມັນຕໍ່ຄົນໃດ.

22 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ເວລາເຈົ້າຈະມາຫາເຮົາ, ເຈົ້າຈົ່ງຂຽນມັນ ແລະ ຜະນຶກມັນໄວ້, ເພື່ອຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດແປຄວາມໝາຍຂອງມັນໄດ້; ເພາະເຈົ້າຈະຂຽນມັນເປັນພາສາທີ່ເຂົາອ່ານບໍ່ໄດ້.

23 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ຫີນສອງກ້ອນນີ້, ເຮົາຈະເອົາໃຫ້ເຈົ້າ, ແລະ ເຈົ້າຈົ່ງຜະນຶກມັນໄວ້ກັບສິ່ງທີ່ເຈົ້າຈະຂຽນມັນ.

24 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ພາສາຊຶ່ງເຈົ້າຈະຂຽນນັ້ນ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ຫຍຸ້ງຍາກສັບສົນ; ສະນັ້ນ ໃນເວລາອັນເໝາະສົມຂອງເຮົາ, ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ຫີນເຫລົ່ານີ້ຂະຫຍາຍເລື່ອງທີ່ເຈົ້າຈະຂຽນອອກສູ່ສາຍຕາຂອງມະນຸດ.

25 ແລະ ເວລາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວຂໍ້ຄວາມເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ, ພຣະອົງໄດ້ສະແດງໃຫ້ມ້ອງຊາຍຂອງຢາເຮັດເຫັນຜູ້ອາໄສທັງໝົດຂອງແຜ່ນດິນໂລກມາແຕ່ກ່ອນ, ແລະ ທັງໝົດທີ່ຈະເປັນຢູ່ນຳອີກ; ແລະ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປິດບັງຄົນເຫລົ່ານັ້ນຈາກສາຍຕາຂອງລາວເລີຍຈົນເຖິງທີ່ສຸດຂອງແຜ່ນດິນໂລກ.

26 ເພາະວ່າພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບລາວໃນເວລາກ່ອນນັ້ນ, ວ່າຖ້າຫາກລາວເຊື່ອໃນພຣະອົງວ່າ ພຣະອົງສາມາດສະແດງ

ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງແກ່ລາວ—ມັນກໍຈະຖືກສະແດງແກ່ລາວ; ດັ່ງນັ້ນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ປິດບັງຄົນໃດຈາກລາວເລີຍ, ເພາະລາວຮູ້ວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສາມາດສະແດງທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງແກ່ລາວ.

27 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບອກລາວວ່າ: ຈົ່ງຂຽນເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ ແລະ ຜະນຶກມັນໄວ້; ແລະ ເຮົາຈະສະແດງມັນແກ່ລູກຫລານມະນຸດ ໃນເວລາອັນເໝາະສົມຂອງເຮົາ.

28 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບັນຊາລາວວ່າ ລາວຈະຕ້ອງຜະນຶກຫີນສອງກ້ອນທີ່ລາວຮັບມານັ້ນ, ແລະ ບໍ່ໃຫ້ສະແດງມັນຕໍ່ຜູ້ໃດ, ຈົນກວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະສະແດງມັນແກ່ລູກຫລານມະນຸດເອງ.

ບົດທີ 4

ໂມໂຣໄນຖືກບັນຊາໃຫ້ຜະນຶກການຂຽນຂອງມ້ອງຊາຍຂອງຢາເຮັດໄວ້—ມັນຈະບໍ່ໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍຈົນກວ່າມະນຸດຈະມີສັດທາຄືກັນກັບມ້ອງຊາຍຂອງຢາເຮັດ—ພຣະຄຣິດບັນຊາໃຫ້ມະນຸດເຊື່ອຖືໃນຄຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄຳຂອງສານຸສິດຂອງພຣະອົງ—ມະນຸດຖືກບັນຊາໃຫ້ກັບໃຈ, ເຊື່ອຟັງພຣະກິດຕິຄຸນ, ແລະ ຮັບຄວາມລອດ.

1 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບັນຊາມ້ອງຊາຍຂອງຢາເຮັດໃຫ້ລົງໄປຈາກພູເຂົາຈາກທີ່ປະທັບຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ໃຫ້ຂຽນເລື່ອງທີ່ລາວໄດ້ເຫັນໄວ້, ແລະ ເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ຖືກຫ້າມບໍ່ໃຫ້ເອົາອອກມາ

ຫາລູກຫລານມະນຸດຈົນກວ່າຫລັງຈາກພຣະອົງຈະຖືກຍົກຂຶ້ນເທິງໄມ້ກາງແຂນ; ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້ກະສັດໂມໄຊຢາຈຶ່ງໄດ້ເກັບມັນໄວ້, ເພື່ອມັນຈະບໍ່ໄດ້ອອກມາຫາໂລກນີ້ ຈົນກວ່າຫລັງຈາກພຣະຄຣິດໄດ້ມາປະກົດຕົວຕໍ່ຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງ.

2 ແລະ ຫລັງຈາກພຣະຄຣິດໄດ້ມາປະກົດຕົວຢ່າງແທ້ຈິງຕໍ່ຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງແລ້ວ ພຣະອົງໄດ້ບັນຊາວ່າ ສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນຄວນສະແດງອອກໃຫ້ເຫັນ.

3 ແລະ ບັດນີ້, ຫລັງຈາກນັ້ນພວກເຂົາທັງໝົດໄດ້ເສື່ອມໂຊມຢູ່ໃນຄວາມບໍ່ເຊື່ອຖື; ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດເລີຍນອກຈາກຊາວເລມັນເທົ່ານັ້ນ, ແລະ ພວກເຂົາປະຕິເສດພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະຄຣິດ; ດັ່ງນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຮັບບັນຊາໃຫ້ເຊື່ອມັນໄວ້ໃນດິນອີກ.

4 ຈຶ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂຽນເລື່ອງຊຶ່ງມັ່ງຊາຍຂອງຢາເຣັດໄດ້ເຫັນມັນໄວ້ໃນແຜ່ນຈາລຶກເຫລົ່ານີ້; ແລະ ບໍ່ເຄີຍມີເລື່ອງໃດທີ່ສະແດງອອກໃຫ້ເປັນເປັນເລື່ອງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໄປກວ່າເລື່ອງທີ່ສະແດງອອກໃຫ້ມັ່ງຊາຍຂອງຢາເຣັດເຫັນ.

5 ສະນັ້ນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງບັນຊາຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ຂຽນເລື່ອງນີ້ໄວ້; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ຂຽນມັນໄວ້. ແລະ ພຣະອົງໄດ້ບັນຊາໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຜະນຶກມັນໄວ້; ແລະ ພຣະອົງໄດ້ບັນຊາໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຜະນຶກການແປຂອງມັນໄວ້ນຳອີກ; ສະນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຜະນຶກເຄື່ອງແປໄວ້ຕາມພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

6 ເພາະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: ເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ຈະບໍ່ອອກ

ໄປຫາຄົນຕ່າງຊາດຈົນກວ່າຈະຮອດມື້ທີ່ພວກເຂົາຈະກັບໃຈຈາກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ກັບມາເປັນຄົນສະອາດຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

7 ແລະ ໃນມື້ນັ້ນ ພວກເຂົາຈະສະແດງສັດທາໃນເຮົາ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວ, ຄືກັນກັບນັ້ງຊາຍຂອງຢາເຣັດເຮັດໄປນັ້ນ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະຖືກຊຳລະລ້າງໃຫ້ບໍລິສຸດໃນເຮົາ, ເວລານັ້ນເຮົາຈະສະແດງສິ່ງທີ່ມັ່ງຊາຍຂອງຢາເຣັດໄດ້ເຫັນແກ່ພວກເຂົາ, ຈົນກະທັ້ງການເປີດເຜີຍທັງໝົດຂອງເຮົາແກ່ພວກເຂົາ, ພຣະເຢຊູຄຣິດ, ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະບິດາແຫ່ງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກລວມທັງທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງໃນມັນກ່າວໄວ້.

8 ແລະ ຄົນທີ່ຄັດຄ້ານຄຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍຂໍໃຫ້ເຂົາຖືກສາບແຂ່ງ; ແລະ ຄົນທີ່ປະຕິເສດສິ່ງເຫລົ່ານີ້ກໍຂໍໃຫ້ເຂົາຖືກສາບແຂ່ງ; ເພາະວ່າເຮົາຈະບໍ່ສະແດງສິ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່ານີ້ແກ່ພວກເຂົາ, ພຣະເຢຊູຄຣິດກ່າວ; ເພາະເຮົາຄືຜູ້ທີ່ກ່າວ.

9 ແລະ ດ້ວຍຄຳບັນຊາຂອງເຮົາສະຫວັນຈຶ່ງເປີດອອກ ແລະ ປິດ; ແລະ ດ້ວຍຄຳຂອງເຮົາແຜ່ນດິນ ໂລກຈຶ່ງສິ້ນສະເຫືອນ; ແລະ ດ້ວຍຄຳບັນຊາຂອງເຮົາ ຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນນັ້ນຈຶ່ງຕາຍໄປເຖິງແມ່ນດ້ວຍໄຟເຜົາ.

10 ແລະ ຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃນຄຳຂອງເຮົາຍ່ອມບໍ່ເຊື່ອໃນຄຳຂອງສານຸສິດຂອງເຮົາຄືກັນ; ແລະ ຖ້າຫາກເປັນໄປວ່າເຮົາບໍ່ໄດ້ກ່າວ ກໍໃຫ້ເຈົ້າຕັດສິນເອງ; ເພາະວ່າເຈົ້າຈະຮູ້ຈັກວ່າ ແມ່ນເຮົານີ້ແຫລະຄືຜູ້ກ່າວໃນວັນສຸດທ້າຍນັ້ນ.

11 ແຕ່ວ່າຄົນທີ່ເຊື່ອໃນສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວມານີ້, ເຮົາຈະໄປຢ້ຽມຢາມເຂົາດ້ວຍການປະກົດຂອງວິນຍານຂອງເຮົາ, ແລ້ວເຂົາຈະຮູ້ຈັກ ແລະ ເປັນພະຍານ. ເປັນຍ້ອນວິນຍານຂອງເຮົາ ເຂົາຈຶ່ງຈະຮູ້ຈັກສິ່ງເຫລົ່ານີ້ວ່າເປັນຄວາມຈິງ; ເພາະວ່າມັນຈະຊັກຊວນໃຫ້ມະນຸດສ້າງຄວາມດີ.

12 ແລະ ສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ຊັກຊວນມະນຸດໃຫ້ສ້າງຄວາມດີນັ້ນມາຈາກເຮົາ; ເພາະວ່າຄວາມດີບໍ່ໄດ້ມາຈາກຜູ້ໃດນອກຈາກມາຈາກເຮົາເທົ່ານັ້ນ. ເຮົາຄືຜູ້ດຽວກັນກັບຜູ້ທີ່ນຳພາມະນຸດໄປຫາຄວາມດີທັງໝົດ; ຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃນຄຳຂອງເຮົາຈະບໍ່ເຊື່ອໃນເຮົາ ວ່າເຮົາຊົງພຣະຊົນຢູ່; ແລະ ຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃນເຮົາກໍຈະບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະບິດາຜູ້ສົ່ງເຮົາມາ. ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາຄືພຣະບິດາ, ເຮົາຄືຄວາມສະຫວ່າງ, ແລະ ຊີວິດ ແລະ ຄວາມຈິງຂອງໂລກ.

13 ຈົ່ງມາຫາເຮົາ, ໄອ້ ເຈົ້າຄົນຕ່າງຊາດເອີຍ, ແລະ ເຮົາຈະສະແດງສິ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່ານີ້ແກ່ເຈົ້າຄື, ຄວາມຮູ້ທີ່ຖືກເຊື່ອງໄວ້ຍ້ອນວ່າຄວາມບໍ່ເຊື່ອຖື.

14 ຈົ່ງມາຫາເຮົາ, ໄອ້ ເຈົ້າເຊື່ອສາຍອິດສະຣາເອນເອີຍ, ແລະ ມັນຈະຖືກສະແດງໃຫ້ເຈົ້າເຫັນສິ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຊຶ່ງພຣະບິດາເກັບກຳໄວ້ໃຫ້ເຈົ້ານັບຕັ້ງແຕ່ການວາງຮາກຖານຂອງໂລກ, ແລະ ມັນຍັງບໍ່ໄດ້ມາຫາເຈົ້າເທື່ອຍ້ອນວ່າຄວາມບໍ່ເຊື່ອຖື.

15 ຈົ່ງເບິ່ງ, ເວລາເຈົ້າເປີດມ່ານກັ້ງຂອງຄວາມບໍ່ເຊື່ອຖືນັ້ນອອກ ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຄົງຢູ່ໃນສະພາບອັນເປັນຕາຍ້ານຂອງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມ

ແຂງກະດ້າງຂອງໃຈ, ແລະ ຄວາມມືດມົວຂອງຈິດໃຈ ເວລານັ້ນສິ່ງທີ່ໜ້າອັດສະຈັນ ຊຶ່ງຖືກເຊື່ອງໄວ້ບໍ່ໃຫ້ເຈົ້າເຫັນຕັ້ງແຕ່ການວາງຮາກຖານຂອງໂລກ—ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເວລາເຈົ້າເອີ້ນຫາພຣະບິດາໃນນາມຂອງເຮົາດ້ວຍໃຈທີ່ຊອກຊ້ຳ, ແລະ ວິນຍານທີ່ສຳນຶກຜິດ, ເວລານັ້ນເຈົ້າຈະຮູ້ຈັກວ່າ ພຣະບິດາໄດ້ນຶກເຖິງພັນທະສັນຍາຊຶ່ງພຣະອົງເຮັດໄວ້ກັບບັນພະບຸລຸດຂອງເຈົ້າ, ໄອ້ ເຊື່ອສາຍອິດສະຣາເອນ.

16 ແລະ ເວລານັ້ນການເປີດເຜີຍຂອງເຮົາຊຶ່ງເຮົາໃຫ້ໂຢຣັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາຂຽນໄວ້ຈະຖືກເປີດອອກຕໍ່ສາຍຕາຂອງຜູ້ຄົນທັງໝົດ. ຈົ່ງຈື່ຈຳໄວ້ວ່າ ເວລາເຈົ້າຈະເຫັນສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ ເຈົ້າຈະຮູ້ຈັກວ່າ ເວລາມາຮອດແລ້ວທີ່ມັນຈະຖືກສະແດງອອກໃຫ້ເຫັນໂດຍຢ່າງແທ້ຈິງ.

17 ດັ່ງນັ້ນ, ເວລາເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບບັນທຶກນີ້ ເຈົ້າຈະຮູ້ຈັກວ່າ ວຽກງານຂອງພຣະບິດາໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນທົ່ວຜືນແຜ່ນດິນແລ້ວ.

18 ດັ່ງນັ້ນ, ຈົ່ງກັບໃຈ ເຈົ້າທັງຫລາຍທີ່ສຸດຂອງແຜ່ນດິນໂລກ, ແລະ ຈົ່ງມາຫາເຮົາ, ແລະ ເຊື່ອໃນພຣະກິດຕິຄຸນຂອງເຮົາ, ແລະ ຮັບບັບຕິສະມາໃນນາມຂອງເຮົາ; ເພາະວ່າຄົນທີ່ເຊື່ອ ແລະ ຮັບບັບຕິສະມາ ຈະລອດ, ແຕ່ຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຈະອັບປະໂຫຍດ; ແລະ ເຄື່ອງໝາຍຈະຕິດຕາມຄົນທີ່ເຊື່ອໃນນາມຂອງເຮົາ.

19 ແລະ ຄົນທີ່ຖືກພົບວ່າສັດຊື່ຕໍ່ນາມຂອງເຮົາຍ່ອມເປັນສຸກໃນວັນສຸດທ້າຍ, ເພາະວ່າເຂົາຈະຖືກຍົກຂຶ້ນໃຫ້ຢູ່ໃນອານາຈັກ ຊຶ່ງໄດ້ຕຽມໄວ້ແລ້ວໃຫ້ເຂົານັບ

ຕັ້ງແຕ່ການວາງຮາກຖານຂອງໂລກ. ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ ເຮົາຄືຜູ້ທີ່ກ່າວມັນ. ອາແມນ.

ບົດທີ 5

ພະຍານສາມຄົນ ແລະ ຜົນງານເອງຈະ ຍືນເປັນປະຈັກພະຍານເຖິງຄວາມຈິງອັນ ສົມບູນຂອງພຣະຄຳພີມໍມອນ.

1 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າໂມໂຣໂນໄດ້ ຂຽນຂໍ້ຄວາມຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບບັນຊາ, ຕາມຄວາມຈຳຂອງຂ້າພະເຈົ້າ; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ບອກທ່ານແລ້ວກ່ຽວກັບ ເລື່ອງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຜະນຶກໄວ້; ດັ່ງນັ້ນ ຢ່າໄດ້ແຕະຕ້ອງມັນເລີຍເພື່ອຈະແປ ເພາະວ່າທ່ານຖືກທ້າມຈາກສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ, ເວັ້ນເສຍແຕ່ມັນຈະເປັນໄປໂດຍຄວາມ ສະຫລຽວສະຫລາດຂອງພຣະເຈົ້າໃນ ເວລາຕໍ່ໄປ.

2 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ທ່ານອາດຈະໄດ້ຮັບ ສິດທິພິເສດເພື່ອຈະໄດ້ສະແດງແຜ່ນ ຈາລຶກແກ່ຜູ້ທີ່ຈະຊ່ອຍນຳວຽກງານນີ້ ອອກມາ;

3 ແລະ ຈະສະແດງຕໍ່ຄົນສາມຄົນໂດຍ ອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ; ສະນັ້ນ ພວກ ເພິ່ນຈຶ່ງຈະຮູ້ຈັກເຖິງຄວາມແນ່ນອນວ່າ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເປັນຄວາມຈິງ.

4 ແລະ ດ້ວຍປາກຂອງພະຍານສາມ ຄົນ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຈະໄດ້ສະຖາປະນາຂຶ້ນ; ແລະ ປະຈັກພະຍານຂອງສາມຄົນ, ແລະ ວຽກງານນີ້ ຊຶ່ງເປັນວຽກງານທີ່ຈະ ສະແດງເຖິງອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄຳຂອງພຣະອົງອີກ, ອັນເປັນສິ່ງທີ່ພຣະ ບິດາ, ແລະ ພຣະບຸດ, ແລະ ພຣະວິນ

ຍານບໍລິສຸດເປັນພະຍານ—ແລະ ທັງ ໝົດນີ້ ຈະຢູ່ເປັນປະຈັກພະຍານຕໍ່ໂລກ ໃນວັນສຸດທ້າຍ.

5 ແລະ ຖ້າຫາກເປັນໄປວ່າ ພວກເຂົາ ກັບໃຈ ແລະ ເຂົ້າມາຫາພຣະບິດາໃນ ພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູ, ພວກເຂົາຈະ ຖືກຮັບເຂົ້າໃນອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ.

6 ແລະ ບັດນີ້, ຖ້າຫາກຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ມີ ສິດອຳນາດໃນສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ, ທ່ານ ຈຶ່ງຕັດສິນເຖິດ; ເພາະວ່າທ່ານຈະຮູ້ຈັກ ວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າມີອຳນາດເວລາທ່ານເຫັນ ຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ພວກເຮົາຈະຍືນຢູ່ຕໍ່ ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າໃນວັນສຸດທ້າຍ. ອາແມນ.

ບົດທີ 6

ເຮືອຂອງຊາວຢາເຣັດຖືກລົມພັດໄປຫາ ແຜ່ນດິນແຫ່ງຄຳສັນຍາ—ຜູ້ຄົນສັນລະ ເສີນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສຳລັບພຣະກະລຸນາ ທີ່ຄຸນຂອງພຣະອົງ—ໂອໂຣຮາໄດ້ຖືກ ແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນກະສັດປົກຄອງພວກ ເຂົາ—ຢາເຣັດ ແລະ ນ້ອງຊາຍຂອງລາວ ໄດ້ສິ້ນຊີວິດໄປ.

1 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າໂມໂຣໂນເລີ່ມ ຂຽນບັນທຶກຂອງຢາເຣັດ ແລະ ນ້ອງຊາຍ ຂອງລາວຕໍ່ໄປ.

2 ເພາະເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຫລັງ ຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຕຽມຫິນເຫລົ່າ ນັ້ນ ຊຶ່ງນ້ອງຊາຍຂອງຢາເຣັດນຳຂຶ້ນໄປ ເທິງພູເຂົາແລ້ວ, ນ້ອງຊາຍຂອງຢາເຣັດ ໄດ້ລົງມາຈາກພູນັ້ນ, ແລະ ລາວໄດ້ເອົາ ຫິນໃສ່ໄວ້ໃນເຮືອ ຊຶ່ງຕຽມໄວ້ແລ້ວ, ກ່ອນ

ໜຶ່ງໄວ້ແຕ່ລະສົ້ນຂອງເຮືອ; ແລະ ຈົ່ງ ເບິ່ງ, ມັນໄດ້ໃຫ້ຄວາມສະຫວ່າງແກ່ເຮືອ ເຫລົ່ານັ້ນ.

3 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ຫີນ ສ່ອງແສງໃນຄວາມມືດ, ເພື່ອໃຫ້ຄວາມ ແຈ້ງແກ່ພວກຜູ້ຊາຍ, ພວກແມ່ຍິງ, ແລະ ເດັກນ້ອຍ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ຂ້າມ ແຜ່ນນ້ຳອັນກວ້າງໃຫຍ່ໃນຄວາມມືດ.

4 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເວລາພວກເຂົາຕຽມອາຫານທຸກຢ່າງ ໄວ້ຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ ດຳລົງຄົງຢູ່ໄດ້ໃນທະເລນ້ຳນັ້ນ, ແລະ ອາຫານສຳລັບສັດລ້ຽງ ແລະ ສັດໃຊ້ ແຮງງານຂອງພວກເຂົາ, ພ້ອມທັງສັດປ່າ ແລະ ນົກນາໆຊະນິດ ທີ່ພວກເຂົາຄວນ ເອົາໄປນຳອີກ—ແລະ ເຫດການໄດ້ ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເມື່ອພວກເຂົາຈັດແຈງ ຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ ພວກເຂົາໄດ້ລົງໄປຫາ ພາຊະນະ ຫລື ເຮືອຂອງພວກເຂົາ ແລະ ອອກທະເລໄປ, ໂດຍມອບພວກເຂົາໄວ້ ກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າ ຂອງພວກເຂົາ.

5 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ອົງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ເກີດລົມແຮງ ພັດຢູ່ເທິງໜ້ານ້ຳ ພັດໄປທາງແຜ່ນດິນ ແຫ່ງຄຳສັນຍາ; ແລະ ພວກເຂົາຖືກຍູ້ ໄປທາງໜ້າລົມຢູ່ເທິງຄື້ນຂອງທະເລ ດັ່ງນັ້ນ.

6 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກເຂົາຖືກຝັງຢູ່ໃນຄວາມເລິກຂອງ ທະເລທລາຍເທື່ອ ຍ້ອນວ່າຟອງນ້ຳຂະ ໜາດໃຫຍ່ ຊຶ່ງພັດພວກເຂົາ ແລະ ລົມ ພາຍຸຮ້າຍອັນໃຫຍ່ຫລວງ ແລະ ໜ້າຢ້ານ

ກົວ ຊຶ່ງເກີດຂຶ້ນຍ້ອນຄວາມຮ້າຍກາດ ຂອງລົມ.

7 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເວລາພວກເຂົາຖືກຝັງຢູ່ໃນຄວາມເລິກ ຂອງທະເລ ນ້ຳກໍເຮັດອັນຕະລາຍໃຫ້ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເລີຍ, ເພາະເຮືອຂອງ ພວກເຂົານັ້ນແໜ້ນໜາຄືກັນກັບຊາມ, ແລະ ເຮືອນັ້ນ ແໜ້ນໜາຄືກັນກັບເຮືອ ຂອງໂນອາ; ດັ່ງນັ້ນເວລາທີ່ພວກເຂົາຈົມ ລົງນ້ຳເລິກ ພວກເຂົາກໍຮ້ອງທູນຕໍ່ພຣະຜູ້ ບັນເຈົ້າ, ແລະ ພຣະອົງກໍໄດ້ນຳພວກເຂົາ ຂຶ້ນມາໜ້ານ້ຳອີກ.

8 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ລົມ ບໍ່ໄດ້ຢຸດພັດໄປທາງແຜ່ນດິນແຫ່ງຄຳ ສັນຍາເລີຍໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາຢູ່ເທິງ ແຜ່ນນ້ຳ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຖືກຍູ້ໄປ ທາງໜ້າລົມນັ້ນ.

9 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຮ້ອງສັນລະເສີນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ນ້ອງ ຊາຍຂອງຢາເຮັດໄດ້ຮ້ອງສັນລະເສີນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໝົດມື້; ແລະ ລາວໄດ້ ຂອບພຣະຄຸນ ແລະ ສັນລະເສີນພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າໝົດມື້; ແລະ ເມື່ອຮອດຕອນ ກາງຄືນ, ພວກເຂົາກໍບໍ່ໄດ້ຢຸດສັນລະເສີນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

10 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຖືກພັດໄປດັ່ງນັ້ນ; ແລະ ບໍ່ມີຜິສາດທະເລຕົວໃດສາມາດທຳ ລາຍພວກເຂົາໄດ້ເລີຍ, ທັງປາວານກໍເຮັດ ໃຫ້ພວກເຂົາເສຍຫາຍບໍ່ໄດ້; ແລະ ພວກ ເຂົາມີແສງສະຫວ່າງຢູ່ຕະຫລອດເວລາ ເຖິງແມ່ນຈະຢູ່ເທິງນ້ຳ ຫລື ໃຕ້ນ້ຳ.

11 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຖືກພັດໄປຢູ່ເທິງ ໜ້ານ້ຳເປັນເວລາສາມຮ້ອຍສີ່ສິບສີ່ມື້.

12 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຂຶ້ນຝັ່ງຂອງແຜ່ນດິນແຫ່ງຄຳສັນຍາ. ແລະ ເວລາພວກເຂົາກ້າວຕີນຂຶ້ນຝັ່ງຂອງແຜ່ນດິນແຫ່ງຄຳສັນຍາແລ້ວ, ພວກເຂົາກໍກົມຂາບລົງຢູ່ກັບພື້ນດິນ, ແລະ ໄດ້ຖ່ອມຕົວຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ໄດ້ຫລົ່ງນ້ຳຕາຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເພາະຄວາມສຸກຍ້ອນວ່າພຣະກະລຸນາທິຄຸນອັນລົ້ນເຫລືອຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ພວກເຂົາ.

13 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເຂົາໄດ້ອອກໄປຕາມຜືນແຜ່ນດິນແລະ ເລີ່ມໂຖດິນ.

14 ແລະ ຢາເຮັດມີລູກຊາຍຢູ່ສີ່ຄົນ; ແລະ ພວກເຂົາມີຊື່ວ່າ ຢາຄົມ, ແລະ ກຽວກາ, ແລະ ເມຮາ, ແລະ ໂອໂຮຮາ.

15 ແລະ ນ້ອງຊາຍຂອງຢາເຮັດກໍມີລູກຊາຍ ແລະ ລູກສາວຫລາຍຄົນຄືກັນ.

16 ແລະ ໝູ່ເພື່ອນຂອງຢາເຮັດ ແລະ ນ້ອງຊາຍຂອງລາວມີຈຳນວນປະມານຊາວສອງຄົນ; ແລະ ພວກເຂົາເກີດລູກຊາຍ ແລະ ລູກສາວຫລາຍຄົນກ່ອນທີ່ຈະມາຮອດແຜ່ນດິນແຫ່ງຄຳສັນຍານີ້; ແລະ ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງເລີ່ມມີຈຳນວນຄົນຫລາຍຂຶ້ນ.

17 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຮັບການສິດສອນໃຫ້ເດີນໄປຢາງຖ່ອມຕົວຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຮັບການສິດສອນຈາກເບື້ອງບົນນຳອີກ.

18 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເຂົາເລີ່ມແຜ່ຂະຫຍາຍອອກໄປທົ່ວແຜ່ນດິນ ແລະ ເພີ່ມທະວີຂຶ້ນ, ແລະ ໄດ້

ໂຖດິນ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ໝັ້ນຄົງຫລາຍຂຶ້ນໃນແຜ່ນດິນ.

19 ແລະ ນ້ອງຊາຍຂອງຢາເຮັດເລີ່ມເຖົ້າແກ່ລົງ, ແລະ ເຫັນວ່າໃນບໍ່ຊ້າມີຕົນເອງກໍຈະຕ້ອງລົງໄປສູ່ຫລຸມຝັ່ງສົບແລ້ວ; ລາວຈຶ່ງເວົ້າກັບຢາເຮັດວ່າ: ໃຫ້ພວກເຮົາເຕົ້າໂຮມຜູ້ຄົນຂອງພວກເຮົາເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ນັບຈຳນວນພວກເຂົາ, ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ຮູ້ຈັກວ່າພວກເຂົາປາຖະໜາອັນໃດຈາກພວກເຮົາກ່ອນທີ່ພວກເຮົາຈະລົງໄປສູ່ຫລຸມຝັ່ງສົບ.

20 ແລະ ຜູ້ຄົນໄດ້ມາເຕົ້າໂຮມກັນຕາມນັ້ນ. ບັດນີ້ຈຳນວນລູກຊາຍ ແລະ ລູກສາວຂອງນ້ອງຊາຍຂອງຢາເຮັດມີຊາວສອງຄົນ; ແລະ ຈຳນວນລູກສາວ ແລະ ລູກຊາຍຂອງຢາເຮັດມີສິບສອງຄົນ, ລາວມີລູກຊາຍຢູ່ສີ່ຄົນ.

21 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືເຂົາເຈົ້າໄດ້ນັບຈຳນວນຜູ້ຄົນຂອງຕົນ; ແລະ ຫລັງຈາກເຂົາເຈົ້າໄດ້ນັບຈຳນວນແລ້ວ, ເຂົາເຈົ້າໄດ້ສອບຖາມເຖິງຄວາມປາຖະໜາຂອງພວກເຂົາວ່າ ພວກເຂົາປາຖະໜາໃຫ້ເຂົາເຈົ້າເຮັດຫຍັງໃຫ້ພວກເຂົາກ່ອນທີ່ເຂົາເຈົ້າຈະລົງໄປສູ່ຫລຸມຝັ່ງສົບ.

22 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຜູ້ຄົນປາຖະໜາຢາກໃຫ້ເຂົາເຈົ້າແຕ່ງຕັ້ງລູກຊາຍຄົນໜຶ່ງຂອງເຂົາເຈົ້າໃຫ້ເປັນກະສັດປົກຄອງພວກເຂົາ.

23 ແລະ ບັດນີ້ຈຶ່ງເບິ່ງ, ນີ້ເປັນການໂສກເສົ້າຫລາຍສຳລັບເຂົາເຈົ້າ. ແລະ ນ້ອງຊາຍຂອງຢາເຮັດໄດ້ເວົ້າກັບຜູ້ຄົນ

ເຫລົ່ານັ້ນວ່າ: ສິ່ງນີ້ຈະນຳໄປສູ່ການເປັນ
ຂະເລີຍຢ່າງແນ່ນອນ.

24 ແຕ່ວ່າຢາເຮັດໄດ້ເວົ້າກັບນ້ອງຊາຍ
ວ່າ: ຈົ່ງປ່ອຍໃຫ້ພວກເຂົາມີກະສັດເສຍ.
ແລະ ດັ່ງນັ້ນ ລາວຈຶ່ງໄດ້ເວົ້າກັບພວກ
ເຂົາວ່າ: ພວກເຈົ້າຈຶ່ງເລືອກເອົາກະສັດ
ຈາກບັນດາລູກຊາຍຂອງພວກເຮົາຜູ້ທີ່
ພວກເຈົ້າພໍໃຈ.

25 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ພວກເຂົາໄດ້ເລືອກເອົາລູກກົກຂອງ
ນ້ອງຊາຍຂອງຢາເຮັດ ຜູ້ທີ່ມີຊື່ວ່າ ເພ
ແກກ. ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ເພແກກປະຕິເສດ ແລະ ບໍ່ຍອມເປັນ
ກະສັດຂອງພວກເຂົາ. ແລະ ຜູ້ຄົນຢາກ
ໃຫ້ບິດາຂອງລາວບັງຄັບລາວໃຫ້ເປັນ,
ແຕ່ບິດາຂອງລາວບໍ່ຍອມ; ແລະ ລາວໄດ້
ບອກພວກເຂົາວ່າ ບໍ່ຄວນບັງຄັບຜູ້ໃດໃຫ້
ເປັນກະສັດຂອງພວກເຂົາ.

26 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ພວກເຂົາໄດ້ເລືອກເອົານ້ອງຊາຍທັງໝົດ
ຂອງເພແກກ, ແຕ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດຍອມຮັບ.

27 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາເຮັດກໍບໍ່ຍອມຈັກ
ຄົນນອກຈາກຜູ້ດຽວເທົ່ານັ້ນ; ແລະ ໂອ
ໄຮຮາກໍໄດ້ຮັບການແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນ
ກະສັດປົກຄອງຜູ້ຄົນ.

28 ແລະ ລາວໄດ້ເລີ່ມປົກຄອງ ແລະ
ຜູ້ຄົນກໍເລີ່ມຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງຂຶ້ນ ແລະ
ພວກເຂົາກັບມາເປັນຄົນຮັ່ງມີເປັນດີຢ່າງ
ຍິ່ງ.

29 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຢາ
ເຮັດໄດ້ສິ້ນຊີວິດໄປ, ແລະ ນ້ອງຊາຍ
ຂອງລາວກໍຄືກັນ.

30 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໂອ
ໄຮຮາໄດ້ເດີນໄປຢ່າງຖ່ອມຕົນຕໍ່ພຣະ
ພັກຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ໄດ້ຈື່ຈຳ
ສິ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຊຶ່ງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເຮັດ
ເພື່ອບິດາຂອງລາວ, ແລະ ລາວໄດ້ສິດ
ສອນຜູ້ຄົນຂອງລາວອີກວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນ
ເຈົ້າໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ແນວໃດເພື່ອ
ບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາ.

ບົດທີ 7

---

*ໂອໄຮຮາປົກຄອງດ້ວຍຄວາມຊອບ
ທຳ—ທຳມກາງການຍຶດອຳນາດ ແລະ
ຜິດຖຽງກັນ, ການຊົງດີຊົງເດັ່ນໃນອານາ
ຈັກຂອງຂູນ ແລະ ໂຄທໍເລີ່ມເກີດຂຶ້ນ—
ສາດສະດາປະນາມຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ
ການນັບຖືຮູບບູຊາຂອງຜູ້ຄົນ, ຊຶ່ງຈາກ
ນັ້ນພວກເຂົາກໍໄດ້ກັບໃຈ.*

1 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ໂອໄຮຮາໄດ້ດຳເນີນການຕັດສິນໃນ
ແຜ່ນດິນດ້ວຍຄວາມຍຸດຕິທຳຕະຫລອດ
ວັນເວລາຂອງລາວ ຊຶ່ງມີຢູ່ຢ່າງຍາວ
ນານ.

2 ແລະ ລາວໄດ້ມີລູກຊາຍ ແລະ ລູກ
ສາວຫລາຍຄົນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ລາວມີລູກ
ທັງໝົດສາມສິບເອັດຄົນ, ຊຶ່ງໃນຈຳນວນ
ນີ້ເປັນລູກຊາຍຊາວສາມຄົນ.

3 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ລາວ
ມີລູກອີກຜູ້ໜຶ່ງຊື່ຄືບ ໃນໄວຊະລາຂອງ
ລາວ. ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ຄືບໄດ້ປົກຄອງແທນ; ແລະ ຄືບໄດ້ມີລູກ
ຊາຍຊື່ວ່າ ໂຄຣີຮໍ.

4 ແລະ ເວລາໂຄຣີຮໍມີອາຍຸໄດ້ສາມສິບ

ສອງປີ ລາວໄດ້ກະບົດຕໍ່ບິດາຂອງຕົນ, ແລະ ໄດ້ຂ້າມໄປຫາແຜ່ນດິນນີຮໍ; ແລະ ລາວໄດ້ມີລູກຊາຍ ແລະ ລູກສາວຫລາຍຄົນ, ແລະ ພວກເຂົາເປັນຄົນຈົບງາມທີ່ສຸດ; ສະນັ້ນ ໂຄຣຣິຮໍຈຶ່ງໄດ້ດຶງເອົາຜູ້ຄົນຢ່າງຫລວງຫລາຍມາຢູ່ກັບລາວ.

5 ແລະ ເວລາລາວເຕົ້າໂຮມກຳລັງທັບໄດ້ແລ້ວ ລາວຈຶ່ງຂຶ້ນມາຫາແຜ່ນດິນໂມຣັນບ່ອນທີ່ກະສັດຢູ ແລະ ໄດ້ຈັບເອົາກະສັດໄປເປັນຊະເລີຍ ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ຄຳເວົ້າຂອງນ້ອງຊາຍຂອງຢາເຮັດເກີດເປັນຈິງທີ່ວ່າ ພວກເຂົາຈະຖືກນຳໄປສູ່ການເປັນຊະເລີຍ.

6 ບັດນີ້ແຜ່ນດິນໂມຣັນບ່ອນທີ່ກະສັດຢູ ໄດ້ຕັ້ງຢູ່ໃກ້ກັບແຜ່ນດິນ ຊຶ່ງຊາວມີໄຟເອີ້ນວ່າ ແຜ່ນດິນຮ້າງ.

7 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຄົບກັບຜູ້ຄົນຂອງລາວຖືກກວາດໄປເປັນຊະເລີຍຂອງໂຄຣຣິຮໍ ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງຕົນ, ຈົນວ່າຄົບເຖົ້າແກ່ຫລາຍແລ້ວ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ໃນໄວຊະລາຂອງລາວ, ລາວຍັງໄດ້ລູກຊາຍອີກຊື່ວ່າ ຊູນ ຂະນະທີ່ລາວເປັນຊະເລີຍ.

8 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຊູນຄຽດແຄ້ນໃຫ້ອ້າຍຂອງຕົນ, ແລະ ຊູນແຂງແຮງຂຶ້ນ, ແລະ ກັບມາມີກຳລັງຫລາຍຕາມກຳລັງຂອງມະນຸດ; ແລະ ລາວກໍຍິ່ງໃຫຍ່ໃນການຕັດສິນນຳອີກ.

9 ສະນັ້ນ, ລາວຈຶ່ງມາຫາເນີນພູເອຟະຣາອິມ, ແລະ ລາວໄດ້ຫລອມແຮ່ຈາກເນີນພູນັ້ນ, ແລະ ໄດ້ເຮັດດາບດ້ວຍເຫລັກໃຫ້ຜູ້ທີ່ລາວດຶງມາຫາລາວ; ແລະ ຫລັງຈາກລາວໄດ້ເອົາດາບໃຫ້ພວກເຂົາ

ເປັນອາວຸດແລ້ວ, ລາວກໍກັບຄືນໄປຫາເມືອງນີຮໍ, ແລະ ໄດ້ສູ້ຮົບກັບໂຄຣຣິຮໍອ້າຍຂອງຕົນ, ໂດຍວິທີນີ້ລາວຈຶ່ງໄດ້ຍຶດເອົາອານາຈັກຄືນມາໃຫ້ຄົບບິດາຂອງລາວ.

10 ແລະ ບັດນີ້ຍ້ອນວ່າຜົນງານທີ່ຊູນເຮັດໄປນັ້ນ, ບິດາຂອງລາວຈຶ່ງໄດ້ມອບອານາຈັກໃຫ້ລາວ; ດັ່ງນັ້ນ ລາວຈຶ່ງໄດ້ເລີ່ມປົກຄອງແຫນ່ງບິດາຂອງລາວ.

11 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ລາວໄດ້ດຳເນີນການຕັດສິນດ້ວຍຄວາມຊອບທຳ; ແລະ ລາວໄດ້ແຕ່ອານາຈັກຂອງລາວອອກໄປທົ່ວຜືນແຜ່ນດິນ, ເພາະວ່າຜູ້ຄົນກັບມາມີຈຳນວນຢ່າງຫລວງຫລາຍ.

12 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຊູນໄດ້ມີລູກຊາຍ ແລະ ລູກສາວຫລາຍຄົນຄືກັນ.

13 ແລະ ໂຄຣຣິຮໍໄດ້ກັບໃຈຈາກຄວາມຊົ່ວຫລາຍຢ່າງຊຶ່ງລາວໄດ້ເຮັດໄປນັ້ນ; ດັ່ງນັ້ນ ຊູນຈຶ່ງໄດ້ໃຫ້ລາວມີອຳນາດໃນອານາຈັກຂອງຕົນ.

14 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໂຄຣຣິຮໍມີລູກຊາຍ ແລະ ລູກສາວຫລາຍຄົນ. ແລະ ໃນບັນດາພວກລູກຊາຍຂອງໂຄຣຣິຮໍ ມີຜູ້ໜຶ່ງຊື່ວ່າ ໂນອາ.

15 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໂນອາໄດ້ກະບົດຕໍ່ກະສັດຊູນ, ແລະ ຕໍ່ໂຄຣຣິຮໍບິດາຂອງຕົນ, ແລະ ໄດ້ດຶງເອົາໂຄຣຣິຮໍນ້ອງຊາຍຂອງລາວ, ແລະ ອ້າຍນ້ອງຂອງຕົນທັງໝົດ ແລະ ຜູ້ຄົນຢ່າງຫລວງຫລາຍໄປນຳ.

16 ແລະ ລາວໄດ້ມາສູ້ຮົບກັບກະສັດຊູນ, ດ້ວຍເຫດນີ້ລາວຈຶ່ງໄດ້ຮັບແຜ່ນ

ດິນມູນມໍລະດົກບ່ອນທຳອິດຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ລາວໄດ້ກາຍມາເປັນກະສັດປົກຄອງແຜ່ນດິນສ່ວນນັ້ນ.

17 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືລາວໄດ້ສູ້ຮົບກັບກະສັດຊູນອີກ; ແລະ ລາວໄດ້ຈັບກະສັດຊູນ, ແລະ ເອົາໄປເປັນຊະເລີຍໃນແຜ່ນດິນໂມຣັນ.

18 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນ ເມື່ອໃກ້ເວລາທີ່ລາວຈະປະຫານຊີວິດຊູນ, ພວກລູກຊາຍຂອງຊູນໄດ້ລອບເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງໂນອາໃນຕອນກາງຄືນ, ແລະ ໄດ້ຂ້າລາວ ແລະ ໄດ້ມ້າງປະຕູຄຸກ, ແລະ ນຳເອົາບິດາຂອງພວກເຂົາອອກມາ ແລະ ໄດ້ນຳຊູນກັບຄືນໄປປົກຄອງອານາຈັກຂອງຕົນຄືເກົ່າ.

19 ສະນັ້ນ, ລູກຊາຍຂອງໂນອາຈຶ່ງໄດ້ເລີ່ມສ້າງອານາຈັກຂຶ້ນແທນລາວ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພວກເຂົາກໍບໍ່ມີອຳນາດເໜືອກະສັດຊູນອີກຕໍ່ໄປ, ແລະ ຜູ້ຄົນທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ການປົກຄອງຂອງກະສັດຊູນໄດ້ຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງຢ່າງຍິ່ງ ແລະ ຍິ່ງໃຫຍ່ຂຶ້ນຫລາຍທີ່ສຸດ.

20 ແລະ ປະເທດຖືກແຍກອອກໄປ ແລະ ມັນມີຢູ່ສອງອານາຈັກຄື ອານາຈັກຂອງຊູນ, ແລະ ອານາຈັກຂອງໂຄຣຣໍລູກຊາຍຂອງໂນອາ.

21 ແລະ ໂຄຣຣໍລູກຊາຍຂອງໂນອາໄດ້ໃຫ້ຜູ້ຄົນຂອງຕົນໄປຕໍ່ສູ້ກັບຊູນ, ຊຶ່ງໃນການສູ້ຮົບນີ້ຊູນໄດ້ຮັບໄຊຊະນະ ແລະ ໄດ້ປະຫານຊີວິດໂຄຣຣໍ.

22 ແລະ ບັດນີ້ໂຄຣຣໍ ມີລູກຊາຍຄົນໜຶ່ງຊື່ວ່າ ນິມໂຣດ; ແລະ ນິມໂຣດໄດ້ຍົກອານາຈັກຂອງໂຄຣຣໍໃຫ້ຊູນ, ແລະ ລາວ

ເປັນທີ່ພໍໃຈໃນສາຍຕາຂອງຊູນ; ສະນັ້ນຊູນຈຶ່ງໄດ້ໃຫ້ຄວາມຊ່ອຍເຫລືອອັນສຳຄັນແກ່ລາວ, ແລະ ລາວຈຶ່ງໄດ້ເຮັດຕາມໃຈຊອບຢູ່ໃນອານາຈັກຂອງຊູນ.

23 ແລະ ໃນສະໄໝການປົກຄອງຂອງຊູນນີ້ ກໍມີສາດສະດາຈຳນວນໜຶ່ງ, ຊຶ່ງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສົ່ງມາໃນບັນດາຜູ້ຄົນອີກ, ໂດຍໄດ້ທຳນາຍວ່າ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ການນັບຖືຮູບບູຊາຂອງຜູ້ຄົນນັ້ນກຳລັງຈະນຳເອົາການສາບແຊ່ງມາໃຫ້ແຜ່ນດິນ, ແລະ ພວກເຂົາຈະຖືກທຳລາຍຖ້າຫາກພວກເຂົາບໍ່ກັບໃຈ.

24 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຜູ້ຄົນໄດ້ໝິ່ນປະໝາດສາດສະດາ, ແລະ ໄດ້ເຍາະເຍີ້ຍພວກເພິ່ນ. ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ກະສັດຊູນໄດ້ລົງໂທດຜູ້ຄົນທັງໝົດທີ່ໝິ່ນປະໝາດສາດສະດາ.

25 ແລະ ລາວໄດ້ອອກກົດໝາຍໄປທົ່ວແຜ່ນດິນ, ຊຶ່ງໃຫ້ອຳນາດແກ່ສາດສະດາເພື່ອຈະສາມາດໄປຫາບ່ອນໃດກໍຕາມ ແລ້ວແຕ່ພວກເພິ່ນຕ້ອງການ; ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້ ຜູ້ຄົນຈຶ່ງຖືກນຳມາສູ່ການກັບໃຈ.

26 ແລະ ຍ້ອນວ່າຜູ້ຄົນໄດ້ກັບໃຈຈາກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ປະຖິ້ມການນັບຖືຮູບບູຊາຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຍົກເວັ້ນພວກເຂົາ, ແລະ ພວກເຂົາຈຶ່ງເລີ່ມຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງຂຶ້ນອີກໃນແຜ່ນດິນ. ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຊູນໄດ້ມີລູກຊາຍ ແລະ ລູກສາວຫລາຍຄົນໃນໄວຊະລາຂອງລາວ.

27 ແລະ ມັນບໍ່ມີສົງຄາມອີກໃນວັນເວລາຂອງຊູນ; ແລະ ລາວໄດ້ລະນຶກ

ເຖິງສິ່ງສຳຄັນທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໄດ້ເຮັດ ເພື່ອບັນພະບຸລຸດຂອງລາວໃນການນຳ ເອົາພວກເຂົາຂ້າມຄວາມເລິກທີ່ສຸດຂອງ ທະເລມາຫາແຜ່ນດິນແຫ່ງຄຳສັນຍາ; ສະນັ້ນ ລາວຈຶ່ງໄດ້ດຳເນີນການຕັດສິນ ດ້ວຍຄວາມຍຸດຕິທຳຕະຫລອດວັນເວລາ ຂອງລາວ.

ບົດທີ 8

ມັນມີການຜິດຖຽງກັນ ແລະ ມີການຂັດ ແຍ້ງກັນເລື່ອງອານາຈັກ—ເອຄິດຈັດຕັ້ງ ຄຳສາບານການມົ້ວສຸມລັບເພື່ອປະທານ ຊີວິດກະສັດ—ການມົ້ວສຸມລັບເປັນຂອງ ມານ ແລະ ຜົນຄືການທຳລາຍປະຊາ ຊາດ—ຄົນຕ່າງຊາດໃນສະໄໝປະຈຸ ບັນຖືກເຕືອນໃຫ້ຕໍ່ຕ້ານການມົ້ວສຸມລັບ ຊຶ່ງພະຍາຍາມໂຄ່ນລົ້ມເສລີພາບຂອງ ແຜ່ນດິນ, ປະຊາຊາດ, ແລະ ປະເທດ ຊາດທັງໝົດ.

1 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຊູນ ໄດ້ລູກຊາຍອີກຄົນໜຶ່ງຊື່ວ່າ ໂອເມ, ແລະ ໂອເມໄດ້ປົກຄອງແທນລາວ. ແລະ ໂອ ເມໄດ້ມີລູກຊາຍຊື່ວ່າ ຢາເຣັດ; ແລະ ຢາ ເຣັດໄດ້ມີລູກຊາຍ ແລະ ລູກສາວຫລາຍ ຄົນ.

2 ແລະ ຢາເຣັດໄດ້ກະບົດຕໍ່ບິດາຂອງ ຕົນ, ແລະ ມາຢູ່ໃນແຜ່ນດິນຂອງເຫັດ. ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ລາວໄດ້ ເວົ້າຍ້ອງຍໍຜູ້ຄົນຢ່າງຫລວງຫລາຍ, ຍ້ອນ ວ່າຄຳເວົ້າອັນມີເລັຫລຽມຂອງລາວຈົນ ວ່າລາວໄດ້ອານາຈັກເຄິ່ງໜຶ່ງມາປົກຄອງ.

3 ແລະ ເມື່ອລາວໄດ້ອານາຈັກມາ

ເຄິ່ງໜຶ່ງແລ້ວ, ລາວກໍໄດ້ມາສູ້ຮົບກັບ ບິດາຂອງຕົນ, ແລະ ລາວໄດ້ຈັບເອົາ ບິດາຂອງຕົນໄປເປັນຊະເລີຍ, ແລະ ເຮັດ ໃຫ້ບິດາຂອງຕົນທ່າງານໃນຂະນະທີ່ ເປັນຊະເລີຍ;

4 ແລະ ບັດນີ້, ໃນໄລຍະເວລາແຫ່ງ ການປົກຄອງຂອງໂອເມ, ລາວໄດ້ຕົກ ຢູ່ໃນຄວາມເປັນຊະເລີຍເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງ ຊີວິດຂອງລາວ. ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງ ເກີດຂຶ້ນຄື ລາວໄດ້ມີລູກຊາຍ ແລະ ລູກ ສາວຫລາຍຄົນ, ຊຶ່ງໃນບັນດາລູກພວກ ນີ້ ມີສອງຄົນຊື່ວ່າ ເອຊະໂຣມ ແລະ ໂຄ ຣິອານທະເມີ.

5 ແລະ ພວກເຂົາຄຽດແຄ້ນຫລາຍທີ່ ສຸດ ຍ້ອນການກະທຳຂອງຢາເຣັດອ້າຍ ຂອງຕົນ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກເຂົາໄດ້ ຈັດກອງທັບ ແລະ ໄດ້ສູ້ຮົບກັບຢາເຣັດ. ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກ ເຂົາໄດ້ສູ້ຮົບກັບຢາເຣັດໃນເວລາກາງ ຄືນ.

6 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເວລາພວກເຂົາໄດ້ຂ້າຄົນໃນກອງທັບ ຂອງຢາເຣັດແລ້ວ ແລະ ກຳລັງຈະຂ້າ ລາວນຳອີກ; ແລະ ລາວໄດ້ວິງວອນພວກ ເຂົາໃຫ້ໄວ້ຊີວິດລາວ, ແລະ ລາວຈະຍົກ ອານາຈັກຄືນໃຫ້ບິດາຂອງຕົນ. ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກເຂົາໄດ້ ໄວ້ຊີວິດລາວ.

7 ແລະ ບັດນີ້ຢາເຣັດໄດ້ມີຄວາມ ເສົ້າສະຫລົດໃຈຫລາຍທີ່ສຸດ ຍ້ອນການ ສູນເສຍອານາຈັກໄປນັ້ນ, ເພາະວ່າໃຈ ຂອງລາວຢູ່ກັບອານາຈັກ ແລະ ການ ຍ້ອງຍໍສັນລະເສີນຂອງໂລກ.

8 ບັດນີ້ໂດຍທີ່ລູກສາວຂອງຢາເຣັດ ເປັນຄົນຊຳນິຊຳນານທີ່ສຸດ, ແລະ ໂດຍ ທີ່ໄດ້ເຫັນຄວາມເສົ້າສະຫລົດໃຈຂອງ ບິດາຕົນ, ນາງຈຶ່ງໄດ້ຄິດວາງແຜນເພື່ອ ຈະກູ້ເອົາອານາຈັກຄົນມາໃຫ້ບິດາຂອງ ນາງໃຫ້ໄດ້.

9 ບັດນີ້ລູກສາວຂອງຢາເຣັດເປັນຄົນ ງາມທີ່ສຸດ. ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດ ຂຶ້ນຄື ນາງໄດ້ເວົ້າກັບບິດາຂອງນາງ ວ່າ: ແມ່ນຫຍັງທີ່ເຮັດໃຫ້ພໍ້ມີຄວາມ ເສົ້າສະຫລົດໃຈເຊັ່ນນີ້? ພໍ້ບໍ່ໄດ້ອ່ານ ບັນທຶກຊຶ່ງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາ ນຳຂ້າມຄວາມເລິກທີ່ສຸດຂອງທະເລ ອັນກວ້າງໃຫຍ່ມາບໍ່? ຈຶ່ງເບິ່ງ, ມັນບໍ່ມີ ເລື່ອງລາວກ່ຽວກັບຄົນໃນສະໄໝກ່ອນ ບໍ່ທີ່ໃຊ້ແຜນການລັບຂອງພວກເຂົາ, ຊຶ່ງ ໃນແຜນການນັ້ນພວກເຂົາໄດ້ຍຶດເອົາ ອານາຈັກຫລາຍແຫ່ງ ແລະ ມີຄວາມຮຸ່ງ ເຮືອງເຫລືອງເຫລື້ອມ?

10 ແລະ ບັດນີ້, ດັ່ງນັ້ນ, ຂໍໃຫ້ພໍ້ຈຶ່ງໃຫ້ ຄົນໄປນຳເອົາເອຄິດລູກຊາຍຂອງຄົມນໍ ມາ; ແລະ ຈຶ່ງເບິ່ງ, ລູກເອງເປັນຄົນງາມ, ແລະ ລູກຈະພ້ອນລຳຕໍ່ໜ້າລາວ, ແລະ ລູກຈະເຮັດໃຫ້ລາວພໍ້ໃຈ, ຈົນວ່າລາວ ຢາກໄດ້ລູກໄປເປັນພັນລະຍາຂອງລາວ; ເວລານັ້ນພໍ້ຈຶ່ງກ່າວວ່າ: ຂ້າພະເຈົ້າຈະ ຍົກລູກສາວໃຫ້ທ່ານ ຖ້າຫາກທ່ານເອົາ ຫົວບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າຜູ້ເປັນກະສັດມາ ໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າ.

11 ແລະ ບັດນີ້ໂອເມ ແມ່ນເພື່ອນຂອງ ເອຄິດ; ສະນັ້ນ, ເມື່ອຢາເຣັດໄດ້ສັ່ງໃຫ້ ຄົນໄປເອີ້ນເອຄິດມາຫາ, ລູກສາວຂອງ ຢາເຣັດກໍໄດ້ພ້ອນລຳຕໍ່ໜ້າລາວ, ເຖິງ

ຂະໜາດທີ່ເຮັດໃຫ້ລາວພໍ້ໃຈ, ເຖິງ ຂະໜາດທີ່ລາວຢາກໄດ້ນາງມາເປັນພັນ ລະຍາ. ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເອຄິດໄດ້ເວົ້າກັບຢາເຣັດວ່າ: ໃຫ້ນາງມາ ເປັນພັນລະຍາຂອງຂ້າພະເຈົ້າສາ.

12 ແລະ ຢາເຣັດເວົ້າກັບລາວວ່າ: ຂ້າພະເຈົ້າຈະຍົກນາງໃຫ້ທ່ານ, ຖ້າຫາກ ທ່ານຈະເອົາຫົວຂອງບິດາຂອງຂ້າພະ ເຈົ້າຜູ້ເປັນກະສັດມາໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າ.

13 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເອຄິດໄດ້ເຕົ້າໂຮມຍາດພີ່ນ້ອງທັງໝົດ ຂອງຕົນໃນຄອບຄົວຂອງຢາເຣັດ ແລະ ເວົ້າກັບພວກເຂົາເຫລົ່ານັ້ນວ່າ: ພວກ ທ່ານຈະສາບານກັບເຮົາໄດ້ບໍ່ວ່າ ພວກ ທ່ານຈະສັດຊື່ຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າໃນສິ່ງທີ່ ຂ້າພະເຈົ້າປາຖະໜາຈາກພວກທ່ານ?

14 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກເຂົາທັງໝົດໄດ້ສາບານກັບລາວ, ໂດຍອ້າງເຖິງພຣະເຈົ້າແຫ່ງສະຫວັນ ແລະ ອ້າງເຖິງແຜ່ນດິນໂລກນຳອີກ, ແລະ ອ້າງວ່າຖ້າຫາກຜູ້ໃດຫັນປ່ຽນບໍ່ ປະຕິບັດຕາມສິ່ງທີ່ເອຄິດປາຖະໜາ ຜູ້ນັ້ນຈະສູນເສຍຫົວຂອງຕົນ; ແລະ ຜູ້ ໃດທີ່ເປີດເຜີຍອັນໃດກໍຕາມທີ່ເອຄິດ ບອກໃຫ້ຮູ້, ຜູ້ນັ້ນຈະສູນເສຍຊີວິດຂອງ ຕົນ.

15 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນດີກັບເອຄິດດັ່ງນັ້ນ. ແລະ ເອຄິດໄດ້ໃຫ້ພວກເຂົາກ່າວຄຳ ສາບານ ຊຶ່ງມອບໃຫ້ຄົນໃນສະໄໝໂບ ຮານຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາອຳນາດ, ຊຶ່ງຕໍ່ກັນ ມາຈາກກາອິນຜູ້ເປັນຄາດຕະກອນນັບ ຕັ້ງແຕ່ການເລີ່ມຕົ້ນມາ.

16 ແລະ ອຳນາດຂອງມານໄດ້ຮັກສາ ຄຳສາບານນີ້ໄວ້ ເພື່ອຈະໄດ້ມອບຄຳ ສາບານເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ແກ່ຜູ້ຄົນຕໍ່ໄປ, ເພື່ອ ໃຫ້ພວກເຂົາຄົງຢູ່ໃນຄວາມມືດ, ເພື່ອ ຊ່ອຍເຫລືອຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາອຳນາດໃຫ້ ມີອຳນາດ, ແລະ ເພື່ອຂ້າ, ແລະ ເພື່ອບຸ້ນ ຈີ້, ແລະ ເພື່ອຕົວະຍົວະ, ແລະ ເພື່ອເຮັດ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍນາໆປະການ ແລະ ການ ໂສເພນີ.

17 ແລະ ແມ່ນລູກສາວຂອງຢາເຮັດ ນີ້ແຫລະທີ່ໄດ້ນຳມັນມາໄວ້ໃນໃຈຂອງ ລາວ ເພື່ອໃຫ້ຄົນຄວ້າຫາສິ່ງເກົ່າແກ່ ເຫລົ່ານີ້; ແລະ ຢາເຮັດໄດ້ນຳມັນມາໄວ້ ໃນໃຈຂອງເອຄິດ; ສະນັ້ນ ເອຄິດຈຶ່ງໄດ້ ມອບມັນໃຫ້ແກ່ຍາດພີ່ນ້ອງ ແລະ ພູ່ ເພື່ອນຂອງລາວ, ແລະ ນຳພວກເຂົາໄປ ດ້ວຍຄຳສັນຍາທີ່ຈົບງາມໃຫ້ເຮັດສິ່ງໃດກໍ ຕາມທີ່ລາວປາຖະໜາ.

18 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກເຂົາໄດ້ຈັດຕັ້ງການມົ້ວສຸມລັບຂຶ້ນຄື ກັນກັບໃນສະໄໝກ່ອນ; ຊຶ່ງການມົ້ວສຸມ ລັບນັ້ນເປັນໜ້າກຽດຊຶ່ງ ແລະ ຊົ່ວຮ້າຍ ຍິ່ງກວ່າສິ່ງໃດໆໃນສາຍພຣະເນດຂອງ ພຣະເຈົ້າ;

19 ເພາະວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດ ວຽກໃນການມົ້ວສຸມລັບ, ທັງພຣະອົງບໍ່ ມີພຣະປະສົງໃຫ້ມະນຸດຂ້າພັນກັນ, ແຕ່ ໃນທຸກສິ່ງພຣະອົງຊົງຫ້າມມັນນັບຕັ້ງແຕ່ ການເລີ່ມຕົ້ນຂອງມະນຸດເປັນຕົ້ນມາ.

20 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າໂມໂຣໂນ ບໍ່ໄດ້ຂຽນແບບສະບັບຂອງຄຳສາບານ ແລະ ການມົ້ວສຸມລັບຂອງພວກເຂົາໄວ້, ເພາະມັນເປັນທີ່ຮູ້ຈັກແກ່ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ

ມັນມີຢູ່ແລ້ວກັບຄົນທັງປວງ, ແລະ ມັນມີ ຢູ່ແລ້ວໃນບັນດາຊາວເລມັນ.

21 ແລະ ມັນເປັນເຫດໃຫ້ເກີດຄວາມ ພິນາດແກ່ຜູ້ຄົນພວກນີ້ ຊຶ່ງຂ້າພະ ເຈົ້າກຳລັງເວົ້າເຖິງຢູ່ດຽວນີ້, ແລະ ມັນ ນຳຄວາມພິນາດມາໃຫ້ຜູ້ຄົນຂອງນີໂຟ ນຳອີກ.

22 ແລະ ປະເທດໃດກໍຕາມທີ່ຈະສະ ຫັບສະໜູນການມົ້ວສຸມລັບແບບນີ້, ເພື່ອ ໃຫ້ໄດ້ອຳນາດ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດຈົນ ໃຫ້ມັນແຕ່ຂະຫຍາຍໄປທົ່ວປະເທດ; ຈົ່ງເບິ່ງ, ປະເທດນັ້ນຈະຖືກທຳລາຍ; ເພາະວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະບໍ່ຍອມໃຫ້ ເລືອດຂອງໄພພິນຂອງພຣະອົງຊຶ່ງຖືກ ພວກເຂົາຫລົ່ງ ຮ້ອງທຸນພຣະອົງຈາກ ພື້ນດິນສະເໝີໄປເພື່ອການແກ້ແຄ້ນຄົນ ເຫລົ່ານັ້ນ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ແກ້ແຄ້ນພວກ ເຂົາ.

23 ສະນັ້ນ, ໂອ້ ທ່ານຄົນຕ່າງຊາດ, ມັນແມ່ນຄວາມສະຫລຽວສະຫລາດ ໃນ ພຣະເຈົ້າທີ່ຈະໃຫ້ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເປັນທີ່ ຮູ້ຈັກແກ່ທ່ານ, ເພື່ອໂດຍການນີ້ທ່ານ ຈະກັບໃຈຈາກບາບຂອງທ່ານ, ແລະ ບໍ່ ປ່ອຍໃຫ້ການມົ້ວສຸມລັບຢູ່ເໜືອທ່ານ, ຊຶ່ງສ້າງຂຶ້ນເພື່ອໃຫ້ມີອຳນາດ ແລະ ຮັບ ຜົນປະໂຫຍດ—ແລະ ວຽກງານ, ແທ້ຈິງ ແລ້ວ, ວຽກງານແຫ່ງຄວາມພິນາດຍ່ອມ ມາສູ່ທ່ານ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນດາບແຫ່ງ ຄວາມຍຸດຕິທຳຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ສະຖິດ ນິລັນດອນຈະຕົກລົງມາໃສ່ທ່ານເພື່ອ ການໂຄ່ນລົ້ມ, ແລະ ເພື່ອຄວາມພິນາດ ຂອງທ່ານ ຖ້າຫາກທ່ານຈະປ່ອຍໃຫ້ສິ່ງ ເຫລົ່ານີ້ມີຢູ່.

24 ສະນັ້ນ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບັນຊາທ່ານ, ເມື່ອທ່ານເຫັນສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເກີດຂຶ້ນໃນບັນດາພວກທ່ານ, ທ່ານຄວນຈະຕື່ມຂຶ້ນສູ່ຄວາມເຂົ້າໃຈເຖິງສະພາບອັນເປັນຕາຍຳນຂອງທ່ານ, ຍ້ອນວ່າການມົ້ວສຸມລັບນີ້ ຊຶ່ງຈະມີຢູ່ໃນບັນດາພວກທ່ານ; ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ວິບັດຈົ່ງມີກັບມັນ, ເພາະເລືອດຂອງຄົນທັງຫລາຍທີ່ຖືກຂ້າຕາຍໄດ້ຮັອງຂຶ້ນຈາກພື້ນດິນເພື່ອແກ້ແຄ້ນມັນ, ແລະ ແກ້ແຄ້ນຜູ້ທີ່ສ້າງມັນຂຶ້ນມາ.

25 ເພາະວ່າເຫດການຈະບັງເກີດຂຶ້ນຄືຜູ້ໃດທີ່ສ້າງມັນ ຍ່ອມສະແຫວງທີ່ຈະລົບລ້າງອິດສະລະພາບຂອງແຜ່ນດິນ, ປະຊາຊາດ, ແລະ ປະເທດຊາດທັງໝົດ; ແລະ ຈະນຳເອົາຄວາມພິນາດມາສູ່ຜູ້ຄົນທັງໝົດ, ເພາະວ່າມັນຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍບິດາຂອງຄວາມຂີ້ຕົວະທັງໝົດ, ແມ່ນຄົນຂີ້ຕົວະຜູ້ດຽວກັນນັ້ນທີ່ຫລອກລວງບິດາມານດາຜູ້ທຳອິດຂອງເຮົາ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນຄົນຂີ້ຕົວະຜູ້ດຽວກັນນີ້ແຫລະທີ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດເຮັດຄາດຕະກຳນັບຕັ້ງແຕ່ການເລີ່ມຕົ້ນມາ; ເປັນຜູ້ທີ່ເຮັດໃຫ້ໃຈຂອງມະນຸດແຂງກະດ້າງ ຈົນໄດ້ຂ້າສາດສະດາທັງຫລາຍ, ແລະ ໄດ້ແກວ່ງກ້ອນຫີນໃສ່ພວກເພິ່ນ, ແລະ ຂັບໄລ່ພວກເພິ່ນອອກໄປນັບແຕ່ຕອນຕົ້ນ.

26 ສະນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າໂມໂຣໂນຈຶ່ງໄດ້ຮັບບັນຊາໃຫ້ຂຽນເລື່ອງເຫຼົ່ານີ້ ເພື່ອຄວາມຊົ່ວຕ່າງໆຈະໄດ້ໝົດໄປ, ແລະ ວ່າເວລາຈະມາຮອດ ຊຶ່ງຊາຕານຈະບໍ່ມີອຳນາດເໜືອໃຈຂອງລູກຫລານມະນຸດ, ມີແຕ່ເຂົາຈະຖືກຊັກຈູງໃຫ້ເຮັດແຕ່ຄວາມດີຕະຫລອດໄປ, ເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ມາຫາ

ອ່າງນ້ຳແຫ່ງຄວາມຊອບທຳທັງປວງ ແລະ ລອດ.

ບົດທີ 9

ອານາຈັກສິ່ງຕໍ່ຈາກຜູ້ໜຶ່ງຫາອີກຜູ້ໜຶ່ງ ຕາມເຊື້ອສາຍ, ຕາມກົນອຸບາຍເລັ່ຫລ່ຽມ, ແລະ ຕາມການຄາດຕະກຳ—ອີເມີເຫັນພຣະບຸດແຫ່ງຄວາມຊອບທຳ—ສາດສະດາຫລາຍທ່ານຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການກັບໃຈ—ມີຄວາມອິດຢາກເກີດຂຶ້ນ ແລະ ມີຈູພິດກັດຕອດຜູ້ຄົນ.

1 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າໂມໂຣໂນເລີ່ມເຮັດບັນທຶກຂອງຂ້າພະເຈົ້າຕໍ່ໄປ. ດັ່ງນັ້ນ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຍ້ອນວ່າການມົ້ວສຸມລັບຂອງເອຄິດ ແລະ ໝູ່ເພື່ອນຂອງລາວ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາໄດ້ໂຄ່ນລົ້ມອານາຈັກຂອງໂອເມ.

2 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຍັງໄດ້ເມດຕາສົງສານໂອເມ, ພ້ອມທັງລູກຊາຍ ແລະ ລູກສາວຂອງລາວ ຜູ້ທີ່ບໍ່ພະຍາຍາມທຳລາຍລາວ.

3 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເຕືອນໂອເມໃນຄວາມຝັນວ່າ ລາວຄວນອອກໄປຈາກແຜ່ນດິນ; ສະນັ້ນໂອເມຈຶ່ງໄດ້ອອກໄປຈາກແຜ່ນດິນ ພ້ອມດ້ວຍຄອບຄົວຂອງລາວ, ແລະ ໄດ້ເດີນທາງໄປຫລາຍມື້, ແລະ ມາຮອດ ແລະ ຜ່ານເນີນພູຊິມໄປ, ແລະ ໄດ້ມາຮອດບ່ອນຊຶ່ງຊາວນີໄຟໄດ້ຖືກທຳລາຍ, ແລະ ຈາກບ່ອນນັ້ນໄປທາງຕາເວັນອອກ, ແລະ ມາຮອດບ່ອນໃກ້ຝັ່ງທະເລ ຊຶ່ງມີຊື່ວ່າ ອາບລຳ, ແລະ ບ່ອນນັ້ນລາວໄດ້ຕັ້ງຜ້າເຕັ້ນຂຶ້ນ ພ້ອມທັງ

ລູກຊາຍ ແລະ ລູກສາວຂອງລາວນຳອີກ, ແລະ ຄົນໃນຄອບຄົວຂອງລາວທັງໝົດ ນອກຈາກຢາເຮັດ ແລະ ຄອບຄົວຂອງ ລາວເທົ່ານັ້ນ.

4 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຢາເຮັດໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນກະສັດ ບົກຄອງຜູ້ຄົນດ້ວຍມືຂອງຄວາມຊົ່ວ ຮ້າຍ; ແລະ ລາວໄດ້ຍົກລູກສາວຂອງ ລາວໃຫ້ເປັນພັນລະຍາຂອງເອຄິດ.

5 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເອ ຄິດພະຍາຍາມທີ່ຈະຂ້າພໍ່ເຖົ້າຂອງຕົນ; ແລະ ລາວໄດ້ຂໍຮ້ອງຜູ້ທີ່ລາວໃຫ້ກ່າວ ຄຳສາບານດ້ວຍຄຳສາບານຂອງຄົນໃນ ສະໄໝໂບຮານ, ແລະ ພວກນັ້ນກໍໄດ້ຫົວ ພໍ່ເຖົ້າຂອງເອຄິດ, ໃນຂະນະທີ່ຢາເຮັດ ນັ່ງຢູ່ໃນບັນລັງກ່າວຄຳປາໄສຕໍ່ຜູ້ຄົນ.

6 ເພາະການແຜ່ສັງຄົມທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ລືກລັບນີ້ເປັນໄປຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງ ຈົນ ວ່າມັນໄດ້ເຮັດໃຫ້ໃຈຂອງຜູ້ຄົນທັງໝົດ ເສື່ອມໂຊມ; ດັ່ງນັ້ນ ຢາເຮັດຈຶ່ງຖືກລອບ ຂ້າໃນບັນລັງຂອງລາວເອງ, ແລະ ເອຄິດ ໄດ້ຂຶ້ນບົກຄອງແທນ.

7 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເອ ຄິດເລີ່ມມີຄວາມອິດສາບັງບຽດລູກຊາຍ ຄົນໜຶ່ງຂອງຕົນ, ດັ່ງນັ້ນ ລາວຈຶ່ງໄດ້ເອົາ ລູກຊາຍຂອງຕົນຂັງໄວ້ໃນຄູກ, ແລະ ໃຫ້ ຂັງໄວ້ໂດຍເອົາອາຫານໃຫ້ກິນພຽງເລັກ ນ້ອຍ ຫລືວ່າບໍ່ໃຫ້ກິນເລີຍ ຈົນເຖິງແກ່ ຄວາມຕາຍ.

8 ແລະ ບັດນີ້ນ້ອງຊາຍຂອງຜູ້ທີ່ຕາຍ, (ມີຊື່ວ່າ ນິມຣາ) ໄດ້ຄຽດແຄ້ນໃຫ້ບິດາ ຂອງລາວຍ້ອນສິ່ງທີ່ບິດາຂອງລາວໄດ້ ເຮັດກັບອ້າຍຂອງລາວ.

9 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ນິມ ຣາໄດ້ເຕົ້າໂຮມຄົນຈຳນວນໜຶ່ງ, ແລະ ໄດ້ໜີອອກຈາກແຜ່ນດິນໄປ, ແລະ ໄດ້ ຂ້າມໄປຢູ່ກັບໂອເມ.

10 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເອຄິດໄດ້ລູກຊາຍຕື່ມອີກ, ແລະ ພວກ ເຂົາໄດ້ເອົາຊະນະໃຈຂອງຜູ້ຄົນ ເຖິງ ແມ່ນພວກເຂົາໄດ້ສາບານກັບລາວວ່າຈະ ເຮັດຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທຸກຢ່າງຕາມທີ່ລາວ ປາຖະໜາ.

11 ບັດນີ້ຜູ້ຄົນຂອງເອຄິດປາຖະໜາ ຜົນປະໂຫຍດ, ຄືກັນກັບທີ່ເອຄິດປາ ຖະໜາອຳນາດ; ດັ່ງນັ້ນ, ພວກລູກຊາຍ ຂອງເອຄິດຈຶ່ງໄດ້ແຈກຢາຍເງິນໃຫ້ພວກ ເຂົາ, ຊຶ່ງດ້ວຍວິທີນີ້ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ດຶງ ຜູ້ຄົນສ່ວນຫລາຍມາຫາພວກເຂົາ.

12 ແລະ ມັນເລີ່ມມີສົງຄາມລະຫວ່າງ ພວກລູກຊາຍຂອງເອຄິດກັບຕົວເອຄິດ ເອງເປັນເວລາຫລາຍປີ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈົນວ່າໄປສູ່ຄວາມພິນາດຂອງຜູ້ຄົນທີ່ຢູ່ ໃນອານາຈັກເກືອບໝົດ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນທັງໝົດ ນອກຈາກຄົນສາມສິບຄົນ ກັບພວກທີ່ໜີໄປກັບເຊື້ອສາຍຂອງໂອເມ ເທົ່ານັ້ນ.

13 ດັ່ງນັ້ນ, ໂອເມຈຶ່ງໄດ້ກັບຄືນມາຫາ ແຜ່ນດິນທີ່ເປັນມູນມໍລະດົກຂອງຕົນອີກ.

14 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໂອເມເລີ່ມເຖົ້າແກ່ລົງ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍ ຕາມ, ລາວກໍຍັງໄດ້ລູກຊາຍອີກຄົນໜຶ່ງ ໃນໄວຊະລາຂອງລາວ ຊື່ວ່າ ອີເມີ; ແລະ ລາວໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ອີເມີເປັນກະສັດ ບົກຄອງແທນ.

15 ແລະ ຫລັງຈາກທີ່ອີເມີໄດ້ຖືກ

ແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນກະສັດແທນແລ້ວ, ລາວ ໄດ້ເຫັນສັນຕິພາບໃນແຜ່ນດິນຢູ່ສອງປີ, ແລະ ລາວໄດ້ສິ້ນຊີວິດໄປ, ໂດຍທີ່ໄດ້ ເຫັນວັນເວລາຊຶ່ງເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມ ເລົ່າສະຫລົດໃຈເປັນເວລາຍາວນານ. ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ອີເມີໄດ້ ບົກຄອງແທນລາວ, ແລະ ໄດ້ກະທຳຕາມ ຕົວຢ່າງຂອງບິດາຕົນ.

16 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເລີ່ມເອົາຄຳ ສາບແຊ່ງອອກໄປຈາກແຜ່ນດິນອີກ, ແລະ ເຊື້ອສາຍຂອງອີເມີໄດ້ຈະເລີນຮຸ່ງ ເຮືອງຢ່າງຍິ່ງພາຍໃຕ້ການບົກຄອງຂອງ ອີເມີ; ແລະ ໃນເວລາທີ່ກສິບສອງປີ ພວກ ເຂົາກັບມາເປັນຄົນເຂັ້ມແຂງຢ່າງຍິ່ງ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ພວກເຂົາກາຍມາເປັນຄົນ ຮັ່ງມີຢ່າງຍິ່ງ—

17 ໂດຍມີໝາກໄມ້ນາໆຊະນິດ, ແລະ ເຄື່ອງປູກຂອງຝັງ, ແລະ ຜ້າໄໝ, ແລະ ຜ້າລິນິນຢ່າງດີ, ແລະ ຄຳ, ແລະ ເງິນ, ແລະ ຂອງມີຄ່າຫລາຍຢ່າງ;

18 ແລະ ກໍມີຝູງສັດລ້ຽງ, ງົວເຖິກ, ແລະ ງົວແມ່, ແລະ ແກະ, ແລະ ໝູ, ແລະ ແບ້, ແລະ ສັດອື່ນໆອີກຫລາຍຊະນິດທີ່ມີປະ ໂຫຍດສຳລັບເປັນອາຫານຂອງມະນຸດ ນຳອີກ.

19 ແລະ ພວກເຂົາກໍມີຝູງມ້າ, ແລະ ລີ່, ແລະ ກໍມີຊ້າງ ແລະ ມີຄູຣີລຳ ແລະ ຄູມຳ ນຳອີກ; ຊຶ່ງທັງໝົດເປັນປະໂຫຍດແກ່ ມະນຸດ, ແລະ ໂດຍສະເພາະແມ່ນຝູງ ຊ້າງ, ຄູຣີລຳ, ແລະ ຄູມຳ.

20 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຖອກເຫ ພຣະພອນລົງມາເທິງແຜ່ນດິນດັ່ງນີ້ ຊຶ່ງ ເປັນແຜ່ນດິນທີ່ປະເສີດເລີດລຳກວ່າ

ແຜ່ນດິນອື່ນໆທັງໝົດ; ແລະ ພຣະອົງ ໄດ້ບັນຊາວ່າ ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ຈະເປັນ ເຈົ້າຂອງແຜ່ນດິນ ຜູ້ນັ້ນຄວນຄອບຄອງ ມັນໄວ້ໃຫ້ກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຖ້າບໍ່ ດັ່ງນັ້ນ ເຂົາຈະຖືກທຳລາຍເວລາເຂົາ ສຸກໃນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ; ເພາະກັບຄົນ ເຊັ່ນນັ້ນ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວ: ເຮົາຈະ ຖອກເຫຄວາມບໍລິບູນແຫ່ງຄວາມໂມໂຫ ຂອງເຮົາອອກມາ.

21 ແລະ ອີເມີໄດ້ດຳເນີນການຕັດສິນ ດ້ວຍຄວາມຍຸດຕິທຳຕະຫລອດວັນເວລາ ຂອງລາວ, ແລະ ລາວໄດ້ມີລູກຊາຍ ແລະ ລູກສາວຫລາຍຄົນ; ແລະ ມີລູກຊາຍຜູ້ ໜຶ່ງຊື່ວ່າ ໂຄຣຣີອານທຳ, ແລະ ລາວໄດ້ ແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ໂຄຣຣີອານທຳຂຶ້ນບົກຄອງ ແທນ.

22 ແລະ ຫລັງຈາກທີ່ລາວໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງ ໃຫ້ໂຄຣຣີອານທຳບົກຄອງແທນແລ້ວ ລາວກໍມີຊີວິດຢູ່ຕື່ມອີກສີ່ປີ, ແລະ ລາວກໍ ໄດ້ເຫັນສັນຕິພາບໃນແຜ່ນດິນ; ແທ້ຈິງ ແລ້ວ, ແລະ ເຖິງແມ່ນລາວໄດ້ເຫັນພຣະ ບຸດແຫ່ງຄວາມຊອບທຳ, ແລະ ລາວມີ ຄວາມປິຕິຍິນດີ ແລະ ປາບປັມໃນວັນ ເວລາຂອງລາວ; ແລະ ລາວກໍໄດ້ສິ້ນ ຊີວິດໄປໃນຄວາມສະຫງົບສຸກ.

23 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໂຄຣຣີອານທຳໄດ້ກະທຳຕາມຕົວຢ່າງ ຂອງບິດາຕົນ, ແລະ ໄດ້ສ້າງເມືອງໃຫຍ່ ຫລາຍເມືອງ, ແລະ ໄດ້ໃຫ້ຄວາມດີແກ່ ຜູ້ຄົນຕະຫລອດວັນເວລາຂອງລາວ. ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ລາວບໍ່ ມີລູກເລີຍ ຈົນວ່າລາວເຖົ້າແກ່ຊະລາລົງ.

24 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື

ພັນລະຍາຂອງລາວໄດ້ສິ້ນຊີວິດເມື່ອ
 ນາງມີອາຍຸໄດ້ໜຶ່ງຮ້ອຍກັບສອງປີ. ແລະ
 ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໃນໄວຊະລາ
 ຂອງໂຄຣ໌ອານທຳ, ລາວໄດ້ຮັບເອົາຍິງ
 ສາວຄົນໜຶ່ງມາເປັນພັນລະຍາ, ແລະ
 ໄດ້ມີລູກຊາຍ ແລະ ລູກສາວຫລາຍຄົນ;
 ສະນັ້ນ ລາວຈຶ່ງມີຊີວິດຢູ່ຈົນເຖິງໜຶ່ງຮ້ອຍ
 ສິສິບສອງປີ.

25 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
 ລາວມີລູກຊາຍຜູ້ໜຶ່ງຊື່ວ່າ ຄອມ, ແລະ
 ຄອມໄດ້ຂຶ້ນປົກຄອງແທນ; ແລະ ລາວ
 ໄດ້ປົກຄອງຢູ່ສິສິບເກົ້າປີ, ແລະ ລາວໄດ້
 ມີລູກຊາຍຊື່ວ່າ ເຫັດ; ແລະ ເຫັດໄດ້ມີລູກ
 ຊາຍ ແລະ ລູກສາວຫລາຍຄົນຄືກັນ.

26 ແລະ ຜູ້ຄົນໄດ້ແຜ່ຂະຫຍາຍອອກ
 ໄປທົ່ວຜືນແຜ່ນດິນອີກ, ແລະ ເລີ່ມມີ
 ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຫລາຍໃນແຜ່ນດິນອີກ
 ແລະ ເຫັດເລີ່ມຖືແຜນລຶກລັບຂອງສະ
 ໄໝກ່ອນອີກເພື່ອທຳລາຍບົດາຂອງຕົນ.

27 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
 ລາວໄດ້ບົດບົດາຂອງຕົນອອກຈາກ
 ບັນລັງ, ໂດຍການຂ້າດ້ວຍດາບຂອງຕົນ
 ເອງ; ແລະ ລາວໄດ້ຂຶ້ນປົກຄອງແທນ.

28 ແລະ ມີສາດສະດາຫລາຍທ່ານ
 ໃນແຜ່ນດິນອີກ, ມາປ່າວເຕືອນເລື່ອງ
 ການກັບໃຈຕໍ່ຜູ້ຄົນທັງຫລາຍວ່າ—ພວກ
 ເຂົາຕ້ອງຕຽມທາງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
 ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ຄຳສາບແຊ່ງຈະມາສູ່ຜືນ
 ແຜ່ນດິນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມັນຈະມີຄວາມ
 ອິດຢາກຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງ ຊຶ່ງຈະເປັນ
 ເຫດໃຫ້ພວກເຂົາຖືກທຳລາຍ ຖ້າຫາກ
 ພວກເຂົາບໍ່ກັບໃຈ.

29 ແຕ່ວ່າຜູ້ຄົນບໍ່ເຊື່ອຄຳຂອງສາດສະ

ດາເລີຍ, ແຕ່ໄດ້ຂັບໄລ່ພວກເພິ່ນອອກ
 ໄປ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ໂຍນຫລາຍທ່ານ
 ລົງໃນຊຸມ ແລະ ປະໃຫ້ພວກເພິ່ນຕາຍ.
 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກ
 ເຂົາໄດ້ເຮັດສິ່ງທັງໝົດນີ້ຕາມຄຳສັ່ງຂອງ
 ກະສັດເຫັດ.

30 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ມັນ
 ເລີ່ມມີການຂາດແຄນເກີດຂຶ້ນຢ່າງໃຫຍ່
 ຫລວງໃນແຜ່ນດິນ, ແລະ ຜູ້ທີ່ອາໄສເລີ່ມ
 ຖືກທຳລາຍຢ່າງວ່ອງໄວດ້ວຍການຂາດ
 ແຄນນັ້ນ, ເພາະວ່າມັນບໍ່ມີຝົນຕົກລົງມາ
 ໃນຜືນແຜ່ນດິນເລີຍ.

31 ແລະ ມັນໄດ້ມີງູພິດອອກໄປຕາມ
 ຜືນແຜ່ນດິນອີກ, ແລະ ມັນໄດ້ຕອດຜູ້ຄົນ
 ຢ່າງຫລວງຫລາຍ. ແລະ ເຫດການໄດ້
 ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຝູງສັດລ້ຽງຂອງພວກເຂົາ
 ໄດ້ເລີ່ມແຕກໜີຜ່າຍງູພິດໄປທາງໃຕ້ ຊຶ່ງ
 ຊາວນີໄຟເອີ້ນວ່າ ເຊລາເຮັມລາ.

32 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ມີ
 ສັດຫລາຍໂຕທີ່ຕາຍໄປລະຫວ່າງທາງ;
 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຍັງມີຝູງສັດລ້ຽງ
 ເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍໜີໄປຮອດ
 ແຜ່ນດິນທາງໃຕ້.

33 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
 ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ງູເຂົາຕິດຕາມ
 ທຳຮ້າຍຝູງສັດທີ່ພະຍາຍາມໜີໄປນັ້ນ,
 ແຕ່ໃຫ້ມັນກັບເສັ້ນທາງເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຜູ້ຄົນ
 ຜ່ານໄປໄດ້, ແລະ ຖ້າວ່າຜູ້ໃດຈະລອງ
 ຜ່ານໄປ ຜູ້ນັ້ນກໍຈະລົ້ມຕາຍເພາະຖືກງູ
 ພິດຕອດ.

34 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
 ຜູ້ຄົນໄດ້ຕິດຕາມເສັ້ນທາງຂອງສັດ
 ເຫລົ່ານັ້ນ, ແລະ ໄດ້ກິນຊາກສັດທີ່

ລົມຕາຍຕາມທາງຈົນວ່າພວກເຂົາໄດ້ກິນ
ໝົດກ້ຽງ. ບັດນີ້ເວລາຜູ້ຄົນເຫັນວ່າພວກ
ເຂົາຈະຕ້ອງຕາຍ ພວກເຂົາກໍເລີ່ມກັບໃຈ
ຈາກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ ແລະ
ໄດ້ຮ້ອງທູນຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

35 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ເວລາພວກເຂົາຖ່ອມຕົວພຽງພໍຕໍ່ພຣະ
ພັກຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະອົງກໍໄດ້
ສົ່ງຜົນລົງມາເທິງຜົນແຜ່ນດິນ; ແລະ
ຜູ້ຄົນກໍເລີ່ມຟື້ນຟູຂຶ້ນມາໃໝ່, ແລະ ມັນ
ເລີ່ມມີໝາກໄມ້ໃນຂົງເຂດທາງເໜືອ,
ແລະ ໃນຂົງເຂດອ້ອມແອ້ມນັ້ນ. ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສະແດງອໍານາດຂອງ
ພຣະອົງແກ່ພວກເຂົາໃນການປົກປັກ
ຮັກສາພວກເຂົາໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມອິດ
ຢາກ.

ບົດທີ 10

*ກະສັດຜູ້ໜຶ່ງຂຶ້ນປົກຄອງແທນກະສັດ
ອີກຜູ້ໜຶ່ງຕ່ຽງກັນໄປ—ກະສັດບາງຄົນ
ຊອບທຳ; ບາງຄົນກໍຊົ່ວ—ເວລາມີຄວາມ
ຊອບທຳ ຜູ້ຄົນກໍຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງ ແລະ
ໄດ້ຮັບພອນຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.*

1 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເຊັດ
ຜູ້ສືບຕະກູນຂອງເຫັດ—ເພາະເຫັດໄດ້
ຕາຍໄປດ້ວຍຄວາມອິດຢາກກັບຄົນໃນ
ຄອບຄົວຂອງລາວທັງໝົດ ນອກຈາກ
ເຊັດຄົນດຽວເທົ່ານັ້ນ—ສະນັ້ນ, ເຊັດຈຶ່ງ
ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນສ້າງຜູ້ຄົນຜູ້ທີ່ຊຸດໂຊມຄືນ
ອີກ.

2 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ເຊັດໄດ້ລະນຶກເຖິງຄວາມພິນາດຂອງ

ບັນພະບຸລຸດຂອງລາວ; ແລະ ລາວໄດ້
ສ້າງອານາຈັກອັນຊອບທຳຂຶ້ນ; ເພາະວ່າ
ລາວຈື່ຈຳສິ່ງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກະທຳ
ໃນການນຳພາຢາເຮັດ ແລະ ນ້ອງຊາຍ
ຂອງລາວຂ້າມຄວາມເລິກຂອງທະເລ
ມາ; ແລະ ລາວໄດ້ເດີນໄປຕາມເສັ້ນທາງ
ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ແລະ ລາວໄດ້ມີລູກ
ຊາຍ ແລະ ລູກສາວຫລາຍຄົນ.

3 ແລະ ລູກຊາຍກົກຂອງລາວຊື່ວ່າ
ເຊັດ, ໄດ້ກະບົດຕໍ່ລາວ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍ
ຕາມ, ເຊັດໄດ້ຖືກຂ້າດ້ວຍມືຂອງໂຈນ,
ເພາະຂອງມີຄ່າອັນຫລວງຫລາຍຂອງ
ລາວ, ຊຶ່ງໄດ້ນຳຄວາມສະຫງົບສຸກມາສູ່
ບົດາຂອງລາວອີກ.

4 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ບົດາ
ຂອງລາວໄດ້ສ້າງຫລາຍເມືອງຂຶ້ນໃນຜົນ
ແຜ່ນດິນ, ແລະ ຜູ້ຄົນເລີ່ມແຜ່ຂະຫຍາຍ
ໄປທົ່ວຜົນແຜ່ນດິນອີກ. ແລະ ເຊັດໄດ້ມີ
ຊີວິດຢູ່ດົນນານທີ່ສຸດ; ແລະ ລາວໄດ້ມີ
ລູກຊາຍຄົນໜຶ່ງຊື່ ຮິບລາຄິດ. ແລະ ລາວ
ໄດ້ສິ້ນຊີວິດໄປ, ແລະ ຮິບລາຄິດໄດ້ຂຶ້ນ
ປົກຄອງແທນ.

5 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ຮິບລາຄິດບໍ່ໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງໃນ
ສາຍພຣະເນດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ເລີຍ, ຍ້ອນວ່າລາວມີມະເຫສີ ແລະ ນາງ
ສະໜົມຫລາຍຄົນ, ແລະ ໄດ້ວາງພາລະ
ອັນເຫລືອບ່າກວ່າແຮງໃຫ້ກັບຜູ້ຄົນ; ແທ້
ຈິງແລ້ວ, ລາວໄດ້ເກັບພາສີນຳຜູ້ຄົນ
ເຫລົ່ານັ້ນດ້ວຍຄ່າພາສີອັນແພງ; ແລະ
ດ້ວຍພາສີນັ້ນ ລາວຈຶ່ງໄດ້ສ້າງອາຄານ
ອັນກວ້າງໃຫຍ່ຫລາຍແຫ່ງ.

6 ແລະ ລາວໄດ້ສ້າງບັນລັງອັນງົດງາມ

ທີ່ສຸດໃຫ້ຕົນເອງ ແລະ ໄດ້ສ້າງຄຸກຫລາຍ ແຫ່ງນຳອີກ, ແລະ ຄົນໃດທີ່ບໍ່ຍອມເສຍ ພາສີ ລາວກໍເອົາເຂົາເຂົ້າຄຸກ; ແລະ ຄົນໃດທີ່ບໍ່ສາມາດເສຍພາສີ ລາວກໍເອົາ ເຂົາເຂົ້າຄຸກ; ແລະ ລາວໄດ້ໃຫ້ພວກ ເຂົາອອກແຮງງານໜັກຕະຫລອດເວລາ ເພື່ອລ້ຽງຕົນ; ແລະ ຄົນໃດທີ່ບໍ່ຍອມອອກ ແຮງງານ ລາວກໍສົ່ງໃຫ້ຂ້າຄົນນັ້ນຖິ້ມ.

7 ສະນັ້ນ ລາວຈຶ່ງໄດ້ສິ່ງຂອງດີງທັງ ໝົດ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຖິງແມ່ນຄຳແນວດີ ຂອງລາວ, ລາວກໍສົ່ງໃຫ້ຫລໍ່ຫລອມໃຫ້ ບໍລິສຸດຢູ່ໃນຄຸກ; ແລະ ງານຝີມືດີນາງ ຊະນິດ ລາວກໍສົ່ງໃຫ້ເຮັດຢູ່ໃນຄຸກ. ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ລາວໄດ້ເຮັດ ໃຫ້ຜູ້ຄົນໄດ້ຮັບຄວາມທຸກຍາກລຳບາກ ຫລາຍເພາະການໂສເພນີ ແລະ ຄວາມ ໜ້າກຽດຊັງຂອງລາວ.

8 ແລະ ເມື່ອລາວບົກຄອງເປັນເວລາສີ່ ສິບສອງປີ ຜູ້ຄົນໄດ້ລຸກຂຶ້ນຕໍ່ຕ້ານລາວ; ແລະ ມັນເລີ່ມມີສົງຄາມເກີດຂຶ້ນອີກໃນ ແຜ່ນດິນ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ຮີບລາຄິດຖືກ ຂ້າຕາຍ, ແລະ ຜູ້ສືບຕະກຸນຂອງລາວກໍ ຖືກຂັບໄລ່ອອກຈາກແຜ່ນດິນໄປ.

9 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຫລັງຈາກຫລາຍປີຜ່ານໄປ, ໂມຣີອານ ທັນ, (ໂດຍທີ່ເປັນຜູ້ສືບຕະກຸນຂອງ ຮີບລາຄິດ) ໄດ້ເຕົ້າໂຮມກຳລັງທັບຈາກ ຜູ້ຄົນຜູ້ທີ່ຖືກຂັບໄລ່ອອກໄປ, ແລະ ໄດ້ ຍົກໄປສູ່ຮີບກັບຜູ້ຄົນ ແລະ ລາວໄດ້ຍຶດ ເອົາຫລາຍຫົວເມືອງ; ແລະ ສົງຄາມກັບ ມາຮ້າຍແຮງຫລາຍຂຶ້ນ, ແລະ ມັນໄດ້ຄົງ ຢູ່ເປັນເວລາຫລາຍປີ; ແລະ ລາວໄດ້ມີ ອຳນາດບົກຄອງທົ່ວແຜ່ນດິນ, ແລະ ໄດ້

ແຕ່ງຕັ້ງຕົວເອງຂຶ້ນເປັນກະສັດບົກຄອງ ທົ່ວແຜ່ນດິນ.

10 ແລະ ຫລັງຈາກທີ່ລາວໄດ້ສະ ຖາປະນາຕົນເອງເປັນກະສັດແລ້ວ, ລາວ ໄດ້ຫລຸດຜ່ອນພາລະຂອງຜູ້ຄົນໃຫ້ເບົາ ບາງລົງ, ຊຶ່ງດ້ວຍການນີ້ ລາວຈຶ່ງໄດ້ຮັບ ຄວາມນິຍົມຊົມຊອບໃນສາຍຕາຂອງຜູ້ ຄົນ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງລາວໃຫ້ ເປັນກະສັດຂອງພວກເຂົາ.

11 ແລະ ລາວໄດ້ໃຫ້ຄວາມຍຸດຕິທຳ ແກ່ຜູ້ຄົນ, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ໃຫ້ແກ່ຕົວເອງ ເພາະ ການໂສເພນີຢ່າງຫລວງຫລາຍຂອງ ລາວ; ສະນັ້ນ ລາວຈຶ່ງໄດ້ຖືກຕັດອອກ ຈາກທີ່ປະທັບຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

12 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໂມຣີອານທັນໄດ້ສ້າງເມືອງຫລາຍເມືອງ ຂຶ້ນ, ແລະ ຜູ້ຄົນກັບມາຮັ່ງມີເປັນດີຢ່າງ ຍິ່ງພາຍໃຕ້ການບົກຄອງຂອງລາວ, ທັງ ອາຄານ ແລະ ຄຳ ແລະ ເງິນ, ແລະ ທາງ ການປູກຝັງພືດພັນທັນຍາຫານ, ແລະ ທາງຝູງສັດລ້ຽງ, ແລະ ສັດໃຊ້ແຮງງານ, ແລະ ສິ່ງດັ່ງກ່າວຖືກນຳກັບຄືນມາຫາ ພວກເຂົາອີກ.

13 ແລະ ໂມຣີອານທັນໄດ້ມີຊີວິດຢູ່ ຢ່າງຍາວນານ, ແລະ ແລ້ວລາວໄດ້ມີ ລູກຊາຍຊື່ວ່າ ຄິມ; ແລະ ຄິມໄດ້ບົກຄອງ ແທນບິດາຂອງລາວຢູ່ແປດປີ, ແລະ ບິດາ ຂອງລາວກໍໄດ້ສິ້ນຊີວິດໄປ. ແລະ ເຫດ ການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຄິມບໍ່ໄດ້ບົກຄອງ ດ້ວຍຄວາມຊອບທຳ, ສະນັ້ນ ລາວຈຶ່ງບໍ່ ເປັນທີ່ໂປດປານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

14 ແລະ ນ້ອງຊາຍຂອງລາວໄດ້ລຸກ ຂຶ້ນກະບົດຕໍ່ລາວ, ຊຶ່ງດ້ວຍການນີ້ ລາວ

ຈຶ່ງໄດ້ເອົາອ້າຍມາເປັນຊະເລີຍ; ແລະ ຄົມໄດ້ຄົງຢູ່ເປັນຊະເລີຍຕະຫລອດວັນ ເວລາຂອງລາວ; ແລະ ລາວໄດ້ມີລູກ ຊາຍ ແລະ ລູກສາວຫລາຍຄົນໃນຂະນະ ທີ່ເປັນຊະເລີຍນັ້ນ, ແລະ ໃນໄວຊະລາ ຂອງລາວ, ລາວໄດ້ມີລູກຊາຍອີກຊື່ວ່າ ເລວີ; ແລະ ຄົມໄດ້ສິ້ນຊີວິດໄປ.

15 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເລ ວີໄດ້ເປັນຊະເລີຍຫລັງຈາກບິດາຂອງ ລາວເປັນເວລາສີ່ສິບສອງປີ, ແລະ ລາວ ໄດ້ກໍ່ສົງຄາມກັບກະສັດຂອງແຜ່ນດິນ, ດ້ວຍເຫດນີ້ ລາວຈຶ່ງໄດ້ອານາຈັກມາ ເປັນຂອງຕົນ.

16 ແລະ ຫລັງຈາກລາວໄດ້ອານາຈັກ ມາເປັນຂອງຕົນແລ້ວ ລາວໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ ຖືກຕ້ອງໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າ; ແລະ ຜູ້ຄົນຈຶ່ງໄດ້ຈະເລີນຮຸ່ງ ເຮືອງຂຶ້ນໃນແຜ່ນດິນ; ແລະ ລາວໄດ້ມີ ຊີວິດຢູ່ຢາງຍາວນານ, ແລະ ໄດ້ມີລູກ ຊາຍ ແລະ ລູກສາວຫລາຍຄົນ; ແລະ ລາວໄດ້ມີລູກຊາຍອີກຊື່ວ່າ ໂຄຣຣໍາ, ຊຶ່ງ ລາວໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນກະສັດແທນ.

17 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໂຄ ຣໍາເຮັດແຕ່ສິ່ງທີ່ດີໃນສາຍພຣະເນດຂອງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕະຫລອດວັນເວລາຂອງ ລາວ; ແລະ ລາວໄດ້ມີລູກຊາຍ ແລະ ລູກ ສາວຫລາຍຄົນ; ແລະ ຫລັງຈາກທີ່ລາວມີ ຊີວິດຢູ່ດົນນານແລ້ວ ລາວກໍໄດ້ຈາກໄປ ຄືກັນກັບຄົນອື່ນໆຂອງແຜ່ນດິນໂລກ; ແລະ ກິເຊໄດ້ຂຶ້ນບົກຄອງແທນ.

18 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ກິເຊໄດ້ຈາກໄປອີກ, ແລະ ລິບໄດ້ຂຶ້ນ ບົກຄອງແທນ.

19 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ລິບເຮັດສິ່ງທີ່ດີໃນສາຍພຣະເນດຂອງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຄືກັນ. ແລະ ໃນວັນເວລາ ຂອງລິບນັ້ນຈູພິດຖືກທໍາລາຍຈົນໝົດສິ້ນ. ສະນັ້ນ ຜູ້ຄົນຈຶ່ງໄດ້ໄປຫາແຜ່ນດິນທາງ ໃຕ້ເພື່ອຊອກຫາອາຫານໃຫ້ຜູ້ຄົນຂອງ ແຜ່ນດິນ, ເພາະວ່າແຜ່ນດິນນັ້ນເຕັມໄປ ດ້ວຍສັດປ່າ. ແລະ ຕົວລິບເອງກໍກາຍ ເປັນນາຍພານໃຫຍ່ຜູ້ໜຶ່ງ.

20 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ສ້າງເມືອງໃຫຍ່ ເມືອງໜຶ່ງຂຶ້ນໃກ້ກັບຊ່ອງແຄບຂອງ ແຜ່ນດິນໃກ້ກັບບ່ອນຊຶ່ງທະເລແບ່ງ ແຜ່ນດິນອອກ.

21 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ປົກປັກຮັກສາ ແຜ່ນດິນທາງໃຕ້ໄວ້ເປັນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງ ກັນດານ ເພື່ອຈະໄດ້ສັດໄວ້ລ່າ. ແລະ ສ່ວນແຜ່ນດິນທາງເໜືອນັ້ນ ເຕັມໄປ ດ້ວຍຜູ້ຄົນອາໄສຢູ່.

22 ແລະ ພວກເຂົາມີການອຸດສາຫະກຳ ຢ່າງຍິ່ງ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຊື້ຂາຍ ແລະ ທຳການຄ້າລະຫວ່າງກັນ ເພື່ອຈະໄດ້ຜົນ ປະໂຫຍດ.

23 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຊຸດຄົ້ນແຮ່ນາໆ ຊະນິດ, ແລະ ໄດ້ຫລໍ່ຫລອມຄຳ, ແລະ ເງິນ, ແລະ ເຫລັກ, ແລະ ທອງເຫລືອງ, ແລະ ໂລຫະນາໆຊະນິດ; ແລະ ພວກ ເຂົາໄດ້ຊຸດຄົນມັນຂຶ້ນມາຈາກດິນ; ສະ ນັ້ນ, ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຄຸນດິນຂຶ້ນເປັນ ກອງໃຫຍ່ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ແຮ່ ເປັນຄຳ, ແລະ ເປັນເງິນ, ແລະ ເປັນເຫລັກ, ແລະ ເປັນ ທອງແດງ. ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຜະລິດສິ່ງ ອື່ນໆອີກຫລາຍຢ່າງ.

24 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຕໍາຜ້າໄໝ ແລະ

ຜ້າລິມິນຢ່າງດີ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດ ເສື້ອຜ້າຫລາຍຊະນິດ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະ ໄດ້ຫຸ້ມຫໍ່ຄວາມເປືອຍເປົ່າຂອງພວກເຂົາ.

25 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດເຄື່ອງມືນາງ ຊະນິດເພື່ອໂຖດິນ, ທັງເພື່ອຂຸດ ແລະ ເພື່ອຫວ່ານ, ແລະ ເພື່ອເກັບກຸ່ວ ແລະ ເພື່ອພວນ, ແລະ ເພື່ອນວດນໍາອີກ.

26 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດເຄື່ອງມືນາງ ຊະນິດ ຊຶ່ງພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໂດຍໃຊ້ແຮງ ງານຂອງສັດຂອງພວກເຂົາ.

27 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ສ້າງອາວຸດແຫ່ງ ສົງຄາມນາງຊະນິດ. ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ ເຮັດວຽກນາງຊະນິດດ້ວຍຜີມີແປກຢ່າງ ຍິ່ງ.

28 ແລະ ບໍ່ເຄີຍມີຜູ້ໃດເລີຍທີ່ໄດ້ຮັບ ພອນຫລາຍກວ່າພວກເຂົາ, ແລະ ມີ ຄວາມຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງໂດຍພຣະທັດ ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຫລາຍກວ່ານີ້. ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນທີ່ປະເສີດ ເລີດລໍ້າກວ່າແຜ່ນດິນທັງໝົດ, ເພາະວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຮັບສັ່ງມັນ.

29 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ລິບມີຊີວິດຢູ່ຢ່າງຍາວນານ, ແລະ ໄດ້ມີ ລູກຊາຍ ແລະ ລູກສາວຫລາຍຄົນ; ແລະ ລາວກໍມີລູກຊາຍອີກຊື່ວ່າ ຮີອາທໍາ.

30 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຮີ ອາທໍາໄດ້ບົກຄອງແທນບິດາຂອງລາວ. ແລະ ເມື່ອຮີອາທໍາໄດ້ບົກຄອງຢູ່ຊາວສີ່ປີ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ອານາຈັກຖືກຍຶດໄປຈາກລາວ. ແລະ ລາວໄດ້ຕົກເປັນຊະເລີຍຫລາຍປີ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນຕະຫລອດວັນເວລາທີ່ ເຫລືອຢູ່ຂອງລາວ.

31 ແລະ ລາວໄດ້ມີລູກຊາຍຊື່ວ່າ ເຫັດ, ແລະ ເຫັດໄດ້ໃຊ້ຊີວິດຢູ່ໃນຄວາມເປັນ ຊະເລີຍຕະຫລອດວັນເວລາຂອງລາວ. ແລະ ເຫັດມີລູກຊື່ວ່າ ອາໂຣນ, ແລະ ອາ ໂຣນໄດ້ຢູ່ໃນຄວາມເປັນຊະເລີຍຕະ ຫລອດວັນເວລາຂອງລາວຄືກັນ; ແລະ ລາວມີລູກຊາຍຊື່ວ່າ ອາມນີແກດາ, ແລະ ອາມນີແກດາກໍໄດ້ຢູ່ໃນຄວາມເປັນຊະ ເລີຍຕະຫລອດວັນເວລາຂອງລາວຄືກັນ; ແລະ ລາວມີລູກຊາຍຊື່ວ່າ ໂຄຣຮີອານທໍາ, ແລະ ໂຄຣຮີອານທໍາກໍໄດ້ຢູ່ໃນຄວາມເປັນ ຊະເລີຍຕະຫລອດວັນເວລາຂອງລາວຄື ກັນ; ແລະ ລາວມີລູກຊາຍຊື່ວ່າ ຄອມ.

32 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຄອມໄດ້ຍຶດເອົາອານາຈັກໄປເຄິ່ງໜຶ່ງ. ແລະ ລາວໄດ້ບົກຄອງອານາຈັກສ່ວນ ນັ້ນເປັນເວລາສີ່ສິບສອງປີ; ແລະ ລາວ ໄດ້ໄປສູ່ຮົບກັບກະສັດອາມກິດ, ແລະ ທັງສອງໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັນເປັນເວລາຫລາຍປີ ຊຶ່ງລະຫວ່າງເວລານັ້ນຄອມໄດ້ມີອໍານາດ ເໜືອອາມກິດ, ແລະ ໄດ້ຍຶດເອົາອານາ ຈັກສ່ວນທີ່ເຫລືອຢູ່ມາເປັນເຈົ້າຂອງ.

33 ແລະ ໃນວັນເວລາຂອງຄອມ ມັນ ເລີ່ມມີພວກໂຈນຢູ່ໃນແຜ່ນດິນ; ແລະ ພວກເຂົາເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ນໍາເອົາແຜນເກົ່າ ມາໃຊ້, ແລະ ໄດ້ເວົ້າຄໍາສາບານຕາມວິທີ ຂອງຄົນສະໄໝໂບຮານ, ແລະ ພະຍາ ຍາມທີ່ຈະທໍາລາຍອານາຈັກອີກ.

34 ບັດນີ້ຄອມໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຂົາຢ່າງ ໜັກ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ລາວກໍຍັງເອົາ ຊະນະພວກເຂົາບໍ່ໄດ້.

ບົດທີ 11

ສົງຄາມ, ການແຕກແຍກ, ແລະ ຄວາມ
ຊົ່ວຮ້າຍຄວບງຳຊີວິດຂອງຊາວຢາ
ເຣັດ—ສາດສະດາໃຫ້ຖ້ອຍຄຳເຖິງການ
ທຳລາຍຂອງຊາວຢາເຣັດເວັ້ນເສຍແຕ່
ພວກເຂົາຈະກັບໃຈເສຍກ່ອນ—ຜູ້ຄົນບໍ່
ຍອມຮັບຟັງຄຳຂອງສາດສະດາ.

1 ແລະ ໃນວັນເວລາຂອງຄອມ ໄດ້ມີ
ສາດສະດາຫລາຍທ່ານອີກ, ແລະ ໄດ້
ທຳນາຍເຖິງຄວາມພິນາດອັນໃຫຍ່
ຫລວງຂອງຜູ້ຄົນ ຖ້າຫາກພວກເຂົາບໍ່
ກັບໃຈ, ແລະ ຫັນໄປຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,
ແລະ ປະຖິ້ມການຄາດຕະກຳ, ແລະ
ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ.

2 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ຜູ້ຄົນບໍ່ຍອມຮັບຟັງຄຳຂອງສາດສະດາ,
ແລະ ພວກເພິ່ນໄດ້ໜີໄປຫາຄອມ
ເພື່ອຄວາມປອດໄພ, ເພາະວ່າຜູ້ຄົນ
ພະຍາຍາມທີ່ຈະທຳລາຍພວກເພິ່ນ.

3 ແລະ ພວກເພິ່ນໄດ້ທຳນາຍຫລາຍ
ເລື່ອງແກ່ຄອມ; ແລະ ລາວໄດ້ຮັບພອນ
ຕະຫລອດວັນເວລາທີ່ເຫລືອຢູ່ຂອງລາວ.

4 ແລະ ລາວໄດ້ມີຊີວິດຢູ່ຢາງດົນນານ,
ແລະ ໄດ້ມີລູກຊາຍຊື່ວ່າ ຊິບລຳ; ແລະ
ຊິບລຳໄດ້ຂຶ້ນປົກຄອງແທນ. ແລະ ນ້ອງ
ຊາຍຂອງຊິບລຳໄດ້ກະບົດຕໍ່ລາວ, ແລະ
ເລີ່ມມີສົງຄາມໃຫຍ່ທີ່ສຸດທົ່ວແຜ່ນດິນ.

5 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ນ້ອງ
ຊາຍຂອງຊິບລຳໃຫ້ຂ້າສາດສະດາທັງ
ໝົດຊຶ່ງໄດ້ທຳນາຍເຖິງຄວາມພິນາດ
ຂອງຜູ້ຄົນ;

6 ແລະ ມັນໄດ້ມີຄວາມສູນເສຍອັນ

ໃຫຍ່ຫລວງທົ່ວແຜ່ນດິນ, ເພາະພວກ
ເພິ່ນໄດ້ໃຫ້ຖ້ອຍຄຳວ່າ ຄຳສາບແຊ່ງອັນ
ໃຫຍ່ຫລວງຈະມາສູ່ແຜ່ນດິນ, ແລະ ມາສູ່
ຜູ້ຄົນນຳອີກ, ແລະວ່າມັນຈະມີຄວາມ
ພິນາດອັນໃຫຍ່ຫລວງໃນບັນດາພວກ
ເຂົາທີ່ບໍ່ເຄີຍມີມາກ່ອນໃນຜືນແຜ່ນດິນ
ໂລກນີ້ເລີຍ, ແລະວ່າກະດູກຂອງພວກ
ເຂົາກະຈາຍກອງກັນຂຶ້ນເທິງແຜ່ນດິນ
ຖ້າຫາກພວກເຂົາບໍ່ກັບໃຈຈາກຄວາມ
ຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາເສຍກ່ອນ.

7 ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຟັງສຸລະສູງ
ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເລີຍ, ຍ້ອນວ່າການ
ມີວສູມລັບອັນຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ;
ສະນັ້ນ ມັນຈຶ່ງເລີ່ມມີສົງຄາມ ແລະ ມີ
ການຂັດແຍ້ງກັນຂຶ້ນທົ່ວແຜ່ນດິນ, ແລະ
ມັນມີຄວາມອຶດຢາກ ແລະ ພະຍາດ
ໂລຄາຢາງຫລວງຫລາຍນຳອີກ ເຖິງ
ຂະໜາດທີ່ມັນໄດ້ມີຄວາມພິນາດອັນ
ໃຫຍ່ຫລວງຢາງທີ່ບໍ່ເຄີຍເຫັນມາກ່ອນໃນ
ຜືນແຜ່ນດິນໂລກ; ແລະ ທັງໝົດນີ້ເກີດ
ຂຶ້ນໃນວັນເວລາຂອງຊິບລຳ.

8 ແລະ ຜູ້ຄົນເລີ່ມກັບໃຈຈາກຄວາມ
ຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ຕາບໃດ
ທີ່ພວກເຂົາກັບໃຈ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຍັງມີ
ເມດຕາປານີຕໍ່ພວກເຂົາຢູ່ສະເໝີ.

9 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ຊິບລຳຖືກຂ້າ, ແລະ ເຊດຖືກຈັບໄປເປັນ
ຊະເລີຍ, ແລະ ໄດ້ຢູ່ໃນຄວາມເປັນຊະ
ເລີຍຕະຫລອດວັນເວລາຂອງລາວ.

10 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ເອຫາ ລູກຊາຍຂອງລາວໄດ້ຮັບອານາ
ຈັກມາປົກຄອງແທນ; ແລະ ລາວໄດ້ປົກ
ຄອງຜູ້ຄົນຕະຫລອດວັນເວລາຂອງລາວ.

ແລະ ລາວໄດ້ເຮັດຄວາມຊົ່ວຮ້າຍນາໆ ປະການໃນວັນເວລາຂອງລາວ, ຊຶ່ງດ້ວຍ ເຫດນີ້ ມັນຈຶ່ງໄດ້ເຮັດໃຫ້ເກີດການຂ້າ ພັນກັນຢ່າງໜັກໃນເວລາອັນສັ້ນໆຂອງ ລາວ.

11 ແລະ ອີເທັມ, ໂດຍທີ່ເປັນຜູ້ສືບ ຕະກູນຂອງເອທາ, ຈຶ່ງໄດ້ຮັບອານາຈັກ ມາປົກຄອງ; ແລະ ລາວໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ຊົ່ວ ຮ້າຍໃນວັນເວລາຂອງລາວຄືກັນ.

12 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໃນ ວັນເວລາຂອງອີເທັມ, ໄດ້ມີສາດສະດາ ຫລາຍທ່ານມາທຳນາຍແກ່ຜູ້ຄົນອີກ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເພິ່ນໄດ້ທຳນາຍວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະທຳລາຍພວກເຂົາ ໃຫ້ໝົດສິ້ນໄປຈາກຜືນແຜ່ນດິນໂລກຖ້າ ຫາກພວກເຂົາບໍ່ກັບໃຈຈາກຄວາມຊົ່ວ ຮ້າຍຂອງພວກເຂົາເສຍກ່ອນ.

13 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຜູ້ຄົນໄດ້ເຮັດໃຈແຂງກະດ້າງ, ແລະ ບໍ່ ຍອມເຊື່ອຟັງຄຳຂອງພວກເພິ່ນເລີຍ; ແລະ ສາດສະດາໂສກເລົ້າ ແລະ ໄດ້ ອອກໄປຈາກບັນດາຜູ້ຄົນ.

14 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ອີ ເທັມໄດ້ດຳເນີນການຕັດສິນດ້ວຍຄວາມ ຊົ່ວຮ້າຍຕະຫລອດວັນເວລາທັງໝົດຂອງ ລາວ; ແລະ ລາວໄດ້ມີລູກຊາຍຊື່ວ່າ ໂມ ຣັນ. ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໂມ ຣັນໄດ້ຂຶ້ນປົກຄອງແທນ ແລະ ໂມຣັນໄດ້ ເຮັດສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າ.

15 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໄດ້ ເກີດມີການກະບົດຂຶ້ນໃນບັນດາຜູ້ຄົນ, ຍ້ອນວ່າການມື້ວສຸມລັບນັ້ນຊຶ່ງສ້າງຂຶ້ນ

ເພື່ອຫາອຳນາດ ແລະ ຫາຜົນປະໂຫຍດ; ແລະ ເກີດມີຜູ້ໜຶ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໃນຄວາມ ຊົ່ວຮ້າຍໃນບັນດາພວກເຂົາ, ແລະ ໄດ້ ສູ້ຮົບກັບໂມຣັນ, ຊຶ່ງດ້ວຍເຫດນີ້ລາວຈຶ່ງ ໄດ້ໂຄ່ນລົ້ມອານາຈັກໄປເຄິ່ງໜຶ່ງ; ແລະ ລາວໄດ້ປົກຄອງອານາຈັກເຄິ່ງນັ້ນເປັນ ເວລາຫລາຍປີ.

16 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໂມ ຣັນໄດ້ໂຄ່ນລົ້ມຄືນ, ແລະ ໄດ້ຍຶດເອົາ ອານາຈັກຄືນມາອີກ.

17 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ມີ ຄົນໜຶ່ງອີກທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່; ແລະ ລາວເປັນຜູ້ ສືບຕະກູນຂອງນ້ອງຊາຍຂອງຢາເຣັດ.

18 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ລາວໄດ້ໂຄ່ນລົ້ມໂມຣັນ ແລະ ຍຶດເອົາ ອານາຈັກ; ສະນັ້ນ, ໂມຣັນຈຶ່ງໄດ້ຢູ່ໃນ ຄວາມເປັນຊະເລີຍຕະຫລອດວັນເວລາທີ່ ເຫລືອຢູ່ຂອງລາວ; ແລະ ລາວໄດ້ມີ ລູກຊາຍຊື່ວ່າ ໂຄຣຣີອານທໍ.

19 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໂຄຣຣີອານທໍໄດ້ຢູ່ໃນຄວາມເປັນຊະເລີຍ ຕະຫລອດວັນເວລາຂອງລາວ.

20 ແລະ ໃນວັນເວລາຂອງໂຄຣຣີອານທໍ ໄດ້ມີສາດສະດາຫລາຍທ່ານມາທຳນາຍ ເຖິງເລື່ອງຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ໜ້າອັດສະຈັນ ອີກ, ແລະ ໄດ້ປ່າວປະກາດການກັບ ໃຈຕໍ່ຜູ້ຄົນ, ແລະ ຖ້າຫາກພວກເຂົາບໍ່ ກັບໃຈ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະດຳເນີນ ການຕັດສິນເຖິງຄວາມພິນາດທັງໝົດ ຂອງພວກເຂົາ;

21 ແລະ ວ່າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະ ສົ່ງ ຫລື ນຳເອົາຄົນອື່ນມາເປັນເຈົ້າຂອງ ແຜ່ນດິນໂດຍອຳນາດຂອງພຣະອົງ,

ຕາມວິທີທີ່ພຣະອົງນຳເອົາບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາມານັ້ນ.

22 ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຍອມຮັບຄຳທັງໝົດຂອງສາດສະດາເລີຍ, ຍ້ອນວ່າສັງຄົມລັບ ແລະ ຄວາມໜ້າກຽດຊັງອັນຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ.

23 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໂຄຣຣິອານທີ່ໄດ້ມີລູກຊາຍຊື່ວ່າ ອີເທີ, ແລະ ລາວໄດ້ສິ້ນຊີວິດໄປ, ໂດຍຢູ່ໃນຄວາມເປັນຊະເລີຍຕະຫລອດວັນເວລາຂອງລາວ.

ບົດທີ 12

ສາດສະດາອີເທີຊັກຊວນໃຫ້ຜູ້ຄົນເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ—ໂມໂຣໂນເວົ້າຢ້າເຖິງການແປກປະຫລາດ ແລະ ສິ່ງອັດສະຈັນທີ່ເຮັດໄດ້ດ້ວຍສັດທາ—ສັດທາເຮັດໃຫ້ນ້ອງຊາຍຂອງຢາເຮັດສາມາດເຫັນພຣະຄຣິດ—ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າມອບຄວາມອ່ອນແອໃຫ້ມະນຸດເພື່ອບາງທີເຂົາອາດຈະຖ່ອມຕົວລົງ—ນ້ອງຊາຍຂອງຢາເຮັດຍ້າຍພູຊີລິນໄດ້ດ້ວຍສັດທາ—ສັດທາ, ຄວາມຫວັງ, ແລະ ຄວາມໃຈບຸນເປັນສິ່ງຈຳເປັນຕໍ່ຄວາມລອດ—ໂມໂຣໂນເຫັນພຣະເຢຊູໜ້າຕໍ່ໜ້າ.

1 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ອີເທີມີຊີວິດຢູ່ໃນວັນເວລາຂອງໂຄຣຣິອານທະເມີ; ແລະ ໂຄຣຣິອານທະເມີເປັນກະສັດປົກຄອງທົ່ວແຜ່ນດິນ.

2 ແລະ ອີເທີເປັນສາດສະດາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ສະນັ້ນ ອີເທີຈຶ່ງໄດ້ອອກມາໃນວັນເວລາຂອງໂຄຣຣິອານທະເມີ,

ແລະ ໄດ້ເລີ່ມທຳນາຍແກ່ຜູ້ຄົນ, ເພາະວ່າຈະຫ້າມເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຍ້ອນ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຊຶ່ງສະຖິດຢູ່ກັບເພິ່ນ.

3 ເພາະວ່າເພິ່ນໄດ້ປ່າວປະກາດຕັ້ງແຕ່ຕອນເຊົ້າຈົນຮອດຕາເວັນຕົກດິນ, ແລະ ຊັກຊວນຜູ້ຄົນໃຫ້ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າເພື່ອຈະນຳໄປສູ່ການກັບໃຈ ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈະຖືກທຳລາຍ, ໂດຍກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ ດ້ວຍສັດທາ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຍ່ອມສຳເລັດ—

4 ສະນັ້ນ, ຜູ້ໃດທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຜູ້ນັ້ນຈະສົມຫວັງຢ່າງແນ່ນອນສຳລັບໂລກທີ່ຈະດີກວ່ານີ້, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນທາງພຣະທັດເບື້ອງຂວາຂອງພຣະເຈົ້າ, ຊຶ່ງຄວາມຫວັງນີ້ມາຈາກສັດທາອັນເຮັດຫລັກໝັ້ນໃຫ້ແກ່ຈິດວິນຍານຂອງມະນຸດ, ຊຶ່ງຈະເຮັດໃຫ້ເຂົາແນ່ໃຈ ແລະ ແນ່ວແນ່, ສ້າງຄວາມດີໃຫ້ຫລາຍຢູ່ສະເໝີ, ອັນຈະນຳໄປຫາການຖະຫວາຍບາລະມີແຕ່ພຣະເຈົ້າ.

5 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ອີເທີໄດ້ທຳນາຍເລື່ອງຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ໜ້າອັດສະຈັນແກ່ຜູ້ຄົນ, ຊຶ່ງພວກເຂົາບໍ່ເຊື່ອຍ້ອນວ່າພວກເຂົາບໍ່ເຫັນມັນ.

6 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າໂມໂຣໂນຈະເວົ້າບາງຢ່າງກ່ຽວກັບສິ່ງເຫລົ່ານີ້; ຂ້າພະເຈົ້າຈະສະແດງຕໍ່ໂລກວ່າ ຄວາມເຊື່ອຄືສິ່ງທີ່ມຸ້ງຫວັງໄວ້ ແລະ ຍັງບໍ່ທັນເຫັນ; ສະນັ້ນ ຈົ່ງຢາໄດ້ໂຕ້ຖຽງກັນເລີຍ, ເພາະທ່ານບໍ່ເຫັນຍ້ອນວ່າທ່ານຈະບໍ່ໄດ້ຮັບພະຍານຈົນກວ່າຫລັງຈາກການທົດລອງສັດທາຂອງທ່ານ.

7 ເພາະເປັນດ້ວຍສັດທາທີ່ພຣະຄຣິດ

ໄດ້ມາປະກົດຕົວແກ່ບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາ, ຫລັງຈາກພຣະອົງເປັນຄົນມາມີຊີວິດແລ້ວ; ແລະ ພຣະອົງຈະບໍ່ປະກົດຕົວແກ່ພວກເຂົາ ຈົນກວ່າຫລັງຈາກພວກເຂົາມີສັດທາໃນພຣະອົງແລ້ວ; ສະນັ້ນ, ມັນຈຶ່ງຕ້ອງເປັນໄປວ່າ ບາງຄົນມີສັດທາໃນພຣະອົງ, ເພາະວ່າພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະກົດຕົວແກ່ໂລກ.

8 ແຕ່ເປັນຍ້ອນສັດທາຂອງມະນຸດພຣະອົງຈຶ່ງຈະມາປະກົດຕົວແກ່ໂລກ, ແລະ ຖະຫວາຍບາລະມີພຣະນາມ ຂອງພຣະບິດາ, ແລະ ຕຽມທາງໄວ້ເພື່ອໂດຍທາງນັ້ນ ຜູ້ອື່ນຈະໄດ້ມີສ່ວນໃນຂອງປະທານຈາກສະຫວັນ, ເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ຫວັງໃນສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ ຊຶ່ງພວກເຂົາຍັງບໍ່ທັນເຫັນເທື່ອ.

9 ສະນັ້ນ, ທ່ານຈະມີຄວາມຫວັງອີກ, ແລະ ເປັນຜູ້ມີສ່ວນໃນຂອງປະທານນັ້ນ, ຖ້າພຽງແຕ່ທ່ານມີສັດທາ.

10 ຈົ່ງເບິ່ງ ເປັນດ້ວຍສັດທາຄົນໃນສະໄໝກ່ອນ ຈຶ່ງຖືກເອີ້ນຕາມຖານະອັນສັກສິດຂອງພຣະເຈົ້າ.

11 ສະນັ້ນ, ດ້ວຍສັດທາ ພຣະອົງຈຶ່ງປະທານກົດຂອງໂມເຊໃຫ້. ແຕ່ດ້ວຍຂອງປະທານຂອງພຣະບຸດຂອງພຣະອົງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຕຽມເສັ້ນທາງອັນປະເສີດທີ່ສຸດໃຫ້; ແລະ ເປັນດ້ວຍສັດທາມັນຈຶ່ງສຳເລັດ.

12 ເພາະຖ້າຫາກບໍ່ມີສັດທາໃນບັນດາລູກຫລານມະນຸດ ພຣະເຈົ້າຈະເຮັດສິ່ງມະຫັດສະຈັນໃນບັນດາພວກເຂົາບໍ່ໄດ້; ສະນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງບໍ່ປະກົດຕົວຈົນກວ່າຫລັງຈາກທີ່ພວກເຂົາມີສັດທາ.

13 ຈົ່ງເບິ່ງ, ມັນແມ່ນສັດທາຂອງແອວມາ ແລະ ແອມມິວເລັກທີ່ເຮັດໃຫ້ຄຸກພັງທະລາຍລົງພື້ນດິນ.

14 ຈົ່ງເບິ່ງ, ມັນແມ່ນສັດທາຂອງນີໄຟ ແລະ ລີໂຮທີ່ເຮັດໃຫ້ເກີດການປ່ຽນແປງກັບຊາວເລມັນ, ຈົນວ່າພວກເຂົາໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາດ້ວຍໄຟ ແລະ ດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.

15 ຈົ່ງເບິ່ງ, ມັນແມ່ນສັດທາຂອງອຳໂມນ ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງລາວ ຊຶ່ງໄດ້ເຮັດສິ່ງມະຫັດສະຈັນຍິ່ງໃຫຍ່ເຊັ່ນນີ້ໃນບັນດາຊາວເລມັນ.

16 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ຄົນທັງປວງທີ່ເຮັດສິ່ງມະຫັດສະຈັນກໍເຮັດດ້ວຍສັດທາ, ເຖິງແມ່ນຜູ້ທີ່ເປັນຢູ່ມາກ່ອນພຣະຄຣິດ ແລະ ຜູ້ທີ່ເປັນຢູ່ພາຍຫລັງພຣະຄຣິດກໍຄືກັນ.

17 ແລະ ມັນເປັນຍ້ອນສັດທາທີ່ສານຸສິດສາມຄົນໄດ້ຮັບສັນຍາວ່າ ພວກເພິ່ນບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຊົມລົດຊາດຂອງຄວາມຕາຍເລີຍ; ແລະ ພວກເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຮັບສັນຍານີ້ຈົນກວ່າຫລັງຈາກພວກເພິ່ນມີສັດທາ.

18 ແລະ ທັງບໍ່ວ່າເວລາໃດກໍຕາມ ຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດເຮັດສິ່ງມະຫັດສະຈັນໄດ້ເລີຍຈົນກວ່າຜູ້ນັ້ນຈະມີສັດທາເສຍກ່ອນ; ສະນັ້ນ ກ່ອນອື່ນໝົດເຂົາຕ້ອງເຊື່ອໃນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າເສຍກ່ອນ.

19 ແລະ ມີຫລາຍຄົນທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ສາມາດກົດກັນສິ່ງທີ່ຢູ່ພາຍໃນຈາກພວກເຂົາໄດ້, ເຖິງແມ່ນກ່ອນພຣະຄຣິດສະເດັດມາ ຍ້ອນວ່າສັດທາອັນແຮງກ້າຂອງພວກເຂົາ, ແຕ່ພວກເຂົາ

ໄດ້ເຫັນດ້ວຍຕາຂອງຕົນເອງ ຊຶ່ງສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນພວກເຂົາໄດ້ເຫັນແລ້ວດ້ວຍອຳນາດແຫ່ງສັດທາ, ແລະ ພວກເຂົາກໍພໍໃຈ.

20 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຮົາເຫັນໃນບັນທຶກນີ້ວ່າ ຄົນຜູ້ໜຶ່ງໃນຈຳນວນຄົນເຫລົ່ານີ້ຄືນ້ອງຊາຍຂອງຢາເຣັດ; ຍ້ອນວ່າລາວມີສັດທາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດໃນພຣະເຈົ້າ, ເວລາພຣະເຈົ້າເດີນວິພວນອອກມາ ພຣະອົງຈຶ່ງບໍ່ສາມາດເຊື່ອມັນໄວ້ໃຫ້ພົ້ນຈາກສາຍຕາຂອງນ້ອງຊາຍຂອງຢາເຣັດໄດ້, ເພາະດ້ວຍຄຳຂອງພຣະອົງທີ່ຮັບສັ່ງກັບລາວ ຊຶ່ງຄຳນັ້ນລາວໄດ້ຮັບມາໂດຍສັດທາ.

21 ແລະ ຫລັງຈາກນ້ອງຊາຍຂອງຢາເຣັດເຫັນນີ້ວ່າພຣະທັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ້ວ, ເປັນເພາະສັນຍາທີ່ນ້ອງຊາຍຂອງຢາເຣັດໄດ້ຮັບມາໂດຍສັດທາ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ສາມາດບັງສິ່ງໃດໃຫ້ພົ້ນຈາກສາຍຕາຂອງລາວໄດ້; ສະນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງສະແດງທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງແກ່ລາວ, ເພາະພຣະອົງກິດກັນລາວໃຫ້ພົ້ນຈາກມຳນັກງໍບໍ່ໄດ້ອີກຕໍ່ໄປ.

22 ແລະ ເປັນ ດ້ວຍ ສັດທາ ທີ່ ບັນພະບຸລຸດຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບສັນຍາວ່າ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຈະມາຫາພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາໂດຍຜ່ານຄົນຕ່າງຊາດ; ດັ່ງນັ້ນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງບັນຊາຂ້າພະເຈົ້າ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຄືພຣະເຢຊູຄຣິດ.

23 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າທູນຕໍ່ພຣະອົງວ່າ: ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ຄົນຕ່າງຊາດຈະເຍາະເຍີ້ຍສິ່ງເຫລົ່ານີ້, ເພາະຄວາມອ່ອນແອຂອງການຂຽນຂອງພວກ

ຂ້ານ້ອຍ; ເພາະພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍຍິ່ງໃຫຍ່ໃນຄຳເວົ້າໂດຍສັດທາ, ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍຍິ່ງໃຫຍ່ໃນການຂຽນ; ເພາະພຣະອົງເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນພວກນີ້ເວົ້າໄດ້ຫລາຍເພາະພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ປະທານໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ;

24 ແລະ ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍຂຽນໄດ້ພຽງໜ້ອຍດຽວ, ເພາະຄວາມບໍ່ຊຳນິຊຳນານຂອງມືຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ. ຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍຍິ່ງໃຫຍ່ໃນການຂຽນຄືກັນກັບນ້ອງຊາຍຂອງຢາເຣັດ, ເພາະພຣະອົງເຮັດໃຫ້ເລື່ອງຊຶ່ງລາວຂຽນໄວ້ນັ້ນຍິ່ງໃຫຍ່ຄືກັນກັບພຣະອົງ, ຈົນວ່າເກີນກຳລັງຂອງມະນຸດທີ່ຈະອ່ານມັນໄດ້.

25 ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ຄຳເວົ້າຂອງພວກຂ້ານ້ອຍມີອຳນາດ ແລະ ຍິ່ງໃຫຍ່ນຳອີກ, ຈົນວ່າພວກຂ້ານ້ອຍຂຽນໄວ້ບໍ່ໄດ້; ສະນັ້ນ, ເວລາພວກຂ້ານ້ອຍຂຽນ ພວກຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງເຫັນຄວາມອ່ອນແອຂອງຕົນ, ແລະ ສະດຸດຍ້ອນວ່າການວາງຄຳເວົ້າຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ; ແລະ ຂ້ານ້ອຍຍ້ານວ່າຄົນຕ່າງຊາດຈະເຍາະເຍີ້ຍຄຳເວົ້າຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ.

26 ແລະ ເວລາຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າຂໍ້ຄວາມນີ້ແລ້ວ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: ຄົນໂງ່ຈະເຍາະເຍີ້ຍ, ແຕ່ວ່າເຂົາຈະເປັນທຸກ; ແລະ ຄຸນງາມຄວາມດີຂອງເຮົາມີພຽງພໍສຳລັບຄົນທີ່ອ່ອນໄຫວ, ເພື່ອເຂົາຈະບໍ່ເອົາປຽບຄວາມອ່ອນແອຂອງເຈົ້າ.

27 ແລະ ຖ້າຫາກມະນຸດມາຫາເຮົາ, ເຮົາຈະສະແດງໃຫ້ພວກເຂົາເຫັນຄວາມອ່ອນແອຂອງເຂົາ. ເຮົາຈະມອບຄວາມອ່ອນແອໃຫ້ມະນຸດ ເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ຖ່ອມຕົວ; ແລະ ພຣະຄຸນຂອງເຮົາມີພຽງພໍສຳລັບຄົນທັງປວງທີ່ຖ່ອມຕົວຕໍ່ໜ້າເຮົາ; ເພາະຖ້າຫາກເຂົາຖ່ອມຕົວຕໍ່ໜ້າເຮົາ, ແລະ ມີສັດທາໃນເຮົາ, ເວລານັ້ນເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ສິ່ງທີ່ອ່ອນແອນັ້ນກັບມາເຂັ້ມແຂງສຳລັບເຂົາ.

28 ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາຈະສະແດງໃຫ້ຄົນຕ່າງຊາດເຫັນຄວາມອ່ອນແອຂອງເຂົາ, ແລະ ເຮົາຈະສະແດງໃຫ້ເຂົາເຫັນວ່າ ສັດທາ, ຄວາມຫວັງ, ແລະ ຄວາມໃຈບຸນຈະນຳພວກເຂົາມາຫາເຮົາ—ຊຶ່ງເປັນອ່າງນ້ຳແຫ່ງຄວາມຊອບທຳທັງປວງ.

29 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໂມໂຣໂນເວລາໄດ້ຍິນຂໍ້ຄວາມເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ, ກໍສະບາຍໃຈຂຶ້ນ, ແລະ ທູນວ່າ: ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ພຣະປະສົງອັນຊອບທຳຂອງພຣະອົງຈະສຳເລັດ, ເພາະວ່າຂ້ານ້ອຍຮູ້ວ່າພຣະອົງເຮັດວຽກງານໃຫ້ລູກຫລານມະນຸດຕາມສັດທາຂອງເຂົາ;

30 ເພາະນ້ອງຊາຍຂອງຢາເຮັດເວົ້າກັບພູຊີລິນວ່າ, ຈົ່ງຍ້າຍໄປ—ແລະ ມັນກໍໄດ້ຍ້າຍໄປ. ແລະ ຖ້າຫາກລາວບໍ່ມີສັດທາ ມັນກໍຈະບໍ່ຍ້າຍໄປ; ສະນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງເຮັດວຽກງານຫລັງຈາກທີ່ມະນຸດມີສັດທາ.

31 ເພາະວ່າພຣະອົງໄດ້ປະກົດຕົວແກ່ສານຸສິດຂອງພຣະອົງຕາມນັ້ນ; ເພາະຫລັງຈາກທີ່ພວກເຂົາມີສັດທາ ແລະ ໄດ້ເວົ້າໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງ, ພຣະ

ອົງຈຶ່ງໄດ້ປະກົດຕົວຕໍ່ພວກເຂົາດ້ວຍອຳນາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່.

32 ແລະ ຂ້ານ້ອຍຈື່ໄດ້ອີກວ່າ ພຣະອົງກ່າວວ່າ ພຣະອົງໄດ້ຕຽມທີ່ພັກໄວ້ໃຫ້ແກ່ມະນຸດ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນໃນທ່າມກາງຜາສາດຂອງພຣະບິດາຂອງພຣະອົງ, ຊຶ່ງໃນນັ້ນ ມະນຸດຈະໄດ້ມີຄວາມຫວັງອັນປະເສີດທີ່ສຸດ; ສະນັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງຕ້ອງມີຄວາມຫວັງ, ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ເຂົາຈະຮັບມໍລະດົກໃນບ່ອນທີ່ພຣະອົງຕຽມໄວ້ບໍ່ໄດ້.

33 ແລະ ອີກເທື່ອໜຶ່ງ, ຂ້ານ້ອຍຈື່ໄດ້ອີກວ່າ ພຣະອົງກ່າວວ່າ ພຣະອົງຮັກໂລກ, ຈົນຍອມເສຍສະລະພຣະຊົນເພື່ອໂລກ, ເພື່ອພຣະອົງຈະໄດ້ຮັບພຣະຊົນຄົນອີກ ເພື່ອຕຽມບ່ອນໄວ້ໃຫ້ລູກຫລານມະນຸດ.

34 ແລະ ບັດນີ້ຂ້ານ້ອຍຮູ້ວ່າຄວາມຮັກນີ້ຊຶ່ງພຣະອົງມີຕໍ່ລູກຫລານມະນຸດເປັນຄວາມໃຈບຸນ; ສະນັ້ນ, ຖ້າຫາກລູກຫລານມະນຸດບໍ່ມີຄວາມໃຈບຸນແລ້ວ ເຂົາຈະຮັບບ່ອນຊຶ່ງພຣະອົງຕຽມໄວ້ໃນຜາສາດຂອງພຣະບິດາຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້.

35 ສະນັ້ນ, ຂ້ານ້ອຍຮູ້ຈັກສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຊຶ່ງພຣະອົງກ່າວ, ວ່າຖ້າຫາກຄົນຕ່າງຊາດບໍ່ມີຄວາມໃຈບຸນ, ເພາະຄວາມອ່ອນແອຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ, ວ່າພຣະອົງຈະພິສູດເຂົາ, ແລະ ເອົາຄວາມສາມາດໄປຈາກເຂົາ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຖິງແມ່ນສິ່ງຊຶ່ງເຂົາໄດ້ຮັບ, ແລະ ຈະມອບໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ຈະມີຄວາມໃຈບຸນຢ່າງລົ້ນເຫລືອ.

36 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອະທິຖານຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂໍໃຫ້ພຣະອົງປະທານຄຸນງາມ

ຄວາມດີໃຫ້ແກ່ຄົນຕ່າງຊາດ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ມີຄວາມໃຈບຸນ.

37 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: ຖ້າຫາກພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມໃຈບຸນ ມັນກໍບໍ່ສຳຄັນສຳລັບເຈົ້າ, ເຈົ້າເປັນຄົນຊື່ສັດ; ດັ່ງນັ້ນ ອາພອນຂອງເຈົ້າຈຶ່ງຖືກຊຳລະລ້າງໃຫ້ຂາວສະອາດແລ້ວ. ແລະ ຍ້ອນວ່າເຈົ້າເຫັນຄວາມອ່ອນແອຂອງເຈົ້າເອງ, ເຈົ້າຈຶ່ງຖືກເຮັດໃຫ້ເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ, ຈົນວ່າສາມາດໄປນັ່ງລົງໃນບ່ອນ ຊຶ່ງເຮົາໄດ້ຕຽມໄວ້ໃນຜາສາດຂອງພຣະບິດາຂອງເຮົາ.

38 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າໂມໂຣໂນຂໍກ່າວຄຳອຳລາຄົນຕ່າງຊາດ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ທັງພິນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າຜູ້ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຮັກແພງນຳອີກ, ຈົນກວ່າພວກເຮົາຈະພົບກັນອີກຕໍ່ໜ້າບັນລັງພິພາກສາຂອງພຣະຄຣິດ, ຊຶ່ງເປັນບ່ອນທີ່ຄົນທັງໝົດຈະຮູ້ຈັກວ່າ ອາພອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ມີຈຸດດ່າງດຳດ້ວຍເລືອດຂອງທ່ານ.

39 ແລະ ເວລານັ້ນທ່ານຈະຮູ້ວ່າຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນພຣະເຢຊູ, ແລະວ່າພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າໜ້າຕໍ່ໜ້າ, ແລະວ່າພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຖອມຕົວຢ່າງງ່າຍດາຍ, ຄືກັນກັບຄົນຜູ້ໜຶ່ງເວົ້າກັບຄົນອີກຜູ້ໜຶ່ງໃນພາສາຂອງຂ້າພະເຈົ້າເອງກ່ຽວກັບເລື່ອງເຫລົ່ານີ້;

40 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂຽນໄວ້ພຽງໜ້ອຍດຽວເທົ່ານັ້ນ, ເພາະຄວາມອ່ອນແອໃນການຂຽນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

41 ແລະ ບັດນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍແນະນຳໃຫ້ທ່ານສະແຫວງຫາພຣະເຢຊູອົງນີ້ ຜູ້ຊຶ່ງສາດສະດາ ແລະ ອັກຄະສາວິກໄດ້ຂຽນໄວ້, ເພື່ອຄຸນງາມຄວາມດີຂອງພຣະເຈົ້າພຣະບິດາ, ແລະ ຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້ານຳອີກ, ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ຊຶ່ງເປັນພະຍານເຖິງພວກພຣະອົງ, ເພື່ອຈະຢູ່ນຳ ແລະ ສະຖິດຢູ່ໃນທ່ານຕະຫລອດໄປ. ອາແມນ.

ບົດທີ 13

ອີເທີເວົ້າກ່ຽວກັບເຢຊູຊາເລັມໃໝ່ທີ່ຈະຖືກສ້າງຂຶ້ນໃນອາເມຣິກາໂດຍລູກຫລານຂອງໂຢເຊັບ—ເພິ່ນທຳນາຍ, ຖືກຂັບໄລ່, ຂຽນປະຫວັດສາດຂອງຊາວຢາເຣັດໄວ້, ແລະ ບອກລ່ວງໜ້າເຖິງການທຳລາຍຂອງຊາວຢາເຣັດ—ສົງຄາມເກີດຂຶ້ນທົ່ວແຜ່ນດິນ.

1 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າໂມໂຣໂນຈະເລີ່ມເຮັດບັນທຶກຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ຈົບຊຶ່ງມັນກ່ຽວກັບຄວາມພິນາດຂອງຜູ້ຄົນຜູ້ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂຽນມາ.

2 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາບໍ່ຍອມຮັບຄຳທັງໝົດຂອງອີເທີ; ເພາະວ່າເພິ່ນໄດ້ບອກພວກເຂົາແທ້ໆເຖິງເລື່ອງທັງໝົດນັບຕັ້ງແຕ່ການເລີ່ມຕົ້ນຂອງມະນຸດເປັນຕົ້ນມາ; ແລະວ່າຫລັງຈາກນັ້ນແທ້ໆລົງຈາກແຜ່ນດິນນີ້ແລ້ວ ມັນກໍກາຍມາເປັນແຜ່ນດິນທີ່ປະເສີດເລີດລັກກວ່າແຜ່ນດິນອື່ນໆທັງໝົດ, ເປັນແຜ່ນດິນທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເລືອກໄວ້; ສະນັ້ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງມີພຣະປະສົງທີ່ຈະ

ໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ຢູ່ໃນຜົນແຜ່ນດິນນີ້ຮັບໃຊ້ພຣະອົງ;

3 ແລະວ່າມັນຈະເປັນບ່ອນຕັ້ງຂອງເມືອງເຢຣູຊາເລັມໃໝ່, ຊຶ່ງຈະລົງມາຈາກສະຫວັນ, ແລະ ເປັນຮົມໂພລີໄພອັນສັກສິດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

4 ຈົ່ງເບິ່ງ, ອີເທີໄດ້ເຫັນວັນເວລາຂອງພຣະຄຣິດ, ແລະ ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າກ່ຽວກັບເມືອງເຢຣູຊາເລັມໃໝ່ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນີ້.

5 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າກ່ຽວກັບເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນນໍາອີກ, ແລະ ເຢຣູຊາເລັມຊຶ່ງຈາກທີ່ນັ້ນລິໂຮຈະອອກມາ—ຫລັງຈາກທີ່ມັນຖືກທໍາລາຍແລ້ວ ມັນຈະຖືກສ້າງຄືນອີກໃຫ້ເປັນເມືອງສັກສິດແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ດັ່ງນັ້ນຈະເປັນເຢຣູຊາເລັມໃໝ່ບໍ່ໄດ້ ເພາະວ່າມັນເປັນມາແລ້ວໃນສະໄໝກ່ອນ; ແຕ່ວ່າມັນຈະຖືກສ້າງຄືນອີກ, ແລະ ກາຍເປັນເມືອງສັກສິດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ແລະ ມັນຈະຖືກສ້າງໃຫ້ແກ່ເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ—

6 ແລະວ່າເມືອງເຢຣູຊາເລັມໃໝ່ຈະຖືກສ້າງຂຶ້ນຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນີ້ໃຫ້ແກ່ລູກຫລານຂອງໂຢເຊັບທີ່ເຫລືອຢູ່, ຊຶ່ງສິ່ງເຫລົ່ານີ້ມັນມີແບບຢ່າງມາແລ້ວ.

7 ເພາະວ່າດັ່ງທີ່ໂຢເຊັບໄດ້ນໍາເອົາບິດາຂອງເພິ່ນໄປຫາແຜ່ນດິນເອຢິບ, ແລະ ເພິ່ນໄດ້ຕາຍຢູ່ທີ່ນັ້ນ; ສະນັ້ນ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ນໍາເອົາສ່ວນໜຶ່ງທີ່ເຫລືອຢູ່ຂອງລູກຫລານຂອງໂຢເຊັບອອກມາຈາກແຜ່ນດິນເຢຣູຊາເລັມ, ເພື່ອພຣະອົງຈະໄດ້ເມດຕາລູກຫລານຂອງໂຢເຊັບ ເພື່ອພວກເຂົາຈະບໍ່ຕາຍດັ່ງທີ່ພຣະ

ອົງໄດ້ເມດຕາບິດາຂອງໂຢເຊັບ ເພື່ອເພິ່ນຈະບໍ່ຕາຍ.

8 ສະນັ້ນ, ເຊື້ອສາຍທີ່ເຫລືອຢູ່ຂອງໂຢເຊັບຈະຖືກສະຖາປະນາຂຶ້ນໃນແຜ່ນດິນນີ້; ແລະ ມັນຈະເປັນແຜ່ນດິນມໍລະດົກຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ພວກເຂົາຈະສ້າງເມືອງບໍລິສຸດຖະຫວາຍແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຄືກັນກັບເມືອງເຢຣູຊາເລັມໃນສະໄໝກ່ອນ; ແລະ ພວກເຂົາຈະບໍ່ສັບສົນອີກຕໍ່ໄປ, ຈົນກວ່າທີ່ສຸດຈະມາເຖິງເມື່ອແຜ່ນດິນໂລກຈະສິ້ນໄປ.

9 ແລະ ມັນຈະເປັນສະຫວັນໃໝ່ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກໃໝ່; ແລະ ມັນຈະເປັນຄືຂອງເກົ່າ ແຕ່ວ່າຂອງເກົ່າໄດ້ສູນສິ້ນໄປແລ້ວ, ແລະ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຈະເປັນຂອງໃໝ່ໝົດ.

10 ແລະ ຈາກນັ້ນເຢຣູຊາເລັມໃໝ່ຈະມາ; ແລະ ຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນນັ້ນຍ່ອມເປັນສູກ, ເພາະເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມຂອງພວກເຂົາຂາວສະອາດແລ້ວໂດຍທາງໂລຫິດຂອງລູກແກະ; ແລະ ເຂົາຄືພວກທີ່ຖືກນັບເຂົ້າຢູ່ໃນບັນດາລູກຫລານທີ່ເຫລືອຢູ່ຂອງໂຢເຊັບ, ຜູ້ເປັນເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ.

11 ແລະ ຈາກນັ້ນ ເຢຣູຊາເລັມເກົ່າຈະມາອີກ; ແລະ ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນນັ້ນຍ່ອມເປັນສູກ, ເພາະວ່າເຂົາໄດ້ຮັບການຊໍາລະລ້າງໃຫ້ຂາວສະອາດແລ້ວດ້ວຍໂລຫິດຂອງລູກແກະ; ແລະ ເຂົາຄືພວກທີ່ໄດ້ກະຈັດກະຈາຍກັນໄປ ແລະ ຖືກເຕົ້າໂຮມເຂົ້າມາຈາກສີ່ສ່ວນຂອງແຜ່ນດິນໂລກ, ແລະ ຈາກແຜ່ນດິນທາງເໜືອ ແລະ ເປັນຜູ້ມີສ່ວນໃນການເຮັດໃຫ້ພັນທະສັນຍາ

ຊຶ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໄວ້ກັບອັບຣາຮາມ, ບັນພະບຸລຸດຂອງເຂົາສຳເລັດ.

12 ແລະ ເວລາທີ່ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ມາເຖິງ, ມັນຍ່ອມເຮັດໃຫ້ຂໍ້ຄວາມພຣະຄຳພີບັງເກີດຂຶ້ນມາ, ຊຶ່ງກ່າວໄວ້ວ່າ, ຜູ້ເປັນຕົ້ນຈະເປັນປາຍ, ແລະ ຜູ້ເປັນປາຍຈະເປັນຕົ້ນ.

13 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງຈະຂຽນຕື່ມອີກແຕ່ວ່າຖືກຫ້າມໄວ້; ຄຳທຳນາຍຂອງອີເທີນັ້ນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ໜ້າອັດສະຈັນແທ້ໆ; ແຕ່ພວກເຂົາກໍຖືວ່າ ມັນບໍ່ມີຄຸນຄ່າຫຍັງໝົດ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຂັບໄລ່ເພິ່ນອອກໄປ ແລະ ເພິ່ນໄດ້ໄປລີ້ຊ່ອນຕົວຢູ່ໃນຖ້ຳໃນຕອນກາງເວັນ, ແລະ ໃນຕອນກາງຄືນ ເພິ່ນໄດ້ອອກໄປເບິ່ງສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບຜູ້ຄົນ.

14 ແລະ ໃນເວລາທີ່ເພິ່ນລີ້ຢູ່ໃນຖ້ຳນັ້ນ, ເພິ່ນໄດ້ເຮັດບັນທຶກທີ່ເຫລືອຢູ່ນີ້, ໂດຍເຫັນຄວາມພິນາດທີ່ເກີດກັບຜູ້ຄົນໃນຕອນກາງຄືນ.

15 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໃນປີດຽວກັນກັບປີທີ່ເພິ່ນຖືກຂັບໄລ່ອອກຈາກບັນດາຜູ້ຄົນ ມັນເລີ່ມມີສົງຄາມໃຫຍ່ໃນບັນດາຜູ້ຄົນ, ເພາະວ່າມີຫລາຍຄົນຊຶ່ງເປັນພວກຍິ່ງໃຫຍ່ລຸກຂຶ້ນ, ແລະ ພະຍາຍາມທຳລາຍໂຄຣນິອານທະເມີ ໂດຍໃຊ້ແຜນລັບທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ ຊຶ່ງໄດ້ກ່າວມາແລ້ວ.

16 ແລະ ບັດນີ້ໂຄຣນິອານທະເມີ, ໂດຍທີ່ຕົນເອງໄດ້ຮຽນຮູ້ວິທີການຂອງສົງຄາມທັງໝົດ, ແລະ ເລັຫລ່ຽມທັງໝົດຂອງໂລກ, ສະນັ້ນລາວຈຶ່ງໄດ້ສູ້ຮົບກັບພວກທີ່ພະຍາຍາມທຳລາຍລາວ.

17 ແຕ່ວ່າລາວບໍ່ໄດ້ກັບໃຈເລີຍ, ທັງບໍ່ມີລູກຊາຍ ຫລື ລູກສາວທີ່ຈົບງາມຂອງລາວຄົນໃດກັບໃຈເລີຍ; ທັງບໍ່ມີລູກຊາຍ ຫລື ລູກສາວທີ່ຈົບງາມຂອງໂຄຣນິອານໃດກັບໃຈເລີຍ; ແລະ ໂດຍສະຫລຸບແລ້ວ, ບໍ່ມີລູກຊາຍ ຫລື ລູກສາວທີ່ຈົບງາມຂອງຄົນໃດທັງຜືນແຜ່ນດິນໂລກກັບໃຈຈາກບາບຂອງຕົນເລີຍ.

18 ສະນັ້ນ, ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໃນປີທຳອິດທີ່ອີເທີອາໄສຢູ່ໃນຖ້ຳນັ້ນ ມີຜູ້ຄົນຢ່າງຫລວງຫລາຍຖືກຂ້າຕາຍ ໂດຍມີຂອງພວກມົ້ວສຸມລັບເຫລົ່ານັ້ນ ໃນການຕໍ່ສູ້ກັບໂຄຣນິອານທະເມີເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ຍືດເອົາອານາຈັກໄປ.

19 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກລູກຊາຍຂອງໂຄຣນິອານທະເມີໄດ້ຕໍ່ສູ້ຢ່າງດູເດືອດ ແລະ ໄດ້ເສຍເລືອດເນື້ອໄປຢ່າງຫລວງຫລາຍ.

20 ແລະ ໃນປີທີສອງພຣະຄຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມາຫາອີເທີ, ແລະ ສັ່ງໃຫ້ເພິ່ນໄປທຳນາຍແກ່ໂຄຣນິອານທະເມີວ່າ, ຖ້າຫາກລາວ ແລະ ຄົນໃນຄອບຄົວຂອງລາວທັງໝົດກັບໃຈ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະມອບອານາຈັກໃຫ້ແກ່ລາວ ແລະ ຈະໄວ້ຊີວິດຜູ້ຄົນ—

21 ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈະຖືກທຳລາຍພ້ອມກັບຄົນໃນຄອບຄົວຂອງລາວ ຍົກເວັ້ນແຕ່ຕົວລາວເອງ. ແລະ ລາວຈະມີຊີວິດຢູ່ເພື່ອຈະໄດ້ເຫັນຄຳທຳນາຍສຳເລັດ ຊຶ່ງມີເວົ້າໄວ້ກ່ຽວກັບຜູ້ຄົນອີກພວກໜຶ່ງທີ່ຈະໄດ້ຮັບແຜ່ນດິນມາເປັນມູນມໍລະດົກຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ພວກເຂົາຈະເປັນຜູ້ຝັງສົບຂອງໂຄຣນິອານ

ທະເມີ; ແລະ ທຸກຄົນຈະຖືກທຳລາຍໄປ ຍົກເວັ້ນແຕ່ໂຄຣ໌ອານທະເມີຄົນດຽວເທົ່າ ນັ້ນ.

22 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໂຄ ຣ໌ອານທະເມີບໍ່ໄດ້ກັບໃຈເລີຍ, ທັງຄົນໃນ ຄອບຄົວຂອງລາວ ແລະ ທັງຜູ້ຄົນກໍບໍ່ໄດ້ ກັບໃຈ; ແລະ ສົງຄາມກໍບໍ່ໄດ້ຢຸດຕິລົງ, ແລະ ພວກເຂົາພະຍາຍາມທີ່ຈະຂ້າອີເທີ, ແຕ່ວ່າເພິ່ນໄດ້ໜີໄປກ່ອນພວກເຂົາ ແລະ ໄດ້ລີ້ຊ່ອນຕົວຢູ່ໃນຖ້ຳອີກ.

23 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເຊ ເຣັດໄດ້ຍົກທັບມາ, ແລະ ລາວໄດ້ເຂົ້າມາ ສູ້ຮົບກັບໂຄຣ໌ອານທະເມີອີກ; ແລະ ລາວ ໄດ້ຮັບໄຊຊະນະ, ເຖິງຂະໜາດທີ່ໃນປີ ທີ່ສາມ ລາວໄດ້ເອົາໂຄຣ໌ອານທະເມີມາ ເປັນຊະເລີຍ.

24 ແລະ ໃນປີທີ່ສີ່ ລູກຊາຍຂອງໂຄຣ໌ ອານທະເມີໄດ້ເອົາຊະນະເຊເຣັດ, ແລະ ໄດ້ຍຶດເອົາອານາຈັກຄົນມາໃຫ້ບິດາຂອງ ຕົນອີກ.

25 ບັດນີ້ມັນໄດ້ມີສົງຄາມເກີດຂຶ້ນທົ່ວ ຜືນແຜ່ນດິນ, ທຸກຄົນພ້ອມດ້ວຍພັກຂອງ ຕົນກໍໄດ້ຕໍ່ສູ້ເພື່ອສິ່ງທີ່ຕົນປາຖະໜາ.

26 ແລະ ໂດຍສະຫລຸບແລ້ວ, ມັນມີ ພວກໂຈນ ແລະ ມີຄວາມຊົ່ວຮ້າຍນາໆ ປະການຢູ່ທົ່ວຜືນແຜ່ນດິນ.

27 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໂຄຣ໌ອານທະເມີໄດ້ຄຽດແຄ້ນໃຫ້ເຊເຣັດ ຫລາຍທີ່ສຸດ, ແລະ ລາວໄດ້ຍົກທັບໄປ ພ້ອມດ້ວຍກອງທັບຂອງລາວ ເພື່ອໄປ ສູ້ຮົບ; ແລະ ທັງສອງໄດ້ປະທະກັນດ້ວຍ ຄວາມຄຽດແຄ້ນອັນຮ້າຍແຮງ; ແລະ ທັງ ສອງໄດ້ປະທະກັນໃນຮ່ອມພູກິນການ;

ແລະ ການສູ້ຮົບນັ້ນກັບມາຮ້າຍແຮງທີ່ ສຸດ.

28 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເຊ ເຣັດໄດ້ຕໍ່ສູ້ເປັນເວລາສາມມື້. ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໂຄຣ໌ອານທະ ເມີໄດ້ເອົາຊະນະລາວ, ແລະ ໄດ້ຕິດຕາມ ລາວໄປຈົນວ່າໄປຮອດທົ່ງພຽງເຮຊະ ລອນ.

29 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເຊ ເຣັດໄດ້ສູ້ຮົບກັບລາວອີກໃນທົ່ງພຽງນັ້ນ; ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ລາວໄດ້ເອົາຊະນະໂຄຣ໌ ອານທະເມີ, ແລະ ໄດ້ຂັບໄລ່ລາວໃຫ້ຄືນ ໄປທາຮ່ອມພູກິນການອີກ.

30 ແລະ ໂຄຣ໌ອານທະເມີໄດ້ສູ້ຮົບກັບເຊ ເຣັດອີກໃນຮ່ອມພູກິນການ, ຊຶ່ງລາວໄດ້ ຮັບໄຊຊະນະ ແລະ ລາວໄດ້ຂ້າເຊເຣັດ.

31 ແລະ ເຊເຣັດໄດ້ເຮັດໃຫ້ໂຄຣ໌ອານ ທະເມີໄດ້ຮັບບາດເຈັບທີ່ກົກຂາ, ຈົນວ່າ ລາວບໍ່ໄດ້ອອກໄປສູ້ຮົບອີກເປັນເວລາ ສອງປີ, ຊຶ່ງໃນໄລຍະເວລານັ້ນຜູ້ຄົນ ທັງໝົດໃນຜືນແຜ່ນດິນກຳລັງຂ້າພັນກັນ ຢູ່, ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດທຳມປາມພວກເຂົາ ເລີຍ.

ບົດທີ 14

ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຜູ້ຄົນນຳຄວາມ ສາບແຊ່ງມາສູ່ແຜ່ນດິນ—ໂຄຣ໌ອານ ທະເມີເຂົ້າຮ່ວມເຮັດສົງຄາມຕໍ່ຕ້ານກິເລ ອາດ, ແລ້ວຕໍ່ຕ້ານລິບ, ແລະ ຫລັງຈາກ ນັ້ນຕໍ່ຕ້ານຊິດ—ເລືອດ ແລະ ການຂ້າ ພັນກັນມີຢູ່ທົ່ວແຜ່ນດິນ.

1 ແລະ ບັດ ນີ້ ມັນ ເລີ່ມ ມີ ຄຳສາບ

ແຊ່ງ ອັນ ໃຫຍ່ ຫລວງ ທົ່ວ ແຜ່ນດິນ ເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຜູ້ຄົນ, ຊຶ່ງໃນ ຄຳສາບແຊ່ງນັ້ນ, ຖ້າຫາກຜູ້ໃດຈະວາງ ອາວຸດ ຫລື ດາບໄວ້ເທິງຮ້ານ ຫລື ເກັບ ມັງນໄວ້ບ່ອນທີ່ຕົນເຄີຍເອົາໄວ້, ຈົ່ງເບິ່ງ, ໃນມື້ໃໝ່ມາ, ພວກເຂົາຈະຫາມັນບໍ່ພົບ, ເພາະວ່າຄຳສາບແຊ່ງທົ່ວແຜ່ນດິນນັ້ນ ໃຫຍ່ຫລວງທີ່ສຸດ.

2 ສະນັ້ນ ທຸກໆຄົນຈົ່ງເກັບກຳສິ່ງທີ່ຕົນ ເປັນເຈົ້າຂອງໄວ້ໃກ້ມື, ແລະ ຈະບໍ່ຍືມ ຂອງຜູ້ໃດ, ທັງບໍ່ເອົາໃຫ້ຜູ້ໃດຍືມ; ທຸກໆ ຄົນໄດ້ຈັບດ້າມດາບຂອງຕົນໄວ້ໃນມື ຂວາ, ເພື່ອປ້ອງກັນຊັບສົມບັດຂອງຕົນ, ແລະ ຊີວິດຂອງຕົນ ພ້ອມທັງເມຍຕົນ ແລະ ລູກຂອງຕົນ.

3 ແລະ ບັດນີ້, ຫລັງຈາກສອງປີຜ່ານໄປ, ແລະ ຫລັງຈາກການຕາຍຂອງເຊເຣັດ, ຈົ່ງ ເບິ່ງ, ນ້ອງຊາຍຂອງເຊເຣັດໄດ້ຍົກທັບມາ ແລະ ລາວໄດ້ສູ້ຮົບກັບໂຄຣຣິອານທະເມີ, ຊຶ່ງເປັນເຫດໃຫ້ໂຄຣຣິອານທະເມີໄດ້ຮັບ ໄຊຊະນະ ແລະ ໄດ້ໄລ່ຕິດຕາມລາວໄປ ໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານເອຄິດ.

4 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ນ້ອງ ຊາຍຂອງເຊເຣັດໄດ້ສູ້ຮົບກັບລາວຢູ່ໃນ ຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານເອຄິດ, ແລະ ການ ສູ້ຮົບນັ້ນຮ້າຍແຮງທີ່ສຸດ, ແລະ ຄົນເປັນ ຈຳນວນຫລາຍພັນຄົນໄດ້ລົ້ມຕາຍໄປ ດ້ວຍດາບ.

5 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໂຄ ຣິອານທະເມີໄດ້ປົດລ້ອມຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງ ກັນດານໄວ້; ແລະ ນ້ອງຊາຍຂອງເຊ ເຣັດໄດ້ຍົກທັບອອກຈາກຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງ ກັນດານໃນເວລາກາງຄືນ, ແລະ ໄດ້

ຂ້າຄົນໃນກອງທັບຂອງໂຄຣຣິອານທະ ເມີສ່ວນໜຶ່ງ, ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາເມົາ ເຫລົ້າຢູ່.

6 ແລະ ລາວໄດ້ຍົກທັບມາຮອດແຜ່ນ ດິນໂມຣັນ, ແລະ ໄດ້ຂຶ້ນນັ່ງບັນລັງແທນ ໂຄຣຣິອານທະເມີ.

7 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໂຄ ຣິອານທະເມີໄດ້ອາໄສຢູ່ນຳກອງທັບຂອງ ລາວໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານເປັນເວລາ ສອງປີ, ຊຶ່ງເປັນເຫດໃຫ້ລາວໄດ້ຮັບ ກຳລັງມາໃຫ້ກອງທັບຂອງລາວຫລາຍ ຂຶ້ນ.

8 ບັດນີ້ນ້ອງຊາຍຂອງເຊເຣັດ, ຊຶ່ງມີ ຊື່ວ່າ ກິເລອາດ, ກໍໄດ້ຮັບກຳລັງມາໃຫ້ ກອງທັບຂອງລາວຫລາຍຂຶ້ນ, ຍ້ອນ ວ່າການມື້ວສຸມລັບ.

9 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ມະຫາປະໂລຫິດຂອງລາວເອງໄດ້ລອບ ຂ້າລາວໃນຂະນະທີ່ລາວກຳລັງນັ່ງຢູ່ໃນ ບັນລັງ.

10 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຄົນຜູ້ໜຶ່ງຂອງພວກມື້ວສຸມລັບໄດ້ລອບ ຂ້າຄົນນັ້ນໃນທາງລັບ; ແລະ ໄດ້ຍຶດເອົາ ອານາຈັກມາເປັນຂອງຕົນ; ແລະ ລາວ ມີຊື່ວ່າ ລິບ; ແລະ ລິບເປັນຄົນຮ່າງໃຫຍ່ ກວ່າຄົນອື່ນໃນບັນດາຜູ້ຄົນທັງໝົດ.

11 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໃນ ປີທຳອິດຂອງລິບ, ໂຄຣຣິອານທະເມີໄດ້ ຍົກທັບມາຫາແຜ່ນດິນໂມຣັນ ແລະ ໄດ້ສູ້ ຮົບກັບລິບ.

12 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ລາວໄດ້ສູ້ຮົບກັບລິບ, ຊຶ່ງໃນການສູ້ຮົບ ນັ້ນລິບໄດ້ພັນແຂນຂອງລາວ ຈົນລາວ

ໄດ້ຮັບບາດເຈັບ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ກອງທັບຂອງໂຄຣຣິອານທະເມີຍັງໄດ້ມັງໜ້າເຂົ້າຫາລິບອີກ, ຈົນວ່າລາວໄດ້ປົບໜີໄປເຖິງຊາຍແດນແຄມຝັ່ງທະເລ.

13 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໂຄຣຣິອານທະເມີໄດ້ໄລ່ຕາມລາວໄປ; ແລະ ລິບກໍໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບລາວໃນແຄມຝັ່ງທະເລນັ້ນ.

14 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ລິບໄດ້ຟາດພັນກອງທັບຂອງໂຄຣຣິອານທະເມີ, ຈົນວ່າພວກເຂົາໄດ້ໜີໄປຫາຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານເອຄິດອີກ.

15 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ລິບໄດ້ໄລ່ຕາມໂຄຣຣິອານທະເມີໄປອີກຈົນຮອດທົ່ງພຽງອາກົດ. ແລະ ໂຄຣຣິອານທະເມີໄດ້ເອົາທຸກຄົນໄປນຳລາວ ຂະນະທີ່ລາວກຳລັງປົບໜີໄປທາງໜ້າລິບ ໄປຍັງແຜ່ນດິນສ່ວນນັ້ນບ່ອນທີ່ລາວໜີໄປ.

16 ແລະ ເວລາລາວໄດ້ມາຮອດທົ່ງພຽງອາກົດແລ້ວ, ລາວກໍໄດ້ສູ້ຮົບກັບລິບ, ແລະ ລາວໄດ້ຟາດພັນລິບຈົນເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ນ້ອງຊາຍຂອງລິບກໍໄດ້ຍົກມາສູ້ຮົບກັບໂຄຣຣິອານທະເມີເປັນການແກ້ແຄ້ນ, ແລະ ການສູ້ຮົບນັ້ນຮ້າຍແຮງທີ່ສຸດ, ຈົນເຮັດໃຫ້ໂຄຣຣິອານທະເມີໜີໄປທາງໜ້າກອງທັບຂອງນ້ອງຊາຍຂອງລິບອີກ.

17 ບັດນີ້ນ້ອງຊາຍຂອງລິບມີຊື່ວ່າ ຊິດ. ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຊິດໄດ້ໄລ່ຕາມໂຄຣຣິອານທະເມີໄປ, ແລະ ລາວໄດ້ໂຄ່ນລົ້ມຫລາຍຫົວເມືອງ, ແລະ ລາວໄດ້ຂ້າທັງພວກແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ, ແລະ ໄດ້ເຜົາບ້ານເມືອງຖິ້ມ.

18 ແລະ ຜູ້ຄົນຕະຫລອດທົ່ວແຜ່ນດິນມີຄວາມຢ້ານກົວຊືດ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມີສຽງຮ້ອງໄປທົ່ວແຜ່ນດິນວ່າ—ຜູ້ໃດຈະສາມາດຍືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າກອງທັບຂອງຊິດໄດ້? ຈົ່ງເບິ່ງ, ລາວໄດ້ກວາດລ້າງແຜ່ນດິນທີ່ຢູ່ຕໍ່ໜ້າລາວຈົນໝົດສິ້ນ!

19 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຜູ້ຄົນເລີ່ມເຕົ້າໂຮມເຂົ້າກັນເປັນກອງທັບຕະຫລອດທົ່ວຜືນແຜ່ນດິນ.

20 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ແບ່ງແຍກກັນອອກ; ແລະ ສ່ວນໜຶ່ງໄດ້ໜີໄປຫາກອງທັບຂອງຊິດ, ແລະ ອີກສ່ວນໜຶ່ງໄດ້ໜີໄປຫາກອງທັບຂອງໂຄຣຣິອານທະເມີ.

21 ແລະ ສົງຄາມນັ້ນຮ້າຍແຮງ ແລະ ຍືດເຍື້ອຍາວນານທີ່ສຸດ, ແລະ ພາບຂອງການນອງເລືອດ ແລະ ການຂ້າພັນກັນນັ້ນມີຢູ່ຢ່າງດົນນານທີ່ສຸດ, ຈົນວ່າທັງຜືນແຜ່ນດິນເຕັມໄປດ້ວຍຊາກສົບຂອງຄົນຕາຍ.

22 ແລະ ສົງຄາມໄດ້ເກີດຂຶ້ນຢ່າງວ່ອງໄວ ແລະ ຮີບດ່ວນທີ່ສຸດ ຈົນວ່າບໍ່ມີຜູ້ໃດຢຸດຝັ່ງຊາກສົບເລີຍ, ມີແຕ່ເດີນທັບຕໍ່ໄປຈາກການຂ້າພັນບ່ອນນີ້ໄປຫາການຂ້າພັນບ່ອນນັ້ນ, ໂດຍປະຖິ້ມຊາກສົບໄວ້ທັງຊາຍ ແລະ ຍິງ, ແລະ ເດັກນ້ອຍ ໃຫ້ກ່າຍກອງຢູ່ຕາມຜືນແຜ່ນດິນ ເພື່ອໃຫ້ໂຕໜອນເຈາະກິນ.

23 ແລະ ຊາກສົບໄດ້ສົ່ງກິນເໝັນໄປທົ່ວຜືນແຜ່ນດິນ ເຖິງແມ່ນຕະຫລອດທົ່ວຜືນແຜ່ນດິນ; ດັ່ງນັ້ນ ຜູ້ຄົນຈຶ່ງຖືກລົບກວນທັງກາງເວັນ ແລະ ກາງຄືນເພາະກິນເໝັນນັ້ນ.

24 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຊິດຍັງບໍ່ຢຸດໃນ

ການໄລ່ຕາມໂຄຣ໌ອານທະເມີໄປ; ເພາະວ່າລາວສາບານວ່າ ຈະແກ້ແຄ້ນໂຄຣ໌ອານທະເມີເອງ, ເພື່ອເລືອດຂອງອ້າຍລາວທີ່ຖືກຂ້າຕາຍ, ແລະ ຄຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມາຫາອີເທີວ່າ ໂຄຣ໌ອານທະເມີຈະບໍ່ຖືກຂ້າ.

25 ແລະ ພວກເຮົາຈຶ່ງເຫັນໄດ້ວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສະເດັດມາຢັ້ງມຢາມພວກເຂົາເຫລົ່ານັ້ນ ໃນຄວາມບໍລິບູນແຫ່ງພຣະພິໂລດຂອງພຣະອົງ, ແລະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມໜ້າກຽດຊັງນັ້ນໄດ້ຕຽມທາງໄວ້ໃຫ້ຄວາມພິນາດອັນເປັນນິດຂອງພວກເຂົາ.

26 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຊິດໄດ້ໄລ່ຕາມໂຄຣ໌ອານທະເມີໄປທາງຕາເວັນອອກ ຈົນມາຮອດຊາຍແດນແຄມຝັ່ງທະເລ, ແລະ ບ່ອນນັ້ນລາວໄດ້ສູ້ຮົບກັບຊິດເປັນເວລາສາມມື້.

27 ແລະ ຄວາມພິນາດໃນບັນດາກອງທັບຂອງຊິດເປັນໜ້າຢ້ານກົວທີ່ສຸດ ຈົນວ່າພວກທະຫານຂອງຊິດເລີ່ມ ຍ້ານຕົກໃຈ, ແລະ ເລີ່ມປົບໜີໄປທາງໜ້າຂອງກອງທັບຂອງໂຄຣ໌ອານທະເມີ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ແຕກໜີໄປຫາແຜ່ນດິນໂຄຣ໌ອໍ, ແລະ ໄດ້ກວາດລ້າງຜູ້ອາໄສຢູ່ທັງໝົດທີ່ບໍ່ຍອມເຂົ້າຮ່ວມກັບພວກເຂົາໄປຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາ.

28 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຕັ້ງຜ້າເຕັ້ນຂຶ້ນໃນຮ່ອມພູໂຄຣ໌ອໍ; ແລະ ໂຄຣ໌ອານທະເມີກໍໄດ້ຕັ້ງຜ້າເຕັ້ນຂອງລາວຂຶ້ນໃນຮ່ອມພູເຊີ. ບັດນີ້ຮ່ອມພູເຊີນັ້ນຕັ້ງຢູ່ໃກ້ກັບເນີນພູຄອມນໍ; ສະນັ້ນ ໂຄຣ໌ອານທະເມີຈຶ່ງໄດ້ເຕົ້າໂຮມກອງທັບຂອງລາວຢູ່ເທິງເນີນ

ພູຄອມນໍ, ແລະ ໄດ້ເປົ່າແກດັງກ້ອງໄປຫາກອງທັບຂອງຊິດ ເພື່ອເຊື່ອເຊີນພວກເຂົາອອກມາສູ້ຮົບ.

29 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກເຂົາໄດ້ອອກມາ, ແຕ່ຖືກຂັບໄລ່ຄືນໄປ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຍົກທັບມາເປັນເທື່ອທີສອງ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຖືກຂັບໄລ່ຄືນໄປອີກ. ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກເຂົາໄດ້ຍົກທັບມາອີກເປັນເທື່ອທີສາມ, ແລະ ການສູ້ຮົບນັ້ນຮ້າຍແຮງທີ່ສຸດ.

30 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຊິດໄດ້ພັນໂຄຣ໌ອານທະເມີ ຈົນວ່າລາວມີບາດແຜເລິກຫລາຍບ່ອນ; ແລະ ໂຄຣ໌ອານທະເມີ, ໂດຍທີ່ໄດ້ເສຍເລືອດຫລາຍ ຈົນວ່າໄດ້ສະຫລົບໄປ, ແລະ ຖືກຫາມໄປຖິ້ມຄືກັບວ່າລາວຕາຍແລ້ວ.

31 ບັດນີ້ການສູນເສຍທັງຜູ້ຊາຍ, ຜູ້ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍຂອງສອງຝ່າຍນັ້ນແມ່ນໃຫຍ່ຫລວງທີ່ສຸດ ຈົນວ່າຊິດຕ້ອງສັ່ງໃຫ້ກອງທັບຂອງລາວບໍ່ໃຫ້ໄລ່ຕາມກອງທັບຂອງໂຄຣ໌ອານທະເມີໄປ; ສະນັ້ນ, ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ກັບຄືນໄປຫາຄ້າຍຂອງພວກເຂົາ.

ບົດທີ 15

ຊາວຢາເຣັດຈຳນວນຫລາຍລ້ານຄົນຖືກຂ້າຕາຍໃນສະໜາມຮົບ—ຊິດ ແລະ ໂຄຣ໌ອານທະເມີເຕົ້າໂຮມຜູ້ຄົນທັງໝົດເພື່ອສູ້ຮົບໃນສົງຄາມແຫ່ງມະຕະ—ພຣະວິນຍານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເລິກລົ້ມຄວາມພະຍາຍາມກັບພວກ

ເຂົາ—ປະຊາຊາດຢາເຮັດຖືກທຳລາຍ
ຈົນໝົດສິ້ນ—ໂຄຣ໌ອານທະເມີຄົນດຽວ
ເທົ່ານັ້ນທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່.

1 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນ ເມື່ອ
ບາດແຜຂອງໂຄຣ໌ອານທະເມີທາຍດີ
ແລ້ວ, ລາວເລີ່ມຈື່ຈຳເຖິງຄຳເວົ້າຂອງອີ
ເທີໄດ້ເວົ້າກັບລາວ.

2 ລາວເຫັນວ່າຜູ້ຄົນຂອງລາວເກືອບ
ສອງລ້ານຄົນຖືກຂ້າຕາຍດ້ວຍດາບ,
ແລະ ລາວເລີ່ມມີຄວາມເສົ້າສະຫລົດໃຈ;
ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມີຊາຍຊະກັນທີ່ຖືກຂ້າຕາຍ
ສອງລ້ານຄົນພ້ອມທັງເມຍຂອງພວກ
ເຂົາ ແລະ ລູກຂອງພວກເຂົາ.

3 ລາວຈຶ່ງເລີ່ມກັບໃຈຈາກຄວາມຊົ່ວຊຶ່ງ
ລາວໄດ້ເຮັດໄປນັ້ນ; ລາວເລີ່ມນຶກເຖິງຄຳ
ເວົ້າທີ່ອອກມາຈາກປາກຂອງສາດສະດາ
ທັງຫລາຍ, ແລະ ລາວເຫັນວ່າມັນສຳເລັດ
ແລ້ວຕາມນັ້ນທຸກຂໍ້ຈົນຮອດບັດນີ້; ແລະ
ຈິດວິນຍານຂອງລາວໂສກເລົ່າຫລາຍ
ແລະ ບໍ່ຍອມທີ່ຈະສະບາຍໃຈເລີຍ.

4 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ລາວ
ໄດ້ຂຽນສານຫາຊິດ, ເພື່ອສະແດງຄວາມ
ປາຖະໜາໃຫ້ຊິດຍົກເວັ້ນຜູ້ຄົນ, ແລະ
ລາວຈະມອບອານາຈັກໃຫ້ເພື່ອເຫັນແກ່
ຊີວິດຂອງຜູ້ຄົນ.

5 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ເວລາຊິດໄດ້ຮັບສານຂອງລາວແລ້ວ,
ລາວຈຶ່ງໄດ້ຂຽນສານຕອບໂຄຣ໌ອານ
ທະເມີ, ວ່າຖ້າຫາກໂຄຣ໌ອານທະເມີຍ
ອມມອບຕົວເພື່ອຊິດຈະໄດ້ຂ້າລາວ
ດ້ວຍດາບຂອງຕົນແລ້ວ, ລາວຈະ
ໄວ້ຊີວິດຂອງຜູ້ຄົນ.

6 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ຜູ້
ຄົນບໍ່ໄດ້ກັບໃຈຈາກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງ
ພວກເຂົາເລີຍ; ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງໂຄຣ໌
ອານທະເມີຖືກຍຸຍົງໃຫ້ຄຽດແຄ້ນໃຫ້ຜູ້
ຄົນຂອງຊິດ; ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງຊິດໄດ້ຖືກ
ຍຸຍົງໃຫ້ຄຽດແຄ້ນໃຫ້ຜູ້ຄົນຂອງໂຄຣ໌
ອານທະເມີ; ດັ່ງນັ້ນ, ຜູ້ຄົນຂອງຊິດຈຶ່ງໄດ້
ສູ້ຮົບກັບຜູ້ຄົນຂອງໂຄຣ໌ອານທະເມີ.

7 ແລະ ເວລາໂຄຣ໌ອານທະເມີເຫັນວ່າ
ຕົນເອງກຳລັງຈະເສຍໄຊ ລາວຈຶ່ງໄດ້ໜີ
ໄປຕໍ່ໜ້າຜູ້ຄົນຂອງຊິດອີກ.

8 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ລາວ
ໄດ້ມາຮອດນ້ຳຮີບລີອານຄຳ, ຊຶ່ງແປ
ວ່າ ກວ້າງໃຫຍ່ໄພສານ ຫລື ໃຫຍ່ກວ່າ
ນ້ຳທັງໝົດ; ສະນັ້ນ, ເວລາພວກເຂົາມາ
ຮອດແມ່ນ້ຳນີ້ແລ້ວ ພວກເຂົາໄດ້ຕັ້ງຜ້າ
ເຕັ້ນຂຶ້ນ; ແລະ ຊິດກໍໄດ້ຕັ້ງຜ້າເຕັ້ນຂຶ້ນ
ໃກ້ກັນນັ້ນ; ແລະ ສະນັ້ນ ໃນມື້ຕໍ່ມາພວກ
ເຂົາໄດ້ອອກມາສູ້ຮົບກັນອີກ.

9 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ພວກເຂົາໄດ້ສູ້ຮົບກັນຢ່າງດູເດືອດທີ່
ສຸດ, ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ໂຄຣ໌ອານທະເມີໄດ້ຮັບ
ບາດເຈັບອີກ, ແລະ ລາວໄດ້ສະຫລົບໄປ
ເພາະການເສຍເລືອດຢ່າງໜັກ.

10 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ກອງທັບຂອງໂຄຣ໌ອານທະເມີໄດ້ມຸ້ງໜ້າ
ເຂົ້າຫາກອງທັບຂອງຊິດຈົນວ່າໄດ້ຮັບ
ໄຊຊະນະຈາກສັດຕູ, ຈົນເຮັດໃຫ້ພວກ
ເຂົາຕ້ອງປົບໜີຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາ; ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ໜີໄປທາງໃຕ້, ແລະ ຕັ້ງຜ້າ
ເຕັ້ນຂອງພວກເຂົາຂຶ້ນໃນບ່ອນທີ່ເອີ້ນວ່າ
ໂອແກດ.

11 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື

ກອງທັບຂອງໂຄຣຣິອານທະເມີໄດ້ຕັ້ງຜ້າເຕັ້ນຂອງພວກເຂົາຂຶ້ນໃກ້ກັບເນີນພູຣາມາ; ແລະ ມັນເປັນເນີນພູແຫ່ງດຽວກັນກັບບ່ອນທີ່ບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າມໍມອນໄດ້ເຊື່ອງບັນທຶກສັກສິດໄວ້ກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

12 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເຂົາໄດ້ເຕົ້າໂຮມຜູ້ຄົນທັງໝົດໃນທົ່ວຜືນແຜ່ນດິນ, ຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກຂ້າ, ນອກຈາກອີເທີເທົ່ານັ້ນ.

13 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືອີເທີໄດ້ເຫັນການປະພຶດທັງໝົດຂອງຜູ້ຄົນ; ແລະ ເພິ່ນເຫັນວ່າຜູ້ຄົນທີ່ສະໜັບສະໜູນໂຄຣຣິອານທະເມີໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມກັບກອງທັບຂອງໂຄຣຣິອານທະເມີ; ແລະ ຜູ້ຄົນທີ່ສະໜັບສະໜູນຊິດກໍໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມກັບກອງທັບຂອງຊິດ.

14 ສະນັ້ນ, ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ໃຊ້ເວລາປະມານສີ່ປີເພື່ອເຕົ້າໂຮມຜູ້ຄົນທັງໝົດທີ່ຢູ່ໃນຜືນແຜ່ນດິນ, ແລະ ເພື່ອຕົນຈະໄດ້ຮັບກຳລັງໃຫ້ຫລາຍເທົ່າທີ່ຈະຫລາຍໄດ້.

15 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືເວລາຜູ້ຄົນມາເຕົ້າໂຮມກຳລັງກັນໝົດທຸກຄົນແລ້ວ, ທຸກຄົນຈຶ່ງໄປກັບກອງທັບທີ່ຕົນຕ້ອງການພ້ອມດ້ວຍເມຍຂອງຕົນ ແລະ ລູກຂອງຕົນ—ທັງຜູ້ຊາຍ, ຜູ້ຍິງ, ແລະ ເດັກນ້ອຍ ກໍໄດ້ຖືອາວຸດແຫ່ງສົງຄາມ, ໂດຍມີໂລ່, ແລະ ເຄື່ອງປ້ອງກັນໜ້າເອິກ, ແລະ ເຄື່ອງປ້ອງກັນຫົວ, ແລະ ນຸ່ງຫົ່ມຕາມວິທີການຂອງສົງຄາມ—ພວກເຂົາໄດ້ເດີນທັບເຂົ້າຫາກັນເພື່ອສູ້ຮົບ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຕໍ່ສູ້

ກັນຕະຫລອດມື້ນັ້ນແຕ່ບໍ່ມີຝ່າຍໃດຂະນະ.

16 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືເມື່ອເຖິງຕອນກາງຄືນມາ ພວກເຂົາກໍອິດເມື່ອຍ ແລະ ໄດ້ກັບຄືນໄປຄ້າຍຂອງໃຜລາວ; ແລະ ຫລັງຈາກກັບຄືນໄປເຖິງຄ້າຍແລ້ວ ພວກເຂົາກໍເລີ່ມຮ້ອງໄຫ້ຄວນຄາງ ຍ້ອນວ່າການສູນເສຍຜູ້ຄົນທີ່ຖືກຂ້າຕາຍ; ແລະ ສຽງຮ້ອງຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ການຮ້ອງໄຫ້ຄວນຄາງຂອງພວກເຂົານັ້ນດັງແຮງທີ່ສຸດ, ຈົນເຮັດໃຫ້ມີສຽງດັງກ້ອງສະນັ້ນທີ່ສຸດໃນອາກາດ.

17 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືໃນມື້ຕໍ່ມາ ພວກເຂົາໄດ້ອອກໄປສູ້ຮົບກັນອີກ, ແລະ ການສູ້ຮົບໃນມື້ນັ້ນຍິ່ງໃຫຍ່ແລະ ເປັນໜ້າຍ້ານກົວທີ່ສຸດ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ກໍບໍ່ມີຝ່າຍໃດຈະເອົາຂະນະໄດ້, ແລະ ເມື່ອເຖິງຕອນກາງຄືນມາ ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ອາກາດດັງກ້ອງສະໜັ່ນໄປດ້ວຍສຽງຮ້ອງໄຫ້ ແລະ ສຽງຄວນຄາງ, ດ້ວຍສຽງຈົມວ່າຂອງພວກເຂົາ ຍ້ອນວ່າການສູນເສຍຜູ້ຄົນຂອງພວກເຂົາທີ່ຖືກຂ້າຕາຍ.

18 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືໂຄຣຣິອານທະເມີໄດ້ຂຽນສານໄປຫາຊິດອີກ, ໂດຍປາຖະໜາບໍ່ລາວໃຫ້ມາສູ້ຮົບອີກ, ແຕ່ໃຫ້ລາວເອົາອານາຈັກໄປ ແລະ ໃຫ້ໄວ້ຊີວິດຂອງຜູ້ຄົນ.

19 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະວິນຍານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ລົ້ມເລີກຄວາມພະຍາຍາມກັບພວກເຂົາແລ້ວ, ແລະ ຊາຕານມີອຳນາດເຕັມທີ່ເໜືອໃຈຂອງຜູ້ຄົນ; ສະນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຖືກເຮັດໃຫ້

ເປັນຄົນທີ່ມີໃຈແຂງກະດ້າງ, ແລະ ມີຄວາມມືດດັບໃນຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາ ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ຖືກທຳລາຍ; ສະນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ອອກໄປສູ່ຮົບກັນອີກ.

20 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເຂົາໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັນຕະຫລອດມື້ນັ້ນ, ແລະ ເມື່ອເຖິງຕອນກາງຄືນມາ ພວກເຂົາກໍ່ນອນຢູ່ກັບດາບຂອງພວກເຂົາ.

21 ແລະ ມື້ໃໝ່ມາ ພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັນຈົນຮອດຕອນກາງຄືນ.

22 ແລະ ເມື່ອເຖິງຕອນກາງຄືນ, ພວກເຂົາກໍ່ມືນເມົາດ້ວຍຄວາມຄຽດແຄ້ນ, ຄືກັນກັບຄົນເມົາເຫລົ່າແວງ; ແລະ ພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ນອນຢູ່ກັບດາບຂອງພວກເຂົາອີກ.

23 ແລະ ມື້ຕໍ່ມາ ພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັນອີກ; ແລະ ເມື່ອເຖິງຕອນກາງຄືນ ພວກເຂົາກໍ່ລົ້ມຕາຍກັນໝົດ ຍົກເວັ້ນແຕ່ຜູ້ຄົນຂອງໂຄຣຣິອານທະເມີທ້າສິບສອງຄົນ, ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງຊິດທິກສິບເກົ້າຄົນເທົ່ານັ້ນ.

24 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເຂົາໄດ້ນອນຢູ່ກັບດາບຂອງພວກເຂົາໃນຄືນນັ້ນ, ແລະ ໃນມື້ຕໍ່ມາ ພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັນອີກ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັນດ້ວຍກຳລັງຂອງພວກເຂົາ ແລະ ດ້ວຍດ້ວຍດາບຂອງພວກເຂົາ ແລະ ດ້ວຍເຄື່ອງປ້ອງກັນອາວຸດຂອງພວກເຂົາ ຕະຫລອດມື້ນັ້ນ.

25 ແລະ ເມື່ອຮອດຕອນກາງຄືນ ຜູ້ຄົນຂອງຊິດເຫລືອຢູ່ສາມສິບສອງຄົນ, ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງໂຄຣຣິອານທະເມີເຫລືອຢູ່ຊາວເຈັດຄົນ.

26 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເຂົາເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ພາກັນກິນດື່ມ ແລະ ໄດ້ເຂົ້ານອນ, ແລະ ໄດ້ຕຽມຕົວເພື່ອຄວາມຕາຍໃນມື້ຕໍ່ມາ. ແລະ ພວກເຂົາເປັນຄົນຮ່າງໃຫຍ່ສູງ ແລະ ມີກຳລັງຕາມກຳລັງຂອງມະນຸດ.

27 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືພວກເຂົາໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັນເປັນເວລາສາມຊົ່ວໂມງ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ສະຫລົບໄປດ້ວຍການເສຍເລືອດຢ່າງໜັກ.

28 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືເວລາຜູ້ຄົນຂອງໂຄຣຣິອານທະເມີໄດ້ຮັບກຳລັງພໍທີ່ຈະຢ່າງໄປໄດ້ແລ້ວ, ພວກເຂົາກໍ່ຕຽມທ່າທີ່ຈະໜີໄປເພື່ອເອົາຕົວລອດ; ແຕ່ຈິ່ງເບິ່ງ, ຊິດໄດ້ລຸກຂຶ້ນພ້ອມດ້ວຍຜູ້ຄົນຂອງລາວ, ແລະ ລາວໄດ້ສາບານດ້ວຍຄວາມຄຽດແຄ້ນວ່າ ລາວຈະຂ້າໂຄຣຣິອານທະເມີໃຫ້ໄດ້ ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ລາວກໍ່ຈະຕາຍດ້ວຍດາບ.

29 ສະນັ້ນ, ລາວຈຶ່ງໄດ້ໄລ່ຕາມພວກເຂົາໄປ, ແລະ ໃນມື້ຕໍ່ມາຊິດກໍ່ຕາມມາທັນ; ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືເມື່ອພວກເຂົາທຸກຄົນໄດ້ລົ້ມຕາຍດ້ວຍດາບໝົດແລ້ວ, ນອກຈາກໂຄຣຣິອານທະເມີກັບຊິດເທົ່ານັ້ນ, ຈິ່ງເບິ່ງ ຊິດໄດ້ສະຫລົບໄປເພາະການເສຍເລືອດຢ່າງໜັກ.

30 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືໂຄຣຣິອານທະເມີໄດ້ເນີງຕົວເອື້ອຍດາບ, ແລະ ພັກຜ່ອນຢູ່ໜ້ອຍໜຶ່ງ, ແລ້ວລາວໄດ້ຕັດຫົວຊິດຈົນຂາດ.

31 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄືຫລັງຈາກລາວໄດ້ຕັດຫົວຂອງຊິດຂາດ

ແລ້ວ, ຊິດໄດ້ເອົາມີຊູຕົວເອງໃຫ້ລຸກຂຶ້ນ ແລະ ກໍລົ້ມລົງອີກ; ແລະ ຫລັງຈາກທີ່ ລາວຊັກເພື່ອຫັນໃຈ, ລາວກໍໄດ້ຂາດໃຈ ຕາຍ.

32 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ໂຄ ຣິອານທະເມີໄດ້ລົ້ມລົງຢູ່ກັບພື້ນດິນ, ຄື ກັນກັບຄືນທີ່ຕາຍແລ້ວ.

33 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຮັບສັ່ງກັບ ອີເທີວ່າ: ຈົ່ງອອກໄປ. ແລະ ອີເທີໄດ້ອອກ ໄປ, ແລະ ເຫັນວ່າຄຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າສຳເລັດແລ້ວທັງໝົດ; ແລະ ເພິ່ນໄດ້ ຈົບບັນທຶກຂອງເພິ່ນ; (ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່

ໄດ້ຂຽນໄວ້ແມ່ນແຕ່ໜຶ່ງສ່ວນຮ້ອຍ) ແລະ ເພິ່ນໄດ້ເຊື່ອງມັນໄວ້ດ້ວຍວິທີທີ່ຜູ້ຄົນ ຂອງລິມໂຮໄດ້ພົບເຫັນມັນ.

34 ບັດນີ້ຄຳສູດທ້າຍຊຶ່ງອີເທີໄດ້ຂຽນ ໄວ້ມີດັ່ງນີ້: ບໍ່ວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະມີ ພຣະປະສົງໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າປ່ຽນແປງສະ ພາບ, ຫລື ໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຍອມຕາມພຣະ ປະສົງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃນເນື້ອໜັງ ນັ້ນ, ມັນບໍ່ສຳຄັນຖ້າຫາກເປັນໄປວ່າຂ້າ ພະເຈົ້າຈະລອດໃນອານາຈັກຂອງພຣະ ເຈົ້າ. ອາແມນ.

ໜັງສືໂມໂຣໄນ

ບົດທີ 1

ໂມໂຣໄນຂຽນເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງ ຊາວເລມັນ—ຊາວນີໄຟຜູ້ທີ່ບໍ່ປະຕິເສດ ພຣະຄຣິດຖືກຂ້າຕາຍ. ປະມານ ຄ.ສ. 401-421.

1 ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າໂມໂຣໄນຫລັງຈາກ ຫຍໍ້ເລື່ອງລາວຂອງຜູ້ຄົນຢາເຣັດຈົບ ແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຄິດວ່າຈະໄດ້ຂຽນ ອີກ, ແຕ່ວ່າຂ້າພະເຈົ້າຍັງບໍ່ຕາຍເທື່ອ; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໃຫ້ຊາວເລມັນເຫັນ ຂ້າພະເຈົ້າ ເພາະພວກເຂົາຈະທຳລາຍ ຂ້າພະເຈົ້າ.

2 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ສົງຄາມລະຫວ່າງພວກ ເຂົາເອງເປັນໜ້າຍ້ານກົວຫລາຍທີ່ສຸດ; ແລະ ເປັນຍ້ອນຄວາມຄຽດແຄ້ນຂອງ

ພວກເຂົາ, ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຂ້າຊາວນີໄຟ ທຸກຄົນທີ່ບໍ່ປະຕິເສດພຣະຄຣິດ.

3 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໂມໂຣໄນຈະບໍ່ປະຕິ ເສດພຣະຄຣິດ; ດັ່ງນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງ ໄດ້ຊັດເຊພະເນຈອນໄປຫາບ່ອນໃດກໍ ຕາມທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະໄປໄດ້ ເພື່ອຄວາມ ປອດໄພຂອງຊີວິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າເອງ.

4 ສະນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຂຽນອີກເລັກ ໜ້ອຍ, ກົງກັນຂ້າມກັບຂ້າພະເຈົ້າຄິດໄວ້; ເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຄິດວ່າ ຈະໄດ້ຂຽນ ຕື່ມອີກ; ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າກໍຂຽນຕື່ມອີກເລັກ ໜ້ອຍ, ເພື່ອທາງທີມັນອາດຈະມີຄຸນຄ່າ ແກ່ຊາວເລມັນ, ພີ່ນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ໃນມື້ໜຶ່ງຂ້າງໜ້າຕາມພຣະປະສົງຂອງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ບົດທີ 2

ພຣະເຢຊູໄດ້ມອບອຳນາດໃຫ້ອັກຄະສາວົກຊາວມີໄຟສົບສອງຄົນ ເພື່ອຈະໄດ້ມອບຂອງປະທານແຫ່ງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ປະມານ ຄ.ສ. 401-421.

1 ຄຳຂອງພຣະຄຣິດ ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບສານຸສິດສົບສອງຄົນຂອງພຣະອົງ ຜູ້ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ເລືອກໄວ້ໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງວາງພຣະຫັດໃສ່ພວກເພິ່ນ—

2 ແລະ ພຣະອົງໄດ້ເອີ້ນຊື່ຂອງພວກເພິ່ນ, ໂດຍກ່າວວ່າ: ເຈົ້າຈົ່ງເອີ້ນຫາພຣະບິດາໃນນາມຂອງເຮົາ, ໃນຄຳອະທິຖານຢ່າງມີພະລັງ; ແລະ ຫລັງຈາກເຈົ້າເຮັດສິ່ງນີ້ແລ້ວ, ເຈົ້າຈະມີອຳນາດກັບຄົນທີ່ເຈົ້າຈະບົກມີໃສ່ເພື່ອມອບພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃຫ້; ແລະ ເຈົ້າຈົ່ງມອບໃຫ້ໃນນາມຂອງເຮົາ, ເພາະອັກຄະສາວົກຂອງເຮົາເຮັດດັ່ງນີ້.

3 ບັດນີ້ພຣະຄຣິດໄດ້ກ່າວຂໍ້ຄວາມນີ້ກັບພວກເພິ່ນໃນເວລາທີ່ພຣະອົງສະເດັດມາປະກົດຕົວຕໍ່ພວກເພິ່ນເປັນຄັ້ງທຳອິດ; ແລະ ຝູງຊົນບໍ່ໄດ້ຍິນ, ແຕ່ວ່າສານຸສິດທຸກຄົນໄດ້ຍິນ; ແລະ ຫລາຍຕໍ່ຫລາຍຄົນທີ່ພວກເພິ່ນໄດ້ບົກມີໃສ່, ກໍຮູ້ສຶກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.

ບົດທີ 3

ຜູ້ເປັນແອວເດີແຕ່ງຕັ້ງປະໂລຫິດ ແລະ ຄູສອນໂດຍການວາງມື. ປະມານ ຄ.ສ. 401-421.

1 ວິທີທີ່ສານຸສິດຜູ້ຊຶ່ງຖືກເອີ້ນວ່າແອວ

ເດີຂອງສາດສະໜາຈັກໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງປະໂລຫິດ ແລະ ຄູສອນ—

2 ຫລັງຈາກທີ່ພວກເພິ່ນໄດ້ອະທິຖານຫາພຣະບິດາໃນພຣະນາມຂອງພຣະຄຣິດແລ້ວ, ພວກເພິ່ນໄດ້ບົກມີໃສ່ພວກເຂົາ, ແລະ ກ່າວວ່າ:

3 ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ ຂ້າພະເຈົ້າແຕ່ງຕັ້ງທ່ານໃຫ້ເປັນປະໂລຫິດ (ຫລື ຖ້າຫາກເຂົາຈະເປັນຄູສອນ, ຂ້າພະເຈົ້າແຕ່ງຕັ້ງທ່ານໃຫ້ເປັນຄູສອນ) ເພື່ອສັ່ງສອນການກັບໃຈ ແລະ ການປົດບາບ ໂດຍທາງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ໂດຍຄວາມອົດທົນແຫ່ງສັດທາຕໍ່ພຣະນາມຂອງພຣະອົງຈົນເຖິງທີ່ສຸດ. ອາແມນ.

4 ແລະ ຕາມວິທີນີ້ພວກເພິ່ນໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງປະໂລຫິດ ແລະ ຄູສອນ, ຕາມຂອງປະທານ ແລະ ການເອີ້ນຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ແກ່ມະນຸດ; ແລະ ພວກເພິ່ນໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງພວກເຂົາໂດຍອຳນາດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ຊຶ່ງຢູ່ໃນພວກເພິ່ນ.

ບົດທີ 4

ວິທີແອວເດີ ແລະ ປະໂລຫິດປະຕິບັດສິນລະລຶກໃຫ້ພອນແກ່ເຂົ້າຈີ່ມີອະທິປາຍໄວ້. ປະມານ ຄ.ສ. 401-421.

1 ນີ້ຄືວິທີຂອງແອວເດີ ແລະ ປະໂລຫິດປະຕິບັດເນື້ອໜັງ ແລະ ໂລຫິດຂອງພຣະຄຣິດໃຫ້ຄົນໃນສາດສະໜາຈັກ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ປະຕິບັດຕາມພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຄຣິດ; ສະນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງຮູ້ວ່າ ມັນເປັນວິທີທີ່ຖືກຕ້ອງ; ແລະ ແອວເດີ ຫລື ປະໂລຫິດໄດ້ປະຕິບັດມັນ—

2 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຄູເຂົ້າລົງພ້ອມກັບຄົນໃນສາດສະໜາຈັກ, ແລະ ໄດ້ອະທິຖານຫາພຣະບິດາໃນພຣະນາມຂອງພຣະຄຣິດ, ມີຄວາມວ່າ:

3 ໂອ້ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ພຣະບິດາຜູ້ສະຖິດນິລັນດອນ, ພວກຂ້າພຣະອົງທູນຂໍພຣະອົງໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຊຊູຄຣິດ, ພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ; ໂປດປະທານພອນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຂົ້າຈີ່ນີ້ສັກສິດແກ່ຈິດວິນຍານຂອງເຂົາທັງຫລາຍຜູ້ທີ່ຮັບສ່ວນ ເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ຮັບປະທານດ້ວຍຄວາມລະນຶກເຖິງກາຍຂອງພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ, ແລະ ເປັນສັກຂີພະຍານຕໍ່ພຣະອົງ, ໂອ້ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ພຣະບິດາຜູ້ສະຖິດນິລັນດອນ, ວ່າເຂົາເຕັມໃຈຮັບພຣະນາມຂອງພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ, ແລະ ລະນຶກເຖິງພຣະອົງຕະຫລອດເວລາ ແລະ ຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ ຊຶ່ງປະທານໃຫ້ເຂົາ, ເພື່ອເຂົາຈະມີພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງຢູ່ດ້ວຍຕະຫລອດເວລາ. ອາແມນ.

ບົດທີ 5

ລະບຽບການປະຕິບັດສິນລະລຶກໃຫ້ພອນແກ່ເຫລົ້າແວງໄດ້ຖືກຕັ້ງໄວ້. ປະມານ ຄ.ສ. 401-421.

1 ນີ້ຄືວິທີໃຫ້ພອນແກ່ເຫລົ້າແວງ—ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາໄດ້ເອົາຈອກມາ, ແລະ ກ່າວວ່າ:

2 ໂອ້ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ພຣະບິດາຜູ້ສະຖິດນິລັນດອນ, ພວກຂ້າພຣະອົງທູນຂໍພຣະອົງໃນພຣະນາມຂອງພຣະ

ເຊຊູຄຣິດ, ພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ, ໂປດປະທານພອນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຫລົ້າແວງນີ້ສັກສິດແກ່ຈິດວິນຍານຂອງເຂົາທັງຫລາຍຜູ້ທີ່ດີ່ມ, ເພື່ອເຂົາຈະເຮັດດ້ວຍຄວາມລະນຶກເຖິງໂລຫິດຂອງພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ ຊຶ່ງຫລັ່ງເພື່ອເຂົາ; ເພື່ອເຂົາຈະເປັນສັກຂີພະຍານຕໍ່ພຣະອົງ, ໂອ້ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ພຣະບິດາຜູ້ສະຖິດນິລັນດອນ, ວ່າເຂົາລະນຶກເຖິງພຣະອົງຕະຫລອດເວລາ, ເພື່ອເຂົາຈະມີພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງຢູ່ດ້ວຍ. ອາແມນ.

ບົດທີ 6

ຄົນທີ່ກັບໃຈໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາ ແລະ ກາຍເປັນສະມາຊິກ—ສະມາຊິກຂອງສາດສະໜາຈັກຜູ້ທີ່ກັບໃຈໄດ້ຮັບການອະໄພ—ການປະຊຸມຖືກດຳເນີນໂດຍອຳນາດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ປະມານ ຄ.ສ. 401-421.

1 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເວົ້າກ່ຽວກັບການໃຫ້ບັບຕິສະມາ. ຈົ່ງເບິ່ງແອວເດີ, ປະໂລຫິດ, ແລະ ຄູສອນ ໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາ; ແລະ ພວກເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ຮັບບັບຕິສະມານອກຈາກວ່າພວກເຂົາຈະນຳຜົນອອກມາວ່າພວກເຂົາມີຄ່າຄວນ.

2 ທັງພວກເຂົາຈະບໍ່ຮັບຜູ້ໃດມາສູ່ການຮັບບັບຕິສະມານອກຈາກຄົນເຫລົ້ານັ້ນ ຈະອອກມາດ້ວຍໃຈທີ່ຊອກຊ້ຳ ແລະ ວິນຍານທີ່ສຳນຶກຜິດ, ແລະ ເປັນພະຍານຕໍ່ສາດສະໜາຈັກວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ກັບໃຈແທ້ໆຈາກບາບທັງໝົດຂອງພວກເຂົາ.

3 ແລະ ຈະບໍ່ຮັບຜູ້ໃດມາສູ່ບັບຕີສະມາ
ນອກຈາກເຂົາຈະຮັບພຣະນາມຂອງ
ພຣະຄຣິດເສຍກ່ອນ, ໂດຍມີຄວາມຕັ້ງ
ໃຈທີ່ຈະຮັບໃຊ້ພຣະອົງຈົນເຖິງທີ່ສຸດ.

4 ແລະ ຫລັງຈາກທີ່ເຂົາໄດ້ຮັບບັບຕີ
ສະມາແລ້ວ, ແລະ ອຳນາດຂອງພຣະ
ວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ກະທຳ ແລະ ຊຳລະ
ລ້າງເຂົາໃຫ້ຂາວສະອາດແລ້ວ, ເຂົາຈຶ່ງ
ໄດ້ຖືກນັບເຂົ້າຢູ່ໃນບັນດາຜູ້ຄົນຂອງ
ສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະຄຣິດ; ແລະ ຊື່
ຂອງເຂົາໄດ້ຖືກຮັບໄວ້, ເພື່ອເຂົາຈະໄດ້
ຖືກຈົດຈຳ ແລະ ບຳລຸງລ້ຽງດ້ວຍພຣະຄຳ
ອັນປະເສີດຂອງພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອຮັກສາ
ເຂົາຢູ່ໃນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ, ເພື່ອໃຫ້ເຂົາ
ເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ການອະທິຖານຕະຫລອດ
ເວລາ, ໂດຍໄວ້ວາງໃຈໃນຄຸນຄວາມດີ
ຂອງພຣະຄຣິດ, ຜູ້ເປັນຜູ້ສ້າງ ແລະ ເປັນ
ຜູ້ເຮັດໃຫ້ສັດທາຂອງເຂົາສົມບູນ.

5 ແລະ ຄົນໃນສາດສະໜາຈັກໄດ້
ຊຸມນຸມກັນຢູ່ເລື້ອຍໆ, ເພື່ອຖືສິນອິດ
ເຂົ້າ ແລະ ເພື່ອອະທິຖານ ແລະ ເພື່ອ
ສົນທະນາກັນກ່ຽວກັບຄວາມຜາສຸກຂອງ
ຈິດວິນຍານຂອງພວກເຂົາ.

6 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ມາຊຸມນຸມກັນຢູ່
ເລື້ອຍໆເພື່ອຮັບສ່ວນເຂົ້າຈີ່ ແລະ ເຫລົ້າ
ແວງ, ດ້ວຍຄວາມລະນຶກເຖິງອົງພຣະ
ເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ.

7 ແລະ ພວກເຂົາເຄັ່ງຄັດທີ່ຈະເອົາໃຈ
ໃສ່ບໍ່ໃຫ້ມີຄວາມຊົ່ວຮ້າຍໃນບັນດາພວກ
ເຂົາ; ແລະ ຜູ້ໃດຖືກພົບວ່າໄດ້ກະທຳ
ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ, ແລະ ມີພະຍານຂອງ
ສາດສະໜາຈັກສາມຄົນກ່າວໂທດ
ຜູ້ນັ້ນຕໍ່ໜ້າແອວເດີ, ແລະ ຖ້າຫາກເຂົາບໍ່

ກັບໃຈ, ແລະ ບໍ່ສາລະພາບຜິດແລ້ວ, ຊື່
ຂອງເຂົາຍ່ອມຖືກລືບອອກ, ແລະ ເຂົາ
ຈະບໍ່ຖືກນັບເຂົ້າຢູ່ກັບບັນດາຜູ້ຄົນຂອງ
ພຣະຄຣິດ.

8 ແຕ່ວ່າທຸກເທື່ອທີ່ເຂົາກັບໃຈ ແລະ
ສະແຫວງຫາການຍົກໂທດດ້ວຍເຈດ
ຕະນາອັນແທ້ຈິງ, ເຂົາກໍຈະໄດ້ຮັບການ
ອະໄພ.

9 ແລະ ສາດສະໜາຈັກດຳເນີນການ
ປະຊຸມຂອງພວກເຂົາຕາມວິທີການ
ທຳງານຂອງພຣະວິນຍານ ແລະ ໂດຍ
ອຳນາດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ;
ເພາະວ່າອຳນາດຂອງພຣະວິນຍານ
ບໍລິສຸດໄດ້ນຳພາພວກເຂົາໄປ, ບໍ່ວ່າຈະ
ໄປເພື່ອການສັ່ງສອນ, ຫລື ເພື່ອການ
ແນະນຳ, ຫລື ເພື່ອການໄຫວ້ອນ, ເພື່ອ
ການອະທິຖານ, ຫລື ເພື່ອການຮ້ອງເພງ,
ມັນກໍເປັນໄປດັ່ງນັ້ນ.

ບົດທີ 7

ການເຊື້ອເຊີນໃຫ້ເຂົ້າສູ່ທີ່ປະທັບຂອງ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ—ອະທິຖານດ້ວຍເຈດ
ຕະນາອັນແທ້ຈິງ—ພຣະວິນຍານຂອງ
ພຣະຄຣິດຊ່ອຍໃຫ້ມະນຸດຮູ້ຈັກຄວາມ
ດີຈາກຄວາມຊົ່ວ—ຊາຕານພະຍາຍາມ
ເຮັດໃຫ້ມະນຸດປະຕິເສດພຣະຄຣິດ
ແລະ ເຮັດຄວາມຊົ່ວ—ສາດສະດາໃຫ້
ຖ້ອຍຄຳກ່ຽວກັບການສະເດັດມາຂອງ
ພຣະຄຣິດ—ໂດຍຜ່ານສັດທາ, ສິ່ງ
ມະຫັດສະຈັນຈິ່ງເກີດຂຶ້ນ ແລະ ເຫລົ້າ
ທູດປະຕິບັດສາດສະໜາກິດ—ມະນຸດ
ຄວນມີຄວາມຫວັງໃນຊີວິດນິລັນດອນ

ແລະ ຍົດພັນໃນຄວາມໃຈບຸນ. ປະມານ ຄ.ສ. 401-421.

1 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າໂມໂຣໄນຂຽນ ຄຳຂອງມໍ່ມອນບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ໄວ້ເລັກໜ້ອຍ, ຊຶ່ງເພິ່ນໄດ້ເວົ້າກ່ຽວກັບ ສັດທາ, ຄວາມຫວັງ, ແລະ ຄວາມໃຈ ບຸນ; ເພາະເພິ່ນໄດ້ເວົ້າກັບຜູ້ຄົນຕາມວິທີ ນີ້ ເມື່ອເພິ່ນສອນພວກເຂົາໃນທຳມະສາ ລາ ຊຶ່ງພວກເຂົາໄດ້ສ້າງໄວ້ເປັນສະຖານ ທີ່ນະມັດສະການ.

2 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າມໍ່ມອນຂໍ ເວົ້າກັບທ່ານ, ພີ່ນ້ອງທີ່ຮັກຂອງຂ້າພະ ເຈົ້າ; ແລະ ມັນເປັນດ້ວຍພຣະຄຸນຂອງ ພຣະເຈົ້າພຣະບິດາ, ແລະ ອົງພຣະເຢຊູ ຄຣິດເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ພຣະ ປະສົງອັນບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງ, ເພາະ ຂອງປະທານແຫ່ງການເອີ້ນຂອງພຣະອົງ ທີ່ມີແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຮັບ ອະນຸດຍາດໃຫ້ເວົ້າກັບທ່ານໃນເທື່ອນີ້.

3 ດັ່ງນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະເວົ້າກັບທ່ານ ຜູ້ເປັນຂອງສາດສະໜາຈັກ, ຊຶ່ງເປັນ ຜູ້ຕິດຕາມ ແລະ ເປັນຜູ້ທີ່ຮັກສັນຕິສຸກ ຂອງພຣະຄຣິດ, ແລະ ຊຶ່ງມີຄວາມຫວັງ ຢ່າງພຽງພໍ ຊຶ່ງດ້ວຍຄວາມຫວັງນີ້ທ່ານ ຈະເຂົ້າໄປໃນທີ່ພັກຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໄດ້, ນັບແຕ່ເວລານີ້ເປັນຕົ້ນໄປຈົນກວ່າ ທ່ານຈະໄດ້ພັກຜ່ອນຢູ່ກັບພຣະອົງໃນ ສະຫວັນ.

4 ແລະ ບັດນີ້ພີ່ນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຕັດສິນເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ກ່ຽວກັບ ທ່ານເພາະການເດີນດ້ວຍສັນຕິສຸກຂອງ ທ່ານກັບລູກຫລານມະນຸດ.

5 ເພາະຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຈຳເຖິງຄຳຂອງ ພຣະເຈົ້າໄດ້ ຊຶ່ງກ່າວໄວ້ວ່າ ໂດຍວຽກ ງານຂອງເຂົາ ທ່ານຈະຮູ້ຈັກເຂົາ; ເພາະ ຖ້າຫາກວຽກງານຂອງເຂົາດີ, ເຂົາກໍ່ເປັນ ຄົນດີເໝືອນກັນ.

6 ເພາະຈຶ່ງເບິ່ງ, ພຣະເຈົ້າກ່າວວ່າ ຄົນ ຊົ່ວຈະເຮັດສິ່ງດີບໍ່ໄດ້; ເພາະຖ້າຫາກ ເຂົາຖະຫວາຍສິ່ງຂອງ ຫລື ອະທິຖານຕໍ່ ພຣະເຈົ້າ ມັນກໍ່ບໍ່ເປັນປະໂຫຍດກັບເຂົາ ເລີຍ ນອກຈາກວ່າເຂົາຈະເຮັດດ້ວຍເຈດ ຕະນາອັນແທ້ຈິງ.

7 ເພາະຈຶ່ງເບິ່ງ, ຈະບໍ່ນັບວ່າມັນເປັນ ຄວາມຊອບທຳສຳລັບເຂົາ.

8 ເພາະຈຶ່ງເບິ່ງ, ຖ້າຫາກຄົນຊົ່ວຈະໃຫ້ ສິ່ງຂອງ, ເຂົາຈະເຮັດໄປຢ່າງບໍ່ເຕັມໃຈ; ດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງນັບວ່າເຂົາຍັງມີສິ່ງຂອງນັ້ນຢູ່; ດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງນັບວ່າເຂົາຊົ່ວຕໍ່ພຣະພັກຂອງ ພຣະເຈົ້າ.

9 ແລະ ເຊັ່ນດຽວກັນມັນຈະຖືກນັບວ່າ ຊົ່ວຕໍ່ມະນຸດຄືກັນຖ້າຫາກເຂົາອະທິຖານ ແຕ່ບໍ່ແມ່ນດ້ວຍເຈດຕະນາອັນແທ້ຈິງ ຂອງໃຈ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມັນຈະບໍ່ເປັນປະ ໂຫຍດກັບເຂົາເລີຍ, ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າ ຈະບໍ່ຮັບຄົນເຊັ່ນນັ້ນ.

10 ດັ່ງນັ້ນ, ຄົນຊົ່ວຈະເຮັດສິ່ງທີ່ດີບໍ່ໄດ້; ທັງເຂົາຈະໃຫ້ສິ່ງທີ່ດີບໍ່ໄດ້.

11 ເພາະຈຶ່ງເບິ່ງ, ອ່າງນ້ຳຂົມຈະໃຫ້ ນ້ຳດີອອກມາບໍ່ໄດ້; ທັງອ່າງນ້ຳດີຈະໃຫ້ ນ້ຳຂົມອອກມາບໍ່ໄດ້; ດັ່ງນັ້ນ, ຄົນທີ່ຮັບ ໃຊ້ມານຈະຕິດຕາມພຣະຄຣິດບໍ່ໄດ້; ແລະ ຖ້າຫາກເຂົາຕິດຕາມພຣະຄຣິດ ເຂົາຈະເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງມານບໍ່ໄດ້.

12 ດັ່ງນັ້ນ, ສິ່ງທີ່ດີທັງໝົດມາຈາກພຣະ

ເຈົ້າ; ແລະ ສິ່ງທີ່ຊົ່ວມາຈາກມານ; ເພາະ ມານເປັນສັດຕູກັບພຣະເຈົ້າ, ແລະ ຕໍ່ສູ້ ກັບພຣະອົງຢູ່ຕະຫລອດເວລາ, ແລະ ເຊື້ອເຊີນ ແລະ ຊັກຈູງມະນຸດໃຫ້ເຮັດ ບາບ ແລະ ເຮັດຄວາມຊົ່ວຢູ່ຕະຫລອດ ເວລາ.

13 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ສິ່ງທີ່ເປັນຂອງພຣະ ເຈົ້າເຊື້ອເຊີນ ແລະ ຊັກຈູງໃຫ້ມະນຸດ ເຮັດຄວາມດີຢູ່ຕະຫລອດເວລາ; ດັ່ງນັ້ນ, ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ເຊື້ອເຊີນ ແລະ ຊັກຈູງ ໃຫ້ເຮັດຄວາມດີ, ແລະ ໃຫ້ຮັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ໃຫ້ຮັບໃຊ້ພຣະອົງ, ແມ່ນມາຈາກ ການດົນໃຈຈາກພຣະເຈົ້າ.

14 ດັ່ງນັ້ນ, ພີ່ນ້ອງທີ່ຮັກຂອງຂ້າພະ ເຈົ້າ, ຈົ່ງລະວັງໃຫ້ດີ, ເພື່ອທ່ານຈະບໍ່ ຕັດສິນວ່າ ສິ່ງທີ່ຊົ່ວມາຈາກພຣະເຈົ້າ, ຫລືວ່າສິ່ງທີ່ດີ ແລະ ເປັນຂອງພຣະ ເຈົ້າມາຈາກມານ.

15 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ພີ່ນ້ອງຂອງຂ້າພະ ເຈົ້າ, ມັນຖືກມອບໃຫ້ເພື່ອທ່ານຈະໄດ້ ຕັດສິນ, ເພື່ອທ່ານຈະຮູ້ຈັກຄວາມດີ ຈາກຄວາມຊົ່ວ; ແລະ ວິທີທີ່ຈະຕັດສິນ ນັ້ນແຈ່ມແຈ້ງດີ, ເພື່ອທ່ານຈະຮູ້ດ້ວຍ ຄວາມຮູ້ອັນສົມບູນເໝືອນດັ່ງຄວາມ ສະຫວ່າງຂອງກາງເວັນກັບຄວາມມືດ ຂອງກາງຄືນ.

16 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະວິນຍານຂອງ ພຣະຄຣິດໄດ້ຖືກມອບໃຫ້ແກ່ມະນຸດ ທຸກຄົນ, ເພື່ອເຂົາຈະຮູ້ຈັກຄວາມດີຈາກ ຄວາມຊົ່ວ; ດັ່ງນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຂໍສະ ແດງວິທີທີ່ຈະຕັດສິນໃຫ້ແກ່ທ່ານ ເພາະ ວ່າທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ເຊື້ອເຊີນໃຫ້ເຮັດ ຄວາມດີ, ແລະ ຊັກຊວນໃຫ້ເຊື້ອໃນພຣະ

ຄຣິດ, ຖືກສົ່ງມາໂດຍອໍານາດ ແລະ ຂອງ ປະທານຂອງພຣະຄຣິດ; ດັ່ງນັ້ນ ທ່ານຈະ ຮູ້ດ້ວຍຄວາມຮູ້ອັນສົມບູນວ່າ ສິ່ງນັ້ນມາ ຈາກພຣະເຈົ້າ.

17 ແຕ່ສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ຊັກຊວນມະນຸດ ໃຫ້ເຮັດຄວາມຊົ່ວ ແລະ ບໍ່ເຊື້ອໃນພຣະ ຄຣິດ, ແລະ ປະຕິເສດພຣະອົງ, ແລະ ບໍ່ ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ, ເມື່ອນັ້ນທ່ານຈະຮູ້ດ້ວຍ ຄວາມຮູ້ອັນສົມບູນວ່າ ມັນມາຈາກມານ; ເພາະມານທໍາງານຕາມວິທີນີ້, ເພາະ ມານຈະບໍ່ຊັກຊວນມະນຸດໃຫ້ເຮັດຄວາມ ດີ, ແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວກໍບໍ່ມີເລີຍ; ທັງ ບໍລິວານຂອງມັນກໍບໍ່ເຮັດ; ທັງຄົນທີ່ຍອມ ຕົວຂຶ້ນຢູ່ກັບມານກໍບໍ່ເຮັດ.

18 ແລະ ບັດນີ້, ພີ່ນ້ອງຂອງຂ້າພະ ເຈົ້າ, ໂດຍທີ່ເຫັນວ່າທ່ານຮູ້ຈັກຄວາມ ສະຫວ່າງຊຶ່ງໂດຍຄວາມສະຫວ່າງນັ້ນ ທ່ານຈະຕັດສິນ ຊຶ່ງຄວາມສະຫວ່າງນັ້ນຄື ຄວາມສະຫວ່າງຂອງພຣະຄຣິດ, ຈົ່ງເບິ່ງ ວ່າທ່ານຈະບໍ່ຕັດສິນຜິດ; ເພາະທ່ານ ຕັດສິນຢ່າງໃດ ພຣະເຈົ້າຈະຕັດສິນທ່ານ ຢ່າງນັ້ນ.

19 ດັ່ງນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍວົງວອນທ່ານ, ພີ່ນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ໃຫ້ສະແຫວງຫາ ຢ່າງພາກພຽນໃນຄວາມສະຫວ່າງຂອງ ພຣະຄຣິດ ເພື່ອທ່ານຈະຮູ້ຈັກຄວາມດີ ຈາກຄວາມຊົ່ວ; ແລະ ຖ້າຫາກທ່ານຈະ ຍຶດຖືທຸກສິ່ງທີ່ດີໄວ້, ແລະ ບໍ່ຕໍານິຕິຕຽນ ມັນ, ທ່ານຈະເປັນລູກຂອງພຣະຄຣິດ ຢ່າງແນ່ນອນ.

20 ແລະ ບັດນີ້, ພີ່ນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຈະເປັນໄປໄດ້ແນວໃດທີ່ທ່ານຈະຍຶດຖື ທຸກສິ່ງທີ່ດີໄວ້ໄດ້?

21 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າມາເຖິງ ສັດທານັ້ນ, ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າຈະເວົ້າເຖິງ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຈະ ບອກທ່ານເຖິງວິທີທີ່ທ່ານຈະສາມາດ ຍຶດຖືທຸກສິ່ງທີ່ດີໄວ້ໄດ້.

22 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະເຈົ້າຮູ້ທຸກສິ່ງໂດຍ ທີ່ເປັນຢູ່ຈາກຄວາມເປັນນິດເຖິງຄວາມ ເປັນນິດ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະອົງໄດ້ສົ່ງທູດມາ ປະຕິບັດສາດສະໜາກິດແກ່ລູກຫລານ ມະນຸດ, ເພື່ອສະແດງໃຫ້ປະຈັກກ່ຽວກັບ ການສະເດັດມາຂອງພຣະຄຣິດ; ແລະ ໂດຍພຣະຄຣິດທຸກສິ່ງທີ່ດີຈຶ່ງຈະມີມາ.

23 ແລະ ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະກາດກັບ ສາດສະດາດ້ວຍພຣະໂອດຂອງພຣະອົງ ເອງ, ວ່າພຣະຄຣິດຈະສະເດັດມາ.

24 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ມີຫລາຍວິທີທີ່ພຣະ ອົງໄດ້ສະແດງສິ່ງທີ່ດີໃຫ້ປະກິດແກ່ລູກ ຫລານມະນຸດ; ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ດີມາຈາກ ພຣະຄຣິດ; ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ມະນຸດກໍຈະຕົກ ໄປ, ແລະ ບໍ່ມີສິ່ງທີ່ດີມາຫາເຂົາໄດ້.

25 ດັ່ງນັ້ນ, ໂດຍການປະຕິບັດສາດສະ ໜາກິດຂອງເຫລົ່າທູດ, ແລະ ໂດຍ ທຸກຄຳຊຶ່ງອອກມາຈາກພຣະໂອດ ຂອງພຣະເຈົ້າ, ມະນຸດຈຶ່ງເລີ່ມສະແດງ ສັດທາໃນພຣະຄຣິດ; ແລະ ໂດຍສັດທາ ເຊັ່ນນັ້ນ, ເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຍຶດຖືທຸກສິ່ງທີ່ດີໄວ້; ແລະ ເປັນດັ່ງນັ້ນຈິນເຖິງການສະເດັດມາ ຂອງພຣະຄຣິດ.

26 ແລະ ຫລັງຈາກພຣະອົງໄດ້ສະເດັດ ມາແລ້ວ ມະນຸດກໍໄດ້ຮັບຄວາມລອດ ໂດຍການມີສັດທາໃນພຣະນາມ ຂອງ ພຣະອົງ; ແລະ ໂດຍສັດທາເຂົາຈຶ່ງກາຍ ມາເປັນລູກຂອງພຣະເຈົ້າ. ແລະ ພຣະ

ຄຣິດຊົງພຣະຊົນຢູ່ຢ່າງແນ່ນອນສັນ ໃດ, ພຣະອົງໄດ້ຮັບສັ່ງຂໍ້ຄວາມນີ້ກັບ ບັນພະບຸລຸດຂອງເຮົາສັນນັ້ນ, ມີຄວາມ ວ່າ: ສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ດີທີ່ເຈົ້າທູນຂໍພຣະ ບິດາໃນນາມຂອງເຮົາ, ດ້ວຍສັດທາໂດຍ ເຊື່ອວ່າເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ມັນກໍຈະ ເປັນໄປກັບເຈົ້າເຊັ່ນນັ້ນ.

27 ດັ່ງນັ້ນ, ພິນ້ອງທີ່ຮັກຂອງຂ້າພະ ເຈົ້າ, ສິ່ງມະຫັດສະຈັນໝົດໄປແລ້ວບໍ່ ເພາະພຣະຄຣິດໄດ້ສະເດັດຂຶ້ນໄປສະ ຫວັນ, ແລະ ປະທັບຢູ່ທາງຂວາພຣະຫັດ ຂອງພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອຮຽກຮ້ອງສິດແຫ່ງ ຄວາມເມດຕາຈາກພຣະບິດາ ຊຶ່ງພຣະ ອົງມີຕໍ່ລູກຫລານມະນຸດ?

28 ເພາະວ່າພຣະອົງໄດ້ຕອບທີ່ສຸດ ຂອງກິດແລ້ວ, ແລະ ພຣະອົງຂໍຮັບເອົາ ຄົນທັງປວງທີ່ມີສັດທາໃນພຣະອົງ; ແລະ ຄົນທີ່ມີສັດທາໃນພຣະອົງຈະແນບສະ ນິດໃນທຸກສິ່ງທີ່ດີ; ດັ່ງນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງວົງ ວອນແທນລູກຫລານມະນຸດ; ແລະ ພຣະ ອົງປະທັບຢູ່ເປັນນິລັນດອນໃນສະຫວັນ.

29 ແລະ ເພາະພຣະອົງໄດ້ກະທຳການ ນີ້, ພິນ້ອງທີ່ຮັກແພງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ສິ່ງ ມະຫັດສະຈັນໝົດໄປແລ້ວບໍ່? ຈົ່ງເບິ່ງ ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບທ່ານວ່າ, ບໍ່ເລີຍ; ແລະ ທັງເຫລົ່າທູດກໍບໍ່ໄດ້ເລີກປະຕິບັດ ສາດສະໜາກິດແກ່ລູກຫລານມະນຸດເລີຍ.

30 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເພິ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບ ພຣະອົງ, ເພື່ອປະຕິບັດສາດສະໜາກິດ ຕາມຄຳບັນຊາຂອງພຣະອົງ, ໂດຍສະ ແດງຕົວແກ່ຜູ້ມີສັດທາຢ່າງເຂັ້ມແຂງ ແລະ ມີຈິດໃຈໝັ້ນຄົງໃນຄວາມເປັນ ພຣະເຈົ້າທຸກແບບ.

31 ແລະ ໜ້າທີ່ປະຕິບັດສາດສະໜາກິດຂອງພວກເພິ່ນຄື ຮຽກຮ້ອງມະນຸດມາສູ່ການກັບໃຈ, ແລະ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ວຽກງານແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະບິດາສຳເລັດ, ຊຶ່ງພຣະອົງກະທຳໄວ້ກັບລູກຫລານມະນຸດ, ເພື່ອຕຽມທາງໃນບັນດາລູກຫລານມະນຸດ, ໂດຍການປະກາດຄຳຂອງພຣະຄຣິດແກ່ພາຊະນະທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເລືອກໄວ້, ເພື່ອເຂົາຈະສະແດງປະຈັກພະຍານເຖິງພຣະອົງ.

32 ແລະ ໂດຍການກະທຳເຊັ່ນນັ້ນ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຕຽມທາງເພື່ອມະນຸດທີ່ເຫລືອຢູ່ຈະມີສັດທາໃນພຣະຄຣິດ, ວ່າພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະມີບ່ອນຢູ່ໃນໃຈຂອງເຂົາຕາມອຳນາດຂອງພຣະອົງ; ແລະ ຕາມວິທີນີ້ ພຣະບິດາຈະນຳພັນທະສັນຍາມາ ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ເຮັດໄວ້ກັບລູກຫລານມະນຸດ.

33 ແລະ ພຣະຄຣິດໄດ້ກ່າວວ່າ: ຖ້າຫາກເຈົ້າມີສັດທາໃນເຮົາ, ເຈົ້າຈະມີອຳນາດເຮັດສິ່ງໃດກໍໄດ້ຕາມທີ່ເຮົາເຫັນສົມຄວນ.

34 ແລະ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ: ຈົ່ງກັບໃຈເຖິດ ເຈົ້າທັງຫລາຍທີ່ສຸດຂອງແຜ່ນດິນໂລກ, ແລະ ຈົ່ງມາຫາເຮົາ, ແລະ ຮັບບັບຕິສະມາໃນພຣະນາມຂອງເຮົາ, ແລະ ມີສັດທາໃນເຮົາ, ເພື່ອເຈົ້າຈະລອດ.

35 ແລະ ບັດນີ້, ພີ່ນ້ອງທີ່ຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຖ້າຫາກເປັນໄປວ່າເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບທ່ານເປັນຄວາມຈິງແລ້ວ ພຣະເຈົ້າຈະສະແດງແກ່ທ່ານດ້ວຍອຳນາດ ແລະ ລັດສະໝີພາບອັນຍິ່ງໃຫຍ່ໃນວັນສຸດທ້າຍ, ວ່າ

ເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ເປັນຄວາມຈິງ, ແລະ ຖ້າຫາກມັນເປັນຄວາມຈິງ ວັນແຫ່ງສິ່ງມະຫັດສະຈັນໝົດໄປແລ້ວບໍ່?

36 ຫລື ທູດເລີກມາປະກົດຕົວແກ່ລູກຫລານມະນຸດແລ້ວບໍ່? ຫລື ພຣະອົງໄດ້ເກັບອຳນາດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄປຈາກເຂົາແລ້ວບໍ່? ຫລື ພຣະອົງຈະກະທຳ ຕາບໃດທີ່ເວລາຍັງເຫລືອຢູ່, ຫລື ໂລກຍັງຕັ້ງຢູ່, ຫລື ຍັງມີຄົນຜູ້ດຽວເຫລືອຢູ່ໃນຜືນແຜ່ນດິນໂລກທີ່ຈະຊອຍໃຫ້ລອດ?

37 ຈົ່ງເບິ່ງຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບທ່ານວ່າ, ບໍ່ເລີຍ; ເພາະເປັນຍ້ອນສັດທາ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນຈຶ່ງເກີດຂຶ້ນ; ແລະ ເປັນຍ້ອນສັດທາ ເຫລົ່າທູດຈຶ່ງໄດ້ມາປະກົດຕົວ ແລະ ປະຕິບັດສາດສະໜາກິດແກ່ມະນຸດ; ດັ່ງນັ້ນ, ຖ້າຫາກສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໝົດໄປ ວິບັດຍ່ອມມີແກ່ລູກຫລານມະນຸດ, ເພາະມັນເປັນຍ້ອນຄວາມບໍ່ເຊື່ອຖື, ແລະ ທຸກສິ່ງກໍບໍ່ມີປະໂຫຍດ.

38 ເພາະຕາມຄຳຂອງພຣະຄຣິດແລ້ວ, ບໍ່ມີຜູ້ໃດຈະລອດໄດ້ນອກຈາກເຂົາຈະມີສັດທາໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງ; ດັ່ງນັ້ນ, ຖ້າຫາກສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໝົດໄປ, ແລ້ວສັດທາກໍໝົດໄປຄືກັນ; ແລະ ສະພາບຂອງມະນຸດຈະເປັນຕາຍຳນຫລາຍຂະໜາດໃດ, ເພາະເຂົາຈະເປັນຄືກັນກັບວ່າບໍ່ມີການໄຖ່ກະທຳຂຶ້ນເລີຍ.

39 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ພີ່ນ້ອງທີ່ຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຕັດສິນສິ່ງທີ່ດີກວ່ານີ້ຈາກທ່ານ, ເພາະຂ້າພະເຈົ້າຕັດສິນວ່າ ທ່ານມີສັດທາໃນພຣະຄຣິດເພາະຄວາມອ່ອນໂຍນຂອງທ່ານ ເພາະຖ້າ

ຫາກທ່ານບໍ່ມີສັດທາໃນພຣະອົງແລ້ວ, ທ່ານກໍບໍ່ເໝາະສົມທີ່ຈະຖືກນັບເຂົ້າຢູ່ ໃນບັນດາຜູ້ຄົນຂອງສາດສະໜາຈັກ ຂອງພຣະອົງ.

40 ແລະ ອີກຢ່າງໜຶ່ງ, ພິນ້ອງທີ່ຮັກ ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເວົ້າກັບ ທ່ານກ່ຽວກັບຄວາມຫວັງ. ທ່ານຈະບັນລຸ ເຖິງສັດທາໄດ້ແນວໃດຖ້າຫາກທ່ານບໍ່ມີ ຄວາມຫວັງ?

41 ແລະ ແມ່ນອັນໃດທີ່ທ່ານຈະຫວັງ? ຈົ່ງເບິ່ງ ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບທ່ານວ່າ ທ່ານ ຈະມີຄວາມຫວັງໂດຍທາງການຊົດໃຊ້ ຂອງພຣະຄຣິດ ແລະ ໂດຍອຳນາດຂອງ ການຟື້ນຄືນຊີວິດຂອງພຣະອົງ, ເພື່ອຖືກ ຍົກຂຶ້ນສູ່ຊີວິດນິລັນດອນ, ແລະ ນີ້ເພາະ ສັດທາຂອງທ່ານທີ່ມີໃນພຣະອົງຕາມ ສັນຍາ.

42 ດັ່ງນັ້ນ, ຖ້າຫາກຜູ້ໃດມີສັດທາກໍຈຳ ຕ້ອງມີຄວາມຫວັງ; ເພາະວ່າປາດສະ ຈາກສັດທາຈະມີຄວາມຫວັງບໍ່ໄດ້ເລີຍ.

43 ແລະ ອີກຢ່າງໜຶ່ງ, ຈົ່ງເບິ່ງຂ້າພະ ເຈົ້າກ່າວກັບທ່ານວ່າ ມະນຸດຈະມີສັດທາ ແລະ ຄວາມຫວັງບໍ່ໄດ້, ນອກຈາກວ່າ ເຂົາຈະມີໃຈອ່ອນໂຍນ ແລະ ຕ່ຳຕ້ອຍ.

44 ຖ້າຫາກເປັນເຊັ່ນນັ້ນ, ສັດທາ ແລະ ຄວາມຫວັງຂອງເຂົາກໍບໍ່ມີປະໂຫຍດ ເພາະວ່າຄົນເຊັ່ນນັ້ນຈະບໍ່ເປັນທີ່ຍອມ ຮັບຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ ນອກຈາກ ຜູ້ທີ່ມີໃຈອ່ອນໂຍນ ແລະ ຕ່ຳຕ້ອຍ, ແລະ ຖ້າຫາກຜູ້ໃດມີໃຈອ່ອນໂຍນ ແລະ ຕ່ຳ ຕ້ອຍ, ແລະ ສາລະພາບໂດຍອຳນາດ ຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດວ່າພຣະເຢຊູ ຄື ພຣະຄຣິດ, ຜູ້ນັ້ນຕ້ອງມີຄວາມໃຈບຸນ,

ເພາະຖ້າຫາກເຂົາບໍ່ມີຄວາມໃຈບຸນ ເຂົາ ກໍບໍ່ເປັນອັນໃດເລີຍ; ດັ່ງນັ້ນ ເຂົາຕ້ອງມີ ຄວາມໃຈບຸນ.

45 ແລະ ຄວາມໃຈບຸນອົດທົນໄດ້ດົນ ນານ, ແລະ ມີຄວາມເມດຕາ, ແລະ ບໍ່ ອິດສາບັງບຽດ, ແລະ ບໍ່ທະເຍີທະຍານ, ແລະ ບໍ່ສະແຫວງຫາເພື່ອຕົນເອງ, ບໍ່ ຄຽດງ່າຍ, ບໍ່ຄິດຊົ່ວ, ແລະ ບໍ່ປິຕິຍິນດີໃນ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແຕ່ປິຕິຍິນດີໃນຄວາມ ຈິງ, ທົນແບກຫາບທຸກສິ່ງ, ເຊື່ອທຸກສິ່ງ, ຫວັງທຸກສິ່ງ, ອົດທົນທຸກສິ່ງ.

46 ດັ່ງນັ້ນ, ພິນ້ອງທີ່ຮັກຂອງຂ້າພະ ເຈົ້າ, ຖ້າຫາກທ່ານບໍ່ມີຄວາມໃຈບຸນ, ທ່ານກໍບໍ່ເປັນອັນໃດເລີຍ, ເພາະຄວາມ ໃຈບຸນດຳລົງຢູ່ຕະຫລອດ. ດັ່ງນັ້ນ, ຈົ່ງ ຍືດໝັ້ນຢູ່ກັບຄວາມໃຈບຸນ, ຊຶ່ງເປັນສິ່ງທີ່ ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດໃນທຸກສິ່ງ, ເພາະວ່າທຸກສິ່ງ ຕ້ອງໝົດສິ້ນໄປ—

47 ແຕ່ຄວາມໃຈບຸນຄືຄວາມຮັກອັນ ບໍລິສຸດຂອງພຣະຄຣິດ, ແລະ ມັນອົດທົນ ຕະຫລອດການ; ແລະ ຜູ້ໃດຖືກພົບວ່າມີ ມັນໃນວັນສຸດທ້າຍ, ຍ່ອມຈະເປັນການດີ ກັບຜູ້ນັ້ນ.

48 ດັ່ງນັ້ນ, ພິນ້ອງທີ່ຮັກຂອງຂ້າພະ ເຈົ້າ, ຈົ່ງອະທິຖານຫາພຣະບິດາດ້ວຍ ສຸດພະລັງແຫ່ງໃຈ, ເພື່ອທ່ານຈະເຕັມໄປ ດ້ວຍຄວາມຮັກນີ້, ຊຶ່ງພຣະອົງປະທານ ໃຫ້ທຸກຄົນຊຶ່ງເປັນຜູ້ຕິດຕາມທີ່ແທ້ຈິງ ຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ພຣະບຸດຂອງພຣະ ອົງ; ເພື່ອທ່ານຈະໄດ້ກາຍມາເປັນບຸດ ຂອງພຣະເຈົ້າ; ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດມາ ເຮົາຈະເປັນເໝືອນດັ່ງພຣະອົງ, ເພາະວ່າ ເຮົາຈະເຫັນພຣະອົງຢ່າງທີ່ພຣະອົງເປັນ

ຢູ່ນັ້ນ, ເພື່ອເຮົາຈະມີຄວາມຫວັງນີ້; ຄື ເຂົາຈະຖືກເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດຄືກັນກັບພຣະອົງທີ່ບໍລິສຸດ. ອາແມນ.

ບົດທີ 8

ການບັບຕິສະມາໃຫ້ເດັກນ້ອຍໆເປັນຄວາມຊົ່ວທີ່ໜ້າກຽດຊັງ—ເດັກນ້ອຍໆໄດ້ຮັບຄວາມລອດເພາະການຊົດໃຊ້ຂອງພຣະຄຣິດ—ສັດທາ, ການກັບໃຈ, ການມີໃຈອ່ອນໂຍນ ແລະ ຕໍ່ຕ້ອຍ, ການຮັບເອົາພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ແລະ ການອົດທົນຈົນເຖິງທີ່ສຸດຈະນໍາໄປສູ່ຄວາມລອດ. ປະມານ ຄ.ສ. 401-421.

1 ສານສະບັບໜຶ່ງຂອງບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າມໍມອນທີ່ຂຽນຫາຂ້າພະເຈົ້າໂມໂຣໄນ; ແລະ ເພິ່ນໄດ້ຂຽນຫາຂ້າພະເຈົ້າບໍດົນຫລັງຈາກການເອີ້ນສູ່ການປະຕິບັດສາດສະໜາກິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ແລະ ເພິ່ນໄດ້ຂຽນຫາຂ້າພະເຈົ້າໃນທຳນອງນີ້, ມີຄວາມວ່າ:

2 ໂມໂຣໄນລູກທີ່ຮັກຂອງພໍ່, ພໍ່ມີຄວາມປິຕິຍິນດີຢ່າງຍິ່ງທີ່ອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຂອງລູກນິກເຖິງລູກ, ແລະ ເອີ້ນລູກມາສູ່ການປະຕິບັດສາດສະໜາກິດຂອງພຣະອົງ, ແລະ ມາສູ່ວຽກງານອັນສັກສິດຂອງພຣະອົງ.

3 ພໍ່ນິກເຖິງລູກສະເໝີໃນຄຳອະທິຖານຂອງພໍ່, ໂດຍການອະທິຖານຫາພຣະເຈົ້າພຣະບິດາຕະຫລອດເວລາໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູ, ພຣະບຸດຜູ້ບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງ, ເພື່ອໂດຍທາງພຣະກະລຸນາທິຄຸນ ແລະ ພຣະຄຸນອັນບໍ່ມີຂອບ

ເຂດຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງຈະປົກປັກຮັກສາລູກໂດຍທາງຄວາມອົດທົນແຫ່ງສັດທາໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງຈົນເຖິງທີ່ສຸດ.

4 ແລະ ບັດນີ້, ລູກຂອງພໍ່, ພໍ່ຂໍເວົ້າກັບລູກກ່ຽວກັບເລື່ອງທີ່ເຮັດໃຫ້ພໍ່ໂສກເສົ້າຫລາຍທີ່ສຸດ; ເພາະມັນເຮັດໃຫ້ພໍ່ໂສກເສົ້າທີ່ມີການໂຕ້ຖຽງກັນຢູ່ໃນບັນດາພວກລູກ.

5 ເພາະຖ້າຫາກເລື່ອງທີ່ພໍ່ຮູ້ມານັ້ນເປັນຄວາມຈິງ, ມັນໄດ້ມີການໂຕ້ຖຽງກັນໃນບັນດາພວກລູກກ່ຽວກັບການບັບຕິສະມາໃຫ້ແກ່ເດັກນ້ອຍໆ.

6 ແລະ ບັດນີ້, ລູກຂອງພໍ່, ພໍ່ປາຖະໜາໃຫ້ລູກເຮັດວຽກຢ່າງພາກພຽນ, ເພື່ອຈະເອົາຄວາມຜິດອັນຮ້າຍແຮງນີ້ໄປຈາກບັນດາພວກລູກ; ເພາະດ້ວຍເຈດຕະນານີ້ ພໍ່ຈຶ່ງໄດ້ຂຽນສານມາຫາລູກ.

7 ເພາະໃນທັນທີທີ່ພໍ່ຮູ້ຈັກເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ກ່ຽວກັບພວກລູກ ພໍ່ກໍໄດ້ທູນຖາມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້. ແລະ ພຣະຄຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມາເຖິງພໍ່ໂດຍອຳນາດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ມີຄວາມວ່າ:

8 ຈົ່ງຟັງຄຳຂອງພຣະຄຣິດ, ພຣະຜູ້ໂຖ່ຂອງລູກ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ. ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາມາໃນໂລກນີ້ບໍ່ແມ່ນເພື່ອເອີ້ນເອົາຄົນຊອບທຳ ແຕ່ເພື່ອເອີ້ນເອົາຄົນບາບມາສູ່ການກັບໃຈ; ຄົນທີ່ສະບາຍບໍ່ຕ້ອງການໝໍ, ແຕ່ຄົນທີ່ເຈັບປ່ວຍຕ້ອງການໝໍ; ດັ່ງນັ້ນ, ເດັກນ້ອຍໆເປັນຄົນດີເພາະພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຮັດບາບໄດ້; ດັ່ງນັ້ນ ໃນເຮົາ,

ການສາບແຂ່ງທີ່ມີກັບອາດາມຈຶ່ງຖືກເອົາໄປຈາກເຂົາ; ແລະ ໃນເຮົາ, ກົດກ່ຽວກັບພິທີຕັດຈຶ່ງຖືກເອົາໄປຈາກເຂົາ.

9 ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ສະແດງຄຳຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ປະກົດແກ່ພໍ່ຕາມນີ້; ດັ່ງນັ້ນ, ລູກທີ່ຮັກຂອງພໍ່, ພໍ່ຮູ້ວ່າມັນເປັນການເຍາະເຍີ້ຍພຣະເຈົ້າຢ່າງຮຸນແຮງທີ່ພວກລູກຈະໃຫ້ບັບຕິສະມາແກ່ເດັກນ້ອຍໆ.

10 ຈົ່ງເບິ່ງ ພໍ່ກ່າວກັບລູກວ່າ ລູກຈົ່ງສອນເລື່ອງຕໍ່ໄປນີ້—ເຊັ່ນ ການກັບໃຈ ແລະ ການບັບຕິສະມາໃຫ້ຄົນທີ່ຮູ້ຈັກຮັບຜິດຊອບ ແລະ ສາມາດເຮັດບາບໄດ້; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈົ່ງສອນຜູ້ເປັນບິດາມານດາວ່າ ພວກເຂົາຕ້ອງກັບໃຈ ແລະ ຮັບບັບຕິສະມາ, ແລະ ຖ່ອມຕົວຄືກັນກັບລູກໆຂອງພວກເຂົາ, ແລ້ວພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບຄວາມລອດພ້ອມກັບລູກນ້ອຍໆຂອງພວກເຂົາທັງໝົດ.

11 ແລະ ລູກນ້ອຍໆຂອງພວກເຂົາບໍ່ຕ້ອງການການກັບໃຈ ຫລື ຮັບບັບຕິສະມາ. ຈົ່ງເບິ່ງ, ການບັບຕິສະມາແມ່ນກະທຳໄວ້ກັບການກັບໃຈເພື່ອຈະເຮັດໃຫ້ພຣະບັນຍັດສຳເລັດ ອັນນຳໄປສູ່ການບົດບາບ.

12 ແຕ່ເດັກນ້ອຍມີຊີວິດຢູ່ໃນພຣະຄຣິດ, ເຖິງແມ່ນຕັ້ງແຕ່ການວາງຮາກຖານຂອງໂລກມາ; ຖ້າຫາກບໍ່ເປັນດັ່ງນັ້ນ, ພຣະເຈົ້າກໍຄົງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ຍຸດຕິທຳ, ແລະ ເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ປ່ຽນແປງຢູ່ສະເໝີ ແລະ ເລືອກໜ້າຄົນ; ເພາະວ່າມີເດັກນ້ອຍໆຈັກຄົນແລ້ວທີ່ຕາຍໄປໂດຍປາດສະຈາກການບັບຕິສະມາ!

13 ດັ່ງນັ້ນ, ຖ້າຫາກເດັກນ້ອຍໆຈະລອດບໍ່ໄດ້ໂດຍປາດສະຈາກການບັບຕິສະມາ, ພວກເຂົາເຫລົ່ານັ້ນກໍຕ້ອງຕົກໄປສູ່ນະລົກອັນບໍ່ມີບ່ອນສິ້ນສຸດ.

14 ຈົ່ງເບິ່ງ ພໍ່ກ່າວກັບລູກວ່າ, ຄົນທີ່ຄິດວ່າເດັກນ້ອຍໆຕ້ອງໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາຍ່ອມເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມອິດສາອັນຂົມຂື່ນ ແລະ ຖືກລ່າມໄວ້ດ້ວຍໄສ້ແຫ່ງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ; ເພາະເຂົາບໍ່ມີສັດທາ, ຄວາມຫວັງ, ຫລື ຄວາມໃຈບຸນເລີຍ; ດັ່ງນັ້ນ, ຖ້າຫາກເຂົາຖືກຕັດອອກໄປໃນຂະນະທີ່ຢູ່ໃນຄວາມຄິດນັ້ນ, ເຂົາຈະຕ້ອງຕົກໄປສູ່ນະລົກ.

15 ເພາະມັນເປັນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍອັນເປັນຕາຍຳນທີ່ຈະຄິດວ່າພຣະເຈົ້າຊ່ອຍເດັກນ້ອຍຄົນໜຶ່ງໃຫ້ໄດ້ຮັບຄວາມລອດເພາະການບັບຕິສະມາ, ແລະ ອີກຄົນໜຶ່ງຕ້ອງຕົກໄປສູ່ຄວາມອັບປະໂຫຍດຍ້ອນວ່າບໍ່ໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາ.

16 ວິບັດແກ່ຄົນທີ່ບິດເບືອນເສັ້ນທາງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕາມນີ້ ເພາະເຂົາຈະຕົກໄປສູ່ຄວາມອັບປະໂຫຍດຖ້າຫາກເຂົາບໍ່ກັບໃຈ. ຈົ່ງເບິ່ງ, ພໍ່ເວົ້າດ້ວຍຄວາມອາດຫານໂດຍມີສິດອຳນາດຈາກພຣະເຈົ້າ; ແລະ ພໍ່ບໍ່ມີຄວາມຍຳນາດກົວຕໍ່ອຳນາດຂອງມະນຸດ; ເພາະຄວາມຮັກທີ່ສົມບູນຍ່ອມຂັບໄລ່ຄວາມຍຳນາດກົວທັງໝົດອອກໄປ.

17 ແລະ ພໍ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມໃຈບຸນ, ຊຶ່ງເປັນຄວາມຮັກອັນເປັນນິດ; ດັ່ງນັ້ນ, ສຳລັບພໍ່ແລ້ວເດັກນ້ອຍທຸກຄົນເທົ່າທຽມກັນໝົດ; ດັ່ງນັ້ນ, ພໍ່ຈຶ່ງຮັກເດັກນ້ອຍໆທຸກຄົນດ້ວຍຄວາມຮັກທີ່ສົມບູນ; ແລະ ເຂົາ

ເທົ່າທຽມກັນໝົດ ແລະ ເປັນຜູ້ມີສ່ວນໃນຄວາມລອດ.

18 ເພາະພໍ່ຮູ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າບໍ່ເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ຍຸດຕິທຳ, ທັງບໍ່ເປັນຜູ້ທີ່ປ່ຽນແປງຢູ່ສະເໝີ; ແຕ່ພຣະອົງຈະບໍ່ມີວັນປ່ຽນແປງຈາກຊົ່ວນິລັນດອນເຖິງຊົ່ວນິລັນດອນ.

19 ເດັກນ້ອຍໆບໍ່ສາມາດກັບໃຈ; ດັ່ງນັ້ນ, ຈິ່ງເປັນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍອັນເປັນຕາຍຳນາທີ່ຈະປະຕິເສດພຣະເມດຕາອັນບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ພຣະອົງມີຕໍ່ເຂົາ, ເພາະເຂົາທັງໝົດມີຊີວິດຢູ່ໃນພຣະອົງເພາະພຣະເມດຕາຂອງພຣະອົງ.

20 ແລະ ຄົນທີ່ເວົ້າວ່າເດັກນ້ອຍໆຕ້ອງຮັບບັບຕິສະມາຍ່ອມປະຕິເສດພຣະເມດຕາຂອງພຣະຄຣິດ, ແລະ ຖືວ່າການຊົດໃຊ້ ແລະ ອຳນາດແຫ່ງການໄຖ່ຂອງພຣະອົງບໍ່ມີຄ່າ.

21 ວິບັດແກ່ຄົນເຊັ່ນນັ້ນ, ເພາະເຂົາຢູ່ໃນຂັ້ນອັນຕະລາຍແຫ່ງຄວາມຕາຍຄື, ນະລົກ, ແລະ ຄວາມທຸກທໍລະມານຢ່າງບໍ່ມີວັນສິ້ນສຸດ; ພໍເວົ້າເລື່ອງນີ້ຢ່າງອາດຫານ ເພາະພຣະເຈົ້າບັນຊາພໍໃຫ້ເວົ້າ. ຈິ່ງຟັງເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ ແລະ ຈິ່ງເອົາໃຈໃສ່, ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ມັນຈະຍືນກ່າວໂທດລູກທີ່ບັນລັງພິພາກສາຂອງພຣະຄຣິດ.

22 ເພາະຈິ່ງເບິ່ງ ເດັກນ້ອຍໆທຸກຄົນມີຊີວິດຢູ່ໃນພຣະຄຣິດ, ແລະ ລວມທັງທຸກຄົນທີ່ຢູ່ໂດຍປາດສະຈາກກົດ. ເພາະວ່າອຳນາດແຫ່ງການໄຖ່ມາເຖິງເຂົາທຸກຄົນທີ່ບໍ່ມີກົດ; ດັ່ງນັ້ນ, ຄົນທີ່ບໍ່ຖືກກ່າວໂທດ, ຫລື ຄົນທີ່ບໍ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ການກ່າວໂທດ ຍ່ອມກັບໃຈບໍ່ໄດ້; ແລະ ການບັບຕິສະມາ

ຈະບໍ່ມີຜົນປະໂຫຍດຫຍັງເລີຍແກ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນ—

23 ແຕ່ວ່າມັນເປັນການເຍາະເຍີ້ຍພຣະເຈົ້າ, ເປັນການປະຕິເສດພຣະເມດຕາຂອງພຣະຄຣິດ, ແລະ ອຳນາດຂອງພຣະວິນຍານອັນສັກສິດຂອງພຣະອົງ, ແລະ ເປັນການໃຫ້ຄວາມໄວ້ວາງໃຈໃນວຽກງານທີ່ບໍ່ມີຄ່າ.

24 ຈິ່ງເບິ່ງ, ລູກຂອງພໍ່, ບໍ່ຄວນຈະໃຫ້ມີເລື່ອງເຊັ່ນນີ້ເກີດຂຶ້ນເລີຍ; ເພາະການກັບໃຈແມ່ນສຳລັບຜູ້ທີ່ຝ່າຝືນກົດເຫລົ່ານັ້ນ.

25 ແລະ ຜົນທຳອິດຂອງການກັບໃຈຄືການບັບຕິສະມາ; ແລະ ການບັບຕິສະມາ ມາໂດຍສັດທາ ອັນນຳໄປສູ່ການເຮັດໃຫ້ພຣະບັນຍັດສຳເລັດ; ແລະ ການເຮັດໃຫ້ພຣະບັນຍັດສຳເລັດນຳມາຊຶ່ງການບົດບາບ.

26 ແລະ ການບົດບາບນຳມາຊຶ່ງຄວາມອ່ອນໂຍນ, ແລະ ຄວາມຕໍ່າຕ້ອຍໃນໃຈ; ແລະ ເພາະຄວາມອ່ອນໂຍນ ແລະ ຄວາມຕໍ່າຕ້ອຍໃນໃຈ ການມາຢັ້ງມຢາມຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຍ່ອມມາເຖິງຊຶ່ງພຣະຜູ້ປອບໂຍນ ເຮັດໃຫ້ເຕັມປຽມໄປດ້ວຍຄວາມຫວັງ ແລະ ຄວາມຮັກອັນສົມບູນ, ຊຶ່ງຄວາມຮັກນັ້ນອົດທົນດ້ວຍຄວາມພາກພຽນຕໍ່ການອະທິຖານຈົນທີ່ສຸດຈະມາເຖິງ, ເມື່ອໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າທັງໝົດຈະໄດ້ຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າ.

27 ຈິ່ງເບິ່ງ, ລູກຂອງພໍ່, ພໍ່ຈະຂຽນຫາລູກອີກຖ້າຫາກພໍ່ບໍ່ໄດ້ໄປຕໍ່ສູ້ກັບຊາວເລມັນໃນໄວງນີ້. ຈິ່ງເບິ່ງ, ຄວາມທະນົງຕົວຂອງຊົນຊາດນີ້, ຫລື ຜູ້ຄົນຂອງຊາວມີ

ໄຟປະກົດເປັນຄວາມພິນາດຂອງພວກເຂົາ ຖ້າຫາກພວກເຂົາບໍ່ກັບໃຈ.

28 ຈົ່ງອະທິຖານເພື່ອພວກເຂົາ, ລູກຂອງພໍ່, ເພື່ອການກັບໃຈຈະມາເຖິງພວກເຂົາ. ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ພໍ່ຍ້ານວ່າ ພຣະວິນຍານເລີກຄວາມພະຍາຍາມກັບພວກເຂົາ; ແລະ ຜູ້ຄົນໃນແຜ່ນດິນສ່ວນນີ້ ກຳລັງພະຍາຍາມທຳລາຍອຳນາດ ແລະ ສິດທັງໝົດຊຶ່ງມາຈາກພຣະເຈົ້າ; ແລະ ພວກເຂົາກຳລັງປະຕິເສດພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.

29 ແລະ ຫລັງຈາກທີ່ບໍ່ຍອມຮັບເອົາຄວາມຮູ້ອັນຍິ່ງໃຫຍ່ເຊັ່ນນີ້, ລູກຂອງພໍ່, ພວກເຂົາຈະຕ້ອງຕາຍໃນບໍ່ຊ່ຳນີ້, ແລ້ວຈະເຮັດໃຫ້ຄຳທຳນາຍຊຶ່ງສາດສະດາທີ່ເວົ້າໄວ້ສຳເລັດເຊັ່ນດຽວກັນກັບທີ່ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຂອງເຮົາກ່າວໄວ້.

30 ລາກ່ອນ, ລູກຂອງພໍ່, ຈົນກວ່າພໍ່ຈະຂຽນຫາລູກອີກ, ຫລື ຈະພົບລູກອີກ. ອາແມນ.

ສານສະບັບທີສອງຂອງມໍມອນຫາໂມໂຣໄນລູກຊາຍຂອງເພິ່ນ.

ມີບັນທຶກໄວ້ໃນບົດທີ 9.

ບົດທີ 9

ທັງຊາວເລມັນ ແລະ ຊາວນີໄຟໂຫດຮ້າຍ ແລະ ເສື້ອມຊາມ—ພວກເຂົາທໍລະມານ ແລະ ເຂັ້ນຂ້າຊຶ່ງກັນແລະກັນ—ມໍມອນອະທິຖານຂໍໃຫ້ພຣະຄຸນ ແລະ ພຣະກະລຸນາທິຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າຄຸ້ມຄອງໂມ

ໂຣໄນຕະຫລອດການ. ປະມານ ຄ.ສ. 401-421.

1 ລູກທີ່ຮັກຂອງພໍ່, ພໍ່ຂຽນເຖິງລູກອີກເພື່ອລູກຈະໄດ້ຮູ້ວ່າພໍ່ຍັງມີຊີວິດຢູ່; ແຕ່ພໍ່ໄດ້ຂຽນເລື່ອງທີ່ໜ້າໂສກເສົ້າແດ່ເລັກໜ້ອຍ.

2 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ພໍ່ໄດ້ທຳການສູ້ຮົບຢ່າງໜັກກັບຊາວເລມັນ, ຊຶ່ງໃນການສູ້ຮົບຄັ້ງນີ້ພວກເຮົາບໍ່ຊະນະພວກເຂົາ; ແລະ ອາຄີອານທັດໄດ້ຖືກຂ້າຕາຍແລ້ວ, ພ້ອມທັງລູຮຳ ແລະ ເອັມຣອນນຳອີກ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ສູນເສຍຄົນທີ່ດີໆຂອງພວກເຮົາໄປເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍ.

3 ແລະ ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ, ລູກຂອງພໍ່, ພໍ່ຍ້ານວ່າຊາວເລມັນຈະທຳລາຍຜູ້ຄົນພວກນີ້; ເພາະວ່າພວກເຂົາບໍ່ກັບໃຈ, ແລະ ຊາຕານໄດ້ຍຸຍົງພວກເຂົາໃຫ້ຜິດຖຽງກັນຢູ່ຕະຫລອດເວລາ.

4 ຈົ່ງເບິ່ງ, ພໍ່ໄດ້ທຳງານກັບພວກເຂົາຕະຫລອດໄປ; ແລະ ເມື່ອພໍ່ເວົ້າກັບພວກເຂົາດ້ວຍຄຳຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງຮຸນແຮງ ພວກເຂົາກໍຕົວສົ້ນ ແລະ ຄຽດແຄ້ນໃຫ້ພໍ່; ແລະ ເມື່ອພໍ່ເວົ້າກັບພວກເຂົາດ້ວຍຄຳເວົ້າທີ່ອ່ອນຫວານ ພວກເຂົາກໍເຮັດໃຈແຂງກະດ້າງຕໍ່ມັນ; ດັ່ງນັ້ນ, ພໍ່ຈົ່ງຍ້ານວ່າພຣະວິນຍານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະເລີກພະຍາຍາມກັບພວກເຂົາແລ້ວ.

5 ເພາະພວກເຂົາຄຽດແຄ້ນທີ່ສຸດຈົນພໍ່ຮູ້ສຶກວ່າພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມຢ້ານກົວຕໍ່ຄວາມຕາຍເລີຍ; ແລະ ພວກເຂົາສູນເສຍຄວາມຮັກຂອງພວກເຂົາທີ່ມີຕໍ່ກັນ;

ແລະ ພວກເຂົາກະຫາຍເລືອດ ແລະ ກໍ່ການແກ້ແຄ້ນກັນຢູ່ຕະຫລອດການ.

6 ແລະ ບັດນີ້, ລູກທີ່ຮັກຂອງພໍ່, ເຖິງ ແມ່ນວ່າພວກເຂົາຈະມີໃຈແຂງກະດ້າງ ຢູ່ກໍ່ຕາມ, ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາທໍາງານຢ່າງ ພາກພຽນ; ເພາະຖ້າຫາກພວກເຮົາຢຸດ ທໍາງານ, ພວກເຮົາກໍ່ຈະຖືກນໍາໄປຢູ່ພາຍ ໃຕ້ການກ່າວໂທດ; ເພາະພວກເຮົາມີ ວຽກງານທີ່ຈະເຮັດເວລາພວກເຮົາຢູ່ໃນ ຮ່າງກາຍທີ່ເຮັດດ້ວຍດິນໜຽວນີ້, ເພື່ອ ພວກເຮົາຈະເອົາຊະນະສັດຕູຂອງຄວາມ ຊອບທໍາທັງມວນ, ແລະ ພັກຜ່ອນຈິດວິນ ຍານຂອງພວກເຮົາໃນອານາຈັກຂອງ ພຣະເຈົ້າ.

7 ແລະ ບັດນີ້ພໍ່ຈະຂຽນບາງຢ່າງກ່ຽວ ກັບຄວາມທຸກເວດທະນາຂອງຜູ້ຄົນພວກ ນີ້. ເພາະຕາມທີ່ພໍ່ໄດ້ຍິນມາຈາກອາໂມ ຣອນ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ຊາວເລມັນມີຊະເລີຍ ເສິກຢ່າງຫລວງຫລາຍທີ່ເປັນຜູ້ຊາຍ, ຜູ້ຍິງ, ແລະ ເດັກນ້ອຍ, ຊຶ່ງພວກເຂົາໄດ້ ມາຈາກຫໍສູງເຊີໂຣຊາ.

8 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຂ້າຜົວ ແລະ ພໍ່ ຂອງພວກແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍເຫລົ່າ ນັ້ນ; ແລະ ພວກເຂົາໃຫ້ແມ່ຍິງກິນເນື້ອ ໜັງຜົວຂອງຕົນ, ແລະ ໃຫ້ເດັກນ້ອຍ ກິນເນື້ອໜັງພໍ່ຂອງຕົນ; ແລະ ບໍ່ເອົານໍ້າ ໃຫ້ພວກເຂົາດື່ມ, ຖ້າໃຫ້ດື່ມ ກໍ່ພຽງເລັກ ນ້ອຍເທົ່ານັ້ນ.

9 ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າຊາວເລມັນຈະ ກະທໍາສິ່ງທີ່ເປັນໜ້າກຽດຊັງອັນໃຫຍ່ ຫລວງນີ້, ແຕ່ມັນກໍ່ຍັງບໍ່ຮ້າຍແຮງໄປ ກວ່າຜູ້ຄົນຂອງພວກເຮົາຜູ້ຢູ່ໃນເມືອງໂມ ຣິອານທໍາເລີຍ. ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາ

ໄດ້ເອົາລູກສາວຂອງຊາວເລມັນຫລາຍ ຄົນມາເປັນຊະເລີຍ; ແລະ ຫລັງຈາກເອົາ ສິ່ງອັນເປັນທີ່ຮັກ ແລະ ມີຄ່າທີ່ສຸດເໜືອ ກວ່າທຸກສິ່ງໄປຈາກພວກນາງແລ້ວ, ຊຶ່ງຄື ພົມມະຈັນ ແລະ ຄວາມບໍລິສຸດ—

10 ແລະ ຫລັງຈາກພວກເຂົາກະທໍາ ສິ່ງນີ້ແລ້ວ, ພວກເຂົາໄດ້ຂ້າພວກນາງ ດ້ວຍວິທີການທີ່ປ່າເຖື່ອນທີ່ສຸດ, ໂດຍ ທໍລະມານຮ່າງກາຍຂອງພວກນາງຈົນ ເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍ; ແລະ ຫລັງຈາກ ເຮັດການນີ້ແລ້ວ, ພວກເຂົາກໍ່ກິນເນື້ອ ໜັງຂອງພວກນາງເໝືອນກັບສັດປ່າ, ເພາະວ່າຄວາມແຂງກະດ້າງຂອງໃຈ ຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ພວກເຂົາເຮັດ ໄປເພື່ອເປັນເຄື່ອງໝາຍຂອງຄວາມ ກ້າຫານ.

11 ໂອ້ ລູກທີ່ຮັກຂອງພໍ່, ເປັນໄປໄດ້ ແນວໃດທີ່ຜູ້ຄົນເຫລົ່ານີ້ປາດສະຈາກ ຄວາມສິວິໄລ—

12 (ແລະ ພຽງສອງສາມປີຜ່ານມານີ້ ພວກເຂົາຍັງເປັນຄົນທີ່ສຸພາບ ແລະ ໜ້າ ຊົມຢູ່)

13 ແຕ່ວ່າ ໂອ້ ລູກຂອງພໍ່, ເປັນໄປ ໄດ້ແນວໃດທີ່ຜູ້ຄົນເຫລົ່ານີ້ມີຄວາມ ເບີກບານຢູ່ກັບຄວາມໜ້າກຽດຊັງເຖິງ ຂະໜາດນີ້—

14 ພວກເຮົາຈະຫວັງໄດ້ແນວໃດວ່າ ພຣະເຈົ້າຈະຍັບຍັງພຣະຫັດໃນການ ພິພາກສາລົງໂທດພວກເຮົາ?

15 ຈົ່ງເບິ່ງ, ໃຈຂອງພໍ່ຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ: ວິບັດ ແກ່ຜູ້ຄົນພວກນີ້. ຂໍຈົ່ງໄປດອອກມາໃນ ການພິພາກສາເຖິດ, ໂອ້ ພຣະເຈົ້າເອີຍ, ຂໍຈົ່ງເຊື່ອງບາບ, ແລະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ,

ແລະ ຄວາມໜ້າກຽດຊັງຂອງພວກເຂົາໃຫ້
ພົ້ນຈາກພຣະພັກຂອງພຣະອົງເຖິດ!

16 ແລະ ອີກຢ່າງໜຶ່ງ, ລູກຂອງພໍ່, ມີ
ແມ່ໝ້າຍຫລາຍຄົນກັບລູກສາວຂອງ
ພວກເຂົາທີ່ຍັງຢູ່ໃນເມືອງເຊີໂຣຊາ; ແລະ
ສະບຽງອາຫານສ່ວນທີ່ຊາວເລມັນບໍ່ໄດ້
ເອົາໄປນຳ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ກອງທັບຂອງຊີເນ
ໄຟໄດ້ເກັບເອົາໄປໝົດ, ແລະ ປະຖົມ
ໃຫ້ພວກເຂົາຊັດເຊພະເນຈອນໄປທຸກ
ແຫ່ງຫົນເພື່ອຊອກຫາອາຫານ; ແລະ ຍິງ
ຊະລາຫລາຍຄົນໄດ້ເປັນລົມຕາມທາງ
ແລະ ຕາຍໄປ.

17 ແລະ ກອງທັບຊຶ່ງຢູ່ກັບພໍ່ກໍ່ອ່ອນ
ກຳລັງ; ແລະ ກອງທັບຂອງຊາວເລມັນ
ນັ້ນຢູ່ລະຫວ່າງເຊີໂຣຊາກັບພໍ່; ແລະ
ມີຜູ້ຍິງຫລາຍຕໍ່ຫລາຍຄົນໜີໄປຫາ
ກອງທັບຂອງອາໂຣນ ແລ້ວກໍ່ຕົກເປັນ
ຜູ້ຮັບເຄາະຂອງຄວາມປ່າເຖື່ອນອັນ
ເປັນຕາຍຳນຂອງພວກເຂົາ.

18 ໂອ້ ຜູ້ຄົນຂອງພໍ່ຊ່າງມາຊົ່ວຮ້າຍ
ແທ້ນັ້ນ! ພວກເຂົາບໍ່ມີລະບຽບ ແລະ ບໍ່ມີ
ຄວາມເມດຕາເລີຍ. ຈົ່ງເບິ່ງ, ພໍ່ເປັນພຽງ
ແຕ່ມະນຸດເທົ່ານັ້ນ, ແລະ ພໍ່ມີແຕ່ກຳລັງ
ຂອງມະນຸດ, ແລະ ພໍ່ບໍ່ສາມາດບັງຄັບໃຫ້
ພວກເຂົາປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງພໍ່ໄດ້
ອີກຕໍ່ໄປ.

19 ແລະ ພວກເຂົາກັບມາເຂັ້ມແຂງໃນ
ຄວາມຊົ່ວຊ້າຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ພວກ
ເຂົາປ່າເຖື່ອນໂດຍບໍ່ຍົກເວັ້ນຜູ້ໃດ; ບໍ່ວ່າ
ໜຸ່ມ ຫລື ແກ່; ແລະ ພວກເຂົາເບີກບານ
ກັບທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງນອກຈາກສິ່ງທີ່ດີ;
ແລະ ຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງພວກ
ແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍຂອງພວກເຂົາ

ທົ່ວຜົນແຜ່ນດິນນີ້ມີຫລາຍກວ່າທຸກສິ່ງ;
ແທ້ຈິງແລ້ວ, ລິ້ນບອກບໍ່ໄດ້, ທັງຂຽນໄວ້
ກໍ່ບໍ່ໄດ້.

20 ແລະ ບັດນີ້, ລູກຂອງພໍ່, ພໍ່ຈະບໍ່
ເວົ້າເຖິງສະພາບທີ່ໜ້າຢ້ານກົວນີ້ອີກຕໍ່
ໄປ. ຈົ່ງເບິ່ງ, ລູກຮູ້ຈັກແລ້ວເຖິງຄວາມ
ຊົ່ວຮ້າຍຂອງຜູ້ຄົນພວກນີ້; ລູກຮູ້ວ່າ
ພວກເຂົາຢູ່ໂດຍປາດສະຈາກຫລັກການ,
ແລະ ປາດສະຈາກຄວາມຮູ້ສຶກ; ແລະ
ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົານັ້ນຮ້າຍ
ແຮງກວ່າຊາວເລມັນ.

21 ຈົ່ງເບິ່ງ, ລູກຂອງພໍ່, ພໍ່ບໍ່ສາມາດ
ອ້ອນວອນຫາພຣະເຈົ້າເພື່ອພວກເຂົາ
ເພາະພໍ່ຢ້ານວ່າພຣະອົງຈະລົງໂທດພໍ່.

22 ແຕ່ຈົ່ງເບິ່ງ, ລູກຂອງພໍ່, ພໍ່ໄດ້
ອ້ອນວອນຫາພຣະເຈົ້າເພື່ອລູກ, ແລະ ພໍ່
ໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະຄຣິດວ່າ ລູກຈະລອດ;
ແລະ ພໍ່ອະທິຖານຫາພຣະເຈົ້າເພື່ອພຣະ
ອົງຈະໄວ້ຊີວິດຂອງລູກ, ເພື່ອເບິ່ງຜູ້ຄົນ
ຂອງພຣະອົງກັບມາຫາພຣະອົງ, ຫລື ໄປ
ຫາຄວາມພິນາດທັງສິ້ນຂອງພວກເຂົາ;
ເພາະພໍ່ຮູ້ວ່າ ພວກເຂົາຈະຕ້ອງຕາຍ ຖ້າ
ຫາກພວກເຂົາບໍ່ກັບໃຈ ແລະ ກັບມາຫາ
ພຣະອົງ.

23 ແລະ ຖ້າຫາກພວກເຂົາຕາຍໄປ ມັນ
ຈະເປັນເໝືອນດັ່ງຊາວຢາເຣັດ, ເພາະ
ຄວາມຈິງໃຈຂອງໃຈເຂົາໃນການສະ
ແຫວງຫາເລືອດ ແລະ ການແກ້ແຄ້ນ.

24 ແລະ ຖ້າຫາກເປັນໄປວ່າພວກເຂົາ
ຕາຍໄປ, ພວກເຮົາກໍ່ຮູ້ວ່າ ພື້ນອງຂອງ
ພວກເຮົາເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍໄດ້
ແຕກໄປຫາຊາວເລມັນ, ແລະ ຜູ້ຄົນເປັນ
ຈຳນວນຫລວງຫລາຍຕື່ມອີກທີ່ຈະແຕກ

ໄປຫາພວກເຂົາ; ດັ່ງນັ້ນ ຈົ່ງຂຽນໄວ້ແຕ່
ບາງເລື່ອງຖ້າຫາກລູກໄດ້ຮັບການຍົກ
ເວັ້ນ ແລະ ພໍ່ຈະຕາຍໄປ ແລະ ບໍ່ເຫັນ
ລູກ; ແຕ່ພໍ່ວາງໃຈວ່າພໍ່ຈະໄດ້ເຫັນລູກ
ໃນບໍ່ຊ້ານີ້; ເພາະພໍ່ມີບັນທຶກອັນສັກສິດ
ທີ່ຢາກມອບໃຫ້ລູກ.

25 ລູກຂອງພໍ່, ຈົ່ງສັດຊື່ໃນພຣະຄຣິດ;
ແລະ ຢ່າໃຫ້ເລື່ອງຊຶ່ງພໍ່ຂຽນມານີ້ເຮັດໃຫ້
ລູກໂສກເສົ້າ, ທີ່ຈະທ່ວງດຶງລູກລົງໄປຫາ
ຄວາມຕາຍ, ແຕ່ຂໍໃຫ້ພຣະຄຣິດຈົ່ງຍົກ
ລູກຂຶ້ນ, ແລະ ຂໍໃຫ້ຄວາມທຸກທໍລະມານ
ແລະ ການສິ້ນພຣະຊົນຂອງພຣະອົງ,
ແລະ ການປະກົດຕົວຕໍ່ບັນພະບຸລຸດ
ຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ພຣະເມດຕາ ແລະ
ຄວາມອົດກັ້ນຂອງພຣະອົງ, ແລະ ຄວາມ
ຫວັງໃນລັດສະໝີພາບຂອງພຣະອົງ
ແລະ ຊີວິດນິລັນດອນ ຈົ່ງມີຢູ່ໃນຈິດໃຈ
ຂອງລູກຕະຫລອດການດ້ວຍເທີ້ນ.

26 ແລະ ຂໍໃຫ້ພຣະຄຸນຂອງພຣະ
ເຈົ້າພຣະບິດາ, ຊຶ່ງພຣະທິນັ່ງຂອງພຣະ
ອົງຢູ່ສູງໃນສະຫວັນຊັ້ນຟ້າ, ແລະ ອົງ
ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ, ຜູ້
ປະທັບຢູ່ທາງພຣະຫັດເບື້ອງຂວາແຫ່ງ
ອໍານາດຂອງພຣະອົງ, ຈົນກວ່າທຸກສິ່ງ
ທຸກຢ່າງຈະຂຶ້ນຢູ່ກັບພຣະອົງ, ຈົ່ງຢູ່ ແລະ
ສະຖິດຢູ່ກັບລູກຕະຫລອດການດ້ວຍ
ເທີ້ນ. ອາແມນ.

ບົດທີ 10

ປະຈັກພະຍານຂອງພຣະຄຳພິມມອນ
ມາໂດຍອໍານາດຂອງພຣະວິນຍານ
ບໍລິສຸດ—ຂອງປະທານ ແຫ່ງພຣະ

ວິນຍານຖືກແຈກຈ່າຍໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ສັດ
ຊື່—ຂອງປະທານແຫ່ງພຣະວິນຍານຄຽງ
ຄູ່ກັນໄປກັບສັດທາ—ຄຳເວົ້າຂອງໂມໂຣ
ໂນກ່າວຂຶ້ນມາຈາກພື້ນດິນ—ຈົ່ງມາຫາ
ພຣະຄຣິດ, ເປັນຄົນດີພ້ອມໃນພຣະອົງ,
ແລະ ເຮັດໃຫ້ຈິດວິນຍານຂອງທ່ານບໍລິ
ສຸດ. ປະມານ ຄ.ສ. 421.

1 ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າໂມໂຣໂນຂຽນເລື່ອງ
ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນວ່າດີໄວ້ແດ່; ແລະ
ຂ້າພະເຈົ້າຂຽນເຖິງຊາວເລມັນ, ພີ່ນ້ອງ
ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຢາກ
ໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້ວ່າ ຫລາຍກວ່າສີ່ຮ້ອຍ
ຊາວປີຜ່ານໄປແລ້ວ ນັບແຕ່ໄດ້ຮັບ
ເຄື່ອງໝາຍຂອງການສະເດັດມາຂອງ
ພຣະຄຣິດ.

2 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຜະນຶກບັນທຶກນີ້ໄວ້,
ຫລັງຈາກທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບທ່ານ
ຈັກສອງສາມຄຳເປັນການແນະນຳທ່ານ.

3 ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍແນະນຳທ່ານ
ວ່າ ເມື່ອທ່ານອ່ານເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ ຖ້າມັນ
ເປັນຄວາມສະຫລຽວສະຫລາດຂອງ
ພຣະເຈົ້າວ່າທ່ານຄວນອ່ານມັນ, ໃຫ້
ທ່ານຈຳໄວ້ວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເມດຕາ
ລູກຫລານມະນຸດຫລາຍພຽງໃດ, ຕັ້ງແຕ່
ການສ້າງອາດາມລົງມາຈົນເຖິງເວລາທີ່
ທ່ານໄດ້ຮັບເລື່ອງເຫລົ່ານີ້, ແລະ ໂຕ່ຕອງ
ເລື່ອງນີ້ຢູ່ໃນໃຈທ່ານ.

4 ແລະ ເມື່ອທ່ານໄດ້ຮັບເລື່ອງເຫລົ່າ
ນີ້ແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍແນະນຳທ່ານໃຫ້
ທູນຖາມພຣະເຈົ້າ, ພຣະບິດາຜູ້ສະຖິດ
ນິລັນດອນໃນພຣະນາມຂອງພຣະຄຣິດ,
ຖ້າຫາກເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ບໍ່ຈິງ; ແລະ ຖ້າ

ຫາກທ່ານທູນຖາມດ້ວຍໃຈຈິງ, ດ້ວຍ
ເຈດຕະນາອັນແທ້ຈິງ, ໂດຍມີສັດທາໃນ
ພຣະຄຣິດ, ພຣະອົງຈະສະແດງຄວາມ
ຈິງຂອງເລື່ອງນີ້ໃຫ້ປະກົດແກ່ທ່ານ, ໂດຍ
ອຳນາດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.

5 ແລະ ໂດຍອຳນາດຂອງພຣະວິນ
ຍານບໍລິສຸດ ທ່ານຈະຮູ້ຈັກຄວາມຈິງຂອງ
ທຸກເລື່ອງ.

6 ແລະ ສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ດີຍ່ອມທຸ່ງທຳ
ແລະ ເປັນຈິງ; ດັ່ງນັ້ນ, ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ດີຈະ
ປະຕິເສດພຣະຄຣິດ, ແຕ່ຮັບວ່າພຣະອົງ
ເປັນຢູ່.

7 ແລະ ທ່ານຈະຮູ້ວ່າພຣະອົງເປັນຢູ່,
ໂດຍອຳນາດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ;
ດັ່ງນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍແນະນຳທ່ານບໍ່ໃຫ້
ປະຕິເສດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ; ເພາະ
ພຣະອົງທຳງານດ້ວຍອຳນາດຕາມສັດທາ
ຂອງລູກຫລານມະນຸດ, ເຊັ່ນດຽວກັບມື້ນີ້
ແລະ ມື້ອື່ນ, ແລະ ຕະຫລອດການ.

8 ແລະ ອີກຢ່າງໜຶ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍ
ແນະນຳທ່ານ, ພີ່ນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ,
ບໍ່ໃຫ້ປະຕິເສດຂອງປະທານຂອງພຣະ
ເຈົ້າ, ເພາະມັນມີຢູ່ຢ່າງຫລວງຫລາຍ;
ແລະ ມັນມາຈາກພຣະເຈົ້າອົງດຽວກັນ.
ແລະ ມີວິທີຕ່າງໆທີ່ຈະໃຫ້ຂອງປະທານ
ເຫລົ່ານີ້; ແຕ່ເປັນພຣະເຈົ້າອົງດຽວກັນທີ່
ທຳງານທັງໝົດທຸກຢ່າງ; ແລະ ປະທານ
ຂອງເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ມະນຸດໂດຍການປະກົດ
ຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອ
ເປັນປະໂຫຍດແກ່ພວກເຂົາ.

9 ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ປະທານໃຫ້ຄົນໜຶ່ງ
ໂດຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ ເພື່ອ
ເຂົາຈະສອນຄຳແຫ່ງປັນຍາ;

10 ແລະ ໃຫ້ອີກຄົນໜຶ່ງ ເພື່ອເຂົາຈະ
ສອນຄຳແຫ່ງຄວາມຮູ້ໂດຍພຣະວິນຍານ
ດຽວກັນ;

11 ແລະ ໃຫ້ອີກຄົນໜຶ່ງມີສັດທາອັນ
ໃຫຍ່ຍິ່ງ; ແລະ ໃຫ້ອີກຄົນໜຶ່ງ, ຂອງ
ປະທານແຫ່ງການປິ່ນປົວໂດຍພຣະວິນ
ຍານດຽວກັນ;

12 ແລະ ອັນໜຶ່ງ, ໃຫ້ອີກຄົນໜຶ່ງ, ເພື່ອ
ເຂົາຈະທຳການອັດສະຈັນໃຈອັນຍິ່ງ
ໃຫຍ່;

13 ແລະ ອັນໜຶ່ງ, ໃຫ້ອີກຄົນໜຶ່ງ, ເພື່ອ
ເຂົາຈະທຳນາຍກ່ຽວກັບທຸກສິ່ງ;

14 ແລະ ອັນໜຶ່ງ, ໃຫ້ອີກຄົນໜຶ່ງ,
ການເຫັນທູດ ແລະ ວິນຍານທີ່ປະຕິບັດ
ສາດສະໜາກົດ;

15 ແລະ ອັນໜຶ່ງ, ໃຫ້ອີກຄົນໜຶ່ງ, ພາ
ສາທຸກພາສາ;

16 ແລະ ອັນໜຶ່ງ, ໃຫ້ອີກຄົນໜຶ່ງ, ການ
ແປຄວາມໝາຍຂອງພາສາ ແລະ ພາສາ
ຕ່າງໆ.

17 ແລະ ຂອງປະທານທັງໝົດນີ້ມາ
ໂດຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະຄຣິດ; ແລະ
ມັນມາສູ່ທຸກຄົນໄດ້ຕ່າງໆກັນຕາມທີ່ພຣະ
ອົງພໍພຣະໄທ.

18 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍແນະນຳທ່ານ,
ພີ່ນ້ອງທີ່ຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ໃຫ້ທ່ານຈຳ
ໄວ້ວ່າຂອງປະທານທີ່ດີທຸກຢ່າງມາຈາກ
ພຣະຄຣິດ.

19 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍແນະນຳທ່ານ,
ພີ່ນ້ອງທີ່ຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ໃຫ້ທ່ານ
ຈຳໄວ້ວ່າ ພຣະອົງເປັນເໝືອນກັບເຊັ່ນ
ມື້ວານນີ້, ມື້ນີ້, ແລະ ຕະຫລອດການ,
ແລະວ່າຂອງປະທານຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າ

ເວົ້າມາທັງໝົດນີ້, ຊຶ່ງເປັນທາງວິນຍານ
ຈະບໍ່ໝົດໄປຈັກເທື່ອ, ຕາບໃດທີ່ໂລກ
ຍັງຕັ້ງຢູ່, ນອກຈາກຈະເປັນໄປຕາມ
ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຖືຂອງລູກຫລານມະນຸດ
ເທົ່ານັ້ນ.

20 ດັ່ງນັ້ນ, ຈຶ່ງຕ້ອງມີສັດທາ; ແລະ ຖ້າ
ຫາກມີສັດທາກໍຕ້ອງມີຄວາມຫວັງເໝືອນ
ກັນ; ແລະ ຖ້າຫາກມີຄວາມຫວັງກໍຕ້ອງມີ
ຄວາມໃຈບຸນເໝືອນກັນ.

21 ແລະ ຖ້າຫາກທ່ານບໍ່ມີຄວາມໃຈ
ບຸນ ທ່ານຈະລອດຢູ່ໃນອານາຈັກຂອງ
ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້; ທັງທ່ານຈະລອດຢູ່ໃນ
ອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຖ້າຫາກ
ທ່ານບໍ່ມີສັດທາ; ທັງທ່ານຈະລອດບໍ່ໄດ້
ຖ້າຫາກທ່ານບໍ່ມີຄວາມຫວັງ.

22 ແລະ ຖ້າຫາກທ່ານບໍ່ມີຄວາມຫວັງ
ທ່ານກໍຈຳຕ້ອງຢູ່ໃນຄວາມໝົດຫວັງ;
ແລະ ຄວາມໝົດຫວັງມາເຖິງເພາະ
ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ.

23 ແລະ ພຣະຄຣິດໄດ້ກ່າວກັບບັນ
ພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາໄວ້ແທ້ໆວ່າ: ຖ້າ
ຫາກເຈົ້າມີສັດທາ ເຈົ້າຈະສາມາດເຮັດ
ທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາເຫັນວ່າສົມຄວນ.

24 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເວົ້າກັບທີ່
ສູດຂອງແຜ່ນດິນໂລກ—ວ່າຖ້າຫາກ
ມື້ນັ້ນມາເຖິງ ຊຶ່ງອຳນາດ ແລະ ຂອງ
ປະທານຂອງພຣະເຈົ້າໝົດໄປໃນບັນດາ
ພວກທ່ານ, ມັນກໍຈະເປັນເພາະຄວາມບໍ່
ເຊື່ອຖື.

25 ແລະ ວິບັດແກ່ລູກຫລານມະນຸດຖ້າ
ຫາກມັນເປັນໄປເຊັ່ນນີ້; ເພາະວ່າຈະບໍ່ມີ
ຜູ້ໃດເລີຍທີ່ເຮັດຄວາມດີໃນບັນດາພວກ
ທ່ານ, ບໍ່ມີຈັກຄົນເລີຍ. ເພາະຖ້າຫາກ

ເຖິງແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວໃນບັນດາພວກ
ທ່ານເຮັດຄວາມດີ, ເຂົາຄົນນັ້ນຈະທຳ
ງານດ້ວຍອຳນາດ ແລະ ຂອງປະທານ
ຂອງພຣະເຈົ້າ.

26 ແລະ ວິບັດແກ່ຄົນທີ່ຈະເຮັດໃຫ້
ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໝົດສິ້ນ ແລະ ຕາຍ, ເພາະ
ເຂົາຍ່ອມຕາຍຢູ່ໃນບາບຂອງເຂົາ, ແລະ
ເຂົາຈະລອດຢູ່ໃນອານາຈັກຂອງພຣະ
ເຈົ້າບໍ່ໄດ້; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າເລື່ອງນີ້
ຕາມຄຳຂອງພຣະຄຣິດ; ແລະ ຂ້າພະ
ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເວົ້າຕົວະ.

27 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍແນະນຳທ່ານ
ໃຫ້ຈົດຈຳເລື່ອງເຫລົ່ານີ້; ເພາະເວລາຈະ
ມາໂດຍໄວທີ່ທ່ານຈະຮູ້ວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່
ໄດ້ເວົ້າຕົວະ, ເພາະທ່ານຈະເຫັນຂ້າພະ
ເຈົ້າຢູ່ທີ່ບ່ອນພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ;
ແລະ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະກ່າວກັບ
ທ່ານວ່າ: ເຮົາບໍ່ໄດ້ປະກາດຄຳຂອງເຮົາ
ແກ່ເຈົ້າບໍ? ຊຶ່ງຊາຍຄົນນີ້ຂຽນໄວ້, ເໝືອນ
ຄົນຕາຍຮ້ອງຂຶ້ນມາຈາກຄວາມຕາຍ,
ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນດັ່ງຄົນຕາຍເວົ້າອອກ
ມາຈາກຝຸ່ນດິນ?

28 ຂ້າພະເຈົ້າປະກາດເລື່ອງເຫລົ່ານີ້
ເພື່ອໃຫ້ຄຳທຳນາຍສຳເລັດ. ແລະ ຈົ່ງ
ເບິ່ງ, ມັນຈະອອກຈາກພຣະໂອດຂອງ
ພຣະເຈົ້າຜູ້ຂົງເປັນນິດ; ແລະ ຄຳຂອງ
ພຣະອົງຈະອອກຈາກຄົນລຸ້ນໜຶ່ງໄປຫາ
ຄົນອີກລຸ້ນໜຶ່ງ.

29 ແລະ ພຣະເຈົ້າຈະສະແດງແກ່ທ່ານ,
ວ່າເລື່ອງຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າຂຽນໄວ້ນັ້ນເປັນ
ຄວາມຈິງ.

30 ແລະ ອີກຢ່າງໜຶ່ງ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍ
ແນະນຳທ່ານໃຫ້ມາຫາພຣະຄຣິດ, ແລະ

ຍຶດຖືຂອງປະທານທີ່ດີໄວ້ທຸກຢ່າງ, ແລະ ບໍ່ແຕະຕ້ອງຂອງຊົ່ວ ຫລື ສິ່ງທີ່ບໍ່ສະອາດ.

31 ແລະ ຈົ່ງຕື່ນ, ແລະ ລຸກຂຶ້ນເຖິດ, ໂອ້ ເຢຣູຊາເລັມ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈົ່ງສວມ ອາພອນສວຍງາມເຖິດ, ໂອ້ ທິດາຂອງສີ ໂອນ; ແລະ ຈົ່ງເຮັດໃຫ້ຫລັກຂອງທ່ານ ແຂງແຮງ ແລະ ຂະຫຍາຍເຂດຂອງທ່ານ ຕະຫລອດການ, ເພື່ອທ່ານຈະບໍ່ສັບສົນ ອີກຕໍ່ໄປ, ເພື່ອພັນທະສັນຍາຂອງພຣະ ບິດາຜູ້ສະຖິດນິລັນດອນ ຊຶ່ງໄດ້ເຮັດ ໄວ້ກັບທ່ານຈະສຳເລັດ, ໂອ້ ເຊື້ອສາຍ ອິດສະຣາເອນ.

32 ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈົ່ງມາຫາພຣະຄຣິດ, ແລະ ຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນຄົນດີພ້ອມໃນພຣະ ອົງ, ແລະ ປະຕິເສດຕົນຈາກຄວາມບໍ່ ເປັນເໝືອນດັ່ງພຣະເຈົ້າທຸກຢ່າງ; ແລະ ຖ້າຫາກທ່ານປະຕິເສດຕົນຈາກຄວາມບໍ່ ເປັນເໝືອນດັ່ງພຣະເຈົ້າທຸກຢ່າງ, ແລະ ຮັກພຣະເຈົ້າດ້ວຍສຸດພະລັງ, ຈິດໃຈ, ແລະ ກຳລັງຂອງທ່ານ, ເມື່ອນັ້ນພຣະຄຸນ ຂອງພຣະອົງຈົ່ງພຽງພໍສຳລັບທ່ານ, ເພື່ອ ໂດຍພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງ, ທ່ານຈະດີ ພ້ອມໃນພຣະຄຣິດ; ແລະ ຖ້າຫາກໂດຍ ພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າທ່ານດີພ້ອມໃນ

ພຣະຄຣິດ, ທ່ານຍ່ອມບໍ່ມີທາງປະຕິເສດ ອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ເລີຍ.

33 ແລະ ອີກຢ່າງໜຶ່ງ, ຖ້າຫາກໂດຍ ພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າທ່ານດີພ້ອມໃນ ພຣະຄຣິດ, ແລະ ບໍ່ປະຕິເສດອຳນາດ ຂອງພຣະອົງ, ເມື່ອນັ້ນທ່ານຍ່ອມຖືກ ຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດໃນພຣະຄຣິດໂດຍ ພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ, ໂດຍທາງການ ຫລັງໂລຫິດຂອງພຣະຄຣິດ, ຊຶ່ງມີຢູ່ໃນ ພັນທະສັນຍາຂອງພຣະບິດາອັນນຳໄປ ສູ່ການບົດບາບຂອງທ່ານ, ເພື່ອທ່ານ ຈະກາຍມາເປັນຜູ້ບໍລິສຸດ, ປາດສະຈາກ ມົນຫົນ.

34 ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຂໍກ່າວ ຄຳອຳລາຕໍ່ທຸກຄົນ. ໃນບໍ່ຊ້ານີ້ຂ້າພະ ເຈົ້າຈະໄປພັກຢູ່ໃນທີ່ສຸຂະເສີມຂອງພຣະ ເຈົ້າ, ຈົນກວ່າວິນຍານ ແລະ ຮ່າງກາຍ ຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈະເຂົ້າຮ່ວມກັນອີກ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຈະຖືກນຳອອກມາດ້ວຍ ໄຊຊະນະທາງອາກາດ, ເພື່ອມາພົບທ່ານ ຕໍ່ໜ້າບ່ອນພິພາກສາອັນໜ້າພໍໃຈຂອງ ພຣະເຢໂຮວາຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່, ຜູ້ພິພາກສາຜູ້ ສະຖິດນິລັນດອນຂອງທັງຄົນເປັນ ແລະ ຄົນຕາຍ. ອາແມນ.

ຈົບ

ຂໍ້ຄວາມອ້າງອີງຂອງຫົວຂໍ້ໃນພຣະຄຳພີມໍມອນ

ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງ, ພຣະຄຳພີມໍມອນເປັນສັກຂີພະຍານເຖິງຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະ ເຢຊູຄຣິດ ແລະ ປະກອບດ້ວຍຄຳສອນຂອງພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ຫົວຂໍ້ ແລະ ຂໍ້ ຄວາມອ້າງອີງຕໍ່ໄປນີ້ພາໃຫ້ມີຄວາມເຂົ້າໃຈເຖິງເລື່ອງຜູ້ຄົນ, ສະຖານທີ່, ຄຳສອນ ແລະ ເຫດ ການໃນພຣະຄຳພີມໍມອນ.

ພຣະເຢຊູຄຣິດ

ການກຳເນີດ ແລະ ການສິ້ນພຣະຊົນ: ຮີ ລາມັນ 14:2-6, 20-27; 3 ນີໂຟ 1:15-21; 8:5-23.

ການຄົງໄວ້ເທິງໄມ້ກາງແຂນ: 1 ນີໂຟ 11:32-33; 19:9-14; 2 ນີໂຟ 6:9; ໂມໂຊຢາ 15:1-7; 3 ນີໂຟ 27:14-15.

ການສະເດັດມາຄັ້ງທີສອງຂອງພຣະຄຣິດ: 3 ນີໂຟ 24:1-2.

ການສ້າງ: ໂມໂຊຢາ 3:8; ແອວມາ 30:43-44; 3 ນີໂຟ 9:15; ອີເທີ 3:15.

ການຊົດໃຊ້: 1 ນີໂຟ 11:32-33; 2 ນີໂຟ 2:3-10, 25-27; 9:5-27; ຢາໂຄບ 4:11-12; ໂມໂຊຢາ 3:11-18; 4:6-8; 13:27-35; ແອວມາ 34:8-16; 42:11-30; 3 ນີໂຟ 11:14.

ການພິພາກສາ: 2 ນີໂຟ 2:10; ແອວມາ 5:15; 12:12-15; 33:22; 3 ນີໂຟ 27:14-16; ມໍມອນ 3:20; 7:6; ອີເທີ 12:38.

ການຟື້ນຄືນຊີວິດ: 2 ນີໂຟ 2:8; 9:6-13, 22; ໂມໂຊຢາ 15:21-26; ແອວມາ 11:41-45; 40:1-6, 11-24; 3 ນີໂຟ 23:9-11.

ການມາປະກົດ ແລະ ການປະຕິບັດສາດສະ ຫາກິດຕໍ່ຜູ້ຄົນຢູ່ໃນທະວີບອາເມຣິກາ: 3 ນີໂຟ 11-27. *ພຣະອົງປະກາດຄວາມເປັນພຣະ ເຈົ້າຂອງພຣະອົງ:* 9:1, 12-15; *ສັງສອນ ນີໂຟ ກ່ຽວກັບບັບຕິສະມາ:* 11:18-30; *ສອນ ຄຳສອນຂອງພຣະຄຣິດ:* 11:31-41; *ມອບ ພາຍໜ້າທີ່ໃຫ້ສານຸສິດສິບສອງຄົນ:* 12:1-2; *ສອນຄຳອວຍພອນ:* 12:3-12; *ມອບແບບ ແຜນສຳລັບການອະທິຖານ:* 13:9-13; *ເຕືອນ ໃຫ້ລະວັງສາດສະດາປອມ:* 14:15-20; *ສອນກ່ຽວກັບແກະອື່ນ:* 15:11-24; *ບິນບົວ ຄົນເຈັບປວຍ:* 17:5-10; *ອະທິຖານເພື່ອ ຜູ້ຊົນ:* 17:13-20; *ອວຍພອນພວກເດັກ*

ນ້ອຍ: 17:10-12, 21-25; *ຈັດຕັ້ງພິທີສິນລະ ລຶກຂຶ້ນ:* 18:1-14; *ໃຫ້ອຳນາດແກ່ສານຸສິດ ສິບສອງຄົນເພື່ອມອບພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ:* 18:26-39; *ອະທິຖານທາງພຣະບິດາ:* 19:16-34; *ປະຕິບັດພິທີສິນລະລຶກ:* 20:1-9; *ສອນ ກ່ຽວກັບຖ້ອຍຄຳຂອງເອຊາຢາ:* 22:1-23:3; *ສອນກ່ຽວກັບຄວາມສຳຄັນຂອງພຣະຄຳພີ:* 23:1-6, 14; *ສັງສອນສານຸສິດສິບສອງຄົນ ກ່ຽວກັບນາມຂອງສາດສະໜາຈັກ:* 27:1-12; *ສອນກ່ຽວກັບພາລະກິດ ແລະ ການຊົດໃຊ້ ຂອງພຣະອົງ:* 27:13-22.

ຄຳສອນຂອງພຣະຄຣິດ: 2 ນີໂຟ 31:10-32:6; 3 ນີໂຟ 11:31-41.

ຄຳທຳນາຍກ່ຽວກັບພຣະຄຣິດ: 1 ນີໂຟ 10:4-11; 11:1-3, 12-33; 19:8-17; 2 ນີໂຟ 10:3; 25:19; ໂມໂຊຢາ 3:5-12; 13:33-35; ແອວມາ 7:9-13; ຮີລາມັນ 8:22; 14:1-8, 14-27; ອີເທີ 3:13-20.

ຄວາມດີພ້ອມ: ເບິ່ງ ຄຳສອນ—ຄວາມດີພ້ອມ

ສາດສະໜາຈັກ: ໂມໂຊຢາ 25:18-22; 27:13; 3 ນີໂຟ 27:1-12; ໂມໂຣໂນ 6:4-9.

ປະຈັກພະຍານທີ່ກ່າວເຖິງເລື່ອງພຣະຄຣິດ: 2 ນີໂຟ 25:26; 26:12; ຢາໂຄບ 7:11, 19; ແອວມາ 6:8; ອີເທີ 12:41; ໂມໂຣໂນ 7:31.

ພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ: 1 ນີໂຟ 11:25; 15:23-25; 17:45-46; 2 ນີໂຟ 27:14; 31:20; ໂມໂຊຢາ 26:3; ແອວມາ 17:2; 31:5; 32:28-43.

ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ: 1 ນີໂຟ 10:4; 13:40; 2 ນີໂຟ 25:20; ໂມໂຊຢາ 3:17-20; 5:7-15; ຮີລາມັນ 14:15-17.

ພຣະຜູ້ໃຖ່: 2 ນີໂຟ 2:6-7, 26; ໂມໂຊຢາ 15:6-27; ແອວມາ 9:26-27; 11:40-41;

42:13-26; ຮີລາມັນ 5:9-12; 14:12-17;
3 ນິໄຟ 9:17; ອີເທີ 3:13-14.

ພຣະຜູ້ເປັນກາງ: 2 ນິໄຟ 2:9, 27-28.

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ: 1 ນິໄຟ 3:7; 17:13-15;
ແອວມາ 29:11; ຮີລາມັນ 13:6.

ພຣະເມຊີອາ: 1 ນິໄຟ 10:4, 17; 2 ນິໄຟ 2:6,
26; 25:14.

ພຣະເຢຊູຄຣິດ: 1 ນິໄຟ 11:14-33; 22:24;
2 ນິໄຟ 9:5; 11:2-8; ໂມໂຊຢາ 3:5-13;
5:6-12; ແອວມາ 5:50; 7:7-13; 46:15;
ຮີລາມັນ 3:28; 14; 3 ນິໄຟ 1:12-21; 9;
11-26; 27:3-21, 27; ມໍມອນ 1:15; ອີເທີ
3:14-17; ໂມໂຮໂນ 7:48.

ພຣະເຢໂຮວາ: ໂມໂຊຢາ 3:4-11; 15:1;
3 ນິໄຟ 15:1-5; ອີເທີ 3:13-15; ໂມໂຮໂນ
10:27-34.

ລູກແກະຂອງພຣະເຈົ້າ: 1 ນິໄຟ 13:40;
ແອວມາ 7:14; ມໍມອນ 9:6.

ຜູ້ຄົນ

ກິເດໂອນ: ໂມໂຊຢາ 19:4-8; 20:17-22;
22:3-9; ແອວມາ 1:8-10.

ຊາມູເອນ ຄົນເລມັນ: ຮີລາມັນ 13-16.

ຊີໂນກ: 1 ນິໄຟ 19:10; ແອວມາ 33:15, 17;
ຮີລາມັນ 8:20.

ຊີນັດ: 1 ນິໄຟ 19:10, 12, 16; ຢາໂຄບ 5;
ແອວມາ 33:3-11; 34:7; ຮີລາມັນ 8:19;
3 ນິໄຟ 10:15-16.

ແຊມ: 1 ນິໄຟ 2:5, 17; 2 ນິໄຟ 5:5-6;
ແອວມາ 3:6.

ຊາວນິໄຟ: 2 ນິໄຟ 5:5-17; ແອວມາ 50:23;
ຮີລາມັນ 6:34-35; 3 ນິໄຟ 11-28; 4 ນິໄຟ
1:2-3, 15-16; ມໍມອນ 3:9-11; ໂມໂຮໂນ
1:2.

ຊາວຢາເຣັດ: ອີເທີ 1:33-43; 2-3; 6:1-18;
14-15.

ຊາວເລມັນ: 2 ນິໄຟ 5:14; ຢາໂຄບ 1:13-14;
ໂມໂຊຢາ 10:11-17; ຮີລາມັນ 6:34-37.

ຊາວອານໄທ-ນິໄຟ-ລີໄຮ: ແອວມາ 23-24;
27:20-27; 53:16-19; 56-58.

ນິໄຟ, ຜູ້ເປັນລູກຂອງນິໄຟ, ຜູ້ເປັນລູກຂອງຮີ
ລາມັນ: 3 ນິໄຟ 1:2-3; 7:15-19; 19:4.

ນິໄຟ, ຜູ້ເປັນລູກຂອງລີໄຮ: 1 ນິໄຟ 1:1-4;
3-4; 7; 10:17-22; 15:21-36; 16:18-32;
17-18; 2 ນິໄຟ 33.

ນິໄຟ, ຜູ້ເປັນລູກຂອງຮີລາມັນ: ຮີລາມັນ
3:37; 5:18-52; 7-9; 10:3-11; 11:3-18.

ເບັນຢາມິນ: ໂມໂຊຢາ 2-6.

ມາຣີ, ຜູ້ເປັນມານດາຂອງພຣະເຢຊູ: 1 ນິໄຟ
11:13-20; ໂມໂຊຢາ 3:8; ແອວມາ 7:10.

ໂມໂຊຢາ, ຜູ້ເປັນລູກຂອງເບັນຢາມິນ: ໂມໂຊ
ຢາ 6:4-7; 28:17; 29.

ໂມໂຊຢາ, ລູກຊາຍຂອງ: ໂມໂຊຢາ 27:8-
20, 34; 28:1-7; ແອວມາ 17-26.

ໂມໂຮໂນ, ນາຍທະຫານ: ແອວມາ 43:16-
17, 47-50; 46:12-13; 48:11-18.

ໂມໂຮໂນ, ຜູ້ເປັນລູກຂອງມໍມອນ: ຄຳຂອງມໍ
ມອນ 1:1; ມໍມອນ 8:1-3, 14; ອີເທີ 1:1-2;
ໂມໂຮໂນ 1:1-4; 10:1-2.

ມໍມອນ: ມໍມອນ 1:1-6; 2:1-2, 17-18;
3:8-12; 5:1-2; 6:5-6; 8:2-3.

ພຣະເຢຊູຄຣິດ: ເບິ່ງ ພາກ ພຣະເຢຊູຄຣິດ

ຢາໂຄບ, ຜູ້ເປັນລູກຂອງລີໄຮ: 2 ນິໄຟ 6-11;
ຢາໂຄບ 1-7.

ຢາເຣັດ: ອີເທີ 1:33-2:1; 2:13.

ຢາເຣັດ, ນ້ອງຊາຍຂອງ: ອີເທີ 1:34-43;
2-3; 4:4; 12:20-21, 24, 30.

ລາບານ: 1 ນິໄຟ 3:1-27; 4:1-26.

ລາໂມໂນ: ແອວມາ 17-19.

ລີໄຮ, ຜູ້ເປັນບິດາຂອງນິໄຟ: 1 ນິໄຟ 2:1-4;
5:14; 8:2-38; 16-18; 2 ນິໄຟ 1-3; 4:1-12.

ເລມູເອນ: 1 ນິໄຟ 2:10; 3:28; ຢາໂຄບ
1:13-14.

ເລມັນ: 1 ນິໄຟ 2:5, 11-12; 3:9-31; 7:6;
8:34-38.

ອະບິນາໂດ: ໂມໂຊຢາ 11-17.

ອາດາມ: 2 ນິໄຟ 2:14-29; ແອວມາ
12:21-26.

ອີເທີ: ອີເທີ 12:1-5; 13:2-14.

ເອໂນດ: ເອໂນດ 1.
 ເອວາ: 2 ນີໄຟ 2:15–20.
 ອຳໂມນ, ຜູ້ເປັນລູກຂອງໂມໂຊຢາ: ໂມໂຊຢາ 27:8–28:8; ແອວມາ 17–20; 26–27.
 ອິດຊະມາເອນ: 1 ນີໄຟ 7:2–5; 16:7, 34.
 ອັບຮາຮາມ: ຢາໂຄບ 4:5; ແອວມາ 13:15; ຮີລາມັນ 8:16–19.
 ແອມມິວເລັກ: ແອວມາ 8:21–27; 10:1–32; 11:20–46; 14:9–29; 34.
 ແອວມາຜູ້ເປັນບິດາ: ໂມໂຊຢາ 17–18; 25–26.
 ແອວມາ, ຜູ້ເປັນລູກຂອງແອວມາ: ໂມໂຊຢາ 27:8–27; ແອວມາ 4:11–20; 36:6–27.
 ຮີລາມັນ, ຜູ້ເປັນລູກຂອງແອວມາ: ແອວມາ 45:22–23; 53:19, 22; 57:19–27.
 ຮີລາມັນ, ລູກຊາຍຂອງ (ນັກຮົບໝຸ່ມ): ແອວມາ 53:16–22; 56:10, 47, 52–56; 57:26.
 ເຮກອດ: ແອວມາ 63:5–8.

ຄຳສອນ

ເກີດໃໝ່: ໂມໂຊຢາ 5:2–15; 27:23–30.
 ການກົງກັນຂ້າມ: 2 ນີໄຟ 2:11.
 ການກັບໃຈ: ໂມໂຊຢາ 5:2; 26:29; ແອວມາ 14:1; 34:33–36; 36; 42:16, 29; 3 ນີໄຟ 9:20–22; 27:20; ໂມໂຮໂນ 6:8.
 ການຂັດແຍ້ງ: 2 ນີໄຟ 26:32; ໂມໂຊຢາ 4:14; 3 ນີໄຟ 11:29.
 ການຈ່າຍສ່ວນສິບ: ແອວມາ 13:15; 3 ນີໄຟ 24:8–11.
 ການສະໜັບສະໜູນຜູ້ນຳສາດສະໜາຈັກ: 3 ນີໄຟ 10:12–13; 12:1.
 ການເສຍສະລະ, ເຄື່ອງບູຊາ: 2 ນີໄຟ 2:6–7; ແອວມາ 34:8–14; 3 ນີໄຟ 9:19–20.
 ການເຊື່ອຟັງ: 1 ນີໄຟ 3:7; 17:3; ໂມໂຊຢາ 2:37; ແອວມາ 3:26–27; 3 ນີໄຟ 14:21.
 ການຕົກຂອງອາດາມ ແລະ ເອວາ (ການຕົກຂອງມະນຸດຊາດ): 1 ນີໄຟ 10:6; 2 ນີໄຟ 2; ແອວມາ 22:12–14; 34:9; 42:2–15.

ການແຕ່ງງານ: 1 ນີໄຟ 7:1; 16:7; 4 ນີໄຟ 1:11.
 ການຖືສິນອິດເຂົ້າ: ໂມໂຊຢາ 27:22–23; ແອວມາ 5:46; 6:6; 17:3, 9; 45:1.
 ການໄຖ່: ເບິ່ງ ແຜນແຫ່ງການໄຖ່
 ການທຳນາຍ: ຢາໂຄບ 4:6, 13; ໂມໂຊຢາ 5:3; ແອວມາ 12:7; 3 ນີໄຟ 29:6; ມໍມອນ 8:23.
 ການນະມັດສະການ: 2 ນີໄຟ 25:29; ຢາໂຄບ 4:5; ແອວມາ 34:38; 3 ນີໄຟ 11:17.
 ການປະຖິ້ມຄວາມເຊື່ອ: ຂອງສາດສະໜາຈັກ ຄຣິດສະຕຽນສະໄໝກ່ອນ: 1 ນີໄຟ 13:26; 2 ນີໄຟ 26:20; ສ່ວນບຸກຄົນ: 1 ນີໄຟ 8:23, 28, 12:17. ແອວມາ 4:6–12. ຮີລາມັນ 3:33–34. 4:11–13. 5:2–3. 12:2. 13:38. 3 ນີໄຟ 2:1–3. ມໍມອນ 8:28–41.
 ການເປີດເຜີຍ: 2 ນີໄຟ 28:30; 30:17; 32:5; ຢາໂຄບ 4:8; ແອວມາ 5:46; 26:22; ມໍມອນ 9:7–8; ອີເທີ 12:6; ໂມໂຮໂນ 10:4–5.
 ການປ່ຽນໃຈເຫລື້ອມໃສ: ໂມໂຊຢາ 5:2, 12–14; 27:33–35; ແອວມາ 22:15–18; ຮີລາມັນ 15:7; 3 ນີໄຟ 7:21.
 ການພິພາກສາ: 1 ນີໄຟ 12:9; 2 ນີໄຟ 9:15, 46; 28:23; ແອວມາ 41:3, 14; 3 ນີໄຟ 27:16, 23–26; ມໍມອນ 3:18–20.
 ການຟື້ນຄືນຊີວິດຂອງມະນຸດຊາດ: ແອວມາ 40.
 ການຟື້ນພູພຣະກິດຕິຄຸນ: 1 ນີໄຟ 15:13–18; 2 ນີໄຟ 3:6–15; 27:6–26; 3 ນີໄຟ 16:7.
 ການລ້ລວງ: 1 ນີໄຟ 15:24; 2 ນີໄຟ 2:11–16; ແອວມາ 13:28; 37:33; 3 ນີໄຟ 18:15, 18.
 ການເວົ້າຕົວະ: 2 ນີໄຟ 2:18; 9:34; 28:8–9; ແອວມາ 5:17; 12:3; ອີເທີ 3:12.
 ການວາງມືໃສ່: ແອວມາ 6:1; 3 ນີໄຟ 18:36–37; ໂມໂຮໂນ 2:2.
 ການໃຫ້ອະໄພ: 1 ນີໄຟ 7:21; ໂມໂຊຢາ 4:2; 26:29–31; ແອວມາ 39:6; 3 ນີໄຟ 13:11.
 ການຫລິ້ນຊູ້ ແລະ ການລ່ວງປະເວນີ: ຢາໂຄບ 3:12; ແອວມາ 39:3–5; ຮີລາມັນ 8:26.

ການອະທິຖານ: 2 ນິໄສ 32:8–9; ເອໂນດ 1:4; ແອວມາ 5:45–46; 17:3; 26:22; 34:17–28; 37:37; 3 ນິໄສ 18:16, 19–21; 19:31–34; 20:1; ໂມໂຮໂນ 7:6–9; 10:4.

ການອຸທິດ: 4 ນິໄສ 1:3.

ການເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດ(ຫລື ສັກສິດ): ແອວມາ 13:10–12; ຮີລາມັນ 3:33–35; 3 ນິໄສ 27:20.

ການຮັບໃຊ້: 2 ນິໄສ 2:3; ໂມໂຊຢາ 2:17; ອີເທີ 2:8–12.

ການຮັບຮອງ: 2 ນິໄສ 2:5; ໂມໂຊຢາ 14:11.

ຂອງທານ, ການໃຫ້ທານ: ໂມໂຊຢາ 4:26; 18:27; 3 ນິໄສ 13:1–4.

ຂອງປະທານແຫ່ງພຣະວິນຍານ: 3 ນິໄສ 29:6; ມໍມອນ 9:7; ໂມໂຮໂນ 10:8–18.

ຂອງປະທານແຫ່ງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ: 2 ນິໄສ 31:17; ໂມໂຮໂນ 2.

ຄຳສອນ: ເບິ່ງ ພຣະເຢຊູຄຣິດ—ຄຳສອນຂອງພຣະຄຣິດ

ເຄື່ອງໝາຍ: ໂມໂຊຢາ 3:15; ແອວມາ 30:48–60; ຮີລາມັນ 14; 3 ນິໄສ 1:13–16; ມໍມອນ 9:24; ອີເທີ 4:18.

ຄົນຍາກຈົນ: 2 ນິໄສ 9:30; ໂມໂຊຢາ 4:26; ແອວມາ 1:27; 34:28; 4 ນິໄສ 1:3.

ຄອບຄົວ: 1 ນິໄສ 8:37; 2 ນິໄສ 2:20; 25:26; ຢາໂຄບ 3:7; ໂມໂຊຢາ 4:14–15; 3 ນິໄສ 18:21.

ຄວາມຂອບພຣະຄຸນ: ໂມໂຊຢາ 2:19–21; ແອວມາ 34:38; 37:37.

ຄວາມໄຄ່, ກິເລດຕັນຫາ: ແອວມາ 39:3–4, 9; 3 ນິໄສ 12:28.

ຄວາມຄຽດແຄ້ນ: 2 ນິໄສ 4:28–29; 28:19–20, 28; 33:4–5; 3 ນິໄສ 11:30; ໂມໂຮໂນ 9:3–4.

ຄວາມໃຈບຸນ: 2 ນິໄສ 26:30; ແອວມາ 7:24; ອີເທີ 12:33–34; ໂມໂຮໂນ 7.

ຄວາມຈິງ: 1 ນິໄສ 16:2; 2 ນິໄສ 9:40; ຢາໂຄບ 4:13; ໂມໂຮໂນ 10:5.

ຄວາມເຈັບປ່ວຍ, ຄວາມປ່ວຍໃຂ້: ໂມໂຊຢາ 3:5; ແອວມາ 7:10–12; 3 ນິໄສ 26:15.

ຄວາມເຈັບປ່ວຍ: 2 ນິໄສ 9:21; ຢາໂຄບ 3:11; ໂມໂຊຢາ 2:36–38; 3:5–8; 25:11; 27:28–29; ແອວມາ 7:10–11; 36:16–21.

ຄວາມສະຫງົບ, ສັນຕິສຸກ: ໂມໂຊຢາ 4:3; ແອວມາ 38:8; 40:12.

ຄວາມສຸກ: 1 ນິໄສ 8:12; 2 ນິໄສ 2:22–25; 9:18; ແອວມາ 22:15; 36:20.

ຄວາມເຊື່ອ: 2 ນິໄສ 6:14; ໂມໂຊຢາ 4:10; ແອວມາ 11:40; ຮີລາມັນ 14:13; 3 ນິໄສ 11:35.

ຄວາມຊົ່ວ: 2 ນິໄສ 32:8; ອອມໄນ 1:25; ໂມໂຊຢາ 2:32; ແອວມາ 19:33; ໂມໂຮໂນ 7:8–17.

ຄວາມຊອບທຳ: 1 ນິໄສ 17:35; 2 ນິໄສ 2:13; 9:18, 40; ແອວມາ 5:58; ຮີລາມັນ 13:38.

ຄວາມຍຸດຕິທຳ: 1 ນິໄສ 15:30; 2 ນິໄສ 9:26; ແອວມາ 34:16; 42:13–25; 54:6.

ຄວາມດີພ້ອມ: ແອວມາ 42:15; 3 ນິໄສ 12:48; ໂມໂຮໂນ 10:32.

ຄວາມຕາຍ: ທາງຮ່າງກາຍ: 2 ນິໄສ 2:22; 9:6, 11; ແອວມາ 12:24; 40:11; ທາງວິນຍານ: 2 ນິໄສ 2:27, 9:4–9. ຢາໂຄບ 3:11. ແອວມາ 13:30, 42:9. ຮີລາມັນ 14:16–19.

ຄວາມຖ່ອມຕົວ: 2 ນິໄສ 9:42; ໂມໂຊຢາ 4:11; ແອວມາ 5:27–28; ຮີລາມັນ 3:33–35; 3 ນິໄສ 12:2; ອີເທີ 12:27.

ຄວາມທະນົງຕົວ, ຄວາມຈອງຫອງ: 1 ນິໄສ 11:36; ຢາໂຄບ 2:13, 16; ແອວມາ 5:28; ຮີລາມັນ 3:33–36; ໂມໂຮໂນ 8:27.

ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຖື: 1 ນິໄສ 4:13; ໂມໂຊຢາ 26:1–5; 3 ນິໄສ 19:35.

ຄວາມເປັນມະຕະ: 2 ນິໄສ 2:21, 25; ແອວມາ 12:24; 34:32; 42:10.

ຄວາມເປັນອະມະຕະ: 2 ນິໄສ 9:13; ແອວມາ 11:45.

ຄວາມຜິດ: 1 ນິໄສ 16:2; 2 ນິໄສ 9:14; ເອໂນດ 1:6; ແອວມາ 42:18, 29.

ຄວາມພາກພຽນ: ຢາໂຄບ 1:19; ແອວມາ 17:2; 3 ນິໄສ 6:14; ໂມໂຮໂນ 9:6.

ຄວາມເມດຕາ: ແອວມາ 32:22; 42:13–25; ໂມໂຮໂນ 8:19–20.

ຄວາມເມດຕາສົງສານ: ໂມໂຊຢາ 15:9; 3 ນິໄຟ 17:6.

ຄວາມລອດ: 2 ນິໄຟ 2:3–6; ໂມໂຊຢາ 15:24–28; ໂມໂຮໂນ 8:8–24.

ຄວາມຫວັງ: 2 ນິໄຟ 31:20; ແອວມາ 7:24; 13:27–29; ອີເທີ 12:4; ໂມໂຮໂນ 7:1, 40–43.

ຄວາມອ່ອນໂຍນ: ໂມໂຊຢາ 3:19; 3 ນິໄຟ 12:5; ໂມໂຮໂນ 7:44; 8:26.

ຄວາມອ່ອນແອ: 1 ນິໄຟ 19:6; ຢາໂຄບ 4:6–7; ອີເທີ 12:27–28, 37.

ຄວາມຮູ້: 2 ນິໄຟ 9:14; ແອວມາ 18:35; 32:34; ຮີລາມັນ 15:13; ໂມໂຮໂນ 7:15–17.

ຄວາມຮັກ: 1 ນິໄຟ 19:9; 2 ນິໄຟ 31:20; ໂມໂຊຢາ 4:15; ແອວມາ 5:26; 13:28; 38:12; ໂມໂຮໂນ 7:47–48; 8:16.

ຄວາມຮັ່ງມີ: 2 ນິໄຟ 9:30, 50–51; 26:31; ຢາໂຄບ 2:18–19; ແອວມາ 1:30–31; 4:6–8; 3 ນິໄຟ 6:12.

ຄວາມຮັບຜິດຊອບ: ແອວມາ 12:14; 41:3–7; ຮີລາມັນ 14:29–31; ໂມໂຮໂນ 8:10.

ເງິນ: ເບິ່ງ ຄວາມຮັ່ງມີ

ຈີ່ຈຳ, ລະນຶກເຖິງ: 1 ນິໄຟ 14:8; 17:45; ໂມໂຊຢາ 1:2–7; ຮີລາມັນ 12:3; 3 ນິໄຟ 18:7, 11; ມໍມອນ 5:21; ໂມໂຮໂນ 4:3; 5:2; 10:27.

ຈິດສຳນຶກ: ໂມໂຊຢາ 4:3; ແອວມາ 29:5; ໂມໂຮໂນ 7:16.

ສາດສະໜາຈັກ: 1 ນິໄຟ 14:8–17; ແອວມາ 6:1–6; ມໍມອນ 8:32–33; ໂມໂຮໂນ 6:5.

ສິ່ງມະຫັດສະຈັນ: 2 ນິໄຟ 27:23; ແອວມາ 23:6; ມໍມອນ 9:10–20; ອີເທີ 12:12–21.

ສັດທາ: 1 ນິໄຟ 3:7; 7:12; 2 ນິໄຟ 9:23; 26:13; ເອໂນດ 1:3–8; ໂມໂຊຢາ 3:12; 5:7; ແອວມາ 14:26; 22:16; 32; 57:25–27; ຮີລາມັນ 8:15; 3 ນິໄຟ 17:8; ອີເທີ 12:6–31; ໂມໂຮໂນ 7:1, 20–48; 10:4.

ສາດສະດາ: 1 ນິໄຟ 3:17–18; 22:1–2; ຢາໂຄບ 7:11; ໂມໂຊຢາ 8:16; 3 ນິໄຟ 1:13.

ສິດອຳນາດ: ຮີລາມັນ 5:18; 11:18; 3 ນິໄຟ 7:17; 12:1–2.

ສິນລະລຶກ: 3 ນິໄຟ 18:1–11, 28–29; ໂມໂຮໂນ 4–5.

ຊີວິດກ່ອນຊີວິດອັນເປັນມະຕະ: ແອວມາ 13:3; ອີເທີ 3:16.

ຊີວິດນິລັນດອນ: 2 ນິໄຟ 2:27; 9:39; 31:17–20; 33:4; 3 ນິໄຟ 15:9.

ເດັກນ້ອຍ: 2 ນິໄຟ 2:22–23; ໂມໂຊຢາ 4:14–15; 3 ນິໄຟ 17:21–24; ໂມໂຮໂນ 8:8–24.

ແຕ່ງຕັ້ງ: ໂມໂຊຢາ 18:18; 3 ນິໄຟ 12:1; ໂມໂຮໂນ 3:1–4.

ຕົ້ນໄມ້ແຫ່ງຊີວິດ: 1 ນິໄຟ 8; 11:8–9, 21–22, 25; 15:36; ແອວມາ 5:34, 62; 32:40.

ຖານະປະໂລຫິດ: ແອວມາ 6:1; 13:1–12; 17:3; 3 ນິໄຟ 11:21–22; ໂມໂຮໂນ 2:2.

ທີ່ສຸຂະເສີມ: ແອວມາ 40:11–12; 4 ນິໄຟ 1:14.

ທຳມະຊາດຂອງມະນຸດ, ມະນຸດທຳມະດາສາມັນ: ໂມໂຊຢາ 3:19; 16:5; ແອວມາ 26:19–22; 41:11; 42:7–24.

ທູນຖາມ, ທູນຂໍ: 1 ນິໄຟ 15:11; 2 ນິໄຟ 32:4; ໂມໂຊຢາ 4:10, 21; ໂມໂຮໂນ 10:4.

ມະລຶກ: 1 ນິໄຟ 15:35; 2 ນິໄຟ 9:10–12; 28:21; ຢາໂຄບ 3:11; ມໍມອນ 9:4.

ບ້ານ: 3 ນິໄຟ 17:2–3; ມໍມອນ 2:23.

ບັບຕິສະມາ: 2 ນິໄຟ 9:23–24; ໂມໂຊຢາ 18:8–16; 21:33–35; ແອວມາ 7:14; 3 ນິໄຟ 11:19–40; 12:1–2; ໂມໂຮໂນ 8:4–25.

ບາບ: 2 ນິໄຟ 4:31; 9:38; ແອວມາ 13:12; 41:9–10; 45:16; ໂມໂຮໂນ 8:8.

ປະຈັກພະຍານ: ໂມໂຊຢາ 18:9; ແອວມາ 4:19–20; 5:45–48; 30:41–44.

ບັນຍາ: 2 ນິໄຟ 9:28; 27:26; ໂມໂຊຢາ 2:17; ແອວມາ 37:35.

ຜູ້ຍິງ: ຢາໂຄບ 2:28; ແອວມາ 32:23; 56:47-48.

ຜູ້ຕໍ່ຕ້ານພຣະຄຣິດ: ຢາໂຄບ 7; ແອວມາ 1; 30.

ແຜນແຫ່ງການໂຖ່: 2 ນິໄຟ 2; 9; ແອວມາ 12:25-34; 22:12-14; 34:8-16; 42:5-26, 31.

ແຜນແຫ່ງຄວາມສຸກ: ເບິ່ງ ແຜນແຫ່ງການໂຖ່
ຝ່າຍພຣະເຈົ້າ: 2 ນິໄຟ 31:21; ໂມໂຊຢາ 15:1-4; 3 ນິໄຟ 11:3-7, 27, 36.

ພະຍານຂອງພຣະເຈົ້າ, ສັກຂີພະຍານ:
ໂມໂຊຢາ 18:8-9; 3 ນິໄຟ 18:10-11; ໂມໂຮໂນ 4-5.

ພິທີການ: ໂມໂຊຢາ 13:30; ແອວມາ 30:3.

ພໍ່, (ພຣະ)ບິດາ: ເທິງສະຫວັນ: ໂມໂຊຢາ 2:34; 3 ນິໄຟ 13:14, 26-33; ອີເທີ 12:8; ທາງໂລກ: 1 ນິໄຟ 1:1. ເອໂນດ 1:1. ໂມໂຊຢາ 27:14. ແອວມາ 36-42. ຮີລາມັນ 5:5-12.

ພໍ່ແມ່, ບິດາມານດາ: 1 ນິໄຟ 1:1; 5:11; 8:37; ໂມໂຊຢາ 4:14-15; ໂມໂຮໂນ 8:10.

ພັນທະສັນຍາ: 1 ນິໄຟ 15:18; 2 ນິໄຟ 31:13, 16; ໂມໂຊຢາ 5:5; 18:8-16; 3 ນິໄຟ 20:25-26; ໂມໂຮໂນ 7:31; 10:32-33.

ພັນຍີ: 1 ນິໄຟ 22:26; 2 ນິໄຟ 12:4; 30:18.

ພອນ: 1 ນິໄຟ 15:18; 17:35; 2 ນິໄຟ 1:28; 4:9; ໂມໂຊຢາ 2:24; ຮີລາມັນ 12:1; 3 ນິໄຟ 12:1-12; 24:10.

ພົມມະຈັນ: 2 ນິໄຟ 9:36; ຢາໂຄບ 2:28; ແອວມາ 39:1-13; 3 ນິໄຟ 12:27-28; ໂມໂຮໂນ 9:9.

ພຣະກິດຕິຄຸນ: 3 ນິໄຟ 27:13-22.

ພຣະຄຳພີ: 1 ນິໄຟ 19:23; 2 ນິໄຟ 25:21-23; 29:10-14; 32:3; ຢາໂຄບ 7:23; ໂມໂຊຢາ 1:2-7; ແອວມາ 17:2; 37:1-19; ຮີລາມັນ 15:7-8; ມໍມອນ 7:8-9.

ພຣະຄຳພີມໍມອນ: 2 ນິໄຟ 3:12-21; ມໍມອນ 7:9; ອີເທີ 5:1-4; ໂມໂຮໂນ 10:4.

ພຣະຄຸນ: 2 ນິໄຟ 2:8; 10:24; 25:23; ຢາໂຄບ 4:7; ອີເທີ 12:26-27.

ພຣະຄຣິສຕະທຳຄຳພີ: 1 ນິໄຟ 13:38-41; 2 ນິໄຟ 3:12; 29:3-14; ມໍມອນ 7:8-10.

ພຣະບັນຍັດ: 1 ນິໄຟ 2:10; 3:7; ເຈຣອມ 1:9; ແອວມາ 37:35.

ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ: 1 ນິໄຟ 10:17-19; 2 ນິໄຟ 32:5; 3 ນິໄຟ 27:20; 28:11; ໂມໂຮໂນ 10:5.

ມະນຸດ: 2 ນິໄຟ 2:25; ໂມໂຊຢາ 7:27; 3 ນິໄຟ 12:48; 27:27; ໂມໂຮໂນ 7:48.

ແມ່, ມານດາ: ແອວມາ 56:47; 57:21.

ມານ: 2 ນິໄຟ 2:17-18, 27; 28:19-23; ອອມໂນ 1:25; ແອວມາ 30:60; 34:39; ຮີລາມັນ 5:12; 3 ນິໄຟ 18:15, 18.

ລູກຂອງພຣະເຈົ້າ: ໂມໂຊຢາ 5:7; 27:25; 3 ນິໄຟ 9:17; ອີເທີ 3:14; ໂມໂຮໂນ 7:19.

ວຽກງານເຜີຍແຜ່ສາດສະໜາ: ຢາໂຄບ 1:19; ແອວມາ 17-26; 29:8; ມໍມອນ 9:22.

ວັນຊະບາໂຕ: ເຈຣອມ 1:5; ໂມໂຊຢາ 13:16-19; 18:23-25.

ໃຫ້ຖ້ອຍຄຳ, ເປັນພະຍານ: 2 ນິໄຟ 33:1; ຢາໂຄບ 7:10-11; ແອວມາ 5:45-48.

ເຫລົ່າທູດ: ໂມໂຊຢາ 27:11-16; ແອວມາ 36:22; 3 ນິໄຟ 17:24; ໂມໂຮໂນ 7:25-32.

ອຳເພີໃຈ: 2 ນິໄຟ 2:15-16, 27; ຮີລາມັນ 14:30-31.

ອັກຄະສາວິກ: 1 ນິໄຟ 1:10; 11:34; ມໍມອນ 3:18.

ອິດສະຣາເອນ: ການເຕົ້າໂຮມ: 1 ນິໄຟ 15:12-17; 22:3-12; 2 ນິໄຟ 10:3-9; ຢາໂຄບ 5-6; 3 ນິໄຟ 16:4; 17:4; ການກະຈັດກະຈາຍ:

1 ນິໄຟ 22:3-9; 2 ນິໄຟ 10:3-9; ຢາໂຄບ 5-6; 3 ນິໄຟ 21:26-29; ສົບເຜົາທີ່ສູນທາຍໄປ: 1 ນິໄຟ 22:3-4; 2 ນິໄຟ 29:12-14; 3 ນິໄຟ 17:4; 21:26-29.

ອົດທົນ: 1 ນິໄຟ 22:31; 2 ນິໄຟ 31:16, 20; 3 ນິໄຟ 27:6.

ເຫດການ ແລະ ສະຖານທີ່

ການເດີນທາງຂອງລີໂຮໂບທາແຜ່ນດິນແຫ່ງຄຳສັນຍາ: 1 ນິໄຟ 2-18.

ການປະຕິບັດສາດສະໜາກິດຂອງພຣະ
 ຄຣິດຢູ່ໃນທະວີບອາເມຣິກາ: ເບິ່ງ ພຣະເຢຊູ
 ຄຣິດ—ການມາປະກົດ ແລະ ການປະຕິບັດ
 ສາດສະໜາກິດຢູ່ໃນທະວີບອາເມຣິກາ

ການເຜີຍແຜ່ສາດສະໜາຂອງພວກລູກຊາຍ
 ຂອງໂມໄຊຢາ: ແອວມາ 17–27.

ການພິທີກຳສາແຜ່ນຈາລຶກຂອງມໍມອນ
 ແລະ ໂມໂຣໂນ: ຄຳຂອງມໍມອນ 1; ມໍມອນ
 1:1–5; 2:17–18; 8:1–17.

ກອງທັບຂອງຮີລາມັນ: ແອວມາ 53:10–23;
 56–57.

ຄູໂມຣາ: ມໍມອນ 6:2, 6–11; 8:2;
 ອີເທີ 15:11.

ເຄື່ອງແປ: ໂມໄຊຢາ 8:13–18.

ຄວາມສະຫງົບສຸກຫລັງຈາກການປະຕິບັດ
 ສາດສະໜາກິດຂອງພຣະຄຣິດ: 4 ນີໄຟ
 1:1–20.

ຄວາມພິນາດຂອງຊາວນີໄຟ: ມໍມອນ 1–6.

ເຊຣາເຮັມລາ: ອອມໂນ 1:12–13; ໂມໄຊຢາ
 1:18; ແອວມາ 5:2; ຮີລາມັນ 13:12; 3 ນີໄຟ
 8:8, 24.

ຊ່ອງແຄບຂອງແຜ່ນດິນ: ແອວມາ 22:32;
 63:5; ມໍມອນ 2:29; 3:5; ອີເທີ 10:20.

ນ້ຳມໍມອນ: ໂມໄຊຢາ 18:7–8; 25:18; ແອວ
 ມາ 5:3.

ປະສົບການປ່ຽນໃຈເຫລື້ອມໃສ: ໂມໄຊຢາ
 17–18 (ແອວມາຜູ້ເປັນບິດາ); ໂມໄຊຢາ 27,
 ແອວມາ 36 (ແອວມາ, ຜູ້ເປັນລູກຂອງແອວ
 ມາ); ໂມໄຊຢາ 27–28 (ພວກລູກຊາຍຂອງ
 ໂມໄຊຢາ); ແອວມາ 8:18–32 (ແອມມິວ
 ເລັກ); ແອວມາ 17 (ກະສັດລາໂມໂນ); ແອວ
 ມາ 19:16–17 (ເອບິດ); ແອວມາ 22 (ບິດາ
 ຂອງກະສັດລາໂມໂນ); ແອວມາ 23–24
 (ຜູ້ຄົນຂອງອຳໂມນ).

ແຜ່ນຈາລຶກຂອງຊາວຢາເຣັດ: ໂມໄຊຢາ
 8:9–12; 21:25–28; ອີເທີ 1:1–4; 15:33.

ແຜ່ນຈາລຶກຂອງນີໄຟ: 1 ນີໄຟ 9; 19:1–6.

ແຜ່ນຈາລຶກທອງເຫລືອງ: 1 ນີໄຟ 3–4;
 5:10–16; 19:21–24; ອອມໂນ 1:14; ໂມໄຊ
 ຢາ 1:1–14; ແອວມາ 37:1–7; 3 ນີໄຟ 1:2.

ແຜ່ນດິນເຈີຊອນ: ແອວມາ 27:22–23; 28:1;
 30:19–21; 35:1–2, 13; 43:4.

ແຜ່ນດິນທາງເໜືອ: ແອວມາ 22:30–33;
 46:22; 50:11, 29–34; 63:4–10; ຮີລາມັນ
 3:3, 8–11; ມໍມອນ 2:20, 29.

ແຜ່ນດິນນີໄຟ: 2 ນີໄຟ 5:6–9; ອອມໂນ
 1:12–13; ຄຳຂອງມໍມອນ 1:13; ໂມໄຊຢາ
 28:1; ແອວມາ 22:32.

ແຜ່ນດິນແຫ່ງຄຳສັນຍາ: 1 ນີໄຟ 2:20;
 2 ນີໄຟ 1:5–9; ອີເທີ 2:9–12.

ແຜ່ນດິນອຸດົມສົມບູນ: ແອວມາ 22:29–33;
 52:9; 63:5; 3 ນີໄຟ 11:1.

ແຜ່ນດິນຮ້າງ: ແອວມາ 22:30–32; ມໍມອນ
 3:5; ອີເທີ 7:6.

ພາບນິມິດຂອງນ້ອງຊາຍຂອງຢາເຣັດ:
 ອີເທີ 3.

ພາບນິມິດເລື່ອງຕົ້ນໄມ້ແຫ່ງຊີວິດ: 1 ນີໄຟ 8;
 11; 15.

ແມ່ນ້ຳຊີໂດນ: ແອວມາ 3:3; 22:29.

ເຢຣູຊາເລັມ: 1 ນີໄຟ 1:4, 13, 18; 3 ນີໄຟ
 20:46; ອີເທີ 13:5.

ເລຍໂຮນາ, ຫລື ເຂັມຊີ້ທິດ: 1 ນີໄຟ 16:10,
 28–29; ແອວມາ 37:38, 43–45.

ອຳໂມນໂນຮາ: ແອວມາ 8–14; 16:1–3, 9,
 11; 49:1–4.

ເຮືອໃຫຍ່ຂອງນີໄຟ: 1 ນີໄຟ 17–18.

LAO

4 02356 07331 6

35607 331